

Công Tử Điên Khùng

<http://taotiemu.blogspot.com>

Tác Giả: Nga Thị Lão
Ngũ Thần
Ebooker: Lee Shin

Công Tử Điện Khùng

Ta Là Lão Ngũ

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tên Ebook: Công Tử Diên Khùng

Tác giả: Ngã Thị Lão Ngũ

Thể Loại: Đô Thị, Xuyên Việt

Nguồn: 4vn

Ebook: www.dtv-ebook.com

Giới thiệu của Tác giả:

Công Tử Diên Khùng - Từ Địa Cầu xuyên việt tới Dị giới đã thấy nhiều, nhưng Lâm Vân của chúng ta lại từ Dị giới xuyên tới Địa Cầu. Điều này còn chưa phải là buồn bực nhất, để cho Lâm Vân phát điên chính là, hắn đang nằm trong một bệnh viện tâm thần...

Giới thiệu của Dịch giả:

Tác phẩm Công Tử Diên Khùng có thể nói là bộ đô thị mà mình thấy hay nhất. Trong đó có đủ tất cả các thứ mà một độc giả cần, đó là tình cảm, nhiệt huyết, phiêu lưu mạo hiểm. Trong Công Tử Diên Khùng bạn sẽ gặp một nhân vật Lâm Vân tràn đầy tình cảm với người yêu, nhưng lại lãnh khốc với kẻ thù, một nhân vật kỳ tài nhưng không thích phô diễn. Xuyên suốt bộ Công Tử Diên Khùng là hành trình đi tìm lực lượng đỉnh cao của nhân vật chính. Những cuộc chiến dữ dội để bảo vệ người thân của mình diễn ra trong Công Tử Diên Khùng.

Điều đặc biệt hơn trong Công Tử Diên Khùng mà mình ít thấy ở những truyện khác, đó là tác giả miêu tả tình cảm nam nữ rất sâu sắc, lắng đọng. Nhân vật nữ không bình hoa như các truyện khác, nhân vật nam cũng không phong lưu, thấy cô gái xinh đẹp nào là thu về, mà tình cảm diễn ra rất tự nhiên. Nói tóm lại, Công Tử Diên Khùng là bộ đô thị mà những người yêu truyện trên mạng không thể bỏ qua.

Mời các bạn đón đọc Công Tử Diên Khùng của tác giả Ngã Thị Lão Ngũ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

[Chương 101 → 150](#)

[Chương 151 → 200](#)

[Chương 201 → 250](#)

[Chương 251 → 300](#)

[Chương 301 → 350](#)

[Chương 351 → 400](#)

[Chương 401 → 450](#)

[Chương 451 → 500](#)

[Chương 501 → 550](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1: Kẻ Diên Lâm Vân](#)

[Chương 2: Chó Cuộn Lòng Lại Biến Thành Trư](#)

[Chương 3: Ở Ven Đường Ăn Quả Dại](#)

[Chương 4: Thật Tốt, Hôm Nay Có CƠM Ăn](#)

[Chương 5: Cửa Phòng Không Có Khóa](#)

[Chương 6: Lâm Vân Nấu CƠM](#)

[Chương 7: Bà Ngoại Khen Ta Là Cháu Ngoan](#)

[Chương 8: Đi Mua Thức Ăn](#)

[Chương 9: Đoạn Đường Mưa Gió](#)

[Chương 10: Thu Hồi Biệt Thự](#)

[Chương 11: Dời Đi](#)

[Chương 12: Chợ Việc Làm](#)

[Chương 13: Nhận Lời Mời](#)

[Chương 14: Rốt Cuộc Có Người Thường Thức](#)

[Chương 15: Số Máy Quý Khách Không Liên Lạc Được](#)

[Chương 16: Trước Mang Bảy Tám Bình Mao Đài Lên Đây.](#)

[Chương 17: Nhân Vật Anh Hùng](#)

[Chương 18: Trò Chuyện Với Nhau Thật Vui.](#)

[Chương 19: Sơ Đồ Mạch Điện](#)

[Chương 20: Ly Hôn](#)

[Chương 21: Té Xiu](#)

[Chương 22: Cười Ngây Ngốc](#)

[Chương 23: Giết Người Dễ Dàng Như Giết Kiến](#)

[Chương 24: Tô Tịnh Như](#)

[Chương 25: Bộ Phận Tư Vấn Áo Lót Cho Nữ](#)

[Chương 26: Lâm Vân Làm Việc](#)

[Chương 27: Nên Tặng Cho Nàng Ấy Cái Gì?](#)

[Chương 28: Không Nói Lên Lời](#)

[Chương 29: Quà Tặng Của Lâm Vân](#)

[Chương 30: Màu Sắc Của Cái Kia Rất Đẹp](#)

[Chương 31: Đi Làm Muộn](#)

[Chương 32: Công Ty Cần Người Hỗ Trợ](#)

[Chương 33: Đệ Nhất Mỹ Nữ Của Phần Giang](#)

[Chương 34: Nhà Trọ Gần Nhà Ga](#)

[Chương 35: Khiến Cho Người Ta Có Cảm Giác Không An Toàn.](#)

[Chương 36: Hẳn Cần, Thì Mình Cũng Có Thể Cho Hẳn](#)

[Chương 37: Chị Đã Ly Hôn Rồi?](#)

[Chương 38: Thần Nhân](#)

[Chương 39: Người Vào Trong Ngồi Với Ta Một Lát](#)

[Chương 40: Uống Rượu](#)

[Chương 41: Một Cái Bạt Tai](#)

[Chương 42: Cảnh Cáo](#)

[Chương 43: Vì Cái Gì?](#)

[Chương 44: Bắt Kẻ Trộm Hay Là Đũa Giỡn.](#)

[Chương 45: Ngũ Thái Phi](#)

[Chương 46: Đàm Luận Nghiệp Vụ](#)

[Chương 47: Trong Lòng Của Anh Còn Đau Không?](#)

[Chương 48: Chị Muốn Tìm Lại Tưởng Niệm](#)

[Chương 49: Tân Quan Tiền Nhiệm](#)

[Chương 50: Phòng Cho Thuê](#)

Chương 51 → 100

[Chương 51: Tổng Gia](#)

[Chương 52: Lâm Gia Và Lý Gia](#)

[Chương 53: Áo Lót Nữ](#)

[Chương 54: Vẻ Đẹp Tiềm Ẩn](#)

[Chương 55: Bạn Cùng Phòng](#)

[Chương 56: Cam Dao Chết Vần](#)

[Chương 57: Đồng Rác Biến Mất](#)

[Chương 58: Chị Là Vợ Của Anh Ấy](#)

[Chương 59: Chúng Ta Đều Có Nhà](#)

[Chương 60: Quyết Định Trong Cuộc Họp](#)

[Chương 61: Quyết Định](#)

[Chương 62: Hẳn Là Một Người Kiêu Ngạo](#)

[Chương 63: Kế Hoạch Chế Tạo Máy Móc](#)

[Chương 64: Khởi Động Toàn Diện](#)

[Chương 65: Đau Khổ Vì Chờ Đợi](#)

[Chương 66: Tưởng Niệm Thất Lạc](#)

[Chương 67: Hiện Tại Anh Có Thể Tới Sao?](#)

[Chương 68: Hồi Ưc](#)

[Chương 69: Người Em Yêu Nhất Trong Đời](#)

[Chương 70: Sát Thần](#)

[Chương 71: Anh Trở Về Em Sẽ Ngủ Với Anh](#)

[Chương 72: Ta Đã Có Vợ](#)

[Chương 73: Phỏng Vấn](#)

[Chương 74: Mình Rất Giống Người Xấu Sao?](#)

[Chương 75: Quyết Định Của Lâm Lộ Trọng](#)

[Chương 76: Nếu Anh Ấy Đã Chết, Chị Cũng Chết Theo Anh Ấy](#)

[Chương 77: Quyết Định Của Lý Hiếu Thành](#)

[Chương 78: Hội Nghị Hưng Đạt](#)

[Chương 79: Theo Dõi](#)

[Chương 80: Giết Chóc](#)

[Chương 81: Hôn Mê](#)

[Chương 82: Trong Hôn Mê, Mơ Tới Người Yêu](#)

[Chương 83: Chữa Thương](#)

[Chương 84: Em Quên Chìa Khóa](#)

[Chương 85: Nhổ Cỏ Phải Nhổ Tận Gốc](#)

[Chương 86: Phần Giang Nổi Sóng](#)

[Chương 87: Hương Vị Của Món Ăn Mẹ Nấu](#)

[Chương 88: Khởi Công Kế Hoạch](#)

[Chương 89: Tăng Lương](#)

[Chương 89: Thắng Hiểm](#)

[Chương 90: Lại Có Mỹ Nữ Như Vậy](#)

[Chương 91: Đơn Giản Như Vậy?](#)

[Chương 92: Viện Trưởng Tự Mình Tiếp Đãi](#)

[Chương 93: Sản Phẩm Áo Lót Mới](#)

[Chương 94: Quảng Cáo Nghịch Thiên](#)

[Chương 95: Anh Nhìn Đi Đâu Vậy?](#)

[Chương 96: Không Mua Được Say](#)

[Chương 97: Công Em Về Nhà](#)

[Chương 98: Cảm Ơn Anh, Lâm Vân](#)

[Chương 99: Oanh Động](#)

Chương 101 → 150

[Chương 100: Nhân Vật Lợi Hại](#)

[Chương 101: Chưa Gặp Qua Kẻ Ra Về Lợi Hại Như Thế](#)

[Chương 102: “Sơn Trà Hoa” Duy Nhất](#)

[Chương 103: Giường Nhỏ Quá](#)

[Chương 104: Cảm Giác Thật Nhẫn Mịn](#)

[Chương 105: Sứ Giả Bảo Vệ Của Cam Dao](#)

[Chương 106: Chưa Trở Về](#)

[Chương 107: Bao Lộ Hành Tung](#)

[Chương 108: Bị Tập Kích](#)

[Chương 109: Mục Đích Của Nguyễn Y](#)

[Chương 110: Hoài Nghi](#)

[Chương 111: Là Lâm Vân Nào?](#)

[Chương 112: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)

[Chương 113: Kết Cục Của Lý Nghĩa](#)

[Chương 114: Hãy Để Em Học Làm Người Yêu Của Anh](#)

[Chương 115: Hai Nữ Nhân](#)

[Chương 116: Tưởng Niệm Của Chị](#)

[Chương 117: Hiện Tại Chị Muốn Đi Tìm Anh Ấy](#)

[Chương 118: Âm Toán](#)

[Chương 119: Cô Gái Đuổi Theo Chiếc Xe Lửa](#)

[Chương 120: Nguyễn Y Bị Chụp Ảnh Trộm](#)

[Chương 121: Bắt Cóc](#)

[Chương 122: Đồ Vật Lưu Lại Của Lâm Vân](#)

[Chương 123: Ước Hẹn Ba Năm](#)

[Chương 124: Không Thể Buông Tha](#)

[Chương 125: Dã Nhân](#)

[Chương 126: Rừng Rậm Vạn Côn](#)

[Chương 127: Diễn Luyện Ở Trong Rừng](#)

[Chương 128: Chuyện Gì Xảy Ra](#)

[Chương 129: Không Hề Sợ Hãi](#)

[Chương 130: Rung Động](#)

[Chương 131: Huấn Luyện Viên](#)

[Chương 132: Nhiệm Vụ Đào Thái](#)

[Chương 133: Lựa Chọn Của Lam Cực](#)

[Chương 134: Tôi Không Phục](#)

[Chương 135: Chỉ Dậy Tám Ngày](#)

[Chương 136: Lại Phát Hiện Ra Linh Thạch](#)

[Chương 137: Lại Lịch Của Linh Thạch](#)

[Chương 138: Khiêu Chiến](#)

[Chương 139: Đại Học Yên Kinh](#)

[Chương 140: Cậu Dám Đánh Lén Cảnh Sát ?](#)

[Chương 141: Người Quen Ở Đại Học Yên Kinh](#)

[Chương 142: Đơn Thuốc Dân Gian](#)

[Chương 143: Thích Thiếu Phụ Hơn](#)

[Chương 144: Thức Ăn Thật Đắt](#)

[Chương 145: Sờ Ngực Của Cô Trước](#)

[Chương 146: Cần Thứ Gì Đó](#)

[Chương 147: Tôi Là Người Chính Trực](#)

[Chương 148: Lang Bang](#)

[Chương 149: Tôi Nguyên Ý Cùng Anh](#)

Chương 151 → 200

[Chương 150: Anh Hùng Không Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 151: Từ Nhân Gặp Rắc Rối \(P1\)](#)

[Chương 152: Một Quyền](#)

[Chương 153: Sự Cầu Cứu Của Diệp Diễm](#)

[Chương 154: Ba Đao](#)

[Chương 155: Tinh Hồn Trung Kỳ](#)

[Chương 156: Diệp Diễm Nghe Trộm](#)

[Chương 157: Lâm Tranh](#)

[Chương 158: Điều Tìm Lâm Vân](#)

[Chương 159: Một Vật Trân Quý](#)

[Chương 160: Kinh Hồn Ở Amazon](#)

[Chương 161: Anh Rể](#)

[Chương 162: Diễn Luyện Ở Trong Rừng](#)

[Chương 163: Chân Tướng](#)

[Chương 164: Jaguar Bị Đập Chết](#)

[Chương 165: Biển Cổ Ở Ao Đầm](#)

[Chương 166: Hang Động](#)

[Chương 167: Bầy Dơi Đuổi Theo](#)

[Chương 168: Anh Rể Là Tốt Nhất](#)

[Chương 169: Rời Đi](#)

[Chương 170: Bốn Người](#)

[Chương 171: Không Có Tuổi Thơ](#)

[Chương 172: Tha Hương Gặp Cố Tri](#)

[Chương 173: Không Muốn Rời Xa](#)

[Chương 174: Lại Bị Lạc](#)

[Chương 175: Thiên Thạch](#)

[Chương 176: Có Kỳ Quặc](#)

[Chương 177: Hàn Tranh Bình](#)

[Chương 178: Gặp Nhau Trong Hang Đá](#)

[Chương 178: Gặp Nhau Trong Hang Đá](#)

[Chương 179: Tuyết Lở](#)

[Chương 180: Kết Thành Một Sao](#)

[Chương 181: Tiếng Súng Trong Rừng](#)

[Chương 182: Trả Thù](#)

[Chương 183: Tướng Brown Thỏa Hiệp](#)

[Chương 184: Tìm Ra](#)

[Chương 185: Tin Dữ](#)

[Chương 186: Lâm Hình](#)

[Chương 187: Bức Thư Để Lại](#)

[Chương 188: Hàn Gia Gặp Nạn](#)

[Chương 189: Mua Quần Áo](#)

[Chương 190: Thăm Quân Bi Kịch](#)

[Chương 191: Phản Ứng Của Lâm Gia](#)

[Chương 192: Tàn Gia](#)

[Chương 193: Sững Sờ](#)

[Chương 194: Tập Đoàn Vân Môn](#)

[Chương 195: Gặp Lại Nguyễn Y](#)

[Chương 196: Lý Gia Đến Thăm](#)

[Chương 197: Sự Mê Hoặc Của Lâm Vân](#)

[Chương 198: Cô Gái Nhật Rác](#)

Chương 201 → 250

[Chương 199: Tình Anh Em](#)

[Chương 200: Phòng Riêng Bị Đá](#)

[Chương 201: Cảnh Sát Thường](#)

[Chương 202: Chủ Tịch](#)

[Chương 203: Dạ Minh Châu](#)

[Chương 204: Tòa Tháp Tây Hà](#)

[Chương 205: Tên Bịt Mặt](#)

[Chương 206: Tề Dung](#)

[Chương 207: Tô Tĩnh Như](#)

[Chương 208: Lâm Gia Gặp Nạn](#)

[Chương 209: Núi Tây Lương](#)

[Chương 210: Trần Pháp](#)

[Chương 211: Quyết Đấu Thương Giác](#)

[Chương 212: Sông Tây Lương](#)

[Chương 213: Oanh Động](#)

[Chương 214: Đấu Giá](#)

[Chương 215: Amazon Do Ta Định Đoạt](#)

[Chương 216: Gặp Lại](#)

[Chương 217: Liễu Nhược Sương](#)

[Chương 218: Vụ Kiện](#)

[Chương 219: Quái Ngư](#)

[Chương 220: Vân Tích](#)

[Chương 221: Buổi Chiều Phim](#)

[Chương 222: Cây To Đón Gió](#)

[Chương 223: Hải Tặc](#)

[Chương 224: Kinh Hải](#)

[Chương 225: Viên Đá Kỳ La](#)

[Chương 226: Biển Cổ Ở Tập Đoàn Vân Môn](#)

[Chương 227: Hắc Thủ Băng Dao](#)
[Chương 228: Tính Toán](#)
[Chương 229: Vũ Tích Rời Đi](#)
[Chương 230: Cá Tiêu Sả Ốt](#)
[Chương 231: Suy Nghĩ Của Mỗi Người](#)
[Chương 232: Chúng Ta Về Nhà Thôi](#)
[Chương 233: Đây Là Cuộc Sống Sao?](#)
[Chương 234: Anh Thích Thì Cứ Sờ Đi](#)
[Chương 235: Trở Lại Công Ty](#)
[Chương 236: Linh Căn Của Vũ Tích](#)
[Chương 237: Vài Chục Năm Sao Mà Đủ](#)
[Chương 238: Mẹ Vợ](#)
[Chương 239: Thập Bát Lí Trang](#)
[Chương 240: Đánh Lén](#)
[Chương 241: Từng Bước Sát Khí](#)
[Chương 242: Cột Băng Quý Di](#)
[Chương 243: Hàn Vũ Tích Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 244: Một Sao Hậu Kỳ](#)
[Chương 245: Chọc Tới Nghịch Lân](#)
[Chương 246: Khiếp Sợ Thế Giới](#)
[Chương 247: Trốn Thoát](#)
[Chương 248: Gặp Lại Tên Râu Xồm](#)

Chương 251 → 300

[Chương 249: Nhóm Hắc Thủ Bằng Đao Cuối Cùng](#)

[Chương 250: Khát Vọng Muốn Sống](#)

[Chương 251: Hàng Chữ Trên Vách Hang](#)

[Chương 252: Tiếng Thét Gào](#)

[Chương 253: Gặp Lại](#)

[Chương 254: Kỳ Quái](#)

[Chương 255: Sợ Hãi](#)

[Chương 256: Tên Đạo Sĩ](#)

[Chương 257: Bí Mật Trên Thẻ Ngọc](#)

[Chương 258: Bay Về](#)

[Chương 259: Gặp Lại](#)

[Chương 260: Hàng Nhái](#)

[Chương 261: Kế Hoạch Lớn](#)

[Chương 262: Lo Lắng Của Lâm Lộ Trọng](#)

[Chương 263: Tin Vui Của Hàn Vũ Tích](#)

[Chương 264: Âm Mưu](#)

[Chương 265: Trúng Độc](#)

[Chương 266: Sinh Tử Một Đường](#)

[Chương 267: Tuyệt Liên Tử](#)

[Chương 268: Xấu Hổ](#)

[Chương 269: Tu Vị Ba Sao](#)

[Chương 270: Bị Làm Tắm Mộ](#)

[Chương 271: Chu Linh Tổ](#)

[Chương 272: Lái Xe Kiều Ngạo](#)

[Chương 273: Âm Sát](#)

[Chương 274: Nhiệm Vụ Mới](#)

[Chương 275: Biến Cố Ở Triệu Gia](#)

[Chương 276: Chân Tướng](#)

[Chương 277: Cầm Thú](#)

[Chương 278: Hội Đấu Giá Dưới Mặt Đất \(1\)](#)

[Chương 279: Một Tấm Bản Đồ](#)

[Chương 280: Lại Gây Rối](#)

[Chương 281: Kinh Hải](#)

[Chương 282: Biến Cố](#)

[Chương 283: Hiểu Lầm](#)

[Chương 284: Giấu Tình Nhân Trong Nhà](#)

[Chương 285: Vũ Tích Gặp Nguy Hiểm](#)

[Chương 286: Tâm Tình](#)

[Chương 287: Đàm Phán](#)

[Chương 288: Không Ngừng Đưa Ra Điều Kiện](#)

[Chương 289: Ngài Là Thần Tiên?](#)

[Chương 290: Nhu Tình Như Nước](#)

[Chương 291: Bức Thư](#)

[Chương 292: Cáo Mượn Oai Hùm](#)

[Chương 293: Mông Văn Bị Bệnh](#)

[Chương 294: Quyết Định Của Mỗi Người](#)

[Chương 295: Ảnh Vương](#)

[Chương 296: Em Cũng Không Uống](#)

[Chương 297: Điều Kiện Của Lão Gia Tử](#)

[Chương 298: Địa Ngục Môn](#)

Chương 301 → 350

[Chương 299: Phi Linh Tông](#)

[Chương 300: Thu Một Thuộc Hạ](#)

[Chương 301: Kinh Hỉ Ở Hòn Đảo Nhỏ](#)

[Chương 302: Tiên Nhan Đan](#)

[Chương 303: Tinh Hà Thần Quyết](#)

[Chương 304: Biến Cố](#)

[Chương 305: Lam Cực Mất Tích](#)

[Chương 306: Gặp Lại Cam Dao](#)

[Chương 307: Không Kiềm Chế Nỗi Tình Cảm](#)

[Chương 308: Xông Vào Đồn Cảnh Sát](#)

[Chương 309: Tìm Được Lam Cực](#)

[Chương 310: Côn Luân Tổ Sư](#)

[Chương 311: Người Không Hiểu Quy Tắc Quan Trường](#)

[Chương 312: Hiểu Lầm](#)

[Chương 313: Truy Đuổi](#)

[Chương 314: Chiến Đấu Thảm Thiệt](#)

[Chương 315: Kẻ Lang Thang Kỳ Quái](#)

[Chương 316: Dương Vân Bất Đặc Dĩ](#)

[Chương 317: Biến Hóa Của Lang Thang](#)

[Chương 318: Đi Mua Quần Áo](#)

[Chương 319: Mua Xe](#)

[Chương 320: Cảm Giác Bình An](#)

[Chương 321: Anh Có Bệnh](#)

[Chương 322: Bạn Trai Hoàn Hảo](#)

[Chương 323: Cút Đi](#)

[Chương 324: Suy Nghĩ Của Mỗi Người](#)

[Chương 325: Nhị Gia](#)

[Chương 326: Phải Điên Mới Luyện Thành Năm Sao](#)

[Chương 327: Có Bao Nhiêu Người Em Gái Tốt](#)

[Chương 328: Người Mà Nhị Gia Cũng Phải Sợ](#)

[Chương 329: Đường Uyển Hồi Tiếc](#)

[Chương 330: Tu Vị Năm Sao Chân Chính](#)

[Chương 331: Tiên Nữ](#)

[Chương 332: Trần Thiếu Và Vương Ba Tử](#)

[Chương 333: Đuổi Tới Kiệt Sức](#)

[Chương 334: Phong Nhận](#)

[Chương 335: Lần Đầu Giết Chóc](#)

[Chương 336: Tiên Cảnh Côn Luân](#)

[Chương 337: Cô Gái Ở Núi Cửu Hoa](#)

[Chương 338: Lừa Gạt](#)

[Chương 339: Nhảy Xuống Núi](#)

[Chương 340: Tâm Sự Của Liễu Nhược Sương](#)

[Chương 341: Người Nhà Của Lang Thang](#)

[Chương 342: Người Biết Cái Gì](#)

[Chương 343: Ăn Nhị Với Nhau](#)

[Chương 344: Tin Tức Của Lâm Vân \(1-2\)](#)

[Chương 345: Đánh Lén Thành Công](#)

[Chương 346: Tiểu Ni Cô Trên Núi Tây Lường](#)

[Chương 347: Gặp Lại](#)

[Chương 348: Tung Tích Của Mông Văn](#)

Chương 351 → 400

[Chương 349: Biến Cố Bất Ngờ](#)

[Chương 350: Xông Vào Tiên Cảnh Côn Luân](#)

[Chương 351: Dùng Kế Chạy Trốn](#)

[Chương 352: Bản Đồ Hành Tinh Kỳ Lạ](#)

[Chương 353: Vạn Bảo Các](#)

[Chương 354: Thương Lượng Giá Cả](#)

[Chương 355: Truy Nã](#)

[Chương 356: Phá Vòng Vây](#)

[Chương 357: Tuyệt Cảnh Thiên Diễm](#)

[Chương 358: Để Ý Tới Điều Gì?](#)

[Chương 359: Ảnh Vương Gọi Điện](#)

[Chương 360: Thổ Thất](#)

[Chương 361: Chạy Trốn](#)

[Chương 362: Chạy Trốn 2](#)

[Chương 363: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 364: Thánh Nữ Của Phái Dao Hoa](#)

[Chương 365: Về Nhà?](#)

[Chương 366: Chiến Đấu Với Tu Sĩ Hóa Thần](#)

[Chương 367: Thỏa Hiệp](#)

[Chương 368: Gặp Lại](#)

[Chương 369: Trừng Trị](#)

[Chương 370: Thu Nhận Đệ Tử Thứ Hai](#)

[Chương 371: Đòi Nợ Phái Côn Luân](#)

[Chương 372: Trở Về Địa Cầu](#)

[Chương 373: Chiến Tranh Thế Giới](#)

[Chương 374: Gặp Lại Mông Văn](#)

[Chương 375: Đoạt Xá](#)

[Chương 376: Chính Thức Làm Vợ](#)

[Chương 377: Điều Kiện](#)

[Chương 378: Tiểu Tinh](#)

[Chương 379: Ra Oai](#)

[Chương 380: Chị Em Cận Thi Kỳ](#)

[Chương 381: Người Đó Là Ai?](#)

[Chương 382: Hứa Hẹn Với Nhược Sương](#)

[Chương 383: Hội Nghị Liên Hợp Quốc](#)

[Chương 384: Tâm Sự Của Lâm Vân](#)

[Chương 385: Bước Đầu Tiêu Diệt](#)

[Chương 386: Tổng Bộ Của Kỷ Minh](#)

[Chương 387: Chiến Đấu](#)

[Chương 388: Ranh Giới Sinh Tử](#)

[Chương 389: Thắng Hiểm](#)

[Chương 390: Thanh Thanh Là Ai?](#)

[Chương 391: Cuộc Sống Ở Thôn Nhỏ](#)

[Chương 392: Đạo Tâm Tăng Tiến](#)

[Chương 393: Đụng Nhầm Sát Thủ](#)

[Chương 394: Ba Sao Màu Bạc](#)

[Chương 395: Chân Tướng Mọi Việc](#)

[Chương 396: Lục Dực Khó Xử](#)

[Chương 397: Chuyện Cũ Nhớ Lại](#)

[Chương 398: Thủy Gia](#)

Chương 401 → 450

[Chương 399: Tức Giận](#)

[Chương 400: Từ Đường Của Thủy Gia](#)

[Chương 401: Không Nói Đạo Lý Thì Sao?](#)

[Chương 402: Thủy Gia Diệt Vong](#)

[Chương 403: Cực Lam Hắc Kim](#)

[Chương 404: Tiếng Súng Trong Rừng](#)

[Chương 405: Miêu Di Gặp Nạn](#)

[Chương 406: Sơn Hà Đồ?](#)

[Chương 407: Cổ Phi](#)

[Chương 408: Từ Vinh Hồi Phục Trí Nhớ](#)

[Chương 409: Hận](#)

[Chương 410: Úy Tinh](#)

[Chương 411: Đôi Nam Nữ](#)

[Chương 412: Tinh Hà Trùy](#)

[Chương 413: Tranh Cướp](#)

[Chương 414: Tu Sĩ Đại Thừa](#)

[Chương 415: Phê Hồn Thương](#)

[Chương 416: Nhất Tự Thập](#)

[Chương 417: Trở Lại Địa Cầu](#)

[Chương 418: Trên Xe Lửa](#)

[Chương 419: Quay Lại Thanh Hóa](#)

[Chương 420: Tiểu Long Thanh Hóa](#)

[Chương 421: Vương Hoàn Hoàn](#)

[Chương 422: Con Rối](#)

[Chương 423: Giải Quyết Đơn Giản](#)

[Chương 424: Tâm Trạng Của Xung Hi](#)

[Chương 425: Chu Tử Tài](#)

[Chương 426: Lĩnh Ngộ](#)

[Chương 427: Tiên Đạo](#)
[Chương 428: Khách Khứa Kéo Tới](#)
[Chương 429: Rời Đi](#)
[Chương 430: Kỷ Minh Tinh](#)
[Chương 431: Đế Quốc Minh Việt](#)
[Chương 432: Đau Lòng](#)
[Chương 433: Vong](#)
[Chương 434: Hoa Hồng Liên](#)
[Chương 435: Cừu Hận](#)
[Chương 436: Gặp Lại](#)
[Chương 437: Lần Lượt Kéo Tới](#)
[Chương 438: Kinh Sợ](#)
[Chương 439: Ôn Lại Chuyện Cũ](#)
[Chương 440: Phục Quốc](#)
[Chương 441: Suy Nghĩ Của Mông Văn](#)
[Chương 442: Tử Vân Điện](#)
[Chương 443: Nam Tử Áo Đỏ](#)
[Chương 444: Loạn Vực Tinh Không](#)
[Chương 445: Hạt Nguyên Tinh](#)
[Chương 446: Yêu Thú Sa Kinh](#)
[Chương 447: Sa Kinh Vương](#)
[Chương 448: Diệt Sa Kinh Vương](#)

Chương 451 → 500

[Chương 449: Hoài Nghi](#)

[Chương 450: Thành Bành Cách](#)

[Chương 451: Không Có Đạo Lý](#)

[Chương 452: Quận Chúa Toa Ly](#)

[Chương 453: Ai Tới Cũng Thế](#)

[Chương 454: Biển Vô Nhai](#)

[Chương 455: Hai Tên Tu Sĩ](#)

[Chương 456: Tấn Công Tử Vân Điện](#)

[Chương 457: Thương Đạo](#)

[Chương 458: Chiến Đấu Kịch Liệt](#)

[Chương 459: Không Linh](#)

[Chương 460: Trưởng Lão Hóa Linh Điện](#)

[Chương 461: Một Thương](#)

[Chương 462: Đánh Không Kịp Trở Tay](#)

[Chương 463: Thảm Càng Thêm Thảm](#)

[Chương 464: Lý Cầu Đạo](#)

[Chương 465: Thế Giới Hỗn Độn](#)

[Chương 466: Bốn Thầy Trò](#)

[Chương 467: Chị Không Hiểu](#)

[Chương 468: Nhân Tâm Hiểm Ác](#)

[Chương 469: Lòng Người Khó Dò](#)

[Chương 470: Trong Quán Rượu](#)

[Chương 471: Thành Chủ Phó Trọng](#)

[Chương 472: Lâm Vân Phần Giang](#)

[Chương 473: Sợ Bóng Sợ Gió](#)

[Chương 474: Thiếu Chủ Âu Dương Gia](#)

[Chương 475: Hai Ngón Tay](#)

[Chương 476: Gặp Lại](#)

[Chương 477: Tính Toán](#)

[Chương 478: Kế Hoạch Chạy Trốn](#)

[Chương 479: Phá Trận](#)

[Chương 480: Dùng Linh Thạch Đập Nát Các Người](#)

[Chương 481: Ôn Dịch](#)

[Chương 482: Bảo Địa?](#)

[Chương 483: Ngũ Tinh Đại Thành](#)

[Chương 484: Nguyên Tố Mộc](#)

[Chương 485: Thiên Cơ Tử](#)

[Chương 486: Nhị Thiếu Gia Giản Lạc Phiến](#)

[Chương 487: Tiền Tài Động Nhân Tâm](#)

[Chương 488: Nguyên Tố Kim](#)

[Chương 489: Thực Lực Của Giản Gia](#)

[Chương 490: Một Kịch Bất Ngờ](#)

[Chương 491: Nguyên Tố Hỏa](#)

[Chương 492: Bầy Quầy Hàng](#)

[Chương 493: Lừa Dối](#)

[Chương 494: Âm Sát](#)

[Chương 495: Hỗn Độn Tinh Thể](#)

[Chương 496: Giăng Lưới](#)

[Chương 497: Vây Công](#)

[Chương 498: Giao Dịch](#)

Chương 501 → 550

[Chương 499: Giết Chết Dễ Dàng](#)

[Chương 500: Chém Giết Thảm Thiệt](#)

[Chương 501: Kinh Hài](#)

[Chương 502: Rời Khỏi Hạt Nguyên Tinh](#)

[Chương 503: Bị Đánh Cướp](#)

[Chương 504: Tần Nhai](#)

[Chương 505: Thoát Hiểm](#)

[Chương 506: Phía Sau Trần Pháp](#)

[Chương 507: Thế Ngoại Đào Nguyên](#)

[Chương 508: Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 509: Cô Gái Năm Đó](#)

[Chương 510: Gặp Lại](#)

[Chương 511: Dây Dưa Không Dứt Lời](#)

[Chương 512: Xấu Hổ Muốn Chết](#)

[Chương 513: Một Cái Đình](#)

[Chương 514: Tiền Dâm Hậu Sát](#)

[Chương 515: Vì Sao Tôi Phải Đáp Ứng Cô](#)

[Chương 516: Lâm Quý](#)

[Chương 517: Cầu Họa](#)

[Chương 518: Dòng Nước Xoáy](#)

[Chương 519: Hang Động Dưới Đáy Biển](#)

[Chương 520: Trở Lại Khôn Truân Giới](#)

[Chương 521: Khiếp Sợ](#)

[Chương 522: Lửa Giận](#)

[Chương 523: Giết Chóc](#)

[Chương 524: Nhổ Tận Gốc](#)

[Chương 525: Hội Nghị Vân Môn](#)

[Chương 526: Trên Đường Đi Gặp Cướp Bóc](#)

[Chương 527: Ra Về Thần Bí](#)

[Chương 528: Tiểu Nguyệt Cốc](#)

[Chương 529: Kim Bối Lục Long](#)

[Chương 530: Bị Bao Vây](#)

[Chương 531: Khế Ước Linh Hồn](#)

[Chương 532: Thì Ra Hẳn Vẫn Quan Tâm Mình](#)

[Chương 533: Truyền Thừa](#)

[Chương 534: Hàn Vụ](#)

[Chương 535: Anh Sẽ Vì Các Em Mà Vẽ Lòng Mây](#)

Chương 1: Kẻ Điên Lâm Vân

T

hành phố Phần Giang, tỉnh Giang Nam

Phòng 203, tầng 2, bệnh viện tâm thần Thanh An, một người thanh niên có tướng mạo bình thường, sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, không nhúc nhích.

Hắn gọi là Lâm Vân, nhưng hắn đã không còn là đứa con thứ năm Lâm Vân của gia tộc họ Lâm rồi.

Lâm Vân đến đây đã được ba ngày. Nói chính xác hơn, là đã sống lại tới đây được ba ngày. Ba ngày tuy ngắn, nhưng đủ cho hắn minh bạch tình huống hiện tại của mình.

Lâm Vân vốn là người của đại lục Thiên Hồng. Gia tộc của hắn ở đó là một gia tộc Tu Chân tương đối nhỏ. Đại lục Thiên Hồng là một đại lục có nền khoa học tiên tiến, vượt xa Địa Cầu. Hơn nữa nơi đó còn là nơi tồn tại cả kỹ thuật và Tu Chân. Tu chân ở đại lục Thiên Hồng, là chỉ về những Tu Chân giả, Tu Hồn giả, Tu Khí giả, Tu Vật giả.

Kỳ thực nói trắng ra là, thông qua các cách tu luyện, khiến người tu luyện nâng cao tuổi thọ và năng lực chiến đấu. Mà việc tu luyện cần phải có linh khí. Nhưng ở đại lục Thiên Hồng, linh khí tập trung dày đặc nhất là ở khu vực nhân loại sinh sống. Cho nên thường xuyên có ma thú hoặc dị tộc muốn xâm lược vùng đất của nhân loại. Điều đó cũng dẫn theo những cuộc chiến tranh kéo dài liên miên.

Bởi vì muốn phòng ngự ngoại tộc xâm lấn, cùng với phòng ngự chiến tranh tài nguyên giữa các quốc gia. Cho nên nhân loại trên đại lục Thiên Hồng

một bên không ngừng tu luyện năng lực bản thân, một bên không ngừng phát triển khoa học kỹ thuật.

Lâm Vân là người có tính cách sáng sủa, không câu nệ tiểu tiết, làm người cũng rất hào sảng. Hẳn chẳng những là chuyên viên nghiên cứu điện tử cấp cao, còn là một chuyên viên nghiên cứu dược vật, một người Tu Tinh.

Tu Tinh là một loại tu luyện thuộc về Tu Vật. Nhưng loại tu luyện này rất ít người thuộc đại lục Thiên Hồng tu luyện. Bởi vì một tu luyện giả, trong thân thể hồn phách phải có đủ Tinh Nguyên. Tinh Nguyên giống như linh căn của Tu Chân giả, hồn căn của Tu Hồn giả vậy. Mà Tu Tinh đến Nhị Tinh, khi luyện tới Ngũ Tinh, lập tức sẽ rơi vào hồn phi phách tán.

Tuy sức chiến đấu của Tu Tinh Giả là mạnh nhất trong tất cả Tu Chân giả. Luyện tới cấp cao nhất là Cửu Tinh có thể phi thăng. Nhưng điều này chỉ có trong truyền thuyết. Trong suốt chiều dài lịch sử của đại lục Thiên Hồng, còn chưa thấy người Tu Chân nào có thể phi thăng, chớ nói chi chỉ là Tu Tinh.

Có đủ Tinh Nguyên rất ít người, nói chi tới việc tu luyện tới Ngũ Tinh. Bởi vì luyện tới Tam Tinh đã là bất khả thi. Trong lịch sử của đại lục Thiên Hồng, Tu Tinh Giả có thành tựu cao nhất chỉ tới Tứ Tinh mà thôi. Hơn nữa cả đại lục Thiên Hồng, công pháp Tu Tinh chỉ có tới Ngũ Tinh. Từ Ngũ Tinh trở lên, cho dù người luyện thành công, cũng không có công pháp để mà tu luyện.

Mà Lâm Vân lại có đủ linh căn cùng Tinh Nguyên, vì vậy hẳn quyết định lựa chọn Tu Tinh. Cộng thêm trong một lần vô tình hẳn tìm được một bộ công pháp Tu Tinh hoàn chỉnh tới Cửu Tinh. Công pháp này do một vị tiền bối đã phi thăng lưu lại. Hơn nữa, trong công pháp này có nói rằng, lực lượng linh hồn chỉ cần luyện qua bức tường Ngũ Tinh, là có hi vọng luyện tới Cửu Tinh. Ngoài ra, bộ công pháp này còn miêu tả rất rõ ràng phương

pháp vượt qua bức tường Ngũ Tinh. Kỳ thực chỉ sửa lại phương pháp tu luyện vốn bị hậu nhân làm hỏng mà thôi.

Phát hiện này khiến cho Lâm Vân cực kỳ hưng phấn. Không chút do dự lựa chọn Tu Tinh. Hẳn cho rằng, mình chỉ cần vượt qua bức rào Ngũ Tinh, hơn nữa nhất định có thể tu luyện Ngũ Tinh. Nhưng Lâm Vân quả thực đánh giá mình quá cao. Tuy hẳn đã tu luyện tới Ngũ Tinh, thậm chí là người đầu tiên trong lịch sử của đại lục Thiên Hồng tu luyện tới Ngũ Tinh.

Bởi vì cái ngày mà hẳn luyện tới Ngũ Tinh, Di tộc đột nhiên tấn công. Tại thời điểm Lâm Vân chiến đấu cùng Dị Tộc, lực lượng Ngũ Tinh còn chưa vững chắc bỗng nhiên bộc phát. Mà Lâm Vân cùng Ma thú Dị Tộc bị lực linh hồn khổng lồ áp bách khiến cho hồn phi phách tán.

Điều khiến Lâm Vân cảm thấy may mắn chính là, linh hồn của hẳn được hồn lực Ngũ Tinh bao bọc xuyên qua hố đen, sống lại trên một người bệnh tâm thần ở Địa Cầu.

Lâm Vân cười khổ một tiếng. Thân phận này cũng quá hợp một chút. Bởi vì ở đại lục Thiên Hồng, mình cũng có ngoại hiệu là ‘Kẻ điên’. Vô luận là ở phương diện nghiên cứu khoa học kỹ thuật, hay là tu luyện chiến đấu. Thậm chí cả ở về phương diện ‘Tán gái’, hẳn đều bị người khác gọi là ‘Kẻ điên’. Hiện tại tốt lắm, thật đúng là sống lại trên thân thể một người điên.

Trải qua ba ngày dung hợp, Lâm Vân đã rõ thân phận của thân thể này và địa phương mình đang ở. Dựa theo trí nhớ cũ của người này, nơi mình sống lại là một nơi gọi là Địa Cầu. Nhưng khoa học phát triển kém đại lục Thiên Hồng tới hai trăm năm. Nói cách khác là rút lại phía sau.

Mà thân thể này của mình cũng gọi là Lâm Vân. Là một đứa con thứ năm của Lâm Viễn Chương, người đứng đầu của đại gia tộc họ Lâm. Lâm gia có thể coi là gia tộc lớn nhất trong số mười gia tộc của Hoa quốc. Sinh ý chẳng

những trải rộng toàn cầu, hơn nữa trong năm vị thủ trưởng đứng đầu trung ương có người của Lâm gia.

Lâm Vân biến thành bệnh nhân tâm thần là về sau, chứ không phải bẩm sinh. Hẳn nguyên lai là một thiếu niên hoàn hảo hư hỏng, ăn uống chơi gái, đánh bạc, không việc gì là không làm. Nhưng lại không có một chút tài năng gì về kinh doanh hay làm quan. Trong số các công tử ca cùng thế hệ của Lâm gia, cũng không thiếu hoàn hảo. Nhưng ít nhất cũng có thể làm chút gì đó, chứ không phải chỉ biết chơi bời.

Lâm Viễn Chương có sáu con trai, ba con gái. Ông ta đối với đứa con chỉ biết bại hoại gia tộc, không có chí tiến thủ Lâm Vân này, càng trực tiếp buông tha. Lâm gia có tài sản lớn, nhưng không thiếu người kế thừa gia nghiệp. Cho nên ba năm trước, ông ta dứt khoát cưỡng bức Lâm Vân cưới một người vợ, sau đó cho hẳn một ít gia sản rồi mặc kệ hẳn sống chết.

Tuy Lâm Vân không chịu nổi, nhưng Lâm Viễn Chương cũng không tùy tiện cho hẳn cưới một lão bà vợ vẫn nào đó. Hoặc là bởi vì chính trị, hoặc là bởi vì một nguyên nhân nào đó, hẳn cưới con gái thứ ba Hàn Vũ Tích của Hàn Tranh Bình thuộc Hàn gia, một gia tộc nhỏ đã lụi bại.

Nhưng Lâm Vân vẫn chứng nào tật nấy. Chỉ dùng thời gian một năm, đã đem một điểm sản nghiệp cuối cùng của mình tiêu pha không còn một mảnh. Nếu không phải chỗ ở của hẳn là sản nghiệp của Lâm Viễn Chương, không chừng cũng bị Lâm Vân bán đi.

Bất quá, hai năm trước, Lâm Vân đột nhiên phát bệnh. Tuy được cứu chữa kịp thời nhưng sau đó thành khách quen của bệnh viện tâm thần. Một khi phát bệnh là lập tức đánh đập, đốt phá đồ vật xung quanh, giống cho chó điên vậy. Cho nên hẳn thường phải tới nơi này ở một tháng, tốt được một chút thì có người sẽ tiếp hẳn trở về. Bình thường đều là mẫu thân của hẳn mời bảo mẫu mang Lâm Vân trở về chỗ ở của hẳn.

Nhưng lần này, Lâm Vân ở đây đã được ba tháng. Tuy nhiên Lâm Vân đã không còn là Lâm Vân ăn chơi trác táng như trước, mà là Lâm Vân của đại lục Thiên Hồng. Lẽ ra phải sớm có người đón hân trở về mới đúng. Nhưng đợi mãi không có người tiếp hân trở về. Mỗi ngày chỉ có một hộ tá tới, mang mấy quyển sách mà Lâm Vân đọc xong, rồi đổi cho Lâm Vân một quyển khác.

Về việc biến hóa của Lâm Vân, vị hộ tá một mực chiếu cố Lâm Vân, Hách mục là rõ ràng nhất. Mặc dù biết bệnh tâm thần của Lâm Vân rất khó khỏi. Nhưng mấy ngày nay, Lâm Vân chẳng những không đánh người, không mắng chửi người, còn gọi mình là bác gái. Còn nhờ mình giúp hân mang mấy quyển sách cho hân xem.

Hiện tại, Lâm Vân vừa đọc xong một quyển ‘Giang Nam vật chí’, liền vứt ở trên giường, rồi ngơ ngác nhìn trên trần nhà.

Thân thể này tuy nhu nhược không chịu nổi. Thậm chí gió thổi qua cũng đã lung lay. Nhưng căn cốt ở bên trong rõ ràng lại có Tinh Nguyên. Mặc dù không nhiều như mình ở kiếp trước, nhưng chỉ cần có Tinh Nguyên là có thể tu luyện một lần nữa.

Mặc dù mình đã có kinh nghiệm thất bại lần thứ nhất, nhưng Lâm Vân vẫn tin tưởng mình có thể vượt qua bức tường Ngũ Tinh. Không có lý do nào khác, chỉ là một loại cảm giác. Nhưng hiện tại mình không thể tu luyện. Thân thể của mình thực sự quá yếu ớt. Chỉ phải dưỡng tốt thân thể về sau, mới có thể bắt đầu kế hoạch Tu Tinh.

Gần nhất xem qua mấy quyển sách và tạp chí, Lâm Vân đã khẳng định Tu Chân giả ở Địa Cầu rất ít. Đều là một ít truyền thuyết xưa cũ. Nhưng Lâm Vân sẽ không vì thế mà cho rằng trên Địa Cầu không còn Tu Chân giả. Dù sao truyền thuyết cũng phải có căn cứ gì đó mới có thể truyền lại đời sau.

- Mặc quần áo vào, đi theo ta.

Một thanh âm lạnh như băng, không mang chút cảm tình nào vang lên ở cửa ra vào.

Lâm Vân ngẩng đầu. Một nữ hài có mỹ mạo làm cho người ta sợ hãi đang đứng ở cửa ra vào. Nhưng khuôn mặt của nàng lại cứng ngắt như băng giá. Lời nói cũng không mang theo một sắc thái tình cảm nào. Lâm Vân lập tức biết người này là ai, là Hàn Vũ Tích. Tuy trí nhớ của Lâm Vân đã biến mất một bộ phận lớn, nhưng một ít trí nhớ chủ yếu vẫn còn tồn tại.

Hàn Vũ Tích coi như là một vật giao dịch giữa Hàn gia và Lâm gia để Hàn gia có thể chấn hưng. Quả thật, Hàn gia cũng dựa vào cuộc hôn nhân này mà chiếm được một ít chỗ tốt. Lâm Viễn Chương tùy tiện nói vài câu có thể mang tới cho Hàn gia không ít chỗ tốt. Kể cả không có có lời của Lâm Viễn Chương, chỉ cần tin tức Hàn gia có một con rể là con trai của Lâm Viễn Chương truyền ra là đủ rồi.

Sự thật là Lâm Viễn Chương căn bản sẽ không bởi vì Lâm Vân mà thừa hơi. Ông ta đã triệt để buông tha đứa con trai lãng phí gạo thóc này rồi. Nhưng dù sao tin tức con rể của Hàn gia là con trai của ông ta đã truyền bá khắp nơi. Mặc dù biết ý tứ của Hàn gia, nhưng Lâm Viễn Chương cũng không nói gì thêm. Vô luận Hàn gia làm như thế nào, đều không có quan hệ gì tới ông ta.

Mẫu thân của Lâm Vân tuy nóng vội, nhưng lại không thể làm gì được. Lâm Viễn Chương đã phát ra mệnh lệnh. Nếu còn dám tới bệnh viện đón đứa con tâm thần không học vấn không nghề nghiệp kia, lập tức đuổi ba mẹ con nàng ra khỏi thành phố Phần Giang.

Tuy nhiên mẫu thân của Lâm Vân, Hà Anh vẫn muốn đi đón Lâm Vân, nhưng lại bị Lâm Viễn Chương cấm túc. Hơn nữa Lâm Vân còn có một người em gái, Hà Anh cũng không thể mặc kệ. Dù sao Hà Anh trên danh nghĩa không phải là lão bà của Lâm Viễn Chương, mà chỉ là một tiểu thiếp. Mà tiểu thiếp như nàng, Lâm Viễn Chương cũng có mấy người.

Vì đứa em gái còn đang đi học của Lâm Vân, Hà Anh cũng không dám quá phận yêu cầu Lâm Viễn Chương. Chỉ có thể đem hi vọng ký thác cho người vợ Hàn Vũ Tích kia của Lâm Vân. Hy vọng nàng có thể tiếp Lâm Vân trở về trong thời gian ngắn. Không cần phải ở lại bệnh viện tâm thần. Nhưng trọng nội tâm của Hà Anh cũng biết, cái hy vọng này không phải là lớn.

Tuy Hàn Vũ Tích ở một mình, nhưng Hàn Vũ Tích hy vọng Lâm Vân vĩnh viễn không trở về. Bất quá, Lâm Vân ở bệnh viện đã hai tháng không ai đưa về. Mặc dù nàng cảm thấy rất vui vẻ, nhưng cũng không thể giả vờ như không biết.

Bởi vì mỗi lần Lâm Vân trở về từ bệnh viện, qua một tuần sau, bệnh điên lại tái phát. Vì vậy Hàn Vũ Tích mới kiên trì đến bệnh viện đón hăn. Tuy Lâm gia đối với đứa con Lâm Vân này mặc kệ không quản. Nhưng một khi hăn xảy ra chuyện gì, sẽ khiến cho Lâm gia hỏi tội Hàn gia. Hàn Vũ Tích không phải là sợ hãi Lâm gia, mà là chỉ lo lắng Hàn gia không chịu nổi cơn giận dữ của Lâm gia kéo tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chó Cuộn Lòng Lại Biến Thành Trư

T

hoáng nhìn qua Hàn Vũ Tích, Lâm Vân không nói một lời, chậm rãi xuống giường mặc áo khoác.

- Vũ Tích, người tới đón Lâm Vân à?

Nói chuyện chính là vị hộ tá trông nom Lâm Vân.

- Vâng, đã làm phiền Hách thẩm.

Vừa nhìn thấy vị hộ tá này, khuôn mặt băng lạnh của Hàn Vũ Tích mới hòa tan một chút.

Thấy Hách thẩm nhẹ nhàng thở dài, Lâm Vân vội vàng đưa cuốn sách trên tay cho nàng nói:

- Quyển sách này ta đã xem xong rồi. Cảm ơn đại thẩm.

Hàn Vũ Tích có chút kinh ngạc nhìn Lâm Vân đưa cuốn sách cho Hách hộ tá. Trong nội tâm nàng rất kỳ quái, người này đã điên rồi còn biết lễ phép như vậy. Bất quá trong nháy mắt lại khôi phục như bình thường. Cái này Lâm Vân, mỗi lần từ bệnh viện trở về, đều bình thường được một hai tuần, sau đó lại chậm rãi trở nên điên khùng.

Lâm Vân biết rõ Hàn Vũ Tích rất thống hận mình. Từ lúc Lâm Vân kết hôn với nàng, hắn còn chưa từng thấy nàng tươi cười một lần. Hắn nhớ mang máng, lúc kết hôn, người Lâm Vân này đã từng cố gắng cưỡng gian Hàn Vũ Tích mấy lần đều không có thành công. Về sau bị bệnh tinh thần, muốn cưỡng gian Hàn Vũ Tích nhưng lại không đánh lại nàng. Thậm chí có một lần còn bị Hàn Vũ Tích hung hăng giáo huấn một trận.

Đã biết Hàn Vũ Tích rất thống hận mình, Lâm Vân cũng không muốn tìm phiền toái. Chỉ là yên lặng đi phía sau của Hàn Vũ Tích. Nghĩ lại cũng khó trách, hạnh phúc cả đời của Hàn Vũ Tích có thể nói là bị thân phận Lâm Vân cũ này phá hỏng hết. Không hận mình mới là không bình thường.

Hàn Vũ Tích gọi một chiếc xe taxi, hai người lên xe trở về Tương Hồ Sơn Trang. Một đường hai người im lặng không nói một lời. Tương Hồ Sơn Trang là khu vực sinh sống của người giàu. Mặc dù Lâm Vân là một hoàn khổ, nhưng mẹ của hắn vẫn cầu Lâm Viễn Chương mua cho hắn một căn biệt thự nhỏ ở Tương Hồ Sơn Trang. Bất quá quyền tài sản lại thuộc về Lâm Viễn Chương. Nói cách khác, căn nhà này chỉ là chỗ ở tạm thời của Lâm Vân. Một khi Lâm Viễn Chương muốn thu hồi lại, thì Lâm Vân coi như không có chỗ để đi.

Lâm Vân yên lặng đi theo Hàn Vũ Tích vào biệt thự. Trong sân biệt thự trống không, chỉ có vài bồn hoa nhỏ cùng một ít đồ dùng hỏng hóc chồng chất ở một góc. Nhưng phòng khách của biệt thự lại rất lớn, có một bộ ghế sofa cũ nát và một cái TV 29 inch kiểu cũ đặt ở đó.

Lâm Vân nghĩ thầm, bộ ghế sofa và cái TV cũ này, chắc là về sau Hàn Vũ Tích mua ở chợ đồ cũ.

Sau khi trở về, Hàn Vũ Tích không nói một lời liền đi lên tầng. ‘Rầm’ một tiếng cửa đóng, về sau không có động tĩnh.

Lâm Vân cười khổ một tiếng, định mở TV nhìn xem tin tức. Nhưng bụng lại réo rất kêu, chỉ phải chạy xuống phòng bếp xem có cái gì ăn không. Trong phòng bếp chỉ có một cái tủ lạnh kiểu cũ, cơ hồ không có trông thấy một cái chén cái đĩa nào nguyên vẹn, đều là sứ mẻ. Lâm Vân lắc đầu. Phỏng chừng đây đều là do Lâm Vân kia làm. Quả thực, vị Hàn Vũ Tích kia cũng chịu không ít khổ.

Mở tủ lạnh ra, ở trong chỉ có một cây củ cải còn một nửa. Còn có một ít dưa muối. Không chút do dự, hắn liền cầm cây củ cải kia nhai sống. Ăn xong mới đỡ đói một chút. Tuy có chút chưa đủ, nhưng vẫn có thể chịu tới sáng mai Hàn Vũ Tích nấu cơm.

Lâm Vân ăn xong củ cải, liền đi vào nhà tắm vệ sinh một lượt rồi về phòng của mình. Phòng của hắn cũng ở trên tầng bên cạnh phòng của Hàn Vũ Tích. Trong phòng ngoại trừ một cái giường lớn và một cái bàn ra, không còn có đồ vật gì. Lâm Vân thầm nghĩ, căn phòng này cũng quá đơn sơ. Căn biệt thự xa hoa rộng lớn như vậy, vì sao đồ vật bên trong lại khó coi như thế.

Hắn cũng lười nghĩ thêm, liền trực tiếp ngã xuống giường đi ngủ. Một ngày nay ở bệnh viện tâm thần mặc dù có chỗ ngủ, nhưng làm sao có thể ngủ thoải mái như trên giường lớn của mình được. Quả nhiên vừa nằm xuống là ngủ được ngay.

Một giấc ngủ tới tận trưa ngày hôm sau, Lâm Vân mới thoải mái duỗi lưng một cái. Trong lòng hắn tự nhủ, sống lại tới Địa Cầu quả thực không tồi. Không có áp lực gì, ít nhất không phải lo lắng ma thú cùng Dị tộc tới xâm lấn. Ngủ cũng yên tâm hơn nhiều.

Ta chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được. Chính ra ở như vậy lại phù hợp tính cách của hắn.

Đứng dậy rửa mặt rồi đi vào phòng khách. Phòng khách trống không, không chỉ nói là thức ăn, ngay cả nước uống đều không có. Lâm Vân khẩn trương. Trong lòng tự nhủ, vị Hàn Vũ Tích này không nấu cho ta ăn, ngay cả một đồng tiền cũng không đưa, ta đi nơi nào ăn đây.

Vội vàng tới phòng của Hàn Vũ Tích gõ cửa. Cửa phòng vẫn đóng kín, không có người trả lời. Lâm Vân suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ ra tới Hách hộ

tá từng nói qua Hàn Vũ Tích cũng đi làm. Xem ra quả thực nàng ta đã đi làm rồi.

Thở dài, Lâm Vân vuốt vuốt cái bụng đói meo, sầu mi khổ kiểu tự hỏi đối sách. Như vậy còn không bằng ở lại bệnh viện tâm thần. Ít nhất còn có đồ vật nhét vào bụng.

Đi ra Tương Hồ Sơn Trang, Lâm Vân nghĩ nên đi tới nơi nào ăn đây. Tương Hồ Sơn Trang cách khu chợ trung tâm thành phố Phần Giang không xa, là nơi tương đối náo nhiệt. Dù sao nơi này cũng là chỗ sinh sống của những người giàu có. Đương nhiên, ngoại trừ Lâm Vân ra.

Nhưng là từ Tương Hồ Sơn Trang tới đường Trung Sơn trung tâm cũng phải mất 30 phút. Giờ đang là giữa trưa, tất cả khách sạn, tiệm cơm, thậm chí quán ăn lưu động ở bên đường cũng vô cùng náo nhiệt. Nhìn trong tiệm cơm đủ loại thức ăn, Lâm Vân cảm thấy miệng mình có chút ứa ứa. Quả nhiên là chảy nước miếng. Cẩn thận nuốt nước miếng xuống, trong nội tâm tính toán nên như thế nào tìm chút thức ăn.

- Ai u, đây không phải là Lâm Ngũ thiếu gia sao? Nhìn bộ dáng chảy nước miếng của người, ta lại có chút sợ hãi. Ha hả, Lâm thiếu gia cũng đi dạo phố à? Bất quá, ta nhớ không lầm, Thiên Thượng Nhân Gian mà người thường đi không ở nơi này a.

Lâm Vân ngẩng đầu nhìn. Một người thanh niên cao ngang mình, tóc tai quần quanh lại, còn đeo theo hai cái vòng tai và một cái khoen mũi. Một bộ dáng chó nhìn người thấp.

- Ủ, ừ...

Lâm Vân nhin không được cười theo mũi. Người này hẳn có chút ấn tượng. Là công tử Lý Tiểu của Lý gia. Cũng coi như là một hoàn khổ đệ tử nhà giàu. Y cũng rất thèm thường nhan sắc của Hàn Vũ Tích. Nhưng vì Lý gia

muốn liên hợp với Trần gia chống cự Lâm gia, nên cho y kết hôn với Trần Nhạn của Trần gia.

Cho nên Lâm Vân chính là cái đinh trong mắt của Lý Tiểu. Mặc dù Lâm Vân là người tâm thần, nhưng dù sao cũng là con cái của Lâm gia. Vì vậy tuy Lý Tiểu rất thèm thường Hàn Vũ Tích, nhưng cũng không dám động thủ.

Nếu không phải Lâm Vân bị Lâm Viễn Chương chối bỏ, phỏng chừng cũng không thể xuất hiện đám hỏi với Hàn gia, vốn đang lụi bại. Điểm ấy Lâm Vân hiện tại biết rõ, người khác cũng biết.

Đang cố nhịn cười, Lâm Vân trông thấy một con chó nhỏ chạy tới phía hẳn. Lâm Vân đột nhiên giả vờ ngu ngốc nhìn con chó nhỏ nói:

- Chó nhỏ, chó nhỏ, nếu cuốn toàn bộ lông của mày lại, có phải mày sẽ biến thành trư phải không?

Nói xong, còn ngây ngô cười với con chó nhỏ.

- Khó trách bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Rõ ràng nói chuyện với một con chó. Chó mà còn biến thành trư. Ha ha, cuốn lại lông của nó, cùng lắm là biến thành chó lông quăn mà thôi. Ai, thực thay Lâm gia của người mà cảm thấy bị thương a.

Lý Tiểu giả bộ đau thương nói.

- Không sai, rất thông minh. Bất quá, nói không chừng đem lông của con chó nhỏ này cuốn lại có khả năng biến thành trư.

Lâm Vân nói xong liền khôi phục bộ dáng bình thường rồi cất bước rời đi. Căn bản là mặc kệ tên gia hỏa nhàm chán này.

Lý Tiểu cho rằng Lâm Vân có vấn đề đầu óc, nên không suy nghĩ thêm. Bất quá, những người xung quanh liên tục cười nhạo, khiến Lý Tiểu mới hiểu ra. Hắn rõ ràng dám lòng vòng ngụ ý mình là chó lông cuộn, còn có khả năng biến thành trư. Lập tức hung hăng kêu lên:

- Lâm kẻ điên...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ở Ven Đường Ăn Quả Dại

T

uy hung hăng cho Lý Tiểu một cái hạ mã uy, nhưng vấn đề mấu chốt còn chưa giải quyết, đó là đói bụng. Trong nội tâm của Lâm Vân không có chút cao hứng nào, chỉ là nhìn các món ăn vật xung quanh, không ngừng nuốt nước miếng.

- Tiểu Du, đằng kia có phải là Lâm Vân hay không?

Một thiếu nữ nhìn thấy Lâm Vân trên Lý Tiểu rồi nói với một thiếu nữ ở bên cạnh.

- Chính là hắc chức ai, nhìn thế còn hỏi. Hắc chính là Lâm Vân, chồng của Vũ Tích. Phương Bình, không phải ngày hôm qua chúng ta đã nhìn thấy Vũ Tích dẫn theo hắc từ bệnh viện đi ra còn gì.

Thiếu nữ được gọi là Tiểu Du kia có điểm hoài nghi thị lực của Phương Bình.

- Ai, Vũ Tích thật đáng thương, rõ ràng gả cho một kẻ tâm thần. Bất quá lúc hắc trên nhị thiếu của Lý gia kia, có vẻ rất khôn khéo. Chẳng nhẽ hắc đã khỏi bệnh rồi?

Phương Bình ngẫm lại nói.

- Quan tâm làm gì, nhanh đi mua đồ ăn a. Người xem, hôm nay sao lắm người mua cháo vậy. Hay là đi mua đồ ăn khác.

- Không được, chúng ta mua gì thì mua nhưng Mỹ Na bảo nhất định phải mua cho cậu ấy cháo, bằng không cậu ấy không nói.

- Ai, đã vậy thì chỉ mua cháo.

Tướng mạo của Lâm Vân tuy bình thường, làn da còn có chút ngăm đen, nhưng thính lực của hắn rất tốt. Hai người thiếu nữ kia nói chuyện, hắn đều nghe rõ, không khỏi cười khở một tiếng. Trong lòng tự nhủ, quả thực cũng quá xảo, vừa mới ra ngoài đã gặp ngay đồng nghiệp của Hàn Vũ Tích.

Trông thấy hai thiếu nữ đi tới quán cháo đối diện mua cháo, Lâm Vân thực sự muốn đi theo hai nàng ăn chực. Nhưng hắn nghĩ lại thôi. Mặc dù ở kiếp trước hắn là người mặt dày, nhưng ở kiếp này, hắn với Hàn Vũ Tích gần như là người xa lạ. Sao có thể xấu hổ đi theo đồng nghiệp của nàng ăn chực.

- Quả Minh Yên? Quả thực là quả Minh Yên.

Lâm Vân rõ ràng nhìn thấy quả Minh Yên ở ven đường bên cạnh một công viên. Trong lòng hắn cực kỳ hưng phấn. Quả Minh Yên hay còn gọi là Minh Hoàn Đan, là một loại quả chứa rất nhiều linh khí, có tác dụng cường hóa linh hồn. Cực kỳ hữu dụng với tu luyện giả. Nhưng lúc ăn phải ngâm nước muối trước rồi mới được ăn, nếu không sẽ bị tiêu chảy. Lâm Vân thật không ngờ, một loại trái cây quý hiếm lại xuất hiện ở ven đường như vậy.

Bất quá, suy nghĩ một lát là rõ. Nơi này không có người Tu Chân, vậy thì loại quả này chỉ có thể coi như là quả dại, không có tác dụng gì.

Đã có quả Minh Yên này, lo gì đói bụng nữa. Lâm Vân khắc chế hưng phấn trong lòng, lập tức tới một quán ăn nhỏ, hỏi mượn chủ quán một cái chậu và xin ít nước muối. Nhận được cái chậu, hắn liền chạy tới chỗ cây mọc ra hai mươi quả Minh Yên kia. hái xuống toàn bộ số quả Minh Yên, cẩn thận ngâm ở trong chậu muối ăn.

Sau mấy phút đồng hồ, Lâm Vân lấy một quả Minh Yên, trực tiếp cắn một cái. Một cảm giác tươi mát khó có thể nói thành lời chảy vào cổ họng, còn mang theo vị chát chát. Lâm Vân thoải mái thở dài. Tuy quả Minh Yên này còn chưa chín, nhưng vẫn có thể ăn.

- Phương Bình, người xem tên Lâm Vân có phải lại phát bệnh rồi không? Rõ ràng ngồi ở ven đường hái quả dại ăn. Nhìn hẳn có chút đáng thương. Không bằng chúng ta trở về công ty nói cho Vũ Tích biết chuyện này.

Tiểu Du và Phương Bình đã mua xong cháo, rõ ràng nhìn thấy Lâm Vân ở ven đường ăn quả dại. Hai nàng liền cảm thấy giật mình.

Vài người hiếu kỳ đứng ở xa xa nhìn Lâm Vân ngồi ở đường ăn quả dại, có người đồng tình, có người khinh bỉ, lại có người có chút hả hê.

Lâm Vân tựa như không nhìn thấy, y nguyên hưởng dụng mỹ vị của quả Minh Yên. Trong lòng hẳn tự nhủ, ăn nhiều quả Minh Yên như vậy, đêm này là có thể bắt đầu tu luyện, hoặc là ngay buổi chiều cũng được.

Hàn Vũ Tích còn chưa kịp ăn cơm trưa, nghe thấy Tiểu Du và Phương Bình kể lại, lập tức lao ra văn phòng. Quả nhiên vừa đi ra cửa lớn tầng một, đã nhìn thấy Lâm Vân ở xa xa đang ăn quả dại trong chậu. Nhìn thấy mấy quả dại trên cây đã không còn, mà trong chậu Lâm Vân chỉ còn vài quả. Xem ra hẳn đã ăn không ít quả dại.

Lại thấy rất nhiều người đang nhìn Lâm Vân, nhưng không có một người nào đi lên khuyên hẳn không thể ăn quả dại. Trong lòng của Hàn Vũ Tích có chút buồn bực. Nhìn Lâm Vân ăn quả dại lại rất hưởng thụ, nàng nhin không được rơi nước mắt. Mặc kệ người này như thế nào, dù sao hiện tại, trên danh nghĩa hẳn vẫn là chồng của mình a.

Lại nhìn thấy Lâm Vân cầm lên một quả, lộ ra vẻ không nỡ ăn, rồi bỏ vào túi áo. Sau đó cẩn thận lau sạch sẽ chỗ quả dại còn lại, rồi bỏ vào túi áo của hẳn.

Hàn Vũ Tích đột nhiên nhớ tới. Hình như từ hôm qua mình mang hũ về, hũ còn chưa ăn cơm. Lần này mình tiếp hũ trở về, có lẽ bảo mẫu của mẹ hũ bên kia còn chưa biết. Như vậy chắc là không có cơm đưa đến. Hũ nhất định là rất đói mới đi ra ngoài tìm cái ăn. Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích tuy rất thông hận Lâm Vân, nhưng nội tâm xác thực là có chút đau lòng.

Mặc kệ hũ trước đây khi dễ mình như thế nào, hiện tại dù sao hũ cũng chỉ là một người bệnh tâm thần. Chính là nuôi một con mèo, cũng phải cho ăn chút gì đó. Bỗng nhiên, Hàn Vũ Tích ngồi ở cửa lớn nghẹn ngào khóc. Không biết nàng khóc vì vận mệnh bi thảm của nàng, hay là vì cái gì khác.

Khóc xong, nàng quyết định vẫn là mang hũ trở về rồi nói. Nhưng khi ngẩng đầu lại không thấy Lâm Vân. Nhìn xem xung quanh, chỉ có vài tiếng cười nghị luận, nhưng Lâm Vân đã không thấy bóng dáng.

- Vũ Tích? Em làm sao vậy?

Một người trẻ tuổi anh tuấn bất phàm kẹp lấy một cái cặp công văn đi tới cửa. Trông thấy Hàn Vũ Tích hết nhìn đông lại nhìn tây liên hồi.

- A, không có gì.

Nói xong, Hàn Vũ Tích cúi đầu đi lên bậc thang, không nói gì thêm.

Vị thanh niên nói chuyện với Hàn Vũ Tích này là Thẩm Quân. Là quản lý nghiệp vụ của công ty, là người rất tài năng. Nghe nói tiền lương của Thẩm Quân chỉ thấp hơn tổng giám đốc. Thẩm Quân đối với Hàn Vũ Tích là tràn đầy ái mộ, cả công ty ai cũng biết. Nhưng tuy Hàn Vũ Tích có một người chồng tâm thần, nàng vẫn không hề tỏ vẻ quan tâm đến y.

Hàn Vũ Tích giống như cái xác không hồn trở lại phòng làm việc, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

- Vũ Tích tỷ, chị không sao chứ?

Mỹ Na trông thấy Hàn Vũ Tích có vẻ âu sầu, liền vội vàng đi tới đỡ dành.

- Không có việc gì, cảm ơn em.

Hàn Vũ Tích tỏ vẻ cảm ơn, liền trực tiếp ngồi xuống chỗ làm của mình. Trong lòng nàng còn đang suy nghĩ, không biết Lâm Vân có chạy đến chỗ khác hay không. Lại nghĩ tới những việc làm của vị hoàn khố thiếu gia này trước kia. Sau khi hần cùng mình kết hôn, tuy vẫn tiêu xài lãng phí như trước, nhưng có thể là vì tiền tiêu đã ngày càng ít, thoát nhìn tính cách của hần đã tốt hơn một chút.

Nhưng mình ngược lại, chưa bao giờ để ý tới hần. Bởi vì có mấy lần hần muốn phi lễ với mình nhưng không có thành công. Mỗi lần đó hần đều chịu quyền cước đấm đá của mình. Về sau hần bị bệnh tâm thần, nghĩ muốn động thủ động cước với mình, đều bị mình giáo huấn trở lại.

Từ hai năm trước, hần cưỡng gian mình không được, còn bị mình hung hăng đánh một trận, còn nói nếu hần tiếp tục làm vậy, nàng sẽ tự sát. Thì hần mới thôi động chân động tay. Chỉ là không ngừng đập vỡ đồ đạc trong nhà.

Lần này hần xuất viện, hình như không giống với lúc trước. Vẫn còn cùng Hách hộ tá chào từ biệt. Chẳng nhẽ bệnh tình của hần đã tốt rồi sao? Bất quả nghĩ tới hần ở ven đường ăn quả đại vừa nãy, nàng lập tức bác bỏ suy nghĩ này. Thật không ngờ, mình lại đi lo lắng cho một kẻ như vậy. Coi như mình nuôi một con vật trong nhà là được.

Bất quá, nhờ đâu hần lại chạy lang thang tới nơi khác? Hàn Vũ Tích liên miên suy nghĩ. Khiến cả buổi chiều, nàng không có tâm tư nào làm việc, chỉ một mực nhìn đồng hồ ngẩn ngơ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thật Tốt, Hôm Nay Có CƠM ĂN

L

âm Vân ăn no quả Minh Yên nhưng không có trực tiếp về nhà, mà là mang trả lại cho chủ quán cái chậu rồi đi tới cái công viên kia. Đi thẳng vài trăm mét, thì tới sâu bên trong công viên. Tuy công viên này rất lớn, nhưng hiện tại là buổi trưa, có rất ít người tới công viên đi dạo.

Lâm Vân tìm tới một chỗ yên tĩnh, bắt đầu tu luyện Tinh Nguyên của mình. Xế chiều hôm nay ăn nhiều quả Minh Yên như vậy, hẳn cũng không muốn lãng phí chút. Thân thể này tuy kém cỏi, nhưng Lâm Vân tuyệt đối sẽ không buông tha. Linh lực bên trong quả Minh Yên rất lớn, lớn hơn cả linh khí mỏng manh bên ngoài, hơn nữa càng dễ dàng hấp thu.

Thời gian dần trôi, Tinh Nguyên mỏng manh bên trong cơ thể của Lâm Vân cũng bắt đầu ngưng tụ. Tuy nhiên, bởi vì thân thể quá yếu đuối, Lâm Vân chỉ có thể hấp thu hai ba phần linh lực bên trong đó. Nhưng Lâm Vân cảm thấy đã rất hài lòng. Tinh Nguyên của mình dần dần ngưng tụ. Chỉ cần mình lợi dụng số Tinh Nguyên mỏng manh này ngưng tụ thành Tinh Vân. Vậy thì đã cách viên Tinh Hồn thứ nhất không xa.

Một vòng, hai vòng...

Thoáng cái đã trôi qua buổi trưa.

Lúc Lâm Vân đứng dậy đã là lúc ăn cơm tối. Hẳn cũng không cảm thấy đói bụng cho lắm. Bởi vì dinh dưỡng bên trong quả Minh Yên nhiều hơn rất nhiều so với hoa quả bình thường. Ăn no có thể chống đỡ được cả ngày.

Nhìn thấy sắc trời dần dần tối, Lâm Vân trực tiếp đi về hướng Tương Hồ Sơn Trang. Dù sao buổi tối vẫn phải ngủ ở đó.

Về phần ngày mai ăn cái gì, thì ngày mai tính. Lâm Vân hoàn toàn không nghĩ tới rằng hắn có thể tới tìm mẹ của hắn, bởi vì dù sao hắn đã không còn là Lâm Vân lúc trước.

Lúc Hàn Vũ Tích trở về, quả nhiên không nhìn thấy Lâm Vân. Trong lòng nàng có chút lo lắng. Biết rằng điều mình đoán đã thành sự thật. Muộn như vậy đi đâu tìm hắn bây giờ? Gọi điện thoại cho người nhà của hắn, có người tiếp hay không còn không biết. Chẳng nhẽ chính mình phải đi tìm? Cả thành phố Phần Giang to như vậy, đi tìm một người chả khác gì mò kim đáy bể.

Đột nhiên nghĩ tới chính mình khi nào thì đã bắt đầu vì một thiếu niên hoàn khổ hư hỏng, đầu óc có vấn đề như vậy mà sốt ruột rồi? Chẳng nhẽ vì mình sợ có trách nhiệm gì? Vẫn là vì ở giữa trưa nhìn thấy hắn ăn quả dại mà cảm thấy đáng thương? Ở bên ngoài qua một đêm hắn là không có vấn đề gì a? Có nhiều người ở bên ngoài lang thang như vậy, còn chưa thấy có kẻ nào chết ở ngoài đó.

Chính đang miên man suy nghĩ, ngẩng đầu lại thấy Lâm Vân đang chậm rì rì đi tới. Không biết vì sao, trong lòng nàng nhẹ nhàng thở ra.

Trông thấy Hàn Vũ Tích rõ ràng ngồi ở ghế sa lon cũ trong phòng khách chờ mình, trong lòng Lâm Vân cảm thấy cả kinh. Hắn tự nhủ, chẳng nhẽ còn có trò tra tấn nào đó. Hình như hôm nay mình không có điều gì đặc tội nàng ta a. Bất quá giống như cho tới bây giờ, nàng ta còn chưa nói chuyện với mình một câu. Chỉ cần ta không mở miệng làm cho nàng ta tìm cớ, hắn là không có vấn đề.

Lâm Vân biết rõ hiện tại hình tượng của mình trong mắt nàng ta chẳng khác gì một con kiến gầy yếu nhược trí, muốn vê như thế nào thì vê. Tuy nhiên

bây giờ còn không xác định nàng ta có phải là muốn tìm mình phiền toái hay không, nhưng trong trí nhớ cũ của Lâm Văn vẫn có mấy lần Hàn Vũ Tích ra sức đánh hấn. Mặc dù là bởi vì Lâm Văn cường bức nàng ta mới gặp chống trả. Nhưng cuối cùng vài lần đều khắc sâu trong trí nhớ của thân thể này. Hình như là bị đánh đến co rút toàn thân.

Hiện tại Lâm Văn còn chưa tu luyện tới Tinh Vân. Một khi Tinh Vân hình thành, như vậy những trí nhớ lúc trước sẽ không còn ảnh hưởng tới chính hấn. Hấn sẽ hoàn toàn dung hợp với thân thể này. Cho nên bây giờ vô luận thể nào, hấn cũng không thể để nàng ta đánh. Tinh Nguyên của hấn vừa mới ngưng tụ, nếu đánh tan, muốn ngưng tụ lần nữa, quả thực gian nan gấp trăm lần. Ngược lại, nếu hấn còn chưa ngưng tụ thành Tinh Nguyên, để cho nàng ta đánh một trận cũng không sao cả.

Mang theo nụ cười nịnh nọt, nhưng ánh mắt không dám nhìn Hàn Vũ Tích, hấn cẩn thận đi vòng qua ghế sofa, cúi đầu vội vã lên tầng vào phòng của mình.

Hàn Vũ Tích vốn muốn đợi Lâm Văn hỏi cái ăn. Nhưng người này rõ ràng lại bỏ chạy lên tầng trên.

Một tiếng ‘Cạch’ vang lên, tiếng cửa phòng đóng lại giống như một cái thiết chùy đập vào lòng của Hàn Vũ Tích. Khiến nàng giật mình suýt nữa đứng lên. Phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện là do mình quá nhập tâm.

Nghĩ tới vừa rồi Lâm Văn sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn mình, còn cười nịnh nọt, Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm thấy có chút chua xót. Mấy năm trước, hấn, Lâm Ngũ thiếu gia, bậc nào uy phong, khi dễ nhỏ yếu, không việc ác gì không làm, hoành hành Phần Giang. Nhưng hiện tại, lại như một cái cây khô lung lay trong mưa gió.

Làm sao bây giờ, chẳng nhẽ mình phải gọi hấn xuống ăn cơm? Không được, vạn nhất hấn hiểu lầm thì không tốt. Đã đầu óc của hấn có vấn đề,

vẫn là mình đun nóng thức ăn rồi để lại cho hăn. Lúc tan việc Hàn Vũ Tích đã mua hai cặp lồng cơm.

Đã muốn để dành thức ăn, thì đành phải bỏ vào tủ cho không bị hỏng. Hàn Vũ Tích mở cửa tủ lạnh, thì không thấy một nửa cây củ cải lúc trước. Cây củ cải này là mình mua từ tuần trước, cùng với mấy quả lê, dùng để nấu súp, uống để giảm ho. Còn lại một nửa, chuẩn bị hôm nay vứt đi. Không nghĩ tới rõ ràng bị mất. Vừa nghĩ liền rõ, nhất định là Lâm Vân đã ăn hết.

Nàng thở dài. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ đây là báo ứng? Nhưng mấy anh trai của hăn làm việc ác còn nhiều hơn hăn. Thậm chí mỗi người còn làm ra mấy vụ án mạng, nhưng không thấy gặp báo ứng gì. Cái này Lâm Vân, tuy nói là thích ăn uống, chơi gái, đánh bạc, thường xuyên khi dễ nhỏ yếu, nhưng chưa từng giết qua một ai. Bất quá, có người nào chết trên tay của hăn hay không, chính mình có thể không biết.

Hàn Vũ Tích xào lại hai món ăn, cố ý bỏ thêm chút dầu ăn để mùi thơm bay lên tầng. Nhưng dù vậy vẫn không thấy Lâm Vân xuống tầng ăn cơm. Rơi vào đường cùng, Hàn Vũ Tích đành phải ăn một mình. Sau khi ăn xong thì bỏ vào nồi cơm điện hâm nóng. Tốt nhất là mình ăn của mình, để lại đồ ăn cho hăn, khi nào hăn đói thì tự xuống mà ăn. Bảo mình chủ động gọi hăn xuống ăn cơm là việc không thể nào.

Lâm Vân cũng ngửi thấy mùi thơm từ thức ăn. Nhưng bởi vì hăn không cảm thấy quá đói, với lại, ở thời khắc mấu chốt như vậy, chẳng may chọc giận Hàn Vũ Tích, vậy thì rất đen đủi.

Cả đêm nay, Lâm Vân đều dùng thời gian để ngưng tụ hoàn toàn Tinh Nguyên. Khi hăn đứng lên nhìn đồng hồ, đã là mười giờ sáng ngày hôm sau. Cảm giác vừa đói, lại vừa mệt. Bây giờ còn chưa phải là lúc ngưng tụ Tinh Nguyên, không có cách nào tu luyện, cho nên không ngủ cả đêm, khiến cơ thể hăn rất mệt mỏi. Bất quá một khi Tinh Nguyên ngưng tụ thành

Tinh Vân, vậy thì về sau tu luyện chỉ biết càng ngày càng tinh thần. Tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống mệt mỏi do tu luyện.

Sau khi rửa mặt xong, nhìn xung quanh, có lẽ Hàn Vũ Tích đã đi làm. Bất quá, kỳ quái chính là, hôm nay cửa phòng của nàng ta không có đóng. Hẳn nhớ rõ buổi sáng ngày hôm qua, lúc nàng ta đi làm có khóa cửa phòng lại. Mà trước kia hẳn là đều khóa lại. Chẳng lẽ hôm nay là quên khóa? Tuy nhiên, cho dù là quên khóa, Lâm Vân đều không có hứng thú đi vào phòng của nàng ta ngó nghiêng.

Lâm Vân sâu mi khổ kiếm đi xuống tầng. Trong lòng tự nhủ không biết hôm nay nên đi nơi nào kiếm ăn? Còn có sáu quả Minh yên, nhưng Lâm Vân không cam lòng ăn hết, mà cẩn thận cất ở bên trong phòng.

Không biết ngày hôm qua nàng ta ăn cơm có để lại chút thức ăn nào không. Vẫn là đi vào phòng bếp nhìn nhìn một cái.

Nhìn thấy nồi cơm điện vẫn còn cắm, Lâm Vân cực kỳ hưng phấn. Nhanh chóng đi tới phía trước mở nồi cơm điện. Bên trong quả nhiên có đồ ăn.

Không chút do dự ăn hết số đồ ăn còn lại, rõ ràng còn có chút không thỏa mãn. Lâm Vân biết mình hiện tại đang ngưng tụ Tinh Nguyên, cần phải nạp nhiều thức ăn. Bất quá, đối với việc Hàn Vũ Tích để dành cho hẳn một ít thức ăn, hẳn vẫn vô cùng cảm kích.

Nếu như hiện tại Hàn Vũ Tích nói muốn ly hôn, bảo mình buông tha cho nàng ta, mình nhất định sẽ thành toàn cho nàng ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cửa Phòng Không Có Khóa

S

au khi rửa xong bát đĩa, Lâm Vân thuận tay mở tủ lạnh để sắp xếp lại. Rõ ràng phát hiện bên trong tủ lạnh còn có hai cặp lồng đựng cơm. Lâm Vân không khỏi bất ngờ. Đã mua cơm về rồi, vì sao còn phải nấu thêm? Chẳng lẽ cơm mua về ăn được ngon? Đã không ngon việc gì phải mua về, tự mình nấu không được sao?

Bất quá, Lâm Vân cũng lười suy nghĩ thêm. Đã có hai cặp lồng đựng cơm, vậy thì mình để dành đến chiều nếu tu luyện đói bụng thì ăn nốt.

Sau khi thu thập xong, thấy bên cạnh tủ còn có một cái túi nhỏ, bên trong là gạo. Số gạo này chắc là hôm qua Hàn Vũ Tích mua về. Lâm Vân thuận tay rửa sạch số gạo rồi để một bên.

Làm xong, Lâm Vân trực tiếp trở về phòng của mình, tiếp tục tu luyện. Hiện tại Tinh Nguyên đã ngưng tụ, kế tiếp chính là hình thành Tinh Vân.

Không biết đã qua bao lâu, Lâm Vân mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy không phải vài ngày là có thể hình thành Tinh Vân, nhưng hôm nay thu hoạch được không nhỏ. Tốc độ phát triển rất là thuận lợi. Đứng lên nhìn đồng hồ, đã hơn 3h chiều, đi xuống phòng bếp hâm nóng hai hộp cơm, điền đầy bụng.

Không có áp lực từ Dị tộc, một ngày trôi qua thật thoải mái. Bất quá, Lâm Vân biết mình vẫn có chút áp lực. Mặc dù không có ma thú hay Dị tộc tấn công, nhưng lần trước Lâm Vân vô duyên vô cớ biến thành người bệnh tâm thần. Trong chuyện hẳn là có nguyên nhân nào đó. Tuy nhiên, nếu mình đã

sống lại trên thân thể này, tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này phát sinh lần nữa.

Đến hiện tại Lâm Vân mới biết, tuy Địa Cầu chưa chắc có Tu Chân giả, nhưng vẫn có nhiều thế gia luyện võ. Bọn họ đều có một chút võ thuật hay nội công truyền thừa từ tổ tông. Thực lực của bọn họ mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Bất quá, bọn họ đều rất ít xuất hiện ở đám đông. Lâm gia hình như cũng là một gia tộc cổ võ, nhưng tới thế hệ hiện tại, Lâm gia còn chưa thấy xuất hiện một người giỏi võ nào. Mà như Lâm Vân, căn bản là một tên phế vật, càng không thể biết nhiều bí mật bên trong đó.

Đi tới sân nhỏ, Lâm Vân luyện một bộ quyền định thần. Luyện xong, hắn cảm thấy thân thể tốt hơn nhiều. Một bộ quyền định thần này, nhìn qua có điểm giống với Thái Cực Quyền, nhưng hoàn toàn không phải. Hắn chỉ dựa theo một số chiêu thức của Thái Cực Quyền trên sách rồi biến hóa ra. Dù sao mấy chiêu võ mèo cào trên sách cũng không có nhiều tác dụng gì.

Ra khỏi căn biệt thự, đi dạo khu căn hộ vài vòng. Bất quá, người ở đây nhìn thấy Lâm Vân đều tránh xa hắn. Thậm chí, ngay cả hai người bảo vệ cũng không dám đi tới gần hắn. Lâm Vân cười khổ một tiếng, chẳng muốn quan tâm tới những họ. Đường mình mình đi, mặc kệ ai nói gì.

Chợt nhớ, mấy ngày hôm trước, có xem qua một quyển sách, trong đó có câu rằng ‘Đi con đường của mình, để cho người khác không có đường để đi’. Vừa đúng miêu tả đến mình. ‘Đi con đường của mình, để cho người khác vòng qua mình mà đi’

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cười to. Thế giới này, thật là có nhiều điều làm cho người ta buồn cười.

Nhìn thấy Lâm Vân một mình một người cười ha ha, những người xung quanh đều tránh xa hơn.

- Đại ca ca, vì sao anh lại cười một mình ở đây?

Một cô bé tuổi chừng 5,6 tuổi không biết từ nơi nào đi tới, đang kỳ quái nhìn Lâm Vân cười to.

Thật là một cô bé đáng yêu, răng trắng môi hồng, giống như búp bê vậy. Lâm Vân nhìn cô bé, liền cảm thấy yêu mến, vội vàng nói ra:

- Đại ca ca cảm thấy, làm người phải cười nhiều mới tốt. Suốt ngày ôm cái mặt nhăn nhó, thực sự không thú vị. Tiểu muội muội, em thật xinh đẹp...

- San San, ai bảo con chạy loạn. Từ nay về sau không được tùy tiện nói chuyện với người xa lạ...

Lâm Vân còn chưa nói hết lời, cô bé đã bị một người phụ nữ tuổi chừng 30 vội vã ôm đi. Thật giống như sợ hãi con mình bị hổ cắp đi vậy.

- Mụ mụ, con đang hỏi vị đại ca ca kia. Đại ca ca không phải là người xa lạ, anh ấy nói con xinh đẹp.

Cô bé còn đang giải thích.

Một tiếng ‘Bốp’ vang lên:

- Đánh cái tội không nghe lời. Người kia là tên tâm thần, còn dám nói chuyện với hân.

Cô bé thanh minh nhưng lại bị đánh một cái vào mông.

- Oa...

Cô bé lập tức khóc to.

Lâm Vân nhú mày, lại lắc đầu, liền không còn hứng thú tán bộ nữa. Trực tiếp xoay người trở về nhà mình. Nhìn sắc trời, có vẻ đã 5h. Chắc Hàn Vũ Tích cũng tan tầm rồi.

Trở về, Lâm Vân bỏ gạo vào nồi cơm điện, cắm điện, rồi mang mấy đồ ăn còn lại trong tủ, xào lại, miễn cưỡng làm thành hai món. Một món khoai tây xào, một món rau cần xào. Tuy đã lâu không nấu cơm, nhưng Lâm Vân cảm giác kỹ thuật xào rau của mình vẫn còn tốt. Trình độ tất nhiên không bằng trước kia, nhưng ăn vào coi như là thỏa mãn.

Để lại một ít vào trong nồi cơm cho Hàn Vũ Tích trở về ăn. Dù sao hẳn cũng không muốn chạm mặt nàng ta lúc này, miễn cho mình có hại.

Lâm Vân trở về phòng của mình, đóng cửa lại bắt đầu tu luyện.

Hôm nay Hàn Vũ Tích đi làm, nhưng lại có chút không tập trung. Không vì cái gì khác, chỉ là hôm nay nàng có chút hối hận vì không đóng cửa phòng. Thậm chí mấy lần muốn trở về khóa cửa phòng lại. Nàng vốn là nghĩ đến, nếu Lâm Vân không có cơm ăn, chính mình thả hai trăm nguyên ở trên bàn. Chỉ cần Lâm Vân đi vào phòng của mình, khẳng định sẽ lấy đi. Như vậy chính hẳn có thể tự đi ra ngoài ăn, sẽ không cần đến ven đường ăn linh tinh gì đó.

Nhưng lại nghĩ tới, đồ vật trong nhà đều bị Lâm Vân bán đi rồi. TV Plasma 42 inch bị hẳn bán, TV cũ hiện tại là mình về sau mua về. Ghế sofa, các đồ điện tử cũng bị hẳn bán đi. Chỉ là phòng của mình một mực khóa chặt, đồ vật bên trong mới không bị bán đi. Không biết lần này có hay không, hẳn lại đem đồ đạc của mình bán đi sạch sẽ.

Hàn Vũ Tích càng nghĩ càng hối hận. Nhưng hiện tại đã là tan tầm, dù trở lại, chắc hẳn cũng đã bán hết. Các thứ khác không nói làm gì, nhưng trong máy vi tính của mình có rất nhiều tư liệu quan trọng. Ai, sao mình có thể đồng tình với một người như vậy.

Vừa tan tầm Hàn Vũ Tích tự lập tức lao ra văn phòng. Tiểu Du và Phương Bình nhìn nàng vội vàng như vậy, không khỏi nhìn nhau. Trong lòng tự

nhủ, Vũ Tích làm sao vậy? Từ ngày hôm qua cho tới giờ đều vội vã, không giống tác phong bình thường của nàng ta chút nào.

- Vũ Tích, hôm nay là cuối tuần, vừa vặn hôm nay có đoàn vũ kịch diễn vở ‘Phu nhân Hồ Điệp’. Anh vất vả lắm mới mua được hai tấm vé vào cửa. Chúng ta cùng đi xem nhé được không?

Thẩm Quân thấy Hàn Vũ Tích lao ra văn phòng, vội vàng hỏi.

- Không rảnh.

Tiếng nói còn chưa dứt, Hàn Vũ Tích đã biến mất ở bậc thang.

Sắc mặt của Thẩm Quân lập tức trầm xuống. Bình thường nàng ta cự tuyệt mình còn có chút lý do. Hiện tại chỉ một câu ‘Không rảnh’, quả thực không để mình vào trong mắt. Chẳng qua lớn lên có chút xinh đẹp. Có một người chồng tâm thần như vậy, cũng dám hống hách với ta. Hừ!

Hàn Vũ Tích dùng tốc độ cực nhanh trở về Tầng Hồ Sơn Trang. Bình thường nàng còn chú ý chút hình tượng, nhưng hiện tại thì trực tiếp đi tới biệt thự. Đẩy cửa đi vào sân, không thấy có người, chỉ một mực yên tĩnh. Trong nội tâm lại trầm xuống. Trong lòng tự nhủ, ngàn vạn đừng mang máy tính của mình bán đi.

Cũng lười xem xung quanh, Hàn Vũ Tích đi thẳng lên tầng, mở cửa phòng của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lâm Vân Nấu CƠM

V

ào phòng, Hàn Vũ Tích nhìn xung quanh một lát mới nhẹ nhàng thở ra. Hai trăm nguyên trên mặt bàn vẫn ở đó. Nhìn nơi khác, đồ vật vẫn như cũ, không có dấu hiệu bị lục lọi. Điều này nói rõ ra rằng, Lâm Vân căn bản không có động vào đồ vật trong phòng của mình.

Hàn Vũ Tích ngây ngẩn cả người, trong nội tâm thầm suy nghĩ. Dựa theo tác phong bình thường của Lâm Vân, hẳn là mang đồ đi bán mới đúng. Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ? Sẽ không phải do ngày hôm qua hắn ăn quá nhiều quả đại, đến tận giờ còn chưa thức dậy? Vừa nghĩ tới ngày hôm qua hắn ăn nhiều quả đại như vậy, trong lại lại cảm thấy kỳ quái. Hình như ngày hôm qua không nghe thấy âm thanh hắn đi nhà vệ sinh a. Phòng của hắn không có nhà vệ sinh riêng. Chỉ có phòng của mình cùng tầng dưới mới có nhà vệ sinh.

A , Hàn Vũ Tích đột nhiên nghĩ tới một điều, chẳng nhẽ hắn đi vệ sinh ở trong phòng của hắn. Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích có cảm giác nôn mửa. Cũng không dám tới gõ cửa phòng của Lâm Vân. Nàng chỉ sợ điều mình tưởng tượng sẽ xảy ra.

“Vẫn là gọi điện thoại gọi một bảo mẫu tới a”, Hàn Vũ Tích thở dài. Đi xuống phòng khách, nghĩ muốn gọi điện thoại tìm một bảo mẫu chăm sóc cho Lâm Vân. Nàng thuận tay để túi xách xuống ghế sofa. Nhớ tới ngày hôm qua mình để lại cơm, tranh thủ vào bếp rút nồi cơm điện ra. Quả nhiên đến hiện tại, nồi cơm điện vẫn để thế. Xem ra là chưa bị ai động tới.

Mở nồi cơm điện xem thức ăn. Ủ? Rõ ràng không phải là món ăn mình nấu ngày hôm qua. Thoạt nhìn có vẻ mới nấu, lại còn nhìn bắt mắt hơn mấy món mình nấu ngày hôm qua.

Di, mấy món này vừa mới xào. Chẳng lẽ là Lâm Vân làm? Làm sao có thể? Bất quả, mấy món mình nấu đều bị ăn sạch, hẳn là Lâm Vân đã thức dậy. Mở tủ lạnh ra, hai lồng cơm ở bên trong cũng không còn. Xem ra là bị Lâm Vân ăn hết. Trong lòng tự nhủ, người này, sức ăn thật lớn.

Nhìn hai món thức ăn trông có vẻ ngon trên bàn, Hàn Vũ Tích cũng không có chút khẩu vị nào. Đoán chừng là do suy nghĩ vừa này ảnh hưởng.

Không biết hai món này có phải là do Lâm Vân mời người khác làm hay không? Nhưng trên người hẳn cũng không có tiền a. Hơn nữa, nhìn vào bộ dáng của hẳn lúc này, thật khó có thể mời một bảo mẫu làm thêm giờ.

Nói như vậy, hai món này là do Lâm Vân tự mình làm rồi? Hàn Vũ Tích bị suy nghĩ can đảm này của mình làm cho hoảng sợ. Một người bệnh tâm thần, cho dù bệnh tốt hơn một chút, cũng không thể tự mình nấu cơm a? Còn biết thừa thức ăn lại cho vợ của mình?

Lắc đầu, để lại thức ăn trong nồi cơm điện, trực tiếp đi về phòng. Đã không nghĩ ra, vậy cần gì phải mất công suy nghĩ.

Lâm Vân rất hưng phấn. Tinh Vân bên trong hình thành tuy chậm, nhưng đã bắt đầu có hình dáng. Phòng chừng chỉ cần một tuần lễ là có thể triệt để hình thành Tinh Vân. Ngưng tụ được Tinh Vân, từ nay về sau mình chỉ cần không ngừng tu luyện là được. Tuy nơi này không có nhiều linh khí, nhưng đủ để cung cấp cho mình tiến lên Nhị Tinh. Còn cao hơn, về sau hẳn nói.

Cố gắng vận chuyển Tinh Nguyên, Lâm Vân cảm giác tiến triển phi thường thuận lợi. Lần nữa đứng lên đã là 12h đêm. Ra khỏi phòng, muốn đi tới nhà vệ sinh.

- Khái, khái...

Lâm Vân đột nhiên xuất hiện, khiến Hàn Vũ Tích bị dọa suýt nhảy dựng lên. Trong lòng tự nhủ, đã muộn như vậy rồi, người này sao còn đi ra. Thực muốn hù chết người.

Hàn Vũ Tích chỉnh lý xong tư liệu của mình thì đã hơn 11h. Trong bụng lại có chút đói. Ngấm lại mãi mới tới phòng bếp, mang đồ ăn trong nồi cơm điện ra ăn. Không nghĩ tới, vừa ăn liền không dừng lại được. Hai món này quả thực ngon không kém mấy món ở quán ăn ‘Vạn Vị Lâu’.

Tuy đã để khá lâu, nhưng ăn vẫn rất ngon, khiến nàng không nhịn được ăn nhiều hơn ngày bình thường. Chẳng lẽ do mình quá đói? Nhưng chính đang lúc ăn cơm, Lâm Vân đột nhiên xuất hiện. Làm cho Hàn Vũ Tích suýt nữa mắc nghẹn.

Nhìn nhìn Hàn Vũ Tích đang ăn cơm, Lâm Vân cau mày. Trong lòng tự nhủ, chẳng nhẽ vừa mới tan tầm. Tăng ca tới tận 12h đêm? Không biết công ty của nàng ta làm cái gì? Bất quá chỉ là nghi ngờ một chút mà thôi, liền đi vào nhà vệ sinh. Lâm Vân chẳng muốn quản những chuyện này.

Trông thấy Lâm Vân vào buồng vệ sinh, Hàn Vũ Tích mới bình tĩnh trở lại. Vuốt vuốt lồng ngực của mình, rồi thu thập lại chén đĩa.

Trong nội tâm lại nghĩ, còn biết đi nhà vệ sinh, chắc trong phòng của hân không việc gì. Ai, mình lại suy nghĩ lung tung rồi!

Hàn Vũ Tích lập tức ngừng suy nghĩ của mình của lại.

Từ nhà vệ sinh đi ra không có thấy Hàn Vũ Tích, đoán chừng là đã trở về phòng. Lâm Vân cũng không có tiếp tục tu luyện, mà dứt khoát lên giường ngủ.

Khi tỉnh lại, mới có 9h sáng. Lâm Vân rời giường rửa mặt, chuẩn bị đi ra ngoài tập luyện quyền pháp.

Chính là vừa tới phòng khách lại thấy Hàn Vũ Tích đang ngồi ở ghế sofa. Hắn hơi hoảng sợ, hôm nay người này lại ở nhà. Chẳng lẽ hôm nay không phải đi làm? Vội vàng đi chậm lại, cẩn thận đi qua ghế sofa.

- Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích đột nhiên gọi khiến Lâm Vân sợ suýt nữa té ngã.

- Hàn... Hàn Vũ Tích, có chuyện gì?

Lâm Vân vội vàng cười, trong lòng tự nhủ, ngàn vạn đừng động vào ta. Tình Vân của ta còn đang trong giai đoạn ngưng tụ. Lúc này đánh ta, quả thực không khác gì đánh phụ nữ có thai a.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của Lâm Vân, Hàn Vũ Tích cảm thấy muốn cười mà không cười được. Trước kia, cho dù cuối tuần, mình cũng sẽ không cùng người này ở chung một chỗ, mà đều lựa chọn tăng ca. Nhưng hôm nay mình thực sự có việc cần hỏi hắn. Không nghĩ tới, vị Lâm gia công tử hiện tại lại sợ mình như vậy.

- Ngày hôm qua, thức ăn là do người nấu sao?

Thanh âm của Hàn Vũ Tích có chút hòa hoãn nói.

- Ừ, ừ, người ăn không có vấn đề gì chứ?

Chẳng lẽ là do thức ăn mình nấu có vấn đề? Nghĩ đến đây, trong nội tâm có chút không yên. Vạn nhất nàng ta muốn động thủ, mình sẽ lập tức trở lại phòng đóng cửa lại. Sau đó đợi nàng ta đi làm thì ra. Nghĩ tới đây, Lâm Vân không khỏi lùi về phía sau vài bước.

- Người mới có vấn đề.

Hàn Vũ Tích thấy bộ dáng cẩn thận của Lâm Vân, trong lòng vốn không tức giận, đột nhiên lại dâng lên một cỗ khí. Nàng thầm than, rốt cuộc mình tạo nghiệt gì lấy một người chồng như vậy. Nhưng nhìn Lâm Vân đề phòng mình như vậy, nàng cũng chỉ phải thả khí mà thôi.

- Không có gì!

Hàn Vũ Tích nói xong vô lực phát phát tay. Con mắt chăm chăm vào TV, không biết trong nội tâm đang nghĩ gì.

“Dương lão gia tử biểu diễn 'Dương thị Thái Cực Quyền' ?”

Lâm Vân nhìn hình ảnh trên TV, hai mắt lập tức không dời đi được. Chính mình đang muốn học thứ này, thật không ngờ lại thấy được Quốc thuật gia Dương Thiên tiên sinh biểu diễn Dương thị Thái Cực trên TV.

Về Dương Thiên tiên sinh, Lâm Vân không chỉ đã đọc qua sách của ông ta, mà còn nhìn thấy ông ta xuất hiện rất nhiều trên báo chí. Nghe nói danh tiếng của ông ta rất lớn.

Lâm Vân bất tri bất giác ngồi bên cạnh Hàn Vũ Tích, hai mắt nhìn chăm chăm vào TV, không có ý rời đi.

Chứng kiến Lâm Vân vừa mới sợ hãi mình, hiện tại rõ ràng ngồi bên cạnh mình, Hàn Vũ Tích có chút nhú mày. Chính là Lâm Vân không thèm để ý nàng, chỉ chăm chú nhìn vào TV. Thậm chí có thể chứng kiến nước miếng chảy ra ở khóe miệng của hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bà Ngoại Khen Ta Là Cháu Ngoan

N

hìn vẽ mặt ngu ngốc của Lâm Vân, trong nội tâm Hàn Vũ Tích lại chán ghét. Rốt cuộc không có hứng thú hỏi hấn vì sao có thể nấu cơm, chỉ đi lên tầng tiếp tục công tác của mình.

Lâm Vân xem xong Dương lão biểu diễn, liền đi ra sân luyện tập. Hàn Vũ Tích ở trên tầng, qua cửa sổ nhìn thấy Lâm Vân đang múa may, chỉ biết thở dài, tiếp tục nhìn vào máy vi tính. Chỉ cần hấn không cãi lộn với mình là được rồi. Chẳng lẽ còn trông cậy vào một người tâm thần làm ra được việc lớn?

Lâm Vân đánh xong một bộ Thái Cực Quyền, rõ ràng giống hệt với bộ Thái Cực Quyền trên TV, trong lòng hấn cũng cảm thấy được hài lòng. Hóa ra trí lực của mình vẫn mạnh mẽ như vậy. Nhưng phải công nhận bộ Thái Cực Quyền trên Địa Cầu này, quả thực không tệ chút nào. Tuy khoa học kỹ thuật ở nơi này phát triển còn khá thấp, nhưng có nhiều điều mà đại lục Thiên Hồng không theo kịp.

Chẳng hạn như bộ Thái Cực vừa học kia, mặc dù chỉ là dùng cho việc dưỡng sinh là chính. Nhưng nó xác thực có thể giúp mình ngưng tụ Tinh Nguyên nhanh hơn. Còn có thơ ca và trung y ở nơi này. Mặc dù quan điểm y học ở nơi này trong mắt mình, không coi là gì. Nhưng đối với một quốc gia chỉ có lịch sử năm nghìn năm, làm được như vậy đã không tồi. Xem ra, về sau mình cần bớt thời gian đi tới thư viện xem thêm sách vở, bổ sung thêm tri thức.

Đi vào trong nhà, trực tiếp chạy tới phòng bếp. Trông thấy trên bàn còn có ít điểm tâm, Lâm Vân âm thầm may mắn. Khá tốt, cuối cùng có cơm ăn vào buổi sáng. Nhai ngấu nghiến toàn bộ mười cái bánh bao xong, sờ sờ cái bụng, trong lòng tự nhủ, có thức ăn ăn no, thế là đủ rồi.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng xe ô tô, Lâm Vân từ phòng bếp đi ra. Không biết là ai vậy? Rõ ràng lái xe đi vào sân nhỏ của nhà mình.

Vừa đi ra cửa chính, đã thấy một chiếc xe Lamborghini màu xanh nước biển rất đẹp dừng ở cửa biệt thự. Một người thanh niên mặc một bộ quần áo Versace đi xuống xe, tới thẳng chỗ của Lâm Vân.

Lâm Vân nhướn mày, nhìn thấy người thanh niên này, hẳn liền cảm thấy không thoải mái. Bởi vì y chính là Tam ca của hắn, Lâm Khải.

Lâm Khải tới gần, trông thấy Lâm Vân vuốt bụng thành thói đi ra, ánh mắt của y thoáng có chút kỳ dị. Đảo mắt liền khôi phục bình thường nói:

- Ha ha, không nghĩ tới lão Ngũ đã trở lại. Xem ra bệnh đã đỡ hơn trước rồi nhỉ? À, mà sao không thấy Vũ Tích đâu?

Nói xong, cũng mặc kệ Lâm Vân, ánh mắt liền hướng bên trong nhìn.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, thừa biết tên Lâm Khải tới đây làm gì. Nhưng hắn vẫn giả vờ ngu ngốc, nước miếng chảy ầm ầm từ khóe miệng, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào Lâm Khải.

Lâm Khải bị người đệ đệ tâm thần này nhìn chăm chăm khiến y có chút nổi da gà. Tiện tay móc một cái bật lửa ném cho Lâm Vân nói:

- Ngoan, cầm lấy ra bên ngoài chơi đi.

Nói xong liền đi qua Lâm Vân đi lên tầng. Trong nội tâm y cũng đang buồn bực. Vài ngày trước, lúc còn đang ở bệnh viện, mình đã tận mắt thấy hắn ăn

một trăm viên thuốc ngủ, như thế nào còn chưa chết? Mệnh của tên này thật lớn.

Từ lâu Lâm Khải đã ngấp nghé sắc đẹp của Hàn Vũ Tích. Chỉ là trở ngại Lâm Vân, mặc dù hẳn chỉ là người điên, nhưng y cũng không dám làm quá phận. Chỉ là đùa giỡn qua Hàn Vũ Tích mấy lần, đều bị Hàn Vũ Tích cự tuyệt. Vốn, y nghĩ người điên này hẳn đã chết, không nghĩ tới vừa đến đã thấy mặt hẳn. Bất quá, y cũng không để người điên này ở trong mắt.

Lâm Vân trông thấy Lâm Khải rõ ràng dám đi lên tầng tìm Hàn Vũ Tích, một tia ác độc hiện lên trong mắt. Trong lòng hẳn đã nổi lên ý định giết tên Lâm Khải này. Lúc Lâm Khải vừa đến, y nhìn thấy mình liền lộ ra vẻ kỳ dị, đã không thoát được con mắt của hẳn. Mình bị tiến vào bệnh viện khẳng định có liên quan tới người này.

Hàn Vũ Tích mở cửa, trông thấy người gõ cửa không phải là Lâm Vân mà là Lâm Khải. Trong mắt nàng liền hiện lên vẻ chán ghét, hỏi:

- Người tới nơi này làm gì?

- Ha ha, Vũ Tích, hôm nay không phải cuối tuần sao, anh muốn mời em đi ăn cơm. Không biết lần này em có đồng ý hay không?

Vừa hỏi, ánh mắt đầy thâm tà của Lâm Khải vừa nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, lập tức đi qua Lâm Khải xuống cầu thang:

- Không rảnh, ta muốn cùng Lâm Vân đi mua thức ăn.

Lông mày của Lâm Khải nhíu lại. Trong lòng tự nhủ, nàng ta chỉ muốn lấy cớ tránh mặt mình. Hôm nay đại gia ta quyết định không buông tha người. Vừa nghĩ tới đây, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng ‘Ầm, ầm’ liên tục.

Lâm Khải nghe vậy liền cảm thấy buồn cười. Trong lòng tự nhủ, không biết người điên này đang chơi trò quái quỷ gì. Bất quá, khi hần nhìn qua cửa sổ, lập tức giống như con chó hoang bị đốt mông, vội vã chạy xuống tầng, xông ra ngoài, trong miệng không ngừng hô:

- Lâm kẻ điên, dừng lại cho ta.

Lâm Vân chính đang cầm một hòn đá lớn, dùng sức đập vào cổ Lamborghini màu xanh nước biển kia. Cả cỗ xe, trước và sau đều bị Lâm Vân đập bể không thành bộ dáng. Một bên đập, một bên không ngừng nói:

- Ta đập trái, ta đập phải, ta đập trước, ta đập sau. Nếu muốn khỏe mạnh, phải đập từ đầu tới chân. Chúng ta cùng nhau đập bể a...Đập bể, đập bể, bà ngoại còn khen ta là cháu ngoan...

- Ầm, ầm...

Trông thấy Lâm Khải nổi trận lôi đình chạy tới, Lâm Vân dừng tay, ra vẻ si ngốc nhìn Lâm Khải nói:

- Cái này để ta đập bể, người không thể đập, người đi nơi khác đập đi.

Nói xong, Lâm Vân chỉ về mấy cỗ xe đang chạy ngang qua.

Lâm Khải đẩy Lâm Vân ra, vuốt ve chiếc xe yêu quý. Chiếc xe mới mua được một tháng, đã bị đập đến bóp méo. Lâm Khải khóc không ra nước mắt:

- Lâm kẻ điên, người...

Vừa nói xong câu đó, liền giống như bị ong vò vẽ đuổi theo, xoay người vào xe, dùng tốc độ nhanh nhất, khởi động cỗ xe Lamborghini, thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Phóng chừng với tốc độ khởi động xe này, cho dù Schumacher cũng phải than không bằng.

Lâm Vân ngậy ngốc cầm một cái bật lửa, ngờ nghệch nói:

- Ta mới đánh vài cái, sao không cho ta đốt, ô ô, các người khi dễ ta.

Trong nội tâm lại hừ lạnh một tiếng. Hôm nay tiện nghi cho tên hỗn đản này. Bây giờ còn chưa đến lúc dùng bạo lực. Một ngày nào đó, ta sẽ cho người biết sự lợi hại của lão tử.

Hàn Vũ Tích ngơ ngác nhìn một màn này, trong lòng tự nhủ, hẳn thật cường hãn a. Một chiếc xe giá trị mấy triệu nguyên, hẳn nói đập bể là đập bể. Nếu không phải Lâm Khải chạy trốn nhanh, không chừng xe đã bị đốt cháy.

Nhìn nhìn Lâm Vân cầm cái bật lửa chơi đùa, trước kia không thấy hẳn làm như vậy a. Chẳng lẽ bệnh tình của hẳn càng ngày càng nặng rồi?

Rời đi căn biệt thự, trong lòng Lâm Khải như phát điên, hận không thể giết chết Lâm Vân. Đem xe của mình biến thành cái dạng này, bắt hẳn bồi thường chỉ là chê cười. Bảo một người điên bồi thường tiền xe, vạn nhất phụ thân biết được, mình cũng không có quả ngon để ăn. Trong nội tâm y âm thầm thề rằng, sớm muộn gì cũng phải tống tên điên này xuống địa ngục.

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Khải chạy trốn, trong nội tâm rất vui vẻ. Đập bể tốt. Bất quá nhìn Lâm Vân còn đang cầm cái bật lửa, lập tức lại cả người lại phát lạnh. Nếu chẳng may người này cầm cái bật lửa đốt nhà, hoặc là đi tới nhà người khác đốt xe, chả phải mình cũng xong đời.

- Mau đưa cái bật lửa kia cho ta, đây không phải là đồ chơi.

Hàn Vũ Tích vội vàng lấy cái bật lửa trong tay của Lâm Vân. Nhìn sắc mặt của Hàn Vũ Tích, Lâm Vân ở đâu còn không biết nằng ta đang nghĩ gì. Liền tiện tay quăng cái bật lửa, không biết cái bật lửa bị ném đi đâu, chỉ là không thấy bóng dáng.

Hàn Vũ Tích nhẹ nhàng thở ra. Ném đi cũng tốt. Bỗng nghĩ tới, hôm qua tên này còn ở trong nhà nấu cơm. Nếu lần sau mình không ở nhà, hẳn lại nấu cơm, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Hàn Vũ càng nghĩ càng kinh hãi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đi Mua Thức Ăn

H

àn Vũ Tích đang nghĩ không biết có nên mang theo người này đi mua thức ăn cùng mình hay không. Để hăn ở nhà một mình, thực sự có chút lo lắng. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ai có thể gánh vác được? Nhưng nếu đi cùng hăn, quả thực có chút xấu hổ?

Lâm Vân không biết Hàn Vũ Tích suy nghĩ nhiều như vậy. Cho dù hăn biết, hăn cũng không để trong lòng. Đang định lên tầng tiếp tục tu luyện.

- Uy, người theo ta đi mua thức ăn.

Hàn Vũ Tích cuối cùng không dám cho Lâm Vân một mình ở nhà. Biện pháp tốt nhất là để cho hăn đi theo mình.

Ừ, nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, Lâm Vân có chút ngạc nhiên. Trong lòng tự nhủ, không biết hôm nay nàng ta ăn phải cái gì, thái độ có vẻ không giống như bình thường. Nhưng nghĩ lại, mới biết là nàng ta sợ mình ở nhà một mình tiếp tục nghịch lửa.

Chẳng lẽ mang mình đi ra ngoài, sẽ không sợ mình nghịch lửa rồi? Hắc hắc, cũng tốt, đi ra ngoài tiện thể đến tiệm sách luôn. Ai, bất quá, hiện tại trong túi mình không có một xu. Mà muốn đòi tiền Hàn Vũ Tích? Đừng nói Lâm Vân sẽ không làm vậy, thậm chí nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Hỏi tiền một nữ nhân, hăn còn chưa có mặt dày đến vậy.

- Cũng tốt, ta đi thay quần áo.

Nói xong, Lâm Vân liền đi lên tầng. Hiện tại, quần áo của Lâm Vân đều là toàn quần áo rẻ tiền, chỉ đáng vài chục nguyên. Thậm chí một bộ trên trăm nguyên cũng không có. Bởi vì toàn bộ quần áo tốt đều bị hắn mang đi bán. Lâm Vân phỏng chừng, số quần áo rẻ tiền này hắn là do bảo mẫu kia mua.

Kỳ thực, Lâm Vân đoán không sai. Những quần áo via hè này đều do bảo mẫu mua. Nếu mua quần áo tốt hơn, chắc chắn sẽ bị Lâm Vân mang đi bán.

Hàn Vũ Tích kinh ngạc nhìn Lâm Vân đi lên tầng. Trong lòng nàng tự nhủ, thực kỳ quái, còn biết trước khi ra ngoài thay quần áo? Chính mình còn đang định bảo hắn đi đổi đây, không ngờ hắn lại biết tự đi thay quần áo.

Lần này hắn trở về từ bệnh viện, không biết bệnh tình tốt hơn hay là nghiêm trọng hơn. Hàn Vũ Tích cũng không có cách nào đoán được.

Bất quá, khi Lâm Vân thay quần áo xong đi xuống, thấy bộ quần áo hắn mặc trên người, Hàn Vũ Tích liền biết mình không cần phải suy đoán. Đã gần tới mùa hè, Lâm Vân rõ ràng còn mặc một bộ áo khoác dài tới đùi.

Hàn Vũ Tích nhìn nhìn mặt trời chói chang, lắc đầu thở dài, cũng lười bảo hắn trở về thay quần áo.

- Người cầm theo cái gì thế?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân còn mang theo cái túi.

- À, ta thấy trong nhà có cái ô, liền thuận tay mang theo.

Lâm Vân lập tức nín thở trả lời.

Hàn Vũ Tích nhìn bên ngoài, còn nắng chang chang thế kia, trong lòng nghĩ, người này còn biết sợ ánh nắng? Còn mang theo cái ô? Lại còn ăn mặc như vậy, khiến Hàn Vũ Tích không biết nói gì. Bất quá, mặc kệ hắn, nàng đi thẳng ra ngoài.

Lâm Vân cẩn thận khóa kỹ cửa, mới đi đằng sau Hàn Vũ Tích, cách nàng ta hơn 3m, không nhanh không chậm đi theo. Hàn Vũ Tích nhìn thấy vậy, âm thầm buồn cười. Lại còn biết khóa cửa, giống như trong nhà nhiều đồ quý giá lắm vậy. Mà cho dù có nhiều đồ quý giá, cũng sẽ không có tên trộm nào dám tới khu nhà giàu này.

Bất quá, thấy Lâm Vân mang theo cái ô nhưng không có ý dùng. Mặc dù không muốn cùng hắn nói chuyện, nhưng vẫn phải tức giận nói:

- Người mang theo cái ô lại không dùng, vậy thì mang theo làm gì?

Nói xong, cũng biết mình thừa hơi. Nói với hắn những điều này có tác dụng gì? Cũng không trông cậy hắn trả lời mình, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

- Trời còn chưa mưa, mở ô ra làm gì?

Lâm Vân giống như bị Hàn Vũ Tích hỏi một câu ngu ngốc vậy, trả lời rất nghiêm trang. Thậm chí còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích buồn bực muốn thổ huyết. Nghĩ lại vẫn thôi, chẳng muốn tiếp tục vấn đề này. Nặng chạng chạng như vậy, mang theo cái ô đề phòng mưa, mình cũng bó tay với hắn. Chỉ buồn bực đi tiếp

Nàng lại suy nghĩ, lần này nên mua thêm nhiều thức ăn cùng gạo. Mặc dù mình rất ít ăn ở nhà, nhưng cũng không thể khiến người này chết đói.

Lâm Vân đi theo sau Hàn Vũ Tích, hết nhìn đông lại nhìn tây. Hàn Vũ Tích thì cảm thấy mang theo một người như vậy, quả thực rất xấu hổ. Nhưng xấu hổ về xấu hổ, luyện mãi rồi cũng quen.

Lần này mua thức ăn, thực ra vẫn là vì người này. Tuy nhiên rất hận hắn, nhưng dù sao hai người cùng sinh sống trong một căn nhà, chẳng lẽ lại để hắn đi ra ngoài đường ăn quả dại. Khiến đồng nghiệp thấy vậy rồi chê cười?

Vốn đang đi đường, nhưng nghĩ tới những điều này, nàng cảm thấy rất ủy khuất. Không biết kiếp trước mình làm điều gì sai, lại lấy phải một người chồng như vậy. Càng thương tâm hơn, anh trai của chồng còn thường xuyên đến khi phụ mình.

Đưa tay chùi nước mắt, đột nhiên bước nhanh hơn.

Lâm Vân nhìn động tác của Hàn Vũ Tích, trong nội tâm thở dài. Cũng thật là khó cho nàng ta. Chờ Tình Vân của mình hình thành xong, mình sẽ chủ động xóa bỏ cuộc hôn nhân này. Tiếp tục nữa cũng không có ý nghĩa gì cả. Tuy Hàn Vũ Tích là người phụ nữ mà Lâm Vân thấy xinh đẹp nhất trong những người hã đã từng gặp, nhưng một cuộc hôn nhân không có tình yêu, không phải là điều hã muốn.

Đột nhiên nhớ tới vị hôn thê của mình ở đại lục Thiên Hồng, trong mắt Lâm Vân hiện lên vẻ mê man. Hàn Vũ Tích quả thực rất giống như vị hôn thê Thanh Thanh của mình. Vô luận là về tính cách hay là hành động.

Từ nhà đi tới chợ rau, cũng không phải là xa, 20 phút là tới. Chợ rau này tạm thời dựng lên. Nhìn ở ven đường có chồng chất các loại vật liệu kiến trúc, phỏng chừng ở đây sắp được xây dựng. Một ít quán hàng bán thức ăn được dựng ở ven đường, đều có một cái ô thật lớn che nắng. Tuy nhiên chiều rộng của cái ô cũng có hạn, vẫn có nhiều món ăn bị ánh nắng chiếu tới, nhìn có vẻ khô héo.

Hàn Vũ Tích mặc kệ khuôn mặt mờ mịt của Lâm Vân, nàng đi tới quán hàng, thấy cái gì thì mua cái đó. Nàng cũng sẽ không đến hỏi Lâm Vân thích ăn gì. Dù sao chỉ cần không chết đói là được.

Nàng mua rất nhiều thức ăn, hai tay của Lâm Vân đã xách không hết. Hàn Vũ Tích phỏng chừng số này có thể miễn cưỡng đủ cho hã ăn một tuần. Không tiếp tục mua nữa, mà trực tiếp quay đầu trở về nhà.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không nói gì. Thấy Hàn Vũ Tích đã mua xong thức ăn, lập tức mang theo đồ ăn đi phía sau.

Kỳ thực khi hắn nhìn thấy chỗ khoai sọ kia, hắn rất muốn mua thêm một chút. Trục giác nói cho hắn biết, thứ này rất có lợi cho việc tu luyện của hắn. Nhưng trong người hắn không còn một đồng. Mà đòi tiền Hàn Vũ Tích là không thể nào. Hắn quyết định một khi mình hình thành Tinh Vân, vô luận ra sao cũng phải đi ra ngoài tìm việc làm. Không thể để một nữ nhân nuôi sống được.

- Di, Vũ Tích, sao em lại ở đây? Đến mua thức ăn à? Không phải em thường ăn cơm ở công ty sao? Như thế nào lại đi đến chỗ nào mua thức ăn?

Thẩm Quân bất ngờ đụng phải Hàn Vũ Tích, y cảm thấy rất vui mừng. Không ngờ hôm nay lại bắt được cơ hội tốt như vậy. Y liền có ý định mặt dày mày dạn mời nàng ăn một bữa cơm. Nếu nàng ta nói không rảnh, thì mình liền cùng đi theo nàng ta về nhà ăn cơm. Dù sao trong nhà nàng ta cũng chỉ có một thằng ngốc.

Hàn Vũ Tích nhú nhú mày. Thật không ngờ ở đây lại gặp phải người này. Trong lòng nàng kỳ thực không thích Thẩm Quân, nàng nói:

- Đúng vậy, mua thức ăn.

- A, mua xong rồi à? Anh mời em đi ăn bữa cơm được không? Đừng nói em lại không có thời gian rảnh nhé?

Thẩm Quân âm thầm đặc ý. Chắc lần này cô nàng khó mà lấy cớ từ chối.

- A, Hàn Vũ Tích, phiền toái người mở hộ ta cái ô.

Lâm Vân đi tới trước mặt của Hàn Vũ Tích, cười tủm tỉm nói với Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích đang định tìm cơ từ chối Thẩm Quân, nhìn thấy Lâm Vân bảo nàng mở ô. Tuy không muốn làm chuyện nhàm chán này, nhưng vì để tránh cho Thẩm Quân hỏi tiếp, rõ ràng nghe theo lời của Lâm Vân, mở cái ô ra.

Thẩm Quân chính đang suy đoán cái tên cầm thức ăn này là ai. Trong lòng tự nhủ, trời đã râm mát hơn, còn mở ô làm cái quái gì? Y còn chưa kịp nói gì, đã nghe Lâm Vân nói:

- Vị đại thúc này, người nên tìm một chỗ tránh mưa đi.

Nói xong, lập tức đi lên cùng Hàn Vũ Tích.

Trong nội tâm Thẩm Quân mắng to. Lão tử chỉ là không cạo râu mà thôi, có già như vậy sao? Bất quá, y còn chưa kịp trách vấn thì ‘Oanh’ một tiếng. Là tiếng sấm, theo đó mưa to lập tức rơi xuống. Cơ hồ không có dấu hiệu gì.

Đáng thương Thẩm Quân giống như những người khác đứng ở ven đường, toàn thân lập tức bị nước mưa xối cho ướt sũng. Muốn tìm một chỗ tránh mưa, nhưng xung quanh toàn là quán hàng bán rong, cái ô chỉ đủ che người bán hàng và hàng hóa, làm gì còn chỗ nào để nấp.

- Cả người ướt sũng như vậy rất dễ bị cảm a. Thật tội nghiệp!

Rất xa, Thẩm Quân còn nghe được tiếng than của Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đoạn Đường Mưa Gió

H

àn Vũ Tích mở cái ô, nhìn mưa to như trút, lại nhìn rất nhiều qua đường đang tìm chỗ tránh mưa, nàng không khỏi bội phục vận khí của người này. Đúng là người ngốc có phúc của người ngốc.

- Nặng quá, ta xách không hết được.

Hàn Vũ Tích còn đang suy nghĩ, thì nghe thấy tiếng của Lâm Vân ở đằng sau cái ô.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua Lâm Vân, Hàn Vũ Tích một tay cầm ô, một tay xách hộ cho Lâm Vân mấy túi đồ ăn.

- Phía bên này của ta mưa lớn hơn, đưa cái ô cho ta cầm.

Lâm Vân vọt tới muốn cầm cái ô trong tay của Hàn Vũ Tích. Nhìn Lâm Vân vẻ mặt ngu ngốc, không có chút thương hương tiếc ngọc nào, Hàn Vũ Tích chỉ cảm thấy cực kỳ thương tâm. Chẳng lẽ mặc kệ hẳn đi về nhà trước? Nhưng nếu bị mưa làm ướt mà bị ốm, thì ai chăm sóc cho nàng, chả lẽ nhờ vào một kẻ như vậy. Bị ốm cũng không thể đi làm. Đó không phải điều nàng muốn.

Nhưng do tính tình quật cường, nàng liền đưa cái ô cho Lâm Vân. Nàng thì tiếp tục cúi đầu đi về phía trước. Trong nội tâm thực sự không muốn đi chung với người này.

Cũng không quản mưa rơi như trút, Hàn Vũ Tích cúi đầu đi vô cùng nhanh. Trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy cái mũi có chút ê ẩm.

Mưa càng ngày càng lớn, Hàn Vũ Tích nhìn ống quần đã bị ướt đầm, rồi cuộc nước mắt kìm không được cũng rơi xuống ống quần.

Chỉ hơn 10 phút rõ ràng đã đi về tới nhà. Cũng không quan tâm Lâm Vân có đi theo trở về hay không, Hàn Vũ Tích cầm cái chìa khóa mở cửa, rồi trực tiếp vứt thức ăn ở góc cửa, liền chạy lên phòng mình, ngã xuống giường, âm thầm rơi lệ.

Trong mơ Hàn Vũ Tích thường mơ tới có một hoàng tử cười bạch mã tới rước nàng. Hoàng tử anh tuấn tiêu sái cầm hoa hồng, đi tới trước mặt của nàng, giúp nàng đeo nhẫn kim cương, sau đó nói sẽ mãi mãi yêu thương nàng. Chính là khi tỉnh lại, chỉ là một tên ngu ngốc hay khi dễ mình mà thôi. Thậm chí ngay cả cái ô, hắn cũng muốn dành với mình.

Thương tâm qua đi, Hàn Vũ Tích đứng lên. Trong lòng nói, vẫn nên tranh thủ thời gian đi tắm, bằng không cứ như vậy sẽ bị bệnh. Mặc dù ở trong mắt của Hàn Vũ Tích, nơi này không phải là gia đình của nàng. Nhưng nơi này đã có một người bệnh, nếu mình lại sinh bệnh, thì chỗ này còn lộn xộn như thế nào nữa.

Ừ, đang muốn cởi quần áo tắm rửa, Hàn Vũ Tích bỗng ngẩn ra. Quần áo của mình rõ ràng vẫn khô, chỉ có vài chỗ bị thấm ít nước mưa. Mấy chỗ này bị ướt là do khi mình đưa cho Lâm Vân cái ô mà lưu lại. Nhưng rõ ràng vừa nãy mưa rất lớn, hơn nữa cái ô cũng bị Lâm Vân cầm đi.

Chuyện gì xảy ra? Vì sao chỉ có ống quần của mình là bị ướt, còn lại đều khô ráo? Chẳng lẽ trên đường đi là do Lâm Vân giúp mình che mưa. Vừa nãy, chính mình do quá kích động, một mực cúi đầu chạy về không có để ý?

Bất quá, cho dù Lâm Vân giúp mình che mưa, nhưng cái ô nhỏ như vậy, một người dùng đã miễn cưỡng. Ít nhất một bên quần áo của mình phải ướt đầm mới đúng? Nhưng sự thực toàn bộ quần áo đều khô ráo. Chợt nhớ tới cái gì, nàng liền vội vã xuống tầng.

Lâm Vân đang ở trong bếp chỉnh lý món ăn. Hình như hần vừa mới trở về, quần áo của hần cũng không thấy ướt. Trong lòng của Hàn Vũ Tích càng cảm thấy kỳ quái, trên người Lâm Vân rõ ràng không bị mưa xối ướt? Nhìn nhìn chân của Lâm Vân, thấy hần đã thay đổi sang một đôi giày vải sạch sẽ.

- Hắt xì!

Lâm Vân hắt hơi một cái, liền lấy tay lau lau mũi. Mặc dù không có nước mũi chảy ra, nhưng cũng đủ làm cho Hàn Vũ Tích chán ghét.

Trông thấy Lâm Vân lau mũi, ngây ngốc nhìn mình cười, lại tiếp tục chỉnh lý mấy đồ ăn, Hàn Vũ Tích thực sự hết chỗ nói. Nhìn nhìn khuôn mặt của hần, nàng có cảm giác buồn bực không nói lên lời. Hơi nhần lông mày, cũng lười hỏi hần, trực tiếp đi tắm rửa.

Mặc dù không bị mưa xối ướt, nhưng Hàn Vũ Tích có thói quen sạch sẽ. Lúc trước đi trên đường vẫn dính chút bụi bặm, cảm thấy không thoải mái.

Nhìn thấy Hàn Vũ Tích đi lên tầng, Lâm Vân cũng không nói gì. Vừa nãy, vì giúp Hàn Vũ Tích tránh mưa, cả bộ áo khoác của hần đã bị ướt sũng.

Thấy Hàn Vũ Tích trực tiếp đi lên lầu rồi đóng cửa, cũng không biết nàng làm gì. Hần liền cầm áo khoác dài để ở ban công, dùng nước nóng giặt sạch, rồi vào bếp tiếp tục chỉnh lý lại thức ăn. Hần biết số thức ăn này là để cho hần ăn cả tuần, cho nên không dám chậm trễ.

Sau khi Hàn Vũ Tích tắm rửa xong, đi xuống thấy Lâm Vân ở trong bếp nấu ăn, có mấy món nấu xong còn được bày biện trên bàn. Trong nội tâm nàng âm thầm kinh ngạc, chẳng lẽ nấu cơm chính là thiên phú của người này sao?

Tuy thắc mắc, nhưng nhìn mấy món ăn nóng hôi hổi, cực kỳ bắt mắt. Mà nàng cũng đã đói bụng. Do dự một chút, liền không rút rè, cầm bát cơm

Lâm Vân đã xới sẵn, gấp thức ăn bắt đầu ăn.

Lâm Vân nhìn thấy Hàn Vũ Tích ăn cơm, cũng không khách khí, bưng một bát cơm, ăn ngẫu nhiên.

Lần nữa, Hàn Vũ Tích bị tài nấu ăn của Lâm Vân làm cho chấn kinh. Quả thực ăn quá ngon. Bát tri bất giác, mấy đĩa thức ăn đã bị nàng gấp hơn nửa. Nhưng nhìn dáng ăn của Lâm Vân, giống như hổ đói vậy, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng táp táp lưỡi. Khiến nàng dù muốn ăn thêm một chút, nhưng vẫn là buông bát đĩa xuống, trực tiếp đi lên tầng làm việc.

Trong mắt của Lâm Vân hiện lên một tia âm đạm. Mặc dù tướng ăn của hân không tốt, nhưng hân lại không muốn sửa lại. Dù sao hân và Hàn Vũ Tích cũng không phải sống ở đây cả đời, quan tâm làm gì nàng thích hay không thích dáng ăn của mình. Từ nay về sau, mình tận lực không cùng nàng ăn cơm là được rồi.

Sau khi Lâm Vân ăn xong, rửa sạch bát đĩa, liền trở về phòng của mình, bắt đầu tu luyện.

Hàn Vũ Tích nghe thấy thanh âm đóng cửa từ phòng Lâm Vân, biết rằng hân đã ăn xong. Lúc này mới đi xuống cầu thang, tới phòng bếp. Nàng nghĩ tới vừa nãy mình còn chưa ăn no, muốn ăn thêm chút nữa rồi dọn dẹp bát đĩa.

Chính là vừa mới mở lồng cơm ra, ở trong đã rửa sạch sẽ. Không chỉ nói thức ăn, cho dù một giọt nước cũng không còn. Bất đắc dĩ thở dài, trong lòng tự nhủ, hân ăn uống thật sạch sẽ a. Mở tủ lạnh ra, lấy bánh bao mua từ giữa trưa. Để bánh bao vào lò vi ba hâm nóng. Cắn một miếng, chỉ cảm thấy vô vị, một chút cũng ăn không vô, lại đem bánh bao bỏ vào tủ. Đột nhiên mặt nàng đỏ lên, chẳng lẽ mình lại nghĩ tới mấy món ăn mà Lâm Vân nấu rồi?

Hàn Vũ Tích trở lại phòng, không còn tâm tư làm việc. Lúc thì nghĩ sao cho nhanh tới cơm tối, lúc thì nghĩ vì sao quần áo của mình không bị nước mưa xối ướt. Suy nghĩ kỹ một lúc, mới hồi phục tinh thần, trong lòng tự nhủ, không phải do mấy ngày nay quá mệt mỏi a? Liền nằm xuống giường, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Lâm Vân tu luyện bốn giờ mới đứng lên. Với tiến độ tu luyện hiện tại, hẳn cảm thấy vẫn tương đối thỏa mãn. Ở một nơi thiếu linh khí như ở đây, có thể tu luyện với tốc độ như vậy, hẳn đã cảm thấy rất hưng phấn.

“ Xem ra chính mình không cần một tuần là có thể hình thành Tinh Vân. Lúc đó có thể vào buổi tối hấp thu tinh hoa của tinh thần, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh hơn”

Đi xuống tầng, nấu mấy món, ăn xong, lại tiếp tục lên tầng tu luyện.

Ngủ xong một giấc, Hàn Vũ Tích cảm thấy tinh thần cực kỳ thoải mái. Thật lâu đã không có cảm giác này. Nhìn nhìn đồng hồ, rõ ràng vừa ngủ đã ngủ hơn 5 tiếng. Tranh thủ thời gian rửa mặt rồi xuống tầng. Trong nội tâm lại ngóng nhìn Lâm Vân đã nấu xong cơm tối. Quả nhiên nồi cơm điện trong phòng bếp vẫn còn nóng.

Hàn Vũ Tích ăn xong đồ ăn ngon, trong lòng suy nghĩ, kẻ ngốc này, không phải cái gì cũng kém.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thu Hồi Biệt Thự

L

ần đầu tiên Hàn Vũ Tích đi làm mang theo tâm tình vui vẻ. Vừa tới cửa chính của biệt thự, quay đầu nhìn phòng của Lâm Vân, trông thấy trên ban công có phơi một cái áo khoác màu đen. Trong nội tâm thầm than, thật đúng là bệnh, trời nóng như vậy cũng mặc quần áo dày cộm. Lắc đầu, chẳng muốn quản chuyện này. Chỉ cần hăn không gây chuyện là coi như giúp mình rồi.

Xe của nàng đã được sửa lại tốt, nhưng vẫn được cất ở gara tầng ngầm, không dám lấy ra dùng. Tuy chỉ là một chiếc xe Fox, nhưng đã bị Lâm Vân đập nát hai lần. Hai ngày này, nhìn biểu hiện của Lâm Vân có vẻ tốt hơn, nàng mới lấy xe đi tới công ty. Chuẩn bị lúc quay về, cẩn thận cất lại vào gara, không để cho Lâm Vân phát hiện. Ngấm lại, ngay cả xe Lamborghini đều bị Lâm Vân đập nát, chiếc xe này của mình, nếu bị hăn đập thêm lần nữa, chắc chỉ còn vứt vào bãi rác.

Hàn Vũ Tích vừa mới tới cửa phòng nhân sự, liền nghe thấy Tiểu Du nói chuyện điện thoại:

- A, Thẩm quản lý bị làm sao mà phải nghỉ hăn một tuần? Có nghiêm trọng không? Vâng, vâng, cháu biết rồi...

- Thẩm quản lý xảy ra chuyện gì à?

Phương Bình thấy Tiểu Du để điện thoại xuống, liền hỏi.

- Ngày hôm qua Thẩm quản lý bị dính nước mưa, liền bị cảm. Hình như là bị nhiễm trùng gì đó, nghe có vẻ rất nghiêm trọng. Hiện tại đang ở trong

bệnh viện. Vừa rồi người nhà của anh ta xin cho anh ta nghỉ một tuần.

Tiểu Du nói ra.

Hàn Vũ Tích nghe thấy vậy có chút buồn cười. Nàng nhớ rõ hôm qua, lúc mua thức ăn, trước khi đi Lâm Vân còn nói cái gì, cẩn thận dính mưa mà bị bệnh. Người này quả nhiên đoán mò cũng trúng. Không lẽ, ngày hôm qua hẳn đoán được trời sẽ mưa nên mới mang ô theo à? Bất quá, nàng lại lắc đầu, điều này sao có thể xảy ra?

Mấy ngày này là mấy ngày Hàn Vũ Tích cảm thấy thoải mái nhất. Ở công ty không còn bị Thẩm Quân quấy nhiễu. Lúc về nhà, còn được ăn những món ăn ngon để trong nồi cơm. Thậm chí còn không phải nhìn thấy thân ảnh của Lâm Vân. Nếu thời gian cứ một mực trôi qua như vậy, quả thực không tồi.

Trước kia, nàng toàn là ở bên ngoài ăn cơm tối. Hiện tại mỗi ngày có thể trở về ăn món ăn mà mình yêu thích. Cảm giác thật tốt.

Đột nhiên nghĩ tới, chỗ thức ăn mình mua có đủ cho một tuần lễ? Ngẫm lại, mấy món mà mình ăn mỗi ngày đều là thức ăn mà mình mua lúc trước. Tuy mấy món đều rất hợp khẩu vị, nhưng nếu mua thêm nhiều loại, chẳng phải tốt hơn? Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích vẫn là quyết định để mấy trăm nguyên ở trong nhà. Nhưng nàng chắc chắn sẽ không gõ cửa phòng Lâm Vân rồi đưa tiền cho hắn. Mà như cũ để một nghìn nguyên ở trước bàn máy tính.

Mỗi ngày Lâm Vân đều đợi Hàn Vũ Tích đi làm rồi mới ra khỏi phòng. Đầu tiên đến sân luyện quyền pháp, sau đó ăn cơm, luyện công. Tối chiều lại tới các tiệm sách coi lén. Buổi tối thì chữa chút đồ ăn cho Hàn Vũ Tích. Vài ngày trôi qua, hẳn cùng Hàn Vũ Tích, người nào làm việc đấy, không đụng chạm lẫn nhau, thời gian trôi qua cũng thư thái. Tình Vân trong người hắn hình thành rất nhanh. Mắt thấy còn một ngày là có thể triệt để tạo thành.

Nghe thanh âm, có lẽ Hàn Vũ Tích đã ra ngoài đi làm, Lâm Vân đuổi lưng một cái, chậm rãi xuống nhà vệ sinh rửa mặt. Đi qua phòng của Hàn Vũ Tích, thấy không có đóng. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ nàng lại quên đóng cửa? Nhớ rõ lần trước quên đóng cửa, lúc tan tầm trở về có vẻ rất vội vã. Ai, thực là một nữ nhân hay quên. Vẫn là giúp nàng ta đóng cửa lại.

- Chị...

Lâm Vân đang định đóng cửa, thì nghe thấy một giọng nữ thanh thúy vang lên từ dưới tầng.

Lâm Vân vội vàng xuống tầng thì trông thấy một cô gái rất xinh đẹp, tuổi chừng 18, 19 đang đứng ở phòng khách. Lâm Vân không nói gì, chỉ nghe thấy cô gái này nói:

- Người chính là kẻ kia tâm thần....A, chính là Lâm Vân, chị của ta có ở nhà không?

Lâm Vân chỉ cảm thấy buồn bực. Trong lòng tự nhủ, cô gái này cũng thật là bừa hăn a! Hình như trước kia đã từng gặp qua nàng. Nàng có vài phần giống Hàn Vũ Tích. Vừa rồi nghe nàng ở dưới tầng gọi chị, chẳng lẽ đây là em gái của Hàn Vũ Tích.

- A, không có chuyện của người, chị của ta chắc là còn chưa đi làm. Ta đi lên tìm chị ấy.

Cô gái này nhìn Lâm Vân vẫn ngây ngốc đứng một bên, trong mắt hiện lên một tia khó nói lên lời, trực tiếp đi qua Lâm Vân lên tầng.

Nhìn vẻ hấp tấp của cô gái này, trong lòng Lâm Vân đúng là buồn bực. Hai người là chị em sao tính cách lại khác nhau một trời một vực như vậy.

Cô gái vội vàng mở cửa, nhưng không thấy Hàn Vũ Tích trong phòng, có vẻ rất thất vọng. Nàng lập tức lấy một cái điện thoại màu hồng trong túi,

chuẩn bị gọi điện thoại. Đột nhiên, nàng trông thấy một nghìn nguyên đế trên bàn máy tính, liền vui vẻ. Vội vàng cất điện thoại đi, cầm tiền chạy ra cửa chính. Trước khi đi, vẫn không quên nói một câu:

- Lâm Vân, ta đi đây.

Cả quá trình, Lâm Vân đều không nói một câu. Cô gái này giống như từ trên trời rơi xuống lại biến mất. Lâm Vân chỉ phải cười khổ, vẫn không nhanh không chậm đi tới sân luyện quyền. Sau đó lại lảo đảo tới tiệm sách.

Mặc dù lần này Hàn Vũ Tích không như lần trước lo lắng Lâm Vân sẽ lục lọi đồ đạc trong phòng của mình, nhưng sau khi tan tầm, nàng vẫn lập tức trở về.

Nhìn trong phòng vẫn y nguyên sạch sẽ, Hàn Vũ Tích thở dài một hơi. Lại nhìn trên bàn máy tính không còn tiền, biết là Lâm Vân cầm đi, mới yên lòng.

Lâm Vân sớm đã trở về phòng ngủ tu luyện. Hàn Vũ Tích cầm cơm trong nồi cơm điện ra ăn, rồi đi lên tầng tắm rửa, tiếp tục làm việc.

Linh khí hóa thành tinh lực, thúc dục Tinh Vân bên trong cơ thể của Lâm Vân nhanh chóng hình thành. Hắn không chút do dự ăn nốt mấy quả Minh Yên còn lại. Sau khi ăn xong, tinh lực trong cơ thể hắn đột nhiên bành trướng. Lâm Vân bảo vệ chặt đan điền. Một tiếng ‘Oanh’ vang lên, Lâm Vân chỉ cảm thấy chấn động toàn thân. Một cỗ khí tức thoải mái bay thẳng lên đầu. Trong lòng Lâm Vân liền mừng rỡ. Hắn biết rằng Tinh Vân đã triệt để hình thành. Nhưng vẫn không dám ngừng việc tu luyện lại.

Tinh Vân hình thành, nhanh chóng khiến cho các huyết vị kinh mạch bên trong cơ thể của Lâm Vân cường hóa gấp trăm lần.

Lại qua bốn tiếng, Lâm Vân mở to mắt đứng lên. Hắn cảm thấy toàn thân đều tràn ngập tinh lực cùng khí lực. Hiện tại cho dù đối mặt với mười người

thanh niên to lớn, phỏng chừng mười người đó cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đến Địa Cầu đã không phải là ngăn, hắn biết rõ ở nơi này, người luyện võ tới tận cùng có thể hình thành nội lực. Lực lượng Tinh Vân trong người của mình, có chút giống như nội lực. Nhưng Lâm Vân biết lực lượng Tinh Vân của mình càng cường hãn hơn so với nội lực không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, nội lực cho dù luyện sâu thêm nữa cũng không thể trường thọ hay phi thăng. Nhưng lực lượng Tinh Vân, chỉ cần ngưng kết thành một sao, là có thể trường thọ và kết thành Tinh Giới. Mặc dù không dám nói tới phi thăng, nhưng một khi luyện tới hai sao, có thể cưỡi mây phi hành. Những điều này, nội lực còn lâu mới bằng được.

Nhìn toàn thân đen như nước bùn, Lâm Vân không có kinh sợ, mà còn lấy làm mừng. Hắn biết rõ đây là kết quả do Tinh Vân hình thành, tẩy rửa các chất bẩn bên trong cơ thể. Nhưng toàn thân hắn vẫn bốc mùi rất khó ngửi. Lâm Vân vội vàng đi vào nhà vệ sinh rửa sạch một lần.

Hàn Vũ Tích ngủ tới nửa đêm, bỗng nghe thấy tiếng Lâm Vân tắm rửa trong nhà vệ sinh, nàng cảm thấy không có lời để nói. Trong lòng tự nhủ, người này cũng quá quái một chút. Mấy ngày nay, nhìn hắn nấu cơm ngon, còn tưởng rằng đã khá hơn nhiều. Thật không ngờ, vẫn chứng nào tật nấy.

Lần này tắm rửa, Lâm Vân mất tới gần một giờ. Rửa sạch sẽ xong mới phát hiện, làn da vốn ngăm đen của mình đã biến thành trắng nõn. Nghĩ thầm, mình cũng không thể khống chế được việc này. Vội vàng rửa sạch y phục, rồi mang quần áo ra ban công phơi.

Một giấc ngủ tới tận 9h sáng hôm sau mới tỉnh. Đi ra thì phát hiện hôm nay Hàn Vũ Tích không có đi làm. Từ một tuần trước, cùng Hàn Vũ Tích đi mua thức ăn, đến hiện tại hắn mới nhìn thấy nàng. Trong nội tâm hơi bất ngờ, rồi mới nhớ ra hôm nay là chủ nhật.

Nguyên lai, cho dù chủ nhật Hàn Vũ Tích đều tới công ty đi làm. Bất quá, hiện tại Lâm Vân ở nhà không còn cãi lộn, nên Hàn Vũ Tích cũng không muốn suốt ngày nhốt ở trong công ty.

Hiện tại Tinh Vân của Lâm Vân đã hình thành, hẳn muốn đưa ra việc ly hôn với Hàn Vũ Tích. Dù sao hai người cho dù kết hôn cũng như không kết hôn vậy, cần gì phải khiến đôi bên khó chịu. Phỏng chừng Hàn Vũ Tích cũng suy nghĩ như mình. Dù sao nàng ta vẫn còn trẻ, chỉ có 24,25 tuổi

Nhìn thấy Lâm Vân xuống tầng, Hàn Vũ Tích cảm thấy Lâm Vân có nhiều điểm biến hóa. Chẳng những là bệnh của hắn, còn là khí chất và thần thái của hắn. So với bộ dáng chán chường không chịu nổi trước đây, hiện tại hắn đã tốt hơn nhiều lắm. Hơn nữa làn da cũng trở nên sáng bóng. Chính đang cân nhắc, chợt nghe thấy tiếng đỗ xe ở bên ngoài.

- Ha ha, hiện tại căn biệt thự này đã là của ta. Lâm Vân, người có thể dọn đi rồi. Cha nói rằng, toàn bộ quyền sở hữu của căn biệt thự này giờ nằm trong tay ta. Hắc hắc, đó là vì cha muốn đền bù tổn thất mà người đập xe của ta lúc trước. Xin lỗi nhé, ta muốn thu hồi biệt thự.

Lâm Khải vừa bước ra khỏi xe, đã cất tiếng cười đắc ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11: Dời Đi

L

âm Khải, người lại tới nơi này làm gì?

Vừa nhìn thấy Lâm Khải, Hàn Vũ Tích lập tức đứng lên, lạnh lùng hỏi.

- Làm gì? Đương nhiên là đến thu hồi phòng ở. Quyền sở hữu của căn biệt thự này đã chuyển sang tên ta, ta đương nhiên muốn tới thu hồi nó. Chẳng lẽ lại miễn phí cho các người sinh sống ở đây? Thật sự là buồn cười, ha ha.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Lâm Khải, Lâm Vân chỉ muốn tiến lên đâm vào mặt y một cái.

- Ngày mai ta tới thu hồi phòng ở, các người mau chóng thu dọn, đỡ mất công ta phải gọi bảo vệ tới.

Thấy Lâm Vân và Hàn Vũ Tích trầm mặc không nói, Lâm Khải nói xong liền lãnh khốc phát tay mà đi. Bất quá, lần này y không lái chiếc xe Lamborghini tới, mà là lái một chiếc xe Buick bình thường. Không biết là do chiếc xe kia của y chưa được sửa xong, hay là do y không dám lái tới.

- Ách...

- Lâm...

- Người nói trước đi.

- Người nói trước đi.

- Vẫn là người nói trước đi.

Lâm Vân thấy hai người lần đầu tiên cùng lúc mở miệng, vì vậy liền nhường cho Hàn Vũ Tích nói trước.

- Nếu không, ta đi ra ngoài thuê một căn phòng ở tạm, người không...

Hàn Vũ Tích do dự còn chưa nói hết, Lâm Vân đã cắt đứt lời nàng.

- Ta có chỗ ở, cùng lắm thì ta tới chỗ mẹ của ta ở. Còn chỗ ở cho người, ta không có cách nào giải quyết, xin lỗi rồi.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích có chút chần chờ, vội vàng nói ra.

- A, nếu như vậy cũng tốt, ta cũng có thể về nhà ở.

Hàn Vũ Tích nghĩ nửa ngày mới nói tiếp. Trong lòng nàng âm thầm kinh dị, tư duy của Lâm Vân rất rõ ràng, không có vẻ bị bệnh. Chẳng lẽ bệnh điên của hắn đã khỏi hẳn rồi?

- Ừ, như vậy là tốt rồi. Bất quá, ta còn có một việc muốn thương lượng với người.

Lâm Vân nói tiếp.

- Chuyện gì?

Đột nhiên Hàn Vũ Tích có chút khân trương.

- À, ta nghĩ hai chúng ta tuy kết hôn nhưng cũng không khác gì hai người đứng. Ta biết người rất ghét ta. Đã hiện tại liền chỗ ở cũng không có, ta nghĩ chúng ta cũng nên xem xét xem, cuộc hôn nhân này nên kết thúc ở đây? Ý kiến của người thế nào?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích, bình tĩnh nói.

- A...

Trong lúc nhất thời, Hàn Vũ Tích còn chưa tiêu hóa hết lời của Lâm Vân.

- Người muốn nói ly hôn?

Một lúc sau, Hàn Vũ Tích mới hiểu ra. Thứ mình mong muốn bấy lâu đột nhiên từ trên trời giáng xuống. Đây không phải là điều mà mình một mực khao khát sao?

- Người thấy thế nào?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích nửa ngày không đưa ra ý kiến, đành phải tiếp tục hỏi.

- Tốt, tốt, khi nào thì làm giấy tờ. Hôm nay là cuối tuần, hay đợi ngày mai thứ hai vậy.

Hàn Vũ Tích vội vàng nói ra.

- Ừ, vậy thì mai. Ta biết chỗ công ty người làm, lúc người tan tầm, ta sẽ chờ ở đó. Hiện tại, ta đi nấu cơm, người lên tầng chuẩn bị thu thập đồ đạc của người đi.

Thấy bộ dáng gấp gáp của Hàn Vũ Tích, Lâm Vân chỉ cười tự giễu, liền đi vào phòng bếp nấu cơm.

Ngơ ngác nhìn động tác của Lâm Vân, Hàn Vũ Tích có chút sững sờ. Trong lòng tự nhủ, hẳn làm sao vậy? Chẳng lẽ bệnh của hắn đã tốt rồi? Ăn nói có trật tự, lại còn biết suy nghĩ cho mình. Không có khả năng a, rạng sáng đêm qua hắn còn đi tắm cơ mà? Thôi, nghĩ tiếp làm gì, dù sao mấy ngày nữa là ly hôn rồi. Hy vọng về sau bệnh của hắn không tái phát nữa là được.

Hàn Vũ Tích trở lại phòng của mình thu dọn đồ đạc. Kỳ thực cũng không có nhiều, chỉ là mấy bộ y phục, một chiếc máy vi tính và chăn mềm mà

thôi. Sau khi gói gọn thành ba cái túi, nàng xuống tầng thì trông thấy Lâm Vân đã nấu cơm xong, đang ngồi chờ nàng.

Bốn món ăn và một nồi cơm điện đầy cơm, Hàn Vũ Tích không biết vì sao Lâm Vân muốn nấu nhiều cơm như vậy. Nhưng nàng cũng không hỏi, chỉ yên lặng ăn cơm. Mấy món hắc nấu quả thực rất hợp khẩu vị của nàng. Tuy nàng không đói bụng nhưng vẫn ăn hết hai bát.

Hàn Vũ Tích ăn cơm xong, nghĩ tới cả tuần này mình đều không nấu một bữa nào, mà toàn ăn cơm của Lâm Vân nấu. Hôm nay phỏng chừng là lần cuối cùng hai người cùng nhau ăn cơm. Ngẫm lại vẫn là chủ động đi rửa bát.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích đi rửa bát, cũng không có ngăn cản. Hắc nghĩ, số bát đĩa này dù sao cũng không có ý mang đi, cần gì phải rửa.

Thấy Lâm Vân mang toàn bộ số cơm trong nồi cơm còn lại rang lên, Hàn Vũ Tích cảm thấy kỳ quái. Chẳng lẽ hắc lại phát bệnh. Nhưng cũng không dám tới hỏi, chỉ sợ mình vừa hỏi, hắc liền thực sự phát bệnh.

Lâm Vân cẩn thận rang toàn bộ số cơm còn lại thành từng miếng cháy, rồi để vào trong một cái túi nhựa. Hắc làm việc rất cẩn thận, giống như sợ lãng phí một hạt cơm nào đó.

- Người đang làm gì thế?

Hàn Vũ Tích không nhận được hỏi.

- À, đây là một món mà ta học được từ trong sách, ăn rất ngon, không tin người ăn thử xem.

Lâm Vân nói xong đưa một miếng cho Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích vội vàng đẩy ra, trong lòng tự nhủ, chẳng phải là rang khô cơm hay sao? Nàng từ chối bởi vì một phần là nàng đã ăn no, một phần là nhìn mấy miếng cơm cháy khô cong này, nàng cũng không dám ăn.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích không ăn, cũng không khách khí nữa, bỏ toàn bộ miếng cơm vào trong túi, rồi buộc lại cẩn thận.

Hàn Vũ Tích đột nhiên nghĩ tới, nàng và Lâm Vân hiện tại, một người rửa bát, một người nấu cơm, giống như một đôi vợ chồng ân ái vậy. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng như bị cái gì chặn ngang, rất là khó chịu.

- Đã thu thập xong đồ đạc chưa?

Lâm Vân cầm cái túi lên, thuận tiện hỏi Hàn Vũ Tích.

- Đã xong.

Hàn Vũ Tích vô ý thức trả lời.

- Vậy người lái xe ra đi, ta giúp người khuân đồ.

Lâm Vân nói xong, cũng đi lên phòng của mình thu thập đồ đạc.

Hàn Vũ Tích ngây ngẩn cả người. Làm sao hắn biết xe của mình đã sửa tốt? Mình còn chưa từng để cho hắn nhìn thấy a. Lắc đầu, vẫn là đi tới gara ở tầng hầm, lái xe ra.

Lúc Hàn Vũ Tích lái xe chạy ra cửa biệt thự, Lâm Vân đã xách mấy túi đồ đạc của nàng xuống tới cửa.

Nhìn Lâm Vân cẩn thận để túi đồ đạc của mình vào trong xe, Hàn Vũ Tích quả thực ngây dại. Đây có phải là thằng ngốc Lâm Vân hay khi dễ mình không?

- Xong rồi, người đi đi. Tạm biệt, tuần sau ta sẽ tới công ty của người tìm người.

Lâm Vân đóng cửa xe, mỉm cười nhìn Hàn Vũ Tích nói.

- A, vậy còn người.

Hàn Vũ Tích liền phản ứng.

Lâm Vân vỗ vỗ cái túi xách trên vai nói:

- Ha ha, đồ đạc của ta chỉ có vài thứ, một cái túi là đủ rồi, ít hơn người nhiều Ta sẽ chờ ở đây, đợi xe tới. Tạm biệt, gặp lại sau!

- Nếu không, ta tổng người trở về...

Hàn Vũ Tích không biết vì sao mình lại nói ra câu này.

Lâm Vân do dự một chút, mới nói:

- Cũng được, vậy người tiễn ta vậy.

Nói xong, lập tức đi lên xe Fox của Hàn Vũ Tích.

Biệt thự Lâm gia vô cùng lớn, là tòa nhà lớn nhất của khu nhà giàu Hoàn Hồ. Rất nhanh, Hàn Vũ Tích đã lái xe tới khu Hoàn Hồ. Dừng ở một chỗ cách biệt thự khá xa, Lâm Vân liền xuống xe, sau đó cảm ơn Hàn Vũ Tích:

- Cảm ơn người đã tiễn ta. Tạm biệt, chú ý đi đường nhé.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân vẫn đứng ở đó, không có ý đi vào, đành phải chào từ biệt, lái xe rời đi.

Mãi đến khi xe của Hàn Vũ Tích không còn thấy bóng dáng, Lâm Vân mới dọc theo cái quay trở lại. Thậm chí, hẳn cũng không liếc khu Hoàn Hồ một cái.

Hàn Vũ Tích dừng xe ở một cái ngõ, nhìn sang thì thấy Lâm Vân căn bản không có đi vào khu Hoàn Hồ, mà dọc theo đường cũ quay trở lại, trong lòng cả kinh, đang muốn đi lên hỏi Lâm Vân, chuyện gì xảy ra. Nhưng Lâm Vân đã biến mất dạng trong đám đông, giống như giọt nước rơi vào biển rộng vậy, không thấy tung tích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chợ Việc Làm

N

hìn Lâm Vân biến mất trong đám đông, Hàn Vũ Tích đột nhiên có chút buồn bực trong lòng. Vô luận như thế nào, coi như mình cũng đã hưởng phúc của hắc cả một tuần. Tuy chỉ là ăn cơm của hắc nấu, nhưng đây là điều mà mình trước kia một mực đều khao khát, mà không có được. Ai, hắc không muốn về nhà thì kệ hắc. Cũng may trên người hắc còn có một nghìn nguyên, dùng để ăn uống vài ngày chắc không có vấn đề gì. Dù sau tuần sau là ly hôn, vô luận hắc bình thường hay không bình thường, đã là chuyện riêng của hắc sau này.

Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích lấy điện thoại, gọi cho Mỹ Na:

- Mỹ Na, chị vừa mới chuyển ra ngoài, chị muốn tới chỗ em ở vài ngày được không?

- Tất nhiên, em ở một mình chỗ này cũng chán, đã sớm ngóng trông chị tới ở cùng. Chị đến nhanh nhé, có cần em tới đón hay không?

Điện thoại bên kia truyền tới tiếng hưng phấn của Mỹ Na.

- Không cần, chị lập tức tới.

Hàn Vũ Tích vừa mới cúp điện thoại, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Nhìn số điện thoại trên màn hình, không khỏi mỉm cười.

- Vũ Đình, như thế nào hôm nay lại gọi cho chị vậy?

Vũ Tích rất yêu mến người em gái đang học Đại Học này. Nhưng nàng không tán thành với tính cách hấp tấp của cô em. Nói bao nhiêu lần nhưng cũng không chịu sửa.

- Không có việc gì thì không được gọi cho chị à? Tỷ tỷ, hôm qua em tới nhà chị muốn mượn mấy nghìn nguyên, nhưng chị lại đi làm không có ở nhà. Em thấy trên bàn máy tính có một nghìn nguyên liền cầm đi trước. Hôm nào chị đưa cho em thêm nhé.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng thanh thúy của Vũ Đình.

- Ủ, hiện tại chị chuẩn bị sang chỗ Mỹ Na ở...Cái gì? Là em cầm đi một nghìn nguyên kia, nha đầu chết tiết này, ai bảo em lấy số tiền đó...

Hàn Vũ Tích để điện thoại xuống, ngơ ngác sửng sờ. Một nghìn nguyên không phải do hăn cầm đi, mà là do Vũ Đình cầm. Vậy từ nay về sau hăn lấy cái gì để ăn? Trên người hăn không có một đồng nào a. Cái này, cái này...

Hàn Vũ Tích dùng tốc độ nhanh nhất lái xe tới Tương Hồ Sơn Trang. Phòng ở vắng tanh, Lâm Vân không trở về. Chỉ là ở ban công phòng hăn có treo một cái áo khoác dày.

Áo khoác? Cái áo khoác này không phải cái áo mà hăn mặc hôm mua đồ cùng mình sao? Lúc trở lại không thấy hăn mặc. Hôm sau, khi trông thấy nó treo ở ban công, mình còn cười nhạo hăn. Ngày hôm đó mưa lớn như vậy, là hăn mặc áo khoác này?

Hàn Vũ Tích vốn đang thắc mắc không biết vì sao ngày hôm đó quần áo của mình khô cong, không bị nước mưa ướt sũng. Hóa ra là hăn dùng toàn bộ cái ô che cho mình. Cũng biết vì cái gì hăn bảo mình xách đồ đạc, còn hăn cầm cái ô. Nguyên lai hăn muốn che mưa cho mình. Khi mình xuống tầng trông thấy hăn nấu cơm, còn hắt hơi một cái, làm mình rất chán ghét. Chẳng lẽ là vì hăn bị mưa ướt mà cảm lạnh rồi?

Đột nhiên Hàn Vũ Tích cảm thấy cái mũi của mình có chút ê ẩm. Thức ăn mình mua về, hẳn tỉ mỉ tính toán để nấu cho mình ăn cả một tuần. Vì để tránh cho mình thấy hăn mà tức giận, cả tuần lễ hăn đều tránh mặt. Có một kẻ điên như vậy sao? Rất muốn hỏi hăn xem, nhưng hiện tại hăn đã đi, mà trên người hăn không có một đồng nào.

Nằm trên tay lái, Hàn Vũ Tích không nhịn được rơi nước mắt. Tại sao phải như vậy? Không phải mình rất hận sao? Chẳng lẽ chỉ vì một tuần cuối này mà mình đã thay đổi cách nhìn với hăn? Hay là hăn đã trở nên tốt hơn rồi, hơn nữa còn thay đổi tính cách?

- Linh linh.

Tiếng điện thoại lại vang lên.

Hàn Vũ Tích tiếp điện thoại, là thanh âm của Mỹ Na:

- Vũ Tích tỷ, sao chị còn chưa đến?

- A, chị lập tức tới đây.

Hàn Vũ Tích lau lau nước mắt, quyết tâm rời đi chỗ khiến mình thương tâm này.

Tuyệt vọng qua đi, chỉ còn lại một chút hoài niệm.

.....

Lâm Vân đi chen chúc trong đám người, nhưng hăn lại cảm thấy vô cùng tịch mịch. Ở đây không có một người nào là hăn quen. Tuy đã rời xa chiến trường chết chóc, nhưng hăn lại hoài niệm những thân nhân, bằng hữu ở Thiên Hồng. Còn có nàng nữa, không biết nàng hiện tại thế nào rồi, có khỏe không? Không biết nàng có thương tâm hay không khi biết mình biến mất?

Vô ý thức đi xuống dưới một cái cầu vượt, tìm một chỗ trống ngồi xuống. Có vài kẻ lang thang bên cạnh nhìn thấy Lâm Vân ngơ ngác đến đây ngồi, đều tự động nhường chỗ cho hắn.

Bỗng có một đồng 1 nguyên rơi bên cạnh Lâm Vân, là từ một cô gái ném xuống. Lâm Vân phục hồi tinh thần, cầm đồng xu này lên, cẩn thận nhìn. Nguyên lai mình bị người khác nhận lầm là kẻ ăn mày a, còn được một đồng xu bố thí. Lâm Vân gãi gãi mái tóc đã lâu không chải vuốt, chỉ biết cười khở.

- Kỳ Kỳ, cậu làm sao vậy?

Hai cô gái mặc trang phục học sinh đang cầm kẹo hồ lô ăn, trong đó có một người nhìn bạn mình sững sờ, liền hỏi.

- Hiếu Tuyết, cậu xem kẻ ăn mày mà chúng ta vừa đi qua kia kìa, ánh mắt của hắn đầy vẻ u buồn, thực là đáng thương.

Cô gái gọi là Kỳ Kỳ chỉ vào Lâm Vân, nói với Hiếu Tuyết, còn chùi chùi hai mắt của mình.

- Đừng phát hoa si nữa, cậu thật đúng là đa sầu đa cảm. Sao không tới chỗ hắn, bảo là bản tiểu thư sẵn sàng bao nuôi người . Đúng rồi, vừa nãy cậu đã cho hắn 1 nguyên còn gì Ha ha.

Nói xong, cô gái gọi là Hiếu Tuyết còn kéo kéo cô gái còn đang ngẩn người kia.

- Hiếu Tuyết...

Kỳ Kỳ lập tức phản kích cô gái Hiếu Tuyết kia. Hai cô gái liền cãi nhau ầm ỉ, rõ ràng quên những lời vừa nói. Lúc yên tĩnh lại, thì phát hiện Lâm Vân đã biến mất không thấy.

Lâm Vân đeo cái túi, đi lại trên đường cái hỏi địa chỉ của chợ việc làm. Hẳn nghĩ muốn nhờ vào kiến thức điện tử kỹ thuật vượt xa người của thời đại này để tìm công việc, hẳn là không có vấn đề. Khu chợ việc làm cũng không phải rất gần đây. Tuy tốc độ đi đường của Lâm Vân rất nhanh, nhưng hẳn vừa đi vừa hỏi đường cũng phải mất gần hai giờ mới tới nơi.

Chợ việc làm của thành phố Phần Giang rất sôi nổi, tiếng người huyên náo. Bên ngoài dán vô số các biển quảng cáo lớn, trên đó viết tên các công ty và chỉ tiêu xét tuyển. Nhưng muốn đi vào phải mất 10 nguyên tiền vào cửa. Lâm Vân mò mò đồng xu 1 nguyên trong túi, chỉ biết lắc đầu.

- Di, nơi này ngày mai mới mở.

Một người đứng gần ở một cái biển báo nói.

- Ủ, ngày mai chúng ta đến sớm một chút. Đến nơi này đã cả tuần mà không kiếm được công việc nào. Tiền của ta cũng sắp hết rồi. Đúng rồi, giá vào cửa lần này là bao nhiêu

- Không thấy ghi giá vào cửa. Khoan, đây rồi, là miễn phí. Không ngờ ngày mai lại được miễn phí vào cửa. Đa tạ ông trời, đỡ mất một khoản. Chắc họ thương hại mấy người sinh viên nghèo chúng ta nên mới làm vậy...

- Quả nhiên là miễn phí, ngày mai nhất định phải kiếm được việc mới được.

...

Lâm Vân vừa nghe là miễn phí, trong lòng rất cao hứng. Bất kể là thật hay giả, chỉ cần miễn phí là mình có cơ hội rồi. Vội vàng chen tới gần nhìn xem, quả nhiên, ngày mai, nơi này sẽ tổ chức tuyển nhân viên miễn phí.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhận Lời Mời

T

rong biệt thự xa hoa của Lâm Viễn Chương.

- Nếu tên nghiệt tử Lâm Vân kia quay trở lại, ta lập tức đuổi nó đi. Lâm gia chúng ta không cần một kẻ điên bại hoại gia nghiệp như vậy.

Một vị lão nhân uy nghiêm, tuổi chừng 60, đang ngồi ghế trước, trầm giọng nói.

- Vâng, Khải thiếu gia đã thu hồi căn phòng kia rồi. Lâm Vân hẳn là hôm qua đã dọn đi. Cũng không thấy hắn tới Hoàn Hồ.

Một người trung niên bước lên phía trước, khom người trả lời.

- Phụ thân, tên Lâm Vân khẳng định lại muốn nổi điên cho mà xem. Lần trước cỗ xe Lamborghini mới mua của con còn bị nó đập bể thành sắt vụn, bây giờ vẫn còn chưa sửa xong. Nếu không phải do con rời đi nhanh, nói không chừng đã bị nó đốt cháy. Còn có lần con mang theo vợ con tới chỗ nó, nó còn dám đùa giỡn Trần Nhận. Nếu con không ở đó, không biết nó có thể gây ra chuyện gì.

Lâm Khải thấy phụ thân nghe xong lời Trung thúc, nhưng trầm tư không nói, chỉ phải bước lên nói trước.

Sắc mặt của Lâm Viễn Chương lần nữa âm trầm xuống, khoát tay nói:

- Các người đi xuống đi, chuyện này đừng nói cho Anh Di và Hình Nhi biết.

.....

Vì ngày mai mới phải đi phỏng vấn, Lâm Vân liền tùy tiện tìm chỗ vắng vẻ gần chợ việc làm tu luyện, cảm giác không tồi lắm. Đến buổi sáng, thì đi tới vòi nước bên cạnh, đơn giản rửa mặt một cái, chỉnh lý lại mái tóc rồi bởi của mình. Vệ sinh xong, hân mới lấy cơm miếng từ lúc trước ra ăn.

Ăn no xong, đợi đến 9h, Lâm Vân liền chen chúc vào đám đông đang tìm việc. Cũng may chợ việc làm khá lớn, người đến xin việc tuy nhiều nhưng không có cảm giác chen chúc.

Đi vào nhìn một cái, Lâm Vân mới tròn tròn mắt. Người xin việc nào cũng cầm theo hồ sơ xin việc trong tay. Còn mình, ngoại trừ cái túi ba lô mang theo ra, hai tay là trống trơn. Trên người cũng chỉ có vài tờ giấy vệ sinh, vậy phải làm sao bây giờ.

Nhìn những người kia mang theo hồ sơ xin việc, ai cũng mang theo vẻ hy vọng trên mặt, Lâm Vân cảm thấy mình nên làm một chút gì đó. Bằng không phải đợi một ngày cho phép miễn phí vào cửa, còn không biết phải đợi tới bao giờ. Lâm Vân liếc mắt thấy một vị nhân viên tuyển dụng đi ra, dùng tốc độ nhanh nhất chiếm trước chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

- Tiên sinh, xin chào, xin hỏi người muốn vào làm việc trong ngành nào của công ty?

Nhân viên tuyển dụng là một cô gái có vài cái tàn nhan trên mũi. Nàng thấy Lâm Vân chỉ chăm chăm xem mình, không có ý định rút ra hồ sơ xin việc. Trong lòng đã có chút không vừa ý, tự nhủ, chẳng lẽ hân chưa từng thấy qua một mỹ nữ có tàn nhang sao?

- A, xin chào, mỹ nữ tỷ tỷ, công ty của người cần tuyển người của ngành nào, ta đều đăng ký.

Lâm Vân nghe ngữ khí nói chuyện của cô gái này, liền biết mình thất thố, vội vàng nói ra.

Nghe thấy Lâm Vân gọi mình là mỹ nữ tử tử, cô gái tuyển dụng này mới hòa hoãn một chút:

- Vậy người muốn xin làm chức vụ gì? Mang hồ sơ xin việc của người cho ta nhìn một cái.

- Hồ sơ xin việc chỉ dành cho những kẻ nghiệp dư, ta cảm thấy mọi cương vị trong công ty ta đều có thể làm được. Vô luận người an bài như thế nào, ta cũng có thể đảm nhiệm.

Lâm Vân còn chưa nói xong, sắc mặt của cô gái tuyển dụng đã trầm xuống. Tên này không phải là đi xin việc, mà là đang muốn gây sự a. Lần này công ty của mình tuyển người bao gồm nhiều ngành, cả cơ giới, điện tử, y dược, quản lý. Thậm chí còn có một vị trí cố vấn tâm lý. Cái tên gia hỏa này ngay cả hồ sơ xin việc đều không có, còn nói cái gì cũng làm được.

- Thực xin lỗi, vị tiên sinh này, ta nghĩ người nên đến công ty khác mà xin việc. Công ty của chúng tôi chưa cần một vị trí cần người toàn tài a. Người kế tiếp!

Cô gái có vài khóa tàn nhan này lập tức nói lời từ chối.

- Nhưng những lời ta nói đều là thật lòng.

Lâm Vân còn đang muốn giải thích, thì một người xin việc khác đã chen vào.

Lâm Vân bất đắc dĩ đành phải đi tới khu vực chờ. Bất quá khi hắn đi tới một văn phòng khác hỏi thì đều được câu trả lời dứt khoát.

- Xin ngài đến công ty khác thử xem...

- Ngài không thích hợp với công ty của chúng tôi...

- Vị này, xin đừng làm mất thời gian của người khác.

- Thực xin lỗi, tiên sinh....

....

Dù cho Lâm Vân nói mình tài hoa như thế nào đi chăng nữa, nhưng ở một khu chợ việc làm to như vậy, xin mãi cũng không có ai tuyển hẳn vào làm. Tuy hẳn biết mình ngoài việc sinh con ra, việc gì hẳn cũng có thể làm được, nhưng là tới gần buổi trưa, cũng không ký được một bản hợp đồng nào.

- Vũ Tích tử, người kia có phải là...

Mỹ Na cùng Hàn Vũ Tích cũng đang đại biểu cho công ty của mình tham gia khu chợ việc làm này.

Hàn Vũ Tích đang buồn chán nghe một người xin việc giới thiệu tài năng của mình, bỗng nghe thấy lời của Mỹ Na. Nàng nhìn về hướng Mỹ Na chỉ, lập tức giật mình. Kia không phải là Lâm Vân sao?

- Mỹ Na, người thay ta tuyển dụng một lát.

Hàn Vũ Tích cơ hồ không chế không nổi cơ thể, run rẩy bảo Mỹ Na tiếp nhận công tác của nàng.

Nhìn Lâm Vân chạy hết văn phòng này tới văn phòng khác, nhưng đều bị cự tuyệt. Đột nhiên Hàn Vũ Tích cảm thấy trong lòng rất khổ sở. Thực muốn đi tới trước mặt hẳn nói cho hẳn biết:

- Đầu óc của người không được tốt, đừng đi ra ngoài tìm việc nữa. Bên ngoài không thích hợp với người.

Bất quá, lại nhớ tới Lâm Vân phỏng chừng đến hiện tại không có cơm ăn. Đứng xa xa nhìn Lâm Vân, mỗi lần hẳn bị một văn phòng đuổi đi, ánh mắt

của hắn đều lộ ra vẻ u buồn, mà mình trước kia chưa từng thấy. Hiện tại nàng chỉ cảm thấy một loại xúc động muốn khóc.

Lâm Vân thở dài. Trong lòng tự nhủ, thôi bỏ đi. Mặc dù mình nói gì đi chăng nữa, thậm chí ngay cả việc làm thế nào sinh ra hài tử, hắn cũng biết, nhưng không ai tin tưởng mình.

Về vấn đề ăn uống chắc vẫn phải từ từ tìm cách. Tuy dựa vào bốn sự hiện tại của Lâm Vân, tùy tiện đi trên đường đoạt ít tiền là rất dễ dàng. Nhưng hắn là một người kiên cường cùng kiêu ngạo. Cho dù hắn chết đói, hắn cũng không bao giờ làm việc thấp hèn như vậy.

Cái gì cướp của người giàu chia cho người nghèo, toàn là cái cớ của bọn trộm cắp. Chẳng lẽ tiền của người giàu là từ trên trời rơi xuống. Bọn họ cũng phải vất vả làm việc mới có được. Vô luận kiếm tiền như thế nào, nhưng đều là mồ hôi nước mắt của họ. Xem ra nơi này thực không thích hợp cho mình sinh sống a. Thôi dài, Lâm Vân chuẩn bị rời đi chợ việc làm.

- Vị tiên sinh này, xin dừng bước.

Đang lúc Lâm Vân chuẩn bị rời đi chợ việc làm, thì bị một thanh âm kiều mỹ gọi lại.

Quay đầu, Lâm Vân trông thấy một thiếu phụ xinh đẹp, tuổi chừng hơn ba mươi. Nàng ta có bộ ngực tương đối đầy đặn, còn hơn cả Hàn Vũ Tích. Eo mảnh, mắt phượng, quả thực là một thiếu phụ làm cho nam nhân phải liếc mắt.

- Người gọi ta?

Thiếu phụ xinh đẹp thấy Lâm Vân nhìn mình, lúc đầu còn lộ vẻ thương thức, về sau liền bình tĩnh hỏi mình gọi hắn phải không. Rõ ràng không giống như các nam nhân khác khi nhìn thấy mình, toàn là một bộ sắc lang. Nàng không khỏi có ấn tượng tốt với hắn.

- Đúng vậy, vừa rồi ta nghe thấy tiên sinh nói rằng việc gì tiên sinh cũng làm được. Công ty của chúng tôi vừa lúc cần một nhân tài toàn diện như tiên sinh. Không biết tiên sinh có thể cho công ty của chúng tôi một cơ hội?

Nói xong, người thiếu phụ xinh đẹp này thản nhiên cười. Hai ánh mắt như câu hồn, cho dù Lâm Vân đã trải qua lịch duyệt phong phú cũng có chút ngẩn ngơ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14: Rốt Cuộc Có Người Thưởng Thức

V

ị thiếu phụ xinh đẹp này sở dĩ nói như vậy, cũng không phải thực sự nghĩ Lâm Vân là người toàn tài. Chỉ là nàng đã sớm chú ý hắn. Hắn liên tục bị vài chục công ty từ chối, vẫn kiên nhẫn tiếp tục tìm kiếm, không chịu buông tha. Nàng bị tính cách cố chấp của người này đả động. Chứng kiến ánh mắt u buồn cùng mái tóc rối bời kia, đột nhiên nàng muốn giúp hắn. Một phần cũng là do công ty của mình đang cần người làm việc trong bộ hành chính tổng hợp.

Nghe thiếu phụ nói vậy, hai mắt của Lâm Vân sáng lên. Trong lòng tự nhủ, cuối cùng cũng có người tin tưởng mình. Cũng may không ai ở đây biết thân phận của hắn, nếu không dù tìm cả ngày cũng không có công ty nào đáp ứng hắn.

- Đúng vậy, ta gọi là Trương Tuyên, người có đồng ý tới công ty ta phỏng vấn hay không?

Thiếu phụ lại vớt cái mị nhãn cho hắn.

- Đồng ý, đồng ý, ta đương nhiên đồng ý. Công ty của các người làm cái gì? À, mà vô luân là làm cái gì, ta cũng có thể giúp các người giải quyết. Đặc biệt là mấy vấn đề liên quan tới kỹ thuật.

Lâm Vân hưng phấn nói, rồi lại chà xát hai bàn tay của mình, một bộ không thể chờ đợi được.

- Ách, không vội, công ty của ta là làm về đồ điện gia dụng, vừa lúc liên quan về kỹ thuật. Hiện tại vấn đề kỹ thuật lớn nhất là tạp âm của máy hút

bụi quá lớn.

Thiếu phụ xinh đẹp kia chỉ có ý tuyển hãn vào làm mấy việc vặt vãnh ở bộ phận tổng hợp. Nhưng nghĩ lại, nếu nói ra lời này sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người thanh niên kia. đành phải tùy tiện nói vấn đề kỹ thuật lớn nhất của công ty mình. Đây cũng là vấn đề mà cô ta không thích nhất khi sử dụng máy hút bụi của công ty.

Tuy nhiên, nói ra vấn đề này, đương nhiên sẽ không thực sự tin hãn có thể giải quyết được. Chỉ là tôn trọng mặt mũi của hãn mà nói ra mà thôi. Không chỉ nói hãn, chính là hiện tại trên cả thế giới, còn chưa có một hãng máy hút bụi nào xử lý được vấn đề về tạp âm.

- A, cái này đơn giản, người đưa cho ta một tờ giấy, ta sẽ vẽ cho người một bản thiết kế mạch điện giải quyết tạp âm.

Lâm Vân nói xong, liền đi tới cái bàn ở phía sau người thiếu phụ.

Trương Tuyền ngẩn ngơ. Trong lòng tự nhủ, người này vẫn tưởng là thật. Cho hãn mặt mũi, hãn còn kiêu ngạo như vậy. Khó trách không có công ty nào tuyển hãn. Ý muốn tuyển người này vào làm vừa nảy lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Lâm Vân không biết công tác vừa rơi vào tay của mình lại sắp biến mất, hãn còn nghiêm trang thiết kế một cái sơ đồ mạch đơn giản lên tờ giấy.

- Xong rồi, đây là sơ đồ thiết kế mạch điện bên trong máy lọc âm. Chỉ cần làm theo bản sơ đồ này, đảm bảo máy hút bụi sẽ không còn xuất hiện tạp âm nữa. Thậm chí người còn không nghe thấy cả tiếng hút bụi. Đương nhiên, về linh kiện điện tử chính phải đạt đủ tiêu chuẩn mới được.

Lâm Vân đầy vẻ tự hào nói.

Năm đó mình là chuyên viên nghiên cứu kỹ thuật điện tử ở đại lục Thiên Hồng. Khoa học kỹ thuật ở đại lục Thiên Hồng so với nơi này, không biết tiên tiến hơn bao nhiêu lần. Cho nên vẽ ra một bản sơ đồ thiết kế mạch điện trừ tạp âm như vậy, đối với hắc thực sự là quá đơn giản. Còn về các ký hiệu, hắc đều dùng ký hiệu hay dùng ở thời đại này.

Khuôn mặt của Trương Tuyền tràn đầy phức tạp, tiếp nhận bản sơ đồ của Lâm Vân. Còn biết thiết kế mạch điện? Mình cũng là sinh viên tốt nghiệp ngành điện tử chuyên nghiệp, chính là chưa từng thấy một mạch điện như vậy. Trong nội tâm thực sự không biết nên xử lý hắc như thế nào. Người này cũng không quá thực tế a. Nếu loại mạch điện quan trọng như vậy có thể tùy tiện vẽ ra, như vậy các chuyên gia điện tử trên thế giới tốt nhất là về quê chăn vịt là vừa.

- Tốt, như vậy nên cảm ơn người rồi. Đây là số điện thoại của ta, mấy ngày nữa người gọi cho ta.

Trương Tuyền đưa cho Lâm Vân một tấm danh thiếp, rất khách khí nói. Nhưng nội tâm nàng còn đang suy nghĩ, người này có phải có vấn đề về đầu óc hay không.

Lâm Vân nhận lấy danh thiếp, lập tức rời đi. Bụng của hắc lại kêu lên, nên đi ra ngoài ăn một chút gì đó.

Hàn Vũ Tích trông thấy Lâm Vân, tranh thủ đi tới. Bất quá, khi nàng đi qua vị thiếu phụ đưa danh thiếp cho Lâm Vân kia, chỉ nghe một người phụ nữ đứng sau thiếu phụ kia nói:

- Tuyền tỷ, chị thực sự đưa cho hắc danh thiếp à? Thoạt nhìn hắc có vẻ không bình thường.

- Ta cũng là về sau nhìn hắc vẽ sơ đồ thiết kế mạch điện mới phát hiện ra hắc không bình thường. Người ngấm lại mà xem, có thể làm cho máy hút

bụi không phát ra một tạp âm nào không? Điều này là bất khả thi. Số điện thoại mà ta đưa cho hắn, là số ảo.

Trương Tuyền lập tức nói ra, trên mặt còn lộ vẻ đắc ý.

- Tuyền tử, chị thật xấu.

Người phụ nữ kia vừa cười vừa nói.

- Nếu người không muốn tuyển dụng người khác, vì sao không nói thẳng ra. Cho một cái số điện thoại ảo như vậy, người cảm thấy rất vui vẻ sao?

Hàn Vũ Tích đẩy vẻ sương lạnh trách vấn Trương Tuyền.

Hàn Vũ Tích cảm thấy rất tức giận khi biết hai người nữ nhân này trêu chọc Lâm Vân. Hàn Vũ Tích là người rất ít khi chủ động gây hấn với người khác. Nhưng rõ ràng lần này, nàng lại tức giận trách mắng người khác như vậy. Thậm chí ngay cả nàng cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy.

- Chuyện này liên quan gì tới người?

Trương Tuyền chưa nói gì, người phụ nữ đứng bên cạnh nàng đã đáp trả.

- Các người khinh người quá đáng. Ý vào đôi mắt đẹp, quyến rũ đàn ông là rất giỏi phải không?

Hàn Vũ Tích đột nhiên chuyển sự tức giận sang Trương Tuyền.

Người phụ nữ đứng bên cạnh Trương Tuyền, phỏng chừng cũng không phải là cái đèn cạn dầu. Thấy người nữ tử xinh đẹp kia nói xấu Trương Tuyền, nàng lập tức đi lên đánh cho Hàn Vũ Tích một bạt tai. Hàn Vũ Tích dùng tay vừa đỡ, nhưng móng tay của người phụ nữ vẫn khiến Hàn Vũ Tích chảy máu ở cằm.

- Không biết xấu hổ.

Vứt xuống những lời này, Hàn Vũ Tích không có thời gian dài dòng với hai người này. Bởi vì Lâm Vân đã đi xa.

Nhìn Hàn Vũ Tích rời đi, người phụ nữ kia muốn tiếp tục gây sự, nhưng đã bị Trương Tuyên ngăn cản.

- Nữ nhân thực sự kỳ quái, chẳng lẽ nàng ta là cảnh sát quốc tế. Việc của chúng ta liên quan gì tới nàng ta. Nghĩ mình có chút xinh đẹp mà muốn chửi mắng người khác là chửi mắng sao?

Tuy Hàn Vũ Tích đã đi xa, người phụ nữ kia vẫn lải nhải nói.

- Tiểu Trân, không nên nói lung tung. Chuyện này là chúng ta không đúng. Đừng nói nữa, đi ăn cơm thôi.

Trương Tuyên khoát khoát tay ngăn người phụ nữ kia nói thêm.

Lâm Vân mang theo tâm tình vui vẻ đi ra chợ việc làm. Tuy vất vả cả buổi trưa, nhưng cuối cùng đã gặp được biết thưởng thức mình, còn đồng ý tuyển dụng mình. Cầm tấm danh thiếp kia ra xem, lại cẩn thận đút vào túi, cẩn thận như lần trước thu được quả Minh Yên kia vậy.

Hàn Vũ Tích trông thấy Lâm Vân cẩn cẩn dục dục để tấm bưu thiếp vào trong túi, hận không thể xông tới, vứt tấm danh thiếp xuống đất, đập đập vài cái. Nhưng là nàng vẫn nhịn được.

Lâm Vân đi tới chỗ hôm qua mình ngủ, ngồi xuống lấy ra mấy miếng cơm, ăn say sưa. Chỉ chớp mắt đã ăn xong mấy miếng. Hiện tại không cần phải tiết kiệm ăn. Dù sao cũng sắp có công việc làm rồi.

Hàn Vũ Tích đứng xa xa nhìn Lâm Vân ăn cơm miếng. Rốt cuộc mình bạch, vì cái gì ngày đó Lâm Vân muốn rang một nồi cơm điện. Nguyên lai, hẳn đã sớm nghĩ kỹ. Hẳn làm sao có thể nghĩ xa được như vậy? Chẳng lẽ bệnh

của hắn thực sự đã khỏi? Nhưng một người bình thường liệu có thể đến chợ việc làm rồi nói cái gì mình cũng làm được?

Nhìn Lâm Vân ăn cơm say sưa, Hàn Vũ Tích không nhịn được rơi nước mắt. Chính mình làm sao vậy, gần đây toàn vì hắn mà rơi nước mắt? Hôm nay thậm chí còn vì hắn mà cãi nhau với người ta?

Trông thấy mấy kẻ lang thang đi qua nhìn hắn ăn cơm miếng còn lộ ra vẻ kỳ quái. Nhưng bọn họ cũng không quan tâm, đi tới một góc khác, móc ra một hộp bánh trong túi, còn cầm lấy một chai nước khoáng, vừa ăn vừa uống. Lâm Vân thấy vậy, trong lòng cực kỳ buồn bực. Không ngờ lão tử trôi qua mới là kém nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 15: Số Máy Quý Khách Không Liên Lạc Được

S

au khi ăn xong, Lâm Vân cảm thấy tiếp tục ở lại đây thực sự không thú vị. Tranh thủ đứng dậy ly khai nơi này.

Hàn Vũ Tích xoa xoa con mắt, tự an ủi mình. Trong lòng nàng tự nhủ, bây giờ còn chưa ly hôn, hắn trên danh nghĩa vẫn là chồng của mình. Không được, vô luận thế nào cũng không thể để hắn tiếp tục lang thang, bị người khác khinh thị như vậy. Mình nhất định phải tìm cho hắn một chỗ sinh sống mới được. Chính là, lúc ngẩng đầu nhìn sang, lại không nhìn thấy Lâm Vân. Nàng vội vàng đi tới nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng của hắn.

Lâm Vân đi trên đường cái, lại lấy tấm danh thiếp kia ra nhìn. Hắn chợt phát hiện trên danh thiếp này không có in địa chỉ. Chỉ có số điện thoại và số fax. Lâm Vân sốt ruột, không có địa chỉ ta đi tới đâu tìm a. Không được, phải tranh thủ thời gian gọi điện thoại tới đó trước.

Lấy ra 1 nguyên duy nhất trong túi áo, lúc này hắn cảm thấy vô cùng cảm kích cô gái nhỏ kia.

Đi tới một quán nhỏ ở ven đường, Lâm Vân hỏi người phụ nữ trung niên trông coi quán:

- A di, gọi điện thoại mất bao nhiêu tiền?

- Ba phút một nguyên.

Nhìn cách ăn mặc của Lâm Vân, người phụ nữ trung niên này ngay lập tức nghĩ tới hẳn là một nhân viên làm công bên ngoài.

Lâm Vân cẩn thận để tấm danh thiếp lên trên quầy, nhìn số điện thoại trên đó rồi bấm máy. Trong điện thoại vang lên một giọng nữ nhẹ nhàng, giống như không bao giờ nổi giận:

- Xin chào, số máy của quý khách không liên lạc được.

Lâm Vân tưởng mình bấm sai số, lại bấm lại một lần nữa, nhưng vẫn là thanh âm kia.

Lấy về đồng xu 1 nguyên, Lâm Vân vò tấm danh thiếp ném tới ven đường. Tấm danh thiếp bị vò nát nhanh chóng rơi vào cống nước, không thấy tấm tích.

Bị gạt lần thứ nhất, tuy Lâm Vân có chút không thoải mái, nhưng còn chưa đủ để khiến hấn chán nản. Cùng lắm thì mình đi lên núi, kiếm mấy quả đại ăn rồi tu luyện mà thôi.

Bỗng nhiên hẳn lại có chút hoài niệm cuộc sống chém giết ở đại lục Thiên Hồng. Cứ như vậy, vừa đi vừa suy nghĩ, lúc phục hồi lại tinh thần, rõ ràng trời đã tối. Lâm Vân lắc đầu, trong lòng tự nhủ, thời gian trôi qua thật nhanh. Vô luận là tu luyện hay không tu luyện, thời gian vẫn trôi rất nhanh.

Vị tiền bối lưu lại công pháp Cửu Tinh kia có thể tu luyện tới chín sao rồi phi thăng, vì sao ta lại không thể? Ta cũng làm được, nhất định làm được. Lúc này, trong lòng Lâm Vân lại tràn ngập ý chí chiến đấu. Hấn liền ngửa cổ hét dài, khiến mấy người đi đường nhìn thấy vậy đều tránh xa hấn mà đi.

....

Bỗng một người trung niên toàn thân là máu từ phía xa chạy tới hướng của Lâm Vân. Đằng sau y còn có năm sáu người cầm dao phay không ngừng đuổi theo. Người trên đường nhìn thấy cảnh này, đều vội vàng tránh đi. Thậm chí còn không có người nào gọi cho cảnh sát. Đoạn đường này vốn vắng vẻ, vì thế mà càng thêm trống trải. Chỉ có Lâm Vân vẫn không nhanh không chậm đi trên đường.

Lâm Vân trông thấy đám người này đuổi giết tới phía hắn, lông mày cau lại. Tâm tình vốn đang tốt lại bị phá hư không còn. Trong lòng tự nhủ, cứ tưởng trên thế giới chỗ nào cũng thái bình, không ngờ lại gặp cảnh lưu manh đuổi giết như vậy.

Mắt thấy người trung niên chảy đầy máu kia rõ ràng chạy tới bên Lâm Vân. Có thể do y đã bất lực, liền nói với Lâm Vân:

- Vị huynh đệ này, thực xin lỗi đã làm liên lụy tới người. Ta không phải muốn hại người, mà là vì ta chạy không nổi nữa rồi.

Sau đó cố gắng chạy lên một đoạn rồi khom người thở phì phò.

Mấy gã lưu manh đuổi theo sau, nhìn thấy người trung niên kia không thể chạy thêm được nữa, liền vây quanh lại. Tên đứng đầu trông thấy Lâm Vân không có chạy, lập tức đi tới nói với Lâm Vân:

- Mấy đại ca làm việc, tiểu tử người mau nộp hết tiền ra đây rồi rút đi.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn y, không nói một lời. Một thanh niên đằng sau trông thấy Lâm Vân không nói, liền cầm dao phay chém tới hướng Lâm Vân. Trong mắt Lâm Vân phun ra lửa giận. Những người này thật là bá đạo, vừa thấy người đã chém, phỏng chừng không phải thứ hàng tốt gì.

Người thanh niên kia còn chưa chém tới Lâm Vân, đã vang lên hai tiếng ‘Bá, bá’, rồi y thấy mình bay lên. Vừa rơi xuống mặt đất, lại nghe tiếng rầm rầm từ phía chân mình truyền tới. Muốn sờ miệng của mình, lại phát

hiện hai tay không động đậy được. Lúc này y mới phát giác cả chân tay của mình đều bị gãy, trong đó một tay một chân còn bị đập nát.

Thấy một cảnh như vậy, tất cả mọi người nhìn sang Lâm Vân, ánh mắt sợ hãi như nhìn thấy quái vật. Tên đứng đầu không hiểu chuyện gì xảy ra, rõ ràng không nhìn thấy người kia động thủ như thế nào. Chỉ trông thấy hai cái chân chớp nhoáng một cái, người bên mình đã bị đá xuống mặt đất. Hơn nữa tứ chi đều bị chặt đứt. Xem ra lần này đã phải thiết bản rồi.

Không ngờ một người bình thường như vậy, lại rat ay cực kỳ tàn nhẫn. Vừa ra tay đã khiến tứ chi của thủ hạ mình đều gãy, còn độc ác hơn mình nhiều. Y đâu có biết rằng, Lâm Vân làm vậy còn nhân đạo chán. Nếu ở đại lục Thiên Hồng, tên kia không bị giết chết đã là may mắn.

- Xin lỗi đại ca, lần này là chúng em không đúng. Chúng em liền đi.

Tên thủ lĩnh liền chấp tay khách khí nói với Lâm Vân. Sau đó ra hiệu cho đàn em còn lại rời đi.

Người trung niên chảy đầy máu kia tưởng mình sẽ bị đánh chết. Không ngờ lại gặp chuyện tốt như vậy. Những tên lưu manh kia rõ ràng chủ động rời đi. Xem ra mạng của mình đã được an toàn. Bất quá kế tiếp Lâm Vân nói một câu khiến y lại lo lắng.

- Ta cho các người đi chưa?

Thanh âm của Lâm Vân lạnh như băng, không có chút cảm tình nào.

Nghe thấy câu này của Lâm Vân, mấy tên lưu manh vừa định rời đi liền cầm chặt dao phay, khẩn trương nhìn về Lâm Vân. Nếu không phải vì vừa này Lâm Vân quá lợi hại, còn lâu bọn chúng mới chịu rời đi. Không nghĩ tới, nhóm lưu manh vừa muốn rời đi, người ta còn không cho đi.

- Người muốn thế nào?

Tên đầu lĩnh xăm xổ đầy tay kia khẩn trương hỏi. Thần sắc của y rất lo lắng. Người khác không biết, nhưng y lại biết. Y biết có một ít gia tộc cổ võ đều rất lợi hại. Nghe nói những người này một mình có thể dễ dàng đánh bại vài chục, thậm chí vài trăm người. Chớ nói chỉ là vài tên lưu manh như mình.

- Các người phá hỏng tâm tình của ta. Mỗi người chặt đứt một chân hoặc là một tay.

Lâm Vân thoải mái nói giống như nói việc nhà vậy.

- Cái gì? Người đừng quá đáng. Chúng ta tôn trọng người là cao nhân, người đừng tưởng thế mà kiêu ngạo. Hừ!

Tên cầm đầu này lập tức dữ tợn cảnh báo.

- A, vậy thì hai...

Lâm Vân còn chưa dứt lời, chỉ thấy một người thanh niên gầy gò, tuổi chừng hai mươi đột nhiên tự động vặn gãy một tay của mình.

- Lý Thanh, người làm cái gì vậy?

Tên cầm đầu bị bất ngờ, y nhìn chăm chăm vào người thanh niên gầy kia, kêu gào hỏi. Nhưng người thanh niên gọi là Lý Thanh kia lại không đáp một lời.

- Người rất không tài, đứng sang một bên đi.

Lâm Vân nhìn thoáng qua người thanh niên Lý Thanh kia, nhàn nhạt nói. Hắn nghĩ thầm, người này đúng là một kẻ quyết đoán. Dám tự chặt gãy tay của mình, khẳng định là một kẻ không sợ chết. Bất quá, vì sao y phải làm như vậy, Lâm Vân chẳng muốn quan tâm.

- Những người còn lại tự chặt gãy hai tay hoặc hai chân....

Lâm Vân còn chưa dứt lời, tên cầm đầu kia lập tức cầm dao phay lao tới. Mấy tên thủ hạ đằng sau, ngoại trừ Lý Thanh, đều cầm dao phay đi theo chém về phía Lâm Vân.

Khóe miệng của Lâm Vân lộ ra vẻ châm chọc, không lùi mà tiến, xông vào đám người đang lao lên, quyền đâm cước đá. Chỉ nghe thấy liên tục vang lên tiếng ‘Răng rắc’. Chớp mắt, mấy người lao lên đều giống như tên nằm trên mặt đất vừa này, toàn bộ đều bị chặt đứt tay chân. Thậm chí còn có một tên là bị đánh nát tay.

Vài tên lưu manh nằm vật xuống đất, đau đớn cơ hồ muốn ngất đi. Bọn chúng đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lâm Vân. Kẻ này là ai mà lợi hại như vậy? Không ngờ chúng ta lại chọc giận một kẻ như vậy.

Lâm Vân mặc kệ mấy kẻ này, cũng mặc kệ người trung niên cùng người thanh niên Lý Thanh kia, tiếp tục thành thoi đi trên đường. Thật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Nhưng hẳn vẫn có chút thở dài, đã lâu không động thủ, chỉ vài tên lưu manh như vậy lại khiến mình tổn không ít sức lực.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trước Mang Bảy Tám Bình Mao Đài Lên Đây

L

âm Vân đi được một lúc thì phát hiện người trung niên và người thanh niên Lý Thanh kia còn đi theo mình, liền đứng lại nhìn hai người hỏi:

- Vì sao các người đi theo ta?

Người trung niên tiến lên phía trước, cung kính nói:

- Tên của ta là Lục Dực, ta tới là để cảm ơn ân cứu mạng của tiên sinh. Nếu như tiên sinh không chê, ta có thể mời ngài ăn một bữa cơm được không?

Lâm Vân gật đầu nói:

- Có thể, vừa vặn ta còn chưa ăn cơm tối. Còn người, người đi theo làm gì? Sẽ không phải cũng muốn cảm ơn ân cứu mạng của ta a?

Nói xong, Lâm Vân lại nhìn về phía Lý Thanh.

Lý Thanh đột nhiên đi tới trước mặt của Lâm Vân, quỳ gối xuống. Lâm Vân thấy vậy vội vàng nói:

- Có lời gì thì đứng dậy nói, ta không thu đệ tử.

Lý Thanh đứng dậy, đôi mắt đầy u buồn:

- Ta thực sự là tới muốn cảm ơn đại ân của người.

Lý Thanh nói lời này khiến Lâm Vân ngây ngẩn cả người. Khuôn mặt hần đỏ lên, hóa ra không phải do y muốn bái ta làm thầy. Lập tức nói:

- Không phải người truy đuổi Lục Dược rồi bị ta ép chặt đứt một tay sao? Vì sao lại tới cảm ơn ta?

- Ta có thù sâu như biển với Hoàng Đơn. Chị của ta học ở Phân Giang, bị tên súc sinh kia theo dõi. Một ngày đang trên đường đi học, chị của ta bị y bắt cóc, y không những cưỡng gian chị ta, y còn, còn...

Lý Thanh nói tới đây, nước mắt đã rơi đầy mặt, không nói lên lời.

Sắc mặt của Lâm Vân trở nên âm trầm. không cần Lý Thanh nói hết, hần cũng đoán được chuyện gì xảy ra. Tên cận bã này, đáng ra vừa rồi nên giết chết y.

- Y vốn là Lão Nhị của hội Hắc Long. Nhưng không lâu trước, Lão Đại của hội Hắc Long bị người giết chết, y liền lên làm lão đại. Ta tìm kiếm nửa năm, mới tìm được manh mối vì sao chị của ta mất tích. Ta liền vụng trộm gia nhập hội Hắc Long. Nhưng đã qua nửa năm, một mực đều không có cơ hội giết tên kia. Vừa rồi ta đã giết toàn bộ mấy tên cận bã kia. Cho nên ta muốn cảm ơn người đã giúp ta báo thù.

Lý Thanh nói xong mới thở dài một cái.

Lâm Vân gật đầu, cầm cánh tay của Lý Thanh, dùng sức kéo. Lý Thanh đau tới sắc mặt trắng bệch. Chỉ nghe một tiếng ‘Két’ vang lên, cánh tay vốn bị gãy của Lý Thanh rõ ràng đã khôi phục.

- Đây không phải là trật khớp, mà là bị gãy. Người trở về dùng thạch cao bó lại, một thời gian sẽ tốt. Người ở hội Hắc Long chắc cũng có chút địa vị phải không?

Cánh tay vốn đau gần chết của Lý Thanh giờ chỉ còn hơi đau. Y liền biết cánh tay của mình chỉ cần tu dưỡng một thời gian là hoàn hảo. Trong nội tâm y vừa cảm kích, lại vừa kinh hãi với thủ đoạn của Lâm Vân.

- Đúng vậy, ta ở hội Hắc Long xếp hàng thứ sáu. Hôm nay Lão Nhị và Lão Tứ đều bị ta giết. Còn có mấy người đã bị giết ở nửa tháng trước. Các tiểu đệ của hội Hắc Long cơ hồ đều bỏ đi hết. Hiện tại ở hội Hắc Long, ta coi như là Lão Đại.

Lý Thanh cười tự giễu.

- A, vậy người trở về tìm chị của người đi. Có lẽ nàng còn sống. Bất quả, nếu vì muốn tốt cho chị của mình, người đừng lại những chuyện hại người nữa. Nếu không, lần sau gặp lại ta, chính là lúc tánh mạng của người chấm dứt.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

- Ta biết rồi, ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện hại người. Lúc này ta sẽ trở về chỉnh lý lại bang hội, về sau lại tới bá kiến đại ca.

Nói xong, lấy ra một tấm danh thiếp, dùng hai tay cung kính đưa cho Lâm Vân.

- A, hiện tại ta không có điện thoại. Nếu về sau có duyên thì gặp lại.

Lý Thanh nghe Lâm Vân nói vậy, trong mắt hiện lên vẻ âm đạm. Y tưởng đây là Lâm Vân có ý chối từ. Bởi vì thử hỏi xem, bây giờ ai chả có điện thoại. Nhưng y vẫn thi lễ rời đi.

- Loại người này, ân nhân đừng nên dính líu tới, bọn chúng toàn những kẻ tâm ngoan thủ lạt mà thôi.

Lục Dực nghe Lâm Vân nói vậy, cũng tưởng rằng Lâm Vân không muốn tiếp xúc nhiều với Lý Thanh

Lâm Vân sờ sờ cái mũi cười khố nói:

- Ta thực sự không có điện thoại a.. Hiện tại trên người ta chỉ có duy nhất đồng 1 nguyên. Nếu có điện thoại thì ta đã mang đi bán rồi.

Lục Dực không ngờ người này có thân thủ lợi hại như vậy, lại nghèo rớt mùng tơi. Vội vàng nói:

- Để ta mới ân công tới một quán ăn ăn cơm.

- Tốt, bất quá đừng gọi ta là ân công. Cứ gọi ta là Lâm Vân là được

Trong bụng Lâm Vân quả thực cũng rất đói. Cơm miếng đều bị tiêu hóa hết rồi.

- Tốt, vậy ta sẽ không khách khí, người cứ gọi ta là Lão Dực, hay giống người khác, gọi ta là Lão Yêu là được.

Nói xong, Lục Dực gọi một chiếc xe taxi, cùng Lâm Vân lên xe, rồi nói với lái xe:

- Đi tới nhà hàng quốc tế Mỹ Châu.

Người lái xe nhìn trên người Lục Dực đầy máu, vốn không muốn chở đi. Nhưng y đã lên xe, hơn nữa còn muốn tới khách sạn 5 sao lớn nhất của thành phố Phần Giang, cũng không có nói thêm.

Rất nhanh đã tới nhà hàng quốc tế Mỹ Châu, Lục Dực trực tiếp vứt cho lái xe 200 nguyên rồi nói:

- Không cần trả tiền thừa.

Liên dẫn theo Lâm Vân vào quán ăn.

Lái xe thấy mới đi có 30m liền kiếm được 200 nguyên, biết là gặp phải đại gia, tranh thủ lái xe rời đi, chớp mắt đã không thấy.

Cô gái tiếp khách của nhà hàng quốc tế Mỹ Châu nhìn thấy Lục Dược cả người là máu dẫn theo Lâm Vân, nhưng thần thái của nàng giống như không có việc gì. Vẫn cung kính cúi đầu cho bọn họ đi vào.

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, xem ra Lục Dược là khách quen trong này. Lục Dược trông thấy Lâm Vân đi vào nhà hàng xa hoa mà giống như đi vào một quán ăn nhỏ vậy, thần sắc vẫn bình thản như thường. Không khỏi càng cảm thấy hứng thú với người bên cạnh chỉ có duy nhất 1 nguyên này.

Lục Dược gọi bồi bàn sắp xếp một căn phòng VIP cho Lâm Vân, sau đó nói với Lâm Vân:

- Lâm huynh đệ nghỉ ngơi một lát, đợi ta đi rửa ráy xong thì lại ăn cơm.

Máu trên người Lục Dược tuy nhiều, nhưng thương thế cũng không phải nghiêm trọng, chỉ là vết thương ngoài da. Y vội vàng trở lại phòng của mình rửa ráy, xử lý thoáng cái vết thương rồi trực tiếp đi gọi Lâm Vân xuống ăn cơm.

Đồ ăn của nhà hàng quốc tế Mỹ Châu tuy không ngon bằng Lâm Vân tự mình nấu, nhưng được cái có nhiều món lạ miệng, đầu bếp toàn là đầu bếp đứng đầu. Lục Dược gọi cả bàn thức ăn, mà Lâm Vân đã lâu không được ăn thịt nên hẳn cũng không khách khí.

Nguyên lại lúc còn ở với Hàn Vũ Tích, Hàn Vũ Tích mấy lần mua thức ăn, không biết là cố ý hay vô ý, đều không có mua thịt. Khiến Lâm Vân có chút không thỏa mãn.

- Tửu lượng của lão đệ có được không? Chúng ta gọi rượu Mao Đài uống nhé?

Lục Dực thấy tướng ăn của Lâm Vân tuy không khó xem, nhưng lúc ăn thanh âm phát ra quá lớn. Bất quá, y cũng không để trong lòng. Bởi trong giang hồ có đủ loại người, ăn cơm phát ra thanh âm có tính là cái gì. Nhưng không biết Lâm Vân có thể uống được rượu hay không, vì vậy mới hỏi trước.

Từ khi đến Địa Cầu tới nay, Lâm Vân chưa từng uống qua rượu. Chỉ là nghe nói ở đây có rượu Mao Đài uống rất tốt liền nói:

- Vậy trước mang bảy tám bình Mao Đài lên đây.

Nói xong tiếp tục ăn, may là Lục Dực gọi món ăn cũng nhiều.

Lục Dực nghe lời này của Lâm Vân, thiếu chút nữa té ngựa. Bảy tám bình rượu Mao Đài, chính là bảy tám cân rượu đế a (Một cân của Trung Quốc bằng nửa cân của Việt Nam). Bất quá, Lục Dực là ai, đương nhiên y sẽ không nói thêm cái gì. Liền nói với người bồi bàn bên cạnh:

- Trước mang lên mười bình Mao Đài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nhân Vật Anh Hùng

B

ồi bàn đứng ở bên cạnh cũng âm thầm kinh hãi, có hai người mà gọi tới mười bình Mao Đài. Không biết hai người bọn họ là ai? Chẳng lẽ là chuyên gia thử rượu quốc tế? Bất quá, bởi vì được huấn luyện phục vụ thường xuyên, nên bồi bàn không tỏ vẻ gì, dựa theo lời phân phó của Lục Dực, mang mười bình rượu Mao Đài tới.

Không chỉ có bồi bàn khiếp sợ, mà mấy người dùng cơm bên cạnh nghe thấy vậy cũng rất ngạc nhiên. Một người trung niên ngồi cạnh đó âm thầm buồn cười, rượu Mao Đài của nhà hàng quốc tế Mỹ Châu đều là 53 độ. Không nói là mười bình rượu 53 độ, cho dù là mười bình nước cũng không uống hết được.

Người trung niên liền hướng sang một vị lão già ngồi cạnh nói:

- Cha, người này chắc là chưa từng uống qua rượu Mao Đài.

- Vũ Phong, trong giang hồ có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, người chưa từng gặp qua thì đừng nói linh tinh. Hắn còn chưa bắt đầu uống, người làm sao biết hắn chưa từng uống qua rượu Mao Đài?

Tuy lão nhân phản bác lời của con mình. Nhưng ông ta vẫn tỏ vẻ hoài nghi hai người kia có thể uống được mười bình hay không.

Rất nhanh, mười bình rượu Mao Đài và một cái hộp rất đẹp được đưa tới cho Lục Dực.

- Trong cái hộp này là điện thoại mà ta nhờ người mua cho lão đệ. Lão đệ cầm lấy mà dùng.

Nói xong, Lục Dược đưa cái hộp cho Lâm Vân.

Lâm Vân sững sờ, trong lòng tự nhủ, người này không hổ là Lão Yêu. Bất quá, ta cần điện thoại làm gì. Nhưng đã đổi phương muốn báo đáp ơn cứu mạng của mình, vậy thì mình cũng không cần làm kiêu. Dù sao mang theo bên người cũng không thiệt hại gì.

- Vậy thì cảm ơn.

Lâm Vân lấy ra cái điện thoại, trao đổi số với Lục Dược.

Lục Dược lấy hai chén rượu, đang chuẩn bị rót một cái chén rượu cho Lâm Vân, Lâm Vân đã nói:

- Ta không cần chén rượu, người dùng thì cứ dùng đi.

Nói xong, trực tiếp mở một bình Mao Đài ra.

- Lão đệ cẩn thận, rượu này rất mạnh đấy!

Trông thấy Lâm Vân ngay cả chén rượu cũng không cần, Lục Dược có chút lo lắng nhắc nhở Lâm Vân.

- Ha ha, không có gì. Đến cạn một chén.

Nói xong, Lâm Vân cầm bình rượu chạm vào chén rượu của Lục Dược một cái, vừa uống đã uống hết nửa bình:

- Ủ, rượu này không tồi.

Nói xong, liền sùng sục uống. Trong nháy mắt, cả bình rượu đã bị Lâm Vân uống hết.

Nhìn Lục Dực còn đang ngây ngốc nhìn mình, Lâm Vân vốn có ấn tượng tốt với y, liền vừa cười vừa nói:

- Lão Yêu, có phải đang đau lòng tiền thức ăn phải không? Vì sao không có uống?

- A, a.

Lục Dực nghe thấy vậy, mặt liền đỏ. Vội vàng cầm chén rượu trong tay uống cạn.

Rượu nay không tệ, rõ ràng có thể là cho Tinh Vân trong người mình ngưng tụ nhanh hơn. Tuy không đáng kể, nhưng có còn hơn không. Lại thêm hương vị của rượu này khá hợp khẩu vị, đương nhiên Lâm Vân rất thích ý uống. Mở thêm một bình rượu, uống hết nửa bình rồi mới nói với Lục Dực:

- Người cứ tùy tiện uống.

Nháy mắt, nắm bình rượu đã thấy đáy, ngay cả chút say, Lâm Vân cũng không có. Cồn trong rượu hầu như đều bị Tinh Vân hấp thu, chuyển sang linh khí màu bạc. Lâm Vân uống nhanh, ăn còn nhanh hơn. Cả bàn thức ăn hầu như đều bị hẵn một mình ăn hết.

Bồi bàn đứng bên cạnh và người ăn cơm xung quanh, nhìn thấy vậy, đều choáng váng. Gặp qua người có thể uống, nhưng chưa từng gặp qua một người uống rượu mà như uống nước lẽ như vậy.

Hai bố con người trung niên vừa rồi còn nghi ngờ Lâm Vân kia, cũng đang ngây dại nhìn Lâm Vân uống rượu:

- Đúng là hảo hán.

Sau nửa ngày, lão nhân kia mới hồi phục tinh thần. Ông ta thở dài nói, còn đứng lên đi về hướng bàn của Lâm Vân. Người trung niên thấy phụ thân của mình đi tới chỗ của Lâm Vân, cũng tranh thủ đi theo.

- Không biết vị anh hùng này có đồng ý cho lão hủ tham gia không?

Lão nhân tới gần Lâm Vân hỏi. Người trung niên đi đằng sau nghe thấy vậy chỉ phải dở khóc dở cười. Cha của mình cũng thật là, nói chuyện mà cứ như trong phim cổ trang vậy.

Lục Dực nghe thấy vậy cũng âm thầm buồn cười. Bất quá, Lâm Vân không có nghĩ như y, mà nhìn lướt qua người trung niên đứng sau lão nhân nói:

- Đương nhiên không ngại. Mời ngồi.

- Đây là cha của, còn ta gọi là Diệp Vũ Phong

Sau khi vị lão nhân ngồi xuống, người trung niên kia liền giới thiệu.

- Ngài chính là bí thư thị ủy mới nhậm chức của thành phố Phần Giang, Diệp Vũ Phong? Phụ thân của ngài có phải là bộ trưởng tổ chức trung ương Diệp Sở Thiên, Diệp Lão?

Lục Dực liền vội vàng đứng lên hỏi

- Đúng vậy, người là ai, vì sao biết thân phận của ta?

Trong mắt của lão nhân hiện lên tia sáng. Y biết rõ Diệp Vũ Phong là bí thư thị ủy mới nhậm chức không phải là việc lạ, nhưng lại biết bộ trưởng tổ chức trung ương là Diệp Sở Thiên cũng thật kỳ quái. Bởi vì tên công khai của mình là Diệp Chân, cái tên Diệp Sở Thiên chỉ có người thân và bạn bè mới biết được.

- A, khó trách ngài hoài nghi ta. Ta là Lão Tứ của Lục gia a. Chính là Lục gia kinh doanh ở Hồng Kông.

Lục Dược cung kính trả lời lão nhân.

- Ha ha, ta đang thắc mắc người là ai lại biết tên của ta. Nguyên lai là là con thứ tư của Lục thổ phỉ. Nghe nói Lục thổ phỉ có một đứa con bỏ làm quan mà theo nghề kinh doanh. Nguyên lai là người a. Đúng rồi, còn vị này là ai?

Nói xong, Diệp Sở Thiên trừng mắt hỏi Lục Dược.

Lục Dược xấu hổ nói với Diệp Sở Thiên:

- Vị này là Lâm Vân, là bằng hữu mới quen biết của tiểu chủ.

Lại hướng Lâm Vân giới thiệu:

- Hai vị này chắc vừa này lão đệ đã nghe ta nói, ta không giới thiệu lại.

Nói xong, rót cho Diệp Sở Thiên và Diệp Vũ Phong hai chén rượu.

Lâm Vân gật gật đầu, vẫn không nói gì. Chỉ thấy Diệp Sở Thiên bưng chén rượu lên, nói với Lâm Vân

- Lão đệ, ta thấy tửu lượng của lão đệ kinh người. Nghĩ tới người cũng là nhân vật anh hùng, cho nên mới không mời mà tới. Một chén rượu này là ta tỏ vẻ kính trọng anh hùng.

Nói xong liền uống cạn sạch.

- Cha...

Người trung niên thấy lão nhân thoáng cái đã uống cạn một chén rượu, vội vàng khuyên can.

Lão nhân khoát tay nói:

- Đã lâu chưa từng gặp qua một nhân vật anh hùng như vậy, uống một chén rượu có làm sao.

Lâm Vân gật gật đầu, cầm lấy một bình rượu lại sùng sục uống. Nháy mắt là hết một bình.

- Ha ha, nguyên bản chỉ là ưa thích món ‘Thiên Bảo tam tiên’ của nơi này, mới hay đến Phần Giang chơi một chút. Không ngờ lại gặp được anh hùng truyền thuyết như Lâm lão đệ. Ta quyết định hôm nay không say không về.

Nói xong, lão nhân cầm lấy bình rượu trong tay của Lục Dực, lại rót đầy cho mình một ly. Lục Dực nhìn nhìn Diệp Sở Thiên, trong nội tâm còn đang hoài nghi có phải ông ta đang lấy cớ để uống rượu.

Diệp Vũ Phong muốn ngăn lại nhưng không dám ngăn, đành phải nói:

- Nếu không, con giúp cha uống...

Bất quá, hắn còn chưa dứt lời, đã bị Diệp Sở Thiên liếc mắt cái, đành im lặng.

Lâm Vân ngăn Diệp Sở Thiên tiếp tục uống rượu, nói:

- Diệp thúc có bệnh trong người, đừng nên uống nữa. Đợi về sau khỏi bệnh thì chúng ta thoải mái nâng ly. Về phần Diệp bí thư, người cũng có bệnh, đừng uống.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Diệp Sở Thiên và Diệp Vũ Phong đều ngây dại. Người này mới gặp bọn họ lần đầu, vì sao đã biết hai cha con bọn họ có bệnh trong người?

- Làm sao người biết?

Diệp Vũ Phong kinh dị hỏi Lâm Vân.

- Bởi vì ta đã từng nghiên cứu qua y học. Nếu Diệp lão gia không ngại, ta có thể trị khỏi bệnh cho người.

Lâm Vân muốn nói ta là chuyên gia về y học. Bất quá lập tức dừng lại, bởi vì y chỉ là chuyên gia y học của đại lục Thiên Hồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trò Chuyện Với Nhau Thật Vui.

C

ái gì? Người có thể trị hết bệnh cho cha ta? Người biết cha ta bị bệnh gì hay không?

Diệp Vũ Phong đẩy vẻ nghi ngờ nhìn Lâm Vân. Thậm chí trong mắt y còn xuất hiện vẻ bất mãn.

Xác thực là như thế, người Lâm Vân này, ngay cả cha ta bệnh gì hẳn còn không biết, vậy mà đã đồng dặc nói rằng hẳn có thể trị khỏi bệnh. Quả thực coi nhân mạng như trò đùa. Nếu không phải tôn trọng Lục Dược, phỏng chừng hẳn đã tức giận mắng to rồi.

- Đương nhiên, bất quá ta chỉ nói là ta có thể trị khỏi bệnh cho cha người. Chứ chưa nói là sẽ giúp cha người chữa bệnh. Người vội vã như vậy làm gì.

Lâm Vân nhìn vẻ bất mãn của Diệp Vũ Phong, nhàn nhạt nói vài câu, liền im lặng. Tiếp tục ăn đồ ăn trên bàn.

Diệp Sở Thiên đương nhiên cũng không tin Lâm Vân có thể chữa khỏi bệnh cho mình. Bất quá ông ta lại rất yêu thích tên tiểu tử giỏi uống rượu này. Hơn nữa, nhìn cách ăn uống mau lẹ của hẳn, ngược lại rất hợp với tính cách của ông ta. Dù sao cũng chỉ có thể sống được thêm vài tháng, ngại gì không cho tên tiểu tử này xem qua bệnh. Chết sớm hay là trị bệnh chết, cũng chỉ là chữ chết mà thôi.

Nghĩ tới đây liền trừng mắt nhìn Diệp Vũ Phong nói:

- Lâm huynh đệ, không ngờ người lại học qua nghề y. Không tồi a! Vậy lão đệ nhìn xem ta bị bệnh gì? Nếu như lão đệ có thể trị đoán chuẩn, nói không chừng phải nhờ lão đệ trị khỏi, ha ha.

Nói những lời như vậy, chứng tỏ ông ta không để căn bệnh này ở trong lòng.

- Nếu như ta không nhìn lầm, Diệp thúc là bị ung thư. Hơn nữa còn là ung thư gan giai đoạn cuối. Về căn bệnh này, trước mắt mặc dù ta không nắm chắc 100% trị khỏi, nhưng dù sao có hy vọng vẫn hơn đúng không?

Lâm Vân lại uống nửa bình rượu rồi mới nói.

- Người, người thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho cha ta?

Diệp Vũ Phong đột nhiên đứng lên, kích động hỏi Lâm Vân.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Vũ Phong. Hắn không thích người trung niên này lắm. Y có điểm giống như Trương Tuyên đã trêu cợt mình kia.

Hiện tại, Diệp Vũ Phong đã có chút tin tưởng Lâm Vân không nói láo. Hắn có thể vừa nhìn thoáng qua đã đoán ra được bệnh của cha mình, lại nói có thể chữa khỏi được. Tuy không phải là 100%, nhưng trên thế giới, ai có thể đảm bảo 100% chữa được bệnh ung thư giai đoạn cuối.

- Do tính cách ngay thẳng của cha người, hơn nữa ông ấy làm người rộng rãi hơn người, nên ta đồng ý giúp đỡ ông ấy trị liệu. Còn có, bệnh của cha người đã là ung thư giai đoạn cuối, đừng mang đi chữa trị bằng hóa chất gì nữa, điều đấy chỉ làm thừa mà thôi, không có nhiều tác dụng gì đâu.

Lâm Vân nhìn thoáng qua Diệp Vũ Phong, thản nhiên nói.

Khuôn mặt của Diệp Vũ Phong trở nên đỏ bừng. Y đang định nói gì, Diệp Sở Thiên đã chặn lời:

- Ha ha, Lâm lão đệ nói không sai, tính cách của Vũ Phong có chút cẩn thận, lại cổ hủ. Khó trách không khiến người khác thích. Đừng quan tâm đến nó. Hôm nay có thể quen biết một vị cao nhân như Lâm lão đệ, thực sự là một việc may trong đời.

Nói xong, lại bưng chén rượu trong tay, uống cạn sạch.

Diệp Vũ Phong nhìn phụ thân lại uống rượu, không khỏi lắc đầu cười khổ. Lục Dược thấy thế, vội vàng gọi đồ uống bình thường cho cha con họ Diệp. Diệp lão biết y có hảo ý, cũng không nói cái gì. Máy người liên tục cạn chén ăn uống, tăng thêm Lục Dược là người khéo ăn nói và chu đáo, nên không khí ở bàn ăn tương đối náo nhiệt.

Vô luận là kiến thức về xây dựng, cơ giới, chiến tranh hay buôn bán, Lâm Vân đều vô cùng tinh thông. Một buổi nói chuyện, khiến ba người còn lại cảm thấy cho dù về phương diện giỏi nhất của bản thân cũng không bằng Lâm Vân. Còn về điện tử và y dược, không phải là chuyên nghiệp của bọn họ, cho nên không ai nhắc tới. Hiện tại Diệp Vũ Phong mới biết mình đã xem thường Lâm Vân, nên nói chuyện cũng trở nên nhiệt tình.

Chẳng riêng Lục Dược và Diệp Vũ Phong rất kính phục kiến thức của Lâm Vân, mà ngay cả Diệp Sở Thiên cũng chấn động vô cùng. Thật không ngờ người thanh niên có dáng vẻ bình thường trước mặt, lại có khả năng lý giải chiến tranh sâu sắc như vậy. Người này nếu là địch nhân của mình, phỏng chừng mình ngày đêm đều phải khó ngủ. Cho nên ông ta càng thêm yêu thích Lâm Vân.

Trong nháy mắt, Lâm Vân đã uống hết bình rượu cuối cùng. Hắn liền đứng dậy nói:

- Tốt rồi, hôm nay đến đây là dừng. Tuần sau Diệp thúc tới nơi này, ta giúp người trị liệu.

Diệp Sở Thiên càng thêm kinh dị. Mình đã từng gặp nhiều kỳ nhân dị sĩ, nhưng chưa từng thấy qua một người như Lâm Vân. Chỉ liếc qua là biết được căn bệnh của mình. Hơn nữa, hắn còn tinh thông rất nhiều nghề. Ông ta cũng đứng lên nói:

- Lâm lão đệ, từ nay về sau cứ gọi ta là lão ca là được. Đừng xưng hô như người xa lạ như vậy.

- Cũng tốt, vậy Diệp lão ca đi thông thả, ta sẽ không tiễn.

Lâm Vân trực tiếp ôm quyền nói.

Lúc đầu Lục Dược cứ tưởng Lâm Vân chỉ giỏi về đánh nhau, không ngờ tri thức của hắn cũng uyên bác như vậy. Còn về Diệp Vũ Phong, y thấy cha mình xưng huynh gọi đệ với Lâm Vân, trong lòng có chút vướng mắc. Bất quá hiện tại, y lại rất coi trọng Lâm Vân. Tuy mình tốt nghiệp đại học, đi làm đã được vài chục năm, nhưng kiến thức phỏng chừng còn không bằng số lẻ của người này.

Nhìn thái độ của Lâm Vân đối với mình, y biết rõ hắn cũng không để vị bí thư thị ủy này trong mắt. Người này khẳng định không phải là người tầm thường. Trước khi đi, Diệp Vũ Phong còn cung kính trao đổi số điện thoại với Lâm Vân, rồi mới vịn Diệp lão ly khai nhà hàng quốc tế Mỹ Châu.

Lục Dược thì suy nghĩ, nếu là người khác nhìn thấy bí thư thị ủy và bộ trưởng trung ương, còn không cung kính như cha mẹ mình. Cái này Lâm Vân thì khác loại, ăn xong liền trực tiếp khéo léo đuổi khách. Bất quá, Diệp lão gia cũng là người già sống thành tinh, biết hắn không phải người bình thường, liền xưng huynh gọi đệ. Ngược lại, nhìn thần thái chuyển biến của Diệp bí thư, Lục Dược chỉ cảm thấy buồn cười.

Lâm Vân chúc Lục Dược ngủ ngon, liền trực tiếp đi lên căn phòng xa hoa của mình. Giặt rửa, tắm gội sạch sẽ xong liền bắt đầu tu luyện. Đã hai ngày rồi không có tắm rửa, lại một mực lang thang ở ven đường, trên người hẳn quả thực đã bốc mùi.

Một mực tu luyện tới mười giờ sáng ngày hôm sau mới đứng lên. Quần áo thì đã được giặt khô trong máy giặt. Lúc Lâm Vân đi ra lại phát hiện, Lục Dược đang ở cửa ra vào chờ mình. Hẳn hơi sững sốt hỏi:

- Người đứng ở đây làm gì?

- A, là ta vừa vặn đi qua phòng của người, trông thấy người đi ra, nên muốn cùng người xuống ăn sáng.

Lục Dược sờ đầu, có chút ngượng ngùng nói.

Lâm Vân gật gật đầu. Trong nội tâm thầm nhủ, người này chắc thật tâm muốn trở thành bằng hữu của mình, chứ không chỉ vì báo đáp ơn của mạng. Muốn nói là tình cờ gặp, Lâm Vân chắc chắn không tin tưởng.

Hai người đi xuống tầng, gọi thức ăn, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Nếu như nói ngày hôm qua, Lâm Vân chưa từng suy nghĩ sẽ kết giao với Lục Dược. Nhưng qua biểu hiện từ ngày hôm qua tới hiện tại của y, khiến Lâm Vân cảm thấy người này cũng không tệ lắm.

Đã quyết định kết giao với Lục Dược, Lâm Vân cũng không muốn lừa gạt y. Liền nói hiện tại mình còn đang tìm việc làm. Cũng nói bóng gió rằng người khác ngộ nhận mình là người tâm thần, chỉ là không nói mình sinh ra ở Lâm gia. Lục Dược từ trong đó có thể đoán ra một số việc, nhưng y không gốc đến mức truy vấn.

Lục Dược đương nhiên cũng không có ý giấu diếm Lâm Vân. Y kế phụ thân của y là một vị quan lớn, nhưng cụ thể là làm tới chức vị gì thì không nói. Mà Lâm Vân cũng sẽ không hỏi. Biết hay không chả quan hệ gì tới hẳn.

Lục Dực còn có ba người anh, một người định cư ở nước Mỹ, còn hai người kia thì một thì ở trong quân đội, một thì đang làm phó chủ tịch tỉnh Giang Nam. Còn nói y không thích làm quan, nên chuyển sang kinh doanh. Hiện tại là chủ tịch tập đoàn Cảng Hải.

Lâm Vân cũng không quá để ý tới mấy chức quan lớn kia. Thậm chí vì cái gì hôm qua hội Hắc Long truy đuổi y, hẳn cũng không hỏi. Chỉ bóng gió nói cho Lục Dực một câu:

- Nếu như Lý Thanh không làm việc gì hại người, thì tha cho y một lần.

Lục Dực nghe Lâm Vân nói vậy thì cả kinh. Y liền đoán ra được Lâm Vân đã biết mình định làm gì. Bất quá, nếu Lâm Vân đã nói như vậy, Lục Dực cũng không muốn vì đắc tội Lâm Vân mà làm khó xử Lý Thanh.

Sau khi ăn sáng xong, Lâm Vân muốn đi ra ngoài một chút, liền nói với Lục Dực:

- Người đi giúp Diệp lão ca mua một bộ kim châm. Tuần sau ta tới giúp ông ta trị liệu.

- Lâm lão đệ, người thực sự có thể trị khỏi ung thư? Cái này cũng đừng nói giỡn. Nếu không thể nắm chắc, bên kia ta có thể giúp người nói khéo.

Lục Dực có chút lo lắng Lâm Vân. Mặc dù y và Lâm Vân mới quen biết, nhưng y cũng cảm thấy Lâm Vân là người đáng để kết giao. Hơn nữa hẳn còn là một người đầy bản lĩnh.

- Lão Yêu yên tâm, mặc dù không có nắm chắc 100%, nhưng 90% là phải có.

Lâm Vân cười vỗ vỗ vai của Lục Dực.

- Cái gì? 90%?

Lục Dực bị lời đảm bảo của Lâm Vân khiến cho sợ hãi. Thậm chí hoài nghi hẳn có thực sự là như người ta ngộ nhận, là bị bệnh tâm thần hay không.

Bất quá Lục Dực biết Lâm Vân là người có tư duy rõ ràng, không thể là người có đầu óc vấn đề được. Liền lấy ra mười nghìn nguyên đưa cho Lâm Vân:

- Ta không biết muốn mua loại ngân châm nào, hay là người đi mua đi. Nếu không ta cùng người đi mua.

- Vậy thì ta tự đi mua. Người đi làm chuyện của người đi.

Lâm Vân mỉm cười cầm lấy tiền. Hẳn biết Lục Dực muốn đi xử lý việc bị đuổi giết tối hôm qua.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sơ Đồ Mạch Điện

T

rương tử, sao hôm nay thấy ỉu xìu vậy, lại thất tình rồi phải không?

Trương Tuyền đã tới văn phòng từ sớm, vừa ngồi được một lúc thì nghe thấy Vương Lượng, thuộc bộ kỹ thuật hỏi.

Gặp Vương Lượng đi cùng với một người trung niên đi vào phòng làm việc của mình, vội vàng đứng lên nói:

- Đây không phải là Đàm tổng công sao? Sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến chỗ này vậy?

Quả thật sáng nay Trương Tuyền cảm thấy không vui vẻ lắm. Chuyện ngày hôm qua tuy không thể trách nàng, nhưng dù sao nàng cũng đã cho người ta hy vọng, lại làm hỏng hy vọng của họ. Tuy đầu óc của người nọ có thể có vấn đề, nhưng hẳn vẫn rất cần một công việc để làm a.

- Ha ha, tiểu Trương, hôm nay ta đến đây là có việc. Lần này chúng ta có ký kết hợp đồng với công ty Ốc Việt của Mỹ, coi như là may mắn. Ta tới để đòi người. Cho ta xem mấy hồ sơ xin việc ngày hôm qua một chút. Tuy công ty của chúng ta đã ký kết hợp tác với công Ốc Việt rồi, nhưng lực lượng kỹ thuật của chúng ta quả thực vẫn quá yếu.

Nói chuyện là vị mà Trương Tuyền gọi là Đàm tổng công kia.

- Tất cả hồ sơ xin việc đều ở đây.

Nói xong, Trương Tuyền liền đưa cho Đàm tổng công một tập hồ sơ.

Đàm tổng công cầm lấy hồ sơ xin việc, dặn dò Vương Lượng đứng bên cạnh:

- Tiểu Vương, người đi tới bộ công trình gọi Trương Đào tới. Nhiều hồ sơ xin việc nhìn vậy, một mình ta xem không hết.

Trương Tuyền chuyển một cái ghế đưa cho vị trung niên này, sau đó rót cho y một chén trà. Nàng không dám chạm trể vị Đàm tổng công này. Đàm tổng công tên là Đàm Ái Hoa, là người quản lý về phần thiết kế điện tử. Tuy quyền lực của y không phải là quá lớn, nhưng lực ảnh hưởng của y chỉ sau vài vị tổng giám đốc của công ty Hưng Đạt.

Đàm Ái Hoa một bên xem hồ sơ, một bên cau mày. Những hồ sơ này phần lớn là những sinh viên mới tốt nghiệp. Trên hồ sơ toàn nói ba hoa chích chòe, chả có giá trị thực tế gì cả. Nói ví dụ như có hồ sơ nói, đã từng được đạt giải thưởng kỹ thuật nào đó, đạt được người nào khen ngợi gì đó. Cũng có người từng đi thực tập vài ngày, nhưng chỉ ở toàn công ty bình thường. Cơ bản đều không có người nào phù hợp.

Trông thấy Đàm tổng công nhăn lông mày, Trương Tuyền cũng thấy rất bất an. Nếu không chiêu mộ được người là sự thất trách của bộ phận nhân sự. Mà Trương Tuyền là trưởng phòng bộ phận nhân sự, còn tự mình đi tới chợ việc làm tuyển người. Đương nhiên trách nhiệm của nàng là lớn nhất.

- Ai, tiểu Trương a, lần này không kiếm được nhân tài nào à. Vì sao chỉ toàn là sinh viên mới tốt nghiệp thôi? Có kinh nghiệm công tác thì toàn là trong mấy nhà máy điện tử linh tinh?

Đàm Ái Hoa vừa xem vừa lắc đầu không ngừng.

Trương Tuyền nghĩ thầm, cũng không phải là lỗi của ta, ở chợ việc làm toàn là những người như vậy. Những hồ sơ này đều là những hồ sơ ta cảm thấy tốt nhất. Ta còn thiếu chút nữa tuyển một người có đầu óc không bình thường về. Người lại còn muốn trách người khác.

Trương Tuyền đang nghĩ ngợi, đột nhiên trông thấy Đàm tổng công nhìn chăm chăm vào một tờ giấy, trong nội tâm cả kinh nói ra:

- A, Đàm tổng công, tờ giấy này vẽ vớ vẩn ấy mà, ta đã quên vứt nó, ngài đừng bận tâm.

Đàm Ái Hoa tựa như không nghe thấy lời của Trương Tuyền, vẫn một mực nhìn vào tờ giấy kia, trong miệng thì thào nói:

- Chẳng lẽ, làm như vậy cũng được?

- Đàm...

Trương Tuyền còn chưa nói hết, đã bị Đàm Ái Hoa ngắt lời:

- Bản thiết kế trên tờ giấy này là từ đâu tới?

- Ách! Là do một người có đầu óc không bình thường ở chợ việc làm vẽ. Hắn còn nói, chỉ cần dựa vào bản thiết kế này là có thể tạo ra máy hút bụi không có tạp âm. Ta tưởng đã vứt đi, không ngờ lại bất cẩn kẹp ở trong hồ sơ.

Trương Tuyền nhìn thần sắc kích động của Đàm Ái Hoa, trong lòng rất kinh ngạc.

- Quả nhiên là để giảm tạp âm. Ha ha, người kia ở nơi nào? Hắn còn nói gì không?

Đàm Ái Hoa liên tục, có thể thấy y rất nóng ruột.

- Hắn nói đây là bản thiết kế thiết bị bên trong. Ta cũng đã từng học qua điện tử, đã bao giờ thấy qua một bản thiết kế như vậy đâu? Ta phỏng chừng đầu óc tên kia có vấn đề, nên không có hỏi nữa.

Trương Tuyền giải thích.

- Người chưa từng gặp qua không có nghĩa là không tồn tại. Như Newton phát hiện ra định luật vạn vật hấp dẫn vậy, tưởng như là điều vớ vẩn, nhưng kết quả thế nào? Đầu óc của hã có vấn đề? Ta xem đầu óc của người mới...

Nói tới đây, Đàm tổng công mới biết mình lỡ lời, liền dừng lại.

- Ta đi kiểm tra lại sơ đồ mạch điện này. Dù cho mạch điện này không thể giảm tạp âm, nhưng một người có thể thiết kế ra một sơ đồ như vậy, tuyệt đối sẽ không phải là kẻ ngu. Hiện tại người nhanh đi liên lạc với hã. Hã chính là nhân tài mà công ty chúng ta cần.

Nói xong, Đàm Ái Hoa vội vã rời đi. Tuy y cũng hoài nghi sơ đồ thiết kế này, nhưng vẫn muốn đi thử nghiệm một cái.

Trương Tuyền đầy vẻ ủy khuất, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ đầu óc của Đàm tổng công cũng có vấn đề? Một người thường ở chợ việc làm, nói bản thân có thể thiết kế ra mạch điện mà toàn bộ thế giới không thể thiết kế được, không phải là đầu óc có vấn đề, thì là cái gì? Thiệt là, ta không có số của hã, làm sao mà liên lạc được với hã. Còn không biết thử nghiệm có đúng hay không. Hừ.

Lâm Vân đi ra nhà hàng quốc tế Mỹ Châu, một mình đi dạo trên đường phố. Cuối cùng dừng lại ở trước một nhà bán đồ y tế, mất hơn tám nghìn nguyên mới mua được một bộ kim châm hợp ý. Lại đi tới cửa hàng khác mua một cái gối dựa. Cái gối này là để đưa cho Hàn Vũ Tích. Dù sao mình cũng đã dựa dẫm vào nàng hơn một tuần. Hơn nữa, mấy lần hã nhìn thấy Hàn Vũ Tích dùng tay xoa bóp lưng. Có lẽ cái ghế ở văn phòng nàng ta quá cứng, cho nên mới bị mỏi lưng. Trước khi ly hôn, cũng nên tặng cho nàng ta một cái gối dựa.

Như vậy, mười nghìn nguyên mà Lục Dực đưa chỉ còn lại có mấy trăm nguyên. Sau khi mua đồ xong, hăn cũng không có việc gì khác để làm. Trong lòng tự nhủ, vẫn là trực tiếp tới công ty của Hàn Vũ Tích. Đợi nàng ta tan tầm rồi đi làm thủ tục ly hôn.

Lâm Vân một đường dạo bước, lúc tới công ty của Hàn Vũ Tích thì đã là lúc nàng nghỉ trưa. Trong nội tâm còn đang suy nghĩ, nên chủ động vào công ty tìm Hàn Vũ Tích, hay là đợi đồng nghiệp của nàng ta ra ngoài mua cơm thì nhờ gọi xuống.

Nhưng nghĩ lại, dù sao mình cũng đã tạo ấn tượng không tốt với các đồng nghiệp của nàng ta. Nếu chủ động đi vào tìm Hàn Vũ Tích, chỉ sợ sẽ tạo ảnh hưởng xấu tới Hàn Vũ Tích.

Lâm Vân đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm giác được hình như có người đang theo dõi hăn. Lập tức quay đầu, thì thấy Hàn Vũ Tích đi cùng hai cô gái mua cháo lần trước kia, đang đứng ở phía sau nhìn hăn. Hăn không khỏi cười tự giễu, đi tới gần ba người đánh bắt chuyện:

- Ba vị mỹ nữ, nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua suất ca sao?

Ba người không vì lời chào dí dỏm của Lâm Vân mà cười. Ngược lại các nàng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh. Đột nhiên Hàn Vũ Tích cảm thấy hai mắt mình như có sương mù chắn phía trước, không nhìn rõ Lâm Vân đứng trước mắt. Từ ngày hăn rời đi mình, mình đã suy nghĩ về hăn rất nhiều. Nàng suy nghĩ có phải bệnh của hăn đã tốt rồi không, hơn nữa tính cách còn triệt để cải biến. Thậm chí nàng còn hoài nghi, hăn không phải là Lâm Vân lúc trước.

Bởi vì Lâm Vân biến hóa quá lớn. Hăn giúp mình che mưa, chính hăn lại ướt đầm. Hăn biết mình ghét hăn, liền cả tuần đều tránh mặt mình. Còn có ngày đó, mình nhìn hăn hất xì, lại tỏ thái độ chán ghét.

Hôm qua hắn bị thiếu phụ kia chơi xỏ, không biết tối hôm qua hắn ngủ ở chỗ nào? Hắn đã ăn hết chỗ cơm miếng kia chưa? Có phải hiện tại hắn rất đói bụng, muốn tới tìm mình hỏi cái ăn? Hàn Vũ Tích cảm giác mình đã không khống chế nổi sương mù trong mắt.

- Hiện tại người đang sống ở đâu?

Nói xong, Hàn Vũ Tích liền hồi hận. Tại sao phải hỏi hắn câu này? Đây không phải là muốn cười nhạo hắn sao. Ngoại trừ năm bờ năm bụi, hắn có thể đi đâu được nữa?

- A, hiện tại ta đang ở một nơi gọi là nhà hàng quốc tế Mỹ Châu.

Lâm Vân còn chưa nói xong, Tiêu Du và Phương Bình liền đưa ánh mắt đồng tình nhìn sang Hàn Vũ Tích, đồng thời nói:

- Vũ Tích, chúng mình đi trước mua cơm. Cậu có cần mua gì không?

- Cảm ơn hai cậu, mình không cần.

Hàn Vũ Tích cúi đầu. Chính nàng cũng cảm thấy có chút mất mặt. Nàng nghĩ nếu hắn muốn lấy cớ nói mình không ở ngoài đường, cũng không nên nói đang ở nhà hàng quốc tế Mỹ Châu a. Nơi đó đâu phải chỗ dành cho người thường. Bất quá, nàng đã quen với vẻ điên khùng của hắn. Dù sao đây cũng không phải lần một lần hai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ly Hôn

C

ảm của người bị sao thế? Có phải ai đánh người không?

Lâm Vân trông thấy cằm của Hàn Vũ Tích có vết đỏ, thanh âm liền trở nên lạnh lùng. Mặc dù mình cùng Hàn Vũ Tích sắp ly hôn, nhưng hãn tuyệt đối sẽ không cho phép người khác khi dễ nàng. Nếu kẻ nào dám động thủ với nàng, hãn sẽ đáp trả gấp mười.

- A, không có gì, chỉ là ta không cẩn thận va chạm mà thôi.

Hàn Vũ Tích tranh thủ giải thích.

- Không cẩn thận va chạm?

Lâm Vân không tin lời này của nàng. Nhưng nếu Hàn Vũ Tích đã không muốn nói, hỏi cũng bằng thừa.

- Người còn chưa ăn cơm phải không? Nếu không chúng ta đi ăn cơm trước rồi nói chuyện sau.

Hàn Vũ Tích nói xong liền xoay người bước đi. Nàng sợ mình không nhận được rơi nước mắt. Không biết là vì mình thương hại hãn phải sống ở đầu đường xó chợ, hay là vì vừa nãy hãn quan tâm tới mình. Lúc nghe thấy Lâm Vân hỏi về cái cằm, trong nội tâm của nàng liền có chút ấm áp.

Mất tự nhiên lau lau con mắt, Hàn Vũ Tích mang theo Lâm Vân tới một quán ăn gần đó. Nhưng lúc này quán ăn đã chật ních người, liền một chỗ

trống cũng không có. Hàn Vũ Tích dẫn theo Lâm Vân tới mấy quán ăn khác, cũng đều không có chỗ trống.

- Nếu không, chút ta đi tới nhà hàng Mỹ Châu ăn cơm. Ta nghĩ chỗ đấy hiện tại cũng không đông người lắm.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích một mực không tìm thấy chỗ để ăn cơm, liền chủ động nói ra.

Quay đầu nhìn về Lâm Vân, Hàn Vũ Tích rốt cuộc biết Lâm Vân ở đâu có điểm không bình thường. Đó là tuy hăn đã đỡ hơn trước nhiều lắm, nhưng lại càng thêm sĩ diện.

- Hiện tại không có ai ở đây, người không cần lôi quán ăn Mỹ Châu ra.

Nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, Lâm Vân đành phải câm miệng. Cuối cùng tới một quán mỳ gọi là Lan Châu thì mới tìm được chỗ ngồi.

Hàn Vũ Tích vốn định mang theo Lâm Vân tìm một quán ăn tử tế để ăn. Dù sao nàng lo lắng mấy ngày nay hăn được ăn cái gì ra hồn. Ngày hôm qua mình còn nhìn thấy hăn ăn cơm miếng ở dưới cầu vượt. Bất quá, buổi trưa có quá nhiều người đi ra ngoài ăn cơm, tìm mãi chỉ thấy mỗi nơi này là còn chỗ trống. Đành phải gọi mỳ ăn, chờ đến tối thì mình đưa hăn tới nhà hàng tốt hơn.

- Cả ngày hôm qua người đều ăn cơm rang à?

Hai người ngồi xuống bàn ăn, liền im lặng không nói. Một lúc sau, vẫn là Hàn Vũ Tích nói trước.

- Không, tối hôm qua ta ở nhà hàng

Lâm Vân vừa định nói tối qua hăn ăn ở nhà hàng quốc tế Mỹ Châu, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Hàn Vũ Tích, hăn liền dừng lại. Lúc này, mỳ sợi đã

được mang lên.

Ăn quen đồ ăn do Lâm Vân nấu, nên Hàn Vũ Tích ăn không trôi mỳ sợi ở nơi này. Chỉ là gặp mỳ sợi, liền bỏ đũa xuống, không ăn nữa.

Lâm Vân lại không quan tâm, rất nhanh đã ăn hết bát mỳ, ngay cả nước súp đều húp hết. Hàn Vũ Tích nhìn tốc độ ăn mỳ của Lâm Vân, còn thỉnh thoảng vang lên tiếng sùm sụp, lần đầu tiên nàng không có tỏ vẻ chán ghét. Trong nội tâm nàng vẫn đang suy nghĩ, khẳng định mấy ngày nay Lâm Vân đều không được ăn no. Cũng đúng thôi, mấy miếng cơm làm sao đủ cho hắn ăn vài ngày. Đột nhiên đáy lòng nàng sinh ra một ít thương cảm với Lâm Vân.

- Người còn chưa ăn no sao? Nếu không ta lại gọi một bát nữa. Lão bản...

Hàn Vũ Tích còn chưa nói hết, đã bị Lâm Vân cắt đứt.

- Một bát của người vẫn còn đầy, người không đói bụng à?

Lâm Vân nhìn vào bát mỳ của Hàn Vũ Tích hỏi.

- Ta ăn không vô, không sao, người ăn một bát nữa nhé?

Hàn Vũ Tích tiếp tục nói.

- Không cần, ta ăn nốt bát của người là được, đừng để lãng phí.

Lâm Vân nói xong, liền bưng bát mỳ của Hàn Vũ Tích, nhanh chóng ăn hết.

Hàn Vũ Tích ngơ ngác nhìn Lâm Vân ăn hết bát mỳ của mình, ngay cả nước canh đều không còn thừa chút nào. Không khỏi giật mình. Trong lòng nàng sinh ra một loại tình cảm khó có thể nói lên lời. Lâm Vân trước mặt mình hiện giờ, ngoại trừ có vài hành động không bình thường, thích hư vinh ra, biểu hiện của hắn đều không khác người bình thường là mấy. Chẳng lẽ bệnh điên của hắn đã khỏi hẳn? Hay là hắn đang giả vờ?

Lâm Vân ăn xong mỳ sợi, thấy Hàn Vũ Tích còn đang sững sờ, vội nói:

- Tốt rồi, chúng ta có thể đi, người trả tiền.

Hai bát mỳ sợi tốn không bao nhiêu tiền, nhưng Lâm Vân biết là Hàn Vũ Tích mời ăn cơm, cho nàng trả tiền, trong nội tâm nàng sẽ dễ chịu hơn chút. Hơn nữa, hai người sắp ly hôn, để cho Hàn Vũ Tích trả một bữa cơm, có lẽ nàng sẽ bình tĩnh lại. Cái này không có nguyên nhân,, chỉ là một loại cảm giác.

- Buổi chiều ta xin nghỉ, tìm chỗ ở cho người.

Ra tiệm mỳ Lan Châu, Hàn Vũ Tích liền nói.

Lâm Vân kinh ngạc nhìn Hàn Vũ Tích:

- Buổi chiều đương nhiên người muốn xin nghỉ rồi. Chẳng lẽ người quên hôm nay là ngày chúng ta hẹn đi làm thủ tục ly hôn sao?

- A...

Nghe Lâm Vân nói vậy, Hàn Vũ Tích giật mình. Nàng thực sự đã quên việc này. Nàng một mực chỉ nghĩ tìm chỗ để cho hắn ở, không cần phải lang thang ở ngoài đường. Nhưng nàng không có nhớ tới, hôm nay muốn đi cùng hắn làm thủ tục ly hôn.

- A, ừ, buổi chiều ta sẽ xin nghỉ.

Hàn Vũ Tích cũng không biết mình đang nói gì, có chút lộn xộn. Nàng quên mất việc ly hôn là việc xấu hổ đối với nàng. Chẳng lẽ mình không muốn ly hôn với Lâm Vân sao? Làm sao có thể?

Nàng một mực đều chỉ lo nghĩ cuộc sống của hắn diễn ra như thế nào, hoàn toàn quên mất việc ly hôn.

Trông thấy Lâm Vân kinh ngạc nhìn mình, mặt Hàn Vũ Tích đỏ lên, nàng nói:

- Ta gọi điện thoại xin nghỉ là được. Người ở chỗ này chờ ta, ta đi lái xe tới.

Lâm Vân gật đầu nhìn Hàn Vũ Tích rời đi. Đột nhiên hẳn cảm thấy cô bé này cũng thật đáng thương. Giống như Hàn Vũ Tích thương cảm hẳn vậy. Cùng với đáng thương, hẳn lại có chút lo lắng tình cảnh của Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích bị Hàn gia gả cho một người có bệnh tinh thần của Lâm gia, để Hàn gia từ trong đó kiếm được lợi ích. Điều đó chứng tỏ Hàn Vũ Tích chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi trong Hàn gia. Hiện giờ Hàn gia đã hưng phục, nhưng nàng vẫn chỉ là một viên chức nhỏ nhoi trong công ty. Tựa hồ, nàng cùng Hàn gia không có bất kỳ liên hệ gì. Chắc là chuyện Hàn gia lợi dụng nàng để trọng chấn gia nghiệp đã bị người ta lãng quên.

Hơn nữa Lâm Vân còn cảm giác, người Lâm Vân cũ kia rất hay khi dễ Hàn Vũ Tích. Phỏng chừng lúc chưa bị bệnh hẳn hay đánh mắng nàng. Sau khi sinh bệnh còn phải do Hàn Vũ Tích tới chiếu cố. Tuy hiện tại mình không có vấn đề về tinh thần, nhưng Lâm Vân vẫn cảm giác hẳn thiếu nợ nàng cái gì đó.

Lâm Vân đang nghĩ ngợi, Hàn Vũ Tích đã lái xe tới:

- Lên xe đi.

Hàn Vũ Tích lái xe tới gần Lâm Vân, hẳn liền mở cửa xe ngồi ở tay lái phụ.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân không ngồi ở đằng sau, mà lại ngồi ở bên cạnh mình, mặt nàng bỗng nhiên đỏ. Mình làm làm sao vậy? Lâm Vân ngồi bên cạnh mình không phải rất bình thường sao, vì cái gì mặt mình lại đỏ? Không dám nghĩ nhiều nữa, liền lập tức khởi động xe, rất nhanh đã tới ủy ban nhân dân thành phố Phần Giang.

Trên người Lâm Vân không ngừng phát ra khí dương cương, còn mang theo khí tức tươi mát. Hàn Vũ Tích chỉ cảm thấy ngồi bên cạnh Lâm Vân có một loại rất thoải mái. Trong nội tâm nàng run lên, âm thầm nghĩ, quả thực hôm nay mình có vấn đề.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21: Té Xiu

H

ai người muốn ly hôn sao? Hai người đã suy nghĩ cẩn thận chưa? Có cần trở về suy nghĩ lại một lần nữa không?

Nhìn đôi thanh niên nam nữ ngồi trước mặt này, đặc biệt là tướng mạo và khí chất của nữ nhân kia, mình công tác ở đây đã lâu như vậy, còn chưa từng gặp qua người phụ nữ nào xinh đẹp hơn nàng.

Hơn nữa, tướng mạo của người thanh niên kia tuy bình thường, nhưng từ trên người hắn cũng phát ra một loại khí chất khó nói lên lời. Mặc dù người con trai kém sắc hơn người con gái, nhưng bác gái đảm nhiệm làm thủ tục ly hôn ở ủy ban nhân dân thành phố này, cảm thấy hai người coi như xứng đôi. Vì sao lại muốn ly hôn rồi? Người trẻ thời nay thật là. Nhất định là do nữ nhân kia chướng mắt người nam nhân. Phỏng chừng cuộc sống của hai người không giàu có gì. Nhìn cách ăn mặc của người thanh niên kia là biết.

- Đã nghĩ kỹ rồi a di.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích dường như có tâm sự, liền tranh thủ thời gian trả lời.

- Còn cô gái này? Hai người đã phân chia tài sản tốt chưa?

Bác gái trông thấy Hàn Vũ Tích có chút thất thần, vội hỏi. Trong lòng tự nhủ, tưởng là cô gái chướng mắt người nam nhân mới muốn ly hôn, như thế nào lại không giống lắm. Chắc trong chuyện này có chút phức tạp, mà Lâm Vân đương nhiên không phải là người thích bát quái mà kể ra.

- A, rồi...

Hàn Vũ Tích vô ý thức trả lời.

- Nếu các người đã quyết định, ta cũng không muốn nói nhiều. Liền điền vào cái đơn này a.

Bác gái lấy ra một mẫu đơn cho hai người.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới phục hồi tinh thần, lấy CMTND ra rồi lại im lặng. Chợt nghe bác gái trung niên nói:

- Phòng chứng các người còn chưa có con phải không? Như vậy cũng tốt, bằng không chỉ có con của các người là chịu khổ. Đưa CMTND, giấy hôn thú, hộ khẩu của các người...

Bác gái còn chưa nói hết lời, Hàn Vũ Tích đã vội vàng ngắt lời.

- A di, còn muốn giấy hôn thú sao?

Hàn Vũ Tích hỏi.

- Đứa nhỏ này, đương nhiên là muốn giấy hôn thú rồi. Người muốn ly hôn tất nhiên phải có giấy hôn thú mới được.

Bác gái bất mãn nhìn thoáng qua Hàn Vũ Tích.

- Nhưng ta không mang theo giấy hôn thú.

Hàn Vũ Tích có chút ngượng ngùng nói. Sự thật từ ngày hôm qua cho tới giờ, nàng một mực đều nghĩ tới chuyện của Lâm Vân. Liền quên mất cần mang theo giấy tờ để làm thủ tục ly hôn.

- Vậy thì không làm được. Giấy hôn thú nhất định phải có. Đây là giấy đăng ký ly hôn, các người xem trước một chút. Có cần bổ sung cái gì thì bổ sung

vào đó, lần sau lại đến.

Bác gái đưa hai cái đơn cho Lâm Vân và Hàn Vũ Tích.

- A di, ta ghi xong cái đơn này, lần sau bảo nàng ấy mang tới có được không?

Lâm Vân không nhìn các điều lệ ghi trên cái đơn mà ký luôn. Sau đó hỏi bác gái.

Bác gái nhìn cử động này của Lâm Vân, thở dài nói ra:

- Trên nguyên tắc là không thể. Nhưng lần này cả hai người đều tới, vậy lần sau một người tới cũng được.

Hiện nay số người ly hôn nhiều lắm, nếu mọi chuyện cứ tích cực thì hiệu suất làm việc của ủy ban nhân dân thành phố sẽ bị hạ thấp.

Nhìn Lâm Vân không chút do dự ký tên vào đơn, trong nội tâm Hàn Vũ Tích đột nhiên xiết chặt. Rõ ràng không có chút hào hứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn Lâm Vân.

- Vũ Tích, người làm sao vậy?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích sửng sốt, vội vàng hỏi.

Hắn lại gọi ta là Vũ Tích. Đây là lần đầu tiên hắn gọi mình là như vậy. Hắn ký tên nhanh như vậy, không có chút do dự nào, chẳng lẽ hắn chán ghét mình vậy sao? Hàn Vũ Tích đột nhiên muốn ném cái đơn vào người Lâm Vân, sau đó khóc rống. Nhưng lý trí nói cho nàng biết, không thể làm như vậy.

- Tốt, người đưa đơn của người cho ta. Dù sao giấy hôn thú đang ở chỗ của ta. Lần sau chỉ cần một mình ta tới nơi này là được. Ta sẽ không chậm trễ người đi tới nhà hàng quốc tế Mỹ Châu ăn ngủ.

Hàn Vũ Tích đột nhiên cầm lấy cái đơn của Lâm Vân, lạnh lùng nói.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích đã trở lại như tính cách trước đây, đành phải cười tự giễu, không dám nói gì nữa, chỉ sợ lần nữa chọc giận nàng. Bất quá, nhìn ngày sinh ghi trên cái đơn, rõ ràng ngày sinh của hai người lại có chút trùng hợp. Của nàng là ngày 29 tháng 4, còn của mình là ngày 24 tháng 9.

Hàn Vũ Tích và Lâm Vân đi ra ủy ban nhân dân thành phố, đột nhiên nàng nghĩ vì sao mình có chút không muốn? Nhưng đây chẳng phải là điều mình khao khát bấy lâu nay sao? Tại sao mình cảm thấy tinh thần hiện tại của hẳn không có vấn đề gì? Chẳng lẽ là mình nghĩ quá nhiều? Bỗng nhiên nàng có chút chóng mặt, liền như vậy ngã xuống.

Lâm Vân cũng không biết vì sao thái độ của Hàn Vũ Tích chuyển biến như vậy, mà chỉ yên lặng đi theo phía sau. Đang đi, bỗng cảm thấy Hàn Vũ Tích đi đường có chút là lạ. Thấy nàng tự nhiên ngã xuống, hẳn liền vội vàng đi tới trước, kịp thời ôm lấy nàng. Một mùi thơm xủ nữ lập tức bay vào trong mũi hẳn.

Bất quá, Lâm Vân không có tâm tư nghĩ tới điều này, chỉ là ôm Hàn Vũ Tích vội vàng đi lên xe. Sau đó dùng lực lượng của Tinh Vân bao bọc linh khí, chậm rãi đưa vào trong cơ thể của Hàn Vũ Tích, để nhìn xem nàng xảy ra chuyện gì. Nhìn nàng khỏe mạnh như vậy, không biết vì sao đột nhiên té xỉu.

Dùng Tinh Vân thăm dò một lúc, Lâm Vân phát hiện sức khỏe của Hàn Vũ Tích không có vấn đề gì, chỉ là thiếu chút máu. Nguyên nhân nàng hôn mê là vì gần đây suy nghĩ quá nhiều. Tinh thần vì quá lo lắng mà tạo thành sự mệt mỏi. Cộng thêm cuộc sống của nàng từ trước đến nay đều khá buồn khổ. Bình thường bệnh nhẹ như vậy không cần phải trị liệu, chỉ cần để cho tâm tình của nàng sáng sủa hơn, sau đó lại tĩnh dưỡng một thời gian là tốt rồi.

Nhưng Lâm Vân là ai, là chuyên gia y dược của đại lục Thiên Hồng. Hắn biết rằng, chính vì những căn bệnh nhỏ như vậy, có thể tạo thành hậu quả không lường trước được. Nếu cứ để cho nàng ta tự tĩnh dưỡng, chắc chắn không được. Có lẽ nàng mỗi một về thể xác và tinh thần đều là vì hắn mà ra. Hắn nhất định phải nghĩ biện pháp cứu trị nàng.

Cách cứu chữa triệt để nhất là tẩy tủy. Nhưng để làm được như vậy, hắn phải đạt tới cấp độ ba sao mới được. Hiện tại chỉ có thể dùng kim châm điều trị nàng, sau đó đem tạp chất và độc tố trong cơ thể nàng bài xuất ra. Rồi tăng cường kinh mạch của nàng ta một lần.

Tuy nhiên, nếu làm như vậy, hắn sẽ tổn rất nhiều lực lượng Tinh Vân, số lực lượng mà hắn đã vất vả tu luyện mới có được. Nhưng Lâm Vân vẫn muốn giúp Hàn Vũ Tích chữa trị. Không vì cái gì khác, bởi nàng hiện tại vẫn là vợ của mình.

Hơn nữa, hắn còn cảm thấy có chút thiếu nợ nàng. Có lẽ không phải là mình thiếu nợ nàng, nhưng hiện tại hắn và Lâm Vân kia đã hòa làm một, món nợ này hắn phải thay Lâm Vân kia trả. Lực lượng Tinh Vân có thể chậm rãi tu luyện lại. Chỉ có điều linh khí ở thế giới này rất yếu, phải mất thời gian lâu hơn mới có thể khôi phục.

Đã quyết định trợ giúp Hàn Vũ Tích bài trừ tạp chất và cường hóa kinh mạch, vậy thì không thể để cho nàng tỉnh lại. Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền lấy ra kim châm đâm vào huyết ngữ, khiến Hàn Vũ Tích ngủ say. Rồi lấy điện thoại gọi cho Lục Dược, nhờ y an bài một phòng trong bệnh viện, để mình có không gian chữa trị.

Nếu là chuyện riêng của hắn, hắn cũng không muốn làm phiền Lục Dược. Nhưng hiện tại thân thể của Hàn Vũ Tích thực sự không tốt lắm, Lâm Vân không muốn Hàn Vũ Tích tiếp tục ôm bệnh trong người.

Sở dĩ tìm bệnh viện chữa trị, một là Lâm Vân nghĩ chữa khỏi xong có thể gọi đồng nghiệp của nàng tới đón nàng. Thứ hai nếu cần trang thiết bị gì, thì trong bệnh viện cũng thuận tiện. Còn có một điều là, nếu đưa Hàn Vũ Tích tới khách sạn trị liệu, chỉ sợ gây ảnh hưởng xấu tới thanh danh của Hàn Vũ Tích. Mặc dù mình là chồng của nàng, nhưng người trong nhà hàng còn chưa biết.

Lục Dực làm việc rất nhanh, chỉ mấy phút đã gọi lại cho Lâm Vân, nói rằng đã đặt một phòng tốt nhất ở bệnh viện Ái Thụy. Hơn nữa còn hỏi có cần y tới hay không, Lâm Vân đương nhiên là cự tuyệt.

Tuy trong đầu chỉ có mơ hồ về kỹ thuật lái xe, nhưng Lâm Vân vừa nhìn thoáng qua kết cấu của chiếc xe liền biết cách điều khiển. Điều khiển xe cộ ở thế giới này đơn giản hơn điều khiển xe cộ ở đại lục Thiên Hồng nhiều.

Lâm Vân lái xe đưa Hàn Vũ Tích tới bệnh viện Ái Thụy, liền ôm nàng tới phòng bệnh ở tầng ba.

Đoán chừng đã được Lục Dực phân phó, Lâm Vân vừa ôm Hàn Vũ Tích vào phòng cấp cứu đặc biệt, các y tá liền lập tức lui ra ngoài.

Lâm Vân để Hàn Vũ Tích lên giường, lại tắt di động của nàng đi. Sau đó bắt đầu trợ giúp Hàn Vũ Tích trị liệu.

Hắn lấy ra 108 cây kim châm, mỗi cây kim đều được tích đầy lực lượng Tinh Vân, rồi dùng tốc độ nhanh nhất cắm vào các huyệt vị của Hàn Vũ Tích. Tuy số lượng của kim châm không nhiều, nhưng như vậy đã đủ để bài trừ tạp chất trong người Hàn Vũ Tích.

Về phần tẩy tủy, số lượng kim châm như vậy là chưa đủ. Mà cho dù đã đủ, với tu vi hiện nay của hắn, không thể tẩy tủy cho Hàn Vũ Tích. Để tẩy tủy, yêu cầu tối thiểu là Lâm Vân phải đạt tới tu vị ba sao. Hơn nữa còn cần rất nhiều Linh Dực phối hợp.

Lực lượng Tinh Vân nhanh chóng xâm nhập vào người Hàn Vũ Tích, liền biến thành chất dinh dưỡng bồi bổ kinh mạch của Hàn Vũ Tích. Chính tám giờ, cả người Lâm Vân đã ướt sũng mồ hôi. Thậm chí giường Hàn Vũ Tích nằm cũng bị ướt sũng. Bất quá Lâm Vân không có một chút hối hận, hẳn đã thành công.

Tạp chất bên trong cơ thể Hàn Vũ Tích chậm rãi bị kim châm hút đi. Hơn nữa cơ thể của nàng nhờ được lực lượng Tinh Vân chữa trị, đã được cải thiện hoàn toàn. Mỗi lần Lâm Vân rút ra một cây kim châm, đều mang theo tạp chất, Hàn Vũ Tích sẽ cảm giác được thoải mái hơn một chút. Tuy Hàn Vũ Tích còn chưa có tỉnh lại, nhưng cảm giác đó vẫn tồn tại trong tiềm thức của nàng.

Rất nhanh cây kim châm cuối cùng đã được rút ra. Hiện tại Lâm Vân cả người đều hư thoát, cơ hồ muốn té trên mặt đất. Còn Hàn Vũ Tích thì sắc mặt trở nên hồng nhuận. Thậm chí ngay cả lúc nhắm mắt, cũng có thể thấy một tầng khí lưu động. Lâm Vân thỏa mãn gật đầu, chuẩn bị mở điện thoại, gọi người nhà của Hàn Vũ Tích tới đón nàng trở về.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cười Ngây Ngốc

T

uy Hàn Vũ Tích đã bị ngất, nhưng nàng vẫn có ấn tượng mơ hồ khi Lâm Vân ôm nàng lên xe, rồi đi tới bệnh viện. Nhưng kỳ quái vì sao hình như hẵn lại đóng cửa lại.

Mà ấn tượng về sau càng ngày càng mơ hồ. Hình như Lâm Vân cảm thấy kim châm lên người mình, kể cả ở những chỗ mà mình cảm thấy khó xử. Tuy ở sâu trong nội tâm của nàng, nàng rất sợ hãi, nhưng chỉ có thể vô ý thức phản kháng trong đầu, còn đôi mắt thì không thể mở ra được. Cuối cùng nàng liền nhận mệnh, chỉ là không tự chủ được chảy nước mắt.

Bất quá, hình như chuyện nàng lo lắng không có phát sinh. Về sau thì cảm giác Lâm Vân kiệt sức, nhưng trạng thái tinh thần và thể xác của mình lại rất tốt.

Lâm Vân cầm điện thoại của Hàn Vũ Tích, vừa mới mở ra, đã thấy xuất hiện một đồng tin nhắn, rồi lại vang lên tiếng chuông điện thoại. Lâm Vân ấn nút nghe:

- Tỷ tỷ, em là Vũ Đình đây, máy của chị vì sao gọi mãi không được? Chị đang ở đâu? Chị làm em lo lắng quá.

- Chị của người đang ở phòng đặc biệt, trên tầng 3 của bệnh viện Ái Thụy, người nhanh tới đón nàng về đi.

Lâm Vân lắc đầu, đành phải trả lời điện thoại. Hiện tại hẵn cảm thấy thực sự mệt mỏi, toàn thân đều không có khí lực, chỉ muốn về sớm tu luyện.

- Người là ai, vì sao ở cùng chỗ chị của ta? Người đợi một lát, ta lập tức tới.

Nói xong liền tắt điện thoại, Lâm Vân cầm điện thoại trong tay, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Hàn Vũ Tích cố gắng mở mắt, không ngờ lại dễ dàng mở ra. Nhìn y phục của mình vẫn hoàn hảo, trong nội tâm mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn cả người Lâm Vân đều ướt sũng, liền nhớ tới việc vừa rồi:

- Lâm Vân, người bị sao vậy? Vì sao đưa ta tới chỗ này lại không thấy bác sĩ?

- A, ta thấy thể chất của người không tốt, liền dùng kim châm giúp người trị liệu.

Lâm Vân trông thấy khóe mắt của Hàn Vũ Tích còn có nước mắt, chỉ hữu khí vô lực trả lời.

- A, người muốn giúp ta trị liệu? Lâm Vân, người muốn hại chết ta thì cứ trực tiếp...

Hàn Vũ Tích đột nhiên ngừng lời. Nhìn cả cái giường đều ướt sũng, cả người hắn cũng ướt sũng, chẳng lẽ đây đều là mồ hôi của hắn?

Đột nhiên nàng phát giác cơ thể mình rất là thoải mái. Giống như cả người ngâm vào bể nước ấm vậy. Hàn Vũ Tích nhìn vẻ mệt mỏi của Lâm Vân, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ hắn thực sự giúp ta trị liệu? Làm sao hắn biết dùng kim châm chữa bệnh?

Đang lúc do dự, thì vang lên một tiếng ‘Ầm’, cánh cửa bị thô lỗ mở ra.

Vũ Đình và Mỹ Na mang theo vẻ giận dữ và lo lắng vọt tới:

- Tỷ tỷ, chị không sao chứ.

Bất quá, Hàn Vũ Tích còn chưa trả lời, Hàn Vũ Đình đã tát Lâm Vân một cái:

- Đồ không biết xấu hổ, người đã biến chị ta thành cái dạng này, người còn muốn thế nào nữa?

Bị trúng một cái tát này, Lâm Vân lập tức ngã lăn xuống đất, đầu đập vào cái kệ để thiết bị y tế, máu tươi liền không ngừng chảy ra. Hiện tại hắn đã thoát lực, ngay cả một đứa bé tám tuổi cũng có thể đánh ngã hắn, nói gì một cái tát toàn lực do tức giận của Hàn Vũ Đình.

- Vũ Đình, mau dừng tay, em...

Hàn Vũ Tích nhìn thấy Hàn Vũ Đình còn muốn đánh nữa, vội vàng gọi Hàn Vũ Đình dừng lại.

- Hừ, tỷ tỷ, chị bị hắn tra tấn vào bệnh viện rồi còn lo lắng cho hắn làm gì? Loại người này tốt nhất là đánh chết mới đúng. Hiện tại người mau rút đi cho ta, chúng ta không muốn gặp lại người nữa.

Hàn Vũ Đình nhìn vệt nước mắt ở khóe mắt của tỷ tỷ, liền kêu to cảnh cáo Lâm Vân đang cố gắng đứng dậy

Lâm Vân đứng lên, không nói một lời. Hắn nhìn Hàn Vũ Tích một cái, cười ngây ngốc:

- Về sau lúc làm việc nhớ dùng gối để dựa.

Liền không nhìn Hàn Vũ Đình, trực tiếp đi ra ngoài. Máu và mồ hôi đã ướt đầm sau lưng hắn.

Ngơ ngác nhìn Lâm Vân rời đi, Hàn Vũ Tích đột nhiên có chút không muốn, lại có chút khổ sở vì mất đi một cái gì đó:

- Vũ Đình, vì sao em hung dữ như vậy. Em xem, Lâm Vân còn chảy máu ở đầu kia kìa. Chẳng lẽ em không học được con gái nên dịu dàng một chút.

- Tỷ tỷ, chị còn nói tốt cho tên xấu xa kia làm gì? Hắn khi dễ chị nhiều năm như vậy. Hiện tại đến chỗ ở của chị và hắn đều bị người khác thu hồi. Chị trực tiếp ly hôn hắn chẳng phải xong chuyện sao.

Vũ Đình bị tỷ tỷ quở trách, khuôn mặt đầy vẻ ủy khuất.

- Vũ Tích tỷ, khí sắc của chị có vẻ tốt hơn lúc trước thì phải? Di, khuôn mặt của chị còn trở nên bóng loáng. Còn có làn da, vì sao biến thành nõn nà rồi?

Mỹ Na giống như phát hiện ra một đại lục mới vậy, liên tục hỏi han.

- Đúng vậy a, tỷ tỷ, vì sao chị biến thành xinh đẹp hơn vậy. Lúc đầu chị vốn là đại mỹ nhân, hiện tại càng thêm có sức hút rồi. Không biết muốn mê đảo bao nhiêu đàn ông. Chị cùng cái tên điên kia nên ly hôn đi, dựa vào sắc đẹp của chị...

Vũ Đình cũng phát hiện sự bất đồng của tỷ tỷ.

-Vũ Đình...

Hàn Vũ Tích ngắt lời của cô em. Hiện tại nàng đang nghĩ tới sau lưng của Lâm Vân ướm đầm là máu, còn có nụ cười ngây ngốc vừa nãy của hắn.

Hàn Vũ Tích có chút khổ sở. Chẳng lẽ Lâm Vân nói hắn đang trị liệu cho mình, là sự thực? Hắn biết chữa bệnh sao? Bất quá, chỉ vài cái kim châm đã khiến mình có biến hóa lớn như vậy, y học bình thường làm sao có thể làm được.

Hàn Vũ Tích cũng phát hiện biến hóa của mình. Kỳ thực, Mỹ Na và Vũ Đình chỉ phát hiện biến hóa ở bên ngoài của nàng mà thôi. Chỉ có nàng mới

hiếu cơ thể của mình rõ nhất, toàn bộ cơ thể của nàng đã tốt hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Lần trước ở chợ việc làm, hăn nói cái gì hăn cũng biết, không lẽ là sự thật? Từ lần trước đón Lâm Vân từ bệnh viện trở về, Hàn Vũ Tích luôn cảm giác tính cách của hăn biến đổi không ít. Nhưng lại thật không ngờ bệnh của hăn đã hoàn toàn tốt.

Nếu như bệnh của hăn đã khỏi hăn, vậy những lời hăn nói hăn là sự thật. Không biết những thứ khác thế nào, nhưng riêng tài xào rau và kỹ thuật dùng kim châm của hăn, chính mắt nàng nhìn thấy, chắc chắn sẽ không giả.

Muốn biết có phải hăn đã thực sự khỏi bệnh hay không, cũng rất đơn giản. Không phải hăn nói hăn đang ở nhà hàng quốc tế Mỹ Châu sao? Chỉ cần mình đi tới đó là biết hăn có nói láo hay không.

Nhưng Hàn Vũ Tích lại lắc đầu. Điều này sao có thể? Nếu hăn có tiền ở nhà hàng quốc tế, thì cần gì đi xin việc làm? Cần gì phải ăn cơm miếng? Vừa nghĩ tới cơm miếng, Hàn Vũ Tích lại không hiểu. Một người đầu óc có vấn đề có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy sao? Biết mình về sau không có đồ ăn, liền rang cơm thành miếng để dự trữ? Hàn Vũ Tích rơi vào mê hoặc.

- Tỷ tỷ, chị làm sao vậy? Mà vì sao chị bị đưa vào bệnh viện? Hiện tại chị đã khỏe hơn chưa?

Hàn Vũ Đình nhìn Hàn Vũ Tích đột nhiên lâm vào trầm tư, hơn nữa khuôn mặt không ngừng biến hóa, vội vàng hỏi.

- A, là chị bị té xỉu, Lâm Vân liền đưa chị tới nơi này. Không có việc gì, hiện tại chúng ta có thể xuất viện.

Hàn Vũ Tích vừa ngồi dậy xuống giường liền phát hiện cả ngày hôm nay mình không ăn cơm vậy mà toàn thân vẫn tràn ngập tinh lực. Hơn nữa,

bệnh đau lưng vốn do ngồi nhiều đã không còn. Bất quá, lại phát hiện trên người có chút dính dính, liền tranh thủ thời gian đi tắm.

Thấy tỷ tỷ không có vấn đề gì, tinh thần còn rất tốt, Hàn Vũ Đình mới yên tâm. Cùng Mỹ Na đỡ Hàn Vũ Tích ra bệnh viện.

Hàn Vũ Tích mở cửa xe, chợt phát hiện ở ghế ngồi phụ có một cái túi. Là túi của Lâm Vân lúc trước mang theo.

Hàn Vũ Tích vội vàng mở cái túi, liền thấy bên trong có một cái gối dựa, hay được dùng trong văn phòng.

Ôm lấy gối dựa, trong đầu của Hàn Vũ Tích lại hiện lên nụ cười ngây ngốc của Lâm Vân lúc rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23: Giết Người Dễ Dàng Như Giết Kiến

V

ề sau lúc làm việc nhớ dùng gối để dũa.

Lời nói của Lâm Vân vẫn văng vẳng bên tai nàng. Hình ảnh Lâm Vân ướt đầm cả máu và mồ hôi ở sau lưng, vẫn còn ở trước mắt nàng.

- Cái gối thật đẹp! Là chị mới mua à? Cho em nhé.

Hàn Vũ Đình thấy cái gối trong tay của Hàn Vũ Tích, liền muốn đi lên đoạt.

- Cái gối thật đẹp, Vũ Tích tỷ, chị mua ở chỗ nào vậy? Em cũng muốn mua một cái.

Mỹ Na thấy cái gối trong tay của Hàn Vũ Tích, nàng cũng rất thích.

Thấy muội muội muốn đoạt cái gối trong tay mình, Hàn Vũ Tích vội vàng ôm chặt hơn, bóng lưng rời đi của Lâm Vân càng thêm mờ hồ trong mắt nàng. Đây là lễ vật đầu tiên hân tặng cho mình kể từ khi mình bị bắt buộc gả cho hắn. Có lẽ cũng là lần cuối cùng. Một người biết quan tâm người khác như vậy sẽ là người điên sao? Mình không tin, nhưng mình phải làm gì bây giờ?

Bỗng thấy tỷ tỷ rơi nước mắt, Hàn Vũ Đình liền luống cuống:

- Tỷ tỷ, em không lấy cái gối nữa, chị không sao chứ?

- Chị không sao, Mỹ Na, em lái xe đi.

Hàn Vũ Tích ôm cái gối ngồi ở phía sau, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Vân gọi một chiếc xe taxi trở về nhà hàng quốc tế Mỹ Châu. Đến nơi, hắn liền vội vàng tắm rửa, xử lý lại vết thương trên đầu, lập tức rời đi nơi này.

Hiện tại hắn cảm thấy rất uế oải, do Tinh Vân của hắn đã hình thành, nên cần tìm một nơi khoáng đạt để có lợi cho việc hấp thu tinh hoa của Tinh Thần.

Gọi một chiếc xe taxi đi ra ngoại thành. Tìm một khu đất trống đang quy hoạch. Do nơi này còn chưa khai phá, cho nên bốn phía đều là cỏ hoang. Lâm Vân tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, bắt đầu tu luyện hấp thu tinh hoa của Tinh Thần.

Tuy linh khí ở thế giới này khá mỏng manh, nhưng coi như đủ để Tinh Vân hấp thu. Tốc độ khôi phục của hắn không phải là nhanh, nhưng vẫn là đang khôi phục. Bất quá, ngồi tu luyện cả một đêm, cho tới cả ngày hôm sau, lực lượng Tinh Vân mới chỉ khôi phục được một nửa. Về sau cho dù làm như thế nào hấp thu tinh hoa của Tinh Thần đi chăng nữa, cũng không có cách nào khôi phục hoàn toàn.

Lâm Vân thở dài một tiếng. Hắn biết Tinh Vân của mình mới hình thành, căn cơ còn chưa được vững chắc. Lại toàn lực dùng kim châm trị liệu cho Hàn Vũ Tích, linh lực tiêu hoa quá mức lợi hại, làm bị thương tới căn bản. Đã không thể khôi phục hoàn toàn, đành phải từ nay về sau chậm rãi tu luyện.

Nếu tiếp tục như vậy, không biết khi nào có thể hình thành tinh hồn, đừng nói gì kết thành một sao. Nhưng hiện tại hắn cũng không có cách nào xử lý, chỉ có đi một bước tính một bước.

Mắt thấy trời đã tối, bụng thì đói vang, Lâm Vân đứng lên đang định tìm một quán ăn ăn cơm, thì bỗng có một chiếc xe hơi đi tới, suýt nữa đụng vào người của Lâm Vân.

Lâm Vân thầm mắng không may. Bất quá cũng không trách bọn họ. Mình ngồi ở giữa bụi cỏ, ban ngày còn khó nhìn thấy, nói gì là ban đêm.

Chiếc xe không tiếp tục đi tới mà dừng ở một nơi cách đó không xa. Lâm Vân không muốn những người này thấy mình, đang định lạng lẽ rời đi.

- Hắc hắc, cho dù ngươi là cảnh sát thì sao, hôm nay cũng phải bị vài huynh đệ chúng ta chơi chán mới thôi. Da đen, không cần lo cho đứa con gái của chủ tịch tập đoàn Hồng Hải kia, người trước lôi nữ cảnh sát kia ra ngoài. Huynh đệ chúng ta chơi chán rồi giải quyết nàng luôn ở đây.

Lâm Vân nghe thấy thanh âm kiêu ngạo kia, liền dừng bước.

Không ngờ lại gặp phải bọn bắt cóc, còn có một nữ cảnh sát. Bọn này quả thật gan lớn bằng trời, dám đem nữ cảnh sát tiền dân hậu sát. Mặc kệ chuyện này là ai đúng ai sai, nhưng bọn kia đã muốn cưỡng bức một nữ nhân ở dã ngoại, vậy thì bọn chúng chắc chắn phải là hạng người tốt lành gì.

Tuy thời tiết đã dần vào mùa hè, nhưng hiện tại khí trời vào ban đêm vẫn rất lạnh. Bọn cướp kia rõ ràng trải cả một cái thảm xuống đất, rồi lôi một người nữ tử đã bị trói gông lên cái thảm.

Lâm Vân đứng ở gần đó quan sát, quả nhiên mà một người con gái mặc đồng phục cảnh sát. Tay nàng bị trói, miệng cũng bị cái gì đó nhét lại, nhưng hai mắt của nàng tràn đầy lửa giận. Từ rất xa Lâm Vân cũng cảm nhận được sự tức giận này. Trên xe ngoại trừ có nữ cảnh sát bị đẩy ra này, còn có bốn người nam tử vạm vỡ cũng đi xuống xe.

- Miêu đại cảnh quan, không phải lúc trước gặp chúng ta người rất kiêu ngạo sao? Hôm nay, ta cho người nếm sự lợi hại của lão tử, xem người còn muốn kiêu ngạo hay không?

Nói tới đây, một tên đầu trọc liền cởi áo khoác ném cho tên da đen đứng bên cạnh.

Sau đó y liền kéo áo của người nữ cảnh sát, lộ ra nửa bên ngực đầy đặn. Nữ tử nằm trên mặt đất vô lực ngăn cản, chỉ có thể chảy nước mắt đầy khuất nhục.

Lâm Vân còn đang muốn nghe ngóng xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng vừa thấy thế, hắn đành phải đi ra:

- Lão tử thật là may mắn, như thế nào vừa mới đi tới chỗ này đã gặp phải đồng hành rồi?

Vài tên cướp vây quanh người nữ cảnh sát đột nhiên nghe thấy thanh âm xa lạ truyền tới, đều giật nảy mình. Nơi này là ngoại thành rất vắng vẻ, ban ngày đều ít thấy người qua lại, chớ nói gì buổi tối. Thanh âm kia tới đột nhiên như vậy, khó trách bọn chúng đều giật mình.

- Là ai?

Tên đầu trọc đang chuẩn bị cởi quần ra, nghe thấy vậy liền khẩn trương nhìn về phía thanh âm phát ra.

- Toàn một lũ nhát gan...

Lâm Vân nói xong liền đi ra từ bụi cỏ.

Thấy chỉ có một người đi ra từ bụi cỏ, bọn chúng đều thở phào một cái. Chỉ có một người, vô luận thế nào cũng không thể hắn rời đi. Tên đầu trọc dùng ánh mắt ra hiệu cho mấy đồng bọn, mấy người liền vây quanh Lâm Vân lại.

- Trước kia lão tử cũng từng giết người qua, bất quá so với mấy tên cận bã các người, lão tử thật sự là nhân tử.

Giống như không nhìn thấy bọn chúng đang bao vây mình, Lâm Vân vẫn lạnh lùng nói.

Lâm Vân nói xong cũng không động đậy, chỉ lẳng lặng nhìn bọn người kia vây quanh mình xong, rồi mới lên tiếng:

- Ta vốn định chặt gãy tay chân của các người, nhưng hiện tại, ta đã thay đổi chủ ý.

Lâm Vân vừa nhìn tư thế của bọn chúng, là biết bọn chúng đã từng giết người qua. Bởi vì Lâm Vân đã trải qua núi thây biển máu, cho dù chỉ thoáng có sát khí, hẳn cũng cảm nhận được.

- Bất kể người thuộc tổ chức nào, đều phải để mạng lại đây.

Tên đầu trọc cầm đầu ngay lập tức lấy ra một con dao găm, mấy tên đồng bọn xung quanh cũng làm theo y, rút dao găm ra.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng. Mấy động tác này của bọn chúng, trong mắt Lâm Vân quả thực là quá chậm. Giơ chân lên, liên tục đạp ba cái, ba thanh dao găm trên tay của bọn cướp đã bị đá bay, đồng thời cũng có ba cánh tay bị gãy.

Lâm Vân vốn định đạp gãy bốn cánh tay, nhưng động tác cuối cùng rõ ràng lại trượt, trong nội tâm cả kinh, biết rằng không ổn. Hẳn quên mất thực lực của mình chưa hoàn toàn khôi phục, lại dùng lực lượng của Tinh Vân ra chiêu. Vừa mới nghĩ ra, hẳn liền vội vàng lui về bên trái. Nhưng đã chậm, một con dao găm đã xẹt qua lưng của Lâm Vân.

May mà Lâm Vân lùi nhanh, dao găm cũng không phải dài. Nhưng miệng vết thương cũng phải dài tới 30cm, máu tươi lập tức phun ra.

Lâm Vân giận dữ, cũng không quan tâm vết thương trên người, liền xoay người lại, dùng tốc độ cực nhanh đã đá ba phát, đấm mười phát. Bọn cướp kia làm sao tránh được, toàn bộ bị Lâm Vân đánh gục xuống mặt đất. Lúc này Lâm Vân mới thở phào một cái. Hắn thầm than, thực lực của mình xác thực giảm xuống không ít.

Mấy tên cướp ngã xuống đất đều lộ vẻ hoảng sợ. Cái tên đứng trước mắt này thật là lợi hại. Phòng chừng cho dù Hắc Báo và Tham Xà trong tổ chức cũng kém người này. Nhưng mấy người đều bị đánh ngã xuống mặt đất, xương cốt toàn thân thì bị đứt gãy, hiện tại liền động cũng không động được.

Lâm Vân âm thầm vận chuyển lực lượng Tinh Vân, trong nháy mắt miệng vết thương đã khép lại. Nhặt lên một thanh dao găm, đi về hướng bốn người, dứt khoát cho mỗi tên một đâm vào cổ họng, hắn chẳng muốn nói nhiều với những hạng người như vậy.

Miêu Di ngồi dậy, áo của nàng đã bị kéo xuống một nửa, lộ ra một phần ngực trắng như tuyết. Bất quá, khi nàng nhìn thấy động tác trôi chảy của Lâm Vân, vì quá hồi hộp mà nàng quên mất tình cảnh của mình. Người thanh niên trước mắt này quả thực coi nhân mạng không là cái gì. Một cảm giác lạnh buốt tuôn lên đầu của nàng.

Mặc dù nàng hận những người này thấu xương, cũng chuẩn bị bất kể hậu quả, muốn giết tên đầu bóng lưng kia. Nhưng thật không ngờ người này càng dứt khoát hơn, giết người mà thoải mái như giết vài con kiến, khuôn mặt không có chút thay đổi nào. Hắn là ai? Rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu người rồi?

Bỗng nàng thấy Lâm Vân đi tới trước mặt mình rồi đứng lại, nhìn nàng từ trên xuống dưới. Lúc này Miêu Di mới chợt nhớ ra bộ ngực của mình còn

đang lộ ra ngoài, nàng vừa then vừa vội. Nhưng có vẻ như Lâm Vân không có ý cởi dây trói cho nàng, còn nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng.

Nhớ tới những lời Lâm Vân vừa nói, trong lòng không khỏi lại trầm xuống. Chẳng lẽ hôm nay mình không thoát được cảnh bị người khác cưỡng bạo. Nàng khép đôi mắt lại, trong lòng tự nhủ, bị một người cưỡng bạo dù sao còn đỡ hơn bị mấy người kia cưỡng bạo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tô Tịnh Như

L

âm Vân nhìn nữ cảnh sát nhắm chặt mắt, không khỏi buồn cười. Trong lòng tự nhủ, ta chỉ muốn đánh giá người một cái, cần gì phải bày ra bộ dáng cam chịu như vậy.

Lâm Vân đánh giá nàng một phen. Điển hình của mỹ nữ Đông Phương, tràn đầy anh khí. Một đôi mắt sáng, thanh tịnh như nước. Phần ngực bị lộ ra cực kỳ hấp dẫn. Trong ấn tượng của Lâm Vân, chỉ có thiếu phụ Trương Tuyên kia là có thể so sánh với nàng.

Ngắm xong một lượt, hắn liền cười dây trời cho nữ cảnh sát. Thấy nàng ta vẫn bất động, hai mắt nhắm chặt, không khỏi suýt nữa cười ra tiếng:

- Uy, người có phải có ý định hấp dẫn ta phải không. Người có thể mở mắt ra, bằng không ta sẽ động thủ đấy.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Miêu Di mới vội vàng mở to mắt. Nhìn thấy dây thừng trên người mình đã được cởi, mà Lâm Vân vẫn y nguyên nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình. Người nữ cảnh sát này liền đỏ bừng mặt, vội vàng kéo áo che ngực của mình lại.

Lâm Vân thấy thế mới thu hồi ánh mắt lại, nhưng ý cười vẫn không biến mất:

- Người có sao không?

- Ta, à, cảm ơn người đã cứu chúng ta. Đúng rồi, Tịnh Như còn ở trên xe.

Người nữ cảnh sát này bỗng nhớ tới điều gì đó, lập tức vọt tới chiếc xe.

Lâm Vân lắc đầu, tính cách của cô nàng này có chút giống Hàn Vũ Đình, hấp ta hấp tấp.

- Tĩnh Như, em không sao chứ?

Lâm Vân trông thấy người nữ cảnh sát vịn một cô gái đang bị trói hai tay ra khỏi chiếc xe.

- Di tỷ, em không sao, chị có sao không? Hiện tại chúng ta đang ở nơi nào?

Cô gái này nhìn quần áo của Miêu Di bị xé tan, vội vàng hỏi.

- Không có việc gì, chúng ta được người kia cứu.

Miêu Di lúc này mới phản ứng, bộ ngực của mình chắc vừa nãy đã bị người kia nhìn thấy hết.

- Cảm ơn người đã cứu chúng ta. Ta gọi là Tô Tĩnh Như. Còn đây là đội phó đội cảnh sát hình sự, Miêu Di, cũng là biểu tỷ của ta.

Cô gái được nữ cảnh sát vịn ra, dây thừng còn chưa được cởi, nhưng đã khẽ cúi người cảm ơn Lâm Vân.

Nhìn thấy Miêu Di mất nửa ngày cũng không cởi được dây thừng trên người Tô Tĩnh Như, Lâm Vân liền tiến lên, dùng vài lần là cởi được dây thừng cho Tô Tĩnh Như. Rồi hắn ngẩng đầu nhìn xem Tô Tĩnh Như.

Thầm than thật là một mỹ nhân bại hoại. So với Hàn Vũ Tích, vẻ đẹp của hai người như Xuân Lan Thu Cúc vậy, mỗi người đều có vẻ đẹp riêng. Khuôn mặt của nàng đẹp một cách thoát tục, làn da trắng nõn nà, còn lộ ra vẻ hồng hồng. Mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhăn mày đều lộ ra vẻ tự nhiên nhưng tràn đầy cao quý. Khiến người khác nhìn vào không thể không

sợ hãi than. Cho dù nàng ta bị bắt cóc tới đây, nhưng không có chút gì sợ hãi, mà vẫn ung dung bình tĩnh.

- Ta gọi là Lâm Vân, ta cứu các người chỉ là trùng hợp, vì ta vừa lúc đi đây.

Lâm Vân thản nhiên nói.

Thấy Lâm Vân vừa nãy nhìn chăm chăm bộ ngực của mình, hiện tại lại chỉ nhàn nhạt nhìn sang Tô Tịnh Như, Miêu Di có thể khẳng định người trước mặt mình này chỉ là ngụy quân tử. Hắn chính đang dùng kế lạt mềm buộc chặt để lấy lòng Tô Tịnh Như. Nàng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Nhưng nàng lại nghĩ tới vài kẻ cùng hung cực ác kia, đều bị người thanh niên này giết chết, không khỏi rung mình một cái.

Tô Tịnh Như không biết vài kẻ bắt cóc mình đã bị Lâm Vân giết chết. Nàng chỉ thấy người Lâm Vân này có làn da bóng loáng, khỏe mạnh, hơn nữa toàn thân còn phát ra một cỗ hương vị tươi mát dễ ngủ. Đây tuyệt đối không phải là mùi nước hoa. Mà nhìn cách ăn mặc tùy tiện của người thanh niên này, chắc là không có tiền mua nước hoa.

- Không biết Lâm tiên sinh đang làm việc ở nơi nào?

Tô Tịnh Như nhìn Lâm Vân, tuy hắn không phải rất đẹp trai, nhưng lại tạo ấn tượng tốt khi vừa nhìn. Huống chi người ta còn vừa cứu mình.

- A, hiện tại ta còn chưa tìm được công việc, đang chuẩn bị mấy ngày nữa đi tới chợ việc làm nhìn xem. Dù sao hiện tại ta có rất nhiều tiền mua vé vào cửa.

Lâm Vân thuận miệng trả lời.

Tô Tịnh Như và Miêu Di ngậy người nhìn Lâm Vân. Người này nói cái gì thế? Ai hỏi hắn có tiền hay không mua vé vào cửa? Mà vé vào cửa chợ việc

làm nhiều lắm cũng chỉ vài chục nguyên mà thôi.

- Ha ha, ta không có ý này, ý của ta là, hiện ta ta không cần phải lo lắng không có vé vào cửa chợ việc làm.

Vừa nói xong, Lâm Vân mới phát hiện, câu này của mình khác gì câu vừa nãy đâu. Nhìn thấy hai nàng lộ vẻ nghi hoặc đầy mặt, Lâm Vân thức thời im miệng. Nhưng trong lòng hẳn thực sự đang nghĩ, không phải lo lắng về vé vào cửa.

- Nếu Lâm tiên sinh không chê, có thể tới công ty của ta làm việc. Chỉ là không biết Lâm tiên sinh học về ngành gì?

Âm thanh của Tô Tịnh Như vĩnh viễn ôn nhu và thông thả như vậy. Giống như một vị tiên nữ không ở chốn phàm trần vậy.

Trong lòng Lâm Vân thầm than, một cô gái ôn nhu dễ mến như vậy, bọn cướp kia cũng có thể nhẫn tâm trói nàng lại.

- Tịnh Như, em...

Miêu Di còn chưa nói hết lời, đã bị Tô Tịnh Như khoát tay chặn lại.

- Đương nhiên ta không ngại. Ta cái gì cũng...à, cái gì cũng không biết, chỉ biết ăn cơm.

Thiếu chút nữa Lâm Vân đã nói ra cái gì mình cũng biết.

Từ lần trước bị tuyển dụng thất bại, Lâm Vân đã cẩn thận lo lắng, đưa ra một kết luận là, cách mình nói chuyện có vấn đề. Một người nói cái gì mình cũng biết, đủ để cho người khác nghi ngờ, cho dù là mình nói thật. Buồn cười lúc đó mình còn không ý thức được. Chỉ vì hẳn biết mình không có nói dối, cho nên mãi về sau mới kịp phản ứng.

- A, nếu có công việc nào tốn sức một chút, ta cũng có thể làm.

Lâm Vân nghĩ tới việc gì cũng không biết, có chút không đúng, liền tranh thủ bổ sung thêm.

- Không có vấn đề, chỉ cần có thể mời được Lâm tiên sinh tới công ty của ta, đã là vinh hạnh rồi. Đây là danh thiếp của ta, ngày mai ta sẽ đích thân gọi điện thoại cho Đường tổng. Người trực tiếp đi lên tầng 12 của tòa nhà Kim Thành, tìm công ty Hồng Tường báo danh là được.

Tô Tịnh Như lấy một tấm danh thiếp đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn thoán qua danh thiếp. Ở đâu còn không biết người khác không trông cậy vào mình có thể làm nên chuyện gì. Thuần túy chỉ là muốn báo đáp ơn cứu mạng của mình mà thôi. Cô gái này nói chuyện khiến người ta cảm thấy như tắm gió xuân, nghe xong đều rất thoải mái, không khỏi có chút hảo cảm với nàng.

Hắn liền không giả mồm cãi láo, nhận lấy danh thiếp. Trong lòng tự nhủ, công việc này cũng là do ta kiếm được, coi như ơn cứu mạng đối một năm ăn không ngồi rồi của công ty người. Chờ ta kết thành một sao, ta lập tức rời đi. Cho dù người muốn mời ta tiếp tục ở lại, ta cũng sẽ từ chối.

- Tốt, vậy ta liền không khách khí.

Lâm Vân nhận lấy danh thiếp liền nói.

Xa xa truyền tới thanh âm của xe cảnh sát, Lâm Vân không muốn liên hệ với những người cảnh sát này, trực tiếp nói với Miêu Di:

- Ta đi đây. Còn chuyện khai báo như thế nào, thì do người làm chủ.

Nói xong liền chào từ biệt hai nàng, xoay người rời đi.

Nhìn Lâm Vân đi xa, Miêu Di vẫn đang ngơ ngác. Trong lòng tự nhủ, người này giết bốn kẻ bắt cóc mà giống như không có việc gì xảy ra vậy. Tuy

thượng cấp đã ra mệnh lệnh, những kẻ bắt cóc này có thể trực tiếp bắn chết. Nhưng cũng không thể bỏ đi liền một câu cũng không nói chứ. Chuyện này mình nên giải thích như thế nào ?

Lâm Vân mặc kệ Miêu Di giải thích như thế nào, đây không phải là chuyện hấn quan tâm. Mất hơn một giờ mới trở lại nội thành, tìm một quán ăn đêm ăn chút gì đó. Khi trở lại nhà hàng quốc tế Mỹ Châu, phòng chừng Lục Dược đã sớm đi ngủ.

Cởi y phục ra, giặt rửa một chút, lại lần nữa xử lý tốt miệng vết thương. Tắm rửa sạch sẽ xong liền nằm xuống ngủ. Ngủ được ba giờ thì trời đã sáng.

Buổi sáng cùng ăn sáng với Lục Dược, Lâm Vân liền nói với Lục Dược, hấn muốn rời đi. Hấn không có nói cho Lục Dược là mình đã tìm được công việc. Chỉ là nói cho y biết, đợi tuần sau hấn sẽ quay lại giúp Diệp Sở Thiên chữa bệnh.

Lục Dược muốn đưa cho Lâm Vân một cái thẻ ngân hàng, nhưng lại sợ hấn tức giận Nếu chỉ vì một chuyện nhỏ mà khiến Lâm Vân xem thường mình thì không tốt. Ngấm lại từ nay về sau, cơ hội còn nhiều, cần gì phải vội vàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bộ Phận Tư Vấn Áo Lót Cho Nữ

L

âm Vân đi ra nhà hàng quốc tế Mỹ Châu, liền tới địa chỉ ghi trên danh thiếp của Tô Tịnh Như. Hiện tại hẳn cần một công tác ổn định, sau đó mới có thể tiếp tục kế hoạch Tu Tinh của mình.

Lâm Vân tin tưởng dựa vào kiến thức của mình, kiếm tiền không phải là việc khó. Nhưng mục đích ban đầu hẳn không phải là kiếm tiền, mà là để tu luyện nên mới phải kiếm tiền. Tìm một công việc có thể nuôi sống bản thân, lại có chỗ ở ổn định, cần gì lãng phí thời gian đi đâu tìm kiếm? Có một công việc ổn định là Lâm Vân thấy đủ.

Tòa nhà Kim Thanh là toà nhà cao nhất của thành phố Phần Giang. Hễ là người của Phần Giang, ai cũng biết địa chỉ. Cho nên Lâm Vân không mất nhiều thời gian hỏi han đã tìm được nơi này. Tối hôm qua, Tô Tịnh Như nói công ty của nàng nằm ở tầng 12. Nên vừa vào thang máy, Lâm Vân trực tiếp ấn nút lên tầng 12. Bất quá, khi ngón tay của Lâm Vân vừa ấn vào nút 12, thì phát hiện ngón tay của mình đã bị một ngón tay khác đè lên.

Chắc là do mình ra tay quá nhanh, người kia còn chưa kịp phản ứng đã ấn lên tay của mình. Hẳn quay đầu nhìn lại, hóa ra là một mỹ nữ tương đương xinh đẹp.

Mặc một bộ quần áo công sở, khiến đường cong của thân hình nàng đều lộ rõ. Tuy ánh mắt của nàng có chút mệt mỏi, nhưng không che lấp được vẻ khôn khéo trên khuôn mặt. Lâm Vân liền mỉm cười nói:

- Chào mỹ nữ, ngón tay của em thật mềm mại a.

Nữ nhân này thấy ngón tay của mình rõ ràng ấn lên ngón tay của người khác, khuôn mặt đỏ lên, đang định xin lỗi. Thì nghe thấy tên gia hỏa ăn mặc chả khác gì tên khất cái này lại dám đùa giỡn mình, còn cợt nhả gọi mình là mỹ nữ. Nàng đang muốn tức giận, đột nhiên nghĩ tới người này cũng lên tầng 12, mà tầng 12 chỉ có công ty của mình mà thôi.

- Người lên tầng 12 tìm ai?

Nữ nhân này không vì lời dí dỏm của Lâm Vân mà cảm thấy hảo cảm.

- Ta tới công ty Hồng Tường để đi làm. Tên ta là Lâm Vân.

Lâm Vân nói xong liền giơ tay muốn bắt tay với vị mỹ nữ kia.

Nhưng mỹ nữ hiển nhiên không có ý nắm tay hắn, Lâm Vân đành ngượng ngùng thu tay về.

- Người chính là Lâm Vân? Là người Tĩnh Như giới thiệu tới? A, ta gọi là Đường Tử Yên . Hiện tại đang phụ trách chi nhánh Hồng Tường thuộc tập đoàn Hồng Hải. Trước mắt được phân công quản lý phần điện tử và trang phục của Hồng Tường.

Đường Tử Yên nhướn mày nói.

Trong lòng nàng lại tự nhủ, vì sao Tĩnh Như lại giới thiệu một kẻ lôi thôi như vậy cho công ty? Còn dặn dò ta không cần an bài công việc gì cho hắn. Nhìn cái tính tình và bộ dạng lôi thôi này của hắn, thực không dám khen tặng.

Thang máy dừng ở tầng 12.

- Người đi theo ta.

Đường Tử Yên nói xong liền đi ra trước.

Lâm Vân đi theo đằng sau Đường Tử Yên. Về phần Đường Tử Yên lãnh đạm với hẳn, Lâm Vân cũng không thêm để ý tới. Dù sao mình tới nơi này cũng chỉ là kiếm tiền lương hồn qua ngày, cần gì quan tâm thái độ của vị Đường tổng này như thế nào.

- Người muốn làm cho ngành nào?

Đường Tử Yên thực sự nghĩ không ra, vì sao Tĩnh Như còn muốn bảo mình để cho tên gia hỏa này tự chọn lựa ngành làm việc.

- A, để ta xem chỗ nào có vị trí tốt thì ta liền ngồi ở chỗ đó.

Lâm Vân cũng lười hỏi vị Đường tổng này. Một người nam nhân, cần gì phải dong dài với nữ nhân làm gì.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Đường Tử Yên hận không thể nện tập văn kiện trong tay vào đầu hẳn. Hóa ra không phải hẳn muốn chọn ngành nào để làm việc, mà là chọn chỗ ngồi thoải mái để ngồi.

Cuối cùng, Lâm Vân tìm được một chỗ ngồi gần cửa sổ. Chỗ này khá thoáng mát, từ chỗ này nhìn ra ngoài, tầm nhìn rất rộng. Vị trí này rất thích hợp cho hẳn tu luyện. Vội vàng nói:

- Ta liền chọn vị trí này.

- Chỗ này không hợp với ngươi, ngươi chọn chỗ khác đi. Phía bên phải là bộ phận kỹ thuật điện tử của Hồng Tường, nếu không ngươi ra chỗ đấy ngồi?

Tuy Đường Tử Yên rất căm tức, nhưng vì mệnh lệnh của Tĩnh Như, không thể không khách khí với hẳn.

- Vì cái gì không hợp, ta thích chỗ này. Nếu không, ngươi gọi điện cho Tĩnh Như bảo nàng ta xem. Di, sao xung quanh không có ai ngồi vậy? Chẳng lẽ

chỗ này chỉ có một mình ta làm việc à?

Hắn còn dám thắc mắc? Đường Tử Yên chỉ muốn lao lên dùng chân đá bay Lâm Vân.

“Tĩnh Như có quan hệ gì với hắn? Mà hắn có thể xưng hô thân mật như vậy?”

Đường Tử Yên âm thầm hỏi.

- Tốt, người đã thích nơi đó, thì cứ ngồi. Tiểu Diễm, người mang đồ đạc của Hà Cầm chuyển sang chỗ ngồi khác, để chỗ ngồi này cho vị Lâm tiên sinh.

Đường Tử Yên nói xong, thì thấy một đoàn nam nữ đi vào.

Giờ Lâm Vân mới hiểu, không phải là không có người đi làm, mà hiện tại mới là giờ làm việc.

- Hà Cầm, người đổi vị trí, chỗ này tặng cho Lâm Vân, hắn mới tới nơi này làm.

Đường Tử Yên dặn dò một vị thiếu phụ đầy đặn tuổi chừng 30.

- Vâng, Đường tổng.

Tuy Hà Cầm không biết Lâm Vân là ai, nhưng có thể làm cho Đường tổng tự mình an bài chỗ ngồi, hắn khẳng định không phải người bình thường. Nhưng nàng lại nghĩ mãi không rõ, một người nam nhân đi vào bộ phận tư vấn áo lót cho nữ làm cái gì.

Lâm Vân vừa sửa sang lại chỗ ngồi, trong nháy mắt xung quanh đã ngồi đầy người. Bất quá, toàn bộ đều là nữ nhân, không phải thiếu nữ thì chính là thiếu phụ. Thậm chí còn có hai bác gái. Cũng may cấp bậc của hai bác gái này không phải là quá cao.

Lâm Vân tròn tròn mắt, mình rõ ràng ngồi trong một đám nương tử quân. Không biết đây là bộ phận gì, mà toàn nữ là nữ.

Nhìn Lâm Vân há hốc mồm, trong nội tâm của Đường Tử Yên mới thư sướng một chút. Đó là do người chọn, đừng trách ta. Bất quá, nàng vẫn cười mỉm đi tới trước mặt Lâm Vân:

- Lâm tiên sinh, chắc người đã hài lòng với vị trí mới này của mình. Bất quá, còn mong Lâm tiên sinh, lúc làm việc không nên quấy rầy các đồng nghiệp xung quanh. Người có thắc mắc gì thì trực tiếp đi tìm ta là được.

Nói xong, không đợi Lâm Vân trả lời, đã uốn éo mông rời đi.

Lúc thì gọi mình là Lâm Vân, lúc thì gọi mình là Lâm tiên sinh, Lâm Vân ở đâu còn không biết, vị Đường tổng này rất không thích mình.

- Vị mỹ nữ này, ta muốn hỏi một chút, đây là bộ phận nào vậy?

Lâm Vân thấy mình đã đắc tội Đường tổng, đành phải ra vẻ phục tùng, hỏi một cô gái mặt tròn tròn ngồi ở phía sau.

- A, Đường tổng không nói cho người biết sao? Đây là bộ phận tư vấn áo lót cho nữ.

Nói tới đây, khuôn mặt của cô gái đỏ lên.

Trong nội tâm của nàng nghĩ, vì sao lại có một nam nhân ở bộ phận này? Con trai làm ở bộ phận áo lót cũng có, nhưng phần lớn đều sắp xếp ở phòng tiêu thụ sản phẩm. Mà cho dù ở phòng tiêu thụ, cũng tương đối ít, chớ đừng nói là ở bộ phận tư vấn áo lót cho nữ.

- Bộ phận này của chúng ta chủ yếu là làm những cái gì?

Lâm Vân đã toát mồ hôi đầy trán.

- Chính là chăm sóc khách hàng, cố vấn cho khách hàng. Chẳng hạn như có khách hàng mua sản phẩm của chúng ta, nếu họ cảm thấy chất lượng của sản phẩm có vấn đề, có thể gọi điện thoại thông báo. Bộ phận của chúng ta sẽ có trách nhiệm giải thích và chỉ đạo. Vạ nhất khách hàng không hài lòng, chúng ta còn phải mang khách hàng tới cửa hàng để giúp họ chọn mua sản phẩm phù hợp. Ách, người là người mới sao?

Cô gái mặt tròn giải thích vô cùng cẩn thận.

Lâm Vân vô lực ngồi xuống. Trong lòng tự nhủ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Nếu không lại tìm vị Đường tổng kia tìm một chỗ ngồi khác? Bất quả, đoán chừng vị Đường tổng kia đang ở văn phòng đợi mình tìm nàng đây. Ngẫm lại, vẫn là đứng lên đi tìm Đường tổng bảo đổi lại vị trí.

- A, Đường tổng đã đi ra ngoài. Ngày mai người đến tìm chị ấy. Hôm nay chị ấy có khả năng không về công ty.

Ngăn Lâm Vân lại chính là bí thư của Đường Tử Yên, Tiểu Diễm.

Lâm Vân liền cảm thấy buồn bực. Đây không phải nàng ta muốn chinh mình sao? Làm gì có chuyện ra ngoài trùng hợp như vậy? Tốt thôi, từ nay về sau ta không cần tìm nàng ta nữa. Ngồi ở chỗ toàn con gái thì sao? Dù sao, mỗi ngày mình chỉ cần đến nơi này báo danh, kiếm tiền lương tu luyện là được.

Tư vấn áo lót cho nữ thì thế nào. Dù sao mình cũng sẽ không đi tư vấn. Những chuyện này để cho các nữ nhân bên cạnh giải quyết là được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền thoải mái. Đã đến nơi này, thì thích nghi vậy.

Hiện tại là là mười giờ sáng, ánh nắng ấm áp chiếu lên người của Lâm Vân, khiến hần cảm thấy cực kỳ thoải mái. Thoáng vùn chuyển lực lượng Tinh Vân trong người, rõ ràng thông suốt, không khỏi mừng rỡ, nơi này đúng là nơi tốt a.

Đường Tử Yên đang ngồi ở văn phòng tổng giám đốc, nàng không có đi ra ngoài. Nàng đang chờ Lâm Vân lần nữa tới tìm mình để đổi chỗ ngồi. Người này nên phải chĩnh mấy lần, mới khiến hấn biết được quyền uy của lãnh đạo.

Chính là đợi tới tận giờ ăn trưa, cũng không thấy Lâm Vân tới. Đành phải đi ra xem hấn đang làm cái gì Nếu hấn dám quây rầy các đồng nghiệp xung quanh, mình sẽ lập tức tố cáo hấn tới Tỉnh Như.

Bất quá, khiến Đường Tử Yên buồn bực chính là, hấn rõ ràng đang ngồi dựa vào ghế, tại ánh mặt trời ấm áp ngủ say.

Một cỗ lửa giận lập tức dâng trào, nhưng cũng chỉ biết buồn bực trở về văn phòng. Tỉnh Như cũng đã nói qua, không cần quan tâm tới hấn, chẳng lẽ mình còn trông cậy vào hấn có thể làm được việc sao? Huống hồ còn ở bộ phận áo lót, có thể trông cậy hấn làm được cái gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lâm Vân Làm Việc

G

iữa trưa, lúc Lâm Vân đang say sưa ngủ, thì có người mang một hộp cơm tới cho hắn.

- Cảm ơn em, anh tên là Lâm Vân.

Tâm tình hiện giờ của Lâm Vân không tồi. Minh tỉnh dậy thì đã có cơm hộp do cô gái mặt tròn kia mang tới hộ.

- Không có gì, từ nay về sau chúng ta đều là đồng nghiệp. Em giúp anh lần này, anh lại giúp em lần sau. À, mà tên em là Trình Lệ.

Cô gái mặt tròn có chút dí dỏm nói. Nàng thấy Lâm Vân mặc dù được Đường tổng tự mình an bài chỗ ngồi, nhưng có vẻ như Lâm Vân không phải là kẻ có tiền. Không nói tóc tai có chút bù xù, mà quần áo hắn đang mặc cũng không đáng bao nhiêu tiền. Hơn nữa, đôi giày thể thao mà hắn đeo còn có chỗ rách.

Nàng giúp Lâm Vân mang cơm hộp tới vì đây là lần đầu tiên hắn đi làm, ngoài ra nàng còn có một chút đồng tình với Lâm Vân.

Cả buổi sáng Lâm Vân đều không có tu luyện. Bởi vì ánh nắng mặt trời vô cùng ấm áp, khiến hắn không nhịn được ngủ say. Hiện tại tinh thần rất tốt, liền nhanh chóng ăn hết hộp cơm. Sau đó là ngồi trò chuyện với Trình Lệ về công việc của công ty. Qua buổi nói chuyện, hắn mới biết tập đoàn Hồng Hải là tập đoàn rất lớn.

Tướng mạo của Lâm Vân tuy bình thường, nhưng hẳn là người có tính cách sáng sủa, ăn nói hài hước, thú vị. Hơn nữa trên người hẳn còn có một hương vị tươi mát tự nhiên, làm cho người khác rất dễ dàng gần gũi với hẳn.

Cộng thêm hẳn ăn mặc bình thường, khiến cho nữ nhân giảm đi tính cảnh giác đối với hẳn. Rất nhanh, các đồng nghiệp nữ đều vây xung quanh hẳn nói chuyện.

Mới một thời gian ngắn, Lâm Vân đã quen biết một vài đồng nghiệp nữ. Một cô gái có mặt trái xoan, lông mi dài tên là Vương Tiệp. Một thiếu phụ có dáng người đầy đặn, tuổi chừng hơn 30, tên là Vương Từ Từ. Một cô gái xinh đẹp nhất trong này tên là Úc Mạn Ni. Còn một thiếu phụ tuổi chừng 40 tên là Khương Phái Linh.

Tạo ấn tượng sâu nhất cho Lâm Vân lại là Khương Phái Linh. Tuy nàng đã gần 40 tuổi, nhưng lại có đôi mắt hút hồn giống như cô nàng Trương Tuyền ở chợ việc làm lần trước. Lâm Vân sờ sờ cái mũi, trong lòng tự nhủ, hai người coi như là nữ nhân thành thực à.

Đường Tử Yên đi vào văn phòng, rất xa đã nhìn thấy Lâm Vân trò chuyện thân mật với vài người nữ đồng nghiệp. Nhớ lại lúc trong giờ làm việc vừa nãy hẳn vẫn còn ngủ say sưa, nàng quả thực rất tức giận. Thực muốn đi tới kéo tai hẳn, lại hung hăng đánh một trận. Bất quá, hiện tại đang là lúc nghỉ trưa, Lâm Vân muốn làm gì thì làm, Đường Tử Yên cũng không quản được.

- Trưởng phòng của bộ phận này là ai? Ta muốn xin nghỉ buổi chiều.

Bởi buổi chiều hẳn còn muốn đi tìm chỗ ở. Chứ không thể mỗi ngày đều ở bên ngoài tu luyện được. Mà cho dù ra ngoài tu luyện, cũng cần một chỗ tắm rửa, ngủ nghỉ a.

- Lâm Vân, người không phải là phó phòng sao? Người đi ra ngoài không cần phải xin nghỉ. Bởi trưởng phòng Hà Cầm còn không có tới.

Vương Tiệp nháy nháy hàng lông mi đẹp, nói.

- Đúng vậy a, Lâm Vân. Ta cũng nhìn thấy bảng thông báo nhân sự ở hành lang. Bất quá, trên đấy không ghi người là phó phòng của ngành nào. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bảng thông báo như vậy.

Úc Mạn Ni nói xong hé miệng cười.

Lâm Vân thì tự nhủ, cô nàng Úc Mạn Ni này quả thực xinh đẹp. Làn da trắng nõn, eo nhỏ, dáng người cân đối, càng nhìn càng cảm thấy duyên dáng.

Thấy Lâm Vân đang ngẫm mình, khuôn mặt của Úc Mạn Ni đỏ lên. Nàng tự nhủ, người này có chút dè dặt.

Lâm Vân cười ha hả, cảm thấy làm việc ở đây cũng có chút ý tứ. Liền đứng lên nói:

- Không nghĩ tới, ta còn là phó phòng. Buổi chiều ta có việc, không đi làm, chào tạm biệt các vị mỹ nữ.

Nói xong liền xách cái túi rời đi văn phòng.

Mấy người còn lại đều nhìn nhau, trong lòng tự nhủ, người này quả thực lợi hại. Mới ngày đầu tiên đi làm đã xin nghỉ. Còn nói năng hùng hồn rằng buổi chiều mình có việc. Chẳng lẽ chuyện của công ty không phải là việc sao? Bất quá mọi người chỉ nghĩ trong lòng mà thôi. Dù sao người này mới tới đã được lên làm phó phòng, hơn nữa còn được Đường tổng đích thân an bài chỗ ngồi.

Một đám nữ nhân bát quái đều đang suy đoán quan hệ giữa Lâm Vân và Đường Tử Yên. May mắn Đường Tử Yên không biết. Nếu như nàng mà biết, kiểu gì chả bị chọc giận đến ngất xỉu.

Lâm Vân đi ra tòa nhà Kim Thành, trong lòng đang tính toán nên đi đâu tìm chỗ ở.

.....

Văn phòng điện tử Hưng Đạt.

Trương Tuyền vừa mới ăn cơm trưa xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc. Chuyện hai ngày trước, tuy khiến nàng có chút không thoải mái, nhưng hiện tại nàng cơ bản đã quên hết.

‘Phanh’ một tiếng, lại có người không gõ cửa mà vội vàng mở cửa phòng làm việc, Trương Tuyền liền biến sắc. Nàng không ngờ lại có người không gõ mà vào đi vào xông xộc thế. Cho dù là tổng giám đốc tới văn phòng làm việc của mình, cũng phải gõ cửa trước.

- Trương Tuyền, là thật, là thật. Người nhanh đi liên lạc với người kia đi. Liên lạc nhanh rồi nói cho ta biết.

Người đi vào là Đàm tổng công và Trương Đào ở bộ phận công trình. Đàm tổng công vừa vào đã nói năng lộn xộn, còn không ngừng giơ tay làm dấu.

- Đàm tổng công, cái gì là thật, ngài đang nói cái gì vậy?

Trong lòng Trương Tuyền có chút không thoải mái. Cho dù người là giám sát thiết kế cũng không cần phải thiếu lễ phép như vậy chứ.

- A, xin lỗi Trương trưởng phòng, là do ta quá kích động. Ta nói chính là sơ đồ thiết kế mạch điện lần trước. Hóa ra đó là thật. Ta dựa theo sơ đồ đó chế tạo ra máy hút bụi. Quả nhiên tạp âm chỉ còn một phần mười. Tạp âm trong đó không có mất hết, ta đoán chừng là chúng ta làm sai ở giai đoạn nào đó.

- Bởi vì có một cái ký hiệu trong sơ đồ là ta chưa từng thấy qua. Có thể sai lầm là ở chỗ này. Hiện tại ta muốn gặp trực tiếp vị thiết kế ra sơ đồ kia. Van

cầu người, Trưởng trưởng phòng, mau giúp ta liên lạc với hẳn.

Đàm Ái Hoa vừa thở hồng hộc vừa giải thích. Nói xong, khuôn mặt tràn đầy chờ mong nhìn Trương Tuyền.

- Đúng vậy a, Trưởng trưởng phòng. Một nhân tài như vậy nếu bị công ty khác phát hiện, công ty Hưng Đạt của chúng ta chỉ biết thua thiệt. Người nhanh đi liên lạc với hẳn.

Tương Đào cũng tràn đầy hưng phấn nhìn Trương Tuyền.

Đầu óc của Trương Tuyền vẫn còn chưa bắt kịp lời nói của hai người, thì chủ tịch công ty, Vạn Quốc Bân và tổng giám đốc công ty, Hồ Tiểu Đông đã xông vào hỏi:

- Lão Đàm, sơ đồ mạch điện kia là thật?

- Không sai, ta đã nghiệm chứng, hoàn toàn là thật. Đây là một kiểu mạch mới mà chưa từng xuất hiện trên thế giới. Nhưng còn có một linh kiện chủ yếu, không thể xác định nó là cái gì. Không giống như là điện dung hay điện trở. Chúng ta đang chờ Trưởng trưởng phòng liên lạc với người vẽ sơ đồ kia.

Đàm Ái Hoa cũng tràn đầy hưng phấn nói. Thật không ngờ mình vừa mới nói chuyện với họ qua điện thoại, chủ tịch và tổng giám đốc đã liền chạy tới rồi.

Mỗi người đứng ở đây đều hiểu giá trị của sơ đồ kia, quý giá như thế nào. Nếu làm được, thì có ý nghĩa công ty của bọn họ sẽ đi trước thế giới một bước về chế tạo máy hút bụi. Không chừng còn có cơ hội tiến vào top 5 xí nghiệp hàng đầu thế giới.

- Tiểu Trương, nhanh đi liên lạc với hẳn. Công lao lần này của người không nhỏ a.

Hồ Tiểu Đông vui mừng thúc dục Trương Tuyền.

Trương Tuyền quả thực ngây người. Không ngờ kẻ điên kia lại có thể thiết kế một sơ đồ mạch điện như vậy. Buồn cười chính mình còn tưởng hắn có vấn đề về thần kinh, còn đưa cho hắn số điện thoại giả nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nên Tặng Cho Nàng Ấy Cái Gì?

S

ao vậy Trương Tuyền?

Hồ Tiểu Đông thấy Trương Tuyền ngẩn người nửa ngày không nói lời nào, liền hỏi.

- A, ta tưởng hắn là người điên, nên không lưu điện thoại của hắn lại, mà chỉ đưa cho hắn số điện thoại ảo. Thậm chí còn chưa hỏi hắn tên gì. Chỉ nghe qua hắn giới thiệu các công ty khác tên hắn là Lâm Vân thì phải.

Hiện tại Trương Tuyền chỉ cảm thấy cực kỳ hối hận.

- Người, người làm việc như thế mà coi được a. Người là trưởng phòng phòng nhân sự, lại dùng thái độ như vậy tuyển nhân viên. Một ngành quan trọng nhất của công ty như vậy còn có thể giao cho người quản lý nữa sao?

Đàm Ái Hoa nghe Trương Tuyền nói vậy, cực kỳ giận dữ trách mắng.

- Đàm tổng công không nên kích động. Trương Tuyền, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tương Đào, người đóng cửa văn phòng lại.

Hồ Tiểu Đông thấy thế vội vàng khuyên nhủ Đàm Ái Hoa.

Trương Tuyền chỉ thầm thở dài. Tuy có chút ủy khuất, nhưng việc này cũng một phần là lỗi của mình. Nàng đành phải kể lại từ đầu đến đuôi câu chuyện. Cuối cùng còn nói chính mình đã nghĩ tuyển hắn tới phòng hành chính tổng hợp làm việc lặt vặt. Nhưng thấy hắn hành động không giống người bình thường, nên mới buông tha cho ý định tuyển dụng.

Mọi người sau khi nghe xong đều lâm vào trầm tư. Nếu đúng như người nọ nói, cái gì hần cũng biết, như vậy hần không phải là người, mà là yêu quái.

Bất quá, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Trương Tuyền. Cho dù là ai ở vị trí của Trương Tuyền, cũng đều làm như thế. Thậm chí chưa chắc bằng Trương Tuyền. Hơn nữa, theo lời kể của nàng, cả chợ việc làm lớn như vậy, chỉ có mỗi Trương Tuyền là cho người nọ cơ hội.

- Chuyện này không phải là lỗi của Trương Tuyền. Nếu đúng như lời hần nói, vậy thì hần rất lợi hại. Qua lời kể của Trương Tuyền, có thể đoán được hần còn ở thành phố Phần Giang. Nếu chúng ta có thể tìm được hần thì liền dùng cái giá cao nhất để thuê hần. Cho dù hần nói không đúng hết, nhưng chỉ cần hần biết thiết kế cái mạch này, là đủ rồi.

Chủ tịch Vạn Quốc Bản kết luận.

- Chủ tịch nói đúng. Trương Tuyền, vừa nãy ta hơi có nóng giận, mong người bỏ quá cho. À, mà không phải người cho hần một số điện thoại sao, chúng ta có thể dựa theo số điện thoại đó tìm tung tích của hần.

Mặc dù Đàm Ái Hoa nói lời xin lỗi với Trương Tuyền, nhưng hiển nhiên y vẫn hy vọng Trương Tuyền có thể tìm được Lâm Vân.

Hơn nữa, trong lời nói của Đàm Ái Hoa vẫn mang theo sự trách cứ. Chỉ là chủ tịch đã lên tiếng, y cũng không muốn nói thêm gì. Chỉ gửi hy vọng tìm được người cho Trương Tuyền.

Hai mắt của Trương Tuyền sáng lên. Đúng vậy a, mình có thể khai thông cái số kia, chờ hần gọi lại thì biết ngay.

- Tốt, ta sẽ đi khai thông số điện thoại kia ngay bây giờ. Ta sẽ tận dụng hết mọi khả năng để tìm ra người kia.

....

Lâm Vân đi dạo ở phụ cận tòa nhà Kim Thành cả buổi chiều, đã hỏi rất nhiều nhà trọ, nhưng chưa tìm được nhà trọ nào thích hợp. Không phải là không có chỗ ở, mà là giá tiền thuê quá cao, Lâm Vân không trả nổi. Phòng rẻ nhất cũng muốn năm trăm nguyên một tháng. Hơn nữa phải giao trước 3 tháng tiền nhà. Lâm Vân sờ số tiền trong túi áo. Chỉ có chưa đến tám trăm nguyên, hắn liền lắc đầu, thở dài, tiếp tục tìm kiếm.

Tòa nhà Kim Thành nằm ở chỗ tiếp giáp giữa khu Phố Nguyên và khu Triều Dương của thành phố Phần Giang. Lâm Vân một mực ở khu Triều Dương tìm nhà trọ, nhưng không tìm được. Lâm Vân cũng không muốn tiếp tục ở chỗ Lão Yêu. Cũng không phải bởi vì hắn không có ý tứ, mà bởi vì nhà hàng quốc tế Mỹ Châu cách chỗ mình đi làm quá xa.

Mắt thấy trời sắp tối, Lâm Vân tìm cả chiều mà không tìm được chỗ ở, tâm tình rất buồn bực. Xem ra, hôm nay đành phải ở bên ngoài tá túc thêm một đêm vậy.

Qua ngày mai chính là kỳ nghỉ dài hạn năm ngày. Hôm nay đã là 29 tháng 4, nếu không, đợi đến ngày nghỉ dài hạn thì mình chậm rãi đi tìm. Ủ, ngày 29 tháng 4 không phải là ngày sinh nhật của Hàn Vũ Tích sao? Không biết nàng ấy đã làm xong thủ tục ly hôn chưa?

Bất quá, là sinh nhật của Hàn Vũ Tích, mình nên tặng cho nàng ấy một món quà. Hôm nay đưa cho nàng ấy đã không kịp rồi. Hiện tại chắc không tìm được phòng ở, vậy đi mua quà sinh nhật trước, ngày mai đưa cho nàng ấy cũng được.

Lâm Vân đi tới cửa hàng trang sức, nhưng hắn chỉ có hơn bảy trăm nguyên, cho dù mua một góc của khối ngọc cũng không đủ. Dạo qua một vòng, dưới sự khinh bỉ của nhân viên bán hàng, Lâm Vân đành phải thở dài, dùng hơn một trăm nguyên mua một cái dây vòng màu xanh nhạt.

Đi ra cửa hàng trang sức, hăn nghĩ cũng không thể chỉ tặng một cái dây vòng trống trơn a. Nếu không mua được cái gì đeo vào, thì mua cái khác tặng nàng ấy vậy.

Sau lưng nhân viên bán đồ trang sức vẫn còn khinh bỉ. Trong lòng hăn tự nhủ, mua không nổi ngọc để xuyên vào, có mỗi cái dây thì có tác dụng quái gì.

Bất tri bất giác lại tới chỗ có quả Minh Yên lần trước. Lâm Vân nhìn cái cây ra quả Minh Yên này, trong nội tâm rất cảm thán. Cũng nhờ cái cây này mà mới có thể giải quyết được vấn đề tu luyện. Từ nay về sau mình nhất định phải đem cái cây này đi. Cái cây này là bảo bối a! Mà hình như chỉ thấy có chỗ này mọc cây Minh Yên, chỗ khác lại không thấy.

Vuốt ve cây Minh Yên, Lâm Vân đột nhiên nghĩ tới. Nếu dùng lõi của cây Minh Yên làm đồ trang sức hoặc làm thành cái gì đó, chỉ cần đeo trên người, sẽ có tác dụng nâng cao tinh thần cho người đeo nó. Còn có thể khử trừ mệt mỏi và tà khí. Nhưng mấu chốt là, mình phải đưa tinh lực của mình vào đó, lõi của cây Minh Yên mới có tác dụng. Nếu vậy, sao không chặt cái cây này, dùng lõi của nó làm thành một cái vòng cổ đưa cho Hàn Vũ Tích.

- Vũ Tích tỷ, vì sao ngày nào em cũng thấy chị mang theo cái gối này tới công ty vậy. Không thấy phiền chán sao?

Mỹ Na nhìn cái gối trong tay Hàn Vũ Tích, liền hỏi.

- Không phiền, chị cảm thấy dựa vào cái gối này rất thoải mái. Lúc ở nhà dùng máy tính, chị cũng dùng nó.

Mặt của Hàn Vũ Tích đỏ lên, vội vàng giải thích.

- Vậy sao chị không mua hai cái mà dùng. Bất quá, ánh mắt của chị không sai. Cái gối này không những đẹp về kiểu dáng, đến màu sắc cũng rất phù

hợp. Nếu không, Vũ Tích tỷ, đến kỳ nghỉ dài hạn, hai chị em mình đi mua sắm thêm một cái nữa.

Mỹ Na nhìn gối dựa của Hàn Vũ Tích nói.

- Mỹ Na, buổi tối đi hát karaoke không? Tiểu Du và Hứa Khiết đều đồng ý đi. Vũ Tích đi cùng luôn nhé. Hôm nay, Thẩm Quân mời khách.

Xa xa truyền tới tiếng của Phương Bình.

- Chị không đi, Mỹ Na, em đi đi, nhớ về sớm đấy.

Hàn Vũ Tích dặn dò Mỹ Na. Đừng nói nàng vốn không thích đến những nơi ồn ào như vậy, có Thẩm Quân mời khách, nàng càng không muốn đi.

Mỹ Na biết Hàn Vũ Tích không thích đi những nơi như vậy, cũng không miễn cưỡng. Liền chào tạm biệt rồi đi theo Phương Bình.

- Vũ Tích, đi cùng đi. Hôm nay anh vì em mới mời khách mà.

Thẩm Quân xuất hiện trước mặt của Hàn Vũ Tích, thành khẩn nói.

- Không cần, chồng của tôi đang đợi tôi về.

Thanh âm của Hàn Vũ Tích không có chút cảm tình nào.

- Vũ Tích, hôm nay là sinh nhật em, em là diễn viên chính. Anh cố ý mời tất cả mọi người đi ra ngoài chơi, chúc mừng sinh nhật em. Em nên cho anh chút mặt mũi chứ.

Thẩm Quân tiếp tục nói, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Tích.

Nghe Thẩm Quân nói vậy, Hàn Vũ Tích mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của nàng. Vừa sửng sốt, vừa có chút khổ sở. Không biết ai đó có nhớ ngày sinh nhật của mình hay không.

Ngược lại tên Thẩm Quân này lại nhớ được ngày sinh của nàng, khiến nàng có chút cảm động. Bất quá, nghĩ tới mục đích của y, nàng liền trả lời:

- A, vậy thì cảm ơn, nhưng chồng của tôi thực sự đang đợi tôi về.

Sắc mặt của Thẩm Quân trầm xuống. Trong lòng tự nhủ, cô nàng này thật khó dụ dỗ. Chồng người đang chờ? Lừa gạt ai đó? Chồng của người là tên tâm thần, ai chả biết.

- Cái này có quan hệ gì. Dù sao đầu óc của chồng em cũng không...

Thẩm Quân lập tức ngừng lời.

Hàn Vũ Tích nghe thấy vậy, sắc mặt liền phát lạnh. Bỗng nhiên nàng lộ vẻ kinh hãi. Thẩm Quân thấy nàng vui vẻ, trong lòng thở dài một hơi, vẫn còn cơ hội.

- Lâm Vân.

Hàn Vũ Tích kinh hãi vì nàng nhìn thấy Lâm Vân rõ ràng đứng ở chỗ cây đại lúc trước. Nàng liền không chút suy nghĩ chạy tới, chỉ để lại Thẩm Quân với vẻ âm trầm trên mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 28: Không Nói Lên Lời

L

âm Vân chính đang vuốt ve cây Minh Yên, trong lòng suy nghĩ làm sao để chặt cái cây này. Cái cây này không lớn không nhỏ, to bằng khoảng cánh tay, mình chỉ cần dùng ít sức là chặt đứt. Nhưng hiện tại là ban ngày, nếu bị ai nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị phạt tiền. Vẫn là đợi đến tối, không ai nhìn thấy thì chặt a.

- Lâm Vân, sao người lại ở chỗ này?

Còn chưa đến gần Lâm Vân, Hàn Vũ Tích đã kêu lên hỏi. Từ lần trước Lâm Vân dùng kim châm trị liệu cho mình, Hàn Vũ Tích cảm thấy toàn thân đều vô cùng thoải mái. Hơn nữa còn có cảm giác thân thể của mình tốt hơn trước nhiều.

Chỉ là lần trước muội muội đánh Lâm Vân, nhìn lúc hấn rời đi, cả sau lưng đều là máu, trong lòng nàng luôn có chút lo lắng. Thậm chí còn mong ngóng gặp lại hấn.

Nghĩ tới lúc trước hấn vì mình mà mới thành như vậy. Tuy một mực không rõ Lâm Vân như thế nào lại biết dùng kim châm trị bệnh, nhưng mong muốn gặp lại Lâm Vân càng ngày càng bức thiết. Đặc biệt, mỗi lần ôm cái gối kia, nàng càng nhớ hấn hơn. Hôm nay rõ ràng có thể trông thấy hấn, trong nội tâm đương nhiên cao hứng.

- Vũ Tích, sao người lại ở đây? A, đúng rồi, ta quên mất công ty của người ở gần chỗ này.

Lâm Vân còn đang suy nghĩ cái cây, nghe thấy Hàn Vũ Tích gọi hăn, mới kịp phản ứng. Hăn không khỏi xấu hổ, thực lực của mình bây giờ vẫn là quá thấp. Nếu không phải là Hàn Vũ Tích, mà là một kẻ khác muốn tập kích hăn, không chừng hăn muốn ăn thiệt thòi lớn.

- Người ở đây làm gì?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân chính đang vuốt vuốt cái cây, trong lòng liền kỳ quái. Chẳng lẽ hăn lại đói bụng sao? Nhưng mấy quả đại trên cái cây kia đều bị hăn ăn hết rồi, hăn còn tới nơi này làm cái gì? Hăn khẳng định không phải là tới tìm mình, nếu tìm tới mình, thì không đứng ở chỗ này.

- Ta....

Lâm Vân không thể nói, vì ta không có tiền mua quà tặng người, mới phải đánh chủ ý tới cái cây này a.

- Người có đói không, chúng ta đi ăn cơm.

Hàn Vũ Tích nhẹ nhàng nói chuyện như vậy, khiến Lâm Vân rất kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên nàng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình. Thậm chí còn có một chút ôn nhu trong đó. Trong lòng hăn tự nhủ, chẳng lẽ ly hôn xong thì liền trở thành ôn nhu như vậy? Biết thế, ta đã sớm ly hôn nàng.

Nhìn Lâm Vân nhìn mình với vẻ kỳ quái, Hàn Vũ Tích không biết hăn kỳ quái cái gì. À, đúng rồi, đây là lần đầu tiên mình nhỏ nhẹ nói chuyện với hăn. Nàng cũng không biết vì sao thái độ của mình với hăn chuyển biến, nhưng nàng khẳng định, Lâm Vân lúc này tuyệt đối không giống với Lâm Vân lúc trước. Chắc có lẽ do bệnh của hăn đã khỏi nên mới như vậy.

- A, cũng được, tí làm vậy.

Lâm Vân vỗ vỗ cái cây.

- Tí làm cái gì?

Hàn Vũ Tích thắc mắc hỏi.

Lâm Vân giả vờ không có nghe thấy:

- Hiện tại đi ăn cơm sao?

- Ừ, người đi theo ta.

Hàn Vũ Tích dẫn theo Lâm Vân tới một quán cơm gần công ty.

Nhìn Hàn Vũ Tích và Lâm Vân rõ ràng giống một đôi vợ chồng ân ái đi ăn cơm, trong lòng Thẩm Quân rất khó chịu.. Y tự nhủ, tên kia chỉ làm một kẻ điên, chẳng lẽ Hàn Vũ Tích là đói bụng ăn quàng, ngay cả một kẻ điên cũng muốn.

Không quan tâm tới Thẩm Quân đang buồn bực phỏng đoán, Hàn Vũ Tích đã dẫn theo Lâm Vân tới quán cơm, tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống.

- Người muốn ăn gì?

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân ngồi đối diện, hỏi.

- Để ta gọi món ăn à?

Lâm Vân hỏi Hàn Vũ Tích.

- Ừ!

Hàn Vũ Tích vẫn muốn mời Lâm Vân tới một chỗ nhà hàng sang trọng ăn cơm, nhưng chỉ sợ thức ăn trong đấy quá đắt, chính mình không mời nổi. Mà thức ăn ở đây tương đối phù hợp, không quá tốn kém. Huống hồ Lâm Vân chỉ cần có cái ăn là tốt rồi, thức ăn đắt tiền đến mấy cũng chỉ là no bụng mà thôi.

- Kim Sa Ngọc Mễ (Một loại cơm trộn trứng), khoai tây xào dấm, nấm thập cẩm, một bát súp cá tiêu.

Lâm Vân gọi mấy món ăn và một bát súp, mới trả lại thực đơn cho bồi bàn.

Hàn Vũ Tích thấy hăn gọi mấy món như vậy, trong lòng rất rung động. Vì sao hăn biết mình thích ăn những món ăn này? Ngoại trừ món súp cá ra, các món còn lại đều là món ưa thích của mình. Nàng ngơ ngác nhìn Lâm Vân, bỗng lại cảm giác không rõ người trước mặt mình là ai.

Lâm Vân không biết món ưa thích của Hàn Vũ Tích là gì. Nhưng từ lần trước nàng mua thức ăn và mua đồ ăn trong cặp lồng, hăn có thể đại khái đoán ra, nàng thích những món ăn chay. Nhưng đến một quán cơm như vậy ăn chay, quả thực không thích hợp, nên hăn mới gọi một bát súp cá, để đầu bếp quán cơm này nhìn đỡ phải buồn bực mà thôi.

- Người, muốn uống rượu không?

Hàn Vũ Tích đột nhiên hỏi Lâm Vân. Hôm nay là sinh nhật của nàng, nàng rất muốn uống một chút rượu. Dù sao mấy năm qua, chỉ có năm nay sinh nhật của nàng là thoải mái một chút.

- Cũng được, hai ngày trước ta còn uống 9 bình rượu Mao Đài kia...

Lâm Vân lập tức ngừng lời. Trong lòng tự nhủ, mình cần gì nói những lời khiến Hàn Vũ Tích không vui này.

Hàn Vũ Tích âm thầm thở dài, nguyên lai hăn vẫn như cũ.

- Ta đi lấy một chai rượu đỏ.

Lâm Vân nhìn biểu lộ của Hàn Vũ Tích, liền biết nàng đang suy nghĩ cái gì, tranh thủ nói ra.

Nhìn Lâm Vân tới quầy hàng lấy rượu, Hàn Vũ Tích sâu kín thở dài. Nếu người này bình thường thì tốt rồi, hôm nay sinh nhật của mình, hẳn cùng mình qua sinh nhật, ai...

Đang nghĩ ngợi, Lâm Vân đã cầm một chai rượu đỏ tới. Món ăn đưa lên, Lâm Vân giúp Hàn Vũ Tích rót đầy một chén. Hẳn cũng tự rót cho mình một chén, giơ chén lên, vừa định nói một câu ‘Chúc người sinh nhật vui vẻ’, nhưng lại ngừng lại. Bởi nếu nói câu này, hẳn phải tặng nàng quà sinh nhật. Mặc dù hẳn rất muốn tặng quà cho nàng ngay lúc này, nhưng trong người hẳn không có bất kỳ đồ vật nào có thể mang ra tặng.

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân chỉ chất phát giơ chén lên, không nói một câu. Trong nội tâm rất buồn khổ, liền vùi đầu uống rượu. Lâm Vân cũng không dám để cho nàng uống quá nhiều. Một chai rượu uống hết, hẳn không gọi thêm nữa.

Tuy một bàn thức ăn, đều là món ưa thích của Hàn Vũ Tích, nhưng chủ yếu là Lâm Vân ăn. Ngược lại món súp cá, mỗi lần Lâm Vân đuổi chiếc đũa gấp, Hàn Vũ Tích cũng làm theo gấp cá.

- Món súp này có chút cay, không phải người không thích ăn cay sao?

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích chỉ gấp cá cho vào bát không ăn, đành phải nói ra.

- Ta muốn ăn cá, ta muốn tranh ăn với người...Ô ô..

Nói xong, Hàn Vũ Tích liền bỏ chiếc đũa xuống, gục xuống mặt bàn khóc rống.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích khóc, hẳn cũng rất ảm đạm. Hẳn biết Hàn Vũ Tích khó chịu, nhưng hẳn không cách nào giúp nàng. Chỉ yên lặng nhìn Hàn Vũ Tích khóc nước mắt.

Một lúc sau, Hàn Vũ Tích mới ngẩng đầu, lau nước mắt, bình tĩnh nói với Lâm Vân:

- Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.

- Thanh toán hóa đơn.

Hàn Vũ Tích tới bàn tính tiền.

- A, vị tiên sinh này đã thanh toán xong rồi.

Cô gái tính tiền nhẹ nhàng nói.

- Người lấy đâu ra tiền mà tra?

Đi ra quán ăn, Hàn Vũ Tích khó hiểu hỏi Lâm Vân.

- A, là ta nhặt mấy đồ sắt vụn rồi mang đi bán.

Lâm Vân đang định nói là có bằng hữu đưa hũn mười nghìn nguyên. Bất quá, nếu nói như vậy, chỉ sợ Hàn Vũ Tích lại quăng tới ánh mắt thất vọng. Dưới tình thế cấp bách, đành phải nói do mình bán sắt vụn mới có tiền.

Hàn Vũ Tích giật mình nhìn vẻ chất phát của Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quà Tặng Của Lâm Vân

H

àn Vũ Tích giật mình. Không ngờ người này lại nhặt đồ sắt vụn để bán, còn dùng số tiền kia để mời mình một bữa cơm. Nói như vậy, cái gói mà hân tặng cũng là dùng số tiền đó. Nghĩ tới những số tiền vất vả mà hân kiếm được, trong lòng nàng càng không dễ chịu, nước mắt lại rưng rưng.

Lâm Vân thấy thế tranh thủ đi trước một bước. Mỗi lần mình nói thật, Hàn Vũ Tích đều không tin tưởng. Chuyển sang nói dối, nàng lại tin là thật. Ai, đúng là nữ nhân a.

Rất muốn đưa ít tiền cho Lâm Vân, nhưng vừa nghĩ tới Lâm Vân là người thích sĩ diện. Ngay cả việc ở tại nhà hàng quốc tế Mỹ Châu, uống 9 bình rượu Mao Đài cũng bịa ra được, nên Hàn Vũ Tích đành phải do dự. Đối với một người thích sĩ diện, lại đầu óc có chút vấn đề, nếu mình đưa tiền cho hân, không biết hân có cảm thấy bị xúc phạm không?

Lâm Vân một đường chỉ nhớ tới cái cây Minh Yên kia, nên hân không biết Hàn Vũ Tích đang suy nghĩ cái gì.

Hiện tại ở ven đường cơ bản đều không thấy người qua lại, chớ nói gì ở chỗ công viên kia. Lâm Vân lấy ra một con dao nhỏ trong ba lô, dùng lực lượng Tinh Vân vận chuyển vào con dao, không mất quá nhiều sức, đã chặt đứt cái cây, để thừa lại phần gốc.

- Người làm cái gì vậy?

Lúc Hàn Vũ Tích phục hồi lại tinh thần, thì Lâm Vân đã chặt xong.

- Làm một thứ, người đi theo ta.

Nói xong, Lâm Vân đã cầm theo cái thân cây dài 20 cm rời đi.

Hàn Vũ Tích nhìn thấy Lâm Vân chỉ dùng một con dao nhỏ, lại có thể đơn giản chém đứt cái cây như vậy, nàng tưởng nhầm là con dao hắc cầm rất sắc bén. Thấy Lâm Vân rời đi, nàng cảm thấy hiện tại mình giống như đồng phạm của hắc vậy, nhưng vẫn đi theo phía sau. Tuy có chút khẩn trương, nhưng rõ ràng nàng lại không cảm thấy sợ hãi.

Mang theo Hàn Vũ Tích tới chỗ lần trước hắc tu luyện. Hiện tại trong công viên rất yên tĩnh, chỉ có vài người đi lại ở ngoài công viên. Tuy lúc này trong công viên chỉ có hai người, nhưng không biết vì sao nàng lại không lo lắng.

- Người ngồi xuống đi.

Lâm Vân chỉ về hướng cái ghế, bảo Hàn Vũ Tích ngồi xuống.

- Người muốn làm gì?

Hàn Vũ Tích thực sự không biết, đã trễ như vậy rồi, Lâm Vân còn bảo mình tới nơi này làm gì.

Lâm Vân cười cười, không nói gì. Chỉ là để ba lô xuống, ngồi đối diện với Hàn Vũ Tích. Sau đó lấy con dao ra, liên tục gọt vót cái cây. Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân không nói lời nào, mà chỉ chăm chú gọt thân cây, không biết hắc muốn làm cái gì. đành phải lẳng lặng nhìn Lâm Vân làm việc.

Lâm Vân gọt rất nhanh, Hàn Vũ Tích cơ hồ không nhìn thấy động tác của hắc. Chỉ trong chốc lát, cả thân cây chỉ còn cái lõi.

Hàn Vũ Tích còn đang kinh ngạc, Lâm Vân đã chặt đẽo đoạn lõi cây thành năm mười hai mảnh gỗ nhỏ. Động tác của Lâm Vân nhanh đến nỗi làm cho

nàng hoa cả mắt. Nhìn hẳn thành thực gọt đều, nàng cảm giác như hẳn thường xuyên làm việc này vậy.

Từng viên ngọc gỗ dần dần thành hình, trông rất là đẹp. Hàn Vũ Tích thấy vậy rất là chấn động. Vì sao Lâm Vân có thể làm được như vậy? Rõ ràng chỉ dùng tay vê là mẫu gỗ trở nên tròn trịa. Mà càng tuyệt hơn, đó là kích cỡ của từng viên đều y hệt nhau. Ít nhất, chỗ ngọc gỗ nàng nhìn này đều như vậy.

Chẳng lẽ cái cây này rất mềm? Hàn Vũ Tích nghĩ tới đây liền nhặt lên một cái gỗ vụn, vê trong tay, mới phát hiện gỗ rất cứng. Còn cứng hơn gỗ bình thường rất nhiều lần. Điều này, Lâm Vân làm sao làm được?

Lâm Vân không để ý tới hành động của Hàn Vũ Tích, chỉ chăm chú gọt thân cây Minh Yên thành hạt châu. Lại dùng lực lượng Tinh Vân chà xát thành hình tròn. Cho nên, trong mỗi khối ngọc gỗ đều có dính một ít lực lượng Tinh Vân.

Những viên ngọc gỗ này vừa được tích trữ lực lượng Tinh Vân, bề ngoài của chúng liền xuất hiện một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Nếu được đeo vào người, những viên ngọc gỗ này sẽ nhận chủ mà thu hồi lại ánh sáng bên ngoài.

Sau khi làm xong năm mươi hai viên ngọc gỗ, Lâm Vân đã cực kỳ mệt mỏi. Thoáng hít một hơi, lấy cái dây vòng màu lam nhạt lúc mua ở cửa hàng trang sức, dùng lực lượng Tinh Vân xỏ toàn bộ hạt ngọc gỗ lại. Một cái vòng cổ cực kỳ tinh mỹ đã hoàn thành.

Toàn bộ vòng cổ xuất hiện một tầng ánh sáng mơ hồ, vừa nhìn vào đã tạo cho người khác cảm giác thoải mái. Lâm Vân biết xuyên vòng cổ này được lực lượng Tinh Vân của mình tích nhập vào, sự quý giá của nó, ngoài hẳn ra, không có ai biết được.

Một cái vòng cổ được bao trùm lực lượng Tinh Vân, phỏng chừng tìm khắp thế giới này, cũng không tìm được cái vòng nào trân quý hơn nó.

Ngơ ngác, nhìn cái thân cây lúc trước, qua tay Lâm Vân, trong nháy mắt biến thành một cái vòng cổ, hơn nữa còn tinh mỹ, xinh đẹp như vậy, Hàn Vũ Tích chỉ có cảm giác không nói lên lời.

- Vũ Tích, chúc người sinh nhật vui vẻ! Vòng cổ này là tặng cho người.

Lâm Vân đưa xuyên vòng cổ tới trước mặt của Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích ngây dại, dù nàng suy đoán như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nghĩ ra là Lâm Vân làm cái vòng này để tặng cho mình nhân ngày sinh nhật. Nàng thậm chí đã suy nghĩ, có phải Lâm Vân lại phát bệnh, mình chỉ cần mặc kệ hắn, miễn hắn vui vẻ là được. Dù sao từ nay về sau, mình cũng sẽ không cùng hắn ở cùng một chỗ. Cũng sẽ không lại nhìn thấy bộ dáng phát bệnh của hắn.

Nhưng là nàng thật không ngờ, Lâm Vân làm cái vòng cổ như vậy là để tặng cho mình. Thật là một cái vòng cổ xinh đẹp a.

Hàn Vũ Tích run rẩy nhận lấy vòng cổ trong tay của Lâm Vân. Nước mắt không nhịn được lại tuôn trào. Đây là lần đầu tiên nàng rơi nước mắt hạnh phúc. Không còn là nước mắt sợ hãi, không còn là nước mắt chua xót, không còn là nước mắt khổ sở. Nguyên lại trên thế giới này, vẫn còn có một người thực lòng nhớ rõ sinh nhật của mình.

Lâm Vân lẳng lẳng nhìn Hàn Vũ Tích. Hắn biết tâm tình của nàng hiện tại là rất kích động. Cuộc sống của nàng vốn đã quá nhiều đau khổ rồi. Sinh sống với một người chồng điên khùng, hay ức hiếp nàng, lại sinh ra trong một gia tộc đã nhiều năm bỏ mặc nàng. Có lẽ sinh nhật hôm nay, là sinh nhật vui vẻ nhất từ khi nàng lấy hắn.

- Cảm ơn người, Lâm Vân. Cảm ơn.

Hàn Vũ Tích rất muốn bổ nhào vào lồng ngực của Lâm Vân, khóc lóc một phen. Nhưng nàng biết không thể làm như vậy, bởi mấy năm gần đây chịu khổ, chỉ có chính bàn thân nàng là rõ nhất.

- Vũ Tích, mấy năm qua, đã làm người vất vả.

Lâm Vân thương tiếc nhìn Hàn Vũ Tích, trong nội tâm hẳn cũng có chút khổ sở.

Hàn Vũ Tích vừa nghe Lâm Vân nói như vậy, đã không nhịn được nữa, liền bổ nhào vào trong ngực của Lâm Vân, nước mắt khóc lên. Cuối cùng, hẳn cũng đã hiểu sự đau khổ của mình mấy năm qua.

Lâm Vân ôm Hàn Vũ Tích trong ngực, mùi thơm ngát từ cơ thể nàng bay vào mũi hẳn, khiến hẳn có chút rung động. Hẳn cũng thật không ngờ, Hàn Vũ Tích có thể lao vào trong ngực của hẳn.

Ôm thân hình mềm mại, thơm ngát của Hàn Vũ Tích, nhưng trong nội tâm của Lâm Vân không có một tia tà niệm nào. Hẳn chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng của Hàn Vũ Tích.

Nằm trong ngực của Lâm Vân, Hàn Vũ Tích cũng ngửi được một mùi vị dễ chịu tỏa ra từ người hẳn. Nàng không biết do Lâm Vân là Tu Chân giả, mùi thơm là từ linh khí thiên địa tới, cho nên còn tưởng rằng tất cả nam nhân đều có mùi vị này.

“ Nhưng hình như khi mình ở gần người nam nhân khác, cũng không ngửi thấy mùi vị dễ chịu như của Lâm Vân a? Chẳng lẽ đây là mùi riêng của hẳn?”

Khuôn mặt của Hàn Vũ Tích chợt đỏ bừng, cố gắng kiềm chế không suy nghĩ tới vấn đề này nữa.

Chương 30: Màu Sắc Của Cái Kia Rất Đẹp

H

àn Vũ Tích từ từ rời đi bộ ngực của Lâm Vân, sắc mặt của nàng đỏ bừng, chỉ là trời tối, nhìn không quá rõ ràng.

- Lâm Vân, đây là món quà tốt nhất từ trước tới nay mà ta nhận được. Vòng cổ này tên là gì? Thật sự là đẹp!

Hàn Vũ Tích vuốt ve chiếc vòng cổ, yêu thích không muốn rời tay.

Lâm Vân nghĩ một lúc, trong lòng tự nhủ, ngọc trên vòng cổ này là làm từ lõi của cây Minh Yên. Chữ quả (果) hợp với chữ tâm (心), chính là chữ tư (思), vậy thì gọi nó là ‘Tư Liên’.

- Tên của vòng cổ này là Tư Liên.

- Tưởng Niệm?

Hàn Vũ Tích nghe nhầm Tư Liên thành Tưởng Niệm, khuôn mặt liền đỏ ửng. Trong nội tâm nghĩ, chẳng lẽ hắn muốn biểu đạt với mình cái gì sao? Ai, nếu hắn vẫn bình thường như hiện tại thì thật tốt.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích nghe lầm, cũng không có tận lực nhắc nhở. Dù sao cái tên Tưởng Niệm cũng không tồi.

- Đã không còn sớm, để ta tổng người trở về.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích còn đang sửng sốt, liền nói.

- Ủ, người có thể giúp ta đeo cái vòng cổ này được không?

Hàn Vũ Tích đột nhiên rất muốn đeo ngay cái vòng cổ này. Nhưng lời vừa nói ra, mặt nàng liền đỏ.

Lâm Vân cười cười nói:

- Đương nhiên, có thể cống hiến sức lực vì một mỹ nữ như người là may mắn của ta. Hắc hắc.

Khuôn mặt của Hàn Vũ Tích lại đỏ. Nhưng nàng chỉ sâu kín thờ dài, không nói gì.

Lâm Vân cẩn thận đeo vòng cổ cho Hàn Vũ Tích. Đứng lại gần nàng, người thấy mùi thơm nhàn nhạt phát ra từ người nàng, lại nhìn cái cổ trắng nõn kia, Lâm Vân cảm thấy rất thỏa mãn. Vừa rồi hai người ôm nhau hẳn còn chưa cảm thấy cái gì, nhưng hiện tới hẳn mới biết cái gì được gọi là hấp dẫn.

May mắn Hàn Vũ Tích cũng không có ý định hấp dẫn Lâm Vân. Sau khi Lâm Vân giúp nàng đeo vòng cổ xong, nàng chỉ trầm thấp nói một câu cảm ơn, liền rơi vào trầm mặc.

- Đi thôi, ta tổng người trở về

Thấy Hàn Vũ Tích không nói gì, hẳn đột nhiên có chút sợ hãi ở cùng một chỗ với Hàn Vũ Tích. Loại cảm giác này, hình như trước kia chưa bao giờ xuất hiện.

Lúc Lâm Vân và Hàn Vũ Tích trở lại chỗ công ty của Hàn Vũ Tích, mới phát hiện trên đường cái đã không có bóng người. Chỉ ngẫu nhiên có vài người đi vào trong quán ăn đêm.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới biết đã là 2h đêm. Nàng cảm thấy thời gian ở cùng với Lâm Vân trôi qua thật là nhanh . Liền tranh thủ đi lấy xe.

- Tối nay người đi cùng ta tới chỗ Mỹ Na ở được không. Ta sẽ ngủ ở cùng phòng với Mỹ Na.

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân hỏi.

Lâm Vân có chút sững sốt. Quả thật tối nay hắn còn chưa kiếm được chỗ ngủ. Mà mình đã nói với Lục Dực, là trong một tuần không quay lại nhà hàng quốc tế Mỹ Châu. Hiện tại nếu không phải Hàn Vũ Tích bảo hắn về cùng, hắn cũng chỉ có thể ngủ ở đầu đường.

Thấy Lâm Vân không trả lời, Hàn Vũ Tích đột nhiên nở nụ cười:

- Lúc này phỏng chừng nhà hàng quốc tế Mỹ Châu cũng đã đóng cửa. Ta nghĩ người đến đây cũng không vào được. Vẫn là ủy khuất tới chỗ ta một đêm a.

Nhìn Hàn Vũ Tích cười có chút cổ quái, Lâm Vân xấu hổ sờ sờ cái mũi, thốt lên:

- Nhưng chúng ta đã ly hôn.

Hàn Vũ Tích bị hắn làm cho tức giận:

- Người nghĩ đi đâu thế? Đến chỗ đây ta sẽ ngủ cùng phòng với Mỹ Na, còn người thì ngủ ở phòng ta. Ngày mai ta lại nghĩ biện pháp khác.

Trọng nội tâm nói thầm, chẳng lẽ không ly hôn, thì giống như người nghĩ sao, nằm mơ đi. Phi, mình suy nghĩ linh tinh gì vậy, thiệt là.

Lâm Vân thấy không còn cách nào, đành phải đi cùng với Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích mang theo Lâm Vân tới chỗ ở của Mỹ Na. Lúc nàng nhẹ nhàng mở cửa, liền có một cảm giác mình giống như lừa bạn tốt của mình, mang con trai về vậy. Khuôn mặt lại ửng hồng, tranh thủ thời gian lắc đầu, bảo Lâm Vân đi vào.

- Người ngồi tạm ở đây một lát. Phòng của ta ở bên trái, tí nữa ta tắm rửa xong, thì người vào tắm rửa rồi đi ngủ đi.

Hàn Vũ Tích dọn đồ xong liền đi vào phòng tắm.

Lâm Vân nhàm chán nhìn ngôi nhà mới này của Hàn Vũ Tích. Có hai phòng ngủ, một phòng khách, đồ đạc bên trong cũng không tệ lắm, rất trật tự ngay ngắn.

Dò xét xong, ngồi ở ghế salon tự định giá một lát. Quyết định ngày mai phải tìm được một căn phòng chỉ bắt nộp trước một tháng tiền thuê nhà. Hiện tại mình chỉ có hai trăm nguyên, tìm căn phòng nào rẻ rẻ chút để ở.

Hàn Vũ Tích đã tắm rửa xong, Lâm Vân đi vào chỉ rửa mặt qua loa một cái.

- Ta đi vào phòng của Mỹ Na, người vào phòng ta mà ngủ.

Hàn Vũ Tích nói xong, liền đi tới phòng bên phải.

- Vũ Tích tỷ, vì sao về muộn thế?

Lâm Vân mơ hồ nghe thấy tiếng của Mỹ Na, liền lắc đầu đi vào phòng của Hàn Vũ Tích.

Phòng cũng như người, cả căn phòng đều có mùi thơm nhàn nhạt của Hàn Vũ Tích, trên chăn càng có mùi thơm ngát của nàng. Lúc Lâm Vân mở chăn mềm ra, rõ ràng còn phát hiện ra một cái áo lót màu hồng ở dưới. Lâm Vân cẩn thận để áo lót sang một bên, trong lòng tự nhủ, Hàn Vũ Tích thật qua loa a. Bất quá, nhìn cái áo lót khá lớn này, phỏng chừng chỗ kia của nàng cũng không nhỏ.

Mang theo suy nghĩ miên man tiến vào cái chăn, hẵn bị một hương thơm thoải mái bao trùm. Rất nhanh, nằm trên cái gối của Hàn Vũ Tích, hẵn đã đi vào mộng đẹp.

Hàn Vũ Tích vuốt vuốt vòng cổ Tưởng Niệm, một cảm giác bình yên tràn ngập người nàng. Trong nội tâm càng thêm yêu mến cái vòng cổ này. Bất quá, hẳn gọi cái vòng cổ này là Tưởng Niệm, chẳng lẽ hẳn thật sự muốn ám hiệu cái gì sao? Vạn nhất ngày mai hẳn nói không muốn ly hôn với mình, mình nên làm sao bây giờ? Giấy ly hôn mình vẫn chưa ký tên trên đây. Ai, nếu hẳn trở lại bình thường thì tốt rồi.

Hàn Vũ Tích vừa lo được mất, dần dần đi vào giấc ngủ.

.....

- Vũ Tích tỷ, cái vòng thật đẹp a, là ai tặng cho chị vậy? Không thể nào, chẳng lẽ là ngày hôm qua chị đi hẹn hò với bạn trai sao?

Buổi sáng, Mỹ Na nhìn thấy cái vòng trên cổ Hàn Vũ Tích, ngạc nhiên kêu lên.

Bị tiếng kêu của Mỹ Na làm đánh thức, Hàn Vũ Tích nhìn Mỹ Na nói:

- Ngạc nhiên cái gì, chị còn chưa ngủ đủ, đã bị em đánh thức.

- Vũ Tích tỷ, chị hình như còn chưa ly hôn a. Vậy mà đã đi hẹn hò với bạn trai rồi, em thật sùng bái chị. Nhanh cho em xem cái vòng cổ này làm bằng cái gì, mà mới nhìn đã cảm giác thoải mái rồi. Để cho em sờ một cái.

Mỹ Na đang muốn sờ cái vòng trên cổ Hàn Vũ Tích.

- Em làm gì vậy, nha đầu chết tiệt, đừng làm rộn, để chị đi xem hẳn đã thức dậy chưa.

Hàn Vũ Tích đẩy Mỹ Na sang một bên, đứng dậy.

Mỹ Na dùng tay che miệng, ngạc nhiên nói:

- Không thể nào, chị còn mang hăn về? Còn cho hăn ngủ ở phòng của chị? Vũ Tích tỷ, lá gan của chị hiện tại lớn thật. Không được, em cũng muốn ra xem mặt hăn.

Hàn Vũ Tích giật mình, Mỹ Na vừa nói vậy, nàng đột nhiên nhớ tới mình còn quên để một cái áo lót ở dưới chăn. Nghĩ tới đây, khuôn mặt liền đỏ chót, nhìn rất động lòng người.

- Vũ Tích tỷ, chị làm sao vậy?

Mỹ Na còn chưa nói hết lời, Hàn Vũ Tích đã mặc xong quần áo vọt tới phòng của mình.

Chăn mềm đã được cuộn lại chỉnh tề, nhưng Lâm Vân lại không thấy, chỉ có một tờ giấy nhỏ. Hàn Vũ Tích kinh ngạc nhìn căn phòng, đột nhiên có một loại thất lạc không nói lên lời, rõ ràng quên luôn chuyện cái áo lót.

Cầm tờ giấy lên, trên đó viết:

- Cảm ơn người đã cho ta ngủ nhờ một đêm. Tối hôm qua ta ngủ rất ngon. Ta đi đây, người phải bảo trọng! A, đã quên, màu sắc của cái kia rất đẹp. Lâm Vân.

Hàn Vũ Tích kéo mạnh chăn mềm, cái áo lót màu hồng vẫn ở nguyên chỗ cũ. Chứng tỏ tối hôm qua Lâm Vân lúc đi ngủ, để áo lót một bên, đến buổi sáng lại thả về.

Hàn Vũ Tích ngơ ngác nhìn bức thư một lúc lâu, đột nhiên nhào lên giường, khóc lớn:

- Lâm Vân, anh là tên hỗn đản ...

Không biết nàng khóc vì hăn vô thanh vô tức rời đi, hay là vì cái gì khác. Chính nàng cũng không rõ ràng lắm, nhưng nàng chỉ cảm thấy hiện tại

mình rất thống khổ. Nàng có một loại cảm giác, từ nay về sau rất khó gặp lại hẳn.

- A, Vũ Tích tử, không biết là ai giúp chúng ta nấu xong cơm sáng...

Bên ngoài truyền tới tiếng của Mỹ Na.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đi Làm Muộn

H

iện tại trong lòng Trương Tuyền rất sốt ruột. Đã vài ngày rồi, nhưng không có ai gọi tới cái số mình đã khai thông này. Trương Tuyền liền biết cho dù có đợi thêm đi chẳng nữa, cũng không có ý nghĩa gì. Chắc hẳn Lâm Vân đã gọi vào số này từ trước rồi.

- Tuyền tử, người Lâm Vân kia thực sự lợi hại như vậy sao?

Nói chuyện chính là cô gái đi cùng Trương Tuyền ở chợ việc làm lần trước.

- Ủ, cái sơ đồ mạch điện kia đã được Đàm tổng công thử nghiệm và chứng minh có hiệu quả. Hai ngày này, ngày nào Đàm tổng công cũng gọi điện hỏi tới đã tìm được người chưa. Ai...

Trương Tuyền nói xong lại thở dài, thần sắc ảo não vô cùng.

- Tuyền tử, chị nói xem, cái cô gái xinh đẹp lần trước xung đột với chúng ta kia, có thể hay không quen biết Lâm Vân. Giống như về sau, nàng còn đuổi theo Lâm Vân thì phải.

Cô gái kia nói.

- Đúng vậy, cảm ơn em, Tiểu Trân. Vì sao chị lại không nghĩ ra nhỉ? Chúng ta chỉ cần đi tìm cô gái kia hỏi là biết. Nói không chừng nàng ta lại nhận thức Lâm Vân.

Trương Tuyền hưng phấn nói.

- Nhưng mà Tuyền tử, chúng ta làm như thế nào mới tìm được cô gái kia?

Tiểu Trân hỏi.

- Hình như nàng kia cũng ở chợ việc làm tuyển người. Hẳn là nàng kia đại biểu cho một công ty nào đó. Chúng ta có thể đến văn phòng tổ chức hỏi xem. Có lẽ sẽ tìm được manh mối.

Trương Tuyền tuy cảm thấy việc này rất khó khăn, nhưng vẫn kiên quyết tìm người.

....

Buổi sáng Lâm Vân giúp Hàn Vũ Tích nấu một ít cháo, luộc vài quả trứng, liền rời đi. Hẳn không biết nếu lại đối mặt Hàn Vũ Tích sẽ phải nói cái gì. Hẳn cảm thấy hẳn có một chút tình cảm khác thường với Hàn Vũ Tích. Đây là việc mà Lâm Vân không muốn xảy ra. Ở thế giới này, hẳn còn chưa có đủ chuẩn bị để yêu một nữ nhân. Huống hồ, hẳn còn không biết thái độ của Hàn Vũ Tích đối mình như thế nào.

Ở trong mắt của Hàn Vũ Tích, mình phỏng chừng chỉ là một người có đầu óc không bình thường. Hơn nữa là một người rất coi trọng hư vinh. Đêm qua, có thể là bởi vì Hàn Vũ Tích bất ngờ nhận được quà sinh nhật, nên mới kích động như vậy. Lâm Vân sẽ không đa tình, cho rằng nàng có cảm tình với mình. Cùng lắm chỉ là đồng tình mà thôi.

Đi đến một tiệm sách, đọc vài quyển sách cho qua thời gian. Hẳn chợt phát hiện, khoa học kỹ thuật ở thế giới này, quá rớt lại phía sau. Trong nội tâm hẳn dâng lên một loại xúc động, có nên viết ra vài phát minh vượt thời đại để rút ngắn thời gian nghiên cứu của thế giới này đi mấy trăm năm không?

Nhưng Lâm Vân lập tức lắc đầu. Việc này sẽ tốn của hẳn quá nhiều thời gian. Thời gian tu luyện của mình còn không đủ, cần gì phải phí thời gian làm những việc kia làm gì. Khi nào có thời gian rảnh thì viết ra vài phát minh thành một quyển sách, ai cần thì cho họ nghiên cứu.

Bởi vì mình đã tới nơi này một chuyến, vẫn nên lưu lại một ít đồ đạc cho người thế giới này. Nói không chừng, có một ngày nào đó mình muốn thành lập công ty, thì những phát minh đấy coi như cho mình dùng vậy.

Lâm Vân càng nghĩ càng thấy biện pháp này không sai. Thậm chí, mình cũng có thể ghi những tâm đắc trong khi tu luyện thành sách, để lưu lại cho hậu nhân. Không phải mình lấy được công pháp Cửu Tinh của một vị tiền bối lưu lại, mới có thể Tu Tinh sao?

Đi dạo trên đường vài vòng, Lâm Vân đột nhiên nhớ tới mình còn có một công việc. Vội vội vàng vàng chạy tới tòa nhà Kim Thành. Bất quá, cho dù Lâm Vân chạy nhanh đến mấy, lúc tới công ty đã là 10h sáng.

Thấy Lâm Vân tới tận 10h mới tới công ty, mọi người đều nhìn Lâm Vân với ánh mắt là lạ. Trong lòng đều rất bội phục người mới đi làm này. Hôm qua đi làm có nửa ngày đã xin nghỉ, hôm nay lại còn tới muộn mất mấy tiếng.

Cũng may da mặt của Lâm Vân coi như dày. Trong lòng hăn tự nhủ, mình tới nơi chỉ là kiếm cơm ăn, đến sớm hay đến muộn có khác gì nhau đâu. Đi đến vị trí làm việc, đã thấy Trình Lệ nhìn mình cười.

- Lâm Vân, Đường tổng gọi người vào văn phòng của nàng một lát.

Lâm Vân vừa mới ngồi xuống, thư ký của Đường Tử Yên, Tiểu Diễm đã gọi hăn.

Cả văn phòng chỉ có chỗ ngồi của Lâm Vân là không có điện thoại. Mà không có điện thoại thì Tiểu Diễm chỉ có thể tự mình tới gọi hăn.

Lâm Vân sững sờ, tự nhủ nàng đấy gọi ta làm gì? Ta tới nơi này làm chỉ là để kiếm cơm mà thôi. Nhưng hăn vẫn đứng dậy đi theo Tiểu Diễm tới văn phòng của Đường tổng, trong ánh mắt ngờ vực của mọi người.

- Đường tổng, có chuyện gì tìm ta vậy?

Lâm Vân đi vào văn phòng, liền tìm ghế ngồi xuống.

Hôm nay Đường Tử Yên mặc một cái áo sơ mi màu trắng, cổ tròn, trên ghế thì vắt một cái áo khoác màu đen. Khuôn mặt của nàng không có chút trang điểm nào, lại khiến người khác nhìn vào cảm thấy mới mẻ. Có lẽ bởi vì tức giận, nên bộ ngực đầy đặn của nàng liên tục phập phồng. Khuôn mặt của nàng thì đỏ lên, khiến người khác nhìn không được muốn hôn một cái.

Đường Tử Yên gọi Lâm Vân tới, chính là muốn trách cứ hăn. Ngày hôm qua, biểu hiện của Lâm Vân đã khiến nàng cực kỳ khó chịu. Hôm nay hăn lại đi muộn mấy tiếng đồng hồ, vậy mà đi vào văn phòng của mình, hăn lại không có chút giác ngộ nào. Càng cảm tức hơn là, hăn dám nhìn chằm chằm bộ ngực của nàng. Nàng quả thực tức giận muốn nổ phổi.

- Lâm Vân, ngày đầu tiên người đi làm, người bỏ bê công việc. Ngày hôm sau, thì người đi muộn. Rốt cuộc người tới công ty đi làm hay là muốn dưỡng lão. Chẳng lẽ liền một lời giải thích, người cũng không có?

Đường Tử Yên lạnh lùng nhìn Lâm Vân.

- Chẳng phải hôm qua người nói ta, không nên ảnh hưởng tới người khác làm việc sao? Ta đã làm được a. Ta không có làm cái gì ảnh hưởng tới người khác. Còn có, lúc trước ta đã nói với Tô Tịnh Như, ta cái gì cũng không biết làm. Nếu không, người gọi điện cho Tịnh Như hỏi xem.

Lâm Vân bình tĩnh trả lời Đường Tử Yên.

- Người, người...

Đường Tử Yên bị lời giải thích của Lâm Vân làm cho suýt nữa chết ngẹn.

- Nếu không có việc gì nữa, thì ta trở lại chỗ làm việc đây.

Lâm Vân nói xong liền đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài văn phòng.

- Người biến ra ngoài đi, từ nay về sau cấm vào văn phòng của ta.

Đường Tử Yên tức giận mắng. Mãi một lúc sau, mới chậm rãi phục hồi tinh thần. Trong lòng tự nhủ, mình làm sao vậy, vì sao phải nổi giận với tên kia như vậy? Bất quá, người này thật sự là quá vô tổ chức. Rốt cuộc, hẳn có quan hệ gì với Tĩnh Như, dám thân mật gọi nàng ta là Tĩnh Như. Còn có, động một chút lại bảo mình gọi điện thoại cho Tĩnh Như.

- Lâm Vân, người có bị Đường tổng trách móc hay không?

- Vừa rồi Đường tổng gọi người vào làm gì?

...

Lâm Vân còn chưa ngồi vào chỗ, liên tục có thanh âm ân cần thăm hỏi truyền tới.

- Ngừng, ngừng, Đường tổng bảo ta truyền lời cho mọi người, lúc đi làm mọi người không cần phải quấy rầy ta. Còn nói rằng, đêm nay có người đặt chỗ ở nhà hàng ‘Vạn Vị Lâu’, Đường tổng sẽ...Tốt lắm, những lời này ta sẽ không nói với mọi người. Mọi người ai làm việc nấy đi.

Nói xong, Lâm Vân gian xảo cười, trực tiếp ngồi xuống ghế, nhắm mắt tu luyện.

Thấy Lâm Vân nhắm mắt, có vẻ muốn ngủ, mấy đồng nghiệp nữ đành phải suy đoán trong lòng. Thậm chí còn có người nghĩ, Lâm Vân vừa tới đã làm phó phòng, đi làm muộn không bị trách mắng, muốn ngủ thì ngủ, không biết hẳn và Đường tổng có liên hệ gì.

Một mực ngủ tới giờ ăn trưa, Lâm Vân mới cùng các đồng nghiệp nữ đi xuống căn tin ăn cơm. Buổi chiều, hẳn không có tiếp tục ngủ, mà lấy ra

mười tờ giấy A4, dùng chữ của đại lục Thiên Hồng, thiết kế vài cái mạch trên đó. Trong nội tâm hẳn còn suy nghĩ, đi làm mà rảnh rỗi như vậy quả thực là thoải mái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32: Công Ty Cần Người Hỗ Trợ

R

eng reng reng...

Đường Tử Yên đang trầm tư thì bị tiếng điện thoại đánh thức.

- Đường tổng, chi nhánh ở khu vực Phụng Tân đã không thể vận hành được rồi. Hiện tại khách hàng trung thành của chúng ta ở nơi đó đều bị Vương Vệ kéo đi hết. Trước mắt, 80% thị trường áo lót đắt tiền đều bị công ty Hòa Phong của Hồng Kong chiếm hết. Hiện tại chúng ta muốn cạnh tranh với họ thì đã chậm. Ở năm trước, Vương Vệ đã bắt đầu có ý phản bội....

Đường Tử Yên để điện thoại xuống, chán chường dựa vào ghế. Tâm tình hiện tại của nàng rất kém.

Phụng Tân là thành phố trung tâm của tỉnh Tô Nam, cũng là thị trường phục vụ áo lót đắt tiền cho nữ chủ yếu của Hồng Tường. Thị trường ở Phụng Tân một khi bị công ty Hòa Phong cướp đi, như vậy cả tỉnh Tô Nam to như vậy, sẽ không có đất sống cho Hồng Tường.

Mà nguyên nhân của sự thất bại này, ngoại trừ do việc thiết kế sản phẩm của Hồng Tường có vấn đề, còn có chính là do tên Vương Vệ, phụ trách chi nhánh áo lót của Hồng Tường ở tỉnh Tô Nam. Ở ba tháng trước, Vương Vệ đột nhiên chuyển sang làm việc cho Hòa Phong. Khiến cho Hồng Tường trở tay không kịp. Bởi vì toàn bộ con đường tiêu thụ của Hồng Tường ở tỉnh Tô Nam, cơ bản đều nằm trong tay của Vương Vệ. Một khi người này phản bội, kết quả có thể nghĩ.

Tuy ba tháng trước, Hồng Tường đã phái nhân viên nghiệp vụ giỏi nhất của công ty tới, nhưng hôm nay nhận được điện thoại khiến cho Đường Tử Yên chỉ có thể thất thần. Mặc dù nàng đã biết trước thị trường này đã không có cách nào vãn hồi, nhưng việc này một khi đã được chứng thực, trong lòng nàng vẫn rất khó chịu.

- Thông tri cho phòng tư vấn và phòng thiết kế, ngay lập tức đi tới phòng họp.

Đường Tử Yên ra lệnh xong, lập tức thu thập văn kiện đi vào phòng họp lớn.

- Lâm Vân, đi họp

Vương Tử Từ thấy Lâm Vân còn đang nhắm mắt dưỡng thần, không khỏi nhắc nhở.

- A, ta không đi, các người đi đi.

Lâm Vân mở mắt nói một câu, lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

”””

- Việc của Phụng Tân, ta nghĩ mọi người ở đây đều đã biết. Vừa rồi ta nhận được điện thoại từ Trương quản lý, thị phần ở Phụng Tân đã rất khó đoạt trở về như cũ. Ta muốn nghe ý kiến của mọi người ở đây.

Đường Tử Yên bình tĩnh nói.

- Nếu không, chúng ta giảm giá sản phẩm xuống...

- Như vậy sao được, sản phẩm của chúng ta toàn là sản phẩm cao cấp, một khi hạ giá không phải là đập bể danh tiếng của công ty sao.

- Kỳ thực, cho dù mất đi thị trường ở Phụng Tân, nhưng Tô Nam còn nhiều thành phố như vậy, cũng không nhất định phải có thị trường ở Phụng Tân.

- Phụng Tân là thành phố trung tâm của Tô Nam. Nếu mất đi thị trường ở đó, thì những thành thị khác chúng ta có thể trụ được không?

....

Các nhân viên đều sôi nổi phát biểu ý kiến của mình, nhưng vẫn không có ai có thể đưa ra ý kiến thích hợp để lấy lại thị phần ở Phụng Tân.

Trong nội tâm của Đường Tử Yên rất bức bối. Bản thân nàng cũng biết, muốn lấy lại thị phần ở đó quả thực khó như lên trời. Nàng gõ gõ cái bàn nói:

- Hiện tại có ai muốn tới thị trường Phụng Tân giám sát không?

Phía dưới lập tức lặng ngắt như tờ.

Đường Tử Yên thở dài, biết mình hỏi vậy cũng bằng thừa, liền nói:

- Tốt lắm, về việc ở Phụng Tân, ta sẽ nghĩ biện pháp. Hiện tại thị trường ở Tô Nam, chúng ta cứ để đấy đã. Nhưng các tỉnh khác, chúng ta phải ổn định lại. Quyết không thể để cho sai lầm ở Tô Nam phát sinh lần nữa. Kim Kinh Lý, người đi tới các tỉnh thống kê lại một lần. Sau đó đem nhân viên nghiệp vụ của chúng ta an bài tới tất cả các chi nhánh.

- Lần nghỉ lễ tết này, vốn là 5 ngày, nhưng ta cho phép mọi người nghỉ tới 7 ngày. Ta hy vọng tới ngày thứ 8, mọi người phải có mặt đầy đủ ở thị trường mình phụ trách. Cuối năm, ta sẽ căn cứ vào sự thể hiện của mỗi người mà sắp đặt lại tiền lương và chức vị. Hy vọng mọi người không để cho ta thất vọng. Tốt rồi, hiện tại nhân viên của phòng thiết kế có thể đi chuẩn bị. Còn nhân viên của phòng tư vấn thì ở lại. Ừ, Hà Cầm, vì sao Lâm Vân của phòng các người còn chưa tới?

Tâm tình của Đường Tử Yên vốn không tốt. Vốn Lâm Vân tới hay không, nàng cũng không quan tâm. Nhưng hiện tại nàng lại nghĩ ra một cách để khiến Lâm Vân tự động rời đi.

Nàng đã gọi điện nói chuyện của Lâm Vân cho Tô Tịnh Như. Nhưng Tô Tịnh Như lại bảo kệ hăn. Đáp án này khiến cho Đường Tử Yên rất là buồn bực. Vừa vặn lúc này lại không thấy Lâm Vân, nàng nghĩ tới, nếu như gửi Lâm Vân tới Phụng Tân, không phải có thể khiến cho hăn tự động rời đi sao?

Nếu như tới cuối năm, nếu hăn không làm ra công trạng gì, phỏng chừng hăn cũng không có mặt mũi tiếp tục ở lại nơi này. Nếu hăn mặt dày không chịu rời đi, thì hăn cũng đã ở Phụng Tân, mình không phải lo lắng nhìn thấy hăn mà phiền lòng.

- Hà Cầm, người gọi Lâm Vân vào phòng họp.

Hà Cầm còn đang lo lắng không biết trả lời như thế nào, Đường Tử Yên đã nói chuyện.

- Cái gì? Lại gọi ta tới, không phải nàng ta đã yêu ta chứ? Hôm nay đã hai lần gọi ta tới.

Lâm Vân mở mắt, buồn bực nói.

Các nữ đồng nghiệp xung quanh đều cười to. Hăn vừa nói như vậy, ngược lại lại làm giảm bớt sự hoài nghi quan hệ giữa Lâm Vân và Đường Tử Yên của các nàng.

Tuy Lâm Vân buồn bực, nhưng cũng không thể nói không đi. Lòng dạ biết rõ là mình chỉ ở đây kiếm đồng lương, nhưng nếu nói toẹt ra, cho dù da mặt Lâm Vân rất dày, nhưng cũng có chút xấu hổ.

- Lâm Vân, lần này bảo người tới xác thực là công ty có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ. Sự tình là như vậy...

Lần này, Đường Tử Yên lại rất ôn hòa, kiên nhẫn giải thích công việc cho Lâm Vân.

- A, ta biết rồi, khi nào thì đi?

Lâm Vân không chút thắc mắc liền đồng ý. Nhìn biểu lộ này của Đường Tử Yên, cho dù hẳn không đồng ý đi, cũng là vô nghĩa.

Sai một người trong phòng tư vấn nội y đi giám sát thị trường. Nếu còn không biết ý định của Đường Tử Yên là gì, thì đúng là ngu như heo. Cũng may là mình chưa có nhà ở, làm ở đâu cũng như nhau cả.

- Mừng 1 đến mừng 7 được nghỉ, mừng 8 thì người chính thức tiếp nhận quản lý chi nhánh ở Phụng Tân. Người có thắc mắc gì không?

Đường Tử Yên cảm giác hiện tại mình giống như một con sói đang lừa một con cừu non vậy.

- Có, hiện tại ta không có tiền. Nếu công ty muốn ta đi công tác thì nên ứng chút tiền đã.

Lâm Vân lười biếng nói.

- Người, tốt, người muốn bao nhiêu tiền?

- Không biết công ty cho nhân viên công tác bao nhiêu tiền?

- Ở một thành phố trung tâm như Phụng Tân, thì mỗi ngày là 300 nguyên. Như thế là nhiều rồi.

- A, cũng khó nói, ta muốn mở rộng thị trường, cần phải mời người đi ăn cơm gì đó. Không có tiền làm sao mà mời được. Cho dù là mười nghìn

nguyên, cũng chưa chắc đủ.

- Tốt, vậy trước dự chi cho người mười nghìn nguyên. Nếu thiếu thì lần sau bổ khuyết vào.

Đường Tử Yên kìm nén không phát hỏa. Trong lòng lại rất khinh bỉ. Người muốn mở rộng thị trường? Ta nhổ vào. Người biết thị trường là cái gì không? Cầm tiền rồi đi thật xa cho đỡ khuất mắt. Còn về thị trường ở Phụng Tân, mình sẽ phái thêm người khác tới.

- Ai, cứ như vậy đi, ai bảo ta trời sinh vốn là mệnh khổ. Hiện tại, ta đi lấy tiền luôn.

Lâm Vân lập tức đòi tiền như Diêm Vương đòi nợ vậy.

Sau khi bảo Tiểu Diễm dự chi cho Lâm Vân mười nghìn nguyên, Đường Tử Yên mới vô lực ngồi xuống ghế. Cái này không phải là đái ngộ với nhân viên, mà giống như đái ngộ với bố mẹ của mình vậy.

Mặc dù Lâm Vân nhận được mười nghìn nguyên, nhưng trong lòng hẳn cũng rất khó chịu. Cô nàng Đường Tử Yên này, có vẻ rất thích gây khó dễ cho mình a. Lão tử kiếm cơm cũng không có động chạm gì tới người, việc gì người phải hung hãn như phụ nữ mang bầu vậy.

Bất quá, cũng may hiện tại trong người đã có thêm mười nghìn nguyên. Đến Phụng Tân thì sao, dù sao đối với hẳn mà nói, tới nơi nào cũng có thể tu luyện. Nếu đã có tiền, không bằng đêm nay đi xe lửa tới đó, còn đỡ phải tìm nơi nào ngủ.

Xe lửa từ Phần Giang đi Phụng Tân phải chín giờ rưỡi tối mới có một chuyến. Đến Phụng Tân thì là vào 8h sáng hôm sau. Lâm Vân ở bên đường tùy tiện ăn sáng, liền tới nhà ga chờ xe. Dù sao hiện tại cũng không có nơi nào để đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đệ Nhất Mỹ Nữ Của Phần Giang

D

i tỷ, từ ngày mai là được nghỉ 5 ngày, đêm nay chúng ta đi mời Lâm Vân kia ra ngoài ăn cơm nhé? Coi như là cảm ơn hần đã cứu chúng ta một mạng...

Tô Tịnh Như mặc một bộ quần áo mùa hè, đang nói chuyện với Miêu Di ngồi ở đối diện.

- Không cần, chị không thích tên kia. Hơn nữa, không phải em đã cho hần một công việc để làm rồi sao? Như vậy là đủ rồi. Tuy lần trước hần đã cứu chúng ta, nhưng chị đoán hần cũng không phải là hạng người lương thiện gì. Tịnh Như, em cũng thật là, không nên đáp ứng cho hần làm việc của công ty em a.

Miêu Di vừa nói vừa nhớ tới bộ dáng hèn mọn bỉ ổi lần trước của Lâm Vân. Còn có về sau, hần phúi tay áo rời đi, khiến mình mất nửa ngày trình bày, cũng không có ai tin tưởng là mấy tên bắt cóc kia do một mình mình giết.

Mặc dù nàng đã nói do thân thủ của nàng không tệ lắm, lại lợi dụng lúc bọn chúng không chú ý liền đánh lén thành công. Nhưng đội trưởng Tân Phi lại không tin lời nàng nói. Bất quá, những dân liều mạng kia chết thì chết, cũng không có ai điều tra sâu thêm.

Miêu Di nghĩ tới lời nói và thủ đoạn tàn nhẫn của Lâm Vân, nàng liền liệt hần vào loại người không nên tiếp xúc nhiều. Một người bình thường, làm sao có thể giết một lúc 4 người mà không chớp mắt như vậy? Huống hồ, lúc hần nhìn mình, thần sắc rất là mê đắm.

- Di tỷ, chị đang suy nghĩ gì thế?

Tô Tịnh Như nhìn sắc mặt biến hóa của Miêu Di, liền hỏi.

- Tên Lâm Vân kia, hình như mới tới công ty hai ngày, đã làm cho Tử Yên rất đau đầu thì phải. Nàng đã gọi cho em mấy cú điện thoại để phàn nàn. Hi hi, có thể làm cho Tử Yên đau đầu, đúng là không nhiều.

Tâm tình của Tô Tịnh Như có vẻ như không tệ lắm.

- Tịnh Như, em nghe chị đi, đừng tiếp xúc nhiều với tên Lâm Vân kia. Em đã đồng ý cho hắn làm ở công ty rồi, thì mặc kệ hắn. Bất quá, chị đoán tên kia cũng không trụ được lâu ở công ty của em. Còn có, trong khoảng thời gian này, em nên ít đi ra ngoài. Những người kia phỏng chừng vẫn còn đang theo dõi em đấy.

Miêu Di có chút lo lắng nói.

- Ai, chuyện gì muốn tới, cuối cùng cũng phải tới, tránh né mãi cũng không được.

Tô Tịnh Như thở dài, vuốt ve mái tóc, lười biếng ngồi dựa vào ghế salon, lấy ra một chiếc điện thoại.

Dáng vẻ lười biếng này, kết hợp với khí chất thanh tú trời sinh của Tô Tịnh Như, khiến Miêu Di nhìn cũng có chút ngây ngốc. Trong nội tâm nàng thầm than, biểu muội của mình quả thật là vưu vật của tạo hóa.

- Tử Yên, ừ, là em Tịnh Như, không có việc gì. Về thị trường Phụng Tân mà chị nói, nếu đã mất thì kệ nó, việc này em cũng có trách nhiệm. Chị bảo Lâm Vân nhận điện thoại hộ em. A, hắn tan tâm rồi à? Vậy thì, chị cho em số điện thoại di động của hắn. Ừ, gửi qua tin nhắn cũng được. Tốt, tạm biệt.

Tô Tịnh Như vừa để điện thoại xuống không lâu, đã nhận được tin nhắn gửi đến.

- Tịnh Như, em nhất định phải mời Lâm Vân ăn cơm sao?

Miêu Di nhìn Tô Tịnh Như để điện thoại xuống, liền hỏi.

- Vâng, em rất muốn cảm ơn hân đã cứu em. Nếu không có hân, em không dám tưởng tượng về sau sẽ gặp chuyện gì. Cũng không phải là em sợ chết, nhưng có một số việc, còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Tô Tịnh Như trả lời rất kiên quyết.

Nghe Tô Tịnh Như nói như vậy, Miêu Di liền trầm mặc. Nàng nhớ tới lúc Lâm Vân cứu mình, mình suýt nữa bị vài tên bắt cóc kia cưỡng gian. Lúc ấy, nàng còn nhắm mắt, chuẩn bị bị Lâm Vân cưỡng gian. Nhưng không ngờ Lâm Vân lại cởi dây thừng cho nàng. Ngẫm lại lúc ấy, cũng thật là khó xử. Khuôn mặt của Miêu Di không tự chủ được đỏ lên.

Tô Tịnh Như không chú ý tới sắc mặt của Miêu Di, chỉ là cầm điện thoại gọi cho Lâm Vân.

- Làm sao vậy Tịnh Như?

Thấy Tô Tịnh Như lại để điện thoại xuống, Miêu Di liền hỏi.

- Hân tắt điện thoại.

Tô Tịnh Như hơi thất vọng trả lời. Tuy tướng mạo của Lâm Vân bình thường, nhưng khí chất và hương vị tươi mát toát ra từ người hân, khiến người khác rất khó quên.

- Tịnh Như, chẳng lẽ em lại có ý gì với tên Lâm Vân kia sao?

Nhìn khuôn mặt thất vọng của Tô Tịnh Như, Miêu Di lo lắng hỏi.

- Làm sao có thể, biểu tở, chị cũng thật là.

- Ủ, cũng đúng.

Miêu Di cũng cảm thấy mình có chút đa tâm.

....

Lâm Vân chán đến chết ngồi ở đại sảnh của nhà ga Phần Giang chờ xe. Nhìn hiện tại mới là bảy giờ tối, còn hai tiếng rưỡi nữa mới có xe.

- Muốn chỗ ở trọ không?

Một cô gái xinh đẹp cầm một cái biển nhỏ đi tới trước mặt của Lâm Vân.

- Không cần, ta đang ngồi chờ xe lửa.

Lâm Vân ngửi thấy mùi gay gay phát ra từ cô gái, trong nội tâm có chút không thoải mái.

- Anh muốn đi xe lửa lúc mấy giờ?

Cô gái kia cũng không vì Lâm Vân từ chối mà buông tha cho mục tiêu của mình.

- Chín rưỡi.

Lâm Vân trả lời, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần. Hẳn quả thực không muốn nói chuyện với cô gái trang điểm đậm đặc này.

- Ai u, còn tận hai giờ nữa mới tới. Kỳ thực, anh cũng có thể tới nhà trọ của em nghỉ ngơi hai giờ a. Ngồi đợi ở chỗ này cũng quá nhàm chán chút. Nhà trọ chỗ em rất sạch sẽ, ở một giờ chỉ mất 10 nguyên mà thôi.

Lâm Vân vốn muốn tiếp tục từ chối, nhưng nghe nàng ta nói là nhà trọ sạch sẽ. Nghĩ thầm, tới đó ngủ hai tiếng cũng không tồi. Tối hôm qua chỉ ngủ được có hai ba tiếng, hơn nữa chờ ở chỗ này cũng quá ồn ào chút.

- Cũng tốt, bất quá ta chỉ ở đó ngủ hai tiếng mà thôi. Đến chín giờ rưỡi, người phải gọi ta dậy đấy.

Lâm Vân nói.

- Không có vấn đề, anh đi theo em.

Nói tới đây, cô gái trang điểm đậm đặc này liền uốn éo cái hông đi trước.

Lâm Vân đi theo sau nàng, đột nhiên hấn cảm thấy mọi người nhìn mình có vẻ kỳ quái. Hấn hơi ngạc nhiên, nhìn lại đằng sau, cũng không có gì a. Mặc kệ bọn họ, tiếp tục đi theo cô gái kia.

- A...

Một cô gái trẻ tuổi nhìn bóng lưng của Lâm Vân liền kêu lên.

- Làm sao vậy, Tiểu Bình?

Một phụ nữ trung niên hỏi nàng.

- Dì cả, người vừa rồi cháu có quen. Hấn là chồng của một đồng nghiệp ở công ty cháu. Không nghĩ tới, hấn rõ ràng, rõ ràng...

Cô gái này che miệng lại, rất vất vả mới khôi phục lại thần sắc.

- A, Tiểu Bình, vậy thì lúc về cháu nhất định phải nói cho đồng nghiệp của cháu biết. Vì sao còn có loại nam nhân như vậy. Cho dù muốn chơi gái, cũng nên tới chỗ nào đó, chứ ở nhà ga, nơi thấp kém như vậy, hấn cũng... Đồng nghiệp của cháu có phải rất xấu không?

Phụ nữ trung niên khinh bỉ nói.

- Dì cả, dì nói hần làm gì, hần là tên tâm thần. Còn đồng nghiệp của cháu, cho dù nói là đệ nhất mỹ nữ của Phần Giang cũng không đủ, sao có thể nói là xấu.

Cô gái tên Tiểu Bình trả lời. Trong lòng tự nhủ, gần đây hình như Vũ Tích càng ngày càng xinh đẹp. Quả thực nói nàng ta là đệ nhất mỹ nữ của Phần Giang cũng không đủ.

- Thật sự, cô ta đẹp như vậy sao có thể gả cho một tên hèn mọn như thế? Còn là một tên tâm thần? Bất quá cũng khó trách, tâm thần mới bỏ người vợ xinh đẹp ở nhà, tới nơi này chơi gái.

Nữ nhân trung niên kia nhận xét.

Cô gái Tiểu Bình này chính là đồng nghiệp Phương Bình của Vũ Tích. Hôm nay nàng cùng dì cả của nàng, dự định đi xe lửa tới Chiết Giang nghỉ ngơi. Không ngờ lại gặp Lâm Vân ở nhà ga.

- Đệ nhất mỹ nữ của Phần Giang? Khẩu khí thật lớn.

Một cô gái đứng ở bên cạnh Phương Bình, nghe thấy vậy không khỏi phản bác một câu. Đứng cạnh cô gái kia còn có một thanh niên, y thấy thế không khỏi buồn cười. Muội muội của mình vừa nghe nói có người đẹp hơn nàng, liền không phục.

- Những lời ta nói chính là sự thật. Đồng nghiệp kia của ta rất đẹp, ít nhất nàng đẹp hơn người.

Phương Bình thấy có người phản bác lời của mình, đương nhiên cũng không phục. Vẻ đẹp của Vũ Tích, đã được công nhận. Bất qua không thể không thừa nhận, cô gái phản bác nàng này, quả thực cũng rất đẹp. Nhưng ở trong mắt của Phương Bình, nàng ta còn kém xa Hàn Vũ Tích.

- Ta không tin, dù sao người người nói không có ở đây, người muốn nói thế nào mà chả được.

Cô gái xinh đẹp này hiển nhiên cho rằng, đồng nghiệp của Phương Bình không xinh hơn mình.

- Trong điện thoại di động của ta còn có hình của nàng ấy. Người xem xem, có phải là xinh đẹp hơn người không? Ta lừa người làm gì?

Phương Bình thấy cô gái kia không tin lời mình, liền lấy ảnh chụp của Hàn Vũ Tích trên điện thoại ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nhà Trọ Gần Nhà Ga

C

ô gái kia nhìn hình không nói gì, mà người thanh niên đứng bên cạnh nàng đã ngây dại, nhìn chăm chăm vào ảnh chụp của Hàn Vũ Tích trên điện thoại di động.

Việt

Chương 34: Nhà trọ gần nhà ga

- Thật là một nữ nhân xinh đẹp.

Cô gái vừa nhìn thấy ảnh chụp của Hàn Vũ Tích trên điện thoại di động, liền không nhịn được khen ngợi.

- Cái này tính là cái gì, nếu người gặp nàng ấy ở ngoài đời, người mới biết cái gì mới thực sự là xinh đẹp.

Phương Bình thấy cô gái kia đã chịu phục, không khỏi đắc ý nói.

Cô gái kia muốn phản bác lời của Phương Bình, nhưng ảnh chụp trên điện thoại di động quả thực rất đẹp. Tuy không tin Hàn Vũ Tích ở ngoài đời xinh đẹp hơn ảnh chụp, nhưng đã không còn hoài nghi lời của Phương Bình.

- Tiểu Bình, xe lửa đến Chiết Giang sắp khởi hành rồi, chúng ta mau lên xe thôi.

Phụ nữ trung niên nói với Phương Bình.

- Đợi một chút...

Thấy Phương Bình muốn rời đi, người thanh niên vội vàng ngăn lại.

Phương Bình kỳ quái nhìn người thanh niên, người thanh niên vội vàng nói:

- Cô nương không nên hiểu lầm. Ta gọi là Tần Thăng, đây là em gái của ta, Tần Nhạn. Không biết cô nương có thể cho ta số điện thoại liên lạc của nữ tử trong ảnh được không?

- Vì cái gì ta phải cho? Không được, ta không biết người là ai. Mà người muốn số điện thoại liên lạc của nàng ấy làm cái gì? Dì cả, chúng ta đi thôi.

Phương Bình nói xong, liền lôi kéo người phụ nữ trung niên rời đi.

- Ta cho người mười nghìn nguyên, chỉ cần người nói cho ta số điện thoại của nàng ấy.

Người thanh niên thấy Phương Bình muốn ly khai, vội vàng nói.

Phương Bình ngây ngẩn cả người. Một tháng làm việc của nàng chỉ có hơn ba nghìn nguyên, mười nghìn nguyên tương đương với ba tháng nàng làm việc vất vả a.

Thấy Phương Bình có ý động, người thanh niên liền lấy ra mười nghìn nguyên đưa cho Phương Bình. Phương Bình còn chưa nói gì, phụ nữ trung niên đã nhận lấy tiền.

- Dì cả, dì...

Phương Bình còn chưa dứt lời, đã bị dì cả của nàng cắt đứt.

- Điện thoại của đồng nghiệp Phương Bình không thể đưa cho người...

Phụ nữ trung niên vừa nói ra lời này, đã khiến người thanh niên và Phương Bình đều sững sốt. Trong lòng tự nhủ, không cho số điện thoại, người cầm

tiền làm gì?

- Tuy nhiên, có thể cho người biết công ty mà Tiểu Bình đang làm.

Lời này vừa nói ra, vài người ở đây đều không thể không bội phục sự khôn khéo của nàng.

Người thanh niên thì càng cao hứng, có địa chỉ công ty còn hơn có số điện thoại nhiều.

Phương Bình liền đưa danh thiếp cho người thanh niên, rồi tranh thủ lôi kéo dì cả rời đi. Mặc dù không có trực tiếp nói số điện thoại của Vũ Tích cho người này, nhưng chỉ vì mười nghìn nguyên, rõ ràng gián tiếp bán rẻ Vũ Tích. Trong nội tâm của Phương Bình có chút đắn đo.

- Không cần phải suy nghĩ nhiều. Đơn giản như vậy đã kiếm được mười nghìn nguyên, ngu gì không làm. Hơn nữa, cháu làm vậy cũng là đang trợ giúp đồng nghiệp kia của cháu. Dì thấy người thanh niên kia có vẻ đã thích đồng nghiệp của cháu. Hơn nữa gia cảnh của y nhất định là giàu có. Cháu ngấm lại mà xem, chồng của đồng nghiệp cháu là hạng người gì? Chẳng những là người điên, còn ở nhà ga làm trò hề như vậy. Hừ! Loại người này, nên bảo đồng nghiệp của cháu nhanh chóng ly hôn với hắn. Lúc trở về công ty, cháu cứ kể hết chuyện này cho nàng ấy.

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Phương Bình có chút đau lòng, vội vàng khuyên nhủ.

- Ca ca, không phải anh vừa nhìn một bức ảnh trên điện thoại, liền thích cô gái trên ảnh chứ?

Cô gái tên Tần Nhạn hỏi.

- Anh thực sự thích nàng ấy, lần này là nghiêm túc.

Tần Thăng trả lời dứt khoát.

- Thôi đi, lần nào em chả nghe thấy là nghiêm túc. Kết quả? Không biết anh đã thay đổi bao nhiêu bạn gái rồi? Phỏng chừng, cộng lại cùng đủ lập một tiểu đoàn. Huống hồ, cô gái kia còn có chồng, cho dù anh thực sự nghiêm túc, gia đình của chúng ta sẽ đồng ý sao? Tuy nhiên, chắc em cũng không cần lo lắng, bởi vì anh chơi chán một tháng là vứt bỏ phải không?

Tần Nhan nhìn ông anh của mình, không tin tưởng nói.

Tần Thăng không trả lời. Trong lòng y thực sự nhìn trúng cô gái trong ảnh. Vô luận làm thế nào cũng phải truy cầu được cô gái tên là Vũ Tích kia. Huống chi, chồng của cô ấy còn là một người điên, còn ở nhà ga làm chuyện như vậy. Quả thực là phí phạm của trời.

...

Lâm Vân vừa cùng cô gái trang điểm đậm đặc kia vào nhà trọ mà nàng ta nói là sạch sẽ, liền cảm thấy không đúng. Ở trong này không những tối om, không khí không sạch sẽ, trên mặt đất còn vứt bừa bãi các loại đồ vật, hầu như không dính líu gì tới hai chữ ‘Sạch sẽ’.

Mấy cái phòng đóng chặt ở bên cạnh còn vang lên tiếng rên rỉ của con gái. Tuy Lâm Vân còn chưa trải qua chuyện này, nhưng vừa nghe hẳn đã biết là thanh âm gì.

Lập tức hẳn liền đoán ra được, mình bị lừa tới một ổ bán dâm. Lâm Vân biến sắc, muốn xoay người rời đi.

- Người muốn đi đâu?

Hai tên thanh niên vạm vỡ chặn đường của Lâm Vân.

- Bọn súc sinh này, mau thả ta ra.

Lâm Vân còn đang định đánh ngã bọn chúng, thì nghe thấy tiếng của một cô gái kêu lên. Hẳn liền biến sắc, không tiến tới mà lui về, trực tiếp chạy tới căn phòng có tiếng kêu cứu kia.

Thấy Lâm Vân lui trở về, cô gái trang điểm đậm đặc kia cười lạnh một tiếng, muốn ngăn hãm lại, đã bị Lâm Vân dùng một chân đá bay đi 3m. Hai tên thanh niên kia thấy thế lập tức đánh về phía của Lâm Vân. Lâm Vân cũng không nói nhảm, xuất ra hai cước.

Tốc độ và lực lượng của hai cước này, không phải hai tên thanh niên kia có thể chặn lại được. Hai người lập tức bị đá qua một bên, nửa ngày vẫn bất động.

“Ầm” một tiếng, Lâm Vân đã đá văng cánh cửa căn phòng.

Trong phòng có ba tên nam tử đã cởi bỏ áo, thậm chí còn có một tên đã cởi sạch y phục. Một cô gái mặc bộ đồng phục học sinh thì bị trói ở trên ghế. Quần áo trên người nàng đã bị cởi hết, chỉ còn lại áo lót và quần ngắn. Phỏng chừng đây là do những người kia cố ý không cởi.

Mấy tên kia còn chưa kịp phản ứng, Lâm Vân đã tiến lên, dùng tay chân dẫm đá, không hề lưu tình chút nào. Lập tức, cả căn phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết. Những tên kia đều bị Lâm Vân đánh cho ngã lăn xuống mặt đất. Căn bản đều không cơ hội hoàn thủ.

Còn cảm thấy chưa hết giận, Lâm Vân lại đá vào bộ hạ của mỗi tên vài cái. Phỏng chừng vài tên này từ nay về sau phải sống trên xe lăn, trải qua cuộc sống của thái giám.

Tiến lên cởi trói cho cô gái kia, rồi nói:

- Mặc quần áo vào đi.

Bên ngoài bỗng xuất hiện sáu bảy tên thanh niên xăm xố đầy mình, cầm vũ khí trong tay.

Vài tên gia hỏa bị Lâm Vân đánh cho chết đi sống lại kia, lại bị Lâm Vân coi như là vũ khí ném ra ngoài. Khiến cho sáu bảy tên vừa tới bị đẩy lùi lại phía sau. Lâm Vân chậm rãi đi lên, đóng cửa phòng lại, tuy xung quanh đều là côn đồ cầm vũ khí, nhưng thần sắc của hắn vẫn rất bình tĩnh.

- Giết hắn cho ta, có gì ta phụ trách.

Một tên nam tử gầy như que củi đứng ở phía sau nói. Nhìn không ra tuổi thật của y, chỉ thấy khuôn mặt của y đầy u ám, khẳng định là do thường niên sống trong chỗ tối, ít đi ra ngoài ánh nắng mặt trời.

Mấy tên kia nghe tên gầy gò nói như vậy, lập tức vung vẩy vũ khí, đánh về phía của Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 35: Khiến Cho Người Ta Có Cảm Giác Không An Toàn.

V

iệc tu luyện của Lâm Vân, chủ yếu là pháp thuật và tinh lực. Còn về các chiêu thức võ thuật truyền thống, hắn cũng không đi sâu vào nghiên cứu. Đến khi hắn tu tới một sao thì càng không thèm để ý những chiêu thức võ thuật tầm thường này.

Chỉ là về sau nhìn thấy một bộ cước pháp và một bộ quyền pháp thấy không sai, mới dành chút thời gian học qua. Hắn không có chuyên tâm nghiên cứu chiêu thức, bởi vì nếu dùng những kỹ thuật đối kháng đơn giản này, để đối phó với Dị tộc hoặc thú nhân xâm lấn, chả khác gì người si nói mộng.

Những kỹ thuật này ở đại lục Thiên Hồng chưa từng dùng qua, không ngờ ở Địa Cầu, lại trở thành chiêu bài của mình. Hắn không khỏi âm thầm cười khở.

Một bộ liên hoàn đá này của Lâm Vân, là mười tám cú đá, mỗi cú đá có ba mươi sáu chủng biến hóa. Nhưng Lâm Vân không có thi triển hết mười tám cú đá. Không phải do hắn không học hết được, mà bởi vì lúc hắn tìm được công pháp liên hoàn mười tám đá và tám mươi một trọng quyền, hắn đã là tu sĩ một sao.

Những chiêu thức võ thật này cho dù có lợi hại hơn nữa, nhưng đối mặt với Tinh cấp tu sĩ cũng chỉ là phù vân. Cho nên, Lâm Vân chỉ đơn giản học một phần, chả muốn học tiếp nữa. Tuy nhiên, khiến hắn không ngờ chính là, khi mình đến Địa Cầu, mấy chiêu thức mà mình coi thường kia lại trở thành bùa cứu mạng.

Đối mặt với mấy tên vô lại xông tới, Lâm Vân đương nhiên sẽ không khách khí. Dùng kinh nghiệm giết người và ma thú lúc trước, mấy tên này tuy có vẻ hung hãn, nhưng Lâm Vân còn chưa để chúng vào mắt.

Chỉ cần nhìn tư thế xông tới của bọn chúng, là biết bọn chúng còn kém hơn mấy tên bắt cóc lần trước nhiều lắm. Cơ hồ, bọn này chưa từng học qua môn võ công nào, chỉ là cầm vũ khí dùng sức đánh tới.

Tuy lực lượng Tinh Vân còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng đối phó với bọn chúng, Lâm Vân không cần phải sử dụng khí lực gì. Tiến lên một bước, nhảy vào giữa mấy tên kia, liên tục ra đòn, động tác nhẹ nhàng mà phiêu dật như cánh én vậy.

‘Ầm ầm’ vài tiếng, mấy tên lưu manh xông tới kia đều đánh rơi vũ khí, nằm vật xuống đất. Có hai người thấy tình hình không đúng, đang muốn chạy trốn.

Lâm Vân làm sao có thể thả những người này rời đi. Lại nhảy lên phía trước, tiếp tục là liên hoàn đá. Ngoại trừ cái tên gầy gò đứng ở phía sau kia, những người còn lại đã hoàn toàn bị Lâm Vân đánh ngã xuống đất. Nguyên một đám ôm tay ôm chân kêu lên rên rĩ.

Tên gầy còm kia thấy Lâm Vân lợi hại như vậy, biết là đã đá vào thiết bản, vội vàng xoay người định trốn. Nhưng đã bị Lâm Vân đá một cước vào lưng. Chỉ nghe một tiếng ‘Két’ vang lên, không cần nhìn cũng biết, eo của người này đã bị chặt đứt.

- Người đừng mong chạy thoát.

Người nam tử gầy còm này cũng mạnh mẽ, tuy đau nhưng vẫn còn nói ra lời uy hiếp.

- Ai nói ta muốn chạy?

Lâm Vân cười cười, tiến lên giẫm vào tay của y. Một tiếng xương gãy vang lên, những tên lưu manh nằm trên mặt đất, nhìn thấy vậy đều ngậy ngấn cả người. Trong lòng tự nhủ, người này ra tay thật độc ác, quả thực không coi bọn hăn ra cái gì.

Nhưng bọn chúng không biết rằng, Lâm Vân đã tận lực khiến mình hòa nhập với thế giới này. Chỉ cần không phải đặc biệt mạo phạm hăn, hăn cũng không muốn giết người. Nhưng có một số quan điểm đã thấm vào máu của hăn, làm sao có thể bị đồng hóa nhanh như vậy.

Huống hồ, những người này còn không biết đã giết hại bao nhiêu cô gái vô tội, hủy diệt bao nhiêu gia đình hạnh phúc? Đối với Lâm Vân mà nói, bọn chúng chính là chết cũng chưa hết tội. Hăn đã tận lực khắc chế mình không nên tùy tiện giết người.

Cửa phòng mở ra, cô gái kia đã mặc xong quần áo, mang theo túi du lịch đi ra ngoài. Khóe mắt nàng vẫn còn nước mắt, chứng tỏ nàng còn rất sợ hãi.

- Đã không có việc gì , chúng ta đi thôi.

Lâm Vân nói với cô gái kia.

- Ủ, cảm ơn anh đã cứu em...

Cô gái kia còn đang muốn nói thêm, đã bị tiếng động ầm ỹ từ bên ngoài ngắt lời.

Ba bốn người cảnh sát đi vào. Đằng sau còn có một cô gái trang điểm đậm đặc. Chính là cô ả mang Lâm Vân tới đây. Tuy nhiên hiện tại trên khuôn mặt của ả lại có một vết thâm tím.

Nhìn thấy cảnh sát rõ ràng đi theo cô ả kia đi vào, trong nội tâm của Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Quả nhiên là cùng một giuộc. Cô gái bị bắt cóc kia

đứng sau lưng của Lâm Vân, phỏng chừng nàng cũng đoán ra, nàng khẩn trương nắm lấy quần áo của Lâm Vân, không dám buông ra.

- Lợi cảnh quan, chính là tên này. Hắn đến chỗ của ta ở, lại còn muốn ta gọi một gái ** tới cho hắn giải quyết. Chúng ta chính là làm việc buôn bán đứng đắn, nơi nào có gái **. Ta liền nói nơi này không phục vụ chuyện ấy, thật không ngờ, hắn lại đánh ta như vậy.

Cô ả kia vừa vào, liền chỉ thẳng vào Lâm Vân, tố khổ với một người cảnh sát.

Phỏng chừng, hiện tại cô ả còn không biết mấy tên lưu manh kia đã nằm vật xuống đất. Nếu biết rồi, không biết cô ả có cảm tưởng thế nào?

Nhìn nhiều người nằm ngã xuống mặt đất như vậy, mà toàn bộ đều là thanh niên vạm vỡ, vài tên cảnh sát liền biết người thanh niên đứng trước mặt này khẳng định không phải là người tầm thường.

- Trước đưa hắn về...

Lợi cảnh quan còn chưa nói hết lời, Lâm Vân đã đi tới, tát vào mặt cô ả kia hai cái.

Kêu to một tiếng, cô ả kia liền bị đánh bay ra xa, nhổ ra vài cái răng, miệng tràn đầy là máu. Tuy Lâm Vân không thích đánh nữ nhân, nhưng cô ả này, thực sự không tính là một nữ nhân.

Thấy Lâm Vân dám kiêu ngạo như vậy, vài tên cảnh sát lập tức muốn móc súng.

Lâm Vân tiến lên một bước, bắt lấy tay của Lợi cảnh quan, cười lạnh nói:

- Đừng vội rút súng, hôm nay ta cũng không muốn đánh các người. Những kẻ mặc đồng phục cảnh sát như các người, tự nhiên sẽ có người tới thu thập.

Vài tên cảnh sát còn chưa phản ứng, đã nhìn thấy Lâm Vân lấy điện thoại di động từ trong túi ra. Hắn nhìn điện thoại vẫn còn trong trạng thái tắt nguồn, liền mở nguồn, trực tiếp gọi điện thoại cho Diệp Vũ Phong. Hiện tại trong điện thoại của hắn chỉ có ba số danh bạ, nên không mất công tìm.

- Diệp bí thư, là ta, Lâm Vân, ừ, không cần phải khách khí. Là như vậy, ở gần nhà ga rõ ràng có một ổ chuyên bắt cóc con gái, còn lừa gạt lừa khách đi vào nghỉ ngơi rồi cướp bóc. A, hiện tại ta đang bị mấy tên cảnh sát ngăn cản...

Lâm Vân cúp điện thoại, giống như cười mà không phải cười nhìn Lợi cảnh quan.

Vài tên cảnh sát nghe Lâm Vân nói chuyện điện thoại, liền cảm thấy không tốt. Tuy không biết vị Diệp bí thư mà người thanh niên này nói là ai, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy không ổn. Không biết có vị bí thư nào là họ Diệp? Chính đang cân nhắc, đột nhiên điện thoại trong người rung chuông.

- Cục trưởng...

Lợi cảnh quan vừa mới nhắc điện thoại lên nghe, đã thấy tiếng rít gào của cục trưởng vang lên. Vị Lợi cảnh quan này liền biết mình xong đời rồi.

Vừa để điện thoại xuống không được bao lâu, bên ngoài liền vang lên tiếng xe cảnh sát tới. Một cảnh quan trung niên bước nhanh xuống xe cảnh sát, trông thấy Lâm Vân đứng ở bên trong, lập tức đi tới. Không thềm để ý tới mấy kẻ lưu manh nằm la liệt dưới đất.

- Ta là Khâu Sinh thuộc cục cảnh sát thành phố. Xin hỏi ngài có phải Lâm tiên sinh?

Người cảnh sát trung niên cẩn thận hỏi.

- Không sai. Hiện tại ta muốn rời đi, việc ở nơi này liên giao cho người giải quyết. Tuy ta chỉ là một người dân thường, nhưng xung quanh nhà ga này thật là rối loạn. Loại chuyện như vậy cũng có thể phát sinh, làm cho người ta không có cảm giác an toàn.

Lâm Vân thản nhiên nói.

Nghe Lâm Vân nói như vậy, ngoại trừ Khâu Sinh ra, những người còn lại đều âm thầm khinh bỉ. Người còn cảm giác không an toàn? Hình như những người nằm ở dưới đất này đều do người làm a.

- Vâng, Lâm tiên sinh đi thông thả. Đây là danh thiếp của ta, nếu như từ nay về sau tiên sinh có chuyện gì có thể trực tiếp gọi điện cho ta.

Nói xong, y liền đưa danh thiếp cho Lâm Vân.

Lâm Vân tiếp nhận danh thiếp, gật gật đầu, mang theo cô gái được cứu lúc trước kia rời đi.

Người cảnh sát trung niên thấy Lâm Vân đã rời đi, liền lạnh lùng nhìn về phía của Lợi cảnh quan:

- Lợi Đại Hải, gan người đúng là lớn. Rõ ràng khiến trị an của nhà ga trở thành như vậy. Ta cũng không nhiều lời, chính người cũng biết hậu quả như thế nào.

Khâu Sinh nói xong, liền ra lệnh cho thuộc cấp:

- Mau cởi bỏ trang phục cảnh sát của mấy người này, rồi mang đi tra khảo. Lại gọi một chiếc xe cứu thương tới.

- Khâu sở...

Lợi Đại Hải còn chưa nói hết lời, đã bị Khâu Sinh khoát tay chặn lại.

- Người làm bại hoại danh tiếng của cảnh sát, làm đồng nghiệp với người đúng là sự sỉ nhục đối với ta.

Vứt xuống những lời này, Khâu Sinh liền mặc kệ Lợi Đại Hải bị áp giải đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hắc Cần, Thì Mình Cũng Có Thể Cho Hắc

M

ang theo cô gái kia ra khỏi phòng trọ, Lâm Vân mới phát hiện ra đã là 10h, mình bỏ lỡ chuyến xe rồi.

Nhưng Lâm Vân cũng không có ảo não, ngày mai đi cũng không sao. Đột nhiên nghĩ tới, hôm nay đã là thứ năm, nếu mà tới Tô Nam, chủ nhật còn phải trở về giúp Diệp lão ca chữa bệnh. Còn không bằng ở lại chữa khỏi bệnh cho ông ấy rồi hẵng đi.

- Đại ca, cảm ơn anh đã cứu em...

Cô gái vừa đi ra liền nói lời cảm ơn với Lâm Vân.

Lâm Vân đánh giá nàng một chút, khuôn mặt thanh tú, lông mi dài nhỏ, thật là một cô nàng xinh đẹp. Nàng mặc một bộ quần áo rẻ tiền, chứng tỏ gia đình không giàu có gì cho lắm. Nhưng đột nhiên nghĩ tới áo lót của nàng cũng có màu hồng phấn, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ hiện tại, các cô gái đều thích mặc áo lót màu hồng phấn sao?

- Không có gì, mà vì sao em lại bị bắt vào đây vậy?

Lâm Vân có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ là bị bắt cóc?

- Em vừa mới tốt nghiệp, vốn một tháng nữa mới lấy bằng. Mà ở Đàm Châu, quê em có một xí nghiệp muốn em tới phỏng vấn. Hiện tại rất khó xin việc làm, nên em đã đồng ý. Đang định lúc 8h bắt xe lửa về quê, thì có một cô gái tới hỏi đi đâu, em liền nói thật. Sau đó cô ta nói, phải 20 phút

nữa mới có xe đi Đàm Châu, bây giờ còn có chỗ ngồi, giá vé lại rất rẻ, em liền đi cùng nàng mua vé. Không ngờ....

Cô gái không nói tiếp nữa, nhưng Lâm Vân đã rõ câu chuyện.

Lâm Vân thở dài một hơi. Chuyện này hẳn đã nhìn thấy mãi trên báo. Thật không ngờ hôm nay lại gặp phải. Không chỉ nói là sinh viên mới tốt nghiệp, cho dù là mình cũng bị bọn chúng lừa gạt.

- Đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh cũng bị bọn chúng lừa đi, vừa vặn cứu được em. Hiện tại chắc cũng không có chuyến nào về quê của em nữa. Em học ở trường nào? Nếu không để anh đưa em về trường học. Về chuyện tìm công việc thì sau này chậm rãi tính tiếp. Anh cũng là người mới đi làm, không nên gấp gáp, kiểu gì cũng có cơ hội mà thôi.

Lâm Vân nói lời an ủi nàng.

- Em gọi là Ninh Vi, là sinh viên ngành tiếp thị của trường học viện Kinh Mật, Phần Giang. Đại ca, anh cũng là vừa tốt nghiệp à?

Cô gái thanh tú này nghe Lâm Vân nói vậy, một lúc sau mới chậm rãi giới thiệu.

- Không, anh tốt nghiệp đã lâu rồi, mà gọi anh là Lâm Vân là được.

Lâm Vân bỗng nhớ tới ngôi trường của hắn ở đại lục Thiên Hồng.

Nhìn ánh mắt của Lâm Vân có chút rời rạc, vừa thâm thúy, vừa u buồn, Ninh Viên có chút rung động. Thật là một đôi mắt thành thực à! Mình cũng đã gặp nhiều nam sinh viên, nhưng chưa thấy ai có ánh mắt như vậy. Vị đại ca kia chắc chắn có nhiều chuyện xưa trong người.

- Ký túc xá sinh viên của trường học viện Kinh Mật cách nội thành mấy giờ đi bộ liền. Hiện tại đã sắp 11h đêm, chờ đến trường học phỏng chừng đã là 2,3 h

sáng. Còn không bằng ở lại nhà ga chờ a.

Ninh Vi thấy Lâm Vân thần thờ, liền nói.

- A, nếu không em đến nhà anh ngủ.

Lâm Vân phục hồi tinh thần, thuận miệng nói ra. Bất quá, vừa nói ra lời này, hắn liền cảm thấy lời này có vấn đề. Một là hiện tại hắn còn chưa có chỗ ở. Thứ hai là cho dù hắn đã có chỗ ở, nhưng lại tùy tiện gọi một cô gái tới nhà mình ngủ, cũng không phải tốt lắm. Chỉ sợ cô gái sẽ hiểu lầm gì đó.

- Vậy cũng được. Cảm ơn Lâm đại ca.

Không ngờ, Ninh Vi lại không do dự đồng ý.

Lâm Vân có chút xấu hổ. Nên giải thích với Ninh Vi như thế nào bây giờ? Nếu lại nói mình không có chỗ ở, khẳng định Ninh Vi sẽ cho rằng mình muốn thay đổi chủ ý, không muốn cho nàng ở nhà hắn.

- Làm sao vậy? Lâm đại ca.

Ninh Vi thấy Lâm Vân im lặng không nói, liền hỏi.

- A, anh đang suy nghĩ có nên gọi trước cho vợ anh thông báo một tiếng hay không.

Lâm Vân đành phải lòi vợ của mình ra.

- A, Lâm đại ca, anh đã kết hôn rồi à?

Ninh Vi nghe thấy Lâm Vân nói vậy, trong nội tâm rõ ràng có chút thất vọng. Nàng vốn có hảo cảm với Lâm đại ca vì hắn đã cứu mình. Hơn nữa, khi ở bên cạnh hắn, nàng cảm thấy trong nội tâm rất bình tĩnh. Huống hồ, hắn đã xem qua thân thể của nàng, nên nàng luôn giữ lại một chút ý tứ.

- Ủ, anh đã kết hôn nhiều năm, hiện tại...

Lâm Vân đang định nói hiện tại đã ly hôn. Nhưng lập tức ngừng lại. Nếu nói đã ly hôn, nói không chừng cô gái này còn muốn tới nhà mình ở.

- Lâm đại ca, em ở nhà ga qua đêm vậy. Vạn nhất trở về nhà anh, vợ anh lại hiểu lầm thì không tốt.

Tâm tình của Ninh Vi có chút thấp.

Tuy thấy Ninh Vi không vui, nhưng Lâm Vân đương nhiên sẽ không ngốc tới nỗi muốn mời nàng tới nhà mình ngủ. Đột nhiên hăn nghĩ tới Lục Dược, nếu không đêm nay tới chỗ Lão Yêu ngủ một đêm. Ngày mai vừa vặn gọi cho Diệp lão ca đến Mỹ Châu để mình chữa bệnh. Chữa bệnh xong mình có thể đi Phụng Tân.

Lâm Vân vừa nghĩ tới đây, điện thoại trong tay bỗng rung lên. Vừa mở ra nhìn, là số của Lão Yêu. Không nghĩ tới, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới.

- Lão Yêu, đang muốn gọi cho người, không nghĩ tới người đã gọi điện cho ta rồi. Có chuyện gì không?

Lâm Vân nghe điện thoại.

- À, vừa rồi Diệp bí thư có gọi cho ta. Nói rằng người ở nhà ga gặp chuyện không vui.

Lục Dược cười hì hì nói.

- Ủm, chuyện này đợi lát nữa nói sau. Ta lập tức tới chỗ người ngủ một đêm. Ách, ta còn dẫn theo một cô gái tới, nhớ chuẩn bị sẵn một căn phòng nhé.

Lâm Vân nói xong, còn chưa đợi Lục Dược trả lời, đã cúp điện thoại.

Lục Dực cầm điện thoại trong tay, sững sờ. Trong lòng tự nhủ, còn mang con gái tới khách sạn thuê phòng. Không nghĩ tới tên Lâm Vân này, lại phong lưu như vậy, thật là nhìn không ra. Muốn ngủ với gái thì nói sớm với Lão Yêu ta một tiếng, cần gì phải đi ra ngoài tìm ai. Người này thiệt là.

Ninh Vi cũng sững sờ nhìn xem Lâm Vân. Chẳng lẽ hẳn muốn mang ta đi thuê phòng, không phải hẳn muốn làm cái kia a? Vừa rồi hẳn đi tới nhà trọ, có phải hay không cũng là đi tìm nữ nhân? Cái này, mình nên làm sao bây giờ?

- Đi thôi, anh đã tìm được chỗ ngủ rồi, chúng ta đi luôn bây giờ.

Lâm Vân thấy Ninh Vi còn ngẩn người, liền cầm hộ nàng bọc hành lý.

Thấy Lâm Vân đã đi trước, Ninh Vi đành phải đi theo phía sau, vừa đi đường vừa suy nghĩ liên miên. Thậm chí khi đã ngồi lên taxi, nàng còn sững sờ.

“ Nếu Lâm đại ca thật sự muốn làm chuyện ấy, thì mình phải làm sao bây giờ? Ngẩng đầu nhìn Lâm Vân ngồi ở phía trước, trong lòng tự nhủ, có phải hẳn đang có nhu cầu, liền một chỗ như nhà ga kia, hẳn cũng muốn. Chẳng lẽ quan hệ của Lâm đại ca với vợ không tốt?”

Nhưng từ trên người của Lâm Vân toát ra một hương vị tươi mát, khiến cho Ninh Vi không có một chút ấn tượng xấu nào với vị Lâm đại ca này. Ngược lại, nàng rất yêu mến ở cùng một chỗ với hẳn.

Người con gái nào chả muốn tìm một người bạn trai mà mình thích? Nếu không phải nhờ Lâm đại ca cứu mình, phỏng chừng mình đã vạn kiếp bất phục rồi. Đã có chút yêu mến hẳn, vậy thì mình cho hẳn cũng được. Coi như là báo đáp hẳn.

Ninh Vi nghĩ tới đây, sắc mặt trở nên mặt hồng hào. Chẳng lẽ thật muốn ngủ với Lâm đại ca sao? Chính là hai người quen biết mới có mấy tiếng mà

thôi. Vạn nhất, mình tùy tiện đồng ý, Lâm đại ca có thể hay không nghĩ mình là một nữ nhân xấu?

- Còn ngồi ở đây làm gì, đến nơi rồi, xuống xe đi.

Ninh Vi còn lo nghĩ được mất, Lâm Vân đã gọi nàng.

Ninh Vi lúc này mới kịp phản ứng, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, vội vàng đi xuống xe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chị Đã Ly Hôn Rồi?

A

, đây là nhà hàng quốc tế Mỹ Châu?

Ninh Vi vừa tới nơi đã bị kinh trụ.

Lục Dược đang đứng ở cửa ra vào của nhà hàng. Y trông thấy Lâm Vân quả nhiên mang theo một cô gái xinh xắn tới. Dừng ánh mắt lơ đãng của Lục Dược, chỉ biết đó là một cô gái không có nhiều kinh nghiệm cuộc sống. Khóe miệng y liền lộ ra vẻ mỉm cười, âm thầm bội phục ánh mắt của Lâm Vân.

- Hai ngày này đang nghĩ tới người, không ngờ người lại tới. Vì sao muộn như vậy mới tới? Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì đi ăn luôn một thể. Ta đã gọi món ăn rồi.

Lục Dược đi ra chào đón.

- Đây là bằng hữu của ta, Lục Dược, hay còn gọi là Lão Yêu.

Lâm Vân giới thiệu Lục Dược cho Ninh Vi.

- Chào Lục đại ca, em là Ninh Vi, là sinh viên của học viện Kinh Mật.

Ninh Vi đi tới phía trước chào hỏi Lục Dược.

- Chào em, ha ha, ánh mắt của Lâm lão đệ thật không sai. Ninh cô nương quả thật là xinh đẹp, khả ái.

Lục Dược khen tặng. Trong lòng tự nhủ, còn là một sinh viên nữa.

Lâm Vân ngạc nhiên, Ninh Vi lớn lên xấu hay đẹp thì liên quan gì tới ta đâu? Liền nói thẳng:

- Lão Yêu, gian phòng chắc đã chuẩn bị rồi nhỉ. Người để cho Ninh Vi đi lên trước cất đồ đạc đi.

- A, vẫn là gian phòng người ở lần trước. Các người ở chung à?

Lục Dược cố ý nói.

Nghe Lục Dược nói vậy, Ninh Vi đỏ mặt cúi đầu, hai tay không ngừng xoắn vào nhau. Trong nội tâm thầm than, quả nhiên Lâm đại ca muốn ngủ cùng mình. Trong lòng tuy đã ngầm đồng ý, nhưng vẫn có chút khổ sở.

- Người nghĩ đi đâu thế Lão Yêu. Chỉ vì đêm nay Ninh Vi không có chỗ ở, cho nên ta mới muốn nhờ người để lại cho nàng ấy một căn phòng nghỉ ngơi mà thôi. Vì sao phải ở cùng phòng rồi?

Lâm Vân liền hiểu biểu lộ kỳ quái của Lục Dược lúc trước. Người này đúng là hèn mọn bỉ ổi. Chẳng lẽ cứ mang con gái tới nơi này là muốn ngủ cùng à?

Chẳng những là Lục Dược biểu hiện xấu hổ, mà ngay cả Ninh Vi nghe thấy Lâm Vân nói vậy, mặt liền đỏ. Thật không ngờ là mình đã hiểu lầm Lâm Vân. Chính mình còn chuẩn bị xong làm việc đấy với hắn. Nếu như Lâm Vân biết mình suy nghĩ như vậy, chắc mắc cỡ muốn chết quá. Trong lòng có chút thở phào, lại có chút thất vọng.

Lục Dược là ai, nhìn sắc mặt và cử chỉ vừa rồi của Ninh Vi là liền hiểu. Vội vàng cười ha hả sai nhân viên dẫn Ninh Vi tới phòng ở đã chuẩn bị trước. Lúc này Lâm Vân mới kể lại chuyện xảy ra ở nhà ga cho Lục Dược. Lục Dược liền minh bạch vì sao Diệp bí thư lại vội vàng gọi điện thoại cho mình như vậy. Nguyên lai là y sợ Lâm Vân tức giận.

Mấy người ăn xong cơm thì đã không còn sớm. Tối hôm qua, Lâm Vân ở chỗ Hàn Vũ Tích tuy ngủ rất ngon, nhưng do thời gian ngủ quá ít, cho nên sau khi ăn xong cơm liền nằm xuống giường ngủ.

Buổi sáng, Lâm Vân dậy không quá muộn. Bởi vì tối hôm qua, Lục Dực nói cho hắn, bảo hắn hôm nay gọi điện cho Diệp Sở Thiên. Gọi ông ta tới nhà hàng quốc tế Mỹ Châu để Lâm Vân trợ giúp chữa bệnh.

- Chào buổi sáng, Lâm đại ca.

Lâm Vân vừa mới ra cửa đã thấy Lục Dực và Ninh Vi đang đứng chờ hắn.

- Xuống ăn cơm.

Lục Dực liền mời hắn xuống ăn cơm sáng.

Ba người ăn no nê xong, Lâm Vân nhìn Ninh Vi hỏi:

- Hôm nay, em còn muốn về quê xin việc không?

- Không đi, bọn họ bảo hôm nay là hạn cuối cùng. Cho dù hiện tại em trở về cũng không kịp rồi.

Ninh Vi uể oải nói.

- Em đang muốn tìm việc làm?

Lục Dực nghe Lâm Vân nói vậy liền nhìn sang Ninh Vi.

- Em học ngành tiếp thị thị trường, chỉ cần có một công việc liên quan đến tiếp thị là được

Ninh Vi một bên trả lời Lục Dực, một bên còn đang suy nghĩ nên trở về trường học, hay là nên đi tới chợ việc làm tìm thử xem.

- Nếu em không ngại, có thể đến công ty của anh làm. Đây là danh thiếp của anh.

Lục Dược đưa một tờ danh thiếp cho Ninh Vi.

- A, ngài chính là chủ tịch tập đoàn Cảng Hải Hồng Kong, mà mọi người vẫn xưng là thần tài Lão Yêu sao? A, thực xin lỗi.

Ninh Vi nhận lấy danh thiếp, vừa nhìn liền lập tức kích động đứng lên nói.

- Người ta gọi anh là Lão Yêu là không sai. Nhưng hai chữ ‘Thần tài’ thì không dám nhân. Còn khối người nhiều tiền hơn anh mà.

Lục Dược vội vàng khiêm tốn nói.

- Tốt lắm, vậy thì Ninh Vi không cần lo lắng về công việc nữa. Lão Yêu đã mở miệng, thì việc này không phải là đơn giản sao?

Lâm Vân biết thân phận của Lục Dược, nhưng hẳn không biết Lục Dược tới Phần Giang làm cái gì, mà một mực ở trong nhà hàng này. Mà hẳn cũng không muốn hỏi chuyện đời tư của người khác.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc nhờ Lão Yêu tìm việc làm hộ mình. Muốn làm bằng hữu, thì nên ít nhờ cậy. Nếu ngay cả công tác của mình đều muốn tới công ty của y làm, đây tuyệt đối không phải là điều Lâm Vân muốn.

- Vậy thì cảm ơn Lục đại ca, còn có, cảm ơn Lâm đại ca.

Ninh Vi thật vất vả mới bình phục lại tâm tình kích động. Thật không ngờ, mình có thể ngồi cùng một chỗ với ‘Thần tài’ Lão Yêu ăn cơm. Nhân sinh thật là thay đổi thất thường a.

- Đã gọi điện thoại cho Diệp lão ca chưa?

Cơm nước xong, Lâm Vân liền hỏi Lục Dược.

- Đã gọi rồi, phỏng chừng một lát nữa là tới. Có thêm vợ chồng Diệp bí thư đi cùng.

Lục Dực cũng không dám gọi trực tiếp Diệp Sở Thiên là Diệp lão ca.

Lâm Vân vừa muốn nói chuyện, điện thoại của Lục Dực đã kêu lên.

Lục Dực nhận điện thoại, nói với Lâm Vân:

- Bọn họ đã tới.

.....

- Vũ Tích tỷ, cả ngày hôm qua đi làm chị cứ thất thần vậy? Có phải do thức khuya quá không? Dù sao hôm nay cũng được nghỉ, chị có muốn đi ra ngoài chơi không?

Mỹ Na thấy Hàn Vũ Tích từ hôm qua tới giờ toàn ngồi ngẩn người, tuy nàng mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng vẫn mở miệng an ủi.

Hàn Vũ Tích còn chưa trả lời, đã nghe thấy tiếng đập cửa bình bịch. Mỹ Na vừa mới mở cửa, chỉ nghe thấy tiếng hưng phấn của Vũ Đình:

- Tỷ tỷ, Mỹ Na, được nghỉ 5 ngày, chúng ta đi Hoàng Sơn chơi đi.

- Ý kiến hay. Chị đang thương lượng với Vũ Tích tỷ nên đi nơi nào chơi đây.

Mỹ Na nghe thấy Vũ Đình đề nghị như vậy, cũng rất cao hứng.

- Tỷ tỷ, cho em mượn cái áo gió màu xanh lam nhé.

Vũ Đình nói xong liền vọt tới phòng của Vũ Tích. Hàn Vũ Tích thậm chí còn chưa kịp nói lời nào. Không khỏi lắc đầu, đứa nhỏ này cũng thật là.

- Vũ Tích tỷ, cùng đi chứ, đi ra ngoài giải sầu cũng tốt. Cứ ở trong nhà buồn bực làm gì. Lần này được nghỉ 5 ngày cơ mà.

Mỹ Na còn đang khuyên Hàn Vũ Tích đi chơi cùng các nàng.

- A, tỷ tỷ, chị đã ly hôn rồi à?

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng kêu to của Vũ Đình.

Khuôn mặt Hàn Vũ Tích đột nhiên trở nên trắng bệch, lập tức xông vào gian phòng, giật lấy tờ ly hôn trong tay của muội muội.

- Làm sao vậy, tỷ tỷ, ly hôn là chuyện tốt a. Vì sao chị không nói với em. Em muốn đi nói với người trong nhà a, để cho mọi người trong nhà cũng cao hứng.

Hàn Vũ Đình tựa hồ rất kinh ngạc với biểu hiện của bà chị.

Hàn Vũ Tích lập tức nói:

- Không cho phép nói ra.

Nàng đã rất thất vọng với những người trong gia đình rồi. Lúc trước, chính do những ông chú ông bác kia, vì lợi ích của gia tộc, mà tùy tiện gả nàng cho một tên hoàn khố bị vứt bỏ. Những năm gần đây, bọn họ còn mặc kệ mình sống chết, cũng không có người hỏi han qua. Nếu không phải còn có muội muội thường xuyên lui tới, nàng cơ hồ đều muốn quên hết bọn họ.

- Tỷ tỷ, lần trước em ở nhà còn nghe thấy vài ông bác nói tới việc ly hôn của chị. Hình như có một người con trai của phó thị trưởng thành phố Phần Giang nào đó vừa ý chị. Chị...

Hàn Vũ Đình còn chưa nói hết lời, đã thấy sắc mặt của tỷ tỷ trở nên băng hàn. Tranh thủ thời gian câm miệng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thần Nhân

L

âm Vân lau lau mồ hôi trên mặt. Tuy trợ giúp Diệp Sở Thiên trị bệnh ung thư gan khiến cho hắn tổn không ít lực lượng Tinh Vân, nhưng so với việc tăng cường kinh mạch cho Hàn Vũ Tích, thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thu hồi kim châm, trong lòng Lâm Vân tự nhủ, dùng kim châm chữa bệnh cũng không tệ lắm. Các tế bào ung thư trong cơ thể Diệp Sở Thiên đều đã bị mình dùng kim châm chặn mất sinh cơ. Chỉ cần qua mấy ngày sau, các tế bào ung thư trong cơ thể của Diệp Sở Thiên sẽ bị chết hết. Cuối cùng biến thành tạp chất bài xuất ra ngoài cơ thể. Mình chỉ cần cho ông ta uống thêm vài thang thuốc là đủ.

- Lâm lão đệ, không phải đệ đã chữa xong bệnh cho ta rồi chứ?

Diệp Sở Thiên thấy Lâm Vân rút ra kim châm, không khỏi ngạc nhiên hỏi.

- Không sai, bệnh của lão ca hắn là đã tốt. Lão ca chỉ cần uống thêm vài thang thuốc là ổn rồi. Chẳng lẽ lão ca còn chưa cảm giác gì sao?

Lâm Vân nhìn Diệp Sở Thiên hỏi.

- Ta chỉ cảm thấy lúc đệ đâm kim châm vào người, toàn thân đều cảm thấy ngứa ngứa. Sau đó lại giống như có một ngọn núi lửa đang bốc cháy trong người. Nhưng kỳ quái chính là, ta không cảm thấy có chút đau đớn nào.

Diệp Sở Thiên nói xong, liền thử đứng lên.

Ngây lập tức, khuôn mặt của ông ta hiện lên vẻ kinh hãi. Vốn cảm giác đau đớn toàn thân lúc trước đã không còn. Thân thể trở nên thoải mái hơn trước rất nhiều. Chẳng lẽ bệnh của mình đã khỏi? Không ngờ trên thế giới lại có y thuật thần kỳ như vậy. Đây quả thực không thể gọi là y thuật, mà nên gọi là thần thuật.

- Lâm lão đệ, hiện tại ta cảm thấy thân thể rất tốt. Đệ quả thật là thần nhân a. Nói thật, ta chưa bao giờ nghĩ tới bệnh của ta có thể khỏi. Ta chỉ là nhìn thấy đệ nói rất thoải mái, mới cho đệ thử xem. Thật không ngờ. Đúng là thần nhân, thần nhân.

Diệp Sở Thiên kích động nói.

Thế giới này lại có y thuật lợi hại như vậy? May mắn là ngày đó mình quen biết được hãn. Cũng không phải ông ta sợ chết, nhưng nếu có thể không chết, ai lại nguyện ý đi tìm cái chết? Hơn nữa, lúc còn sống còn có thể quen biết một nhân vật thần kỳ như Lâm Vân, ông ta đã thấy mình rất may mắn.

- Còn mong Diệp lão ca giữ bí mật về chuyện ta biết y thuật.

Lâm Vân mỉm cười nói với Diệp Sở Thiên. Hãn không muốn tuyệt kỹ của mình bị truyền đi ra ngoài, nếu ai cũng biết, sau này hãn đừng mong có một ngày bình tĩnh sinh sống. Nói gì tới chuyện tu luyện.

Diệp Sở Thiên nghe vậy liền sửng sốt. Lập tức hiểu ý của lâm Vân, hãn là do hãn không thích nổi danh. Cũng là, một cao nhân ẩn dật như hãn, cần gì phải quan tâm một ít hư danh của thế tục. Ông ta liền nói:

- Ta sẽ giữ bí mật. Lâm lão đệ, mạng già của ta được đệ kéo về, hôm nay không say không về.

Lâm Vân khoát khoát tay nói ra:

- Diệp lão ca, huynh muốn uống rượu thì đợi ba tháng sau mới được uống. Ta sẽ cho huynh vài thang thuốc, huynh uống hai tuần, lại nghỉ ngơi một thời gian ngắn, bệnh tình liền tốt.

- Vậy thì ta nghe lão đệ.

Thanh âm của Diệp Sở Thiên rất to, có thể thấy tâm tình của ông ta hiện tại rất tốt.

Lục Dược và vợ chồng Diệp Vũ Phong ở ngoài cửa nghe thấy tiếng nói chuyện to rõ của Diệp Sở Thiên, đều thở phào nhẹ nhõm. Trước kia, tuy để cho Lâm Vân chữa bệnh là nghĩ đem ngựa chết thành ngựa sống. Đây là chuyện mà Diệp Vũ Phong cũng rất bất đắc dĩ. Hiện tại nghe thấy thanh âm tràn đầy khí lực của phụ thân, chỉ biết, cho dù cha mình chưa chữa khỏi hết bệnh, nhưng khẳng định đã tốt hơn lúc trước.

Lâm Vân mở cửa, Lục Dược và vợ chồng Diệp Vũ Phong lo lắng đứng ở cửa ra vào.

- Cha, cha làm sao rồi?

Vợ chồng Diệp Vũ Phong đồng thời hỏi Diệp Sở Thiên. Chứng tỏ trong lòng họ vẫn còn lo lắng.

- Ha ha, Lâm lão đệ thật sự là thần nhân. Bệnh của cha đã chữa khỏi hoàn toàn. Kỳ nhân, kỳ nhân a.

Đến tận bây giờ, Diệp Sở Thiên còn chưa tin mình đã khỏi bệnh. Nhưng trên người đã không còn cảm giác đau đớn hay không thoải mái như trước, không khỏi tin hoàn toàn.

Mấy người đứng ở cửa đều há hốc mồm. Không ai tin đây là thật. Bọn họ chỉ nghĩ, cho dù Lâm Vân có thể nhìn ra bệnh của Diệp Sở Thiên, nhưng nhiều nhất là trợ giúp ông ấy giảm bớt sự đau khổ của căn bệnh mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Sở Phong muốn dẫn cha mình tới nhờ Lâm Vân trị liệu.

Nhưng thật không ngờ, Lâm Vân không những chữa khỏi bệnh cho phụ thân, hơn nữa còn nhanh chóng, triệt để như vậy. Phải biết rằng, đây chính là bệnh ung thư a. Còn ngạc nhiên hơn, chính là phụ thân vừa mới được chữa bệnh, nhưng tinh thần lại càng trở nên phấn chấn hơn trước, không có dấu hiệu mệt mỏi như một người bệnh bình thường.

Ung thư đối với người khác mà nói, quả thực rất khó trị hết. Nhưng với một người có lực lượng Tinh Vân, lại là cao thủ y học như Lâm Vân, căn bản là không có vấn đề. Lâm Vân chỉ cần chặt đứt cơ hội sinh trưởng của tế bào ung thư là căn bệnh được giải trừ..

Tuy nhiên, nếu không có lực lượng Tinh Vân, chỉ dựa vào kim châm và thuốc trị bệnh, phỏng chừng cần phải mất mấy tháng. Nếu Lâm Vân đã kết thành một sao, căn bệnh này thậm chí chỉ cần dùng 10p là xong. Đâu phải mất cả ngày trời như hiện tại.

Diệp Vũ Phong kích động cầm tay của Lâm Vân, không biết nên nói cái gì mới thể biểu đạt tâm tình của mình. Vợ của Diệp Vũ Phong là Trịnh Thúy Bình thì xấu hổ đứng bên cạnh Diệp Vũ Phong. Nàng nhớ tới lúc phụ thân bảo mình gọi Lâm Vân là lão ca, trong lòng nàng rất không thoải mái. Không nghĩ tới, Lâm Vân quả nhiên không phải là người thường.

Lâm Vân nhìn ra vợ chồng Diệp Vũ Phong xấu hổ, liền nói:

- Diệp bá thư và chị dâu về sau chỉ cần gọi ta là Lâm Vân là được. Ta xưng hô với phụ thân của các người là Diệp lão ca, chỉ là ngoại lệ. Về phần bệnh tình của Diệp lão ca, thực sự đã tốt rồi. Nhưng vẫn còn muốn uống thêm vài thang thuốc, tính dưỡng ba tháng. Tí nữa ta sẽ viết phương thuốc cho các người. Ta cũng hy vọng vài vị đừng nói chuyện ta chữa khỏi bệnh cho Diệp lão ca với những người khác.

Lục Dực thấy vợ chồng Diệp Vũ Phong xấu hổ, cười ha hả nói:

- Phía dưới đã dọn xong tiệc rượu, chúng ta đi ăn thôi.

Trong nội tâm của Lục Dực cũng âm thầm chấn động. Trước kia chỉ cảm thấy Lâm Vân không phải là người thường, lại cứu mạng của mình, mới kiệt lực kết giao. Không nghĩ tới, thực lực của Lâm Vân còn cao hơn mình dự đoán rất nhiều. Xem ra, mình nên giới thiệu Lâm Vân cho phụ thân của mình.

- Tốt, chúng ta đi xuống ăn cơm. Để ta gọi Ninh Vi.

Lâm Vân vừa muốn đi gọi Ninh Vi.

- Lâm đại ca, em tới đây Vừa rồi Lục đại ca có gọi điện cho em. Lục đại ca đã giúp em chuẩn bị xong công việc. Chính là làm cho một ty ở Phần Giang, cũng thuộc về tập đoàn Cảng Hải.

Nhìn Ninh Vi nói chuyện, tâm tình có vẻ không sai. Xem ra nàng rất thỏa mãn với công việc kiếm được.

- Lão đệ, nếu người không có chuyện gì, mấy ngày nữa ta trở về Hồng Kong, đệ có muốn đi cùng ta về Hồng Kong chơi một chuyến không?

Lục Dực đương nhiên sẽ không cho rằng dạng người như Lâm Vân sẽ thực sự đi làm. Vì vậy mới mở miệng mời.

- Hồng Kong có gì vui mà chơi. Lâm lão đệ nếu không có chuyện gì, thì cùng ta tới kinh thành đi dạo. Tới chỗ đó mới là thú vị.

Diệp Sở Thiên trừng mắt liếc Lục Dực, rồi lại vui vẻ nói với Lâm Vân.

- Cũng tốt, nếu Lâm lão đệ tới kinh thành, vậy thì ta tạm thời không trở về Hồng Kong.

Lục Dực không dám chống đối Diệp Sở Thiên. Chỉ là nghĩ, nếu Lâm Vân muốn đi kinh thành, mình nhất định phải đi theo. Nghĩ biện pháp muốn giới thiệu Lâm lão đệ cho phụ thân. Người Lâm Vân này khẳng định không phải người tầm thường.

- Ta có việc phải làm, còn kinh thành và Hồng Kong, lần sau hẵng nói. Đến, ta mời mọi người một ly.

Lâm Vân nói xong, liền nâng chén uống cạn. Nếu hiện tại mình đã không có việc gì ở đây, cũng nên đi Phụng Tân thôi.

Hào khí trên bàn cơm rất nhiệt liệt. Diệp Vũ Phong và vợ Trịnh Thúy Bình đều rất khách khí với Lâm Vân. Ninh Vi tuy không biết Diệp Vũ Phong là ai, nhưng nàng vẫn cảm giác y hằn là làm việc cho chính phủ. Mà y rõ ràng lại tôn kính với Lâm đại ca như vậy. Có thể thấy được Lâm đại ca là người có bản lĩnh lớn.

Từ lúc hăn cứu mình cho tới hiện tại, Ninh Vi chỉ cảm thấy, ở cùng Lâm Vân thời gian càng lâu, nàng càng không hiểu hết hăn, càng bị hăn hấp dẫn sâu hơn.

Ăn xong cơm trưa, đã tới hai giờ chiều. Lâm Vân đứng lên cáo từ mọi người.

Thấy Lâm Vân ăn cơm xong liền muốn đi, mấy người cũng rất là bất đắc dĩ. Mọi người cũng hiểu, Lâm Vân giống như thiên mã rong ruổi khắp nơi vậy, nên không có so đo.

- Lâm đại ca, chờ em chút.

Lúc mọi người tiễn biệt Lâm Vân, mắt thấy Lâm Vân muốn lên xe taxi rời đi, Ninh Vi lại chạy tới.

Chương 39: Người Vào Trong Ngồi Với Ta Một Lát

T

hấy khuôn mặt trắng bệnh, tràn đầy sương lạnh của Vũ Tích, Vũ Đình và Mỹ Na đều không dám nói gì. Hai người không biết Hàn Vũ Tích làm sao vậy? Vũ Đình thậm chí còn suy nghĩ, chẳng lẽ tỷ tỷ không muốn ly hôn sao? Không thể nào.

Mỹ Na đang muốn nói chuyện, thì bị tiếng điện thoại cắt đứt.

- Alo, là Tiểu Du à, có việc gì không? A, tốt, vừa vặn hôm nay không có việc gì. Đợi lát nữa mình hỏi Vũ Tích xem.

Mỹ Na bỏ điện thoại xuống, nói với Vũ Tích:

- Ba giờ chiều nay, Tiểu Du, Hứa Khiết và hai người đồng nghiệp khác hẹn chúng ta tới Tiền Quỹ ca hát. Vũ Tích, Vũ Đình, hai người có muốn đi không?

Mặc dù biết Vũ Tích sẽ không đi, nhưng vẫn khách sáo hỏi một cái.

- Em đương nhiên đi.

Hàn Vũ Đình lập tức cao hứng kêu lên.

- Tốt, chị cũng đi.

Mỹ Na còn đang chờ Hàn Vũ Tích nói không, không ngờ chị ấy lại dứt khoát đáp ứng như vậy.

- A, vậy thì tốt quá.

Mỹ Na liền gọi điện thoại trả lời:

- Buổi chiều mình sẽ cùng Vũ Tích, Vũ Đình tới.

- Vũ Tích tử, chị thật sự muốn đi cùng chúng em tới Tiền Quĩ sao? Hôm nay nghe nói có một đồng nghiệp mời khách, nhưng không biết là ai. Bất quá, Vũ Tích tử, đi ra ngoài ca hát giải trí một lát cũng không tồi.

Mỹ Na thấy Hàn Vũ Tích cũng muốn đi, nên rất là cao hứng.

Hàn Vũ Đình nhìn sang tử tử. Hôm nay nàng cảm thấy tử tử có chút khác thường. Trước kia, chị ấy có bao giờ tới những địa phương như vậy đâu? Hôm nay chị ấy bị làm sao vậy?

Hiện tại, trong nội tâm của Hàn Vũ Tích thật sự là có chút buồn khổ. Buổi tối hôm trước chính là buổi tối nàng vui sướng nhất. Nhưng tới sáng ngày hôm qua, người kia rõ ràng không nói một lời liền rời đi. Niềm vui của mình hình như cũng theo hân rời đi.

Chứng kiến Vũ Đình tìm ra giấy ly hôn, còn nghĩ tới những lời muội muội vừa nói, nàng mới biết tình cảnh hiện tại của mình như thế nào. Nàng vẫn là đối tượng giao dịch của gia tộc, vẫn không có ai nhớ thương, không có ai hiểu được sự đau khổ của mình.

Cho nên khi Mỹ Na gọi nàng đi ra ngoài ca hát, nàng liền không hề nghĩ ngợi đáp ứng. Nàng không phải là muốn đi ca hát, mà là muốn đi uống rượu. Sinh nhật hôm trước mình muốn uống rượu thì bị Lâm Vân ngăn lại. Chính là, hiện tại Hàn Vũ Tích thực sự muốn uống rượu, không muốn quan tâm, không muốn suy nghĩ cái gì. Thoải mái say sưa một lần, đau khổ trong lòng sẽ thiếu đi một ít.

....

Lâm Vân thật không ngờ Ninh Vi gọi mình lại, chỉ là muốn xin số điện thoại di động của mình. Hẳn không rõ, cả ngày hôm qua nàng không hỏi, phải chờ tới khi chuẩn bị rời đi thì mới hỏi. Cô nàng này, thật có chút cá tính.

Kỳ thật Ninh Vi đã sớm muốn hỏi số điện thoại của Lâm Vân, nhưng do ngày hôm qua nàng mới quen hẳn, nên không có ý tứ hỏi. Vốn muốn hôm nay hỏi, nhưng Lâm Vân bận bịu chữa bệnh tới trưa, cơm nước xong thì lại vội vàng rời đi, nên nàng không có thời gian để hỏi.

Nếu trực tiếp hỏi ở bàn ăn, Ninh Vi lại ngại có nhiều người. Mỗi lúc Lâm Vân muốn rời đi, nàng mới rụt rè đuổi theo xin số điện thoại. Mặc dù, số điện thoại này nàng cũng có thể hỏi Lục chủ tịch. Nhưng xin số điện thoại từ người khác với xin số điện thoại trực tiếp từ Lâm Vân, lại khác nhau.

Tạm biệt Ninh Vi, Lâm Vân cũng không vội vã đi nhà ga. Xe lửa tới chín giờ rưỡi tối mới có một chuyến. Bây giờ còn rất sớm, mới hơn ba giờ chiều. Chỉ là y phục trên người của hắn đã bị rách, mà trong bọc cũng chỉ có hai cái áo đã bị rách đằng sau. Cho nên Lâm Vân muốn đi mua mấy bộ y phục mới.

Quần áo bán ở trung tâm thành phố Phần Giang quá mắc, tuy Lâm Vân còn có mười nghìn nguyên, nhưng hắn không muốn lãng phí số tiền ấy vào việc mua quần áo đắt tiền. Quần áo chỉ cần mặc vừa người là được, số tiền đấy thà dùng mua thức ăn còn tốt hơn nhiều.

Lâm Vân tùy tiện tìm địa phương xuống xe. Đi dọc theo ven đường, xem mấy cửa hàng bán quần áo. Nhưng đã nhìn bảy tám cửa hàng, đều là bán quần áo cho phụ nữ, hoặc là quần áo thể thao, quần áo cổ trang gì đó. Chưa không thấy có cửa hàng phù hợp. Trong lòng hắn có chút bội phục vị bảo mẫu mua quần áo cho hắn trước kia.

“Di, đây không phải là chiếc xe Fox của Hàn Vũ Tích sao? Như thế nào lại đậu ở trước cửa quán karaoke Tiền Quĩ? Mình nhớ không nhầm, thì Hàn Vũ Tích rất ít tới những chỗ như thế này. Không biết vì sao hôm nay nàng lại tới?”

“Có nên vào xem một chút không nhỉ? Chẳng qua, nếu như Hàn Vũ Tích và bạn của nàng đang hát hò gì đó, mình đi vào chẳng phải làm nàng ấy mất hứng? Mình và Hàn Vũ Tích đã ly hôn, hai người hiện tại không có bất kỳ quan hệ gì. Vậy thì mình dùng thân phận gì đi vào?”

Ngẫm lại, vẫn lắc đầu đi về phía trước.

- Lâm Vân, sao ngươi lại ở chỗ này?

Hàn Vũ Đình bỗng phát hiện ra Lâm Vân.

Hàn Vũ Đình và Mỹ Na còn mang theo vài hộp cháo trong tay. Hai người trông thấy Lâm Vân rõ ràng đứng ở cửa quán Tiền Quĩ, không biết hẳn đang làm cái gì. Không phải Lâm Vân và tỷ tỷ đã ly hôn sao? Vì sao hẳn còn tới đây? Chẳng lẽ là tới tìm tỷ tỷ? Hẳn thật là giỏi tìm kiếm a.

- Ngươi muốn tìm tỷ tỷ ta phải không? Hai người đã ly hôn rồi, ngươi còn tới làm gì? Ta cảnh cáo ngươi, không cần phải dây dưa chị của ta.

Hàn Vũ Đình kịp phản ứng, lập tức quát lớn Lâm Vân.

Lâm Vân lắc đầu, trong lòng tự nhủ vị muội muội này của Vũ Tích, thật sự là cường hãn a. Chưa rõ ràng thế nào đã bão nổi với mình.

Cũng mặc kệ nàng, trực tiếp đi qua Hàn Vũ Đình, chậm rì rì đi tới phía trước. Hẳn căn bản cũng không có ý gặp Hàn Vũ Tích. Hẳn chỉ là tình cờ đi dạo qua đây mà thôi.

Hàn Vũ Đình và Mỹ Na ngơ ngác nhìn Lâm Vân im lặng rời đi. Hai người có chút bất ngờ.

- Vũ Đình, em và Mỹ Na đi mua cháo thôi sao mà lâu thế? Đã mua được rồi, còn đứng chỗ này làm gì?

Hàn Vũ Tích đợi một lúc không thấy hai người về, liền ra ngoài xem. Trông thấy hai người ngơ ngác đứng ở cửa ra vào, liền hỏi.

- Vũ Tích tỷ, vừa rồi em nhìn thấy Lâm Vân.

Mỹ Na nhìn Hàn Vũ Tích, nhẹ nhàng nói.

- A....

Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên trông thấy Lâm Vân ở xa xa, hắn vừa đi vừa nhìn vào trong cửa hàng xung quanh. Tuy ở cách xa, nhưng vừa nhìn thấy cái ba lô màu xanh nhạt, Hàn Vũ Tích liền nhận ra đó chính là Lâm Vân. Nàng tưởng rằng đã rất khó gặp lại hắn, nhưng không nghĩ tới hiện tại đã thấy hắn.

- Tỷ tỷ....

Vũ Đình thấy tỷ tỷ vừa trông thấy Lâm Vân liền chạy tới, không biết là chuyện gì xảy ra. Không phải tỷ tỷ luôn muốn tránh xa hắn sao?

- Lâm Vân, người đứng lại.

Hàn Vũ Tích một hơi chạy tới sau lưng của Lâm Vân, rõ ràng không cảm thấy mệt.

- Vũ Tích, ha ha, thật là xảo, ngày nghỉ đi ra ngoài hát karaoke a, không tệ. Ta vừa vận đi ngang qua đây, chuẩn bị mua ít đồ.

Lâm Vân có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi. Lần trước trong tin nhắn mà mình để lại, có lời bình luận chiếc áo lót của nàng, tuy không phải hăm cổ ý, nhưng vẫn có chút xấu hổ.

- Ủ, người vào trong ngồi với ta một lúc nhé?

Hàn Vũ Tích gọi lại Lâm Vân, nhưng lại không biết nói cái gì. Hiện tại hai người giống như không còn quan hệ vợ chồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40: Uống Rượu

T

hấy Hàn Vũ Tích dẫn theo Lâm Vân tới Tiền Quĩ, Vũ Đình và Mỹ Na đều rất kinh ngạc. Như thế nào tỷ tỷ lại muốn đuổi theo hắn và gọi hắn tới nơi này? Không phải bọn họ đã ly hôn sao? Chẳng lẽ trong đó còn có nguyên nhân gì khác?

Lâm Vân không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của hai người, trực tiếp đi theo Hàn Vũ Tích vào phòng hát. Ở trong còn có hai cô gái. Lâm Vân vừa đi vào, Tiểu Du đã nhận ra hắn. Nàng thấy Lâm Vân là theo Hàn Vũ Tích đi vào, cũng rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ Hàn Vũ Tích cố ý gọi chồng của nàng ấy tới?

Mấy người vừa ngồi xuống, đã nhìn thấy bên ngoài lại tiến vào ba người. Lâm Vân nhận ra một người trong đó. Chính là Thẩm Quân mà lần trước hắn và Hàn Vũ Tích gặp được ở chợ.

Nhìn thấy Lâm Vân rõ ràng ngồi cùng với Hàn Vũ Tích, Thẩm Quân cũng rất kỳ quái. Hôm nay là hắn cố ý quanh co để mời được Hàn Vũ Tích. Thật không ngờ, nàng ta lại mang ông chồng tâm thần của nàng ta tới. Tuy nhiên, trong chớp mắt, y liền khôi phục như bình thường.

- Thẩm Quân, anh nói anh mời khách, vì sao bây giờ mới tới? Bọn em muốn ăn cháo còn phải tự mình đi mua, thiệt là.

Tiểu Du thấy Thẩm Quân đến giờ mới tới, trong nội tâm có chút bất mãn.

- A, thực xin lỗi, Tiểu Du mỹ nữ, là anh đi đón Trần Dã và Lý Đông Tiền mới tới muộn.

Thẩm Quân vội vàng cười giải thích cho Tiểu Du. Đối với hần mà nói, chỉ cần Hàn Vũ Tích đồng ý tới nơi này, là coi như thành công. Cho dù nàng ta có mang theo người chồng tâm thần đi chăng nữa, hần cũng có tự tin thu phục Hàn Vũ Tích.

Thấy Thẩm Quân mang theo hai người thanh niên đi vào, Lâm Vân liền hiểu ra người Thẩm Quân này muốn truy cầu Hàn Vũ Tích, nên mới cố ý mời một đám người tới. Y biết rõ một mình mời Hàn Vũ Tích, nàng chắc chắn sẽ không tới, nên mới nghĩ ra chiến thuật này. Hắc hắc, có chút thông minh.

Thấy Lâm Vân có vẻ suy nghĩ, Hàn Vũ Tích đột nhiên nói:

- Không phải như thế.

Tất cả mọi người có chút kỳ quái nhìn nàng, khiến Hàn Vũ Tích không khỏi đỏ bừng mặt. Sở dĩ nàng nói như vậy, là nàng tưởng rằng Lâm Vân hiểu lầm Thẩm Quân mời mình tới nơi này hát karaoke. Nhưng nàng thật sự không biết Thẩm Quân cũng muốn tới, vì nóng lòng biểu đạt ý của mình, nên mới thốt ra câu đó.

Sau khi nói xong mới biết mình quá đột ngột. Nàng tự nhủ, mình cần gì phải để ý Lâm Vân có hiểu lầm hay không?

- Tất cả các vị mỹ nữ, để anh giới thiệu một chút, hai vị này là bằng hữu của anh, Trần Dã và Lý Đông Tiền. Trần Dã là trưởng khoa của cục tài chính thành phố. Lý Đông Tiền là con của viện trưởng một học viên. Hai người đều là tuổi trẻ tài cao, họ đều rất muốn làm quen với tất cả các vị mỹ nữ ở đây.

Thẩm Quân vừa nói vừa giới thiệu hai người con trai bên cạnh. Lại nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Du. Động tác này của Thẩm Quân, Lâm Vân đều nhìn thấy rõ ràng.

- Ha ha, Thẩm Quân, sao không giới thiệu qua mấy vị mỹ nữ ở đây, để cho tôi và Đông Tiền biết một chút?

Trần Dĩ vừa nói chuyện, ánh mắt vừa không tự chủ được quăng về hướng của Hàn Vũ Tích.

Thẩm Quân thấy thế không khỏi cười khố. Vốn là muốn mời hai người này tới đây trợ giúp mình truy cầu Hàn Vũ Tích. Thật không ngờ, hai vị này vừa tới đây đã nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Tích rồi.

- Đây là Hứa Khiết, Phùng Du, Mỹ Na, Hàn Vũ Tích và em gái của nàng Hàn Vũ Đình. Ngoại trừ Hàn Vũ Đình, còn lại đều là mỹ nữ trong công ty của tôi Như thế nào, nhìn hoa mắt chưa?

Thẩm Quân giới thiệu lần lượt các cô gái cho Trần Dĩ và Lý Đông Tiền. Nhưng y lại cố ý bỏ qua Lâm Vân.

Hàn Vũ Tích thấy Thẩm Quân cố ý bỏ qua Lâm Vân, trong lòng thầm tức giận. Vốn, khi Thẩm Quân vừa mới vào, nàng đã muốn rời đi. Nhưng lại nghĩ tất cả mọi người ở đây là đều là đồng nghiệp, làm như vậy, từ nay về sau gặp mặt bọn họ sẽ rất xấu hổ. Trong nội tâm nàng cũng âm thầm tức giận Tiểu Du bán rẻ mình.

Bất quá, nếu như đã giới thiệu xong, hiện tại có thể mang Lâm Vân rời đi. Nhưng vừa quay đầu nhìn, thì trông thấy Lâm Văn đang say sưa ăn hoa quả trên bàn, nàng liền có chút do dự. Đã Thẩm Quân mời khách, thì để cho Lâm Văn ăn no a. Nhìn Lâm Văn ăn rất ngon lành, nàng lại lộ ra vẻ thương tiếc.

Thẩm Quân thấy mọi người đều đứng lên chào hỏi ba người bọn họ, nhưng chỉ có Hàn Vũ Tích vẫn ngồi nguyên chỗ nhìn xem người chồng điên kia của nàng ăn hoa quả. Trong lòng y thầm giận, hôm nay không chinh người chồng điên kia của nàng ta, lão tử sẽ không họ Trần.

- A, đã quên giới thiệu, trong lúc này còn có một vị, là thân thích của Hàn Vũ Tích, tên Lâm Vân.

Thẩm Quân nói xong, liền liếc mắt ra hiệu cho Trần Dã và Lý Đông Tiền.

Thấy Thẩm Quân ra hiệu, Trần Dã và Lý Đông Tiền liền hiểu đây là một đóa hoa nhài cắm bãi *** trâu, là người chồng điên của Hàn Vũ Tích. Nhìn hẩn xem, chả quan tâm đang ở đâu, chỉ biết ngồi ăn hoa quả. Trần Dã và Lý Đông Tiền liếc nhau, đều lộ ra vẻ vui mừng.

- Tốt, đã Lâm lão đệ thích ăn hoa quả, như vậy chúng ta gọi người bán hàng mang thêm thức ăn tối. Còn có, chúng ta nên uống rượu trước hay là ca hát trước?

Thẩm Quân thấy mọi người đều đã ngồi xuống, lập tức đưa ra đề nghị.

- Thẩm Quân, cái này cần gì phải hỏi, đương nhiên là vừa uống rượu vừa ca hát rồi.

Tiểu Du lập tức tiếp lời.

- Tốt, vậy gọi trước mười chai bia và ba chai rượu đỏ cho con gái uống. Còn con trai chúng ta thì gọi rượu để uống vậy, gọi trước mười chai nhé?

Trần Dã thấy thế lập tức tiếp lời.

Lâm Vân cười lạnh. Vài tên khốn kiếp này có ý đồ gì, chẳng lẽ hẩn còn không đoán ra được. Ba người này vừa mới vào đã nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Tích, đủ biết không phải hạng người gì tốt đẹp. Thấy Hàn Vũ Tích muốn nói cái gì, hẩn vội vàng nói trước:

- Tốt, tốt, ta cũng muốn biết rượu để có hương vị gì. Hắc hắc hắc.

Rất nhanh, rượu đỏ, bia, rượu đế đều được mang tới. Mấy cô gái ở đây đều biết uống rượu, căn bản không cần người khác mời, đều tự rót cho mình một ly.

Hàn Vũ Tích vốn có ý định đến đây uống say, nhưng vì có mặt Thẩm Quân, cho nên nàng không muốn uống. Hơn nữa, nàng gặp được Lâm Vân, buồn bực ở trong lòng lúc trước đã không còn, càng không có tâm tư gì để uống say.

- Vũ Tích tử, đêm nay cũng uống một chút a.

Mỹ Na và Hứa Khiết đều khuyên Hàn Vũ Tích uống chút rượu. Hàn Vũ Tích thì liếc nhìn Lâm Vân ngồi ở bên cạnh, nàng đột nhiên có cảm giác an toàn, cũng không chối từ, tự rót cho mình một cốc bia.

Mấy người con gái càng uống càng vui vẻ, còn chưa hát hò, đồ uống đã uống hơn nửa.

- Lâm lão đệ...

Thẩm Quân giơ chén rượu lên, vừa nói ba chữ đã bị Lâm Vân ngắt lời.

- Ngừng, ta không phải Lâm lão đệ gì của ngươi. Ta nhớ có vài người cháu còn lớn tuổi hơn ta, đều gọi ta là chú. Ngươi gọi ta như vậy là không đúng.

Lâm Vân nói xong, lắc đầu, giống như Thẩm Quân là một kẻ rất ngu ngốc vậy, lại rót một cốc rượu đế, say sưa uống hết.

Bị Lâm Vân nói như vậy, Thẩm Quân rất tức giận, nhưng còn chưa kịp phản bác, Lâm Vân đã nói:

- Muốn tìm ta uống rượu thì cứ uống, không cần phải nói nhảm. Ta uống một chén, các ngươi ba người, mỗi người cũng uống một chén.

Nói xong, Lâm Vân tiếp tục ăn hoa quả trên bàn.

- Tốt, Lâm...Quả nhiên không phải là người bình thường.

Lý Đông Tiền vừa nói tới chữ Lâm, thì lại không biết tên của hắn là gì, dứt khoát bỏ qua. Bất quá, khóe miệng y lại lộ ra một tia đùa cợt. Trong lòng tự nhủ, quả nhiên đầu óc của tên này có vấn đề.

Ba người thấy Lâm Vân dứt khoát như vậy, trong mắt đều hiện lên vẻ tàn nhẫn. Bọn họ liền thay phiên nhau giơ chén lên uống. Lâm Vân cũng không dài dòng, chỉ cần có người uống xong, hắn lại rót một chén uống cạn.

Hàn Vũ Tích thấy thế không khỏi kéo áo của Lâm Vân. Trong lòng suy nghĩ, người này cũng thật là. Một mình hắn đấu ba người, có vẻ như hắn còn không biết, còn không ngừng uống.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41: Một Cái Bạt Tai

L

âm Vân đương nhiên biết rõ vì sao Hàn Vũ Tích kéo áo mình. Nhưng hăn vẫn giả vờ như không biết. Tiếp tục uống rượu với ba người Thẩm Quân, giống như rất sợ lãng phí số rượu này vậy.

Thấy Lâm Vân biểu hiện như vậy, ba người Thẩm Quân càng cao hứng, âm thầm cười lạnh. Quả nhiên đầu óc của tên này có vấn đề. Ba người không ngừng rót rượu cho Lâm Vân uống. Lúc này, không chỉ nói là Hàn Vũ Tích, chính là mấy cô gái kia cũng biết ba người Thẩm Quân muốn rót say Lâm Vân.

Vài cô gái đều cảm thấy tiếc hận và đồng tình với Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích thấy mình đã không có cách nào khuyên can Lâm Vân uống rượu, đành phải thờ dài, mặc kệ hăn uống. Cùng lắm thì đêm nay mình chiếu cố hăn, dù sao ngày mai cũng được nghỉ.

Vừa nghĩ tới Lâm Vân uống say sẽ tới chỗ mình, nàng thậm chí có chút chờ mong Lâm Vân uống nhiều rượu hơn. Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Hàn Vũ Tích đỏ lên, âm thầm tự trách.

Trong nháy mắt, ba người Thẩm Quân, mỗi người đã uống hết một chai rượu đế, đều cảm thấy có chút chóng mặt. Chính là Lâm Vân, hăn một mình uống hết năm chai, cơ hồ không lãng phí một giọt rượu nào. Nhưng sắc mặt của hăn vẫn không đổi, thoạt nhìn không có vấn đề gì.

Trần Dã và Lý Đông Tiền còn đang muốn mời rượu, đã bị Thẩm Quân ngăn lại. Y đã nhìn ra, ba người bọn họ uống rượu không phải là đối thủ của Lâm Vân.

- Tốt lắm, uống rượu dừng ở đây, không cần phải uống quá nhiều. Chúng ta còn muốn hát hò nữa chứ! Bằng không lấy đâu tiền trả đủ tiền rượu?

Thẩm Quân nói xong, liền liếc mắt ra hiệu cho Tiểu Du.

Tiểu Du trông thấy ánh mắt của Thẩm Quân, trong nội tâm nháy động, có chút hối hận vì đã trợ giúp mấy người kia, lừa gạt Vũ Tích tới nơi này. Lâm Vân cũng đã nhìn ra hành động của Thẩm Quân, nhưng hắn vẫn giả vờ như không biết, tiếp tục ăn trái cây ngon lành.

- Quân ca, anh không mang đủ tiền à? Không phải là anh nói mời khách sao? Như thế nào....

Tiểu Du làm ra vẻ hỏi Thẩm Quân.

- Ủ, anh không nghĩ tới có nhiều thêm một người, nên không mang đủ tiền. Hắc hắc.

Thẩm Quân gian cười một tiếng.

Trần Dĩ và Lý Đông Tiền tuy đã uống hơi nhiều, nhưng còn chưa quá say. Thấy thế, Trần Dĩ lập tức tiếp lời:

- Không có việc gì, Lâm tiên sinh hắn là có tiền. Đến lúc đó chúng ta để cho hắn mời khách cũng được.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, cũng không nói chuyện.

Tràng diện lập tức trở nên xấu hổ. Hàn Vũ Tích thầm giận trong lòng.

- Ta chỉ trả tiền của ta, người khác ăn gì, uống gì, thì liên quan gì tới ta?

Lâm Vân nói xong, đứng lên, chuẩn bị rút ra một trăm nguyên, muốn lôi kéo Hàn Vũ Tích đi. Hắn biết mấy tên kia mời Hàn Vũ Tích uống rượu,

chắc chắn không mang hảo tâm gì.

Vừa định lấy tiền trong túi ra, không ngờ lại rút nhầm cái cái ví mới mua. Còn chưa kịp cất đi, đã bị Hàn Vũ Đình ngồi ở bên cạnh đoạt lấy.

- Oa, Lâm Vân, không ngờ người có nhiều tiền như vậy, lại còn nhỏ mọn.

Hàn Vũ Đình thấy cái ví giày cộp, lập tức lên tiếng.

Lâm Vân thấy thế liền vội vàng vươn tay muốn đoạt lại ví da. Nhưng Hàn Vũ Đình đã ném cái ví da lại cho hắn, nói:

- Ai cần tiền của người? Cần gì khăn trương như vậy?

Lâm Vân vừa tiếp lấy cái ví da, thì có đồ vật bay lả tả xuống. Không phải là tiền, mà là giấy viết. Trên giấy có vẽ những ký tự kỳ lạ.

Lâm Vân vốn mua cái ví da mười nguyên này là để đựng mấy tờ giấy hắn vẽ mạch điện lúc trước. Không nghĩ tới bị Hàn Vũ Đình ngộ nhận là tiền.

Nhìn giấy viết bay lả tả xuống đất, cả căn phòng lập tức im lặng, một thanh âm cũng không có.

Hàn Vũ Tích nhìn mặt đất toàn là giấy, trong lòng vô cùng khổ sở. Hắn vẫn sĩ diện như vậy, không thay đổi chút nào.

Nhìn nhiều giấy viết như vậy bay ra từ ví da, Hàn Vũ Tích hận không thể tìm khe hở chui xuống. Hàn Vũ Đình cũng ngây ngẩn cả người. Lúc này nàng đã vô cùng hối hận. Nếu có thể quay về lúc này, nàng tuyệt đối sẽ không đoạt ví của Lâm Vân.

Nàng thấy tỷ tỷ hình như không phải chán ghét Lâm Vân như mình nghĩ, cũng muốn thân cận với Lâm Vân một chút. Thật không ngờ lại làm ra chuyện như vậy.

Về phần Lâm Vân, hẳn cũng không nghĩ nhiều như vậy. Chỉ chậm rãi nhặt lại mấy tờ giấy rơi xuống đất. Tuy hẳn không thích Hàn Vũ Đình, nhưng vì Hàn Vũ Tích, hẳn cũng lười so đo với nàng ta.

Nhìn Lâm Vân cúi người xuống nhặt mấy tờ giấy, Hàn Vũ Tích chỉ cảm thấy cảnh vật phía trước trở nên mơ hồ. Hiện tại, trong lòng nàng tràn ngập đủ loại cảm xúc, có đồng tình, có thương tâm, có quan ái, thậm chí có một chút thương cảm.

- Ha ha, không nghĩ tới, Lâm tiên sinh còn có sở thích này, quả nhiên là nhiều....

Lý Đông Tiền còn chưa dứt lời, thì bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Hàn Vũ Tích thầm cảm ơn cuộc gọi điện thoại đúng lúc này, khiến cho mình bớt xấu hổ.

- Vũ Tích, mình đang ở nhà của dì cả ở Chiết Giang. Mình định khi nào trở lại Phần Giang thì kể chuyện cho cậu. Nhưng mình cảm thấy vẫn nên nói sớm cho cậu biết. Đêm qua, ở nhà ga, mình trông thấy chồng của cậu đi với một cô gái trang điểm đậm đặc, có vẻ như là gái làng chơi....

Hàn Vũ Tích vô lực cúp điện thoại. Thậm chí, những lời về sau của Phương Bình, nàng cũng không nghe thấy.

- Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích đột nhiên quên hết tình cảnh đáng thương vừa rồi của Lâm Vân. Hiện tại nàng chỉ có một loại tuyệt vọng, thương tâm xông lên đầu. Cả người nàng đều cảm thấy rét run, giống như không điều khiển được thân thể.

- Làm sao vậy? Vũ Tích.

Lâm Vân đứng lên, kỳ quái nhìn Hàn Vũ Tích hỏi.

- Tối qua người ở đâu?

- Ở nhà ga...

Lâm Vân còn chưa nói hết, ‘Bá’ một tiếng, Hàn Vũ Tích đã tát vào mặt Lâm Vân một cái.

Đổi là người khác, cho dù ở vị trí gần như vậy, cũng đừng hòng đánh trúng mặt Lâm Vân. Nhưng riêng có Hàn Vũ Tích, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ đề phòng nàng. Hắn vẫn cho rằng, ở thế giới này, nếu có một người được coi là thân nhân của hắn, chỉ có duy nhất Hàn Vũ Tích. Nhưng thật không ngờ, hôm nay, người hắn tin nhiệm nhất lại tát hắn.

Căn phòng trở nên yên tĩnh như trước.

Sắc mặt của Hàn Vũ Tích trở nên tái nhợt, toàn thân vô lực. Nàng triệt để thất vọng rồi. Vừa nhận được cú điện thoại kia, một chút hy vọng lúc trước cũng hoàn toàn bị phá diệt.

Hàn Vũ Tích thất thần xoay người đi ra khỏi phòng hát, giống như một cái tượng gỗ vậy. Mỹ Na và Vũ Đình tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn lập tức đuổi theo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cảnh Cáo

L

âm Vân ngơ ngác nhìn Hàn Vũ Tích biến mất sau cánh cửa, sờ sờ mặt của mình, trong nội tâm vô cùng thất lạc. Hắn không biết vì sao Hàn Vũ Tích muốn đánh mình. Chẳng lẽ nàng biết hôm qua mình ở nhà ga là để mua vé rời đi Phần Giang sao? Nhưng dù có như thế, hai người cũng đâu còn quan hệ gì? Trong lòng thầm than, thôi, coi như một tát này là trả nợ những gì hắn gây ra cho nàng trước kia. Mặc dù không phải là Lâm Vân hiện tại làm.

- Ta cảnh cáo các người, từ nay về sau đừng có quấy quít lấy Hàn Vũ Tích. Nếu không các người sẽ phải hối hận vì sinh ra trên đời này.

Lâm Vân nhìn ba người Thẩm Quân còn đang đứng một bên xem náo nhiệt, lạnh lùng nói.

- Người là cái đích gì mà quản chuyện của chúng ta. Đồ nghèo kiết xác, cút đi, chi phí ở đây lão tử sẽ trả hết.

Trần Dĩ hưng dữ nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, kêu lên. Hàn Vũ Tích đã rời đi, y cũng không cần phải tiếp tục giả vờ với tên điên này.

Hiện tại Lâm Vân đang cảm thấy buồn bực, thấy Trần Dĩ cư nhiên còn dám hét vào mặt mình. Cũng không trả lời, lập tức tiến lên cho y vài cái tát. Lâm Vân ra tay coi như là lưu tình. Chỉ để lại một dấu tay màu đỏ trên mặt của y, và hai cái răng mà Trần Dĩ nhổ ra mà thôi. Trần Dĩ bị Lâm Vân đánh ngã xuống đất, nửa ngày không đứng dậy lên được.

- Người dám đánh ta?

Trần Dĩ giầy dựa đứng lên, xông tới đánh trả Lâm Vân. Thẩm Quân và Lý Đông Tiền thấy thế cũng xông lên, muốn dùng số đông áp đảo Lâm Vân. Hai cô gái còn lại đều đã sợ tới mức trốn qua một bên. Về sau thì dứt khoát chạy ra ngoài.

Lâm Vân vốn đã không thích mấy kẻ muốn tính kế Hàn Vũ Tích này. May mà hôm nay mình tình cờ đi ngang qua đây, nếu không Hàn Vũ Tích có khả năng bị bọn chúng hại. Huống hồ hân còn bị tát một cái, tâm tình càng không tốt. Hiện tại có chỗ phát tiết, cần gì phải khách khí.

Một hồi quyền đâm cước đá, mấy tên gia hỏa chỉ biết suốt ngày sống phóng túng, làm sao có thể ngăn cản được quyền cước mang theo sự tức giận của Lâm Vân. Chỉ trong nháy mắt, ba người đều bị Lâm Vân đánh ngã xuống đất. Tuy Lâm Vân ra tay không có độc ác, nhưng tay của ba người đều bị đánh gãy. Mặc dù không có vỡ vụn, nhưng cũng phải mất mấy tháng băng bó mới có thể khôi phục như cũ.

Tiểu Du ở cửa ra vào nhìn thấy Lâm Vân lợi hại như vậy, tranh thủ thời gian báo cảnh sát.

- Ta cảnh cáo người, đừng tưởng rằng là đồng nghiệp của Vũ Tích, là có thể bán đứng nàng. Nếu như chuyện này còn phát sinh lần nữa, hậu quả người tự gánh vác.

Lâm Vân trông thấy Tiểu Du gọi điện thoại, nhưng chỉ đi tới trước mặt nàng, cảnh cáo.

Thấy Lâm Vân hung hãn như vậy, mấy người kia cũng không dám nói lời nào. Ba người Thẩm Quân tuy đau đớn nằm trên mặt đất, nhưng cũng không dám cử động. Trong nội tâm đã hận Lâm Vân thấu xương. Bọn chúng chỉ ước gì Lâm Vân lưu lại một lúc, đợi cho cảnh sát tới thì có thể trả thù

Lâm Vân mặc kệ bọn họ, cúi người cẩn thận nhặt mấy tờ giấy rơi trên mặt đất lên. Những tờ giấy này còn quý trọng hơn tiền bạc gấp trăm ngàn lần.

Sau khi nhặt hết bỏ vào ví, vài người cảnh sát đã đến nơi. Hóa ra, nhân viên của quán Tiền Quỹ đã nhanh tay báo cảnh sát trước.

- Tiêu đội, các vị tới vừa vặn. Tên điên này uống rượu say liền ẩu đá chúng ta.

Trần Dĩ tinh mắt, vừa nhìn đã thấy một người cảnh sát mà y quen, vội vàng chỉ về phía Lâm Vân nói.

Trông thấy có kẻ dám đánh con trai của cục trưởng cục tài chính của thành phố Phần Giang, tên Tiêu đội trưởng kia liền lấy cái còng tay, định còng tay Lâm Vân lại, thậm chí còn không có hỏi rõ nguyên nhân.

Bất quá, y đang định tiến lên, thì bị một cảnh sát đứng sau lưng kéo lại, thì thầm vào tai y, nói:

- Tiêu đối trưởng, người thanh niên trước mặt này có địa vị rất lớn. Chuyện ở nhà ga tối hôm qua chính là do hắn làm. Lúc ấy, ta còn đi cùng với Khâu cảnh quan, nên nhận ra hắn.

Tiêu đội trưởng nghe thấy vậy, lập tức buông tay, phía sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh. Chuyện xảy ra vào tối hôm qua, y rất rõ. Tuy y không có đi, nhưng bởi vì có liên quan tới một người tuổi trẻ, mà toàn bộ các khách sạn, quán bar, tiệm uốn tóc, các chỗ ăn chơi gần nhà ga, đều bị chinh đồn. Thậm chí hiện tại vẫn còn đang làm việc, nghe nói muốn kéo dài tới hơn một tuần.

Lúc ấy, rất nhiều người bị bắt. Thậm chí còn liên lụy tới nhân viên trong ngành. Hiện tại Lợi Đại Hải còn đang bị giam giữ để giám sát, cho nên cả sở cảnh sát đều biết tên người trẻ tuổi đó Lâm Vân.

- Xin hỏi ngài có phải là Lâm tiên sinh?

Tiêu Minh cẩn thận tiến lên hỏi Lâm Vân.

- Đúng vậy.

Lâm Vân thấy Tiêu Minh lúc trước vừa vào đã hùng hổ bất kể đúng sai, nên trong nội tâm đã không có ấn tượng tốt với y.

- Xin hỏi...

Tiêu Minh còn chưa nói hết, đã bị Lâm Vân khoát tay chặn lại:

- Ba người này đều có chút vấn đề. Là vấn đề gì, các người mang về thăm vấn là biết. A, hai tên Trần Dĩ và Lý Đông Tiền kia, ta xem cũng không phải là hạng người đứng đắn gì. Bởi vậy có thể thấy phụ thân của bọn chúng cũng có vấn đề. Trở về, chuyển lời cho Khâu cảnh quan, có thể điều tra thêm vào.

- Ba người các người, ta cảnh cáo lần nữa, nếu có chuyện gì xảy ra với Hàn Vũ Tích, thì không chỉ đơn giản là băng bó như vậy.

Lâm Vân nói xong, gật đầu với ba người cảnh sát, liền rời đi.

- Trước gọi xe cứu thương mang bọn họ chữa trị, sau đó mang tới đồn cảnh sát thẩm vấn.

Sắc mặt của Tiêu Minh rất âm trầm. Vài tên khốn kiếp này, thiếu chút nữa khiến mình phạm sai lầm.

- Lão Hắc, cảm ơn.

Tiêu Minh xoay người nói lời cảm tạ với vị cảnh sát vừa nhắc nhở y kia. Không có Lão Hắc nhắc nhở, phỏng chừng y đã xong đời. Rất có thể là vào tù làm bạn với Lợi Đại Hải.

- Huynh đệ với nhau, nói những cái này làm gì.

Vị cảnh sát tuổi chừng ba mươi, có làn da ngăm đen kia nói, đồng thời lấy điện thoại gọi xe cứu thương.

Hai cô gái và ba người nằm trên mặt đất thấy tình hình xảy ra biến hóa mà kinh ngạc. Không phải nghe nói Lâm Vân là tên tâm thần sao? Như thế nào liền cảnh sát cũng phải tôn kính hẳn? Chẳng lẽ lời đồn đại là giả?

Thẩm Quân càng hồi hận vô cùng. Hiện tại, y đã khẳng định Lâm Vân không phải là tên tâm thần. Hơn nữa còn là một người có hậu trường rất cứng. Thảo nào mình còn thắc mắc, một tên điên như vậy, làm sao có thể cưới được một người vợ xinh đẹp như Hàn Vũ Tích?

Không nghĩ tới, người này lại giả trư ăn thịt hổ. Vậy mà mình lại đắc tội với hắn, còn muốn ở trước mặt hắn đùa giỡn lão bà. May mà mình không có làm ra cử động gì thái quá.

Lâm Vân đánh gãy tay ba người mình, cứ nhiên còn ở trước mặt cảnh sát, cảnh cáo chính mình. Thậm chí còn yêu cầu, điều tra sâu hơn. Loại người như vậy, mình có thể đắc tội được sao? Vừa nghĩ tới đây, sau lưng y đã chảy mồ hôi lạnh.

Trần Dĩ cũng cảm thấy không đúng. Tên điên này không phải là mình có thể đắc tội được. Phụ thân của y bất quá chỉ là cục trưởng mà thôi, mà chức khoa trưởng của y cũng chỉ là đi cửa sau mới kiếm được. Cho dù phụ thân y đích thân đến đây, cũng không thể làm cho Tiêu Minh kính cẩn như vậy. Trong lòng y liền rất hối hận vì đã nghe theo lời của Thẩm Quân.

Chỉ có Lý Đông Tiền còn tưởng rằng Lâm Vân quen biết với Tiêu Minh mới thế. Còn nghĩ trở về tìm người lấy lại tròng diện này. Trong nội tâm y cũng biết, Lâm Vân không phải là người điên như Thẩm Quân nói, nhưng việc hắn để giấy vào trong ví tiền, chẳng phải điển hình của giả trư ăn thịt cọp sao.

Lâm Vân đi ra quán Tiền Quĩ, tâm tình không tốt lắm. Tuy không biết vì sao Hàn Vũ Tích đánh mình, nhưng khẳng định là có liên hệ với cú điện thoại kia.

Đã không nghĩ ra, cũng lười nghĩ nữa. Dù sao bên này đã không còn chuyện gì khiến hấn quan tâm. Gần đây bởi vì vài chút việc vặt, mà làm trễ nãi thời gian tu luyện, cho nên Lâm Vân chuẩn bị đêm nay đi xe lửa tới Phụng Tân. Hấn không muốn ở lại Phần Giang lãng phí thêm thời gian.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vì Cái Gì?

V

ũ Tích tỷ, đến nơi rồi, hai người xuống xe trước đi, em đi cất xe vào trong gara.

Mỹ Na dừng xe ở khu chung cư, nói với Vũ Tích và Vũ Đình.

- Tỷ tỷ, không nên suy nghĩ nhiều, Lâm Vân vốn là...

Hàn Vũ Đình thấy sắc mặt của tỷ tỷ tái nhợt, liền im lặng.

Hàn Vũ Tích thần thờ xuống xe, đột nhiên sờ cái vòng trên cổ, trong lòng lại quặn đau. Lúc mình nhận được chiếc vòng cổ này, trong lòng vui vẻ, hạnh phúc biết bao. Thậm chí nghĩ tới, nếu bệnh của Lâm Vân tốt rồi, mình cũng có thể tiếp nhận hẳn. Hẳn đã biết quan tâm tới người khác, vì sao hẳn còn làm như vậy?

Thấy tỷ tỷ đột nhiên xông ra ngoài, Hàn Vũ Đình liền vội kéo chị mình lại. Nàng không biết vì sao tỷ tỷ một mực im lặng, thần thờ, sau đó lại lao ra ngoài.

Hàn Vũ Tích giật xuống cái vòng cổ, chạy tới một bãi rác cạnh khu chung cư, dùng sức ném cái vòng cổ kia đi. Nhìn chiếc vòng cổ biến mất trong đồng rác, nàng lẩm bẩm nói:

- Nếu như nó là Tượng Niệm, vậy thì ta không muốn nó.

Đi cùng Mỹ Na và Vũ Đình trở về chỗ ở, Hàn Vũ Tích ngơ ngác ngồi ở trong phòng của mình, suy nghĩ miên man. Hôm nay mình đánh hẳn là vì

cái gì? Chẳng lẽ là do hăn tới nhà ga tìm gái làng chơi sao? Vì sao khi mình vừa nghe Phương Bình kể lại, trái tim như muốn bị xé nát? Không phải mình đã ly hôn hăn rồi sao? Hăn làm chuyện đó thì liên quan gì tới mình?

Tưởng Niệm chỉ có đeo vài ngày, đã bị mình ném đi. Thật giống như mình không phải ném vòng cổ, mà là ném đi sự nhớ thương hăn. Thậm chí có mấy lần nàng muốn tới bãi rác đó, lấy Tưởng Niệm về, nhưng vừa nghĩ tới việc làm của Lâm Vân ở nhà ga, lại nhịn xuống.

Tưởng Niệm ném, lòng cũng không.

Rốt cuộc nàng đã minh bạch, khi Lâm Vân tặng Tưởng Niệm cho mình, lòng của nàng cũng bị hăn cầm đi. Mặc dù, đến hiện tại, nàng còn không muốn thừa nhận.

Dù đầu óc của hăn vẫn không bình thường, dù hăn còn là một người thích sĩ diện.

Thậm chí, cho dù hôm nay nhìn thấy trong ví tiền của Lâm Vân toàn là giấy, lòng của nàng cũng vì Lâm Vân nhỏ máu, rơi lệ, hận không thể nói cho hăn biết, mình có thể nuôi sống hăn.

Vì sao mình để cho Lâm Vân ngủ trên giường của mình mà không có chút đắn đo nào? Vì cái gì biết Lâm Vân đã động vào áo lót của mình, nhưng nàng chỉ oán hận hăn rồi đi mà không nói một lời, mà không để ý tới việc hăn đã nhìn thấy đồ vật riêng tư của mình?

Nàng không biết vì sao nàng lại yêu hăn? Vì sao khi nàng đã yêu hăn rồi, lại không muốn thừa nhận?

Sắc mặt của Hàn Vũ Tích càng ngày càng tái nhợt, nước mắt chậm rãi rơi xuống gò má....

Tuy hiện tại vẫn còn hận hăn, nhưng lại lo lắng cho hăn nhiều hơn. Lo lắng hăn đã đi chưa? Buổi tối hăn sẽ ngủ ở nơi nào? Hăn đã có chỗ ở chưa? Hăn còn có tiền ăn cơm không?

Hàn Vũ Tích hối hận vì đã tát hăn. Thậm chí có loại xúc động, đi tìm hăn ngay bây giờ, không để cho hăn lang thang ngoài đường nữa. Hăn đi nhà ga, vì sao mình muốn trách cứ hăn? Hăn đã ly hôn với mình, tiền cũng tiền của hăn.

Kết hôn vài năm, nhưng đến tay của mình cũng không cho hăn đụng được. Tuy hăn có chút không bình thường, nhưng hiện tại rõ ràng đã tốt hơn lúc trước rất nhiều. Một người nam nhân có sinh lý bình thường, dù đầu óc có chút vấn đề, nhưng đi vào đó cũng rất bình thường? Vì sao mình phải phản ứng lớn như vậy, thương tâm như vậy? Vì sao không nghĩ tới những việc hăn đã làm cho mình gần đây.

Mỗi ngày hăn đều nấu cơm cho mình ăn. Hăn thà để cả người ướt đầm cũng muốn che ô cho mình. Lúc hăn trị liệu giúp mình, toàn thân đều là mồ hôi. Lúc hăn rời đi với chiếc lưng ướt sũng máu, hăn vẫn còn cười ngây ngốc với mình. Đến ngày sinh nhật của mình, hăn còn làm Tượng Niệm để cho mình vui vẻ....

- Lâm Vân.

Hàn Vũ Tích đột nhiên đứng lên, nàng muốn đi tìm hăn, không thể để cho hăn lại ở bên ngoài nhật sắt vụn, không thể để cho hăn lang thang ngoài đường.

Hàn Vũ Tích vừa đứng lên, lập tức lại chán chường ngồi xuống. Chắc hăn đã rời đi quán karaoke, mình đi đâu tìm hăn bây giờ? Còn chiếc vòng cổ? Thôi, coi như mọi chuyện chấm dứt từ đây, cần gì phải tìm về nữa.

Cầm cái gối màu vàng nhạt, giấu lại, đây cũng là món quà hăn dùng tiền nhật sắt vụn mua được. Hàn Vũ Tích lại ghen ngào khóc.

....

Đột nhiên, Lâm Vân có cảm giác bồn chồn trong người. Giống như có vật trân quý gì đó của hắn bị ném đi vậy. Lòng mày nhúu lại, lục soát khắp người, cũng không thấy mất cái gì.

Xe lửa từ Phần Giang đi Phụng Tân phải 9h rưỡi mới khởi hành. Lâm Vân lên xe lửa, tìm một chỗ ngồi , chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần. Tâm tình không phải là tốt, nên cũng không muốn tu luyện.

Ngồi đối diện với Lâm Vân là một người trung niên, và một thiếu niên chừng mười mấy tuổi. Thấy Lâm Vân ngồi đối diện bọn họ, người trung niên liền cười chào hỏi. Lâm Vân thấy thế cũng mỉm cười một cái.

Ngồi bên cạnh Lâm Vân là một nữ nhân đeo khẩu trang Thoạt nhìn, tuổi chừng ba mươi. Lúc Lâm Vân ngồi xuống, nàng kia vẫn im lặng, không nhúc nhích. Do cái trán cũng bị vài cọng tóc che mắt, nên nhìn không rõ khuôn mặt của người nữ nhân kia. Lâm Vân cũng không phải là người tò mò, nên mặc kệ nàng.

Còn phải ngồi mấy giờ xe lửa, cho nên Lâm Vân vừa ngồi xuống liền nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy tiếng sau.

- Ba ba, anh kia lúc ngồi vào chỗ, liền một sợi tóc cũng không thấy nhúc nhích qua. Đã mấy tiếng rồi...

Hai người ngồi đối diện có vẻ là cha con. Người thiếu niên bỗng thấp giọng hỏi phụ thân.

Từ lúc Lâm Vân ngồi vào chỗ ngồi, tinh thần của hắn liền rơi vào trạng thái tĩnh dưỡng, nên cả ngón tay cũng không nhúc nhích chút nào. Nếu không

phải do nhìn thấy hắn lên xe, hai người ngồi đối diện còn tưởng hắn đã chết rồi.

Người trung niên đã sớm phát hiện tình huống kỳ lạ của Lâm Vân, trong lòng cũng đầy nghi vấn. Tuy không biết là hắn xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn đánh đứa con một cái:

- Đừng nói linh tinh...

Y biết bên ngoài có rất nhiều người kỳ quái, nhưng những người này không thích người khác quấy rầy bọn họ. Chon nên tranh thủ ngăn đứa con nói tiếp.

Người nữ tử ngồi bên cạnh Lâm Vân cũng di chuyển người một cái, có vẻ như nàng muốn xem Lâm Vân. Nhưng do nhiều năm giữ thói quen lạnh lùng, cho nên nàng lại thôi. Cũng một phần do trên người của Lâm Vân tỏa ra một mùi thơm tươi mát khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. Nàng còn chưa từng ngửi thấy loại nước hoa nào có mùi như vậy.

Nhưng nàng biết rõ, rất nhiều người nam nhân, không thể để cho bọn họ có một chút cơ hội. Thậm chí nàng đã chuẩn bị một khi Lâm Vân di chuyển gần về phía mình, nàng sẽ đứng lên trách mắng hắn. Bất quá, nàng không có phản đối mùi thơm trên người hắn.

Nhưng làm cho nàng kỳ quái chính là, từ lúc Lâm Vân ngồi xuống sau, hắn chưa từng cử động qua. Cho dù một sợi tóc cũng không thấy nhúc nhích. Hiện tại xe lửa đã đi được bốn giờ, trên đường đã dừng ở vài cái trạm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bắt Kẻ Trộm Hay Là Đũa Giỡn.

L

âm Vân ngồi bất động bốn giờ, nhưng nữ tử ngồi bên cạnh hẳn kia lại bồn chồn không yên. Kỳ thực, nàng rất muốn đi vệ sinh, nhưng là Lâm Vân cứ ngồi bất động ở bên ngoài, chặn mất đường đi của nàng. Điều này làm cho nàng không biết có nên gọi hẳn một tiếng không? Hay là chờ khi hẳn tỉnh lại thì nói?

Nhưng thực sự là không nhịn được. Nữ tử đeo khẩu trang liền đứng lên, đang muốn mở miệng bảo Lâm Vân nhường một chút. Lại phát hiện Lâm Vân đã đứng sang một bên. Thậm chí nàng còn không biết Lâm Vân mở mắt ra từ lúc nào. Cho nên nữ tử kia liền lộ ra thần sắc kinh dị.

Nàng có thể khẳng định lúc mình đứng dậy, không hề kinh động tới người trẻ tuổi này. Nhưng hẳn vẫn giống như nhìn thấy vậy, mình vừa đứng lên, hẳn cũng đã đứng lên nhường lối đi. Chẳng lẽ hẳn một mực quan sát nàng?

- Người không đi ra, ta muốn ngồi xuống đây.

Lâm Vân thấy nữ tử kia chỉ đứng đó sững sờ, không khỏi nhắc nhở.

Nữ tử nghe thấy vậy, vội vàng đi qua Lâm Vân. Trên xe lửa rất nhiều người, từ lúc xe lửa khởi hành từ Phần Giang, trên xe đã ngồi chật ních là người. Cho nên rất nhiều hành khách không có chỗ ngồi phải dùng túi sách kê ở dưới, ngồi ở hành lang.

Tuy đã hơn một giờ đêm, nhưng trong xe vẫn có một vài hành khách đi lại.

Nữ tử đeo khẩu trang này vừa mới đi qua Lâm Vân, Lâm Vân đột nhiên vươn tay tới sau lưng nàng. Nữ tử này âm thầm cả kinh, chẳng lẽ người này muốn chiếm tiện nghi của mình? Vội vàng quay đầu lại.

Thì trông thấy Lâm Vân bắt lấy cánh tay của một cô gái trẻ. Tướng mạo của cô gái này rất thanh tú, dáng người cũng rất đầy đặn, điển hình của mỹ nữ.

Thấy không phải Lâm Vân muốn chiếm tiện nghi của mình, mà hình như là muốn đùa giỡn cô gái đầy đặn kia, không khỏi âm thầm khinh bỉ. May mà mình đeo khẩu trang, nếu mình bỏ khẩu trang xuống, chỉ sợ người này sẽ ve vãn mình.

Một số hành khách còn chưa ngủ thấy Lâm Vân dám trước mặt nhiều người như vậy, đùa giỡn cô gái trẻ, đều âm thầm lắc đầu. Nhưng cũng không có ai dám đứng lên nói chuyện. Hiện tại là hơn một giờ đêm, rất nhiều người đã dựa vào ghế ngủ say, những người còn tỉnh thì đều nhìn xem náo nhiệt.

Nữ tử đeo khẩu trang cũng không muốn xen vào việc của người khác. Càng không có hứng thú xem cái tên có vẻ ngoài đạo mạo, thực chất là một sắc lang kia đùa giỡn con gái. Tin tưởng người này chắc cũng chỉ muốn chiếm chút tiện nghi mà thôi.

- Người khoan hãy đi.

Nữ tử đeo khẩu trang vừa muốn rời đi, đã bị Lâm Vân gọi lại.

Trong lòng nàng liền giận dữ. Chẳng lẽ còn muốn chiếm tiện nghi của ta? Nhìn quần áo của hắn keo kiệt như vậy, không phải hắn muốn thông qua phương pháp này để đòi tiền mình à? Hay chỉ đơn giản là muốn đùa giỡn mình?

- Người làm gì vậy? Thả ta ra, đồ lưu manh.

Cô gái bị Lâm Vân nắm lấy tay kia, mặt mũi đỏ bừng, muốn giãy tay của mình ra, nhưng là vô dụng. Tay của nàng bị Lâm Vân bắt lấy, giãy cũng không thể giãy, thậm chí chẳng những là tay, mà ngay cả toàn thân cũng không có khí lực gì. Nàng liền biết đã gặp phải cao thủ.

- Ta thấy cô gái này trộm đồ đạc của người, người kiểm tra xem, có mất gì không?

Lâm Vân nắm chặt tay cô gái, nói với nữ tử đeo khẩu trang.

Nữ tử đeo khẩu trang ngây ngốc một lát, mới vội vàng mở túi nhỏ của mình. Đồ vật quý trọng bên trong vẫn còn, không mất đi cái gì. Lập tức phản ứng, người nam tử trẻ tuổi này là muốn kiểm soát tiếp cận mình đây.

- Lưu manh, chỉ biết chiếm tiện nghi của nữ nhân.

Nữ tử đeo khẩu trang lại mặc kệ Lâm Vân, vội vàng vàng muốn đi nhà vệ sinh.

- Có phải người có một cái hộp nhỏ màu trắng phải không? Nhìn xem còn có hay không?

Lâm Vân vẫn nhắc nhở.

- Nhìn người lớn lên hiền lành như vậy, liền loại lấy cố chấp kém như vậy cũng nói ra. Thật sự là không biết xấu hổ.

Nữ tử đeo khẩu trang mắng Lâm Vân một tiếng, không muốn tiếp tục để ý cái tên không biết xấu hổ này.

Tuy nữ tử đeo khẩu trang nói không phải rõ ràng, nhưng những người xung quanh đều nghe thấy được. Lúc đầu nghe Lâm Vân nói là mình bắt được kẻ trộm, trong lòng cũng tự nhủ nguyên lai là như vậy. Nhưng lại nghe nữ tử

đeo khẩu trang nói chuyện, ở đâu còn không biết Lâm Vân chính là một tên lưu manh muốn bắt nạt con gái mà thôi.

Tuy tướng mạo của Lâm Vân không phải là hung dữ, nhưng đối với loại lưu manh này, hành khách trên xe lửa vẫn lựa chọn không cần phải chọc tới.

- Buông tay ta ra, loại người lấy cớ rồi chiếm tiện nghi của con gái như người, thật không biết xấu hổ.

Cô gái đầy đặn bị Lâm Vân bắt lấy tay này, sắc mặt lập tức trở nên bình thường. Ra vẻ ủy khuất mắng mỏ Lâm Vân.

Lâm Vân lắc đầu, buông tay cô gái này ra, sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ nói:

- Xin lỗi, có thể là ta nhìn lầm rồi.

Nữ tử đeo khẩu trang còn chưa đi xa, nghe Lâm Vân nói vậy, trong nội tâm càng thêm khinh bỉ. Thủ đoạn thấp kém như vậy, cũng đem ra dùng. Hừ, thật đúng là bội phục hẳn có thể chịu đựng được mấy giờ liền.

Người xung quanh nghe Lâm Vân nói vậy, đều không nói gì. Thật đúng là thủ đoạn thấp kém, mà da mặt của người trẻ tuổi này cũng thật là dày. Thậm chí còn có một ít thanh âm giễu cợt truyền tới. Nếu không cố kỵ Lâm Vân là lưu manh, thì bốn phía đã cười to rồi.

Lâm Vân vừa thả tay ra, cô gái đầy đặn kia liền xoa xoa tay của mình, hung hăng trợn mắt liếc Lâm Vân. Vừa muốn nói gì, Lâm Vân đã mở miệng trước:

- Đã người khác không để ý, ta cũng không quan tâm. Bất quá, người nên biến mất khỏi tầm mắt của ta. Bằng không đừng trách ta không khách khí, cho dù người ăn vào cũng phải nhổ ra.

Cô gái kia muốn nói cái gì, nhưng chỉ im lặng, vội vã rời đi. Vừa vặn xe lửa tới một trạm dừng, cô gái ngay lập tức đã xuống xe. Đằng sau nàng cũng có vài người xuống xe.

Lâm Vân nhìn thấy vậy, âm thầm cười lạnh. Tiếp tục ngồi xuống chỗ của mình, đang chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

- Ta tin tưởng ngươi, lão đệ.

Người trung niên ngồi đối diện thấy Lâm Vân ngồi xuống, liền cười nói với hắn.

Lâm Vân sững sốt một chút, trong lòng tự nhủ, thủ đoạn ăn trộm của cô gái kia vô cùng cao minh. Có thể nói, trừ mình ra, những người ở đây rất khó nhìn ra. Chẳng lẽ người trung niên này cũng nhìn thấy?

- À.

Lâm Vân nhìn người trung niên, vì sao người khác đều cho rằng mình là lưu manh, còn y lại nói tin tưởng mình?

- Chuyện đã trôi qua rồi, đừng nhắc lại làm gì nữa.

Lâm Vân thấy người trung niên không muốn nói, đành khoát tay nói.

- Ngươi cũng đi Phụng Tân?

Người trung niên cũng không có tính toán nói tiếp chuyện này. Dù sao, người bị mất còn không thèm để ý, phỏng chừng không phải là đồ vật quan trọng gì. Nhưng về người thanh niên ngồi đối diện này, ngay từ đầu gặp mặt, y đã cảm thấy hắn không tầm thường. Không có lý do gì, chỉ là một loại trực giác do nhiều năm lăn lộn trong xã hội mà đoán ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45: Ngũ Thải Phỉ

Ừ

.

Lâm Vân trả lời người trung niên.

- Thật là xảo, ta vừa vặn cũng về Phụng Tân. Ta gọi là Điền Trung Phỉ, còn đây là con ta, Điền Hòa.

Trung niên giới thiệu người thiếu niên ngồi bên cạnh.

- Ta gọi là Lâm Vân, ta tới Phụng Tân là để công tác.

Lâm Vân gật đầu nói với người trung niên. Trực giác nói cho hắn biết, đây là một người có kinh nghiệm xã hội vô cùng phong phú, làm người cũng không tệ lắm.

- Lần này ta mang theo con trai tới Phần Giang, là để gặp con gái của mình. Nó tên là Điền Hiếu Phù, là sinh viên đại học y khoa Phần Giang. Lâm tiên sinh có phải là người Phần Giang không?

Lúc này, nữ tử đeo khẩu trang đã trở lại, bắt gặp Lâm Vân và người trung niên kia đang nói chuyện vui vẻ. Nghĩ một chút, liền tới một chỗ ngồi, thương lượng với một ông lão tuổi chừng hơn sáu mươi. Ông lão này liền đứng lên, ngồi vào bên cạnh của Lâm Vân, còn chỗ ngồi cũ thì nhường cho nữ tử kia.

Lâm Vân cười tự giễu. Người trung niên kia cũng lắc đầu, nhưng không nói gì.

- Ủ, ta là người Phần Giang. Điền tiên sinh là người Phùng Tân sao?

Lâm Vân thuận miệng hỏi.

- Ủ, ta đã ở Phùng Tân vài chục năm. Cho nên có thể coi là người Phùng Tân. Lăn lộn vài năm, hiện tại, mới kiếm được một chức trưởng khoa nhỏ trong cục bảo vệ môi trường của Phùng Tân.

Nói xong, cũng cười tự giễu.

Lâm Vân gật đầu. Điền Trung Phỉ nói như vậy, không phải là có ý khoe khoang, mà là muốn thật tâm kết giao Lâm Vân, nên mới trả lời rõ ràng như vậy. Lâm Vân không khỏi có cảm giác lau mắt mà nhìn với người trung niên này. Hai người chỉ là bình thủy tương phù, nói chuyện với nhau cũng bất quá được hơn mười câu. Nhưng người trung niên này rất biết nói chuyện, khiến người nghe cảm giác như là bằng hữu nhiều năm nói chuyện vậy. Không hề có cảm giác xa lạ.

Nếu bảo người trung niên này không thông đạo lý đối nhân xử thế, Lâm Vân tuyệt đối sẽ không tin. Có thể thấy, kinh nghiệm xã hội của người này phong phú như thế nào. Loại người này, thành tựu về sau tuyệt đối không chỉ là cái chức trưởng khoa nhỏ nhỏ như vậy.

Tuy nhiên Điền Trung Phỉ không phải là hạng người xảo trá, chỉ là sành sỏi đời mà thôi. Lâm Vân cũng có chút hảo cảm với y. Bất kể như thế nào, tính cách của người này không tồi, đáng để kết giao.

Lâm Vân không tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần nữa. Bốn giờ tu luyện vừa rồi, đã khiến lực lượng Tinh Vân trong người hãn khôi phục lại như cũ. Tuy không có hoàn toàn khôi phục, nhưng đã đủ để Lâm Vân hài lòng.

Hai người cảm thấy rảnh rỗi liền nói chuyện thiên nam địa bắc. Càng nói chuyện với Lâm Vân, Điền Trung Phỉ càng hoảng sợ. Người tuổi trẻ trước mặt này, ngoại trừ về vấn đề địa lý còn chưa quen thuộc ra, còn lại, bất cứ

tri thức về phương diện nào, mình đều không thể đuổi theo bóng lưng của hân.

Thậm chí, có một số việc mình không thể kết luận được, Lâm Vân cũng có thể đơn giản nói ra. Mặc kệ Lâm Vân nói đúng hay sai, nhưng với kiến thức như vậy, Điền Trung Phỉ càng thêm khẳng định Lâm Vân không phải là hạng người tầm thường. Y đã đi nam vào bắc vài chục năm, hạng người nào còn chưa gặp qua? Nhưng một người tài hoa như vậy, y quả thực chưa từng thấy qua.

Cho dù một số việc Lâm Vân không quen thuộc, chỉ cần Điền Trung Phỉ nói đến, vô luận là nhiều hay ít, vô luận là vụn vặt như thế nào, Lâm Vân cũng không cần để cho Điền Trung Phỉ nói lần thứ hai. Điền Trung Phỉ biết mình hôm nay gặp phải cao nhân rồi. Trong nội tâm càng muốn kết giao với Lâm Vân.

Cuối cùng, ông lão ngồi bên cạnh Lâm Vân cũng tham gia nói chuyện. Ba người càng nói càng cao hứng. Qua buổi nói chuyện, Lâm Vân biết nhiều hơn về các phong tục tập quán các nơi, cùng với cái nhìn sơ bộ về phong cảnh, chính trị của các quốc gia.

Lão nhân ngồi bên cạnh Lâm Vân chính là một người công nhân có hơn bốn mươi năm kinh nghiệm về điện tử kỹ thuật. Nhưng ông ta hát hiện, cho dù là sở trường của mình, trong mắt của Lâm Vân cũng có vô vàn chỗ hở. Khiến ông ta không khỏi nhớ tới câu của cổ nhân ‘Nghe quân nói chuyện, còn hơn đọc sách trăm năm’.

Bất tri bất giác xe lửa đã đến Phụng Tân, trời cũng đã sáng. Lâm Vân không hề cảm thấy mệt mỏi gì, nhưng không ngờ ông lão và Điền Trung Phỉ rõ ràng cũng không cảm thấy mệt.

Lúc chia tay, Điền Trung Phỉ và ông lão đều có chút không muốn. Tuy Điền Trung Phỉ cực lực mời Lâm Vân tới nhà y chơi, nhưng Lâm Vân lại không

muốn quấy rầy người khác. Ở trên xe có thể nói chuyện cho qua thời gian được, nhưng hiện tại hần không muốn có nhiều liên hệ. Hần phải dành thời gian cho việc tu luyện.

Từ biệt hai người, Lâm Vân trực tiếp đi tới khu vực gần công ty phụ trách tiêu thụ sản phẩm của Hồng Tường ở Phụng Tân. Địa chỉ của công ty là ở tầng 9 toà nhà Hoàn Tân.

Hiện tại vẫn còn là ngày nghỉ, cho nên hần muốn tìm một chỗ ở gần đây.

....

Tống Lôi xuống xe lửa, trong nội tâm cũng rất là buồn bực. Bởi vì nàng có khuôn mặt khá xinh đẹp, nên thường xuyên có người lợi dụng cơ hội để tiếp cận nàng. Không nghĩ tới, cho dù hôm nay mình đeo khẩu trang, vẫn có kẻ không biết xấu hổ ve vãn.

Lại còn lấy cớ là mình bị trộm mất đồ nữa. Cách ngu ngốc như vậy cũng có thể biên ra được. Có thể thấy người tuổi trẻ kia, cuộc sống thất bại như thế nào.

Bất quá, nàng cũng có chút bội phục hần, có thể giả trang quân tử liên tục bốn giờ. Đoán chừng là do hần tưởng mình muốn xuống xe, dưới tình thế cấp bách, mới nghĩ ra thủ đoạn thấp kém như vậy để tiếp cận mình. Nghĩ chiếm tiện nghi lão nương à? Mơ đi!

Một tiếng nhạc dễ nghe vang lên, Tống Lôi vội cầm lấy điện thoại di động. Nhìn số điện thoại, là phụ thân của mình gọi tới. Nhất định là hỏi mình đã tới nơi an toàn chưa.

- Tiểu Lôi, con đã tới chưa?

Thanh âm có chút già nua của phụ thân vang lên.

- Rồi ạ, xe lửa vừa dừng, hiện tại con đang muốn đi tới khách sạn Hòa Điền.

Tống Lôi nghĩ chắc phụ thân lo lắng cho mình.

- Tốt, hiện tại con tới khách sạn đó đặt phòng đi, rồi gọi lại cho cha sau.

Thanh âm của phụ thân lại có chút nghiêm túc..

Để điện thoại xuống, trong nội tâm Tống Lôi rất buồn bực. Phụ thân rất ít khi dùng ngữ điệu nghiêm túc như vậy nói chuyện với mình. Chỉ có những chuyện rất quan trọng, phụ thân mới dùng ngữ khí như vậy.

Tống Lôi tranh thủ thời gian đến khách sạn Hòa Điền. Đi vào phòng mình đã đặt, liền gọi điện cho phụ thân.

- Ba, con đã ở trong phòng rồi, có chuyện gì không ạ?

Tống Vân thắc mắc hỏi phụ thân. Việc gì mà khiến cho cha mình nghiêm túc như vậy?

- Lập tức, lấy ‘Ngũ Thái Phi’ trong túi của con, cất vào hòm sắt đi. Một lúc sau, anh hai của con sẽ tới đây cầm. Con không nên đi ra ngoài.

Tống Lôi nghe thấy thanh âm của phụ thân có chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn còn dồn dập.

- ‘Ngũ Thái Phi’ là cái gì? A, chẳng lẽ chính là ‘Ngũ Thái Phi’ mà con nghe nói bán đấu giá ở Phần Giang được 80 triệu nguyên kia sao? Không ngờ được nhà chúng ta mua? Còn để ở trong túi của con nữa?

Tống Lôi kinh ngạc, thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

- Đúng vậy, lúc con đi, cha đã bảo anh cả của con để cái đó ở sâu trong túi của con, nên con không biết. Thứ này rất quan trọng với gia tộc của chúng

ta. Cha sợ con biết mà khẩn trương, khiến người khác nghi ngờ. Hiện tại tranh thủ thời gian cất nó đi, chính là cái hộp nhỏ màu trắng bạc ấy.

Phụ thân của Tống Lô chậm rãi nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đàm Luận Nghiệp Vụ

V

âng, con biết rồi, con sẽ cất cái hộp đó đi. là cái hộp màu trắng bạc...

Tống Lô đột nhiên im lặng. Cô nhớ tới người thanh niên trẻ tuổi ngồi bên cạnh mình kia. Người mà mình cho rằng là một tên lưu manh hèn mọn bỉ ổi, không phải đã nói cô bị mất đồ sao? Còn là một cái hộp màu trắng.

- Không tốt.

Tống Lô lập tức phản ứng, vội vàng vứt điện thoại sang một bên, cầm cái túi xách của mình dốc xuống giường. Toàn bộ đồ đạc của mình đều không có thiếu, chỉ riêng cái hộp màu trắng bạc là không thấy.

Thì ra tên nhà quê kia là nói thật, thì ra cô gái mà hắn bắt được là một nữ trộm cắp. Buồn cười mình còn trợ giúp tên trộm nói chuyện.

Chính mình còn đang âm thầm khinh bỉ hắn giả vờ thanh cao, thực ra mình mới là kẻ giả vờ thanh cao. Tống Lô vô lực ngồi xuống mặt đất. Tuy cô không rõ ràng lắm viên “Ngũ Thái Phỉ” kia quan trọng như thế nào với gia tộc. Nhưng nghe khẩu khí của phụ thân và giá tiền của nó cũng biết. Huống hồ, với tình cảnh hiện giờ của Tống gia, thoáng cái muốn lấy ra 80 triệu nguyên, không phải là việc đơn giản. Xong rồi, nên làm sao bây giờ? Hiện tại, Tống Lô chỉ muốn tự sát mà chết.

Không được, nhất định phải tìm người thanh niên kia. Nhưng cho dù tìm được hắn thì thế nào? Đồ đạc không phải là do hắn cầm, mà hắn còn hảo tâm giúp mình bắt tên trộm. Chỉ là do mình hoài nghi hắn có mục đích khác, nên mới để tên trộm kia chạy đi.

Phải bắt được nữ trộm cắp kia mới đòi được viên ngọc về, nhưng đi đâu tìm bây giờ? Biển người mênh mông như vậy, như thế nào có thể tìm thấy?

Tống Lôi ngơ ngác ngồi đó. Trong điện thoại di động vẫn truyền tới thanh âm lo lắng. “Tiểu Lôi”. “Tiểu Lôi”...

...

Vài ngày nghỉ đối với Hàn Vũ Tích mà nói, giống như địa ngục vậy. Khi mình không có hy vọng, mỗi ngày đều là tan việc mới về nhà, cũng không cảm thấy cái gì. Vì sao khi mình có chút hy vọng rồi, lại suốt ngày đau khổ vậy?

Người của cô cũng gây một vòng. Mỹ Na và Vũ Đình chỉ phải ở nhà, làm bạn với Hàn Vũ Tích. Phương Bình lại gọi điện thoại tới, nhưng Hàn Vũ Tích lựa chọn tắt điện thoại. Cô hận cú điện thoại này, nó đã làm hỏng nốt một chút ảo tưởng của mình

Thời gian bảy ngày, có thể xoa dịu bớt phần nào nỗi đau...Đến hiện tại, Hàn Vũ Tích đã khôi phục được một ít, không còn ngơ ngác như lần trước nữa.

Mỹ Na và Vũ Đình cũng lặng lẽ thở phào một cái. Tuy không biết Hàn Vũ Tích gặp phải chuyện gì, nhưng Mỹ Na vẫn đoán được một chút, có lẽ có liên quan tới Lâm Vân. Nhưng Hàn Vũ Tích đã ly hôn với hân rồi, hơn nữa thông qua kỳ nghỉ dài này, thấy Vũ Tích đã khôi phục được phần nào, nên Mỹ Na sẽ không chủ động nhắc tới.

Tối ngày thứ tám, lúc đến công ty làm việc. Hàn Vũ Tích đã khôi phục hoàn toàn. Ít nhất, ở bên ngoài không nhìn ra có gì bất đồng, chỉ là trong ánh mắt lạnh như băng của cô, còn mang theo một tia thương cảm.

Giống như Katyusha Maslova trong tiểu thuyết Phục Sinh vậy. Cô đã chôn dấu hình ảnh của Lâm Vân tới tận đáy lòng, không muốn nghĩ tới hân nữa.

Hàn Vũ Tích ngồi ở chỗ làm việc, nhìn chăm chăm...vào màn hình: việc gì cũng không làm. Hôm nay cô không mang theo gối dựa, tuy có gối dựa ngồi thoải mái hơn, nhưng cô không muốn mang theo.

- Linh linh linh...

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên. Hàn Vũ Tích cầm lấy điện thoại.

- Vũ Tích, cậu phải cứu mình lần này.

Trong điện thoại truyền tới tiếng vội vã của đồng nghiệp Đông Giai.

- Làm sao vậy? Đông Giai.

Hàn Vũ Tích vội hỏi.

- Chuyển máy bay của mình bị trễ giờ, phỏng chừng lúc trở lại đã là ban đêm. Hiện tại mình còn đang ở HongKong. Nhưng hôm nay mình có một khách hàng rất quan trọng cần phải gặp mặt. Vũ Tích, chỉ có cậu mới có thể giúp mình.

Thanh âm của Đông Giai có vẻ rất sốt ruột.

- Chuyện gì, cậu cứ nói đi, nếu mình có thể giúp, mình đương nhiên sẽ giúp.

Hàn Vũ Tích đoán chừng Đông Giai đi du lịch ở bên ngoài, nhưng muộn mất chuyến máy bay.

- Cậu giúp mình gặp khách hàng kia. Trên bàn công tác của mình có hai sản phẩm cần giới thiệu. Cậu cầm qua cho khách hàng. Sau đó lấy tài liệu về hàng mẫu về. Đây là một công ty thuộc tập đoàn Cảng Hải HongKong. Vũ Tích, cậu nhất định phải giúp mình. Bằng không, mình liền xong đời. Mất

đi vị khách này, công tác của mình cũng bị mất. Mình không muốn chỉ vì đi kết hôn mà mất công việc, như thế cũng thật là oan ức. Cậu giúp mình nhé?

Đông Giai cơ hồ muốn khóc lên.

Hàn Vũ Tích phỏng chừng hiện tại Đông Giai rất nóng ruột, bằng không sẽ không phải nhờ tới mình. Mặc dù cô không thuộc bộ phận nghiệp vụ, nhưng cô vẫn biết một vài sản phẩm của công ty. Thì ra, năm ngày nghỉ, cô nàng là đi ra ngoài kết hôn. Khó trách lại muộn chuyến bay. Khả năng là sáng nay dậy trễ, không có tới kịp.

- Ủ, mình sẽ giúp cậu tới đó. Cậu không cần phải lo lắng. Nhưng, mình chưa từng làm qua phần tư vấn khách hàng, nên có thể làm hỏng chuyện của cậu.

Hàn Vũ Tích thầm than một tiếng. Người khác dùng năm ngày nghỉ đi ra ngoài kết hôn, còn mình thì có gì? Chỉ có thương tâm mà thôi.

- Không sao, một giờ chiều, ở quán cafe Thượng Đạo trên đường Trung Sơn. Khách hàng họ Mộc. Cậu gọi y là Mộc quản lý là được. Y muốn mua sản phẩm a23, dfl9 và h31 của công ty, số lượng cũng rất nhiều. Xin nhờ hết vào cậu. Nếu đó không phải là khách hàng lớn thì mình cũng không gấp gáp như vậy.

- Mình đã nói chuyện với y mấy lần. Lần này y yêu cầu gặp mặt, là vì có hai sản phẩm cần chúng ta sửa chữa một chút. Cậu đi đến đó, chỉ cần mang tài liệu sửa chữa về là được. Ngoài ra, cậu mang thêm sản phẩm mà công ty mới xếp đặt, cho y nhìn xem. May lần mình gọi điện thoại cho y, đều không có ai nhắc máy. Nếu tới xế chiều, y tới đấy mà không gặp mình, chắc y sẽ tưởng mình muốn phóng bồ câu quá, vậy thì thảm rồi.

Đông Giai nghe thấy Vũ Tích đồng ý, mới nhẹ nhàng thở ra.

Quán café Thượng Đạo trên đường Trung Sơn cũng khá nổi danh. Rất nhiều người đều thích đến nơi này thảo luận công việc. Do nơi này có khung cảnh rất đẹp, khiến khách hàng vừa đi vào liền cảm thấy thoải mái.

Lúc Hàn Vũ Tích tới nơi này, đã là một giờ chiều. Nhưng cô lại không trông thấy vị Mộc quản lý mà Đông Giai miêu tả kia. Cô đã gọi điện thoại cho Đông Giai, nhưng Đông Giai lại tắt điện thoại. Phỏng chừng là đang ở trên máy bay.

- Xin hỏi, chị là Đông Giai sao?

Đang lúc Hàn Vũ Tích sốt ruột, thì có người đi tới bên cạnh hỏi.

- Không phải, nhưng chị tới đây là thay Đông Giai. Cô ấy bị lỡ chuyến bay nên không tới kịp. Xin hỏi, em là ai?

Hàn Vũ Tích thấy là một cô gái, nên không dám xác định có phải là Mộc quản lý nhờ người không.

- Chào chị, em là Ninh Vi, là được Mộc quản lý phái tới. Bởi vì hôm nay Mộc quản lý có việc, nên em tới thay anh ấy.

Ninh Vi vội trả lời, trên mặt còn có chút câu nệ.

- A, chào em, chị là Hàn Vũ Tích, chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói.

Hàn Vũ Tích thấy quả nhiên là người của Mộc quản lý, liền thờ phào. Miễn cho mình không tìm thấy Mộc quản lý, khiến Đông Giai bị mất công tác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47: Trong Lòng Của Anh Còn Đau Không?

K

ỳ thực, cũng không có gì thương lượng nhiều, những vấn đề chi tiết đều được Mộc quản lý và Đông Giai thương lượng từ trước. Hai người chỉ cần sửa chữa vài chỗ là được.

Hàn Vũ Tích và Ninh Vi không phải là những người hay nói, cho nên chỉ mất nửa giờ là làm xong công việc trao đổi. Thậm chí, một ly café, còn chưa uống hết.

- Vũ Tích tỷ, chị thật xinh đẹp. Em chưa bao giờ thấy qua một cô gái nào xinh đẹp như chị. Trường học của em cũng có rất nhiều mỹ nữ, nhưng không có ai xuất sắc hơn chị.

Ninh Vi nhìn Hàn Vũ Tích, thật lòng tán thưởng.

- Kỳ thực em cũng rất đẹp a. Em mới ra trường phải không? Em thật may mắn, vừa mới tốt nghiệp đã kiếm được một công việc ở công ty quốc tế như Cảng Hải.

Hàn Vũ Tích thấy Ninh Vi có vẻ câu nệ, phỏng chừng là một sinh viên mới ra làm.

- Vâng, nói thật với chị, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm. Bởi vì chủ tịch là bạn tốt của Lâm đại ca, cho nên công ty rất chiều cố em. Vũ Tích tỷ, chị xinh đẹp như vậy, không biết có anh chàng nào xứng đôi được với chị. Chị đã kết hôn chưa?

Ninh Vi tuy rụt rè, nhưng vẫn không nhịn được hỏi về vấn đề này.

- Chị, chị đã kết hôn rồi...

Hàn Vũ Tích trả lời rất nhỏ, ánh mắt lại hiện lên một tia ảm đạm. Nàng tính toán buổi chiều đưa giấy ly hôn tới ủy ban nhân dân thành phố để ký. Nhưng vì phải giúp đỡ Đông Giai, nên đành phải để ngày mai.

Thấy khuôn mặt ảm đạm của Hàn Vũ Tích, Ninh Vi chỉ biết cuộc hôn nhân của chị gái xinh đẹp này không phải là hạnh phúc.

- Xin lỗi Vũ Tích tỷ vì đã....

Ninh Vi không biết thế nào an ủi.

- Không sao, chị đã ly hôn rồi.

Thanh âm của Hàn Vũ Tích có chút rời rạc.

- Vũ Tích tỷ, chị xinh đẹp lại giỏi giang như vậy, có người nào cam lòng lại ly hôn với chị? Ai, nữ nhân chúng ta muốn tìm một người nam nhân tốt, thật quá khó khăn a. Cho nên, em không có ý định kết hôn.

Ninh Vi đột nhiên cảm thán nói.

- Em còn nhỏ, về sau em nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt. Cần gì phải bi quan như vậy.

Hàn Vũ Tích thấy Ninh Vi như vậy, không khỏi có chút buồn cười.

Bất quá, khi nhớ tới Lâm Vân, không phải lúc đó, hắn ký tên rất nhanh sao? Chẳng lẽ mình còn không bằng nữ nhân ở nhà ga kia? Hắn, Lâm Vân...Ai, nhưng mình có thể cho hắn động vào mình sao? Tuyệt đối không có khả năng.

- Kỳ thực, Vũ Tích tỷ, chị xinh đẹp như vậy, thật khó có người đàn ông nào xứng với chị. Chị ly hôn là chính xác. À, trừ Lâm đại ca ra, nhưng anh ấy... Ai!

Ninh Vi nhớ tới Lâm Vân. Từ ngày chia tay với anh ấy, mình đã mấy lần gọi điện thoại liên lạc, nhưng anh ấy toàn tắt máy.

Hàn Vũ Tích âm thầm buồn cười. Phỏng chừng, cô gái này bị ngôi sao ca nhạc nào hấp dẫn. Nên chuyện này nàng cũng không biết khuyên nhủ thế nào. Dù sao đây cũng chỉ là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

- Người em nói cũng có họ Lâm?

Hàn Vũ Tích bỗng nhớ tới Lâm Vân, liền hỏi. Nhưng lập tức, biết mình không nên hỏi.

- Đúng vậy, chính là Lâm Vân đại ca, anh ấy là người rất có bản lĩnh, làm người cũng tốt. Em...

Ninh Vi đột nhiên dừng lại chủ đề. Bởi vì tập tài liệu trong tay Hàn Vũ Tích đã rơi xuống đất.

- Vũ Tích tỷ, chị không sao chứ?

Ninh Vi vội vàng đứng lên.

- A, chị không sao, chỉ là đột nhiên nhớ tới một người mà thôi. À, vị Lâm đại ca mà em nói kia, đang ở đâu?

Hàn Vũ Tích đã hồi phục tinh thần, ngồi xuống tiếp tục hỏi.

- Em không biết, hẳn là đang ở Phần Giang a. Em mới quen anh ấy ở nhà ga số 30. Cũng nhờ anh ấy mà em kiếm được công việc này.

Ninh Vi nói tới đây liền ảm đạm. Ngay cả chỗ ở của anh ấy, mình cũng không biết.

- Em nói cái gì? Có phải em vừa nói em gặp anh ta ở nhà ga số 30 phải không?

Hàn Vũ Tích lần nữa kích động đứng lên.

- Đúng vậy. Lúc ấy em đang đợi xe, thì bị người khác lừa gạt, về sau...Mãi khi Lâm đại ca cũng bị bọn chúng lừa tới. Anh ấy nghe thấy tiếng kêu cứu của em, liền cứu em ra. Sau đó dẫn em tới nhà hàng quốc tế Mỹ Châu ở một đêm...Ngày hôm sau, anh ấy liền đi. Từ lần đó là không gặp mặt anh ấy nữa.

Tuy Ninh Vi không biết vì sao Hàn Vũ Tích lại phản ứng lớn như vậy. Nhưng khi nàng nói tới Lâm Vân, nghĩ tới một mực không liên lạc được với anh ấy, thần sắc liền ảm đạm.

Hàn Vũ Tích sững sờ đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

- Lúc ấy, em còn tưởng Lâm đại ca mang em đi thuê phòng. Em còn chuẩn bị kỹ càng. Kỳ thực, cho dù lúc đó Lâm đại ca muốn em làm chuyện đó, em cũng cam tâm tình nguyện. Chính là, Lâm đại ca căn bản không có nghĩ như vậy, ngược lại, em...

Ninh Vi vừa nói vừa cắn cắn môi.

- Nếu biết em không liên lạc được với anh ấy, thì em đã nghĩ biện pháp muốn cùng anh ấy một đêm. Dù cho anh ấy không thích em, nhưng em vẫn nguyện ý. Vũ Tích tử, chị thấy có phải em rất....

Ninh Vi đột nhiên dừng lại chủ đề. Bởi vì Hàn Vũ Tích đã rơi lệ đầy mặt.

“Nguyên lai hẳn không làm chuyện đó, nguyên lai hẳn nói hẳn ở nhà hàng quốc tế Mỹ Châu là sự thật. Ngay cả một cô gái thanh tú như Ninh Vi tự nguyện dâng hiến, hẳn cũng có thể cự tuyệt, thì sao có thể đi nhà ga tìm gái làng chơi. Vì sao ta không tin hẳn? Vì sao ta lại tát hẳn? Ta thật hận bản thân. Lâm Vân, hiện tại anh có khỏe không?”

Trong lòng đau nhói như ngàn vạn mũi dao cắt xé. Nàng hối hận vì đã ném Tưởng Niệm đi.

“Thực xin lỗi, Lâm Vân, em không nên đánh anh ở trước mặt nhiều người như vậy. Em không nên vì người khác mà nghi ngờ anh. Mặt của anh còn đau không? Lâm Vân....”

“Bệnh của anh đã khỏi rồi, nhưng em vẫn coi anh như người điên lúc trước. Anh nấu cơm cho em ăn, em lại chán ghét anh. Anh bị cảm lạnh vì che mưa cho em, em lại tránh đi. Vết thương trên đầu anh còn đau hay không? Em đánh anh, lòng anh còn đau hay không? Lâm Vân...”

“Nguyên lai là em rất yêu anh. Nguyên lai anh đã trở lại bình thường. Hiện tại, em rất muốn anh ở bên cạnh em, ôm em như lần sinh nhật trước. Rất muốn ngửi thấy hương vị nhẹ nhàng trên người anh. Lâm Vân, anh trở lại đi, Lâm Vân...”

“Mình luôn tự hỏi vì sau mấy ngày nay, lòng của mình vẫn đau như vậy. Nguyên lai, là do mình đã ném đi Tưởng Niệm, nguyên lai mình đã mất đi anh ấy”

“Không được, mình phải đi tìm Tưởng Niệm trở về. Đó là quà sinh nhật mà anh ấy làm cho mình. Giấy ly hôn, em cũng chưa ký tên, cho nên anh vẫn là chồng của em.”

- Vũ Tích tỷ, chị làm sao vậy?

Ninh Vi tiến lên phía trước, thấy Hàn Vũ Tích có vẻ lão đảo, muốn vịn nàng.

- Thực xin lỗi Ninh Vi, chị việc nên đi trước.

Hàn Vũ Tích lao ra quán cafe, mở cửa xe Fox của mình, dùng tốc độ nhanh nhất quay về chỗ ở.

Xe mới dừng ở khu chung cư, Hàn Vũ Tích đã phóng tới bãi rác hôm đó. Nhưng Tưởng Niệm của nàng, có thể tìm về sao?

Hàn Vũ Tích giống như nổi điên, lật qua lật lại đống rác tìm kiếm, hồn nhiên quên mất mùi hôi thối ngút trời của bãi rác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chị Muốn Tìm Lại Tưởng Niệm

M

ỹ Na rất kỳ quái. Giữa trưa Vũ Tích đi giúp Đông Giai gặp mặt khách hàng, lẽ ra phải sớm về tới công ty mới đúng? Vì sao tới tận lúc tan tầm rồi, còn chưa thấy Vũ Tích trở về? Gọi điện thoại cho chị ấy, cũng không có ai nghe máy. Chẳng lẽ chị ấy đã về trước?

Vì lo lắng cho Hàn Vũ Tích, nên vừa tan tầm, nàng liền trực tiếp về nhà. Đi tới cửa khu chung cư thì rõ ràng thấy chiếc xe Fox của Vũ Tích đậu ở chỗ này, bảo vệ còn đang hỏi đây là xe của ai. Mỹ Na tới gần chiếc xe thì không thấy Vũ Tích, mà cửa xe thì vẫn mở.

- Đây là xe của người à? Tranh thủ lái đi chỗ khác đi. Người xem xe của người đậu ở chỗ này đã mấy giờ rồi. Nơi này không phải là nơi đỗ xe.

Bảo vệ thấy Mỹ Na ngó vào trong xe, tưởng là xe của nàng, liền yêu cầu Mỹ Na lái xe đi.

Mang theo vẻ mặt nghi vấn, lái xe một bên. Trong lòng Mỹ Na tự nhủ, vì sao xe của Vũ Tích lại đậu ở đây mấy tiếng liền? Cửa xe lại không có đóng, chẳng lẽ chị ấy gặp chuyện gì rồi? Mỹ Na bắt đầu lo lắng cho Hàn Vũ Tích.

Chị ấy đã đỗ xe ở đây, thì có khả năng chị ấy chỉ ở quanh đây. Mỹ Na xuống xe, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Vũ Đình. Bất quá, vừa lấy chiếc điện thoại ra, thì sững sờ.

Bởi vì nàng trông thấy ở bãi rác cách đây không xa, có một người đang nổi điên lục lọi đồng rác.

- Vũ Tích tử...

Mỹ Na kinh hãi suýt nữa làm rơi chiếc điện thoại. Vũ Tích tử bị làm sao vậy?

Không dám nghĩ nhiều hơn nữa, Mỹ Na lập tức chạy tới.

- Vũ Tích tử, chị đang làm gì vậy? Nơi này là bãi rác mà.

Mỹ Na thấy cả người của Hàn Vũ Tích đã dính đầy rác vụn, trên người bẩn vô cùng.

Mỹ Na quả thực không dám tin vào mắt mình. Vũ Tích tử là người rất thích sạch sẽ. Cho dù trên quần áo có dính chút tro bụi, chị ấy cũng mang đi rửa sạch. Vậy mà hôm nay, không biết vì sao chị ấy lại biến thành như vậy?

Ngừng lục lọi, Hàn Vũ Tích có chút thất thần ngẩng đầu nhìn Mỹ Na:

- Mỹ Na, em đã trở lại rồi à?

Sau đó lại cúi đầu, tiếp tục lục lọi trong đống rác.

- Vũ Tích tử, chị đang làm gì vậy?

Mỹ Na thấy Vũ Tích chỉ nói một câu, lại tiếp tục lục lọi, liền tranh thủ kéo Hàn Vũ Tích lại.

- Chị, a, Mỹ Na, đã tan tằm rồi à?

Hàn Vũ Tích cuối cùng mới hồi phục tinh thần.

- Vâng, Vũ Tích tử, chị làm sao vậy? Vì sao lại biến thành như thế này?

Mỹ Na lo lắng hỏi.

- Mỹ Na, em về trước đi, chị bị mất đồ, chị muốn tìm lại.

Hàn Vũ Tích nói xong , lại muốn tiếp tục tìm.

- Vũ Tích tỷ, chị xem, người chị đã dính đầy rác vụn kia. Cho dù chị muốn tìm cái gì, nhưng hiện tại trời đã tối, ngày mai chúng ta lại tới tìm. Đến lúc đó, em sẽ gọi thêm Vũ Đình giúp chị tìm đồ đã mất.

Mỹ Na bất đắc dĩ, lần nữa giữ chặt Hàn Vũ Tích.

Lúc này, Hàn Vũ Tích mới chú ý trên người đã rất bẩn., liền sửng sốt. Không phải mình rất thích sạch sẽ sao? Không nghĩ tới, lại thành như vậy.

Nhìn sắc trời, quả nhiên đã tối. Rơi vào đường cùng, Hàn Vũ Tích đành phải đi theo sau Mỹ Na trở về. Quyết định ngày mai phải tìm được chiếc vòng cổ.

Một đêm đều ngủ không ngon giấc. Hàn Vũ Tích một mực suy nghĩ tới chiếc vòng cổ kia đã bị mình ném đi đâu. Cho nên trời vừa sáng, nàng đã đứng dậy.

- Mỹ Na, xin công ty cho chị nghỉ một ngày. Chị muốn đi tìm vật đó.

Hàn Vũ Tích nói xong, muốn ra khỏi cửa.

- A, Vũ Tích tỷ, rốt cuộc là chị mất cái gì? Mà đến cả cơm sáng cũng không ăn, công việc cũng xin nghỉ. Nó quan trọng lắm không? Nếu không, buổi chiều em cũng xin nghỉ, giúp chị tìm lại. Mà nó là cái gì vậy?

Mỹ Na thấy vừa mới sáng sớm, Hàn Vũ Tích đã đi ra ngoài tìm đồ vật, rất là khó hiểu. Ngay cả cơm cũng không ăn, đồ vật đấy quan trọng như vậy sao?

- Không có gì, chỉ là một chuỗi vòng cổ.

Hàn Vũ Tích vừa nghĩ tới chiếc vòng cổ bị mất đi, trong lòng liền đau đớn.

- A, có phải là chiếc vòng cổ mà sáng hôm đó em thấy chị đeo phải không?

Mỹ Na ngạc nhiên hỏi, vô ý thức nhìn sang chiếc cổ trắng nõn của Hàn Vũ Tích. Quả nhiên, chiếc vòng cổ rất đẹp kia đã không còn.

- Vũ Tích tử, vì sao chị biết chiếc vòng cổ kia rơi ở bãi rác? Nhờ đâu nó bị mất ở chỗ khác thì sao?

Mỹ Na muốn khuyên nhủ Hàn Vũ Tích không cần phải tới bãi rác tìm vòng cổ. Tuy chiếc vòng cổ đó rất đẹp, nhưng cũng không thể vì nó mà nghỉ việc a. Huống chi, chiếc vòng cổ đó rốt cuộc ở đâu còn không biết.

Hàn Vũ Tích âm thầm xoay người ra cửa. Mỹ Na thấy mình không có cách nào khuyên nhủ chị ấy. đành phải kệ chị ấy. Buổi chiều mình cũng xin nghỉ, giúp chị ấy tìm vậy.

Mỹ Na tới công ty, nhưng vẫn lo lắng cho Vũ Tích. Nàng cảm thấy tinh thần của chị ấy hiện tại không được tốt lắm. Ngấm lại, liền gọi điện cho Vũ Đình.

- Vũ Đình, không biết vì sao ngày hôm qua chị em ở bãi rác tìm chiếc vòng cổ. Chị khuyên như thế nào, chị ấy cũng không nghe. Hôm nay còn bảo chị xin nghỉ hộ chị ấy nữa. Buổi sáng, cơm còn chưa ăn, đã đi ra ngoài rồi. Đợi lát nữa, em tới xem thế nào.

- Cái gì? Chị nói Vũ Tích tử tìm lại cái vòng cổ mà chị ấy đã ném đi à? Vì cái gì?

Điện thoại truyền tới thanh âm lo lắng của Hàn Vũ Đình.

- A, là do Vũ Tích tử ném đi? Vậy vì sao chị ấy còn muốn đi tìm? Vũ Đình...

Mỹ Na còn chưa nói hết lời, thì điện thoại của Vũ Đình đã tắt. Đoán chừng là vì quá lo lắng cho Vũ Tích tỷ. Có Vũ Đình bên cạnh, Mỹ Na mới thở phào một cái.

- Xin hỏi, Hàn Vũ Tích có ở văn phòng không?

Mỹ Na vừa để điện thoại xuống, liền có một người nam tử trẻ tuổi đứng ở cửa ra vào hỏi.

- Người là ai? Tìm chị ấy có việc gì?

Mỹ Na hỏi người nam tử kia.

- A, ta chỉ là một khách hàng của nàng ấy. Ta muốn hẹn nàng ấy để nói chuyện về công việc. Không biết nàng ấy có ở đây không?

Người nam tử trẻ tuổi vừa nói, vừa ngó đầu nhìn quanh. Nhưng y không thấy Hàn Vũ Tích.

- Người có phải hay không muốn mua sản phẩm của công ty?

Mỹ Na thấy thế lập tức hỏi.

- À...Đúng vậy, công ty của chúng ta muốn mua một số sản phẩm, cần thương lượng với nàng ấy.

- Vậy à, vậy người phải tới văn phòng nghiệp vụ mới đúng. Phòng của chúng ta không chịu trách nhiệm về tiếp thị sản phẩm. Còn có, Vũ Tích tỷ đã xin nghỉ việc vài hôm rồi.

Mỹ Na trả lời người thanh niên này, nhưng trong lòng có chút hoài nghi. Một người muốn nói chuyện về công việc, sao không nói chuyện ở phòng khách, phải chạy tới tận đây để nói chuyện? Chẳng lẽ là ai mang vào sao?

- Ách, ta biết rồi...

Người thanh niên này nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là tới phòng nghiệp vụ trước, mua một ít sản phẩm của công ty này. Sau đó chậm rãi tiếp cận Vũ Tích vậy.

Đã tìm được nơi làm việc của cô gái kia, dựa vào thực lực của gia đình và tướng mạo của mình, y tin tưởng cho dù phải cạnh tranh với nhiều người nam nhân khác, cũng không có vấn đề. Huống chi, chồng của Vũ Tích còn là một tên điên, lại còn đi tới nhà ga chơi gái.

Hôm nay Phương Bình vừa đi làm liền gặp phải Tần Thăng. Trong nội tâm cả kinh, không nghĩ tới, người này thực sự tìm đến. Nhưng nàng vẫn kiên trì đưa y tới văn phòng của Hàn Vũ Tích. Còn phải nói người mà y muốn tìm tên là Hàn Vũ Tích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tân Quan Tiền Nhiệm

M

ấy ngày nay Lâm Vân rất thoải mái. Hắn thầm nghĩ, ở một chỗ không có ai làm phiền vẫn tốt hơn. Lực lượng Tinh Vân nhờ đó mà được khôi phục hoàn toàn.

Nhưng, rất nhanh đã tới ngày mùng 8. Xem ra mình vẫn phải tới công ty báo danh mới được, bằng không cũng có chút quá mức.

Quảng trường Hoàn Tân được xem như là nơi sầm uất của Phụng Tân. Cho nên giá khách sạn mà Lâm Vân thuê không rẻ chút nào. Hiện tại lực lượng Tinh Vân của hắn đã khôi phục hoàn toàn. Vì để nhanh hình thành tinh hồn. Lâm Vân quyết định sau khi tới công ty, sẽ tìm một phòng ở có hoàn cảnh yên tĩnh.

Lúc Lâm Vân đi tới công ty ở tầng 9, Tòa nhà Tân Hợp, cả cái văn phòng lớn như vậy, chỉ có vài người, người nào cũng có vẻ uể oải lười biếng. Trong nội tâm Lâm Vân cười thầm, quả nhiên là mọi người ở đây cũng nghĩ như mình, đến làm việc chỉ là cho qua ngày.

Chậm rãi đi tới phòng tiêu thụ, đi thẳng vào trong, lúc này mới có người trong công ty phát hiện hắn.

- Anh tìm ai?

Một tiểu tử tuổi chừng hơn hai mươi, có chút béo nhìn Lâm Vân hỏi. Lúc nói chuyện, hai con mắt của y híp lại thành một đường nhỏ.

- A, tôi tới từ phòng tiêu thụ của Hồng Tường ở Phần Giang...

Lâm Vân còn chưa nói hết lời.

- A, ngài chính là Lâm quản lý do công ty trên phải tới? Hôm 30, chúng tôi đã nhận được thông tri của công ty. Hôm nay tất cả mọi người tới đây là chuẩn bị chờ ngài tới. Tôi gọi là Hồ Thanh, hoan nghênh Lâm quản lý.

Tiểu tử béo này vội vàng chào hỏi.

Lâm Vân nhìn cả văn phòng lớn như vậy, chỉ có bảy người, không khỏi thảm thán. May mắn là đều đến, nếu không có ai đến, phỏng chừng muốn tìm một người nói chuyện cũng không có.

- Tất cả mọi người đều đã ở đây, vậy thì chúng ta mở một cuộc họp.

Lâm Vân nghĩ thầm, đã đến đây rồi thì cũng phải phát biểu vài lời. Nếu không trở về lại không biết báo cáo thế nào.

- Nhưng...

Hồ Thanh muốn nói lại thôi.

- Nhưng cái gì, là con trai mà nói chuyện ấp a ấp úng như vậy?

Lâm Vân nhíu mày hỏi Hồ Thanh.

- Nhưng, từ khi vài vị quản lý ở nơi này rời đi thì do Cam Dao phụ trách. Hiện tại cô ấy không ở đây, mà đang ở cửa hàng.

Hồ Thanh thấy Lâm Vân có chút mất hứng, vội vàng nói tới Cam Dao.

- A, chẳng lẽ chỉ có một mình cô ấy là đi bán hàng? Cô ấy bận rộn như vậy, vì sao tôi thấy các anh rất thanh nhàn thì phải?

Lâm Vân thuận miệng nói ra. Kỳ thực trong nội tâm chỉ là muốn sớm mở một cuộc họp, chứ hẳn cần gì làm khó xử tên béo này.

Nhưng những người khác nghe thấy vậy lại rùng mình. Vị quản lý tiêu thụ mới tới này quả nhiên là khó lường. Xem ra hẳn muốn khai đao với vài người để lấy uy đây.

Nếu có chút năng lực thì đã sớm đi, việc gì phải ngồi ăn chờ chết ở nơi này. Phần lớn những người ở lại đây là chỉ là muốn nhận tiền lương mà không cần phải làm việc mà thôi.

- Vậy thì ngày mai đợi Cam Dao tới thì hợp.

Đang lúc vài người ở đây cảm thấy bất an. Lâm Vân liền nói dời cuộc họp tới ngày mai.

Mấy người trong văn phòng càng nghĩ miên man. Lâm Vân không quan tâm tới thái độ của bọn họ, vứt xuống câu này liền rời đi. Hẳn chỉ ước gì hội nghị không bao giờ được mở. Các người thích làm gì thì làm, chỉ cần đừng làm phiền tới ta là được.

Thấy Lâm Vân chỉ nói vài câu với Hồ Thanh liền rời đi, mọi người trong văn phòng đều suy đoán, vị Lâm quản lý này rốt cuộc muốn thế nào.

- Cậu xem, có phải hẳn muốn đến cửa hàng không?

- Không nhất định, có khả năng đi gặp người quen...

- Vị Lâm quản lý này thật kỳ quái. Cậu xem quần áo hẳn mặc, toàn là đồ rẻ tiền, còn xách cái ba lô vào công ty, thật là có cá tính...

- Cái này có là gì, hiện tại các sếp đều thích chơi kiểu này. Nhưng, vị Lâm quản lý này thật trẻ tuổi. Dù sao thị phần ở Phụng Tân cũng không đoạt về được, cần gì phải chọc giận hẳn.

- Đúng vậy, mọi người chỉ cần ở đây đến khi công ty giải tán là xong. Tôi cũng không có tính toán ở đây lâu dài.

- Đợi xem sao, nếu mai họp mà bị khai trừ, tôi liền ra ngoài mở cửa hàng buôn bán. Cũng may tôi mới độc thân, một người ăn no, cả nhà không đói bụng.

Hồ Thanh hí hóp mắt, phát biểu ý kiến của mình.

...

Lâm Vân đi ra văn phòng, liền tìm chỗ ở. Ở khách sạn quá tốn kém, một đêm muốn vài trăm nguyên. Với số tiền ít ỏi trong túi hân, hân cũng không ở được lâu, về việc của công ty, từ lúc hân bước ra khỏi cửa, đã quên không còn một mống.

Phụng Tân là thành phố trung tâm của Tô Nam. Dân số ước chừng gần 10 triệu. So với cả nước, thì đây cũng là một thành phố tương đối lớn.

Lâm Vân đi ở trên đường phố phồn hoa, trong lòng tự nhủ, khó trách Hồng Tường không nỡ bỏ thị phần ở Phụng Tân. Nơi này xác thực là một nơi tiêu thụ sản phẩm đắt tiền tốt. Lâm Vân phỏng chừng Đường Tử Yên phái mình tới đây, không phải là mong mình mở rộng thị phần, mà là muốn mình mau mau biên khỏi tầm mắt của cô ta.

Cô ta không nỡ bỏ thị phần ở Phụng Tân, khẳng định còn có thể phái thêm người tới. Chính mình chỉ là một cái pháo hôi mà thôi. Nhưng, nếu cô ta coi mình như pháo hôi, mình sẽ thỏa mãn mong muốn của cô ta. Dù sao đến lúc mở cuộc họp, mình nên làm cái gì, thì vẫn làm cái đó.

Điều này cũng hợp ý của Lâm Vân. Hiện tại có tiền để xài, tháng sau dùng hết tiền rồi, lại có tiền lương dùng. Không cần phải làm bất cứ chuyện gì. Đây chính là điều hân mong muốn.

Phòng ở ở nội thành Phụng Tân quả nhiên rất đắt. Một phòng 40m² đã tốn hơn ba nghìn nguyên một tháng. Tìm tới giữa trưa, cũng không tìm được

căn phòng thích hợp. Thậm chí Lâm Vân còn nghĩ tới, có nên kiếm một chút tiền trước, rồi mới tiến hành tu luyện hay không?

Nhưng trong nháy mắt, hắn đã bác bỏ ý kiến này. Thực lực của mình còn quá thấp. Tinh hồn còn chưa có hình thành. Nếu tới thế giới ngầm đánh bạc hay đánh cuộc gì đó, gặp phải một hai người luyện võ, không chừng mình không phải là đối thủ.

Nếu như mình phát minh ra một đồ vật gì đó viễn siêu thời đại này, không nói thời gian kiếm lời rất chậm. Mà cho dù bán đi, kiếm tiền nhanh, nhưng sẽ bị người khác đề ý tới. Rất có thể bọn họ sẽ phái người tới làm phiền tới mình. Lúc đó thì càng không có thời gian rảnh để tu luyện.

Cho nên, chỉ khi thực lực của mình, viễn siêu thế giới này, mới có quyền chủ động nói chuyện.

Suy đi nghĩ lại, tốt nhất vẫn là tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện. Cho dù muốn ngẩng cao đầu rồi đi, cũng phải chờ tới khi mình kết thành một sao thì hẵng nói.

Đành phải thế vậy, không tìm được nhà ở trung tâm, thì đến địa phương xa hơn. Dù có tới công ty làm hay không, cũng không sao cả. Cùng lắm là mua một chiếc xe đạp để đi.

Đi khắp khu vực gần tòa nhà Tân Hợp, thì hắn nhìn thấy một tờ giấy thông báo dán ở một góc tường. Trên đó có ghi là muốn tìm người ở cùng phòng. Nhìn tờ giấy này, có vẻ mới được dán lên.

Người viết trên giấy giới thiệu mình là một ông già hơn sáu mươi tuổi. Đang ở một căn phòng nhỏ cách đây không xa. Bởi vì giá phòng hơi cao, lại có 2 phòng riêng, nên muốn mời một người cùng phòng. Giá phòng một tháng là 1200 nguyên, hoàn cảnh xung quanh phòng ở rất yên tĩnh, sạch sẽ. Yêu cầu bạn cùng phòng là con gái hoặc là người già từ sáu mươi tuổi trở

lên. Chỉ cần phù hợp với những yêu cầu trên, thì xin gọi vào số 21303XXXX.

Điều kiện căn phòng rất thích hợp với suy nghĩ của Lâm Vân, khung cảnh yên tĩnh, giá tiền hợp lý. Nhưng, hẳn lại không phù hợp với những yêu cầu ở trên. Lâm Vân suy nghĩ một lát, quyết định vẫn nên gọi điện thoại hỏi xem. Vô luận thế nào cũng không thể buông tha cho, dù chỉ là một cơ hội nhỏ nhoi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phòng Cho Thuê

L

ấy điện thoại di động ra, Lâm Vân lại phát hiện điện thoại di động của mình đã hết điện. Cũng không thèm để ý, đi tới một quán bán đồ ăn vặt ở bên đường, gọi nhờ điện thoại.

- Người tìm ai?

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ mang đậm khẩu ngữ địa phương.

- A, ta gọi là để thuê phòng, ta muốn đi tới đó xem trước, không biết có được không?

Lâm Vân cố ý giả giọng của người già. Nghe giọng nữ trong điện thoại, Lâm Vân đoán chừng là một phụ nữ trung niên tuổi chừng năm mươi.

Bất quá, hắn không quan tâm những cái này. Hắn chỉ cần có chỗ ở yên tĩnh để tu luyện là được rồi. Cùng lắm thì trả thêm tiền cho bà ta. Dù sao giá phòng ở đó cũng không thể đắt hơn giá phòng ở nhà trọ trung tâm thành phố đi. Về phần đối phương bao nhiêu tuổi, cũng không phải là vấn đề đối với hắn.

- Cũng được, người tới xem đi. Địa chỉ là số nhà 603, tổ 38, ngõ Hạnh Hoa.

Bên kia nói xong, dừng một chút, mới cúp điện thoại.

- Ngõ Hạnh Hoa là ở đâu?

Lâm Vân thả điện thoại xuống, vẻ mặt nghi vấn. Trong lòng tự nhủ, đừng có xa nội thành quá. Nếu chỗ ở cách công ty xa quá, đi lại sẽ bất tiện.

- Ta biết ngõ Hạnh Hoa ở đâu. Ngõ Hạnh Hoa ở trên đường Chiêu Đình, ta đã đi qua đó vài lần. Chỗ đấy cách đây không xa lắm. Qua trạm xe điện ngầm số 6 là tới.

- Không phải rất xa?

Lâm Vân liền cảm thấy nghi ngờ. Không phải rất xa, thì chính là nội thành của thành phố. Giá phòng ở đấy sao chỉ có thể là 1200 nguyên một tháng?

Chẳng lẽ là lừa gạt. Nhưng đảo mắt, Lâm Vân liền cười.. Cho dù là lừa gạt, thì mình sợ cái gì. Chẳng lẽ còn sợ người khác cướp bóc mình sao? Tuy hiện tại mình chưa hình thành tinh hồn, nhưng không phải ai cũng có thể cướp bóc hẳn. Vẫn là đi xem một chút.

Trạm xe điện ngầm số 6 ở gần đây, Lâm Vân chỉ mất 20 phút là tìm được ngõ Hạnh Hoa. Tuy tên ngõ rất ưu nhã, nhưng nhà cửa ở đây lại quá cũ kỹ. Xem ra, nơi này phải có lịch sử 10, 15 năm rồi.

Nhưng Lâm Vân vừa vào, liền có chút yêu thích nơi này. Không vì cái gì khác, chỉ vì hoàn cảnh nơi này xác thực rất là yên tĩnh. Hơn nữa, linh khí ở đây không tồi. Ít nhất còn hơn chỗ khách sạn mình ở rất nhiều.

Rất nhanh tìm được nhà 603, là ở gần một cái hồ nhân tạo. Bên cạnh hồ có một tấm bảng ghi là 'Hồ Hạnh Hoa'. Lâm Vân nhìn thấy hồ nước không phải là sạch sẽ, nhưng vẫn cảm thấy thỏa mãn. Cái hồ này còn hơn hồ nhân tạo của khu chung cư chán, chỉ cần vài năm, là đã bốc mùi rồi.

- Người tìm ai?

Lâm Vân vừa tới cửa nhà 603 đã bị một bác gái chặn lại.

Lâm Vân nghe thấy thanh âm này, liền đoán ra bác gái này chính là nữ nhân trên điện thoại ban nãy. Vội vàng nói:

- A, cháu chính là người gọi điện thoại gọi cho bác lúc trước. Cháu tới đây là để xem trước phòng trọ.

Bác gái nghi ngờ, nhìn Lâm Vân nửa ngày, mới lên tiếng:

- Vừa rồi có người gọi điện thoại cho ta, nhưng nghe thanh âm thì là người đã cao tuổi. Tiểu tử, ta thấy người cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi mà thôi. Chẳng lẽ, chính là người sao?

- Vâng, là cháu. Có thể vừa rồi cái điện thoại trong quán hơi cũ, cho nên bác nghe nhầm.

Lâm Vân âm thầm đổ mồ hôi. Không ngờ bác gái này có tính cảnh giác khá cao.

- Không phải người già à? Nhưng chỗ ta cần là con gái, vì sao người...

Bác gái nhìn Lâm Vân, có chút chần chờ nói.

- À, về vấn đề này, nếu ở cùng phòng, có gì khác nhau đâu. Dù sao, mỗi tháng cháu sẽ đúng giờ trả tiền thuê nhà cho bác. Bác yên tâm đi, cháu tuyệt đối sẽ không nợ tiền nhà, dù chỉ một đồng.

Lâm Vân vội vàng dùng tiền nhà để bác gái có thể tiếp nhận hẳn.

- Đã như vậy, người đi theo ta vào nhìn phòng.

Nói tới đây, bác gái trung niên đi vào cầm cái chìa khóa, liền dẫn theo Lâm Vân lên tầng. Bác gái đồng ý cho hẳn vào, không biết là do Lâm Vân thuyết phục được bác gái, hay là do bác gái cảm thấy Lâm Vân không phải là người xấu.

- Bác ở tầng một, như vậy người muốn ở cùng phòng không phải là bác?

Lâm Vân vốn tưởng rằng bác gái này là người yêu cầu ở cùng phòng. Nhưng thấy bác gái hình như ở tầng một, nên khả năng người đó không phải là bác gái.

- Không phải, là một khách trọ của ta. Bởi vì, một người ở không hết phòng lớn như vậy. Mà công ty của cô ta hình như có vấn đề gì đó nên kinh tế gặp khó khăn. Vì muốn giảm bớt tiền thuê nhà, nên cô ta mới đồng ý mời thêm người cùng phòng.

Bác gái trung niên bất đắc dĩ nói. Chắc là không thu đủ tiền thuê nhà của người kia.

Hóa ra không phải là bác gái trung niên nay. Nghe bà ta vừa nói, hình như là một cô gái. Nhưng trên giấy thông báo lại nói là một cụ già 60 tuổi. Chẳng lẽ là mình nghe nhầm.

- Đến nơi rồi.

Bác gái cắt đứt suy nghĩ của Lâm Vân.

Khi bác gái mở cửa phòng ra, Lâm Vân rốt cuộc biết, vì sao cái phòng này lại rẻ như vậy. Tuy trong phòng được thu thập rất sạch sẽ, nhưng diện tích thì chưa tới 40m². Vậy mà còn nói, một người ở không hết.

Phòng này xác thực là một phòng đơn, rồi bị tách ra thành hai phòng. Bên ngoài thì có một phòng khách chỉ rộng chưa tới 10m². Diện tích phòng bếp và phòng vệ sinh cộng lại, cũng không vượt quá 6m².

Lâm Vân lại đi tới phòng muốn cho thuê kia.. Nhiều nhất là 10m², chỉ có một cái giường trống, còn lại không có gì cả. Bất quá, bố cục có thể chấp nhận được, chỗ gần cửa sổ khá trống trải, thích hợp cho Lâm Vân tu luyện.

A, đành chấp nhận ở tạm đây vậy. Đợi khi tu luyện tới tinh hồn, mình sẽ ra ngoài kiếm chút tiền mua một căn nhà nhỏ. Thì mới có thể an tâm tu luyện, không cần gian khổ như hiện tại.

- Cháu chấp nhận thuê căn phòng này. Còn tiền thuê nhà, là đưa cho bác sao?

Lâm Vân nhìn bác gái, hỏi.

- Không phải, là đưa cho Tiểu...A, người giao cho ta trước cũng được. Tiền thuê cả căn phòng này là 2200 nguyên một tháng. Trên tờ giấy có ghi mỗi người trả bao nhiêu?

Bác gái trung niên suy nghĩ một lát, vẫn là bảo Lâm Vân đưa tiền thuê nhà cho mình.

- Là 1200 nguyên. Bất quá, trong phòng không có chăn gối gì cả, buổi tối cháu ngủ thế nào được?

Lâm Vân đương nhiên nghe thấy ngữ điệu thay đổi của bác gái, nhưng vẫn tỏ vẻ không để ý. Dù sao, mình chỉ cần có chỗ ở là được rồi. Về phần tiền thuê nhà, giao cho ai chả được.

Xem ra, người cùng phòng này cũng là một người gian xảo a. Hai người chia đều tiền phòng, mỗi người đáng ra phải trả 1100 nguyên mới đúng. Nhưng người này lại muốn mình trả 1200 nguyên, còn người kia chỉ phải trả 1000 nguyên, quả nhiên là giỏi tính toán. Tuy nhiên, Lâm Vân cũng không quan tâm món tiền nhỏ nhặt đó, có chỗ là tốt rồi

Tiền đối với hắn mà nói, chỉ cần đủ để sinh sống là được. Không so đo nhiều hay ít. Nếu không phải trong túi áo của hắn không còn nhiều tiền lắm, hắn cũng sẽ không tìm một phòng ở hai người.

Mặc dù người cùng phòng có chút dối trá, nhưng thoát nhìn người đó có vẻ thích sạch sẽ. Bình thường, một người già thích sạch sẽ, cũng không phải là nhiều

- Tiểu tử, phòng này là người thuê, những vật dụng hàng ngày cùng chăn mềm đương nhiên do người tự mình mua. Chẳng lẽ còn muốn chủ thuê nhà giúp người chuẩn bị sao?

Bác gái có vẻ không hài lòng lắm với yêu cầu của Lâm Vân.

- Vậy, mua những đồ đạc này, tốn chừng bao nhiêu?

Lâm Vân hỏi.

- Ta thấy người chỉ mang theo một cái bọc nhỏ, phỏng chừng cũng không có vật dụng hàng ngày nhĩ. Những đồ linh tinh như chăn mềm, chậu rửa mặt, kem đánh răng, bàn chải gì đó, cộng lại cũng cần bảy tám trăm nguyên. Nếu muốn mua đồ tốt hơn thì cần hơn một ngàn nguyên a.

- Vậy cháu sẽ đưa cho bác 6000 nguyên. Trừ đi ba tháng tiền thuê nhà, còn lại giúp cháu mua một ít vật dụng hàng ngày. Tiền thừa thì bác cầm đi.

Lâm Vân đếm tiền, liền đưa cho bác gái trung niên này.

Bác gái rất vui vẻ nhận lấy tiền. Bác gái thật không ngờ, tên gia hỏa mới tới thuê phòng này, lại ra tay hào phóng như vậy:

- Tốt tốt, ta nhất định giúp người mua đủ. Đây là chìa khóa phòng, người cầm lấy, ta đi mua đồ hộ người luôn.

Bác gái trung niên nói xong liền đi xuống tầng, giống như sợ Lâm Vân đổi ý vậy. Đi đường nhanh như vậy, không giống một người năm mươi tuổi chút nào.

Chương 51: Tổng Gia

T

ống Duy Sơn vô lực ngồi xuống một cái ghế đàn hương kiểu cũ. Ngồi bên cạnh ông ta là vài người huynh đệ. Lần này để cho Tống Lôi mang ‘Ngũ Thái Phi’ tới Phụng Tân là chủ ý của ông ta. Không cho Tống Lôi biết cũng là chủ ý của ông ta. Nhưng thật không ngờ, một kế hoạch tưởng chừng như rất khó thất bại, hết lần này tới lần khác lại thất bại.

Lúc ông ta làm ra quyết định này, vài người huynh đệ của ông ta đều cực lực phản đối. Nhưng ông ta vẫn cố chấp sắp xếp kế hoạch này. Xem ra, kế hoạch để cho Tống Lôi mang đi ‘Ngũ Thái Phi’, mà bản thân con bé không biết mình mang theo ‘Ngũ Thái Phi’, là có lỗ thủng.

Hiện tại, Tống Duy Sơn rất hối hận. viên ‘Ngũ Thái Phi’ này có thể nói là một cơ hội để Tống gia trở lại thời kỳ huy hoàng. Từ khi tập đoàn Ngũ Vân của Tống gia sản xuất nhằm thuốc có chứa độc, thì đã chưa gượng dậy nổi. Thậm chí, phụ thân của Tống Duy Sơn, là Tống Cách, cũng bởi vì chuyện này mà thanh danh bị tổn hại, hai năm trước liền về hưu.

Sau khi Tống Cách rút lui khỏi địa vị hạch tâm của bộ máy trung ương, Tống gia càng thêm bê bát. Tuy Tống gia còn có một vài người làm trong quân đội, nhưng lực ảnh hưởng đã không thể bằng trước.

Cũng bởi vì chuyện này, việc kết hôn của Tống Lôi vốn muốn tổ chức vào năm trước, đã bị Lý gia kiểm soát từ hôn. Vị hôn phu của Tống Lôi là Lý Danh Sinh, đại công tử của Lý gia ở kinh thành. Ông ngoại của Lý Danh Sinh, Lý Hồng Quốc là phó chủ tịch của Hoa quốc.

Tuy Tống Lôi lớn lên rất là xinh đẹp, Lý Danh Sinh cũng thầm mến nàng. Nhưng Lý gia vì muốn kết thành liên minh với Trương gia ở kinh thành, nên để cho Lý Danh Sinh đính hôn với Trương Mộ Tuyết của Trương gia. Trương gia mặc dù không có quan lớn làm ở trung ương, nhưng lại là một gia tộc có các mối quan hệ khổng lồ nhất. Hơn nữa, sản nghiệp của Trương gia trải rộng toàn cầu. Là gia tộc khá nổi tiếng trên thế giới.

Trương gia cần lực lượng chính trị của Lý gia. Mà Lý gia cũng cần lực lượng kinh tế dồi dào của Trương gia, và các mối quan hệ rộng khắp. Như vậy, hai gia tộc liên hợp lại, càng như hổ thêm cánh.

Tuy Lý Danh Sinh rất ngưỡng mộ Tống Lôi, nhưng là mệnh lệnh của lão gia tử, y nhất định phải nghe. Huống hồ nhan sắc của Trương Mộ Tuyết cũng không kém Tống Lôi là mấy, vì vậy y mới buông xuống tâm tư.

Thực lực của Tống gia bị suy yếu một mảng lớn. Tăng thêm ba năm trước đây xảy ra chuyện chế độc dược. Sản phẩm ‘Tây Lăng Bảo Tâm Hoàn’ của tập đoàn, chẳng những không thể giảm bớt bệnh tim của người bệnh, mà còn khiến bệnh tình của người bệnh trở nên xấu hơn. Liên tục phát sinh án mạng. Tuy đã kịp thời thu hồi lại, nhưng hậu quả vẫn còn đó.

Tống Cách vì bị chuyện này tạo áp lực rất lớn, không thể không về hưu sớm. Do Tống gia dùng y dược là sản nghiệp chính, nên tài chính của họ cũng bị đả kích nặng nề. Máy nhà máy chế thuốc lần lượt phá sản. Nếu không phải do nhân mạch của Tống gia khá rộng, lại thêm nội tình thâm hậu, thì đã hoàn toàn suy tàn rồi.

Mười ngày trước, trong một cuộc đấu giá ngầm, Tống gia mất gần 100 triệu nguyên mới mua được viên ‘Ngũ Thái Phi’ này. Nếu ở ba năm trước, 100 triệu nguyên đối với Tống gia mà nói, không đáng là bao nhiêu. Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, lại là một món tiền phi thường lớn.

Tổng gia muốn mua viên ‘Ngũ Thái Phỉ’ này, là vì Tổng gia có ý định chuyển từ chính trị sang việc buôn bán.

Viên ‘Ngũ Thái Phỉ’ không có tác dụng gì với Tổng gia, nhiều nhất là một viên bảo thạch mà thôi. Nhưng đối với gia tộc Rodwell ở nước Anh mà nói, lại vô cùng trọng yếu. Trên thế giới, nói về kinh tế, thì gia tộc Rodwell tuyệt đối đứng trong top 3 gia tộc giàu nhất thế giới. Nói là phú khả địch quốc cũng không khoa trương. Rất nhiều quốc gia có tổng GDP mấy năm, còn chưa chắc bằng một nửa tài sản của gia tộc Rodwell.

Viên ‘Ngũ Thái Phỉ’ ngoại trừ vẻ bên ngoài của nó ra, còn có một công năng trọng yếu, chính là chữa bệnh ‘Huyết Hãn’.

Bệnh ‘Huyết Hãn’ không thực sự là bệnh, nhưng người có bệnh trạng của ‘Huyết Hãn’, mỗi ngày đều không ngừng chảy ra mồ hôi màu đỏ. Thân thể ngoại trừ suy yếu ra, không có bệnh trạng khác. Cho dù kiểm tra toàn thân cũng không phát hiện ra vấn đề, được y học trên thế giới liệt vào mười căn bệnh thế kỷ. Cho nên để chữa trị rất là khó khăn.

Cả thế giới, người bị bệnh ‘Huyết Hãn’ không vượt quá một trăm người, là một căn bệnh cực kỳ hiếm.

Đương nhiên bị ‘Huyết Hãn’ và bị bệnh ‘Huyết Hãn’ là hai khái niệm bất đồng. Bị ‘Huyết Hãn’ ít nhất còn có thể trị liệu. Nhưng bị bệnh ‘Huyết Hãn’, tuyệt đối không có cách nào chữa trị. Bởi vì cho dù dùng bất cứ dụng cụ hiện đại nào, cũng không thể tìm ra vấn đề gây bệnh ‘Huyết Hãn’

Mà viên ‘Ngũ Thái Phỉ’ có thể trị bệnh ‘Huyết Hãn’, là do một người Mỹ ngẫu nhiên phát hiện. Y cũng là một người bị bệnh ‘Huyết Hãn’. Mà y có một yêu thích, đó là sưu tập ngọc thạch, châu báu. Có một lần, y tìm được một viên ‘Ngũ Thái Phỉ’, liền đeo nó trên người. Rõ ràng phát hiện căn bệnh ‘Huyết Hãn’ bẩm sinh của mình lại không phát tác. Nhưng chỉ cần

thảo viên ‘Ngũ Thái Phi’ xuống, căn bệnh lại xuất hiện. Hơn nữa, mỗi lần đeo ‘Ngũ Thái Phi’, bệnh trạng của ‘Huyết Hãn’ có dấu hiệu giảm bớt.

Phát hiện này khiến cho y mừng rỡ như điên. Sau khi đeo viên ‘Ngũ Thái Phi’ được ba năm, ‘Ngũ Thái Phi’ bỗng nhiên bị vỡ nát. Nhưng căn bệnh ‘Huyết Hãn’ của y lại hoàn toàn khỏi hẳn. Lúc này, y mới công bố kỳ tích này cho người khác. Mặc dù người bị bệnh ‘Hãn Huyết’ rất là hiếm, nhưng nhờ vậy mà giá cả của viên ‘Ngũ Thái Phi’ cũng tăng lên nhiều lần.

Người bị bệnh ‘Hãn Huyết’ tuy ít, nhưng không phải là không có. Người thừa kế duy nhất của gia tộc Rodwell ở nước Anh, Xavi chính bị bệnh ‘Hãn Huyết’. Tuy gia tộc Rodwell đã tìm kiếm ‘Ngũ Thái Phi’ khắp nơi, nhưng loại vật này, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Không ngờ, ở lần đấu giá ngầm cả Phần giang, lại xuất hiện một viên ‘Ngũ Thái Phi’. Tổng gia cơ hồ đem hết toàn lực mua về viên ngọc này. Đây cũng vì những người ở hội đấu giá đều không biết gia tộc Rodwell cần viên ‘Ngũ Thái Phi’. Cho nên Tổng gia mới có thể mua về được viên ‘Ngũ Thái Phi’.

Nếu có người cũng biết gia tộc Rodwell ở Anh cần mua viên ‘Ngũ Thái Phi’. Phỏng chừng, cho dù Tổng gia đưa ra số tiền gấp hai, gấp ba lần, chưa chắc đã mua được. Cái này cũng khó trách, chuyện gia tộc Rodwell ở Anh cần viên ‘Ngũ Thái Phi’, Tổng gia chỉ là vô tình phát hiện mà thôi. Phỏng chừng, không lâu sau, cái tin tức này sẽ được tuyên bố cho toàn thế giới, lúc đó muốn không biết cũng khó.

Bởi vì lần đấu giá này cử hành ở Phần Giang, nên gia chủ của Tổng gia, Tổng Duy Sinh quyết định không cần gióng chống khua chiêng hô tống viên ‘Ngũ Thái Phi’. Mà là để cho con gái Tổng Lôi đang ở Phần Giang, dưới tình hình không biết, mang viên ‘Ngũ Thái Phi’ về Phụng Tân. Tổng gia sẽ phái vài người khác hộ tống một viên ‘Ngũ Thái Phi’ giả, đi về kinh thành.

Tổng Lôi đến Phần Giang là từ một tháng trước. Nàng đến Phần Giang là có việc khác, chuyện này ngoại trừ vợ chồng Tổng Duy Sơn biết ra, người bên ngoài không ai biết. Vừa vặn đó cũng là thời gian viên ‘Ngũ Thái Phi’ bán đấu giá. Hơn nữa, mỗi lần Tổng Lôi đi ra ngoài đều đeo khẩu trang. Ở Phần Giang, cũng không có ai quen biết nàng. Lần này, Tổng Lôi tới Phụng Tân là công việc cá nhân, không có ai sai khiến.

Cho nên Tổng Duy Sơn quyết định dùng một chiêu hiểm. Không báo trước cho Tổng Lôi, để viên ngọc vào trong túi xách của nàng. Sau đó lại phái người mang viên ‘Ngũ Thái Phi’ giả, rời đi Phần Giang, tới kinh thành.

Chỉ cần viên ‘Ngũ Thái Phi’ được đưa tới Phụng Tân, kế hoạch của Tổng Duy Sơn liền thành công. Bởi vì Phụng Tân rất gần Yên Kinh của Hoa quốc. Hầu như tất cả tinh anh của Tổng gia đều được phái tới Phụng Tân. Nếu viên ‘Ngũ Thái Phi’ vừa tới, sẽ lập tức liên lạc cho gia tộc Rodwell ở Anh, tiến hành đàm phán. Tổng gia khẳng định, có thể bằng viên ‘Ngũ Thái Phi’ kiếm được một món lời cực lớn. Thậm chí tiến vào mười gia tộc lớn nhất trong nước, cũng không phải là không thể.

Trên thực tế, kế hoạch của Tổng Duy Sơn là không có lỗ thủng. Quả nhiên viên ‘Ngũ Thái Phi’ giả còn chưa ra Phần Giang, đã bị cướp đi. Thậm chí còn chết một người. Cái này nói rõ, vài gia tộc và tài phiệt trong nước đã biết chuyện của ‘Ngũ Thái Phi’. Ngẫm lại xem, ai chả muốn cùng gia tộc Rodwell hợp tác buôn bán? Người thông minh không chỉ có Tổng gia.

Nhưng thật không ngờ, lúc Tổng Lôi mang theo ‘Ngũ Thái Phi’ rời Phần Giang, thì lại xảy ra vấn đề trên xe lửa, còn có người nhắc nhở nàng ấy bị trộm.

Tổng Duy Sơn khẳng định nữ trộm cắp kia là hướng về cái hộp chứa viên ‘Ngũ Thái Phi’. Bằng không, vì sao hết lần này tới lần khác, chỉ trộm riêng cái hộp? Nhưng việc Tổng Lôi ở Phần Giang, chỉ có vợ chồng mình là biết,

sao có thể lộ ra tin tức được? Chẳng lẽ là người của Tống gia ở Phần Giang để lộ tin tức?

Bất quá, Tống Duy Sơn lập tức bác bỏ suy nghĩ này. Người của Tống gia ở Phần Giang tuy ít, nhưng đều là những người cực kỳ trung thành. Hơn nữa, những người này cũng không biết chuyện Tống gia mua viên ‘Ngũ Thái Phi’. Họ chỉ biết là phải hộ tống một đồ vật quan trọng tới kinh thành. Càng không biết Tống Lô ở Phần Giang.

Để viên ‘Ngũ Thái Phi’ vào trong túi xách của Tống Lô, là con lớn nhất Tống Huy. Nó không có khả năng nói cho người khác biết. Chẳng lẽ, là lúc nó bỏ vào túi xách, bị người khác nhìn thấy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lâm Gia Và Lý Gia

N

gũ Thái Phi” xuất hiện, vậy mà tới khi buổi đấu giá kết thúc, các người mới biết. Viễn Giang, người sống ở Phần Giang, người lại không phát hiện ra. Người khiến ta thực sự thất vọng.

Nói chuyện là một ông lão hơn bảy mươi, nhưng thanh âm vẫn to rõ, khí khái mười phần.

Ông ta chính một trong hai vị trưởng bối còn sống của Lâm gia. Lâm Lộ Trọng, cũng là thành viên hạch tâm của gia tộc. Bởi vì hai năm nữa là về hưu, nhưng Lâm gia lại không có người kế tục, nên Lâm Lộ Trọng cũng nghĩ như Tống gia, chuyển từ chính trị sang buôn bán.

Cho dù ông ta có lui về nghỉ hưu, trong chính phủ trung ương không còn người của Lâm gia, nhưng nhiều năm làm việc như vậy, vẫn có các mối quan hệ trong chính phủ. Huống hồ, Lâm gia còn rất nhiều quan viên làm việc ở giai tầng thấp hơn. Thậm chí, ở cấp bậc tỉnh trưởng, cũng có vài vị.

- Trọng thúc, là lỗi của cháu đã quá sơ sót. Lúc ấy cháu cũng biết có một phiên đấu giá ngầm tổ chức ở Phần Giang. Nhưng thật không ngờ, nơi đó lại xuất hiện viên “Ngũ Thái Phi” mà gia tộc Rodwell cần để chữa bệnh. Đến khi cháu nhận được tin tức, thì viên “Ngũ Thái Phi” này đã bị Tống gia mua mất. Cháu lập tức phái người đi dò thám, nhưng lại nhận được tin tức, viên “Ngũ Thái Phi” đã bị người cướp đi. Tống gia còn chết một người, hiện tại cảnh sát cũng tham dự vào trong đó rồi.

Mặc dù Lâm Viễn Chương là gia chủ của Lâm gia, nhưng đứng trước mặt thúc thúc Lâm Lộ Trọng của mình, ông ta vẫn là nơm nớp lo sợ.

- Chuyện Tổng gia mất viên “Ngũ Thái Phi”, ta đã biết. Có thể làm chuyện này, chỉ có vài nhà. Người đi một bên điều tra thêm, một bên thăm dò tình hình ở Tổng gia. Ngoài ra, tình báo ở Phần Giang cũng nên được củng cố thêm. Được rồi, hiện tại người gọi toàn bộ con cháu của Lâm gia tới đây. Ta muốn đánh giá xem có nhân tài nào đáng để bồi dưỡng hay không?

Lâm Lộ Trọng nói xong có chút mệt nhọc, ngồi tựa vào ghế.

Bởi vì hôm nay có mặt người đứng đầu của Lâm gia, cho nên tất cả con cháu của Lâm gia đều phải tới sơn trang Hoàn Hồ chờ lệnh. Nghe thấy tin lão tổ tông muốn chọn người thừa kế sau này của Lâm gia, toàn bộ con cháu của Lâm gia đều âm thầm xoa tay, kích động. Bọn họ đều mong mỗi có thể được vị gia gia này nhìn trúng.

Sau đó, hơn hai mươi vị thanh niên trẻ tuổi của Lâm gia, mặc quần áo chỉnh tề có mặt. Nhưng vẫn có một số cá biệt ăn mặc bình thường, xem bộ dáng là muốn làm ra việc khác người.

Lâm Lộ Trọng đưa ra đủ loại vấn đề hỏi han các hậu bối của Lâm gia. Vừa hỏi, vừa quan sát lời nói cử chỉ của bọn họ. Nhưng theo thời gian trôi qua, trong mắt của Lâm Lộ Trọng càng ngày càng tỏ vẻ thất vọng.

- Các người đi ra ngoài đi.

Vất vả mệt nhọc hai giờ nhưng không thu hoạch được gì. Qua hai giờ khảo nghiệm này. Lâm Lộ Trọng cảm thấy Lâm gia đã không có người kế tục. Cả đám đều là công tử bột. Bề ngoài ngăn nắp, chững chạc, nhưng bên trong thì sáo rỗng. Ngoại trừ vài đứa có chút thông minh ra, không có một ai là có thể làm việc lớn.

Thở dài một tiếng. Lâm Lộ Trọng đột nhiên có chút hứng thú rồi. Cho dù mình cố gắng thêm đi nữa, cũng làm được cái gì? Chính mình vừa đi. Chắc Lâm gia cũng không kéo dài được bao lâu. Chẳng lẽ, cổ nhân nói “Giàu

không quá ba đời” là có căn cứ sao? Quả nhiên, sinh vu ưu hoạn, tử vu an nhàn (Gian khổ mới biết vươn lên, an nhàn chỉ biết đi xuống). Lâm gia đã sống trong giàu sang quá lâu rồi.

Nhìn vẻ thất vọng của Lâm lão gia tử, mấy người huynh đệ Lâm Viễn Chương đều cảm thấy hổ thẹn. Họ kếp Lâm Viễn trong Lâm gia có mười hai người. Trước bốn người ở kinh thành, hai người ở nước ngoài ra, sáu người còn lại đều ở Phần Giang. Lão gia tử đã phải chạy tới Phần Giang để chọn người kế tục Lâm gia, nói rõ trong kinh thành cũng không trông chờ gì.

- Trọng thúc...

Lâm Viễn Chương tiến lên một bước, muốn nói cái gì đó để an ủi người trụ cột của gia tộc này.

Lâm Lộ Trọng khoát tay ngăn lại. Tuy ông ta cũng không có hy vọng gì với việc tìm kiếm được người kế thừa ở Phần Giang, nhưng khi nhìn các con cháu của Lâm gia kém cỏi như vậy, vẫn rất thất vọng.

- Tất cả con cháu của Lâm gia ở Phần Giang đều có mặt ở đây à?

Lâm Lộ Trọng nghĩ nghĩ vẫn có chút không cam lòng.

- Còn có một người ở Hồng Kong, hai người ở nước ngoài, một người ở Vân Nam. Còn lại đều đã tới.

Lâm Viễn Chương cẩn thận trả lời, lại suy nghĩ một lát, bổ xung nói:

- Còn có con trai thứ năm của cháu, nhưng về sau đầu óc của nó có vấn đề, giờ thì mất tích ở đâu không rõ.

- Vì sao Lâm gia còn có một người bị mất tích? Người làm gia chủ như thế nào vậy? Cho dù đầu óc của nó có vấn đề, thì cho người trông nom nó

không được sao? Người khác biết được chả phải chê cười Lâm gia chúng ta?

Tâm tình của Lâm Lộ Trọng có chút không tốt, nên nói chuyện với Lâm Viễn Chương không chút lưu tình nào.

- Vâng, cháu biết, nhưng Lâm Vân là bại gia tử. Không nói tính cách hoàn khố của nó. trong thời gian ngắn, nó đã đem gia sản có giá trị mấy chục triệu nguyên tiêu sài không còn một mảnh. Loại nghịch tử như vậy, thực sự là làm nhục nề nếp của Lâm gia.

Lâm Viễn Chương lập tức kể lại những việc làm của Lâm Vân.

- Ai, dù sao nó vẫn là người của Lâm gia. Nếu tìm được nó thì dẫn trở về, đừng để người bên ngoài chê cười chúng ta. Kể cả vợ của nó ở Phần Giang, cũng đừng cho người khác khi dễ. Tốt lắm, cứ như vậy đi. Về chuyện “Ngũ Thái Phi”, một khi có tin tức, lập tức thông báo cho ta biết. Nếu như chúng ta có “Ngũ Thái Phi”, không cần chúng ta đi tìm gia tộc Rodwell, bọn họ sẽ tự động tới tìm chúng ta.

Lâm Lộ Trọng nói xong, đứng lên, cả người có vẻ mệt mỏi.

...

- Kim Diệu, người xác định “Ngũ Thái Phi” trong tay Tống gia đã bị người đoạt đi rồi?

Kinh thành, gia chủ của Lý gia. Lý Hiến Thành nhìn về phía một thủ hạ trung niên của mình, hỏi.

- Đúng vậy, hiện tại Tống gia đã loạn thành một đoàn. Nghe nói viên “Ngũ Thái Phi” còn chưa tới kịp sân bay, đã bị cướp đi. Là một nhóm người mặc áo đen. Bọn họ giả dạng hiện trường tai nạn xe cộ, cướp đi “Ngũ Thái Phi”. Tống gia còn bị chết một người.

Trung niên tên Kim Diệu này trả lời.

- Ba, “Ngũ Thái Phi” đã bị người khác cướp đi rồi, đối với chúng ta cũng là việc tốt. Tổng gia không có “Ngũ Thái Phi” thì không thể tiến hành hợp tác với gia tộc Rodwell được nữa. Cho nên không phải lo Tổng gia bọn họ uy hiếp chúng ta. Chúng ta nên cảm ơn bọn cướp này mới đúng.

Lý Danh Sinh vội vàng ngắt lời nói. Nói xong còn đặc ý nhìn sang mấy vị huynh đệ của y. Ý tứ rất rõ ràng, y muốn tỏ vẻ mình thông minh hơn bọn họ.

- Cháu sai rồi. “Ngũ Thái Phi” bị cướp đi. Lý gia không có chỗ tốt nào. Ngược lại, còn có chỗ hỏng.

Nói chuyện là một nam tử trung niên đứng bên cạnh Lý Hiếu Thành.

Lý Danh Sinh thấy là nhị thúc của mình. Lý Hiếu Công, đang muốn đứng lên phản bác. Phụ thân của y. Lý Hiếu Thành đã nói chuyện.

- Hiếu Công nói rất đúng. Đồ vật bị mất. Tổng gia sẽ nghi ngờ Lý gia chúng ta đầu tiên. Cho nên Lý gia cũng không có chỗ tốt gì. Tuy Tổng gia hiện tại đã suy bại, nhưng răn trăm chân, chết vẫn còn nọc. Một khi họ muốn đấu với chúng ta, cho dù chúng ta thắng, nguyên khí cũng bị thương. Mà nếu như “Ngũ Thái Phi” ở trong tay Lý gia chúng ta, ngược lại, chúng ta sẽ không việc gì.

Lý Hiếu Thành nói xong, không hài lòng nhìn thoáng qua Lý Danh Sinh.

- Lập tức nghĩ biện pháp để cho Tổng gia biết không phải Lý gia chúng ta lấy viên “Ngũ Thái Phi” của bọn họ. Sau đó phái người điều tra xem rốt cuộc là ai lấy. Giá trị của “Ngũ Thái Phi” tuyệt đối không phải là đấu giá chút tiền là có được. Giá trị của nó, có lẽ còn xa xa hơn dự đoán của chúng ta.

Sau khi nói xong, Lý Hiếu Thành nhìn sang những thành viên khác trong gia đình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53: Áo Lót Nữ

L

âm Vân đi vào gian phòng, do gian phòng đã trống trơn, nên Lâm Vân chỉ mất ít thời gian quét dọn. Hẳn chuẩn bị tu luyện luôn hôm nay. Vài ngày nghỉ trước , ở trong khách sạn hẳn đã khôi phục hoàn toàn lực lượng Tinh Vân. Bây giờ là đến quá trình hình thành Tinh Hồn. Lâm Vân tính toán cần phải mất nửa năm mới có thể hình thành Tinh Hồn.

Tuy hình thành Tinh Hồn không có nguy hiểm như khi hình thành Tinh Nguyên, nhưng đây cũng là một bước mấu chốt trong toàn bộ quá trình Tu Tinh. Nó có quan hệ rất lớn trong việc về sau có thể Tu Tinh cao hơn hay không.

Ở đại lục Thiên Hồng, rất nhiều Tu Tinh Giả, bởi vì Tinh Hồn hình thành không hoàn thiện, cho nên không thể tu hành được đến cấp độ cao. Lâm Vân đương nhiên biết rõ điều này. Có ba bước mấu chốt để tu luyện tới Cửu Tinh, mà bước thứ nhất chính là hình thành Tinh Hồn. Tinh Hồn càng thuần khiết thì nền tảng Tu Tinh càng cao. Mà có nền tảng rồi, thì tu luyện cũng dễ dàng hơn.

Kỳ thực, Tinh Hồn ở thế giới Tu Chân, tương đương với Trúc Cơ. Chỉ khi đến Trúc Cơ, mới có thể tu luyện lên. Cho nên, một bước này, Lâm Vân sẽ không qua loa.

Lấy đồ đạc từ trong bọc hành lý ra, sắp xếp một lát Vứt bỏ một ít quần áo rách nát đi, đến chiều lại mua vài bộ mới. Đã muốn an tâm tu luyện, thì mấy việc lật vạt này phải an bài tốt.

Một cái hộp màu bạc rơi ra từ trong túi hành lý của Lâm Vân. Ừ, chính là cái hộp mà Lâm Vân thuận tay lấy được từ nữ tặc trên xe lửa kia.

Nghĩ tới vẻ buồn bực của nữ tặc kia, Lâm Vân thật sự muốn cười một tiếng. Không biết bên trong cái hộp là cái gì. Phòng chừng cũng không phải đồ vật quý trọng. Bất quá, cái hộp này, thoát nhìn lại rất xa xỉ. Nghĩ tới sự tích ‘Lấy gùi bỏ ngọc’, hẳn cười ha hả.

Mở cái hộp ra, Lâm Vân liền ngây ngẩn cả người. ‘Ngũ Thái Phi’? Đồ chơi này ở đại lục Thiên Hồng gọi là ‘Ngũ Thái Thạch’, coi như là một loại bảo thạch tương đối trân quý. Nhưng Lâm Vân đã nhìn thấy qua những bảo thạch còn trân quý hơn nó rất nhiều, nên cũng không quá để ý. Tuy vậy, hẳn vẫn biết, giá của bảo thạch này ở Địa Cầu tương đối đắt.

Chẳng lẽ, gia cảnh của nữ tử đeo khẩu trang kia rất giàu? ‘Ngũ Thái Phi’ như vậy cũng có thể tùy tiện để vào trong túi xách, bị mất còn không biết. Bất quá, Lâm Vân cũng biết, trên Địa Cầu có rất nhiều gia tộc và tài phiệt, chút tiền ấy đối với bọn họ chả khác gì chín trâu mất một sợi lông.

Mặc dù viên ‘Ngũ Thái Phi’ này không phải là Lâm Vân lấy trực tiếp từ trên người nữ tử đeo khẩu trang kia, nhưng dù sao cũng là đồ đặc của nàng ta. Nên cũng không có tâm tư lấy nó làm của riêng.

Không chỉ nói là một viên ‘Ngũ Thái Phi’. Cho dù là một đồ vật quý giá hơn nó gấp ngàn lần, Lâm Vân cũng không để vào trong mắt.

Không thể không nói hiệu suất làm việc của bác chủ nhà tương đối cao. Lúc Lâm Vân chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm, đồ vật đã được đưa tới.

Lâm Vân thầm than, nếu nhân viên của công ty Hồng Tường cũng tích cực làm việc như bác gái này, phòng chừng đã không xảy ra tình huống như vậy. Mấy vật dụng hàng ngày này không tệ lắm, không phải là qua loa mua, Lâm Vân thấy vậy cũng thỏa mãn. Cho nên, hẳn có chút hảo cảm với bác

gái này. Cầm trong tay tiền của người khác, nhưng có thể suy nghĩ cho đối phương, nói rõ nhân phẩm của bác gái này không xấu.

- Chào bác, cháu muốn đi ra ngoài một lát, tối mới về. Máy đồ đạc kia bác giúp cháu cất vào phòng. Cảm ơn bác trước nhé.

Lâm Vân miệng ngọt xớt nói chuyện với bác gái.

Bác gái uốn éo cái miệng, phi thường cao hứng đáp ứng:

- Tiểu tử, cháu yên tâm đi, bác cam đoan sắp xếp tốt đồ đạc cho cháu.

Lâm Vân đi dạo trên đường, mua một vài bộ quần áo.

Đang lúc Lâm Vân chuẩn bị trở về, lại phát hiện mình đã tới cửa hàng bán quần áo cho nữ Hương Tân. Nhìn bên ngoài, cửa hàng được thiết kế rất sang trọng, tông màu chủ đạo là màu hồng nhạt.

Lâm Vân không khỏi thầm than. Người thiết kế cửa hàng này chắc là chuyên gia. Không biết công ty Hồng Tường có quầy hàng bán áo lót nào ở đây không. Nếu có thì mình vừa vặn tới đó để tìm hiểu tình hình. Nên hẳn liền đi vào cửa hàng.

Người bảo vệ trông thấy Lâm Vân ăn mặc như nhà quê lại đi vào cửa hàng sang trọng như vậy, thiếu chút nữa muốn ngăn cản. Bất quá, nhìn khí phách thông dong của người thanh niên kia, khiến người bảo vệ không dám tiến lên. Bởi vì y đang nghĩ tới, rất nhiều kẻ có tiền thích chơi kiểu giả heo ăn thịt hổ này.

Tầng một là bán áo khoác cho nữ. Dù loại nhãn hiệu áo khoác đều có. Nhưng Lâm Vân đi dạo một vòng, mới phát hiện, giá thấp nhất cũng phải 999 nguyên. Máy bộ quần áo này, tùy tiện nhìn giá một cái, đã là hơn mười nghìn, hơn trăm nghìn nguyên. Thậm chí còn có vài trăm nghìn nguyên. Quả nhiên, nơi này chỉ bán cho kẻ có tiền.

Đi lên tầng hai, là bán quần áo lót cho nữ. Còn tầng ba và tầng bốn bán cái gì, Lâm Vân chẳng muốn đi xem. Chuẩn bị đi dạo một vòng ở tầng hai rồi đi.

Ở tầng hai, những sản phẩm mang nhãn hiệu của Hòa Phong hầu như chiếm bảy phần diện tích của nơi này. Hai phần là những nhãn hiệu nổi tiếng của thế giới, chỉ có một phần là các sản phẩm của quốc nội. Lâm Vân đi dạo đã lâu, mới phát hiện có một quầy hàng nhỏ có ghi Hồng Tường.

Xem ra, nơi đây chính là thiên hạ của Hòa Phong a. Chỉ cần nhìn sản phẩm bày bán ở đây là biết. Phòng trưng ở các cửa hàng khác cũng như vậy.

Sản phẩm của Hòa Phong chiếm diện tích lớn nhất trên tầng 2, sinh ý cũng rất tốt. Các chỗ khác thì ít người hơn. Hơn nữa, Hoàn Phong không những chiếm diện tích lớn, mà họ còn thiết kế quầy hàng vô cùng tinh mỹ. Đủ loại hàng mẫu, đủ loại màu sắc, chủng loại, hình thức, nhiều không kể xiết.

Chẳng lẽ, áo lót của Hòa Phong hơn xa Hồng Tường sao? Hơn cả các nhãn hiệu khác? Hay là có nguyên nhân khác?

Lâm Vân đi tới quầy hàng của Hòa Phong, một cô gái có tướng mạo khả ái lập tức đi lên đón chào:

- Tiên sinh, ngài là muốn mua áo lót cho vợ của mình phải không?

Không có vì Lâm Vân ăn mặc quê mùa mà khinh thị.

- Đúng vậy, nhưng ta muốn xem thêm một lát.

Lâm Vân nói xong lại đi tiếp

Ở trong đang có hai nữ nhân chọn áo lót. Một phụ nữ trung niên hơn 40, một thiếu nữ tuổi chưa tới 20. Lúc Lâm Vân tiến vào, các nàng đang đứng

chọn áo lót đặt trên kệ. Tất quả áo lót đặt ở bên ngoài đều là hàng mẫu, chỉ cho khách hàng chọn lựa, chứ không bán luôn.

Trông thấy Lâm Vân đi vào, phụ nữ trung niên có chút nhú mày. Nhưng trong chớp mắt, lại tiếp tục cùng thiếu nữ kia chọn lựa áo lót.

Lâm Vân đi vào nhìn qua một cái, hóa ra một cái áo lót còn có nhiều hoa văn bên trong như vậy, khó trách là một sản phẩm dễ kiếm tiền. Không nói tới mấy áo lót sexy, cho dù áo lót bình thường cũng chia làm nhiều loại.

Áo lót ở nhà, áo lót đi làm, áo lót thể thao, áo lót đi dạ hội, áo quần ngực làm bằng sợi tổng hợp. Rất nhiều kiểu thiết kế, từ thêu hoa, gắn ren, lót bông gòn đó, không thiếu kiểu gì cả.

Nhìn nhiều kiểu áo lót như vậy, Lâm Vân mới hiểu, nếu không phải là người trong ngành, thì không hiểu sự phức tạp trong đó. Lâm Vân khẳng định áo lót cho nữ ở đại lục Thiên Hồng, chắc chắn sẽ nhiều hơn nơi này, nhưng hẳn chưa có may mắn cời qua một cái nào...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vẻ Đẹp Tiềm Ẩn

T

iên sinh muốn mua áo lót hay muốn mua áo yếm cho phu nhân?

Cô gái có tướng mạo khả ái kia thấy Lâm Vân đi tới kệ áo lót, nhìn tới nhìn lui, không khỏi tiến lên dò hỏi.

Do áo lót ở đây thấp nhất cũng phải một nghìn nguyên, mà nhìn cách ăn mặc của Lâm Vân, tuyệt đối không mua nổi. Nhưng có vẻ như cô gái này đã được huấn luyện rất bài bản, cho nên vẫn kiên nhẫn giới thiệu từng chủng loại hàng hóa và kiểu dáng cho Lâm Vân. Còn giải thích rõ ràng, áo lót nào phù hợp với dáng người nào, mà không tỏ vẻ thẹn thùng hay xấu hổ gì.

Lâm Vân âm thầm gật đầu. Cô gái này rất chuyên nghiệp.

- Sao ta thấy ở đây bán toàn là sản phẩm của Hòa Phòng, mà các nhãn hiệu khác thì ít thấy hơn?

Lâm Vân cố ý hỏi cô gái.

- A, có lẽ do Hòa Phòng của chúng em được khách hàng hoan nghênh hơn. Không phải nói thị trường là khôn sống, mống chết ư? Các nhãn hiệu khác, em không dám nói. Nhưng nhãn hiệu Hòa Phòng tuyệt đối sẽ không thua kém các nhãn hiệu quốc tế khác. Mà giá tiền lại rẻ hơn các nhãn hiệu kia rất nhiều. Huống hồ, trên thị trường quốc tế, sản phẩm của Hòa Phòng cũng có chỗ đứng khá vững chắc.

Cô gái này có chút ý tứ nhìn Lâm Vân, chậm rãi nói.

Hai nữ tử đang chọn áo lót kia, nghe thấy vậy cũng không khỏi âm thầm gật đầu. Lâm Vân nhìn ở trong mắt. Trong lòng tự nhủ, cô bé này không đơn giản a. Tuy chỉ là một người bán hàng nho nhỏ, nhưng rất là khôn khéo, có tài năng.

- Không nói tới các nhãn hiệu quốc tế, mà nói tới nhãn hiệu quốc nội, ta thấy ở đây không bán nhiều lắm. Trước kia không phải có một nhãn hiệu áo lót Hồng Tường khá danh tiếng sao? Lão bà của ta từ trước tới nay đều sử dụng sản phẩm của hãng đó. Vì sao hiện tại hình như không thấy có vậy?

Lâm Vân nhìn cô gái, tiếp tục hỏi.

- Cái này, em mới tới nơi này làm, có nhiều nhãn hiệu trong nước, em còn chưa biết hết. Có lẽ có liên quan tới thị phần a. Dù sao, em cũng chỉ là một người bán hàng, về phần sản phẩm vì sao bán chạy hay không, em cũng không biết. Tuy nhiên, về sản phẩm Hồng Tường, nơi này có bán một ít, ở bên kia kia.

Nói tới đây, cô gái chỉ về quầy hàng nho nhỏ của Hồng Tường.

Lâm Vân gật đầu, cảm ơn cô gái có cung cách làm việc chuyên nghiệp này, liền đi tới khu vực của Hồng Tường.

- Tiên sinh đi thông thả.

Nghe thấy cô gái nói vậy, Lâm Vân càng thưởng thức nàng.

Vị trí quầy hàng của sản phẩm của Hồng Tường ở nơi khá hẻo lánh. Nếu không phải Lâm Vân tận lực đi tìm, thì thật khó phát hiện.

Lâm Vân đi vào, ở trong cũng là một cô gái trẻ trông quán. Thấy Lâm Vân đi vào, cô gái liền lễ phép đứng lên. Tuy cô gái không nói gì, nhưng cũng không biểu hiện ra thái độ khinh bỉ. Trọng nội tâm Lâm Vân thầm nghĩ,

những cô gái bán hàng ở đây chắc đều đã được huấn luyện cẩn thận. Tuy thái độ của cô gái này không bằng cô gái bên Hòa Phong kia, nhưng nàng ta không tỏ vẻ khinh bỉ với cách ăn mặc của mình, đã là không sai.

Nhưng khi Lâm Vân đi vào xem một vòng, liền lắc đầu. Vô luận là về kiểu dáng, chất liệu đều không phải là đối thủ của Hòa Phòng, kém quá xa. Nhìn sản phẩm của Hồng Tường ở nơi này kém cỏi như vậy, cho dù không có chuyện nhân viên quản lý đầu nhập vào công ty khác, thì cũng không hơn các nhãn hiệu khác là mấy.

Hồng Tường xác thực không bằng Hòa Phòng. Không nói tới cung cách chuyên nghiệp của người bán hàng, chính là chất lượng, kiểu dáng sản phẩm cũng không bằng. Hơn nữa, nếu so về giá cả, sản phẩm của Hồng Tường không thấp hơn sản phẩm của Hòa Phong. Như vậy, Hồng Tường lấy cái gì để cạnh tranh với Hòa Phong?

Tuy chuyện này không phải là chuyện của mình, nhưng Lâm Vân không thể không thừa nhận, tình hình diễn ra như vậy là thất bại của ban lãnh đạo công ty. Bất quá, nếu người quản lý mà Đường Tử Yên nói kia, không quăng nhà khác, mà báo cáo lại tình hình thị trường ở nơi này, có lẽ Hồng Tường sẽ không rơi xuống thảm hại như hiện nay.

Ở một nơi như Phụng Tân, Hồng Tường đã thất bại, thì những địa phương khác không cần phải nghĩ. Không có sản phẩm nổi bật nào duy trì, ngành sản xuất áo lót cho nữ của Hồng Tường, sớm muộn gì cũng phá sản. Cô nàng Đường Tử Yên kia làm tổng giám đốc thật quá thất bại đi.

Lắc đầu, đang muốn xoay người rời đi. Đã biết rõ tình hình nơi này rồi, khi về cũng có cái mà nói chuyện. Về phần làm thế nào để thay đổi Càn Khôn, thì không phải chuyện của hã. Hã tin tưởng, Đường Tử Yên cũng không trông cậy gì vào mình có thể thay đổi Càn Khôn.

- Cam Dao, chị đã tới rồi, chị còn không tới, em liền chết đói mất.

Cô gái bán hàng trông thấy một nữ hài mang theo hai cái cặp lồng cơm tới, liền đi về phía trước nói.

Lâm Vân nhìn lại. Là một nữ hài tuổi chừng hai mươi, khuôn mặt tuy rất đẹp nhưng không phải là xuất chúng. Nhưng khi Lâm Vân cẩn thận xem xét, bỗng nhiên lại có cảm giác như nhìn thấy một tuyệt đại mỹ nữ vậy. Khiến hắn không khỏi nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Quả nhiên, càng nhìn càng cảm thấy cô gái khác lạ. Ngũ quan bình thường kết hợp hoàn hảo trên khuôn mặt, khiến Lâm Vân không thể không thầm khen một tiếng, đẹp. Thực sự là một mỹ nữ có tướng mạo bình thường a. Vẻ đẹp của nàng tuyệt đối không kém Hàn Vũ Tích và Tô Tịnh Như. Thậm chí, có vài nét còn hơn hai nàng kia.

Nếu có thể như trị liệu cho Hàn Vũ Tích, dùng kim châm chải vuốt lại kinh mạch và bài trừ tạp chất cho cô gái này, thì vẻ đẹp tuyệt sắc nội liễm trong cô gái sẽ được bộc phát ra. Khi đó, Lâm Vân khẳng định cô gái này còn đẹp hơn cả Tô Tịnh Như.

Cam Dao cầm theo hai cặp lồng đựng cơm đi tới. Nàng trông thấy trong tiệm có một người nam nhân đang nhìn mình chăm chăm, không khỏi thầm giận. Trong lòng tự nhủ, người này cũng thật bất lịch sự. Tuy mình không phải là mỹ nhân, nhưng cũng xấu đến nỗi người ta nhìn chăm chăm a.

Thấy Cam Dao tỏ vẻ không vui, Lâm Vân mới phản ứng, lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác.

- Xin hỏi, người muốn mua áo lót cho nữ sao?

Thấy Lâm Vân dời đi ánh mắt, Cam Dao mới bình tĩnh một chút.

- A, ta chính là quản lý do công ty trên phái tới, để điều tra thị trường ở đây.

Lâm Vân xấu hổ sờ sờ cái mũi.

- A, người chính là quản lý từ Phần Giang tới?

Cam Dao đầy vẻ nghi vấn, nhìn người này không giống như một quản lý tí nào.

- Đúng, chính là ta, người xem, không phải hôm nay ta cố ý tới điều tra sao? Như thế nào, có phải tình hình tiêu thụ sản phẩm ở đây không tốt?

Lâm Vân vốn muốn hỏi cái khác, nhưng mình đã tới nơi này rồi, vẫn nên hỏi về tình hình ở nơi này mới đúng.

- Không phải là không tốt, mà là cực kỳ không tốt. Ngoại trừ quầy hàng ở đây, các quầy hàng của Hồng Tường ở chỗ khác đều đã đóng cửa. Mà chỗ này phỏng chừng cũng không chống đỡ được lâu.

Lúc Cam Dao nói chuyện, ngữ khí vô cùng thất lạc. Giống như Hồng Tường là do nàng sáng lập vậy.

Lâm Vân nhìn thấy Cam Dao buồn bã, không khỏi sờ sờ cái mũi. Trong lòng tự nhủ, so với Cam Dao, thái độ làm việc của mình thật đáng hổ thẹn a.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 55: Bạn Cùng Phòng

L

âm quản lý, hiện tại nói cũng không rõ. Nếu không ngay mai, ngài tới công ty mở một cuộc họp, hỏi ý kiến của mọi người rồi quyết định hướng đi của công ty. Xem có thể nghĩ ra cách nào vẫn hồi một ít thị phần không?

Cam Dao nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói với Lâm Vân. Nhìn nàng như vậy, có lẽ nàng chưa muốn từ bỏ thị trường ở Phụng Tân. Mới có nửa năm mà sức tiêu thụ áo lót cho nữ của Hồng Tường đã xuống dốc như vậy.

- Tốt, không có vấn đề. Ngày mai ta sẽ đến công ty sớm. Ta còn có vài việc phải đi trước, người bạn việc của người đi.

Lâm Vân nói xong, vội vàng rời đi. Hắn thật sự có chút xấu hổ. Cô nàng Cam Dao này cũng cầm tiền lương như mình, nhưng lòng trung thành của người ta lại mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần. Tuy mình chỉ là pháo hôi mà Đường Tử Yên phái tới, nhưng vẫn có chút ngượng ngùng.

Nhìn Lâm Vân vội vã rời đi, Cam Dao có chút kỳ quái. Chẳng lẽ hắn có rất nhiều việc phải làm? Còn có việc gì quan trọng hơn cả công việc? Mình còn đang định dẫn hắn tham quan các cửa hàng khác. Thôi, để ngày mai tính tiếp.

- Cam Dao, em thấy vị Lâm quản lý kia lúc nhìn chị, có chút mê mẩn. Hì hì, mị lực của chị thật là lớn. Đã có một Mạnh An, không nghĩ tới lại có thêm một người ái mộ chị.

Cô gái trông tiệm vừa này nói.

- Không phải, hắn nhìn chăm chăm vào chị, nhưng chị không thấy vẻ mê đắm trong đó. Chị có thể cảm giác được. Nhưng chị lại thấy vị Lâm quản lý này có chút là lạ. Đã đến điều tra, vì sao chỉ nói mấy câu liền vội vã rời đi. Hơn nữa, nhìn quần áo hắn mặc, cũng không giống như một quản lý.

Cam Dao nghĩ nghĩ, liền nói ra.

Trong nội tâm còn tự nhủ, vì sao vị Lâm quản lý này phải nhìn chăm chăm vào mình? Chẳng lẽ mình rất xấu sao? Bất quá, mặc dù mình không tự nhận là xinh đẹp, nhưng cho dù là xấu, vị Lâm quản lý kia có gì mà phải nhìn chăm chăm.

Ngoài ra, Cam Dao còn có chút buồn bực chính là, những người nhìn chăm chăm vào mình sao không thấy ai là giàu có hoặc anh tuấn. Người Lâm Vân này, nhìn quần áo đã biết là không có tiền. Tuy hắn không phải đẹp trai, nhưng ngũ quan cũng đoan chính, còn hơn tên Mạnh An kia. Không những xấu, mà cả người đều lôi thôi nhếch nhác.

Cam Dao vừa nghĩ tới đây, thì bị tiếng điện thoại di động cắt đứt. Cầm lên nghe, là bác gái, chủ thuê phòng gọi tới:

- Tiểu Cam à, là bác đây. Phòng của cháu đã có người thuê, bác cũng đã thu ba tháng tiền nhà của người đó. Số tiền thuê nhà mà cháu còn thiếu, bác đã trừ đi 3600 nguyên rồi.

Thanh âm của bác gái có vẻ cao hứng. Đây là lần đầu tiên bác gái nói chuyện vui vẻ với Cam Dao về vấn đề tiền nong như vậy.

- A, người chung phòng cùng cháu là ai? Là một nữ nhân hả?

Lúc Cam Dao viết giấy mời bạn cùng phòng, có yêu cầu là con gái hoặc là người già trên sáu mươi tuổi. Nhưng điều kiện này chả khác gì chỉ hướng về con gái. Bởi vì một người già đi ra ngoài thuê phòng, không phải là nhiều lắm.

- Ách, bác còn có ít chuyện phải làm, lát nữa nói sau...

Điện thoại bên kia liên tắt. Cam Dao ngơ ngác cầm điện thoại trong tay. Trong lòng tự nhủ, bác gái cũng thật là. Nói luôn cho mình người thuê phòng là ai, có tốn bao nhiêu thời gian đâu? cần gì đã vội vã tắt điện thoại như vậy?

Cơm nước xong. Cam Dao nói:

- Thiên Lan, chị muốn đi tới khu bán hàng ở cửa đông, ở đây giao cho em nhé.

Lâm Vân trở lại chỗ ở phát hiện bác gái quả nhiên đã chỉnh lý căn phòng của mình sạch sẽ. Trong lòng thầm cảm ơn bác gái này. Mặc dù mình cho bà ấy không nhiều lắm, nhưng bà ấy vẫn nhiệt tình giúp đỡ mình.

- Tiểu tử, đưa CMND của cháu cho bác, để bác ghi hợp đồng.

Lâm Vân vừa ngồi xuống, bác gái liền đi vào nói.

- Tên: Lâm Vân, tuổi: 25, ừ, tên không sai.

Bác gái điền xong vào tờ giấy, liền trả lại CMND cho Lâm Vân. Nghĩ nghĩ lại nói thêm:

- Tiểu Lâm.,nếu buổi tối không có chỗ ăn cơm, có thể xuống tầng ăn cơm cùng bác.

Lâm Vân cảm thán sự nhiệt tình của bác gái, nhưng vẫn khách khí nói:

- Không cần, buổi tối cháu đã chỗ ăn cơm rồi. Bác không cần để ý đâu. A, còn có, cháu có thói quen ngủ phải cần yên tĩnh, nên lúc cháu ngủ, bác đừng gõ cửa nhé.

Lúc bác gái đi ra khỏi phòng, trong lòng nghĩ, tiểu tử này không tồi. Làm người hào phóng, lại khách khí, cũng không thấy mang bạn bè vợ vãn tới. Tiểu Cam kỳ thật cũng không tồi, chỉ là hay thiếu nợ tiền thuê nhà của mình mà thôi.

Giữa trưa Lâm Vân đã ăn cơm no, cho nên việc cần làm bây giờ là tu luyện, cố gắng tĩnh tâm để hình thành Tinh Hồn.

Nơi này có hoàn cảnh không sai, chỉ là hơi nhỏ một chút. Nhưng đã đủ không gian để mình tu luyện.

Do linh khí ở thế giới này khá mỏng manh, nên tiến độ hình thành Tinh Hồn của Lâm Vân khá thông thả. Trong nháy mắt, đã trôi qua mấy giờ đồng hồ. Lúc Lâm Vân mở to mắt thì đã là 6h tối. Vừa định mở cửa đi ra ngoài ăn một chút, thì nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên từ cầu thang.

- Bác à, đã có người muốn thuê phòng thì bác nên nói qua cho cháu chứ? Ít nhất cháu phải biết người này có thích hợp ở chung không. Nhờ đâu là một người thích tính toán chỉ li hoặc là một lão nhân si ngốc, thì không phải...

Không ngờ là thanh âm của Cam Dao.

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, thật là trùng hợp. Nhưng không phải trên tờ giấy có ghi là một ông già sao? Bất quá, Lâm Vân liền hiểu nguyên nhân trong đó. Có lẽ nàng muôn dự phòng trước, sợ người khác nhìn thấy giấy thông báo là nữ, sẽ có ý đồ gì đó mà thôi.

- Tiểu Cam. Tiểu Lâm là người rất tốt. Tiền thuê nhà đã được hẳn thanh toán trước ba tháng. Bác đã kiểm tra rồi, là người tốt. Ngay cả tiền thế chấp, hẳn cũng không muốn, không phải rất tốt sao? Hiện tại cháu chỉ cần trả 1000 nguyên một tháng là được. Đối với cháu mà nói, không những giảm được gánh nặng tiền bạc, hơn nữa chỗ ở của cháu còn lớn hơn Tiểu Lâm nhiều.

Bác gái có vẻ thiên hướng Lâm Vân.

Lâm Vân nghe vậy âm thầm buồn cười. Có lẽ hai người tưởng mình không nghe thấy nên mới nói vậy. Rõ ràng để cho mình trả nhiều tiền hơn, nhưng lại ở căn phòng nhỏ hơn. Lâm Vân nghĩ lại, chỉ có chút buồn cười, chứ không ý trách vấn Cam Dao.

- Bác à, sao bác lại nói ra chuyện cháu trả tiền ít hơn?

Cam Dao vừa nói vừa mở cửa.

- Nhưng bác đã lỡ nói mất rồi.

Bác gái cũng cảm thấy mình nói chuyện có chút không ổn.

- Ai, vậy làm sao bây giờ? Thôi, nếu người đó còn so đo, cháu sẽ trả lại 100 nguyên cho người ấy vậy.

Cam Dao bất đắc dĩ nói.

- Tiểu Cam, cháu yên tâm, tiểu tử này không phải là người nhỏ mọn như vậy. Hãn hào phóng lắm, chắc chắn sẽ không quan tâm một trăm nguyên kia.

Bác gái tranh thủ an ủi Cam Dao.

- Khoan khoan, bác vừa nói cái gì? Chẳng lẽ người thuê phòng không phải là con gái, mà là một nam tử trẻ tuổi?

Lông mày của Cam Dao liền nhăn lại.

- Đúng vậy. Tiểu Cam, tiểu tử này làm người không tệ. Không phải là người xấu. Bác đã gặp qua nhiều người rồi, nên tin tưởng vào ánh mắt của bác.

Bác gái chủ nhà cũng có chút xấu hổ. Dù sao Cam Dao đã yêu cầu là con gái hoặc người già.

- Không được, cháu không muốn ở cùng phòng với người kia. Vô luận hẳn là ai, cháu cũng không muốn.

Cam Dao sốt ruột nói.

Khuôn mặt của bác gái liền thay đổi. Để Lâm Vân chuyển ra ngoài, đương nhiên là bà ấy không muốn. Cam Dao đã nợ tiền thuê nhà nhiều tháng. Hiện tại vất vả lắm mới có một người có tiền tới thuê. Buổi chiều lại còn boa cho bà ấy hơn một nghìn nguyên, nên bà ấy làm sao có thể để Lâm Vân ra ngoài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cam Dao Chết Vắn

C

am Dao nhìn sắc mặt của bác gái, liền biết yêu cầu của mình có chút quá phận. Bác gái chắc chắn sẽ không để người mới tới này rời đi. Mấy tháng rồi mình đều nợ tiền thuê nhà, bà ấy còn chưa giục mình rời đi đã là may mắn.

Mặc dù mình rất không muốn ở cùng phòng với một nam nhân lạ lẫm, nhưng hiện tại mình chưa có chỗ nào khác để ở. Không khỏi thở dài:

- Bác à, vậy bác bảo hăn đi ra cho cháu nhìn một cái cũng được. Bằng không cháu ở chỗ này cũng không an tâm lắm.

Bác gái thấy Cam Dao thỏa hiệp, cũng có chút ngập ngừng. Vội vàng tới phòng của Lâm Vân nghe ngóng

- Tiểu Cam à, Tiểu Lâm đã ngủ từ chiều, còn chưa tỉnh. Hăn từng nói là nếu hăn đang ngủ thì không nên quấy rầy hăn. Đợi hăn tỉnh lại thì nói chuyện nhé?

Cam Dao nghe thấy vậy cũng đành chịu. Trong lòng tự nhủ, người khác đang ngủ say mà lại gọi hăn dậy, thực sự hơi vô lễ. Bác gái chủ nhà thấy thế, vội vàng đi xuống.

Lâm Vân ở bên trong nhưng vẫn nghe rõ ràng cuộc nói chuyện ở bên ngoài. Đang muốn ra khỏi phòng, thì nghĩ tới khi mình rời đi cửa hàng áo lót, đã bảo nàng ta là buổi chiều mình có việc. Nếu hiện tại Cam Dao thấy mình hóa ra là ở trong này suốt buổi chiều, không biết nàng ấy sẽ nghĩ gì.

Mặc dù, Lâm Vân không quan tâm tới công ty sẽ nghĩ xử lý mình như thế nào. Nhưng riêng Cam Dao, hẳn lại có hảo cảm với nàng. Không chỉ là vẻ đẹp bên trong của nàng, mà tính cách chăm chỉ, hết lòng vì công việc của nàng, cũng rất đáng ngưỡng mộ. Vì thế, dù không quan tâm người khác trong công ty nghĩ gì vì mình, nhưng riêng Cam Dao, hẳn không muốn làm xấu quan hệ giữa hai người.

Lâm Vân liền quyết định, đợi khi Cam Dao rời đi thì ra ngoài. Nhưng Cam Dao hình như cũng có ý định chờ Lâm Vân tỉnh dậy ra ngoài. Cho nên liền mở TV xem, không đi đâu cả.

Lâm Vân thầm than một tiếng. Coi như người hung ác. Hiện tại, ta thực sự muốn ngủ một giấc. Chẳng lẽ người có thể chờ ta tới tận nửa đêm sao?

Trong lòng của Cam Dao cũng cảm thấy phi thường kỳ quái. Nghe bác gái chủ nhà nói, vị Tiểu Lâm này đã ngủ cả buổi trưa, lẽ ra giờ này phải dậy đi ra ngoài ăn cơm mới đúng. Chính là, từ lúc mình trở về bật TV xem, gian phòng của Lâm Vân một mực không có động tĩnh gì. Nếu không phải Lâm Vân đã nộp tiền thuê nhà trước, lại nghe bác gái nói hẳn có thói quen ngủ cần yên tĩnh, thì nàng đã đi tới gõ cửa rồi.

Mặc dù còn muốn đợi Lâm Vân đi ra. Nhưng hiện tại đã qua nửa đêm rồi. Nghĩ tới ngày mai phải đi làm, Cam Dao bất đắc dĩ trở về phòng ngủ. Lâm Vân hiện tại đúng là đang ngủ. Tuy chưa có ăn cơm tối, nhưng mấy ngày nay một mực tu luyện, một khi nằm xuống, rõ ràng ngủ rất say.

Khi tỉnh lại thì đã nhanh chín giờ sáng hôm sau, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài. Cam Dao có vẻ như đã sớm đi làm. Lâm Vân không chút hoang mang, rửa mặt xong, chào hỏi bác gái chủ nhà một tiếng, đi ra bên ngoài phòng trọ ăn chút điểm tâm, liền đi tới công ty. Dù sao hôm nay cũng phải có mặt để tham dự cuộc họp

Bởi vì hôm nay có quản lý mới tới, nên Cam Dao đã đến công ty từ sớm, mà không ra cửa hàng. Chính là tám người trong công ty đã đợi nửa ngày, vẫn không thấy Lâm quản lý tới, không khỏi đoán già đoán non.

Lâm Vân ăn xong bữa sáng, đi tới công ty thì đã hơn mười giờ. Bước vào văn phòng, nhìn thấy phòng họp mở rộng, bên trong là mấy nhân viên hôm qua và Cam Dao đang ngồi chờ mình. Thấy mọi người chỉ vì mình mà ngồi đợi lâu như vậy, hắn cũng có chút ngượng ngùng.

- Lâm quản lý, anh đã tới!

Thấy Lâm Vân đi vào, Hồ Thanh lập tức đứng lên. Mấy người kia cũng đang định đứng lên thì Lâm Vân đã khoát tay, bảo mọi người ngồi xuống.

Lông mày của Cam Dao có chút nhăn lại. Nàng có một loại cảm giác, vị Lâm quản lý này tới đây không phải là vì giải quyết vấn đề thị phần của Hồng Tường. Ngày hôm qua hắn còn bảo hôm nay mở cuộc họp sớm. Nhưng tới tận hơn 10h, hắn mới có mặt.

- Tất cả mọi người đã ở đây, ta liền tuyên bố mở cuộc họp. Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề thị phần áo lót của Hồng Tường, ai có ý kiến gì thì đều có thể nói ra để mọi người trao đổi. Không biết có ai có ý kiến gì không?

Lâm Vân ngồi xuống chỗ mình, liền rất quy củ hỏi mọi người.

Lông mày của Cam Dao càng nhíu lại. Hiện tại nàng có thể khẳng định, vị Lâm quản lý này không phải tới để giải quyết vấn đề, mà tới để qua loa cho xong chuyện. Bởi vì một quản lý muốn giải quyết vấn đề, sẽ không thể hiện thái độ như vậy. Không nói tới việc đến muộn, riêng lời nói cũng chỉ toàn lời nói nhảm.

Nếu là vô cùng sốt ruột muốn họp hành để giải quyết vấn đề tiêu thụ của công ty, thì hắn phải họp ngay ngày hôm qua, để sớm nắm bắt tình hình thị

trường Cho dù mình không ở đây, cũng có thể gọi điện cho mình a. Huống hồ, ngày hôm qua, mình đi tới vài cửa hàng tiêu thụ khác, cũng không nghe nói có vị quản lý nào tới để điều tra thị trường cả. Hiện tại, Cam Dao có chút hoài nghi ngày hôm qua, vị Lâm quản lý này chỉ là vô tình đi vào cửa hàng Hương Tân mà thôi.

Thấy mọi người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, chỉ có ánh mắt của Cam Dao là lộ vẻ thất vọng và không cam lòng, Lâm Vân cũng có chút ngượng ngùng. Cho dù mình không có ý làm việc, nhưng có vẻ như quá rõ ràng a.

Còn lại mấy người thì lại thở phào nhẹ nhõm. Vị Lâm quản lý này tới đây quả nhiên là để qua loa cho xong chuyện. Vậy thì không cần phải lo lắng, cố gắng đến khi nơi này giải tán là xong.

- Lâm quản lý, tôi cảm thấy anh nên đưa ra chương trình phát triển và kích thích nhu cầu mua của khách hàng. Chứ không phải là vớt xuống nan đề để cho mọi người ở đây thảo luận, còn anh chỉ làm mỗi việc tóm tắt lại.

Cam Dao có chút kích động đứng lên. Mọi người nhìn cô nàng Cam Dao này, vẫn nhiệt tình như trước, đều thay nàng đổ mồ hôi.

Cam Dao có thể tạm thời quản lý chuyện nơi này, không phải do chức vị của nàng cao hơn người khác. Mà là vì toàn bộ quản lý ở nơi này đã bỏ đi hết, còn lại vài người thì không người nào nguyện ý đi thị trường làm việc vô ích. Cho nên, công việc tự nhiên là giao hết cho Cam Dao.

Lâm Vân thấy Cam Dao đứng lên, có vẻ rất tức giận. Trong lòng tự nhủ, quả nhiên là một cô gái có vẻ đẹp nội liễm à. Hôm nay nàng mặc một cái áo vàng nhạt bó sát người, khiến ngực của nàng có chút xông ra. Ở cổ có đeo một cái vòng không phải là đắt tiền, nhưng cũng đủ để làm nổi bật làn da trắng nõn của nàng.

Tuy vẻ tuyệt sắc của nàng bị dung nhan bình thường che giấu, nhưng trong mắt Lâm Vân, một Tu Tinh Giả đã bắt đầu hình thành Tinh Hồn, quả thực

không chỗ nào giấu diếm được. Tuy người bình thường không thể nhìn thấy vẻ đẹp bên trong của Cam Dao, nhưng Lâm Vân khẳng định cũng có người cảm giác được. Chỉ là, làm thế nào để đưa vẻ đẹp đó ra ngoài, phỏng chừng chỉ có mình mới làm được.

Mỹ nữ, mình đã thấy nhiều, Hàn Vũ Tích vốn chính là mỹ nữ. Trải qua mình điều trị, nàng càng ngày càng xinh đẹp. Nhưng Lâm Vân tin tưởng cô nàng Cam Dao này không kém hơn Vũ Tích. Thật giống như Xuân Lan Thu Cúc, mỗi người một vẻ vậy.

Vài nhân viên đang ngồi họp, thấy Cam Dao đứng lên phản bác lời nói của Lâm quản lý, mà Lâm quản lý lại nhìn vào Cam Dao như có điều suy nghĩ. Trong lòng họ tự nhủ, tuy Cam Dao lớn lên không xấu, nhưng cũng không xinh đẹp đến mức Lâm quản lý phải nhìn như vậy chứ? Trong phòng họp này có Kỳ lâm còn xinh hơn Cam Dao, vì sao không thấy Lâm quản lý nhìn chăm chăm nàng.

Cam Dao thấy Lâm Vân nhìn mình như vậy, lúc đầu còn tưởng hẳn thật sự có ý với mình, nên rất là xấu hổ. Nhưng chớp mắt lại cảm thấy không đúng. Đây không phải là ánh mắt của sắc lang, mà giống như đang nghĩ tới cái gì đó? Chẳng lẽ là muốn khai trừ mình? Nếu mình bị mất công việc này, thì mình phải làm sao bây giờ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57: Đồng Rác Biến Mất

H

àn Vũ Tích ngơ ngác đứng ở đồng rác, trên người đã dính đầy rác vụn. Không nghĩ tới, mới giữa trưa bị muội muội gọi về ăn cơm, lúc quay lại thì cả đồng rác đã bị xe rác mang đi.

Nàng có thể không quan tâm tới việc đi lại trong khu chung cư với bộ dáng bẩn thỉu, có thể không quan tâm những ánh mắt của người khác. Cũng có thể không quan tâm công ty có đồng ý cho nghỉ không. Nhưng nàng không thể không quan tâm đồng rác bỏ đi này được. Chỗ rác đó là toàn bộ hy vọng của nàng, không có nó thì nàng cũng không còn hy vọng.

- Tỷ tỷ, chúng ta trở về đi. Đi về tắm rửa sạch sẽ, nghỉ ngơi một lát, mấy ngày nữa là quên thôi mà.

Vũ Đình đi tới trước mặt của Hàn Vũ Tích khuyên bảo.

- Vũ Đình, em nói đồng rác này sẽ bị mang đi đâu đó?

Hàn Vũ Tích phục hồi lại tinh thần, nhìn muội muội Vũ Đình của mình hỏi. Nàng thật sự không cam lòng mất đi Tưởng Niệm.

- Tỷ tỷ, số rác này cùng với những đồng rác khác sẽ tập trung ở một chỗ, rồi dùng nhiệt độ cao đốt cháy hết. Chị không cần phải suy nghĩ nữa, chúng ta trở về thôi.

Hàn Vũ Đình nhìn khuôn mặt mệt mỏi của tỷ tỷ vì liên tục hai ngày tìm kiếm trong rác bần. trong nội tâm rất là khổ sở.

Đột nhiên. Hàn Vũ Tích cảm giác có chút chóng mặt. Từ lần trước Lâm Vân trợ giúp nàng chữa trị, nàng còn chưa từng có cảm giác choáng váng như hiện tại.

Thân thể lay động vài cái, liền ngã vào trong ngực của Hàn Vũ Đình.

Khi Hàn Vũ Tích tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ở trên giường. Vũ Đình và Mỹ Na đều ngồi ở bên cạnh mình.

- Tỷ tỷ, chị đã tỉnh?

Vũ Đình trông thấy Hàn Vũ Tích mở to mắt, vui mừng kêu lên.

- Vũ Tích tỷ...

Mỹ Na thấy Vũ Tích tỉnh lại mới yên lòng. Tuy Vũ Tích tỷ ngẫu nhiên cũng có lúc té xỉu, nhưng lần này có vẻ nghiêm trọng hơn.

Hàn Vũ Tích thấy rác vụn trên người mình đã được rửa sạch sẽ, biết là do Mỹ Na và muội muội giúp mình rửa. Tuy Vũ Đình là muội muội của mình. Mỹ Na là bạn tốt nhất của mình, nhưng trong lòng vẫn có chút thẹn thùng. Bất quá, vừa nghĩ tới chỗ rác thải kia, nàng liền thở dài.

Mình và Lâm Vân tuy sinh sống với nhau đã được vài năm, nhưng hai người giống như hai người xa lạ. Nhưng tới tuần cuối cùng hai người ở cùng nhau kia, hắn đã mang theo trái tim của mình rời đi. Không biết hắn đã đi nơi nào? Chiếc vòng Tưởng Niệm mà hắn tặng cho mình cũng bị mình ném đi. Có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm thấy.

Hơn nữa mình còn chưa rõ đầu đuôi câu chuyện đã tát hắn. Hiện tại hắn nhất định đối với mình rất thất vọng, nhất định là không muốn gặp lại mình. Nhưng trái tim của mình đã bị hắn mang đi rồi. Nếu như không còn được gặp lại hắn, nếu như không tìm lại được Tưởng Niệm, mình sẽ sống như thế nào? Hàn Vũ Tích ôm chặt cái gối dựa, may mắn vẫn còn cái gối này.

Không biết làm thế nào để an ủi Vũ Tích, Vũ Đình và Mỹ Na, đều ngơ ngác nhìn Vũ Tích ôm gối dựa vào long, giống như là ôm người thân mật nhất.

- Vũ Tích tỷ, chị phải đi làm thôi. Công ty đã gọi điện thoại tới nhắc nhở. Chị nghĩ đã quá một ngày rồi, nếu ngày mai...

Mỹ Na thấy Vũ Tích tỷ giống như không có việc gì, tranh thủ thời gian khuyên bảo.

- Mỹ Na, em giúp chị gọi điện thoại cho Đông Giai.

Hàn Vũ Tích không có trả lời Mỹ Na, mà là nhờ nàng giúp mình liên lạc tới Đông Giai.

Điện thoại rất nhanh gọi tới. Hàn Vũ Tích tiếp nhận điện thoại:

- Là Đông Giai à. Ừ, là mình đây. Ngày hôm qua cậu nhờ mình đi gặp khách hàng, thì mình gặp một cô gái tên là Ninh Vi. Ừ, cậu có biết cô bé đó không? Ừ, nhờ cậu hỏi số điện thoại của cô bé đó, rồi nhắn tin cho mình nhé. À, mình không sao, cảm ơn.

- Vũ Đình, Mỹ Na, hai em đi làm chuyện của các em đi, chị không sao rồi, không cần phải lo lắng cho chị.

Vũ Tích nhìn Mỹ Na và Vũ Đình, thản nhiên cười.

- Vũ Tích tỷ, chị thật sự thật xinh đẹp.

Vũ Tích chỉ lơ đãng cười, đã khiến Mỹ Na cảm thấy, thì ra cười cũng có thể xinh đẹp như vậy.

- A, đúng rồi Vũ Tích tỷ, ngày hôm qua giống như có một người nam tử trẻ tuổi tới văn phòng của chúng ta tìm chị. Còn nói quen biết...

Mỹ Na kể lại chuyện Tần Thăng tới công ty tìm Vũ Tích.

- Là Lâm Vân sao?

Hàn Vũ Tích lập tức ngồi thẳng người, vội vàng hỏi. Nhưng lại ngồi trở về, nàng biết Mỹ Na đã gặp qua Lâm Vân, nên không thể là hắc.

- Không phải, nếu là Lâm Vân thì em đã nhận ra rồi. Người này em chưa từng gặp qua. Nhưng em thấy Phương Bình nói chuyện với y, có thể là do Phương Bình đưa vào.

Mỹ Na giải thích xong, có chút kỳ quái nhìn Vũ Tích tỷ. Không lẽ, Vũ Tích tỷ thực sự đã yêu người chồng có đầu óc không bình thường kia.

- Tích tích...

Là tiếng tin nhắn gửi đến từ điện thoại của Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích mở ra xem, là Đông Giai nhắn tới, trên đó có ghi số điện thoại của Ninh Vi. Không chút chần chờ nào. Hàn Vũ Tích lập tức bấm số gọi đến số điện thoại kia.

- Em là Ninh Vi phải không? Là chị Hàn Vũ Tích đây. Đúng, lần trước chúng ta gặp nhau ở quán café đó. Thực xin lỗi, lần trước là chị có việc vô cùng quan trọng, nên quên không ghi số điện thoại của em. Ừ, buổi tối tan tầm chúng ta có thể gặp mặt được không? Ừ, chị có vài việc muốn hỏi...ừ, tốt.

Hàn Vũ Tích cúp điện thoại, lập tức đứng lên.

- Tỷ tỷ, chị muốn đi ra ngoài à?

Vũ Đình có chút lo lắng sức khỏe của tỷ tỷ.

- Vũ Đình, chị không sao. Em không cần phải lo lắng. Chị đi gặp một người bạn, sẽ sớm trở về.

Sau khi nói xong. Hàn Vũ Tích sửa sang lại một chút, liền vội vã đi ra ngoài.

Mỹ Na và Vũ Đình hai mặt nhìn nhau, không biết Vũ Tích tỷ muốn làm gì.

Lúc Hàn Vũ Tích đi tới quán café Thượng Đạo, thì phát hiện mới có hơn 4h chiều. Còn cách lúc Ninh Vi tan tầm mấy tiếng nữa. Vì sốt ruột muốn gặp Ninh Vi, không ngờ lại quên nhìn đồng hồ.

Trong nội tâm của Ninh Vi cũng cảm thấy kỳ quái. Lần trước, tuy là lần đầu tiên gặp mặt vị Vũ Tích tỷ. nhưng chị ấy lại cho Ninh Vi cảm giác, như đã quen biết từ lâu vậy. Trên người của chị ấy phát ra một loại khí chất, giống như mình đã thấy qua, thậm chí là không thể nào quên được. Loại cảm giác này, giống như mình gặp lại chị ruột của mình vậy. Thân thiết vô cùng.

Về sau Vũ Tích tỷ đột nhiên cáo từ rời đi, khiến Ninh Vi ngồi đó nửa ngày cũng không kịp phản ứng. Không biết có phải xảy ra chuyện gì không. Nhưng về sau cẩn thận nhớ lại, thì nhận ra trên người của Vũ Tích tỷ rõ ràng lại có một hương vị tươi mát nhàn nhạt giống như trên người của Lâm đại ca. Loại hương vị làm cho người ta cảm giác muốn thân mật. Khó trách, lúc đó không có ai hỏi, mà mình tự động nói ra chuyện của Lâm đại ca.

Mà hình như, khi Vũ Tích tỷ nghe tới chuyện của Lâm đại ca, liền có vẻ thất thố. Chỉ là lúc đó, mình đang chìm đắm trong hồi tưởng về Lâm đại ca, nên không có quá để ý. Thẳng về sau. Lúc Vũ Tích tỷ rời đi, nàng mới kịp phản ứng. Chẳng lẽ Vũ Tích tỷ có quan hệ gì với Lâm đại ca sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chị Là Vợ Của Anh Ấy

V

ũ Tích tỷ...

Ninh Vi đi vào quán cafe Thượng Đạo, trông thấy Hàn Vũ Tích ngồi ở một góc, đang sững sờ nhìn cốc cafe đã lạnh trong tay.

- A, Ninh Vi, chào em!

Hàn Vũ Tích nghe thấy Ninh Vi gọi, vội vàng phản ứng.

- Vũ Tích tỷ, chị đến đây đã lâu rồi à? Em vừa mới tan tầm, xin lỗi vì đã để chị đợi lâu.

Ninh Vi nhìn cốc café trong tay Hàn Vũ Tích, liền nói ra.

- Không sao, buổi chiều chị cũng không có việc gì.

Hàn Vũ Tích thuận miệng nói ra.

- Vũ Tích tỷ, chị không cần phải đi làm sao?

Ninh Vi kỳ quái hỏi.

- A, cái này...

Hàn Vũ Tích đột nhiên nhớ tới, hiện tại là thời gian đi làm mới đúng.

Tuy nhiên không biết là nguyên nhân gì, nhưng là Ninh Vi cũng nhìn ra hôm nay Hàn Vũ Tích có chút bất đồng, vội vàng chuyển chủ đề nói:

- Vũ Tích tỷ, chị tìm em có việc gì không?

- A, đúng rồi, chị muốn hỏi em, lần trước em nói vị Lâm đại ca kia, em có điện thoại của anh ấy không?

Hàn Vũ Tích nhớ tới mục đích gặp Ninh Vi lần này.

Trong lòng Ninh Vi có chút run rẩy. Quả nhiên, vị tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt này có quan hệ nào đó với Lâm đại ca. Bằng không chị ấy sẽ không vô duyên vô cớ hỏi điện thoại của Lâm đại ca.

- Vũ Tích tỷ, chị có quan hệ gì với Lâm đại ca? Vì sao em cảm thấy trên người của chị có một loại cảm giác thân thiết, rất giống như trên người của Lâm đại ca? Ừ chính là cảm giác tươi mát, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Ninh Vi vô ý thức hỏi.

“Trên người của mình cũng có hương vị giống Lâm Vân?”

Hàn Vũ Tích ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ lần trước Lâm Vân trợ giúp mình trị liệu đã lưu lại sao? Hai là do mình đeo Tượng Niệm mà lưu lại? Vừa nghĩ tới Tượng Niệm, thần sắc của Hàn Vũ Tích lại ảm đạm.

- Vũ Tích tỷ, kỳ thực Lục chủ tịch cũng là bạn tốt của Lâm đại ca...

Ninh Vi cảm thấy thần sắc biến hóa của Hàn Vũ Tích.

- A, em có biết anh ấy đang ở đâu không?

Hàn Vũ Tích áp xuống suy nghĩ của mình, tiếp tục hỏi Ninh Vi.

- Không biết. Lúc Lâm đại ca rời đi, em có hỏi số điện thoại của anh ấy, nhưng về sau vẫn không gọi được. Máy của anh ấy luôn tắt. Em cũng đã hỏi qua Lục chủ tịch, nhưng ngài ấy cũng nói là không gọi được cho Lâm đại

ca. Nghe Lâm đại ca nói, anh ấy đã tìm được công tác. Em nghĩ anh ấy đang làm việc cho công ty nào đó ở Phần Giang.

Nói tới Lâm Vân, cảm xúc của Ninh Vi rõ ràng không cao lắm.

Tuy thời gian ở cùng Lâm Vân quá ngắn, nhưng nàng không thể không thừa nhận, vị đại ca có tướng mạo không phải là rất anh tuấn này, đã khiến cho trái tim nàng rung động. Cảm giác đó không giống như yêu đương ở đại học.

Chỉ cần ở bên cạnh anh ấy, mình sẽ luôn có cảm giác vô cùng yên lặng, có một loại cảm giác không muốn rời đi. Dần dần, nàng đã sinh ra một loại tình cảm vi diệu với Lâm đại ca. Không chỉ đơn giản là sự cảm kích vì anh ấy đã cứu mình.

- Kỳ thực, chị chính là vợ của Lâm Vân. Anh ấy không nhắc qua chị với em sao?

Cảm thấy thái độ và tình cảm của Ninh Vi khi nhắc tới Lâm Vân, Hàn Vũ Tích đột nhiên có một loại cảm giác kiêu ngạo, thậm chí còn có một chút lo lắng.

- A, Vũ Tích tỷ... Chị, chính là, chính là...

Lúc Ninh Vi nói về Lâm Vân, tâm tình đang rơi vào trạng thái bồn thần, đột nhiên Hàn Vũ Tích lại nói chị ấy là vợ của Lâm đại ca, khiến nàng kinh ngạc, không nói ra lời.

“Cái này, cái này... Chính mình rõ ràng lại ở trước mặt của vợ Lâm đại ca, nói ra tình cảm của mình với Lâm đại ca. Thực xấu hổ muốn chết!

- Không sao, Ninh Vi, em không cần phải suy nghĩ nhiều. Tính cách của Lâm Vân chính là như vậy, khi giúp đỡ người khác, lại quên người bên

mình. Chị, chị cũng thua thiệt anh ấy rất nhiều. Chỉ là, anh ấy đã lâu không trở lại, không biết anh ấy đi nơi nào?

Hàn Vũ Tích giống như giải thích cho Ninh Vi, lại giống như lăm bằm nói cho mình.

Thấy Vũ Tích tỷ không có ý trách mình, Ninh Vi mới bình tĩnh lại. Bất quá trong nội tâm lại có chút hoài nghi, không phải Vũ Tích tỷ đã nói ly hôn rồi sao?

- Vũ Tích tỷ, ngày đó Lâm đại ca nói anh ấy đã kết hôn. Về sau...

Ninh Vi còn chưa nói hết, đã bị Hàn Vũ Tích cắt đứt.

- Ninh Vi muội muội, em nói Lâm đại ca đã nói anh ấy kết hôn rồi sao?

Đột nhiên Hàn Vũ Tích có chút kích động. Chẳng lẽ Lâm Vân vẫn nhớ tới mình sao?

- Đúng vậy. Lúc ấy, sau khi Lâm đại ca cứu em, anh ấy cũng bị lỡ mất chuyến xe lửa. Anh ấy vốn định mời em tới nhà anh ấy ở qua một đêm. Nhưng về sau Lâm đại ca đột nhiên nói, có nên gọi điện thoại trước về cho vợ không. Em sợ gây hiểu lầm, nên chủ động nói không cần.

Ninh Vi thuật lại những lời mà Lâm Vân đã nói cho Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích ngơ ngác nghe, rõ ràng trong nội tâm có một loại ấm áp. Giống như chính mình thật sự ở nhà, Lâm Vân gọi điện thoại về, nói cho nàng biết: "Vợ yêu, tí nữa anh sẽ trở về"

"Tí nữa sẽ trở về sao?"

Hàn Vũ Tích thì thào nói.

Đột nhiên xì cười, trong lòng tự nhủ, nhất định là anh ấy nói lỡ miệng, về sau mới phát hiện ra là chưa có nhà ở.

- Chưa có nhà ở?

Hàn Vũ Tích nghĩ đến đây lại đau lòng. Hiện tại Lâm Vân không có nhà, anh ấy sẽ đi nơi nào? Cho dù bệnh của anh ấy đã tốt, đã bắt đầu đi làm, nhưng dù sao phải tới cuối tháng anh ấy mới có tiền lương a. Với tính cách của anh ấy, cho dù có người bạn giàu có như vậy, anh ấy cũng sẽ không chủ động mượn tiền. Vậy anh ấy lấy đâu tiền để sinh hoạt?

- Vũ Tích tỷ...

- A, Ninh Vi, cảm ơn em đã nói cho chị biết nhiều như vậy, tiện thể cho chị biết số điện thoại của anh ấy và Lục chủ tịch.

Hàn Vũ Tích phục hồi lại tinh thần, cười nói.

Ninh Vi tự nhủ, Vũ Tích tỷ và Lâm đại ca là vợ chồng, vì sao ngay cả số điện thoại của Lâm đại ca, chị ấy cũng không biết? Chẳng lẽ giống như lần trước mình suy đoán, cuộc hôn nhân của hai người không phải là hạnh phúc?

Hơn nữa, lần trước Vũ Tích tỷ còn nói chị ấy đã ly hôn, chẳng lẽ chị ấy là người vợ thứ hai của Lâm đại ca? Hay là Vũ Tích tỷ muốn nối lại cuộc hôn nhân.

Bất quá, những suy đoán này Ninh Vi chỉ để ở trong lòng, không tốt mang ra hỏi. Vẫn là ghi số điện thoại của Lâm Vân và Lục Dực cho Hàn Vũ Tích.

- Ninh Vi, lần trước chị nói đã ly hôn, không phải là gạt em. Chị thực sự đã cùng Lâm Vân đi làm thủ tục ly hôn. Nhưng lúc đó có chút thiếu sót, nên đơn ly hôn còn chưa được ký. Vì vậy chị và anh ấy vẫn còn là vợ chồng.

Hàn Vũ Tích giống như biết Ninh Vi đang suy nghĩ cái gì, liền mở miệng giải thích.

Nhưng vừa giải thích xong, lại phát hiện, mình không cần phải nói chuyện này cho Ninh Vi biết a. Nhưng không biết vì sao, nàng rất muốn để Ninh Vi biết hai người còn chưa có ly hôn.

- Lúc đó anh ấy có nói qua là muốn đi đâu không?

Hàn Vũ Tích vẫn muốn biết Lâm Vân đã đi đâu.

- Anh ấy không nói gì thêm, chỉ nói là công ty phái anh ấy đi công tác. Về phần đi chỗ nào, lúc ấy em có chút khẩn trương, nên quên không hỏi.

Ninh Vi cúi đầu giải thích, trong lòng có chút khổ sở.

- Vì sao lúc ấy em phải khẩn trương? Lâm Vân là người rất tốt, chỉ là ta...

Hàn Vũ Tích vừa hỏi, liền biết mình đã hỏi một câu ngu xuẩn. Lần trước Ninh Vi đã nói, nàng cho rằng Lâm Vân muốn ngủ với nàng, cho nên mới vì việc ấy mà khẩn trương. Hết lần này tới lần khác, mình lại lòi ra hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chúng Ta Đều Có Nhà

H

àn Vũ Tích trở lại chỗ ở, trong nội tâm còn đang suy nghĩ, cô bé Ninh Vi kia khẳng định có tình cảm với Lâm Vân. Mà mình với Lâm Vân tuy vẫn còn là vợ chồng, nhưng có lẽ Lâm Vân tưởng rằng hai người đã ly hôn. Không được, mình phải đi tìm anh ấy.

Nhưng không biết anh ấy đang làm cho công ty nào? Nghe Ninh Vi nói, chủ tịch của nàng là bạn tốt của Lâm Vân. Nếu như lúc trước nghe thấy vậy, mình chắc chắn sẽ không tin. Bởi vì Chủ tịch tập đoàn Cánh Hải là ai? Chính là Tài thần trong truyền thuyết a.

Nhưng hiện tại nàng lại cảm thấy điều này rất bình thường. Lâm Vân đã không còn là Lâm Vân như lúc trước. Biến hóa của anh ấy, mình là người biết rõ nhất. Anh ấy có tư cách làm bạn của bất cứ người nào. Người khác cũng biết Lâm Vân vĩ đại. Nhưng là mình, vì cái gì chỉ nhìn chăm chăm vào quá khứ của anh ấy?

Tuy không biết vì sao anh ấy biến hóa lớn như vậy, Hàn Vũ Tích chỉ cần biết Lâm Vân đã khác là đủ. Nhưng những điều này không quan hệ tới nàng, dù cho Lâm Vân có biến thành thần tiên đi chăng nữa, nàng cũng không quan tâm, nàng chỉ muốn anh ấy luôn ở bên cạnh mình.

Chỉ có anh ấy là đối xử tốt với mình như vậy. Chỉ có anh ấy tặng cho mình một món quà hoàn mỹ như vậy trong ngày sinh nhật. Chỉ có anh ấy mới luôn luôn nhường nhịn mình.

- Người là ai?

Bên kia điện thoại truyền tới thanh âm hùng hậu của nam tử trung niên.

- Lục đại ca, em là vợ của Lâm Vân. Em muốn hỏi Lâm Vân hiện tại đang ở nơi nào? Anh có biết không?

Hàn Vũ Tích gọi điện thoại cho Lục Dược. Vừa nãy bấm máy cho Lâm Vân, quả nhiên vẫn là tắt máy.

- A, em là vợ của Lâm Vân? Lâm lão đệ đã kết hôn rồi sao? Hình như anh không có nghe qua...

Lục Dược đột nhiên nghe thấy một cô gái gọi điện thoại cho mình, còn nói nàng ấy là vợ của Lâm Vân, quả thực bị kinh ngạc không nhẹ. Thiếu chút nữa thốt ra, Lâm Vân không nói qua chuyện hắn có vợ cho mình. Bất quá đã kịp thời dừng lại. Có lẽ cô gái này không có chút địa vị nào trong lòng của Lâm Vân.

Vốn còn đang định giới thiệu một người em gái họ cho Lâm Vân. Xem ra kế hoạch này là không thực hiện được rồi.

Đầu bên kia điện thoại, Hàn Vũ Tích im lặng. Quả nhiên Lâm Vân không nói chuyện anh ấy đã kết hôn cho bạn bè của anh ấy. Tuy nhiên,, nàng tuyệt đối không có ý trách Lâm Vân. Bởi vì hai người kết hôn cũng không khác gì không kết hôn. Không chỉ nói không ngủ cùng một chỗ, chính là một cái nắm tay cũng không có.

- A, chào em, đệ muội, anh cũng có mấy lần gọi điện cho Lâm Vân, nhưng điện thoại của cậu ấy toàn trong tình trạng tắt máy. Kỳ thực, không chỉ anh muốn tìm cậu ấy, mà ngay cả Diệp bí thư cũng đang tìm cậu ấy. Lâm lão đệ không phải là người tầm thường. Một người có bản lĩnh như cậu ấy, thật giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi vậy. Đệ muội a, nếu Lâm lão đệ trở về, em nhất định phải nói cho cậu ấy biết, bọn anh đang tìm cậu ấy nhé.

Lục Dực cẩn thận trả lời vấn đề của Hàn Vũ Tích, còn yêu cầu gọi lại cho y nếu Lâm Vân trở về.

Hàn Vũ Tích cúp điện thoại, ngồi im lặng thật lâu. Lâm Vân sẽ về nhà sao? Anh ấy có nhà sao? Mình có nhà sao? Chúng ta đều không có nhà, nhà cũ đã bị người khác lấy đi rồi. Nếu như thật sự có nhà, Lâm Vân có trở về không?

Nhà a, thật là xa xôi. Không biết khi nào, trong từ điển của mình đã không còn cái chữ này.

Mua phòng ở, sau đó tìm Lâm Vân về, nói cho anh ấy, chúng ta đã có nhà rồi. Mua nhà, Lâm Vân trở về rồi sẽ thế nào? Không biết Hàn Vũ Tích nghĩ tới cái gì, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng như ánh rạng đông.

....

- Tuyền tử, chúng ta đã tra được rồi. Cô gái ở chợ việc làm lần trước kia làm cho công ty điện tử Dịch Tác, tên là Hàn Vũ Tích. Chúng ta đi tới công ty của cô ta a. Có lẽ cô ta biết Lâm Vân đang ở đâu.

Nói chuyện với Trương Tuyền là cô gái ở chợ việc làm lần trước.

- A, tìm được rồi à? Vậy thì quá tốt. Cảm ơn em, Tiểu Trân, chị sẽ đi ngay bây giờ.

Mấy ngày nay, Trương Tuyền bị Đàm Ái Hoa thúc dục, da đầu đều muốn run lên. Bởi vì để xống mất một nhân tài vĩ đại như vậy, không biết nàng đã âm thầm hối hận bao nhiêu lần. Hiện tại có thể tìm được manh mối của Lâm Vân, ở đâu còn do dự. Chỉ ước gì ngay bây giờ đã ở công ty điện tử Dịch Tác, hỏi cô gái Hàn Vũ Tích kia.

Công ty điện tử Dịch Tác ở khu Hướng An, cách công ty điện tử Hưng Đạt không phải rất xa. Cho nên Trương Tuyền rất nhanh đã tới. Nàng vội vàng

chạy tới cửa lớn của công ty Dịch Tác, thì đụng phải một người.

- Xin lỗi, là ta không để ý. Ách, người không phải là nhân viên của công ty chúng ta? Xin hỏi người tìm ai?

Mỹ Na có chút lo lắng cho Vũ Tích, buổi chiều tan tầm sớm, vội vã muốn trở về nhìn xem Hàn Vũ Tích về nhà chưa.

- A, là do ta quá hấp tấp. Xin hỏi, Hàn Vũ Tích có phải làm trong này?

Việc cấp bách nhất của Trương Tuyền lúc này là muốn xác định Hàn Vũ Tích có phải làm trong công ty Dịch Tác hay không. Cho nên vừa hỏi là hỏi luôn câu này.

- Người tìm Vũ Tích tỷ có chuyện gì không?

Mỹ Na có chút kỳ quái nhìn nữ nhân trước mặt. Nữ nhân này có đôi mắt vô cùng câu hồn. Càng làm cho nữ nhân khác nhìn vào ghen ghét chính là, bộ ngực của nàng ta còn lớn gấp đôi mình. Mà mình hình như chưa từng nghe qua Vũ Tích đề cập tới người bạn như vậy a. Một nữ nhân hút hồn nam nhân như vậy tới tìm Vũ Tích tỷ làm gì?

- Nói như vậy, Hàn Vũ Tích thực sự làm trong này? Vậy tốt quá. A, xin lỗi vì không nói rõ đầu đuôi. Chị là Trương Tuyền, là nhân viên của công ty điện tử Hưng Đạt. Không biết có thể làm phiền em gọi Hàn tiểu thư ra cho chị gặp một lát được không?

Trương Tuyền hưng phấn nói, cuối cùng cũng có chút manh mối về Lâm Vân.

- A, hình như em chưa từng gặp chị lần nào. Công ty điện tử Hưng Đạt cũng không có hợp đồng nào với công ty này a. Huống hồ Vũ Tích tỷ không làm cho bộ phận nghiệp vụ. Chị tìm chị ấy...

Mỹ Na nhìn nữ nhân này, có chút không thích. Đã nhanh 30 rồi, làm việc vẫn còn hấp ta hấp tấp. Hết lần này tới lần khác lại có bộ ngực lớn hơn cả Vũ Tích tỷ. Hừ, may mà nàng ta không xinh đẹp hơn Vũ Tích tỷ.

Thấy cô bé này nhìn chăm chăm vào mình, lông mày có chút nhăn lại, Trương Tuyên liền biết mình có chút lỗ mãng. Nếu là việc khác còn dễ nói, Nhưng riêng việc về Lâm Vân, mình phải tốn không ít tinh lực mới tìm được một chút manh mối này a. Muốn vì một chút sơ sẩy, mà bỏ lỡ cơ hội, chắc Trương Tuyên treo cổ tự tử quá.

Đang chuẩn bị nói lời xin lỗi, Mỹ Na lại nói:

- Mấy ngày nay Vũ Tích tỷ xin nghỉ. Nếu chị muốn gặp chị ấy, thì mấy ngày nữa hãy đến.

Mỹ Na vừa dứt lời, Trương Tuyên liền tưởng cô bé này cố ý nói vậy. Trong nội tâm đương nhiên không tin. Hàn Vũ Tích đã xin nghỉ. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Mình vừa tới tìm nàng ta, nàng ta lại xin nghỉ, ai tin chứ?

- Vậy em có số điện thoại của cô ấy không, nói cho chị biết?

Trương Tuyên tuy không tin lời của Mỹ na, nhưng cũng không dám đắc tội cô bé này. Bởi vì cô bé này gọi Hàn Vũ Tích là Vũ Tích tỷ, chắc có quan hệ thân mật gì đó.

- Cái này, em phải về hỏi Vũ Tích tỷ. Nếu Vũ Tích tỷ đồng ý, em mới có thể cho chị số điện thoại của chị ấy. Thực xin lỗi, em còn có việc phải đi trước, tạm biệt!

Mỹ Na nói xong, trực tiếp rời đi. Trong nội tâm còn đang suy nghĩ, như thế nào mấy ngày nay luôn có người tìm Vũ Tích tỷ a. Ngày hôm qua là một suất ca, hôm nay thì là một mỹ nữ.

Trương Tuyên nhìn Mỹ Na đi xa, trong lòng tự nhủ, sao phải vội đi như vậy? Đột nhiên nàng nhớ tới cô bé kia đã nói “Em phải về hỏi Vũ Tích tỷ”, chẳng lẽ cô bé này đang ở cùng với Hàn Vũ Tích sao?

Không cam lòng, Trương Tuyên lại chạy tới khu tiếp khách hỏi, quả nhiên Hàn Vũ Tích đã nghỉ làm được hai ngày.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60: Quyết Định Trong Cuộc Họp

C

hú ý tới biểu lộ kỳ quái của Cam Dao, Lâm Vân chỉ đơn giản nói:

- Không biết cô có ý kiến nào hay hay không? Nếu có cô nói đi.
- Lâm quản lý, tôi cảm thấy, phần kiểu dáng và phần nắm bắt xu hướng thị trường áo lót của công ty của chúng ta không thể so sánh được với Hòa Phong. Nếu công ty Hồng Tường của chúng ta muốn lần nữa đứng vững gót chân ở Phụng Tân. Như vậy, việc chúng ta cần làm là thiết kế thêm kiểu dáng và chủng loại. Ngoài ra chúng ta phải tìm hiểu thêm xu hướng thời trang mới nhất của thị trường.
- KỲ thực, dịch vụ quảng cáo sản phẩm của chúng ta ở Phụng Tân trên cơ bản đã không còn. Cho nên chúng ta phải xây dựng lại dịch vụ này. Một khi công ty Hồng Tường của chúng ta gia tăng thêm nhiều kiểu dáng và chủng loại áo lót. Như vậy chúng ta có thể đẩy mạnh quảng cáo và tuyên truyền.
- Sản phẩm áo lót của Hồng Tường vốn là sản phẩm được ưa chuộng nhiều nhất ở Tô Nam. Hiện tại, sợ dĩ bị Hòa Phong chiếm hết thị phần, phải rời đi Phụng Tân. Bởi vì sản phẩm của chúng ta không theo kịp xu hướng của thị trường. Một khi chúng ta có thể đuổi kịp, vậy thì nhãn hiệu của Hồng Tường ở Phụng Tân vẫn có một chút sức thuyết phục. Dù sao, Hòa Phong mới tới nơi này được nửa năm. Chúng ta còn có cơ hội. Nếu để cho Hòa Phong đứng vững gót chân, vậy thì Hồng Tường chắc chắn sẽ bị loại bỏ.

Cam Dao thấy Lâm Vân cũng không có ý trách tội mình, liền một hơi nói hết kế hoạch vốn giấu trong lòng từ bấy lâu, rồi mới ngồi xuống.

Cam Dao vừa nói xong, mọi người, kể cả Lâm Vân đều nhìn sang Cam Dao. Trong lòng tự nhủ: Cô nàng này hẳn là đã suy đi tính lại, mới có thể nói trôi chảy như vậy.

- Cô đã biết trong đó lợi và hại. Vì sao không nói với vài vị quản lý trước, mà tới tận bây giờ mới nói với tôi?

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào Cam Dao hỏi.

- Tôi...Bởi vì tôi không có cơ hội nói ra.

Cam Dao nói xong thần sắc có chút ảm đạm.

Lâm Vân liền hiểu. Không phải là Cam Dao không muốn nói ra ý kiến của mình, mà là nàng chỉ là một người bán hàng nho nhỏ. Trước kia mỗi lần họp chắc nàng không có cơ hội được ngồi ở đây thảo luận. Không chỉ nói Cam Dao. Lâm Vân đoán chừng vài vị ở đây đều là lần đầu tiên được tham dự cuộc họp. Cũng đúng, họp hành thảo luận là chuyện của ban lãnh đạo, bọn họ có quan hệ gì?

Lãnh đạo nhìn vấn đề, một người bán hàng cấp dưới có thể nói ra ý kiến của mình sao? Đáp án đơn giản này, có lẽ ai cũng biết. Nhưng về phần, vì sao các quản lý trước không đi làm, chắc hẳn có đủ loại nguyên nhân.

Có lẽ, họ đã sớm có ý định đầu nhập vào Hòa Phong, nên không muốn vất vả bày mưu tính kế cho Hồng Tường. Có lẽ cho rằng, cho dù nghĩ ra biện pháp, nhưng để làm được lại vô cùng khó khăn. Không nói tới việc thiết kế ra kiểu dáng mới phải mất thời gian tương đối dài. Mà chờ người thiết kế ra sản phẩm mới thì cũng đã muộn. Đã biết không làm được, còn không bằng nghĩ tới tiền đồ tiếp theo của mình.

Sản xuất ra sản phẩm riêng của công ty? Phải đợi tới khi nào? Phương án này khẳng định không được. Chín người ở đây, ngoại trừ Cam Dao ra, những người còn lại toàn bộ đều là hỗn ăn chờ giải tán.

Lâm Vân bị tinh thần hết lòng vì công việc của Cam Dao làm cảm động. Một công ty có một nhân viên như vậy, không thể không nói là sự may mắn của công ty đó. Nhìn về hối hận vừa rồi của nàng vì phản bác mình, có lẽ nàng ấy sợ bị mất công việc này.

Cộng thêm việc nàng ấy thiếu tiền nhà, phải mời thêm một người bạn cùng phòng, Lâm Vân khẳng định tình cảnh của Cam Dao đang khá túng quẫn. Vì vậy mà công việc này càng quan trọng hơn với nàng ấy.

Cũng đúng, lúc trước khi mình không có công việc, không phải đã phải tới vòi nước công cộng uống nước sao, phải sống ở dưới gầm cầu sao? Cũng không thể để cho một cô gái đi tới vòm cầu sinh sống. Huống hồ Lâm Vân có ấn tượng tốt với nàng. Vô luận là về tinh thần làm việc chuyên nghiệp của nàng, hay vẻ đẹp tiềm ẩn bên trong nàng. Thậm chí Lâm Vân còn có thể từ trên người Cam Dao, tìm được một chút bóng dáng của vị hôn thê ở đại lục Thiên Hồng. Hai người đều có vẻ đẹp tiềm ẩn, người bình thường rất khó nhìn ra.

Mình cũng nhờ nàng mà mới tìm được chỗ ở. Đây là một cô gái tốt, vậy thì nên nghĩ cách giúp nàng ấy.

Người còn lại đều im lặng, nhìn về Lâm Vân. Thấy hẳn một mực trầm tư, đoán rằng hôm nay có thể là ngày cuối cùng ở công ty này. Ai cũng biết Cam Dao nói có đạo lý. Có đạo lý, là vì nàng nói đúng trọng tâm vấn đề của Hồng Tường. Nói không có đạo lý, là vì biện pháp của nàng ấy, đơn giản là không thực tế.

Thị trường sẽ không chờ người. Sẽ không chờ tới khi người đứng song song với Hòa Phong rồi mới khởi động. Khi người phát hiện người khác đã đứng thật lâu ở đây, mà người vẫn còn phải tiếp tục theo đuổi.

- Hiện tại ở Phụng Tân, chúng ta còn có nhà máy sản xuất trang phục không?

Lâm Vân suy nghĩ nửa ngày. Ngẩng đầu nhìn mọi người hỏi.

- Có một nhà máy, nhưng đã lâu không có hoạt động. Ta chính là từ nhà máy sản xuất trang phục tới đây.

Hồ Thanh tranh thủ nói.

- Cam Dao, hiện tại chúng ta còn mấy quầy hàng?

Lâm Vân nhìn Cam Dao hỏi.

- Hiện tại chỉ còn có năm quầy hàng. Trên thực tế, chỉ có ba quầy là còn tiếp tục bán.

Cam Dao thành thật trả lời. Kỳ thực, ba quầy hàng còn lại, sớm hay muộn cũng phải đóng cửa. Chẳng những sinh ý kém, còn bị sản phẩm của Hòa Phong từ từ cắn nuốt.

- Tốt lắm, hiện tại ở chỗ này có chín người, ai nguyện ý tiếp tục ở lại Hồng Tường, thì ngày mai tới nơi này ký hợp đồng mới. Cam đoan sẽ không rời Hồng Tường trong ba năm. Đương nhiên ngoại trừ khi công ty đóng cửa. Hơn nữa, một khi đã ký hợp đồng mới, công việc buôn bán của Hồng Tường sẽ thuộc về cơ mật. Nếu có ai dám tiết lộ nửa điểm, sẽ chịu trách nhiệm về pháp luật. Đồng thời phải bồi thường tổn thất của công ty là 1 triệu nguyên.

Lâm Vân nói xong, nhìn chăm chăm vào mấy người ở đây, chờ bọn họ tỏ thái độ.

Mấy người ở đây nghe tới đoạn Lâm Vân nói một lần nữa ký hợp đồng, hơn nữa cam đoan việc làm trong ba năm, ngoại trừ khi Hồng Tường đóng cửa. Trong nội tâm đều rất cao hứng, vốn chúng ta tới nơi này chỉ là vì an nhàn kiếm tiền, ai nguyện ý rời đi. Người đó chính là tên điên.

Nhưng khi nghe tới Lâm Vân nói ai tiết lộ ra chuyện của công ty, sẽ phải bồi thường 1 triệu nguyên. Má ơi, cho dù mang mình đi bán, cũng không bán được 1 triệu nguyên. Ai biết người quy định giữ bí mật là cái gì. Vạ nhất người lừa bịp tổng tiền chúng ta, thì chúng ta đi đâu mà kiện.

- Yên tâm, làm lại hợp đồng chỉ vì cam đoan các vị ở đây không tùy tiện tiết lộ ra công việc của công ty, chứ không phải vì muốn các người bồi số tiền ấy. Có lẽ, số tiền ấy đối với các người là nhiều, nhưng đối với tập đoàn Hồng Hải, thật không đáng là bao nhiêu. Cho nên, bồi tiền không phải là mục đích chủ yếu. Mục đích chủ yếu vẫn là muốn mọi người giữ bí mật cho công ty.

Lâm Vân thấy mọi người do dự. thuận miệng giải thích.

- Ta đồng ý ký kết.

Cam Dao không chút do dự nói. Dù sao nàng cũng không có khả năng tiết lộ việc cơ mật của công ty. Nàng chỉ cần không mất công việc ở đây là được rồi.

- Ta cũng đồng ý.

Nói chuyện chính là Hồ Thanh. Y vốn là nhân viên của nhà máy sản xuất trang phục. Bởi vì mọi người đi hết, nên y muốn bộc lộ tài năng của mình. Trong lòng y nghĩ, chắc chắn mình sẽ không tiết lộ cơ mật của công ty. Dù sao, ở lại công ty này, còn tốt hơn đi ra ngoài tìm công việc khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61: Quyết Định

T

a là Vương Hoa, thuộc bộ phận quản lý nhà kho, xin hỏi Lâm quản lý, không biết như thế nào mới tính là tiết lộ bí mật buôn bán của công ty?

Nói chuyện là một nhân viên nam tuổi trung niên.

- Còn có ai có đưa ra câu hỏi không?

Lâm Vân thấy có người đưa ra nghi vấn, dứt khoát hỏi những người còn lại

Thật lâu, không có ai nói chuyện. Xem ra việc tiết lộ cơ mật của công ty mới là việc mọi người quan tâm nhất.

- Tốt, đã mọi người không có dị nghị gì, ta liền nói thẳng. Công ty phải ta tới, đương nhiên là muốn lấy lại ít nhiều thị phần ở Phụng Tân. Tình hình hiện tại của công ty, hẳn mọi người đã rõ ràng. Cho nên ta quyết định thiết kế ra một sản phẩm mới, đương nhiên phải trong thời gian ngắn nhất.

- Ta nghĩ tất cả mọi người ở đây đều không muốn đi ra ngoài tìm việc làm lần nữa. Ta cũng từng đi tìm việc, nên biết vất vả trong đó. Trong vòng nửa năm, ta sẽ thiết kế ra một sản phẩm áo lót mới. Hiệu quả hay không, ta còn chưa nghĩ tới. Nhưng ta dám khẳng định sản phẩm này một khi đã đưa vào thị trường, công ty của chúng ta lập tức có thể khởi tử hồi sinh. Ai nguyện ý tiếp tục lưu lại công ty thì phải vì công ty cố gắng làm việc. Không muốn thì xin mời kết toán tiền lương, ngày mai rời đi.

- Về phần cái gì là tiết lộ cơ mật của công ty, đương nhiên là có quan hệ tới bất kỳ chi tiết gì của sản phẩm mới mà ta muốn thiết kế, kể cả một sợi dây

nhỏ trong đó. Tốt rồi, ta đã nói hết, về phần mọi người quyết định như thế nào, có thể trở về thương lượng. Buổi sáng ngày mai tới công ty hoặc ký kết hợp đồng, hoặc là từ chức.

Sau khi nói xong, Lâm Vân rất dứt khoát đứng lên.

- Không cần nghĩ, ta nguyện ý ở lại công ty, ký kết hợp đồng mới.

Nói chuyện là một cô gái có tướng mạo không kém. Lâm Vân còn tưởng rằng, người tiếp theo nguyện ý là Vương Hoa. Không nghĩ tới lại là một cô gái.

- Ta gọi là Kỷ Lam, thuộc bộ phận tư vấn áo lót.

Kỷ Lam biết mình vì sao làm ra quyết định này. Khi nàng nhìn cách nói chuyện và khí thế của Lâm Vân, lập tức đã cảm thấy vị quản lý trẻ tuổi này có thể làm được. Cho nên nàng không muốn buông tha cho cơ hội này. Chỉ cần mình không để lộ bí mật của công ty, là được rồi. Thời gian ba năm không phải là dài, nếu không thành công, cùng lắm là từ chức là được.

Kỷ Lam coi như là một mỹ nữ. Dáng người thon dài, nàng có đôi chân khiến đàn ông phải liếc mắt. Nàng còn có một làn da trắng bóc khiến nữ nhân phải ghen tị. Tóc dài để xõa tự nhiên tới bờ vai, tạo cho người khác cảm giác yêu kiều duyên dáng.

Lâm Vân gật đầu, hẳn rất thương thức thái độ dứt khoát này của Kỷ Lam. Trông thấy ánh mắt thương thức của Lâm quản lý, Kỷ Lam càng thêm vững tâm.

- Ta cũng nguyện ý ký hợp đồng mới với công ty. Ta là Tôn Khởi Bình, thuộc phòng tiêu thụ.

Nói chuyện là một nam tử trung niên tuổi chừng 40. Tôn Khởi Bình sở dĩ làm ra quyết định này, không vì y muốn thế, cũng không vì những lời của

Lâm Vân làm cho đả động, mà vì y xem trọng Kỷ Lam.

Kỷ Lam tới Hồng Tường thời gian cũng không dài. Nhưng sự linh mẫn và chớp thời cơ của nàng, khiến Tôn Khởi Bình cảm thấy cô gái này rất không đơn giản. Đó là một cô gái có cơ mưu, giỏi về quan sát người khác.

Ngày hôm qua, y còn trông thấy Kỷ Lam nhận được một bức thư thông báo tuyển dụng của một công ty. Tuy người khác không biết, nhưng Tôn Khởi Bình lại biết, Kỷ Lam khẳng định muốn rời cương vị công tác. Nhưng thật không ngờ, nàng rõ ràng lại ký hợp đồng mới với Hồng Tường, thật là ngoài dự liệu của y.

Đã Kỷ Lam xem trọng vị Lâm quản lý này như vậy, Tôn Khởi Bình liền đánh bạc một lần. Chỉ cần mình không tiết lộ việc cơ mật của công ty là được rồi. Vạn nhất mình đánh bạc trúng, khả năng sẽ được thăng chức. Thậm chí, cả nhà bốn người không còn phải sinh sống trong căn nhà chật hẹp chỉ có 40m² nữa.

Lâm Vân có chút kỳ quái nhìn Tôn Khởi Bình. Trong lòng tự nhủ, vì sao người này lại đưa ra quyết định nhanh chóng như vậy? Xem diện mạo của y, có vẻ như là một người cẩn thận a? Mà thôi, nghĩ nhiều làm gì, đây là quyết định của y.

Mấy người còn lại thấy Tôn Khởi Bình chấp nhận ở lại công ty, cũng rất kỳ quái. Tôn Khởi Bình bình thường không phải là người dứt khoát a? Còn lại mấy người, không thấy ai đứng lên tỏ thái độ. Tại vì họ còn đang nghi ngờ vị Lâm quản lý này nói có thật sự hay không?

Huống hồ, hiện tại lừa đảo nhiều lắm. Cho dù, Hồng Tường là công ty lớn thì sao? Có rất nhiều công ty lớn khác cũng lừa gạt tiền nhân viên đấy thôi? Mà một khi đưa lên tòa án, chỉ có công ty là có lý, làm gì có chuyện nhân viên có lý. Hiện tại pháp luật là xây dựng cho kẻ có tiền. Chỉ cần người có tiền thuê luật sư, vuông cũng có thể nói thành tròn.

Còn dân chúng bình thường, lấy đâu ra tiền đọ với tiền của cả một công ty? Cho nên những người còn lại đều lựa chọn trầm mặc, hoặc là trở về thương lương một chút.

Lâm Vân thấy mọi người đã có quyết định của mình, liền nói:

- Buổi sáng ngày mai, Cam Dao, Hồ Thanh, Kỷ Lam, Tôn Khởi Bình tới công ty tổ chức cuộc họp. Tốt rồi, hôm nay cứ như vậy. Về phần cụ thể công việc, hôm nay về ta sẽ chỉnh lý lại, ngày mai đưa ra cho mọi người tham khảo.

- Phòng tài vụ là do ai phụ trách?

Trước khi đi, Lâm Vân hỏi.

- Cũng do ta phụ trách.

Trả lời là Cam Dao.

Lâm Vân gật gật đầu, trong lòng tự nhủ, cô nàng này thật là tài năng a, ngay cả kế toán cũng biết.

- Chi nhánh công ty ở đây còn có bao nhiêu tiền?

Mặc dù biết không còn nhiều tiền lắm, Lâm Vân vẫn muốn hỏi một chút.

- Còn có 23000 nguyên.

Cam Dao nói ra con số, khiến Lâm Vân không biết nói gì. Nhiều người như vậy, còn có mấy quầy hàng đang buôn bán, rõ ràng chỉ còn chút tiền ấy. Phòng chừng dùng để trả tiền lương một tháng cũng không đủ.

....

Phần Giang.

Tầng 12, tòa nhà Kim Thành, trụ sở của công ty điện tử Hồng Tường và trụ sở của công ty quần áo Hồng Tường, thuộc tập đoàn Hồng Hải đều ở chỗ này. Mà hiện tại, trong phòng tổng giám đốc, Đường Tử Yên mang theo vẻ mặt hồ thẹn và u sầu ngời đối diện với Tô Tịnh Như.

- Tịnh Như, chị thật thẹn với sự phó thác của em a. Vốn chị chỉ cho rằng ở Phụng Tân xảy ra vấn đề, thật không ngờ việc buôn bán áo lót của công ty ở các thành phố khác cũng tương tự. Rõ ràng rơi xuống thảm hại như vậy. Chức tổng giám đốc này, chị thật không xứng. Ai...

Đường Tử Yên cảm thấy thật sự hồ thẹn.

- Tử Yên tỷ, kỳ thực việc này cũng không hoàn toàn trách chị. Chị một mình quản lý cả công ty điện tử và công ty quần áo của Hồng Tường, thật sự hơi vất vả. Em vốn định sớm xử lý, chỉ là gần đây xảy ra một số việc, nên mới trì hoãn tới bây giờ.

- Sản phẩm áo lót của Hồng Tường là sản phẩm chủ chốt của công ty Hồng Tường chúng ta ở Phần Giang. Hiện tại chị tạm thời buông bộ phận điện tử xuống, em sẽ phái người đi tới quản lý. Còn chị thì tập trung vào bộ phận quần áo. Ngoại trừ tình hình ở Phụng Tân đã đặc biệt nghiêm trọng, những thành phố khác còn có thể cứu vãn được.

- Tử Yên tỷ, trước tiên chị xử lý tốt tình hình ở các thành phố khác đã. Còn bên Phụng Tân thì đừng quản. Lâm Vân đã ở đó, thì kệ hắn đi, không cần phái thêm người tới đó. Vô luận muốn đầu tư nhiều hay ít, chúng ta cũng không thể đánh mất thị phần áo lót của Hồng Tường.

Tô Tịnh Như thật không ngờ, thị phần áo lót của Hồng Tường lại bị thu hẹp tới mức này.

Đường Tử Yên im lặng. Tuy nguyên nhân là có quan hệ tới công ty điện tử Hồng Tường, nhưng mình xác thực phải chịu phần lớn trách nhiệm. Công ty điện tử Hồng Tường được mình dẫn dắt, dần dần thoát khỏi tình cảnh quần

bách lúc trước. Nhưng không nghĩ tới lại kéo sụp công ty quần áo của Hồng Tường.

- Tĩnh Như, em yên tâm, chị nhất định sẽ khôi phục lại thị phần áo lót của Hồng Tường.

Đường Tử Yên âm thầm quyết định, phải lấy lại những gì mình đã làm mất.

Tô Tịnh Như gật gật đầu, đang muốn nói, điện thoại trong văn phòng đã vang lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62: Hắc Là Một Người Kiêu Ngạo

Đ

ường Tử Yên tiếp nhận điện thoại, nghe xong mấy câu liền ngây ngẩn cả người, lập tức nói:

- Lâm Vân, người gọi tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ nghỉ phép cũng xảy ra chuyện sao? Rốt cuộc có chuyện gì? Không nói ta liền gác máy..

Thấy là Lâm Vân gọi điện tới, Đường Tử Yên lập tức phát hỏa. Hiện tại, nàng đang cảm thấy vô cùng không thoải mái. Hết lần này tới lần khác, tên kia lại gọi điện cho mình, đây không phải muốn nghe mình mắng chửi sao.

- Đường tổng, đừng vội treo máy. Sao lại nói ta đang nghỉ phép? Không phải ta đang làm việc ở Phụng Tân sao? Hiện tại công việc rất nhiều, ta đang bề bộn đây.

Lâm Vân nghe thấy Đường Tử Yên tức giận nói, liền dời chiếc điện thoại cách tai một đoạn. Trong lòng tự nhủ, cô gái này có vẻ rất ghét mình thì phải.

- Đường tổng, trước nghe ta nói một câu. Hiện tại ta đang nóng lòng mở rộng thị trường tiêu thụ ở Phụng Tân. Cho nên, ha ha, ta cần một ít kinh phí, cái này người hiểu...

Lâm Vân sợ Đường Tử Yên nói mình giả vờ bề bộn, vội vàng nói ra mục đích của mình.

Nếu Đường Tử Yên thật sự không muốn đưa tiền sang bên này, như vậy kế hoạch giúp đỡ Cam Dao và Tô Tịnh Như đành phải thôi vậy.

- Cái gì? Người lại muốn tiền? Lần trước người cầm mười nghìn nguyên, mới có vài ngày, lại hỏi tiền của công ty. Người cho rằng công ty là ngân hàng chắc? Số tiền lần trước sẽ trừ dần vào tiền lương của người, muốn thêm tiền, ngủ mơ đi.

Đường Tử Yên vừa nghe liền tưởng Lâm Vân muốn ngưng trang công việc để đòi tiền, nên càng tức giận.

- Thật sự không cho sao? Nếu không ta gọi điện cho Tĩnh Như.

Lâm Vân lấy ra đòn sát thủ.

- Hừ, lần này người muốn bao nhiêu tiền?

Nhìn thoáng qua Tô Tĩnh Như, Đường Tử Yên nén giận hỏi. Tĩnh Như vốn đã nói, chỉ cần Lâm Vân yêu cầu, tận lực thỏa mãn hẳn. Nàng cũng không muốn ở trước mặt Tĩnh Như phản bác yêu cầu của Lâm Vân.

- Không nhiều lắm, không nhiều lắm, không cần phải khẩn trương như vậy. Số tiền ta cần, đối với công ty chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi. Vì để mở rộng thị trường bên này, với tình hình trước mắt của công ty, ta tính toán sơ bộ một cái, cần trước khoảng 2 triệu nguyên.

Đầu bên kia truyền tới tiếng của Lâm Vân, có chút ủy khuất.

2 triệu nguyên là chi phí dự đoán của Lâm Vân. Hẳn sợ nếu đòi nhiều hơn, Đường Tử Yên sẽ lập tức cúp máy.

- Cái gì? 2 triệu nguyên? Người tưởng tiền của công ty là nhặt được sao? Người có biết xấu hổ không?

Đường Tử Yên cơ hồ như gào thét nói với Lâm Vân.

Lâm Vân vội vàng để chiếc điện thoại xa hơn một chút. Cái bà tám này, lão tử đòi tiền là vì công ty làm việc, chứ có phải là vì bản thân đâu. Hơn nữa, tiền là tiền của công ty, chứ có phải tiền của cô ta đâu mà hét ầm lên thế. Lâm Vân mặc kệ Đường Tử Yên, đang chuẩn bị cúp điện thoại.

- Tử Yên, là Lâm Vân à? Để cho em nghe.

Bỗng nghe thấy thanh âm Tô Tịnh Như, hẳn lại vội vàng cầm điện thoại lên.

- Là Lâm Vân sao? Là em, Tô Tịnh Như.

Điện thoại bên kia truyền tới tiếng ôn nhu nhẹ nhàng, làm cho người ta nghe thấy như tắm gió xuân.

- A, chào em, là anh, Lâm Vân đây, không nghĩ tới em lại trong văn phòng của Đường tổng.

Lâm Vân có ấn tượng khá tốt với Tô Tịnh Như, làm người vừa ôn nhu, lại xinh đẹp tuyệt trần thoát tục. Cả người nàng đều toát ra vẻ thanh tú hiếm có ở các cô gái khác.

- Cảm ơn anh lần trước, vốn muốn mời anh ăn một bữa cơm, nhưng là nghe Tử Yên nói anh đi Phụng Tân. Khi nào anh trở về Phần Giang, nhất định phải để em mời anh một bữa nhé. Còn có, vì sao điện thoại di động của anh luôn trong tình trạng tắt máy vậy.

Tô Tịnh Như cũng có hảo cảm với Lâm Vân. Không chỉ vì ơn cứu mạng của hắn, mà là trên người hắn có một loại hương vị tươi mát, làm cho nàng một mực nhớ mãi. Trong nội tâm của nàng thực sự yêu mến loại hương vị này. Nhưng từ lần trước chia tay Lâm Vân, vẫn không có cơ hội gặp lại hắn.

- Đương nhiên không có vấn đề, một mỹ nữ mời, anh làm sao có thể từ chối. Bất quá, phải đợi tới khi anh về Phần Giang đã. Còn điện thoại di động mà em nói, hình như là hết điện, anh vẫn vứt ở nhà.

Lâm Vân đương nhiên không có để lời nói của Tô Tịnh Như ở trong lòng. Người ta chỉ là khách khí mà thôi, mình cũng khách khí trả lời lại là được.

Tô Tịnh Như nghe thấy vậy không biết nói như thế nào. Điện thoại không có điện liền vứt ở nhà, chẳng lẽ nạp điện một cái rất vất vả sao?

- Vừa rồi, em nghe anh nói chuyện với Tử Yên tỷ, hình như anh rất cần tiền phải không?

Tô Tịnh Như nhớ tới chuyện tình vừa rồi, vội hỏi Lâm Vân.

- Đúng vậy, bên chi nhánh này của công ty cần phải khai thác thêm thị trường, thời gian mở rộng là khoảng nửa năm. Mà tài chính thì không thể thiếu, ước chừng là 2 triệu nguyên. Vừa rồi đang cùng Đường tổng bàn chuyện này.

Lâm Vân nghe Tô Tịnh Như hỏi, đương nhiên sẽ không gạt nàng ta.

- Anh muốn mở rộng thị trường ở Phụng Tân sao?

Tô Tịnh Như nghe Lâm Vân nói vậy, có chút kỳ quái. Mặc dù mình mới chỉ gặp Lâm Vân một lần, nhưng hẳn cũng không giống như người coi trọng sự nghiệp a? Chẳng lẽ, hẳn chỉ lấy cớ để có số tiền kia?

Ngay lập tức, Tô Tịnh Như liền chối bỏ suy nghĩ kia. Người này tuy không giống với người coi trọng sự nghiệp, nhưng cũng không phải là dạng người thích lừa tiền người khác. Mà cho dù hẳn muốn dùng biện pháp này đòi tiền, mình cũng nguyện ý cho hẳn. Coi như là trả xong cái ơn hẳn đã cứu mình.

- A, được rồi, tí em sẽ bảo Tử Yên tỷ gửi tiền sang bên đấy. Khi nào thì anh trở lại Phần Giang? Lúc trở lại nhất định phải gọi điện thoại cho em đấy.

Tô Tịnh Như không chút do dự đáp ứng yêu cầu của Lâm Vân, nhưng vẫn nhớ mãi không quên hỏi chuyện khi nào Lâm Vân về Phần Giang.

- Tĩnh Như...

Đường Tử Yên vừa định ngăn cản lời của Tô Tịnh Như, đã bị Tô Tịnh Như khoát tay.

- Tử Yên tỷ, có phải chị rất ghét Lâm Vân phải không?

Tô Tịnh Như cúp điện thoại, nhìn Đường Tử Yên hỏi.

- Tĩnh Như, sao em có thể đáp ứng cho hần 2 triệu nguyên? Ai biết hần cầm số tiền kia đi để làm gì? Em thực sự tin hần sẽ dùng số tiền đó để đầu tư vào công ty sao? Tên Lâm Vân này chị cũng biết một ít tính cách của hần. Là người rất tùy tiện, nói trắng ra, là một tên không có lý tưởng gì. Làm sao em có thể dung túng cho một người như vậy? Điều này không hợp với tính cách của em a? Chẳng lẽ, người này chính là người đã cứu em lần trước?

Đường Tử Yên rất khó hiểu vì cái gì Tô Tịnh phóng túng Lâm Vân như vậy.

- Tử Yên tỷ, chị đoán đúng rồi. Lâm Vân chính là người cứu em lần trước. Kỳ thực hần không phải là hạng người như chị nghĩ. Hần là một người rất kiêu ngạo. Nếu không phải lần trước hần đã cứu em, hần sẽ không đáp ứng tới công ty làm việc. Hần chính là người như vậy. Em biết, tuy thời gian em và hần gặp nhau rất ngắn, nhưng em lại cảm thấy tính cách của hần là như vậy.

- Người này tạo cho em cảm giác rất kỳ quái. Mặt ngoài nhìn có vẻ như chán nản, nhưng hần hần là người kiêu ngạo. Mà cho dù em nhìn lầm hần rồi, cũng không sao. Coi như mạng của em giá trị 2 triệu nguyên vậy.

Tô Tịnh Như nói xong, khẽ thở dài một cái.

Lúc trước trông thấy Lâm Vân, nàng liền có cảm giác, hẳn và mình không ở cùng một thế giới. Thậm chí có một tích tắc nào đó, nàng có một loại tự ti mặc cảm khi đứng trước mặt Lâm Vân. Cảm giác của nàng gần đây rất chính xác. Nhưng vì cái gì, cảm giác với Lâm Vân, lại nói không rõ ràng.

Nàng yêu mến hương vị trên người Lâm Vân. Dù chỉ đứng gần hẳn trong thời gian ngắn, nhưng loại yên lặng tự nhiên này, nàng không có cách nào quên. Có lẽ đây là một loại truy cầu mà nàng đang hướng tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63: Kế Hoạch Chế Tạo Máy Móc

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64: Khởi Động Toàn Diện

C

am Dao rất buồn bực. Nàng đã đợi tới 10h đêm rồi, vẫn không thấy vị cùng phòng Tiểu Lâm trở về. Trong nội tâm cơ hồ muốn điên. Mắt thấy sắp nửa đêm, đành phải đi ngủ. Ngày mai còn phải tới công ty ký hợp đồng, thảo luận phương án phát triển mới.

Nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ tới tên gia hỏa cùng phòng kia. Cả buổi tối hẳn đều không trở lại, chắc hẳn thuộc dạng con trai cà lơ cà phất, không có lý tưởng gì.

Nàng rất chán ghét loại người này, nhưng cũng không có cách nào. Một là hiện tại mình không có chỗ nào để đi. Hai là mình cũng rất thích ở nhà trọ này. Đã ở hơn hai năm rồi. Thôi, như vậy cũng tốt, hai người đỡ phải chạm trán nhau, ai làm việc của người đấy.

Lâm Vân ở nhà máy điện tử Ưu Năng của Hàn Phúc Nguyên bề bộn suốt cả đêm. Hẳn muốn chế tạo vài cái máy kiểu mới có chức năng tự động dệt vải và xử lý nguyên liệu. Mà toàn bộ các bộ phận phải do hẳn đích thân hẳn xử lý. Lâm Vân quyết định xử dụng những chiếc máy này để sản xuất Vân Tầm Miên (bông tầm)

Vân Tầm Miên bao gồm lá trúc ngọt, tơ tầm thượng đẳng cùng với bông. Trong đó bông là nguyên liệu quan trọng nhất. Mà bông ở đây không phải là bông bình thường trên thị trường, mà là bông mới nở. Bông mới nở là quả bông già chưa mở cánh được hái xuống, dưới ánh đèn nhu hòa, lột bỏ bông vải nhưng ở trong.

Mẫu chốt nhất chính bông vải nhung này. Phải đảm bảo sao cho bông không bị ánh mặt trời chiếu tới. Nếu không, cho dù chỉ là chiếu một tí, bông vải nhung này coi như là phế phẩm. Mà đã là phế phẩm, cho dù máy móc mà Lâm Vân chế tạo có hiện đại hơn chẳng nữa, cũng không thể lợi dụng loại bông vải nhung phế phẩm để sản xuất Vân Tầm Miên chính thức.

Trước mắt, trên Địa Cầu còn chưa có loại sợi tổng hợp của Vân Tầm Miên. Bởi vì giá cả sản xuất của loại sợi tổng hợp này quá cao. Nhưng giá trị của Vân Tầm Miên cũng không thấp. Áo lót làm bằng Vân Tầm Miên, chẳng những có thể bảo vệ làn da, làm chậm khả năng lão hóa của da. Còn có thể phòng ngừa rất nhiều độc tố xâm lấn. Mà những điều này chỉ là thứ yếu.

Tác dụng quan trọng nhất của nó chính là, người mặc nó vào người, không những cảm thấy thoải mái, còn có thể khiến cho làn da sáng bóng. Nếu như làm thành áo quần ngực, dưới ánh sáng thích hợp, có thể sinh ra ảo giác ở làn da, khiến nữ tính tăng mị lực lên mấy lần.

Nếu như đeo áo quần ngực làm từ Vân Tầm Miên hàm lượng tinh khiết 100%, thì người đeo sẽ không có cảm giác là mình mặc áo quần ngực. Thậm chí, cả làn da còn có một cảm giác thoải mái. Cho nên, có thể nói Vân Tầm Miên là sợi tổng hợp chế tạo áo lót cho nữ tốt nhất.

Áo lót của nữ ở đại lục Thiên Hồng, trên cơ bản đều làm từ Vân Tầm Miên. Chỉ là kiểu dáng trong đó, Lâm Vân không biết. Đương nhiên, ở đại lục Thiên Hồng, ngoại trừ chất liệu Vân Tầm Miên ra, còn có một loại sợi tổng hợp làm áo lót cho nữ, nghe nói còn cao hơn áo lót làm bằng Vân Tầm Miên một bậc. Bất quá, đến tên của nó là gì, Lâm Vân còn không biết, thì làm sao chế tạo được. Còn việc hẳn có thể chế tạo Vân Tầm Miên, là do vô tình biết được.

Chỉ là sản xuất Vân Tầm Miên ở đại lục Thiên Hồng rất đơn giản, nhưng sản xuất ở Địa Cầu lại vô cùng khó khăn. Bởi ở đây không có máy móc chế

tạo Vân Tầm Miên. Kể cả máy xử lý lá trúc và máy xử lý bông già cũng không có.

Dùng cả thời gian cả đêm, Lâm Vân chỉ vẽ ra sơ đồ thiết kế của ba loại máy này. Lại tranh thủ chế tạo mô hình thô của máy. Hàn Phúc Nguyên tuy đã hơn 60 tuổi, nhưng cùng nghiên cứu với Lâm Vân cả đêm, ngoại trừ hai mắt đỏ bừng ra, thì tinh thần rất là hưng phấn. Lâm Vân thiết kế những cái máy này, ông ta còn chưa nghe thấy bao giờ.

Biết Lâm Vân muốn tiếp tục làm vào buổi tối ngày hôm sau, nên mặc dù Hàn Phúc Nguyên không muốn đi ngủ, nhưng cũng không muốn bỏ qua thời gian buổi tối. đành phải ăn sáng cùng Lâm Vân, rồi đi nghỉ ngơi.

Tuy cả đêm không ngủ, nhưng đối với Lâm Vân mà nói, không có vấn đề gì cả, tinh thần của hắn vẫn rất tốt.

Lúc đi vào công ty, thì đã thấy mấy người ở phòng họp chờ mình.

Lâm Vân ngồi xuống, nhìn vài người ở đây, hỏi:

- Tất cả mọi người đã suy nghĩ kỹ chưa?
- Mấy người chúng tôi đều quyết định từ chức.

Nói chuyện là Vương Hoa.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Tốt, đã như vậy, bốn người buổi chiều tới tìm Cam Dao, bảo nàng ấy kết toán tiền lương cho các người.

Bốn người Vương Hoa thấy thế, đều đứng dậy ra phòng họp, chuẩn bị buổi chiều tìm Cam Dao.

- Còn những người ngồi ở đây có thắc mắc gì không? Nếu không có thì ký hợp đồng.

Lâm Vân nói xong, liền lấy ra mấy tờ hợp đồng đã đánh máy từ hôm qua, chia cho mọi người.

Mấy người ngồi đây đều cẩn thận nhìn bản hợp đồng rồi mới ký vào.

- Tốt lắm, hiện tại tất cả mọi người đã ngồi chung một con thuyền, ta liền nói thẳng. Ta đã hướng công ty Phần Giang xin một khoản kinh phí là 2 triệu nguyên để khởi động kế hoạch. Sản phẩm mới của chúng ta trong vòng nửa năm sẽ hoàn thành...

Lâm Vân thấy mọi người đã ký hợp đồng, liền nói một vài kế hoạch cho bọn họ. Nhưng lời còn chưa nói hết, thì đã bị tiếng nghị luận bên dưới cắt đứt.

- Cái gì? Có thể xin công ty bên kia 2 triệu nguyên? Là thật hay giả?

Hồ Thanh cơ hồ không tin vào lỗ tai mình.

Tôn Khởi Bình âm thầm cao hứng. Vị Lâm quản lý này quả nhiên là muốn vực dậy lại công ty. Lần đánh cuộc này của mình có lẽ có thêm hy vọng. Kỷ Lam lại như có điều suy nghĩ. Trong lòng tự nhủ, vị Lâm quản lý này là ai? Rõ ràng có thể xin được 2 triệu nguyên từ công ty. Chẳng lẽ hẳn cũng là cổ đông của công ty, hay là hẳn nói vậy để an ủi chúng ta?

- Lâm quản lý, sản phẩm mới của chúng ta phải nửa năm nữa mới đưa ra thị trường, có phải là hơi lâu không?

Tuy Cam Dao rất cao hứng khi biết công ty đã có kế hoạch. Nhưng phải đợi tới nửa năm mới có thể đưa sản phẩm mới ra thị trường, nàng có chút lo lắng. Nàng lo lắng nửa năm qua đi, bên kia Hòa Phong đã chiếm lĩnh toàn

bộ thị trường. Hơn nữa, hiện tại bộ sản phẩm áo lót Nữ Hoàng của Hòa Phong, đã được rất nhiều nữ nhân thuộc thành phần tri thức đón nhận.

- Ta biết mọi người lo lắng cái gì, nhưng không nên gấp gáp. Thời gian nửa năm là đã là thời gian nhanh nhất để hoàn thành sản phẩm mới. Mọi người nên tin tưởng ta. Cho dù Hòa Phong có chiếm hết thị trường đi chẳng nữa, nửa năm sau, chúng ta vẫn có thể đánh bại bọn họ. Về kinh phí có lẽ đã được bên kia chuyển tới. Đợi lát nữa Cam Dao kiểm tra lại một chút.

- Hôm nay chúng ta cần bàn đó là chuẩn bị như thế nào. Ta sẽ phụ trách khâu nghiên cứu và sản xuất sản phẩm mới. Còn về khoản nguyên vật liệu, sẽ do Hồ Thanh và Tôn Khởi Bình phụ trách. Kỷ Lam phụ trách chỉnh lý lại bộ máy làm việc ở đây. Còn có, đó là chúng ta phải thuê một kho hàng khoảng chừng 200m² ở gần nhà máy sản xuất. Việc thiết kế chống ẩm ướt sẽ do ta phụ trách. Cam Dao vẫn phụ trách tài vụ và kế toán.

- Về phần mua sắm tài liệu, có 3 loại: Tơ tằm tốt nhất, quả bông già, và lá trúc ngọt. Trong đó, quả bông già là quan trọng nhất. Không cần phải quả bông già đã mở cánh. Cái này phải tham khảo ý kiến của nông dân trồng bông. Về phần thu mua tơ tằm và lá trúc ngọt, ta nghĩ các người am hiểu hơn ta. Nếu như không đủ người, có thể tuyển thêm.

Lâm Vân nói xong, nhìn mọi người.

- Lâm quản lý, quả bông già thì ta biết, nhưng lá trúc ngọt là lá gì?

Hồ Thanh vội vàng hỏi.

- Lá trúc ngọt, hay còn gọi là lá trúc ma, biết không?

Lâm Vân nhớ tới cách gọi khác của lá trúc ngọt.

- Có biết, nhưng muốn mua nhiều hay ít?

- Những vật liệu này, có bao nhiêu, mua bấy nhiêu. Đặc biệt là quả bông già, càng nhiều càng tốt. Ngoài trừ những vật liệu này ra, chúng ta cũng muốn mua một ít vải bông thượng đẳng. Mua sắm xong thì chuyển tới kho hàng, do Kỷ Lam quản lý. Quả bông già phải mấy tháng nữa mới có, các người tới đó chuẩn bị mua sắm trước đi. Cam Dao thông báo cho các quầy hàng khác, hiện tại đình chỉ buôn bán, toàn bộ công nhân viên đều rút về hỗ trợ.

- Còn có, Kỷ Lam, tổ chức lại nhà máy sản xuất xong, lập tức tuyển nhân viên. Đương nhiên, hợp đồng có thể do người tự soạn ra. Những nhân viên không liên quan tới cơ mật của công ty, hợp đồng có thể nói lỏng một chút.

Lâm Vân nhìn mấy người nói.

Sở dĩ hẩn để mấy người ở đây cam kết giữ bí mật, thật sự cũng không có bí mật gì cần giữ. Cho dù có mang những vật kia đi ra ngoài, người khác cũng không làm được. Hẩn cần là cần mọi người toàn tâm toàn ý làm việc cho Hồng Tường. Không muốn vừa mới giao công việc, lại có người rời đi.

Cam Dao thấy Lâm Vân lúc nói chuyện, thần thái rất đáng tin, còn toát ra một khí chất khó nói lên lời, chỉ cảm thấy người này không đơn giản như bề ngoài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 65: Đau Khổ Vì Chờ Đợi

L

ần thứ ba Trương Tuyền tới công ty điện tử Dịch Tác mới gặp được Hàn Vũ Tích. Lúc Trương Tuyền trông thấy Hàn Vũ Tích đi vào phòng khách, trong lòng không khỏi thầm than, không ngờ ở Phần Giang lại có một cô gái xinh đẹp như vậy. Sợ với lần trước gặp nhau kia, cô gái này càng ngày càng thanh tú.

Không biết nàng ta bảo dưỡng làn da như thế nào, mà khiến người khác phải hâm mộ. Trên người nàng ta rõ ràng không có đeo đồ trang sức, trên mặt cũng không có trang điểm, nhưng vẻ đẹp không hề bị giảm đi. Nếu như nàng ta đeo thêm một chiếc vòng cổ, thì không biết còn đẹp đến dường nào. Cho dù Trương Tuyền là một mỹ nữ, cũng bị vẻ đẹp của Hàn Vũ Tích chinh phục. Chỉ là trên mặt của nàng ta và ánh mắt luôn mang theo vẻ u sầu.

- Cô tìm tôi có chuyện gì không?

Hàn Vũ Tích lạnh lùng nhìn Trương Tuyền. Nàng đã nhận ra nữ nhân này. Chính là nữ nhân lừa gạt Lâm Vân ở chợ việc làm lần trước. Cho nên Hàn Vũ Tích không có ấn tượng tốt với cô ta. Thậm chí còn có chút chán ghét, bởi vì cô ta không nên lừa gạt Lâm Vân.

Thấy biểu lộ lạnh lùng của Hàn Vũ Tích, Trương Tuyền có chút xấu hổ, vội vàng đứng lên nói:

- Hàn tiểu thư, tôi là Trương Tuyền thuộc công ty điện tử Hưng Đạt. Tôi thật lòng xin lỗi vì chuyện lần trước. Mong cô bỏ quá cho.

Hàn Vũ Tích sững sốt, trong lòng tự nhủ nữ nhân này cần gì phải vất vả chạy tới đây xin lỗi? Khăng định không đơn giản như vậy. Tuy nhiên, thân thủ không đánh khuôn mặt cười, mặc dù Hàn Vũ Tích không vui, nhưng vẫn nói ra:

- Cô không cần xin lỗi tôi, người bị cô lừa là chồng của tôi, không phải là tôi.

Nói đến chồng của tôi, Hàn Vũ Tích đột nhiên có cái gì chần chẫn ở cổ họng. Lâm Vân còn là chồng của mình sao? Hiện tại nàng rất muốn đứng trước mặt Lâm Vân và gọi hắn là lão công. Đó không chỉ là một loại khát vọng, mà còn là sự chờ đợi, vui mừng, xen lẫn bàng hoàng.

- A, cô là vợ của Lâm Vân? Hai người là vợ chồng, vậy thì tốt quá...

Trương Tuyền nghe Hàn Vũ Tích nói mình là vợ của Lâm Vân, trong lòng rất kích động. Cuối cùng cũng tìm được rồi. Đột nhiên nàng có cảm thấy muốn khóc. Trải qua nhiều lần vất vả tìm kiếm, trải qua ít nhiều trách cứ, cuối cùng cũng tìm được nơi ở của Lâm Vân.

Nhưng nàng đã quên một chuyện, nếu Lâm Vân là chồng của Hàn Vũ Tích, vì sao lão bà đi thông báo tuyển dụng người, lão công lại muốn khắp nơi xin việc, còn bị người chế nhạo.

Hàn Vũ Tích nhìn vẻ mặt kinh hãi của Trương Tuyền, có chút ngạc nhiên. Ta là vợ của Lâm Vân, mắc mớ gì tới người, mà người phải kinh hãi như vậy.

- A, là như vậy, lần trước chúng tôi muốn tuyển dụng chồng của cô. Nhưng bởi vì sai lầm của tôi mà đưa nhầm cho anh ấy số điện thoại giả. Chuyện này tôi thực sự có lỗi. Hiện tại công ty của chúng tôi rất cần chồng của cô làm việc cho công ty. Còn mong Hàn tiểu thư nhiều hơn thông cảm, nhiều hơn tha thứ.

Trương Tuyền phồng chùng hôm nay mình nói lời xin lỗi là nhiều nhất.

Hàn Vũ Tích vốn có ấn tượng kém với Trương Tuyền. Tuy cô ta đã liên tục xin lỗi, cũng không thay đổi được cách nhìn của nàng với cô ta. Chỉ là Trương Tuyền mở miệng nói chồng của cô, ngậm miệng nói chồng của cô, khiến Hàn Vũ Tích cảm thấy cô ta không chán ghét như vậy.

- Lâm Vân sẽ không tới công ty của cô đi làm. Tôi nghĩ công ty của cô không có khả năng lưu lại một người như Lâm Vân. Nguyên nhân thì các cô cũng tự hiểu. Lần trước anh ấy đi tới chợ việc làm tìm việc, là do tình cảnh có chút quẩn bách. Nhưng hiện tại anh ấy đã tìm được công việc rồi, cho nên rất khó tới công ty của cô làm việc.

Cảm thấy mấy câu đầu có chút cay nghiệt, Hàn Vũ Tích lại giải thích vài câu.

Hàn Vũ Tích rất ít khi dùng từ ngữ cay nghiệt như vậy để nói chuyện với người khác. Nhưng đối với nữ tử đã lừa gạt Lâm Vân này, vẫn nhin không được nói xen vào vài câu. Xem như giúp Lâm Vân hạ giận một chút. Nghĩ tới nữ nhân này trước ngạo mạn sau cung với Lâm Vân, chắc họ đã biết cái gì đó rồi.

Chắc bọn họ đã biết Lâm Vân là người thực sự có bản lĩnh? Hay là vì những thứ khác. Đột nhiên nàng nhớ tới Lâm Vân đã từng vẽ qua một bức tranh đưa cho nữ nhân này. Chẳng lẽ chính nhờ bức tranh kia mà cải biến suy nghĩ của cô ta? Hay là những người khác trong công ty cô ta nhận ra được giá trị của bức tranh?

Hàn Vũ Tích vốn là người cực kỳ thông minh. Bởi vì nổi lên lòng nghi ngờ, nên nàng phân tích khá chính xác.

Trương Tuyền nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, trong mắt xuất hiện một tia âm đạm. Quả nhiên, công ty của mình đã tới chậm, khiến cơ hội bay vào tay công ty khác. Mà cho dù nói lời hối hận cũng không còn tác dụng gì. Hiện tại chỉ là thử xem, có thể mời được Lâm Vân tới công ty mình một chuyến

hay không. Hoặc là nhờ Đàm Ái Hoa đích thân tới nói chuyện với Lâm Vân.

- Thực xin lỗi, Hàn tiểu thư, như vậy không biết tôi có thể hẹn chồng của cô ra ngoài gặp mặt một lần được không?

Trương Tuyên thử hỏi thăm dò Hàn Vũ Tích.

- Cô hẹn anh ấy ra ngoài làm gì?

Hàn Vũ Tích đột nhiên cảnh giác. Nữ nhân trước mắt này có thể nói là một nữ nhân rất thành thực. Hơn nữa còn có một đôi mắt câu hồn, một bộ ngực khá đồ sộ, đủ để thu hút mọi loại đàn ông. Khiến Hàn Vũ Tích cảm thấy đây là một nữ nhân mà nam nhân không thể cự tuyệt. Nhưng Hàn Vũ Tích lại không biết, trong mắt người khác, nàng cũng là một nữ nhân như vậy, thậm chí còn hấp dẫn hơn Trương Tuyên nhiều.

Thấy biểu lộ của Hàn Vũ Tích, Trương Tuyên liền đoán ra nàng ta đang nghĩ gì, chỉ phải cười khổ một tiếng. Không nói mình căn bản không có ý gì với người Lâm Vân có tướng mạo bình thường kia. Cho dù mình có ý tứ, chẳng lẽ ta còn có thể so sánh với người sao? Người cũng quá coi thường lực hấp dẫn của mình với nam nhân rồi.

- A, là như vậy, Hàn tiểu thư, lúc trước công ty của tôi tìm được bức tranh vẽ sơ đồ mạch điện kia của chồng cô. Bản sơ đồ đó là một bản sơ đồ mạch điện rất tiên tiến. Nhưng bản sơ đồ kia có nhiều chỗ khiến cho nhân viên kỹ thuật của chúng tôi không tài nào hiểu nổi, mới phải thỉnh giáo Lâm tiên sinh. Đương nhiên, chi phí thỉnh giáo, công ty của chúng tôi sẽ trả gấp đôi, cho nên...

Trương Tuyên không giấu diếm mục đích của mình, liền nói ra.

Hiện tại nàng đương nhiên biết giá trị của bản sơ đồ mà Lâm Vân vẽ đó. Nhưng ở trước mặt vợ của hắn, lại giấu diếm giá trị của bản sơ đồ, thì khác

gì bịt tay trộm chuông đâu? Bốn sự của chồng, là vợ thì chắc phải rõ hơn ai hết, không cần phải che giấu làm gì.

Nhưng Trương Tuyền không ngờ một điều, Hàn Vũ Tích thực sự không biết bốn sự của Lâm Vân.

Nghe nói quả nhiên là do bản vẽ kia, Hàn Vũ Tích mới bình tĩnh lại. Nàng không biết vì cái gì, mỗi khi thấy một mỹ nữ tìm Lâm Vân, nàng lại khấn trượng như vậy. Chẳng lẽ mình không có lòng tin với Lâm Vân, hay là mình không có lòng tin với chính mình? Nàng không biết. Nhưng nàng khẳng định, cuộc sống sau này của mình đã không thể ly khai Lâm Vân. Mỗi lần nàng ở một mình, nàng đều nghĩ tới những kỷ niệm tốt đẹp ít ỏi giữa hai người, nhấm nuốt hương vị và sự yên lặng mà lần đó hân ôm nàng.

- Lâm Vân không ở nhà, anh ấy đã đi rồi....Đã lâu chưa trở về...

Lúc Hàn Vũ Tích trả lời Trương Tuyền, trong lòng cực kỳ ảm đạm.

Trương Tuyền nghe thấy vậy, còn tưởng rằng Hàn Vũ Tích muốn chối từ mình. Nhưng khi nhìn ánh mắt buồn bã của nàng ta, thì biết là nàng ta nói thật. Có lẽ vợ chồng họ có mâu thuẫn, nên Lâm Vân mới ra ngoài ở một mình.

Vẻ tiêu tụy và sự tưởng niệm ẩn sâu trong mắt của Hàn Vũ Tích, khiến Trương Tuyền cũng phải tâm nhuễn.

Phải yêu nhiều như thế nào mới có một loại chờ đợi như vậy a. Trương Tuyền đột nhiên có chút đồng tình với Hàn Vũ Tích. Thậm chí nàng cảm thấy Lâm Vân thật là nhẫn tâm, ngay cả một người vợ như vậy, cũng có thể để ở nhà, không để ý tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tưởng Niệm Thất Lạc

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hiện Tại Anh Có Thể Tới Sao?

L

âm Vân liền nghe ra đây là thanh âm của Tô Tịnh Như. Không biết có việc gì mà nàng ấy phải gọi điện thoại cho mình?

Tâm tình của Tô Tịnh Như mấy ngày nay rất kém. Chẳng những vì chuyện của công ty, mà còn vì phụ thân và ông ngoại đều buộc nàng phải làm quen với thiếu gia của chủ tịch tập đoàn Thịnh Nguyên. Mặc dù mình không muốn đi làm chuyện này. Mình và vị thiếu gia Thẩm Cát kia chỉ là gặp qua một lần, chưa nói gì là quen biết. Huống hồ, sâu trong nội tâm của nàng, nàng còn chưa muốn yêu đương sớm như vậy. Mà cho dù muốn yêu đương, cũng phải tìm người mình thích mới được

Biểu tỷ Miêu Di bởi vì có việc, tạm thời bị điều trở về. Tô Tịnh Như lại không có mấy người bạn để nói chuyện. Có một người bạn gái tốt nhất thì đang ở Yên Kinh, Đường Tử Yên thì hiện tại rất bận.

Biết điện thoại của Lâm Vân luôn tắt máy, nhưng nàng vẫn nhiều lần không ngừng gọi điện thoại cho Lâm Vân, hoàn toàn là một hành động vô ý thức. Giống như mỗi lần gọi điện cho Lâm Vân, hình ảnh lần trước của hắn lại xuất hiện, đem mình cứu ra vậy.

Mặc dù biết, có lẽ do mình đọc quá nhiều chuyện tình cảm nên mới thế. Nhưng nàng vẫn không ngừng bấm máy, nghe tiếng ‘Số máy quý khách không liên lạc được’, tắt máy, lại gọi. Động tác này cứ liên tục như máy móc vậy. Nàng cũng không biết vì sao phải gọi, có lẽ nàng thích sự hy vọng khi chờ đợi.

Tuy điện thoại của Lâm Vân đã tắt máy vài tuần, loại chờ đợi này rõ ràng không thực tế, nhưng Tô Tịnh Như vẫn như cũ, vô ý thức làm không biết chán.

Chính là nàng nghĩ rất nhiều, thậm chí ngay cả khi gọi điện thoại còn đang suy nghĩ việc khác. Nhưng thật không ngờ lần này điện thoại lại thông. Sững sốt một lúc, mới giật mình, kinh hi kêu lên:

- Lâm Vân....

- Thật là xảo a, không nghĩ tới anh vừa mới khởi động máy đã nhận được điện thoại của em. Có phải em định hẹn anh đi ăn cơm không?

Lâm Vân nghe thấy là thanh âm của Tô Tịnh Như, tâm tình mới chuyển biến một chút.

- Đúng vậy, em rất muốn hẹn anh đi ra ngoài ăn cơm. Nhưng biết cho dù anh ngồi máy bay từ Phụng Tân tới đây cũng tốn khá nhiều thời gian, nên chỉ gọi điện thoại cho anh nói vài việc...

Tô Tịnh Như đột nhiên ngừng lời, rốt cuộc là nên nói chuyện gì?

- Vậy à, không biết Tô mỹ nữ tìm anh có chuyện gì? Chỉ cần anh có thể làm được, cho dù rơi vào nước sôi lửa bỏng...

Lâm Vân nói mấy câu, tâm tình liền tốt trở lại. Nhưng vừa nói tới cho dù rơi vào nước sôi lửa bỏng, đã thấy ánh mắt khinh bỉ của những người xung quanh. Lâm Vân đành xấu hổ cười, đứng lên, tới đại sảnh đợi xe nói chuyện.

Tô Tịnh Như lại đỏ mặt. Chính nàng còn không biết muốn nói chuyện gì với Lâm Vân. Chẳng lẽ lại nói do mình vô ý thức gọi tới số của hắn mà thôi?

- Em..

Tô Tịnh Như thật sự xấu hổ , nàng là người không biết nói dối. Nên hiện tại, một cái cơ cũng không nghĩ ra được. Khuôn mặt đỏ bừng vì vội. Cũng may là không có ai ở đây để nhìn thấy.

- Thật muốn hẹn anh ra ngoài ăn cơm à. Tốt, vậy anh liền cho em một cơ hội. Ăn cơm ở chỗ nào a? Nhưng phải nói trước, tiền anh mang trên người toàn là tiền của công ty, mà anh làm người rất trong sạch, sẽ không lấy tiền của công ty để mời mỹ nữ đi ăn cơm đâu. Cho nên...

Lâm Vân thấy Tô Tịnh Như không trả lời, liền biết Tô mỹ nữ chỉ là vô tình gọi điện thoại mà thôi.

Nàng ấy gọi mình chắc là không có chuyện gì. Hẳn là vì quá nhàm chán, tùy tiện tìm một số trong danh bạ gọi tới. Lâm Vân cũng không đa tình mà cho rằng Tô Tịnh Như có ý với mình. Nhưng để tránh cho Tô Tịnh Như xấu hổ, hẳn vẫn là chủ động giúp Tô Tịnh Như nói chuyện.

Tô Tịnh Như nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Chỗ ăn thì anh chọn đi. Khi nào anh tới Phần Giang thì gọi điện thoại cho em.

- Hiện tại anh có thể tới luôn, cần gì phải đợi tới hôm nào. Bằng không, đến lúc đó em lại quên thì sao.

Lâm Vân nghe thấy loa phát thanh nói là xe lửa đi Phụng Tân chuẩn bị khởi hành, mà ngay cả vé xe lửa mình còn chưa mua được, liền biết hôm nay mình đành phải ở đây một ngày. Vậy thì liền mời Tô Tịnh Như đi ăn cơm. Miễn cho nàng ấy cảm thấy thiếu nợ mình.

- A, hiện tại anh có thể tới sao?

Tô Tịnh Như có chút kích động nói.

- Đương nhiên, nếu không, em nói địa chỉ nhà của em, anh đi tới đó đón.

Lâm Vân kỳ quái vì sao Tô Tịnh Như phải kích động như vậy. Chỉ là một bữa cơm báo đáp ơn của mình mà thôi, cần gì phải xúc động như thế.

- Em ở biệt thự số 17, sơn trang Bình Hồ, thuộc khu Hoàn Hồ, gần với sơn trang Hoàn Hồ. Em sẽ ở cửa sơn trang Bình Hồ chờ anh.

Tô Tịnh Như nói xong lập tức tắt cúp điện thoại, vội vã chỉnh lý quần áo một chút, liền đi ra cửa. Căn bản không có nghĩ tới vì sao Lâm Vân ở Phần Giang.

Lâm Vân cầm điện thoại trong tay, lắc đầu. Trong lòng tự nhủ, lúc trước mình thấy tính cách của nàng ấy khá ôn nhu nhỏ nhẹ, vì sao hiện tại lại giống như muối muội của Hàn Vũ Tích vậy.

Tuy không biết vì sao lần trước Hàn Vũ Tích bị bắt cóc, nhưng Lâm Vân đoán chắc chắn có nguyên nhân trong đó. Tô Tịnh Như đã ở đó chờ mình, vậy thì không nên chậm trễ.

Lâm Vân gọi một chiếc xe taxi. Cũng may giờ đã là gần nửa đêm, trên đường khá vắng vẻ, rất nhanh Lâm Vân đã tới cửa ra vào của sơn trang Bình Hồ ở khu Hoàn Hồ.

Không nghĩ tới, mình lại đi qua sơn trang Hoàn Hồ lần nữa. Lâm gia chính là gia đình lớn nhất trong sơn trang Hoàn Hồ. Nhưng khi đi qua sơn trang Hoàn Hồ, thậm chí đến việc liếc mắt nhìn nơi đó, hẳn cũng không có hứng thú. Trong lòng của hắn, Lâm gia dù sống hay chết, cũng không liên quan gì tới hắn.

- Tiểu Như, cháu không thể đi ra ngoài. Tô đồng đã cảnh cáo không cho phép cháu đi ra ngoài. Huống hồ, tiểu Di (Miêu Di) không có ở đây, cháu đi

ra ngoài một mình không phải quá nguy hiểm sao. Đừng làm cho a đi khó xử chứ.

Ngăn lại Tô Tịnh Như là Ôn di nuôi nấng từ nhỏ đến lớn.

Ôn di là người tri kỷ nhất của Tô Tịnh Như. Thời gian Ôn di ở cùng với Tô Tịnh Như còn lâu hơn cha mẹ của nàng nhiều lắm. Trong nội tâm của Tô Tịnh Như, Ôn di chính là người thân nhất của nàng. Chuyện của nàng, có nhiều chuyện mẹ nàng không biết, nhưng Ôn di lại biết.

- Ôn di, cháu ra ngoài cửa sơn trang là chờ bạn của cháu. Bác không cần phải lo lắng. Lần trước chính là anh ấy đã cứu cháu. Vừa vặn hôm nay anh tới Phân Giang, cho nên cháu muốn mời anh ấy một bữa cơm. Cháu sẽ về sớm.

Tô Tịnh Như nói xong, không đợi Ôn di trả lời đã bỏ chạy

Ôn di ở cùng với Tô Tịnh Như thời gian lâu như vậy, cho nên bà ấy rất hiểu tính cách của nàng. Tô Tịnh Như tuy bướng bỉnh, nhưng cũng là một nữ hài tử ngoan ngoãn, ôn nhu. Không nghĩ tới, hôm nay con bé lại vội vàng như vậy, mình còn chưa từng thấy qua con bé như thế.

- Tiểu Như, cho dù cháu muốn đi ra ngoài, cũng phải mặc thêm quần áo vào chứ.

Ôn di bỗng nhớ tới, Tô Tịnh Như không mặc nhiều quần áo. Hiện tại đang là cuối mùa xuân, thời tiết vẫn rất lạnh.

Nhưng là Tô Tịnh Như đã sớm bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hồi Ưc

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 69: Người Em Yêu Nhất Trong Đời

A

, đúng rồi, còn chưa gọi món ăn...

Lâm Vân nghe thấy Tô Tịnh Như hỏi mình, mới phục hồi lại tinh thần.

- Tô mỹ nữ, em thích ăn cay hay là ăn nhẹ?

Lâm Vân thấy Tô Tịnh Như nhìn mình với vẻ kỳ quái, vội vàng hỏi.

- Lâm Vân, lần sau anh cứ gọi em là Tịnh Như là được. Tô mỹ nữ có vẻ không được tự nhiên. Gọi món cay đi.

Tô Tịnh Như cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Từ trước tới nay nàng đều không thích ăn cay, nhưng nàng đoán lâm Vân thích ăn cay, cho nên liền nói mình cũng ăn cay.

Lâm Vân đương nhiên không biết Tô Tịnh Như cũng giống như Hàn Vũ Tích, thích ăn những món thanh đạm. Còn tưởng nàng cũng giống như mình, thích ăn món nào cay một chút. Liền không khách khí, trực tiếp gọi bảy tám món toàn là món cay lên.

Lâm Vân thật sự đói bụng, thức ăn vừa mới bưng lên, đã cúi đầu ăn như gió. Tô Tịnh Như nhìn bàn thức ăn toàn món cay, thực sự không muốn ăn. Nhưng nàng nhìn Lâm Vân ăn có vẻ rất ngon lành, lại sợ hã biết mình không ăn được cay, liền gắp vài món.

Tô Tịnh Như muốn ăn những món Lâm Vân thích ăn, chứ không nghĩ mỗi người ăn một kiểu. Đó là do tâm lý tác quái, hay là vì cái gì, nàng cũng

không rõ ràng.

Chỉ là nhìn bộ dáng ăn uống rất vui vẻ của Lâm Vân, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng, Tô Tịnh Như lại không có cảm giác chán ghét. Thậm chí còn cảm thấy rất ấm áp.

Không biết vì sao, kiểu ăn vốn bình thường nàng rất ghét này, đặt ở trên người Lâm Vân, rõ ràng không có chút chán ghét nào. Còn vui vẻ gắp vài món mà Lâm Vân đã ném qua, mặc dù nó khá là cay.

- Sao ăn ít vậy? Có phải không hợp khẩu vị không?

Lm Vân thấy cả bàn thức ăn đã bị mình ăn một nửa, mà Tô Tịnh Như chỉ gắp vài cái, rồi bỏ xuống, rồi ngơ ngác nhìn mình ăn.

Tô Tịnh Như nghe thấy Lâm Vân nói vậy, vành mắt liền đỏ. Lúc chiếc đũa vươn ra gắp, nước mắt cũng theo thể rơi xuống gò má trắng nõn.

Lâm Vân giật mình, trong lòng tự nhủ, Tô Tịnh Như làm sao vậy? Món ăn dù không ngon, cũng không đến nỗi rơi nước mắt như thế chứ?

Tô Tịnh Như nhìn Lâm Vân không hề cố kỵ ăn cơm, trong nội tâm chua xót. Tuy Lâm Vân chỉ cứu nàng một lần, nhưng nàng đã nhớ tới hắn rất nhiều. Thậm chí, vô số lần nàng mơ thấy có hoàng tử cười bạch mã tới trước mặt mình, rồi biến thành khuôn mặt của Lâm Vân.

Trong tưởng tượng của nàng, Lâm Vân đã trở thành một người hoàn mỹ. Huống hồ, nàng trực giác, Lâm Vân không phải là người tầm thường. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác, chỉ vì một công việc nho nhỏ mà lưu lại. Vô số lần muốn gửi lại hương vị tươi mát trên người hắn, tới tận hôm nay nàng đã được mãn nguyện.

Nhưng về sau sẽ như thế nào?

Lâm Vân vẫn sẽ tiếp tục đi theo con đường của hẳn. Mình thì phải nghe theo ý kiến của người trong gia đình, tiếp xúc với tên Thẩm Cát kia.

Thậm chí, còn có thể nhìn thấy bộ dáng ăn cơm này của Lâm Vân hay không nàng không biết? Vì sao mình lại có loại cảm giác này với người thanh niên bình thường không thể bình thường hơn này? Nàng là người có luôn nắm rõ cảm xúc của mình, nhưng ở trước mặt Lâm Vân, nàng lại không nói rõ ra được. Chỉ cảm thấy sự yên bình và tĩnh lặng trong đó.

Chẳng lẽ là do mình ít tiếp xúc với con trai nên mới vậy? Hay là vì người này đã cứu mình một mạng?

Bên tai truyền tới tiếng nhạc của quán cơm.

- Em thường xuyên ngồi một mình nghĩ vẫn vơ

...

- Em thường xuyên đứng lưu luyến ở cửa nhà anh.

- Em chỉ hy vọng anh có thể nhìn thấy em.

...

- Anh là người em yêu nhất trong đời

- Kể cả trong giấc mơ, em cũng mơ thấy hình bóng của anh.

....

- Để cho em học làm người yêu của anh nhé

- Hỡi người em yêu nhất

- Đừng từ chối trái tim đầy lửa nóng này.

- Anh hãy mở lòng mình cho em một lần thôi

- Để cho em làm một nữ nhân hạnh phúc.

...

“Người em yêu nhất trong đời...” Nội tâm của Tô Tịnh Như có chút bàng hoàng, nàng bỏ đôi đũa xuống, nằm xuống mặt bàn khóc nức nở. Nàng không biết, nàng yêu nhất là ai, có phải là người Lâm Vân trước mặt này không? Nhưng nàng biết, nàng không muốn tiếp cận người Thẩm Cát kia.

Lâm Vân yên lặng nhìn Tô Tịnh Như bỗng nhiên khóc nức nở, trong nội tâm nghĩ, lần sau không thể tới quán cơm này nữa. Lần đầu tới, Hàn Vũ Tích là như thế, lần thứ hai Tô Tịnh Như cũng như thế. Vì sao mỗi lần ăn cơm đều muốn như vậy a? Người ta là con gái, nên Lâm Vân không tốt hỏi. Hiện tại nàng ấy chắc rất khó chịu, nhưng mình làm sao có thể an ủi được nàng?

Tô Tịnh Như khóc một lúc, khi ngẩng đầu lên thì trông thấy Lâm Vân đã bỏ đũa xuống, nhìn mình chăm chăm. Nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Thực xin lỗi, ảnh hưởng tới anh ăn cơm. Do em suy nghĩ tới một chuyện buồn, nên mới như vậy. Bây giờ thì không sao rồi, anh tiếp tục ăn đi.

Tô Tịnh Như nói xong, nhìn Lâm Vân. Tuy đây là lần đầu nàng ở trước mặt một người không phải quen thuộc khóc lóc, nhưng cũng không cảm thấy lúng túng Bởi ở bên cạnh Lâm Vân, nàng luôn cảm thấy sự yên lặng, tự nhiên. Vừa khóc một trận, tâm tình trở nên thoải mái hơn.

- Anh ăn no rồi, chỉ là Tô mỹ nữ, có vẻ như em mới ăn một ít a?

Lâm Vân thấy tâm tình của Tô Tịnh Như đã tốt, trong lòng mới thở phào một cái. Hẳn sợ nhất là nữ nhân ở trước mặt mình khóc.

- Em đã nói đừng gọi em là Tô Mỹ nữ? Còn gọi như vậy em sẽ không khách khí đó.

Tô Tịnh Như ra vẻ trách cứ, cộng thêm nước mắt trên mặt còn chưa khô, Lâm Vân đột nhiên có cảm giác muốn cười. Cô nàng này vẫn chỉ là một thiếu nữ mới trưởng thành mà thôi. Vậy mà suốt ngày bày ra biểu lộ thành thực ổn trọng, không biết nàng ta có mệt không.

Nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt của Lâm Vân, mặt của Tô Tịnh Như càng đỏ hơn, chỉ biết cúi đầu. Chẳng lẽ hẳn đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng mình.

Lại cầm lấy chiếc đũa, dùng sức đút những món ăn cay vào miệng mình.

Lâm Vân nhìn Tô Tịnh Như hung hăng ăn cơm như vậy, không khỏi âm thầm tán thưởng. Cô nàng này có mỹ mạo không thua kém Hàn Vũ Tích chút nào. Làn da trắng nõn, bị ánh đèn màu vàng nhạt chiếu tới, càng có thêm vẻ mờ mờ ảo ảo. Cao quý và thanh nhã kết hợp với nhau, thật là một nữ nhân tuyệt mỹ.

Cảm thấy như Lâm Vân đang nhìn mình, mặt Tô Tịnh Như lại đỏ. Chỉ để ý dùng bữa, không dám ngẩng đầu lên. Nhưng trong lòng thì âm thầm vui mừng. Trực giác lại nói cho nàng biết, lần này là Lâm Vân thật sự nhìn mình, chứ không phải nghĩ tới người khác.

- Anh nói Tịnh Như, em chỉ ăn thức ăn, không ăn cơm, không sợ cay xè lưỡi sao?

Lâm Vân vừa nói xong, Tô Tịnh Như cũng cảm giác vị cay bay thẳng vào cổ họng, liên ho kịch liệt. Đồng thời trong bụng cũng như bị thiêu đốt.

Lâm Vân vội vàng đưa cho Tô Tịnh Như một cốc nước. Tô Tịnh Như uống hết một ngụm lớn, mới hết ho khan. Nhưng trong bụng vẫn không thoải mái.

- Nếu không, chúng ta đi thôi.

Lâm Vân thấy Tô Tịnh Như có chút tâm sự, dù sao đã ăn no cơm, coi như nàng đã hoàn thành mong muốn mời mình ăn cơm a. Giờ thì đưa nàng ấy về. Ngày mai có thể đi tới chỗ Ninh vi xem, thuận tiện hỏi Lão Yêu đã đi chưa.

Mặc dù là Tô Tịnh Như nói mời Lâm Vân ăn cơm, nhưng sau khi ăn xong, vẫn là do Lâm Vân trả tiền. Có lẽ nàng đã quên mình phải là người trả tiền.

Khi ra quán ăn thì đã 12h đêm, một cơn gió lạnh thổi tới, Tô Tịnh Như ôm vai, rùng mình một cái. Lâm Vân thấy thế, vội vàng cởi áo khoác của mình ra, choàng trên người nàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70: Sát Thần

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 71: Anh Trở Về Em Sẽ Ngủ Với Anh

M

ặc cho cả Phần Giang náo lật trời, Lâm Vân tới chỗ công viên lần trước làm vòng cổ tặng sinh nhật cho Hàn Vũ Tích để tu luyện. Cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần của hắn vẫn rất tốt. Truyện được copy tại 4vn

Từ hôm qua gặp Thẩm Quân, chỉ một cái hừ lạnh đã biết tên Thẩm Quân kia sẽ không dám tới làm phiền Hàn Vũ Tích nữa. Nên liền mặc kệ hắn, trực tiếp đứng dậy tới nơi này tu luyện. Nhưng hắn không biết, Thẩm Quân đã bị hắn dọa chảy mồ hôi đầm đìa. Một mực chứng kiến Lâm Vân rời đi, mới bình tĩnh lại, nhưng trái tim vẫn đập thành thịch.

....

Mấy ngày nay thần sắc của Tống Lôi đều rất tiêu tụy. Cả Tống gia đều rơi vào không khí trầm lặng. ‘Ngũ Thái Phi’ bị thất lạc chính là đã kích trí mạng với Tống gia. Họ đã xem băng ghi hình ở nhà ga Phần Giang mấy lần. Chỉ lờ mờ trông thấy bóng lưng của Lâm Vân, còn nữ tặc kia thì hoàn toàn không thấy. Truyện được copy..... tại 4vn

Hiện tại trên người Lâm Vân không có một xu nào. Buổi sáng cũng không có tiền mua thức ăn. Đành phải chuẩn bị tới tòa nhà Kim Thành, sau đó gọi điện thoại cho Tô Tịnh Như, bảo nàng trả lại cái áo khoác cho mình.

Bóng lưng của Lâm Vân đã được Tống Lôi nhìn trong băng ghi hình vô số lần. Thậm chí trong mơ, cũng xuất hiện bóng lưng đó. Không phải nàng có ấn tượng tốt với Lâm Vân, mà là vì Lâm Vân có quan hệ với việc trộm ‘Ngũ Thái Phi’. Có lẽ tìm được hắn, hắn có thể cung cấp một ít đặc thù của nữ tặc kia. Truyện được..... copy tại 4vn

Nhưng khiến Tống Lôi không thể tin được là, hôm nay nàng lại nhìn thấy bóng lưng của Lâm Vân. Dụi dụi mắt, còn tưởng mình nhìn lầm rồi. Hoặc là do nhìn bằng ghi hình quá nhiều mà sinh ra ảo giác. Truyện được copy tại 4vn

Tối hôm qua, xe cảnh sát ở Phân Giang kêu inh ỏi cả đêm, khiến Tống Lôi vốn đã khó ngủ, càng thêm mất ngủ.

- Này...

Mắt thấy bóng lưng của Lâm Vân sắp biến mất, Tống Lôi liền cấp, dùng sức chạy nhanh tới, gọi to Lâm Vân.

Hiện tại là buổi sáng, trên đường cái có rất nhiều xe cộ và người đi đường như vậy, cho dù Lâm Vân nghe thấy tiếng “Này”, hẳn cũng không biết là người khác gọi mình. Hiện tại hẳn chỉ muốn sớm lấy lại đồ đạc. Tuy đi có vẻ thong thả, nhưng tốc độ không hề chậm.

Buổi sáng người đi làm và xe cộ qua lại rất nhiều, mắt thấy Lâm Vân sắp biến mất trong đám người, Tống Lôi cực kỳ sốt ruột, nhất thời không đi tới được bên người Lâm Vân.

- Lão công, anh đừng bỏ em. Ngay cả áo khoác anh cũng không muốn, mà cứ thế bỏ em đi sao? Cho dù anh muốn rời xa em, cũng phải mặc áo khoác vào đã chứ, lão công...

Tống Lôi cực kỳ nóng ruột, mắt thấy trong đám đông chỉ có mỗi Lâm Vân là không có mặc áo khoác, trong cái khó ló cái khôn, liền gọi hẳn là lão công.

Không thể không nói, thích xem náo nhiệt là truyền thống tốt đẹp của người Hoa. Tống Lôi vừa nói một câu “Lão công, anh đừng bỏ em”, cơ hồ ánh

mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào trên người Tống Lô. Khiến dòng người dần dần tụ tập ở phía trước Lâm Vân.

Lâm Vân cũng nghe thấy tiếng kêu này, trong nội tâm âm thầm buồn cười. Chẳng lẽ lại xuất hiện một Trần Thế Mỹ nữa. Tuy nhiên, từ trước tới nay hẳn đều không có thói quen xem náo nhiệt, vẫn tiếp tục không nhanh không chậm đi đường. Truyện được..... copy tại 4vn.....

- Người này thật là, mặc kệ lão bà của mình như vậy, rồi đi mà coi như không có chuyện gì ...

- Đúng vậy a, người xem, còn đeo một cái túi rách nát rời khỏi nhà. Truyện..... được copy..... tại 4vn

- Cô gái kia thật xinh đẹp.

- Chồng bỏ đi, nhưng vẫn còn lo lắng cho chồng không có áo khoác mặc, thật là một cô gái tốt.

- Hừ, loại nam nhân như vậy, cần quái gì, cô gái này cũng thật là, nếu là ta, thì...

....

Thậm chí có người trực tiếp ngăn cản Lâm Vân. Lâm Vân nhìn người ngăn cản mình này, lại nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của những người xung quanh, sao còn không biết là mình bị đồ ọ.

Lâm Vân quay đầu lại nhìn Tống Lô, lập tức nhận ra cô ta chính là nữ tử đeo khẩu trang trên xe lửa, chỉ là hôm nay không đeo khẩu trang mà thôi. Trong lòng tự nhủ nguyên lai là cô ta. Cô ta tìm mình có chuyện gì? Đoán chừng là vì viên ‘Ngũ Thái Ph kia. Hừ, vật kia không phải là ta trộm, rõ ràng lại dùng biện pháp này để gọi ta lại. Truyện ..được.. copy tại 4vn..

Nhưng nhìn thấy có vài thanh niên nhiệt huyết có vẻ như chuẩn bị ra tay trượng nghĩa, trong lòng tự nhủ, mặc dù đạo đức xã hội của Hoa quốc càng ngày càng kém, nhưng vẫn có một ít người nhiệt tâm a. Truyện ..được.. copy tại.. 4vn

Lâm Vân có chút không vui đi tới trước mặt Tống Lôi.

- Cô còn biết ta là chồng cô cơ đấy. Đêm nào cũng không cho ta động vào người cô. Vậy thì ta cần người vợ như cô làm gì? Không cho ta đụng vào còn chưa tính, lại còn câu kết với mấy tên mặt trắng ở công ty làm bậy. Không bỏ đi, ở lại để chịu uất ức à?

Lâm Vân ra vẻ ủy khuất, lớn tiếng trách vấn Tống Lôi.

Người xung quanh nghe Lâm Vân nói vậy, đều lộ thần sắc thì ra là thế. Khó trách người nam nhân này muốn rời nhà mà đi. Cho dù là người khác cũng làm sao chịu được.

- Ta đã nói rồi, các người chỉ biết tin lời một phía, chứ có biết chân tướng của nó như thế nào đâu? Truyện ..được... copy ..tại 4vn

- Vừa nãy ta thấy người nói khác mà?

- Kỳ thực chồng của cô gái kia cũng là tiểu bạch kiểm a, đúng là xá cận cầu viên (Bỏ gần lấy xa), hắc hắc. Truyện. được. copy. tại 4vn.

- Có một người vợ như vậy, ta cũng sẽ không muốn.

- Đúng vậy, thấy không, phải đợi chồng của mình bỏ nhà đi, mới biết hối hận.

...

Sắc mặt của Tống Lôi lúc trắng lúc đỏ. Hàm răng cơ hồ cắn chặt, hận không thể tát cho Lâm Vân một cái. Nhưng thấy Lâm Vân nói xong, lại muốn tiếp

tục rời đi, vội vàng bắt lấy ống tay áo của Lâm Vân:Truyện.. được copy ...tại 4vn...

- Anh đừng đi.

- Không đi thì làm gì? Trở về lại phải ngủ một mình, nhìn cô đi ra ngoài câu kết với kẻ khác sao? Hừ.

Lâm Vân tức giận nói. Nhưng trong lòng ám sượng. Dám đổ vạ cho ta? Hôm nay cho cô biết cái mới là đổ vạ.

Đối với nữ nhân đeo khẩu trang này, hẳn không có chút hảo cảm nào. Cô ta chính là một người chỉ thích tự nhận mình cao cao tại thượng, còn người khác chỉ là rể cỏ mà thôi.

Nếu không phải vì muốn trả lại ‘Ngũ Thái Phi’ cho cô ta, Lâm Vân chẳng muốn cùng cô ta nói nhảm. Đã cô ta muốn đổ vạ cho mình, vậy thì mình đáp trả lại. Loại người này, không trải qua chút giáo huấn, thì còn cho mình là hơn người.Truyện .được .copy .tại .4vn.

- Vậy, chúng ta về trước hẵng nói.

Tống Lôi nhăn nhin tức giận, hận không thể một cước đá bay Lâm Vân. Trông nội tâm còn âm thầm nói, quả nhiên mình không nhìn lầm hẳn, hẳn đích thực là một tên lưu manh.

- Vì sao ta phải về? Thật là kỳ quái. Ta đã nói ra hết rồi, mà không thấy cô cam đoan cái gì cả? Vậy thì ta về làm gì? Để bị cô khinh bỉ sao?Truyện .được. copy tại 4vn.

Lâm Vân phất tay của Tống Lôi, giả vờ muốn đi.

Đám người xung quanh nghe Lâm Vân nói vậy, lại tiếp tục nghị luận. Mà đa số mọi người đều ủng hộ Lâm Vân, còn về phía Tống Lôi, chỉ có ánh

mắt khinh bỉ.

- Anh trở về em sẽ ngủ với anh, không đi thông đồng với tiểu bạch kiểm nữa. Anh đi về với em đi.

Tống Lôi đột nhiên mang theo vè nước nở, dùng sức kêu gào lên. Trong mắt đã tràn đầy nước mắt. Truyện.. được copy.. tại 4vn.

Lâm Vân thấy giáo huấn đã đủ rồi, liền nói:

- Được rồi, vậy thì anh về.

Người xung quanh thấy cặp vợ chồng đã đi xa, nghĩ tới câu nói của người vợ “ Anh trở về em sẽ ngủ với anh”, rất nhiều người đã bật phát tiếng cười hèn mọn bỉ ổi.

Nghe thấy tiếng cười đằng sau, Tống Lôi tức giận đến phát run, nước mắt do ủy khuất đã rơi đầy mặt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ta Đã Có Vợ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 73: Phỏng Vấn

C

on cho rằng, người kia thực sự coi ‘Ngũ Thái Phi’ như đồ bỏ đi...

Tống Lô nói xong, trong lòng nghĩ tới thần thái của Lâm Vân ấy khi ném ‘Ngũ Thái Phi’ cho mình. Còn có ánh mắt của hắn nhìn về mình. Đột nhiên nàng cảm thấy chút ủy khuất. Rõ ràng trên đường cái, trước mặt nhiều người như vậy, hắn lại để cho mình nói ra những lời thật mất mặt. Mặc dù không có ai nhận ra mình, nhưng người này thực quá ghê tởm. Truyện được copy..... tại 4vn

- A, Tiểu Lô, vì sao cháu nghĩ như vậy?

Tống Duy Hà nghe Tống Lô nói vậy, nhìn nàng hỏi.

- Không vì sao cả, chỉ là một loại cảm giác. Kể từ khi biết hắn không phải loại người như vậy, con liền cảm thấy hắn là người không để ‘Ngũ Thái Phi’ vào mắt. Lúc hắn ném ‘Ngũ Thái Phi’ cho con, thần sắc của hắn...Về sau, con thậm chí còn cho rằng viên ngọc là giả. Hơn nữa...

Tống Lô không nói nữa, trong lòng suy nghĩ, “Hơn nữa, người này là một tên không chịu ăn thiệt thòi. Mình chỉ là đồ vạ cho hắn chút xiu, hắn lại làm cho mình bối rối như vậy.” Truyện được copy..... tại 4vn

Truyện được copy tại 4vn

Tống Duy Hà vừa định hỏi “”Hơn nữa” cái gì, nhưng nhìn sắc mặt của Tống Lô có chút không đúng, vội vàng im lặng. Y suy nghĩ, một vật quý trọng như vậy, tùy tiện liền giao cho Tống Lô, chả lẽ hắn và Tống Lô đã

có quan hệ gì? Nhưng loại lời này, y cũng không tốt hỏi. Truyện được copy..... tại 4vn

Truyện được copy tại 4vn

Những người ở đây đều là những người giỏi tính kế, thấy biểu lộ nói chuyện của Tống Lô như vậy, đều có cùng suy nghĩ như Tống Duy Hà. Có mấy người thậm chí cho rằng Tống Lô vì gia tộc, đã hiến thân mình cho người kia. Cho nên bọn họ rất tán thưởng tinh thần này của Tống Lô. Còn về Lâm Vân, thì càng là hận ý.

- Chuyện này tạm thời để qua một bên, người đưa ‘Ngũ Thái Phi’ cho Tống Lô, vô luận là người như thế nào, chắc chắn là người không đơn giản. Từ nay về sau mọi người cẩn thận chú ý hơn. Chuyện này giao cho Tống Hoàng đi làm. Mặt khác, Duy Hà và Khổ ca nhanh soạn ra kế hoạch kỹ càng để giao dịch với gia tộc Rodwell. Tiểu Lô, đợi lát nữa, con đi theo cha.

Tống Duy Sơn nói xong, lập tức dặn dò mọi người đi làm việc của mình. Hiện tại là thời điểm mấu chốt nhất của Tống gia, không thể qua loa được. Truyện ..được.. copy tại.. 4vn

Truyện. được. copy. tại 4vn.

....

Lâm Vân trả lại ‘Ngũ Thái Phi’ cho Tống Lô, liền chẳng muốn quan tâm đến chuyện này nữa. Cơm sáng đến hiện giờ còn chưa ăn. Tuy cũng không phải là rất đói, nhưng trên người không có tiền thì không được.

Lúc Lâm Vân tới công ty, mới biết được cả trụ sở công ty trang phục Hồng Tường đều bận điên lên. Chỗ ngồi làm việc của mình vẫn còn, chỉ là trên mặt bàn có đặt chồng chất đủ loại văn kiện. Không chỉ nói Đường Tử Yên

không ở chỗ này, những người cùng ngành với mình chỉ thấy được Trình Lệ và Vương Từ Từ, những người còn lại đều không có ở công ty.

Hơn nữa, hai người này còn đang nghe điện thoại, không nhìn thấy Lâm Vân đi vào.

Thật vất vả đợi cho Trình Lệ nói điện thoại xong, Lâm Vân mới tranh thủ thời gian hỏi nàng:

Truyện. được. copy. tại 4vn.

- Trình Lệ, đã lâu không gặp, em hình như càng ngày càng đẹp ra thì phải. Những người khác đâu hết rồi? Sao không thấy ai?

Thấy là Lâm Vân, Trình Lệ rất cao hứng:

- A, Lâm vân, không phải anh đang ở Phụng Tân sao? Vì sao lại ở đây?
Truyện ..được.. copy tại.. 4vn

Tin tức Lâm Vân bị cử tới Phụng Tân, vài người trong văn phòng cũng biết. Cho nên nhìn thấy Lâm Vân xuất hiện ở trong này, Trình Lệ mới có chút kỳ quái.

Vương Từ Từ còn đang gọi điện thoại, hình như là giải thích cho một khách hàng cái gì đó. Nàng thấy Lâm Vân trở về, cũng gật đầu cười với Lâm Vân.
Truyện ..được.. copy tại.. 4vn Truyện. được. copy. tại 4vn.

Chuông điện thoại lập tức lại vang lên, Trình Lệ đành phải lại cầm lấy điện thoại nghe. Lâm Vân lại đợi cho Trình Lệ nói chuyện xong. Lâm Vân còn chưa có mở miệng, Trình Lệ liền nói trước:

- Công ty vừa có kế hoạch tiêu thụ sản phẩm mới. Hiện tại, mọi người đều bị phái tới những điểm tiêu thụ, hoặc là phòng quảng cáo. Đường tổng đã

vài ngày rồi chưa tới công ty, bởi lúc này đang là thời điểm mấu chốt. Lâm Vân, anh trở về vừa đúng lúc, chỗ này rất cần anh hỗ trợ.

Trình Lệ vội vàng đơn giản giải thích nguyên do mọi người vắng mặt. Truyện ...được copy ...tại... 4vn

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, ta trở về không phải là làm lao công, ta tới là đòi áo khoác từ Tô Tịnh Như. Vội vàng hỏi:

- Em có số điện thoại của Tô Tịnh Như không?

- Tô đồng? Em làm sao có thể có điện thoại của cô ấy được. Chỉ có Đường tổng là biết thôi. Anh muốn gọi cho Tô đồng làm gì? À, anh trước giúp em một tay. Hôm nay công ty muốn tuyển dụng thêm vài người, bọn họ đã đợi ở phòng khách hơn một giờ rồi. Em và Vương tỷ đều không rút ra được thời gian, anh đi xem hộ em. Hơn nữa, anh là phó phòng của bọn em, anh đi cũng là hợp lý. Hà trưởng phòng đã tới điểm tiêu thu, hôm nay phòng chừng cũng trở về muộn. Truyện được copy... tại 4vn

Trình Lệ tuy biết chức phó phòng của Lâm Vân chỉ là hư danh, nhưng thực sự bận không nổi. Sau khi kế hoạch tiêu thu mới được khởi động, không ngừng có người gọi đến hỏi thăm. Trên cơ bản đều là những cửa hàng tiêu thụ phía dưới.

Lâm Vân thấy vậy, đoán chừng hai người thực sự không có thời gian, đành phải sờ sờ cái mũi, nói: Truyện ...được copy ..tại 4vn

- Được rồi, tuyển chọn như thế nào?

- Nếu hợp cách, thì đưa đơn cho họ điền. Sau đó cho họ trực tiếp tới bộ phận nhân sự báo danh là được. Cảm ơn Lâm phó phòng trước.

Trình Lệ thấy Lâm Vân đã đáp ứng, liền cười với Lâm Vân, rồi đưa cho hắn vài tờ đăng ký và hồ sơ lý lịch.

Lâm Vân không nói gì, lại sờ cái mũi. Chức phó phòng của mình đúng là hư danh a. Một nhân viên yên cầu phó phòng làm việc vốn là bốn phận của hắn, vậy còn phải cảm ơn. Thực sự không biết nói gì.

Thấy điện thoại lại vang lên, Lâm Vân biết điều không hỏi nàng thêm, cầm giấy tờ đi vào phòng khách.

Phòng khách chia làm hai phòng lớn nhỏ, Lâm Vân đi tới thì thấy đã có ba cô gái ngồi ở bên ngoài, đang thảo luận cái gì đó. Bọn họ nhìn thấy Lâm Vân đến, đều im lặng, nhưng thần sắc như muốn nói, cuối cùng cũng tới. Tuy nhiên, khi nhìn vào ánh mắt của các nàng, nhất định là trong lòng suy nghĩ, đây là văn phòng tư vấn áo lót cho nữ, vì sao lại có ột nam nhân phỏng vấn các nàng?

Lâm Vân thầm than một tiếng, không ngờ mới tới nơi này làm một tháng, rõ ràng từ một nhân viên bình thường đã làm tới vị trí phỏng vấn. Nhân sinh biến hóa thật vô thường a.

- Ta gọi tới tên ai, thì người đấy đi vào.

Lâm Vân cầm giấy tờ đi vào văn phòng.

- Trịnh Vũ.

Lâm Vân cầm một bản hồ sơ lý lịch, gọi.

Truyện được copy tại 4vn

Đi vào là một cô gái tuổi chừng hai mươi, làn da rất đẹp, biểu lộ còn mang theo chút ngượng ngùng và câu nệ.

Đánh giá thoáng qua cô bé này, Lâm Vân liền biết cô ta nhất định là một sinh viên mới ra trường.

- Giới thiệu bản thân.

Truyện được copy tại 4vn

- Em là Trịnh Vũ, là sinh viên mới tốt nghiệp ngành tiêu thụ của học viện nông nghiệp Phần Giang. Biết tiếng Anh, và yêu mến ca hát...

Trịnh Vũ nói tới đây, mới nhớ tới những điều này có vẻ như không liên quan gì tới công việc, nên khuôn mặt đỏ lên nhìn Lâm Vân. Thấy Lâm Vân không có ý bất mãn, mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng Lâm Vân thật sự không biết nói gì. Cô bé này giới thiệu như vậy, có là cái gì so với lần mình đi phỏng vấn. Lúc đó, mình nói cái gì mình cũng biết, còn cô bé này chỉ nói biết vài thứ đã xấu hổ rồi. Liền lắc đầu cảm thán.

Thấy Lâm Vân lắc đầu, trong lòng Trịnh Vũ trầm xuống. Quả nhiên là không được thông qua. Hiện tại sinh viên mới ra trường, cơ bản đều dựa vào quan hệ tìm được công việc. Chỉ có rải rác vài người là không tìm được công việc mà thôi.

Truyện được copy tại 4vn

Hơn nữa, trường của mình chỉ là một trường đại học bình thường. Trong nhà cũng không có người làm trong ngành nào, nên công việc càng thêm khó kiếm. Thậm chí, có nơi mình đi phỏng vấn, còn không dám nói ra tên của trường. Bởi vì bình thường, khi họ nghe thấy cái tên học viện nông nghiệp Phần Giang đã trực tiếp đào thải rồi.

Truyện được copy tại 4vn

- Tốt lắm, em đi ra ngoài đi, gọi hộ anh người kế tiếp vào.

Lâm Vân nghe xong Trịnh Vũ giới thiệu, cũng không hỏi thêm gì.

Trịnh Vũ đứng lên, có chút thất thần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 74: Mình Rất Giống Người Xấu Sao?

Ừ

, điền vào cái đơn này rồi tới phòng nhân sự báo danh.

Lâm Vân thấy Trịnh Vũ đi ra ngoài, vội vàng gọi lại nàng, khó hiểu vì sao cô ta không điền vào đơn.

Tr.u.ệ.n.ược co.py tại 4vn

- A, em được tuyển vào công ty làm?

Trịnh Vũ kinh hỉ nhìn Lâm Vân hỏi. Nàng thật sự là cao hứng, mặc dù chỉ là một công việc bình thường, nhưng lại có ý nghĩa trọng đại đối với nàng.

T.ruy.n .đư.ợc co.py .t.ại .4vn

Thấy Trịnh Vũ kinh hỉ như vậy, Lâm Vân cũng có chút đồng tình. Nhớ ngày đó, mình cũng mang theo loại tâm tình này đi phỏng vấn. Mặc dù mình không có bức thiết kiếm việc như Trịnh Vũ. Nhưng không thể nghi ngờ, mình cũng muốn tìm một phần công việc. Trịnh Vũ là sinh viên mới tốt nghiệp, rõ ràng là không thích hợp với công việc quảng cáo. Nhưng ai chả có lần đầu tiên, cho nên Lâm Vân không hề đắn đo mà tuyển nàng vào.

Tru.y.ệ.n đ.ược. copy t.ại .4v.n

- Đúng vậy, em được tuyển vào công ty. Điền đầy đủ vào cái đơn này, giao cho bộ phận nhân sự, anh đã ký tên trên cái đơn rồi. Bộ phận nhân sự ở phòng thứ hai, bên trái phòng khách.

Lâm Vân cười nói với Trịnh Vũ.

Truyện .được copy .tại 4v.n

Trình Vũ cầm cái đơn đi ra ngoài, còn đang suy nghĩ, đây có phải là sự thật. Cho nên quên mất gọi người kế tiếp vào văn phòng.

- Điền Hiếu Phù.

Lâm Vân đợi nửa ngày không thấy ai đi vào, đành phải tự mình gọi.

Đi vào cũng là một cô gái tuổi chừng hai mươi, có đôi mắt rất lớn, tướng mạo thanh tú.

“Điền Hiếu Phù? Cái tên nghe có vẻ quen quen”. Lâm Vân nghĩ lại thì nhớ ra Điền Trung Phỉ trên xe lửa. Con gái của y hình như cũng tên là Điền Hiếu Phù. Nhưng y nói con gái mình là sinh viên đại học y khoa cơ mà? Vì sao lại tới nơi này xin việc?

Truyện .được c.op.y tại 4v.n

- Giới thiệu sơ lược bản thân.

Lâm Vân nhìn cô bé Điền Hiếu Phù này, quả thật có nét giống với Điền Trung Phỉ.

Truyện được copy tại 4vn

- Em là sinh viên sắp tốt nghiệp của đại học y khoa Phần Giang. Ngành học là lâm sàng...

Cô bé này cũng giống như Trình Vũ lúc trước, giới thiệu đến đây thì không nói được nữa. Mình là sinh viên của ngành y, lại tới ngành trang phục xin việc. Cho nên nàng không biết phải giới thiệu bản thân như thế nào.

- A, em học ngành y, vì sao lại tới ngành này xin việc, không phải..

Lâm Vân nói tới đây thì ngừng lại, phỏng chừng không cần nói, Điền Hiểu Phù cũng hiểu điều này.

Khuôn mặt của Điền Hiểu Phù đỏ bừng, cảm giác ngồi ở chỗ này không được tự nhiên.

Tru.yện.. đ.ư.ợc.. cop.y t.ạ.i 4vn.

- Nói lý do của em cho anh nghe. Nhờ đâu, anh sẽ tuyển em thì sao.

Thấy Điền Hiểu Phù có chút khẩn trương, Lâm Vân cười an ủi, hy vọng nàng có thể buông lỏng một chút.

Quả nhiên, nghe Lâm Vân cười an ủi mình, Điền Hiểu Phù mới buông lỏng rất nhiều:

- Cha của em đã giúp em liên lạc với một bệnh viện địa phương. Chỉ là thời gian có chút lâu. Em nghĩ muốn ở Phần Giang làm một thời gian, khi nào cha của em xin được công việc cho em, thì trở về cũng không muộn.T.ru.yện. đư.ợc .co.py tại. 4vn

Điền Hiểu Phù cũng không hy vọng mình sẽ được tuyển, nhưng vẫn nói ra. Bởi vì một phần do Lâm Vân đã hỏi, một phần nàng cảm thấy Lâm Vân rất thân thiết, thậm chí có một loại tĩnh lặng. Loại cảm giác này rất quái dị. Nhưng đã không hy vọng có được công việc này, vậy thì cứ nói nguyên do của mình, cũng không sao cả.

Tr..uy.ệ..n .đư.ợc. c..op.y tại 4v.n

- A, nếu như em có thể tới bệnh viện Phần Giang làm việc, em có nguyện ý làm không?

Lâm Vân đã khẳng định Điền Hiểu Phù chính là con gái của Điền Trung Phi. Đối với Điền Trung Phi, Lâm Vân cho rằng y là một người đáng kết

giao. Cho nên, trong nội tâm liền có ý định giúp cô gái Điền Hiếu Phù này một lần.

- Đó là đương nhiên, nếu như có thể ở lại Phần Giang, em đâu cần phải về Phụng Tân? Chỉ là, một sinh viên bên ngoài như chúng em, muốn lưu lại bản địa làm việc, quả thật khó khăn.

Điền Hiếu Phù rất thành thật nói.

- Vậy, nếu để cho em lựa chọn, em thích đến bệnh viện nào làm?

Lâm Vân tiếp tục hỏi.

- Đương nhiên là bệnh viện Ái Thụy. Tuy nhiên, với bằng cấp hiện tại của em, muốn vào bệnh viện đó làm việc cơ hồ là không thể. Cả khoa của em cũng chỉ có hai người được tuyển vào đó, đều là thông qua người nhà quen biết.

Điền Hiếu Phù không lo lắng gì nói ra. Có thể thấy được trong suy nghĩ của nàng, đã rất nhiều lần muốn vào trong bệnh viện đó làm việc.

- Tốt lắm, anh cho em vào bệnh viện Ái Thụy làm.

Lâm Vân nhìn Điền Hiếu Phù, cười cười nói.

- Anh nói cái gì? Truyện ..đ.ợ.c co.py.. tại 4vn

Điền Hiếu Phù tưởng mình nghe nhầm. Trong lòng tự nhủ, cho dù muốn nói đùa, cũng đừng nói với người gặp mặt lần đầu chứ. Mình đến đây chỉ là phỏng vấn mà thôi, đâu cần châm chọc như vậy.

- Anh nói, nếu như em nguyện ý, anh có thể xin cho em làm việc ở bệnh viện Ái Thụy.

Lâm Vân nói rõ ràng hơn.

Truyện .được .copy tại ..4vn

Điền Hiểu Phù rót cuộc mình bạch mình không nghe lầm. Nhưng nàng không tỏ vẻ mừng rỡ gì cả, mà rất cảnh giác nhìn Lâm Vân hỏi:

- Anh có thể làm được như vậy sao? Hơn nữa, vì sao anh phải giúp em? Em không quen biết anh, nếu như anh có ý khác, thì thôi đi.

Mặc dù Điền Hiểu Phù rất có hảo cảm với Lâm Vân. Thậm chí rất hưởng thụ sự tĩnh lặng trên người hắn. Nhưng một người xa lạ đột nhiên xum xoe mình, trong này hắn là có nguyên nhân. Tuy vào làm cho bệnh viện Ái Thụy là ước mơ đã lâu của mình, nhưng mình tuyệt đối sẽ không bán thân thể để đổi lấy. Cho dù nàng có hảo cảm với người trước mắt này, nhưng dù sao hắn vẫn là người xa lạ.

Lâm Vân dở khóc dở cười, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ mình rất giống người xấu sao?

Truyện. được .copy tại .4vn.

- Em nghĩ quá nhiều rồi. Anh giúp em bởi vì... Bởi vì anh nhìn em thuận mắt thôi, chứ không có ý khác. Như vậy đi, anh viết một bức thư, em đưa bức thư này cho Diệp bí thư là được. Còn như em không tin, thì thôi.

Lâm Vân lấy một tờ giấy trắng, viết vài chữ trên đó rồi đưa cho Điền Hiểu Phù:

- Sau khi ra khỏi đây, giúp anh gọi người còn lại vào.

Truy..ệ.n .đư.ợc. cop.y tại ..4vn

Điền Hiểu Phù cầm lấy tờ giấy Lâm Vân đưa. Thậm chí ngay cả một tiếng cảm ơn đều quên nói. Nhưng nàng biết rõ phỏng vấn đã xong, còn đi ra về sau suy nghĩ cái gì, không ai biết.

Lâm Vân đợi một lúc, vẫn không thấy người còn lại vào. Lắc đầu, trong lòng tự nhủ, sinh viên ngày nay thật là, không biết tôn trọng lời nói của người khác gì cả.

- Chung Khiết.

Lâm Vân đành phải tiếp tục gọi.

T.ru.yệ..n đư.ợc .c.opy ..t.ại .4.vn

Chung Khiết là cô gái lớn tuổi nhất trong ba người, tuổi chừng hơn ba mươi. Tướng mạo không phải là rất đẹp, nhưng nhìn kỹ lại tạo cho người ta cảm giác vũ mị. Xem ra chính là đã làm việc ở bên ngoài nhiều năm. Nàng thoải mái ngồi đối diện với Lâm Vân, chưa giới thiệu đã cười nịnh nọt:

- Anh khỏe chứ, em là Chung Khiết, xin hỏi...

- Lâm Vân, là phó phòng.

Phỏng vấn ba người, người này là người đầu tiên hỏi tên Lâm Vân. Nhưng Lâm Vân trả lời mang theo cái chức vị, làm cho người ta cảm giác như hẳn là người thích biểu hiện bản thân.

.Truy..ệ..n .ược c.o.py tại. 4vn

Quả nhiên Chung Khiết che miệng cười nói:

- Xin chào Lâm phó phòng, thật đúng là tuổi trẻ tài cao a.

Phong tình của nữ nhân thành thực được biểu lộ ra hết.

Lâm Vân xem chừng sắp tới giờ ăn cơm chưa, thuận miệng nói:

- Đó là đương nhiên, à, hỏi một chút, bây giờ là mấy giờ rồi?

Truyện được copy tại 4.vn

Chung Khiết bị Lâm Vân nói vậy có chút sững sờ, còn có người không biết khiêm tốn như vậy. Cho dù không biết khiêm tốn, cũng nên hỏi mình biết làm cái gì, đã làm việc ở đâu, năng lực như thế nào mới đúng. Vậy mà người này lại không hỏi gì liên quan tới công việc, chỉ là hỏi mình mấy giờ rồi. Rơi vào đường cùng, đành nhìn đồng hồ nói:

- Sắp 12h trưa rồi.

- Tốt, được rồi.

Nói xong, Lâm Vân liền đứng lên.

- Lâm phó phòng, phỏng vấn đã xong rồi sao?

Chung Khiết thấy Lâm Vân đứng lên, cũng phải đứng lên theo.

- Ủ, đã đến giờ ăn cơm, đương nhiên là xong. Em ký vào đây đủ vào cái cái đơn này, sau đó tới phòng nhân sự báo danh. Khi nào đi làm thì bọn họ sẽ thông báo cho em sau. Em muốn ăn cơm luôn thì tí tới căn tin ở dưới tầng

Lâm Vân nói xong, vội vàng đi ra ngoài.

Truyện được copy ...tại 4.vn

Chung Khiết ngơ ngác nhìn bóng lưng của Lâm Vân biến mất. Không thể không nói lần phỏng vấn này nàng bị bất ngờ. Nếu không phải vì Hồng Tường là công ty lớn, nàng còn cho rằng mình bị lừa gạt. Phỏng vấn chỉ đơn giản như vậy? Hỏi thăm qua loa vài câu, đã tuyển người vào rồi.

- Uy, xin hỏi ai là Diệp bí thư?

Điều Hiếu Phù trông thấy Lâm Vân vội vã rời đi, mới kịp phản ứng, liền hỏi hẩn.

Truyện ..được copy ..tại 4vn

- Đường nhiên là bí thư thị ủy thành phố Phần Giang rồi.

Lâm Vân nói xong câu đó, thân hình đã biến mất ở đầu cầu thang.

- Cái gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 75: Quyết Định Của Lâm Lộ Trọng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 76: Nếu Anh Ấy Đã Chết, Chị Cũng Chết Theo Anh Ấy

T

ô Tịnh Như ngơ ngác ngồi trong phòng. Tối hôm qua trở về gặp phải phụ thân, tuy bị giáo huấn một trận, nhưng Tô Tịnh Như không để ở trong lòng. Có thể đi ra ngoài ăn cơm với Lâm Vân, lại được đi bộ với hắc một lúc, nàng đã thỏa mãn.

Chỉ là không nghĩ tới, phụ thân lại cấm túc mình, không cho phép mình đi ra ngoài. Chuyện của công ty thì đã chuyển giao cho bác hai của mình, Tô Thiết quản lý. Hơn nữa, phụ thân còn yêu cầu mình trở về Yên Kinh. Phải trở về Yên Kinh, Tô Tịnh Như đương nhiên không muốn.

Kỳ thực, đối với việc bị cấm túc, Tô Tịnh Như không sao cả. Chỉ là đêm qua mặc áo khoác của Lâm Vân, lại quên trả lại cho hắc. Hiện tại cũng không biết hắc ở nơi nào.

Thở dài một tiếng, cầm cái áo của Lâm Vân trên tay, trong nội tâm chỉ muốn có lại cảm giác ở bên người hắc. Nàng định rửa cái áo này của Lâm Vân, nhưng chỉ sợ sau khi giặt xong, hương vị trên cái áo sẽ không còn.

Lấy ra đồ vật trong túi áo khoác, một cái điện thoại di động đời mới nhất, xem ra là khá đắt tiền. Một cái ví rất phình. Tô Tịnh Như âm thầm buồn cười. Trong lòng tự nhủ, Lâm Vân thật là có cá tính. Lại để nhiều tiền mặt trong túi áo như vậy. Hiện tại rất ít người dám làm như hắc. Hơn nữa, nhìn cái ví phình lên như vậy, bên trong chắc không ít.

Tô Tịnh Như hiếu kỳ, muốn nhìn xem Lâm Vân để bao nhiêu tiền mặt trong ví da. Tuy nhiên, khi vừa mở cái ví, nàng liền ngây dại. Không ngờ ở bên trong toàn là giấy, có ghi chữ trên đấy.

Chẳng lẽ hắn không có tiền dùng sao? Chẳng lẽ Tử Yên chưa đưa tiền cho hắn? Đúng rồi, Tử Yên nói là chuyển tới tài khoản của công ty, chẳng lẽ Lâm Vân không có đi lấy tiền? Nếu như không lấy số tiền đó, mà tiền lương của hắn còn chưa phát, có lẽ hắn không có nhiều tiền a. Đúng rồi, tối hôm qua ăn cơm, mình quên không trả tiền. Chắc là hắn đã trả.

Trong suy nghĩ của Tô Tịnh Như, số tiền của công ty đưa kia, Lâm Vân tùy tiện dùng thế nào thì dùng. Có dùng hết cũng không sao cả.

Lại tiếp tục sờ vào cái túi bên trong, cuối cùng mới lấy ra được 100 nguyên tiền mặt và một cái thẻ ngân hàng. Xem ra trên người hắn vẫn có chút tiền, nhưng không nhiều lắm. Vậy thì dùng cái ví da để nhiều tờ giấy như vậy làm gì? Là vì mặt mũi sao? Anh chàng Lâm Vân này cũng thật là, bây giờ còn có ai giả vờ để nhiều tiền trong ví da như vậy nữa. Nhưng Lâm Vân không phải là người thích sĩ diện như vậy a. Mình tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Cẩn thận để túi tiền và điện thoại sang một bên, lục xem ở trong túi áo khác còn có gì không. Lần này thì lục được một cái vòng cổ chế tác rất tinh mỹ. Thoạt nhìn, giống như làm bằng gỗ, nhưng lại không giống. Trên vòng cổ tản mát ra một vầng sáng nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy yên tĩnh mà cao quý.

Mà vầng sáng của vòng cổ hình như chỉ có thể cảm giác ra, chứ không nhìn thấy được bằng mắt thường. Trên đời, lại có vòng cổ như vậy? Vòng này được làm như thế nào?

- Thật sự là đẹp...

Tô Tịnh Như vừa cầm cái vòng cổ trên tay, liền biết mình đã thích nó. Nàng từng nhìn qua vô số châu báu và vòng cổ quý giá nhất thế giới, nhưng so với chiếc vòng cổ này, chúng không là cái gì.

- Không ngờ lại có vòng cổ tinh mỹ, hoàn hảo như vậy...

Bàn tay cầm vòng cổ của Tô Tịnh Như đã run rẩy. Vòng cổ mang theo lực lượng Tinh Vân nhân nhật, khiến đáy lòng của Tô Tịnh Như dâng lên một sự yên tĩnh, đủ loại phiền não rõ ràng biến mất.

Trên vòng vẫn còn mùi của Lâm Vân, chẳng lẽ đây là vòng cổ của Lâm Vân? Nhưng hẳn là con trai à? Mà cái vòng cổ này là để cho nữ đeo. Rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu đeo cái vòng này trên cổ, có thể tưởng tượng được, làn da ở cổ nhất định sẽ tan mất ra vàng sáng mê người. Tô Tịnh Như biết cái vòng cổ này không phải của nàng, cũng không phải đưa cho nàng, nhưng vẫn không cự tuyệt được sự hấp dẫn của nó.

Nhẹ nhàng cầm lấy cái vòng, muốn đeo trên cổ mình, thật sự là rất muốn. Nhưng vừa mới đưa chiếc vòng tới gần cổ, nàng đột nhiên dừng lại.

Nàng rõ ràng cảm giác được, chiếc vòng này đã có người đeo qua. Hơn nữa còn là một nữ nhân cũng vô cùng yêu mến cái vòng. Thậm chí, Tô Tịnh Như còn cảm nhận được sự cố chấp và sự lưu luyến của nữ nhân kia với chiếc vòng.

Nữ nhân kia là ai? Đã yêu mến cái vòng này như vậy, vì sao lại ở trên người của Lâm Vân? Cảm giác của mình gần đây đều rất chính xác, tin tưởng lần này cũng không ngoại lệ. Lặng lẽ bỏ chiếc vòng xuống, sắc mặt của Tô Tịnh Như có chút trắng nhợt.

Vòng cổ này ở đâu ra? Tại sao mình chưa từng nghe nói có nơi nào sản xuất ra vòng cổ như vậy? Mà nhìn hạt châu và sợi dây vòng màu xanh nhật kia,

có vẻ không hợp nhau. Sợi dây vòng này nàng biết, không phải là sợi dây vòng đắt tiền gì, nhưng khi bỏ thêm năm mươi hai hạt châu, nó liền trở thành một cái vòng cổ hoàn hảo.

Lâm Vân.

Hắn lấy chiếc vòng cổ này ở đâu? Chiếc vòng cổ này đã có nữ nhân nào đeo? Nữ nhân đó quả thực là một nữ nhân hạnh phúc a. Nhưng vì sao lại cái vòng cổ mê người như vậy lại không đeo trên người, mà lại ở trong túi áo của Lâm Vân? Nàng ta có quan hệ gì với Lâm Vân?

Tay của Tô Tịnh Như lại run run. Nghĩ tới quan hệ của nữ nhân đó với Lâm Vân, nàng thiếu chút nữa đánh rơi cái vòng cổ xuống đất, sắc mặt thì càng thêm tái nhợt.

.....

Vài ngày rồi Hàn Vũ Tích còn không đi làm. Nàng không có tâm tình gì đi tới công ty làm việc. Nhưng hôm nay, trong một tích tắc nào đó, nàng cảm nhận được mình hình như đã mất đi liên lạc với cái gì đó. Tâm thần khê giật mình mà đứng lên.

Tại sao lại có cảm giác này? Là do mấy ngày nay tinh thần của mình không ổn định sao? Lắc đầu, rót một chén nước sôi, uống vài ngụm, mới cảm thấy khá hơn chút.

Mình đã mất đi nhiều lắm, vòng cổ đã mất, Lâm Vân cũng đi, còn có cái gì lại sắp mất? Đột nhiên nhận ra, mình đã không có gì.

Ôm cái gối dựa vào người, trong nội tâm có chút an ủi, có lẽ còn có cái gối a.

- Tỷ tỷ, không tốt rồi, bác cả và cha thương lượng bảo chị về để thành thân. Hình như là Tần gia ở kinh thành, chủ động tới cầu hôn.

Hàn Vũ Tích chính đang thất thần, Vũ Đình đột nhiên đẩy cửa đi vào. Câu đầu tiên đã khiến khuôn mặt của Hàn Vũ Tích càng thêm trắng bệch.

- Vì cái gì?

Hàn Vũ Tích nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Đình hỏi.

Nhìn ánh mắt có chút lạnh như băng của tử tử, Hàn Vũ Đình cúi đầu, lẩm bẩm nói nói:

- Thực xin lỗi, tử tử, là em không cẩn thận nói việc chị đã ly hôn cho mẹ.

Hàn Vũ Tích và Hàn Vũ Đình cũng không phải do một mẹ sinh ra, mà là chị em cùng cha khác mẹ. Mẹ của Hàn Vũ Tích đã qua đời lúc nàng chỉ có vài tuổi. Lúc đó nàng còn nhỏ, nên không biết nguyên nhân vì sao mà mẹ qua đời. Hàn Vũ Tích đã từng hỏi phụ thân mấy lần, nhưng đều bị phụ thân quát mắng, chỉ nói rằng do mẹ mình mất sớm.

Trong tay của Hàn Vũ Tích chỉ có một bức ảnh đã ố vàng của mẹ, đây là do tiểu cô (em gái bố) trộm được đưa cho nàng.

- Vũ Đình, em cảm thấy làm như vậy rất vui sao? Vũ Đình, chị chưa ly hôn, chị vĩnh viễn sẽ không ly hôn. Đúng vậy, chị có giấy ly hôn, nhưng chị chưa ký, cả đời này, chị cũng không ký vào đó. Chị giữ lại tờ giấy đó, là vì phía trên đó còn có chữ của Lâm Vân.

- Chị yêu Lâm Vân, chị sẽ không rời đi anh ấy. Anh ấy đi rồi, cho dù tới tận cùng trời cuối đất, chị cũng phải tìm ra anh ấy. Nếu anh ấy đã chết, chị cũng chết theo anh ấy. Vũ Đình, em trở về nói với phụ thân, bảo ông ấy coi như chị đã chết, chị đã chết từ ba năm trước rồi...

Hàn Vũ Tích nói xong, sắc mặt càng tái nhợt.

Nhìn tỷ tỷ nói xong liền vọt tới phòng của mình, đóng cửa lại, thậm chí bên trong còn truyền tới tiếng khóc rống. Hàn Vũ Đình đã cực kỳ hối hận. Hối hận mình không nên nói chuyện tỷ tỷ đã ly hôn với mẹ. Hiện tại, khiến cho chị ấy thương tâm như vậy, là lỗi của mình. Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ, tỷ tỷ lại chính miệng nói rằng, chị ấy yêu Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 77: Quyết Định Của Lý Hiếu Thành

P

hần Giang, sơn trang Vọng Nguyệt.

Lý Hiếu Nghiệp đang ngồi cùng với anh cả của mình, Lý Hiếu Thành. Bởi vì ‘Ngũ Thái Phi’ lại xuất hiện ở trong tay của Tống gia. Hơn nữa còn biết ngày mai Tống gia và gia tộc Rodwell sẽ đàm phán ở nhà hàng quốc tế Mỹ Châu. Cho nên Lý Hiếu Thành cùng ngày liền ngồi máy bay đi tới nhà của lão tứ ở Phần Giang, chỉ chậm hơn Tống Duy Sơn 5 tiếng. Đến nơi, y liền vội vàng thương lượng đối sách.

- Lão già Tống Duy Sơn quả nhiên giáo hoạt, chúng ta đều bị ông ta đùa giỡn.

Lý Hiếu Thành vừa ngồi xuống, nghe xong lão tứ báo cáo, liền đoán ra được đây là kế giương đông kích tây của Tống gia. Trong lòng thầm than Tống Duy Sơn thật biết nhẫn nhịn. Đợi tới bây giờ mới đi liên lạc cho gia tộc Rodwell.

- Anh cả, chuyện này có khả năng không đơn giản như vậy. Em phỏng chừng còn có nguyên nhân khác trong đó.

Lý Hiếu Nghiệp nghe anh cả nói vậy, liền phát biểu ý kiến của mình.

- A, chẳng lẽ còn có việc gì ta chưa biết?

Lý Hiếu Thành thấy lão tứ nói như vậy, vội vàng hỏi.

- Căn cứ vào điều tra của chúng ta, mới biết được lúc ấy con gái của Tống Duy Sơn, Tống Lôi cũng ở Phần Giang. Càng xảo chính là, lúc ‘Ngũ Thái Phi’ bị cướp đi, cô ta đồng thời đi Phụng Tân. Hơn nữa, trong tình báo còn nói, con trai thứ hai của Tống Duy Sơn, Tống Hoàng cùng ngày đi Phụng Tân. Nhưng có một điều kỳ quái, đó là hôm sau Tống Lôi lại trở về Phần Giang. Mà Tống Hoàng thì không trở về. Mãi cho tới tận buổi trưa hôm nay mới trở về.

Lý Hiếu Nghiệp kể lại những tin tức mình mới điều tra ra được.

- Ừ, việc này nhất định có liên quan tới ‘Ngũ Thái Phi’. Lão gia hỏa này có chút tâm cơ, làm việc khiến người ta không biết đầu mà lần. Qua việc này, Tống gia có thể nhờ vào đó mà phát lên. Xem ra lúc trước chúng ta giải trừ hôn ước của Danh Sinh và Tống Lôi, có chút vội vàng.

Lý Hiếu Thành nói.

- Nhưng em cảm thấy trong chuyện này khẳng định có vấn đề. Sau khi Tống Lôi trở về Phần Giang, Tống gia liên tục điều tra bằng ghi hình ở nhà ga. Do tưởng ‘Ngũ Thái Phi’ đã bị cướp đi, nên chúng ta không điều tra chỗ đấy. Chỉ là cho rằng, người cướp đi ‘Ngũ Thái Phi’ muốn ly khai Phần Giang, không thể dùng xe lửa rời đi. Em còn vụng trộm cười nhạo cách thức xử lý của Tống gia.

Lý Hiếu Nghiệp nói tiếp.

- Vậy à..

Nghe Lý Hiếu Nghiệp nói vậy, Lý Hiếu Thành lâm vào trầm tư, sau một lát, ngẩng đầu lên hỏi:

- Về sau thì sao?

- Buổi sáng hôm nay, người của chúng ta điều tra được Tống Lôì trên đường cái gọi người khác là chồng. Hơn nữa, người kia cũng thừa nhận. Làm cho người ta khó hiểu chính là, cái người tự nhận là chồng của Tống Lôì kia, còn ở trên đường nói là vì Tống Lôì không muốn cùng giường với hắn, lại còn thông đồng với tiểu bạch kiểm ở công ty, nên mới bỏ đi. Cuối cùng, khi Tống Lôì thừa nhận sai lầm, người kia mới theo Tống Lôì rời đi. Nhưng chúng ta biết rõ Tống Lôì chưa kết hôn, đến việc làm còn chưa có.

Lý Hiếu Nghiệp báo cáo lại tình báo điều tra được từ hôm qua.

- Lại có chuyện này?

Lý Hiếu Thành cũng hồ đồ. Tống Lôì đã kết hôn hay chưa, một gia tộc như Lý gia làm sao lại không biết, không quan tâm. Đến bọn họ còn không biết, thì Tống Lôì chắc chắn chưa kết hôn.

Hơn nữa, khi trở về Tống Lôì còn tới nhà ga tìm băng ghi hình xem ở đó vài ngày. Nếu chỉ là đóng kịch, chỉ cần một ngày là được. Huống hồ, phái người điều tra băng ghi hình cũng không nên là Tống Lôì a. Nói như vậy, chả nhẽ Tống gia đã từng đánh mất ‘Ngũ Thái Phi’? Đã bị mất, làm sao có thể lại tìm được về? Lý Hiếu Thành càng nghĩ càng khó hiểu.

- Sau khi người thanh niên kia chia tay Tống Lôì, không đến ba giờ, toàn bộ người của Tống gia đã hộ tống Tống Lôì về khách sạn. Rồi sau đó là tin tức ‘Ngũ Thái Phi’ xuất hiện và tin tức ngày mai gia tộc Rodwell đàm phán với Tống gia truyền ra ngoài.

Lý Hiếu Nghiệp nói xong kết quả điều tra, sau đó nhìn anh cả Lý Hiếu Thành.

- Còn có một việc. Đó là đêm qua, con thứ ba của Lâm Viễn Chương, Lâm Khải bị người cắt đứt chân tay ngay trước cửa ra vào. Nghe nói hung thủ cũng là một người trẻ tuổi không mặc áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi. Hình như

hung thủ đó có điểm giống với người thanh niên trên đường mà Tổng Lôi gọi là lão công kia.

Lý Hiếu Nghiệp nói ra một tình báo khác.

- Lập tức phái tinh anh đi điều tra người tuổi trẻ kia. Vô luận thế nào cũng phải bắt hãn về đây. Chuyện này ta giao cho người, Hiếu Nghiệp. A đứng rồi, bảo Yamada cũng đi theo.

Lý Hiếu Thành lập tức làm ra quyết định, y linh cảm người thanh niên trẻ tuổi kia chính là mấu chốt của vấn đề. Tuy đã không có khả năng lấy được ‘Ngũ Thái Phi’, nhưng không thể không biết rõ ngọn nguồn câu chuyện. Nếu như người trẻ tuổi kia chính là hung thủ đã đả thương người của Lâm gia, vậy thì y có thể lợi dụng chuyện này hợp tác với Lâm gia.

Thấy anh cả nói xong liền suy tư, Lý Hiếu Nghiệp thức thối xoay người đi ra ngoài an bài. Trong lòng tự nhủ, anh cả chắc rất muốn bắt người thanh niên trẻ tuổi kia. Ngay cả nhân vật số 2 của Lý gia, là Yamada cũng được phái đi.

Yamada là một ninja, y đã từng ở Hoa quốc học tập rất nhiều môn võ thuật. Thậm chí y còn có liên quan tới một vài gia tộc cổ võ. Đồng thời, ninja cũng là những nhân vật khá lợi hại. Nghe nói rất nhiều cao thủ lợi hại hơn họ, nhưng gặp phải bọn họ, đều không may mắn thoát khỏi. Huống chi Yamada còn là cao thủ trong đám ninja.

Lâm Vân đi ra tòa nhà Kim Thành, biết rõ muốn gặp Tô Tịnh Như có chút khó khăn. Muốn về Phụng Tân, nhưng trên người của mình hiện giờ không còn một đồng nào. Xem ra đành phải ngồi lên nóc xe lửa, đi chùa về thôi. Ài, càng sống càng đi xuống thế này.

Đi qua một quán bar có ghi ‘Thiên Thượng Nhân Gian’, Lâm Vân không kìm lòng được nhìn mấy cái chữ sáng trưng này. Lâm Vân trước kia hay đi tới nơi này thì phải.

- Lâm thiếu gia? Ai, lâu lắm rồi không gặp ngài tới đây chơi a. Như thế nào hôm nay lại tới? Đi vào ngồi một lát.

Một nữ nhân xinh đẹp, có cái hông lớn vừa vặn đi ra từ ‘Thiên Thượng Nhân Gian’, trong tay còn cầm một tập văn kiện. Nàng trông thấy Lâm Vân liền lộ ra vẻ kinh hãi, thân mật chào hỏi.

Lâm Vân cau mày lại. Trong lòng tự nhủ, mình không quen với cô nàng này a. Từ lúc Tinh Vân của hắn được hình thành, ngoại trừ những trí nhớ ở đại lục Thiên Hồng, toàn bộ trí nhớ của thế giới này đã biến mất. Cho nên hắn trông thấy nữ nhân này liền không nhận ra. Tuy nhiên, một loại nữ nhân như vậy, đi ra còn cầm văn kiện trong tay, thật có chút quý dị.

- Ai, u, Lâm thiếu gia thật là quý nhân hay quên. Mới bao lâu mà đã quên em rồi. Em là Phương Thúy đây, lúc anh ăn đậu hũ của em, sao không thấy vẻ mặt của anh như hiện tại...

Phương Thúy nói xong liền cười, đi lên nắm lấy cánh tay của Lâm Vân, dẫn hắn đi vào trong.

Trong ấn tượng của nàng, Lâm Vân là một thiếu gia hoàn hảo có tiền, tiền tài đối với hắn chỉ là phù vân. Chỉ cần ôm đùi hắn một đêm, phỏng chừng mình lại có một khoản thu nhập khá khá trong người.

Bị bộ ngực thật to và mềm mại của Phương Thúy đánh vào cánh tay, Lâm Vân rất là thoải mái. Nhưng nghĩ tới nghề nghiệp của nàng, Lâm Vân vẫn là rút cánh tay lại. Hắn không phải là người thanh cao gì, nhưng hắn biết hiện tại mình không có tiền:

- Phương mỹ nữ, trước kia anh có ngủ cùng với em không nhỉ?

- Lâm thiếu gia, nhìn anh nói kìa, anh muốn lên giường với em thì khó gì đâu, đi thôi.

Phương Thúy ngoài miệng rất vui vẻ, nhưng trong lòng lại âm thầm khinh bỉ. Quả nhiên vẫn là hoàn cảnh thiếu gia thô lỗ, không nghề nghiệp, cần gì phải nói trắng ra như vậy? Muốn lão nương lên giường, cũng đơn giản, chỉ cần xem người ra bao nhiêu tiền? Lão nương cũng không phải là loại chỉ ném vài đồng cắc là lên giường.

Lâm Vân âm thầm thở ra. Tuy cô nàng Phương Thúy này không xấu, thậm chí đáng người rất là lời lỗm. Nhưng Lâm Vân không có hứng thú với những nữ nhân như vậy. Nghe nàng ta nói vậy, là biết trước kia mình chưa lên giường cùng nàng, tâm tình mới nhẹ nhàng hơn.

Nếu trước kia đã từng lên giường với cô nàng Phương Thúy này, đối với Lâm Vân mà nói, quả thực là gánh nặng. Bởi vì hắn không phải là loại người ăn xong có thể quệt mồm rời đi. Cho dù là một cô gái làng chơi đi chăng nữa.

Khóe mắt của Phương Thúy mang theo vẻ khinh bỉ và xem thường, Lâm Vân đương nhiên nhìn thấy. Hắn chỉ cười thầm cô nàng Phương Thúy này muốn ăn thiệt thòi. Bởi vì trong người mình chả còn đồng nào để cho cô ta.

Phương Thúy vừa định nói gì đó với Lâm Vân, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

- Cái gì, tốt, người chờ một lát, ta lập tức tới...

Phương Thúy cúp điện thoại, đưa tập văn kiện trong tay cho Lâm Vân, nói:

- Lâm thiếu gia, thực xin lỗi, giúp em cầm hộ đồng văn kiện này. Em đi có chút việc, một lát sau sẽ quay lại.

Nói xong, lập tức chặn một chiếc xe taxi, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 78: Hội Nghị Hưng Đạt

L

âm Vân rơi vào đường cùng đành phải đi vào 'Thiên Thượng Nhân Gian'. Hãn muốn tìm một chỗ ngồi đợi cô nàng Phương Thúy kia trở về. Còn chưa biết nàng ta muốn đi bao lâu, nên chẳng cần phải làm khổ đôi chân.

- Tiên sinh, ngài khỏe không, mời...

Nữ tiếp viên còn chưa dứt lời, đã bị thanh âm của một nam tử trung niên cắt đứt.

- Tưởng ai, hóa ra là Lâm thiếu gia đại giá quang lâm. Hoan nghênh! Hoan nghênh! Lâm thiếu gia, mời đi lên tầng.

Nữ tiếp viên nhìn thấy quản lý tự mình tới chào hỏi Lâm Vân, liền tranh thủ tránh sang một bên.

- A, không cần, ta chỉ ngồi đây đợi người một lúc thôi, rồi sẽ đi, người cứ bận việc của người đi.

Lâm Vân nói xong, trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, nhắm mắt không nói gì nữa.

- Tốt tốt, ngài tùy tiện, Tiểu Duy, đi lấy một ly café cho lâm tiên sinh.

Người trung niên ra lệnh cho nữ bồi bàn lấy café cho Lâm Vân, rồi rời đi. Trong lòng y còn đang suy nghĩ, không phải nói Lâm Vân của Lâm gia đã đi rồi sao? Hai năm không thấy, hôm nay gặp lại, thấy hãn cũng bình

thường a? Chẳng lẽ khỏi bệnh điên rồi. Nhưng nhìn biểu lộ của hắn, có vẻ như không muốn ai làm phiền.

Lâm Vân ngồi bất động, vận chuyển Tinh Vân tu luyện. Trong chớp mắt đã qua hai giờ, lúc mở mắt ra, thì vẫn chưa thấy Phương Thúy về. Lâm Vân sở dĩ giúp Phương Thúy, bởi vì hắn nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ của Phương Thúy khi nhận được cú điện thoại kia. Nhưng hắn không muốn phải chờ thời gian quá dài, làm trễ mất chuyến xe lửa.

Mở văn kiện trong kẹp giấy, hóa ra là tài liệu chế tạo sản phẩm mới. Nhìn thoáng qua, có vẻ như là muốn pha chế ra một loại dược liệu mới, có tác dụng chống bệnh tim. Nhưng nhìn phương trình hóa học và thành phần thuốc trong đó, liền biết tài liệu này có vài chỗ sai lầm.

Nếu theo tài liệu này chế tạo thuốc, cùng lắm là ăn không chết người mà thôi. Hơn nữa thành phần của nó không hề rẻ chút nào. Mua về uống cũng chỉ là tốn tiền. Hơn nữa, ở phương trình cuối rõ ràng bị kẹt.

Lâm Vân nhàn rồi nhàm chán, lấy cái bút kẹp ở đó, viết viết lên chỗ trống. Hắn loại bỏ toàn bộ phương trình hóa học. Thậm chí 60% thành phần dược liệu đều bị Lâm Vân đổi đi.

Hơn một giờ sau, nhìn những thứ mình ghi một lượt, mới thỏa mãn. Nếu như làm theo những gì mình ghi trong này, không nói tới việc chữa trị khỏi bệnh tim. Mà còn có tác dụng phòng ngừa đau tim cho những người không bị bệnh. Hắn làm như vậy coi như là hỗ trợ nữ tử phong trần này một lần.

Nhìn thời gian đã nhanh 7h, Lâm Vân chẳng muốn đợi nữa, chuẩn bị đưa tập tài liệu giao cho nữ tiếp viên rồi đến nhà ga.

Lâm Vân vừa đứng lên, Phương Thúy đã vội vàng từ bên ngoài vọt tới. Trông thấy Lâm Vân đứng lên, trong nội tâm rất kinh ngạc với tính cách kiên nhẫn của hắn. Nàng còn tưởng rằng Lâm thiếu gia đã sớm vứt chỗ tài liệu cho quán bar. Không nghĩ tới hắn vẫn còn chờ mình.

Trong mắt hiện lên một tia xin lỗi, đi tới, tiếp nhận văn kiện trong tay của Lâm Vân. Rất là không ý tứ nói với Lâm Vân:

- Thực xin lỗi, hôm nay không thể giúp anh. Nếu không lần sau anh đến, em lại bồi tiếp anh.

- Ủ, lần sau nếu tới anh sẽ gọi em. Tạm biệt.

Lâm Vân cười nói, tranh thủ thời gian đi ra ngoài, nào có nửa điểm lưu luyến.

Nhìn Lâm Vân rời đi, Phương Thúy lần đầu tiên có hảo cảm với vị thiếu gia hoàn khố này. Quyết định lần sau nếu hấn tới, không chặt chém hấn quá nhiều. Sau đó, nàng cũng vội vàng rời đi.

.....

Hy vọng cuối cùng tìm được Lâm Vân từ người vợ của hấn là Hàn Vũ Tích cũng bị cắt đứt. Trong nội tâm Trương Tuyên thất vọng vô cùng.

Trong phòng họp chủ tịch công ty điện tử Hưng Đạt, cơ hồ toàn bộ nhân viên cao tầng của công ty đều có mặt. Nghe Trương Tuyên báo cáo kết quả điều tra, mọi người đều im lặng không nói gì. Có người thậm chí nhớ tới một câu của người xưa “Cơ hội đặt ở trước mặt không biết quý trọng, khi mất đi, mới biết hối hận”

Buồn bực nhất chính là tổng công trình sư Đàm Ái Hoa. Tuy rất căm tức Trương Tuyên nhưng y cũng biết việc này không thể trách nàng ấy. Hơn nữa, về sau nàng ấy cũng đã tận lực đi tìm, chỉ là kết quả khiến người ta thất vọng mà thôi.

Hiện tại Trương Tuyên không nghĩ tới Lâm Vân ở đâu, mà đang nghĩ tới ánh mắt khổ sở vì chờ đợi của Hàn Vũ Tích. Tuy rất bội phục tài năng của

Lâm Vân, nhưng không tán thành việc làm của Lâm Vân với Hàn Vũ Tích. Thầm nghĩ, người này thật sự là phúc khí, có một người vợ xinh đẹp như vậy lo lắng cho hắn. Vậy mà hắn lại không biết quý trọng. Còn bỏ nhà đi ra ngoài.

Có phải Hàn Vũ Tích động lòng vì tài hoa của hắn không? Chẳng lẽ những người tài hoa đều có tính cách cổ quái như vậy? Vợ đã ở chợ việc làm tuyển dụng nhân viên, còn chồng thì đi khắp nơi xin việc, lại còn không có hồ sơ lý lịch nữa.

- Trương Tuyền, cô cảm thấy kế tiếp nên làm thế nào?

Hồ Tiểu Đông không phải là người liên quan trực tiếp tới việc này, nên vừa mở miệng là hỏi Trương Tuyền có kế hoạch gì mới không.

- Kẻ không biết quý trọng như hắn, đi thì đi, làm gì phải....A, không phải, tôi đang nghĩ Lâm Vân sớm muộn gì cũng phải trở lại. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần liên lạc với vợ của hắn là có thể tìm thấy hắn.

Thần sắc của Trương Tuyền có chút xấu hổ. Một hội nghị trọng yếu như vậy, nàng còn đang vì Hàn Vũ Tích suy nghĩ. May mắn còn chưa nói nói nốt “trợ giúp Hàn Vũ Tích”.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều kỳ quái nhìn Trương Tuyền. Đặc biệt là Đàm Ái Hoa, càng không vui. Trương Tuyền lúc nói chuyện đổi giọng, mọi người đều nghe rõ.

- Tốt lắm, đã như vậy, Trương Tuyền vẫn tiếp tục giữ liên lạc với vợ của Lâm Vân. Đàm công, anh xem có thể sửa chữa cái mạch điện do Lâm Vân thiết kế kia được không? Không cần phải mất hắn tạp âm, chỉ cần giảm một nửa tạp âm là coi như thành công rồi.

Hồ Tiểu Đông hướng Đàm Ái Hoa hỏi.

- Tôi đã hết sức rồi, ai, người kia là thiên tài, thiên tài a...

Đàm Ái Hoa nói xong thở dài một hơi.

- Nếu đã vậy, Đàm công lập tức dẫn đầu đội nghiên cứu tiến hành tu chỉnh mạch điện kia. Trương Tuyền tiếp tục phụ trách tìm ra Lâm Vân. Những người còn lại thì khi giao dịch với công ty bên ngoài, có thể để ý thoáng cái xem Lâm Vân có làm việc ở đó không.

Hồ Hiếu Đông thấy mọi người không đưa ra được ý kiến gì hữu dụng, dứt khoát đưa ra phương án của mình.

- Hồ tổng, làm như vậy có thể hay không khiến tiến độ nghiên cứu sản phẩm mới của chúng ta chậm hơn không? Vạn nhất công ty của chúng ta không nghiên cứu được cái mạch kia, mà sản phẩm của chúng ta vì thế mà chịu ảnh hưởng. Thì đúng là cái được không bù cái mất.

Nói chuyện là Trần Bình, quản lý phòng tiêu thụ.

- Ảnh hưởng nhất định là có. Cho nên lão Đàm cũng phải rút thời gian cải thiện sản phẩm chính của công ty chúng ta. Không thể đều đem trứng gà bỏ vào một cái rổ được. Về việc nghiên cứu mạch điện kia, là việc công ty chúng ta bắt buộc phải làm. Bởi vì, hiện tại thị trường cạnh tranh rất khốc liệt, mà thị phần của công ty chúng ta càng ngày càng bị thu hẹp. Nếu như không có một sản phẩm đi đầu về công nghệ, trong tương lai, công ty của chúng ta sẽ gặp phải khó khăn.

Chủ tịch Vạn Quốc Bân tổng kết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 79: Theo Dõi

M

ay ngày nay, tâm tình của Trương Tuyền không được tốt. Trải qua cuộc họp hôm nay, nàng càng khó chịu. Ở cuộc họp, Đàm tổng công cho rằng mình không tận tâm đi điều tra. Thậm chí còn nói rằng, mình không quan tâm tới việc Lâm Vân có tới công ty Hưng Đạt làm việc hay không.

Nhưng chỉ có nàng biết rõ, mình đã tận lực rồi. Thậm chí hận không thể mở trái tim ra cho mọi người nhìn.

Quán cafe Hắc Cát là nơi mà Trương Tuyền hay tới sau khi ly hôn. Bởi vì tâm tình không tốt, nên cũng lười về nhà nấu cơm. Đi thẳng tới quán cafe Hắc Cát, gọi một cốc Cappuccino, nhắm nháp hương vị đẳng đẳng của nó.

Ngồi được một lúc. Trương Tuyền mới điều chỉnh được tâm tình. Đang chuẩn bị về nhà, thì từ bên ngoài có bốn nam tử mặc áo đen, tới một bàn bên cạnh Trương Tuyền ngồi. Do thiết kế của quán, cho nên mỗi bàn được ngăn cách bởi một tấm bình phong.

Nhưng chỉ cần từ khe hở nhìn khí chất lạnh buốt của những người kia, liền biết họ thuộc hạng người không dễ chọc. Nhất định là người của xã hội đen mới có khí thế như vậy. Trương Tuyền vì sợ hãi nên không dám đứng dậy đi qua bọn họ.

Người bán hàng trông thấy bọn họ cũng rất là sợ hãi. Tranh thủ thời gian tiến lên. Hỏi bọn họ uống gì. Một người trong đó khoát tay, người bán hàng liền vội vàng rời đi rất xa.

Bốn người vừa ngồi vào chỗ, thì có tiếng điện thoại vang lên.

- Đã tra được rồi. Hắn mới từ “Thiên Thượng Nhân Gian” đi ra, không mặc áo khoác, chỉ mang theo một cái ba lô màu xanh nhạt.

Một người thu hồi điện thoại, nói với đồng bọn.

- Vậy nên động thủ hay là tiếp tục theo dõi.

- Trước cứ theo dõi đã. Nhìn xem hắn đi tới nơi nào. Hắn đã rơi vào sự giám sát của chúng ta, cho dù hắn biết bay cũng không thể thoát được. Đi thôi.

Mấy người kia vừa đến, lại vội vàng rời đi.

Trương Tuyền thấy bọn họ đi ra khỏi quán, mới đứng dậy đi theo. Đột nhiên nàng có cảm giác, những người này nói về Lâm Vân. Bởi vì lần trước nàng gặp Lâm Vân, hắn cũng mang theo cái ba lô màu xanh nhạt, hơn nữa cách ăn mặc cũng rất kỳ quái.

Những người này có vẻ như có lai lịch. Nếu như bọn họ nói chính là Lâm Vân, vậy thì Lâm Vân có quan hệ như thế nào với bọn họ? Lần trước gặp Lâm Vân, nàng có thể đoán ra hắn chỉ là một người dân bình thường sinh hoạt trong thành phố. Vì sao lại bị nhóm người này theo dõi? Hơn nữa, trong bốn người, còn có một người nói tiếng mà nàng nghe không hiểu, chắc không phải là người Hoa.

Trương Tuyền vừa đi ra quán café thì thấy một cỗ xe Audi màu đen đi tới. Bốn gã nam tử rất nhanh lên xe.

Biết được tin tức về Lâm Vân, Trương Tuyền rất hưng phấn. Mặc kệ những người này tìm Lâm Vân có chuyện gì, nhưng cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua. Liền tranh thủ thời gian lái chiếc xe Matsuda đi theo sau.

Quả nhiên, chiếc xe Audi kia đi tới “Thiên Thượng Nhân Gian”. Mặc dù đi ở đằng sau xe Audi khá xa, nhưng Trương Tuyền đã nhìn thấy một người đeo ba lô đi ra quán bar. Nhìn bóng lưng kia thì đúng là Lâm Vân. Trong nội tâm rất là hưng phấn, thậm chí quên luôn mình đang theo dõi xã hội đen.

- Hắc Đầu, mục tiêu đã phát hiện, chỉ là có một chiếc xe Matsuda đi theo chúng ta.

Lái xe là một nam tử có dáng người cao to, y đang nói chuyện với một nam tử mặt đen.

- Hừ. Tứ Bì, lần sau người nói chuyện phải cẩn thận một chút. Người theo dõi chúng ta có vẻ như là nghe lén được chúng ta nói chuyện mà đi theo. Câu Tử, lập tức ghi lại biển số xe của xe kia. Lão Tam, chặn chiếc xe đó lại, quay về sẽ tính sổ.

Tên nam tử mặt đen quyết đoán phân phó.

- Đã rõ, Hắc Đầu.

Câu Tử là người gầy gầy, y nghe theo lời phân phó của Hắc Đầu, dùng điện thoại ghi lại bảng số xe của Trương Tuyền.

Còn người lái xe được gọi là Lão Tam kia cũng nói:

- Vâng, Hắc Đầu.

Y đột nhiên dừng xe lại, rồi từ từ lùi về phía bên phải. Từ đầu đến cuối chỉ có một nam tử có vẻ mặt hung ác, là vẫn ngồi nguyên một chỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Tuyền thấy chiếc xe Audi đột nhiên phanh lại, rồi đảo bánh lui về phía sau. không hề có ý đỗ xe. Liền nhớ tới mình là đang theo dõi người ta,

mà nàng thì đang chuẩn bị vượt qua chiếc Audi tới ngăn lại Lâm Vân.

Bị phát hiện rồi? Nhìn chiếc xe kia lùi lại có vẻ như là cố ý. Không nghĩ nhiều thêm nữa. Trương Tuyên vội vàng đánh tay lái sang trái, oanh một tiếng, chiếc xe Matsuda lập tức đâm vào lan can ở ven đường, lao lên đường cho người đi bộ mới dừng lại. May mắn đoạn đường này không có ai, bằng không sẽ phát sinh tai nạn xe cộ.

Trương Tuyên bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Vội vàng xuống xe nhìn, thì thấy phía trước của xe Matsuda đã bị vỡ nát. Khi ngẩng đầu nhìn cổ xe Audi kia, thì đã không thấy bóng dáng. Lâm Vân cũng không nhìn thấy. Xem ra là đi sang đường khác rồi. Lúc này, Trương Tuyên mới biết mình đã chọc phải ổ kiến lửa. Tuy rất muốn đuổi theo Lâm Vân. nhưng do sợ hãi nên không dám.

Nàng không khỏi lo lắng cho Lâm Vân. Qua hành động cơn đồ vừa rồi, đủ biết bọn họ không có hảo tâm gì với Lâm Vân. Như thế nào Lâm Vân lại đắc tội với những người như vậy? Chẳng lẽ...Trương Tuyên đột nhiên nghĩ tới, có phải do tài năng của Lâm Vân đã bị phát hiện, và những người này tới là để bắt cóc hẳn? Nghĩ tới đây, thân thể không nhịn được rùng mình một cái.

Không được, Lâm Vân gặp nguy hiểm, phải gọi điện thoại báo cho Hàn Vũ Tích. Trương Tuyên lấy điện thoại, đang chuẩn bị gọi cho Hàn Vũ Tích, thì lại sững sờ. Cho dù mình gọi cho Hàn Vũ Tích thì thế nào? Gọi cho nàng ta chỉ khiến nàng ta lo lắng mà thôi. Thậm chí ngay cả nàng ấy cũng bị liên lụy vào. Chẳng lẽ Hàn Vũ Tích có năng lực để cứu chồng của nàng ấy?

Để cho nàng ấy lo lắng suông không bằng đừng nói cho nàng ấy biết. Nếu không báo cảnh sát? Trương Tuyên lại do dự. Báo cảnh sát có tác dụng không? Nếu những người này sợ cảnh sát, thì bọn họ đã không đụng xe của mình rồi.

Trương Tuyền lâm vào hoàn cảnh khó. Thật lâu sau mới kịp phản ứng, bây giờ không phải là thời điểm lo lắng cho người khác, mà nên lo cho mình. Những người này nhất định là vì theo dõi Lâm Vân, không có thời gian để quan tâm tới mình. Một khi họ bắt được Lâm Vân, như vậy nạn nhân kế tiếp chính là mình.

Trương Tuyền lần nữa rùng mình. Gọi điện thoại cho cửa hàng sửa xe tới kéo xe của mình đi, rồi vội vã trở về. Nàng phải nghĩ ra biện pháp. Những người đã dám đụng xe của mình, như vậy muốn tra ra mình thì rất đơn giản. Hiện tại nàng phải nghĩ biện pháp để thoát khỏi bàn tay của những người này.

Lâm Vân đi ra “Thiên Thượng Nhân Gian” không lâu, liền biết mình đã bị hai chiếc xe theo dõi. Nhưng hắn lại chứng kiến chiếc xe Audi lùi lại đụng vào chiếc xe Matsuda. liền minh bạch hai chiếc xe này không phải cùng một tổ chức.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh, tăng nhanh cước bộ, chuyển hướng sang chỗ khác. Cỗ xe Audi sau khi ngăn cản được xe Matsuda, nhìn thấy Lâm Vân tăng tốc, liền không dây dưa với Trương Tuyền nữa, mà đuổi theo sát Lâm Vân.

Nhìn cỗ xe Audi quả nhiên đi theo. Lâm Vân lại đi nhanh hơn về phương hướng nhà ga, nhưng chỗ hắn tới là chỗ mà hắn nhảy xuống xe lửa lần trước.

Trông thấy người thanh niên kia không có đi vào nhà ga, mà càng đi càng lệch, vài người trong xe đều âm thầm cao hứng. Người càng tới chỗ vắng vẻ càng tốt, đỡ bị người chứng kiến. Xe Audi không nhanh không chậm đi theo Lâm Vân. Lâm Vân càng đi càng lệch, càng ngày càng nhanh. Mắt thấy trời sắp tối. Lâm Vân liền đứng lại ở chỗ nhảy xuống xe lửa lúc trước.

“Đã sắp tối rồi mà các người còn làm phiền ta, vậy thì ta sẽ thanh toán luôn các người một thể”

Lâm Vân âm thầm tự nhủ.

Thấy người thanh niên rõ ràng có vẻ như đang chờ bọn họ, Hắc Đầu liền có dự cảm không tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 80: Giết Chóc

Đ

ã đến đây thì ra đi, lát nữa lão tử còn muốn bắt xe lửa.

Lâm Vân xoay người, lạnh lùng nhìn chiếc xe Audi cách đó không xa.

Quả nhiên không phải là kẻ tầm thường. Nghe thấy người thanh niên kia dám kiêu ngạo nói chuyện với bọn họ như vậy, trong lòng liền biết đó một người lợi hại. Tuy nhiên, bên mình có năm người, còn có một ninja như Yamada, căn bản hông cần phải sợ người thanh niên này.

- Đi lên.

Hắc Đầu quát khê một tiếng, bốn người mặc áo đen đi ra xe Audi, lao tới vây quanh Lâm Vân. Ánh mắt của Lâm Vân co rút lại, liền biết những người này là cao thủ.

Nhưng hắc cổ kỵ không phải là những người vây quanh này. Bốn người này mặc dù không sai, nhưng còn chưa để cho Lâm Vân chú ý. Hắc cảm thấy rõ ràng có năm người, nhưng chỉ có bốn người đi ra.

Mặc dù mình còn chưa hình thành một sao. Tinh Thức không thể phóng ra ngoài, nhưng vẫn còn có cảm giác. Lúc chiếc xe vừa tới hắc là năm người. Nhưng bốn người này đi ra, người thứ năm, hắc lại không có cảm thấy sự tồn tại của y, chỉ ẩn ẩn có một cảm giác nguy cơ.

Lâm Vân xuất ra 20% tinh lực chú ý tới bốn tên nam tử này, còn 80% tinh lực thì để chú ý người kia.

Hắc Đầu đi thẳng tới chỗ của Lâm Vân, cách 3m thì dừng lại. Ba người kia thì tản ra xung quanh, bao vây Lâm Vân lại.

- Ta không biết người là ai. Hiện tại nếu như người nguyện ý đi cùng với chúng ta một chuyến, chúng ta sẽ không có bất cứ hành động gì mạo phạm người.

Hắc Đầu nhìn ra Lâm Vân khó đối phó, một bên nói nhảm, một bên xem biểu hiện của Lâm Vân.

Lâm Vân cũng không trả lời, trực tiếp giơ chân lên đá tới, tốc độ nhanh vô cùng. Hắc Đầu trông thấy ánh mắt khinh thường của Lâm Vân, lập tức tránh qua một bên. Lâm Vân thấy Hắc Đầu không ngờ tránh được một cú đá của mình, trong nội tâm không khỏi thầm khen.

Vốn chỉ cho rằng cái tên chưa xuất hiện kia mới đáng để mình sử dụng bản lĩnh. Không nghĩ tới, cái tên thoát nhìn bình thường này, lại có thể tránh được một cước của mình.

Thấy Lâm Vân ra chân, ba người bên cạnh không chút khách khí tấn công Lâm Vân.

Hắc Đầu thì âm thầm kinh hãi. Y đã đánh giá người trước mắt này rất cao, không nghĩ tới hẳn còn lợi hại hơn suy nghĩ của mình. Vừa nãy né được một cước, là do y vô tình làm được. Hơn nữa, y cảm giác người này còn chưa xuất ra toàn lực.

Tên nam tử có dáng người trung đẳng kia, cầm lấy một con dao găm đâm vào eo của Lâm Vân. Thẳng đến khi con dao găm tới chỗ eo. Lâm Vân mới nhanh chóng tránh ra. Đồng thời bắt lấy cổ tay của y, dùng sức bóp. Chỉ nghe thấy tiếng kêu kệt vang lên, cổ tay của tên nay lập tức bị bóp nát. Lâm Vân túm lấy dao găm, ném đi. Đồng thời tung cú đá vào phần áo của tên này.

Tên nam tử có dáng người trung đẳng ngay lập tức bị đá bay xa mấy mét. Lúc rơi xuống đất đã không nhúc nhích. Hiển nhiên là đã chết. Cùng lúc đó, cũng vang lên tiếng kêu của nam tử tấn công bên phải Lâm Vân. Tấn công chính diện Lâm Vân là Hắc Đầu và một tên nam tử khác. Hai người trông thấy tên tấn công bên phải Lâm Vân ôm cổ họng, kêu hai tiếng xong liền té xuống. Ở cổ của y có cắm một con dao găm.

Đối với những kẻ muốn lấy tánh mạng của mình. Lâm Vân chưa bao giờ lưu tình.

Hắc Đầu hít vào một hơi. Vừa nãy trông thấy tốc độ ra chân của Lâm Vân, hẳn đã đánh giá cao Lâm Vân rồi, thật không ngờ vẫn là đánh giá thấp người này. Trong nháy mắt, lão Tam và Câu Tử đã bị chết trong tay của hắn.

- Tứ Bì, lấy súng ra.

Còn chưa nghe Hắc Đầu nói xong, Tứ Bì đã để tay vào áo trong, xem ra y chuẩn bị rút súng. Lâm Vân làm sao có thể cho y cơ hội lấy súng. Nhanh chóng tiến lên, liên tục xuất cước.

Tứ Bì vừa cầm súng trên tay, đã bị Lâm Vân đá bay. Còn khẩu súng thì như có mắt, trực tiếp văng ra đập vào bàn tay cũng đang định rút súng của Hắc Đầu. Lại một tiếng “Lạc”, bàn tay cầm súng của Hắc Đầu bị vỡ nát.

Hắc Đầu đổ mồ hôi lạnh cả người. Trong nội tâm liền biết mình đã phải thiết bản. Tuy y đã trà trộn trong giang hồ đã nhiều năm như vậy, nhưng còn chưa thấy ai khủng bố như người thanh niên trước mắt.

Lâm Vân đá gãy cổ tay của Hắc Đầu, lại thêm liên hoàn cước đá vào ngực của Tứ Bì. Khí lực từ đôi chân của Lâm Vân rất lớn. Tứ Bì kêu lên đau đớn, lão đảo lui ra đằng sau mấy bước, nhổ một ngụm máu mới ngã xuống tử vong.

Lâm Vân vừa đánh vừa suy nghĩ vì sao tên thứ năm còn chưa có xuất hiện. Lâm Vân đang định một cước thu thập nốt tên Hắc Đầu. Đột nhiên hắn cảm giác được một sự nguy hiểm xuất hiện ở lòng bàn chân. Lâm Vân không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy lên, đồng thời lẳng không bay ra ngoài 6m.

Một cái bóng màu đỏ cực kỳ đáng sợ bay lên từ chỗ đứng cũ. Đây là cái quỷ gì vậy mà lợi hại như vậy? Lâm Vân còn chưa ổn định thân hình, lại phanh một tiếng. Cơ hồ là cùng lúc với tiếng súng nổ. Lâm Vân đã tránh sang một bên.

Nhưng viên đạn vẫn bắn trúng vào vai trái của hắn.

Hắc Đầu tuy bắn trúng Lâm Vân, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi vô cùng. Đây là võ công gì vậy? Có thể ngay lập tức lướt ngang một bên.

Lâm Vân không nghĩ nhiều, trực tiếp đá văng con dao găm vốn cắm vào yết hầu của một tên. Lại lẳng không đá bay dao găm. Dao găm như có mắt, chính xác đâm xuyên qua cổ họng của Hắc Đầu.

Hết thấy động tác chỉ diễn ra trong tích tắc. Chỉ trong thời gian ngắn. Lâm Vân đã giết chết 4 người, nhưng trên người cũng bị vết thương do khẩu súng. Người thứ năm kia chỉ xuất hiện lần thứ nhất ở dưới chân mình, về sau lại không cảm thấy sự tồn tại của y.

Lâm Vân biết người thứ năm này mới là cái tên nguy hiểm nhất. Tuy y không lộ mặt ra, nhưng chính vì thế mà càng uy hiếp hơn. Vừa rồi cái bóng màu đỏ ở xuất hiện dưới chân mình, còn khiến cho mình có cảm giác hồi hộp và một khí tức chết chóc. Chỗ cái bóng màu đỏ xuất hiện vừa nãy, hiện tại là một vũng màu đen.

Lẳng lẳng đứng nguyên một chỗ, đồng thời vận chuyển lực lượng Tinh Vân cầm máu ở bả vai, chỉ là sắc mặt hắn có chút trắng bệch. Với thực lực của hắn hiện tại, còn chưa đủ để tránh thoát tốc độ của viên đạn. Muốn làm

được điều đấy, ít nhất hẳn phải tạo được Tinh Hồn. Thậm chí đạt tới một sao mới có thể.

Lâm Vân đứng bất động, xung quanh yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu và một hai tiếng còi của xe lửa. Có lẽ chỗ này vẫn là khu phân tuyến với nội thành.

Nhưng tên thứ năm đánh lén mình một lần, thủy chung vẫn chưa xuất hiện. Không biết cái bóng màu đỏ lúc này là cái gì, có thể chui xuống dưới đất rồi đánh lén mình. Tuy nhiên, hẳn không tin người này là một người tu đạo. Đã không phải là tu đạo, vậy công kích của y là từ đâu tới?

Không có cảm giác nguy hiểm nào, chẳng lẽ người kia đã đi rồi? Hay là y ẩn nấp sát khí để mình không nhận ra? Lâm Vân mê hoặc, nhưng rất nhanh ánh mắt của hắn trở nên ngưng tụ. Hắn đã cảm thấy vị trí của người kia.

Xung quanh đều có tiếng côn trùng kêu lên gọi bạn tình, nhưng phía sau của mình rõ ràng lại không có. Lâm Vân đi từ từ tới chỗ thi thể của tên Hắc Đầu, rút ra dao găm. Cần thận lau sạch sẽ vết máu trên đó.

Lại đứng bất động một chỗ. Thật lâu sau, Lâm Vân đột nhiên cử động. Dao găm trong tay cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất cắm vào một mảnh đất đằng sau. Đồng thời di chuyển cơ thể ra chỗ xa hơn, tại một chỗ trống trơn đạp một cước.

Dao găm của Lâm Vân vừa chui vào trong đất, một tiếng oanh thật lớn vang lên. Chỗ vị trí mà Lâm Vân đạp xuống, rõ ràng xuất hiện một cái bóng vụn vụn. Cái bóng vụn vụn vừa định lần nữa biến mất. Lâm Vân đã đá một cước vào mặt của cái bóng, hoặc là nói cái bóng kia chủ động để cho Lâm Vân đạp.

Cái bóng vụn vụn dần dần trở nên rõ ràng, bị Lâm Vân đá xuống mặt đất, hiện ra nguyên hình là một nam tử có khuôn mặt hung ác nham hiểm.

Lâm Vân vẫn không dừng lại, tiếp tục liên hoàn đá, đá vào người kia. Một tiếng păng vang lên. Nam tử có khuôn mặt hung ác kia đã bị Lâm Vân đá bay xa chục mét. Lúc ngã xuống, không ngừng nhổ ra máu tươi. Ở cổ họng của y, thành lình có cắm một con dao găm, chính là con dao mà Lâm Vân ném đi lúc trước.

- Võ công giỏi, tính toán cũng giỏi. Thật là lợi hại...

Người này dùng giọng nói nghe lạ tai nói hết câu, liền ngã xuống đất bỏ mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hôn Mê

L

âm vân nhìn mấy tên nằm trên mặt đất, trong đầu suy nghĩ, là ai muốn đối phó với mình? Cái tên cuối cùng có thể ẩn thân trong đất này thật là lợi hại. Tuy chỉ là ẩn thân ở tầng đất rất mỏng, nhưng nếu như mình không có sự phòng bị, đột nhiên bị tập kích, rất khó để tránh khỏi.

Đánh bại được y cũng do mình bất ngờ đánh lén y. Chứ nếu muốn lưu lại y, phỏng chừng không dễ. Thậm chí có thể nói là không lưu được y.

Có lẽ, chỉ khi mình hình thành Tinh Hồn, hoặc là tu luyện tới một sao, mới có thể lưu lại người này. Mà với tu vị hiện tại của mình, không dùng mưu mẹo, thì chỉ có nói ngang sức ngang tài, không ai làm gì được ai.

Tên nam tử có vẻ mặt nham hiểm này có vẻ như là người ngoại quốc, thoát nhìn có chút giống như người nước X. Cú đá cuối cùng của Lâm Vân khi chạm vào y, chỉ biết người này đã giết rất nhiều người, cho nên toàn thân đều có một cỗ sát khí ẩn hiện.

Loại sát khí này không có cách nào loại bỏ. Trừ khi tu luyện công pháp nội gia chính thống, hoặc là công pháp tu chân. Lâm Vân phỏng chừng loại công pháp nội gia chính thống, hiện tại trên địa cầu không còn nhiều lắm. Mà công pháp tu chân, tu luyện hấp thụ linh khí, mình còn chưa nghe qua nơi này có.

Lại một cước đá vào thân thể của nam tử có khuôn mặt nham hiểm, đá bay xác của y đi chục mét, rớt vào một rãnh nước, biến mất không thấy đâu nữa.

Lại đi tới chiếc xe Audi, cũng chẳng muốn tìm đồ vật bên trong. Tuy nhiên nhìn phía sau xe bị vỡ nát, không biết chiếc xe bị xe Audi này đụng vào là ai. Có lẽ cũng là người quen của mình. Để cho tổ chức của bọn này không tra được người đã bị bọn chúng đụng, Lâm Vân móc ra một cái bật lửa, vút vào thùng xăng, cái xe liền bốc lửa dữ dội.

Đến gần tên Hắc Đầu đã dùng súng bắn mình, đang chuẩn bị lục lấy tiền của y thì đột nhiên điện thoại trong túi y vang lên. Lâm Vân dùng vải cuốn vào tay rồi mới nhắc cái điện thoại, ấn vào nút nghe. Bên kia truyền tới một thanh âm khá thâm trầm:

- Mọi việc thế nào rồi? Vì sao lâu như vậy không thấy báo cáo?

- Đã xong, lập tức sẽ quay trở lại.

Lâm Vân bắt chước khẩu âm của Hắc Đầu trả lời. Nghe thanh âm trong điện thoại, hắn đoán chừng người này là một nam tử, tuổi chừng 40, 50.

Lâm Vân buông tha việc tìm manh mối trên đám người Hắc Đầu này. Hắn rút ra 100 nguyên từ trong túi áo của Hắc Đầu, đứng đợi xe lửa sắp tới. Lâm Vân vút cái điện thoại sang một bên. Lấy ra một cái áo sơ mi sạch sẽ ở trong ba lô, định mặc vào người. Nhưng nghĩ lại, lại cất áo sơ mi sạch sẽ đi, cất bước đi về phía đường sắt. Hiện tại trên bờ vai của hắn còn có một viên đạn, lúc trở về phải nhanh lấy ra. Hiện tại Phần Giang đã không thể ở lâu.

Thấy xe lửa đi Phụng Tân đã tới, Lâm Vân lập tức từ đuôi xe trèo lên, không đi vào toa tàu, mà trèo lên trần xe, bắt đầu vận công chữa thương. Viên đạn trong người hắn không có cách nào lấy ra. Lực lượng Tinh Vân không thể đẩy ra được viên đạn, chỉ có tác dụng ngừng chảy máu mà thôi. Nhưng một lúc sau, vẫn có ít máu chảy ra áo sơ mi. Tuy tốc độ chảy rất thông thả, nhưng không có ngừng lại.

Lâm Vân biết mình phải nhanh trở về lấy viên đạn ra. Viên đạn này nằm ngay vị trí vận chuyển lực lượng Tinh Vân. Có lẽ về sau mình tạo thành

Tinh Hồn sẽ không sợ, nhưng bây giờ thì không được.

Hiện tại là buổi sáng, xe lửa đã đến gần nhà ga Phụng Tân. Lâm Vân từ trên xe nhảy xuống, bởi vì từ rất xa hắn đã nhìn thấy nhà ga đang được đề phòng sâm nghiêm. Trong lòng tự nhủ, may mà không tiến vào trong toa tàu. Nhưng không biết thân phận của bọn muốn giết mình kia là ai? Rõ ràng nhanh như vậy đã bao vây nhà ga Phụng Tân rồi.

Lúc này Lâm Vân cũng không dám đi ra ngoài, chỉ là vụng trộm tới chỗ cách nhà ga khá xa. Đi thẳng một lúc lâu, mới ngồi xuống ở một bãi cỏ trống. Hắn biết nếu mình vừa đi ra ngoài, lập tức sẽ bị truy nã. Dùng trạng thái hiện tại của mình, đó là phải chết không nghi ngờ.

May mắn chính là bọn chúng mới chỉ giới nghiêm ở Phụng Tân. Cũng không có phái người điều tra ở dọc đường sắt. Nếu không mình đã khó thoát thân rồi.

Đây rốt cuộc là ai muốn đẩy mình vào chỗ chết? Không thể nào là Lâm gia, bọn họ sẽ không biết là mình đánh Lâm Khải. Hơn nữa, nếu như biết, cũng sẽ không đợi thời gian lâu như vậy mới tìm tới mình. Vậy là ai?

Là người của cô gái mà mình đã trả ‘Ngũ Thái Phi’ sao? Cũng không thể. Mình hảo tâm trả lại cô ta ‘Ngũ Thái Phi’, chẳng lẽ cô ta còn muốn giết người diệt khẩu không thành? Duy nhất có khả năng chính là, khi mình giao ‘Ngũ Thái Phi’ cho cô gái kia, bên cạnh có người trông thấy. Về sau người trông thấy biết mình đưa chính là ‘Ngũ Thái Phi’, mới tìm tới mình.

Tuy nhiên, vì sao người này lại biết ‘Ngũ Thái Phi’? Tuy nói khả năng bị nhìn thấy là lớn nhất, nhưng cũng là khả năng không thực tế nhất. Thử nghĩ xem, nếu như cô gái kia lấy được ‘Ngũ Thái Phi’, cũng không thể tuyên bố cho toàn thế giới biết a. Thôi, không nghĩ thêm nữa, việc trước mắt bây giờ, là phải nhanh lấy viên đạn ra, dưỡng thương cho tốt. Nếu có thể sớm hình thành Tinh Hồn thì tốt rồi,

Cái tên muốn ám toán mình, cuối cùng lại bị mình ám toán, chắc chắn là một ninja. Nếu không phải do y đánh lén, mình tuyệt đối sẽ không bị thương. Lần sau chỉ cần mình kết thành một sao, những người này, gặp một tên giết một tên, không cần phải khách khí gì.

Một ngày trôi qua, Lâm Vân chỉ là khiến cho máu không còn chảy ra ngoài. Nhưng phía sau lưng và trước ngực của Lâm Vân đã ứ đọng máu. Cũng may, máu đã ngừng chảy, chỉ là sắc mặt rất tái nhợt

Mắt thấy trời sắp tối, Lâm Vân lấy cái áo sơ mi sạch sẽ kia mặc vào. Trực tiếp bay nhảy qua tường, biến mất ở phụ cận đường sắt.

Hiện tại cũng không dám ngồi xe điện ngầm, chỉ đành phải vẫy một chiếc xe taxi, bảo lái xe lái tới nhà trọ Thanh Hà. Nhà trọ Thanh Hà cách ngõ Hạnh Hoa cũng không xa. Trả 100 nguyên tiền xe, nói câu không cần trả lời, Lâm Vân liền xuống xe taxi

Sau khi xuống xe, Lâm Vân lại chuyển hướng đi về phía ngõ Hạnh Hoa. Tuy nhiên, hần càng ngày càng cảm thấy hoa mắt, liền biết cơ thể của mình mất quá nhiều máu. Muốn vận chuyển lực lượng Tinh Vân, nhưng không còn sức lực để làm.

Mấy ngày nay, do phải nhập hàng quá nhiều, nên Cam Dao rất bận rộn. Nàng đang suy tính xem có nên nói với Lâm Vân tuyển thêm một hai nhân viên tài vụ không. Nhưng bỗng nhìn thấy một bóng lưng đi phía trước lưng la lung lay. Nàng dụi dụi con mắt, kia không phải là Lâm Vân sao? Hay là mình nhìn lầm rồi?

Không biết uống rượu ở đâu về? Ngay cả đi đường cũng lung lay.. Thiệt là, còn nói mình đi công tác, vài ngày mới trở về. Chắc không ngờ bị mình bắt quả tang ở đây.

Nghĩ tới đây, Cam Dao tiến lên, đang muốn hỏi hần một chút, đột nhiên trông thấy Lâm Vân ngã sấp xuống ven đường. Cam Dao cả kinh, không

nghiều, lập tức vọt tới, vịn Lâm Vân lên.

Một mùi máu tươi nồng nặc bay vào mũi Cam Dao. Cam Dao bị dọa không nhẹ, chẳng lẽ hẳn bị thương?

- Vịn anh trở về, đừng đưa anh tới bệnh viện.

Lâm Vân nói xong câu đó, liền hôn mê.

Lúc này Cam Dao mới phát hiện, cả sau lưng và trước ngực của Lâm Vân toàn là máu. Sợ tới mức suýt nữa hét lên. Ý niệm đầu tiên của nàng chính là lập tức đưa Lâm Vân tới bệnh viện. Nhưng lại nhớ tới những lời Lâm Vân vừa nói.

Hắn bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là đắc tội với ai sao? Mắt thấy máu lại chảy ra từ trên người Lâm Vân, Cam Dao vội vàng cởi áo gió của mình, khoác vào người Lâm Vân. Sau đó cũng Lâm Vân lên lưng, chạy tới ngõ Hạnh Hoa.

Cũng may ngõ Hạnh Hoa còn cách không xa. Cam Dao là người chịu được khổ, cộng thêm Lâm Vân cũng không phải là một người béo, Cam Dao mới có thể kiên trì cũng hẳn đi tới.

- Nhìn thấy chưa, uống rượu cho lắm vào, còn phải do lão bà cũng trở về. Có lão công như vậy, coi như là trúng giải thưởng lớn.

Những lời như vậy, trên đường trở về Cam Dao đã nghe được không ít. Nhưng nàng chỉ khẽ cắn môi, vẫn tiếp tục cũng Lâm Vân.

Đi lên bậc thang nhà trọ, Cam Dao chính là bò lên. Từng bước từng bước một mở cửa phòng mình, để Lâm Vân lên giường của nàng, còn nàng thì mệt mỏi ngồi bệt xuống sàn, thở phì phò.

Một lúc lâu, mới lấy lại được sức. Đi tới nhìn Lâm Vân, đã thấy cả người hắc đều là máu, sắc mặt tái nhợt. Cam Dao càng hoảng sợ, tranh thủ rót một chén nước mật ong đưa tới miệng của Lâm Vân. Mặc dù Lâm Vân đang hôn mê, nhưng khi chén nước tới miệng, hắc vẫn vô ý thức uống hết.

Cam Dao nhìn sắc mặt của Lâm Vân, liền biết do hắc mất máu quá nhiều. Tranh thủ thời gian nấu một bát cháo có trộn lẫn táo đỏ và đậu đỏ. Trong lúc đợi cháo chín, Cam Dao cẩn thận cởi áo sơ mi của Lâm Vân. Lúc này nàng mới phát hiện Lâm Vân bị trúng một viên đạn. Trong nội tâm càng kinh hoàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 82: Trong Hôn Mê, Mơ Tới Người Yêu

C

am dao dùng khăn tắm nước nóng, cẩn thận lau sạch vết máu dính trên người Lâm Vân. Do đã cởi áo, nên thân hình trắng nõn, cường tráng của hắn lộ ra. Khiến Cam Dao không ngừng xấu hổ, trong lòng tự nhủ, một nam nhân mà lại có làn da tốt như vậy.

Làn da được lau đi vết máu, rõ ràng tản ra một mùi thơm tươi mát nhàn nhạt. Cam Dao đột nhiên cảm nhận được sự yên lặng toát ra từ người hắn. Cho nên động tác lau người càng thêm chậm. Thậm chí nhịn không được muốn sờ sờ bộ ngực của hắn. Nhưng Cam Dao lập tức bị suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, thầm mắng mình là háo sắc. Vội vàng cầm cái chăn mỏng đắp lên người Lâm Vân, rồi cầm mấy cái áo mang đi giặt.

Cháo đã nấu xong, nhưng Lâm Vân vẫn chưa tỉnh. Cam Dao có chút nôn nóng, ngơ ngác nhìn Lâm Vân, lại không biết nên làm thế nào cho phải. Lâm Vân đã nói qua đừng đưa hắn tới bệnh viện. Vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, hắn bị thương do súng, thật không tốt đi bệnh viện. Không biết hắn đắc tội với ai mà lại bị súng bắn vào người. Viên đạn này nếu thấp hơn một chút, phỏng chừng cái mạng nhỏ của hắn cũng không bảo vệ được. Không phải hắn đi Liêu Ninh sao? Vì sao lại bị súng bắn? Chẳng lẽ gặp bọn cướp rồi? Nhưng cho dù gặp cướp, vì sao hắn không muốn đi bệnh viện?

Sắc mặt của Lâm Vân trắng bệch, lông mày có chút nhăn lại, có phải hắn đang suy nghĩ cái gì đó không? Nàng chợt phát hiện trên mặt của Lâm Vân không nổi tí mụn nào, kể cả ở góc tai và hai bên thái dương cũng bóng

loáng. Khuôn mặt không phải là tuấn mỹ, nhưng góc cạnh rất rõ ràng, giống như đao vót vậy.

Hương vị tươi mát nhàn nhạt phát ra từ người hắc, khiến Cam Dao lại một lần nữa tán thưởng. Thật là một nam tử hoàn mỹ. Không anh tuấn nhưng hoàn mỹ. Nếu như không phải hôm nay có thể nhìn hắc ở cự ly gần như vậy, có lẽ sẽ không biết vẻ đẹp của hắc. May mà nhìn từ xa, hắc không phải rất anh tuấn. Nếu như lại có chút anh tuấn, quả thực sẽ khiến người thấy người yêu.

Nhưng chớp mắt lại nhớ tới Lâm Vân còn đang hôn mê, không khỏi có chút bối rối.

Trước khi hôn mê, Lâm Vân giống như gặp được Cam Dao, tâm thần mới buông lỏng, triệt để ngắt đi.

....

Hắc gặp lại Thanh Thanh, lại gặp Hàn Vũ Tích. Hắc nắm tay hai người, đi dạo trên một ngọn núi đầy hoa sơn trà.

- Lâm Vân, đừng rời xa em. Vì sao anh không trở lại? Không phải anh nói muốn kết hôn với em sao? Có phải anh đã quên em rồi không? Em biết anh sẽ không quên em, nhưng chính là, anh đã lâu không có trở về. Em rất nhớ anh, em chờ anh, chờ anh...

Thanh Thanh nói xong, dần dần buông tay Lâm Vân ra, chậm rãi biến mất ở trong rừng hoa sơn trà...

- Đừng đi, Thanh Thanh, không phải anh đã trở về rồi sao, em đừng đi...

Lâm Vân nhìn thấy Thanh Thanh biến mất, vội vàng kêu lên. Hắc muốn giơ tay kéo lại nàng, nhưng cánh tay như có sức nặng ngàn cân, cố gắng thế nào cũng không nhấc lên nổi.

- Thanh Thanh đi rồi, nàng không tin anh. Vũ Tích, em cũng đừng rời bỏ anh, ở lại với anh, chúng ta cùng nhau đi tìm Thanh Thanh.

Lâm Vân khẩn trương bắt lấy tay của Hàn Vũ Tích, tràn đầy chờ đợi nhìn nàng.

- Anh đã có vợ, còn dẫn theo tôi làm gì? Anh gạt tôi...Tôi không thích anh, tôi không thích người điên khùng, tôi không thích bộ dáng ăn cơm của anh. Vòng cổ anh tặng tôi, tôi đã ném đi rồi. Tôi cũng muốn rời đi, anh không cần phải đi tìm tôi....

Hàn Vũ Tích nói xong, đẩy tay của Lâm Vân ra, giống như Thanh Thanh, biến mất trong rừng hoa sơn trà.

- Đừng đi... Vũ Tích, đừng đi, Thanh Thanh...

Lâm Vân điên cuồng gọi, nhưng hăn cảm thấy thanh âm của mình càng ngày càng nhỏ.

Cam Dao ngồi ở bên cạnh Lâm Vân, trong lòng rất sốt ruột. Lông mày của Lâm Vân càng ngày càng nhăn lại, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống. Trong miệng còn kêu lên gì đó, giống như tên của hai cô gái, “Vũ Tích?”, “Thanh Thanh?”. Cam Dao liền suy nghĩ, hai người kia có liên hệ gì với hăn? Cho dù hôn mê, hăn vẫn nhớ mãi không quên.

Cam Dao cẩn thận lau mồ hôi trên trán của Lâm Vân. Một lúc sau mồ hôi ngừng chảy, nhưng cái trán lại nóng như lửa, vừa sờ lên, rõ ràng phồng tay.

Cam Dao càng thêm luống cuống. Phát sốt nàng đã gặp rất nhiều, nhưng lại chưa từng gặp qua một người đổ mồ hôi xong, trán lại nóng bừng như vậy. Không được, vô luận như thế nào cũng phải đưa hăn tới bệnh viện.

- Lâm Vân, thực xin lỗi, em muốn đưa anh tới bệnh viện, anh cố chịu đựng nhé.

Nước mắt của Cam Dao đều chảy, một cảm giác bất lực xuất hiện. Cho dù Lâm Vân bị bắt đi, nàng cũng muốn đưa Lâm Vân tới bệnh viện. Bằng không ở lại nơi này chỉ có chờ chết.

Lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện cho xe cứu thương.

- Cam Dao...

Đang chuẩn bị gọi điện thoại, thì phát hiện Lâm Vân đã tỉnh lại, gọi nàng một câu. Cam Dao liền tranh thủ thời gian bỏ điện thoại xuống.

- Lâm Vân, anh đã tỉnh rồi à. Hiện tại em muốn đưa anh tới bệnh viện. Đầu anh rất nóng, nếu tiếp tục lưu lại đây, sẽ có nguy hiểm về tính mạng.

Cam Dao vội vàng ngăn lại cử động của Lâm Vân.

- Không, không thể đi bệnh viện, đưa anh tới phòng của anh, anh sẽ tự mình xử lý.

Lâm Vân nói xong, nhắm mắt lại, giống như đã dùng hết sức nói ra câu này.

- Phòng của anh? Đã bị như vậy anh còn muốn về nhà?

Cam Dao tưởng Lâm Vân bị sốt nên hồ đồ.

- Phòng của anh ở bên cạnh phòng em.

Lâm Vân nói xong lại nhắm mắt lại.

- A, anh chính là Tiểu Lâm, cùng phòng với em? Anh...

Cam Dao bị lời này của Lâm Vân khiến cho sững sốt. Thật không ngờ, vị Tiểu Lâm thần bí kia hóa ra chính là Lâm quản lý.

- Không được, tình hình hiện tại của anh rất xấu, anh phải đi bệnh viện.

Cam Dao phục hồi tinh thần, chối bỏ ý kiến của Lâm Vân.

- Đi bệnh viện, anh chỉ có con đường chết....Em giúp anh...Dắt anh tới phòng của anh là có thể sống...Cái khóa ở trong túi ba lô.

Lâm Vân nói xong, vô lực tựa trên cánh tay của Cam Dao.

Cam Dao thấy Lâm Vân một mực muốn về phòng mình, tuy không biết là nguyên nhân gì, nhưng nếu hắn đã nói trở về phòng có thể sống, thì đành phải tìm cái chìa khóa, mở phòng của Lâm Vân ra.

Nàng đã nghĩ tới rất nhiều khả năng về người bạn cùng phòng kia. Nhưng không nghĩ tới, lại trong hoàn cảnh như vậy gặp hắn, còn phải cộng hắn tới gian phòng của hắn.

Lâm Vân nằm ở trên lưng Cam Dao, tuy chỉ là một đoạn đường ngắn. Nhưng bởi vì Cam Dao đổ mồ hôi, từng đợt mùi thơm của thiếu nữ xông vào mũi, khiến Lâm Vân hơi có chút choáng váng. Bị thương thật không tồi a, được mỹ nữ cộng trên lưng. Ai, lúc trước mình té xỉu ở chỗ cách nhà trọ không xa, nhưng cũng không phải rất gần. Thực không biết một cô gái như Cam Dao, làm sao có thể cộng mình trở về.

Lúc Lâm Vân hôn mê, Cam Dao cũng trở về cũng không cảm thấy cái gì. Nhưng hiện tại Lâm Vân đã tỉnh, cộng hắn trên người khiến cho Cam Dao đỏ bừng mặt. Hơn nữa, vết máu trên người của hắn đã được lau sạch, loại hương vị tươi mát dễ ngủ, càng làm cho mặt nàng hồng hơn. Cũng may hai gian phòng chỉ cách nhau vài chục bước.

Hiện tại Lâm Vân rất cảm kích Cam Dao. Nếu như không phải gặp được Cam Dao, mà là bị người khác trông thấy, vậy thì mình coi như xong đời.

Một người trúng đạn, ngã vào ven đường, rất dễ bị người ta hoài nghi. Cho nên có thể nói, mình thiếu nợ Cam Dao một mạng.

- Tốt lắm, em đi ra ngoài đi..Anh muốn chữa thương.

Cam Dao cẩn thận đặt Lâm Vân lên giường, Lâm Vân liền bảo nàng đi ra ngoài chờ.

- Như vậy sao được? Anh còn đang phát sốt, em không thể đi ngoài, em muốn giúp anh. Mà anh còn biết chữa thương sao? Chẳng lẽ anh là cao thủ nội công, có thể tự chữa thương?

Cam Dao lập tức bác bỏ đề nghị hoang đường của Lâm Vân. Mình không đưa hân tới bệnh viện đã là không đúng. Hiện tại lại để cho một người phát sốt lợi hại như vậy ở một mình, chỉ càng thêm lo lắng.

- Không sai...Anh là cao thủ...Nội công. Anh muốn cởi hết quần áo trên người chữa thương. Nếu...Em không quan tâm, thì cứ đợi ở chỗ này... Cũng không có vấn đề gì.

Lâm Vân chỉ là muốn Cam Dao mau chóng rời đi mà thôi. Nói chuyện mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng vẫn phải dứt quăng nói ra.

- Lưu manh...

Cam Dao lập tức đi ra căn phòng của Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, người này bị bệnh nặng muốn chết, còn nói những lời lưu manh như vậy, chết cũng đáng đời.

Chẳng lẽ hân thực sự có thể dùng nội công chữa thương? Cam Dao đột nhiên có chút dao động. Nàng nghe nói có một số thế gia cổ võ có thể có nội công. Chẳng lẽ Lâm Vân cũng có?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 83: Chữa Thương

L

âm Vân thấy Cam Dao đã đi ra ngoài, trong đầu lại có chút choáng váng, không dám chậm trễ nữa, vội vàng lấy một con dao nhỏ trong túi ba lô. Con dao này là hắc mang theo lúc rời khỏi sơn trang Tương Hồ. Cũng chính là con dao đã dùng để làm vòng cổ cho Hàn Vũ Tích.

Bỏ cái chăn mỏng trên người xuống, Lâm Vân để một cái áo vào trong miệng, cắn chặt lại. Dùng khí lực toàn thân phong bế mấy huyết đạo xung quanh, rồi không chút do dự dùng con dao đâm vào bả vai để gỡ viên đạn.

Mặc dù đã phong bế mấy huyết đạo, nhưng máu tươi vẫn bị bắn ra ngoài. Đau đớn kịch liệt, khiến cho Lâm Vân muốn hôn mê bất tỉnh. Lâm Vân biết hiện tại tuyệt đối không thể ngất đi. Đây cũng là nguyên nhân mà hắc không dám lấy viên đạn ở bên ngoài.

Một khi ở bên ngoài ngất đi. Lâm Vân chỉ có một con đường chết. Cho dù sau khi té xỉu, miệng vết thương sẽ tự động chữa trị, nhưng hắc có thể tùy lúc bị người khác phát hiện.

Trong nháy mắt máu tươi phun ra. Lâm Vân lại cử động con dao, một viên đạn bay ra từ bả vai, rơi xuống đất, vang lên một tiếng đing. Lâm Vân tranh thủ thời gian vận chuyển lực lượng Tinh Vân, lần nữa tiến hành chữa thương.

Quả nhiên, sau khi lấy ra viên đạn, máu chảy ra đầy người, nhưng miệng vết thương cũng rất nhanh khép lại. Hơn nữa còn thông thả tự chữa trị. Lâm Vân tựa trên chăn, nhắm mắt lại, chậm rãi vận chuyển lực lượng Tinh Vân.

Nhìn bề ngoài tưởng như hần đang ngủ, nhưng chỉ có hần biết, mình đã không việc gì rồi.

Tuy đã không sao, nhưng do mất máu quá nhiều, hần vẫn rất chóng mặt. Hơn nữa, lại vừa mệt vừa đói, một chút khí lực cũng không có.

Lấy ra viên đạn. Lâm Vân khẳng định mình đã ổn. Hiện tại mình mới kết thành Tinh Vân, hậu quả nếu trúng đạn sẽ lớn hơn người bình thường rất nhiều. Nếu chậm trễ lấy ra viên đạn, thời gian càng dài càng nguy hiểm. Thậm chí có thể bị lực lượng Tinh Vân cản trở, khiến cho đi đời nhà ma.

Chỉ cần mình tạo thành Tinh Hồn hoặc tiến lên một sao, viên đạn cho dù đánh trúng, cũng không ảnh hưởng gì. Huống chi, nếu tới lúc đó, người nào muốn dùng súng bắn trúng mình, cũng chỉ là người si nói mộng mà thôi.

Tuy Cam Dao đã đi ra ngoài, nhưng vẫn vô cùng lo lắng. Một mực đợi hai tiếng, mắt thấy sắp 11h đêm, nhưng trong phòng của Lâm Vân vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cam Dao thật sự không nhịn được, đẩy cửa vào, muốn nhìn Lâm Vân có bị sao không. Chỉ thấy Lâm Vân tựa lên chăn, không chút nhúc nhích, cả người lại dính đầy máu.

- Lâm Vân, anh không sao chứ?

Cam Dao thấy thế, sợ tới mức trái tim như muốn rơi ra lồng ngực. Chẳng lẽ Lâm Vân không chịu được đã qua đời? Nước mắt lập tức rơi xuống, trong nội tâm thầm nói làm sao bây giờ?

Cũng không quan tâm Lâm Vân không mặc áo, trực tiếp đi tới vịn bả vai của Lâm Vân. Thân nhiệt vẫn còn ấm, còn có thể cứu. Cam Dao tranh thủ thời gian lấy điện thoại chuẩn bị gọi xe cứu thương.

- Anh nói. Cam Dao muội muội à, em vịn anh làm gì? Có thể lấy chút nước và thức ăn cho anh ăn hay không?

Lâm Vân hữu khí vô lực mở mắt, nhìn về mặt kính hoàng của Cam Dao, nói.

- A, anh không chết?

Cam Dao lại càng hoảng sợ, suýt nữa rơi điện thoại xuống đất.

- Em rất hy vọng anh chết à? Nếu anh chết trong này, không chừng em cũng bị hiềm nghi đấy.

Lâm Vân thực sự muốn nói nhiều một chút để Cam Dao bình tĩnh lại. Nhưng hiện tại hắn rất khát, muốn nói cũng không nói nhiều được.

Cam Dao không so đo lời nói của Lâm Vân, vội vàng đi ra ngoài rót một cốc nước ấm, đi tới bưng cho Lâm Vân uống. Lâm Vân một hơi uống hết, nhìn xem Cam Dao tỏ ý hắn còn muốn uống tiếp.

Uống xong 6 cốc nước ấm. Lâm Vân mới bỏ cốc xuống, nói:

- Cảm ơn em, Cam Dao. Lần này em đã cứu tính mạng của anh, em đúng là một mỹ nữ đẹp từ bên trong lẫn bên ngoài.

Cam Dao liếc nhìn Lâm Vân, do hắn vẫn là người bệnh, nên nàng không muốn so đo với hắn. Tuy mình lớn lên không xấu, nhưng tuyệt đối không phải là mỹ nữ gì. Nàng vẫn có chút tự mình hiểu lấy. Nên dù Lâm Vân có khen nàng như vậy, nàng cũng không muốn thảo luận với hắn.

Cam Dao bưng một bát cháo đậu đỏ tới, Lâm Vân muốn trực tiếp cầm ăn, nhưng cánh tay của hắn hiện giờ thực sự không nhúc nhích được. Rơi vào đường cùng, đành phải nói:

- Nếu không, em cứ để ở đây, tí nữa anh đói bụng thì ăn.

Thấy trên cánh tay của Lâm Vân có quần một cái khăn mặt. Cam Dao liền hiểu Lâm Vân không thể dùng tay ăn. Mới vừa rồi còn nói muốn ăn một chút gì đó, hiện tại lại nói tí nữa mới ăn.

Cũng may Cam Dao không muốn tranh luận với Lâm Vân, chỉ là bưng bát cháo, dùng muống bón cho hăn ăn. Tuy da mặt của Lâm Vân rất dày, nhưng lại sợ phá hỏng lòng tốt của Cam Dao, đành phải từng ngậm từng ngậm ăn hết bát cháo.

Cam Dao thấy Lâm Vân ăn rất ngon lành, cũng không hỏi hăn có ăn thêm không, trực tiếp đi ra bưng một bát nữa tới. Thẳng đến khi nồi cháo đã hết. Lâm Vân mới không ăn nữa.

Kỳ thực Lâm Vân còn chưa ăn no, nhưng nếu bảo Cam Dao nấu thêm cháo, thật sự có chút ngượng ngùng.

- Có cần em lau qua vết máu không?

Cam Dao thấy Lâm Vân đã ăn xong. Bởi vì vừa mới bón cho hăn ăn, nên khuôn mặt vân còn đỏ. Nhưng vẫn nhịn không rời đi. Hiện tại Lâm Vân đã tỉnh, giúp hăn lau người cũng có chút xấu hổ.

- Không cần, hôm nay cảm ơn em.

Lâm Vân đương nhiên nhìn ra vẻ do dự của Cam Dao. Liền biết để cho một cô gái giúp mình lau vết máu, có chút khó xử.

Cam Dao nhìn cả người Lâm Vân toàn là máu, trong lòng rất muốn lần nữa giúp hăn lau, nhưng lại không có ý tứ. Vừa rồi bón hăn ăn đã rất xấu hổ rồi. Hiện tại, khi hăn tỉnh, lại giúp hăn lau người, quả thực mắc cỡ chết người.

- Tốt lắm, em đi trước, có chuyện gì, anh cứ gọi em. Chỉ cần gõ gõ mặt tường này là em nghe thấy.

Cam Dao thu thập lại bát đũa, chỉ vào mặt tường chia hai phòng kia rồi rời đi.

Lâm Vân được bổ sung thức ăn và nước uống, thân thể khôi phục càng nhanh. Hai giờ sau, cánh tay của hắn đã khôi phục năng lực, vốn định đi tắm rửa. Nhưng ngẫm lại đã ba giờ đêm, còn không bằng ngủ tới ngày mai nói sau.

Ngày hôm sau. Cam Dao thức dậy rất sớm. Còn chưa kịp thay đổi quần áo ngủ đã chạy tới phòng của Lâm Vân. Cả đêm qua, không thấy Lâm Vân có động tĩnh gì. Không chỉ nói gõ tường, đến tiếng ho khan cũng không có.

Nàng đã sớm chuẩn bị xong, một khi Lâm Vân cần mình giúp hắn lau người, mình sẽ hỗ trợ. Dù sao tình huống hiện tại của hắn rất nghiêm trọng.

Vì lo lắng cho hắn, mà đến tận hai giờ đêm hôm qua nàng mới ngủ. Buổi sáng tỉnh dậy thì nghĩ tới việc Lâm Vân không nhờ nàng cái gì. Tranh thủ thời gian tới đây nhìn một chút, xem có xảy ra vấn đề gì hay không. Chính là khi mở cửa phòng hắn, thì phát hiện Lâm Vân ngủ rất say. Nhưng vừa đi vào phòng. Lâm Vân lại tỉnh. Nhìn thấy Cam Dao đi vào. Lâm Vân liền đứng lên.

Nếu không phải hôm qua do chính nàng cõng Lâm Vân về, nàng còn tưởng Lâm Vân là giả vờ. Một người bị thương nặng sắp chết, lại có thể khôi phục nhanh chóng như vậy? Cam Dao thấy Lâm Vân không có việc gì, lập tức ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

- Cửa vì sao không khóa? Ah, Tiểu Cam đi ra từ phòng của Tiểu Lâm?

Bác gái chủ nhà muốn nhờ Cam Dao vài việc. Sợ nàng ta đi làm, cố ý tới sớm một chút, nhưng lại phát hiện cửa không khóa. Tưởng là Cam Dao quên khóa cửa, lúc đi vào lại trông thấy Cam Dao mặc đồ ngủ đi ra từ căn phòng của Lâm Vân.

- Cam Dao, còn cái chăn của em nè, cầm về đi. Ở trên có dính chút máu, em phải giặt qua mới sạch.

Trong phòng truyền tới tiếng gọi của Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 84: Em Quên Chìa Khóa

T

iểu Cam, cháu...A, không có chuyện gì, buổi tối bác lại đến. Còn có, buổi tối dù có sốt ruột thế nào cũng nên đóng cửa lại nhé. Bác đi đây.

Bác gái chủ nhà nói xong, liền vội vàng rời đi, tiện tay đóng cửa lại..

Cam Dao đứng sững sờ ở đó, thật lâu sau mới phản ứng. Cái này xong rồi, nhất định bác gái chủ nhà cho rằng tối hôm qua mình và Lâm Vân ngủ với nhau. Còn có, máu của Lâm Vân dính trên chăn thì bị bác gái chủ nhà hiểu lầm sang hàm nghĩa khác. Sắc mặt của Cam Dao lập tức đỏ bừng như cà chua.

Không được, mình phải giải thích hiểu lầm cho bác chủ nhà. Cam Dao vừa muốn đi ra ngoài, lại ngây ngấn cả người, mình nên giải thích với bác ấy như thế nào? Loại chuyện này cũng có thể giải thích sao? Không thể nói chuyện hăn bị trúng đạn được.

Vội vã đẩy cửa phòng của Lâm Vân:

- Lát nữa đưa chăn cho em thì sẽ chết à...

Cam Dao không nói hết lời, lại phanh một tiếng, đóng cửa lại, chạy về phòng của mình.

Nàng thật không ngờ, khi đi vào lại nhìn thấy Lâm Vân chỉ mặc một cái quần lót xuống giường. Phía trước căng phồng khiến Cam Dao mặt đỏ tới mang tai.

Lâm Vân thầm mắng thật là không may. Hắn đang định cởi quần áo để đi vào phòng tắm tắm rửa. Không ngờ mình vừa mới cởi cái quần, Cam Dao lại lần nữa xông vào. Xem ra hai người ở chung một phòng nhỏ như vậy, thật không thuận tiện a. Cứ phải lo lắng khóa cửa lại. Mà cô nàng Cam Dao này thật là, lần nào cũng không gõ cửa liền xông vào.

Bác gái chủ nhà vội vàng xuống tầng, trong lòng tự nhủ, mình đến không đúng lúc. Bà ấy có chút bất ngờ, Cam Dao nhìn bề ngoài thành thật như vậy, vì sao ở vấn đề nam nữ lại không chịu được. Hai người mới quen biết không lâu a, vậy đã lên giường rồi.

Nhớ tới lúc Tiểu Lâm mới đến, cô nàng Cam Dao còn sống chết không cho hắn ở lại. Vậy mà mới vài ngày, mà đã ân ái với nhau rồi. Ai, con gái ngày nay thật là buông thả a. Ngay cả Cam Dao nhìn như bảo thủ, cũng không ngoại lệ.

Hiện tại Cam Dao rất buồn bực, thầm nhủ hôm nay thật là đen đui. Chỉ phải thở dài, thu thập vài thứ, xách túi xách đi làm. Ngay cả lời chào hỏi với Lâm Vân cũng lười nói. Trong nội tâm, đã không còn hảo cảm với vị Lâm quản lý hại mình này.

Lâm Vân nghe thấy tiếng Cam Dao mở cửa đi ra ngoài, vội vàng đi tới phòng tắm tắm rửa, giặt quần áo. Thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, mới cảm giác thoải mái hơn. Buổi sáng lại tu luyện một lúc, cảm thấy vết thương đã tốt hơn, đoán chừng một tuần là lành lặn như cũ.

Nhìn đồng hồ thì đã hơn 10h, Lâm Vân đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài ăn chút gì đó.

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Vân mở cửa, trông thấy bác gái chủ nhà bưng tới một cái bát sứ lớn, rồi nói:

- Tiểu Lâm, đây là bát canh thịt trâu hầm cách thủy, bác mới làm buổi sáng, cháu uống nhiều một chút, bồi bổ thân thể. Buổi tối Tiểu Cam trở về, cũng cho nó uống. Bác còn nấu nhiều lắm. Tiểu Cam là cô nương tốt, đừng đối xử phụ bạc với nó.

Bác gái chủ nhà nói xong, liền uốn éo cái hông đi xuống tầng, động tác như hành vân lưu thủy.

- A bác, vì sao bác biết ngày hôm qua...

Lâm Vân còn chưa nói hết lời.

Thì thanh âm của bác gái chủ nhà truyền tới:

- Bác là người từng trải, việc này không có gì phải xấu hổ. Chỉ là nên đối xử tốt với Tiểu Cam, nàng thật sự là cô gái tốt.

Nói xong, liền đi xa.

Lâm Vân nâng bát canh to tướng, trong lòng tự nhủ, hôm nay bác gái bị sao vậy? Vì sao bà ấy biết mình bị thương, mà cho mình bát canh hầm? Vì sao phải bảo ta đối xử tốt với Tiểu Cam? Còn nói là bà ấy là người từng trải, chẳng lẽ bà ấy cũng đã từng bị thương như vậy? Thật là khó hiểu. Thôi mặc kệ bà ấy. Tuy nhiên, bác gái chủ nhà làm người cũng không tệ lắm.

Bát canh này nấu khá ngon, Lâm Vân uống hết liền cảm giác tốt hơn rất nhiều. Uống xong bát canh, Lâm Vân cũng lười đi ra ngoài ăn cơm, tiếp tục tu luyện. Hiện tại thân thể tuy bị thương, nhưng không còn đáng ngại. Dù vậy, hắn vẫn cảm thấy thực lực của mình còn chưa đủ.

Hôm qua, nếu không phải mình âm thầm tính kế, chỉ sợ đã mất mạng trong tay của tên ninja kia. Thậm chí mình có thể bị thương nặng hơn.

Không tu thành một sao, cho dù còn chưa phát hiện có người Tu Chân ở nơi này, nhưng vẫn rất nguy hiểm. Huống chi, mình không có chỗ nào dựa vào. Những người như Diệp Bí thư mà mình quen biết kia, hoặc là người bằng hữu Lục Dực, họ đều có tổ chức riêng của mình. Nếu như mình là người bình thường, cũng không có khả năng quen biết những người bằng hữu như vậy.

Vị Diệp Sở Thạch, Diệp lão ca kia cũng là một người trọng tình trọng nghĩa. Nhưng một khi việc của mình ảnh hưởng tới ích lợi của gia tộc ông ta, có thể tưởng tượng, cho dù quan hệ cá nhân có tốt đến thế nào đi chăng nữa, phỏng chừng ông ta cũng đứng bên gia tộc của ông ta.

Vô luận là ai, chỉ cần mình xúc động tới lợi ích của gia tộc hoặc lợi ích của bản thân người đó, họ chắc chắn sẽ không giúp. Cho nên, dựa vào mình vẫn là tốt nhất. Mà cho dù mình xung đột với các thế lực khác, giống như bọn người đuổi giết mình kia, mình có thể dựa vào Diệp gia hay lão Yêu không?

Không nói bọn họ có hay không trợ giúp mình, dù là bọn họ nguyện ý giúp đỡ đi chăng nữa, chẳng lẽ gia tộc của bọn họ không có quan hệ gì tới tổ chức đuổi giết mình? Nếu có quan hệ, khả năng lớn nhất, là bọn họ không giúp ai cả? Bọn họ sẽ không vì mình, mà đem cả gia tộc đối chọi với các thế lực khác.

Cho nên mới nói, tăng thực lực của bản thân là chuyện quan trọng nhất. Lâm Vân dùng cả ngày hôm nay để tu luyện, không đi đâu cả. Từ từ hấp thụ linh khí mỏng manh xung quanh để tạo Tinh Hồn. Cũng may Tinh Hồn không có bị ảnh hưởng bởi vết thương. Việc hình thành Tinh Hồn rất là trọng yếu. Lâm Vân chỉ có thể tiến hành theo chất lượng, không dám có chút vội vàng xao động.

Hôm nay Cam Dao đi làm sớm, nhưng tâm tình không ổn định. Việc xảy ra vào buổi sáng không ngừng xuất hiện trong đầu nàng, khiến nàng suyết nữa tính sai một danh mục. Tuy buổi sáng nhìn thấy tinh thần của Lâm Vân đã

tốt, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng. Hơn nữa còn chuyện mình muốn tuyển thêm người, bởi vì hấn bị thương, mà chưa đề cập tới.

Sau khi tan việc, Cam Dao vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng. Vô luận là nhìn thấy bác gái chủ nhà, hay là đối mặt với Lâm Vân, Cam Dao đều không muốn.

Nhưng vì còn lo lắng, không biết Lâm Vân có biến chứng gì không. Cho nên vừa tan tầm, Cam Dao vẫn vội vã trở về nhà trọ. Trên đường thuận tiện mua thức ăn.

Lâm Vân bị tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh. Bởi vì chìm đắm trong tu luyện, thật không ngờ nhoáng cái đã qua mấy tiếng đồng hồ. Đứng lên, cảm giác trạng thái tinh thần không tệ lắm. Miệng vết thương trên bả vai chỉ còn chút đau đớn.

Lúc mở cửa, thì trông thấy Cam Dao bưng theo một bát sứ, bên chân còn để mấy món thức ăn, đứng chờ hấn mở cửa.

- Em có chìa khóa, vì sao còn phải gõ cửa?

Lâm Vân buồn bực nhìn Cam Dao, có chìa khóa còn cố ý bắt mình mở cửa.

- A, em quên mang theo chìa khóa.

Cam Dao nói xong, mặt liền đỏ. Trong lòng nói, mình cần gì phải gõ cửa, cứ mở ra là được.

- Bát canh có phải bác gái chủ nhà cho không?

Lâm Vân nhìn bát canh trong tay Cam Dao.

- Ừ.

- Canh này uống khá ngon, buổi sáng anh cũng được bác ấy cho một bát. Bác gái chủ nhà thật là tốt a! Nấu canh còn không quên để dành cho bọn mình uống để bồi bổ thân thể.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào bát canh, trong lòng tự nhủ, hương vị của canh này không tệ.

Nghe Lâm Vân nói như vậy, tay Cam Dao run lên, suýt nữa làm rơi bát canh xuống đất, sắc mặt lần nữa đỏ bừng. Nàng liền mặc kệ Lâm Vân, đẩy bát canh cho Lâm Vân, rồi đi tới phòng của mình mở khóa cửa.

Lâm Vân bưng bát canh, nhìn Cam Dao lấy chìa khóa mở cửa, quả thực là trợn mắt há mồm. Hắn âm thầm nghĩ, cô gái này nói dối cũng thật quá kém a. Mới vừa rồi còn nói không có chìa khóa, đảo mắt cái đã lấy ra chìa khóa mở cửa.

Cam Dao mở cửa, đột nhiên nhớ tới lời nói dối vừa nãy của mình, vừa thẹn vừa vội. Lúc đi vào phòng, liền quăng cái túi lên giường, Ấm một tiếng, cửa phòng đã đóng chặt lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nhổ Cỏ Phải Nhổ Tận Gốc

N

ăm người, kể cả Hắc Đầu và Yamada đều chưa trở về?

Lý Hiếu Thành âm trầm ngồi ở phòng khách, phía dưới, ngoại trừ Lý Hiếu Nghiệp còn có vài người khác.

Em thứ hai của Lý Hiếu Thành là Lý Hiếu Công cũng xuất hiện ở đây. Y mới tới từ hôm nay. Ngoài ra là một nam tử gầy gò không khiến người chủ ý ngồi ở bên trái Lý Hiếu Thành. Nhưng từ rất xa cũng có thể cảm nhận được sự lạnh giá của y.

Đây là đệ nhất cao thủ của Lý gia. Lý Nghĩa. Trên thực tế, Lý Nghĩa chính là em ruột của Lý Hiếu Thành. Nhưng bởi vì từ nhỏ y đã được Lý gia bí mật đưa đi ra ngoài đào tạo. Tới tận khi hơn 30 tuổi, mới được quay về. Sau khi trở về, y vẫn một mực đi theo anh cả Lý Hiếu Thành. Y là người không hứng thú gì với quyền lực. Ngoại trừ đi theo bảo vệ Lý Hiếu Thành, chính là luyện công.

Vốn lần này Lý Hiếu Thành tới Phần Giang là việc gấp, nên chỉ dẫn theo Yamada. Về phần Lý Nghĩa, thì không dẫn theo. Hôm nay Lý Nghĩa mới theo chân Lý Hiếu Công tới.

- Đúng vậy, ở một chỗ cách nhà ga hơn hơn 10km. Phát hiện ra thi thể bốn người, trong đó có Hắc Đầu và chiếc xe Audi bị đốt cháy. Lúc đầu còn tưởng Yamada đã thoát được, nhưng về sau thì phát hiện thi thể của y ở một cái rãnh nước khá xa.

Lý Hiếu Thành lần nữa đứng lên, rồi lại chán chường ngồi xuống. Y đoán Yamada đã chết rồi, nhưng vẫn không nhin được muốn nghe thông tin chính xác.

Không ngờ bốn người Hắc Đầu chết, một ninja như Yamada cũng không thoát khỏi. Hung thủ quả thật quá lợi hại. Lý Hiếu Thành thậm chí có chút hối hận vì đã đưa ra quyết định này.

Yamada là cao thủ gần bằng Lý Nghĩa của Lý gia. Lý Nghĩa có thể đả bại Yamada, nhưng muốn lấy tánh mạng của Yamada là không có khả năng. Mất đi Yamada, đối với Lý gia mà nói, giống như mất đi một bùa cứu mạng. Hơn nữa, còn đắc tội thêm một địch nhân mạnh mẽ.

- Anh cả, em cảm thấy chuyện này anh làm có chút lỗ mãng. Khiến Lý gia chúng ta vô duyên vô cớ có thêm kẻ thù. Huống hồ, từ vết thương trên người bọn Hắc Đầu kia, có thể thấy, người này trong nháy mắt đã giết chết bọn họ.

Bọn họ đến cơ hội phản kháng cũng không có. Càng kinh khủng hơn, người này có thể giết chết Yamada. Đây quả thực là điều không ai tưởng tượng ra được.

- Em tính toán một chút, theo tình báo của chúng ta. Cả Hoa quốc, cao thủ có thể giết chết Yamada không vượt quá mười ngón tay. Người lợi hại hơn Yamada có rất nhiều, nhưng muốn giết một cao thủ ninja, quả thực khó càng thêm khó. Có thể thấy, kẻ thù của chúng ta lợi hại như thế nào.

Lý Hiếu Công trầm giọng phát biểu ý kiến của mình.

- Cả Hoa quốc, có thể giết Yamada chỉ không quá mười người? Cái này...

Một người tuổi trẻ ngồi ở dưới, nghe Lý Hiếu Công nói vậy, có chút không phục. Muốn nói lời phản đối. Nhưng đã bị Lý Hiếu Thành khoát tay ngăn lại.

- Danh Lực, chú hai của con nói không sai. Chú hai tính vậy là không bao gồm những thế ngoại cao nhân, con không cần nhiều lời. Hiếu Công nói rất đúng, chuyện này ta có chút lỗ mãng. Hiếu Công, em xem chúng ta nên xử lý chuyện này như thế nào?

Thanh âm của Lý Hiếu Thành có chút khàn khàn, nói xong y nhìn về Lý Hiếu Công.

Kỳ thật, tới tận tối hôm qua, vẫn không có tin tức của Hắc Đầu. Lý Hiếu Thành đã có dự cảm không tốt. Rạng sáng hôm nay, quả nhiên truyền tới tin tức bốn người Hắc Đầu bị giết. Y liền lập tức ra lệnh phong tỏa tất cả cửa nhà ga. Thậm chí đến hôm nay ở nhà ga Phần Giang, vẫn tiến hành phong tỏa.

Nhưng hiện tại, vốn tưởng Yamada mất tích cũng tìm thấy xác. Lý gia chẳng những không có tìm được “Ngũ Thái Phi”, còn bị tổn thất nghiêm trọng.

- Anh cả, tuy chúng ta bị người thanh niên kia phản kích, nhưng Lý gia chúng ta cũng không phải dễ khi dễ. Kẻ nào ăn của chúng ta đều phải nhổ ra. Huống hồ, chúng ta đã đắc tội người này, vậy thì phải nhổ cỏ tận gốc, triệt để giải quyết hậu hoạn. Hiện tại không phát hiện người kia ở các nhà ga, rất có thể hắn đang ở Phần Giang. Chúng ta một bên điều tra khách hàng đi xe lửa hôm nay, một bên tiến hành lùng sục khắp Phần Giang.

Lý Hiếu Công rất quyết đoán đưa ra ý kiến của mình.

- Hiếu Nghiệp, em biết người thanh niên kia có đặc thù gì không? Lúc trước có phải thủ hạ của Hắc Đầu là Lão Tam là người đầu tiên phát hiện ra tung tích của hắn?

Lý Hiếu Thành gật đầu, sau đó nhìn về phía em trai thứ tư của mình.

- Đúng vậy, anh cả. Chuyện này là em chủ quan. Lúc ấy Hồ Hưng Tam đã báo cáo, nói rằng phát hiện ra hành tung của người này. Em nghĩ chỉ có một mình hăn, chúng ta bên này có năm người, còn có Yamada trong đó. Bắt được hăn không có vấn đề gì. Liên tục tiếp gọi cho bọn họ không cần kinh động tới người khác, tìm một chỗ vắng vẻ bắt người thanh niên kia lại. Lúc đó, cũng không hỏi kỹ càng, thật không ngờ...

Lý Hiếu Nghiệp có chút tự trách.

Những người ngồi ở đây đều yên lặng không nói gì. Trong lòng tự nhủ, đúng là lỗi của Lý Hiếu Nghiệp. Nếu như lúc ấy, Lý Hiếu Nghiệp hỏi một chút đặc thù của người thanh niên, thì hiện tại cũng không khó tìm như vậy. Cho dù hăn có lợi hại tới đâu đi chăng nữa, chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả Lý gia?

- Hiếu Nghiệp, em lập tức phái người tới chỗ người thanh niên gặp mặt Tống Lôi kia. xem có thể tìm được nhân chứng nào không. Nếu như tìm được rồi, bảo y miêu tả kỹ càng hình dạng của người thanh niên. Hiếu Công, em mang Lý Nghĩa tới hiện trường nhìn qua xem. Quả nhiên hôm nay, Tống gia đã giao dịch với gia tộc Rodwell. Hiện tại, ta sẽ đi tới khu biệt thự Cảnh Thành, bãi phóng Tống Duy Sơn.

Lý Hiếu Thành nói xong, có chút mệt mỏi đứng lên.

...

Lâm Vân thấy Cam Dao đóng mạnh cửa, cũng lười để ý nàng ta. Vốn định ra ngoài ăn, nhưng thấy ở đây có sẵn canh thịt bò vẫn còn nóng, ở đâu còn khách khí, đảo mắt đã húp hết nửa bát. Tuy còn chút đói, nhưng đã đỡ hơn trước.

Thấy góc tường có một ít thức ăn mà Cam Dao ném ở đó, trong lòng tự nhủ, vẫn là đợi nàng ta nấu cơm thì mình đi ra ăn chực vậy. Ăn một ít chắc nàng ta không quá keo kiệt.

Cam Dao trốn trong phòng, thật sự là xấu hổ muốn chết. Vì sao mình lại phạm sai lầm như vậy? Cho dù muốn mở cửa, cũng không nên mở trước mặt hắn. Cái này chả phải nói rõ, mình lừa gạt hắn sao?

Do dự một lúc. Cam Dao vẫn là đi ra chuẩn bị nấu cơm. Nhìn bát canh thịt bò mà bác gái chủ nhà cho, rõ ràng chỉ còn có một nửa bát. Tên Lâm Vân này thật là mặt dày, ăn của người khác, mà chả xin phép gì.

Đang nghĩ ngợi, thì thấy Lâm Vân đi ra từ trong phòng. Trong nội tâm xấu hổ, nàng tranh thủ thời gian tìm lý do:

- Lâm quản lý, anh uống gần hết bát canh của em, mà lại không xin phép em một câu. Anh cũng quá...

- Cam Dao, hôm qua thực sự cảm ơn em. Còn bát canh này, anh tưởng là bác gái chủ nhà cho anh chứ. Buổi sáng bác gái chủ nhà còn nói ngày hôm qua anh vất vả, cho nên mới cho canh để uống, bồi bổ cơ thể. Không nghĩ tới buổi tối em lại còn mang về một bát nữa. Cảm ơn em nha! Anh còn lưu lại một nửa cho em nè. A, có phải bác gái biết chuyện gì không? Vì sao phải cho anh canh để bồi bổ cơ thể? Em đã nói cho bác ấy cái gì à?

Lâm Vân tranh thủ thời gian ngắt lời của Cam Dao.

Lời này của Lâm Vân, rơi vào tai của Cam Dao lại có chút mập mờ. Trong lòng tự nhủ, da mặt người này thật dày. Bác gái đã biết gì đâu. Bác đấy chỉ hiểu nhầm chúng ta mà thôi. Chẳng lẽ vấn đề này, tôi cũng phải bẩm báo cho anh sao?

Kỳ thật, Cam Dao vốn không muốn uống bát canh này, chỉ là không tìm ra cái cớ nào để mình đỡ xấu hổ mà thôi.

- Lâm quản lý, bên chỗ em không đủ người, có thể tuyển thêm hai người hay không?

Cam Dao thấy Lâm Vân nói chuyện càng ngày càng mập mờ, vội vàng chuyển chủ đề.

- Đương nhiên có thể. anh không phải đã nói sao. nếu thiếu cử thoải mái thuê. A, ngày mai tới công ty. Em ứng cho anh trước 3000 nguyên nhé. Anh vừa bị mất ví tiền. Thuận tiện hỏi luôn, hiện tại bên công ty thế nào rồi?

Lâm Vân một mực ở trong xưởng của Hàn Phúc Nguyên, cho nên còn chưa biết tình hình của công ty.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phần Giang Nổi Sóng

L

ý Gia thoát cái chết năm cao thủ, ngay cả cao thủ đứng thứ hai của Lý gia, Yamada cũng chết. Tin tức này lập tức truyền khắp Phần Giang, thậm chí lan tới cả tỉnh Giang Nam. Không chỉ các đại gia tộc đều biết, mà các dân chúng bình thường cũng biết một hai.

Trên mọi tờ báo lớn nhỏ đều có đăng tải thông tin, cho dù Lý gia muốn an phận cũng không được.

- Con cháu của Lâm gia bị người đánh tàn phế ở cửa nhà.
- Ninja bí ẩn, lại bị vứt xác bên đường sắt.
- Ngay cả hai đại gia tộc cũng dám chọc giận, người thần bí kia là ai?
- Một trong những gia tộc giàu nhất thế giới, gia tộc Rodwell đột nhiên tới Phần Giang.

...

Trong khoảng thời gian ngắn, cả thành phố Phần Giang đều trở thành tiêu điểm. Cơ hồ tất cả phóng viên cả nước đều chạy tới Phần Giang săn lùng tin tức. Hiện tại, lực lượng cảnh sát của Phần Giang đã không đủ dùng. Liên tiếp xuất hiện vài vụ án lớn, đều liên lụy tới hai quái vật khổng lồ là Lâm gia và Lý giá, Ngạn cục trưởng biết vị trí của mình đã xong rồi.

- Không nghĩ tới lần này Lý gia lại tổn thất thảm trọng như vậy, ngay cả Yamda cũng tử vong. Lý Hiếu Thành phải đau đầu rồi, ha ha. ‘Ngũ Thái

Phỉ', hừ, nếu dễ lấy 'Ngũ Thái Phỉ' như vậy, cũng không đợi Lý gia các người đi làm. Không ngờ đứa con của Lý Hạc vốn bình thường rất khôn khéo, lần này lại lật thuyền trong mương.

Lâm Viễn Trọng chưa về kinh thành. Ông ta vẫn còn ở sơn trang Hoàn Hồ. Hiện tại, toàn bộ thành viên đời thứ hai của Lâm gia đều ngồi chỗ này.

- Trọng thúc, chú cho rằng chuyện lần này của Lý gia có quan hệ tới 'Ngũ Thái Phỉ' sao?

Lâm Viễn Chương không nghĩ ra được nhiều như thế, chỉ cảm thấy có chút mơ hồ. Nhưng không phải 'Ngũ Thái Phỉ' đang ở trong tay của Tống gia sao, Lý gia còn đi đâu tìm nữa?

- Có lẽ Lý gia điều tra ra được lai lịch của 'Ngũ Thái Phỉ', sau đó là xảy ra vấn đề. Lâm gia chúng ta không cần quan tâm những điều này. Xế chiều hôm nay, người đi báo phỏng Tống Duy Sơn thoáng cái. Về chuyện tiểu Khải bị thương, rất có thể liên quan tới người đã giết thủ hạ của Lý gia. Hiện tại chỉ âm thầm điều tra thôi. Một khi điều tra ra, không nên động thủ vội, phải nói cho ta trước.

Lâm Viễn Trọng nói xong, nhắm mắt lại không biết suy nghĩ cái gì?

....

Lý gia buồn bực, Lâm gia cẩn thận, chỉ riêng Tống gia ở Phần Giang là thu hoạch lớn nhất. Hiện tại Tống Duy Sơn chính đang ngồi bên trái của Tống Cách.

- Không tồi, việc này Duy Sơn làm rất tốt. Tống gia chúng ta có cơ hội này hoàn toàn là do con nắm được. Thật sự là trời không diệt Tống gia ta a. Tốt, tốt, tốt...

Tống Cách liên tiếp vài chữ tốt.

Các thành viên ngồi đây của Tổng gia cũng rất hưng phần. Lần này giao dịch với gia tộc Rodwell, những điều kiện và yêu cầu của Tổng gia đều đưa ra khá nhiều. Nguyên bản, Tổng gia suy nghĩ, nếu gia tộc Rodwell phản đối, có thể giảm xuống ba phần.

Nhưng khiến mọi người không nghĩ tới chính là, thời gian giao dịch với gia tộc Rodwell ở nhà hàng quốc tế Mỹ Châu rất ngắn ngủi. Những điều kiện và yêu cầu hợp tác kinh tế của Tổng gia, đều được gia tộc Rodwell đồng ý. Một bản hợp đồng mất vài ngày chuẩn bị, chỉ trong vòng nửa ngày đã ký xong. Tổng gia không khỏi thán than, không hổ danh là một trong những gia tộc giàu có nhất thế giới.

Gia tộc Rodwell lưu lại mấy người để liên hệ với Tổng gia, sau đó thì rời đi luôn vào buổi chiều. ‘Ngũ Thái Phi’ cũng được bọn họ mang theo.

Bởi vì Tổng gia muốn hưng thịnh, nên ngay cả lão gia tử ở Yên Kinh, Tổng Cách cùng đầy hưng phần chạy tới Phần Giang. Có thể nói, một khi việc buôn bán với gia tộc Rodwell được triển khai, như vậy Tổng gia có thể đạt tới vị trí đứng đầu trong các ngành chế dược, điện tử, thông tin của Hoa quốc.

- Lý gia lần này bị tổn thất nặng. Liên tục chết nhiều cao thủ như vậy, ngay cả Yamda cũng không thoát. Thực là đáng đời, ha ha.

Vẻ mặt của Tổng Duy Hà có chút hả hê.

- Duy Hà, làm người có thể đắc ý, nhưng không nên chủ quan. Tổng gia chúng ta so với các gia tộc khác, vẫn còn là một gia tộc nhỏ. Dù trong này đều là người của gia tộc, nhưng những lời nói thừa cũng đừng nên nói ra. Duy Sơn, con nói xem Lý gia xảy ra chuyện gì.

Tổng Cách Thấy biểu lộ của Tổng Duy Hà, có chút không vui nhắc nhở.

- Vâng.

Tống Duy Hà nói xong, tranh thủ thời gian ngồi một bên, không dám nói thêm.

- Phụ thân, con nghĩ chuyện này có quan hệ tới nhà chúng ta. Tiểu Lôi lấy được 'Ngũ Thái Phi' là nhờ một người xa lạ đưa cho. Lúc ấy Tiểu Lôi gặp người đó trên đường cái, liền gọi hắt. Ý của Tiểu Lôi lúc đó cũng chỉ là muốn hỏi hắt, xem có thể cung cấp một ít thông tin về nữ tặc hay không? Thật không ngờ, người kia rõ ràng ném cho Tiểu Lôi viên 'Ngũ Thái Phi'.

- Theo như lời của Tiểu Lôi, người này không phải là kẻ có tiền. Nhưng vì sao hắt lại coi thường viên 'Ngũ Thái Phi' như vậy, hiện tại chúng ta không biết. Nhưng 'Ngũ Thái Phi' thực sự quá quan trọng với chúng ta, cho nên, cho dù có là bẫy rập, chúng ta cũng phải nhảy vào. Cũng may, hiện tại xem ra, người kia thực sự không để 'Ngũ Thái Phi' vào mắt.

- Con đoán, rất có thể Lý gia biết được nguyên nhân xuất hiện viên 'Ngũ Thái Phi', mới phái người đi điều tra người kia. Kết quả là như bây giờ. Tuy nhiên, đây cũng chỉ là phán đoán của con mà thôi.

Tống Duy Sơn nói xong, nhìn nhìn phụ thân.

- A, lại có một người như vậy? Nếu như lời con đoán là sự thật, người của Lý gia có lẽ chết trong tay của người này. Như vậy, người này thật đáng sợ. Những người khác thì ta không biết, nhưng riêng Yamada, y tuyệt đối là một nhân vật hung ác.

- Nhưng người này có vẻ như không có ác ý gì với Tống gia chúng ta. Bằng không cũng sẽ không giao đem 'Ngũ Thái Phi' cho Tiểu Lôi. Vô luận như thế nào, hắt cũng là ân nhân của Tống gia. Cho nên, chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài. Nếu có ai ở đây tiết lộ, đừng trách ta không khách khí. Còn nữa, đừng đi điều tra người kia. Hắt có thể giết Yamada, thì hắt không phải

là người mà chúng ta có thể động vào. Huống chi hẳn còn là ân nhân của chúng ta, mọi người hiểu chưa?

Tổng Cách nói xong, ném cái nhìn nghiêm khắc về phía các thành viên Tổng gia.

Tất cả thành viên của Tổng gia đều tỏ vẻ minh bạch. Chỉ có Tổng Lôi là cúi đầu trầm tư. Trong lòng nàng tự nhủ, chẳng lẽ người trẻ tuổi kia lợi hại như vậy? Rõ ràng có thể giết chết cao thủ như Yamada? Nhưng nhớ tới động tác nhanh chóng bắt nữ tặc trên xe lửa kia, quả thật có khả năng.

Người này khiến mình rất xấu hổ, nhưng người này cũng đã cứu cả gia tộc mình. Tổng Lôi không biết nên hận hẳn hay là cảm kích hẳn.

- Gia gia, Lý gia Lý Hiếu Thành, Lâm gia Lâm Viễn Chương và chủ tịch tập đoàn Viễn Thành, Trương Viễn Thành tới chơi.

Tổng Huy vội vàng đi vào nói.

- Ha ha, quả nhiên là những lão hồ ly. Gia tộc Rodwell chân trước vừa đi, những người này chân sau lại tới. Xem ra, kế tiếp vẫn còn khách khứa tới đây. Duy Sơn, con đi ra ngoài nói chuyện đi. Về phần cho họ chỗ tốt gì, ta nghĩ con cũng minh bạch.

Tròng mắt của Tổng Cách hơi híp, lộ ra một tia vui vẻ trào phúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hương Vị Của Món Ăn Mẹ Nấu

H

ôm sau Trương Tuyền đọc được tin tức trên báo liền sợ ngây người. Chuyện này nàng là người biết rõ nhất. Hôm qua, năm người kia theo dõi Lâm Vân, nhưng hôm nay lại có tin tức năm người kia bị giết.

Trương Tuyền chỉ cảm thấy toàn thân phát run. Hung thủ chính là Lâm Vân sao? Hẳn lợi hại như vậy sao? Hay là có ai khác làm? Hiện tại Lâm Vân thế nào rồi? Nếu như thực sự là Lâm Vân làm? Đột nhiên Trương Tuyền không dám suy đoán Lâm Vân là ai. Chẳng lẽ người vợ của hắc Hàn Vũ Tích, biết rõ Lâm Vân lợi hại như vậy?

Năm người này đâm hỏng xe của mình, hóa ra là người của Lý gia. Xe của mình còn đang sửa chữa, không biết Lý gia có thể tra ra mình không? Nếu như bọn họ tra ra mình, mình có nên khai ra Lâm Vân hay không?

Trương Tuyền không còn tâm tư để làm việc khác, cũng không còn tâm tư để đi làm. Cả ngày hôm đó, nàng đều ở nhà miên man suy nghĩ.

Ngày hôm sau, nàng dứt khoát xin nghỉ một tuần, đi ra ngoài du lịch giải sầu.

...

Theo như lời của Cam Dao, tình hình của công ty vẫn bình thường. Trên cơ bản, chuyện của công ty đều do Cam Dao phụ trách. Cam Dao phải phụ trách khá nhiều việc vụn vặt, cho nên rất vất vả.

Chấp nhận cho Cam Dao làm chủ mọi việc của công ty, Lâm Vân lần nữa đầu nhập vào tu luyện. Hắn chuẩn bị tu luyện một tuần rồi mới trở lại nhà xưởng, tiếp tục chế tạo máy móc.

Đã được sự đồng ý của Lâm quản lý, Cam Dao cũng không cần phải kiêng kỵ gì, dứt khoát tuyển mộ ba người. Hai người chuyên môn phụ trách tài chính mua bán của công ty, một người thì giúp mình xử lý các công việc vận vật. Có người hỗ trợ, chuyện của công ty đã được Cam Dao xử lý đầu ra đó.

Mặc dù rất không hài lòng với việc Lâm Vân tiêu tiền của công ty, nhưng bởi vì số tiền này là Lâm Vân xin được, nên cũng kệ hắn. Huống hồ, nhìn phong cách làm việc của vị Lâm quản lý này, có vẻ như không phải là người ham quyền lực. Cho nên cần gì phải vì mấy nghìn nguyên mà khiến hắn không vui, khiến cho kế hoạch của công ty mắc cạn? Nếu như vậy, mình cũng sẽ bị mất công tác.

Mỗi ngày Lâm Vân chỉ có tu luyện và tu luyện. Thậm chí việc nấu cơm đều giao cho Cam Dao về nấu. Bởi vì thấy Lâm Vân bị thương, nên Cam Dao không so đo với hắn. Nhưng nàng không chịu được ánh mắt mập mờ của bác gái chủ nhà. Thậm chí có mấy lần, nàng hận không thể giải thích với bác ấy mọi chuyện. Nhưng nghĩ lại, lại thôi. Những chuyện như vậy, nói ra cũng không ai tin.

Bác gái chủ nhà thì không thể không tán thưởng vận khí của Lâm Vân. Rõ ràng câu được một cô gái hiền lành, chịu khó như Cam Dao. Mỗi ngày chỉ việc ở trong nhà, không đi ra ngoài, muốn ăn cơm, thì có Cam Dao trở về nấu. Nếu không phải vì Lâm Vân trả tiền nhà rất sòng phẳng, không chừng bác gái đã có ấn tượng xấu với hắn.

Cam Dao dần dần cũng quen với sinh hoạt như vậy. Mỗi ngày trở về, đều mua một ít thức ăn, sau đó làm cơm tối, gọi Lâm Vân đi ra ăn cơm.

Lâm Vân đi ra ăn cơm, hai người ngồi một bàn vừa ăn cơm, vừa thuận miệng nói chuyện về công ty. Ăn xong, Lâm Vân lại đi vào phòng tu luyện. Tuy kỳ quái vì sao vị Lâm quản lý này suốt ngày ở trong phòng, nhưng nàng cũng không thích điều tra tư ẩn của người khác. Vài ngày đầu còn không thoải mái, nhưng về sau cũng quen dần.

Tuy Lâm Vân không cần nấu cơm, nhưng kỳ quái chính là, mỗi lần Cam Dao mua thức ăn về, đều là rau dưa, củ cải, rất ít mua thịt. Cho nên mỗi bữa ăn chỉ có ít đồ ăn mặn. Lâm Vân hỏi Cam Dao, thì nàng ấy nói mình không thích ăn thịt. Lâm Vân nghĩ thầm, có lẽ con gái thích ăn ít thịt, để bảo dưỡng thể hình, nên chẳng muốn hỏi thêm.

Chẳng mấy chốc đã qua năm ngày, vết thương của Lâm Vân đã hoàn toàn khỏi hẳn. Hơn nữa, quá trình hình thành Tinh Hồn tuy chậm, nhưng vẫn đủ để cho Lâm Vân hài lòng. Tuy nhiên, lúc khôi phục lại lực lượng Tinh Vân lại nhớ tới lần trước bị thương, vì sao không thể khôi phục như cũ.

Lâm Vân bắt đầu hoài nghi, không phải là mình tu luyện có vấn đề, mà là do linh khí ở đây không đủ.

Một tuần lễ ăn cơm chùa do Cam Dao nấu, trong lòng hẳn vẫn có chút băn khoăn. Hơn nữa, bác gái chủ nhà còn nhìn mình với ánh mắt là lạ, Lâm Vân quyết định trước khi đi tới xưởng của lão Hàn, phải làm một bữa cơm cho Cam Dao. Coi như bày tỏ lòng cảm ơn Cam Dao đã vất vả nấu cơm cho mình.

Hôm nay bác gái chủ nhà mới thấy Lâm Vân đi ra ngoài mua rất nhiều thức ăn về. Trong lòng tự nhủ, anh chàng Tiểu Lâm này còn có lương tâm. Nhưng không biết hẳn có thể nấu cơm hay không.

Hôm nay Cam Dao vẫn như cũ mua một ít thức ăn trở về phòng trọ. Vừa mở cửa thì thấy Lâm Vân ngồi ở bàn ăn, trên mặt bàn đã có bốn món ăn và một bát canh. Thoạt nhìn rất tinh sảo, khiến nàng có chút sửng sờ.

- Cam mỹ nữ đã trở lại, vất vả rồi, mau tới ăn cơm. Hôm nay anh cố ý làm mấy món này, để cảm ơn em đã chiêu cố anh gần đây.

Lâm Vân thấy Cam Dao mở cửa đi vào, liền đứng lên vừa cười vừa nói.

- Những món này, là do anh làm?

Cam Dao nhìn mấy món thức ăn còn tinh xảo hơn cả mình làm, vẻ mặt kinh ngạc hỏi. Nói thật, nàng hông tin Lâm Vân có thể làm ra được những món ăn tinh mỹ như vậy.

- Đúng vậy, cả tuần nay em đều nấu cơm cho anh ăn, hôm nay anh cố ý làm một bữa cơm cảm ơn em. Xin mời.

Lâm Vân nói xong, kéo một cái ghế để cho Cam Dao ngồi.

Cam Dao nhìn bộ dáng ân cần của Lâm Vân, mới biết hẳn không quên mỗi ngày mình vất vả nấu cơm cho hắn. Trong lòng có chút an ủi, tranh thủ đi rửa mặt, rồi mới ngồi vào bàn ăn.

Nhìn vài món ăn tinh xảo trước mặt, Cam Dao liền ngón trở đại động. Gắp mấy sợi rau xào, để vào miệng. Thật là ngon a! Nhịn không được gắp thêm vài đũa, quả thật là rất ngon!

Kinh ngạc nhìn thức ăn trên bàn, nàng bỗng nhớ tới những món mà mẹ nàng nấu, hương vị lại có chút giống hệt. Chính là, bao nhiêu năm rồi nàng không có ăn thức ăn do mẹ nấu? Bao nhiêu năm rồi, không có ai nấu ăn cho mình ăn?

Một năm, hai năm, ba năm... Rõ ràng đã năm năm. Mình rời nhà từ năm 18 tuổi, năm năm trôi qua, không kể những thức ăn ăn ở công ty, hay là tùy tiện ăn ở bên ngoài, đây là lần đầu có người nấu cho mình một bữa cơm như vậy. Mà nàng cũng rất ít khi nấu cơm ở nhà. Chỉ vì một tuần này, Lâm Vân dưỡng thương, nàng mới trở về nấu cho hắn ăn.

Năm năm trước, mình học đại học năm thứ nhất, phụ thân bị tai nạn trong khi làm việc, cả người tê liệt. Số tiền mà công trường bồi thường còn không đủ cho phụ thân chữa bệnh. Mẫu thân chỉ còn cách nghỉ việc ở nhà máy may, trở về chiếu cố phụ thân. Cam Dao cũng tạm thời nghỉ học, đi ra ngoài làm việc, kiếm tiền cho phụ thân chữa bệnh. Ba năm trước đây, phụ thân qua đời, để lại ba mẹ con nàng.

Tuy mẫu thân không nói cho mình biết, nhưng nàng nghe được các hàng xóm thảo luận, mới biết được phụ thân chết là do tự sát. Phụ thân tự sát vì không muốn liên lụy tới mẹ con các nàng mà thôi. Sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân cũng ốm đau, nằm trên giường không dậy nổi.

Cam Dao đành phải để em gái mình ở lại chiếu cố mẫu thân, còn mình thì ở thành phố lớn, liều mạng kiếm tiền. Nhưng cho dù như vậy, tiền nợ càng ngày càng nhiều. Nếu không phải mình đã dặn dò qua em gái trông nom cẩn thận, không chừng mẹ của mình cũng đã theo gót phụ thân.

Lần nữa ăn vào món rau xào ngon như vậy, ngon như mẹ mình nấu vậy. Cam Dao lại gấp thêm rau xào, nhẹ nhàng bỏ vào miệng, nhai nuốt. Hương vị xa xôi từ thức ăn của mẹ nấu, rõ ràng đang ở trong miệng của mình. Nghĩ tới em gái, nghĩ tới mẹ, đôi mắt của Cam Dao dần dần mờ hồ. Nước mắt liền không ngừng rơi vào trong bát cơm.

Đã lâu mình không có trở về, không biết mẹ và em gái như thế nào rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 88: Khởi Công Kế Hoạch

C

am Dao, chuyện của công ty, em có toàn quyền xử lý. Không cần phải để ý tới anh. Hôm nay anh muốn đi ra ngoài.

Buổi sáng Lâm Vân đứng dậy, nhìn thấy Cam Dao muốn đi làm, vội vàng nói.

- Ủ, em biết rồi...

Cam Dao nói xong cũng vội vàng đi xuống tầng.

Cam Dao sông chung với Lâm Vân được hơn tuần, cũng hiểu một ít tính cách của hắn. Nàng biết hắn là người không thích làm việc, thậm chí có thể nói là lười.

Tối hôm qua, khi ăn cơm của hắn làm, nhớ tới mẹ và em gái ở nhà, tâm tình có chút kích động. Lúc ấy Lâm Vân vì thấy mình rơi lệ mà chân tay luống cuống. Cho nên hiện tại nàng vẫn còn chút xấu hổ khi đối mặt với Lâm Vân.

Thấy Lâm Vân ở nhà mấy ngày liền, hiện tại lại muốn đi ra ngoài, nàng cũng không nghĩ nhiều. Dù sao buồn bực mãi ở nhà cũng không nên. Nàng chỉ không ngờ bả vai bị thương của Lâm Vân lại tốt nhanh như vậy. Hắn còn chưa tới bệnh viện đâu này. Còn về việc vì sao Lâm Vân bị trúng đạn. Cam Dao không có hỏi. Mặc dù Lâm Vân tạo cho nàng ấn tượng hắn là người lười nhác, có nhiều quen không tốt. Nhưng không phải là người xấu.

Hơn nữa, ở cùng với hắn nhiều ngày như vậy. Ngoại trừ một lần mình vọt vào phòng của hắn nhìn thấy hắn chỉ mặc mỗi cái quần lót ra. Cũng không còn phát sinh những tình huống xấu hổ tương tự. Hiện tại nàng cũng rất cẩn thận, tránh xảy ra những chuyện khó xử cho đôi bên. Mà dù sao, ngoại trừ lúc ăn cơm, Lâm Vân còn đi ra ngoài, chứ thời gian khác, hắn đều một mực ở trong phòng.

Cho dù vô luận là nàng đi tắm rửa, hay đi vệ sinh, cũng không nhìn thấy hắn. Thậm chí buổi tối lúc đi ngủ, một chút tiếng vang ở phòng hắn cũng không nghe thấy. Cho nên trong lòng liền có một ít ấn tượng tốt đối với hắn. Chỉ là đôi khi muốn cùng Lâm Vân tham khảo qua tình hình của công ty, cũng không thấy được hắn. Chỉ có mỗi lúc ăn cơm là nói được vài câu mà thôi. Thời gian dài. Nàng cũng quen dần với kiểu sinh hoạt như vậy.

...

Lâm Vân nghĩ thầm, thương thế của mình về cơ bản đã tốt rồi. Cả ngày ở trong nhà tu luyện cũng không hay ho gì. Huống hồ ở cùng một chỗ với Cam Dao, mặc dù mình một mực tu luyện, cũng có lúc cảm giác không thuận tiện. Cũng may hiện tại mình có chỗ để đi, không cần phải cả ngày rúc trong ổ.

Lâm Vân vừa nói đi công tác, liền đi luôn một tuần. Khiến cho Hàn Phúc Nguyên ở trong nhà máy Ưu Năng, liên tục vò đầu bứt tai giống như Hầu Vương vậy. Nhìn một đồng lớn linh kiện và vật liệu, lại không có cách nào ra tay. Chỉ biết lo lắng chờ đợi Lâm Vân trở về.

Rốt cuộc hôm nay mới trông thấy Lâm Vân trở lại nhà xưởng. Hàn Phúc Nguyên quả thực vui sướng hơn cả khi ký được một đơn đặt hàng lớn nhiều lắm. Thấy bộ dạng của Hàn Phúc Nguyên như vậy, trong nội tâm của Lâm Vân âm thầm buồn cười. Lão nhân này đúng là fan cuồng nhiệt của máy móc.

Lại một tuần lễ trôi qua. Lâm Vân đã thiết kế được sơ bộ máy móc. Qua Hàn Phúc Nguyên giới thiệu, hắn đi tới một nhà máy sản xuất PCB để đặt hàng một đám linh kiện làm bằng PCB do chính Lâm Vân xếp đặt.

Bởi vì không có nhựa của cây tùng thân đỏ, nên Lâm Vân đành phải xếp đặt một bộ vi mạch mới trên linh kiện PCB.

Có một vài vi mạch trong linh kiện PCB, ngay cả trưởng khoa kỹ thuật của nhà máy cũng không hiểu là gì. Chủ khoa này tuy không biết Lâm Vân là ai, nhưng y lại rất quen biết đại danh鼎鼎 Hàn Phúc Nguyên. Hàn lão chính là một công trình sư ưu tú nhất về thiết kế máy móc. Mà y lại nhìn thấy vị Hàn lão này, một mực đi theo đằng sau Lâm tiên sinh, thỉnh thoảng còn hỏi vài câu. Khiến y liền biết, vị Lâm tiên sinh này không phải là người bình thường.

Bởi vì sinh ra hiểu kỳ đối với linh kiện PCB này, nên lúc y hỗ trợ sản xuất PCB, vụng trộm sao chép sơ đồ vi mạch của linh kiện PCB.

Linh kiện PCB sản xuất rất đơn giản. Nhưng có một vài linh kiện chủ chốt liên quan tới điện áp, điện trở. Muốn sản xuất cũng không phải dễ dàng. Lâm Vân ở một nhà máy điện tử sản xuất linh kiện chính, làm hai tuần lễ cũng chưa hoàn thành.

Cũng may Hàn Phúc Nguyên một mực ở bên cạnh Lâm Vân, bằng không nhà máy điện tử này đã đưa ra ý kiến phản đối rồi. Tuy Lâm Vân vẫn trả tiền đầy đủ, nhưng ai nguyện ý vì chút tiền ấy mà đem phòng thí nghiệm cho người khác dùng lâu như vậy?

Một mực tới tuần thứ ba. Lâm Vân mới miễn cưỡng chế tạo ra được ba linh kiện điện tử chủ chốt.

Tuy nhiên có vài tài liệu không tìm thấy, đành phải dùng tài liệu khác thay thế. Cho nên tính năng đương nhiên xa xa không bằng máy móc ở đại lục Thiên Hồng, chỉ coi như là miễn cưỡng sử dụng. Vì để tránh cho từ nay về

sau làm phiền người khác. Lâm Vân dứt khoát chế tạo một đồng lớn, đều mang chở về, cất vào một cái xưởng cũ của nhà máy Hàn lão.

Ngoại trừ linh kiện khó khăn chút, máy móc xử lý lá trúc ngọt về cơ bản đã làm tốt. Loại máy móc này. Lâm Vân chỉ là ba cái. Bởi vì việc xử lý lá trúc ngọt khá là nhanh, không cần thời gian dài. Hiện tại các linh kiện phụ và linh kiện chính đều đủ, nên Lâm Vân lắp ráp máy xử lý lá trúc ngọt rất nhanh.

Sau khi lắp ráp xong. Lâm Vân chuẩn bị trở về công ty một chuyến. Bởi vì chi phí mua tài liệu và sản xuất máy móc đều do Hàn Phúc Nguyên ứng trước. Nên Lâm Vân phải về công ty lấy tiền trả lại cho Hàn Phúc Nguyên, thuận tiện an bài vài việc.

Buổi sáng hôm đó, bởi vì Cam Dao có chút xấu hổ, nên không có hỏi Lâm Vân đi đâu, còn tưởng rằng buổi tối hẳn sẽ trở về. Chính là, liên tục vài ngày. Lâm Vân không có trở về. Trong nội tâm nàng bỗng có một chút nhớ nhung.

Mỗi ngày nàng đã quen với sự tồn tại của Lâm Vân. Hiện tại Lâm Vân đột nhiên rời đi, lại có chút không quen.

Mà Lâm Vân vừa đi, đã là gần một tháng, vẫn chưa có trở về. Nhớ tới việc Lâm Vân bị súng bắn, nàng có chút lo lắng. Nàng không biết Lâm Vân đi nơi nào. Gọi vào số điện thoại di động của hắn thì tắt máy. Tuy công ty không xảy ra việc gì, nhưng nếu quản lý của công ty một mực không xuất hiện, cũng khiến nhân viên cấp dưới bất an.

Cam Dao còn đang không biết ứng phó thế nào, thì hôm nay lại nhìn thấy Lâm Vân ngồi ở phòng họp. Nhìn thấy Lâm Vân xuất hiện, tâm tình lo lắng của nàng mới biến mất, còn có một chút kích động. Vị Lâm quản lý này, đúng là xuất quỷ nhập thần a.

- Chào buổi sáng, Cam Dao. Làm phiền em thông báo cho mọi người đi vào phòng họp.

Lâm Vân trông thấy Cam Dao, cười nói.

- Vâng, em lập tức đi gọi. Nhưng hiện tại Tôn Khởi Bình không có ở Phụng Tân. Anh ấy đã đi Thiểm Tây thu mua lá trúc ngọt rồi.

Cam Dao thấy Lâm Vân muốn họp công ty, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Anh chàng Lâm quản lý này từ một tháng trước phân phó vài việc, rồi bỏ đi biệt tăm biệt tích. Mọi việc trong công ty trên cơ bản đều do nàng phụ trách. Nàng vẫn lo lắng bất an, sợ làm sai chuyện gì, ảnh hưởng tới công ty. Hiện tại thấy Lâm Vân vừa xuất hiện liền muốn họp hành, ở đâu còn chần chừ, vội vàng đi gọi mọi người.

Ngoại trừ Tôn Khởi Bình, những người khác đều rất nhanh tới.

Lâm Vân thấy mọi người đã tới đầy đủ, mở miệng nói:

- Hội nghị hôm nay là hội nghị thứ hai bàn về kế hoạch phát triển sản phẩm mới của công ty chúng ta. Trong khoảng thời gian này, chắc hẳn mọi người đều đã khổ cực. Tình huống cụ thể ta đã nghe Cam Dao nói qua.

- Hồ Thanh, việc thu mua lá trúc ngọt và tơ tằm như thế nào rồi?

Lâm Vân nhìn Hồ Thanh hỏi.

- Hiện tại đã thu mua được không ít. Tôn ca còn đang ở Thiểm Tây tiếp tục thu mua lá trúc ngọt. Phòng chùng mấy ngày nữa là trở về. Không biết có thu mua nữa không?

Hồ Thanh vội vàng trả lời.

- Ủ, đợi Tôn Khởi Bình trở về, tạm thời sẽ không thu mua hai thứ đó nữa. Những thứ này nếu không đủ, tùy thời có thể mua. Hiện tại đang là thời kỳ sinh trưởng bông, cậu và Tôn Khởi Bình đến lúc đó đến chỗ nông dân trồng bông đặt mua sẵn quả bông già. Có bao nhiêu thì thu mua bấy nhiêu. Tuy nhiên, vì tài chính của chúng ta chỉ có hạn, cho nên quy định thu mua tối đa là tám trăm nghìn nguyên.

Lâm Vân phân phó xong Hồ Thanh, lại nhìn về phía Kỷ Lam.

- Hiện tại nhà máy sản xuất trang phục đã chính thức khởi công. Tuy đã tuyển thêm được hai mươi nhân viên, nhưng còn chưa có một đơn đặt hàng nào cả.

Kỷ Lam thấy Lâm quản lý nhìn về phía mình, vội vàng nói ra tiến độ làm việc của mình, chỉ là thần sắc có chút lo lắng.

- Máy móc xử lý lá trúc ngọt, ta đã làm xong. Sau khi kết thúc cuộc họp, Kỷ Lam sẽ đi cùng ta lấy máy móc về. Còn về hướng dẫn thao tác và sử dụng máy móc, tí nữa ta sẽ đích thân dạy Kỷ Lam, sau đó Kỷ Lam lại dạy cho những nhân viên khác. Một khi nhân viên học xong cách thức xử lý lá trúc ngọt, liền toàn diện khởi công. Kỷ Lam không cần phải lo lắng.

Thấy Kỷ Lam lo lắng, Lâm Vân chỉ cười cười.

Lâm Vân phân phó xong Kỷ Lam, lại chuyển hướng Cam Dao:

- Cam Dao, hiện tại tiền lương của mọi người là bao nhiêu?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 89: Tăng Lương

C

am dao có chút kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Không biết vì sao hần đột nhiên lại hỏi về tiền lương. Nhưng nàng vẫn trả lời vấn đề của Lâm Vân:

- Tôn Khởi Bình, 2600 nguyên. Hồ Thanh, 1800 nguyên. Kỷ Lam, 2300 nguyên. Em là 2200 nguyên. Còn tiền lương của Lâm quản lý là do công ty Phần Giang trả.

Lâm Vân nghe xong trầm ngâm một lát nói:

- Từ nay về sau, tiền lương của mọi người đều tăng thêm một khoản. Bắt đầu luôn từ tháng này, vẫn do Cam Dao quản lý.

- Tăng bao nhiêu?

Mấy người ngồi đây nghe thấy là tăng lương, đều rất là hưng phấn. Bởi vì Cam Dao là người quản lý tiền lương, nên nàng hỏi luôn.

- Ừ, hiện tại mới chỉ là giai đoạn đầu, tài chính của công ty cần được đầu nhập nhiều hạng mục. Cho nên chỉ tăng một ít thôi, mọi người cố gắng làm việc, về sau sẽ tiếp tục tăng thêm...

Trong đầu Lâm Vân đang tính toán nên tăng bao nhiêu mới phù hợp.

Mọi người nghe nói chỉ tăng ít, hơi có chút thất vọng. Tuy nhiên, tăng một ít còn hơn không tăng đồng nào. Bình thường, ngẫu nhiên cũng có lúc tăng lương, chỉ là một năm xảy ra một lần mà thôi. Mà tăng lên nhiều lắm chỉ

vài chục nguyên tới mấy trăm nguyên mà thôi. Tăng ngoài một trăm, coi như là không sai.

- Tạm thời tiền lương của mỗi người sẽ tăng gấp đôi. Đến khi sản phẩm của chúng ta đưa ra thị trường thì lại thêm.

Lâm Vân lo lắng nửa ngày, liền đưa ra quyết định này.

- Cái gì?

Vài người ở đây đều sững sờ. Có chuyện tăng tiền lương như vậy?

- Lâm quản lý?

Cam Dao còn tưởng rằng lâm Vân không biết giá trị thị trường. Tuy tiền lương tăng gấp đôi, năng cũng rất cao hứng. Nhưng nếu Lâm quản vì không biết giá trị thị trường mà đưa ra quyết định đó, thì chính là hại hân. Huống hồ, tăng lương chỉ là tăng một số tiền mà thôi, có ai như hân, tăng gấp đôi lên đâu.

Thấy biểu lộ chần chờ của Cam Dao, Lâm Vân lập tức minh bạch. Lần này mình tăng lương có vẻ hơi nhiều. Phỏng chừng năng lo lắng mình nên mới như vậy. Nhưng hân cảm thấy, tiền lương ba, bốn ngàn nguyên cũng không phải là cao a.

Khoát tay ngăn mọi người lên tiếng

- Cứ quyết định như vậy đi, từ nay về sau, tiền lương và tiền thưởng sẽ dựa vào thành tích của mỗi người.

Mọi người thấy Lâm quản lý thực sự tăng tiền lương lên gấp đôi, có ai lại mất hứng? Hồ Thanh thậm chí nghĩ mình là một nhân tài, vì đã đưa ra quyết định chính xác.

- Cam Dao, em chuẩn bị cho anh một chi phiếu ba trăm nghìn nguyên, anh muốn dùng số tiền đó để làm tiền đặt cọc mua máy móc.

Lâm Vân thấy mọi chuyện đã phân phó xong, yêu cầu Cam Dao chuẩn bị chi phiếu. Tờ chi phiếu này chính là chuẩn bị đưa cho lão Hàn. Dù sao ông ấy cũng đã giúp mình không ít.

Cam Dao rất nhanh đưa chi phiếu tới. Lúc này Lâm Vân mới phát hiện, tên chủ chi phiếu chính là mình.

- A, do khi anh đến, người bảo hộ của công ty đã rời đi. Cho nên em chỉ phải dựa theo ý tứ của Đường tổng, coi anh như người bảo hộ hiện tại của công ty.

Cam Dao thấy Lâm Vân có chút kinh ngạc nhìn mình, vội vàng giải thích. Chuyện này nàng vốn định nói sớm cho hẳn, nhưng lại quên mất.

- Đã như vậy, làm người bảo hộ cũng không sao.

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, chắc chắn đây không phải là ý của Đường Tử Yên, mà là ý của Tô Tịnh Như. Chỉ có nàng ấy mới có quyền cho phép Cam Dao làm như vậy.

- Lâm quản lý, hôm nay anh có trở về phòng trọ không?

Cam Dao đưa chi phiếu cho Lâm Vân, không biết vì sao đột nhiên hỏi câu này. Có thể vì nàng lo lắng cho Lâm Vân, hoặc bởi vì những món ăn mà Lâm Vân nấu? Đến chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

- A, hiện tại anh vẫn còn chút việc bận, chưa về được.

Lâm Vân cầm lấy chi phiếu, thuận miệng trả lời Cam Dao.

Lâm Vân nhận được chi phiếu, liền mang theo Kỳ Lam về tới nhà xưởng của Hàn Phúc Nguyên. Kỳ Lam thấy Lâm Vân rõ ràng ở nhà máy này tự tay

gia cổ máy móc, trong lòng rất là kinh ngạc. Nhưng gia cổ máy móc đâu cần một mực ở chỗ này? Chẳng lẽ còn muốn giám sát sao? Tuy nhiên, Kỷ Lam sẽ không hỏi những điều mà không cần hỏi.

Lâm Vân giao ba cổ máy xử lý lá trúc ngọt cho Kỷ Lam. Lại lấy một chồng giấy thuyết minh đưa cho nàng. Rồi nói cho nàng ấy biết, ngày mai mình sẽ tới nhà máy sản xuất trang phục của công ty hướng dẫn nàng sử dụng.

- Lâm quản lý, đây là những máy móc gì?

Kỷ Lam thấy ngay cả cái tên máy, Lâm Vân cũng không nói, chỉ đành phải hỏi.

- Ủ, cứ gọi nói là Áp Diệt Cơ (Máy ép lá) là được. Hẹn ngày mai gặp lại.

Lâm Vân nói xong, lại nhờ Hàn Phúc Nguyên thuê xe tải, trợ giúp Kỷ Lam chở chỗ máy móc này trở về nhà máy sản xuất trang phục Hồng Tường.

Thấy máy sản xuất cuối cùng cũng được chuyển đi, Hàn Phúc Nguyên rốt cuộc không nhin được hỏi:

- Lâm lão đệ, người chế tạo những cái máy này để làm gì? Ta thấy ba chiếc máy đều được thiết kế khác nhau. Chẳng lẽ là để sản xuất quần áo sao?

- Ba cái máy vừa chở đi kia chỉ là để xử lý một loại nguyên liệu mà thôi. Ngoài trừ dùng để xử lý nguyên liệu sản xuất trang phục, nó còn có thể làm được những việc khác. Những điều này ta đều có bản thuyết minh. Đến lúc đó cũng cho Hàn lão ca một phần. A, tờ chi phiếu này, Hàn lão ca nhận đi.

Lâm Vân rất là cảm kích Hàn Phúc Nguyên. Có thể nói, không có ông ấy hỗ trợ, mình cũng không thể làm tốt được mấy cỗ máy này.

Hàn Phúc Nguyên vội vàng từ chối. Nhưng Lâm Vân vẫn nhất quyết muốn ông ta nhận lấy. Tuy mình đã dạy cho Hàn Phúc Nguyên rất nhiều kiến

thức, nhưng những kiến thức này, hắn chỉ coi là bình thường. Có lẽ, kiến thức mà hắn dạy, đối với Hàn Phúc Nguyên mà nói, vô cùng quý báu. Nhưng Lâm Vân không muốn người ta chịu quá nhiều thiệt thòi. Mặc dù Hàn Phúc Nguyên đã chiếm được từ hắn rất nhiều thứ quý giá.

Không từ chối được, Hàn Phúc Nguyên đành phải nhận tờ chi phiếu. Tuy nhiên, ông ta quyết định tìm một cơ hội nào đó, trả lại cho Lâm Vân. Dù sao, những người mình liên lạc toàn là bằng hữu cũ, cũng không tổn kém bao nhiêu. Tổn kém nhiều nhất chỉ là thiết bị trong nhà xưởng và một ít tài liệu mà thôi.

- Hàn lão ca, ta chế tạo những thứ này, người có thể tự mình nghiên cứu, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Tuy những vật này truyền ra ngoài, không có ảnh hưởng xấu gì tới người. Nhưng lại có khả năng gây phiền toái cho ta. Hàn lão ca cũng biết ta không phải là người thích phiền toái. Vạn nhất, nếu có người hỏi tới, người cứ nói là do mình làm. Hàn lão ca thấy thế nào?

Mặc dù Lâm Vân biết Hàn Phúc Nguyên sẽ không tùy tiện tiết lộ những tư liệu kỹ thuật này ra ngoài, nhưng vẫn cẩn thận nhắc nhở ông ta.

- Lâm lão đệ yên tâm, ta sẽ chú ý.

Hàn Phúc Nguyên làm gia công máy móc nhiều năm như vậy, đương nhiên biết giá trị của những thứ Lâm Vân chế tạo.

Qua thời gian dài đi theo Lâm Vân học tập rất nhiều tri thức từ máy móc, điện tử, thậm chí một ít kiến thức vụn vặt gì đó, trong nội tâm của ông ta, đã coi Lâm Vân như thần nhân. Sống đã lâu như vậy, nhưng ông ta còn chưa từng gặp ai có nhiều kiến thức như hắn. Biết nhiều còn chưa tính, về thực hành hắn cũng là chuyên gia trong chuyên gia.

Lâm Vân nhờ Hàn Phúc Nguyên hỗ trợ thêm vài việc. Còn mình thì tiếp tục bắt tay vào chế tạo tiếp hai loại máy còn lại. Bởi vì linh kiện chủ chốt

không thể đạt tiêu chuẩn, Lâm Vân đành phải thiết kế ra mạch mới bù vào đấy.

Ngày hôm sau, Lâm Vân đi tới nhà máy sản xuất trang phục, rồi dạy cho Kỷ Lam làm như thế nào sử dụng máy Áp Diệt Cơ. Hơn nữa còn dạy nàng cách bảo dưỡng máy móc. Cái máy gia công lá trúc ngọt này, khi bỏ tài liệu vào, chỉ có 5% trong đó là có tác dụng, còn lại đều là chất thải cần xử lý.

Sau khi lá trúc ngọt được gia công bằng máy móc, sẽ trở thành những tấm mỏng màu vàng nhạt. Lâm Vân dặn dò Kỷ Lam chuyên môn làm một đồng hộp nhựa để bảo tồn cho việc sản xuất lần sau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 89: Thăng Hiểm

M

ay mà Lâm Vân đã quen với việc chống lại Thiên Diễm. Sơn Hà Đồ dường như cũng biết Lâm Vân gặp nguy hiểm, nên không tiếp tục hấp thu tinh lực trong người Lâm Vân nữa. Lâm Vân thở phào một cái, tiếp tục tạo vòng bảo hộ.

Sơn Hà Đồ vừa xuất hiện, tu sĩ Hóa Thần liền sửng sờ, hai mắt mở to, cơ hồ không dám tin vào mắt mình. Mà sự liên lạc giữa cổ đặng và tinh thần của y càng ngày càng yếu.

- Tiên...

Tên tu sĩ Hóa Thần vừa nói được một chữ tiên, thì y bỗng cảm thấy chân nguyên của mình bị khống chế, liền rất hoảng hốt. Vội vàng vận công, muốn thoát khỏi sự trói buộc của bản đồ kia.

Vài giây sau, y mới thở phào một hơi, y biết chân nguyên của mình chỉ bị phong bế tức thì mà thôi, không phải lo lắng. Không ngờ tên kia lại có tiên bảo như vậy. Nếu thế giới Tu Chân mà biết, thì sẽ gây ra sóng to gió lớn.

May mà người kia không biết sử dụng Sơn Hà Đồ. Nếu bản đồ đó ở trong tay y, cho dù một tu sĩ sắp phi thăng, y cũng có thể khiến cho người đó không thoát khỏi sự trói buộc.

Hai mắt của tu sĩ Hóa Thần đã trở nên đỏ bừng, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Không ngờ mình lại gặp một bảo bối như vậy ở thế giới này. Y chỉ muốn cười to một trận. Tên tiểu tử kia thật là ngu ngốc. Đến bây giờ còn không biết sử dụng Sơn Hà Đồ để công kích. Chỉ có thể sử dụng để trói buộc và khống chế pháp bảo. Đúng là ngu ngốc mà.

Nhưng tên tu sĩ Hóa Thần không thể thâm mắng Lâm Vân ngu ngốc được nữa, bởi vì y đã bị hoa mắt với vô số Thiên Diễm lao tới.

Thiên Diễm không phải không thể thu, nhưng tối đa cũng chỉ là một ít mà thôi. Y chưa bao giờ thấy có người thu được nhiều Thiên Diễm như vậy. Hẳn lại có pháp bảo nghịch thiên gì vậy?

Tên tiểu tử kia có thật nhiều đồ tốt. Tên tu sĩ Hóa Thần vì suy nghĩ tới những bảo vật của Lâm Vân mà quên mất Thiên Diễm đang điên cuồng lao tới.

Chỉ khi nghe thấy tiếng xuy xuy, tên tu sĩ Hóa Thần mới bừng tỉnh. Lúc này y mới nhận ra mình đang bị trói buộc, mà Thiên Diễm thì sắp tới.

Tu sĩ Hóa Thần liền sợ tới mức hồn phi phách tán. Y là người rất rõ sự lợi hại của Thiên Diễm.

Một chút chân nguyên vừa được cởi bỏ liền tạo thành một cái vòng bảo hộ. Nhưng cái vòng bảo hộ này ngay lập tức bị thiêu hủy, còn phát ra những tiếng nổ điecc tai.

- Đạo hữu, mau thu hồi ngọn lửa lại. Tôi nguyện ý giao toàn bộ đồ vật của tôi cho cậu. Chuyện ân oán của chúng ta cũng bỏ qua. Bằng không hỏa diễm của cậu vừa đốt tới, giới chỉ của tôi cũng bị phá hủy. Cậu sẽ không chiếm được cái gì đâu...

Tên tu sĩ Hóa Thần bị Thiên Diễm bao vây, liền sợ hãi vô cùng, kêu to cầu cứu.

Lâm Vân vẫn bất động. Mạng sống không có, thì quan tâm cái giới chỉ làm gì. Một khi để cho tên Hóa Thần kia thoát thân, thì Lâm Vân không còn cơ hội để chiến thắng.

Thiên Diễm giống như một đàn châu chấu khổng lồ bay qua chỗ này vậy. Căn cứ Kỳ Minh khổng lồ như vậy, trong chớp mắt đã biến thành hư vô.

Tinh lực trong cơ thể Lâm Vân đã cạn kiệt, hắn liền vội vàng lấy Tinh Thần Châu ra, thu lại Thiên Diễm. Bằng không, nếu kéo dài thêm một lúc, thì hắn cũng bị ngọn lửa đó đốt thành tro bụi. Hiện tại Lâm Vân bị thương rất nặng, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Tinh lực cũng không còn sót chút nào.

Tinh Thần Châu rất nhanh thu Thiên Diễm lại. Lâm Vân nhìn chỗ tên tu sĩ Hóa Thần vừa đứng kia. Ngoại trừ một viên đá đen kịt, còn lại không có gì cả. Quả nhiên giới chỉ của y đã bị thiêu hủy.

Mặc dù hơi đáng tiếc, nhưng Lâm Vân không có chút hối hận nào. Cho dù quay ngược trở lại thời gian, hắn cũng làm vậy. Giới chỉ quan trọng, nhưng cái mạng còn quan trọng hơn.

Cất Tinh Thần Châu đi, Lâm Vân kiểm tra Sơn Hà Đồ một chút, thì phát hiện ở trong đó có một cây đèn cổ xưa. Trong lòng có chút an ủi, cuối cùng cũng không phải tay trắng mà về.

Thu Sơn Hà Đồ lại, Lâm Vân đang định nhặt viên đá kia lên để xem. Thì một cảm giác suy yếu truyền tới, Lâm Vân không chịu được nữa, liền ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Khu vực tổng bộ Kỳ Minh đã trở thành phế tích, không còn ai sống sót. Chỉ ngoại trừ Lâm Vân là nằm ở giữa đồng hoang tàn đó.

Một ngày, hai ngày...Năm ngày trôi qua Lâm Vân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Hai ngôi sao màu bạc trong người hắn trở nên ảm đạm. Nhưng chúng vẫn cung cấp một tia linh lực để duy trì tính mạng cho Lâm Vân.

Sau khi Lâm Vân rời khỏi Yên Kinh, Vũ Tích đã đứng ngồi không yên. Lúc trước Lâm Vân có gọi một cuộc điện thoại trở về. Nhưng từ lúc đó đến hôm

nay đã là một tuần rồi, Lâm Vân không gửi về tin tức gì cả.

Vũ Tích quyết định không ngồi chờ nữa. Nàng nhờ Lam Cực điều tra vị trí của cuộc điện thoại kia. Dặn dò Nhược Sương và Tĩnh Như vài câu, rồi chủ động đi tìm Lâm Vân.

Dù Lâm Vân đi từ Yên Kinh tới tổng bộ của Kỳ Minh ở Châu Phi chỉ mấy một lát, nhưng Vũ Tích phải mất mấy tiếng đồng hồ mới bay tới nơi. Thanh phi kiếm mà nàng sử dụng là thanh tìm được ở ‘Đầm Huyền Tiên’.

Một trận pháp khổng lồ ngăn cản đường đi của Vũ Tích. Chỉ là trận pháp này đã bị tàn phá rất nhiều. Dù vẫn có thể chặn người bình thường, nhưng không thể chặn được một tu sĩ.

Vũ Tích vừa nhìn là biết trận pháp này là do Lâm Vân bố trí. Bởi vì khí tức trên đó rất quen thuộc. Vũ Tích bước vào trong đại trận, bên trong rất trống rỗng, mặt đất đã trở nên trắng bệch.

Vừa dùng thần thức kiểm tra một vòng, Vũ Tích đã bị dọa tới mức hồn phi phách tán. Nàng rõ ràng nhìn thấy Lâm Vân đang xích lõa nằm dưới mặt đất, không biết sống chết.

Nàng liền vội vàng chạy tới nâng Lâm Vân dậy. Nước mắt không kìm được mà rơi như mưa. Sao anh ấy lại trở thành như vậy?

- Lâm Vân, anh tỉnh lại đi...

Mặc cho Vũ Tích không ngừng gọi Lâm Vân, đôi mắt của hắn vẫn nhắm lại. Điều khiến Vũ Tích hơi yên tâm, đó là Lâm Vân vẫn còn hô hấp. Nàng vội vàng lấy ra một bộ quần áo rồi mặc giúp hắn. Nhìn thấy tay của hắn cầm một viên đá màu đen, cũng thuận tay cất viên đá đó đi. Rồi tranh thủ thời gian mang theo Lâm Vân rời khỏi nơi này.

Tới một dãy núi hoang vắng, Vũ Tích đặt Lâm Vân rồi, rồi bắt đầu lau vết bẩn trên người hắn. Lúc này nàng mới biết Lâm Vân bị thương nặng như thế nào. Cả người có rất nhiều chỗ bị rách da, thậm chí xương cốt cũng bị gãy vài cái. Sắc mặt của Lâm Vân trắng bệch như vậy, là do hắn mất máu quá nhiều.

Là ai đã khiến lão công của mình trở thành như vậy? Vũ Tích có thể tưởng tượng trận chiến đó hung hiểm như thế nào. Mặc dù không biết Lâm Vân dùng cách nào chiến thắng đối phương, nhưng đây nhất định là một trận chiến khó khăn.

Áp chế sự đau lòng, Vũ Tích tiếp tục lau vết bẩn trên người hắn. Rồi lấy toàn bộ đan dược trị thương bên trong giới chỉ, đút cho Lâm Vân uống.

Một ngày sau, Vũ Tích nhìn thấy sắc mặt của Lâm Vân đã hồng nhuận trở lại, sự lo lắng mới phai bớt đi. Nhưng nàng lại không có cách nào xóa bỏ vết sẹo trên mặt của hắn. Chỉ có thể đợi Lâm Vân tỉnh, thì anh ấy tự mình chữa trị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 90: Lại Có Mỹ Nữ Như Vậy

C

huyện gì xảy ra? Vì sao báo chí đều có đăng tin tức này? Hiếu Nghiệp, em ở Phần Giang làm việc kiểu gì vậy?

Lý Hiếu Thành thấy đầu đường cuối ngõ đều biết chuyện này, trong lòng cảm tức vô cùng.

- Anh cả, lúc trước phát hiện ra năm người chết ở ngoại ô là một phóng viên. Người phóng viên này không biết nặng nhẹ, vừa rạng sáng y đã thông báo cho tòa soạn báo đô thị Phần Giang. Nhưng tờ báo đô thị Phần Giang lại phát hiện trong năm người có Yamada, từ đó họ nghĩ tới Lý gia chúng ta. Các tờ báo và trang web khác liền đăng lại thông tin đó. Tuy em đã ngay lập tức khống chế, thậm chí thu hồi báo sáng sớm. Nhưng tin tức vẫn bị lộ ra ngoài.

Lý Hiếu Nghiệp cũng rất khó chịu vì mình đã không thể khống chế nổi tin tức lộ ra ngoài.

- Hừ, báo đô thị Phần Giang, là Từ gia làm chuyện tốt, Từ gia....

Lý Hiếu Thành trầm mặc thật lâu, không nói gì.

Cả Phần Giang đã giới nghiêm một tháng, nhưng một đầu mối cũng không tìm được. Trương Tuyền trở lại công ty, thấy mọi việc vẫn gió êm sóng lặng, cũng không có ai đến tìm mình, mới là yên tâm. Xe đã sớm sửa xong liền đi lấy, nhưng Trương Tuyền lại đi mang cỗ xe đó tới chợ đêm, dùng lý do mất giấy tờ đăng ký xe, bán giá thấp cho người khác.

Tuy hiện tại không ai tra ra được mình, nhưng Trương Tuyền vẫn có chút sợ hãi. Sau khi nàng biết những người kia là người của Lý gia, không chút do dự, che mặt mang xe tới chợ đêm bán. Cho dù như vậy, nàng vẫn có chút lo lắng. Nếu Lý gia muốn đối phó với một nữ nhân không hề có bối cảnh như nàng, quả thực dễ dàng như bóp một con kiến vậy.

Nhưng thấy mọi chuyện vẫn như thường, Trương Tuyền mới lấy lại bình tĩnh. Hiện tại nàng không dám gọi điện thoại cho Hàn Vũ Tích. Bởi vì có vẻ như Lâm Vân chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Hàn Vũ Tích. Vạn nhất nếu nàng ta biết Lâm Vân sống chết không rõ, không biết nàng ta sẽ như thế nào.

Hàn Vũ Tích cuối cùng mới bình thường một chút. Mỗi ngày cùng Mỹ Na đi làm, nhưng trong lòng luôn không yên. Tần Thăng rõ ràng trở thành khách hàng lớn của công ty điện tử Dịch Tác. Trên căn bản, là ngày nào cũng muốn tới. Tuy nhiên, y rất ít khi đi bộ phận nghiệp vụ. Dù sao, vô luận là sản phẩm gì, y cũng đều đồng ý.

Mà mỗi lần y tới đây, đều trực tiếp đi tới ngành của Hàn Vũ Tích. Mỗi lần đều mặt dày mày dạn đợi Hàn Vũ Tích ở văn phòng không đi. Mặc dù Mỹ Na và Hàn Vũ Tích không để ý tới y, nhưng hai cô gái khác trong văn phòng rất khách khí với y. Thậm chí có chút nịnh bợ, cho nên Tần Thăng cũng không bị xấu hổ.

Người của công ty giờ mới biết vì sao tên Tần Thăng này ngày nào cũng tới, nhưng cũng không có ai nói gì. Bởi vì y là một trong ba khách hàng lớn nhất của Dịch Tác. Huống hồ, những sản phẩm y mua, không cần nhìn tốt xấu, giá bao nhiêu. Mỗi lần chỉ là nhét một tờ chi phiếu cho phòng tiêu thụ, sau đó phòng tiêu thụ sẽ căn cứ vào giá cả mà trừ đi số tiền trên chi phiếu.

Cho nên phòng tiêu thụ rất thích giao dịch với Tần Thăng, bởi vì giao dịch với y quá nhanh gọn, lại thoải mái. Dẫn đến mọi người đều rất khách khí

với y. Thử nghĩ, trong công ty có ai lại muốn từ chối tiền chui vào túi bao giờ?

Cũng may Tần Thăng coi như là người có lễ phép. Tuy mỗi ngày đều tới, nhưng không có làm ra việc gì quá phận. Cho dù như vậy, Hàn Vũ Tích vẫn cảm thấy bị y làm phiền, muốn xin nghỉ việc. Nếu không có Mỹ Na khuyên bảo, nàng đã sớm rời đi công ty.

Nghe nói Hàn Vũ Tích muốn từ chức, Tần Thăng cũng phát hiện mình có vẻ quá nóng vội, cho nên chuyển từ một ngày sang một tuần tới một lần.

Thậm chí có đôi khi y còn mang theo em gái Tần Nhan của mình tới. Vốn khi nhìn thấy ảnh chụp của Hàn Vũ Tích, Tần Nhan đã rất phục Hàn Vũ Tích. Nhưng khi Tần Nhan nhìn thấy Hàn Vũ Tích ở ngoài đời, mới biết nàng ta được xưng là đệ nhất mỹ nữ của Phần Giang thực sự không quá phận.

Dung mạo tú lệ như tranh vẽ, lại còn mang theo khí chất cao nhã. Tóc dài xõa vai rất tự nhiên, trên người không có đeo đồ trang sức, trên mặt cũng không có bất kỳ đồ hóa trang nào. Hoàn toàn là thanh thủy xuất phù dung, vẻ đẹp hoàn toàn tự nhiên như nữ thần. Ở sâu trong đôi mắt là sự ưu tư nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy vừa yêu vừa đáng tiếc.

Đột nhiên Tần Nhan nhớ tới một đoạn văn trong Tiêu Dao Du của Trang Tử:

“Trên núi Cô Dã xa xôi, có thần nhân ở, da họ trong trắng như băng tuyết, họ đẹp dễ, mềm mại như gái trinh. Họ không ăn ngũ cốc, chỉ hít gió uống sương mà sống; họ cưỡi mây và rồng bay mà đi chơi khắp ngoài cõi bốn bể. Họ định thần mà làm cho vạn vật không bị bệnh tật, mùa màng năm nào cũng trúng ”

Làn da nõn nà khiến nữ nhân khác phải hâm mộ. Nhưng mỗi lần gặp nàng ấy, nàng ấy nói nhiều nhất với Tần Nhan cũng chỉ một câu mà thôi. Mà khi

làm xong công việc, nàng ấy chỉ nói phiếm với Mỹ Na vài câu, rồi dành phần lớn thời gian ôm cái gối dựa trầm tư.

Tần Nhan kỳ quái vì sao Hàn Vũ Tích cứ ôm cái gối dựa mà không để ở đằng sau để dựa lưng. Tuy nhiên, nàng rất bội phục ánh mắt của anh trai. Trong nội tâm nàng cũng vì Hàn Vũ Tích mà khổ sở, vì Hàn Vũ Tích có một người chồng như vậy. Nàng nghe nói Hàn Vũ Tích đã ly hôn, không biết là thật hay giả.

Nhìn thấy Hàn Vũ Tích xinh đẹp như vậy, Tần Nhan liền quyết định giúp anh trai lần này. Nhất định phải để một nữ nhân hoàn mỹ như vậy làm chị dâu của mình. Cho nên mỗi lần tới, mặc dù Hàn Vũ Tích không nói nhiều, nhưng Tần Nhan, vốn tính cách hoạt bát sáng sủa khiến mọi người trong phòng rất vui vẻ.

Đối với một cô gái kiêu ngạo như Tần Nhan, phải thấp mình nói chuyện lật vạt với người trong văn phòng, quả thực là chưa từng xảy ra.

Đối với Tần Thăng, Hàn Vũ Tích không có chút hảo cảm nào. Tuy nhiên, nàng lại có ấn tượng tốt với Tần Nhan vừa xinh đẹp vừa hoạt bát này. Vì vậy, mỗi lần Tần Nhan tới, nàng cũng có thể nói chuyện với Tần Nhan vài câu.

Có vài thời điểm, Tần Nhan cố ý nhắc tới chồng của Hàn Vũ Tích, Hàn Vũ Tích luôn rơi vào trạng thái chờ đợi và hồi tưởng. Tần Nhan thật không ngờ, Hàn Vũ Tích lại lưu luyến với người chồng điên khùng kia của nàng như vậy. Trong nội tâm của cô ta thực sự không nghĩ ra nguyên do. Dần dần liền không đề cập tới Lâm Vân nữa. Miễn cho Hàn Vũ Tích rơi vào trầm tư, không để ý tới cô ta.

....

Điền Hiếu Phù đã lấy được bằng tốt nghiệp. Các bạn cùng lớp hoặc là bắt đầu công việc luôn, hoặc là trở về quê. Chỉ có nàng và Hải Huyền là còn

chưa tìm được công việc. Hải Huyền cũng chuẩn bị muốn về quê tìm việc làm. Như vậy, ở ký túc xá trường học chỉ còn một mình Điền Hiếu Phù.

Nghĩ tới các bạn cùng lớp đều đi, Điền Hiếu Phù cũng chỉ có thể về Phụng Tân dựa vào phụ thân. Nhưng trong nội tâm của nàng có chút không cam lòng.

- Hiếu Phù, nếu không hôm nay cậu đi tìm Diệp bí thư thử xem, nhờ đâu là thật? Cùng lắm là bị người ta cười một trận, cũng chả mất mát gì.

Hải Huyền biết Điền Hiếu Phù có một tờ giấy, nghe Hiếu Phù nói tờ giấy có liên quan tới công tác muốn nhờ Diệp bí thư an bài.

Đương nhiên, lúc Điền Hiếu Phù nói chuyện này, mọi người trong phòng ngủ đều cười vang. Mọi người đều cho rằng nàng bị người trẻ tuổi kia đùa giỡn.

Lúc đó Điền Hiếu Phù cũng rất tức giận Lâm Vân. Thậm chí muốn xé nát tờ giấy mà hắn đưa. Nhưng sau đó lại nghĩ lại, cảm thấy người phỏng vấn mình kia, không phải là người thích đùa giỡn. Huống hồ, hắn chỉ viết một tờ giấy, bảo mình đưa cho Diệp bí thư, cũng không có yêu cầu khác. Cho nên nàng liền cất tờ giấy đó đi.

Bây giờ nghe Hải Huyền nói như vậy, nàng cũng muốn đi thử xem. Dù sao cũng không mất mát cái gì. Nàng đã xem qua nội dung trên tờ giấy, ở trên có ghi muốn nhờ Diệp bí thư an bài công việc cho mình ở bệnh viện Ái Thụy, rồi ký tên ở dưới là Lâm Vân. Lúc đó nàng mới biết tên người đã phỏng vấn mình là Lâm Vân.

- Ủ, Hải Huyền, mình sẽ đi thử xem. Không được cũng không sao. Cùng lắm thì ngày mai mình cũng như cậu, về quê kiếm việc làm.

Điền Hiếu Phù trải qua một lúc đắn đo, cuối cùng mới hạ quyết tâm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đơn Giản Như Vậy?

H

iếu phù, cậu thực sự muốn đi à?

Tuy Hải Huyền đề nghị Điền Hiếu Phù đi tới đó thử, nhưng một khi Điền Hiếu Phù quyết định muốn đi, cô ta lại có chút lo lắng.

- Đúng vậy, không phải chính cậu vừa khuyên mình sao? Đi một lần, miễn cho sau này lại hối hận. Hải Huyền, cậu đi theo giúp mình nhé?

Điền Hiếu Phù kiên định nói.

- Được rồi, mình liền cùng cậu liều một trận. Cười để cho họ cười, dù sao mình cũng phải về quê, có ở đây đâu mà lo.

Ngoài miệng đã hạ quyết tâm, nhưng trong nội tâm của hai người vẫn có chút lo lắng.

Đây chính là bí thư thành phố, nhân vật số một của cả Phần Giang a. Nếu bị người khác biết, còn tưởng rằng đầu óc của hai người có vấn đề, vậy thì xấu hổ chết mất.

- Nhưng chúng ta làm như thế nào mới có thể gặp mặt Diệp bí thư?

Tuy đã hạ quyết tâm, nhưng không phải muốn gặp một bí thư thành phố là có thể gặp được.

- Mình có cách. Chúng ta sẽ đứng đợi ở cửa ra vào của tòa nhà thành ủy. Một khi xe của Diệp bí thư đi ra, chúng ta liền chặn xe. Đòi người chính là dựa vào phần đấu, không cần phần sợ hãi.

Điền Hiếu Phù nói ra kế hoạch của mình.

- Cái này... Hiếu Phù, có thể hay không chúng ta sẽ bị bắt vào tù? Mình có chút lo lắng. Mà cậu có biết xe của Diệp bí thư là xe gì không?

Hải Huyền lo lắng nhìn Điền Hiếu Phù.

- Ừ, mình đã thấy qua, chiếc xe của Diệp bí thư là một chiếc Audi, ba con số đầu của biển số xe là số 0, đằng sau thì không nhớ.

Điền Hiếu Phù cũng rất là bất an.

- Vậy được rồi, mình với cậu liệu một lần.

Hải Huyền chỉ phải bất đắc dĩ gật đầu.

Vội vàng ăn qua điểm tâm, Điền Hiếu Phù và Hải Huyền liền đi tới gần tòa nhà thành ủy, rồi ngồi ở đó đợi. Chờ tới tận buổi trưa, không nói xe Audi, cho dù là xe Au di cũng không thấy.

Hai người thật vất vả mới có dũng khí tới nơi này. Nhưng đợi đến buổi trưa cũng không thấy chiếc xe nào đi ra, liền có chút nhụt chí.

- Hiếu Phù, hay là buổi trưa lại tới?

Hải Huyền và Điền Hiếu Phù chờ tới trưa, không khỏi có chút tức giận

- Thôi, buổi chiều đừng tới, ngày mai mình cũng về quê.

Buổi sáng Điền Hiếu Phù có chút dũng khí, thì tới buổi trưa đã bị mài không còn một mảnh.

- Ừ, đành vậy, cậu cũng không nên suy nghĩ nhiều. Cho dù là ai cũng như vậy thôi. Cậu nói xem, một quản lý nho nhỏ của một công ty, làm sao có thể

vừa viết một tờ giấy, đã khiến Diệp bí thư giúp hẳn làm việc. Ai, Hiếu Phù, đừng thất vọng quá.

Hải Huyền trông thấy khuôn mặt của Điền Hiếu Phù vẫn lộ vẻ buồn rầu, đành phải an ủi nàng.

- Mình biết rồi, chỉ là có chút không cam lòng mà thôi. Đi về ký túc xá....Di, Hải Huyền, cậu xem, người ở giữa đang đi từ tòa nhà ra có phải là Diệp bí thư không?

Điền Hiếu Phù đột nhiên nhìn thấy có một đám người đi ra từ tòa nhà thành ủy, trái tim không tự chủ nhảy lên.

- Đúng rồi, chính là y, mình đã từng thấy y trên TV. Ách...Hiếu Phù, cậu muốn làm gì?

Hải Huyền còn chưa trả lời hết, đã thấy Hiếu Phù lao tới, đành phải đuổi theo muốn giữ lại nàng.

- Các người muốn làm gì?

Cảnh vệ ở cửa thấy có hai cô gái đột nhiên lao tới, khiến bọn họ có chút trở tay không kịp. Vội vàng đuổi theo sau, muốn bắt lấy hai người.

- Diệp bí thư, tôi tìm ngài có việc, Diệp bí thư....

Nghe thấy có người dám xông vào tòa nhà thành ủy, rồi nói tìm mình có việc, lông mày Diệp Vũ Phong liền nhíu lại. Trong lòng có chút phản cảm, bất mãn nhìn sang cảnh vệ.

Tuy nhiên y vẫn đứng lại, khoát tay ngăn cảnh vệ đang đuổi theo sau, sau đó nhìn Điền Hiếu Phù hỏi:

- Cô có chuyện gì cần tìm tôi?

- Tôi tới là xin ngày hỗ trợ tìm việc làm...

Điền Hiểu Phù còn chưa nói hết lời, đã bị Diệp bí thư cắt đứt.

- Vậy thì cô nên tới chợ việc làm mà tìm.

Cau mày nói xong liền xoay người rời đi. Trong nội tâm càng thêm bất mãn với cảnh vệ. Tìm việc làm mà cũng dám tới tận đây hỏi bí thư thành ủy. Lá gan của sinh viên ngày nay càng ngày càng lớn, việc gì cũng nghĩ ra được.

Thấy bí thư ngay cả lời của mình cũng không nghe hết liền rời đi. Điền Hiểu Phù khẩn trương, tranh thủ thời gian nói:

- Tôi có một tờ giấy, là Lâm Vân ghi, anh ấy bảo tôi tới tìm ngài.

Diệp bí thư vừa nghe tới hai chữ Lâm Vân, lập tức xoay người lại, nhìn Điền Hiểu Phù, có chút kích động hỏi:

- Cô nói là Lâm Vân bảo cô tới tìm tôi?

Diệp Vũ Phong sẽ không quên cái hôm Lâm Vân rời đi, phụ thân của y, Diệp Sở Thiên đã dặn dò: "Vũ Phong, con đã là bí thư thành ủy, từ nay về sau có thể thăng chức, không phải là vấn đề. Cha nghĩ, có một số việc con đã rõ, không cần cha nhiều lời."

- Người thanh niên Lâm Vân này, con nhất định phải giao hảo với hắn. Không chỉ vì hắn đã chữa bệnh khỏi bệnh cho cha. Thử nghĩ, có thể trị được căn bệnh này cho cha, trên thế giới liệu có thể tìm ra một người làm được như vậy? Cho nên Lâm Vân tuyệt đối không phải là người thường. Nếu như cha không có đoán sai, hắn hẳn là truyền nhân của một môn phái ẩn thế nào đó. Hiện tại đang vào đời tu hành"

"Tuy nhiên, dù sao cũng chỉ là phán đoán. Về phần có tồn tại hay không những môn phái ẩn thế, con không cần phải hoài nghi. Lúc cha còn trẻ đã

từng gặp qua. Những người này đều là cao thủ nội gia, đã luyện ra được chân khí. Bọn họ không phải là những thế gia cổ võ có thể so sánh. Thậm chí, những người này còn là những cao thủ về chữa bệnh, bói toán, âm dương. Tài nghệ của bọn họ, người bình thường không thể tưởng tượng ra được.”

“Nếu lúc trước cha có điểm hoài nghi, thì hiện tại có thể xác định Lâm Vân không tầm thường. Ở tài nhìn người, con không bằng con trai của Lục thổ phi. Tiểu tử Lục Dực kia hẳn là đã nhìn ra sự bất phàm của Lâm Vân, cho nên mới muốn kết giao với vị Lâm lão đệ này như vậy. Về điểm này con nên học hỏi Lục Dực một ít. Có lẽ từ nay về sau, con còn cần sự hỗ trợ của người thanh niên Lâm Vân này...”

...

Thấy Diệp bí thư sau khi hỏi mình, liền trở nên bần thần, Điền Hiểu Phù tranh thủ thời gian nói ra:

- Đúng vậy, là Lâm Vân bảo tôi tới nhờ ngài.

- Tốt tốt, cô đi theo tôi. Mọi người đi trước đi, tí tôi sẽ qua đó.

Diệp Vũ Phong nói với Điền Hiểu Phù rồi quay sang bảo với mấy người kia.

Điền Hiểu Phù thật không ngờ, mình vừa mới nói tới tên Lâm Vân, Diệp bí thư thực sự giữ mình lại. Trong nội tâm rất là kinh hỉ, xem ra vị quản lý tên Lâm Vân kia không có lừa gạt mình.

- Đưa tờ giấy cho tôi xem một chút.

Diệp Vũ Phong dẫn theo Điền Hiểu Phù và Hải Huyền tới văn phòng làm việc của mình, rồi mới nói với Điền Hiểu Phù.

Cầm lấy tờ giấy Điền Hiếu Phù đưa, Diệp Vũ Phòng nhìn vào, quả nhiên là chữ ký của Lâm Vân. Y đã từng thấy qua chữ của Lâm Vân khi Lâm Vân viết đơn thuốc cho phụ thân uống.

- Ủ, tên cô là gì?

Diệp Vũ Phong xem hết tờ giấy, nhẹ nhàng gật đầu. Giúp đỡ hai sinh viên mới tốt nghiệp đại học y khoa tới một bệnh viện làm việc, đối với y mà nói ,thực sự quá đơn giản.

- Tôi tên là Điền Hiếu Phù, còn đây là bạn tôi tên Hải Huyền, nàng đi theo là để giúp tôi.

Điền Hiếu Phù đang lúc khẩn trương, không nghĩ tới Diệp bí thư lại hỏi tên nàng.

- Ủ, cô chỉ xin cho mình tới bệnh viện Ái Thụy làm việc, hay là muốn xin cho cả hai người tới bệnh viện Ái Thụy làm việc?

Nghe Diệp bí thư nói như vậy, Điền Hiếu Phù ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ hai người đều có thể được tuyển vào. Hải Huyền cũng rất kích động. Cô ta cảm giác ra được, ngay cả hai người Diệp bí thư cũng xin được, thì chuyện của Hiếu Phù coi như đã xác định.

- Tốt, ngày mai hai người tới bệnh viện Ái Thụy báo danh. Điền đồng học, cô ở đâu gặp được Lâm tiên sinh?

Thấy biểu lộ của hai người như vậy, Diệp Vũ Phong đương nhiên đoán ra hai người đang suy nghĩ cái gì. Đối với y mà nói, tiến cử một người hay hai người cũng như nhau mà thôi.

- A...

Điền Hiếu Phù và Hải Huyền bị hạnh phúc bất ngờ xông tới, nên có chút
sững sờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 92: Viện Trưởng Tự Mình Tiếp Đãi

Đ

iền Hiếu Phù và Hải Huyền đi ra tòa nhà thành ủy, còn chưa hết sững sờ. Hai người thật không ngờ giấc mơ của mình lại dễ dàng được thực hiện như vậy.

- Hiếu Phù, không phải mình đang nằm mơ chứ? Vì sao mình cảm thấy có chút không chân thực?

Hải Huyền vẫn không thể tưởng tượng nổi, mình có thể làm việc ở một bệnh viện như Ái Thụy. Như vậy thì cô nàng không cần phải trở lại vùng quê nhỏ của mình. Mà cho dù có trở lại, cũng rất khó xin vào làm được ở một bệnh viện tốt.

- Là thật đó Hải Huyền. Thật không ngờ, anh chàng Lâm Vân kia nói là sự thật. Nhưng không biết vì sao anh ấy phải giúp mình.

Điền Hiếu Phù cuối cùng mới hồi phục lại tinh thần.

- Có thể hay không anh ta vừa ý cậu? Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, người ta vừa ý cậu cũng là rất bình thường.

Hải Huyền nghiêm túc nhìn Điền Hiếu Phù hỏi. Trong lòng cô nàng đúng là nghĩ như vậy.

- Nha đầu chết tiệt này.

Điền Hiếu Phù muốn đi lên véo Hải Huyền mộ cái, hai người liền đuổi nhau trên đường.

- Cũng không biết. Nếu anh ta thực sự như cậu nghĩ, vì sao đã một tháng rồi anh ta không có tới tìm mình? Còn có, lúc phỏng vấn, anh ta cũng không hỏi mình những câu hỏi mờ ám gì đó.

Điền Hiếu Phù không đuổi theo Hải Huyền nữa, có chút lo lắng nói.

- Ha ha, còn nói anh ta không tới tìm cậu, xem ra cậu đã sớm ngóng trông người ta tới tìm. Mau nói cho mình biết, có phải anh ta là một anh chàng rất đẹp trai không?

Hải Huyền nói xong, tranh thủ tránh một kích của Điền Hiếu Phù.

- Hải Huyền, cậu xem chúng ta có nên tới công ty của anh ta, cảm ơn anh ta đã giúp chúng ta xin việc không?

Điền Hiếu Phù hỏi.

- Đương nhiên rồi. Ngày mai nếu chúng ta thực sự được bệnh viện Ái Thụy tuyển vào làm, thì mình liền đi với cậu. Chịu người ta nhân tình lớn như vậy, ít ra phải có một câu cảm ơn. Bằng không cũng hơi quá đáng.

Hải Huyền lần nữa nghiêm trang nói.

Hai người trở về trường học, cơ hồ cả đêm đều bồn chồn khó ngủ. Ngày hôm sau liền dậy sớm. Lúc đi tới bệnh viện, thấy mới chưa đến 8h, đành phải đứng ở bên ngoài chờ tới giờ làm việc.

- Xin hỏi, người mới tới làm việc thì nên báo danh ở đâu?

Thật vất vả chờ tới 8h, Điền Hiếu Phù tranh thủ ngăn cản một vị thầy thuốc trung niên mặc áo trắng, hỏi.

- Hai người chính là Điền Hiếu Phù và Hải Huyền, sinh viên mới tốt nghiệp của đại học y khoa?

Vị thầy thuốc trung niên này hỏi.

- Đúng vậy, em là Điền Hiếu Phù, đây là bạn em Hải Huyền.

Điền Hiếu Phù thấy đối phương biết mình, liền trả lời.

- Vậy thì hai người đi theo anh.

Thầy thuốc trung niên thấy hai sinh viên mới tốt nghiệp, vậy mà đã được viện trưởng nhiều lần dặn trước. Đương nhiên không dám chậm trễ, rất là khách khí dẫn Điền Hiếu Phù và Hải Huyền đi vào.

- Chào Thân chủ nhiệm, ách, hai người...

Ba người vừa mới đi lên bậc thang, thì thấy một thầy thuốc trẻ tuổi từ trên tầng đi xuống. Thầy thuốc trẻ tuổi chào hỏi thầy thuốc trung niên một câu, lại phát hiện đi đằng sau Thân chủ nhiệm chính là hai người bạn cùng lớp của mình.

- Là Đỗ Cường, chào cậu Đỗ Cường. Hiện tại cậu coi như là đàn anh của bọn mình a. Hi hi.

Hải Huyền nói.

Đỗ Cường chính là một trong hai người mới tốt nghiệp đại học y khoa Phần Giang đã được tuyển vào bệnh viện Ái Thụy. Thành tích của y chẳng những cao, còn theo học thạc sĩ. Hiện tại y có thể một bên đi làm, một bên đi học lấy bằng. Là một trong những danh nhân của đại học y khoa, cũng là bạn học cùng lớp với Hải Huyền và Điền Hiếu Phù.

- Vì sao hai người lại ở chỗ này?

Đỗ Cường kỳ quái nhìn hai người hỏi.

- A, Điền Hiếu Phù và Hải Huyền là hai thầy thuốc mà bệnh viện chúng ta mới tuyển vào. Ba người quen biết nhau a, vậy cũng tốt. Từ nay về sau phải nhờ Đỗ Cường chiếu cố nhiều hơn. Chúng ta tiếp tục đi làm thủ tục thôi.

Thân chủ nhiệm nói xong, đi lên tầng trước.

- Cái gì?

Đỗ Cường thực sự không tin vào tai mình. Nếu như bệnh viện Ái Thụy dễ vào như vậy, nhà mình cũng không phải mất sức chín trâu hai hổ. Phụ thân của mình tốt xấu còn là một cán bộ cấp khoa.

- Đỗ Cường, bọn mình đi làm thủ tục trước đây. Đợi lát nữa nói chuyện.

Điền Hiếu Phù và Hải Huyền nói xong, lập tức đi theo sau Thân chủ nhiệm lên tầng.

Ngơ ngác nhìn Điền Hiếu Phù và Hải Huyền lên tầng, trong lòng Đỗ Cường tự nhủ, không nghe nói qua hai người bạn cùng lớp này của mình có quan hệ lớn gì a? Vậy mà có thể đồng thời vào bệnh viện Ái Thụy đi làm. Còn do đích thân Thân chủ nhiệm mang đi làm thủ tục. Đột nhiên, cảm giác về sự ưu việt của y bỗng nhiên biến mất.

....

Thật không ngờ, Lâm Vân lại tới một công ty đi làm, còn chỉ là một chức quản lý nhỏ nhoi. Bí thư thành ủy Diệp Vũ Phong lâm vào trầm tư. Chẳng lẽ như lời phụ thân nói, hẳn là một cao nhân ẩn thế?

Cầm lấy điện thoại, muốn gọi điện thoại cho Lục Dực, hẹn y cùng một chỗ mời Lâm Vân đi ra ngoài ăn. Nhưng vừa cầm lấy điện thoại, Diệp Vũ Phong lại bỏ xuống. Y cảm thấy nên nói cho phụ thân trước. Ngày hôm qua, bởi vì có việc bận, phải làm tới tận khuya, nên chưa gọi điện thoại được cho phụ thân. Hôm nay nhất định phải nói chuyện này cho phụ thân biết.

Từ khi Lâm Vân rời đi, một mực không liên lạc được với hấn. Có phải do hấn không muốn bị người khác làm phiền? Minh cũng đã hỏi qua Lục Dược mấy lần, Lục Dược cũng không biết Lâm Vân đi đâu. Vạn nhất Lâm Vân không thích người khác quấy rầy hấn, mình vừa đi, có thể hay không khiến hấn phản cảm.?

- Cha...

Diệp Vũ Phong kể lại chuyện Lâm Vân xuất hiện cho Diệp Sở Thiên.

- Tốt lắm không nghĩ tới Lâm lão đệ còn đang ở Phần Giang. Vũ Phong, con không nên đi báỉ phỏng hấn. Dù sao hấn cũng là người không thích náo nhiệt. con đi báỉ phỏng hấn quả thực có thể khiến hấn không thích. Một thời gian ngắn nữa, cha sẽ tới Phần Giang. Lúc đó cha sẽ tự mình đi tìm hấn. Mấy lão gia hỏa kia, cả ngày quần quít lấy cha, hỏi cha xem là ai đã trị bệnh cho cha, thật là phiền chết.

- Còn có, tuy con không cần đi tìm Lâm lão đệ, nhưng con phải quan tâm thoáng cái hành tung của hấn. Không cần phải đến lúc tìm lại không thấy. Còn hai cô bé mà hấn giới thiệu cho con kia, con cũng phải báo cho bệnh viện chiếu cố hai người. A, đúng rồi, nếu đứa con trai Tài Thần của Lục thổ phi kia không chủ động hỏi con, thì con đừng nói cho y biết. Ha ha, tiểu tử Tài Thần này quả thực không đơn giản....

Từ khi Diệp Sở Thiên được Lâm Vân chữa khỏi bệnh, chẳng những tinh thần vô cùng phấn chấn, mà thanh âm nói chuyện cũng rất là to rõ.

Diệp Vũ Phong để điện thoại xuống, những lời phụ thân nói, y cũng rất đồng ý. Nghĩ một lát, lại tự mình gọi điện thoại cho viện trưởng bệnh viện Ái Thụy. Đương nhiên không phải muốn viện trưởng chiếu cố Điền Hiếu Phù và Hải Huyền, mà là muốn hỏi tình hình của hai cô gái kia.

Viện trưởng bệnh viện Ái Thụy để điện thoại xuống, xoa xoa cái trán. Trong lòng tự nhủ, hai cô gái mới đến làm kia là ai? Hôm qua thư ký của bí thư gọi điện thoại cho mình, hôm nay thì bí thư tự mình gọi tới. Cho nên càng không dám chậm trễ với Điền Hiểu Phù và Hải Huyền. Thậm chí còn tự thân tới kiểm tra.

Điền Hiểu Phù và Hải Huyền nghĩ mãi không ra, mình mới chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp đến báo danh, rõ ràng ngay cả viện trưởng cũng đến xem xét. Không chỉ nói hai nàng bất ngờ, liền Thân chủ nhiệm cũng thật không ngờ. Cho nên càng thêm coi trọng hai cô gái sinh viên này.

Cuối cùng, hai người được an bài làm cấp dưới cho đệ nhất dao mổ Lô Hồng Thành của khoa lâm sàng. Chẳng những Điền Hiểu Phù và Hải Huyền ngỡ ngàng, mà cả bệnh viện cũng ngỡ ngàng.

Lô Hồng Thành chính là bác sĩ mổ giỏi nhất của bệnh viện Ái Thụy, là chủ nhiệm khoa lâm sàng, kiêm phó viện trưởng của bệnh viện. Trong lịch sử, có thể làm cấp dưới của ông ta, toàn là tinh anh của cả nước. Chính là hiện tại, hai nha đầu vừa mới tốt nghiệp rõ ràng cũng có thể bái ông ta làm thầy.

Cường chế sự kinh hỉ trong lòng, Điền Hiểu Phù kể lại chuyện này cho phụ thân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sản Phẩm Áo Lót Mới

H

iện tại Tô Tịnh Như đã bị phụ thân nàng cấm túc. Chẳng những không thể đi ra ngoài, ngay cả điện thoại cũng bị tịch thu. Phụ thân của Tô Tịnh Như muốn đem nàng tới Yên Kinh, nhưng Tô Tịnh Như liều chết không theo. Tô Tịnh Như đáp ứng, chỉ cần không đưa nàng về Yên Kinh, không bắt nàng đi nhìn mặt. Nàng có thể không cần ra ngoài, thậm chí không cần gọi điện thoại.

Phụ thân của Tô Tịnh Như. Tô Tài Kiến cũng không muốn bức bách nữ nhân nên đồng ý với điều kiện của nàng. Ông ta tin tưởng, chỉ cần qua một thời gian, con bé vẫn phải nghe theo lời mình.

Nhưng thật không ngờ, tuy Tô Tịnh Như đã đồng ý không gọi điện thoại, điện thoại di động cũng giao cho phụ thân cầm. Nàng vẫn còn có một cái điện thoại. Tuy nhiên, nàng không dám khởi động chiếc điện thoại này. Bởi vì nàng không có cái sạc pin. Một khi pin điện thoại dùng hết, chả khác nào là cầm cục gạch trong tay.

Cái điện thoại này chính là cái điện thoại nàng lục được trong túi áo của Lâm Vân. Nàng muốn đợi tới thời điểm thích hợp, mới khởi động chiếc điện thoại này. Đây cũng là một bí mật của nàng. Trong lúc nhàn hạ vô sự. Tô Tịnh Như nghiên cứu thoáng qua mấy tờ giấy trong ví của Lâm Vân. Mặc dù có rất nhiều thứ nàng xem không hiểu, nhưng nhìn một lúc, vẫn có thể đoán ra đại khái.

Mỗi ngày Hàn Vũ Tích đều gọi ít nhất mười lần cho Lâm Vân. Nhưng điện thoại của Lâm Vân luôn tắt máy. Tuy không gọi được cho Lâm Vân, nhưng

nàng cũng không lo lắng Lâm Vân phải sống ở đầu đường xó chợ. Nàng biết hẳn là người có tài năng, sớm hay muộn cũng có người phát hiện ra tài năng của hẳn mà thôi. Không phải Tài Thần Lão Yêu kia là bằng hữu của hẳn sao?

Mỗi ngày nàng đều rất tưởng niệm hẳn. Nhưng lại suy nghĩ, nếu có một ngày mình gặp lại hẳn, không biết hẳn có thể tha thứ cho lỗi lầm của mình không? Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại âm thầm lo sợ.

...

Thêm một ngày Lâm Vân ở nhà xưởng của Hàn lão chế tạo và cải tiến vài cái máy khác. Tiến độ chế tạo rất là nhanh. Lại qua một tháng, Lâm Vân đã lắp ráp xong mười cái máy xử lý bông và mười cái máy sản xuất ra thành phẩm “Vân Tầm Miên”. Cũng ở trong hai tháng này, Hàn Phúc Nguyên học được rất nhiều thứ mà ông ta chưa từng thấy về kỹ thuật gia công.

Máy móc đã sản xuất xong, Lâm Vân không cần phải ở lại chỗ của Hàn Phúc Nguyên nữa. Vận chuyên máy móc tới nhà máy trang phục Hồng Tường, Lâm Vân liền kêu tất cả mọi người tới để hướng dẫn cách sử dụng. Chế tạo máy móc tuy vất vả, nhưng việc sử dụng lại rất đơn giản. Lâm Vân chỉ thoáng giải thích qua là mọi người đều hiểu.

Sau đó, hẳn giao các tài liệu bảo dưỡng máy móc cho Hồ Thanh, về phần các linh kiện thay thế, cũng đã chuẩn bị xong. Nhưng bộ phận quan trọng nhất là trục xoay, thì chỉ cần một bộ.

Lâm Vân tin tưởng bộ phận trục xoay này, người trên Địa cầu còn chưa làm được. Chính mình phải mất thời gian mấy tháng mới làm ra hai mươi sáu cái. Từng cái đều được Lâm Vân vận chuyển lực lượng Tinh Vân cẩn thận điêu khắc ra.

Bởi vì không có linh thạch thay thế, hẳn chỉ có thể rút lực lượng Tinh Vân vào trung tâm từng cái trục xoay. Tuy không thể bảo chứng nó có thể dùng

vĩnh viễn, nhưng sử dụng hai, ba năm không phải là vấn đề.

Thấy những người phụ trách chủ yếu đều ở đây. Lâm Vân dặn dò Tôn Khởi Bình và Hồ Thanh không nên trì hoãn việc thu mua quả bông già. Mắt thấy sắp tới mùa thu hoạch quả bông già, cần phải nắm chặt thời gian. Đồng thời dặn dò Kỳ Lam tuyển thêm bảo vệ cho nhà xưởng. Tăng từ hai người bảo vệ lên tới mười người. Hơn nữa phải chấp hành nghiêm ngặt quy định của nhà máy.

Lâm Vân còn phân phó Kỳ Lam tới trước các đài truyền hình, báo chí, các trang web quảng cáo. Bảo cho bọn họ giới thiệu sản phẩm mới mà Hồng Tường sắp đưa ra thị trường là series áo lót “Thiên sứ trong mộng”. Hơn nữa còn thông báo ngày bán là ngày 1/9.

Tuy ở đại lục Thiên Hồng. Lâm Vân không có tiếp xúc nhiều với áo lót cho nữ. Nhưng lúc ở đó, thông qua các loại truyền thông của đại lục Thiên Hồng. Lâm Vân vẫn biết một ít về chủng loại, kiểu dáng của một số áo lót. Dựa vào trí nhớ đó, hăn liền phác thảo ra mười loại kiểu dáng áo lót.

Tuy Lâm Vân chỉ dựa vào trí nhớ, phác thảo qua kiểu dáng có chút sai biệt với bản gốc. Nhưng khi lấy ra, vẫn có lực hấp dẫn rất lớn.

Là một nữ nhân, Cam Dao và Kỳ Lam không hỏi Lâm Vân lấy được những cỡ máy móc này ở đâu, cũng không hỏi vì sao hăn biết làm “Vân Tầm Miên”, nhưng những kiểu dáng áo lót mà Lâm Vân thiết kế, khiến cho các nàng mở rộng tầm mắt.

Thật không ngờ, áo lót cũng có thể sắp đặt xinh đẹp như vậy. Nếu được đưa ra thị trường, còn không hút hết khách. Hai người đều suy đoán Lâm Vân rốt cuộc từ đâu lấy được những bản thiết kế này. Bởi vì những bản thiết kế này không phải là tầm thường. Nếu tầm thường, thì không có lý do gì các nàng chưa từng thấy qua.

Nhưng nhờ vậy, mà họ càng có lòng tin với kế hoạch của Lâm Vân. Chỉ là lo lắng, một khi sản phẩm đưa ra thị trường, sẽ bị các hàng khác phòng chế.

- Có phải hai người đang lo lắng người khác sẽ bắt chước chúng ta không?

Lâm Vân nhìn ra sự băn khoăn của Cam Dao và Kỷ Lam.

- Đúng vậy. Có thể tưởng tượng, một khi những kiểu dáng mới này đưa ra thị trường, sẽ có khách hàng tranh nhau mua. Các hàng khác thấy vậy, đặc biệt là Hòa Phong, sẽ bắt chước kiểu dáng của chúng ta đưa ra thị trường. Mà Hòa Phong lại có ưu thế hơn chúng ta về mọi mặt. Chỉ sợ...

Cam Dao không nói ra kết quả, nhưng ý của nàng mọi người đều hiểu.

- Ha ha, mọi người không cần phải lo lắng, những máy móc mà ta mang về này, người khác không thể phỏng chế được. Nếu như không có chất liệu “Vân Tầm Miên”, bọn họ đừng nghĩ có thể sản xuất ra áo lót có chất lượng giống như của chúng ta. Tuy nhiên, ta vẫn hy vọng mọi người ở đây, trước khi chưa đưa sản phẩm ra thị trường, không nên tiết lộ kế hoạch của chúng ta ra bên ngoài.

Lâm Vân tràn đầy tự tin nói.

Nhìn thần sắc tự tin của Lâm Vân, Cam Dao và Kỷ Lam liền không còn lo lắng. Hiện tại các nàng đã có một loại tín nhiệm mù quáng đối với Lâm Vân. Hẳn mới đến đây có ba tháng, đầu tiên là xin được tài chính khởi động, sau đó là bản thiết kế kiểu dáng mới. Thậm chí, ngay cả chất liệu áo lót mới cũng đều do hần tìm ra được.

Cam Dao còn từng xấu hổ vì đã hoài nghi vị Lâm quản lý này. Nàng quyết định, từ nay về sau nhất định phải giúp Lâm Vân khôi phục lại thị phần áo lót của Hồng Tường.

Hiện tại, thị phần áo lót của Hồng Tường trên cả nước đều đang bị héo rút. Chuyện này ai cũng biết. Chẳng những là Phụng Tân, ngay cả những thành phố trung tâm như Thâm Quyển, Thượng Hải. Lượng tiêu thụ áo lót đều bị giảm kịch liệt. Chỉ là tỉnh Tô Nam là nghiêm trọng nhất mà thôi. Phụng Tân thì cơ hồ đã không tồn tại áo lót của Hồng Tường.

Không ngờ, những tưởng công ty đã bỏ rơi thị trường ở đây, thì công ty lại phái tới một vị quản lý tài ba như Lâm Vân. Cam Dao thật sự không thể không bội phục quyết định của lãnh đạo công ty. Kỷ Lam cũng suy nghĩ như Cam Dao vậy, nhưng nàng bội phục Lâm Vân hơn là bội phục công ty. Nàng cảm giác, lần trước mình tin tưởng Lâm Vân là chính xác.

Hồ Thanh và Tôn Khởi Bình bề bộn túi bụi. Mặc dù đã tuyển thêm một ít công nhân viên, nhưng vẫn cảm giác không đủ dùng. Bởi vì vụ bông đã tới, nên hai người đều phải tập trung vào việc thu mua quả bông già.

Nhưng cho dù mệt, trong nội tâm của hai người lại cao hứng. Mới bao lâu thời gian, tiền lương đã tăng lên gấp đôi. Lại còn nghe nói, về sau có thể tiếp tục tăng thêm, nên hai người làm việc càng thêm nhiệt tình.

Đối với nông dân trồng bông mà nói, không cần chờ bông nở hoa, cũng không cần thu. Có thể bán quả bông già chưa nở hoa với giá cao, chả có lý do gì mà họ từ chối.

Cho nên, việc thu mua quả bông già rất thuận lợi. Sau khi thu được một số lượng bông già khá nhiều. Lâm Vân ngay lập tức chỉ đạo công nhân trong nhà máy khởi động máy móc để sản xuất.

Thấy bên nhà máy đã vận tác, Lâm Vân triệu hồi Hồ Thanh về để quản lý nguyên liệu gia công. Kỷ Lam và Cam Dao thì chuyên môn quản lý tới việc sản xuất áo lót, về phần quảng cáo và tài vụ đều chuyển giao cho những nhân viên mới tuyển vào làm.

Chương 94: Quảng Cáo Nghịch Thiên

C

ông ty trang phục Hồng Tường đã từng là một khối bánh ngọt có lợi nhuận rất lớn của tập đoàn Hồng Hải. Nhưng hiện tại công ty này đang trở nên xuống dốc. Mặc dù công ty trang phục Hồng Tường đã chuyển giao cho chú hai của Tô Tịnh Như là Tô Thiết, nhưng vẫn không thể vãn hồi được thị phần ngày càng biến mất.

Tô Tài Kiến rất hối hận vì đã giao công ty trang phục Hồng Tường cho con gái. Ông ta không ngờ tình hình lại bê bát như vậy. Cho dù là Đường Tử Yên, cũng không thể nào ngăn cản thị phần đang ngày càng héo rút. Hơn nữa, Hòa Phong và một số nhãn hiệu nổi tiếng của thế giới giống như bây sồi vậy, không ngừng cắn xé thị phần mà Hồng Tường bỏ lại.

Ngày 20 tháng 8. Cả thành phố Phụng Tân của tỉnh Tô Nam đều là phô thiên cái địa quảng cáo. Trên quảng cáo là giới thiệu mười loại áo lót mới như “Thiên sứ trong mộng”, “Thiên sứ áo xanh”, “Hương cỏ non”, “Hoa sen dưới ánh trăng” của công ty Hồng Tường sẽ được đưa ra thị trường.

Quảng cáo xuất hiện ở đường phố, quảng cáo xuất hiện trên TV, quảng cáo trên báo chí, quảng cáo trên website, đâu đâu cũng thấy. Kiểu dáng của những áo lót này vô cùng bắt mắt, bởi sự mới lạ và vẽ đẹp của nó.

Nhưng trên quảng cáo còn nói rõ, kiểu dáng không phải là đặc điểm chính của áo lót mới này. Đặc điểm chính của nó là làm từ một chất liệu mà mọi người chưa từng nghe nói qua: “Vân Tầm Miên”. “Vân Tầm Miên” là cái gì? Không có ai biết, nhưng trên quảng cáo ghi rất rõ ràng.

“Vân Tầm Miên” là một loại vải vóc kiểu mới rất khó sản xuất. Chỉ riêng việc khó sản xuất đã khiến mọi người thảo luận sôi nổi.

Trên quảng cáo còn giới thiệu, cả thế giới chỉ có Hồng Tường mới có thể sản xuất ra “Vân Tầm Miên”. Hơn nữa, còn là nhà máy duy nhất sản xuất ra “Vân Tầm Miên”. Bởi vì để sản xuất ra loại sợi tổng hợp như “Vân Tầm Miên”, yêu cầu phải rất cao. Riêng khâu khí lớn như vậy, đã khiến mọi người bội phục.

Nhưng “Vân Tầm Miên” không chỉ đơn giản là giá cao, mà áo lót làm bằng “Vân Tầm Miên” chẳng những có thể bảo vệ làn da, khiến cho làn da chậm lão hóa. Còn có thể phòng ngừa rất nhiều độc tố xâm lấn. Mà hai công dụng này chỉ là thứ yếu.

Quan trọng nhất chính là, người mặc áo lót làm bằng “Vân Tầm Miên”, sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, có thể làm cho làn da trở nên sáng bóng. Nếu như làm thành áo quần ngực, dưới ánh sáng thích hợp, thậm chí còn sinh ra ảo giác ở làn da. Làm gia tăng mỹ lực cho nữ tính.

Nếu như mặc áo quần ngực làm bằng 100% chất liệu “Vân Tầm Miên”, người mặc vào cơ hồ không có cảm giác là mình mặc áo quần ngực. Thậm chí làn da đều có cảm giác buông lỏng. Cho nên nói, “Vân Tầm Miên” là chất liệu làm áo lót cho nữ tốt nhất thế giới hiện nay.

Ngay lập tức, những quảng cáo này của Hồng Tường đã làm oanh động cả thành phố Phụng Tân. Có nhiều người không tin tưởng Hồng Tường làm ra được sản phẩm nghịch thiên như vậy, nhưng lại có không ít người đang chờ mong. Bọn họ chờ mong tới ngày 1/9 là có thể chứng thực những lời quảng cáo của Hồng Tường là phóng đại hay là thật.

Chẳng những toàn bộ thành phố Phụng Tân nghị luận về việc này. Ngay cả các tỉnh xung quanh cũng nghị luận có phải Hồng Tường bị buộc đến điên rồi. Dám đưa ra quảng cáo nghịch thiên như vậy. Nếu như quảng cáo này bị

chứng thực là lừa gạt khách hàng, nhãn hiệu của Hồng Tường coi như xong đời.

Lúc Tô Tài Kiến nhìn thấy quảng cáo trên TV, thì rất tức giận. Âm thầm chửi mắng người đã phái một tên quản lý như vậy tới Phụng Tân, khiến Hồng Tường rơi vào đồng lửa. Ông ta ngay lập tức gọi điện thoại yêu cầu điều vị quản lý kia trở về, đồng thời phái người chạy tới Phụng Tân.

Đường Tử Yên cũng sợ ngây người, nàng thật không ngờ Lâm Vân lại lớn mật như vậy. Nàng hận không thể lập tức bay tới Phụng Tân để xem chuyện gì xảy ra. Nhưng nàng biết, hiện tại cho dù có đi tới đó, cũng đã chậm...Vô lực ngồi xuống ghế sofa. muốn gọi điện thoại cho Tĩnh Như, lại không có cách nào liên lạc được với nàng ấy.

Tô Tĩnh Như cũng nhìn thấy quảng cáo trên TV. Lúc đầu nàng còn lo sợ bất an, nhưng một lúc sau liền bình tĩnh lại. Nàng biết Lâm Vân không phải là người bình thường, chỉ có chút không ngờ là hấn lại nhiệt tình với chuyện của công ty như vậy. Chẳng lẽ hấn vì mình mới làm như vậy sao? Điều này không giống với cá tính của hấn chút nào.

Không chỉ nói những người khác, chính là Cam Dao và Kỷ Lam đều bất an. Tuy hai người rất xem trọng những sản phẩm này. Nhưng có công năng như lời Lâm Vân nói hay không, hai nàng lại không biết. Riêng việc trả tiền cho quảng cáo đã đau đầu rồi. Hiện tại chỉ nhánh chỉ mới ứng trước 10% chi phí quảng cáo, số còn lại chỉ phải khất nợ bọn họ.

Thậm chí có rất nhiều đài truyền hình và các phóng viên báo chí đều đi tới Phụng Tân. Bọn họ đều muốn phỏng vấn vị Lâm quản lý này. Nhưng Lâm Vân lại để cho Kỷ Lam ra mặt, trả lời vấn đề của bọn họ. Tô Tài Kiến phái người tới Phụng Tân, cũng muốn gặp Lâm Vân nhưng không được, chứ nói gì tới việc lôi hấn về.

Mặc kệ mọi người suy nghĩ như thế nào. Ngày 1/9 đã tới. Chi nhánh Hồng Tường ở Phụng Tân hiện tại chỉ có một quầy tiêu thụ sản phẩm ở cửa hàng trang phục cho nữ Hương Tân. Nên nhóm sản phẩm đầu tiên được bán ở đó. Nhiều người bất ngờ bởi vì quảng cáo làm hoành tráng như vậy, mà chỗ bán hàng lại rất bé. Mặc dù quầy hàng đã được sửa chữa, nhưng vẫn không đủ chứa hết khách hàng chen chúc tới mua.

Tuy nhiên điều này không làm khó được Lâm Vân. Hắn liền ra lệnh, ai muốn mua sản phẩm của Hồng Tường thì xếp hàng. Làm như vậy, quả nhiên trật tự hơn, nhưng những người đứng sau lại có chút sốt ruột.

Tuy trên quảng cáo đã nói rõ. Ba ngày đầu đều được giảm nửa giá, ba ngày sau thì khôi phục lại giá gốc. Nhưng nhìn qua giá áo lót của Hồng Tường niêm yết ở quầy hàng, mọi người mới biết được sự chênh lệch giữa khuyến mại và không khuyến mại.

Áo lót có giá thấp nhất là áo lót “Thiên sứ áo xanh” có 10% hàm lượng “Vân Tầm Miên” đã lên tới năm nghìn nguyên. Mà đây chỉ là giá khuyến mại, một khi không còn khuyến mại thì giá gốc của nó lên tới mười nghìn nguyên, quả thực là giá trên trời. Tuy rất nhiều người muốn mua áo lót của Hồng Tường để về mặc thử xem có hiệu quả hay không, nhưng nhìn giá cả đắt đỏ như vậy, bọn họ cũng chỉ phải dừng bước.

Sản phẩm áo lót này của Hồng Tường có thể nói là áo lót đắt nhất thế giới. Giá cao nhất là một cái áo quần ngực làm bằng 100% chất liệu “Vân Tầm Miên” rõ ràng lên tới chín trăm nghìn nguyên. Không ai thực sự muốn mua một cái áo lót đắt tiền, xa hoa. Mặc dù có kiểu dáng lạ mắt như thế, về phần hiệu quả trên quảng cáo, chỉ có kẻ khờ mới tin tưởng. Hiện tại có mấy công ty làm quảng cáo sẽ nói sự thật đâu.

Tuy có rất nhiều khách hàng tới. Nhưng ngày đầu tiên cũng không có nhiều người mua. Dù vậy, doanh thu đã đạt tới hơn một trăm nghìn nguyên. Mặc dù số tiền này đã là rất nhiều, nhưng Cam Dao và Kỷ Lam vẫn có chút lo

lãng. Bình thường, ngày khai trương đầu tiên chính là ngày có sinh ý tốt nhất. Huống chi là khuyến mại một nửa. Vậy mà chỉ có thể bán được gần ấy, số áo lót còn lại sẽ như thế nào? Doanh thu đạt tới một trăm nghìn nguyên, nhưng bán đi cũng chỉ là mười mấy cái áo lót mà thôi.

Ngày hôm sau thậm chí không bằng ngày đầu tiên, hai người càng thêm lo lãng. Nhưng Lâm Vân vẫn biểu lộ bình thản như cũ. Chỉ là dặn dò Hồ Thanh tiếp tục gia tăng sản xuất, hơn nữa cần phải khống chế nghiêm khắc chất lượng.

Đang lúc Kỷ Lam và Cam Dao lo sợ bất an, thì ngày thứ ba lượng tiêu thụ sản phẩm kịch liệt bay lên. Chỉ một ngày này mà đã bán hết toàn bộ số hàng tồn kho.

Hơn nữa, những người tới mua áo lót phần lớn là những người đã từng tới mua hai ngày trước. Thậm chí bọn họ mua không chỉ một cái. Mà là nhiều cái, nhiều kiểu dáng khác nhau.

Doanh thu một ngày này lên tới 4 triệu nguyên, bao gồm cả chiết khấu. Cam Dao và Kỷ Lam không dám tin vào mắt của mình. Rõ ràng một ngày có thể kiếm được doanh thu lớn như vậy. Trong lòng vui mừng thật khó nói lên lời. Ngay cả lúc đã đóng cửa hàng, vẫn còn có khách hàng tới hỏi sản phẩm.

Tin tức Hồng Tường trong vòng một ngày đã bán hết sản phẩm, lập tức truyền ra ngoài. Có người thậm chí nghi ngờ Hồng Tường là tự biên tự diễn. Tuy nhiên, tin tức này rất nhanh được chứng thực.

Bởi đài truyền hình đã phái phóng viên tới phỏng vấn một số nữ khách hàng đã mua sản phẩm của Hồng Tường, lấy được đáp án, chính là quảng cáo của Hồng Tường hoàn toàn là có thật. Thậm chí quảng cáo không hề có chút khoa trương, mà còn là khiêm tốn.

Có một khách hàng nữ còn nói: Khi mặc áo lót của Hồng Tường, lúc rời nhà, cô ta không có cảm giác là mặc áo lót. Cô ta còn tưởng là mình quên mặc áo lót, vội vàng trở về nhà, thì mới phát hiện áo lót vẫn mặc trong người. Còn có rất nhiều người thừa nhận đây là lần thứ hai mình tới mua sản phẩm, bởi vì bọn họ muốn nhân dịp sản phẩm của Hồng Tường còn đang trong đợt khuyến mại để mua được giá rẻ nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 95: Anh Nhìn Đi Đâu Vậy?

K

hông Ngờ sản phẩm áo lót mới của Hồng Tường lại hút hàng như vậy, Cam Dao vô cùng vui sướng. Trong nội tâm càng ngày càng bội phục Lâm Vân.

- Cam Dao, tan tầm anh về cùng em. Hôm nay anh muốn về phòng trọ ngủ.

Lâm Vân thấy Cam Dao đã thu thập xong, trên mặt còn lưu lại vẻ đỏ ửng do hưng phấn.

- A, hôm nay anh cũng về phòng trọ?

Không biết tại sao, Cam Dao lại có chút kích động. Mặc dù Lâm Vân ở cùng phòng với mình, nhưng rất ít khi trở lại đó ngủ. Liên tục mấy tháng rồi, hẳn không có về qua một lần. Hôm nay nghe Lâm Vân nói vậy, nàng lại có cảm giác, cuối cùng hẳn cũng về nhà?

- Ừ, chuyện bên ngoài anh đã làm xong, đương nhiên phải về rồi. Hơn nữa, sắp tới ngày nộp tiền phòng, anh sợ bác gái không thấy anh trở về nộp tiền phòng, liền đuổi anh ra ngoài. Hoặc là không làm canh thịt bò hầm cho anh ăn nữa. Bất quá, món canh thịt bò kia của bác gái quá thực quá ngon.

Lâm Vân nói xong, còn liếm liếm môi, dường như đang nhớ lại hương vị của nó.

Nghe Lâm Vân nói vậy, khuôn mặt của Cam Dao lại đỏ. Lâm Vân có chút kỳ quái nhìn Cam Dao hỏi:

- Cam Dao mỉm cười, vì sao mặt em đỏ như vậy? Chẳng lẽ do em làm việc gì trái với lương tâm?

Tuy thấy Lâm Vân trêu ghẹo nàng, nhưng tâm tình hiện giờ của nàng rất tốt, chẳng muốn so đo với hắn, chỉ là liếc nhìn Lâm Vân nói:

- Anh mới là người làm việc trái lương tâm ấy.

- Tốt lắm, đã không làm việc gì trái với lương tâm, chúng ta đi tới ngân hàng trước đi.

Bên người của Lâm Vân có hơn hai trăm nghìn nguyên tiền mặt, để ở trong người cũng không thuận tiện. Tuy phần lớn khách hàng đều dùng thẻ, nhưng vẫn có một số nhỏ khách hàng sử dụng tiền mặt.

- Ừ.

Vẻ đỏ ửng trên mặt của Cam Dao đã lui, chỉ ừ một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Lâm Vân rất kỳ quái, cô nàng Cam Dao hôm nay làm sao vậy? Có vẻ như không giống với tính cách của nàng ta à? Nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ là mang theo Cam Dao tới ngân hàng, giữ lại mấy chục nghìn nguyên trong túi, còn lại đều chuyển vào tài khoản mới của mình.

- Lâm quản lý, đây là tiền của công ty, vì sao anh lại gửi vào tài khoản riêng của mình?

Cam Dao thấy Lâm Vân làm vậy, rất là kinh ngạc.

- A, lúc trước công ty chỉ đưa cho chúng ta 2 triệu nguyên mà thôi. Mà doanh thu hiện tại của chúng ta đã vượt qua con số này. Cho nên anh muốn lấy một ít tiền cho mình dùng.

Lâm Vân thuận miệng trả lời.

Cam Dao nhìn Lâm Vân, thật không biết nên nói cái gì. Tham ô tiền của công ty, chả cần phải lấy cớ, nói thẳng luôn là muốn dùng số tiền này. Tuy nhiên, nàng không có nói gì thêm. Mặc dù biết cách làm của Lâm Vân là không đúng. Nhưng số tiền này quả thực là do Lâm Vân chính mình kiếm được. Hơn nữa, doanh thu của chi nhánh đã không còn phụ thuộc vào tổng công ty, mà là tự làm tự ăn.

Nàng bỗng sinh ra hiếu kỳ với Lâm Vân. Vị Lâm quản lý này tuy rất lười đi làm, dù đi làm cũng là một bộ cà lơ cà phát. Ở cùng một chỗ với hần, luôn thấy hần rất bình thản, thậm chí bình thản như một cốc nước sôi vậy.

Nhưng chỉ cần ở bên cạnh hần, nàng lại cảm thấy yên bình và an toàn. Loại cảm giác này có lẽ xuất phát từ thái độ bình thản của hần, cũng có thể xuất phát từ hương vị tươi mát trên người hần.

Dù gặp bất cứ chuyện gì, hần đều bình tĩnh, không sợ hãi. Thậm chí, lần trước suýt nữa mất mạng, hần vẫn còn có thể trêu chọc mình. Mà hần còn là người có bản lĩnh. Bản lĩnh của hần nếu như không phải là người thường xuyên tiếp xúc với hần, sẽ không thể phát hiện ra được. Hần lấy những cổ máy móc kia ở đâu? Những mẫu thiết kế áo lót kia có phải do hần tự nghĩ ra không?

Còn có, hần vì sao mà bị súng bắn? Hần bị thương nặng như vậy, chỉ trải qua một đêm đã khỏi hơn nửa. Tuy nhiên, làn da của hần thật là đẹp, buổi sáng hôm đó mình thấy phía trước của hần căng phồng...

Cam Dao nghĩ tới đây liền không dám nghĩ nữa, khuôn mặt trở nên đỏ tươi.

- Anh nói Cam Dao à, không phải em đang thầm yêu trộm nhớ anh đấy chứ? Vì sao cứ ở cùng một chỗ với anh, khuôn mặt lại đỏ?

Lâm Vân chính xoay đầu lại, chuẩn bị hỏi Cam Dao, buổi tối có nên đi ra ngoài ăn chút gì đó không. Thì phát hiện khuôn mặt của Cam Dao lại đỏ

bình, thuận miệng trêu ghẹo nàng.

- Anh, anh thật đúng là tưởng bở...Mà anh định nói gì à.

Cam Dao nghe Lâm Vân nói vậy, vẻ ngượng ngùng trong mắt chợt lóe lên, lập tức khôi phục lại bình thường, nói với Lâm Vân.

- Anh muốn hỏi tối nay em muốn ăn gì, anh đưa em đi ăn. Lần trước em đã cứu anh một mạng, anh còn chưa báo đáp em. Hôm nay, liền mang em đi ăn thả cửa. Chờ lúc anh rời đi, sẽ đưa em thêm 10 triệu nguyên, để cảm ơn em chiếu cố anh một tuần.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Cam Dao nói. Trong lòng tự nhủ, kích cỡ của nó là bao nhiêu nhỉ?

- Đừng nổ nữa, cái gì 10 triệu, có 10 triệu thì anh cần gì tới nơi này đi làm? Thiệt là. Tuy nhiên, mời một bữa cơm còn chưa đủ. Lâm Vân, anh đang nhìn đi đâu vậy?

Cam Dao đột nhiên phát hiện Lâm Vân đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình, vừa thẹn vừa giận, nhưng đáy lòng lại có một tia chờ đợi. Thậm chí chính nàng cũng không rõ ràng lắm.

- A, nhìn xem của em lớn hay nhỏ thôi...Không phải,anh định nói một bữa cơm không đủ, chẳng lẽ muốn anh lấy thân báo đáp sao? Như thế không được, anh có vợ rồi.

Lâm Vân cười hì hì nói.

Cam Dao nghe được câu đầu, đang muốn tức giận, nhưng nghe tới câu cuối, liền ngây ngẩn cả người. Hắn đã kết hôn rồi sao? Trong lòng nàng có chút thất vọng.

Thấy Cam Dao không nói gì, Lâm Vân tranh thủ nói:

- Anh nói Cam Dao à, không phải em thực sự muốn lấy thân báo đáp anh đấy chứ? Em đã có ý vậy, anh cũng chỉ phải đồng ý, ai...

- Lâm đại ca, vợ của anh rất đẹp phải không?

Cam Dao đột nhiên không trách lời ngả ngớn của Lâm Vân, mà có chút thất lạc hỏi.

Lâm Vân ngỡ ngác một chút, trong lòng tự nhủ Cam Dao làm sao vậy? Đây là lần đầu tiên nàng ta gọi mình là Lâm đại ca. Bình thường không phải vẫn gọi là Lâm Vân hoặc Lâm quản lý sao?

- Đúng vậy, phi thường xinh đẹp.

Lâm Vân nhớ tới Thanh Thanh, lại nhớ tới Hàn Vũ Tích.

Hai cô gái này, rốt cuộc ai mới là vợ của mình? Thanh Thanh? Nàng mới chỉ là vị hôn thê của mình. Hàn Vũ Tích là vợ thực sự của hắn, nhưng hai người đi ly hôn. Mà mình và nàng chỉ là yêu đơn phương mà thôi. Hắn không biết mình đã yêu Hàn Vũ Tích khi nào, có lẽ là bất tri bất giác, có lẽ là ngày mà mình tặng cho nàng ấy cái vòng cổ, rồi nàng ấy ôm mình.

Thanh Thanh? Cho dù hai người đã hứa hôn, nhưng mình có thể gặp lại nàng ấy sao? Có lẽ vĩnh viễn sẽ không, nhiều nhất chỉ có thể gặp lại nàng ấy trong giấc mơ.

Hàn Vũ Tích? Có lẽ vĩnh viễn nàng ấy không yêu mình. Mình cũng chỉ có thể nhìn thấy nàng ấy nở nụ cười trong giấc mơ mà thôi. Lâm Vân thở dài, hắn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ yêu một người ở thế giới này. Chưa bao giờ nghĩ tới sẽ yêu Hàn Vũ Tích. Chẳng lẽ đây là điều mình mong muốn sao?

Mình đã vì Cam Dao và Tô Tịnh Như mà trễ nãi quá nhiều thời gian. Không thể trì hoãn thêm nữa. Trong vòng nửa tháng, mình nhất định phải

rời đi nơi này. Nửa tháng là đủ để ổn định lại công ty, rồi sau đó mình sẽ rời đi để truy cầu cái mà mình muốn. Hẳn tin tưởng từ nay về sau, sẽ không phải vì sinh hoạt mà buôn ba, hẳn có thể tĩnh tâm để tu luyện.

- Lâm đại ca, anh làm sao vậy?

Cam Dao thấy Lâm Vân trầm tư khi mình hỏi vậy, liền đánh thức hẳn.

- A, không có gì, chúng ta đi ăn cơm thôi. Vẫn là câu nói kia, anh mời khách.

Lâm Vân hồi phục tinh thần, vỗ vỗ túi quần của mình, bộ dáng giống như một nhà giàu mới nổi vậy.

Nhưng một tia đau xót và thất lạc lóe lên trong mắt của hắn, vẫn bị Cam Dao nhìn thấy. Chẳng lẽ Lâm Vân không hạnh phúc với vợ của anh ấy? Cũng đúng a, Lâm đại ca đã tới nơi này nhiều tháng như vậy, cũng không thấy vợ của anh ấy tới tìm anh ấy.

“Vợ của anh ấy rốt cuộc là Thanh Thanh hay là Vũ Tích?”

- Lâm đại ca, em có thể hỏi anh một chuyện không?

Cam Dao nhin không được nghi vấn trong lòng, đành mang ra hỏi Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 96: Không Mua Được Say

N

ội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

- ừ, em muốn hỏi cái gì?

Lâm Vân thấy đôi mắt của Cam Dao có vẻ mê man.

- Vợ của Lâm đại ca là Thanh Thanh hay là Vũ Tích?

Cam Dao nhin không được hỏi.

- Làm sao cô biết hai người đó? Cô là ai? Nói. Ánh mắt của Lâm Vân đột nhiên trở nên sắc bén. Đây là lần đầu tiên hăn ở Địa Cầu nghe thấy có người nhắc tới vị hôn thê Thanh Thanh của mình.

Trông thấy ánh mắt của Lâm Vân, Cam Dao vô ý thức lui về phía sau. Nàng thật không ngờ, một mực hiền lành như Lâm Vân, lại có ánh mắt sắc bén như vậy. Nhưng Cam Dao cũng có chút ủy khuất và khổ sở, vì cái gì hăn lại nhìn mình với ánh mắt như vậy?

Lâm Vân ý thức được ánh mắt của mình có chút dữ tợn, tranh thủ bình phục lại tâm tình,nói:

- Thực xin lỗi, bởi vì anh nhất thời không áp chế được kích động, mà nói với em như vậy.Xin lỗi em, nhưng em có thể nói cho anh biết, vì sao em lại biết hai người kia?

Cam Dao ủy khuất lau nước mắt, vừa rồi thực sự bị Lâm Vân dọa cho sợ. Một người rất quen với mình, thậm chí có tạo cho mình có cảm giác thân

cận, đột nhiên lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, trong nội tâm của nàng thực sự

không dễ chịu.

- Là em nghe thấy anh nhắc tới tên hai người này khi anh bị hôn mê, anh...

Cam Dao cúi đầu, thanh âm có chút phiêu hốt.

- Thực xin lỗi vì đã dọa em. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Đến quán kia cũng được.

Lâm Vân nói xong, chỉ tới một quán ăn không xa.

- Em muốn ăn gì?

Hai người vào quán ăn, Lâm Vân thấy Cam Dao ngồi xuống, đầu vẫn cúi, không nói chuyện, đành phải đưa thực đơn cho Cam Dao hỏi.

- Em không có tâm tình nào để ăn.

Cam Dao trả lại thực đơn cho Lâm Vân.

- Trừ khi anh trả lời em vấn đề vừa nãy, thì tâm tình của em mới tốt hơn được.

Cam Dao thấy Lâm Vân có chút xấu hổ, vội vàng bổ sung.

- Được rồi.

Lâm Vân thấy mình đã đắc tội Cam Dao, đành phải bất đắc dĩ đáp ứng.

- Gọi thêm chút rượu uống, từ bé đến giờ em còn chưa uống rượu lần nào, không biết nó có hương vị gì.

Cam Dao thấy bồi bàn chuẩn bị rời đi, liền nói với Lâm Vân.

- Em muốn uống rượu?

Lâm Vân kinh ngạc nhìn Cam Dao.

- Đúng vậy, em không biết rượu có hương vị gì, chỉ là nghe người khác nói rượu Mao Đài rất thơm, cũng muốn uống một chút...

Cam Dao nói xong cúi đầu. Từ bé nàng đã phải trải qua cuộc sống khá nghèo khổ. Mãi cho tới khi phụ thân bị tê liệt, mẫu thân bị bệnh, nàng đã phải ở bên ngoài liều mạng kiếm từng đồng tiền một.

Rượu đối với nàng chỉ là nghe danh mà thôi. Mấy năm nay, mẫu thân bị bệnh, không chỉ là rượu, đến ăn cơm nàng cũng phải chi ly tính toán từng thứ một. Tiết kiệm được bao nhiêu đều gửi hết về quê. Cho tới bây giờ, còn không

có mấy bộ quần áo mới.

Ở thành phố này làm việc, nàng không có một ai để dựa, mà toàn dựa vào bản thân cố gắng. Cho nên nàng rất quý trọng công việc này. Lúc nghe tin Hồng Tường có nguy cơ đóng cửa, người mà lo lắng nhất, chính là nàng. Bởi vì, nếu công ty đóng cửa, nàng sẽ không có thu nhập. Mà mẹ và em gái ở quê hoàn toàn dựa vào đồng lương làm việc của mình.

Tuy khó khăn như thế, nàng vẫn cố gắng không thuê phòng ở chỗ khu dân cư nghèo. Chỗ đó đủ loại người hỗn tạp, mình một thân một mình đi vào đó, tuy có thể tiết kiệm tiền nhà một chút, nhưng chắc chắn mình sẽ không bảo vệ được sự trong sạch. Đây cũng là nguyên nhân vì sao, nàng chấp nhận chỗ ở nhỏ như hiện tại, lại còn muốn chia ra một nửa cho Lâm Vân thuê.

Lâm Vân cũng có chút chua xót trong lòng. Nhìn vào quần áo mà Cam Dao mặc, hẳn cũng biết điều kiện của nàng không được tốt. Hơn nữa, trên mặt

của nàng có chút trắng bệnh, là do thiếu khuyết dinh dưỡng. Nhớ lại những thức ăn mà nàng hay mua về lần trước, chủ yếu là rau củ, rất ít thịt, là biết sinh hoạt của nàng khó khăn. Mà ngay cả hương vị của rượu nàng cũng chưa từng được nếm qua. Xem ra, cuộc sống của nàng vô cùng vất vả. Nàng ấy đã cứu mình một lần, có lẽ mình cũng nên giúp nàng ấy một lần.

- Vậy thì gọi hai chai Mao Đài vậy.

Lâm Vân nói với bồi bàn đứng bên cạnh. Cam Dao yên lặng ngồi đó, trong đầu suy nghĩ miên man. Thời gian tiếp xúc với Lâm Vân không phải dài, nhưng hình ảnh của hắn có lẽ đã có một chỗ trong trái tim nàng. Nàng không biết tình cảm đó là gì, nhưng nàng chắc chắn có một chút chờ đợi trong đó.

Khi biết Lâm Vân có vợ, nàng phát hiện, mình vẫn y nguyên như vậy. Trong nội tâm đột nhiên xuất hiện vô tận phiền não và ủy khuất, muốn dùng rượu để quên đi. Hôm nay nàng uống rượu không phải vì muốn nếm thử hương vị của rượu một lần, mà nguyên nhân chính thức trong đó, có lẽ nàng không biết, có lẽ nàng biết rõ, nhưng cố gắng không biết.

Rượu và thức ăn rất nhanh được mang lên. Không đợi Lâm Vân rót rượu, Cam Dao đã mở một chai rượu, tự rót cho mình, rồi một hơi uống cạn.

- Lâm đại ca, hương vị của rượu này quả nhiên không tệ.

Cam Dao vừa nói xong câu đó, định rót tiếp một ly, thì bị ho khan kịch liệt, khiến sắc mặt đỏ bừng.

- Đây là lần đầu em uống rượu, uống chậm một chút, ăn nhiều thức ăn vào.

Tuy Lâm Vân không biết vì sao Cam Dao muốn uống rượu, hơn nữa còn uống rượu mạnh như vậy. Nhưng mỗi người đều có tâm tư của mình, Lâm Vân cũng không có tận lực đi hỏi.

- Lâm đại ca, anh có thể kể chuyện về vợ của anh cho em nghe không?

Cam Dao uống thêm một chén rượu Mao Đài, khuôn mặt đã đỏ bừng. Dưới ánh đèn chiếu xuống, nàng càng thêm xinh đẹp, không giống với lúc bình thường. Lâm Vân ngơ ngác một chút, lập tức kịp phản ứng. Cam Dao vốn là một mỹ nữ, chỉ là không có lộ ra mà thôi.

- Chuyện xưa của anh nói dài cũng đúng, nói ngắn cũng không sai. Anh có thể nói là có hai người vợ. Người vợ thứ nhất tên là Thanh Thanh, bọn anh còn chưa kết hôn, đã phải tách ra, có lẽ là vĩnh viễn tách ra. Bọn anh rất yêu nhau, nhưng không thể gặp nhau. Anh cho rằng, đời này sẽ không gặp lại được nàng ấy nữa. Còn vợ sau của anh là Hàn Vũ Tích, không biết khi nào anh đã yêu nàng, nhưng...

Lâm Vân đột nhiên không nói lên lời. Trước mắt hằn bóng hiện lên hình ảnh Hàn Vũ Tích tát mình. Hiện lên hình ảnh cái vòng Tưởng Niệm bị vứt ở bãi rác. Mình yêu nàng thì sao chứ?

Cũng lười rót rượu, trực tiếp cầm chai rượu uống vài ngụm. Có đôi khi thật muốn mua cái say, khi tỉnh lại sẽ quên hết mọi việc. Có lẽ, mình nên một lòng tu luyện, không cần phải suy nghĩ những chuyện này.

- Lâm đại ca, thực xin lỗi anh. Em mời anh một ly.

Cam Dao nhìn ra sự đau khổ trong lòng của Lâm Vân. Nàng nghe hẳn kể mới biết, hẳn và vị hôn thê hẳn là đã xảy ra chuyện gì. Sau đó Hàn Vũ Tích mới trở thành vợ hiện tại của Lâm Vân. Nhưng qua lời của Lâm Vân, có vẻ phức tạp. Mặc dù Lâm đại ca rất yêu người vợ hiện tại của mình, nhưng Hàn Vũ Tích có lẽ không có tình cảm gì với Lâm Vân.

Thấy Cam Dao lại uống cạn một chén, Lâm Vân cũng cầm cái chai lên uống vài ngụm:

- Nói chuyện của em đi, Cam Dao. Anh xem em có vẻ như cũng không vui.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Cam Dao không nói gì, chỉ là vánh mắt ửng hồng, lại rót thêm một chén, một hơi cạn sạch. Lâm Vân khẽ thở dài một cái. Hẳn nhìn ra Cam Dao cũng là người có nhiều chuyện xưa. Nhưng nếu nàng đã không muốn nói, Lâm Vân đương nhiên sẽ không hỏi lại.

Nàng ấy muốn uống thì cho nàng ấy uống đi, có lẽ say rượu sẽ khiến nội tâm của nàng khá hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 97: Cổng Em Về Nhà

N

ội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

Lâm Vân vịn Cam Dao đã say khướt đi ra quán ăn. Trong nội tâm còn đang suy nghĩ, cô nàng Cam dao này chưa bao giờ uống rượu, vậy mà vừa uống đã uống được một nửa chai Mao Đài. May mà mình thừa dịp nàng không chú ý, đã uống nốt một nửa còn lại. Bằng không hiện tại đến vịn cũng không vịn được.

- Lâm đại ca...Em còn muốn uống nữa...Sao đã đi rồi...

Cam Dao nói năng không rõ tựa vào bờ vai của Lâm Vân , nhưng vẫn không quên chuyện uống rượu.

- Em uống nhiều quá rồi, để anh gọi taxi, đưa em trở về.

Lâm Vân một tay vịn Cam Dao, một tay chuẩn bị gọi xe taxi. Rất nhanh xe taxi đã dừng ở bên người.

- Em không ngồi xe taxi về...Không ngồi....Lần trước em đã cõng anh về....Anh cũng phải cõng em về....Anh từng nằm trên lưng em, em cũng muốn nằm trên lưng anh....

Cam Dao quật cường không muốn vào xe taxi, trong miệng lẩm nhẩm muốn Lâm Vân cõng nàng trở về.

Lâm Vân thật sự là bất đắc dĩ. Nàng ta còn không biết nơi này cách nhà trọ khá xa a.

- Cam Dao, nếu không chúng ta ngồi xe đến cửa ngõ, anh lại cõng em về nhà trọ. Nếu từ chỗ này về quả thực quá xa. Phỏng chừng phải đi tới sáng mai mới có thể về đến nhà.

Lâm Vân bất đắc dĩ giải thích cho Cam Dao.

- Không...Em muốn được cõng bây giờ...Muốn cõng...

Nói xong, Cam Dao liền nằm trên lưng của Lâm Vân, trong miệng không ngừng nói muốn cõng.

Lâm Vân thấy thế đành phải xin lỗi lái xe, rồi cõng Cam Dao lên lưng. Lần trước Cam Dao cõng mình trở về có lẽ ăn không ít khổ. Đã nàng cũng muốn mình cõng nàng, như vậy thì cõng a. Coi như là làm thỏa mãn nàng, đền bù tổn thất nàng đã vất vả cõng mình lần trước.

Nhưng khi Lâm Vân vừa mới bảo lái xe đi, Cam Dao liền nện lên lưng của Lâm Vân. Lâm Vân vội vàng cởi áo sơ mi ra, lau lau vài chỗ bẩn bám trên người, lại giúp Cam Dao lau miệng. Đối với cô nàng Cam Dao này, hẳn thật hết chỗ nói rồi. Không cần phải lăn qua lăn lại người như vậy chứ.

Lau chùi xong, Cam Dao rất tự nhiên ghé vào trên lưng của Lâm Vân, hai cánh tay cũng tự nhiên mà ôm cổ của Lâm Vân. Lâm Vân cõng Cam Dao lên, từng bước một đi về. Tuy trọng lượng của Cam Dao đối với hắn, chưa tính là cái gì, nhưng cõng một người đi xa như vậy, vẫn có chút mệt mỏi. Vừa nãy uống hơn một chai rượu Mao Đài, không là gì với Lâm Vân. Nhưng hai cánh tay của Cam Dao ôm vào cổ Lâm Vân, hơi thở nóng hằm hập phả của nàng phả vào gáy của hắn. Cộng thêm bộ ngực mềm mại của nàng dán sát vào lưng hắn. Khiến cả người hắn nóng bừng bừng. Trong lòng tự nhủ, đáng ra không nên ngăn cản Cam Dao uống say mềm, quả thực là gây nghiệt không thể sống a.

- Lâm đại ca, cha của em chết sớm, trong nhà em rất nghèo...Mẹ của em vì chiếu cố cha mà cũng bị bệnh. Em liền đi ra ngoài kiếm tiền...Không

ngừng kiếm tiền, nhưng em đã rất mệt mỏi...Rất mệt. Em muốn bên mẹ, muốn tiếp tục đi học....Em mới chỉ học đại học được nửa năm, rất muốn học nốt....

Hiện tại, có lẽ do say rượu ảnh hưởng, Cam Dao mới chủ động kể chuyện của mình. Lâm Vân đột nhiên cảm giác lạnh buốt ở gáy, trong lòng liền căng thẳng. Lại không biết nên an ủi Cam Dao như thế nào.

-Lâm đại ca ...Anh hát một bài cho em nghe đi...

Lúc em còn rất nhỏ, mẹ đều hát cho em nghe...

Cam Dao ôm cổ Lâm Vân, nhắm mắt lại, dường như muốn ngủ. Nhưng nàng vẫn yêu cầu Lâm Vân hát cho nàng nghe.

- Được rồi.

Lâm Vân đang không biết làm thế nào để an ủi Cam Dao. Thấy nàng nói như vậy, hần nghĩ, có lẽ hát vài bài sẽ khiến tâm trạng của nàng tốt hơn.

Lâm Vân bỗng nhớ tới Thanh Thanh. Có một lần, nàng cũng bảo mình công nàng như thế này, rồi hát cho nàng nghe. Không biết liệu có một ngày nào đó, Vũ Tích cũng có thể nằm trên lưng của mình như vậy rồi nói:"Lâm Vân, anh hát cho em một bài".

Lâm Vân nhớ tới Hàn Vũ Tích, nhớ tới lần trước nàng dẫn mình trở lại sơn trang Tương Hồ. Lại nhớ tới lần đầu tiên nàng dẫn mình đi chợ mua thức ăn.

Nhớ lần nàng chui vào ngực mình, nhớ lại giấc mơ mà mình cùng Thanh Thanh và Hàn Vũ Tích dắt tay nhau đi trên núi hoa sơn trà.

- Hoa cúc màu vàng, sơn trà mùi thơm

- Người anh yêu, đang ở nơi nào?

- Lúc trước dắt tay em

- Nhưng giờ em không còn bên anh nữa

....

Hoa cúc vẫn vàng

Sơn trà vẫn thơm

Nhưng trời đã lão, đất đã hoang

Khi nào em mới trở về bên anh?

....

Hoa cúc vàng, sơn trà thơm

Người trong mộng....

”””

Tiếng ca trầm thấp của Lâm Vân chậm rãi hòa vào khung cảnh xung quanh, khiến ban đêm như dài thêm, giống như là tưởng niệm, kéo dài vô tận...

- Vũ Tích...

Lâm Vân hát xong, thở dài một tiếng. Đột nhiên ở sâu trong nội tâm lại có sự lo lắng cho Hàn Vũ Tích.

Hắn biết là do lực lượng Tinh Vân không có cách nào khôi phục, mới khiến tâm tình xao động như vậy. Chẳng lẽ mình không thể gặp lại nàng sao? Đợi làm xong việc bên này, mình sẽ giao toàn bộ công việc cho Cam Dao và Kỷ Lam. Sau đó trở về Phần Giang lấy lại đồ đạc mà Tô Tĩnh Như đang cầm, nhìn Hàn Vũ Tích lần cuối rồi rời đi nơi này.

Việc tu luyện của mình xảy ra vấn đề. Tuy nhiên hần không biết là vấn đề gì. Cứ mỗi lần bị thương là một lần khó khôi phục. Việc này nhất định không bình thường. Cần phải tới một nơi có linh khí sung túc, toàn tâm toàn ý tìm ra nguyên nhân. Hần không làm vậy sớm bởi vị chuyện sản xuất áo lót của công ty nín kéo hần quá lâu.

Hàn Vũ Tích là nhất định phải xem. Nếu không nội tâm sẽ còn lo lắng, gây ảnh hưởng cho việc tu luyện.. Dù chỉ là xem cuộc sống hiện tại của nàng như thế nào, cũng có thể an ủi nội tâm một ít.

Nghe Lâm Vân hát, Cam Dao vốn say lời đời, liền rõ ràng ngủ. Ở khóe mắt còn lưu lại hai hàng nước mắt. Có lẽ nàng nghe được gì đó trong tiếng ca của Lâm Vân, có lẽ nàng mơ thấy gì đó trong giấc mơ.

Từ cửa hàng trang phục cho nữ Hương Tân tới ngõ Hạnh Hoa cũng không phải là đoạn đường ngắn. Huống chi Lâm Vân còn công theo một người. Tuy hần là một người Tu Tinh, nhưng dù sao chỉ là mới hình thành Tinh Vân, huống hồ còn mang theo vết thương chưa lành.

Nhưng nghĩ tới lần trước Cam Dao vất vả công mình về, mà mình chỉ có chút đồ mồ hôi mà thôi. Nàng đã muốn mình công trở về, thì chút khổ sở đó cũng không là gì. Mình còn thiếu nợ nàng một mạng cơ mà.

Tuy nhiên, Cam Dao mặc cũng không phải là nhiều. Dù sao thời tiết cũng đã bắt đầu nóng. Mồ hôi trên lưng của Lâm Vân đã làm ướt đầm cái áo sơ mi và áo lót ở bên trong. Khiến hai đôi núi ở phía sau cơ hồ như không có thứ gì ngăn cản. Hơn nữa hương thơm từ thiếu nữ càng khiến cho hần bốc hỏa. Cũng may Cam Dao đang ngủ, hần đỡ phải xấu hổ.

Cho dù Lâm Vân đi không chậm, nhưng lúc về đến phòng trọ đã là hai giờ sáng. Công một người càng đi về sau càng mệt, cả người của Lâm Vân đều bị mồ hôi làm cho ướt đầm. Lúc trên đường đi mồ hôi đã bị gió thổi khô, nhưng khô rồi lại bị ướt. Thở phì phò lấy cái chìa khóa trong túi của Cam

Dao để mở cửa. Thấy Cam Dao vẫn ngủ rất ngon, đành phải đặt Cam Dao ở trên giường của mình.

Hắn không dám cởi quần áo cho nàng. Bởi cô nàng này vốn mặc ít quần áo. Nếu cởi ra, phỏng chừng sẽ lộ cơ thể bên trong. Tuy nhiên, chỗ áo trước ngực của nàng đã ướt đẫm, không thể che được hai điểm màu đỏ trên đó. Lâm Vân nhìn vào cũng phải tim đập thành thịch.

Vội kéo một cái chăn mỏng đắp lên người Cam Dao, thoát giày cho nàng, rồi lấy khăn nóng lau qua mặt cho Cam Dao. Xong đâu đó mới đóng cửa lui ra ngoài.

Trên người vẫn còn dính chất bẩn do Cam Dao nôn ra, Lâm Vân tranh thủ thời gian vào nhà tắm tắm rửa một lần, rồi lên giường ngủ. Hắn muốn sáng mai dậy sớm một chút, rồi đi tới công viên phụ cận tu luyện thử xem. Mình là một người Tu Tinh, chỉ công một người trở về, mà đã mệt thành như vậy, khiến Lâm Vân nổi lên lòng cảnh giác.

Không thể khôi phục Tinh Vân là một nguyên nhân, nhưng hiện tại mình vẫn là quá yếu. Tiếp tục như vậy là không được. Kẻ thù của mình quá mạnh, mà thực lực của mình so với bọn họ chỉ như một con kiến mà thôi

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cảm Ơn Anh, Lâm Vân

C

am dao ngủ được rất ngon. Trong giấc mơ, nàng giống như được một người nam nhân không mặc quần áo ôm trong ngực. Lúc bừng tỉnh, mở to mắt ra mới phát hiện trời đã sáng. Tại sao mình lại ngủ trên giường? Hình như tối hôm qua mình cùng Lâm Vân ăn cơm, về sau uống rượu...Không tốt, Cam Dao vội vàng bỏ cái chăn mỏng trên người. quần áo vẫn còn, ngay cả tất cũng chưa thoát, chỉ có giày là cởi bỏ. Lâm Vân? Là Lâm Vân mang mình về?

Cam Dao xoa xoa đầu đang đau vì say rượu, cuối cùng mới nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua. Mình đã uống say, còn nôn vào Lâm Vân nữa. Sau đó cự tuyệt Lâm Vân bắt xe taxi, mà nhất định muốn Lâm Vân công mình trở về.Còn muốn Lâm Vân hát cho mình nghe....

“ Em không ngồi xe taxi về. Lần trước em đã công anh về, anh cũng phải công em về. Anh từng nằm trên lưng em, em cũng muốn nằm trên lưng anh...” Trời ạ, đây là những lời mình nói sao? Xấu hổ chết mất.Công mình trở về? Anh ấy đã công mình đi vài chục km từ chỗ quán ăn tới ngõ Hạnh Hoa? Cam Dao ôm lấy đầu của mình, mình quả thực điên rồi. Xa như vậy, lại muốn một người công về nhà trọ? Chắc phải mệt mỏi chết.

Không biết anh ấy có phải thực sự công mình gần ấy đoạn đường không? Đúng rồi, mình nhớ anh ấy đã công mình. Chẳng những là công mình về, hơn nữa anh ấy còn không mặc áo, trần trụi công mình trên lưng. Cúi đầu nhìn cái áo mỏng đang mặc, Cam Dao mặt lại hồng, cái này....

Nhưng nàng lại nghĩ đến, Lâm Vân làm sao có thể công mình với đoạn đường dài như thế? Mình cũng phải hơn năm mươi cân a. Đây là người bình thường có thể làm được sao? Cẩn thận nghĩ lại, Lâm Vân đúng là công mình, không có ngồi xe. Lúc đi đường hình như mình đã ngủ mất. Tối hôm qua mình ngủ rất ngon, buổi sáng còn mơ thấy một người nam nhân ôm mình, không phải là Lâm Vân sao? Chính xác hơn là mình ôm người nam nhân đó trong mộng. Chẳng lẽ phát điên rồi? Cam Dao vò tóc mình, quả thực mắc cỡ muốn chết. Từ nay về sau tuyệt đối không uống rượu.

Còn có, Lâm Vân hát bài hát kia, nàng mơ hồ còn nhớ một chút “Hoa cúc vàng, sơn trà thơm. Người anh yêu, đang ở nơi nào?...Sơn trà vẫn thơm... Người trong mộng...” Lâm Vân đang nhớ tới người yêu sao? Không biết là cô gái Thanh Thanh hay là Vũ Tích mà hắn nói mê kia?

Vừa nghĩ tới cả người mình đều bẩn, Cam Dao tranh thủ vào nhà tắm tắm. Ở trong có một đồng quần áo, cầm lên nhìn xem, là áo của Lâm Vân, toàn bộ quần áo đều đã ướt. Nhưng khi cầm lên ngửi, là mùi của mồ hôi. Trên người hắn ra nhiều mồ hôi như vậy, chẳng phải quần áo trong của mình cũng bị ướt đẫm? Hơn nữa áo lót mình mặc bên trong mỏng như vậy, chẳng phải là mình cơ hồ không mặc gì, dựa trên lưng của Lâm Vân sao? Cam Dao càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng thẹn thùng. Nhưng khi nhìn lại vào số quần áo ướt đẫm của Lâm Vân, trong lòng lại cảm động.

Cả quần áo đều ướt đẫm mồ hôi, không biết hắn đã vất vả như thế nào? Cam Dao cầm số quần áo trên mặt đất lên, lẩm bẩm nói:”Lâm đại ca, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã công em trở về cảm ơn anh để cho em hạnh phúc một đêm. Còn cảm ơn anh đã hát cho em nghe...Hoa cúc vàng, sơn trà thơm, nhớ về em...Lâm đại ca, anh rất nhớ vợ sao? Vợ anh nhất định là một nữ nhân hạnh phúc, nhất định là....”

Cam Dao tắm rửa xong rồi giặt sạch quần áo của nàng. Lúc đi ra cửa phòng của Lâm Vân vẫn đóng kín, không biết hắn đã dậy chưa.

Kỳ thực, Lâm Vân đã dậy sớm hơn Cam Dao nhiều. Chưa đến 6h sáng hân đã đứng dậy. Thực lực của hân hiện tại khiến hân cảm thấy một loại nguy cơ. Nên buổi sáng liền chạy tới công viên gần đó tu luyện.

Bả vai bị thương tuy vẫn có thể lưu chuyển chân khí, nhưng rõ ràng lại có chút trở ngại. Trong lòng Lâm Vân có chút lo lắng. Tình cảnh hiện tại của mình thực sự không tốt. Có lẽ quyết định lưu lại trợ giúp Cam Dao và Tô Tĩnh Như không phải là chính xác.

Tu luyện vào sáng sớm cũng không hồi phục được lực lượng Tinh Vân nhiều lắm. Thậm chí, có thể nói là không thay đổi gì. Nhưng Tinh Hồn lại gia tăng một ít. Lúc trở lại phòng trọ đã nhanh 8h, tiện thể mua luôn đồ điểm tâm rồi để trên bàn. Không thấy Cam Dao đi ra, nhưng trong nhà tắm có tiếng nước chảy. Phòng chường nàng đang tắm hoặc giặt quần áo.

Vốn còn định giặt sạch số quần áo hôm qua, nhưng Cam Dao đang dùng nhà tắm, đành phải để buổi tối trở về giặt. Cũng không đợi Cam Dao, trực tiếp đi tới quầy hàng của công ty. Giờ này cũng mới bắt đầu mở cửa hàng, mình là một quản lý, cũng nên đến sớm chút. Đã làm thì làm cho xong xuôi.

- A, Tiểu Lâm, cháu đã trở lại rồi a. Vì sao mấy tháng rồi bác không trông thấy cháu? Cháu không ở nhà, bác thấy Tiểu Cam có vẻ không vui. Có phải cháu và Tiểu Cam cãi nhau phải không? Cháu đừng làm việc gì có lỗi với nó. Làm con trai phải chịu trách nhiệm chứ. Tiểu Cam là một cô gái tốt, ai, thanh niên các cháu...

Bác gái dưới tầng mấy tháng rồi không nhìn thấy mặt Tiểu Lâm. Hôm nay rõ ràng lại trông thấy hân đi từ trên tầng xuống. Bà ấy tưởng vợ chồng son đã hòa thuận lại, trong lòng mới thở phào một cái.

Trong đầu Lâm Vân tràn đầy dấu chấm hỏi. Âm thầm nghĩ, ta không trở về thì có gì phải xin lỗi Cam Dao? Ta tới ở đều có thanh toán tiền đầy đủ. Cam Dao là cô gái tốt, ta biết rõ, cần gì bà nhắc nhở.

- Bác gái, cháu nộp tiền nhà cho bác nhé

Nói xong, Lâm Vân lấy ra một sấp tiền trong túi, đưa cho bác gái chủ nhà.

- A, nhiều tiền như vậy? Tận hai mươi nghìn nguyên?

Đây là lần đầu tiên bác gái chứng kiến tiền thuê nhà nhiều như vậy.- Đúng vậy, bởi vì cháu hay đi vắng thường xuyên nên cháu trả trước mấy tháng tiền thuê nhà luôn. Thôi cháu đi đây, chào bác.

Lâm Vân chào bác gái rồi rời đi.

- Tiểu Lâm, tiền này là trả cho một người hay hai người?

Bác gái thuê nhà vội vàng đuổi theo, muốn hỏi rõ. Nhưng nhanh chóng vỗ vỗ đầu mình. Thực sự là hồ đồ a! Hai người là vợ chồng son, sao có thể chỉ trả tiền thuê nhà cho một người.

Số tiền này chắc trả nợ luôn tiền nhà mấy tháng của Tiểu Cam. Vận khí của Tiểu Cam cũng không tệ lắm. Anh chàng Tiểu Lâm này hay biệt tăm biệt tích, nhưng coi như là có tiền.

Sau khi Cam Dao giặt sạch xong quần áo, nhìn nhìn quần áo của Lâm Vân, vẫn là giặt giúp hần luôn. Tuy quần áo của ai người đấy giặt, nhưng lần này dù sao hần cũng vì mình mà chảy mồ hôi ướt cả áo. Hơn nữa, cái áo sơ mi này hẳn là do mình nôn vào đó.

Tuy nhiên, khi tới cái quần lót của Lâm Vân, Cam Dao lại do dự. Chẳng lẽ cũng giúp hần giặt quần lót sao? Suy nghĩ một lát, nàng quyết định vẫn là giúp hần một lần. Hần có thể cống mình đi hết vài chục km, mình giúp hần giặt quần lót có là cái gì.

Khi giặt xong thì đã là 8h rưỡi. Mặc dù hôm nay có đi làm trễ cũng không sao, nhưng Cam Dao vẫn không muốn đi muộn quá. Lúc đi thì phát hiện

trên bàn có để một cốc sữa đậu nành và mười cái bánh quây. Mà phòng của Lâm Vân vẫn đóng kín, hẳn là hẳn đã đi làm rồi Cam Dao cầm hộp sữa đậu nành lên uống một ngụm, có chút ngույ, nhưng vẫn rất ngọt. Được người khác quan tâm thật là tốt. Cảm ơn anh, Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 99: Oanh Động

M

ới Ngăn ngủi nửa tháng, nhóm sản phẩm áo lót của Hồng Tường đã được cả nước biết đến. Nguyên nhân nổi tiếng của nó không phải là do hiệu quả mà là do giá tiền cực kỳ đắt.

Một cái áo lót chỉ có hàm lượng nhỏ 'Vân Tầm Miên', vậy đã có giá ngang bằng với giá mua một gian hàng, khiến cho mọi người không khỏi lú lẫm.

Tuy đắt như vậy, nhưng hàng vừa mới ra, chỉ trong một ngày đã bán hết. Ở một thời đại bùng nổ thông tin như ngày nay, người khác muốn không biết cũng khó.

Mà giá trị của những sản phẩm áo lót này đã được thị trường xác nhận. Tuy nhiên, không biết nó có thể làm chậm lão hóa của làn da, và phòng ngừa độc tố như trên quảng cáo không.

Nhưng áo lót làm bằng 'Vân Tầm Miên' mặc lên người vô cùng thoải mái, khiến cho cả làn da như được buông lỏng. Thậm chí dưới ánh sáng thích hợp có thể tăng ảo giác ở làn da, khiến mỹ lực của nữ giới tăng lên. Những hiệu quả trên quảng cáo này đã được chứng thực.

Các phụ nữ ở tầng lớp thượng lưu cho dù chen chúc để có thể mua được áo lót bằng 'Vân Tầm Miên', họ cũng rất cao hứng.

Người được cơ hội, các công ty buôn bán lì, các đài truyền hình, báo chí, các nhãn hiệu sản xuất quần áo nổi tiếng của nước ngoài đều phái người tới thăm dò. Trong khoảng thời gian ngắn, thành phố Phụng Tân trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhân viên của Hồng Tường ở Phụng Tân thì càng thêm nhiệt tình. Nhưng tốc độ sản xuất vẫn không đủ để đáp ứng người mua. Lâm Vân biết chuyện này cũng không thể làm gì hơn được, chỉ cảm thán hiện tại người có tiền thật nhiều.

Rõ ràng cửa hàng tiêu thụ đã quá nhỏ. Lâm Vân chuẩn bị nhờ chủ cửa hàng trang phục Hương Tân can thiệp. Chỗ quầy hàng quá nhỏ, không còn phù hợp với khả năng tiêu thụ của Hồng Tường.

Bất quá, không đợi Lâm Vân đi tìm, chủ cửa hàng trang phục Hương Tân đã chủ động tìm tới Lâm Vân. Hai người gặp mặt nói chuyện rất ăn ý, ông chủ cửa hàng còn đảm bảo cho Lâm Vân một nửa tầng hai để làm gian hàng.

Lâm Vân thầm than ông chủ này biết chớp thời cơ. Y có lẽ biết sản phẩm áo lót của Hồng Tường sắp sửa khiến thị trường điên cuồng, sợ Lâm Vân bỏ đi nơi này, nên mới chủ động tìm đến. Với y mà nói, một khi sinh ý của Hồng Tường thịnh vượng, chính là lúc cửa hàng Hương Tân của y nổi danh. Cho nên y không muốn mất một khách hàng như vậy.

Đã không cần đổi địa phương, Lâm Vân đương nhiên không muốn tìm điểm tiêu thụ mới. Một ít quầy hàng của Hòa Phong và các hãng khác đều bị loại bỏ, đổi thành quầy hàng độc quyền của Hồng Tường.

Lâm Vân thấy việc mở rộng quầy hàng đã được giải quyết, tâm tình không tồi. Tuy nhiên, hai cô gái tâm sự khiến hắn chú ý.

- Tiểu Úc, cậu phải rời đi công ty sao?

Một cô gái mặt tròn vừa cầm điện thoại trong tay,, vừa hỏi một cô gái có tướng mạo đáng yêu.

- Ủ, vốn mình tới nơi này làm việc là xem trọng Hòa Phong, không ngờ Hồng Tường lại quật khởi. Mình chỉ là một người bán hàng, nếu tới quầy hàng khác rồi lại bị chiếm đóng như thế này, không bằng đi tới chợ việc làm tìm công việc khác. Có lẽ ở đó sẽ có một công việc thích hợp với mình.

Cô gái được gọi là Tiểu Úc kia có chút hứng thú rồi nói.

- Kỳ thực, anh cảm thấy em thích hợp với ngành tiêu thụ hơn.

Lâm Vân đột nhiên nói chuyện khiến hai cô gái này bị dọa, đều nhìn về phía hắn.

- Là anh? Là vị Lâm quản lý kia?

Tiểu úc rõ ràng nhận ra Lâm Vân.

- Không sai, là anh, chào em.

Lúc trước cũng nhờ em tận tình giới thiệu sản phẩm. Như thế nào, có đồng ý tới quầy hàng của anh làm thử không?

Lần đầu tiên Lâm Vân tới cửa hàng Hương Tân, thì gặp cô gái bán hàng này ở quần hàng Hòa Phòng. Hắn rất thưởng thức cung cách làm việc của nàng, cảm thấy cô bé này rất có tài tiếp thụ.

- A, thật không?

Có lẽ cô gái này cũng rất muốn vào làm cho Hồng Tường.

- Ủ, em đi theo anh.

Lâm Vân dẫn cô gái tên Tiểu Úc này đi tới văn phòng mới. Cam Dao thấy Lâm Vân dẫn theo một cô gái đi vào, tranh thủ rót một chén trà. Cô gái này nàng cũng có quen, là làm việc cho Hòa Phong. Không biết vì sao lại đi theo sau Lâm Vân.

- Em ngồi xuống đi, em tự giới thiệu về bản thân.

Lâm Vân gặp Tiểu Úc có vẻ xấu hổ khi nhìn thấy Cam Dao, liền cười nói.

- Vâng, em tên là Ngũ Úc, là sinh viên tốt nghiệp ngành quản lý của học viện kinh tế Phụng Tân. Bởi vì mới tốt nghiệp không lâu, nên khó tìm việc làm, chỉ phải ở Hòa Phong làm nhân viên bán hàng.

Ngũ Úc nói xong, có chút khấn trượng nhìn Lâm Vân. Đối với nàng mà nói, hiện tại có thể vào làm cho Hồng Tường, quả thực như là một giấc mơ vậy.

- Em có yêu cầu gì với tiền lương không?

Lâm Vân trực tiếp hỏi.

- Khoảng ba nghìn nguyên.

Ngũ Úc không biết nên nói nhiều hay ít, chỉ là đem tiền lương của Hòa Phong rồi cộng vào một ít.

- Ừ, như vậy đi, anh cho em mỗi tháng mười nghìn nguyên. Em liền tới Hồng Tường làm quản lý quầy hàng ở cửa hàng trang phục Hương Tân, như thế nào?

Lâm Vân không cần nói trích phần trăm gì đó. Bởi vì hiện tại áo lót của Hồng Tường cơ hồ không có hàng tồn. Lâm Vân tin tưởng, từ nay về sau cũng không có. Dù sao sản lượng chỉ có như vậy, mà nhu cầu lại vượt xa sản xuất.

- Cái gì?

Ngũ Úc không tin vào tai mình.

....

Càng ngày càng có nhiều người đi vào Phụng Tân, khiến cho việc cung ứng của Hồng Tường càng không đủ. Mỗi ngày, đều có mấy triệu, hoặc hơn chục triệu nguyên chảy vào Hồng Tường. Nhưng máy móc sản xuất chỉ có 10 cái mà thôi. Một ngày sản xuất 500 cái áo lót là cực hạn. Nhiều hơn nữa cũng chịu.

Lâm Vân không có cách nào, đành phải thông báo với khách hàng muốn mua áo lót Hồng Tường, mỗi ngày chỉ bán ra 500 cái. Nhiều thêm một cái cũng không có. Nhưng như thế cũng không thể ngăn cản sự yêu thích và truy cầu cuồng nhiệt của nữ giới. Dẫn đến cứ sáng sớm lại có một hàng dài người xếp hàng, khiến cho năm trăm cái lót, nhaoáng cái nửa ngày đã bán hết. Có người thậm chí không rời đi Hồng Tường, mà ngồi ở cửa chờ tới sáng hôm sau.

Ngoại trừ công nhân làm việc ở nhà máy phải làm 3 ca, còn lại các nhân viên của Hồng Tường đều chỉ phải công tác nửa ngày, mà tiền lương thì cao hơn nơi khác vài lần. Cho nên được vào làm cho Hồng Tường ở Phụng Tân, là chọn lựa số một của người xin việc.

Thời gian càng dài, những người mặc áo lót của Hồng Tường càng cảm nhận được chỗ tốt của nó. Khiến nhãn hiệu của Hồng Tường đã trở thành nhãn hiệu lớn trong mắt của nữ giới.

Một cái áo lót làm bằng 100% chất liệu 'Vân Tầm Miên' chính là đòn sát thủ lớn nhất với nữ tính. Còn các kiểu dáng như 'Thiên sứ áo xanh', 'Hương cỏ thơm', 'Hoa sen dưới ánh trăng', thì thành đồ cưới phải chọn đầu tiên. Mà áo lót có hàm lượng 'Vân Tầm Miên' nhiều hay ít, trở thành sự ganh đua với nữ giới.

Danh tiếng của áo lót nhãn hiệu Hồng Tường vang dội cả Phụng Tân, dần dần kéo dài tới cả tỉnh Tô Nam, thậm chí cả nước. Xu thế vẫn còn lan nhanh tới toàn thế giới.

Các thương hiệu nổi tiếng thế giới về quần áo như La Perla, Lejaby, Plاندoo, Triumph, Ordifen đều cử người tới Phụng Tân mua hàng mẫu.

Hơn nữa, trong thời gian này, trên thị trường đã xuất hiện các loại áo lót làm nhái của Hồng Tường, nhưng vì không có chất liệu 'Vân Tằm Miên' , cho nên có giống đến mấy cũng vô dụng.

Cam Dao và Kỳ Lam mấy người quả thực không tin những áo lót này là do công ty mình sản xuất. Quả thực quá oanh động. Nếu không phải mọi việc đang sờ sờ trước mắt, còn tưởng rằng nằm mơ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 100: Nhân Vật Lợi Hại

T

ường” Phụng Tân tung ra, đến khi toàn bộ sản phẩm nổi danh khắp thế giới, chỉ vền vẹn trong nửa tháng trời. Một chiếc áo ngực hoặc một chiếc áo nịt ngực hở ra là mấy chục ngàn, thậm chí mấy trăm ngàn. Nội y “Vân Tàm Miên”? Sao mình chưa từng nghe qua, cái này do Lâm Vân làm ra sao?

Hắn có bản lĩnh lớn như vậy ư? Tuy nhiên theo tin tức trên ti vi, hình ảnh cửa hàng “Hồng Tường” tiếng người huyền náo vẫn còn ở trước mắt, mình còn quen biết cả Kỷ Lam người đang nhận phỏng vấn trước ống kính kia.

Bản thân ở lại vùng duyên hải này, nội y “Hồng Tường” vốn ị ạch không bán được, bỗng chốc sốt hăn lên, cho dù đây không phải là nội y “Vân Tàm Miên”.

Là Lâm Vân hẳn giành được chỗ tốt của thương hiệu “Hồng Tường”, hay thương hiệu “Hồng Tường” này chiếm được chỗ tốt của “Vân Tàm Miên”?

Nàng đang nghi ngờ, bản thân luôn nằm trong quần cảnh thị trường không thể mở rộng, nhưng bây giờ chỉ bằng tin tức và quảng cáo truyền đến, đã khiến cho lượng tiêu thụ của bên này tăng lên. Là vận may hay là sự chế nhạo?

Đến hiện tại, một Tổng giám đốc như mình còn chưa nhìn thấy qua cái gì là nội y “Vân Tàm Miên”, đây mới là sự châm biếm thực sự. Thị trường bên này đã không cần mình phải lo lắng nữa, việc quan trọng nhất của mình bây giờ là nhanh chóng tới Phụng Tân, đi xem xem “Vân Tàm Miên” rốt cuộc có ma lực gì? Lẽ nào thực sự giống như những gì quảng cáo nói? Nàng tuyệt đối không tin.

Tô Tịnh Như nhìn bộ dạng điên cuồng của “Hong Tường” Phụng Tân trên tivi, kích động gần như muốn kêu lên. Lâm Vân, em quả nhiên không nhìn lầm anh. Anh là tốt nhất, anh quả nhiên là người đàn ông ưu tú nhất.

“Vân Tầm Miên” là gì? Em không biết, nhưng Lâm Vân, em biết anh không bao giờ phải rời khỏi bên cạnh em nữa, em quyết sẽ không để cho anh đi.

Cầm quần áo của Lâm Vân ở bên cạnh mình, ôm trên tay, Tô Tịnh Như mang vẻ mặt trầm mê của hạnh phúc.

Có lẽ trong mắt Lâm Vân, mình chỉ là một cô gái mới gặp mặt nhau có hai lần. Nhưng trong mắt mình đã tồn tại một Lâm Vân không biết gặp đến bao nhiêu lần rồi. Từ sau lần trước được Lâm Vân cứu, trong giấc mơ của mình lần nào cũng tràn ngập hình bóng của Lâm Vân, lần nào cũng cảm nhận được mùi trên người của anh ấy, thực sự rất thích. Lần này anh ấy lại cứu “Hong Tường”, anh ấy làm là vì mình sao? Có lẽ anh ấy là người mà ông trời phái xuống để cứu mình. Bên tai truyền đến lời hát ... “Hãy để em học cách làm người yêu của anh.

Hỡi người em yêu nhất trong cuộc đời ơi, xin đừng cự tuyệt cảm nhận rực lửa trong lòng...”. Từ lần trước sau khi cùng Lâm Vân nghe bài hát này, cô thích nhất là mở nghe bài hát “Học làm người yêu của anh” này.

Trong miệng lẩm bẩm nói:

- Đừng cự tuyệt cảm nhận rực lửa trong lòng em...
- Tiểu Như, cha con tìm con đó.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của dì Ôn.

Tô Tịnh Như vội vội vàng vàng cất kỹ áo khoác của Lâm Vân đi, rồi đi xuống cùng dì Ôn. Thấy cha mình và chú hai đều đang ngồi ở phòng khách, Tô Tịnh Như vội vàng chào chú hai.

- Tiểu Như, nghe Tử Yên nói, lần này Lâm Vân ở Phụng Tân kia là do con phải tới đúng không?

Thấy con gái xuống, Tô Tài Kiến lập tức hỏi luôn.

- Vâng ạ, là do con sắp xếp qua ạ.

Tô Tịnh Như thấy cha nhắc đến Lâm Vân, lập tức trống ngực đánh lên “Thình thịch”, chuyện mình thích Lâm Vân liệu có phải là cha đã biết rồi.

Tử Yên chỉ là ủy quyền cho Lâm Vân đến Phụng Tân, nhưng mình lại thêm cho Lâm Vân thân phận quản lý khu vực.

- Nhân tài a, lợi hại, thực sự lợi hại. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, có thể thay đổi như chong chóng. Nhân vật hạng này ta thực sự chưa từng gặp qua. Lợi hại, quả thực rất lợi hại.

Tô Thiết chú hai của Tô Tịnh Như mang vẻ mặt tán thưởng, ngồi một bên không ngừng nói lợi hại. Không biết là khen Lâm Vân hay là khen Tô Tịnh Như, có lẽ là khen cả hai rồi.

- Ủ, là một nhân vật lợi hại. Nhưng mà Tiểu Như này, làm sao con quen được loại nhân vật như thế này hả?

Khi Tô Tài Kiến vừa hỏi con gái, thì những thay đổi trên nét mặt của cô thật không thể giấu được ông, ông lập tức liền biết quan hệ giữa tay Lâm Vân này và con gái mình rất có khả năng không phải là loại bình thường.

Chuyện Tô Tịnh Như lần trước được Lâm Vân cứu chỉ có cô và chị họ, cùng với Tử yên biết, không có nói với cha, bởi vì chị họ cô muốn giấu chân tướng việc Lâm Vân giết người. Vì thế đối mặt với câu hỏi của cha, rõ ràng cô không thể trả lời.

- Cha nghe Tử Yên nói, cậu ta đi Phụng Tân con còn chuyển cho cậu ta hai triệu tiền vốn qua đó. Con làm sao biết được anh chàng Lâm Vân này nhất định sẽ thành công? Lại có thể thoắt cái đã chuyển cho cậu ta hai triệu?

Tô Tài Kiến nhìn sắc mặt của con gái, cũng biết được chuyện này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của nó. Tuy nói đối với Tô Tài Kiến số tiền hai triệu này chẳng khác gì hai đồng, nhưng đối với con gái một lần chuyển cho quản lý vừa mới nhận chức hai triệu, có lẽ có phần mê muội.

Dù sao tình hình tiêu thụ ở Phụng Tân ông hiểu rõ, muốn nói con gái tin tưởng một người mới đến công ty như vậy, thì có thể nhất cử làm ra một nghịch chuyển lớn như thế, Tô Tài Kiến ông không thể nào tin tưởng.

- Con cảm thấy anh ta có thể, thì để cho anh ta đi. Không có lý do, chỉ là cảm giác thôi ạ.

Tô Tịnh Như chỉ đành phải nói như vậy, cô cũng không thể nói hai triệu này vốn chính là đưa cho Lâm Vân đi tiêu xài linh tinh.

Tô Tài Kiến trầm mặc một hồi, không nói gì. Ông biết trực giác của con gái mình luôn rất chuẩn, có lẽ nó thực sự cảm nhận được anh chàng Lâm Vân này rất có bản lĩnh. Tuy nhiên vẫn có chút không yên tâm lắm mà nói:

- Ta đi kiểm tra xem xem, nếu quả thực không có vấn đề, cha có thể giải bỏ việc cấm túc với con.

Toàn bộ “Hồng Tường” ở Phần Giang đều trở nên sôi động, không chỉ người của văn phòng đều đang bàn tán về nội y “Vân Tầm Miên” của

“Hong Tường” Phụng Tân, hơn nữa đều cực kỳ hứng thú với vị Lâm quản lý có thể trở tay làm mưa này. Mấy ngày này ở bộ phận phục vụ nội y nữ mà Lâm Vân làm việc, càng có nhiều người đến tìm hiểu tình hình của Lâm Vân.

Những người mặc nội y thuộc nhóm “Hong Tường” Phần Giang đang trong giai đoạn lượng tiêu thụ mạnh, tuy đều biết ngoài nội y “Hong Tường” Phụng Tân ra, nội y ở các nơi khác đều không có “Vân Tầm Miên”. Nhưng những người này khi mua nội y vẫn lựa chọn nhãn hiệu “Hong Tường”. Thúc Lục Minh Thành, bên bờ hồ Thúc Lục tại Yến Kinh.

Nguyễn Y ngôi sao ca nhạc thành công nhất trong nước sống tại nơi này. Không chỉ có cô, rất nhiều nhân vật nổi tiếng của Bắc Kinh đều lựa chọn bên bờ hồ Thúc Lục để mua một căn biệt thự, tuy nhiên giá cả của những căn biệt thự ở đây không phải nơi mà một minh tinh bình thường có thể có đủ tiền để mua. Hoặc là nói bạn có đủ tiền để mua, nhưng chưa chắc đã mua được.

- Y Y, em thực sự muốn đi Phụng Tân sao?

Người nói là người đại diện của Nguyễn Y tên Phổ Hồng.

- Đúng vậy, chị Hồng, em quyết định rồi. Em nhất định phải tới công ty “Hong Tường” tìm nhà thiết kế này, giúp em thiết kế mấy bộ trang phục.

Nếu anh ta có thể thiết kế nội y đẹp như vậy, thì quần áo khác hẳn định cũng thiết kế rất đẹp. Em không chỉ muốn anh ta giúp em thiết kế một bộ nội y, mà còn muốn anh ta thiết kế cho em mấy bộ trang phục. Nguyễn Y kiên định nói.

- Nhưng, em đi Phụng Tân liệu có chậm trễ thời gian quá rồi không, huống hồ một khi có người biết em đi Phụng Tân... Chi bằng để chị đi thay em. Hoặc là gọi nhà thiết kế này đến Yến Kinh là được rồi.

Phổ Hồng có chút lo lắng nói.

- Vâng, em thực sự rất thích loạt nội y “Thiên sứ trong mộng” mua về từ Phụng Tân này. Không ngờ còn có người có thể thiết kế và làm ra loại nội y như vậy. Em nhất định phải gặp nhà thiết kế này, tuy nhiên gọi anh ta đến Yến Kinh cũng được, nếu không chị Hồng đi sắp xếp đi.

Nguyễn Y suy nghĩ lời chị Hồng nói cũng đúng. Một nhà thiết kế thời trang, Nguyễn Y cô chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, thì có thể gọi đến.

Rốt cuộc là ai lại có thể thiết kế ra loại nội y này. Vào lần đầu tiên Nguyễn Y mặc chiếc áo ngực “Thiên sứ trong mộng” lên, cô dường như giật mình. Quả thực là đã bị chinh phục bởi kiểu nội y với mỹ cảm như mộng mang nghệ thuật hoàn mỹ này, ngay cả với năng lượng của cô, cũng chỉ có thể mua mỗi loại hai bộ ở Phụng Tân mà thôi.

“Vân Tầm Miên” quả rất thần kỳ! Nếu nhà thiết kế này giúp mình dùng “Vân Tầm Miên” tạo ra một bộ y phục mà mình yêu thích, có lẽ đó là một chuyện cực kỳ thích thú đấy!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 101: Chưa Gặp Qua Kẻ Ra Vẻ Lợi Hại Như Thế

S

au khi nội y “Hồng Tường” tung ra thị trường, Lâm Vân đã tổ chức cuộc họp đầu tiên.

Kỷ Lam lén nhìn Lâm Vân sắc mặt lạnh nhạt, tự nhủ đây là kiểu đàn ông gì vậy, trong một thời gian ngắn lại có thể thay đổi nhanh chóng. Cảm giác ban đầu của mình quả nhiên là đúng, may mà ở lại, chứ nếu mình đi, phỏng chừng chẳng có thể lại nhìn thấy một thời khắc kích động như vậy. Nội y “Vân Tầm Miên” nổi danh toàn cầu rõ ràng có công lao của mình trong đó, có đôi khi Kỷ Lam thực sự không dám tin.

Cam Dao càng khâm phục Lâm Vân đến tận xương cốt, tuy cô biết Lâm quản lý này rất thần bí, thậm chí còn bị súng bắn bị thương, nhưng không ngờ hẳn lại có thể có bản lĩnh như vậy, thậm chí đến cả loại việc làm chấn động toàn cầu này hẳn cũng có thể làm được.

- Lâm quản lý, hiện tại nội y của chúng ta cung không đủ cầu, chúng ta liệu có nên chuẩn bị thêm một số thiết bị này, tăng cường sản xuất không?

Tôn Khởi Bình mang vẻ mặt hưng phấn, đối với anh ta mà nói đi theo sau Kỷ Lam, đưa ra quyết định ở lại công ty thực sự là quá chính xác rồi.

- Không cần, máy móc cứ duy trì như vậy. Một chiếc máy có giá năm trăm ngàn đấy. Cam Dao em đợi lát nữa đem số tiền này mở hai chiếc thẻ, một chiếc mười triệu, một chiếc một triệu năm trăm ngàn. À, hãy dùng chứng minh thư của anh để mở nhé.

Lâm Vân không thể lại đi mua thêm thiết bị nữa, muốn kiếm tiền tự hăn ở đâu cũng có thể kiếm được. Bây giờ vì công ty nội y này thời gian hăn chậm trễ đã đủ nhiều rồi.

- Nhưng, Lâm quản lý ...

Hồ Thanh hăn là có suy nghĩ giống Tôn Khởi Bình, cho rằng thiết bị quá ít.

Lâm Vân nhìn ánh mắt bức thiết của mấy người cấp dưới, khoát tay nói:

- Loại thiết bị này rất khó tìm, số thiết bị này tôi đã mất mấy tháng trời mới mua được, tốt nhất là đừng nghĩ nữa.

Nghe Lâm Vân nói, mọi người đều bình tĩnh đại ngộ, thầm nhủ khó trách, nếu loại thiết bị này dễ kiếm, cũng không đợi đến bây giờ “Hồng Tường” mới một mình ăn cái bánh ngọt này, và mọi người còn không sản xuất ra “Vân Tầm Miên”.

- Bây giờ nói một chút về vấn đề tiền lương của mọi người. Công nhân viên bên dưới làm ba ca toàn bộ tăng năm mươi phần trăm tiền lương. Mấy nhân viên tài vụ mà Cam Dao mời đến cùng với một số công nhân viên đặc lực mà mọi người mời qua đây lương đều tăng gấp đôi. Còn lương của mấy người để tôi tính lại một chút...

Lời của Lâm Vân chưa nói xong, mấy nhân vật cấp dưới đều kích động đến mức có chút khống chế không nổi.

Thầm nhủ tiền lương tăng như vậy cũng quá nhanh rồi, mấy tháng trước mới tăng gấp đôi, bây giờ lại tăng lương, kích động lòng người quá đi! Anh chàng Lâm quản lý này quả nhiên nói được làm được, quyết định lúc trước quả thực là quá anh minh rồi.

- Tôi sợ dĩ không gọi từng người một ra để nói chuyện tiền lương, là bởi vì mấy người chúng ta đều đồng cam cộng khổ tới bây giờ. Tôi không hi vọng vì tiền lương mà tạo nên sự ngăn cách giữa mọi người, hi vọng về sau mọi người vẫn tiếp tục hợp tác một cách chân thành nhất, đừng có dị tâm. Tôi không thể mãi ở đây được, bây giờ công việc của tôi giao cho Cam Dao tiếp quản. Lương của Cam Dao một tháng sẽ định là ba mươi ngàn nguyên...

- Cái gì...

Lời của Lâm Vân vừa dứt, mấy người cấp dưới đều kinh ngạc kêu lên, ngay cả Cam Dao cũng bịt cả miệng lại, không thể tin được.

- Tôn Khởi Bình và Kỷ Lam vẫn phụ trách việc chọn mua và tiêu thụ, nhân lực hai người có thể tự mình sắp xếp, do Cam Dao thống nhất quản lý. Lương của hai người một tháng là hai mươi sáu ngàn nguyên. Hồ Thanh vẫn phụ trách vấn đề sản xuất, lương một tháng là hai mươi ba ngàn nguyên, tất cả đều do Cam Dao làm sổ sách. Cuối tháng mỗi người ngồi ở đây thưởng một trăm ngàn nguyên, những cái này đều do tôi ký tên. Về phần thưởng sau này sẽ do Cam Dao phụ trách, hoặc là do người mới đến tiếp quản.

Lâm Vân nói xong, tất cả mọi người bị ngây người sợ hãi bởi những điều kiện hậu đãi như vậy.

- Quản lý, như vậy... có phải báo cáo một chút với Đường tổng không.

Cam Dao có chút lo lắng hỏi.

- Không cần...

Lâm Vân lập tức khoát khoát tay, trong lòng hẳn hiểu rõ, Đường Tử Yên này căn bản không hi vọng bản thân đến đây làm ra được trò gì thực sự, thậm chí hai triệu kia đều là tiền Tô Tịnh Như lấy ra cho Lâm Vân tiêu xài.

Khi cuộc họp còn chưa kết thúc, trợ thủ của Cam Dao gõ cửa bước vào phòng họp, nói với Lâm Vân:

- Lâm quản lý, có một người tên là Phổ Hồng đến tìm anh có chuyện ạ.

- Ồ, chuyển điện thoại vào đây.

Nghe Lâm Vân nói xong, trợ thủ này nhanh chóng đi ra và nối máy nội bộ đến chỗ Lâm Vân.

- Tôi là Lâm Vân, xin hỏi đầu dây bên kia là ai?... Ồ, nhà thiết kế? Đi Yến Kinh?... Không cần, tôi cũng không cần biết là ai, tôi không rảnh. Ồ, Nguyễn Y? Không biết, chưa nghe qua, được rồi nhé... tôi đang bận.

Lâm Vân nói xong cúp luôn điện thoại, để tránh người phụ nữ này dơ dài.

- Ô, là Nguyễn Y ư? Chính là sao ca nhạc Nguyễn Y?

Lâm Vân còn chưa nói xong, mọi người đều đã sôi nổi bàn luận. Nguyễn Y là ca sĩ nổi tiếng, không ai không biết, Lâm Vân qua điện thoại lại nói chưa từng nghe qua. Máy người họp bên dưới không một ai không thích bài hát của Nguyễn Y, không chỉ là bởi vì Nguyễn Y quả thực xinh đẹp giống như Thiên Tiên hạ phàm, càng bởi vì các bài hát của cô quả thực rất hay.

Lâm Vân một hồi không nói gì, Nguyễn Y hẳn cũng đã được nghe nói qua là một ca sĩ nổi tiếng, chỉ là không nghĩ lại có thể có nhiều fan như vậy. Trong phòng họp này, ngoài hẳn ra hầu như toàn bộ là fan của cô ta, độ sát thương của Nguyễn Y này quả thực không nhỏ!

Thấy cuộc họp đã không còn cách nào để có thể tiếp tục, Lâm Vân chỉ đành tuyên bố tan họp, dù sao chuyện nên nói thì đã nói xong rồi. Lâm Vân đi ra khỏi phòng họp, trong lòng lại đang nghĩ đến hôm nào sẽ đi, chắc qua vài hôm nữa! Đợi bên này hoàn toàn ổn định lại rồi đi vậy.

.....

- Chị Hồng, sao rồi?

Nguyễn Y thấy Phố Hồng sau khi gọi điện thoại, thì mang vẻ mặt không cam lòng ngồi đó, bộ dạng dường như rất tức giận, đành phải mở lời hỏi.

- Gặp qua kẻ ra vẻ lợi hại rồi, nhưng chưa gặp qua kẻ ra vẻ lợi hại đến mức đấy...

Phố Hồng mở miệng nói lời thô tục.

- Làm sao vậy chị?

Nguyễn Y có chút kỳ quái, gọi một cuộc điện thoại sao có thể khiến chị Hồng tức giận thành ra như vậy, lẽ nào bên kia đã nói gì ư? Cho dù là nói gì, lẽ ra cũng không đến mức tức giận như thế chứ.

Phố Hồng thực sự đã giận rồi, rõ ràng nói không biết Nguyễn Y, điều này có thể sao? Có thành phố nào mà không treo những bức ảnh lớn của mình tinh Nguyễn Y trên khắp đường phố, có đài truyền hình nào mà không luôn Nguyễn Y Nguyễn Y chứ? Nếu là người khác nhận được điện thoại mời của mình, có ai không hưng phấn mà lập tức đến chứ, đây là Nguyễn Y mời đấy.

Nhưng quản lý của công ty “Hồng Tường” này lại có thể nói là không rảnh, hoặc là nói không biết Nguyễn Y, thực sự là đồ phá hoại mà.

- Quản lý của “Hồng Tường” này thực sự là đồ phá hoại mà, không ngờ nói là chưa hề nghe qua em là ai. Em nói xem có tức không, gặp qua loại ra vẻ lợi hại rồi, nhưng chưa gặp qua loại người ra vẻ lợi hại như vậy.

Phố Hồng vẫn tức giận bất bình.

- Hì hì.

Nguyễn Y cười một tiếng nói:

- Chị Hồng, chút chuyện nhỏ như vậy mà chị tức giận như thế sao? Có phải cảm thấy vị trí người đại diện của mình vẫn làm chưa tốt, nên vẫn còn có người không biết em hả.

Nguyễn Y trêu chọc nói.

- Đừng giận nữa, cả nước nhiều người như thế, không biết em thì nhiều lắm. Tuy nhiên một quản lý ở thành phố lớn nói là chưa nghe qua về em, thực sự là có chút thú vị đấy. Hay là chị gọi tiếp một cuộc nữa đi, để em nói chuyện cho.

Nguyễn Y cũng có chút hiếu kỳ với người nói chưa nghe qua về mình, trong lòng quả thực có chút không phục. Ở một thành phố lớn làm quản lý, nói chưa nghe qua mình, có thể sao?

- Lâm quản lý , có điện thoại ạ.

Lâm Vân bây giờ rất sợ ở trong công ty, thà đi tới cửa hàng chứ không muốn ở lại đây. Ở đây quả thực là cứ tí tí lại có điện thoại.

- Có chuyện thì nói luôn đi nhé, tôi rất bận.

Lâm Vân nhận điện thoại và nói thẳng luôn.

- Xin chào, anh khỏe không quản lý Lâm. Tôi là Nguyễn Y, thực sự rất vui khi được trò chuyện với anh...

Đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh như tiếng chim hoàng anh động lòng người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 102: “Sơn Trà Hoa” Duy Nhất

R

ất vui, vậy thì mau nói vào trọng điểm đi, tôi rất bận.

Lâm Vân thực tại đã bị những cuộc điện thoại dối trá này làm phiền tới mức không chịu nổi. Thầm nghĩ có gì mà vui chứ, chúng ta trước giờ chưa từng quen biết, đáng vui lắm sao?

- Kìa...

Nguyễn Y không ngờ đối phương lại có thể có thái độ như vậy, nhượng mày, không khỏi có chút tủi thân, không ngờ lại nói chuyện với mình như vậy.

- Không nói thì tôi cúp điện thoại đấy.

Lâm Vân nói rồi định cúp điện thoại luôn.

- Đừng... nghe nói nội y của quý công ty đều do anh Lâm thiết kế, tôi muốn mời anh Lâm đến Yến Kinh một chuyến, đương nhiên thù lao tôi sẽ trả gấp mười.

Nguyễn Y vội vàng nói ra yêu cầu của mình, cô thật sự sợ Lâm Vân sẽ cúp điện thoại của mình, khi mình chưa có thời gian để nói mục đích của bản thân.

- Còn có chuyện gì nữa không?

Lâm Vân hỏi.

- Hết rồi...

Nguyễn Y cuối cùng cũng thở phào một cái, người này dường như có chút động tâm rồi.

-Ồ, tôi không rảnh đâu, tạm biệt.

Đầu dây bên kia liền truyền đến âm thanh báo bận.

Nguyễn Y cầm điện thoại với âm thanh báo bận mà kinh ngạc sững sờ, lẽ nào nói chuyện với mình anh ta rất ầm ỹ sao? Nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, từ khi nào mà mình phải chịu tủi thân như vậy chứ!

Lâm Vân trong lòng lại cảm thấy khó chịu, đều đã nói là không rảnh rồi, vậy mà cứ hết lần này đến lần khác gọi điện tới. Hắn cũng muốn đi đến nhà xưởng một chuyến, bản thân muốn tự tay giúp Hàn Vũ Tích thiết kế một bộ nội y tặng cho nàng ấy, cho dù là gửi qua bưu điện cũng được. Sau khi mình rời khỏi Phụng Tân, muốn một lòng đi tu luyện, phỏng chừng trong thời gian rất dài sẽ không nhập thế.

Lâm Vân đi vào công xưởng nơi mà hiện tại được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, trong lòng cũng có chút đặc ý. Tuy chút thành tích này của mình ở Thiên Hồng mà nói chẳng có chút nghĩa lý gì, nhưng ở nơi này lại là nghịch thiên. Mấy năm thời gian đều làm việc trong khẩn trương, phân xưởng bỏ vỏ quả bông già cũng có nhiều công nhân viên chuyên tâm bóc quả bông, đối với một công việc với số tiền lương cao như thế, không ai không muốn chăm chỉ làm việc, ngộ nhỡ bị cắt giảm, mới không có ai đồng tình.

- Quản lý, anh đến rồi ạ.

Hồ Thanh thấy Lâm Vân tới, vội vàng chạy tới chào hỏi, bây giờ Lâm Vân chính là thần trong lòng anh ta. Anh ta tự mình chứng kiến sự quật khởi của “Hồng Tường” Phụng Tân, đồng thời cũng là sự quật khởi của bản thân mình.

- Ủ, Hồ Thanh, tôi muốn làm một thứ, cho tôi một máy trống nhé.

Lâm Vân thuận miệng phân phó.

Rất nhanh một chiếc máy được để trống, Lâm Vân tự tay thiết kế, may, dùng hết mấy tiếng đồng hồ mới giúp Hàn Vũ Tích làm xong một bộ nội y loại “Sơn Hoa Trà”, hoàn toàn là thiết kế “Vân Tầm Miên” một trăm phần trăm, màu phấn hồng chính là dựa theo màu sắc lần trước hắn nhìn thấy để làm, hơn nữa cả bộ nội y còn mang thêm lực lượng Tinh Vân của mình, nhìn vào quả thực khiến chị em yêu thích không buông tay.

Đóng gói cẩn thận sản phẩm mình vừa làm xong, thì đã sang thời gian ăn cơm rồi, hắn nhanh chóng rời khỏi nhà xưởng. Vốn còn muốn thiết kế cho Cam Dao một bộ, lần trước hắn còn cố ý quan sát ngực của cô. Tuy nhiên nghĩ mình tặng nội y cho Hàn Vũ Tích còn được, nếu tặng cho Cam Dao thì có chút không thích hợp, quyết định để mấy người Cam Dao đến đây tự chọn một chiếc là được rồi.

- Lâm Vân...

Lâm Vân vừa đi ra khỏi nhà xưởng thì nghe có tiếng người gọi mình, quay đầu lại không ngờ nhìn thấy Đường Tử Yên, còn Cam Dao thì đi theo phía sau cô, làm sao cô ấy tới vậy?

- Ô, tôi cứ nghĩ là ai, hóa ra là mỹ nữ lão tổng à. Lão tổng cô một ngày kiếm tiền tỷ, sao lại rảnh rỗi tới chỗ này thế? Không phải công ty có chỗ nào cần tôi giúp đỡ chứ hả?

Lâm Vân thấy Đường Tử Yên trong lòng không vui, nhưng cũng không muốn dong dài với vị Tổng giám đốc xinh đẹp không có hảo cảm với mình này.

- Kìa, Tổ trưởng Lâm, chào anh, có thời gian không ra ngoài ngồi trò chuyện chút đi?

Đường Tử Yên thấy thái độ của Lâm Vân, trong lòng có chút xấu hổ, không nghĩ tới có một ngày mình sẽ tìm đến người này nhờ giúp đỡ.

- Bạn lắm, công việc của tôi rất nhiều, với cả ở đây tôi là quản lý không phải tổ trưởng.

Lâm Vân lòng tự nhủ tôi làm gì có thời gian mà ngồi nói chuyện phiếm với cô. Giúp đỡ Cam Dao và Tô Tịnh Như là mình tự nguyện, còn đối với Đường Tử Yên này, hẳn ngược lại một chút hảo cảm cũng không có.

Không phải nói về thái độ của cô ta đối với mình, mà là cô ta nhìn người luôn dùng với ánh mắt cao cao tại thượng, khiến cho người ta thấy khó chịu. Bản thân lại không nợ cô ta cái gì, không cần thiết phải dong dài với cô ta. Đừng nói mình sắp rời khỏi “Hồng Tường” rồi, ngay cả mình không rời đi, cũng không muốn xuất hiện cùng loại người này quá nhiều.

Tuy Đường Tử Yên cũng là một đại mỹ nhân, nhưng mỹ nhân thì mình thấy nhiều rồi. Lẽ nào cứ là mỹ nhân thì mình sẽ thiếu nợ cô ta sao? Lẽ nào là mỹ nhân thì có thể cho rằng bản thân tài trí hơn người, không cần nói hiện tại, chính là vào lúc vừa mới vào công ty Lâm Vân cũng không chịu thua cô ta như thế.

Thấy Đường tổng mang vẻ mặt khó xử, Cam Dao vội nói:

- Lâm quản lý, Đường tổng vừa từ Thâm Quyến đến Phụng Tân, vừa xuống máy bay đến cơm cũng không ăn đã đến tìm anh, hay là chúng ta đi ăn cơm trước đã nhé?

Cam Dao nói xong mặt đỏ lên, từ lần trước được Lâm Vân công về nhà, cô không dám một mình gặp mặt Lâm Vân nữa, đều là ở những nơi công khai.

Lâm Vân thấy Cam Dao mở lời, cũng không tiện từ chối, dù sao Cam Dao đã cứu qua mình một lần, hẳn suy nghĩ rồi nói:

- Được thôi, vậy tôi sẽ tốn kém một lần, mời hai người đẹp ăn cơm vậy.

Đường Tử Yên vẻ mặt khi trắng khi đỏ, thầm nhủ Lâm Vân này thực sự không biết nể nang gì cả, không ngờ thể diện còn không bằng cả Cam Dao. Tuy nhiên lần này cô ta đến nhờ Lâm Vân, nên cũng có thể nhẫn nhịn được.

Tìm được một tiệm cơm sạch sẽ, yêu cầu một ghế lô, gọi mấy món thức ăn. Lâm Vân nhân tiện hỏi:

- Hai người đẹp muốn uống rượu không?

Cam Dao vừa nghe đến uống rượu, sắc mặt lần nữa ửng lên như quả hồng, vội vàng lắc đầu. Đường Tử Yên trong lòng rất kỳ quái, tự nhủ Cam Dao này sao thế, dường như có chút cổ quái.

- Đường tổng, có chuyện gì, cô nói đi. Nếu không khó khăn thì có thể giúp cô, tôi sẽ tiện thể làm một lần. Nếu phiền phức quá thì cô cũng không cần nói nữa đâu.

Lâm Vân vừa ăn vừa nói, thanh âm ăn cơm Cam Dao đã sớm quen rồi, nhưng Đường Tử Yên vẫn cau mày, tự nhủ tên Lâm Vân này bộ dạng ăn uống quá mức khó coi rồi.

- Nghe nói lần này anh đã tăng tiền lương lên rất cao cho công nhân viên của công ty anh?

Đường Tử Yên không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ đành nói ra điều mình vừa biết được.

- Không sai, lẽ nào Đường tổng có ý kiến gì sao?

Lâm Vân vừa ăn vừa có chút khó hiểu nhìn Đường Tử Yên, mình tăng tiền lương là bốn sự mình nên làm. Lẽ nào một quản lý khu vực như mình, dùng lợi nhuận để tăng lương cho công nhân viên cũng không được sao?

-Ồ, không phải, anh hiểu nhầm rồi. Anh có thể cho tôi biết “Vân Tàm Miên” kia của anh là chuyện gì không?

Đường Tử Yên thấy Lâm Vân dường như có chút ý kiến với mình, nhanh chóng trực tiếp nói ra điều mình muốn biết.

- Cái này một hai câu không thể nói hết được, không thì như vậy đi, ngày mai cô đến công ty tôi tổ chức một cuộc họp, để Cam Dao và Kỷ Lam giải thích một chút cho cô biết.

Lâm Vân thực tại không muốn phí nước miếng để giải thích mấy thứ này.

- ...

Đường Tử Yên thật không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế.

- Vậy tôi nghe nói “Vân Tàm Miên” phía bên Phụng Tân cũng không đủ cầu, mỗi ngày đều có người xếp hàng, hơn nữa chưa đến buổi trưa đã bán hết. Tại sao không tăng cường sản xuất chứ?

Đường Tử Yên vẫn là nói nghi vấn lớn nhất của mình.

- À, cái này thì tôi có thể trả lời cô, bởi vì thiết bị sản xuất loại “Vân Tàm Miên” này chỉ có mười máy, không có cách nào để gia tăng sản xuất cả. Đừng có nói là đi mua thêm nữa, vì đã không thể mua được nữa rồi. Bởi vì vật liệu chế tạo ra loại máy này đã hết.

Lâm Vân sau khi trả lời, đã cố ý bịt kín hoàn toàn câu hỏi đằng sau của Đường Tử Yên.

- Cái gì....

Đường Tử Yên thật sự ngây ngấn cả người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 103: Giường Nhỏ Quá

B

ừa cơm cứ thế diễn ra. Đường Tử Yên không có được bất kỳ tin tức hữu dụng gì. Cô không thể không thừa nhận ban đầu mình đã nhìn lầm Lâm Vân. thật không thể ngờ một tay cà lơ phất phơ lại có thể có bản lĩnh như vậy. Trước khi đến nhà xưởng tìm Lâm Vân, cô đã tìm hiểu một chút, khi được biết tất cả mọi sự tình đều là chủ ý của Lâm Vân. Cô đã hoàn toàn không biết gì về người thanh niên trước mắt này nữa rồi.

Hơn nữa hẳn chính là người đã từng cứu Tô Tịnh Như. Đường Tử Yên bắt đầu tin tưởng phán đoán của Tô Tịnh Như. Con người này không phải người bình thường.

Hôm nay khi cô vừa đến công ty, thì nghe được báo cáo của Cam Dao, rằng hẳn vừa đến đã dám tăng lương cho công nhân trong công ty lên gấp đôi. Thậm chí trong cuộc họp sáng hôm nay, một lần nữa tăng lên mấy lần tiền lương cho mấy công nhân viên chính, mỗi người còn có một trăm ngàn tiền thưởng. Đường Tử Yên quả thực cho rằng Lâm Vân chính là một nhà giàu mới nổi.

Nhưng hôm nay khi cô nghe Cam Dao nói kim ngạch trên sổ sách của công ty đã gần một trăm triệu nguyên, thực sự thiếu chút nữa là điên mất rồi. Đây đâu phải là bán nội y chứ? Đây quả thực là cướp ngân hàng mà. Lúc này mới có bao nhiêu thời gian chứ? Trong lòng đột nhiên vô cùng thừa nhận với cách làm tăng lương này của Lâm Vân. Con người này thực sự là một người bất bình thường.

- Lâm Vân, thẻ làm xong rồi, giao cho anh.

Cam Dao đưa hai chiếc thẻ ngân hàng cho Lâm Vân. Đường Tử Yên này biết, là Lâm Vân muốn trả tiền thiết bị. Tuy không biết tại sao trả bằng thẻ. Nhưng hần hần là có đạo lý của mình, nên không hỏi thêm gì.

- Quản lý Lâm, trong chiếc túi mà anh xách đựng gì thế?

Đường Tử Yên thấy Lâm Vân dường như không thích mình lắm, đành phải tự khơi chuyện.

- À, là đồ lót tặng cho bà xã tôi, làm cả buổi chiều hôm nay ở xưởng đấy.

Lâm Vân giơ cái túi lên nói.

Đường Tử Yên hoàn toàn không còn lời gì để nói, rõ ràng là dùng nguyên liệu của nhà xưởng để làm đồ tặng cho người khác, còn ngang nhiên hùng hồn nói trước mặt Tổng giám đốc như mình. Tuy nhiên hẳn đã có vợ rồi sao? Sao chưa nghe qua nhỉ?

Cam Dao nghe Lâm Vân nói nội y là để tặng cho vợ, trong mắt hiện lên chút ảm đạm. Lâm Vân không chú ý đến, nhưng Đường Tử Yên lại có thể tinh tế nhận ra? Trong lòng giật mình, lẽ nào Cam Dao này có ý gì với Lâm Vân? Có rất nhiều lần, cô ta nghi ngờ Tô Tịnh Như có ý tứ với Lâm Vân, không ngờ Cam Dao cũng như vậy.

Lâm Vân có sức hấp dẫn lớn như vậy sao? Đường Tử Yên nhìn chăm chăm phía sau lưng Lâm Vân và suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác được từng đợt hương vị trong lành yên tĩnh. Những lo lắng bàng hoàng mấy tháng qua của mình rõ ràng đã tan biến đi rất nhiều, hương vị đó cảm giác được từ trên người Lâm Vân. Trong mắt Đường Tử Yên hiện lên chút nghi hoặc, thầm nghĩ Lâm Vân này rốt cuộc là ai?

- Đường tổng, bây giờ chị đến khách sạn sao?

Cam Dao hỏi.

- Tiểu Dao, từ nay về sau chỗ riêng tư thì cứ gọi tôi là Tử Yên nhé. Đường tổng, Đường tổng nghe có chút xa lạ. Cô sống ở đâu vậy? Hay là tối nay tối qua chỗ cô ở nhé.

Đường Tử Yên bỗng nhiên muốn ở cùng với Cam Dao, để tìm hiểu thêm một chút tình hình của Lâm Vân.

- A, cái này có vẻ không tiện lắm.

Lâm Vân xen lời nói.

- Cái gì mà không tiện, tôi đâu có cùng với anh...

Đường Tử Yên lập tức im miệng, mặt bỗng chốc đỏ lên. Chuyện này cũng không phải là chuyện có thể tùy ý lấy ra để ví dụ.

- Đúng vậy, cô không yêu cầu ngủ cùng với tôi. Nhưng cũng như vậy thôi.

Lâm Vân như cười như không nhìn Đường Tử Yên. Cố ý dùng ngữ điệu mập mờ nói nốt ra lời mà Đường Tử Yên chưa nói hết.

- Anh...cái này làm sao giống.

Thấy Lâm Vân đùa như vậy. Đường Tử Yên có chút tức giận, nhờ anh thì nhờ anh, nhưng nói chuyện phải có chừng mực chứ.

- Bởi vì tôi sống cùng với Cam Dao. Cô tới chỗ Cam Dao ở, chẳng phải là ở cùng với tôi sao? Đạo lý đơn giản như vậy mà cô cũng không hiểu, giường nhỏ lắm, nhiều người ngộ nhờ nhét không nổi thì không liên quan đến tôi đâu nhé.

Lâm Vân dường như có chút nghi ngờ với năng lực phản ứng của Đường Tử Yên.

Nghe được lời Lâm Vân nói, Đường Tử Yên ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ nhanh như vậy Cam Dao đã sống cùng với Lâm Vân rồi sao? Không đúng, Cam Dao nhìn không phải là hạng người như thế!

Tuy nhiên đào mắt nhìn sắc mặt đỏ ửng của Cam Dao, còn có chút căm tức trong đó. Đường Tử Yên lập tức hiểu rõ Lâm Vân này nhất định là đang nói hươu nói vượn.

- Phải không vậy, tốt thôi. Tôi cũng thích nhiều người chen chúc nhau. Đi thôi, chúng ta về thôi.

Đường Tử Yên kéo tay Cam Dao nói, sắc mặt còn mang chút hương vị ranh mãnh.

Lâm Vân thực tại đã bị người phụ nữ bừa hăn này đánh bại rồi, rõ ràng trực tiếp nói thích đông người chen chúc, thậm chí còn kéo tay Cam Dao giống như bà lớn bà bé gọi Lâm Vân về nhà.

- Tử Yên...

Cam Dao còn chưa nói hết lời. Đường Tử Yên liền nói:

- Tôi biết, cô không cần nói đâu.

Cam Dao thầm nhủ cô biết cái gì chứ? Tuy nhiên không giải thích gì thêm.

Điều Đường Tử Yên không ngờ tới chính là Lâm Vân thực sự đi theo phía sau cô. Lúc đầu còn nghĩ rằng hẳn cố ý làm như vậy, nên cũng không để ý, thậm chí để xem anh có thể giả bộ đến khi nào.

Tuy nhiên tiến vào ngõ Hạnh Hoa, khi Lâm Vân lấy chìa khóa ra mở cửa. Đường Tử Yên tròn tròn mắt, cô thật không ngờ Cam Dao thật sự ở chung cùng Lâm Vân.

Bây giờ đi ư! Nhìn ánh mắt nghiền ngẫm của Lâm Vân đang nhìn mình. Đường Tử Yên trong lòng thực tại không cam tâm hết lần này đến lần khác bại dưới tay con người trước mắt này. Tuy nhiên người ta sống cùng với nhau thì mình vào làm gì chứ? Thua thì thua. Ai, đang định tạm biệt Cam Dao. Lâm Vân lại mở miệng nói.

- Thật đúng là muốn đến ở cùng chúng tôi à. Ài, giường nhỏ quá, chắc chỉ có thể chen chúc nhau thôi. Các cô tự nguyện, không liên quan gì đến tôi nhé. Máy này ăn uống tốt, cơ thể được bồi bổ có chút lợi hại. Tôi vào trước nha.

Nói xong Lâm Vân đã bước vào trong nhà rồi.

- Hi hi...

Cam Dao nhìn Đường Tử Yên với sắc thái trên khuôn mặt thay đổi liên tục, thực sự nhin không được mà cười thành tiếng, tên Lâm Vân này cũng đủ xấu mà.

- Tử Yên, chúng ta vào đi. Buổi tối chúng ta chen nhau một chút cũng được mà.

Cam Dao vừa nói vừa kéo tay Đường Tử Yên đi vào.

- Cam Dao. Cô...

Đường Tử Yên không ngờ Cam Dao lại có thể hào phóng như vậy, bản thân ở cùng với Lâm Vân thì không nói nữa rồi, không ngờ còn chủ động bảo mình cùng ở. Quả thực...Sắc mặt thoáng chốc trở nên khó coi vô cùng.

- Chị Tử Yên, không như chị nghĩ đâu. Bọn em thuê cùng phòng thôi. Chỉ là về sau khi làm cùng công ty mới quen nhau, chị đừng nghĩ nhiều quá. Anh ta nói giường nhỏ chật chội là nói hai chị em mình đấy.

Cam Dao thấy sắc mặt Đường Tử Yên không tốt, vội vàng giải thích.

Nghe xong lời giải thích của Cam Dao. Đường Tử Yên cuối cùng cũng thờ phào một cái. Ý nghĩ vừa rồi quả thực khiến cô chịu không nổi. Tên hỗn đản Lâm Vân này, không ngờ lại đáng giận như thế. Không ngờ lại có thể nói câu gì mà “Mấy ngày này ăn uống tốt, cơ thể được bồi bổ có chút lợi hại”. Đúng là đồ lưu manh. Tuy nhiên cô càng ngày càng có hứng thú với anh chàng Lâm Vân này. Buổi tối vừa khéo tâm sự chút về hắn.

Nhưng Đường Tử Yên sau khi bước vào thì không còn nhìn thấy Lâm Vân đâu nữa, thật lâu sau nhin không được, không khỏi hỏi Cam Dao:

- Lâm Vân sao mà không thấy đâu nữa vậy?

Khóe mắt Cam Dao hiện lên chút âm đạm:

- Anh ta mỗi ngày đi về thì không đi ra nữa. Tuy nhiên ngày nào anh ta cũng đều dậy rất sớm.

Trong lòng còn có một câu không nói ra Đó là ngày nào cũng mang một chút đồ ăn sáng về cho cô.

- Ồ...

Đường Tử Yên lại một lần nữa bị kích thích bởi thói quen ly kỳ này của Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 104: Cảm Giác Thật Nhấn Mịn

T

hời gian cả đêm, Đường Tử Yên đã tìm hiểu được nhiều chuyện liên quan đến Lâm Vân qua Cam Dao. Tuy bản thân Cam Dao biết cũng không nhiều, nhưng dù sao thì cũng sống chung với nhau cả một thời gian dài như vậy rồi...

Buổi sáng hôm sau khi thức dậy, Lâm Vân đã tu luyện trở về, mang về hai phẩm điểm tâm cho hai cô gái. Nhìn thấy thân hình lười biếng khi vừa thức dậy của Đường Tử Yên, Lâm Vân cũng không khỏi không tán thưởng thân hình của Đường tổng này thực sự rất đẹp.

- Cam Dao em thật đúng là hạnh phúc quá đi, mỗi ngày đều có người mua đồ ăn sáng. Ngày mai chị cũng sẽ bắt đầu ở đây, Lâm Vân anh sẽ không chỉ giúp tôi một lần chứ?

Đường Tử Yên nhìn nhìn Cam Dao, lại có chút hàm xúc nói với Lâm Vân.

- Đường tổng cô tranh thủ đi rửa mặt đi, nhanh nhanh còn phải đến cửa hàng nữa.

Lâm Vân không chút gì dễ chịu nói.

Cam Dao mặt đỏ lên, trong lòng khẽ thở dài, biết hảo cảm của mình đối với anh chàng Lâm Vân này đã rất sâu rồi. Hẳn cố ý tự mình thiết kế, rồi tự tay làm một bộ nội y, đó là để tặng cho vợ của hắn, là Hàn Vũ Tích kia ư? Vợ của hắn nhất định rất hạnh phúc.

“Cửa hàng trang phục Hương Tân” Đường Tử Yên trước đây không chỉ đã đến một lần, nhưng cảnh tượng rung động như hôm nay thì chưa từng gặp qua. Khi ba người Lâm Vân đến vẫn chưa tới chín giờ, “ Cửa hàng trang phục Hương Tân” vẫn chưa mở cửa, nhưng khách hàng đã xếp dài từ trước cửa của cửa hàng lên đến trên cầu vượt.

Lẽ nào những người này đều là đến mua nội y “Vân Tầm Miên”? Đường Tử Yên nhìn Cam Dao, Cam Dao mang vẻ mặt tự hào nói:

- Đường tổng, những người này đều là đến xếp hàng để mua nội y “Vân Tầm Miên” đấy. Chị xem bây giờ đã xếp hàng lên đến giữa cầu vượt rồi kìa, kỳ thực bình thường đều xếp qua cầu vượt cơ.

- Vậy tại sao bây giờ chỉ xếp hàng đến giữa cầu vượt vậy? Có phải lượng tiêu thụ không còn mạnh như trước rồi?

Đường Tử Yên có chút không hiểu hỏi Cam Dao.

- Không phải ạ, là bởi vì nếu xếp hàng quá dài, sẽ ảnh hưởng đến giao thông, bây giờ xếp hàng lên trên cầu vượt đã ảnh hưởng đến giao thông rồi, cũng may cầu vượt là đường giành cho người đi bộ, không ảnh hưởng nhiều lắm. Quản lý Lâm đã ra thông cáo, mỗi ngày một người chỉ được mua nhiều nhất là hai bộ, hơn nữa người xếp hàng trước năm giờ không có phần, cho nên bây giờ buổi tối cũng không có người xếp hàng nữa. Tất cả mọi người đều đến giành chỗ từ năm giờ sáng.

Cam Dao giải thích nói.

- Vậy nhiều người giành chỗ như vậy, không ồn ào gây sự sao?

- Không có đâu, Quản lý Lâm đã đặt cameras ở đây, chỉ cần phát hiện gây sự, ồn ào, bất kể là ai, bất kể anh có lý hay không, tất cả đều hủy bỏ tư cách mua nội y “Vân Tầm Miên”.

Nghe xong những lời của Cam Dao, Đường Tử Yên hít một hơi thật sâu. Cô biết hình thức mới trong sản xuất của “Hồng Tường” là nội y “Vân Tầm Miên” rất ăn khách, nhưng không ngờ lại ăn khách đến mức độ này.

- Lâm quản lý , chào buổi sáng.

Một giọng nữ trong treo truyền đến.

- Chào buổi sáng, Ngũ Úc, anh giới thiệu với em một chút. Vị này là Tổng giám đốc của công ty chúng ta Đường Tử Yên. Đường Tử Yên đây là Ngũ Úc, là cửa hàng trưởng tại “Hương Tân Nữ Sức Thành” của chúng ta.

Lâm Vân thấy Ngũ Úc đã đến làm việc, liền giới thiệu cô với Đường Tử Yên.

- Chào cửa hàng trưởng Ngũ, sớm đã nghe Cam Dao nói qua về cô, rất vui được gặp cô.

Đường Tử Yên giơ tay bắt tay với Ngũ Úc.

- Chào chị, Đường tổng, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, sớm đã biết Đường tổng tuổi trẻ tài cao, gặp rồi mới biết chị còn trẻ như vậy, lại còn mỹ mạo như thế, mà đã là lão tổng của một công ty rồi, sau này mong được chiếu cố nhiều hơn.

Ngũ Úc vội nói.

- Được rồi, đừng nói những lời khách sáo nữa, bắt đầu mở cửa rồi đó.

Lâm Vân nói xong thì đi vào trong trước.

Ba người phụ nữ đi theo sao Lâm Vân bước vào cửa hàng, Đường Tử Yên thấy những người xếp hàng này quả thực không có tranh giành, không khỏi thầm khâm phục cách làm của Lâm Vân. Ngẩng đầu nhìn bốn xung quanh

đều là máy cameras, cô lắc đầu không nói gì, lẽ nào nội y “Vân Tầm Miên” thực sự hấp dẫn người như thế ư?

Có hấp dẫn người hay không, Đường Tử Yên không biết, nhưng nhìn thấy tình hình tiêu thụ thì cô cũng biết được rồi. Mỗi một người đến đều mua hai bộ, tuyệt đối không có người chỉ mua một bộ, chiếc áo ngực rẻ nhất cũng phải mười một ngàn nguyên. Còn lại phần lớn là mấy chục ngàn thậm chí hơn trăm ngàn, có cái còn đến mấy trăm ngàn.

Trời ơi, Đường Tử Yên thực sự là ngây người ra rồi, đã thấy qua những cảnh tượng tiêu thụ như lửa cháy, nhưng cảnh tượng như vậy tuyệt đối là chưa gặp qua. Đây đâu phải là mua nội y chứ, đây rõ ràng là cướp tiền mà! Thời gian chưa đến một buổi sáng, năm trăm chiếc nội y được chuyển vào cửa hàng đã bán cháy trơn.

- Lâm Vân...

Giọng nói của Đường Tử Yên run rẩy, loại nội y này nếu tiêu thụ toàn cầu, “Hồng Tường” sẽ ra sao đây? Đường Tử Yên không dám tưởng tượng. Giờ tay nắm lấy hai tay của Lâm Vân, cô kích động nói không nên lời. Trước đây chỉ là cảnh tượng bán chạy được mô phỏng gián tiếp, nhưng bây giờ Đường Tử Yên được tận mắt chứng kiến, khiến cô không khỏi chấn động sâu sắc.

- Sao vậy, Đường tổng, sao mà gọi thân thiết thế hả, tôi là người đã có vợ rồi đó.

Lâm Vân vừa nói, vừa hẹ nhàng vuốt tay của Đường Tử Yên.

- Cảm giác thật nhẵn mịn a!

Trong lòng thầm cười, đưa tới cửa rồi, thì đừng trách tôi ác tâm với cô nhé.

Cam Dao và Ngũ Úc nhìn Đường tổng đặt tay mình lên tay Lâm Vân, Lâm Vân lại vuốt vuốt không ngừng, lại còn vừa vuốt vừa nói “thật nhẵn mịn”. Mà Đường tổng lại có chút ngây người giống như chưa phản ứng lại được, bàn tay không hề có ý rút ra. Hai người không khỏi thầm giật mình, tự nhủ lẽ nào Đường tổng này và Quản lý Lâm cũng...

- Ah, anh làm gì thế.

Đường Tử Yên cuối cùng cũng phản ứng lại, thấy Cam Dao và Ngũ Úc mang vẻ mặt kỳ quái nhìn mình. Nghĩ tới việc tay mình bị tay Lâm Vân này sờ tới sờ lui, người này quả thực là không biết xấu hổ mà.

- Lâm Vân, anh là đồ lưu manh.

Đường Tử Yên lập tức mặt ửng đỏ, lớn tiếng kêu lên.

- Đường tổng, tôi không có nói cô thất lễ, cô lại nói tôi là lưu manh. Hình như là cô cố ý đặt tay vào tay tôi mà, tôi đâu có chủ động, bên cạnh có người làm chứng nhé.

Lâm Vân nói xong vẻ mặt đầy ý tứ nhìn Đường Tử Yên.

Đường Tử Yên nghĩ lại vừa rồi là do mình trong lúc kích động đã nắm lấy tay Lâm Vân, mặt lại đỏ lên. Tự nhủ tên đốn mạt này không ngờ ra chiêu này với mình, rõ ràng là muốn báo thù vụ lần trước mình điều anh ta xuống cơ sở làm việc. Thầm mắng Lâm Vân này da dày, chỉ có điều cảm thấy tay mình nóng lên, bản thân lớn từng này rồi, vậy mà vẫn chưa đưa tay cho một người đàn ông sờ mó như vậy. Vừa rồi nghĩ lại động tác của Lâm Vân, không ngờ còn vuốt ve tới tới lui lui, đúng là đồ vô lại.

- Đường tổng, vừa rồi gọi tôi có chuyện gì không?

Lâm Vân thấy mình đã trả được một chút thù rồi, tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn nhiều, cũng lười phải so đo với Đường Tử Yên này, bèn mở đề tài

hỏi.

- À, Lâm Vân làm sao anh làm được thế.

Quả nhiên nghe thấy lời nói của Lâm Vân, Đường Tử Yên lập tức kịp phản ứng lại chuyện vừa rồi mình muốn hỏi, hỏi một cách vô ý thức.

- Làm sao làm được? Rất đơn giản thôi.

Lâm Vân thuận miệng đáp.

- Ồ, thực sự rất đơn giản ư? Vậy nhanh nói cho tôi biết đi.

Khi Đường Tử Yên trả lời, Cam Dao và Ngũ Úc cũng mang vẻ mặt kỳ vọng nhìn Lâm Vân, đều muốn biết cái này rất đơn giản, rốt cuộc là đơn giản chỗ nào?

- Bởi vì, tôi là thiên tài.

Lâm Vân híp mắt nhìn ba người phụ nữ, không khỏi cười thầm, tự nhủ quả nhiên lòng hiếu kỳ của con người mới là quan trọng nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 105: Sứ Giả Bảo Vệ Của Cam Dao

M

ột hồi chuông lanh lảnh vang lên, nó phát ra từ điện thoại của Cam Dao.

- Xin chào... xin hỏi... ồ, được, được...

Thần sắc của Cam Dao bỗng nhiên có chút kỳ quái, cầm điện thoại nhìn Lâm Vân nói:

- Lâm quản lý, là thư ký của Phó Thị trưởng Trương, anh ta hỏi anh có đây không, hẳn là tìm anh có việc.

Lâm Vân giơ tay chỉ về phía Đường Tử Yên, Cam Dao vội vàng chuyển điện thoại cho cô ấy. Đường Tử Yên nghe điện thoại nói là tìm Lâm Vân, tuy nhiên đây là điện thoại của thư ký Phó thị trưởng, trong lòng cũng rất rõ, cuộc điện thoại này mình nhận hẳn là sẽ phù hợp hơn Lâm Vân.

- Chào anh, ồ... tôi là Đường Tử Yên người phụ trách của công ty “Hong Tường”. Vâng... anh khách sáo rồi... Vâng vâng, được ạ, được ạ. Ngày mai tôi sẽ tới gặp Phó thị trưởng Trương.

Đường Tử Yên cúp điện thoại, rồi trả lại cho Cam Dao.

- Quản lý Lâm, sao anh không có điện thoại?

Đường Tử Yên nhìn Lâm Vân hỏi.

- Mất rồi...

Câu trả lời của Lâm Vân rất dứt khoát.

- Lâm quản lý, lần này việc anh làm cho công ty, tôi tự thấy hổ thẹn. Chuyện trước đây cho tôi xin lỗi. Lần này Phó thị trưởng Trương gọi điện đến là muốn giữ “Công ty trang phục Hồng Tường” ở lại Phụng Tân hoàn toàn. Ngày mai tôi sẽ đi tới chỗ ông ấy trao đổi công việc liên quan, quản lý Lâm anh cũng đi cùng nhé?

- Tôi không đi được đâu, bây giờ tôi bận lắm.

Lâm Vân không một chút do dự từ chối lời đề nghị của Đường Tử Yên.

- Vậy cũng được. Tôi tới công ty trước để chuẩn bị tài liệu, buổi tối hi vọng có thể giành được một chút thời gian của anh. Để mở rộng sản xuất sản phẩm này của công ty chúng ta, hi vọng buổi tối Quản lý Lâm có thể bớt chút thời gian cho tôi, tôi thay mặt Tô Tịnh Như cảm ơn anh rồi.

Đường Tử Yên sợ Lâm Vân không phục tùng mình, nên cuối cùng đành phải lôi cả Tô Tịnh Như ra.

- Được thôi, tôi có việc xin phép đi trước đây. À, Cam Dao và Ngũ Úc có thể đến kho hàng của công ty lựa chọn một bộ nội y nhé, thích kiểu dáng nào thì chọn kiểu đó, khi nào đi thì gọi luôn cả Kỷ Lam nữa nhé, cứ xem như là công ty tặng cô. Đường nhiên, Đường tổng nếu thích thì cũng có thể đi chọn một bộ đi, tạm biệt.

Lâm Vân nói xong lập tức rời khỏi cửa hàng. Bây giờ không nhận tiền mặt nữa, cho nên không tồn tại lượng lớn vấn đề về tiền mặt.

Lâm Vân vốn muốn tặng một bộ nội y cho Cam Dao, để cảm ơn ân cứu mạng của cô ấy với mình. Nhưng làm như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm, nên quyết định tặng mấy lãnh đạo nữ chính trong công ty mỗi người một bộ. Những thứ này đều là do hăn làm ra, đừng nói Đường Tử Yên ở đây, ngay cả Tô Tài Kiến có mặt hăn cũng nói hệt như vậy thôi.

Đường Tử Yên vẻ mặt buồn bực, tên Lâm Vân này lấy đồ của công ty tặng tới tặng lui ngay trước mặt mình, quả thực là không suy nghĩ cho cảm nhận của cô. Anh cho dù muốn tặng, thì cũng nên kín đáo một chút chứ! Tuy nhiên cô biết những thứ này nếu nói là tài sản của công ty, còn không bằng nói là do Lâm Vân một mình làm ra. Hẳn có cái quyền lợi tặng chút đồ này, đợi đến khi đi chọn mình cũng đi, dù sao mình không lấy cũng uống lắm.

Nhìn qua một chút báo cáo Cam Dao làm, cô thực sự một lần nữa bị chấn động. Trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, trừ đi tiền máy móc và phí tổn quảng cáo linh tinh khác, lợi nhuận thuần của phía công ty bên này không ngờ đạt đến gần 100 triệu nguyên, quả thật quá khủng rồi. Thực không biết tay Lâm Vân này làm sao làm được, lẽ nào đúng như lời hắn nói, hắn là thiên tài?

Lâm Vân rời khỏi cửa hàng về đến chỗ ở, dọn dẹp một chút đồ đạc của mình, hắn đã chuẩn bị rời khỏi Phụng Tân rồi. Nếu buổi tối đã đồng ý với Đường Tử Yên, vậy hôm nay sẽ trở về ngủ một hôm nữa, ngày mai mới đi.

Dem một lá thư và một chiếc thẻ để lên bàn, dùng túi xách của mình chặn lên. Lại viết một lá thư đặt vào trong túi đựng nội y chuẩn bị tặng cho Hàn Vũ Tích, chuẩn bị ngày mai gửi cho cô ấy, sau đó hắn tìm chỗ để nâng cao thực lực của mình. Lăn lộn chốn hồng trần tuy không có ảnh hưởng gì tới việc tu luyện của mình, nhưng trong thành phố ô nhiễm quá nghiêm trọng, trên cơ bản không có nơi linh khí tốt.

Lâm Vân sau khi chuẩn bị xong đồ đạc, đi ra ngoài muốn mua vài món ăn. Lần này đi rồi, không biết đến khi nào mới có thể quay lại, có lẽ gặp lại những người này cũng phải mấy năm thậm chí mấy chục năm sau nữa, hoặc có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại họ. Đối với Cam Dao hắn lòng mang cảm kích, bỏ chút công làm một bữa ăn ngon cũng là việc nên làm.

Thức ăn rất nhanh đã được mua về, động tác của hắn rất nhanh nhẹn, hơn một tiếng đồng hồ, đã nấu xong năm món ăn. Thăm nghĩ nên đi mua chút

rượu, chúc mừng một chút. Dù sao hôm nay ở nhà, cho dù Cam Dao có uống say rồi cũng không sao, còn có cả Đường Tử Yên nữa cơ mà.

Nhưng vừa đi ra khỏi Hạnh Hoa viên không xa, hắn liền biết mình đã bị theo dõi, chỉ có một người, thân thủ bình thường.

Lâm Vân cũng không đi ra chợ nữa, chỉ men theo công trường kiến trúc gần đó mà đi. Nhìn thấy đã đi đến nơi khá là ít người qua lại, Lâm Vân bỗng nhiên xoay người lạnh lùng nói:

- Anh kia theo dõi tôi có chuyện gì?

- Hừ, tôi theo dõi anh? Anh đáng để tôi theo dõi sao, hôm nay chính là muốn đến để giáo huấn anh một trận.

Kẻ nói chuyện đó là một thằng nhóc trẻ tuổi khoảng hơn hai mươi, trông tuổi có thể nhỏ hơn Lâm Vân một chút.

- Ồ, tôi không quen cậu, cậu dựa vào gì mà đòi giáo huấn tôi đây?

Lâm Vân bị thằng nhóc nói muốn giáo huấn mình ở trước mặt này làm cho khó hiểu, lạnh lùng nói. Nếu thằng nhóc này không nói được một cái cớ, hôm nay xem như hai chân nó đi tong rồi.

- Dựa vào cái mặt búng ra sữa của mình đã là giỏi lắm à. Tôi là Mạnh An, hôm nay giáo huấn anh, thì đừng có ngay cả đến tên của tôi cũng không biết đó nhé.

Người này tên là Mạnh An, nói xong liền chuẩn bị tiến lên động thủ.

- À, cho dù mặt tôi búng ra sữa, cũng không quản chuyện thối của cậu đâu.

Lâm Vân có chút nổi giận.

- Hừ, không quản chuyện của tôi, nhưng anh không nên cứ quẩn lấy Cam Dao, dù sao Cam Dao cũng không phải đại mỹ nhân gì, dựa vào điều kiện của anh hoàn toàn có thể tìm được một người xinh đẹp hơn, tại sao cứ quấy rầy cô ấy. Anh khẳng định là muốn trêu đùa cô ấy, rồi sau đó vứt bỏ người ta.

Mạnh An này càng nói càng tức giận.

- Cậu là ai, con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi quấy rầy cô ấy vậy. Cho dù tôi chỉ trêu đùa cô ta thì cũng có liên quan gì tới cậu, lẽ nào Cam Dao là mẹ của cậu à.

Lâm Vân tự nhủ thằng cha này từ đâu chui ra vậy, thật không thể nói lý mà.

- Tôi đã mấy lần nhìn thấy anh và cô ấy ở cùng với nhau, hôm nay tuyệt đối không tha cho anh, để anh biết rằng Cam Dao không phải dễ bắt nạt.

Nói rồi giơ một đấm lao về phía mặt Lâm Vân.

Lâm Vân nhướng mày, tự nghĩ sao lại có loại người thối như vậy. Hắn giơ tay và bắt gọn cổ tay của Mạnh An, chân nâng lên đá một phát khiến Mạnh An văng ra xa gần hai mét, ngã gục xuống. Như thế là Lâm Vân còn chút nể nang đó.

Mạnh An đứng lên, nhìn Lâm Vân, bỗng nhiên lại lao tới. Lần này Lâm Vân đến bắt cũng không thêm bắt nữa, nhắc chân lên rồi hạ xuống, Mạnh An kia một lần nữa bị đá văng ra gần hai chục mét. Lần này hắn dùng khí lực hơi mạnh, Mạnh An bổ nhào trên mặt đất, rất lâu cũng không bò dậy được.

Xem ra thằng nhãi này là sứ giả bảo vệ của Cam Dao, Lâm Vân cũng không quá làm khó dễ y. Tuy nhiên Mạnh An này sau khi từ mặt đất đứng dậy, không ngờ lại tiếp tục lao về phía Lâm Vân. Liên tục năm lần đều bị Lâm Vân đá văng ra xa, nếu không phải Lâm Vân còn chút nể tình, thì không biết Mạnh An này sẽ bị đá thành ra thứ gì nữa.

- Làm sao mà anh lợi hại như vậy?

Mạnh An lần thứ sáu bò dậy, không ngờ không còn xông lên nữa, mà đi tới trước mặt Lâm Vân hỏi một câu ra vẻ khó hiểu.

- Cậu thử nói coi?

Lâm Vân nhìn Mạnh An có chút thú vị mà cười nói.

- Tôi không biết, tuy nhiên anh lợi hại như vậy thì cũng có thể ở bên cạnh Cam Dao được, chỉ có điều anh không được bắt nạt cô ấy. Cô ấy không chỉ là người tốt, mà còn là một tuyệt thế mỹ nhân. Hoàn toàn có thể xứng với anh, tin tôi đi.

Mạnh An vẽ mặt chân thành nói.

Nghe xong những lời của Mạnh An, Lâm Vân nhướng mày, tự nhủ Cam Dao là mỹ nhân lẽ nào ta còn không biết? Chỉ là tay Mạnh An này làm sao biết được vậy? Hẳn không khỏi hỏi tới:

- Cậu làm sao biết Cam Dao là mỹ nhân, tôi nhìn tuy không xấu, nhưng cũng không đến mức là tuyệt thế mỹ nhân mà.

Nghe xong mấy lời này, Mạnh An sốt sắng nói:

- Tôi không lừa anh đâu, tôi có thể nhìn ra, cô ấy là tuyệt thế mỹ nhân, tin tôi đi.

Thấy Mạnh An sốt ruột vì Cam Dao như thế, Lâm Vân gật gật đầu, thấy có chút ái ngại với mấy cú đá vừa rồi của mình với y. Tuy nhiên Mạnh An này rõ ràng là dựa vào cảm giác mà nhìn ra được, Lâm Vân lòng nghĩ lẽ nào tên Mạnh An này cũng là kẻ có Tinh Nguyên trong người?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 106: Chưa Trở Về

L

âm Vân đột nhiên bắt lấy tay của của Mạnh An, dùng lực lượng Tinh Vân thám dò, quả nhiên Mạnh An là người có Tinh Nguyên trong người. Lại còn rất tinh khiết, khó trách y có thể cảm nhận được sự xinh đẹp của Cam Dao. Trầm ngâm một lát. Lâm Vân nói:

- Mạnh An, thể chất của cậu không sai, có hứng thú đi theo tôi học một ít thứ không?

Đây là lần đầu tiên Lâm Vân phát hiện ra người có tồn tại Tinh Nguyên. Cho dù không cần Tu Tinh, y vẫn có thể tu luyện những thứ khác. Hơn nữa, hẳn cảm thấy tâm địa của người này không xấu. Lại sùng bái Cam Dao như vậy, có thể thấy y rất tôn kính Cam Dao.

- A...

Mạnh An ngây người, sự cường đại của Lâm Vân, y đã thấm sâu trong người. Y rất tự hào là có sức mạnh hơn bình thường, nhưng vừa rồi Lâm Vân chỉ cần đứng im một chỗ đá ra mấy cước, y liền bị đá bay ra xa. Mặc dù y không có luyện qua công phu, nhưng khí lực cũng không phải là nhỏ, thân thể cũng rất linh hoạt. Vậy mà ở trước mặt người này, một chút phản kháng cũng không có.

Y không phải là người ngu, nhưng vẫn chống lại Lâm Vân là vì lo lắng Lâm Vân đùa giỡn Cam Dao, về sau thấy biểu lộ của Cam Dao với Lâm Vân. Y liền biết là Cam Dao cam tâm tình nguyện ở cùng một chỗ với Lâm Vân, vốn lo lắng Lâm Vân không xứng với Cam Dao, không biết vẻ đẹp bên trong của Cam Dao.

Hiện tại thấy Lâm Vân có bản lĩnh lớn như vậy. Loại người này chắc sẽ không coi Cam Dao như đồ chơi. Lâm Vân mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần. Cam Dao cũng thích ở cùng một chỗ với hắn. Mạnh An chỉ đành phải nói những ưu điểm của Cam Dao cho hắn biết. Để cho hắn minh bạch Cam Dao hoàn toàn xứng đáng với hắn...

Nhưng y không ngờ người này lại muốn dạy y công phu. Không chút do dự, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói:

- Sư phụ.

Lâm Vân xấu hổ vô cùng, vội nâng Mạnh An dậy:

- Tôi dạy cho cậu một ít thứ, cũng không nhất định phải làm sư phụ của cậu. Tôi sẽ dạy cho cậu một vài chiêu thức đơn giản trước. Nếu cậu có thể lĩnh ngộ được nó. Tôi sẽ suy nghĩ tới danh phận thầy trò. Nên hiện tại chưa cần phải dập đầu. Cậu đang ở sống ở nơi nào? Mang tôi đi nhìn xem.

Chỗ ở của Mạnh An cách ngõ Hạnh Hoa không xa. Nhưng lại là một xóm nghèo. Nhà ở hiện tại của Mạnh An là do phụ thân y lưu lại. Diện tích chỉ có 20m². Phía sau nhà là sông Phụng Tân chảy qua.

- Căn nhà của tôi hơi nhỏ chút, nhưng do vấn đề thân, nên cũng không bất tiện lắm.

Mạnh An nói xong gãi đầu cười

Lâm Vân gật đầu, không nói gì, cũng không có ý truyền công pháp Tu Tinh cho y. Dù sao thứ này ở Địa cầu quá nghịch thiên, mà Mạnh An lại là người thẳng tính. Nếu bị người khác biết được, rất dễ tiết lộ bí mật của công pháp.

Cho nên hắn chỉ dạy cho Mạnh An một ít quyền pháp và một bộ khí công nội gia. Còn nhắc nhở y không nên nói cho ai. Trước khi đi, Lâm Vân đưa

cái thẻ có hai mươi nghìn nguyên trong đó cho Mạnh An. Dặn dò y cố gắng bảo vệ Cam Dao, đừng để cho kẻ khác khi dễ nàng ấy.

Do Cam Dao ở một mình, vô thân vô cố, muốn tìm một người hỗ trợ cũng không có. Mạnh An đã sùng bái Cam Dao như vậy, thì lưu y lại chiếu cố cho Cam Dao là tốt nhất. Lâm Vân muốn rời đi, nhưng hần thiếu Cam Dao một mạng. Dù đã đưa tiền cho nàng, nhưng hần vẫn hy vọng Cam Dao bình an. Với năng lực hiện tại của hần, hần chỉ có thể làm được như thế.

Đoán chừng Cam Dao sẽ không ở lại Hồng Tường ở Phụng Tân quá lâu, nhiều nhất không quá hai năm. Bởi vì sản phẩm của Hồng Tường ở Phụng Tân bán chạy như vậy, nhất định sẽ khiến cho kẻ khác ngấp nghé.

Hồng Tường là công ty của gia tộc. Một khi bên này có lợi nhuận lớn, mà bên kia lại không có, sẽ khiến cho nhiều người của gia tộc đều đi tới Phụng Tân. Như vậy các nhân viên cũ ở đây sẽ dần bị xa lánh, chứ đừng nói gì Cam Dao. Vốn là quản lý của cả Hồng Tường, Phụng Tân.

Mà cho dù không có ai trong gia tộc muốn loại bỏ nhân viên cũ ở Phụng Tân. Nhưng lợi nhuận từ “Vân Tầm Miên” quá lớn, lớn đến nỗi khó bảo toàn sẽ có công ty của gia tộc khác thu mua.

Cho dù Lâm Vân không dặn dò Mạnh An, Mạnh An cũng sẽ một mực chú ý Cam Dao. Bởi vì Cam Dao chính là nữ thần trong lòng y.

- Cậu đang làm công việc gì?

Lâm Vân thấy Mạnh An chỉ gật đầu khi mình giao phó như vậy, liền hỏi tới thời gian làm việc của y.

- Còn chưa có công việc cố định. Chỉ là mỗi ngày tới bến tàu khuân vác mà thôi.

Mạnh An lại sờ đầu mình nói.

- Ủ, nếu không, cậu đừng tới bến tàu làm nữa, mà tập trung thời gian học những thứ tôi đã đưa. Dĩ nhiên cũng phải quan tâm tới Cam Dao. Chờ khi cậu học xong những thứ này, lại đi ra ngoài tìm công việc.

Công pháp mà Lâm Vân dạy là nói ra lời rồi cho Mạnh An học thuộc lòng. Còn những đồ hình phức tạp thì vẽ lên giấy. Dặn y nếu học xong thì xé đi.

Dạy xong cho Mạnh An thì cũng đã tới 10h tối. “Thời gian trôi qua thật là nhanh a” Lâm Vân cảm thán. Cơm tối còn chưa ăn, Đường Tử Yên còn hẹn mình nói chuyện đêm nay, vẫn là đi về nhà ăn cơm. Không biết các nàng có để dành thức ăn cho mình không?

- Tay Lâm Vân này, dám thả bồ câu mình. Đã bảo buổi tối nói chuyện với mình, vậy mà tới tận giờ cũng không thấy mặt.

Đường Tử Yên và Cam Dao đang ngồi ở trong nhà xem TV. Nàng rất khó chịu vì đến hiện tại Lâm Vân còn chưa về.

Tuy nhiên, người này nấu ăn thật là ngon, khiến mình ăn nhiều hơn lúc bình thường. Nhưng vì chờ Lâm Vân, tới tận 9h mới ăn. Lúc đó ăn thì thức ăn đã nguội.

- Chị Tử Yên, bình thường nếu giờ này mà Lâm Vân còn chưa về, thì hẳn sẽ không về đâu. Hẳn đã nấu xong cơm, lại bỏ đi, chắc là có việc gì đó. Chị đừng chờ nữa, đã 10h rồi.

Cam Dao thấy Đường Tử Yên có vẻ tức giận, vội vàng an ủi.

- Làm sao em biết?

Đường Tử Yên hỏi.

- Mỗi ngày em đều chờ hẳn tới 12h đêm nên mới biết.

Cam Dao thuận miệng đáp.

- A, Cam Dao, không phải em thực sự thích tay Lâm Vân kia chứ?

Đường Tử Yên kinh ngạc nhìn Cam Dao hỏi.

Lúc này Cam Dao mới phát hiện mình nói lỡ, khuôn mặt liền đỏ bừng. Vội vàng muốn giải thích, nhưng lại không tìm ra được có gì.

- Cam Dao, em thích hẳn thật sao? Chị thấy tuy tay Lâm Vân này có chút tài năng, nhưng không thể phủ nhận tính cách lười nhác của hẳn. Em vạn lần phải cẩn thận.

Đường Tử Yên để tinh Cam Dao.

- Em...Em...Kỳ thực chị Tử Yên, chị hiểu lắm rồi. Em chỉ là chờ hẳn về mà thôi...

Cam Dao còn chưa nói dứt lời. Nhưng khi nhìn vào mắt của Đường Tử Yên, liền biết chị ấy không tin lời giải thích của mình.

- Dù sao Lâm Vân cũng đã kết hôn, đã có vợ rồi.

Cam Dao nói xong những lời này, đầu lại cúi thấp xuống. Trong lòng nàng nghĩ, cho dù Lâm đại ca không có kết hôn, anh ấy có thể tiếp nhận mình sao? Tướng mạo của mình chỉ bình thường, so với chị Tử Yên còn kém xa.

Người khác không biết sự vĩ đại của Lâm Vân, có lẽ chị Tử Yên cũng không biết, nhưng mình lại biết một ít. Nàng thậm chí còn hoài nghi những cái máy trong nhà xưởng kia có phải do chính anh ấy chế tạo? Cùng với những kiểu dáng áo lót kia nữa, cũng là do anh ấy nghĩ ra? Nhìn hiện tại xem, những thứ anh ấy làm đều bị người ta tranh mua.

Thấy thần sắc của Cam Dao như vậy, Đường Tử Yên liền hiểu. Cam Dao có lẽ đã yêu tay Lâm Vân có vợ kia. Trong lòng thở dài. Chẳng lẽ Lâm Vân

thật sự ưu tú như vậy? Sao mình lại không thấy? Mình thấy nhiều nhất cũng chỉ là lần này hăn gặp may, mới kiếm được mấy cái máy sản xuất “Vân Tầm Miên” kia mà thôi.

- Cam Dao, em có biết mấy cái máy kia Lâm Vân mua ở đâu không ?

Đường Tử Yên đợi Lâm Vân về cùng chỉ vì muốn hỏi câu này. Nhưng hiện tại Lâm Vân chưa về. Vì quá nôn nóng, cô ta đành phải hỏi Cam Dao.

Tuy trong nội tâm đã xác định Lâm Vân chính là người chế tạo ra mấy cái máy kia. Nhưng Cam Dao lại không muốn nói ra suy đoán của mình. Nàng đã nhìn ra vị Đường tổng này không thích Lâm Vân. Mà Lâm Vân cũng không để vị Đường tổng này trong mắt.

Tuy trải qua sự việc lần này. Đường tổng có chút cái nhìn khác với Lâm Vân. Nhưng cô ta y nguyên, vẫn coi thường Lâm Vân. Điều này làm cho Cam Dao rất không thích. Nàng biết rõ Lâm Vân là người có bản lĩnh lớn, vậy mà Đường tổng lại dùng ánh mắt như vậy đối đãi anh ấy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bạo Lộ Hành Tung

L

ý Hiếu Thành mới từ kinh thành chạy tới. bởi vì y nhận được điện thoại của lão tứ Lý Hiếu Nghiệp gọi tới. Nói rằng đã có manh mối của hung thủ giết người của Lý gia lần trước. Chuyện lớn như vậy đương nhiên Lý Hiếu Thành không dám mặc kệ, liền cùng ngày chạy về Phần Giang.

- Anh cả, sau khi xem xét kỹ băng ghi hình, chúng ta đã phát hiện ra một người.

Lý Hiếu Nghiệp lấy một ảnh chụp đưa cho anh cả Lý Hiếu Thành.

Một người thanh niên trẻ tuổi mặc áo sơmi, không có mặc áo khoác ngoài. Bả vai còn đeo một cái balo màu xanh nhạt. Phông chừng bức ảnh đã được xử lý qua, nên rất rõ ràng.

- Đã điều tra ra người này là ai chưa?

Vẻ mặt của Lý Hiếu Thành âm trầm, nhìn vào Lý Hiếu Nghiệp hỏi.

- Căn cứ vào điều tra và hỏi thăm, người này hẳn là nhân viên của Hồng Tường. Có người ngày đó nhìn thấy hắn đi vào tòa nhà Kim Thành. Mà tòa nhà Kim Thành chính thuộc về tập đoàn Hồng Hải. Sau đó người này đi lên tầng 12, là trụ sở của công ty trang phục Hồng Tường kiêm trụ sở công ty điện tử Hồng Tường, cũng thuộc tập đoàn Hồng Hải. Cho nên người thanh niên này có thể là nhân viên của công ty trang phục Hồng Tường hoặc là công ty điện tử Hồng Tường.

Lý Hiếu Nghiệp khẳng định nói.

- Nói như vậy, em đã tra ra tung tích của hắn rồi?

Lý Hiếu Thành nhìn Lý Hiếu Nghiệp hỏi. Trong lòng có chút bất mãn. Nếu như lời Lý Hiếu Nghiệp là thật, một người nhân viên bình thường như vậy, phải mất tận mấy tháng mới tìm ra, quả thực là quá kém.

- Đúng vậy, anh cả. Hiện tại chúng ta có thể khẳng định người này chính là nhân viên của công ty trang phục Hồng Tường, là phó phòng phòng tư vấn áo lót, Lâm Vân. Nhưng mấy tháng trước hắn đã bị điều đi Phụng Tân, hiện tại là người phụ trách Hồng Tường ở Phụng Tân.

Lý Hiếu Nghiệp đương nhiên nhìn ra sự bất mãn của anh cả, nhưng y cảm thấy như vậy đã là may mắn.

Nếu như dễ dàng tìm thấy nhân chứng như vậy, thì đã tìm được Lâm Vân lâu rồi. Vẫn là phải dựa vào mấy nhân chứng trên băng ghi hình. Lại mời những nhân chứng đó tới nhìn xem, mới xác định được. Mà tra được Lâm Vân ở tòa nhà Kim Thành chỉ là may mắn. Bởi vừa vặn có một người trong đó chứng kiến Lâm Vân đi vào tòa nhà Kim Thành. Bằng không, chắc tới tận bây giờ cũng không tìm được.

- Có phải là Hồng Tường Phụng Tân đang nổi danh khắp nơi không?

Lý Hiếu Thành hỏi.

- Đúng vậy. Nếu như không lầm, Hồng Tường Phụng Tân nổi danh như vậy chính là do tay Lâm Vân này đạo diễn. Chúng ta cũng đã mua vài cái áo lót bằng 'Vân Tầm Miên', quả thực có hiệu quả như trên quảng cáo.

Lý Hiếu Nghiệp vội vàng trả lời.

Lý Hiếu Thành cúi đầu trầm tư. Y vốn tưởng rằng hung thủ giết năm người thủ hạ của mình phải là một cao nhân của gia tộc nào đó, hoặc là một cường

giả nổi danh. Thật không ngờ lại là một quản lý vô danh của một công ty. Võ công của hã đã lợi hại, tài buôn bán của hã cũng không kém. Vì sao người này biết nhiều như vậy? Hã học được từ đâu?

Nếu Lý gia có thể nắm chất liệu 'Vân Tầm Miên' trong tay, như vậy về vấn đề kinh tế, Lý gia có thể e ngại kẻ nào sao? Nghe nói, doanh thu một ngày của Hồng Tường Phụng Tân đã lên tới chục triệu nguyên. Mà chỉ là doanh thu của một cửa hàng mà thôi. Nếu làm thêm vài cửa hàng buôn bán như vậy, thì Lý gia không cần phải những sản nghiệp khác. Chỉ cần chuyên môn phát triển trang phục cũng mạnh hơn bất kỳ một ngành sản xuất nào.

- Anh cả...

Lý Hiếu Nghiệp thấy anh cả nghe xong mình báo cáo, chỉ trầm tư, liền dò hỏi.

- Người này là một nhân tài, không ngờ lại đối nghịch với Lý gia chúng ta. Hiếu Nghiệp, Lý Nghĩa và anh sẽ ở lại Phần Giang. Em đi điều thêm tám cao thủ của Lý gia tới. Tay Lâm Vân này vô luận như thế nào cũng phải bắt lấy hã. Chính là dùng cực hình, cũng phải bắt hã khai ra bí mật của 'Vân Tầm Miên'. Hiện tại, 'Ngũ Thái Phi' chỉ là thứ yếu. Nếu không bắt được hã, thì phải giết chết hã ngay tại chỗ. Không thể để cho hã chạy thoát. Hiện tại phái người đi gặp Tô Tài Kiến, chúng ta muốn hợp tác với ông ta.

Lý Hiếu Thành lạnh lùng nói, rồi đứng lên.

- Chuyện này phải làm càng nhanh càng tốt. Muốn bắt Lâm Vân không chỉ có Lý gia chúng ta, hiện tại phỏng chừng có rất nhiều gia tộc đã chú ý tới hã.

Lúc Lý Hiếu Thành đi ra ngoài, thì quay đầu bổ sung thêm.

- Vâng, anh cả.

Lý Hiếu Nghiệp trả lời, lập tức đi an bài.

...

Mấy ngày nay Tô Tài Kiến rất bận rộn

Đầu tiên là tiếp đón người của Trương gia ở kinh thành phái tới. Sau đó là Từ gia, Lý gia, Lâm gia Ngay cả Tống gia, vừa mới hợp tác với gia tộc Rodwell cũng có người tới bái phỏng. Tô Tài Kiến không biết là nên hạnh phúc hay là khổ sở. Bởi những người này, không có ai là ông ta có thể đắc tội nổi.

Tuy Tô gia cũng không phải là gia tộc nhỏ, nhưng so với những gia tộc lớn này, gia tộc của mình không là cái gì. Cũng may Tô Tài Kiến có một người vượt tốt là Lục Song Mẫn. Tô Tài Kiến là người không có nhiều bối cảnh, nhưng Lục Song Mẫn lại có bối cảnh không nhỏ. Phụ thân của bà ta chính là người mà mọi người gọi là kinh thành Lục thổ phi. Bà ta còn có một em trai chính là Tài Thần Lão Yêu.

Cho nên, tuy không dám chằm trể những người tới bái phỏng này, nhưng cũng không có quá nhiều sợ hãi. Bởi lúc áo lót 'Vân Tầm Miên' oanh động, ông ta cũng đoán được phiền phức sẽ kéo tới.

Áo lót cho nữ cũng có thể thu được lợi nhuận như vậy, đây quả thực là không để cho các nhãn hiệu khác có con đường sống. Gần nhất đã có vô số công ty sản xuất áo lót tìm tới Tô Tài Kiến bàn chuyện hợp tác. Chỉ là ông ta vừa mới lấy được một cái áo lót 'Thiên sứ trong mộng', thì đã bị con gái Tô Tĩnh Như cướp đi. Có thể nói, đến hiện tại Tô Tài Kiến còn chưa biết mặt mũi của 'Vân Tầm Miên' nó như thế nào.

Đường Tử Yên đã tới Phụng Tân, Tô Tài Kiến cũng đang chuẩn bị tới Phụng Tân. Nhưng mấy ngày này bởi vì các gia tộc khác phái người bái phỏng, nên không có thời gian để tới đó .

Nhưng vì vậy mà ông ta càng thêm hiếu kỳ với tay Lâm Vân mà con gái mình tuyển được kia. Rốt cuộc hẳn là dạng người như thế nào? Lại có bốn sự lớn như vậy? Quả thực chính là kỳ tài buôn bán a. Mình trải qua vài chục năm làm kinh tế như vậy, còn chưa từng thấy ai có thể trong thời gian ngắn nhứa vậy làm ra một sản phẩm khiến cả thế giới sôi trào.

Tô Tĩnh Như nhốt mình ở trong phòng, không thể chờ đợi được nữa, mặc cái áo lót ‘Thiên sứ trong mộng’ mà phụ thân vừa mới cầm về kia. Một cảm giác nhẹ nhàng thoải mái xuất hiện, giống như hương vị trên người Lâm Vân lần trước.

Tô Tĩnh Như thoải mái thở dài một tiếng. Trong gương xuất hiện một thiếu nữ có dáng người ngạo nhân. Dưới ánh đèn mờ nhạt, cả làn da càng tản mát ra sự mê người. Tô Tĩnh Như đột nhiên nghĩ tới, cái áo lót này là do Lâm Vân tự tay thiết kế, cả người có chút run rẩy, cảm giác giống như bàn tay của Lâm Vân nhẹ nhàng sờ soạng mình vậy.

Một tiếng chuông vang lên, Tô Tĩnh Như vội vàng mặc quần áo vào. Khuôn mặt do then thùng đã đỏ bừng. Nàng thầm mắng, người xấu này.

- Lâm Vân...

Tô Tĩnh Như đột nhiên nhìn vào cái áo khoác treo trên tường của Lâm Vân, có chút sững sờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 108: Bị Tập Kích

L

âm Vân vội vội vàng vàng chạy tới ngõ Hạnh Hoa. Trong lòng tự nhủ, hiện tại đã 11h rồi, chắc cô nàng Đường Tử Yên cho rằng mình thả bồ câu cô ta. Nhưng Lâm Vân cũng không quan tâm. Dù sao ngày mai phỏng chừng mình muốn rời đi nơi này. Về phần Đường Tử Yên nghĩ như thế nào, hẳn mặc kệ.

Nhưng Lâm Vân vừa đi ra không được xa, liền biết mình lại bị người theo dõi. Lần này là hai người. Lâm Vân cười lạnh một tiếng, đồ không biết sống chết. Những người này không biết là từ nơi nào tới, rõ ràng muện như vậy cũng có thể tra ra mình ở đâu. Có điểm thần thông quảng đại.

Hiện tại người xung quanh rất ít, Lâm Vân cũng lười chạy về, trực tiếp đứng lại nhìn hai người đang tới vây mình. Nhưng hai người này còn chưa tới gần, sắc mặt của Lâm Vân bỗng thay đổi, không chút do dự, nhanh như thiểm điện nhảy sang trái. Hai tia sáng lạnh phóng tới, vừa vọt bay về chỗ đứng cũ của Lâm Vân.

Lâm Vân biết mình đã trúng mai phục. Thực lực của kẻ đánh lén mình kia tuyệt đối không kém hơn mình bây giờ. Tình Vân của mình còn chưa khôi phục, lại bị hai tiểu tử này dời đi chú ý, nên phát hiện tên đánh lén kia hơi muện. Tổng cộng là ba người, có lẽ đêm nay mình phải ăn chút thiệt thòi rồi.

Đang nghĩ ngợi, một tia sáng bổ xuống đầu của Lâm Vân. Không dám do dự, Lâm Vân mạnh mẽ dùng chân đá về phía kẻ tấn công mình kia. Hai

tiếng bùm bùm chói tai vang lên. Kẻ tấn công và Lâm Vân đồng thời lùi về hai bước.

- Chưởng đao?

Lâm Vân hít vào một hơi. Thật không ngờ kẻ đánh lén mình sử dụng chính là công phu nội gia chính tông. Càng không nghĩ tới ở thế giới này, lại có người luyện được công phu nội gia đến cảnh giới như vậy.

- Dùng lực hóa kình, dùng kình hóa gió, dùng gió hóa đao, dùng đao giết người.

Tuy Lâm Vân tu luyện không phải là võ công của thế tục, nhưng vẫn có chút minh bạch với võ công nơi này. Võ công mà hắn dạy cho Mạnh An chính là một công phu nội gia.

Nam tử gãy gò trước mặt này sử dụng tuyệt đối là công phu nội gia chính tông. Loại công phu này so với lúc Lâm Vân luyện thành một sao hay là lúc lực lượng Tinh Vân của hắn không bị tổn hại, thì chẳng là cái gì. Nhưng hiện tại thì Lâm Vân tuyệt đối không phải là đối thủ của người này. Có thể bỏ ra chưởng đao, tuyệt đối là cường giả. Cho dù mình xuất ra thủ đoạn, liều mạng với tên này, nhưng cũng không thể trốn thoát sự liên thủ của hai người kia.

Tuy cự ly giữa hắn và nam tử gãy gò kia còn khá xa, đao quang không thể tới được, nhưng như vậy đã rất giỏi. Hình như nhìn ra được Lâm Vân muốn chạy trốn, tên nam tử gãy gò kia không chút do dự, lại đánh tới vài chưởng. Mà vài chưởng lần này có vẻ nhanh hơn chưởng đầu, có lẽ y muốn kết thúc sớm.

Trong nội tâm của Lâm Vân thầm giận. Thật sự là hổ rơi xuống hố bị chó khinh. Nếu không phải lão tử bị thương chưa lành, thì các người cũng không có không gian mà múa may. Còn bây giờ, nếu như không xuất ra sát chiêu, mà dùng hết toàn lực chắc cũng chỉ đánh ngang tay với tên nam tử

gầy gò này. Thậm chí còn có thể bị thương. Nhưng hiện tại không phải có một mình y. Lâm Vân đoán chừng, ngoại trừ ba người này, vẫn còn có đồng bọn đang chạy tới.

Một khi mình bị nam tử này cuốn lấy, như vậy thì mình khó lòng mà chạy trốn. Tuy không biết những người này có quan hệ với những kẻ mình giết ở gần nhà ga kia không, nhưng Lâm Vân phỏng chừng, dù không quan hệ, cũng là người mà mình đã đắc tội qua.

Nhìn địa hình xung quanh một lát, Lâm Vân lần nữa vùng chân tới. Thanh âm bùm bùm vang lên không dứt. Nhưng tên nam tử gầy kia có vẻ càng đánh càng mạnh, liên tục bổ chưởng về phía Lâm Vân. Lâm Vân âm thầm sợ hãi. Y làm như thế nào mà phát ra chưởng đao nhanh như vậy? Chẳng lẽ mình dự tính sai? Người này sắp hình thành đao mang rồi? Nếu là như vậy, hôm nay mình rất khó chạy thoát.

Nhưng Lâm Vân rất nhanh bình tĩnh lại. Chưởng ảnh của tên này tuy dọa người, nhưng không còn mạnh mẽ như lúc đầu. Xem ra kẻ này còn chưa hình thành đao mang. Đã như vậy, mình còn có cơ hội chạy trốn.

Lâm Vân đột nhiên quét ngang chân, mang theo ảo ảnh. Hai người kia vốn chỉ vây quanh chưa động thủ, đột nhiên cảm thấy trước mặt xuất hiện một cơn gió đánh tới. Vội vàng muốn tránh đi, nhưng đã chậm. Hai tiếng bành bạch vang lên, hai người đã bị đá bay hơn 3m.

Tên nam tử gầy gò thấy Lâm Vân rõ ràng còn kiêu ngạo hơn mình. Đang đấu với mình, còn có tâm tư để ý tới người khác. Liền không chút do dự dùng một tay thay đao bổ tới lưng của Lâm Vân.

Lâm Vân biết mình một khi tránh ra chưởng này, lập tức sẽ rơi vào đường cụt, rồi bị y dùng chưởng đao quấn lại, muốn chạy cũng khó khăn.

Cho nên, Lâm Vân tập trung lực lượng Tinh Vân vào sau lưng, tạo thành một vòng sáng bảo hộ. Một tiếng bùm vang lên, chưởng kia hoàn toàn đập

vào lưng của Lâm Vân. Vầng sáng bảo hộ sau lưng của Lâm Vân lập tức vỡ vụn, xuất hiện một vết thương dài 20cm ở lưng.

Lâm Vân phun ra máu tươi, thân hình không dừng lại, trong chớp mắt biến mất vào bóng đêm.

Tên nam tử gầy gò thấy Lâm Vân biến mất trong đêm, không có đuổi theo. Y biết rõ chỉ cần người này còn ở Phụng Tân, thì không thể chạy thoát được. Một chương của mình khi này đâu có đơn giản như vậy.

- Nghĩa ca, có muốn tiếp tục đuổi không?

Một tên vừa bị Lâm Vân đá bay kia đã đứng dậy chạy tới hỏi nam tử gầy gò.

- Không cần.

Rất hiển nhiên, nam tử gầy gò này chính là Lý Nghĩa của Lý gia. Lý Nghĩa vừa trả lời xong, thì có tiếng điện thoại di động vang lên.

- Anh cả, vâng, hiện tại hấn đang ở Phụng Tân. Vừa rồi em và hấn còn đánh một trận. Hiện tại chắc hấn đang bị thương.

Lý Nghĩa đơn giản kể lại cho Lý Hiếu Thành.

- Tốt, làm tốt lắm. Nhưng tên kia vì sao lại bị thương? Anh tưởng thực lực của hấn phải ngang bằng em?

Nghe Lý Nghĩa báo cáo như vậy, Lý Hiếu Thành rất là cao hứng. Chỉ cần Lâm Vân còn đang ở Phụng Tân, như vậy tuyệt đối không thể thoát được bàn tay của y. Tuy nhiên, y không nghĩ ra vì sao Lâm Vân lại bị thương.

- Có lẽ vết thương nào đó của hấn chưa lành. Hiện tại lại tăng thêm vết thương mà em vừa cho hấn.

Lý Nghĩa nhìn ra Lâm Vân bị thương từ trước. Đối với Lâm Vân trẻ tuổi đã có thân thủ như vậy, y cũng rất kinh ngạc.

- A, xem ra vết thương đó là từ Yamada mà ra.

Lý Hiếu Thành gật đầu nói.

- Vô luận thế nào, lần này không thể để cho hắn chạy. Cho dù là nổ súng ở chỗ đông người, cũng muốn lưu hắn lại.

Lý Hiếu Thành bổ sung.

Màn đêm buông xuống cả Phụng Tân đã hoàn toàn giới nghiêm. Các trạm ra vào thành phố đều có cảnh sát đứng gác. Thậm chí người trong quân đội cũng tới. Chứng tỏ Lý Hiếu Thành quyết tâm phải bắt bằng được Lâm Vân, không thể buông tha tai họa ngầm này rồi đi Phụng Tân.

Lâm Vân chạy không được xa lắm liền biết mình đã bị truy nã. Mình thật quá sơ suất. Giết vài tên lợi hại như vậy, rõ ràng còn dám sinh hoạt ở thành phố mấy tháng liền. Không thể nghi ngờ lai lịch của những kẻ mình giết kia không đơn giản.

Giết người cũng không có vấn đề gì, ở lại thành phố lớn cũng không có vấn đề gì. Nhưng chủ yếu, thực lực hiện giờ của mình quá thấp. Thậm chí, Tinh Vân chỉ còn một nửa, còn bị thương trong người.

Thôi, nghĩ cái khác cũng vô dụng, quan trọng nhất là phải dưỡng thương cho tốt, rồi rời đi Phụng Tân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 109: Mục Đích Của Nguyễn Y

L

âm Vân trốn ở trong một cái xưởng nhỏ bị bỏ hoang ở gần đường sắt, rồi bắt đầu vận chuyển lực lượng Tinh Vân để chữa thương. Lần này bởi vì không có viên đạn bắn vào người, bị thương tuy có vẻ nghiêm trọng hơn lần trước, nhưng sự ảnh hưởng lại xa xa không bằng lần trước. Lúc trời sắp sáng, thương thế của hắn đã chậm rãi chữa trị.

Vốn định như lần trước đi xe lửa chùa rời Phụng Tân. Nhưng khi Lâm Vân nhìn thấy chiếc xe lửa đi ngang qua đây, liền biết ý định của mình đã thất bại. Bởi ở mũi xe lửa đi qua Phụng Tân đều có binh lính đứng ở đó.

Trong nội tâm rất là hận, nhưng từ việc địch nhân có thể vận dụng lực lượng quân đội là đủ biết bọn chúng không phải tầm thường. Nhưng vì sao bọn chúng muốn đối phó với mình như vậy. Đến hiện tại hắn vẫn không hiểu nguyên nhân trong đó.

Phụng Tân bây giờ là triệt để oanh động. Đây là thành phố thứ hai sau thành phố Phần Giang trong thời gian ngắn, khiến cả nước chú ý như vậy. Sản phẩm áo lót làm bằng “Vân Tầm Miên” của Hồng Tường đã hoàn toàn xâm nhập vào cuộc sống của nữ giới. Bởi vì loại áo lót này chỉ có thể mua ở Phụng Tân, nên mọi người chen chúc kéo nhau tới Phụng Tân.

Càng thêm khiến mọi người oanh động chính là, siêu sao quốc tế Nguyễn Y cũng đi tới Phụng Tân. Cô nàng thậm chí còn muốn bỏ thời gian tổ chức một show diễn ở Phụng Tân. Đối với rất nhiều người mà nói, tin tức này còn gây chú ý hơn cả áo lót “Vân Tầm Miên”. Dù sao, không phải ai cũng có tiền mua loại áo lót này. Nhưng show diễn lại khác, một vé vào xem

cũng chỉ có mấy trăm nguyên. Mà sức hấp dẫn của Nguyễn Y hơn mấy trăm nguyên này nhiều lắm.

Tất cả mọi người đang suy đoán, vì sao Nguyễn Y phải tới Phụng Tân biểu diễn. Phải biết rằng, những nơi nàng lưu diễn, đều là các thành phố lớn của quốc tế hoặc là các thành phố trung tâm cả nước. Tuy Phụng Tân là thành phố trung tâm của một tỉnh, nhưng so với thành phố trung tâm cả nước còn kém nhiều lắm. Thậm chí, Phụng Tân chỉ xếp từ 30 trở xuống mà thôi. Một thành phố như vậy muốn mời siêu sao như Nguyễn Y tới biểu diễn, quả thực không dễ dàng.

Mọi người đều suy đoán, là tổ chức nào đã mời được Nguyễn Y tới. Và đáp án rất nhanh được công bố. Trên bảng quảng cáo cực lớn có ghi, nhà tổ chức là Hồng Tường Phụng Tân kết hợp với đài truyền hình Phụng Tân.

...

Đường Tử Yên rất tức giận vì mình đã hẹn Lâm Vân mà hăn lại không thấy bóng dáng. Cam Dao cũng có chút kỳ quái. Mặc dù Lâm Vân có chút cà lơ cà phất, nhưng một khi hăn đã đồng ý cái gì, thì sẽ làm được. Huống hồ, ngày đó cơm tối hăn cũng đã làm xong. Chẳng lẽ hăn xảy ra chuyện gì? Cam Dao chợt lo lắng cho Lâm Vân. Dù sao hăn đã từng bị súng bắn.

Tuy tức giận vì Lâm Vân không xuất hiện, nhưng Đường Tử Yên cũng không thất vọng lắm. Bởi vì sáng nay nàng nhận được điện thoại từ người quản lý của Nguyễn Y, nói rằng Nguyễn Y muốn tới Phụng Tân tổ chức show diễn. Rồi hỏi Đường Tử Yên có đồng ý làm nhà tổ chức không?

Một chuyện tốt như vậy. Đường Tử Yên đương nhiên sẽ không từ chối, miệng đầy đáp ứng. Nhưng về sau suy nghĩ, không biết vì sao Nguyễn Y muốn mời công ty mình làm nhà tổ chức cho nàng ấy tới Phụng Tân tới biểu diễn?

Làm như vậy không phải là Nguyễn Y đã tạo danh tiếng cho Hồng Tường sao? Hiện tại nhóm sản phẩm áo lót bằng “Vân Tằm Miên” của Hồng Tường đã vô cùng phát hỏa. Nếu siêu sao quốc tế Nguyễn Y lại tới Phụng Tân để thêm một thùng dầu, có thể tưởng tượng được sức tiêu thụ của Hồng Tường sẽ tăng lên như thế nào.

Tô Tài Kiến vốn muốn chạy tới Phụng Tân. Hiện tại nhận được điện thoại từ Đường Tử Yên nói rằng Nguyễn Y muốn mời Hồng Tường làm nhà tổ chức show diễn cho cô ta, thì ông ta càng muốn nhanh tới Phụng Tân. Đây là cơ hội lớn để công ty trang phục Hồng Tường một lần nữa chiếm lĩnh thị trường. Chỉ cần lợi dụng tốt, có thể tưởng tượng được nhãn hiệu của Hồng Tường thậm chí có thể thôn tóm một nửa thị trường quần áo lót.

Còn lý do Nguyễn Y đích thân muốn Hồng Tường làm nhà tổ chức, Tô Tài Kiến cũng không biết. Thậm chí còn chuẩn bị hỏi vị Lâm quản lý thần bí kia. Nếu không phải vì không liên lạc được với vị Lâm quản lý kia. Ông ta đã không biết gọi bao nhiêu lần.

Bên này Đường Tử Yên vừa mới cúp điện thoại. Phổ Hồng và Nguyễn Y rõ ràng đã tới tòa nhà Hợp Thành. Đường Tử Yên tranh thủ đi ra tiếp đón. Nguyễn Y mang theo cái nón che nắng, từ xa nhìn không rõ diện mạo của cô ta. Đi đằng sau cô ta là Phổ Hồng và hai người bảo tiêu. Khi đi vào tòa nhà Hợp Thành thì hai người bảo tiêu kia đứng chờ ở ngoài.

Có thể tận mắt nhìn thấy ngôi sao ca nhạc như vậy. không chỉ nói là Cam Dao rất kích động, ngay cả Đường Tử Yên cũng kích động. Đường Tử Yên biết Nguyễn Y mặc dù là ngôi sao ca nhạc, nhưng cô ta không phải vì tiền mà hát. Không có ai có thể mời Nguyễn Y hát nếu cô ta không thích. Bởi vì thế lực đằng sau của Nguyễn Y khá là thần bí. Đường Tử Yên còn chưa từng nghe qua có công ty nào mời được Nguyễn Y. Phải nói Hồng Tường chính là công ty đầu tiên mời được nàng tới hát.

Toàn bộ nhân viên trong công ty đều không có tâm tư gì làm việc. Mọi người mang theo giấy bút để nhờ Nguyễn Y ký tên. Đường Tử Yên thực sự kích động, đây là Nguyễn Y, ngôi sao ca nhạc đến cả thế giới cũng biết.

Dưới sự dẫn dắt của Đường Tử Yên. Phồ Hồng và Nguyễn Y cùng nhau đi vào phòng khách, sắc mặt của Phồ Hồng có chút không vui. Một quản lý nho nhỏ của công ty, rõ ràng mấy lần đều không đếm xỉa tới lời mời của Nguyễn Y. Khiến Nguyễn Y phải đích thân tới bái phỏng hẳn. Cái tên này cũng quá kiêu ngạo đi.

Hắn không có lý do gì cự tuyệt yêu cầu của mình. Nguyễn Y thật sự rất ưa thích những áo lót bằng “Vân Tầm Miên” này. Mỗi lần mặc lên, nàng đều có cảm giác thoải mái, thậm chí là bình tĩnh. Nàng sợ nếu mình không tự đến. Lâm Vân sẽ không quan tâm.

Không thể không nói, mặc dù Nguyễn Y không gặp qua Lâm Vân, nhưng biện pháp này quả thực không sai. Dựa vào tính cách của Lâm Vân. Nguyễn Y làm cho Hồng Tường một việc tốt như vậy, hẳn thật có khả năng giúp cô ta thiết kế vài bộ quần áo.

- A, cô đang nói tới Lâm quản lý sao? Từ tối hôm qua cho tới hôm nay, còn chưa thấy mặt hẳn.

Đường Tử Yên cũng rất bất mãn với Lâm Vân. Đến bây giờ còn chưa tới công ty đi làm.

- A, có điện thoại của hẳn không ?

Nghe thấy Lâm Vân không có ở đây. Nguyễn Y có chút nôn nóng. Lần này tới đây là chủ yếu tìm Lâm Vân. Nếu không thấy được hẳn thì chẳng phải là tốn công vô ích.

- Hẳn chẳng bao giờ nghe điện thoại cả. Nghe nói mỗi lần hẳn biến mất là kéo dài cả tháng trời. Không biết Nguyễn Y tiểu thư tìm hẳn có việc gì?

Đường Tử Yên thấy Nguyễn Y vừa tới là hỏi về Lâm Vân, mà không nói tới việc hợp tác tổ chức, không khỏi có chút kinh ngạc.

- Như vậy à. Tối hôm qua Phụng Tân bắt đầu giới thiệu. Nghe nói có phần tử khủng bố xuất hiện. Sớm biết như vậy, thật không nên tới Phụng Tân. Còn không biết muốn giới thiệu tới bao giờ. Cái tay Lâm Vân này. Hừ...

Qua lời của Phổ Hồng là biết cô ta rất bất mãn với Lâm Vân. Cô ta nghĩ, chúng ta đã vất vả chủ động tới nơi này rồi, người rõ ràng còn không có hiện thân. Nói không chừng hẳn chính là kẻ khủng bố kia.

Một tiếng xoảng vang lên, mấy người vội vàng nhìn nơi phát ra âm thanh. Hóa ra là Cam Dao làm rơi ly café xuống đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 110: Hoài Nghi

M

ấy người ngồi trong phòng khách đều nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Cam Dao. Đường Tử Yên cảm giác được Cam Dao xảy ra chuyện, lập tức đi lên đỡ Cam Dao, hỏi:

- Cam Dao, em làm sao vậy?

- A, em không sao, xin lỗi Đường tổng, em muốn xin nghỉ ngày hôm nay.

Thần sắc của Cam Dao khôi phục lại bình thường, rồi nói với Đường Tử Yên.

- Ủ, có cần chị đưa em trở về không?

Đường Tử Yên thấy Cam Dao hình như có tâm sự. Nếu không phải vì Nguyễn Y ở chỗ này, nàng đã đưa Cam Dao về nghỉ ngơi rồi.

- Không cần, Đường tổng, em về một mình là được.

Nói xong, Cam Dao chào từ biệt Nguyễn Y và Phổ Hồng, lập tức rời đi công ty.

Lần trước tình cảnh Lâm Vân bị súng bắn lại hiện ra trong đầu của nàng. Tối hôm qua, Lâm Vân không về, Cam Dao đã có chút lo lắng. Hôm nay Phụng Tân lại giới thiệu để bắt người như vậy, Cam Dao liền nghĩ ngay tới Lâm Vân.

Rốt cuộc anh ấy là ai? Lần trước bị thương nhưng anh ấy lại không muốn mình đưa tới bệnh viện. Chẳng lẽ anh ấy là tội phạm mà chính phủ đang

truy nã? Sẽ không, Lâm đại ca tuyệt đối không phải là người xấu, mình chắc chắn. Có thể là anh ấy bị ai vu oan. Mình nên làm sao bây giờ? Lần này ai sẽ cứu anh ấy? Lần trước may mắn anh ấy gặp phải mình, nhưng may mắn liệu có tiếp diễn?

Cam Dao vội vàng trở về, trong nội tâm chờ mong khi mở cửa có thể nhìn thấy Lâm Vân ở trong phòng. Nhưng Lâm Vân chưa trở về, cửa phòng của anh ấy vẫn khóa.

- Bác gái, bác có chìa khóa của phòng Lâm Vân không?

Cam Dao khẩn trương xuống tầng hỏi bác gái chủ nhà.

- Bác có, Tiểu Lâm chưa về à?

Bác gái chủ nhà có chút đồng tình với Cam Dao. Anh chàng Tiểu Lâm ở cùng với Cam Dao thời gian lâu như vậy, nhưng là ở nhà thì ít, đi ra ngoài thì nhiều. Cho nên bà ấy không có chút do dự, đưa chìa khóa cho Cam Dao.

Vội vàng mở gian phòng của Lâm Vân, bên trong chỉ có một cái túi xách tay và một cái ba lô màu xanh nhạt. Túi xách kia Cam Dao biết. Trong đấy là áo lót mà tự tay Lâm Vân thiết kế để tặng cho vợ của mình. Vợ của anh ấy thực sự là người con gái hạnh phúc. Mà cái ba lô kia luôn thấy Lâm Vân mang theo, nhưng lúc này lại ở đây. Chứng tỏ anh ấy không đi xa mà rất mau quay về. Nhưng sự thật là Lâm Vân đi từ hôm qua tới hiện tại cũng không thấy về, chẳng lẽ anh ấy đã xảy ra chuyện gì?

Cam Dao nóng lòng như lửa đốt, cũng không nhìn thêm nữa, tranh thủ đóng cửa phòng lại, rồi tới công ty. Hiện tại nàng không giúp gì được, chỉ có thể cầu nguyện cho Lâm Vân an toàn.

...

- Đường tổng, cô có thể tìm biện pháp để cho tôi gặp Lâm tiên sinh không? Tôi tìm anh ấy thực sự có việc gấp.

Nguyễn Y có chút sốt ruột. Mất nhiều tinh lực như vậy, ngay cả gặp mặt Lâm Vân cũng không gặp được. Điều này làm cho nàng khó có thể tiếp nhận.

....

Đường Tử Yên thực sự không biết nói gì cho phải. Mình đến đây cũng chỉ mới hai ngày mà thôi, cũng không quen thuộc với Lâm Vân cho lắm, đi đâu mà tìm.

- Là như vậy, Đường tổng. Bởi vì Nguyễn Y tiểu thư muốn nhờ Lâm tiên sinh thiết kế cho cô ấy vài bộ quần áo. Nhưng có vẻ như Lâm tiên sinh có rất nhiều việc phải làm, không thể tới Yên Kinh được. Cho nên Nguyễn Y cố ý từ Yên Kinh chạy tới Phụng Tân để mời Lâm tiên sinh hỗ trợ. Bất quá, cô ấy lại sợ có chút đường đột, vì vậy mới lấy danh nghĩa của công ty để mở một show diễn ca nhạc. Vẫn là mong Đường tổng giúp chúng tôi liên lạc với Lâm tiên sinh. Chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích.

Phổ Hồng thấy thế, trực tiếp nói ra ý định đến Phụng Tân của Nguyễn Y.

Đến Phụng Tân quả thực là ý của Nguyễn Y. Cô ta thực sự ưa thích áo lót làm bằng 'Vân Tằm Miên'. Vừa xinh đẹp, lại vừa thoải mái.

Còn có một chút, đó là thái độ thờ ơ của vị Lâm tiên sinh này đối với cô ta. Người bình thường nghe được lời mời của cô ta, đã kích động như muốn điên rồi. Nhưng vị Lâm tiên sinh này, rõ ràng lại tỏ vẻ không kiên nhẫn. Thậm chí dứt khoát cúp điện thoại. Thái độ như vậy, nếu không phải cô ta đích thân tới Phụng Tân, phỏng chừng hẳn cũng đã quên luôn cô ta.

Đối với những người như vậy, Nguyễn Y rất muốn gặp mặt một lần.

“Chờ khi người nhìn thấy ta, xem người còn sắc mặt kiêu ngạo như vậy không.”

Nguyễn Y trầm nghĩ.

Mà ở Phụng Tân tổ chức biểu diễn ca nhạc, kỳ thực có một nguyên nhân chính, đó là cô ta muốn cho Lâm Vân biết, cô ta được công chúng hoan nghênh như thế nào. Còn nguyên nhân phụ mới là dùng buổi biểu diễn ca nhạc để buộc Lâm Vân phải thiết kế quần áo cho mình.

“Nguyên lai là như vậy”

Đường Tử Yên rút cuộc minh bạch vì sao Nguyễn Y muốn biểu diễn ca hát ở Phụng Tân như vậy. Trong nội tâm không biết nói gì với cô nàng Nguyễn Y này. Chỉ vì muốn mời người ta thiết kế vài bộ quần áo, mà phải tới tận Phụng Tân biểu diễn ca nhạc. Làm như vậy cũng quá trẻ con đi. Đường Tử Yên tuy cũng thích vẻ bên ngoài của áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' này. Nhưng nàng còn chưa có mặc qua, nên vẫn suy nghĩ mọi chuyện có chút khuyếch đại mà thôi.

- Nếu không như vậy đi, có tin tức của Lâm quản lý, tôi sẽ lập tức thông báo cho hai người. Vạn nhất Lâm quản lý vắng mặt nhiều ngày, chúng tôi cũng mong Nguyễn Y tiểu thư tới nhà máy trang phục của chúng tôi, tùy tiện chọn lựa kiểu áo lót mà mình thích.

Đường Tử Yên không có cách nào, chỉ có thể nói như vậy. Nàng không tin có thể trong vài ngày có thể tìm được Lâm Vân.

- Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy. Không quấy rầy Đường tổng nữa, chúng ta đi thôi.

Phổ Hồng nói xong đứng lên, nhìn thoáng qua Nguyễn Y. Nguyễn Y bất đắc dĩ, đành phải đi theo Phổ Hồng.

Hiện tại, cả sân rộng của tòa nhà Hợp Thành đã chật kín người. Không biết là ai tiết lộ tin tức Nguyễn Y tới đây, mà đã có vô số người giờ lên khẩu hiệu “Nguyễn Y, I Love You”, đứng ở sân rộng.

Nhiều người chen chúc khiến giao thông ở đoạn đường này bế tắc. Đang có mười vị cảnh sát giao thông loay hoay chỉ đạo

Thấy Nguyễn Y đi xuống, những fan này đều chen chúc xông tới. Do sân trước của tòa nhà Hợp Thành không lớn, nếu cứ chen chúc như vậy, rất có thể xảy ra tai nạn giẫm đạp vào nhau. Trong lòng của Phở Hồng kinh hãi, tranh thủ thời gian lùi về. Đường Tử Yên đã biết chuyện tình nghiêm trọng, vội vội vàng vàng dẫn Nguyễn Y đi xuống gara tầng hầm.

Lúc lên xe, Nguyễn Y và Phở Hồng mới thở phào nhẹ nhõm. Chiếc xe con chậm rãi đi ra sân rộng của tòa nhà Hợp Thành. Về sau đám đông mới từ từ tản đi. Vài vị cảnh sát giao thông lau mồ hôi trên trán, không thể không bội phục sức hấp dẫn của Nguyễn Y.

- Chị Hồng, chẳng lẽ cứ đi như vậy? Vạn nhất buổi biểu diễn của em đã xong, mà anh chàng Lâm Vân kia không có xuất hiện thì làm sao bây giờ?

Nguyễn Y không gặp được Lâm Vân, nên có vẻ không cam lòng.

- Y Y, lần này có thể là tay Lâm Vân kia thực sự không ở đó, vị Đường tổng kia hẳn là không lừa chúng ta.

Phở Hồng trả lời.

- Làm sao chị biết?

Nguyễn Y có chút kỳ quái nhìn Phở Hồng.

- Em không nhớ chị đã nói tối hôm qua Phụng Tân giới thiệu để bắt người sao? Lúc ấy em không để ý biểu hiện của cô gái tên Cam Dao kia

sao? Cô ta có chút phát run, hơn nữa còn đánh rơi cốc café xuống đất. Có thể thấy, cô gái tên Cam Dao này có quan hệ mật thiết với tay Lâm tiên sinh kia. Hơn nữa có vẻ như cô ta biết rõ người mà chính phủ đang muốn bắt là Lâm Vân.

Phổ Hồng phân tích cho Nguyễn Y nghe.

- A, nói như vậy, vị Lâm tiên sinh kia là tội phạm bị truy nã? Vậy phải làm sao bây giờ?

Nguyễn Y có chút sốt ruột. Tuy cô ta chưa từng gặp qua Lâm Vân, nhưng cô ta đã mất nhiều sức lực như vậy đi tới Phụng Tân tìm hãn giúp đỡ. Nếu hãn bị bắt đi, thì còn làm gì được nữa.

- Đây dù sao cũng chỉ là phán đoán của chị. Nếu quả thật hãn là tội phạm bị truy nã, chúng ta đừng nên tiếp xúc với hãn. Tuy Nguyễn gia của chúng ta không sợ phiền toái, nhưng nhiều một việc không bằng bớt một việc.

Phổ Hồng phân tích lợi và hại cho Nguyễn Y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 111: Là Lâm Vân Nào?

L

âm Viễn Chương nhận được tình báo này mà sợ ngây người. Hung thủ mà Lý gia hoài nghi giết Yamada và bốn người, có nhiều đặc điểm khá giống con của mình, mà tên của hắn cũng là Lâm Vân.

Lâm Viễn Chương đã nhìn bức ảnh chụp lấy được từ Lý gia rất nhiều lần. Ông ta cảm thấy người trên bức ảnh khá giống với đứa con bị điên đã mất tích kia của mình. Chỉ là người trên ảnh chụp thoát nhìn có tinh thần hơn Lâm Vân. Tuy nhìn không rõ lắm, nhưng trên người hắn phát ra một loại khí chất khó nói lên lời.

Nhưng đối với đứa con làm bại hoại gia đình kia, ông ta rất rõ ràng. Bộ dáng của nó luôn luôn chán chường, nó tuyệt đối sẽ không có loại khí chất này. Nhưng nếu như thực sự là nó?

- Hướng Đông, người lập tức đi tới tòa nhà Kim Thành, nơi Lâm Vân kia đi làm, điều tra xem thân phận của hắn.

Lâm Viễn Chương ra lệnh cho một trung niên thủ hạ.

- Vâng.

Người trung niên tên Hướng Đông đáp ứng rồi lập tức rời đi.

....

Mới chưa tới hai giờ, người trung niên kia đã trở về sơn trang Hoàn Hồ.

- Điều tra thế nào?

Không đợi Hường Đông báo cáo, Lâm Viễn Chương kích động hỏi trước. Nếu như Lâm Vân này quả thực là Lâm Vân con của ông ta, như vậy cũng thật khó tin. Tin tức Hồng Tường có một vị Lâm quản lý sáng chế ra áo lót làm bằng 'Vân Tằm Miên' khiến thị trường oanh động đã truyền khắp nơi. Không ai là không biết Hồng Tường Phụng Tân có một vị Lâm quản lý đầy bản lĩnh như vậy.

- Đã tra được, người kia quả thật tên là Lâm Vân, nhưng không tìm thấy CMND của hắn hay là hồ sơ lý lịch gì. Chỉ duy nhất có số điện thoại, nhưng theo số điện thoại này gọi đến thì lại tắt máy.

Hường Đông lập tức trả lời.

Nếu quả thực là Lâm Vân, con của ông ta, vậy thì nó lấy đâu ra bản lĩnh nghịch thiên như vậy? Chẳng lẽ nó có kỳ ngộ gì sao? Hay là có nguyên nhân khác trong đó? Nghĩ tới đây, Lâm Viễn Chương đột nhiên có chút hối hận vì đã mắc kế Lâm Vân. Người trong ảnh có diện mạo giống Lâm Vân, hơn nữa tên cũng là Lâm Vân, liệu có trùng hợp như vậy? Chỉ là khí chất trên người Lâm Vân trong ảnh chụp khác xa với Lâm Vân con mình. Khiến cho Lâm Viễn Chương rất khó hiểu.

Nếu quả thực là Lâm Vân con của ông ta, như vậy việc Lý gia phong tước Phụng Tân, mục đích rất rõ ràng, đó là đẩy Lâm Vân vào vòng nguy hiểm. Nghĩ tới đây, Lâm Viễn Chương rốt cuộc không chờ được, cầm lấy điện thoại gọi cho Lâm Lộ Trọng,

- Chuyện gì?

Lâm Lộ Trọng gần nhất có chút mệt mỏi. Cứ nghĩ tới tương lai của Lâm gia, ông ta lại lo lắng. Lần trước Lâm Viễn Chương đi tới bãi phỏng Tống gia cũng không kiếm được chỗ tốt gì, chỉ được mấy lời khách sáo suông mà thôi.

Lâm Viễn Chương không dám giấu diếm, liền kể lại tình báo bên này cho Lâm Lộ Trọng.

- Cái gì? Có chuyện như vậy, người...Ta sẽ lập tức trở về Phần Giang. Tiểu Khải lần trước bị cắt đứt chân tay, ta đoán có thể cũng là do người mà Lý gia đang tìm. Người đi hỏi Tiểu Khải xem, xem nó có ấn tượng gì không.

Lâm Lộ Trọng có chút thất vọng với đứa cháu này của mình. Đã sớm nói với nó, đi tìm Lâm Vân trở về. Nhưng rõ ràng đến tận bây giờ còn không thấy đâu.

Lâm Viễn Chương đương nhiên nghe ra vẻ thất vọng trong lời của Trọng thúc. Nhưng ông ta không phải là không có tìm, mà đã khắp nơi đi tìm, thậm chí còn đã tới hỏi vợ của nó là Hàn Vũ Tích. Nhưng đều không có chút tin tức gì của Lâm Vân. Ông ta từng hoài nghi Lâm Vân có phải là đã đi ra Phần Giang. Hiện tại có tin tức của Lâm Vân từ Phụng Tân truyền tới, ông ta cảm thấy Lâm Vân này rất có thể là con của mình.

Lâm Khải trên cơ bản đã khôi phục, nhưng chỉ có thể di chuyển trên xe lăn, tay chân là đừng mong hồi phục lại như cũ. Tuy Lâm gia đã liên lạc với một chuyên gia chỉnh hình nổi tiếng của nước Mỹ, nhưng vị chuyên gia này cũng không có nắm chắc có thể hồi phục lại khả năng đi lại của Lâm Khải.

Thấy phụ thân đến, Lâm Khải vội vàng muốn xuống giường, nhưng chỉ là chân tay không thể động đậy. Xem ra trong thời gian ngắn, Lâm Khải còn chưa thích ứng với việc mình đã tàn tật.

- Con không nên cử động. Cha đã giúp con liên lạc với bác sĩ nổi tiếng Smith bên nước Mỹ rồi. Ông ta là chuyên gia nổi tiếng nhất về khoa chỉnh hình. Phỏng chừng, hai tháng nữa ông ta sẽ tới Phần Giang. Hôm nay cha tới đây là chỉ muốn hỏi con mấy vấn đề.

Lâm Viễn Chương ngồi xuống một cái ghế.

- Con không có ấn tượng gì với kẻ đã ra tay đánh con sao? Con cần thận nghĩ lại xem, có phải là người quen không?

Lâm Viễn Chương lần nữa hỏi.

Mặc dù phụ thân đã hỏi vấn đề này vô số lần, Lâm Khải cũng nhiều lần nhớ lại, nhưng vẫn không biết phải trả lời như thế nào. Bởi vì y trông thấy chỉ là một người che mặt. Tuy đã từng hoài nghi kẻ đánh mình có phải là Lâm Vân, nhưng mỗi lần nghĩ như vậy lại chối bỏ.

Lâm Vân là một tên tâm thần, làm sao có thể lợi hại như vậy được? Còn có thân thủ tốt như vậy? Mà dù cảm thấy người kia rất giống Lâm Vân, y cũng không dám nói sự hoài nghi của mình. Một là ngay cả mình cũng không tin, hai là dù mình nói ra, chẳng lẽ có thể ở trên người tên điên kia tìm ra manh mối gì? Mà y cũng lo sợ một khi điều tra Lâm Vân, những việc làm xấu của y với vợ của Lâm Vân cũng bị tra ra.

Cho nên, Lâm Khải quyết định, đợi sau khi chữa khỏi chân tay, y sẽ đích thân điều tra thằng em điên kia. Còn bây giờ, thì nên giữ sự hoài nghi trong lòng.

Mỗi lần Lâm Viễn Chương hỏi Lâm Khải, Lâm Khải đều nói không có ấn tượng gì, không biết là ai làm. Lâm Viễn Chương cũng cho rằng Lâm Khải xác thực không biết. Dù sao bị một người bịt mặt đánh ngất đi, dù là ai, cũng khó mà nhận ra được. Tuy nhiên hôm nay Lâm Viễn Chương lại phát hiện ra sự bất đồng. Bởi vì hôm nay lúc ông ta hỏi, ông ta cố ý nhìn kỹ biểu lộ của Lâm Khải lúc nói chuyện. Biểu lộ của Lâm Khải quả thực có chút chần chừ. Nếu không chú ý sẽ không nhìn ra.

- Con có hoài nghi ai không? Chuyện này rất quan trọng với Lâm gia, con không nên giấu diếm.

Khẩu khí của Lâm Viễn Chương dần dần trở nên nghiêm túc, thậm chí là giống như ra lệnh.

- Con...con.

Lâm Khải nuốt nước bọt nói.

- Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ ngay cả cha mà con còn muốn giấu diếm sao? Hừ...

Lâm Viễn Chương nhìn biểu lộ của đứa con như vậy, càng thêm bất mãn, nhin không được hừ lạnh một tiếng.

- Con thấy người kia có điểm giống em năm Lâm Vân. Tuy nhiên con không có nhìn rõ, chỉ là hoài nghi mà thôi.

Lâm Khải khẽ cắn môi, trực tiếp nói ra sự hoài nghi của mình.

Lâm Viễn Chương chấn động, quả nhiên là Lâm Vân con của mình. Hiện tại ông ta đã khẳng định 90%. Hóa ra Lý gia đang muốn đối phó là con của mình. Không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới.

Đột nhiên Lâm Viễn Chương có chút kích động. Con của mình lại lợi hại như vậy? Rõ ràng có thể giết chết cao thủ Yamada của Lý gia. Còn một tay kéo cả công ty Hồng Tường đi lên từ bờ vực. Có thể tưởng tượng một khi áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' được đưa vào thị trường thế giới, Hồng Tường sẽ phất lên như thế nào.

Lâm Vân lợi hại như vậy sao? Rốt cuộc nó đã có kỳ ngộ gì? Hiện tại Lâm Viễn Chương chỉ có hối hận, vô cùng hối hận.

- Vì sao Lâm Vân muốn đánh con? Mau thành thật nói cho cha biết. Đừng mong giấu diếm, đằng nào cha cũng tra ra mà thôi.

Khẩu khí của Lâm Viễn Chương càng trở nên nghiêm nghị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 112: Oan Gia Ngõ Hẹp

V

ì sao Lâm Vân muốn đánh con? Mau thành thật nói cho cha biết. Đừng mong giấu diếm, đằng nào cha cũng tra ra mà thôi.

Khẩu khí của Lâm Viễn Chương càng trở nên nghiêm nghị.

Bị phụ thân trách vấn như vậy, Lâm Khải đột nhiên có chút hoảng hốt. Liên không dám giấu diếm, kể hết mọi chuyện. Kể cả chuyện mình tới nhà Lâm Vân để ve vãn Hàn Vũ Tích cũng nói ra. Còn chuyện Lâm Vân đùa giỡn Trần Nhạn, chỉ là mình vu khống, nhằm trả đũa Lâm Vân đã đập bể chiếc xe Lamborghini của mình.

Nhưng Lâm Khải không dám nói mình đã từng kê đơn thuốc để hại chết Lâm Vân ở bệnh viện. Nói ra chắc y sẽ bị đánh chết. Việc này nếu không nói ra, rất khó bị phát hiện. Vì từ đầu đến cuối đều là do y bày mưu, không có ai biết.

Vẻ mặt của Lâm Viễn Chương trở nên âm trầm. Đứa con này chắc chắn vẫn còn điều giấu diếm. Nhưng những lời nó vừa khai ra cũng đủ biết nó đã ăn hiếp Lâm Vân như thế nào. Thậm chí nó còn lừa gạt mình, lấy đi biệt thự ở sơn trang Tương Hồ mà mình đưa cho Lâm Vân. Mà một phần cũng là lỗi của mình, khi Lâm Vân mất tích không ra sức đi tìm. Khiến cho Lâm Khải nói hươu nói vượn cũng không sợ người đối chứng.

Giơ tay lên muốn tát Lâm Khải một cái, nhưng nhìn ánh mắt sợ hãi của nó khi núp ở xe lăn, ông ta lại bất đắc dĩ bỏ tay xuống. Hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, rốt cuộc mặc kệ tên nghịch tử này.

Lâm Lộ Trọng dùng tốc độ nhanh nhất trở về sơn trang Hoàn Hồ. Sau khi nghe xong Lâm Viễn Chương báo cáo, sắc mặt cũng trở nên thâm trầm. Hiện tại, ông ta quá thất vọng đối với đứa cháu đảm nhiệm gia chủ này rồi. Một việc liên quan tới con mình như vậy, mà chưa điều tra rõ ràng đã vội kết luận.

Cho dù Lâm Vân đùa giỡn chị dâu của nó, muốn đuổi nó đi ra ngoài, cũng phải điều tra rõ ràng chứ. Lâm Vân dù gì cũng là con của mình. Vậy mà chưa biết tốt xấu thế nào đã đuổi đứa con vốn bị bệnh của mình đi.

Lâm Vân dù hư hỏng, chẳng lẽ không thể quản thúc nó chặt hơn? Không chỉ nói đứa cháu Lâm Vân này, chính là người, Lâm Viễn Chương, lúc ở kinh thành có tốt hơn gì nó? Thậm chí còn hư hỏng hơn nó gấp vài lần.

Lâm Viễn Chương nhìn thấy sắc mặt của chú lúc trắng lúc xanh, trong lòng rất hoảng loạn.

Lâm Lộ Trọng thở dài, Lâm gia quả nhiên là xuống dốc. Một người tầm thường như Lâm Viễn Chương cũng có thể cho lên làm gia chủ của Lâm gia. Còn vài người anh em kia của Lâm Viễn Chương kia, không chừng còn không bằng Lâm Viễn Chương.

- Lập tức phái người tới Phụng Tân, một khi xác định Lâm Vân kia chính là con cháu của Lâm gia chúng ta, vô luận thế nào cũng không thể để nó rơi vào tay của Lý gia. Không, không cần phải xác minh, vô luận thế nào cũng không thể để Lý gia bắt được Lâm Vân kia. A, mang theo Dư Dụ tới đó.

Lâm Lộ Trọng nghiêm khắc ra lệnh cho Lâm Viễn Chương.

- Vâng.

Lâm Viễn Chương không dám nói thêm gì, trả lời xong lập tức rời đi an bài.

Dư Dụ cũng như Lý Nghĩa của Lý gia, một mực bảo vệ bên người của Lâm Lộ Trọng. Phụ thân của Dư Dụ là chiến hữu của Lâm Lộ Trọng. Ông ta đã hy sinh trên chiến trường vì bảo vệ Lâm Lộ Trọng. Vì thế, Dư Dụ và mẫu thân đều được Lâm Lộ Trọng đón về nhà, rất là quan tâm chiều chuộng cho tới khi Dư Dụ có thể độc lập. Về sau, do có tố chất thân thể tốt, Dư Dụ được tuyển vào quân khu học tập chiến đấu.

Vì để cho Dư Dụ có không gian phát huy tài năng, Lâm Lộ Trọng lại đưa Dư Dụ tới Đàm gia học tập ba năm. Sau khi trở về, Dư Dụ cũng không muốn đi tới nơi khác, mà luôn đi theo bảo vệ Lâm Lộ Trọng.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Viễn Chương, Lâm Lộ Trọng cau mày lại. Nếu Lâm Vân kia thực sự là Lâm Vân của Lâm gia, như vậy Lâm gia sẽ có người kế nghiệp. Tuy ở kinh thành, nhưng việc Phụng Tân xuất hiện 'Vân Tầm Miên', ông ta vẫn biết đến. Mà Lý gia ở Phụng Tân giới nghiêm chỉ vì bắt người Lâm Vân kia. Như vậy Lâm Vân kia rất có thể là hung thủ giết Yamda.

Một người có thể giết chết năm cao thủ của Lý gia, khẳng định không phải là một nhân vật tầm thường. Quan trọng nhất chính là, đến tận hiện tại Lý gia mới có thể điều tra ra hung thủ giết năm người kia. Có thể thấy, đầu óc của người này không tầm thường. Huống chi người này còn đã sản xuất ra sản phẩm 'Vân Tầm Miên' nghịch thiên như vậy. Phải nói hẳn là yêu nghiệt mới đúng.

“Tuy không biết Lâm Vân kia vì sao muốn ở lại Phụng Tân, nhưng nếu hẳn quả thật là con trai thứ năm của Viễn Chương”

Lâm Lộ Trọng lẩm bẩm nói

“Vậy thì Lâm gia có hy vọng. Mà không biết bản lãnh của nó là từ đâu tới?”

....

Lâm Vân một mực ngồi ở cái xưởng hoang này một ngày, trong bụng đã có chút đói. Hiện tại hẳn có chút hối hận vì đã chạy trốn. Mặc dù thương thế của mình chưa lành, nhưng nếu như liều mạng, vẫn có khả năng đánh bại nam tử gầy gò kia.

Mà mình vừa chạy trốn, như vậy lần sau gặp lại y thì đã thấp hơn y về khoản khí thế. Mất cơ hội lần này, lần sau dù có đánh bại y, thì những thủ hạ xung quanh của y cũng đâu có từ bỏ ý đồ. Chỉ mong khi gặp lại tên nam tử đó, y đang đi một mình, không có thuộc hạ đi theo. Lúc đó mình không cần phải e ngại.

Hiện tại vết thương của hẳn có thể coi là chồng chất. Lâm Vân hận không thể thét dài một tiếng, kêu lên một câu “Đến đây đi, cho dù ta bị thương, ta cũng có thể lấy mạng các người”

Lâm Vân tính toán trở về phòng trọ một chuyến để lấy cái ba lô và cái túi xách. Kỳ thực trong cái ba lô không có gì quan trọng, chủ yếu là bộ áo lót để trong túi xách mà hẳn làm tặng cho Hàn Vũ Tích mà thôi. Cái áo lót đó thuộc nhóm áo lót ‘Hoa sơn trà’, không có bán ở thị trường Phụng Tân. Cũng có thể nói, cả thế giới chỉ có một bộ như vậy. Hẳn muốn rời đi nơi này, để chuyên tâm tu luyện. Như vậy bộ áo lót kia nhất định phải đưa cho Hàn Vũ Tích. Hẳn làm như vậy để coi như đánh dấu chấm hết cho tình duyên thế tục.

- Rõ ràng có thể tìm tới nơi này, người thật không đơn giản.

Lâm Vân đột nhiên đứng lại, lạnh lùng nói.

- Người cũng không tồi. Rõ ràng có thể trốn xa được như vậy khi bị một chương của ta. Có phải người chính là người giết Yamada?

Tên nam tử gầy gò đánh nhau với Lâm Vân tối hôm qua kia không biết từ nơi nào xuất hiện.

- Chỉ có một mình người?

Lâm Vân cẩn thận nhìn xung quanh. Xác thực chỉ có một mình tên nam tử gầy gò này.

- Một mình ta là đủ. Tuy nhiên, hôm nay người sẽ không chạy thoát được. Ta tuyệt đối sẽ không cho người cơ hội chạy thoát. Vài cái tài vật của người, ta đã nhìn ra hết. Thật sự không biết tên Yamada kia vì sao chết trong tay của người. A, ta tên là Lý Nghĩa, là người của Lý gia ở kinh thành. Vạn nhất ta lỡ tay giết chết người, thì xuống âm phủ cũng có cái tên để báo cho Diêm Vương.

Khóe mắt của tên nam tử gầy hiện lên một tia coi thường.

Từ lúc rời núi tới nay, y còn chưa từng gặp qua đối thủ có thể đánh ngang tay. Nếu không phải lúc rời đi, anh cả Lý Hiếu Nghiệp nhiều lần dặn dò mình nên cẩn thận, còn cường điệu cái tên giết Yamada này không hề tầm thường. Thì tối hôm qua y đã không cần phải giữ lại thực lực khiến Lâm Vân có cơ hội chạy trốn.

- Làm sao người tìm được ta?

Lâm Vân vẫn bất động, không biểu lộ gì cả.

- Đừng nói nhảm nhiều, nếu sợ thì đi theo ta một chuyến.

Vẻ coi thường ở khóe mắt Lý Nghĩa càng thêm rõ ràng.

- Ai nói ta sợ?

Lâm Vân còn chưa dứt lời, đã tung liên hoàn cước về phía Lý Nghĩa. Đã Lý Nghĩa không muốn trả lời câu hỏi của mình, hỏi nữa cũng tốn công mà thôi.

Con mắt của Lý Nghĩa vốn không lớn, hiện tại nhìn thấy một cước nhanh như gió của Lâm Vân đánh tới, con mắt càng híp lại. Vạn chưởng lên bàn

tay, bổ về phía Lâm Vân.

Lại là chương đao, cảm nhận sự sắc bén của một chương này, Lâm Vân liền biết tối hôm qua tên Lý Nghĩa này chưa tung hết sức. Rõ ràng chưa tung hết thực lực đã khiến mình bị thương. Tên Lý Nghĩa này quả nhiên không đơn giản.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 113: Kết Cục Của Lý Nghĩa

C

hường đao mang theo vầng sáng ầm ầm, thẳng tắp bổ vào đầu của Lâm Vân. Phạm vi của một chưởng này không ngờ đã bao trùm toàn bộ cơ thể của Lâm Vân. Mắt thấy Lâm Vân không có chỗ để trốn, khóe miệng của Lý Nghĩa lộ ra sự vui vẻ. Bởi vì ngày hôm qua y đã chứng kiến thực lực của Lâm Vân.

Một chưởng toàn lực này của y. Tuy không nhất định có thể đánh chết Lâm Vân. Nhưng chắc chắn sẽ khiến Lâm Vân bị thương. Khi tìm được tung tích của Lâm Vân. Y không mang theo đồng bọn tới. Bởi vì y là người rất tự phụ. Y muốn chứng minh cho đại ca thấy, chỉ cần một mình mình, là có thể thoải mái bắt người này trở về.

Chân của Lâm Vân còn chưa đá tới Lý Nghĩa, đã bị chưởng đao của Lý Nghĩa đẩy sang một bên. Trong nội tâm Lâm Vân thầm khen tốc độ phản ứng của tay Lý Nghĩa này. Rất ít người có thể tránh được liên hoàn cước của mình. Mà tay Lý Nghĩa rõ ràng có thể dùng chưởng đao ngăn cản liên hoàn cước của mình, còn có thể thuận thế phản kích.

Một tiếng phốc vang lên. Chân của Lâm Vân trúng một chưởng đao. Đao phong cắt đứt quần, trực tiếp xâm nhập vào làn da, máu tươi lập tức chảy. Lý Nghĩa lạnh lùng cười, không biết cái tay Yamada kia bị giết như thế nào. Nhưng người thanh niên này cũng không có lợi hại như trong tưởng tượng.

Lý Nghĩa thấy Lâm Vân đã bị thương, đang muốn tiến tới bổ thêm một chưởng, lấy mạng của hắn. Đột nhiên y cảm thấy ở phần eo nóng lên, theo sau là một sự đau đớn kịch liệt truyền tới. Trong lòng kinh hãi, biết không

tốt. Vội vàng lui về phía sau nhìn xuống. Thì phát hiện phần eo của mình đã vô thanh vô tức xuất hiện một miệng vết thương dài 15cm. Máu tươi không ngừng phun ra.

Đồng tử của Lý Nghĩa co rút lại. Minh rõ ràng bị ám sát. Đây là công phu gì. Có thể giết người vô hình như vậy?

- Làm sao người làm được?

Vẻ mặt của Lý Nghĩa không cam lòng, nhìn chăm chăm vào Lâm Vân hỏi.

- Rất đơn giản đây là Tinh Dao phát ra từ chân nguyên...

Lâm Vân còn chưa dứt lời. Lý Nghĩa đã ngã xuống. Câu nói sau cùng lại là “Chân nguyên tụ đao? Truyền thuyết là có thật...”

Lâm Vân lập tức vận chuyển tinh lực còn sót lại để hồi phục miệng vết thương. Muốn dùng Tinh Dao thấp cấp nhất phải tới khi hình thành Tinh Hồn mới có thể dùng được. Hiện tại Lâm Vân kích phát toàn bộ lực lượng Tinh Vân mới có thể bắn ra một đao kia. Tuy một đao kia không bằng một phần mười Tinh Dao bình thường, nhưng bởi vì nó vô hình, nên rất khó đối phó.

Cho dù tạo thành Tinh Hồn, cũng chỉ có thể phóng ra nhiều nhất ba đao. Hơn nữa còn là Tinh Dao có lực sát thương nhỏ nhất. Hiện tại, ngay cả Tinh Hồn Lâm Vân còn chưa hình thành. Mà lực lượng Tinh Vân chỉ có hơn một nửa, cho nên một đao toàn lực kia, hiệu quả cũng kém cỏi nhất. Cái giá phải trả chính toàn thân cơ hồ muốn tê liệt, thậm chí sẽ ảnh hưởng rất lớn tới việc tu luyện về sau.

Nhưng Lâm Vân không thể không dùng cách này để giết Lý Nghĩa. Kỳ thực, một chương vừa rồi của Lý Nghĩa. Lâm Vân có thể tránh thoát. Tuy nhiên, để khiến Lý Nghĩa lơ là, hẳn vẫn liều mạng chịu đựng. Bởi vì hẳn chỉ

có một cơ hội duy nhất, nếu một cơ hội này bị Lý Nghĩa tránh thoát, kết cục của hắn chỉ có chữ chết mà thôi.

Từ lúc biết Lý Nghĩa muốn truy bắt mình. Lâm Vân liền quyết định phải giết cho bằng được cái tên nguy hiểm nhất này.

Nhưng khi thấy Lý Nghĩa rõ ràng che giấu thực lực. Lâm Vân liền biết cho dù hiện tại mình có đem hết toàn lực đi chẳng nữa, cũng không phải là đối thủ của y. Ngoại trừ kích phát toàn bộ lực lượng Tinh Vân phát ra Tinh Dao, mới có một phần thắng. Chẳng qua, nếu như một đao kia bị Lý Nghĩa tránh thoát. Lâm Vân chỉ có con đường chết.

Cũng may Lý Nghĩa quá coi rẻ Lâm Vân. Có lẽ tối hôm qua, y còn coi trọng Lâm Vân là một đối thủ. Nhưng hôm nay Lý Nghĩa đã không để Lâm Vân vào trong mắt. Lúc thấy chưởng đao của y lại đánh trúng vào chân của Lâm Vân, tính cảnh giác của Lý Nghĩa giảm xuống mức thấp nhất, nên bị Lâm Vân ám toán thành công.

Giết Lý Nghĩa. Lâm Vân có thể đoán ra được. Lý Nghĩa sở dĩ tìm được tung tích của mình, là do có quan hệ với một chưởng kia. Có lẽ y có thể căn cứ vào cảm giác mà một chưởng lưu lại để truy tìm mình. Quả nhiên là một cao thủ lợi hại.

Hiện tại. Lâm Vân chỉ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. Vết thương trên người càng ngày càng nặng thêm. Nếu cứ như vậy, không biết tới bao giờ mới có thể hình thành Tinh Hồn.

Cũng may, một đao cuối của Lý Nghĩa chỉ trúng bắp chân của mình, về sau mình chỉ cần chú ý một chút thì sẽ không bị phát hiện. Tuy nhiên, trước khi đi, phải khôi phục lại một ít khí lực. Chứ cứ như vậy mà chạy đi, cũng khó mà chạy xa được.

Nhưng tiếp tục ở chỗ này có chút mạo hiểm. Lâm Vân dấu thi thể của Lý Nghĩa đi, rồi lập tức rời đi nơi này. Hiện tại hắn muốn tìm một chỗ chữa

thương mà không bị ai phát hiện.

Nhưng do khí lực của hắn đã gần mất hết, không thể đi xa được. Mới đi được hơn 3km, đã cảm thấy toàn thân không còn lực. Một phần nguyên nhân cũng là do quá đói. Từ hôm qua tới giờ, hắn đã có cái gì lót vào bụng đâu.

Đi đến đoạn này đã gần tới bên ngoài khu công nghiệp. Người ở ven đường dần dần nhiều hơn. Lâm Vân muốn tìm cái gì ăn một ít. Sửa sang lại quần áo, ngoại trừ có một chút vết máu trên đùi ra, cơ bản không có gì khác lạ. Hơn nữa, hiện tại trời khá tối, chỉ có rải rác vài cái đèn trên đường, nên càng không lo có người chú ý.

Ở ven đường có một cái xe tải đậu trống trơn ở đấy. Lâm Vân thầm nghĩ, nếu mình ở ven đường chữa thương, rất dễ bị người khác phát hiện. Còn không bằng ngồi đằng sau xe tải, tu luyện một giờ là đủ. Nghĩ tới đây, thì cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Lâm Vân không dám chậm trễ, vội vàng trèo lên xe tải. Tới một góc thì ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển lực lượng Tinh Vân để chữa thương.

Linh khí ở chỗ này khá mỏng manh, cộng thêm trời đêm đầy mây, khiến thương thế của Lâm Vân khôi phục rất chậm. Một giờ sau, thương thế của hắn còn chưa chuyển biến tốt đẹp.

Mà mọi người bắt đầu đi ra ngoài ăn tối, nên ven đường ngày càng nhiều người hơn. Lâm Vân chỉ đành phải tiếp tục nấp ở đằng sau xe tải chữa thương. Nhưng một cơn chấn động đánh thức hắn. Không nghĩ tới hắn lại ngủ quên mất. Có lẽ do thân thể quá mệt mỏi, không còn một chút cảnh giác nào. Xe tải đi được bao lâu rồi hắn còn không biết.

Xem ra cái xe tải này đúng là đã khởi động, cũng không biết là đi nơi nào. Nhưng Lâm Vân minh bạch, cho dù xe tải đi tới đâu chẳng nữa. Chỉ cần tới chỗ có trạm kiểm tra, mình nhất định sẽ bị lộ tung tích. Ngủ một giấc, thế

lực hiện tại đã khôi phục được một ít. Cũng may tốc độ xe rất chậm, nên Lâm Vân không chút do dự nhảy xuống xe.

Ừ, là địa phương quen thuộc. Chỗ này chính là nơi mà mình gọi nhờ điện thoại trong một quán nhỏ để tìm phòng trọ. Không nghĩ tới, chiếc xe tải kia lại đi vào nội thành. Xem ra, phải nghĩ biện pháp đi về phòng trọ thôi.

Ngẩng đầu nhìn cái quán nhỏ lúc trước mình gọi nhờ điện thoại kia. Thấy chủ cửa hàng đang muốn đóng cửa. Lâm Vân vội vàng gọi một tiếng, mua vài chai nước và vài túi bánh mì.

Đã là hơn 11h đêm, trên đường khá vắng vẻ. Lâm Vân tìm một chỗ không có người ăn uống. Ăn xong mới cảm giác tốt hơn nhiều. Tuy nhiên, nên làm sao bây giờ? Mình đang muốn đi tới ngõ Hạnh Hoa một chuyến. Ngày mai xem ra phải cải trang một chút, chỉ cần không bị phát hiện, là có thể đi về lấy đồ đạc.

Tuy Phụng Tân đã bị giới nghiêm, nhưng Lâm Vân tin tưởng chỉ cần mình thực sự muốn đi đâu, giới nghiêm cũng không thể ngăn cản được mình. Trừ phi Phụng Tân đã bị vây kín, bằng không luôn có nơi để mình rời đi. May mà mình đã giết được tay khó chơi nhất là Lý Nghĩa.

Nếu như Lý Nghĩa tự phụ, một mình một người tới tìm mình, mà là tiếp tục truy lùng mình. Như vậy khả năng chạy trốn của mình rất thấp. Rõ ràng có thể dựa theo dấu vết của chương dao mà tra tung tích của mình. Sự phụ của tay Lý Nghĩa này khẳng định bất thường, về sau phải cẩn thận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 114: Hãy Để Em Học Làm Người Yêu Của Anh

S

ố điện thoại này của Lâm Vân, Hàn Vũ Tích đã gọi không biết bao nhiêu lần rồi, tuy nhiên mỗi lần đều mong mỗi điện thoại được kết nối, nhưng chưa hề được lấy một lần. Mỗi ngày trước khi đi ngủ, gọi điện cho số này đã thành thói quen của cô, bởi vì người quen biết Lâm Vân mà cô biết, bây giờ đã không còn ai biết được hắn đang ở nơi nào. Việc duy nhất cô có thể làm đó là mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, lại cầm máy lên gọi cho Lâm Vân mấy cuộc.

Dường như âm thanh đầu kia điện thoại vọng lại không phải là “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”, mà là giọng Lâm Vân nói chuyện, mấy tháng nay, chưa bao giờ gián đoạn.

Nhưng hôm nay Hàn Vũ Tích lại ngây ngẩn cả người, tay cầm điện thoại bắt đầu run lên, đầu dây bên kia không ngờ không còn là “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được” nữa, mà là tiếng chờ bắt máy. Không sai, thực sự là âm thanh chờ bắt máy, Lâm Vân, anh cuối cùng cũng mở máy rồi sao?

Điện thoại vẫn chưa kết nối, nước mắt Hàn Vũ Tích đã bắt đầu rơi xuống, đợi anh đợi đến khổ đau trong lòng, nhớ anh nhớ đến rã rời tâm can. Anh sẽ tha thứ cho em chứ? Em thực sự rất nhớ anh, rất muốn được nép vào lòng anh, một mình em thực sự rất mệt mỏi, anh biết không? Lâm Vân.

Tô Tịnh Như mỗi tuần nhiều nhất mở máy một lần, sau đó nhìn mấy phút rồi lại tắt máy đi. Pin điện thoại đã không còn nhiều, mỗi lần cô mở máy thì

đều mong chờ điện thoại của Lâm Vân sẽ đột nhiên gọi đến. Nhưng đã mấy tháng trôi qua rồi, pin điện thoại đã càng ngày càng hết dần, nhưng vẫn không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào.

Nhưng rất nhanh cô có thể ra ngoài tìm Lâm Vân rồi, Lâm Vân làm ra chuyện lớn như thế ở Phụng Tân, cách nhìn của cha đối với mình đã khác trước rất nhiều, lần này cha đi Phụng Tân đã quyết định cho mình đi cùng. Kỳ thật mấy ngày trước cha đã đồng ý cho mình cùng anh ấy đi Phụng Tân rồi, nhưng mấy ngày này người đến thăm hỏi cha thực sự quá nhiều.

Dựa theo suy nghĩ của Tô Tịnh Như, nếu cha lại đợi thêm hai ngày nữa, thì cô sẽ tự mình đi Phụng Tân. Cô hiện tại thực rất muốn gặp Lâm Vân, bị nhốt trong nhà mấy tháng rồi, mỗi ngày đều làm bạn với chiếc vòng cổ trên người Lâm Vân. Tuy trong mắt Lâm Vân mình có thể chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn được nữa, tuy cô cũng biết mình và Lâm Vân thật sự không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng vẫn không chế không nổi được suy nghĩ của mình về con người này.

Nhưng trước khi chưa xác nhận được chiếc vòng cổ này có phải là của người con gái khác hay không, Tô Tịnh Như vẫn không muốn đeo nó lên cổ mình. Mặc dù không rất muốn, rất muốn.

- Hầu ca, Hầu ca, đệ là Bát Giới, hôm nay tới động Bàn Tư đánh một trận...

Tối hôm nay Tô Tịnh Như vẫn tiếp tục mở máy chờ đợi, đúng lúc chuẩn bị tắt máy, thì chuông vang lên.

Rõ ràng không để ý đến tiếng chuông điện thoại, Tô Tịnh Như run rẩy ấn nút nghe. Lâm Vân cuối cùng anh cũng nhớ gọi điện cho em sao?

Điện thoại đã được kết nối, hai bên đều chìm trong trầm mặc.

- Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích và Tô Tịnh Như không ngờ đều nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một người phụ nữ, hơn nữa cũng tên là Lâm Vân.

- Cô là ai?

Giọng của Hàn Vũ Tích một lần nữa run lên, lẽ nào Lâm Vân đã kết hôn lần nữa rồi sao? Có phải anh ấy cho rằng mình đã ly hôn với anh ấy rồi? Lâm Vân, nhưng em đâu có ký tên. Em cũng đâu muốn rời xa anh...

- Tôi, tôi, tôi... Cô là ai?

Tô Tịnh Như chợt nghe thấy một người phụ nữ gọi bằng điện thoại của Lâm Vân, trong lòng cũng trở nên run rẩy như vậy. Liên tiếp nói ba chữ tôi, và không biết nên nói gì tiếp, mình là gì của Lâm Vân chứ? Rất hiển nhiên, người phụ nữ gọi bằng số điện thoại của Lâm Vân này hẳn là có quan hệ rất mật thiết với hắn.

- Tôi... tôi... tôi

Hàn Vũ Tích không ngờ cũng liên tục nói ba chữ “Tôi”, cũng không biết nói gì tiếp như thế, lẽ nào nói mình là vợ của anh ấy? Có lẽ Lâm Vân sớm đã cho rằng mình và anh ấy đã ly hôn rồi. Nếu người phụ nữ này là vợ mới cưới của Lâm Vân, vậy thì mình còn tư cách để nói là vợ của anh ấy sao?

Cuối cùng em đã mất anh rồi ư? Lâm Vân, nhưng thật sự em rất nhớ anh, nhớ mùi trên cơ thể anh, nhớ vòng tay của anh, nhớ cơm anh nấu, còn nhớ cả chiếc vòng cổ anh tặng cho em nữa... Hàn Vũ Tích bàn tay run rẩy, nước mắt lưng tròng.

- Có thể gọi Lâm Vân nghe điện thoại được không?

Giọng nói của Hàn Vũ Tích yếu ớt vô cùng, rõ ràng rất sợ Lâm Vân đến điện thoại của mình cũng không muốn nghe.

- Lâm Vân bây giờ không có ở đây, nhưng, cô rốt cuộc là ai thế?

Bàn tay mà Tô Tịnh Như cầm điện thoại vẫn run lên không ngừng, cô đột nhiên rất sợ, nhưng không biết sợ gì.

- Tôi, tôi là vợ của anh ấy...

Đối với Hàn Vũ Tích mà nói, thời gian mấy tháng đã là quá lâu rồi, mỗi ngày đều sống trong nhung nhớ và hối hận. Cô hối hận đã đánh Lâm Vân, hối hận vì đã cùng ly hôn với hắn, càng thêm hối hận chính là đã ném bỏ Tưởng Niệm.

Tuy nhiên bây giờ cô vẫn là vợ của hắn, chỉ ít trên giấy đồng ý ly hôn cô vẫn chưa ký tên, cô không muốn nói đã ly hôn với Lâm Vân, không biết tại sao, cô đột nhiên không muốn thua người phụ nữ cầm điện thoại của Lâm Vân này. Bất luận là cô ta đã kết hôn với Lâm Vân hay chưa, nhưng mình vẫn là vợ của anh ấy.

“Cạch cạch” điện thoại của Tô Tịnh Như rơi xuống giường, hắn đã kết hôn, quả nhiên hắn đã kết hôn rồi. Tất cả nhớ nhung đều trở thành ngấm hoa trong sương mù, tất cả chờ đợi đều trở thành mò trăng nơi đáy nước.

Hàn Vũ Tích tâm tình kích động rõ ràng không biết điện thoại của Tô Tịnh Như đã rơi xuống, chỉ ngây ngô cầm điện thoại, Lâm Vân quả nhiên không muốn nghe máy của mình, đầu dây bên kia truyền đến từng đợt tiếng ca mơ hồ:

Em thường một mình bàng hoàng

Cũng thường một mình lang thang

Em hi vọng anh có thể hồi tâm chuyển ý

Để lại yêu em như trước kia

Em biết anh sẽ không quên em

Sẽ không để em bay lượn một mình

Em vẫn lưu luyến trước cửa nhà anh

Hi vọng anh có thể nhìn em một lần

Hỡi người em yêu trong cuộc đời ơi!

Em tỉnh lại từ trong cơn mê

Bóng dáng anh vẫn như còn đó

Hỡi người em yêu, có thể yêu em thêm một lần nữa

Để em học làm người yêu của anh

Hỡi người em yêu trong cuộc đời ơi!

Xin đừng cự tuyệt cảm nhận rực lửa trong lòng em

Có thể yêu em thêm lần nữa?

Để em được làm người con gái hạnh phúc

.....

Cứ nghe cứ nghe Hàn Vũ Tích trở nên ngây dại “Có thể yêu em thêm một lần nữa, để em học làm người yêu của anh...” Cô ấy lẽ nào cũng thích bài hát này? Đây là bài hát mà gần đây mình thường mở ra nghe, không ngờ người phụ nữ ở cùng Lâm Vân này cũng thích nó. Nhưng, Lâm Vân đã quên mình rồi sao?

Tô Tịnh Như hồi lâu mới kịp phản ứng lại, cầm điện thoại lên, nhưng phát hiện chỉ còn một vạch pin, rất nhanh sẽ tắt máy, cô liền vội vàng cầm điện

thoại lên gọi:

- Cô còn đó không?

Hàn Vũ Tích phản ứng lại, vội nói:

- Tôi đây, anh ấy không có đấy sao? Nếu Lâm Vân có đấy, bảo anh ấy hãy nghe điện thoại nhé, tôi, tôi...

- Ôi, điện thoại sắp hết pin rồi, hay là chiều ngày mai chúng ta gặp nhau ở quán ăn Hồ Nam được không?

Tô Tịnh Như vội vàng nói ra ý muốn gặp Hàn Vũ Tích, nhưng lời còn chưa nói xong, thì điện thoại đã tắt.

Ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay, Tô Tịnh Như tự nhủ, đến cả địa chỉ cũng chưa kịp nói ra, thì làm sao mà gặp nhau được? trong điện thoại mình nói đến quán ăn Hồ Nam kia người phụ nữ này liệu có biết được không? Hơn nữa mình nói buổi chiều, cũng không nói là mấy giờ, thì làm sao mà gặp mặt đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 115: Hai Nữ Nhân

H

àn Vũ Tích ngơ ngác để điện thoại xuống. Có lẽ điện thoại thực sự không có điện, có lẽ Lâm Vân thực sự không muốn nghe điện thoại của mình. Điện thoại có thể không có điện, nhưng mình rõ ràng nghe thấy có tiếng ca nhạc truyền tới từ bên kia. Nói rõ cô ta là ở trong nhà. Trong nhà chẳng lẽ không có điện thoại cố định sao? Lâm Vân thực sự không muốn nói chuyện với mình sao?

Không được, mình nhất định phải gặp anh ấy một lần nữa, để nói lời xin lỗi với anh ấy. Nếu như anh ấy đã kết hôn với cô gái kia? Mình có nên chúc phúc cho anh ấy? Nhưng mình thực sự không muốn rời đi Lâm Vân, vậy thì cần gì gì phải nói những lời như vậy? Vì cái gì phải đợi tới khi mất đi mới biết là quý giá.

Nàng thà rằng vĩnh viễn chờ đợi anh ấy, cũng không muốn thấy một kết cục như vậy. Chờ đợi là còn có hy vọng. Nhưng khi đã biết sự thật, hy vọng còn lại liền lập tức bị nghiền nát.

Hàn Vũ Tích rõ ràng không lo lắng Tô Tĩnh Như còn chưa nói ra địa chỉ, nàng chỉ là vô ý thức nghĩ tới quán cơm Hồ Nam lần trước mình đi ăn với Lâm Vân kia. Chỗ kia nhất định là do Lâm Vân nói cho cô ta biết, bằng không cô ta làm sao có thể biết được.

Cả đêm này Hàn Vũ Tích ngủ không ngon giấc. Đến sáng hôm sau, nàng liền nhờ Mỹ Na xin nghỉ làm. Đối với việc Vũ Tích tỷ thường xuyên xin nghỉ. Mỹ Na cũng đã quen. Tuy nhiên, có chút kỳ lạ là Hàn Vũ Tích xin nghỉ nhiều như vậy. Nhưng cũng không thấy công ty có ý kiến gì.

Đến buổi trưa. Hàn Vũ Tích quyết định tới quán cơm Hồ Nam. Đi thẳng tới cái bàn lớn đã ngồi trước kia, ngồi xuống vị trí cũ của mình. Rồi nói với bồi bàn là đang đợi bạn. Sau đó ngồi ngơ ngác ở đó.

Người tới ăn cơm trưa dần dần nhiều hơn. Nhưng Hàn Vũ Tích ngồi một mình một cái bàn lớn, cũng không gọi thức ăn lên, chỉ lặng lặng ngồi chỗ đó. Bồi bàn muốn nói cái gì đó. Nhưng lại không tốt nói. Dù sao tới trước mặt của một mỹ nữ như vậy, rồi nói cô nếu không ăn cơm thì mời cô nhường chỗ cho người khác, quả thực là quá phá hư phong cảnh.

Đang lúc người bồi bàn lo lắng có nên đi lên hỏi một chút không, thì lại có thêm một cô gái tới, rồi trực tiếp tới ngồi đối diện với cô gái kia.

Tô Tĩnh Như nguyên bản suy nghĩ, mình còn chưa nói vị trí cụ thể. Nữ tử gọi điện thoại cho mình ngày hôm qua chắc hẳn còn chưa biết. Nhưng cô ta nói là vợ của Lâm Vân. Tô Tĩnh Như đột nhiên nghĩ. Lâm Vân có thể cũng đã từng dẫn cô ta tới quán ăn đó ăn hay không? Nên nàng quyết định đi tới thử xem. Nàng có chút hy vọng, khi mình tới đó sẽ không gặp phải một nữ nhân khác ngồi ở đó chờ mình.

Tuy bởi vì chuyện của Lâm Vân. Tô Tài Kiến đã quyết định ngày mai sẽ mang Tô Tĩnh Như tới Phụng Tân. Nhưng Tô Tĩnh Như vẫn còn bị cấm túc, muốn đi ra ngoài cũng không phải dễ dàng.

Cũng may thái độ của Tô Tài Kiến có chút chuyển biến, nên thoải mái để cho Ôn di trông nom Tô Tĩnh Như. Ôn di cho rằng chỉ còn một ngày nữa là Tô Tĩnh Như không bị cấm túc, cho nên không để ý tới Tô Tĩnh Như muốn đi dạo ở trong sân nhà. Thậm chí còn không ở bên cạnh nàng như ngày bình thường.

Nhưng thật không ngờ, cấm túc còn có một ngày. Tô Tĩnh Như đã bỏ đi. Đối lại là chuyện khác, có lẽ Tô Tĩnh Như sẽ không làm vậy. Nhưng nếu liên quan tới vợ của Lâm Vân, nàng rất muốn đi gặp cô ta một lần. Nàng

muốn dùng mỹ mạo ưu việt của mình để so bì với đối phương, hay là nguyên nhân gì khác. Tô Tĩnh Như cũng khôn rõ ràng. Chỉ là trong lòng của nàng rất muốn thấy vợ của Lâm Vân là người như thế nào.

Bồi bàn thấy bạn của cô gái kia đã tới, mới thờ phào một cái. Cuối cùng cũng chờ tới a. Tuy nhiên, quán ăn Hồ Nam của bọn họ cũng không phải là quán ăn đặc biệt gì. Cần gì phải chiếm cả một vị trí rồi chờ bạn tới trưa như chứ? Nhưng khi nhìn thấy Tô Tĩnh Như, y lại giật mình.

Mỹ mạo của cô gái mới tới này thật không thua kém gì cô gái ngồi chờ ở đây. Hai mỹ nhân như vậy lại đồng thời xuất hiện ở một quán ăn Hồ Nam nho nhỏ. Không chỉ là người bồi bàn, chính là những người ăn cơm trong này. Chỉ cần nhìn thấy hai nàng, con mắt đều không tự chủ được mà nhìn sang. Loại mỹ nữ như vậy, một người còn khó nhìn thấy, lần này rõ ràng lại thấy hai người.

Bồi bàn còn muốn nhìn thêm một chút, nhưng có khách hàng gọi món ăn, y thực sự không cam lòng rời đi. Theo đạo lý thông thường, kế tiếp chính là một anh chàng đẹp trai xuất hiện. Y thực sự muốn nhìn xem, là anh chàng đó đẹp trai như thế nào, mà có thể mời được hai mỹ nữ như vậy ăn cơm.

Trông thấy Tô Tĩnh Như đi tới. Hàn Vũ Tích đột nhiên sinh ra một cảm giác, cô gái này chính là cô gái nghe điện thoại hôm qua. Vì vậy nàng liền đứng lên. Nhưng trong lòng không khỏi buồn khổ. Ánh mắt của Lâm Vân quả thực là tốt, lại có thể tìm được một nữ tử mỹ mạo như vậy. Mặc dù có lẽ mình không kém cô ta. Nhưng trong nội tâm lại vẫn khó chịu.

Cô gái trước mắt này không đeo theo đồ trang sức gì. Nhưng vẻ đẹp cao quý trong lúc lơ đãng vẫn hiện ra. Mỗi cái giơ tay nhắc chân, phối hợp với dung nhan xinh đẹp và một cái váy dài màu xanh nhạt, khiến vẻ thanh tú của cô gái càng thêm nổi bật.

Trông thấy Hàn Vũ Tích đứng lên. Tô Tĩnh Như lập tức biết cô ta chính là chủ nhân của cái vòng cổ kia. Trong lòng cũng đồng dạng xuất hiện cảm giác buồn khổ. Là hâm mộ, ghen ghét, hay là khát vọng? Nàng không nói ra lời được giống như đủ loại hương vị không thoải mái trong sinh hoạt xen lẫn vào một chỗ.

Không nghĩ tới, vợ của Lâm Vân lại xinh đẹp như vậy. Khí chất thanh tú trời sinh trên người mình, rõ ràng có thể nhìn thấy càng khắc sâu hơn trên người của cô ta. Nguyên bản là đặc điểm khiến nàng tự hào. Nhưng ở trước mặt cô gái này, lại tái nhợt vô lực như vậy.

Đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy một cô gái không có bất cứ đồ trang sức nào trên người, không có trang điểm trên mặt. Nhưng vẻ đẹp của cô ta giống như một tiên nữ trên trời vậy. Tùy lúc có thể theo gió mà đi. Cô ta chỉ mặc một cái áo sơ mi màu vàng nhạt, và một cái quần dài bình thường, tóc dài để rất tự nhiên.

Đột nhiên Tô Tĩnh Như sinh ra cảm giác, mặc váy không phải là mình, mà là cô gái mỹ mạo trước mặt nay.

Nàng lại là vợ của Lâm Vân. Lâm Vân thật là may mắn. Vô luận đối mặt với nữ nhân nào. Tô Tĩnh Như tuyệt đối sẽ không có cảm giác mình không bằng người ta. Nhưng đối mặt với Hàn Vũ Tích, nàng rõ ràng cảm giác một sự vô lực ở sâu trong đáy lòng.

- Chào chị, em là Tô Tĩnh Như. Xin hỏi chị là Lâm...A, chị là người gọi điện thoại cho em hôm qua phải không?

Tô Tĩnh Như nguyên bản nghĩ rằng, phải ở chỗ này đợi tới bao giờ. Nếu không ai tới mình sẽ rời đi. Thật không ngờ mình vừa tới đã nhìn thấy cô ta. Có thể thấy, cô ta đã ở chỗ này chờ mình một lúc. Vốn muốn hỏi cô ta có phải là vợ của Lâm Vân hay không, nhưng lời vừa tới bên miệng lại đổi giọng.

Rất muốn ngồi ở chỗ cô ta đang ngồi. Nhưng lại không tiện mở miệng. Dù sao cũng là cô ta tới trước. Có thể đoán ra được, cô gái này hẳn là đã từng ngồi đây ăn cơm với Lâm Vân. Hơn nữa cũng ngồi ở vị trí của mình trước kia.

- Chào em, chị là Hàn Vũ Tích. Lâm Vân không tới sao?

Hàn Vũ Tích đợi một lúc, chỉ phát hiện có một mình Tô Tĩnh Như tới.

- Chị ngồi đi, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện sau.

Tô Tĩnh Như ngồi xuống.

Tô Tĩnh Như đưa thực đơn cho Hàn Vũ Tích nói:

- Chị gọi món ăn nhé. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện

Cầm lấy cái thực đơn. Hàn Vũ Tích chỉ đánh dấu một món ăn, liền đưa cho Tô Tĩnh Như, rồi nói:

- Chị đã chọn rồi. Em chọn đi.

“Canh cá tiêu?”

Tô Tĩnh Như nhận lấy thực đơn, rõ ràng trông thấy món Hàn Vũ Tích chọn là món “Canh cá tiêu”. Trong lòng không khỏi kinh ngạc. Nàng còn tưởng rằng, Hàn Vũ Tích giống như mình, không thích ăn cay, mà thích ăn những món ăn nhẹ. Khó trách, Lâm Vân yêu mến cô ta như vậy. Hai người đều thích ăn cay a.

- Canh chao ớt cay, gà xào xả ớt...

Tô Tĩnh Như cũng liên tiếp gọi những món ăn cay. Ngay cả bồi bàn đứng ở bên cạnh cũng kinh ngạc. Hai cô gái xinh đẹp này tới dùng cơm, rõ ràng

toàn chọn món ăn cay, không chọn món ăn nhẹ nào. Chẳng lẽ hiện tại các mỹ nữ đều thích ăn cay sao?

Thấy Tô Tĩnh Như cũng chọn món cay. Hàn Vũ Tích đồng dạng kinh ngạc. Nàng tự nhủ, khó trách Lâm Vân ở cùng với cô ta. Hai người đều thích ăn cay.

“Lâm Vân, kỳ thực em cũng có thể ăn cay. Tuy lúc trước em không thích ăn. Nhưng chỉ cần anh yêu mến. Em cũng có thể...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tưởng Niệm Của Chị

N

hìn cả ban toàn món ăn cay, tuy Hàn Vũ Tích và Tô Tĩnh Như đều chưa ăn cơm trưa, nhưng lại không có khẩu vị gì.

Nếu Lâm Vân ở đây thì thật là tốt. Anh ấy khẳng định thích ăn những món này. Hàn Vũ Tích nghĩ tới đây, không khỏi ngẩng đầu nhìn Tô Tĩnh Như, hỏi:

- Tô tiểu thư, xin hỏi vì sao Lâm Vân không tới?

- Chị thực sự là vợ của Lâm Vân sao?

Tô Tĩnh Như nhìn chăm chăm vào khuôn mặt như vẽ của Hàn Vũ Tích. Tuy làn da của mình không kém, nhưng vẫn có chút hâm mộ làn da của cô ta.

- Đúng vậy, tuy nhiên...

Hồng Tường không biết nói như thế nào. Tuy Lâm Vân đã ký trên giấy ly hôn, nhưng mình còn chưa ký tên. Nếu nói chuyện này ra, chẳng phải khiến cho cô gái trước mặt này xem thấp mình sao? Xem thấp thì xem thấp, mình vẫn không muốn rời Lâm Vân. Nàng đang muốn nói chuyện, Tô Tĩnh Như lại lấy ra một cái vòng cổ.

“Tưởng Niệm?”

Hàn Vũ Tích đột nhiên đứng lên, nhìn chăm chăm vào cái vòng cổ trong tay của Tô Tĩnh Như, toàn thân run rẩy. Một cốc nước bị nàng đựng vào, đổ ra

mặt bàn. Nước trong cốc dọc theo cái bàn chảy xuống mặt đất. Từng tiếng tí tách tí tách vang lên, nhưng Hàn Vũ Tích không cảm thấy được.

- Có thể cho chị xem cái vòng trong tay em một lát được không?

Tiếng nói của Hàn Vũ Tích run rẩy, tay cũng run rẩy.

Tô Tĩnh Như chứng kiến biểu lộ của Hàn Vũ Tích, ánh mắt liền buồn bã. Nàng biết mình suy đoán đã đúng. Vòng cổ này thực sự là của Hàn Vũ Tích. Một chiếc vòng xinh đẹp như vậy rõ ràng lại tên là Tưởng Niệm. Tuy trong lòng rất đau khổ, không muốn đưa, thậm chí còn hối hận vì đã lấy vòng cổ ra. Nhưng đối mặt với ánh mắt chờ đợi và thần sắc kích động của Hàn Vũ Tích, như muốn đoạt chiếc vòng trong tay của mình vậy. Tô Tĩnh Như vẫn là chậm rãi đưa cái vòng cổ cho cô ta, giống như chiếc vòng nặng tựa ngàn cân vậy.

Vòng cổ rời đi càng xa, lòng của nàng càng đau. Một sát na, khi Hàn Vũ Tích nhận lấy cái vòng, trái tim của Tô Tĩnh Như như muốn đình chỉ. Nàng hít một hơi thật sâu, mới phát hiện vòng cổ trong tay mình đã ở trong bàn tay run rẩy của Hàn Vũ Tích.

Quả nhiên, đây là Tưởng Niệm đã bị mình làm mất. Lần nữa vuốt ve Tưởng Niệm trong tay, hình ảnh của Lâm Vân đang điêu khắc những hạt vòng này lại xuất hiện trước mắt Hàn Vũ Tích.

Buổi tối hôm đó, buổi tối sinh nhật của mình hôm đó, anh ấy ở trước mặt mình, làm ra Tưởng Niệm. Trong cái ngày mà mình bước sang tuổi 24...

“Vũ Tích, chúc em sinh nhật vui vẻ! Cái vòng này là anh làm tặng em”. Giọng nói và nụ cười của Lâm Vân như trở lại trước mặt nàng. Chính là, vật còn nhưng người đã đi nơi nào?

- Vũ Tích, những năm nay thật vất vả cho em...

....

Tưởng Niệm lại ở trong tay mình, nhưng người mình muốn ôm lại không tại. Hàn Vũ Tích không nhìn được nữa, cầm vòng cổ lên vuốt ve, nước mắt đã rơi đầy mặt. Lâm Vân...

- Anh đừng đi...

Hai mắt mơ mơ hồ hồ nhìn thấy thân ảnh của Lâm Vân dần dần biến mất.

- Hàn Vũ Tích....

Tuy Tô Tĩnh Như trong lòng rất khổ sở, nhưng thấy thân thể của Hàn Vũ Tích có chút lung lay, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

- Chị làm sao vậy?

Lời nói của Tô Tĩnh Như kéo Hàn Vũ Tích ra khỏi suy tưởng.

- A, thực xin lỗi, em tìm được cái vòng này ở đâu? Là em nhặt được hay sao?

Hàn Vũ Tích đột nhiên suy nghĩ, có phải Tô Tĩnh Như đã nhặt được cái vòng này. Sau đó Lâm Vân tìm được cô ta, về sau liền cho cô ta luôn cái vòng Tưởng Niệm. Hay là Lâm Vân nhặt được, sau đó đưa cho cô ta?

Nhưng Tưởng Niệm là của mình, mình không thể cho người khác. Lâm Vân, cho dù cô gái trước mặt này là vợ mới của anh, em cũng không thể cho cô ấy. Tha thứ cho em vì đã không nghe lời anh lần này. Bởi vì đây là quà tặng anh đã cho em....

Hàn Vũ Tích cẩn thận nắm vòng Tưởng Niệm trong tay, có chút bối rối nhìn Tô Tĩnh Như. Nàng sợ cô gái xinh đẹp này sẽ lấy đi Tưởng Niệm trong tay mình.

- Lâm Vân...Là chồng của chị?

Tô Tĩnh Như nhìn Hàn Vũ Tích khẩn trương cầm vòng cổ như vậy, âm thầm thở dài. Quả nhiên mình nghĩ không sai. Chủ nhân của vòng cổ là cô gái này,, hơn nữa cô ấy còn yêu nó hơn tánh mạng.

- Anh ấy...

Hàn Vũ Tích thấy Tô Tĩnh Như không hỏi muốn vòng cổ, mà hỏi câu khác. Tuy rất muốn nói Lâm Vân là chồng của mình, nhưng lời đến bên miệng, lại không biết nói như thế nào. Vạn nhất nữ tử này là vợ mới của Lâm Vân, mình nói như vậy không phải làm Lâm Vân khó xử sao?

Nàng cảm thấy thiếu nợ Lâm Vân rất nhiều, rất là xin lỗi anh ấy. Nếu như nói Lâm Vân chưa ly hôn mình, chẳng phải là phá hỏng cảm tình giữa hai người bọn họ? Nàng có thể cảm giác, cô gái xinh đẹp này cũng rất yêu Lâm Vân. Mình đã hiểu lầm Lâm Vân vô số lần, hiện tại không thể để cho người khác cũng hiểu lầm anh ấy.

Nhưng cứ như vậy để cho Lâm Vân rời đi? Trái tim của Hàn Vũ Tích như muốn bị xé rách. Không...Mình không có vĩ đại như vậy, Lâm Vân là chồng của mình, vì sao mình không dám nói? Mà sự thực anh ấy vẫn là chồng của mình.

Thấy Hàn Vũ Tích muốn nói lại thôi, Tô Tĩnh Như lập tức suy đoán được một ít nguyên nhân trong đó. Trong lòng cười khổ, tuy ta rất muốn giống như cô suy nghĩ, nhưng mấy tháng rồi ta còn chưa gặp qua anh ấy một lần.

- Kỳ thực, Lâm Vân và em chỉ là bạn bè bình thường, chị không nên suy nghĩ nhiều quá. Anh ấy chỉ là nhân viên trong công ty của em mà thôi. Em...

Tô Tĩnh Như rất muốn nói quan hệ của mình với Lâm Vân không tầm thường. Nhưng sự thật Lâm Vân chỉ cứu mình một mạng, sau đó hai người

đi ra ngoài ăn một bữa cơm mà thôi.

“Chỉ là quan hệ bạn bè? Vì sao mình luôn luôn nhớ tới hân? Hân đã có một người vợ xinh đẹp như Hàn Vũ Tích, vì sao mình còn muốn nghĩ tới hân? Mình...”

- A, em...Em nói là thật? Em chưa có kết hôn với Lâm Vân?

Hàn Vũ Tích nghe thấy Tô Tĩnh Như nói như vậy, có chút ngây dại. Lâm Vân rõ ràng còn chưa có kết hôn. Trái tim nàng vui mừng như muốn nổ tung. Hân không thể lập tức chạy tới chỗ làm của Lâm Vân, không quan tâm tới cái gì, nhào vào lòng anh ấy. Nói cho anh ấy biết, mình rất nhớ anh ấy.

- Ngày đó, em và Lâm Vân cũng ăn cơm ở chỗ này. Đúng rồi, lúc gọi điện thoại em còn chưa nói là quán ăn Hồ Nam ở chỗ này, vì sao chị lại biết.

Tô Tĩnh Như đột nhiên nhớ tới Hàn Vũ Tích làm thế nào tìm được nhà ăn này.

- Bởi vì chị đã dẫn anh ấy tới chính quán ăn này ăn cơm.

Hàn Vũ Tích đột nhiên có chút kiêu ngạo. Nam nhân của nàng còn đang suy nghĩ nàng, nên mang người khác đi ăn cơm liền tới chỗ này. Tuy nhiên, vừa nghĩ tới Tô Tĩnh Như rất có thể cũng ngồi ở chỗ của mình đang ngồi, trong lòng của Hàn Vũ Tích có chút chua chua. Khó trách lúc cô ta mới tới cứ nhìn chăm chăm vào chỗ mình ngồi

- Chị dẫn anh ấy tới đây ăn cơm?

Tô Tĩnh Như âm thầm nghĩ, Hàn Vũ Tích không phải là nữ tử thích chủ động a. Vì sao lại nói là dẫn anh ấy tới, mà không phải là Lâm Vân dẫn cô ta tới.

- Ủ, lần đó chị còn hiểu lầm anh ấy là không hiểu chuyện...

Hàn Vũ Tích nói tới đây liền cúi đầu xuống. Thực xin lỗi, Lâm Vân.

- Anh ấy không hiểu chuyện? Chị Vũ Tích, chị biết gần nhất, chồng chị đã làm được những gì không?

Tô Tĩnh Như kinh ngạc nhìn Hàn Vũ Tích

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 117: Hiện Tại Chị Muốn Đi Tìm Anh Ấy

A

nh ấy làm sao?

Hàn Vũ Tích căng thẳng, chẳng lẽ Lâm Vân đã xảy ra chuyện gì? Sự kích động vừa rồi biến thành sự lo lắng.

Tô Tĩnh Như nhìn thần sắc khẩn trương của Hàn Vũ Tích, trong nội tâm âm thầm thở dài. Thật không ngờ cô gái này cũng hiểu Lâm Vân. Xem ra người hiểu Lâm Vân không chỉ có một mình mình. Mà mình hiểu hần, cũng chỉ là dựa vào trực giác. Hoặc là dựa vào thành tích của Lâm Vân làm được ở Phụng Tân, mới có trực giác về tài năng của hần.

Nhưng cô gái trước mắt này, nhất định là đã sống với Lâm Vân một thời gian dài, nên mới minh bạch Lâm Vân. Tô Tĩnh Như đột nhiên có chút hâm mộ Hàn Vũ Tích. Thậm chí muốn hỏi, vì sao cô ta có thể quen biết Lâm Vân.

- Chị nghe nói về áo lót 'Vân Tầm Miên' chưa?

Tô Tĩnh Như nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Tích hỏi.

- Chị biết, đó là sản phẩm của Hồng Tường Phụng Tân mới sản xuất. Nghe nói hiệu quả vô cùng nghịch thiên. Tuy nhiên chị lại không tin. Mặc dù hình thức của nó không tệ lắm, nhưng vừa nhìn vào giá cả của nó, là biết người đưa ra giá cả đó là một tay thương nhân hiểm độc. Cho dù chị có tiền, cũng sẽ không đi mua sản phẩm của tay đó.

Hàn Vũ Tích bị Tô Tĩnh Như dời đi chủ đề. Không chút do dự đưa ra quan điểm của mình về 'Vân Tầm Miên'.

- Xì.

Tô Tĩnh Như không nhin được, cười một tiếng. Âm thầm mắng đáng đời Lâm Vân. Đồ vật do tự tay hẩn sản xuất, lại bị lão bà gọi là đồ vật lừa tiền. Rõ ràng còn có một người chồng không quan tâm tới lão bà của mình như vậy.

Tuy nhiên, vì sao Hàn Vũ Tích không biết chồng mình đi nơi nào, chẳng lẽ bọn họ có mâu thuẫn? Lâm Vân cũng thật là nhẫn tâm, ở nhà có một người vợ xinh đẹp như vậy, còn cam lòng đi ra ngoài buôn ba.

- Làm sao vậy?

Hàn Vũ Tích thấy Tô Tĩnh Như chỉ cười một tiếng, lại không nói lời nào. Không khỏi nghi ngờ hỏi cô ta. Mà cô ta không nói chuyện của Lâm Vân, lôi áo lót 'Vân Tầm Miên' ra làm gì?

- Bởi vì em chính là chủ tịch của Hồng Tường, chị nói xem, em có nên cười không?

Tô Tĩnh Như đột nhiên cảm giác Hàn Vũ Tích không hạnh phúc hơn mình gì. Ít nhất cô ta còn không biết chồng mình ở nơi nào.

- A, thực xin lỗi, chị chỉ là...Mà em vừa nói gì?

Hàn Vũ Tích lập tức đứng lên, nàng cũng không ngu ngốc. Trong nháy mắt đã nghĩ tới một khả năng, Lâm Vân, chỉ có Lâm Vân mới có tài năng như vậy. Chẳng lẽ thực sự là Lâm Vân?

- Đúng vậy, Hồng Tường Phụng Tân chính là do Lâm Vân quản lý. Nói cách khác, bộ áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' mà chị hoài nghi kia chính là do

Lâm Vân làm ra. Chính anh ấy đã làm ra áo lót khiến nữ nhân trên toàn thế giới yêu mến. Hơn nữa, những hiệu quả của 'Vân Tầm Miên' trên quảng cáo cũng là sự thật. Bởi vì em đã mặc thử nó một lần.

Nói tới đây, Tô Tĩnh Như lại càng bội phục Lâm Vân, rõ ràng có thể làm ra được thứ như vậy, hẳn thật là giỏi.

Hàn Vũ Tích lần nữa sửng sờ. Thực sự là Lâm Vân làm. Anh ấy lại có thể làm ra được áo lót oanh động như vậy. Anh ấy đã nói qua anh ấy biết mọi thứ, mình biết rõ anh ấy nói thật. Không, tuy mình biết, chẳng lẽ mình không có chút hoài nghi nào sao? Chính là Lâm Vân thật sự cái gì cũng biết. Bởi vì ngay cả áo lót, anh ấy cũng có thể làm cho nó nổi tiếng.

“Em đã nói, từ nay về sau em sẽ không hoài nghi anh. Nhưng em lại hoài nghi 'Vân Tầm Miên'. Tuy nhiên, hiện tại em tin, bởi vì nó là do anh làm. Vô luận như thế nào, anh đều là chồng của em, em biết rõ anh có thể.”

“Anh ấy, có thể, mình biết rõ”

Nét mặt của Hàn Vũ Tích biểu lộ sự kiêu ngạo nhàn nhạt. Kết hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ không son phấn, làm cho người ta có cảm giác tự ti mặc cảm.

Tô Tĩnh Như chính đang tự hào vì mình có một được người quản lý như vậy, nhưng phát hiện ra sự kiêu ngạo thoáng qua trên mặt Hàn Vũ Tích, trong lòng lại đau xót. Một dạng chua xót khó nói thành lời trào dâng. Mình tự hào vì Lâm Vân giúp công ty kiếm được thanh danh và tài phú lớn như vậy. Mà Hàn Vũ Tích kiêu ngạo bởi vì Lâm Vân đơn giản là chồng của cô ấy.

Vì cái gì không cho ta gặp được anh ấy trước? Vì cái gì vợ của anh ấy lại xinh đẹp như vậy. Lần đầu tiên Tô Tĩnh Như có chút ghen ghét với cô gái khác. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trước kia.

Tuy nhiên khi cúi đầu nhìn trước ngực mình, tâm tình mới chút cân đối. Dù sao mình vẫn hơn Hàn Vũ Tích một thứ, mình có áo ngực do chính Lâm Vân thiết kế.

Hai người đều là nữ nhân tinh tế. Hàn Vũ Tích thấy Tô Tĩnh Như cúi đầu nhìn ngực của cô ấy, lập tức biết cô ấy nhất định đang mặc áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' do Lâm Vân làm ra. Trong nội tâm cũng có chút chua. Chính mình là vợ của anh ấy, cho dù anh ấy không muốn thừa nhận, nhưng người khác đều mặc áo lót do anh ấy làm ra, vì sao đến hiện tại mình còn không có.

Đợi lát nữa nhất định phải đi mua một bộ về. Tuy nhiên có thể mua được sao? Mình đã nhìn quảng cáo trên TV, với cái giá của nó, với sự hút hàng của nó, mình cũng không thể mua nổi. Nhìn chăm chăm vào ngực của Tô Tĩnh Như, nàng thật muốn cô ấy bán cái áo ngực đó cho mình. Tuy nhiên, nàng cũng biết đây là tuyệt đối không có khả năng. Không nói Tô Tĩnh Như khẳng định rất yêu mến cái áo lót này, hơn nữa Tô Tĩnh Như cũng có ý với Lâm Vân. Không được, hiện tại mình muốn đi Phụng Tân tìm Lâm Vân.

Tô Tĩnh Như thấy Hàn Vũ Tích nhìn chăm chăm vào ngực của mình, trong nội tâm không khỏi đắc ý lại có chút xấu hổ. Vì sao Hàn Vũ Tích lại có điểm giống với Lâm Vân trong lời kể của Di tỷ như vậy? Lúc ấy Di tỷ cũng nói Lâm Vân nhìn không chớp mắt vào bộ ngực của chị ấy. Chẳng lẽ là do gã chồng theo chồng ?

- A.

Hàn Vũ Tích nhận ra mình có chút thất thố, liền ngượng ngùng thu hồi ánh mắt. Rất là không có ý tứ nhìn thoáng qua Tô Tĩnh Như, rồi khẩn trương hỏi:

- Tĩnh Như, cái vòng cổ này là của chị, chị có thể lấy nó trở về không?

Hàn Vũ Tích quyết định, cho dù Tô Tĩnh Như không đồng ý, nàng cũng sẽ không trả lại cho Tô Tĩnh Như. Bởi vì nó vốn là vật của mình. Nàng không muốn lại mất Tướng Niệm. Vì khi nó mất đi, nàng mới biết nó trân quý như thế nào.

Tô Tĩnh Như đau xót trong lòng. Nhìn ánh mắt chờ mong của Hàn Vũ Tích, nàng biết cái vòng cổ mình thích nhất này, đã không còn thuộc về mình. Khi mình lục được cái vòng cổ này trong túi áo của Lâm Vân, nàng cũng cảm giác được một ngày nào đó, nó sẽ không còn ở bên cạnh mình. Mặc cho nàng rất yêu thích nó.

Thấy ánh mắt do dự và không muốn của Tô Tĩnh Như, trái tim của Hàn Vũ Tích lại xiết chặt. Chẳng lẽ, cái vòng này thực sự là do Lâm Vân đưa cho cô ấy? Nếu là như vậy, mình có lý do gì để lưu lại cái vòng này không?

- Kỳ thực, ngày đó sau khi em và Lâm Vân ăn cơm xong ở đây, bởi vì em có chút lạnh, Lâm Vân liền cởi áo khoác của anh ấy cho em mặc. Sau đó, lúc anh ấy tiễn em trở về, em đã quên trả lại áo khoác cho anh ấy. Còn cái vòng này chính là em lấy được từ trong cái áo khoác đó. Đây không phải là đồ vật của em, chị là vợ của Lâm Vân, đương nhiên chị có thể lấy về.

Tuy Tô Tĩnh Như phi thường muốn giữ lại cái vòng cổ. Nhưng nàng biết rõ, Hàn Vũ Tích lưu luyến cái vòng còn hơn mình nhiều. Thậm chí nó như trở thành một phần tính mạng của cô ấy vậy.

Hóa ra không phải Lâm Vân đưa chiếc vòng này cho Tô Tĩnh Như. Trong lòng Hàn Vũ Tích trở nên dễ dàng và vui mừng hơn. Tuy nhiên, lại nghĩ tới vì sao cái vòng cổ này lại ở trong tay của Lâm Vân?

Chẳng lẽ là do anh ấy nhặt được từ trong đồng rác? Không biết lúc anh nhặt cái vòng cổ này lên, anh có đau lòng không? Thực xin lỗi, Thực sự xin lỗi, từ nay về sau em vĩnh viễn sẽ không đánh mất Tướng Niệm một lần nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 118: Âm Toán

T

hấy Hàn Vũ Tích ngơ ngác cầm vòng cổ, trong mắt lúc thì xuất hiện tự trách, lúc thì xuất hiện đau khổ. Tô Tĩnh Như dù dần cũng đoán ra được quan hệ giữa Lâm Vân và vợ của hắn của chút kỳ quái. Mình chỉ mang theo một cái vòng cổ tới, nếu mang theo những thứ khác của Lâm Vân, không biết cô nàng Hàn Vũ Tích có muốn lấy luôn không? Nếu như cô ấy muốn, mình có thể không cho cô ấy sao? Dù sao Hàn Vũ Tích mới là vợ của Lâm Vân.

Nhìn Hàn Vũ Tích coi chiếc vòng như bảo bối như vậy, Tô Tĩnh Như liền biết, chiếc vòng này có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại trong tay của mình. Trong nội tâm có chút hối hận vì đã mang theo vòng cổ tới. Tuy nhiên, trong chớp mắt lại nghĩ, thứ này dù sao cũng không phải do Lâm Vân đưa cho mình. Cho dù mình yêu mến, cũng không thuộc về bản thân.

Nhưng không biết vì sao Hàn Vũ Tích lại gọi cái vòng là Tưởng Niệm. Mặc dù biết nếu hỏi Hàn Vũ Tích về vấn đề này, có chút không lễ phép. Nhưng Tô Tĩnh Như vẫn không nhịn được muốn hỏi. Tuy nhiên, nàng còn chưa mở miệng, Hàn Vũ Tích đã nói chuyện.

- Chị muốn đi Phụng Tân.

Hàn Vũ Tích nghĩ nửa ngày mới kiên quyết nói.

Nghe Hàn Vũ Tích nói như vậy, Tô Tĩnh Như lại chua xót. Cô ấy đã biết Lâm Vân ở đâu, muốn đi tìm chồng của cô ấy. Còn mình thì sao? Cũng đi theo sau sao? Nhưng mình là cái gì của hắn?

Nhưng nàng thực sự muốn gặp lại Lâm Vân, nên không áp chế được tâm sự, liền nói:

- Em cũng đi với chị tới Phụng Tân.

Tô Tĩnh Như đã đợi không kịp cùng phụ thân tới Phụng Tân. Bởi vì nàng không muốn đi muộn hơn Hàn Vũ Tích.

- Hiện tại chị muốn đi luôn, em cũng đi luôn sao?

Hàn Vũ Tích có chút kinh ngạc nhìn Tô Tĩnh Như. Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, cô nàng Tô Tĩnh Như này không chỉ đơn giản là có ý tứ với Lâm Vân.

- A, vậy thì em cũng đi luôn. Em đi với chị.

Tô Tĩnh Như thật không ngờ Hàn Vũ Tích nóng vội như vậy. Nàng còn chuẩn bị hẹn Hàn Vũ Tích ngày mai đi. Ít nhất cũng nên trở về nói với phụ thân một câu. Nhưng cô ấy đã muốn đi, thì mình cũng đành phải đi theo.

Nàng thực sự không muốn tối nay Hàn Vũ Tích một mình gặp Lâm Vân. Cho nên nàng không chút do dự đáp ứng.

- Hai giờ chiều sẽ có một chuyến máy bay. Chúng ta nên đi luôn, nếu không sẽ chậm chuyến bay.

Tô Tĩnh Như nhìn Hàn Vũ Tích còn đang kinh ngạc, vội vàng đổi chủ đề, nhưng khuôn mặt đã có chút đỏ.

Từ lúc hai mỹ nữ kia vào quán ăn, chỉ thấy bọn họ nói chuyện chưa tới một tiếng đồng hồ liền đi. Ngay cả thức ăn trên bàn cũng không thấy động. Khiến người bồi bàn có chút buồn bực.

....

Trải qua cả đêm tu luyện, Lâm Vân mới chỉ khôi phục được một nửa lực lượng Tinh Vân, dù cố thế nào đi chăng nữa cũng không thể tăng thêm. Thở dài một tiếng, hắn biết mình đã bị thương tới căn bản. Phải rời khỏi đây thôi, đi tìm một nơi có linh khí nhiều hơn.

Nghĩ tới mình bị Lý gia truy sát, hoảng sợ như chó nhà có tang, Lâm Vân liền đẩy một bụng cảm tức. Sau này vô luận như thế nào cũng phải lấy lại tràng diện. Hiện tại, hắn thầm nghĩ trở lại phòng trọ, cầm lấy đồ đạc rồi rời đi Phụng Tân.

Lâm Vân một mực đợi tới khi giờ tan tầm. Bởi giờ này người đi lại tương đối nhiều, trộn lẫn vào trong đó sẽ khiến người khác không chú ý. Lâm Vân mua một cái kính râm ở quầy hàng gần nhà ga tàu điện ngầm. Lại mua một cái quần thể thao, tìm nơi hẻo lánh mặc vào. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên bản bị thương ở chân, Lâm Vân lo lắng có người phát hiện ra, nên mới mua cái quần dài thể thao đó mặc vào. Làm như vậy, sẽ không bị chú ý, nhưng chỉ là mặc hai cái quần nên hơi nóng.

Quả nhiên, buổi trưa ở ga tàu điện ngầm có rất nhiều người đi lại. Lâm Vân đeo kính râm đứng ở chỗ chờ tàu điện ngầm cũng không khiến người khác chú ý. Người đeo kính râm như vậy rất là nhiều

Đột nhiên, Lâm Vân có cảm giác như bị rình mò. Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện dị thường gì. Trong lòng thầm nghĩ, không phải do mình quá lo lắng à? Nhưng nếu ở một nơi như vậy mà bị vây quanh, khả năng chạy trốn là rất nhỏ, thậm chí có thể nói là bằng zero.

Bởi vì thực lực của hắn hiện tại như thế nào, hắn là người biết rõ nhất. Tuy vẫn hơn xa người bình thường, nhưng chỉ cần xuất hiện một cao thủ như Lý Nghĩa, vậy thì hắn xong đời. Bất quá, loại người như Lý Nghĩa, chắc cũng không phải là nhiều.

Cam Dao? Lâm Vân rõ ràng trông thấy Cam Dao đứng ở cách hẵn không xa. Nàng đang cúi đầu, không ngừng ấn vào điện thoại, không biết nàng nhận tin hay làm gì. Hiện tại Lâm Vân không muốn đi sang bắt chuyện với Cam Dao. Ai biết trong lúc này có hay không người theo dõi mình.

Đột nhiên, một người nam tử mặc áo sơ mi màu đen từ bên cạnh xông tới, đoạt lấy cái túi xách đeo trên vai của Cam Dao, rồi định chạy trốn. Cam Dao lập tức phản ứng, biết y muốn ăn cướp, liền giữ chặt túi xách của mình lại. Lâm Vân thấy thế, cơ hồ không chút do dự, lập tức xông tới.

Người nam tử kia đột nhiên buông tay ra, dùng chân đạp vào Cam Dao. Cam Dao bởi vì đang dùng sức kéo, còn bị đạp một cước, thân thể không tự chủ được lùi lại đằng sau. Mắt thấy sắp ngã xuống ray tàu điện ngầm. Lâm Vân căn bản không kịp nghĩ nhiều, không quan tâm tới tên cướp kia, vội vàng chạy tới, kịp thời chụp được nửa người của Cam Dao, trước khi nàng rơi xuống đường ray.

Thanh âm ầm ầm vang lên, tàu điện ngầm đã đi tới. Đây là tàu điện ngầm số bảy, không dừng ở trạm này.

Lâm Vân bắt được Cam Dao, nhẹ nhàng thở ra. Liền đẩy nàng lùi lại ở vị trí an toàn. Lâm Vân đang muốn lui lại theo, đột nhiên có một cơn gió ập tới.

“Không tốt”

Lâm Vân lập tức biết mình bị ám toán, thậm chí tên ám toán kia còn muốn hại cả Cam Dao, phỏng chừng y đợi lúc mình cứu Cam Dao mới ra tay.

Bọn khốn kiếp này. Nếu mình tới muộn một chút, Cam Dao phải chết không nghi ngờ. Lâm Vân không kịp nghĩ nhiều, lực trước chưa hết, lực sau đã sinh. Xe lửa vừa tới nên tốc độ rất nhanh, Lâm Vân biết mình không còn cách nào để né tránh, không chút nghĩ ngợi bắt lấy cái chân đang muốn tập kích mình kia rồi vung mạnh.

Đôi chân này chính là của tên nam tử mặc áo sơ mi màu đen kia. Chân của y bị Lâm Vân bắt được rồi vung mạnh, khiến cả người y đều rơi xuống ray tàu trước cả Lâm Vân. Lâm Vân đồng thời cũng bị lực quán tính cực lớn kéo xuống đường ray tàu điện ngầm. Rầm rầm, tàu điện ngầm ngay lập tức đi qua chỗ đó, hai người thì không thấy bóng dáng.

Lúc Cam Dao được Lâm Vân đẩy tới chỗ an toàn, nàng liền biết hẳn là Lâm Vân. Bởi vì nàng vĩnh viễn sẽ không quên hương vị trên người của hắn. Trong giây lát đó , nàng quên mất chuyện mình bị mất túi xách, mà chỉ có niềm vui sướng khi gặp lại Lâm Vân. Nhưng về sau, nàng lại nhìn thấy Lâm Vân rơi xuống đường ray rồi tàu điện ngầm đi qua, Lâm Vân thì không thấy.

- Lâm Vân...

Cam Dao như xé rách cuống họng kêu lên, liền hôn mê tại chỗ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 119: Cô Gái Đuổi Theo Chiếc Xe Lửa

T

àu điện ngầm số 7 không dừng lại, mà tiếp tục dùng tốc độ cực nhanh đi qua. Người ta chỉ có thể thấy có vết máu loang lổ ở ray tàu điện ngầm. Cam Dao rất nhanh được người xung quanh cứu tỉnh. Khi tỉnh lại, Cam Dao ngơ ngác nhìn mọi người. Đợi khi một vài nhân viên bảo vệ ga tàu điện ngầm đi tới, nàng mới nhớ tới chuyện xảy ra vừa rồi.

- Lâm Vân.

Cam Dao nhìn vết máu loang lổ ở đường ray, đột nhiên nổi điên chạy xuống đường ray. Rồi dọc theo vết máu, điên cuồng chạy.

Không ai nghĩ tới cô gái vừa mới hôn mê, khi tỉnh dậy lại làm ra hành động như vậy. Đợi khi mọi người kịp phản ứng, Cam Dao đã chạy đi được rất xa.

Tàu điện ngầm số 6 bị loa phát thanh thông báo dừng khẩn cấp ở một sân ga. Nhân viên công tác lập tức dọc theo bên ngoài tàu điện ngầm, đuổi theo cô gái như nổi điên nhảy xuống đường ray kia.

Cam Dao chạy tới khi toàn thân vô lực, hai chân như nhũn ra. Nhưng nhìn thấy vết máu loang lổ kia, nàng vẫn cố gắng chạy theo. Nàng chỉ là nghĩ Lâm Vân đang ở phía trước. Chỉ cần mình đuổi tới là có thể thấy Lâm Vân. Nhưng vì sao Lâm Vân phải ở phía trước, nàng một mực không muốn suy nghĩ tới.

Tàu điện ngầm số 7 đã sớm không thấy tung tích. Khi Cam Dao đuổi tới ngoài phạm vi nhà ga, vết máu trên ray tàu điện ngầm càng ngày càng

hiều. Cam Dao lúc này mới phản ứng tới. Vì sao mình phải đuổi theo Lâm Vân?

- Lâm Vân...

Cam Dao thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Đột nhiên nghĩ tới Lâm Vân còn ở đáy tàu điện ngầm, lại lần nữa nổi điên chạy về phía trước. Giống như nếu bản thân chạy chậm một chút, sẽ không đuổi kịp được tàu điện ngầm phía trước vậy.

Nước mắt đã rơi đầy mặt. Cam Dao không biết lấy đâu ra sức lực có thể trèo chống nòng tiếp tục đuổi theo. Một tiếng oành vang lên. Trong nháy mắt, mưa to đã trút xuống, vết máu mờ hồ trên đường ray nhanh chóng bị mưa xối đi. Chỉ còn lại vài vết. Nhưng Cam Dao vẫn y nguyên không biết mệt mỏi đuổi theo.

Vài nhân viên công tác chạy đằng sau đã mở dù che mưa chạy tới, muốn ngăn cản Cam Dao tiếp tục chạy trên đường ray.

Đoạn đường ray xe lửa của nhà ga tàu điện ngầm Tân Hợp này được xây trên mặt đường, hai bên có lan can cách ly. Những lan can này bởi tồn tại thời gian lâu nên cứ cách một đoạn lại có một chỗ bị hỏng. Tuy đã được sửa chữa, nhưng do đoạn đường ray này quá dài, nhất thời không thay đổi hết. Vì vậy nhân viên bảo vệ nhà ga từ lan can cách ly đi vào đường ray cũng không khó khăn.

...

Đường Tử Yên vừa mới đi tới tuyến tàu điện ngầm số 6 thì phát hiện một màn này. Bóng lưng của Cam Dao tuy mờ hồ, nhưng Đường Tử Yên vẫn nhận ra là cô ấy. Trong lòng nàng cả kinh, không biết Cam Dao xảy ra chuyện gì. Nhưng vừa nghe người xung quanh thảo luận. Đường Tử Yên mới rõ. Người nam nhân bị tàu điện ngầm cuốn đi kia là Lâm Vân. Mà Cam Dao chạy xuống đường ray nhất định là vì đi tìm Lâm Vân.

Đã rõ câu chuyện, trong nội tâm của Đường Tử Yên liền lo lắng như lửa đốt. Cho dù là Cam Dao hay Lâm Vân, nàng đều không muốn thấy hai người xảy ra chuyện. Hiện tại Cam Dao lại dám mạo hiểm chạy trên đường ray tàu điện ngầm như vậy. Đang lúc nàng muốn đi tìm sự giúp đỡ, thì điện thoại của nàng vang lên. Bây giờ không phải là thời điểm nghe, nhưng khi Đường Tử Yên vừa mới ấn nút không nghe, thì trong nháy mắt, điện thoại lại vang lên.

- Chị Tử Yên. Em là Tĩnh Như đây, em sắp tới Phụng Tân rồi.

Nghe thấy là Tĩnh Như. Đường Tử Yên đành phải kể đơn giản chuyện xảy ra ở đây cho cô ấy biết. Hơn nữa còn nói cho cô ấy địa chỉ là nhà ga tàu điện ngầm Tân Hợp. Sau đó lập tức cúp điện thoại đuổi theo Cam Dao.

- Làm sao vậy? Tĩnh Như?

Lúc Hàn Vũ Tích và Tô Tĩnh Như chạy tới công ty thì lại không thấy Đường Tử Yên và Lâm Vân ở đó. Tô Tĩnh Như gọi điện cho Đường Tử Yên, thì mới biết được câu chuyện. Hàn Vũ Tích thấy Tô Tĩnh Như để điện thoại xuống, biểu hiện trên mặt có chút kỳ quái, vội vàng hỏi. Hai người cùng đi máy bay hơn một tiếng đồng hồ, quan hệ đã thân thiết hơn lúc trước.

- Chúng ta đi tới cửa nhà ga tàu điện ngầm nhìn xem.

Tô Tĩnh Như kể lại câu chuyện rồi nói.

Tô Tĩnh Như và Hàn Vũ Tích rất nhanh đi tới nhà ga rồi hỏi rõ ràng chuyện tình. Sau đó hai người vội vội vàng vàng đuổi theo. Quả nhiên dọc theo đường ray, có vài nhân viên bảo vệ đang ở phía trước. Còn nhìn thấy Đường Tử Yên ở đó.

Mưa đã nhỏ đi rất nhiều. Tô Tĩnh Như và Hàn Vũ Tích rất nhanh chạy đến chỗ Đường Tử Yên.

- Chị Tử Yên, mọi việc sao rồi?

Tô Tĩnh Như trông thấy vẻ mặt tái nhợt của Đường Tử Yên, dưới chân đã dính đầy bùn.

- Cam Dao, Cam Dao. Cô ấy đang chạy theo tàu điện ngầm, chị đang muốn đuổi theo đưa cô ấy về.

Thở gấp một hơi, Đường Tử Yên mới nói.

- Cam Dao vì cái gì muốn đuổi theo tàu điện ngầm?

Tô Tĩnh Như biết cô gái Cam Dao này. Lúc trước hai người đã gặp qua một lần.

- Lâm Vân rơi xuống đường ray, rồi bị tàu điện ngầm cuốn đi. Cam Dao vì quá lo lắng, nên chưa suy nghĩ gì đã nhảy xuống đường ray đuổi theo. Khi chị biết chuyện này, liền chạy tới đây. Muốn đưa cô ấy trở về...

Đường Tử Yên còn chưa hết lời. Hàn Vũ Tích đã ngã xuống đất, ngất đi. Sắc mặt của Tô Tĩnh Như cũng trắng bệnh, cả người lung lay.

- Hai người bị sao vậy?

Đường Tử Yên thật sự sốt ruột. Trên đường ray thì đang có một người chạy như điên, bên này thì có một té xỉu, một tinh thần hốt hoảng. Hôm nay là ngày gì mà xảy ra lắm chuyện như vậy?

Bất quá, Đường Tử Yên còn chưa gọi tỉnh Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích đột nhiên tỉnh dậy. Không nói một lời, từ một đoạn lan can bị hỏng chạy vào đường ray, rồi giống như Cam Dao chạy như điên về phía trước.

- Này...

Đường Tử Yên kinh ngạc, mắt thấy còn chưa đuổi kịp Cam Dao, lại có thêm một người nữa.

- Tĩnh Như, chúng ta tranh thủ thời gian bắt lấy cô ta. Cô ta bị làm sao vậy?

Nhưng Tô Tĩnh Như đã chạy theo trước khi Đường Tử Yên bảo. Xem thần thái và kiểu chạy của Tĩnh Như, hình như không phải là đuổi theo kéo lại cô gái xinh đẹp kia, mà là cũng đuổi theo tàu điện ngầm vậy.

- Các người rốt cuộc làm sao vậy?

Đường Tử Yên quả thực muốn khóc lên, không dám nghĩ nhiều, cũng chạy theo sau Tô Tĩnh Như.

Hàn Vũ Tích nghe Đường Tử Yên nói rằng Lâm Vân rơi xuống đường ray, bị xe lửa cuốn đi, trước mắt đã tối sầm lại, cả thế giới như muốn cách nàng mà đi. Trong chớp mắt tỉnh lại, không chút do dự, liền lập tức đuổi theo.

Mưa lại bắt đầu lớn. Hàn Vũ Tích đã khóc đầy mặt, vô ý thức mà chạy trên đường ray. Nàng không biết nên làm thế nào, nàng chỉ biết tàu điện ngầm cuốn đi Lâm Vân, nàng thầm nghĩ muốn thấy Lâm Vân mà thôi.

Ray tàu bị nước mưa thấm ướt, rất là trơn trượt. Hàn Vũ Tích không ngừng ngã xuống, không ngừng đứng lên.

“Không, tuyệt đối không. Lâm Vân sẽ không có chuyện gì. Anh ấy là người bản lĩnh như vậy. Lâm Vân, anh ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì. Em còn chưa nói lời xin lỗi với anh. Em còn chưa cùng anh làm chuyện phu thê. Anh phải chờ em, Lâm Vân. em lập tức tới bên anh. Anh chờ em. Em sẽ không làm anh thương tâm nữa, không bao giờ.”

Hàn Vũ Tích không biết ray tàu cuối cùng ở đâu, chỉ biết không ngừng chạy. Tóc của nàng đã rối bù không chịu nổi, đôi dép dưới chân cùng đã sớm không thấy. Hai bàn chân trắng nõn bị gạch đá cắt phải, máu tươi chảy đầm đìa. Nhưng nàng không có cảm giác đau đớn gì. chỉ có không ngừng run rẩy.

Nàng đang sợ hãi, sợ hãi mình sẽ không còn gặp lại Lâm Vân nữa. Sợ hãi không biết chiếc tàu điện ngầm này sẽ đi về đâu. Đột nhiên phía trước xuất hiện một vũng máu lớn, khiến Hàn Vũ Tích cơ hồ hít thở không thông:

- Không...

“Lâm Vân, đừng ly khai em, đừng!”

Hàn Vũ Tích hé miệng muốn gọi tên Lâm Vân. Nhưng cái gì cũng không kêu được, chỉ phát ra vài tiếng khàn khàn ở cổ. Nàng rõ ràng im lặng.

Nhưng trong nội tâm càng thêm điên cuồng gọi.

“Em nói rồi, cho dù anh có ở chân trời góc bể, em cũng phải tìm được anh. Anh đi tới đâu em đều muốn theo anh đi chỗ đó. Anh không thể vứt bỏ em lại. Từ này về sau em sẽ tin tưởng anh. Để cho em gặp lại anh nhé.”

Nước mắt đã bao phủ khuôn mặt và tầm mắt của Hàn Vũ Tích.

“Lâm Vân, anh thật nhẫn tâm.”

Hiện tại Cam Dao như một người điên. Chỉ có một chân là còn đeo dép, chân còn lại đã bị đá vụn cắt chảy máu đầm đìa.

“Lâm Vân, thực xin lỗi, là em liên lụy tới anh. Em thực sự không nên kéo lại cái túi xách kia. Em muốn cứu anh trở về. Vô luận như thế nào, em muốn cứu anh trở về.”

Suy nghĩ của Cam Dao đã trở nên hỗn loạn, nàng đã rơi vào tình trạng kiệt sức, thực sự chạy không nổi nữa. Phía trước rất xa chỉ là một mảnh mưa bụi mênh mông, sớm không nhìn thấy bóng dáng của tàu điện ngầm.

- Lâm Vân...

Cam Dao ngã bổ nhào xuống đường ray, trên người có không biết bao nhiêu vết thương.

“Cho dù chạy không được, em cũng muốn bò đi, cứu anh trở về.”

Nhân viên bảo vệ nhà aa cũng thở hồng hộc mới đuổi kịp Cam Dao, đi tới phía trước ngăn cản Cam Dao đang muốn bò tiếp.

- Van cầu các người tránh ra, tôi muốn đi cứu anh ấy, van cầu các người...

Tư tưởng của Cam Dao đã trở nên hỗn loạn, chỉ là không ngừng bảo nhân viên bảo vệ tránh ra. Nàng cho dù bò cũng muốn bò đuổi theo Lâm Vân.

Quần áo của Cam Dao đã bị rách nát không chịu nổi. Cùng với bùn đất và máu tươi dính vào nhau khiến người ta nhìn thấy mà giật cả mình. Nhưng Cam Dao giống như không hề cảm thấy đau đớn, mà như cũ van cầu những nhân viên bảo vệ này để cho nàng tiếp tục đuổi theo.

Một người trung niên nhìn Cam Dao như vậy cũng rất đau lòng, vội vàng cởi cái áo trên người, khoát lên người Cam Dao. Cô gái này cũng chỉ bằng tuổi con gái mình thôi, không biết người bị rơi xuống đường ray có quan hệ gì với nàng, lại khiến cho cô nàng khổ sở như vậy.

Tô Tĩnh Như chạy chậm nhất. Đường Tử Yên rất nhanh đuổi kịp nàng. Thấy cô ấy ngã xuống đường ray, liền tranh thủ vịn cô ấy lên, dìu ra ngoài phạm vi đường ray.

- Lâm Vân...

Tô Tĩnh Như ôm thật chặt Đường Tử Yên, nước mắt rơi như mưa.

Hàn Vũ Tích chạy tới nơi Cam Dao ngã xuống, toàn thân cứng như nhũn ra, một chút khí lực cũng không có. Đến đoạn này nàng cũng bị trượt chân ngã xuống.

Hàn Vũ Tích hai mắt vô thần nhìn Cam Dao, chỉ là vô ý thức hỏi:

- Lâm Vân?

Thanh âm khàn khàn, làm người ta không nghe rõ nàng đang nói gì. chỉ loáng thoáng đoán ra.

Cam Dao bị những lời này bừng tỉnh, ánh mắt dần dần trở về tiêu cự. Nàng liếc nhìn Hàn Vũ Tích, đột nhiên thanh tỉnh nói:

- Chị chính là người vợ mà Lâm Vân đã nói. Vũ Tích?

- Vợ?

Hàn Vũ Tích cũng vì những lời Cam Dao mà hồi phục một ít tinh thần.

- Lâm Vân nói chị là vợ của anh ấy? Anh ấy đâu rồi?

Hàn Vũ Tích đột nhiên kích động, rõ ràng lại có thể nói chuyện. Nhưng trong nháy mắt, lại nhớ tới có thể sẽ không còn gặp lại Lâm Vân nữa...nước mắt liên chảy không ngừng, hòa cùng với nước mưa rơi xuống đường ray.

- Anh ấy nói mình là vợ của anh ấy? Lâm Vân, em thực sự rất nhớ anh...

Hàn Vũ Tích lầm bầm nói, rốt cuộc không kiên trì được nữa, ngã xuống đường ray. bất tỉnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 120: Nguyễn Y Bị Chụp Ảnh Trộm

L

úc Lâm Vân vừa mới đẩy Cam Dao tới vị trí an toàn, cảm giác đằng sau có gió thổi tới, liền biết là bị ám toán. Hắn không chút do dự, bắt lấy chân của kẻ ám toán rồi vung mạnh xuống dưới. Bởi do quán tính bản thân cũng bị rơi xuống đường ray, mà đúng lúc này, xe điện ngầm đã lao nhanh tới.

Tàu điện ngầm lao lên rất nhanh, nếu như trước kia, tốc độ đó không là gì với Lâm Vân, nhưng hiện tại tốc độ đó thực sự là nhanh. Tuy nhiên, Lâm Vân đã có vô số kinh nghiệm ứng đối của kiếp trước, nên cũng không sợ hãi. Trong một sát na tàu điện ngầm cuốn lấy Lâm Vân, Lâm Vân liền chui xuống đáy tàu, dán thân thể vào một chỗ an toàn. Đồng thời bắt lấy lấy cái tên ám toán mình kia. Toàn bộ chỉ phát sinh trong nháy mắt. Nếu chậm một chút sẽ bị nghiền nát bởi tàu điện ngầm.

Lúc tàu điện ngầm đi tới, cái tên khốn kiếp bị Lâm Vân chụp được chân kia đã chết không thể chết hơn. Chỉ là Lâm Vân không có buông tay. Hắn muốn tạo ra hiện trường giả là bản thân đã bị đè chết. Lúc hắn trốn ở đáy tàu liền biết kẻ vừa chết này đã mưu tính từ trước.

“Mình nên sớm phát hiện ra y mới đúng”. Lâm Vân tự nhủ.

Tên kia hẳn là sợ mình tùy thời có thể rời đi, cho nên lúc ở trong nhà ga, y liền dùng Cam Dao làm mối để dụ dỗ mình. Nói không chừng những người này đã biết cái tay Lý Nghĩa truy đuổi mình kia đã mất tích. Lâm Vân âm thầm may mắn mình bắt được một kẻ chết thay. Tuy nhiên không nhất định có thể đánh lạc hướng của những kẻ đuổi giết mình này. Nhưng có thể kéo

dài thời gian bao lâu thì kéo. Chỉ cần thời gian vài tiếng là mình rời đi được Phụng Tân.

Lâm Vân một bên nhét tên ám toán mình kia xuống bánh xe tàu điện ngầm, một bên suy nghĩ đối sách. Mắt thấy sắp tới một trạm, Lâm Vân không hề do dự, thả cái tên kia xuống bánh xe. Len lỏi tới trục bánh xe, rồi rời khỏi đáy tàu điện ngầm, chạy trốn ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài, xe điện ngầm giảm tốc độ để dừng ở trạm. Lâm Vân không dám chậm trễ, chớp mắt đã biến mất trong màn mưa. Đồng thời nước mưa cũng xóa sạch dấu vết trên người hắn.

Đến một đoạn đường xi măng trống trải gần trạm tàu điện ngầm thì dừng lại. Ở phía trước đã là đường cái.

Lâm Vân bị nước mưa xối ướt đầm cả người, vừa đi vừa suy nghĩ. Hắn biết hành tung của mình đã bị lộ, ở ngõ Hạnh Hoa khẳng định đã có người giám sát ở đó, nên mình chưa cần trở về nhà trọ vội. Những người này muốn đối phó là mình, Cam Dao hẳn là không có nguy hiểm gì. Hiện tại Lâm Vân vội vã chạy trên đường, người ngoài nhìn vào tưởng hắn quên mang theo ô, nên cũng không đặc biệt chú ý.

Lâm Vân tính toán tới một cửa hàng quần áo, mua mấy bộ để thay đổi. Sau đó lại mua chút gì ăn, đến buổi tối thì rời đi Phụng Tân. Chờ mình tạo thành Tinh Hồn hoặc là một sao, rồi trở về tính sổ với cái nhà Lý gia kia.

Tuy nhiên, Lâm Vân chạy qua bảy tám con phố tới một quảng trường rộng liền tròn tròn mắt, rõ ràng có nhiều người chạy trốn mưa như vậy. Cả sân rộng đều chật ních đủ loại người, đủ kiểu dáng ô. Một cái biển quảng cáo cực rộng và vô số biểu ngữ, khiến Lâm Vân hiểu ra đây là nơi tổ chức biểu diễn của ngôi sao ca nhạc Nguyễn Y nào đó.

Hóa ra mình đã chạy tới sân vận động của Phụng Tân. Mà Nguyễn Y không phải là ngôi sao ca nhạc đã gọi điện cho mình từ Yên Kinh lần trước sao?

Vì sao cô ta lại tới Phụng Tân biểu diễn ca nhạc? Loa lớn bên ngoài còn đang phát ra tiếng hát của Nguyễn Y. Lâm Vân nghe một chút, cảm thấy cô nàng này hát cũng không tệ.

Hiện tại phòng chừng chưa tới 7h, mà trên bảng quảng cáo có ghi thời gian biểu diễn là 8h. Còn hơn một giờ mà đã có nhiều fan tụ tập như vậy. Xem ra danh tiếng của cô nàng Nguyễn Y kia không nhỏ.

Quảng trường phía trước sân vận động tràn ngập là người và ô. Thậm chí có không ít người không có ô phải chạy tới chạy lui. Lâm Vân đứng ở trong này cũng là không có ai chú ý. Bốn phía là thanh âm rao bán vé lậu. Vé rẻ nhất là 200 nguyên, nhưng qua tay mấy cò bán vé này, đã lên tới 800 nguyên. Tuy như vậy vẫn rất hút hàng, mà chỗ bán vé đã sớm đóng cửa rồi. Xem ra đã cháy vé.

Lâm Vân không chút do dự chen tới đám cò vé, mua một vé vào cửa. Lại đi tới một quán ăn vặt ở gần đó, ăn hết mấy bát bún mới cảm thấy thỏa mãn. Bởi vì liên tiếp hai ngày rồi, hân chưa có cái gì vào bụng.

Hiện tại chỉ cần chạy ra Phụng Tân là an toàn. Trong người còn có một thẻ ngân hàng giá trị 1 triệu rưỡi. Cho nên không cần phải kiếm việc nữa mà an tâm tu luyện. Sau khi hình thành Tinh Hồn sẽ tới Lý gia đòi nợ. Tuy người của Lý gia cũng bị Lâm Vân giết vài người, nhưng trong lòng hân vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Mình không có thù oán với ai, cũng không trêu chọc ai, vì sao phải truy sát mình khắp nơi? Hôm nay suýt nữa còn liên lụy tới Cam Dao. Cơn tức này không được giải phóng, hân cũng không phải là Lâm Vân rồi. Cho dù lão tử khi tới nơi này đã an phận rất nhiều, nhưng không phải một cái Lý gia có thể thích trêu chọc thì trêu chọc.

Mới chừng 7h rưỡi, có thể kiểm tra phiếu rồi đi vào. Lâm Vân không chút do dự chen chúc trong đám người. Mãi đến khi vào bên trong, mới phát

hiện cuống vé trong tay mình còn chưa kịp đưa cho người trông coi cửa. Có thể thấy những fan này cuồng nhiệt như thế nào, chỉ sớm mong muốn nhìn thấy thần tượng của mình.

Bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào, có vẻ như có người mua phải vé giả. Lâm Vân nhìn tấm vé trong tay mình, phỏng chừng cũng là một tấm vé giả. Một bên thăm mắng mấy tên cò vé kia, một bên thăm than không may.

Lâm Vân đi vào trong này đương nhiên không phải vì muốn nghe ca nhạc, mà vì thừa lúc đông người mà đi vào. Hiện tại quần áo trên người hẳn đều ướt đẫm, mặc vào khó chịu vô cùng. Đang suy nghĩ tìm lấy vài bộ quần áo để đổi, thì thấy người vào càng ngày càng nhiều. Lâm Vân thừa cơ trốn vào phía sau hậu trường.

Còn không nghĩ kỹ là thuận tay lấy một bộ hay là tìm một người có dáng người giống mình, đánh bất tỉnh y, sau đó mượn y bộ quần áo. Thì người dẫn chương trình đã đi lên. Lâm Vân đành phải chờ một chút. Mà hiện tại còn chưa tới 8h, vì sao đã bắt đầu rồi? Chẳng lẽ âm nhạc ở thế giới này chuyên nghiệp như vậy?

Lâm Vân cũng chẳng muốn nghĩ thêm. Hiện tại buổi biểu diễn đang được tiến hành, phía sau hậu trường sẽ có ít người quan tâm hơn. Lúc đó mình đi tìm mấy bộ quần áo chắc không có vấn đề gì. Đợi buổi biểu diễn kết thúc thì lợi dụng đám đông ra về rồi đi luôn.

Lý gia này quả thực là một thế lực cường đại. Ngay cả người trong quân đội cũng có thể điều động. Có thể hay không nếu mình vừa đi xe taxi sẽ có người bấm báo? Tốt nhất là đợi tí nữa các fan ca nhạc ly khai, mình tìm một cái xe nào trốn nhờ. Có đồng ý hay không, không phải là chuyện của họ.

Lâm Vân vụng trộm từ từ đi tới một góc của hậu trường. Ở chỗ này người bên ngoài vừa vặn không nhìn thấy, nhưng từ đây có thể nhìn rõ cảnh vật

bên ngoài. Đây là chỗ trốn tốt, Lâm Vân quyết định đợi ở chỗ này tới khi biểu diễn tiến hành. Một khi buổi biểu diễn bắt đầu là lúc mình hành động.

“Ừ, không ngờ lại có người ở nơi này trước rồi. Là một tên nam tử cầm máy ảnh kỹ thuật số trong tay, đang chụp lén ở bên trong.”

Phóng viên? Có lẽ đúng là một phóng viên. Những người này nhiều khi thật khó chịu. Nhiều kẻ chỉ hận không thể dùng kính lúp để xem soi từng cái áo của các ngôi sao. Mặc dù mình không có quan tâm ngôi sao ca nhạc gì đó, nhưng cũng không có hảo cảm gì với đám phóng viên này.

Lâm Vân vừa tới gần tay phóng viên này, y liền phát hiện ra sự có mặt của Lâm Vân. Trong nội tâm y cả kinh, đang chuẩn bị kêu lên, Lâm Vân đã đánh vào cổ y, người này liền ngất đi.

Nhặt lên máy ảnh rơi trên mặt đất, Lâm Vân nhìn nhìn. Cũng không trông thấy có gì khả nghi. Tuy nhiên buổi biểu diễn hẳn là đã bắt đầu, Lâm Vân không chút do dự bỏ lên lan can, lặng lẽ đi vào phòng mà tên phóng viên kia muốn chụp lén

Chỉ có một đèn tường nho nhỏ, Lâm Vân cẩn thận tìm tòi, thì thấy toàn là đồ hóa trang, còn có một bộ váy dài của nữ. Không có thứ mình muốn. Lâm Vân đang suy nghĩ có nên tới chỗ khác tìm tiếp, thì bên ngoài đã truyền tới thanh âm. Có người đi vào, đi vào là một nữ tử tuổi chừng ba mươi.

Nữ tử này đi vào, thấy cửa sổ không đóng kỹ, tranh thủ thời gian đóng cửa sổ lại, còn khóa trái ở bên trong. Lâm Vân thầm than may mắn. Nếu mình vào sau nữ tử này một lát, thì đã bị khóa ở bên ngoài. Nữ tử kia sau khi đóng cửa sổ, lại cầm vật gì đó rồi đi ra ngoài.

Lâm Vân thấy thế đang định theo sau nữ tử này ra ngoài. Nhưng không ngờ cửa ra vào lại mở, đi vào là một nam nhân. Hai người ở cửa ra vào nói chuyện một hồi lâu, không có ý rời đi. Lâm Vân thấy thế đành phải tiếp tục

chờ. Nếu mình từ cửa sổ đi ra, thì không thể tới các phòng khác tìm quần áo.

20' sau, tiếng nói chuyện của hai người nhỏ hơn, rồi vang lên tiếng rên rĩ. Xem ra là đang hôn môi hay làm gì đó. Lâm Vân thầm mắng gian phu dâm phụ, đành phải chờ hai vị này thỏa mãn xong mới đi được.

Mở máy ảnh cầm trong tay ra, vẫn là ảnh của một cô gái. Lâm Vân vừa nhìn bức ảnh liền biết cô gái này là Nguyễn Y, bởi vì cô gái này giống hệt với bức ảnh trên bảng quảng cáo. Cũng may không chụp được ảnh nude, mà chỉ là ảnh cô nàng mặc áo lót. Lâm Vân nhìn kỹ thì thấy là áo lót 'Thiên sứ trong mộng' do mình thiết kế.

Tuy nhiên, nhìn tới mấy cái ảnh sau, Lâm Vân âm thầm vì Nguyễn Y mà cảm thấy may mắn. Cô nàng này rõ ràng cởi cái áo lót 'Thiên sứ trong mộng' ra, rồi cầm lên áo lót 'Thiên sứ áo xanh'.

Càng làm cho Lâm Vân dở khóc dở cười chính là, cô nàng Nguyễn Y này rõ ràng không thay áo lót trước, mà là cẩn thận để áo lót 'Thiên sứ trong mộng' vào một cái rương nhỏ bên cạnh. Sau đó mới đứng dậy mặc vào 'Thiên sứ áo xanh'. Cả quá trình này đều bị tay kia chụp đầy đủ. Thậm chí hai điểm đỏ bừng ở trước ngực cũng không bỏ qua.

Lâm Vân thầm than cô nàng Nguyễn Y này quá bất cẩn. Dù sao chỗ này cũng chỉ là sân khấu mới dựng lên ở sân vận động, làm sao an toàn như các nhà hát lớn ở Yên Kinh được. Thật sự là hết chỗ nói rồi. Nếu những bức ảnh này bị lan truyền ra ngoài, thì đúng là thảm họa với Nguyễn Y.

Nhưng vừa nhìn tới bức ảnh Nguyễn Y mặc xong quần áo, thì bên ngoài lại vang lên tiếng mở cửa. Nguyễn Y và một nữ tử hơn ba mươi đi vào.

- Chị Hồng, em thực sự không có tâm tình gì để biểu diễn. Nếu không, nói với bên ngoài là em cảm thấy không được khỏe.

Nguyễn Y nói với người nữ tử.

- Như vậy không được. Em đã đáp ứng với các fan ca nhạc bên này rồi, thì phải thực hiện thôi. Nếu thực sự không thích, thì em cố hát vài bài rồi giả bộ té xỉu. Chúng ta lúc đó mới có cớ ly khai. Sau khi rời đi nơi này, chị sẽ xử lý tốt.

Phổ Hồng thở dài một tiếng, đi ra ngoài trước.

Đôi nam nữ ở cửa ra vào vừa nãy hẳn là đã đi rồi. Đoán chừng là tìm nơi nào đó để giải quyết nhu cầu sinh lý. Lâm Vân đang chuẩn bị rời đi, nhưng cửa ra vào lại đóng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 121: Bắt Cóc

L

âm Vân liếc nhìn vào, hóa ra vẫn là Nguyễn Y. Không nghĩ tới cô nàng lại vào nhanh thế. Công nàng đang được một nữ tự vịn vào.

- Chị Hồng, bên ngoài hiện giờ rất loạn, chị đi ra xử lý hộ em, rồi gọi xe taxi tới đưa em về khách sạn trước.

Nguyễn Y nói xong cũng chuẩn bị đi.

- Ủ, em không cần phải lo lắng chỗ này, chị sẽ xử lý tốt thôi. Em về nghỉ ngơi trước đi.

Nữ tử được Nguyễn Y gọi là chị Hồng này nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Cô nàng Nguyễn Y này xác thực là xinh đẹp. Xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta có cảm giác kinh diễm. Dưới đôi lông mi dài thanh tú là một đôi mắt rất to tròn. Mũi nhỏ, khuôn mặt hình trứng ngỗng, kết hợp với làn da tuyết trắng, và một dáng người hoàn hảo. Cô nàng này quả thực không giống một ngôi sao ca nhạc, mà chính là một tiểu thư khuê các ít ra khỏi cửa.

Lâm Vân trốn ở đằng sau đài hóa trang, mắt thấy Nguyễn Y đang đi tới về phí mình. Thực là không có chỗ để nấp, hắn liền vọt dậy, một tay bưng kín miệng Nguyễn Y.

Lâm Vân lập tức cảm nhận được một cảm giác mềm mại và hương thơm của thiếu nữ xộc vào mũi. Khiến Lâm Vân vốn là người giỏi định lực như vậy cũng có cảm giác khô nóng. Hắn lập tức biết một phần nguyên nhân là

do tu vị của mình bị hạ thấp, nên sức miễn dịch mới kém như vậy. Liên tranh thủ thời gian nói:

- Tôi là người như thế nào, cô nhìn động tác của tôi là biết. Hiện tại cô đừng nghĩ tới phản kháng, cũng đừng muốn kêu to. Bởi vì tôi tùy thời cũng có thể lấy mạng của cô, biết chưa? Nếu đã biết thì gật đầu, tôi sẽ buông tay.

Nguyễn Y bị Lâm Vân bịt kín miệng. Phản ứng đầu tiên là muốn kêu to lên, nhưng Lâm Vân đã kịp thời bịt miệng nàng, nên nàng không thể phát ra tiếng kêu.

Lâm Vân thấy Nguyễn Y hoảng sợ gật đầu, mới cẩn thận bỏ tay xuống.

- Anh là ai? Tới nơi này làm gì?

Nguyễn Y thấy Lâm Vân bỏ tay xuống, trong lòng mới bình tĩnh một chút. Nhưng tim vẫn không ngừng đập loạn. Nàng âm thầm thề rằng, từ nay về sau không tới những địa phương bỏ đi như vậy biểu diễn. Đồng thời cũng hận lây đến cái tay Lâm quản lý của Hồng Tường kia đến tận xương cốt. Còn có, bảo an ở nơi này quả thực chính là thùng cơm.

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng nhất chính là hiện tại tôi có thể tùy tiện giết cô. Đúng rồi, tôi còn có một thói quen đó chính là tiền dâm hậu sát. Hiện tại chắc cô đã biết nên làm như thế nào.

Lâm Vân giả vờ hung dữ nói với Nguyễn Y.

- Anh, anh là đồ ác ma...Anh nói đi, anh muốn thế nào...

Tâm tình vốn có chút bình tĩnh của Nguyễn Y đã bị một câu 'Tiền dâm hậu sát' kia của Lâm Vân, lại lo lắng hãi hùng.

Lâm Vân vẫn không nói gì, ngoài cửa đã truyền tới tiếng gõ cửa.

- Là ai?

Lâm Vân hỏi Nguyễn Y.

- Là tài xế kiêm hộ vệ của tôi, a...Không phải, chỉ là tài xế của tôi mà thôi.

Nguyễn Y đột nhiên có chút chờ mong người hộ vệ kia.

- Bảo y vào đi.

Thanh âm của Lâm Vân rất là thâm trầm.

- A...

Nguyễn Y vừa mừng vừa sợ. Nàng rất chờ mong người hộ vệ đi vào rồi chế phục cái tên bắt cóc này. Thật không ngờ cái tên bắt cóc này có vẻ đần độn. Bởi vì hộ vệ của mình là người khá cao to cường tráng, còn cao to hơn cái tên bắt cóc này nhiều lắm.

- Nhanh lên.

Lâm Vân thấy Nguyễn Y có chút cao hứng quá mức, liền thúc giục nàng.

- A...

- Vương Hổ, anh vào giúp tôi xách vài cái thùng...

Nguyễn Y vội vàng nói.

Cửa mở ra, Vương Hổ có dáng người to lớn vừa đi vào, thì đã nhìn thấy Nguyễn Y bị Lâm Vân bắt lấy. Y lập tức biết Nguyễn Y bị khống chế. Vừa muốn động thủ, thì chân của Lâm Vân đã đá tới. Y vội vàng tránh đi, lại bị một chân còn lại đá vào ngực

Wương Hổ liền cảm thấy khó thở. Trong lòng tự nhủ, lực của đôi chân người này thật lớn. Mà thân thủ hần cũng lợi hại, hai chân đổi chiều nhanh như vậy. Nhưng y vẫn lao đảo lao tới. Lâm Vân liền vồ xuống một chưởng,

Vương Hồ giống như đưa cổ của mình tới một chướng này của Lâm Vân vậy. Ngay lập tức y liền ngã vật xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Nguyễn Y trợn mắt há mồm nhìn. Vốn tưởng Vương Hồ rất lợi hại, nhưng ngay cả một chướng của Lâm Vân, y cũng không chịu nổi, liền bị đánh hôn mê bất tỉnh. Hơn nữa Lâm Vân vẫn còn khống chế mình. Người này sao mà lợi hại như vậy? Trong lòng nàng càng lo lắng.

Lâm Vân buông Nguyễn Y ra, cảnh cáo nàng:

- Đừng chọc giận tôi, nếu không hậu quả tự gánh chịu.

Nói xong câu đó, hần liền mặc kệ nàng, nhanh chóng cởi cái áo sơ mi và quần dài của Vương Hồ. Nguyễn Y thấy thế vội vàng quay đầu đi. Âm thầm tự nhủ người này đúng là người xấu, không có việc ác gì là không làm.

Lâm Vân cởi quần áo của Vương Hồ, đang chuẩn bị thay đồ. Nhưng thấy quần áo của Vương Hồ rộng hơn mình nhiều. Ngẫm lại, vẫn là giúp y mặc trở về, chỉ là sờ soạng lấy cái chìa khóa xe trong túi áo của y. Quần áo ướt đầm của mình thì đợi lát nữa lại nghĩ biện pháp.

Cầm lấy một cái khăn trải bàn trói Vương Hồ lại, rồi ném tới chỗ cái tên phóng viên chụp lén kia. Trong lòng nói, hai người coi như có bạn. Nguyễn Y thấy Lâm Vân trực tiếp ném Vương Hồ ra ngoài cửa sổ, sợ tới mức không dám nói lời nào. Đây chính là tầng 2 a, quăng xuống không phải chết hoặc tàn phế sao? Người này quả thực là độc ác.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không ném chết Vương Hồ, mà chỉ là ném tới chỗ tay chụp lén kia thôi.

- Tắt nguồn điện thoại di động của cô đi, cầm đồ đạc lên, rồi dẫn tôi tới chiếc xe đợi bên ngoài kia.

Làm xong xuôi những thứ này, Lâm Vân lại hung dữ nói với Nguyễn Y.

Nguyễn Y một mực chảy nước mắt, nhưng không dám làm trái với lời của Lâm Vân. Từ nhỏ đến lớn, nàng đâu có từng trải qua ủy khuất như vậy? Từ khi trở thành ngôi sao ca nhạc, càng không có ai dám khiến nàng ủy khuất như vậy. Không nghĩ tới, mới gần ngủ vài ngày, trước thì bị tên Lâm quản lý hỗn đản của Hồng Tường cúp điện thoại. Hôm nay lại bị tay bắt cóc này uy hiếp. Còn không biết về sau có giữ được sự trong sạch không.

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu tay bắt cóc này muốn làm gì mình, cho dù mình tự sát cũng không để cho hắn thực hiện được.

Có thể là do tới Phụng Tân, nên Nguyễn Y chỉ ngồi trên chiếc xe con bình thường. Tuy nhiên biển số xe lại là biển số quân dụng. Lâm Vân ngồi ở vị trí điều khiển, không cần hỏi xem Nguyễn Y nghỉ ngơi ở đâu, trực tiếp lái xe rời đi.

Đi tới một cửa hàng quần áo ở ven đường, cũng không xuống xe, mà gọi một nhân viên cửa hàng đưa tới một bộ quần áo. Lại tới một cửa hàng tạp hóa mua một ít mỳ tôm, một cái bật lửa, bàn chải và kem đánh răng. Sau đó tiếp tục lái xe về phía trước.

Nguyễn Y bất an ngồi ở bên tay lái phụ. Nàng không biết tên bắt cóc này muốn đưa nàng đi đâu, đành phải tự suy nghĩ đối sách. Nếu tên này thực sự muốn phi lễ với nàng, cho dù có chết nàng cũng không để hắn thực hiện được. Mấy lần muốn lấy điện thoại gọi cho Phổ Hồng, nhưng lại sợ chọc giận hắn, nên lại thôi.

Lâm Vân lái xe rất nhanh, hơn một tiếng đã đi ra nội thành. Do có biển số xe quân dụng, cho nên không chỉ nói là kiểm tra, cho dù là cảnh sát giao thông cũng không dám bắt chiếc xe ngừng lại. Lâm Vân không phải là đi linh tinh, mà là cố tình lái xe tới gần chỗ đường sắt.

Lại hơn nửa tiếng, đang lúc Nguyễn Y không biết nên làm gì cho phải, Lâm Vân đã ngừng xe.

- Xuống đi.

Lâm Vân nhìn vẻ mặt khẩn trương của Nguyễn Y, trong lòng có chút xin lỗi vì đã lợi dụng nàng. Nhưng nếu không lợi dụng nàng, mình rất khó có thể chạy thoát. Nhờ nàng mà đi được cái xe có biển quân dụng này. Nếu là chiếc xe khác thì đã bị kiểm tra không biết bao nhiêu lần rồi.

Nguyễn Y lo lắng bất an đi xuống xe, khẩn trương nhìn chăm chăm vào Lâm Vân. Nàng rất kỳ quái, vì sao cái tên hung ác này lại có hương vị dễ ngửi như vậy. Đây tuyệt đối không phải là mùi nước hoa. Nếu là nước hoa, nàng đã nhận ra được. Nàng rất thích hương vị này của hắn. Bởi vì hương vị này tạo cho người ta một cảm giác yên lặng, khiến sự sợ hãi của nàng giảm đi không ít..

Tuy nhiên nghĩ tới hắn đã nói thích ‘Tiền dân hậu sát’, toàn thân nàng lại rung mình một cái. Nơi này là vùng hoang dã vắng vẻ, không lẽ hắn muốn ở nơi này...Nguyễn Y không dám nghĩ tới nữa, nên làm gì bây giờ?

- Đã làm phiền cô hơn một giờ, tôi thực sự cảm thấy có lỗi. Tôi không muốn giải thích cái gì. Cái này đưa cho cô. Đây là cái máy ảnh mà tôi lấy được từ trong tay của một tên phóng viên. Cô cầm đi, hy vọng nó có thể đền bù một ít tổn thất về tinh thần cho cô. A, cô có thể đi, tạm biệt.

Lâm Vân nói xong, đưa máy ảnh cho Nguyễn Y.

- Cái gì? Anh nói tôi có thể rời đi? Anh không cần làm những chuyện kia à?

Nguyễn Y kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Nàng không tin tưởng vào tai của mình. Vì sao người này lại trở thành người tốt rồi? Rõ ràng nói mình có thể đi? Chẳng lẽ hắn chỉ muốn dẫn mình tới một chỗ hoang vắng như vậy mà thôi?

- Làm chuyện gì? Cô rất muốn làm những chuyện kia à? Nếu như cô thực sự muốn, tôi cũng đành phải ăn chút thiệt thòi.

Lâm Vân vẻ mặt quái dị nhìn Nguyễn Y. Trong lòng tự nhủ, có lẽ cô nàng ngô sao này còn chưa phục hồi lại trí thông minh.

- A, không, đương nhiên tôi không muốn. Tôi đi đây, cảm ơn anh.

Nguyễn Y vội vàng khoát tay, tự nhủ mình thật là ngốc. Lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy. Có lẽ mình vẫn chưa hết sợ nên mới hỏi như vậy. Thấy người trước mặt này không muốn làm gì, còn không đi nhanh lên, thắc mắc làm cái gì.

- Cô cầm lấy cái máy ảnh này đi. Cái máy ảnh này là tôi nhặt được, đưa cho cô coi như là một chút an ủi.

Thấy Nguyễn Y vội vàng muốn lên xe rời đi, Lâm Vân liền đưa máy ảnh tới. Hắn có chút buồn cười, đã bị bắt đi như vậy còn cảm ơn mình.

Nguyễn Y lại vội vàng nhận lấy cái máy ảnh, dùng tốc độ nhanh nhất khởi động xe. Trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Đi được vài chục km, Nguyễn Y mới xác định là mình đã thoát khỏi bàn tay của tên kia. Nàng nhịn không được dừng xe lại, khóc rống. Khóc xong mới nhớ tới, vì sao người này lại muốn buông tha mình? Trong này khẳng định có cổ quái. Dù gì mình cũng là mỹ nữ, chẳng lẽ hắn không có chút động tâm nào? Người này thật là kỳ quái.

Tranh thủ thời gian mở điện thoại gọi tới Phố Hồng. Phố Hồng nghe máy thì nghe thấy tiếng khóc lẫn tiếng nói của Nguyễn Y:

- Chị Hồng....

Lâm Vân thấy Nguyễn Y đã rời đi, lập tức chạy tới chỗ đường sắt. Không có đợi bao lâu, thì đã thấy một chiếc xe lửa vận chuyển than đá đi tới.

Không chút do dự, Lâm Vân nhảy lên xe lửa, lén lút trốn vào một khoang tàu. Tuy ở chỗ này sẽ không có người kiểm tra, nhưng vì cẩn thận, Lâm Vân vẫn lựa chọn núp đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 122: Đồ Vật Lưu Lại Của Lâm Vân

K

hi Hàn Vũ Tích tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện, ngồi bên cạnh là vị quản lý tên là Đường Tử Yên kia.

- Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích nhớ lại chuyện đã trải qua, lập tức ngồi dậy. Nước mắt rơi giàn giụa, nàng biết sẽ không còn được gặp lại hắn. Lúc ấy nàng chỉ một lòng muốn đuổi theo Lâm Vân, hiện tại ngồi lẳng lặng ở đây, nàng mới hiểu việc làm của mình là vô ích như thế nào.

- Em có làm sao không?

Đường Tử Yên nghe thấy thanh âm của Hàn Vũ Tích có chút khàn khàn, vội vàng hỏi.

Cam Dao cũng nằm ở trong bệnh viện này. Nàng tỉnh lại sớm hơn Hàn Vũ Tích, nhưng vẫn nằm trên giường không nhúc nhích. Tô Tĩnh Như và Kỷ Lam ngồi ở bên giường, sắc mặt của Tô Tĩnh Như rất kém, tuy nhiên tình trạng của nàng vẫn tốt hơn Cam Dao và Hàn Vũ Tích một chút.

- Hoa cúc vẫn vàng, hoa sơn trà vẫn thơm...Khi nào anh trở lại...

Cam Dao đột nhiên khàn khàn hát lên một bài mà Tô Tĩnh Như và Kỷ Lam chưa từng nghe qua. Thanh âm thê lương, bi ai, mang theo tiếng khóc rơi vào tai mỗi người.

“Không...Em đã công anh về, anh cũng phải như vậy công em về...”

Đây là câu mình đã nói với Lâm Vân khi mình say rượu. Rồi sau đó Lâm Vân thực sự cũng mình đi từ quán ăn về nhà trọ. Tình cảnh lúc đó như hiện lên trước mắt của nàng. Cảm giác lúc đó vẫn còn rất chân thật. Nhưng là Lâm Vân không còn nữa. Vô tận hối hận dâng trào trong lòng Cam Dao. Nếu như mình không đoạt lại cái túi xách kia thì tốt rồi.

- Chị đã đỡ hơn chưa? Nếu không chúng ta đi sang xem chị Vũ Tích, vợ anh Lâm Vân thế nào rồi.

Tô Tĩnh Như thấy Cam Dao vẫn thương tâm như vậy, vội vàng chuyển chủ đề. Kỳ thực lòng của nàng cũng như là Cam Dao, rất là đau đớn.

Cửa phòng bệnh mở. Kỷ Lam, Tô Tĩnh Như và Cam Dao đi vào. Thần sắc của Cam Dao rất tiêu tụy, hai mắt vô thần, sắc mặt của Tô Tĩnh Như thì càng tái nhợt.

- Chị Vũ Tích.

Tuy Tô Tĩnh Như không thương tâm quá độ như Hàn Vũ Tích, nhưng trong lòng cũng phi thường khó chịu. Nàng trông thấy hai mắt của Hàn Vũ Tích đã nhắm lẹ, ngồi thất thần ở kia, muốn mở miệng an ủi chị ấy, nhưng lại không tìm được lời phù hợp.

- Chị Vũ Tích, thực xin lỗi, là em làm liên lụy tới Lâm đại ca.

Cam Dao nói xong, nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn Cam Dao, không nói gì. Hiện tại là ai làm liên lụy không phải chuyện quan trọng, quan trọng là đã không thể gặp lại Lâm Vân.

- Lâm đại ca vẫn ở cùng phòng với em. Chị Vũ Tích, chị không nên hiểu lầm, hai người ở cùng một phòng, nhưng có hai gian. Anh ấy còn để lại vài thứ, chị có muốn xem không?

Cam Dao đột nhiên cảm thấy có lỗi với cô gái Hàn Vũ Tích này. Lâm đại ca vì cứu mình mới gặp phải chuyện như vậy.

Mà tình cảm của Hàn Vũ Tích đối với Lâm Vân lại sâu sắc như vậy. Hôm qua hình ảnh cô ấy ngã xuống đất rồi ngất đi, mình vẫn còn nhớ rõ. Tuy nhiên về sau mình cũng hôn mê bất tỉnh, nhưng rõ ràng tình cảm giữa Hàn Vũ Tích và Lâm Vân là rất tốt. Mình Thực xin lỗi bọn họ.

- Kỳ thực...Tôi cảm thấy. Lâm quản lý có khả năng không xảy ra chuyện gì.

Kỷ Lam nhìn thấy mấy người này thương tâm như vậy, đột nhiên xen vào một câu. Nàng rất bội phục bản lĩnh của Lâm Vân, những thứ mà hắn mang lại cho mình, không chỉ là về tiền bạc, mà còn nhiều thứ nữa.

- Cô...Cô nói Lâm Vân còn sống?

Hàn Vũ Tích đột nhiên từ trên giường đứng lên, hồn nhiên còn chưa phát giác đôi chân trần trụi của mình. Thanh âm của nàng run rẩy, thần sắc kích động. Đường Tử Yên và Kỷ Lam nhìn đôi chân của nàng, đã bị dán đầy băng gạc. Rõ ràng là bị nhiều vết thương, hai người cũng nhin không được có chút ê ẩm ở mũi.

Nhưng Hàn Vũ Tích không hề chú ý tới, chỉ là nhìn chăm chăm vào Kỷ Lam, muốn cô ấy nói rằng Lâm Vân còn sống.

- Ủ, dù sao đây cũng chỉ là phán đoán của tôi. Bởi vì mọi người chưa có nghe tin tức của ngày hôm nay. Tin tức nói rằng, hôm qua rơi xuống đường ray tàu điện ngầm có hai người. Nhưng hiện tại chỉ phát hiện ra dấu vết của một người. Như vậy còn có một người bị mất tích. Tôi nghĩ, không biết người mất tích kia có phải là Lâm đại ca hay không?

Kỷ Lam chỉ đoán như vậy, cũng không chắc chắn lắm. Bởi vì nếu Lâm quản lý không xảy ra chuyện gì, vì sao tới tận bây giờ còn chưa xuất hiện?

Nàng thậm chí còn suy nghĩ, cả hai người đều đã chết, nhưng vẫn cố gắng không suy nghĩ tới khả năng này. Sự phân tích bình tĩnh của Kỷ Lam giống như là thuốc tiên đối với Hàn Vũ Tích, Cam Dao và Tô Tĩnh Như. Ba người nghe vậy liền hồi phục lại tinh thần rất nhiều.

Chỉ có Đường Tử Yên là thở dài. Không phát hiện ra thi thể, cũng không có nghĩa là còn sống. Có khả năng là toàn bộ bị cán nát vụn dưới đường ray. Nhưng rõ ràng ba người này không nghĩ tới điểm ấy hoặc là tận lực tránh đi suy nghĩ đó.

- Vậy chúng ta tranh thủ thời gian đi xem...

Hàn Vũ Tích nghe Kỷ Lam nói vậy, không do dự muốn đi xác nhận.

- Kỳ thực, chỗ đó đã không cho phép người khác vào xem. Mà cho dù vào được, thì dấu vết cũng bị thanh lý sạch sẽ rồi. Tôi đã ra đó xem một lần, người chết không phải là Lâm quản lý.

Kỷ Lam nhớ tới lúc ấy, tim mình cũng đập thành thịch.

- Chúng ta đi tới chỗ ở của Lâm Vân nhìn xem. Nhớ đâu Lâm Vân đã về đó.

Đường Tử Yên thấy Hàn Vũ Tích kiên quyết muốn đi, liền vội vàng dõng dạc.

- Đúng vậy, chị Vũ Tích, trước tới phòng của anh Lâm Vân đi. Nói không chừng, Lâm đại ca thực sự đã trở về.

Cam Dao hiểu ý của Đường Tử Yên, trong nội tâm âm thầm thương cảm. Nàng cũng biết khả năng Lâm Vân còn sống là không lớn.

Hàn Vũ Tích nhìn nhìn mấy người, nàng nhìn ra được ý của mọi người, hưng phấn liền tan biến, lại cúi đầu ảm đạm.

Kỷ Lam lái một chiếc xe Buick mới mua, đưa năm người tới phòng trọ của Cam Dao và Lâm Vân.

Hàn Vũ Tích và Cam Dao đã nhịn đói một ngày, hơn nữa hôm qua còn chạy tới kiệt sức, nên lúc đi đường rất vất vả. May mắn là tuy thể chất của Cam Dao không được tốt, nhưng lại chịu được khổ, cố gắng chống đỡ đi tới. Hàn Vũ Tích bởi vì được Lâm Vân dùng kim châm cải thiện qua thể chất, nên cũng không bị di chứng gì. Chỉ có Tô Tĩnh Như là cần phải quan tâm. Bất quá không phải là rất nghiêm trọng, uống vài ngày thuốc là tốt như cũ.

Cam Dao mở gian phòng của Lâm Vân, cái ba lô màu xanh nhạt và một cái túi xách vẫn y nguyên ở đó, không có dấu vết bị di chuyển. Nhìn vật nhớ người. Cam Dao muốn bỏ nhào tới cạnh cửa khóc rống. Nhưng nghĩ tới Hàn Vũ Tích, nàng mới cố nhịn không rơi nước mắt. Chỉ là nước mắt vẫn đảo quanh ở hốc mắt.

Hàn Vũ Tích vừa trông thấy cái ba lô màu xanh nhạt, liền lao tới ôm vào ngực. Trên ba lô vẫn còn lưu lại hương vị tươi mát nhàn nhạt của Lâm Vân. Một bức thư từ cái túi xách rơi xuống mặt đất. Hàn Vũ Tích vội vàng nhặt lên đọc chữ ghi ở bên ngoài, bức thư ghi người nhận là Cam Dao, không phải ghi cho mình. Trong lòng nàng có chút thất vọng.

- Em chính là Cam Dao?

Hàn Vũ Tích lúc này mới nhớ tới hỏi tên Cam Dao.

- Đúng vậy, chị Vũ Tích. Em vốn ở trọ chỗ này. Chỉ là bởi vì lúc trước công ty gặp phải khó khăn, tiền lương của em chỉ còn một nửa. Mà tiền thuê nhà lại tăng, em liền quyết định chia một nửa căn phòng cho người khác thuê, về sau Lâm đại ca nhìn thấy giấy thông báo của em, liền tới nơi này ở.

Cam Dao nói rất nhỏ. Thậm chí nàng còn nghĩ, nếu không phải mình dán quảng cáo kia để cho Lâm Vân trông thấy cũng sẽ không xảy ra chuyện như bây giờ.

- Bức thư này là Lâm Vân viết cho em.

Hàn Vũ Tích đưa bức thư cho Cam Dao, đột nhiên có cảm giác không muốn. Vì sao bức thư này không phải là viết cho mình?

Tô Tĩnh Như cũng có chút hâm mộ nhìn bức thư trong tay của Cam Dao. Cam Dao nhận lấy bức thư. Đột nhiên tay nàng trở nên run rẩy. Vì sao ngày hôm qua mình không có chú ý tới? Cam Dao rất muốn mở nó ra đọc, nhưng vợ của Lâm Vân cũng ở nơi này. Tuy Tô Tĩnh Như và vị Tô tổng này không nói gì, nhưng nhìn vào ánh mắt chờ đợi của hai người, rõ ràng cũng muốn biết trong bức thư viết gì.

Cam Dao mở bức thư trước mặt Hàn Vũ Tích, trong đó có một tấm thẻ ngân hàng và một tờ giấy tràn ngập chữ.

“Cam Dao, cảm ơn em đã cứu mạng anh, lại còn chiếu cố anh một tuần. Mà anh lại không thể hồi báo được cái gì cho em. Lúc em nhận được bức thư này, thì anh đã rời đi Phụng Tân. Có lẽ từ nay về sau chúng ta sẽ không còn gặp lại. Nếu em đã chán ghét ở lại Phụng Tân, thì nên trở về quê đoàn tụ với mẹ, cố gắng học hành.”

“Lần trước không phải em đã hỏi anh chuyện về vợ của anh sao, anh còn chưa kể hết cho em. Đúng vậy, vợ hiện tại của anh là Hàn Vũ Tích, nhưng bọn anh đã ly hôn. Có lẽ anh yêu cô ấy chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng chính vì khoảnh khắc đó anh không thể quên được cô ấy.”

“Hôm sinh nhật của cô ấy, anh có tặng cho cô ấy một cái vòng cổ, coi như là kỷ niệm cuối cùng giữa hai người. Nhưng đêm hôm đó cô ấy lại đột nhiên ngã vào lòng anh. Anh phát hiện chính là trong khoảnh khắc đó anh đã yêu cô ấy, mà không có bất kỳ nguyên nhân nào khác.”

“Đúng vậy, có lẽ em đã đoán đúng, cô ấy cũng không yêu anh. Em nhìn thấy anh công tác ở chỗ này lâu như vậy, còn chưa từng gặp vợ anh. Bởi vì

anh là người bệnh tâm thần, là một thiếu gia hoàn khố, còn thường xuyên đánh cô ấy.”

“Cái vòng cổ mà anh tặng cho cô ấy đã bị cô ấy làm mất, về sau anh nhặt được nó ở bãi rác. Tuy nhiên anh không có trách cô ấy. Chuyện về sau thì em đã biết, chính là lần anh bị bắn thương đó.”

“Ơn cứu mạng của em, anh vĩnh viễn sẽ không quên. Anh biết mẹ của em bị bệnh nặng cần nhiều tiền chữa trị. Nên em cầm lấy cái thẻ ngân hàng này, đừng chối bỏ nó. Tiền đối với anh mà nói, chỉ là một công cụ mà thôi, em không cần lo lắng cho anh. Anh nói chuyện về vợ của anh cho em, một phần là vì anh đã đáp ứng em. một phần là vì anh muốn có người để giải bày tâm sự. Trong lòng quả thực nhẹ nhàng hơn khi viết ra. Anh đi đây, em nhớ bảo trọng. Lâm Vân, ngày 21 tháng 9”

Cái thẻ đã trên tay mình, nhưng Lâm Vân lại không biết đi đâu. Thậm chí trong đầu nàng lại xuất hiện cuộc đối thoại giữa nàng và Lâm Vân lúc trước.

“Lần trước em đã cứu anh một mạng, anh còn chưa báo đáp em. Hôm nay, liền mang em đi ăn thả cửa. Chờ lúc anh rời đi, sẽ đưa em thêm 10 triệu nguyên, để cảm ơn em chiếu cố anh một tuần.”

“Đừng nổ nữa, cái gì 10 triệu, có 10 triệu thì anh cần gì tới nơi này đi làm? Thiệt là. Tuy nhiên, mời một bữa cơm còn chưa đủ. Lâm Vân, anh đang nhìn đi đâu vậy?”

“Rốt cuộc anh nhìn ở đâu vậy...Lâm Vân, anh không cần phải cho em, anh không thiếu nợ em gì cả. Anh đã dùng mạng của anh trả lại cho em rồi, mà mạng của em đâu đáng giá 10 triệu nguyên?”

Số tiền trong cái thẻ này chính là do tự tay nàng gửi vào. Không ngờ hiện tại nó lại trong tay nàng.

Nước mắt rơi lã chã xuống tờ giấy, tờ giấy cũng chậm rãi rơi xuống mặt đất.

“Lâm Vân, nếu như anh lại muốn nhìn, em sẽ cho anh nhìn, vì sao anh lại đi...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 123: Ước Hẹn Ba Năm

H

àn Vũ Tích nhặt lên tờ giấy kia. Nàng thực sự khống chế không nổi mong muốn biết nội dung trên tờ giấy. Dù đây không phải là ghi cho nàng, nhưng cũng là thứ mà Lâm Vân lưu lại.

“... Đúng vậy, vợ hiện tại của anh là Hàn Vũ Tích, nhưng bọn anh đã ly hôn. Có lẽ anh yêu cô ấy chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng chính vì khoảnh khắc đó, anh không thể quên được cô ấy... Có lẽ em đã đoán đúng, cô ấy cũng không yêu anh.... Bởi vì anh là người bệnh tâm thần, là một thiếu gia hoàn khố, còn thường xuyên đánh cô ấy. Cái vòng cổ mà anh tặng cho cô ấy đã bị cô ấy làm mất. Về sau anh nhặt được nó ở bãi rác. Tuy nhiên anh không có trách cô ấy”

Hàn Vũ Tích lần nữa rơi lệ đầy mặt.

“Lâm Vân, em yêu anh, em yêu anh... Anh trở về đi, em không ngại anh là người điên, không ngại anh là hoàn khố, em nguyện ý bị anh đánh, chỉ cần anh trở về....”

“Thực xin lỗi, là do em không biết quý trọng Tưởng Niệm. Nhưng hiện tại em sẽ vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ Tưởng Niệm. Em chỉ muốn anh trở về, em muốn là vợ của anh. Lâm Vân...Em nguyện ý, em nguyện ý, em thực sự nguyện ý”

Giấy viết thư vốn bị ướt bởi nước mắt của Cam Dao, hiện giờ lại bị ướt đầm bởi nước mắt của Hàn Vũ Tích, bay xuống mặt đất.

Kỷ Lam tranh thủ thời gian vịn lấy Cam Dao, Đường Tử Yên đỡ Hàn Vũ Tích, Tô Tịnh Như chỉ là nhật tờ giấy trên mặt đất kia lên. Sau khi xem xong, thần sắc ảm đạm. Trong bức thư không có lời nào về nàng, giống như cả câu chuyện không có quan hệ gì với nàng vậy

- Cam Dao, Lâm Vân nói em đã từng cứu anh ấy, anh ấy từng bị thương sao? Có nặng không? Bị thương ở đâu?

Hàn Vũ Tích chợt nhớ tới việc này, vội vàng hỏi Cam Dao.

Cam Dao sửng sốt một chút, việc này hình như đã xảy ra lâu rồi. Nhưng nàng vẫn kể lại chuyện Lâm Vân bị thương cho Hàn Vũ Tích, chỉ là không nói hẳn bị thương do súng.

Cam Dao kể xong, Hàn Vũ Tích mới nghĩ tới đây là chuyện đã xảy ra từ lâu, nhưng vẫn nói lời cảm ơn với Cam Dao:

- Cảm ơn em Cam Dao, cảm ơn em đã cứu Lâm Vân.

Trong lòng Cam Dao rất khổ sáp. Hàn Vũ Tích có thể cảm ơn mình đã giúp Lâm Vân, nhưng mình lại không thể giống cô ấy cảm ơn người khác. Hàn Vũ Tích là vợ của Lâm Vân. Tuy Lâm Vân đã nói ly hôn, nhưng từ những hàng chữ mà Lâm Vân viết, vẫn thấy tình cảm của Lâm Vân đối với Hàn Vũ Tích là rất sâu sắc, không hề có một chút giả dối nào trong đó.

- À, em đi ra ngoài mua thức ăn nhé. Vũ Tích và Cam Dao cả ngày rồi còn chưa ăn gì.

Kỷ Lam nhìn nhìn mấy người, cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề, nên muốn đi ra ngoài mua thức ăn, mọi người ăn no thì mới có thêm tinh thần.

- Ủ, em đi đi.

Đường Tử Yên gật đầu. Nàng cũng muốn đi cùng Kỷ Lam, nhưng nếu để lại ba người này ở đây, có chút không yên tâm.

- Vũ Tích, túi xách này hẳn là của Lâm Vân muốn tặng cho em. Hôm đó chị có nghe Lâm quản lý nói qua.

Đường Tử Yên thấy Kỷ Lam đã rời đi, mà Hàn Vũ Tích vẫn rất khổ sở, đành phải chuyển chủ đề.

- Ủ, chính là nó.

Cam Dao nghe thấy Đường Tử Yên nói vậy, mới nghĩ ra, vội vàng nói với Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích sững sờ, nhanh chóng cầm túi xách trong tay. Không nghĩ tới mình đối xử với anh ấy như vậy, anh ấy vẫn còn lưu lại đồ vật cho mình. Nàng cảm thấy rất áy náy

Đường Tử Yên nháy mắt với Tô Tĩnh Như và Cam Dao. Ba người lặng lẽ ra khỏi gian phòng. Đây là quà tặng mà Lâm Vân muốn đưa cho vợ của hắn, vạn nhất có gì đó riêng tư giữa hai người, người ngoài sẽ xấu hổ.

Hàn Vũ Tích chú ý mở gói quà, mặc dù gói quá không được đóng đẹp đẽ, nhưng được gói lại rất cẩn thận.

Một cái áo lót màu hồng xuất hiện trước mắt nàng, màu sắc giống như cái áo lót mà Lâm Vân nhìn thấy lần trước. Ngoài ra còn có một cái yếm, và một cái quần lót được thiết kế khéo léo. Khuôn mặt của Hàn Vũ Tích trở nên đỏ bừng, nàng chăm chú ôm vài món nội y này vào trong ngực.

Anh chàng xấu xa này, lại tặng cho mình những thứ như vậy. Nhưng, em rất yêu mến. Lâm Vân, anh muốn em mặc những nội y này khi anh trở về sao? Sắc mặt vốn tái nhợt của nàng trở nên càng ngày càng hồng, không biết suy nghĩ cái gì, khuôn mặt vừa thẹn thùng, vừa lo lắng...

Một bức thư rơi ra từ túi xách, Hàn Vũ Tích tranh thủ nhặt lên. Trong nội tâm lẫn nữa tràn ngập hình ảnh của Lâm Vân. Nguyên lai anh ấy vẫn nhớ mình, muốn làm nội y tặng riêng mình, còn để lại một bức thư. Cảm giác ghen ghét với Cam Dao lúc trước đã biến mất vô tung vô ảnh.

“Vũ Tích, bộ nội y này là anh tự tay dùng 'Vân Tầm Miên' làm cho em. Nó thuộc nhóm sản phẩm ‘Hoa Sơn Trà’, và cũng là sản phẩm duy nhất trên thế giới. Lần trước anh thấy áo lót của em có màu hồng phấn, cho nên lúc làm bộ nội y này cũng để màu như vậy. Không biết em có thích hay không, nếu không thích, thì cứ tùy tiện xử lý....

Em rất yêu mến, Lâm Vân, em thực sự rất yêu mến. Cảm ơn anh, Lâm Vân.

“Tuy nhiên, anh rất muốn nhìn thấy em mặc bộ nội y này. Nhưng anh biết, anh vĩnh viễn sẽ không được nhìn thấy. Chẳng qua, nếu như có một ngày em tái hôn, thì mong em có thể thiêu hủy bộ nội y này. Đừng mặc nó cho người khác xem. Anh rất không thích như vậy, nguyên nhân chắc anh cũng không cần viết ra...’

Sẽ không, em vĩnh viễn sẽ không kết hôn với người khác. Anh mới là chồng của em, em chỉ yêu một mình anh. Em chỉ mặc nó cho một mình anh xem mà thôi. Em chỉ là vợ của một mình anh, Lâm Vân.

“Anh đi lần này không biết bao giờ sẽ trở về. Đương nhiên, những lời này anh không nên nói cho em, bởi nó vốn không phải là chuyện mà em quan tâm, chỉ là anh tự đa tình mà thôi. Anh đi làm một việc, nếu như có thể có ba năm sau, anh sẽ tới Phần Giang một lần. Bởi vì nơi này còn có một khoản nợ thù mà anh cần tính sổ. Nếu như em còn nguyện ý gặp lại anh, thì ba năm sau, vào ngày 21/9 hẹn em ở bệnh viện Thanh An. Anh hẹn em ở đó, bởi vì trong lòng anh, nơi đó mới là nơi duy nhất anh tìm thấy em.

Giấy viết thư lại rơi xuống.

Lâm Vân thật sự sẽ trở về? Suy nghĩ này khiến toàn thân Hàn Vũ Tích tràn đầy khí lực. Nguyên bản khuôn mặt trắng bệch vì không có sinh cơ, nay lại trở nên phấn chấn tràn đầy tinh thần.

“Em chỉ biết, Lâm Vân, anh không phải là người thường. Mặc kệ trên người anh đã xảy ra chuyện gì, em đều tin tưởng anh.”

“Đúng vậy, từ lúc trở về từ bệnh viện Thanh An, anh chưa từng lừa gạt em một lần. Có lẽ anh nói rất đúng, chỗ đó mới là nơi hai chúng ta lần đầu tiên gặp nhau. Ba năm sau, ba năm sau, anh chắc chắn sẽ không lừa gạt em. Cảm ơn anh, Lâm Vân, là anh cho em hy vọng. Em sẽ chờ anh về, em sẽ chờ anh...’

Lần nữa nhặt lên bức thư, nàng đột nhiên cảm giác bàn tay của mình không còn run rẩy nữa. Hiện tại Lâm Vân không trở về, nhất định là do anh ấy có việc gì đó, anh ấy sẽ không gạt mình. Anh ấy đã nói ba năm sau, thì ba năm sau anh ấy nhất định sẽ quay trở lại.

“Nếu như em không muốn tới đó, anh cũng không trách em. Bởi vì có lẽ chúng ta không phải người của cùng một thế giới, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ vĩnh viễn rời đi nơi này.”

Sẽ không, em nhất định sẽ đến. Lâm Vân, anh cũng phải đến nhé, em và anh ở chung một căn nhà, vì sao không phải là cùng một thế giới. Đừng nói ly khai em, đừng nói sẽ rời đi, chúng ta còn chưa trải qua cuộc sống vợ chồng hạnh phúc....

“Tốt lắm, nói đến đây thôi. À, mà chỗ đó của em lớn hay nhỏ, anh chỉ cần nhìn là biết, không cần phải sờ. Cho nên em không cần phải lo lắng nội y có vừa người hay không, mặc vào sẽ biết ngay. Anh đi đây, tạm biệt em,保重 nhé.

Lâm Vân, ngày 21 tháng 9.’

Sắc mặt của Hàn Vũ Tích lần nữa trở nên đỏ bừng, trái tim đập thình thịch. Bại hoại, em sẽ không tức giận, từ nay về sau em sẽ không bao giờ giận anh. Chỉ cần anh trở về. Nếu anh trở về em đồng ý làm chuyện ấy với anh. Nếu anh thích, thì cứ sờ...

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Hàn Vũ Tích đỏ bừng như quả cà chua chín. Ngay lập tức vứt bỏ những ý niệm này trong đầu, nhưng trong lòng nàng vẫn tràn ngập hình ảnh của Lâm Vân.

Cẩn thận cất bức thư vào túi, Hàn Vũ Tích sờ sờ chần mềm trên giường của Lâm Vân, cảm giác ấm áp vô cùng. Lại nhìn áo lót trong tay, Hàn Vũ Tích đột nhiên cởi áo, nàng rất muốn mặc bộ nội y Lâm Vân làm cho mình này.

Bộ nội y thuộc nhóm “Hoa Sơn Trà” này mặc vào người vô cùng thoải mái. Kích cỡ vừa vặn, không lớn không nhỏ. Hàn Vũ Tích hạnh phúc sờ sờ ngực của mình, trong lòng xúc động không biết nên nói gì. Ba năm sẽ trôi qua nhanh thôi, bộ nội y này mình nhất định phải giữ gìn cẩn thận. Đôi khi Lâm Vân trở về thì mặc cho anh ấy xem

Mà anh ấy thật xấu, bình thường nhất định là hay nhìn vào chỗ đó của mình. Nếu không vì sao làm ra kích cỡ chuẩn như vậy. Khi chế tác bộ nội y “Hoa Sơn Trà” này, Lâm Vân đã dẫn nhập thêm vào lực lượng Tinh Vân. Thậm chí trên bề mặt của nó vẫn còn có dấu ấn. Hàn Vũ Tích mặc bộ nội y này vào, cảm thấy mơ hồ có một chút tâm thần tương liên với Lâm Vân. Sờ sờ chiếc vòng Tưởng Niệm trên cổ, Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm giác mãnh liệt rằng, ba năm sau, mình nhất định sẽ gặp lại Lâm Vân.

Lâm Vân, em nhất định sẽ là người vợ xinh đẹp của anh.

Cửa gian phòng của Lâm Vân mở ra, bốn người đang ngồi ở ngoài, khẩn trương chờ Hàn Vũ Tích. Thấy Hàn Vũ Tích đi ra, mọi người đều đứng lên.

“Đẹp quá!”

Lúc Hàn Vũ Tích đi ra từ gian phòng của Lâm Vân, cảm giác đầu tiên khi bốn người nhìn thấy nàng ấy đó là Hàn Vũ Tích quá đẹp. Tuy nàng ấy chỉ mặc một cái áo sơ mi màu vàng nhạt, nhưng cũng đủ để tôn vinh vẻ thanh tú thoát tục của nàng. Khuôn mặt xinh đẹp còn mang vẻ theo vẻ đỏ ửng, ánh mắt đầy linh động, thậm chí nữ nhân khác nhìn vào cũng phải si mê.

- Chị Vũ Tích...

Tô Tĩnh Như đột nhiên trông thấy Hàn Vũ Tích như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc. Mấy người còn lại nhìn thấy dung nhan của Hàn Vũ Tích như vậy cũng giật mình. Nhưng không có ý ghen ghét, bởi vì đây là vẻ đẹp không phải để người ta có thể ghen ghét.

- Tĩnh Như, cảm ơn em đã lo lắng cho chị. Vừa rồi chị đã đọc bức thư mà Lâm Vân lưu lại, anh ấy nói mình không có việc gì.

Hàn Vũ Tích thản nhiên cười, cười như hoa mới nở.

Không biết vì sao, Cam Dao nhìn Hàn Vũ Tích xinh đẹp như vậy, lại không có ý ghen ghét nào. Chỉ là cảm thấy, người như vậy mới xứng đáng với Lâm đại ca. Nàng cũng rất tin rằng Lâm Vân an toàn. Thậm chí ngay cả Kỷ Lam đều tin tưởng lời của Hàn Vũ Tích. Bởi vì các nàng đều được chứng kiến tài năng của hắn. Tuy chỉ là tài năng về quần áo, nhưng sự tín nhiệm đã nảy nở sâu trong lòng các nàng.

- Em cũng nghĩ Lâm đại ca không xảy ra chuyện gì.

Tô Tĩnh Như nói. Nàng thật sự không cảm giác ra Lâm Vân đã xảy ra chuyện, nên một mực không tin. Hiện tại nghe Hàn Vũ Tích nói như vậy, ngay lập tức đồng ý. Nàng rất tin vào trực giác của mình.

Chỉ có Đường Tử Yên là không tin tưởng, nhưng nàng đương nhiên sẽ không nói ra.

- Mọi người lại đây ăn một chút, em đã mua đầy đủ rồi.

Kỷ Lam bận bịu bảo Hàn Vũ Tích ngồi xuống, rồi lấy thức ăn vừa mới mua ra.

- Chị Vũ Tích, cái thẻ này là của Lâm đại ca. Lâm đại ca không có ở đây, thì chị cầm đi.

- Không cần, Cam Dao, em cứ làm theo lời của Lâm Vân, bằng không Lâm Vân sẽ không thích.

Hàn Vũ Tích không chút do dự đẩy lại cái thẻ cho Cam Dao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 124: Không Thể Buông Tha

T

hấy trời sắp sáng, Lâm Vân liền xuống xe Lửa, đi tới một vùng rừng núi. Phòng chừng chỗ này đã cách thành phố Phụng Tân vài trăm km. Lâm Vân đi vào trong khu rừng, tìm một dòng suối nhỏ, lau sạch vết bẩn trên người, rồi mặc lên bộ quần áo vừa mới mua kia.

Hiện tại trên cơ bản đã thoát khỏi phạm vi truy lùng của Lý gia. Việc đầu tiên là lấp đầy cái bụng đã. Kế tiếp là tìm một chỗ để tu luyện. Không tới một cấp độ nào đó, tuyệt đối không nên xuất hiện trước mặt Lý gia. Không biết những thứ mình lưu lại kia, Cam Dao đã gửi cho Hàn Vũ Tích chưa. Địa chỉ thì mình đã ghi ở trên bức thư rồi.

Ăn hết bốn gói mì ăn liền, mới miễn cưỡng ăn no. Số mì còn lại thì cần để dành để lúc tu luyện dùng, nên cũng không dám ăn một lần quá nhiều. Lần này chưa hình thành Tinh Hồn, thì tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài. Chỉ vì thực lực yếu nên mới bị mấy con chó điên kia bắt nạt.

Từ lúc mình hình thành Tinh Vân, vẫn không ngừng tu luyện mấy tháng trời. Tuy Tinh Vân bị tổn thương, nhưng Lâm Vân đoán chừng chỉ cần an tâm tu luyện ở đây, một tháng là có thể hình thành Tinh Hồn.

Còn việc tại sao mỗi lần bị thương, hẳn lại khó hồi phục Tinh Vân như cũ, Lâm Vân cũng từng lo lắng qua. Phòng chừng bởi vì khi mình thành Tinh Vân, do linh khí không đủ mà tạo thành. Chỉ cần tìm được một nơi có linh khí sung túc, hẳn là có thể tu thành Tinh Vân hoàn chỉnh.

Vị trí hiện tại của mình, dựa theo cái bản đồ đã nhìn từ trước, thì có lẽ thuộc vùng núi Tân Bắc. Đi xa hơn về phía bắc 200km, là có thể đi ra vùng núi

này. Còn đi về phía tây 300km là có thể trực tiếp đi vào dãy núi Vân Quý. Dãy núi Vân Quý chạy dài gần nửa Hoa quốc. Núi ở đó chẳng những cao lớn, mà còn có rất nhiều khu rừng nguyên sinh.

Sau khi xác định vị trí của mình, hắc quyết định đi bộ vào buổi tối, ban ngày thì tu luyện. Hiện tại trạng thái của hắc xác thực không được tốt. Tinh Vân chẳng những không có hình thành hoàn toàn, mà trên người còn có nhiều vết thương cũ chưa lành.

Còn có một nguyên nhân chính là linh khí ở Địa Cầu rất mỏng manh. May ra chỉ có ở những khu vực rừng nguyên sinh, linh khí mới tập trung nhiều một chút. Ở những khu rừng nằm phía sâu, đôi khi có thể gặp được những linh mạch nhỏ. Những linh mạch nhỏ này chính là thứ mà Lâm Vân khao khát nhất hiện tại. Một khi có trong tay linh mạch, như vậy lực lượng Tinh Vân của mình rất nhanh được khôi phục. Thậm chí ngay cả việc hình thành Tinh Hồn cũng không cần phải thời gian lâu như vậy. Cho nên, hắc muốn đi vào dãy núi Vân Quý để tu luyện. Linh khí chỗ đó hắc là không kém.

Tu luyện cả một ngày, thương thế của Lâm Vân đã tốt hơn nhiều. Lực lượng Tinh Vân cũng dần dần hồi phục một ít. Nhưng bởi vì trước đây bị thương nặng, lại tổn hại tới căn cơ, cho nên không chỉ nói là khôi phục như cũ, cho dù khôi phục được một nửa cũng là khó khăn. Tới buổi tối, Lâm Vân trực tiếp dựng một chỗ ngủ trong rừng, rồi tùy tiện ngủ một đêm.

Trải qua một ngày một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, tuy lực lượng Tinh Vân còn chưa có hồi phục, nhưng trạng thái hiện giờ cũng không tệ lắm. Ngày hôm sau thì bắt đầu hành trình đi bộ tới dãy núi Vân Quý.

Tốc độ của Lâm Vân rất nhanh. Bởi trên người hắc cũng chỉ có vài gói mỳ ăn liền, không có đồ vật gì khác. Năm ngày sau, Lâm Vân đã đi vào dãy núi Vân Quý. Hơn nữa, thương thế trên người đã hoàn toàn hồi phục. Nhưng đi một đoạn đường dài như vậy rồi, vẫn không phát hiện ra một linh mạch nào.

Hắn còn đang trông chờ nó để phục hồi lực lượng Tinh Vân và hình thành Tinh Hồn.

Nhưng nghĩ tới vấn đề này cũng không phải là một sớm một chiều, tâm tình của Lâm Vân liền trở nên bình thản. Chỉ là thời gian tu luyện giảm bớt một ít. Cả ngày ăn mỳ ăn liền cũng có chút chán ngấy, mà số mỳ còn lại cũng không nhiều lắm. Hôm nay, Lâm Vân quyết định tìm vài món ăn thôn quê. Dù sao chỗ này đã là dãy núi Vân Quý, rất ít người tới nơi này, nên không cần lo lắng có người gán tội phá hoại sinh thái. Vẫn nên ăn no mới có sức để tu luyện.

Thỏ hoang trong núi tương đối nhiều. Lâm Vân không mất chút khí lực nào đã bắt được một con thỏ hoang to mọng. Tìm tới một dòng suối nhỏ rồi làm sạch con thỏ. Tuy con dao mua ở quán vỉa hè này không phải là sắc, nhưng với Lâm Vân, như thế là đủ. Đốt lửa, dùng gia vị trong gói mỳ tôm, vừa nướng vừa vẩy lên thịt thỏ. Rất nhanh, mùi thịt thỏ đã bay lên thơm phưng phức.

Mới hơn một tiếng, thịt thỏ đã được Lâm Vân nướng chín. Tuy còn có thể nướng thêm một lúc, nhưng Lâm Vân đã không chờ được nữa rồi. Mười phút sau, cả con thỏ đã bị Lâm Vân chén sạch.

Ăn xong thịt thỏ, Lâm Vân thỏa mãn sờ lên bụng. Quyết định tới một chỗ có thể che mưa quanh đây, tìm chỗ tu luyện. Không hình thành Tinh Hồn tuyệt đối không ra.

Lâm Vân vừa mới đứng lên, thì thấy một cái bóng đang di chuyển trong rừng cây. Lâm Vân nghĩ thầm, nơi này là núi non hoang dã, vì sao còn có người ở đây? Hắn không chút do dự lập tức đuổi theo. Tốc độ của Lâm Vân rất nhanh, nhưng cái bóng phía trước cũng vô cùng linh hoạt.

Dồn theo một lúc, Lâm Vân mới nhận ra cái bóng này là một loại động vật nào đó, liền mất đi hứng thú đuổi theo. Con vật này lảng vảng chỗ hắn chắc

là do bị mùi thịt thỏ hấp dẫn.

Đột nhiên, một cảm giác sáng khoái ập đến. Đã lâu không có cảm giác thoải mái như vậy. Là linh khí? Không ngờ chỗ này lại có nhiều linh khí như vậy? Vì sao ở chỗ khác lại không có?

Lâm Vân cẩn thận tìm tòi xung quanh, mới phát hiện ra một chỗ có linh mạch rất nhỏ. Linh mạch nằm ở dưới một gốc cây tùng lớn. Thật sự là vô tâm trồng liễu, liễu ra hoa à. Mấy ngày hôm trước mình còn vất vả tìm kiếm, vậy mà hôm nay không mất công sức gì đã tìm thấy một linh mạch.

Nếu dãy núi Vân Quý này có nhiều linh mạch loại nhỏ như vậy, thì xem ra mình không cần phải tìm chỗ tu luyện làm gì. Chỉ cần không ngừng tìm kiếm các linh mạch như vậy là được. Chỉ là linh mạch này vẫn còn quá nhỏ.

Chỗ linh mạch này qua một thời gian cũng sẽ biến mất. nên Lâm Vân không hề do dự, ngồi xuống dưới gốc cây tùng, bắt đầu tu luyện. Loại linh mạch tí xíu này tùy lúc cũng có thể biến mất. Nếu mình không nắm chặt thời gian hấp thụ linh khí, đợi cho linh mạch biến mất thì hối hận cũng không kịp.

Tu luyện mãi cho tới hừng đông ngày hôm sau, Lâm Vân mới hấp thu hết chỗ linh mạch kia. Thương thế trên người cơ hồ đã quét sạch. Lực lượng Tinh Vân cũng khôi phục đến bảy tám phần. Trong lòng hẳn không khỏi mừng rỡ. Xem ra nguyên nhân khiến Tinh Vân của mình khó hồi phục quả nhiên là do thiếu linh khí. Từ nay về sau chỉ cần tìm một linh mạch để tu luyện là được rồi.

Nửa tháng sau, Lâm Vân không hề đi đâu, chỉ loanh quanh ở trong rừng núi hoang vu tìm kiếm linh mạch. Đói thì lấy quả dại hoặc bắt vài động vật nhỏ nướng ăn. Cuộc sống cũng là tiêu điều tự tại.

Tuy không có nhiều linh mạch lắm, nhưng cũng tìm được ba chỗ. Lực lượng Tinh Vân đã sớm khôi phục như cũ. Việc hình thành Tinh Hồn cũng

vô cùng thuận lợi. Với tốc độ như vậy, có lẽ không cần thời gian một tháng, hẳn có thể triệt để hình thành Tinh Hồn.

Gần một tháng sống dã ngoại, bộ y phục trên người Lâm Vân đã rách rưới không chịu nổi. Tóc tai lộn xộn, thoát nhìn giống như kẻ điên. Nhưng dù vậy, tâm tình của hắn vẫn không sai. Một tháng này chính là thời gian tu luyện nhanh nhất từ khi hắn tới Địa Cầu.

Một người sống một mình bên trong rừng núi hoang dã rất không an toàn, phỏng chừng chỉ cần một tháng, thì cái mệnh đã sớm đứt trong này. Nhưng đây là đối với người bình thường, đối với Lâm Vân mà nói, cuộc sống ở đây rất thoải mái.

Chỗ khu vực này cơ hồ chính là khu vực rừng nguyên sinh. Chẳng những có sài lang xuất hiện, còn có hổ báo, những động vật ăn thịt hung dữ gì đó. Thậm chí, hắn còn mấy lần gặp qua gấu đen. Nhưng Lâm Vân chẳng quan tâm mấy con động vật này. Hầu như chúng không có gì nguy hiểm với hắn. Mà những động vật này cũng không dám tới khiêu khích Lâm Vân. Có lẽ bởi đây là trực giác của chúng. Bọn chúng cảm giác được con vật đứng được bằng hai chân này không phải là dễ trêu. Nếu bọn chúng đã không chủ động khiêu khích Lâm Vân, Lâm Vân đương nhiên cũng không tùy tiện giết bọn chúng. Bởi vì dù giết cũng ăn không hết, cần gì phí phạm như vậy

Không nói những động vật hung dữ này, ngay cả rắn độc cũng nhiều vô số kể. Rất nhiều loại rắn độc mà Lâm Vân chưa từng gặp qua. Tuy nhiên chất độc của chúng hầu như không có tác dụng gì với Lâm Vân. Hiện tại Tinh Hồn của hắn đã được hình thành một nửa, hẳn có thể nhẹ nhàng bức chất độc ra ngoài cơ thể.

Huống chi, hắn còn là một nhà thực vật học. Linh thảo và dược liệu bên trong dãy núi này cũng nhiều không kể xiết. Nhưng Lâm Vân còn chưa có tính toán hái chúng. Một khi hắn ngưng tụ thành một sao, hắn mới lấy thảo dược này để chế tạo ra đan dược, dùng để tăng tốc độ tu luyện.

Linh mạch càng ngày càng khó tìm. Lâm Vân đã liên tục tìm suốt một tuần lễ, nhưng còn chưa phát hiện ra linh mạch mới. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ đành phải đi sâu hơn vào trong rừng để tìm kiếm.

- Ngao...

Vừa mới đi được chưa lâu, Lâm Vân rõ ràng gặp phải hai con sói rất lớn. Bên trái là một con sói đen, bên phải là một con sói xám. Lâm Vân vừa đi vừa tìm kiếm linh mạch, vậy mà không phát hiện ra ở đây có hai con sói.

Đoạn đường hắn đang đứng này là một đoạn đường nhỏ do nhiều động vật đi qua đây mà hình thành. Còn ở hai bên là bụi cây hoặc là bụi gai. Do đường nhỏ, nên chỉ đủ cho một người đi. Mà Lâm Vân đương nhiên không muốn lùi về sau nhường đường cho hai con sói này.

Vài ngày trước, Lâm Vân cũng đã gặp qua vài con sói, nhưng phần lớn bọn chúng vừa thấy Lâm Vân đều tránh đi chỗ khác. Bởi động vật có một loại giác quan thứ sáu vô cùng linh mẫn, phỏng chừng bọn chúng biết Lâm Vân không phải dễ trêu chọc. Hơn nữa trong rừng còn có rất nhiều con mồi, nên không cần phải liều mạng chọc giận Lâm Vân. Nhưng hôm nay hai con sói chặn lại đường đi này của Lâm Vân, rõ ràng không có ý lùi bước.

- Ngao...

Con sói đen bên phải rống lên, lộ ra hàm răng trắng hếu, rõ ràng là muốn uy hiếp Lâm Vân. Lâm Vân âm thầm buồn cười, muốn đánh thì đánh, cần gì phải uy hiếp.

- Tránh ra, bằng không đừng trách ta không khách khí.

Lâm Vân quát lớn nói với hai con sói kia.

Con con sói đen bên phải có vẻ không nhận được sự khiêu khích của Lâm Vân, liền lao về hướng Lâm Vân. Nếu là Lâm Vân lúc vừa mới vào dãy núi này, phỏng chừng có thể bị thương. Nhưng hiện tại, qua hơn một tháng tu luyện bằng linh mạch, tốc độ của hắn đã tăng lên rất nhiều, còn nhanh hơn con sói đen này vài phần. Nhoáng cái đã né sang một bên, con sói đen liền vồ hụt, rơi tới đằng sau của Lâm Vân.

Lâm Vân né một trảo này rồi đi tới phía sau con sói, dùng tốc độ cực nhanh bắt lấy chân sau của con sói đen rồi vung mạnh lên.

Sói đen lộ ra vẻ sợ hãi, nó tưởng rằng đã bị Lâm Vân ném đi ra xa. Không ngờ Lâm Vân lại lao tới trước mặt nó, con sói đen nhoáng cái ngã ở dưới chân của Lâm Vân. Lâm Vân giơ chân lên liền dẫm lên cổ sói đen. Sói đen nằm dưới chân không thể cử động.

- Ngao...

Con sói xám hú lên một tiếng, nó đã biết người trước mắt này rất lợi hại. Cho nên nó không như con sói đen lao lên, mà dùng hai mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, không có ý ly khai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 125: Dã Nhân

L

âm Vân biết con sói xám kia sợ không dám tới gần, hăn liền đá con sói đen trở về rồi quát lớn:

- Cút ngay, đừng để ta gặp lại.

con sói đen tìm được chỗ sống trong chỗ chết, liền đứng dậy, lung la lung lay đi tới bên con sói xám. Ánh mắt của nó rất là kinh hoàng và phức tạp. Tuy nhiên nó cũng không dám ngăn lại được đi của Lâm Vân nữa, chỉ là cùng với sói xám lui trở về.

Lâm Vân cười thầm trong bụng, không ngờ hai con vật này lại có chút linh tính, biết thế nào là sợ. Dù sao Lâm Vân cũng không có ý giết bọn chúng, chỉ là muốn bọn chúng lui lại nhường đường mà thôi.

Nhưng khi Lâm Vân đi tới chỗ ngoặt, ngẩng đầu nhìn hai con sói đang núp ở sau một tảng đá không chịu rời đi, hăn liền hiểu vì sao hai con sói này muốn ngăn cản đường của mình

Bởi vì đang có một con sói con có bộ lông vàng óng ả nằm hấp hối ở đó. Bọn chúng cản đường của Lâm Vân thì ra là để bảo vệ con sói con kia. Tuy nhiên, nhìn bộ lông của nó, hình như không phải là con của hai con sói này. Hăn còn chưa từng thấy qua một con sói nào có bộ lông toàn thân màu vàng như vậy, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua. Nhưng hăn có thể cảm giác con sói con này không đơn giản.

Trong đôi mắt to của con sói con hiện lên vẻ tuyệt vọng và lo lắng, khiến Lâm Vân động lòng trắc ẩn. Không biết con sói này vì sao mà bị thương.

Mà hai con sói thì đứng hai bên bảo vệ, xem ra con sói con này có địa vị nào đó trong bầy đàn. Nghĩ tới đây, Lâm Vân đi thẳng tới chỗ hai con sói lớn.

Trông thấy Lâm Vân đi tới, hai con sói lớn lộ ra ánh mắt đề phòng. Nhưng bọn chúng cũng hiểu người này rất lợi hại, nên chỉ dám đứng một chỗ bảo vệ, không dám đánh tới.

- Ô...

Con sói xám kêu lên cảnh cáo Lâm Vân.

- Tránh ra đi, ta xem chú sói con này có thể chữa trị được.

Lâm Vân quát lớn về hướng hai con sói.

Sói xám và sói đen nhìn nhau, giống như nghe hiểu lời nói của Lâm Vân. Vì vậy chúng tránh ra, để một lối đi, nhưng con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Vân.

Nếu là một nhân loại, Lâm Vân căn bản là mặc kệ. Nhưng là hai con động vật này, mặc dù có chút hiểu ý của Lâm Vân, nhưng bọn chúng vẫn cẩn thận đề phòng.

Lâm Vân ngồi xuống, kiểm tra con sói con một lúc, hóa ra là nó trúng đạn mà bị thương. Sau khi trúng đạn, lại bị rắn độc cắn một cái, khó trách gần hấp hối như vậy.

Vị trí trúng đạn là ở chân, xem miệng vết thương có vẻ như là súng săn. Lâm Vân âm thầm kỳ quái, bọn thợ săn bắn con sói con như vậy làm gì? Huống hồ, nơi này cũng có thợ săn dám vào sao? Đây chính là rừng nguyên sinh a.

Cũng may vết thương ở chân của con sói không nặng lắm, mà vết thương chủ yếu chính là vết cắn của con rắn độc. Lâm Vân đứng dậy, chuẩn bị đi tìm một vài loại cây thảo dược. Hai con sói thấy Lâm Vân rời đi, lại kêu lên một tiếng Ngao, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Tuy nhiên, Lâm Vân rất nhanh lại trở về. Lần này hai con sói không có ngăn lại Lâm Vân, mà lập tức mở đường. Thảo dược trong rừng nhiều lắm, Lâm Vân cơ hồ không mất khí lực gì đã tìm được thảo dược trị độc.

Lấy con dao nhỏ ra, rạch một vết nhỏ ở chỗ con sói con trúng độc, rồi vận chuyển vào đó lực lượng Tinh Vân. Rất nhanh, một chất độc màu đen trộn lẫn với máu dọc theo vết thương chảy ra. Một thời gian ngắn qua đi, máu đen dần dần trở lại thành máu đỏ. Lâm Vân dập nát cây thảo dược rồi thoa ở miệng vết thương của con sói con. Sau đó xé rách một miếng vải trên áo, băng bó miệng vết thương lại. Cũng may quần áo của Lâm Vân đã bị rách nát, kéo thêm vài miếng cũng như nhau cả.

Xử lý xong chất độc trong miệng vết thương, Lâm Vân lại bắt lấy chân sau của sói con, trực tiếp dùng lực lượng Tinh Vân ép viên đạn ra ngoài. Con sói con đã ngủ lúc Lâm Vân lấy độc cho nó. Làm xong hết thấy Lâm Vân liền rời đi. Nhìn bóng lưng của Lâm Vân rời đi, hai con sói lớn cùng lúc tru lên. Lâm Vân liền hiểu là chúng muốn cảm ơn mình, cũng lười quay đầu lại.

Đảo mắt đã đi tới một chỗ không xa trong sơn cốc, vẫn truyền tới tiếng sói tru. Lâm Vân nghĩ thầm, vì sao ở đây còn có sói kêu. Mặc dù mình đi lại trong dãy núi Vân Quý này, cũng thường xuyên gặp phải sói, nhưng chưa gặp một đàn sói nào, nhiều nhất chỉ là hai con mà thôi. Chính là nghe tiếng sói gào thét vang tới này, khoảng chừng phải có gần mười con.

Tuy có chút tò mò, nhưng Lâm Vân không phải người thích tìm việc. Vẫn không nhanh không chậm đi tìm linh mạch. Đột nhiên một tiếng kêu sợ

hải truyền tới, là tiếng của con người, từ hướng của bầy sói truyền tới. Lâm Vân sững sờ, chẳng lẽ có người bị bầy sói đuổi?

Một chuyện như vậy, Lâm Vân không thể giả vờ như không biết. Dù sao làm chuyện này cũng chỉ là thuận tay mà thôi.

Lâm Vân đi về hướng tiếng kêu phát ra. Đi không tới hai trăm mét, quả nhiên trông thấy một bầy sói khoảng 7,8 con đang vây quanh một cái sơn động nhỏ, thần sắc lộ ra vẻ hung ác. Ở cách chỗ sơn động không xa còn có một vũng máu. Xem ra chủ nhân của vũng máu này vừa mới bị bầy sói xơi tái.

Trên mặt đất còn để lại một cái súng săn. Tuy nhiên súng săn cũng bị bầy sói cắn nát như. Xem ra khẩu súng kia chính là khẩu súng đã bắn con sói có. Bởi vì có mùi máu tản ra, nên bầy sói càng thêm hung ác, ánh mắt của chúng đều nhìn chăm chăm vào hang động phía trước.

Lâm Vân nhăn mày lại. Không biết vì sao những người này lại chui vào nơi rừng sâu như vậy. Ngẩng đầu nhìn về phía hang động bị bầy sói vây quanh, ở phía trước còn có một đồng lửa đã tắt, ở trong mơ hồ nhìn thấy có 4,5 người. Một người trung niên tuổi chừng 40 chính đang cầm một thanh đao dài đứng ở cửa hang, khẩn trương nhìn bầy sói. Một cô gái mặc quần jean đứng ở sau lưng nam tử trung niên, hoảng sợ nhìn bầy sói đang kích động kia.

Lâm Vân không chút suy nghĩ, trực tiếp đi tới. Bầy sói thấy có người xuất hiện liền quăng ánh mắt về phía Lâm Vân. Người trung niên nhìn thấy vậy một người áo rách nát, đầu tóc rối bù giống như một Dã Nhân đi tới, lại càng hoảng sợ. Người này dám trực tiếp đi tới bầy sói, chẳng lẽ là một tên ngốc?

Một con sói lớn màu đen không nhịn được việc Lâm Vân khiêu chiến quyền uy của chúng, liền kêu một tiếng, lao thẳng vào Lâm Vân. Lâm Vân chỉ

thoáng nghiêng người, chân trái đá lên nhanh như gió, con sói đen kia lập tức bay xa gần chục mét, nằm trên mặt đất không cựa quậy được.

Những coi sói còn lại đều kêu lên, muốn đồng thời lao về phía Lâm Vân. Lâm Vân âm thầm cười lạnh, vừa lúc có chỗ để ta tập thể dục. Tuy nhiên, những bầy sói này còn chưa lao tới Lâm Vân, thì ở xa xa truyền tới tiếng sói tru. Bầy sói kia nghe thấy vậy đều lui trở về, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Mà ngay cả con sói đen nằm trên mặt đất kia cũng đứng lên, chậm chạp rời đi.

Lâm Vân vừa nghe tiếng sói tru này, liền biết là tiếng tru của hai con sói lớn kia. Cũng mặc kệ bọn chúng rời đi, hẩn ngẩng đầu nhìn về phía người trung niên đang đứng chặn ở cửa hang.

Nhưng không ngờ lại thấy ánh mắt của người trung niên kia nhìn về phía mình, có vẻ sợ hãi hơn khi nhìn thấy bầy sói. Lâm Vân sửng sờ, ngay lập tức liền hiểu. Hiện tại bộ quần áo đang mặc trên người này đã không đủ che thân. Rất nhiều chỗ đã bị rách nát, lộ ra làn da. Vốn làn da của Lâm Vân bởi vì tu luyện nên rất trơn bóng. Nhưng hơn tháng này toàn chạy tới chạy lui trong rừng rậm, làn da cũng trở nên đổi màu.

Tăng thêm quần áo rách te tua, đầu tóc rối bù, người trung niên này nhất định nghĩ mình là Dã Nhân. Lâm Vân cười khở một tiếng, cũng lười giải thích. Loại chuyện này dù giải thích cũng không thông. Chỉ là hẩn có chút hiếu kỳ, vì sao đám người này lại tới khu rừng nguyên sinh như vậy. Nhưng hiếu kỳ về hiếu kỳ, hẩn sẽ không tốn thời gian đi hỏi. Mà đã giải thích không thông, thì không cần giải thích. Lâm Vân xoay người rời đi.

Công Tử Điền Khùng

Tác giả: Ta Là Lão Ngũ

Chương 125: Dã Nhân (P2)

Nhóm dịch: Giang Triết

Sưu tầm by -Zhen-

Nguồn: Mê Truyện

Nội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

Người nam tử trung niên cầm thanh đao trong tay, nhìn Lâm Vân xoay người rời đi, có chút sững sờ. Bị bày sói vây quanh một ngày một đêm, thật không ngờ lại an toàn.

- Lật hướng Đạo (Hướng đạo: người dẫn đường), người kia là một Dã Nhân à?

Cô gái một mực trốn sau người trung niên kia vẫn còn sợ hãi hỏi. Cái người vừa rời nhàn nhã đi vào bày sói như vậy, chỉ dùng một cước đá văng con sói hung ác kia. Mà nhìn bộ dáng của người này, rất giống một cái Dã Nhân.

Người trung niên gọi là Lật hướng đạo lúc này mới kịp phản ứng, nhìn bóng lưng Lâm Vân rời đi nói:

- Người vừa cứu chúng ta kia thật là lợi hại. Hẳn có phải là Dã Nhân hay không tôi cũng không dám khẳng định. Chẳng lẽ trong dãy núi này thực sự có Dã Nhân sao? Nếu như là Dã Nhân, vì sao hẳn lại cứu chúng ta, mà không phải làm hại chúng ta? Tôi cho rằng người này rất có thể là một người lang thang có trí lực thấp, một mục sinh hoạt trong khu rừng

- Có thể không? Hẳn không nói lời nào, nhưng chúng ta cũng nên nói một câu cảm ơn với người kia mới đúng, bằng không cũng quá thật lễ. Để tôi gọi hẳn.

Cô gái này nói xong, lập tức đuổi theo hướng của Lâm Vân rời đi. Một bên chạy một bên còn gọi. Lúc này, trong động lại đi ra hai nam một nữ, tuổi đều chừng 20.

Lâm Vân nghe thấy có người gọi hân, liền đứng lại, xoay người thì trông thấy một cô gái tuổi chừng 20 đang đuổi theo mình. Cô gái này chính là cô gái trốn đằng sau người trung niên. Cô nàng này để tóc ngắn, làn da trắng nõn, con mắt rất lớn. Tuy khuôn mặt còn vẻ mệt mỏi, nhưng do mặc quần jean, lộ ra hai chân dài, khiến Lâm Vân cảm giác được một loại khí tức thanh xuân. Nàng ta có khuôn mặt xinh đẹp không kém gì Tô Tĩnh Như.

Cô gái kia thấy Lâm Vân đứng lại, tranh thủ thời gian muốn cảm ơn ơn cứu mạng. Tuy nhiên, khi trông thấy bộ dạng của Lâm Vân, nàng ta lại không nói lên lời.

Đây quả thực là một Dã Nhân sao? Quần áo rách tung tóe, đầu tóc lộn xộn, ngoại trừ một cái túi đen nho nhỏ trong tay ra, không còn vật gì khác. Khuôn mặt do râu ria che kín, nên không nhìn thấy rõ. Nhưng hai con mắt rất sáng. Lúc hân nhìn về phía mình, rõ ràng khiến cho mình có cảm giác mình bị nhìn thấu. Cô gái kia thấy thế không tự chủ được lui về sau vài bước. Trái tim không khỏi đập thành thịch. Mình thực sự gặp Dã Nhân rồi?

Lâm Vân không khỏi buồn cười, cũng không để ý tới nàng ta. Kỳ thực, không phải phần lớn mọi người trong xã hội này đều chỉ biết phán đoán người khác qua ngoại hình sao? Đâu chỉ có mỗi nàng ta. Nhưng không biết cô gái này chạy tới trong này làm gì?

Hân nhìn cô gái mặc quần jean này, cười một cái, cũng lười nói chuyện, xoay người rời đi.

Mãi cho tới khi bóng dáng của Lâm Vân biến mất vô tung vô ảnh, cô gái này mới nhớ tới mục đích của mình. Nhưng người này có bề ngoài thật

đáng sợ a. Đây là Dã Nhân sao? Vì sao một Dã Nhân lại muốn cứu người? Mà hàm răng của hắn thật là trắng.

Chính đang chần chừ, thì bốn người còn lại cũng đã chạy tới.

- Từ Nhân, vừa rồi cậu có nói chuyện với hắn không?

Nói chuyện là một cô gái mặt trái xoan. Cô ta nghe Lật hướng đạo kể chuyện, trong lòng cũng rất kinh hãi. Cho nên vừa đi tới đã hỏi Từ Nhân câu này.

- Không có, lúc mình nhìn thấy hắn, do mình tưởng hắn là một Dã Nhân, nên không biết nói gì, thì hắn đã đi.

Từ Nhân trả lời.

- Vậy hắn có phải là Dã Nhân không? Lúc ở trong động mình cũng nhìn thấy hắn, người này thật lợi hại a. Chắc là Dã Nhân rồi.

Cô gái mặt trái xoan cũng đồng ý với Từ Nhân.

- Lần này trở về thật không biết nên báo cáo như thế nào. Nếu không nhờ Lật hướng đạo và người Dã Nhân kia, mấy người chúng ta đã theo gót Trịnh Bân rồi. Từ Nhân và Đinh Lan là con gái, Giang Vĩ, hiện tại chúng ta nên nghĩ xem có cách nào để đi ra ngoài. Sau khi rời khỏi đây, còn phải tính toán nên khai báo như thế nào. Ai, chuyển đi lần này thật là sai lầm.

Một tên nam tử cao gầy nói.

- Đi ra ngoài du lịch thì phải tự chịu trách nhiệm chứ. Chỉ là chúng ta không nên tới nơi này. Nghe nói nơi này là vùng hoang sơ nhất của dãy núi Vân Quý.

Một thanh niên cao to nói.

- Việc này cũng nên trách tôi, vì tôi dẫn nhầm đường mà mọi người mới bị lạc.

Lật hướng đạo vội vàng nói.

- Chuyện này hoàn toàn là lỗi của Trịnh Bân. Nếu không phải do y dùng súng bắn con sói con kia, chúng ta cũng sẽ không bị bày sói đuổi theo mà lạc đường. Nhưng dù sao y cũng đã lấy mạng mình đền bù rồi..

Thanh niên cao to nói.

- Trịnh Bân dù sao cũng đã chết, Phí Hoành Trạch, cậu cần gì phải nói y làm gì. Việc này không trách được Lật hướng đạo. Mà phải cảm ơn Lật hướng đạo mới đúng. Nếu không có Lật hướng đạo chúng ta đã không còn mạng sống. Hiện tại, việc quan trọng nhất chính là tìm cách đi ra khỏi đây.

Cô gái tên Từ Nhân nói.

- Tôi nghĩ chỗ này đã là biên giới phía tây của Vân Quý. Chúng ta chỉ cần đi tiếp về phía tây khoảng 160km là đi ra ngoài được.

Lật hướng đạo nhìn xung quanh một lúc rồi nói.

- Nhưng tôi thấy người cứu chúng ta vừa nãy lại đi về phía biên giới phía bắc...

Từ Nhân có chút chần chờ nói.

- Người kia là Dã Nhân, chúng ta sao có thể đi theo hắn?

Từ Nhân còn chưa dứt lời, đã bị Đinh Lan cắt đứt.

- Không đúng, Đinh Lan. Người kia cũng không nhất định là Dã Nhân. Nếu là Dã Nhân thì đã không cứu chúng ta rồi. Hiện tại nghĩ lại, mình cảm thấy người này có thể là một người ẩn cư trong núi.

Từ Nhân không đồng ý quan điểm của Đinh Lan.

- Từ Nhân, một người ẩn cư đâu cần phải khiến bản thân có bộ dáng như Dã Nhân vậy? Mình thấy khả năng hẳn là Dã Nhân lớn hơn.

Nam tử tên Giang Vĩ nói.

- Người kia đi về phía bắc có thể sống sót, nhưng chúng ta thì không được. Chúng ta muốn sống thì chỉ có thể đi về phía tây.

Lật hướng đạo nói xong, trong nội tâm còn đang suy nghĩ một cước kinh người của Lâm Vân. Một cước này, một Dã Nhân tuyệt đối không thể đá ra được. Nhưng hiện tại mới minh bạch thì có chút chậm. Y cũng không dám giống như người kia đi về phía bắc.. Trong nội tâm rất hối hận vì đã đồng ý dẫn đường cho đám thanh niên này.

- Từ Nhân nói đúng, người này không nhất định là một Dã Nhân, nhưng hiện tại hẳn đã rời đi rồi. Mà chúng ta muốn sống thì chỉ có thể đi về phía tây. Mặc dù tôi chưa tới nơi này lần nào, nhưng cũng đã từng nghe người khác nói qua. Nếu may mắn, chúng ta chỉ cần đi về phía tây một ngày là ra khỏi đây.

Lật hướng đạo hiện tại chỉ muốn mang mấy người sinh viên này đi ra ngoài, những việc khác cũng không muốn nghĩ tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 126: Rừng Rậm Vạn Côn

L

inh mạch nhỏ càng ngày càng ít. Lâm Vân đã tìm thêm mười ngày, nhưng vẫn chưa tìm ra linh mạch nào, khiến hắn hơi thất vọng. Trong lòng tự nhủ, cứ không tìm thấy như vậy còn không bằng ngồi xuống an tâm tu luyện. Có lẽ hiệu quả còn tốt hơn.

Lâm Vân phỏng chừng mình đã sắp tiếp cận vệt biên giới của khu vực này. Tuy không phải rất rõ ràng phương vị, nhưng căn cứ vào Tinh Thần, đi tiếp có lẽ sẽ đi ra dãy núi Vân Quý. Tuy rất muốn đi ra ngoài tìm một chỗ sửa sang lại sạch sẽ, nhưng Lâm Vân vẫn khắc chế ham muốn này. Còn chưa hình thành Tinh Hồn, mình chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Quyết định không chạy linh tinh tìm linh mạch nữa, mà tìm một chỗ an tâm tu luyện. Có lẽ làm như vậy hy vọng hình thành Tinh Hồn còn lớn hơn một chút. Lâm Vân chuẩn bị đi tới một vách núi gần đó để tu luyện.

Bình thường, linh khí tập trung nhiều ở chân núi hoặc là ở trong sơn cốc. Bởi vì những chỗ đó gần với Địa Linh, dễ dàng tiếp xúc với linh khí ẩn sâu trong mặt đất. Mà càng lên cao, tới đỉnh núi, linh khí càng dễ phiêu tán.

Ở nơi này cũng không thiếu sơn cốc. Lâm Vân rất nhanh tìm tới một sơn cốc khá yên tĩnh, nằm dưới chân một vách núi. Hoàn cảnh nơi này khá tốt, nhưng lại không có chỗ nào ẩn thân thuận tiện. Cũng không thể tu luyện ở ngoài trời a. Vừa bị mưa, vừa bị dã thú quấy nhiễu.

Lâm Vân đành phải tìm một chỗ khô ráo dưới chân núi. Cảm giác được linh khí ở nơi này khá nhiều, hắn liền dùng một cái cành cây, rồi vận chuyển lực lượng Tinh Vân đào ra một cái huyệt động rộng chừng 1m². Huyệt động

vừa mới mọc ra, còn chưa tiến hành lau dọn. Lâm Vân đã kích động vứt bỏ cái cành cây.

Bởi vì hẳn rõ ràng mọc ra một linh mạch bị che dấu. Linh mạch này tuy nhỏ, nhưng linh khí không bị khuếch tán, vô cùng tinh khiết. Mất thời gian nửa tháng tìm tòi, thật không ngờ chỉ vô tình đã phát hiện ra thứ mình cần.

Chỗ linh mạch này tuy nhỏ hơn mấy chỗ linh mạch mình tìm thấy lần trước, nhưng do không bị khuếch tán, nên cũng không có nhiều tạp chất. Lâm Vân biết chính vì không có tạp chất, nên chất lượng của nó còn hơn ba cái linh mạch kia cộng lại...

Không chút do dự. Lâm Vân chiếm cứ vị trí linh mạch, ngồi xuống bắt đầu tu luyện. Đêm và ngày nhanh chóng trôi qua. Vì có linh khí sung túc tràn vào người, khiến toàn thân của Lâm Vân vô cùng sảng khoái.

Hai ngày sau, Lâm Vân chỉ cảm thấy xương cốt trong người kêu lên lách cách. Một cảm giác xa xôi mà lại quen thuộc xuất hiện. Một cỗ lực lượng hòa vào cả thể xác và tinh thần của Lâm Vân. Cuối cùng một tiếng oanh vang lên trong ý thức của Lâm Vân.

Lâm Vân cực kỳ kinh hỉ. Hẳn biết Tinh Hồn của mình đã được hình thành. Kế hoạch vốn tính toán một tháng mới hoàn thành, không ngờ chỉ mất hai ngày là thành công. Kiểm chế sự vui mừng trong lòng, hẳn đem Tinh Hồn vừa mới hình thành triệt để củng cố. Xong xuôi về sau. Lâm Vân đứng lên, do tâm tình quá mức kích động, suýt nữa cụng đầu vào cái hang.

Hắn nhin không được, thét dài một tiếng. Lúc này trời mới vừa sáng, có lẽ cảm nhận được sự cường đại của Lâm Vân, rõ ràng không có một loại động vật nào dám tới đây. Lâm Vân nhìn một ít tạp chất bám trên người này, liền cảm giác toàn thân có chút khó chịu.

Hiện tại Tinh Hồn đã hình thành, mình cũng không cần phải trốn trong núi nữa. Nếu lại gặp lại một đối thủ như tay Lý Nghĩa kia, hẳn tin tưởng có thể

nhẹ nhàng đánh chết y.

Rời núi là ý niệm đầu tiên của Lâm Vân. Tuy thực lực bây giờ còn kém Lý gia một chút, nhưng Lâm Vân đã không còn e ngại bất kỳ một gia tộc và thế lực nào. Dùng tu vị hiện tại của hắn, cho dù có bị người bao vây, hắn cùng có thể thoải mái rời đi. Mình sống ở trong núi đã hơn một tháng rồi, cũng nên rời đi thôi. Ra ngoài tắm rửa sạch sẽ, ăn uống thoải mái một cái.

Nhưng bỗng nghĩ tới, vì sao cái linh mạch nhỏ như vậy, mình đã hấp thu hết để tạo thành Tinh Hồn, mà vẫn có cảm giác linh khí tràn ra là sao? Theo lý thuyết, chuyện này không thể xảy ra. Lâm Vân lần nữa đi vào cái huyết động kia, cẩn thận nhìn một chút, không thấy có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng rõ ràng cảm giác còn tồn tại linh khí trong huyết động vẫn còn. Lâm Vân cầm lấy cái cành cây tiếp tục đào móc. Trong chớp mắt, lại đào rộng cái huyết thêm chục mét.

- Linh thạch?

Lâm Vân thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Không ngờ trong này lại nhìn thấy đồ vật trong truyền thuyết như vậy. Thứ này mình cũng chỉ nhìn thấy có một lần ở đại lục Thiên Hồng. Lần đấy là do mình giết địch nhân quá nhiều, cùng với một ít tướng sĩ khác, được hoàng cung đón tiếp tuyên dương. Mà chính ở đó hắn nhìn thấy trên vương miện của quốc vương có một viên linh thạch. Quốc vương còn cố ý lấy viên linh thạch ra cho các tướng sĩ nhìn thấy.

Thật không ngờ ở một nơi thiếu thốn linh khí như Địa cầu lại có thể nhìn thấy vật này. Đây là lần đầu tiên Lâm Vân vì nhìn thấy ngoại vật mà kích động. Tâm tình có chút khẩn trương và hưng phấn. Một viên linh thạch hình thoi từ từ hiện ra trước mắt, thậm chí còn có mơ hồ vàng sáng nhạt bao quanh.

Lâm Vân hưng phấn, cẩn thận gỡ viên linh thạch này xuống. Hắn biết linh thạch là có phẩm cấp, nhưng không biết cách nhận ra phẩm cấp. Tuy nhiên, như thế cũng đủ cho hắn hưng phấn. Vô luận là phẩm cấp gì, có khối linh thạch này trong tay, nói không chừng hắn có thể kết thành hai sao.

Lại xé một mảnh vải từ quần áo trên người, cẩn thận gói kỹ viên linh thạch này, rồi bỏ vào túi tiền. Tuy không biết linh thạch có thể tự động biến mất hay không. Nhưng Lâm Vân có cảm giác, viên linh thạch này muốn biến mất cũng phải mất mấy trăm năm. Huống chi Lâm Vân cho rằng, chỉ cần không chủ động hấp thu viên linh thạch này, thì nó sẽ không bị tiêu tán. Như thế là đủ rồi, có linh thạch, nhiều nhất vài năm là có thể kết thành hai sao.

Tâm tình hưng phấn, nhưng trước vẫn nên đi ra ngoài tìm cái gì ăn đã. Quần áo trên người không những bẩn mà càng ngày càng rách. Cơ hồ đã thành đồng giẻ lau mặc trên người. Lâm Vân thầm than, vải vóc của thế giới này thật kém. Nếu như là quần áo của đại lục Thiên Hồng, cho dù lang thang cả năm trôi trong rừng rậm, cũng không bị hư hao gì.

Trời dần sáng rõ. Lâm Vân tìm một dòng suối nhỏ, cởi quần áo trên người rồi tắm rửa một chút. Tắm xong mới cảm giác thoải mái hơn. Lại giặt sạch sẽ bộ quần áo rách rưới kia, miễn cưỡng mặc lên người. Vận chuyển lực lượng Tinh Vân, rất nhanh xung quanh hắn đã bốc hơi nước.

Lâm Vân đơn giản dùng lực lượng Tinh Vân hong khô quần áo. Mặc dù như vậy, mặc cả cái giẻ lau trên người, đúng là nhìn chẳng ra làm sao cả.

Rời khỏi sơn cốc này. Lâm Vân tiếp tục đi về hướng bắc hai ngày, là ra khỏi dãy núi Vân Quý. Phía trước là một khu rừng rậm, đến chỗ này có lẽ đã tới gần tỉnh Vân Bắc. Đi xa hơn chính là Sơn Đông và Tế Nam. Khu rừng rậm này là khu rừng rậm nổi danh nhất tỉnh Vân Bắc, rừng rậm Vạn Côn. Nghe nói khu rừng này là khu rừng nguyên sinh có diện tích lớn thứ hai cả nước, chỉ sau khu rừng nguyên sinh Hưng An.

Hai mươi năm trước, phần lớn rừng rậm của quốc gia đã bị chặt phá không còn. Rừng rậm Vạn Côn cũng tránh không được bị ảnh hưởng tới. Về sau, do quân khu Vân Bắc mãnh liệt yêu cầu, khu vực này mới hoàn toàn bị khống chế, không cho phép ai đi vào. Rừng rậm Vạn Côn này đã liệt vào vùng cấm.

Nếu là vùng cấm, thì việc bảo vệ đương nhiên nghiêm ngặt. Người bình thường là không thể chính diện đi vào đây. Cho nên khu rừng này vẫn giữ được vẻ nguyên sinh của nó, còn tồn tại nhiều động thực vật quý hiếm.

Đương nhiên, cũng không phải nói không có đường có thể đi vào rừng rậm Vạn Côn. Dãy núi Vân Quý chính còn đường tiến vào. Nhưng đây chỉ là một con đường đi vào theo lý thuyết. Bởi vì không ai có thể xuyên qua dãy núi Vân Quý đi vào rừng rậm Vạn Côn. Chỉ cần khoảng thời gian hai tháng đi trong rừng cũng muốn lấy mạng của họ.

Nhưng với Lâm Vân thì khác. Những nơi nguy hiểm với người bình thường, đối với hắn chỉ là một việc đơn giản.

Lâm Vân rất muốn vượt qua khu rừng rậm này để đi tới quốc lộ, nhưng về sau nghĩ lại thôi. Một phần là do quần áo của hắn đã không đủ che thân. Một phần là do hắn không muốn mất thời gian đi tìm đường. Mà Lâm Vân thực sự may mắn vì không vượt qua khu rừng rậm Vạn Côn này. Một khi Lâm Vân đi ra ngoài, lập tức sẽ bị phát hiện.

Bởi vì, hiện tại rừng rậm Vạn Côn chính là nơi luyện binh quan trọng của ba quân khu thuộc Tế Nam, Nam Kinh và Vân Bắc. Chẳng những là ba quân khu lớn này, mà ngay cả vài quân khu khác cũng thường thường mượn nơi này làm nơi luyện binh. Bộ đội đặc chủng nổi tiếng cả Hoa quốc là Hắc Lang, Tiêm Dao, thậm chí cả Long Tổ cùng mười bộ đội đặc chủng nổi tiếng khác đều luyện binh ở trong này.

Nơi này là nơi luyện binh quan trọng, bởi vì một là địa hình trong này rất trắc trở. Hai là có nhiều cây cối lớn để phục vụ cho quân đội luyện tập phục kích và các yêu cầu khác. Chỉ là bởi vì thường xuyên luyện binh ở trong này, các động vật hung dữ đều thiếu đi rất nhiều. Sự nguy hiểm của rừng nguyên sinh càng ngày càng giảm. Nhưng nơi mà Lâm Vân đang đứng là biên giới giữa dãy núi Vân Quý và khu rừng rậm Vân Côn, nên thỉnh thoảng vẫn có dã thú ẩn hiện.

Lâm Vân đi vào khu rừng Vạn Côn được nửa ngày, thì mới phát hiện khu rừng này có chút cổ quái, ở trong không những có người, mà là rất nhiều người. Điều này khiến Lâm Vân càng thêm cẩn thận.

Lúc Lâm Vân vừa mới phát hiện ra trong này có người, đột nhiên cảm thấy có một người ở sau lưng định đánh về phía cổ của mình. Xem ra y chỉ muốn đánh ngất xỉu chứ không muốn mạng của mình.

Lâm Vân không chút chần chờ nào liền xoay người. Mà bàn tay của người kia đã tới trước mặt hắn. Lâm Vân vung tay lên bắt lấy tay của y, dùng ít sức bóp tay của y. Người tập kích hắn kia liền kêu lên đau đớn.

Là một binh sĩ mặc áo màu xanh nhạt. Do y muốn đánh ngất mình, nên Lâm Vân đương nhiên không khách khí. Kéo cả người y lại rồi cũng dùng bàn tay đánh vào cổ của y. Tên lính trong nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh. Có vẻ như tên lính vốn nấp ở chỗ này, mà mình thì vừa vọt đi qua bên người y.

Lâm Vân mở cái túi đằng sau y, bên trong có một ít đồ dùng hàng ngày và một bộ quân phục. Hắn không quan tâm tới đồ dùng hàng ngày, mà lấy một nửa chỗ lương khô trong túi. Sau đó cầm quần áo đi. Cũng may đáng người của tên lính bị mình đánh xỉu này cũng xấp xỉ như mình.

Bộ y phục này mình mặc chắc là vừa, cất lại đồ vật vào trong túi cho y, rồi để lại ở vị trí cũ. Sau đó là cởi bộ quần áo rách này ra, thay vào đó là bộ quân phục. Nhìn thoáng qua tên lính bị mình đánh ngất xỉu, phỏng chừng

phải mất một hồi lâu y mới tỉnh. Nhưng chỗ này khẳng định còn có đồng đội của y. Còn việc y có bị dã thú xơi thịt hay không, Lâm Vân chẳng quan tâm. Chỉ cầu chúc y may mắn.

Chợt nhìn thấy một khẩu súng, là súng thật, nhưng viên đạn là dùng cho diễn tập. Xem ra tên lính này đang tham gia diễn tập quân sự. Mà mặc kệ y, Lâm Vân tiếp tục đi vào sâu trong rừng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 127: Diễn Luyện Ở Trong Rừng

L

âm Vân vừa xoay người, liền phát hiện lại có hai người đang đi tới từ bên trái. Vì không muốn bị những người này phát hiện, nên hắn nhanh chóng di chuyển qua trái. Lợi dụng lúc hai tên lính kia còn đang ngó nghiêng, đã tặng cho mỗi người một chưởng, hai tên lính này liền hôn mê bất tỉnh.

Tuy nhiên Lần này Lâm Vân lại phát hiện, ở trên bộ quần áo của hai tên này có đeo một huy hiệu màu xanh. Mà tên lính vừa bị mình đánh ngất xỉu kia thì đeo huy hiệu màu đỏ. Còn quần áo mà mình đang mặc thì không có cái huy hiệu nào cả. Lâm Vân liền biết, bọn họ đeo như vậy là để phân biệt địch ta trong khi huấn luyện. Có lẽ họ thật không ngờ đã có ba người bị mình đánh ngất xỉu.

Khả năng binh lính huấn luyện trong này không chỉ có vài người, mà còn rất nhiều. Tuy nhiên, vì không để muốn cho bọn họ phát hiện ra mình, nên lúc đi đường, Lâm Vân cẩn thận quan sát hơn. Hắn không muốn làm phức tạp mọi chuyện. Nhưng Lâm Vân không muốn làm phức tạp, không có người là không có người tới gây phiền phức cho hắn.

Trong thời gian ngắn ngủi một giờ, Lâm Vân đã bị ba bốn lần đánh lén. Tuy mỗi người đánh lén đều bị Lâm Vân đánh ngất xỉu, thậm chí còn chưa kịp đánh lén thì Lâm Vân đã phát hiện. Nhưng Lâm Vân không muốn cứ tiếp tục như vậy. Cho nên, hắn cũng giống như binh lính tham gia diễn tập, che dấu hành tung của mình đi.

Rừng rậm Vạn Côn không giống với các khu rừng rậm khác. Nói nó là rừng rậm nguyên sinh cũng không quá đáng. Tuy nhiều năm nay, nơi này liên tục

bị quân đội làm quấy nhiễu, khiến dã thú ngày càng ít đi, nhưng bởi vì nơi này gần với dãy núi Vân Quý, rắn độc và dã thú cũng không ít. Hàng năm thỉnh thoảng vẫn xuất hiện có binh lính tử vong. Chỉ là mấy năm nay giảm bớt mà thôi.

Bởi vì để giảm bớt thương vong và có thể tận dụng các tài nguyên có hạn, mấy năm nay quân đội chỉ cho các tinh anh vào đây huấn luyện. Chứ không huấn luyện đại trà như nhiều năm trước.

Cách khu rừng rậm Vạn Côn 100km, là nơi đóng quân của bộ đội Long Ảnh. Không dưới mười người sĩ quan cao cấp đang khẩn trương nhìn chăm chăm vào tình hình thao luyện của binh lính. Những người này, ngoại trừ hai vị thiếu tướng của quân khu Vân Bắc và quân khu Tế Nam ra, còn có một vị ủy viên của ủy ban quân sự trung ương. Họ đều có mặt ở đây bởi vì lần diễn tập này rất quan trọng.

Đội Long Ảnh còn chưa thành hình. Hội tại chỉ là chọn lựa các tinh anh của đủ loại quân chủng từ các quân khu. Nhưng bởi vì danh sách có hạn, cho nên các quân khu đành phải thông qua các loại diễn tập và hình thức đối kháng, để xác định số lượng binh lính có thể được tuyển vào của mỗi quân khu. Chỗ đóng quân hiện tại chính là đã được lựa chọn kỹ càng, cũng trở thành trụ sở huấn luyện của bộ đội Long Ảnh.

- Quân trưởng Từ à, xem ra lần này quân khu Vân Bắc của các anh tham gia diễn luyện đào thải cũng là tình huống bắt buộc. Ngay cả Hãn Sư Đặng Biên cũng lấy danh nghĩa là một binh lính nhỏ tham gia diễn luyện.

Một vị quân nhân hơi béo tuổi chừng năm mươi đang nói với một quân nhân trung niên ngồi bên cạnh.

Dụng ý của người trung niên được gọi là quân trưởng Từ này tuy bị vạch trần, nhưng sắc mặt của y vẫn bình thường. Lập tức trả lời:

- Ánh mắt của quân trưởng Miêu thật là tốt. Chỉ cần liếc qua là biết ai tham dự. Tuy nhiên, sao tôi thấy ở trong đội ngũ của các anh cũng có một người là Hồn Giang Long, Thái Giang nhỉ. Ha ha, chắc có khả năng là tôi nhìn lầm.

- Tuy nguyên tắc lần này của chúng ta, chỉ là chọn lựa một đội quân tinh anh. Nhưng nếu có thêm những nhân tài mà quân trưởng Từ và quân trưởng Miêu mang tới, chúng ta càng cao hứng. Như vậy hy vọng chiến thắng của quốc gia chúng ta càng lớn.

Nói chuyện là một vị quân nhân tuổi hơn sáu mươi. Tuy nhìn ông ta có vẻ già, nhưng tinh thần vẫn tràn trề.

Quân trưởng Từ và quân trưởng Miêu nghe vậy thì không mĩa mai nhau nữa. Chỉ là nhìn chăm chăm vào tình hình diễn tập trên màn hình. Bọn họ quan tâm nhất chính là số lượng binh lính bên mình. Chỉ cần binh lính của đối phương bỏ mình càng nhiều, như vậy bộ đội của mình càng có nhiều cơ hội tham gia hoạt động quốc tế lần này.

Lần này, bộ đội Long Ảnh sẽ tuyển ba mươi sáu đội viên từ các quân khu lớn của cả nước. Nên phân chia ra, mỗi quân khu chỉ có nhiều nhất là bốn người mà thôi. Nhưng việc phân phối này cũng không phải chia đều ra, mà là dựa vào thực lực để phân phối.

Cho nên, các quân khu đều rất xem trọng lần tuyển chọn này. Bởi vì một khi người của quân khu mình được tuyển vào Long Ảnh nhiều hơn các quân khu khác, thì quyền nói chuyện cũng lớn hơn.

Lần tuyển chọn này, được chia làm ba vòng. Vòng thứ nhất là kiểm tra năng lực chiến đấu trong rừng rậm. Và địa chỉ được lựa chọn chính là rừng rậm Vạn Côn. Bình thường, trải qua vòng thứ nhất, nhân số còn lại nhiều nhất ở mỗi đội chỉ có thể là trên dưới 30 người. Số người qua vòng 1 sẽ tiếp tục

tham gia vòng 2. Vòng 2 kết thúc, bình thường chỉ còn lại mười mấy người trụ được. Vòng đào thải thứ 3, chính là dựa hoàn toàn vào năng lực cá nhân.

Vòng đấu loại hôm nay chính là cuộc cạnh tranh giữa khu Tế Nam và khu Vân Bắc. Song phương đều dốc hết tiền vốn, để có thể hơn đối phương. Vì vậy, mà các sĩ quan đứng đầu của hai khu đều ở đây theo dõi, ai cũng không muốn nhường nhịn ai.

Mà trên màn hình hiện tại đang chiếu các số liệu thống kê chuyển từ hình ảnh sang.

Tuy chỉ là các số liệu đối lập, nhưng cũng khiến mọi người ở đây nhìn say sưa, giống như đang xem bộ phim kinh điển vậy.

- Đội trưởng Thái, vì sao tôi cảm thấy có chút không đúng. Lần trước quân khu Bắc Hải và quân khu Thẩm Dương cũng đã diễn tập qua ở đây, số liệu đối chiến của bọn họ, chúng tôi cũng được nhìn thấy. Tôi nhớ, lần trước bọn họ diễn tập, hai ngày mới tổn thất có hai mươi người đội viên. Mà tổn thất thì chia đều cho hai bên.. Nhưng là lần này, mới chưa tới một ngày, tổn thất của chúng ta đã là hơn hai mươi người. Hơn nữa cũng không thu được báo cáo bị tổn thất gì cả. Đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Chẳng lẽ người của quân khu Vân Bắc lợi hại như vậy? Xử lý hơn hai mươi người của chúng ta, mà bọn họ đều không tổn thất một ai?

Nói chuyện là một người sĩ quan trẻ tuổi.

- Hoàng uy, việc này tôi cũng hiểu có chút kỳ quái. Lần này quân khu chúng ta tuyển chọn 100 người dự thi toàn bộ là tinh anh của đủ loại binh chủng. Mà bên quân khu Vân Bắc kia có lợi hại đến mấy cũng không thể trong thời gian ngắn xử lý nhiều người của chúng ta như vậy. Hơn nữa đối phương còn chưa thông báo tới có bị tổn thất gì.

Thái Giang cau mày, trầm giọng nói. Ý cảm thấy trong chuyện này có vấn đề. Nếu bên mình cứ tổn thất như vậy, thì làm gì còn người để đánh vòng 2

nữa. Để cho Thái Giang lo lắng nhất chính là, những người bị loại này, lại không thấy ai truyền về tin tức. Đây tuyệt đối là không bình thường.

Đặng Biên là một người to khỏe, nhưng đầu óc cũng rất thông minh. Hiện tại y đang giấu mình ở trong một đám cỏ gần bên hồ nước. Đội của y có một trăm người, được chia là mười đội nhỏ, mà y là đội trưởng của đội 1. Nhưng hiện tại, tâm tình của y buồn bực không khác gì Thái Giang.

Lần diễn luyện giữa quân khu Vân Bắc và quân khu Tế Nam lần này, còn chưa qua hết một ngày, đã tổn thất hơn 20 người huynh đệ. Mà những người này chẳng những không liên lạc được, mà ngay cả nguyên do vì sao họ bị tập kích cũng không có tin tức gì truyền về. Cho dù người có bị đội màu đỏ đánh trúng, cũng nên truyền về là mình thất bại, rồi bỏ cuộc diễn luyện chứ. Nhưng hiện tại, liên lạc không được, tin tức cũng không thấy.

Nếu như gặp phải dã thú, cũng sẽ không đồng thời biến mất mười mấy người a. Thái Giang và Đặng Biên đều vì chuyện này mà lo lắng. Tuy quân khu của hai người không có mâu thuẫn gì, nhưng cũng không bài trừ quân đỏ cố ý bắt người không để cho đồng đội liên lạc về.

- Đặng đội, đã tìm được Vương Lực và Hình Nghiệp Căn, nhưng bọn họ đã bất tỉnh.

Đang lúc Đặng Biên lo lắng, thì nhận được liên lạc của một đồng đội. Y liền tranh thủ thời gian rời đi bụi cỏ, chạy gấp tới nơi mà Vương Lực và Hình Nghiệp Căn bị ngất.

Vương Lực và Hình Nghiệp Căn được đồng đội hỗ trợ, chậm rãi tỉnh lại.

- Có chuyện gì xảy ra? Nói mau.

Đặng Biên không thể chờ được nữa, muốn hỏi nguyên nhân hai người hôn mê.

- Chúng ta phát hiện ra một binh lính đi lẻ, đương nhiên là muốn bắt hãn lại. Chỉ là vừa trông thấy bóng lưng của hãn, hãn liền biết mất. Về sau thì cảm thấy ở gáy bị vật gì đánh phải, lúc tỉnh thì thấy mọi người.

Vương Lực kể lại chuyện mình bị hôn mê. Hình Nghiệp Căn cũng gật đầu. Xem ra hai người người này đều gặp tình cảnh như vậy.

- Là Thái Giang sao?

Suy nghĩ đầu tiên của Đặng Biên là Thái Giang. Bởi vì khi mới đi vào khu rừng để đấu luyện, y đã nhận ra Thái Giang ở trong đội hình bên kia.. Chẳng qua, nếu như là Thái Giang, vì sao đánh ngất xỉu Vương Lực và Hình Nghiệp Căn, rồi không cứu tình hai người. Y không biết trong này có rất nhiều dã thú và rắn độc sao? Mà để cho đối phương té xỉu như vậy là rất nguy hiểm, chẳng lẽ Thái Giang không biết?

- Hãn không phải là doanh trưởng Thái. Tôi đã nhìn thấy doanh trưởng Thái một lần. Nếu là y thì nhìn bóng lưng tôi cũng nhận ra.

Hình Nghiệp Căn lập tức nói.

Đặng Biên cúi đầu suy nghĩ, lại không nghĩ ra, ngoại trừ mình và Thái Giang ra, còn có ai lợi hại như vậy?

- Không tốt.

Đặng Biên lập tức phản ứng, các đồng đội khác khẳng định cũng bị đánh ngất xỉu như vậy. Chỉ sợ nếu mình đến muộn, bọn họ sẽ vô tình gặp phải nguy hiểm.

- Lập tức thông báo cho các đồng đội khác, lập tức đi tìm các đồng đội bị ngất xỉu khác. Cho dù chúng ta bị thua, cũng không thể để đồng đội của mình vô duyên vô cớ bị dã thú ăn hết.

Đặng Bình ra lệnh xong, liền có chút tức giận với Thái Giang. Cho dù người có lợi hai đi chẳng nữa, nhưng cũng không thể làm như vậy. Mọi người đều là quân nhân, bảo vệ một quốc gia với nhau, có lẽ mấy tháng sau còn muốn đi ra nước ngoài cùng nhau tác chiến, làm vậy có phải là quá đáng không?

- Lập tức nhờ căn cứ định vị vị trí của những đồng đội mất liên lạc. Cho dù là bại lộ cũng phải tìm ra. Chúng ta không thể bỏ mặc đồng đội của mình được.

Đặng Biên nói xong, lập tức ra lệnh cho các đồng đội bên cạnh liên lạc. Sau đó đi khắp nơi tìm. Tuy làm như vậy sẽ để cho đối phương phát hiện, nhưng Đặng Biên không quan tâm.

Đồng thời, bên đội của Thái Giang cũng làm như vậy. Bên y cũng phát hiện ra đồng đội của mình bị đánh ngất xỉu, rồi bị nhét vào giữa rừng cây tùng. Trong lòng y thầm mắng Đặng Biên., rồi ra lệnh cho đồng đội đi khắp nơi tìm.

Khi song phương đi tìm đồng đội của mình, thì lại phát hiện ra hơn mười người đồng đội tiếp tục bị đánh ngất xỉu. Đặng Biên và Thái Giang trong cơn tức giận, dứt khoát bảo mọi người tập trung lại, sau đó kéo nhau đi tìm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 128: Chuyện Gì Xảy Ra

B

ởi vì song phương đều đang đi tìm đồng đội, nên không kiêng kị sử dụng bộ đàm để xác định vị trí. Đôi bên đều rất nhanh phát hiện ra đối phương. Tuy có chút kinh ngạc, nhưng bọn họ không có chủ động gây hấn, mà việc của ai người nấy làm.

Trong quá trình tìm tòi, bọn họ cũng phát hiện người hôn mê của đối phương. Lúc này, Đặng Biên và Thái Giang mới phát hiện sự tình có khả năng không đơn giản như mình nghĩ.

Thái Giang chủ động tìm Đặng Biên, hai người đều muốn hỏi tình hình song phương.

- Nói như vậy, không phải là người của các anh làm?

Đặng Biên nghe thấy không phải là người của quân khu Tế Nam làm, trong lòng càng kỳ quái.

- Không phải. Tôi cũng tưởng là anh làm. Thậm chí còn muốn đánh tay đôi với anh. Xem tình hình như vậy, đúng là không phải anh làm.

Thái Giang mặc dù biết khả năng không phải là Đặng Bình làm, nhưng vẫn có tò mò.

- Đương nhiên không phải là tôi làm. Chả nhẽ, trong khu rừng này ngoại trừ hai đội của chúng ta ra, còn có một đội thứ ba? Hoặc là có một người thứ ba?

Đặng Biên phân tích.

- Xem ra khả năng này rất lớn. Không thể là một đội được, hẳn là một người. Tuy nhiên, người kia là ai? Mà lợi hại như vậy? Phải biết rằng người của chúng ta toàn là cao thủ tinh anh. Vậy mà hẳn có thể đánh bất tỉnh nhiều người như vậy, còn không để lại dấu vết nào là đã giao chiến. Nhưng đối phương có vẻ như không có ác ý, chỉ là đánh ngất xỉu người của chúng ta.

Thái Giang gật đầu, đồng ý với phân tích của Đặng Biên.

- Ủ, bên tôi chỉ có Tiểu Thành là mất quần áo và một nửa lương thực ở trong ba lô. Các thứ khác thì vẫn còn

Đặng Biên cũng gật đầu nói.

- Hãn Sư, nên làm gì bây giờ? Chúng ta có nên kết thúc buổi diễn luyện lần này, rồi thông báo cho cấp trên không?

Thái Giang đã rõ sự việc, liền nhìn Đặng Biên, muốn trưng cầu ý kiến của y.

- Tôi cũng không tin chúng ta có nhiều người như vậy không thể bắt được một mình người kia. Tuy người này không giết đồng đội của chúng ta, tôi rất cảm kích hẳn. Nhưng hẳn lại đánh xỉu người của chúng ta rồi trực tiếp ném tới chỗ không người. Chứng tỏ người này không coi nhân mạng là cái gì. Nếu hiện tại là buổi tối, hoặc là có dã thú gì đó đi ngang qua, người của chúng ta nhất định sẽ có thương vong. Chúng ta là quân nhân, cơn tức này sao có thể nuốt trôi được? Hồn Giang Long...

Đặng Biên nói đến đây nhìn xem Thái Giang.

- Ý của anh là....

Thái Giang có chút nghi hoặc nhìn Đặng Biên.

- Chúng ta sẽ đấu với hắn một trận. Chúng ta sẽ tập trung toàn bộ mọi người lại, trừ những người đã bị đánh ngất xỉu thì không cần tham gia. Tôi cũng không tin, bên chúng ta có nhiều đặc chủng tinh anh như vậy, còn toàn là cao thủ tác chiến trong rừng sẽ bại bởi chỉ một người. Mặc kệ người kia là ai, chúng ta cũng phải bắt được hắn.

Đặng Biên không chút do dự nói.

- Tốt, tôi nghe theo lời anh. Về những đồng đội đã bị ngất xỉu kia, tôi đề nghị không nên mang ra ngoài. Vạn nhất lại có thêm đồng đội bị đánh ngất, thì những người này có thể phụ trách cứu trợ.

Thái Giang đồng ý với ý kiến của Đặng Biên

Y cũng rất bất mãn với cái người không coi tính mạng của đồng đội mình ra gì này. Không biết người này có phải là do cấp trên phái tới muốn thử bọn họ hay không. Nhưng cho dù là phái tới khảo nghiệm bọn họ, cũng không cần phải giao tính mạng binh lính cho dã thú a. Y tin rằng Đặng Biên cũng nghĩ tới điểm này, chỉ là không nói ra mà thôi.

Bởi nói ra sẽ không tốt. Vạn nhất đúng là người của cấp trên phái tới, bọn họ còn muốn tập trung bắt hắn lại, phỏng chừng về sau gặp nhau sẽ xấu hổ. Còn không bằng giả vờ như không biết, hung hăng giáo huấn người này một trận. Cho hắn biết bên mình cũng không phải là dễ đối phó. Thái Giang và Đặng Biên nhìn nhau cười, đều ngầm hiểu ý nhau.

Nhưng quân nhân có sự kiêu ngạo của quân nhân. Bọn họ không muốn những người đã bị đánh ngất xỉu qua tham gia. Nhiều người đánh một người đã không có gì tự hào, lại còn phải mời tới những người vừa bị thất bại, Đặng Biên và Thái Giang đều không muốn.

Những người bên này cũng rất nhanh phân phối thỏa đáng. Bọn họ không dám coi thường địch thủ. Tên kia đánh ngất xỉu nhiều tinh anh như vậy, hẳn là không phải người tầm thường.

Lâm Vân một đường vừa đi vừa đánh, hiện tại trong tay đã có một bản đồ và một cái la bàn. Nhờ hai thứ này mà tốc độ đi đường của hắn nhanh hơn rất nhiều. Những thứ này hẳn đều lục được từ trong ba lô của mấy tên lính hắn đánh ngất xỉu kia. Hắn phỏng chừng, khoảng nửa ngày nữa là có thể rời khỏi khu rừng nguyên sinh này.

Cũng không biết có bao nhiêu binh sĩ luyện binh ở đây. Lâm Vân tính toán mình đã đánh ngất xỉu mười mấy người. Vì tận lực tránh gặp những người này, Lâm Vân trèo lên một cây đại thụ, chờ gần một tiếng. Khi xác định bên này không có người mới tiếp tục chạy đi.

Tuy những tên binh sĩ bị mình đánh ngất xỉu kia có thể bị dã thú tập kích, nhưng Lâm Vân không quan tâm. Đã muốn đánh lén mình thì phải nhận hậu quả.

Nhưng Lâm Vân còn chưa đi được xa, thì biết mình đã bỏ qua thời cơ rời đi tốt nhất. Vừa rồi, bốn phía không có người, đột nhiên hiện tại lại có rất nhiều người. Hơn nữa, không phải chỉ là 2,3 người đi chung, mà đều là một đội 7,8 người. Lâm Vân liền minh bạch, những người này hẳn là đã phát hiện ra sự tồn tại của mình, nên mới muốn liên hợp lại bắt mình.

Cười lạnh một tiếng, các người đã muốn chơi, vậy thì ta chơi với các người vậy. Ngoại trừ những ao hồ, sông suối, vì sợ ướt quần áo, còn lại toàn bộ bụi cỏ, khóm gai, trên cây, vân vân đều trở thành chỗ ẩn giấu kín. Khi đội viên của hai đội còn chưa phát hiện ra tung tích của Lâm Vân, Lâm Vân đã lại đánh bất tỉnh thêm ba, bốn mươi người.

Thái Giang và Đặng Biên thấy tình hình không đúng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù là nhiều người hơn nữa, cũng phải lăn ra bất tỉnh hết. Đặng

Bình dứt khoát tập trung mọi người lại ở một bãi đất trống rồi hô to:

- Tôi không biết anh là ai, nhưng chúng tôi thừa nhận năng lực tác chiến trong rừng của anh hơn chúng tôi. Nhưng anh dám ra đây đấu với tôi một trận không? Nếu như không dám, cứ tiếp tục núp đi.

Lâm Vân nghe xong âm thầm buồn cười, trong lòng tự nhủ, lại còn khích tướng? Ta cần gì phải đi ra đấu với người? Mục đích của ta cũng không phải là đánh nhau với các người. Mà ta chỉ muốn tìm đường đi ra ngoài thôi.

- Hãn Sư, người nọ không dám ra, chúng ta đi thôi. Anh nghĩ rằng ai cũng có thể đánh được với anh sao? Ngay cả tôi còn phải tốn sức, đừng nói gì tới người khác. Chúng ta trở về đi, không cần huấn luyện nữa.

Lời nói của Thái Giang mang theo vẻ khinh thường.

- Mặc dù ta biết người nghĩ cái gì, tuy nhiên, để thu thập các người, ta cũng không cần tốn quá nhiều thời gian. Ta che mặt lại vì muốn tốt cho các người. Bởi vì không trông thấy mặt ta, ta còn để cho các người sống. Nếu nhìn thấy, toàn bộ các người đều phải chết.

Lâm Vân che mặt, chậm rãi đi tới trước đám bộ đội đặc chủng.

Nghe thấy thanh âm lạnh như băng của Lâm Vân, Đặng Bình và Thái Giang liền minh bạch, người này không phải do cấp trên phái tới. Nếu như là cấp trên phái tới, cũng không dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với bọn họ.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều nhìn thấy được vẻ kiên định của đối phương. Người này không rõ lai lịch, lại ở khu cấm địa quân sự, nhất định phải bắt Hãn.

- Tôi tới trước.

Đặng Bình nói xong, đang muốn đi lên đấu với Lâm Vân.

- Khoan, ta không muốn lãng phí thời gian, toàn bộ các người cùng lên đi. Đờ mất công đánh từng người một.

Lâm Vân thấy là một nam tử khỏe mạnh nói chuyện, liền khoát tay nói.

Đặng Bình thì vừa tức giận vừa buồn cười. Trong lòng nói, mặc dù mình chỉ là một cái doanh trưởng, nhưng cũng là người nổi danh khắp quân khu Vân Bắc. Không có mấy người có thể chiến thắng mình. Còn được mọi người xưng là Hãn Sư. Vậy mà cái tên trước mặt này lại dám khiêu chiến toàn bộ một trăm người ở đây, quả thực là cuồng vọng.

Quần công và đánh lén là hai phạm trù khác nhau. Cho dù năng lực tác chiến của mình có mạnh đi đâu chẳng nữa, cũng không dám coi rẻ thiên hạ. Không, không nói người khác, chính là anh chàng 'Hỗn Giang Long' Thái Giang này, nếu đấu với mình cũng là bất phân thắng bại. Muốn nói có người có thể đồng thời chiến thắng y và Thái Giang, có thể là có. Nhưng muốn nói đánh thắng hơn một trăm người, thì người này đúng là điên rồi.

- Không cần, chỉ cần tôi và Hãn Sư là đủ.

Thái Giang bị ngữ khí cuồng vọng của Lâm Vân làm cho tức giận. Y liền dặn dò mọi người vây quanh hăn lại. Vô luận là hai người thắng hay bại, cũng không thể để cho cái tên không rõ lai lịch này chạy trốn.

Đặng Bình đã đi tới gần Lâm Vân, Thái Giang cũng đi theo bên cạnh. Hai người tạo thành một góc vây quanh Lâm Vân lại, xem ra đã coi Lâm Vân là một đối thủ lợi hại.

Ông một tiếng, Đặng Bình đã đá về hướng thắt lưng của Lâm Vân. Tốc độ ra chân cực kỳ nhanh và hung ác. Một chân này mà quét trúng, không chết cũng bị trọng thương. Có thể thấy Đặng Bình căn bản không muốn để cho Lâm Vân rời đi.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, rõ ràng cũng sử dụng cước pháp, lại còn ở trước mặt mình đá tới nữa. Không chút do dự, hắn nâng lên chân trái, đá sau mà tới trước, trúng vào chân kia của Đặng Biên. Hét thảm một tiếng, Đặng Bình đã bị đá bay ra ngoài 6m, nằm vật xuống đất, không đứng dậy nổi.

Đặng Biên nằm trên mặt đất, một cơn đau dữ dội truyền tới từ đùi. Trong nội tâm cực kỳ kinh hãi. Y đã luyện đôi chân này được gần hai mươi năm, còn có danh sư chỉ điểm. Có thể nói, về cước pháp, rất ít người lợi hại hơn y. Chính là người này, rõ ràng lúc đá mình bay đi, còn không di chuyển thân hình. Mà chân của mình đá tới trước, chân của hắn đá tới sau, vì sau mình lại bị đá trúng? Người này là ai mà lợi hại như vậy?

Lần này Lâm Vân sử dụng là kinh lực. Mặc dù không có ra hết toàn lực, nhưng đã đủ để đá gãy xương chân của Đặng Biên. Một phần cũng là Đặng Biên tung ra một cước không lưu tình chút nào, Lâm Vân cũng không khách khí trả lại cho y. Đây là hắn còn lưu tình, nếu không đã trực tiếp lấy mạng của y.

Một cước, chỉ một cước đã đá bay Đặng Biên xuống mặt đất, không đứng dậy nổi? Thái Giang dừng lại, trong lòng cũng kinh hãi. Trên đời lại có người kinh khủng như vậy, một cước đã khiến Đặng Biên không có sức hoàn thủ. Nhìn những người xung quanh cũng đang trợn mắt há mồm, Thái Giang minh bạch, trừ mình ra, những người khác có khả năng ngay cả chiêu thức cũng không nhìn thấy rõ ràng.

Người này thực nguy hiểm, không biết là cao thủ ở đâu? Thái Giang nhìn thấy ánh mắt mỉa mai của người che mặt kia, vội vàng lùi về phía sau. Y biết cho dù mình đi lên cũng có kết quả như vậy. Hắn thích mỉa mai, kẻ hèn mỉa mai.

- Mọi người lấy súng ra, bao vây hắn.

Thái Giang không chút do dự ra mệnh lệnh. Người này lợi hại như thế, còn không rõ lai lịch. Nếu có âm mưu gì đó, y quả thực có chút sợ hãi.

Nghe thấy Thái Giang ra lệnh, các đội viên đặc chủng ở bốn phía, đều không do dự rút súng có đạn giả bên trong. Khóe mắt của Lâm Vân co rút lại, lập tức tiến vào đám người.

Lâm Vân liền vận chuyển lực lượng Tinh Vân, khiến khắp nơi là đều là tàn ảnh của hắn. Tất cả súng đều bị đá bay ra ngoài. Mà những khẩu súng bay ra không phải là bay lẻ tẻ mà đều tập trung thành một đồng. Thật giống như có người dùng tay sắp xếp lên vậy.

Da đầu của Thái Giang run lên, đây là người sao? Ngoại trừ gần trăm người đã bị Lâm Vân đánh ngất xỉu từ trước, hơn một trăm người ở đây đều bị Lâm Vân quật ngã xuống đất, súng trong tay đã rơi vào cái đồng bên cạnh. Thái Giang cũng không thể may mắn trốn thoát, ôm cái chân bị thương ngã xuống, không đứng dậy nổi.

Lâm Vân đi tới chỗ súng chồng chất, ôm toàn bộ số súng này vứt xuống vào một cái hồ bên cạnh. Sau đó vỗ vỗ tay, liếc nhìn Thái Giang nằm trên mặt đất nói:

- Đừng chọc giận ta. Lần này ta cho các người một chút giáo huấn, lần sau cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Nhìn bóng lưng của Lâm Vân biến mất, Thái Giang và Đặng Biên cơ hồ khóc không ra nước mắt. Chỉ muốn lập tức báo cáo cho cấp trên chuyện đã xảy ra. Rõ ràng lại có một người như vậy tồn tại? Đây là loại người sao? ở trong bộ đội nhiều năm như vậy, bọn họ còn chưa từng thấy ai lợi hại như vậy. Cho dù là top 10 người đứng đầu trong cuộc thi võ thuật giữa các quân khu, phỏng chừng cũng kém xa người này.

....

- Tình huống giống như không đúng. Vì sao tốc độ bỏ mình của hai bên lại nhanh như vậy? Mới chưa tới hai ngày, mỗi bên đã tổn thất ba, bốn mươi người? Chẳng lẽ Thái Giang và Đặng Biên tập trung mọi người lại quần đấu?

Nói chuyện là vị quân trưởng Miêu kia.

Quân trưởng Từ cũng cau mày, trầm tư không nói. Nhìn qua số liệu xuất hiện trên màn hình, con số bỏ mình giữa hai bên đều là ba bốn mươi người. Hơn nữa, thời gian phát sinh rất ngắn.

Phải biết rằng những đội viên tham gia lần huấn luyện này đều mặc một bộ quân phục có gắn thiết bị điện tử trên đó. Thiết bị điện tử đó sẽ dựa vào năng lực hành động của đội viên để phán đoán xem đội viên đã mất đi hay vẫn còn năng lực tác chiến. Sau đó thì trả về kết quả ghi trên màn hình.

Nhưng mới gần nửa ngày, số liệu đã gửi về, thông báo có bảy tám mươi người đội viên mất đi năng lực tác chiến. Nếu không phải do độ tin cậy của thiết bị điện tử kia đã được kiểm chứng qua nhiều lần, hơn nữa còn được rất nhiều quốc gia sử dụng, thì mọi người ở đây đều đã hoài nghi thiết bị có vấn đề.

Vị ủy viên của ủy ban quân sự trung ương kia cũng cau mày. Việc diễn luyện như vậy đã diễn ra ở nhiều quân khu, nhưng chưa từng xảy ra tình huống kỳ quái như thế. Chẳng qua, nếu như là quần ẩu, thì ngược lại có khả năng. Nhưng nếu quần ẩu thì cần gì phải mất công tới nơi này huấn luyện phục kích, thà tới chỗ bãi đất trống nào đó đánh nhau cho xong. Tin tưởng những người tham gia lần diễn luyện này cũng biết điều đó. Không có khả năng toàn bộ nóng máu lên rồi xông vào đánh nhau.

Mà tình huống về sau càng khiến cho người ta trở mắt há mồm. Hãn Sư Đặng Biên rõ ràng cũng bỏ mình. Còn không đợi mọi người đánh giá, số người bị bỏ mình càng ngày càng nhiều, cuối cùng toàn bộ ‘Bỏ mình’.

Vị ủy viên của ủy ban quân sự trung ương kia liền tức giận, vọt dậy nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 129: Không Hề Sợ Hãi

Đ

ang lúc mọi người khiếp sợ, thì tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên

Quân trưởng Từ nhanh chóng nhắc điện thoại lên, tất cả mọi người đều nhìn sang quân trưởng Từ. Tiếng điện thoại gọi tới lúc này tuyệt đối không tầm thường. Bởi vì nơi này là một phòng chỉ huy cao tầng, nếu không có tình huống đặc thù, điện thoại sẽ không kêu.

- Tôi là, nói Cái gì? Lại có chuyện như vậy...Anh lập tức triệu tập quân đội...Vây quanh rừng rậm Vạn Côn. Tuyệt đối không thể cho ai đi ra ngoài, tôi lập tức chạy tới...

Quân trưởng Từ vẻ mặt nghiêm trọng để điện thoại xuống.

- Từ Lý, đã xảy ra chuyện gì?

Ủy viên quân ủy kia lập tức hỏi.

- Ủy viên Tần, chỗ diễn luyện của quân khu Vân Bắc chúng tôi và quân khu Tế Nam xảy ra vấn đề. Một người bị mất không rõ thân phận đột nhiên xâm nhập vào rừng rậm Vạn Côn. Thân thủ của người này rất là lợi hại, rõ ràng có thể đánh bại toàn bộ người của hai bên. Đây chính là hai trăm binh lính tinh anh a. Người này đánh ngã bọn họ, nhưng cũng không có làm ảnh hưởng tới tính mạng của bọn họ. Chỉ có mấy người là bị đánh gãy xương. Hiện tại người này hẳn còn đang ở trong rừng rậm Vạn Côn.

Vị quân trưởng Từ nói.

Nghe xong những lời này của Từ Lí, chẳng những là ủy viên quân ủy, mà toàn bộ mọi người ở đây đều chấn kinh. Nếu không phải do một quân trưởng nói, phỏng chừng bọn họ còn cho rằng y đang nói chuyện vui đùa. Có người lợi hại như vậy sao? Một người có thể chọi hai trăm người? Người này là ai?

- Chuẩn bị trực thăng, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

Nghe thấy có loại người như vậy, vị ủy viên Tần không nhịn được muốn gặp mặt người này. Chính là tổ trưởng Long Tổ cũng không lợi hại như vậy. Có lẽ Nam Thế Hữu có thể làm được như vậy, nhưng Nam Thế Hữu làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?

Sau khi đánh ngã những tên lính làm Lâm Vân chán ghét này, hắn đang suy nghĩ nên làm như thế nào để đi ra ngoài. Có thể khẳng định những người này đều là người trong quân đội. Phỏng chừng là đang tiến hành diễn luyện đối kháng. Hiện tại lại bị một người không rõ lai lịch như mình đánh bại hết. Mặc dù mình không giết ai, nhưng số lượng bị gãy xương tuyệt đối không ít. Đoán chừng mình vừa đi ra khu rừng này là sẽ có quân đội bao vây.

Ai, việc này cũng đáng phải suy nghĩ đây. Mình chỉ muốn từ chỗ này đi ra ngoài mà thôi, vậy mà đã dẫn tới nhiều phiền toái như vậy. Chả nhẽ lại quay đầu về dãy núi Vân Quý rồi đi ra ngoài? Lâm Vân thật sự không muốn trở về chỗ đó. Đã lang thang ở chỗ đó hai tháng rồi, ở trong núi lâu như vậy, hắn thực sự có chút chán ngấy.

Lâm Vân biết dựa vào thực lực hiện tại của mình, cho dù quân đội ở bên ngoài có nhiều hơn nữa, phỏng chừng cũng không thể ngăn cản được mình. Nhưng Lâm Vân lại không muốn gây thù chuốc oán với quân đội chính phủ. Một là những người này không có làm hại gì tới mình, hai là một khi mình kết thù với quân đội, như vậy cho dù bản lãnh của mình có lợi hại hơn đi chăng nữa, ở nơi này cũng không còn chỗ nấu thân. Ngoại trừ chỉ có cách

rời đi Hoa quốc. Nhưng Lâm Vân vừa tới quốc gia này đã thích nó rồi, hẳn không muốn đi di cư sang nơi khác.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lâm Vân không lấy tính mạng của những người kia. Nhưng hiện tại nên giết tới hay là lùi lại? Suy nghĩ một lát, Lâm Vân quyết định vẫn là tiếp tục đi lên phía trước. Một khi mình lui về, những người này chắc chắn cũng sẽ nghĩ biện pháp đi tìm mình. Không bằng trực tiếp đối mặt, miễn cho những người này về sau quấy rầy mình tu luyện.

Cũng không tận lực đi tìm con đường bí mật nào đó, Lâm Vân dọc theo con đường gần nhất đi ra khu rừng rậm. Hẳn cũng bỏ luôn khăn che mặt, bởi che mặt cũng không có ý nghĩa gì. Quả nhiên, Lâm Vân vừa đi ra khu rừng, liền phát hiện có quân đội bao vây bốn phương tám hướng. Lâm Vân cười nhạt một tiếng, không có gì cố kỵ đi ra ngoài

Bởi vì phía trước có vài người hình như là sĩ quan cấp cao. Lâm Vân có tự tin trước khi quân đội nổ súng, hẳn có thể xông vào giữa, chế phục những người sĩ quan này. Không đến vạn nhất, Lâm Vân cũng không muốn đùa giỡn tánh mạng của mình. Những người này dùng súng chia vào mình, là vì bọn họ không biết tốc độ của hắn.

Các binh lính dùng súng bao vây Lâm Vân, cũng không khỏi bội phục đảm lược của người này. Chính vì sự dũng cảm của hắn khiến mọi người ở đây không nổ súng. Bọn họ không lo lắng hắn sẽ làm gì, bởi chỉ cần bọn họ đồng loạt bắn một lượt, người này chỉ có con đường chết.

Lâm Vân biết những người này sẽ không nổ súng. Mà dù có nổ súng hẳn cũng không sợ. Nếu những người này thực sự muốn giết hắn, đứng ở trước hắn sẽ là toàn bộ súng ống và binh lính, chứ không phải là mấy vị sĩ quan cao cấp.

Ủy viên Tần nhìn thấy Lâm Vân rõ ràng bình tĩnh đi ra, không khỏi tin những lời Từ Lí nói. Người này lại có đảm lược như vậy, đúng là một

chân hán tử. Cho nên ông ta liền từ trong đám người đi ra, đi tới trước mặt của Lâm Vân.

Thấy ủy viên Tần muốn đi tới gần Lâm Vân, hai người cảnh vệ cùng hai vị quân trưởng lập tức nghĩ ngăn cản ủy viên Tần, tuy nhiên lại bị ông ấy khoát tay ngăn lại. Vì vậy bốn người đành phải đi theo ủy viên Tần tới phía trước.

Lâm Vân trông thấy một vị lão nhân hơn sáu mươi tuổi rõ ràng không sợ hãi mình chút nào mà đi tới. Trong nội tâm không khỏi âm thầm tán thưởng. Ông già này là một người không sợ chết. Ông ta không sợ mình đứng trước nhiều họng súng như vậy, làm ra hành động quá kích gì. Mà ngược lại chủ động đi tới về phía mình.

Từ Lí chứng kiến ủy viên Tần đi tới trước mặt người kia, lập tức vung tay lên, toàn bộ binh lính xung quanh đều thu súng về.

Ủy viên Tần đi tới trước người có tóc tai lộn xộn này, nhìn kỹ Lâm Vân một chút. Cảm thấy người thanh niên này có một loại khí chất thoát tục khó nói lên lời. Hắn chỉ cần đứng ở đó, nhưng khí thế của hắn đã hơn cả mình, một vị ủy viên quân ủy. Mà mình thì giống như một người lính quen vậy. Trong nội tâm rung mình, liền biết kẻ này không tầm thường.

- Chào cậu, tôi tên là Tần Vô Sơn.

Ủy viên Tần rõ ràng duỗi tay ra đón chào.

- Lâm Vân.

Lâm Vân thấy lão nhân này chủ động muốn nắm tay mình, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, cũng đưa tay ra nắm lấy. Hắn cũng không muốn lấy một tên giả lừa bịp ông già này, mà trực tiếp nói ra tên thật.

- Chuyện của cậu tôi đã nghe báo cáo qua. Cảm ơn cậu đã hạ thủ lưu tình với các đội viên của chúng tôi. Nếu như cậu không ngại, chúng ta có thể tới trụ sở huấn luyện nói chuyện, như thế nào?

Ủy viên Tần nói xong nhìn Lâm Vân, trên mặt lại lộ vẻ trưng cầu ý kiến.

- Tốt.

Lâm Vân không muốn vừa ra đã phải chém giết bọn họ. Đi cùng bọn họ tới chỗ yên tĩnh nói chuyện cũng không có vấn đề gì. Hiện tại cho dù hẳn bị đưa tới chỗ nào đi chăng nữa, cũng có thể ung dung rời đi.

Tần Vô Sơn sững sờ. Ông ta thật không ngờ Lâm Vân đáp ứng dứt khoát như vậy. Nguyên bản còn tưởng rằng Lâm Vân là một vị ẩn thế cao nhân nào đó. Nếu chỉ mời bình thường là không thể mời đến. Không nghĩ tới, chính là vừa mới hỏi một câu đã mời được Lâm Vân. Trong lòng đương nhiên là cao hứng, vội vàng dẫn Lâm Vân tới một chiếc trực thăng cách đó không xa.

Lâm Vân cảm thấy lão nhân này có chút ý tứ, nói chuyện thẳng thắn, không chút quanh co.

Tần Vô Sơn dẫn theo Lâm Vân đi vào trực thăng, quân trưởng Miêu cũng đi theo vào. Chỉ có Từ Lí là ở lại phía sau, hơn nữa còn ra dấu cho một người cảnh vệ.

Người cảnh vệ này đi đến sau lưng Lâm Vân, đột nhiên giơ tay lên muốn chụp bả vai của Lâm Vân, rõ ràng là một chiêu Ưng Trảo Công. Khóe miệng của Lâm Vân lộ ra một tia cười lạnh, cơ hồ không cử động gì, chỉ là dùng tay phải của mình, vung ra đằng sau. Mà một trảo kia của người cảnh vệ dễ dàng bị Lâm Vân chop trong tay.

Lâm Vân dùng sức ở tay, ném ra bên ngoài, người cảnh vệ này lập tức bay cao hơn trượng, rồi ngồi xuống mặt đất, giống như có người ôm y tới rồi đặt

ở đây vậy. Sắc mặt của người cảnh vệ trở nên đỏ bừng, mà khóe mắt của Từ Lí nháy lên, âm thầm run sợ. Lúc này Tần Vô Sơn và quân trưởng Miêu đã đi vào trong trực thăng. Lâm Vân cũng đi theo vào, Từ Lí là người cuối cùng.

- Để tôi giới thiệu một chút. Vị này là quân trưởng của quân khu Tế Nam, Miêu Trấn, quân hàm trung tướng. Vị này là quân trưởng quân khu Vân Bắc, Từ Lí, quân hàm trung tướng.

Mấy người vừa an định chỗ ngồi, Tần Vô Sơn liền giới thiệu hai người quân trưởng cho Lâm Vân.

- Hạnh ngộ.

Lâm Vân gật gật đầu.

Tần Vô Sơn trông thấy Lâm Vân rõ ràng lạnh nhạt với hai vị quân trưởng như thế, không khỏi tăng thêm ngờ vực với Lâm Vân. Miêu Trấn và Từ Lí càng không biết Lâm Vân là ai, nên không biết nói gì.

- A, vị này chính là Lâm Vân, Lâm tiên sinh.

Tần Vô Sơn nói ra danh tự của Lâm Vân cho Miêu Trấn và Từ Lí.

- Lâm tiên sinh, kỳ thực lần này ở rừng rậm Vạn Côn, chúng tôi đang huấn luyện bộ đội đặc chủng Long Ảnh. Hiện tại chúng ta sắp đi tới là trụ sở huấn luyện của đội Long Ảnh.

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân không có ý nói chuyện, chủ động nói ra địa phương sắp tới

Lâm Vân gật đầu, trong lòng tự nhủ không chỉ nói là một trụ sở huấn luyện. Cho dù tới đại bản doanh của quân khu, ta muốn rời đi thì cũng không có ai ngăn cản được.

Trực thăng bay một lúc thì tới một trụ sở huấn luyện quân sự khá lớn. Lâm Vân vừa tới nơi này liền cảm giác một cỗ linh khí tươi mát. Linh khí ở đây rõ ràng còn phong phú hơn linh khí ở dãy núi Vân Quý. Lâm Vân nghĩ thầm, là ai có thể tìm ra nơi này để xây dựng trụ sở huấn luyện vậy nhỉ? Ở dưới khu căn cứ này chắc chắn có một linh mạch nho nhỏ. Chính mình ở trong này tu luyện, hơn nữa có một khối linh thạch trong người, lo gì việc kết tinh.

Phải nghĩ biện pháp gì đó để có thể ở chỗ này. Lúc Lâm Vân còn đang bắt đầu tính kế. Thì Tần Vô Sơn cũng đang suy nghĩ, anh chàng Lâm Vân này rốt cuộc là ai? Nếu như thân thủ của hắn có thể như lời Từ Lí miêu tả, một mình đánh bại hai trăm binh lính tinh anh, như vậy hắn không nên là một người không có danh tiếng gì a?

Tuy nhiên, nhìn đầu tóc lộn xộn của hắn, lại còn bộ y phục lấy từ trên người tay đội viên kia, chẳng lẽ hắn thực sự là cao nhân ẩn thế? Hay là một người đệ tử của một vị cao nhân ẩn thế nào đó? Có khả năng này. Có lẽ bởi vì hắn chưa từng nhập thế, cho nên đối mặt với nhiều súng ống như vậy, hắn không sợ hãi vì hắn không biết sự lợi hại của chúng.

Lâm Vân rất nhanh đã được mời tới phòng khách, rồi được tiếp đón trà nước. Lâm Vân đã lâu không có uống trà, hiện tại bưng một chén trà nóng trong tay, lại có chút tưởng niệm cuộc sống trước đây. Lúc này, hai vị quân trưởng cũng đi theo Tần Vô Sơn tới.

Mấy người ngồi xuống, Tần Vô Sơn liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Lâm tiên sinh, chuyện xảy ra trong khu rừng, tôi đã nghe Từ Lí nói qua. Cậu ấy cũng rất là kính nể với thân thủ của Lâm tiên sinh. Chỉ là hiện tại, những đội viên kia còn chưa trở về, không biết Lâm tiên sinh có thể hay không nói cụ thể tình huống ở đó? Còn có một chuyện chúng tôi khó hiểu, khu rừng Vạn Côn đã bị phong tỏa nghiêm ngặt như vậy, không biết Lâm tiên sinh làm thế nào mà vào được đó.

Từ Lí và Miêu Trấn nghe ủy viên Tần nói vậy, vẻ mặt cũng chờ mong nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân âm thầm cười. Trong lòng tự nhủ, làm người có thực lực vẫn tốt hơn. Nếu mình không có thực lực, phỏng chừng trước mặt mình không phải là một ly trà và cùng bọn họ nói chuyện, mà là một cái gậy. Tuy nhiên, nói đi nói lại, nếu như mình không có thực lực, thì cũng sẽ không xung đột với những người này.

- À, ta là từ dãy núi Vân Quý đi vào khu rừng Vạn Côn. Về phần xung đột, bởi vì ta muốn đi ra rừng rậm Vạn Côn, kết quả là gặp đội viên của các ông. Bởi vì song phương hiểu lầm, ta chỉ đành phải để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút.

Lâm Vân uống một ngụm trà, đơn giản kể lại câu chuyện.

Ba người nghe thấy vậy mới kịp phản ứng. Hóa ra là Lâm Vân từ dãy núi Vân Quý đi vào, khó trách. Tuy nhiên, bọn họ càng thêm khâm phục bốn sự của Lâm Vân. Một người có thể đi xuyên qua dãy núi Vân Quý, tuyệt đối không phải là người bình thường. Một người như vậy, mới có khả năng đánh bại toàn bộ đội viên của bọn họ.

Ba người nhìn nhau, không ngờ tới câu chuyện lại như vậy. Bất quá, bọn họ càng là hiếu kỳ với thân phận của Lâm Vân. Vì sao hắn muốn đi vào dãy núi Vân Quý? Hắn rốt cuộc là ai?

- Tôi biết mọi người ở đây có chút kỳ quái với thân phận của tôi. Cùng với nguyên nhân vì sao tôi đi vào dãy núi Vân Quý, phỏng chừng cũng là điều mà các ông quan tâm. Về hai vấn đề này, tôi có thể nói cho các ông biết.

Lâm Vân nhìn biểu lộ của ba người này, liền biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì.

Từ Lí cùng Tần Vô Sơn nhìn nhau, lập tức sẽ hiểu người này tuyệt đối không phải là cao nhân ẩn thế gì. Hắn chỉ cần liếc qua mấy người, liền biết suy nghĩ trong lòng bọn họ. Chứng tỏ tâm tư của người này rất cẩn thận. Chỉ là loại người như vậy, vì sao phải tiến vào dãy núi nguyên sinh đó.

- Sở dĩ tôi đi vào dãy núi Vân Quý, là có người muốn truy sát tôi. Đương nhiên, những người này không có quan hệ gì với chính phủ, các ông cứ yên tâm.

Thấy mình vừa nói câu này, mấy người kia đều lộ vẻ hoài nghi, liền giải thích một chút.

Theo lý thuyết, với thân thủ của mình như vậy, còn có người có thể đuổi giết mình, là điều không bình thường chút nào. Nhưng Lâm Vân không cần giải thích nhiều. Bởi vì trước khi đi vào dãy núi Vân Quý, thân thủ của hắn rất kém cỏi. Mà việc hắn tăng thực lực lên là chuyện sau này.

Nhìn nhìn thần sắc của Lâm Vân, Tần Vô Sơn và hai người cũng biết Lâm Vân không muốn giải thích thêm. Cũng không có hỏi lại, dù sao chỉ cần đi điều tra là ra.

- Vậy không biết Lâm tiên sinh có tính toán gì không?

Từ Lí rất muốn lưu Lâm Vân lại. Bởi y rất yêu thích thân thủ của Lâm Vân. Loại người này nếu lưu lại, thực lực của bộ đội mình sẽ tăng cao như thế nào? Từ Lí nghĩ tới đây, trong lòng liền nóng lên. Nhưng hiên tại, quan trọng nhất là còn chưa biết rõ thân phận của hắn. Điều này làm cho y không dám mời Lâm Vân vào trong bộ đội của y.

- Nếu như Lâm tiên sinh còn chưa có công việc cố định nào, vậy thì quân khu Tế Nam của tôi vô cùng hoan nghênh sự gia nhập của tiên sinh.

Miêu Trấn tràn đầy chờ đợi nói ra, Từ Lí nghe thấy vậy liền đứng lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 130: Rung Động

N

hư vậy sao được, hiện tại Lâm tiên sinh đang ở khu vực của quân khu Vân Bắc chúng tôi, làm sao anh có thể tùy tiện mời như vậy. Điều này không hợp đạo lý.

Tứ Lí thấy Miêu Trấn rõ ràng lại mời Lâm Vân trước y. Cũng bất chấp thân phận của Lâm Vân còn chưa tra rõ lập tức đứng lên, tranh cãi với Miêu Trấn.

Lâm Vân cười khỏ, mình đã nói sẽ lưu lại nơi này đâu?

- Tốt lắm, quân trưởng Miêu và quân trưởng Từ đừng cãi nhau nữa. Lâm tiên sinh còn chưa quyết định có lưu lại hay không đây, vậy mà các cậu đã như vậy rồi...

Tần Vô Sơn thấy thế, vội vàng khuyên nhủ.

Miêu Trấn và Tứ Lí không khỏi có chút xấu hổ. Ủy viên Tần và người thanh niên Lâm Vân này còn chưa đưa ra quyết định gì. Mà đến thân phận của Lâm Vân còn không rõ ràng lắm. Cho dù hẳn có lợi hại hơn nữa, cũng không thể tùy tiện đưa hẳn vào trong quân khu. Mọi người đều hiểu đạo lý này. Nhưng họ thực sự quá yêu mến tài năng của Lâm Vân. Một người như vậy mà tới quân khu của bọn họ, thực lực của bọn họ sẽ tăng thêm rất nhiều.

- Lâm Vân, cậu đã biết rồi đó, hai vị quân trưởng này đều rất có hứng thú với thân thủ của cậu. Nhưng thân phận của cậu còn chưa có xác định, nên chúng tôi không muốn nói thêm. Tuy nhiên, nếu như cậu không thích nói về

vấn đề này, thì tôi vẫn muốn mời cậu tới quân khu của chúng tôi ở vài ngày, coi như là bằng hữu. Cậu thấy thế nào?

Tần Vô Sơn rất khách khí hỏi Lâm Vân.

Lâm Vân trầm tư một lát. Vị Tần Vô Sơn này rõ ràng cáo già hơn hai vị quân trưởng kia. Ông ta muốn mình ở lại vài ngày là muốn điều tra thêm chân tướng của mình. Nếu như mình không muốn ở lại, như vậy chính là vạch mặt. Mặc dù mình có thể thông dong rời đi, nhưng làm thế lại không đúng với suy nghĩ lúc đầu của mình. Huống hồ, linh khí ở nơi này rất hợp với việc tu luyện của mình. Vậy thì ở vài ngày cũng không sao.

- Có thể, nhưng tôi vẫn muốn nói rõ trước. Tôi không sợ mình bị tra ra gì, nhưng tôi muốn ông đáp ứng tôi một yêu cầu. Vì nếu tôi muốn rời đi, còn chưa có ai có thể ngăn cản được.

Lâm Vân nói, một tay vỗ trên mặt bàn. Chén trà trước mặt Tần Vô Sơn giống như có người nâng lên vậy, chậm chậm đưa tới trước mặt Lâm Vân.

Tần Vô Sơn và hai vị quân trưởng bị một màn này làm cho kinh hãi. Đây là võ công gì vậy? Tiên pháp hay là dị năng?

Lâm Vân cũng lười nói thêm, trong tay nắm chặt chén trà. Đột nhiên nước trong chén trà sôi trào lên, hơi nước càng ngày càng nhiều. Trong chớp mắt, nước trong chén trà đã biến hết thành hơi nước, rồi tan biến. Lâm Vân hất tay lên, cái chén trà trống không văng vèo rơi xuống trước mặt của Tần Vô Sơn. Thật giống như cái chén trà một mực ở chỗ này, chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Sau nửa ngày, ba người mới kịp phản ứng, đều hít vào một hơi. Người này tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là lợi hại. Đây nhất định là cao thủ dị năng, hoặc là cao thủ nội gia chân chính.

- Lâm tiên sinh có yêu cầu gì xin cứ nói.

Tần Vô Sơn rốt cuộc ngồi không yên mà là đứng lên, thậm chí có chút tôn kính hỏi.

Miêu Trấn và Từ Lí đều mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Lâm Vân. Ở sâu trong nội tâm đã kinh đào hải lãng. Trên đời này lại có nội công như vậy. Tuy bọn họ biết có một số gia tộc thế gia, đều có một chút công pháp nội gia truyền thừa. Nhưng dù sao cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy. Mà một ít cao thủ nội gia mà bọn họ gặp qua, cũng không biến thái như Lâm Vân. Trong nháy mắt, hai người liền trở nên tôn kính và nhiệt tình.

- Các ông có thể tra lai lịch của tôi, lai lịch của tôi cũng không có gì khó tra. Tuy nhiên, yêu cầu của tôi là, vô luận là các ông có điều tra ra hay không, còn mong các ông giữ bí mật. Tôi không muốn mọi người biết tôi ở chỗ này. Cũng không muốn mọi người biết bản lãnh của tôi. Tôi ghét nhất là bị quấy rầy, nếu như ảnh hưởng tới tôi, cho dù là một quân khu, tôi cũng có thể biến nó thành một đồng tro tàn.

Lâm Vân nói sau, chụp một miếng gỗ trên cái ghế sau lưng. Trong nháy mắt, miếng gỗ trong tay của Lâm Vân đã biến thành tro bụi, còn tỏa ra mùi cháy khét.

Sự khiếp sợ vừa nãy còn chưa tan biến, lại thêm cử động lần này của Lâm Vân, ba người đã trợn mắt há mồm, không biết nói gì. Bọn họ làm tới chức quân trưởng này, coi như là kiến thức rộng rãi. Nhưng một màn đánh sâu vào thị lực như vậy, bọn họ còn chưa gặp phải.

Nguyên lai, lúc người này đi ra, đối mặt với vô số khẩu súng chỉ vào người mà không sợ hãi. Còn tưởng rằng người này gan lớn không sợ chết. Hóa ra không phải như vậy, cơ bản là hăn không để những khẩu súng kia vào trong mắt.

Nếu Lâm Vân vừa tới mà nói những lời kia, dựa vào tính tình của Miêu Trấn, khẳng định là trở mặt tại chỗ. Nhưng hiện tại đã mình bạch, người ta

có tư cách nói những lời này.

- Các ông để ở trong lòng là được.

Lâm Vân nói xong, lạnh lùng nhìn ba người. Nếu muốn đối phương tôn trọng và e ngại mình, thì phải xuất ra một ít thực lực.

- Chúng tôi đồng ý. Chúng tôi sẽ phái người an bài phòng nghỉ cho Lâm tiên sinh.

Tần Vô Sơn đột nhiên chảy mồ hôi lạnh sau lưng. Ông ta biết người này tuyệt đối không nói láo. Hắn muốn thiêu rụi cả cái quân khu, chắc không có ai có thể ngăn cản được hắn. Đây là một nhân vật nguy hiểm. Nếu như không rõ lai lịch của hắn, nhất định phải suy nghĩ biện pháp chế trụ hắn.

- Còn có, từ nay về sau không cần phải khách khí như vậy. Nếu các ông không chọc tới tôi, tôi vẫn là người rất dễ nói chuyện.

Lâm Vân nói với ba người. Hắn biết biểu hiện của mình đã chấn trụ ba người này.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Lâm Vân xong, ba người Tần Vô Sơn ngồi với nhau bàn bạc.

- Ủy viên Tần, chẳng lẽ người này chính là dị năng giả trong truyền thuyết? Trên đời này lại có người như vậy? Người này quả thực quá nguy hiểm.

Từ Lí rất sốt ruột. Hiện tại y còn không quá tin tưởng những điều mình vừa thấy. Chẳng lẽ là ảo thuật?

Nghe Từ Lí hỏi vậy. Miêu Trấn cũng đầy vẻ chờ đợi nhìn Tần Vô Sơn. Y cũng bị biểu hiện của Lâm Vân làm cho rung động. Cũng rất lo lắng Lâm Vân sẽ là mối nguy hiểm.

- Hẳn là không phải. Nếu như tôi không có đoán sai, người này có lẽ đã luyện công pháp nội gia tới cực hạn. Tuy hẳn nói có thể làm cho toàn bộ quân khu Vân Bắc hóa thành tro tàn, có chút khuếch đại. Nhưng nếu đối chọi với người này, dù thắng, chúng ta cũng sẽ bị tổn thất rất lớn. Việc này không thể qua loa. Hiện tại lập tức phái người điều tra thân phận của hắn. Hẳn đã nói chúng ta có thể điều tra hắn, chỉ cần không tiết lộ ra ngoài. Miêu Trấn, cậu lập tức đi điều tra. Muốn trong thời gian ngắn nhất, tra ra lai lịch của hắn.

Tần Vô Sơn nghiêm túc nói.

- Về chuyện ở rừng Vạn Côn, đợi người của hai đội trở về nghỉ ngơi và hồi phục nửa tháng, thì tính sau. Từ Lí, cậu đi xem các đội viên đó đi. Rồi hỏi han chi tiết mọi việc, viết thành một báo cáo.

Tần Vô Sơn nói thêm, rồi mới xoay người vội vã rời đi. Chuyện này đã vượt qua sức tưởng tượng và phạm vi không chế của ông ta, cần phải thông báo với cấp trên.

Cơm tối rất phong phú. Tần Vô Sơn tự mình chiêu đãi Lâm Vân ăn cơm, lại dẫn theo Lâm Vân làm quen với hoàn cảnh xung quanh. Mặc dù có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một khi thân phận của Lâm Vân còn chưa làm sáng tỏ, ông ta sẽ không hỏi gì.

Sau khi tắm rửa xong, Lâm Vân thoải mái nằm trên một cái giường lớn. Không nghĩ tới, một trụ sở huấn luyện lại có một gian phòng xa hoa như vậy. Đối với một người ngủ mấy tháng trong rừng mà nói, nơi này không khác gì thiên đường.

Một mực tu luyện, hôm nay mới có giường nằm, Lâm Vân liền thoải mái ngủ một giấc.

Đến ba giờ đêm. Miêu Trấn mới vội vàng đi tới căn cứ bộ chỉ huy.

Tần Vô Sơn còn chưa có ngủ. Ông ta đang cẩn thận xem xét báo cáo của Từ Lí. Từ Lí thì ngồi một bên, cũng nhìn lại tư liệu. Thấy Miêu Trấn chạy tới, liền ngẩng đầu nhìn Miêu Trấn.

- Như thế nào, đã tra ra chưa?

Tần Vô Sơn nhìn Miêu Trấn còn mang theo vẻ kỳ quái trên mặt, vội vàng hỏi.

- Tra ra rồi, hai người xem đi.

Nói xong, Miêu Trấn lập tức đưa bản điều tra cho ủy viên Tần.

Tần Vô Sơn cẩn thận xem bản điều tra. Trong lòng dần sáng tỏ. Hóa ra là cháu của Lâm lão, tên đúng là Lâm Vân. Xem ra hẳn không có dùng tên giả.

Là một thiêu gia hoàn khố, còn là một người bị bệnh tâm thần? Người thanh niên Lâm Vân này làm gì có thấy dấu hiệu tâm thần gì đâu? Nửa năm trước, bị phụ thân trục xuất ra khỏi gia tộc, rồi mặc kệ sống chết. Nhưng không lâu sau, phụ thân hẳn lại đi tìm hẳn. Bất quá, một mực còn chưa tìm thấy...Làm việc cho Hồng Tường, “Vân Tầm Miên” nổi danh Phụng Tân là do hẳn sản xuất.

Kết thù với Lý gia. nhưng nguyên nhân kết thù thì không rõ. Theo điều tra phỏng đoán, thì là do “Ngũ Thái Phi”. Lý gia phái Lý Nghĩ, Yamda tới Phụng Tân bắt hẳn, một mất tích, một đã chết.

Mà Lý gia bởi vì đuổi giết Lâm Vân, mà xảy ra mâu thuẫn với Lâm gia. Lâm Vân còn có một người vợ tên là Hàn Vũ Tích. Nửa năm trước, hai người làm thủ tục ly hôn. Lâm Vân đã ký tên. Nhưng tin tức ly hôn của hai người không phải do hai người truyền ra, mà là từ gia trưởng của Hàn gia truyền ra ngoài.

Thấy vậy, thanh niên Lâm Vân này không có nói dối. Hẳn đúng là từ Phụng Tân trốn tới, rồi đi vào dãy núi Vân Quý. Nhưng bằng thân thủ lợi hại như của hắn, vì sao còn phải e ngại Lý gia phái người tới Phụng Tân sao? Còn có, hẳn là một kẻ ăn chơi trác táng, lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy?

Tần Vô Sơn không nghĩ ra, Miêu Trấn cùng Từ Lí cũng nghĩ không thông.

- Những tư liệu này, cậu có cho ai nhìn thấy không?

Tần Vô Sơn nhìn chăm chăm vào Miêu Trấn hỏi.

- Không có, toàn bộ những tư liệu này đều do một mình tôi điều tra ra. Những hồ sơ có liên quan tới Lâm Vân, cũng đều do tự tay tôi lấy.

Miêu Trấn vội vàng nói.

- Tốt, lập tức niêm phong kỹ bản điều tra này. Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với Lâm Vân. Xem ra, Lý gia và Lâm gia đều biết thân phận của Lâm Vân. Thật không ngờ, chuyện tình lại diễn ra như vậy...

Tần Vô Sơn thì thào nói.

Lâm Vân một mực ngủ tới 8h sáng hôm sau mới dậy, tinh thần cực kỳ thoải mái. Mang theo tâm tình vui sướng, rửa mặt đánh răng xong thì đi ra ngoài phòng ngủ. Bên ngoài có mấy người lính đang chờ hắn.

Đi theo những người lính này tới phòng ăn. Tần Vô Sơn chính đang ngồi ở đó. Ông ta nhìn thấy Lâm Vân đi vào, vội vàng đứng lên.

- Lâm tiểu hữu, mời ngồi.

Tần Vô Sơn khách khí mời Lâm Vân ngồi.

- Chắc là Tần lão đã tra ra thân phận của tôi.

Lâm Vân nhìn thần sắc của Tần Vô Sơn liền biết ông ta đã điều tra ra.

- Đúng vậy, còn mong Lâm Vân lão đệ tha thứ.

Tần Vô Sơn vẻ mặt có lỗi đứng lên.

- Không sao, chúng ta cứ ngồi xuống mà nói chuyện. Thân phận của tôi cũng không có gì bí mật mà phải giấu diếm. Tôi cũng biết ý của ông. Tuy nhiên, tôi có một yêu cầu.

Lâm Vân nhìn Tần Vô Sơn ngồi xuống, rồi nói.

- Còn yêu cầu gì, cậu cứ nói.

Tần Vô Sơn nghe vậy cũng tranh thủ thời gian nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 131: Huấn Luyện Viên

Ô

ng nói ra suy nghĩ của mình trước đi, tôi muốn nghe xem.

Lâm Vân uống một ngụm sữa đậu này, nhìn Tần Vô Sơn nói.

- Là như vậy, quốc gia có một tổ chức gọi là Long Ảnh. Tổ chức này tương đương với bộ đội đặc công Long Tổ của Hoa quốc. Mục đích của đội ngũ, về sau tôi sẽ nói với cậu. Không biết Lâm tiên sinh có hứng thú làm huấn luyện viên của Long Ảnh hay không? Hoặc là trực tiếp gia nhập quân đội của chúng tôi, ra sức vì nước?

Tần Vô Sơn hỏi.

Lâm Vân tự nhủ, quả nhiên là vậy. Đây cũng là cơ hội tốt để mình có cái cơ ở chỗ này tu luyện, mặc dù mình không có hứng thú gì lắm với chức huấn luyện viên kia.

- Có thể, từ nay về sau cứ gọi tôi là Lâm Vân là được rồi. Không cần phải Lâm tiên sinh, nghe không tự nhiên. Kỳ thực, tôi và ông giống nhau, thích nói chuyện thẳng thắn. Về chuyện gia nhập quân đội quốc gia, thì không cần, tôi không có hứng thú gì với quân đội. Còn làm huấn luyện viên thì tôi nguyện ý. Nhưng khi nào tôi muốn đi thì không có bất kỳ ai có thể ngăn cản được tôi. Quân đội không, những thứ khác cũng không.

Lâm Vân không chút do dự trả lời. Nếu không bởi vì trong này có linh khí, không chỉ nói là làm huấn luyện viên, chính là làm tư lệnh quân khu, hẳn cũng chả có hứng thú.

Lần này đến phiên Tần Vô Sơn ngây ngẩn cả người. Không ngờ hãn dứt khoát như vậy, nhưng hãn muốn ở lại đây lại không cần dãi ngộ gì, vậy thì hãn có lý do gì cần ở lại? Hơn nữa còn nói không có hứng thú gì với quân đội, quả thực không có chút kiêng kị gì với quân đội quốc gia. Tuy biết hãn là hậu bối của Lâm lão, nhưng thái độ của Lâm Vân đối với quân đội như vậy, ông ta không biết nên nói gì.

- Tốt, vậy tôi sẽ gọi trực tiếp cậu là Lâm Vân. Cậu cũng có thể gọi tôi là lão Tần, hoặc là Tần Vô Sơn. Cậu đã yêu mến tự do, tôi đương nhiên sẽ không nhắc lại chuyện này. Tuy nhiên, tôi sẽ nói cho cậu một ít mục đích của việc tổ kiến Long Ảnh.

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân đã đáp ứng làm huấn luyện viên, tuy bên ngoài không tỏ vẻ gì, nhưng bên trong đã rất kích động. Ông ta cũng không trông cậy gì một người như Lâm Vân có thể gia nhập quân đội.

- Liên Hợp Quốc muốn thành lập một hội liên hiệp quân đặc công từ các quốc gia. Hơn nữa còn thành lập một đội quân đặc biệt của quốc tế. Vì tuyển ra người đứng đầu và các quân trưởng, họ quyết định nửa năm sau sẽ tổ chức cuộc thi tuyển chọn.

- Long Ảnh chính vì lần tuyển chọn này mà được thành lập. Nhiệm vụ đầu tiên của Long Ảnh là lấy được thứ tự tốt trong lần thi đấu này.

- Cuộc thi lần này có tổng cộng hai mươi quốc gia tham dự. Năm quốc gia đứng đầu sẽ có nhiệm vụ lãnh đạo liên hiệp. Chủ tịch của liên hiệp và các thống lĩnh quân đội liên hiệp cũng sẽ được chọn từ trong năm quốc gia này. Cho nên Long Ảnh của chúng ta phải đoạt được ít nhất trong top 5 quốc gia đứng đầu.

- Tiếp theo, hiện tại các tổ chức khủng bố trên thế giới quá mức ngang ngược, quốc gia của chúng ta tuy chỉ bị ảnh hưởng nhỏ, nhưng xu thế càng ngày càng mạnh. Mà một nhiệm vụ khác của Long Ảnh chính là tiêu diệt

những tổ chức khủng bố này trước khi chúng hình thành lớn mạnh. Không thể để như nước Mỹ được. Tuy nhiên Long Ảnh là do nước ta thành lập, không liên quan gì tới hội liên hiệp cả.

- Còn có một nhiệm vụ có thể có chút hoang đường, ít nhất là tôi cho vậy. Nước Mỹ sở dĩ đưa ra việc thành lập quân đội đặc biệt quốc tế, ngoại trừ là việc giữ gìn và chấp hành những nhiệm vụ đặc biệt của toàn cầu ra, rõ ràng còn có việc phòng ngừa người ngoài hành tinh xâm lấn. Đương nhiên, người Mỹ nói vậy kệ họ, chúng ta không đếm xỉa tới. Người Mỹ họ ăn no rồi việc không chuyện gì mới suy nghĩ kỳ quái như vậy. Chúng ta chỉ cần nghe qua là được, không cần cho là thật. Nhưng vì không cho các nước khác can thiệp quá nhiều, lần thi đấu này chúng ta phải lọt vào top 5.

- Đứng đầu có lẽ là nước Mỹ. Nhưng nước Mỹ rất ích kỷ. Một khi chúng ta không vào được top 5, quyền nói chuyện của chúng ta sẽ thấp hơn, khiến những hành động về sau của quốc gia sẽ trở nên bất lợi. Cho nên tôi muốn cậu có thể huấn luyện Long Ảnh đạt được vị trí trong top 5 là tốt rồi.

Tần Vô Sơn giải thích xong, nhìn sang Lâm Vân, hy vọng có thể có được câu trả lời thuyết phục của Lâm Vân.

- Đội Long Ảnh này có bao nhiêu người?

Lâm Vân hỏi.

- Trên nguyên tắc, mỗi quốc gia đều chỉ được phái ba mươi sáu người, nhưng số người hậu bị của mỗi quốc gia chắc không ít. Hậu bị của Long Ảnh là một trăm người, mà tham gia cuộc tuyển chọn chỉ có thể là ba mươi sáu người. Cho nên chúng tôi mới tổ chức cuộc thi tuyển chọn giữa các quân khu, để chọn ra chiến sĩ vĩ đại nhất cho Long Ảnh.

Tần Vô Sơn giải thích rõ ràng.

- Tốt, tôi quyết định dạy ba mươi sáu người này, những người còn lại thì mời người khác. Về phần việc tôi mang Long Ảnh đi tham gia thi đấu thì bỏ qua, tôi không có nhiều thời gian như vậy. Có lẽ chỉ trong thời gian ngắn nữa là tôi đi, hiện tại tôi còn có nhiều việc phải làm.

Lâm Vân nói chuyện dứt khoát.

Tuy Tần Vô Sơn rất muốn đem toàn bộ lính đặc công cho Lâm Vân dạy. Cũng muốn Lâm Vân có thể dẫn đầu đội viên đi tham gia thi đấu. Người thanh niên Lâm Vân này tác chiến trong rừng lợi hại như vậy, cơ hội chiến thắng sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng ông ta cũng biết, một khi chọc giận người này, người này liền vỗ tay rời đi, vậy thì cái được không bù cái mất.

- Tốt, quyết định như vậy đi. Không biết cậu có yêu cầu gì không?

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân đã đáp ứng yêu cầu của ông ta, tuy không hoàn mỹ như suy nghĩ của mình, nhưng coi như là đạt được mục đích.

- Yêu cầu của tôi, đối với các ông là rất đơn giản. Thứ nhất, tiêu hủy toàn bộ hồ sơ của tôi. Hai, cho tôi một thân phận khác. Ba, từ hôm nay trở đi không được nói thân phận của tôi cho bất luận kẻ nào, bất luận tổ chức nào. Mà ông chắc cũng hiểu “bất luận” ở đây là ai. Bốn, không can thiệp vào sự tự do của tôi. Còn một điều kiện nhỏ, đó là trong ba ngày, tôi cần một trăm thanh chủy thủ bằng tinh cương để trong hộp gỗ. Hình dáng và cấu tạo của chủy thủ tôi sẽ lập tức vẽ cho ông.

Lâm Vân nói ra yêu cầu của mình.

- Tốt, quyết định như vậy đi.

Tần Vô Sơn đương nhiên đáp ứng những yêu cầu này của Lâm Vân. Cho dù Lâm Vân không yêu cầu tiêu hủy hồ sơ của hắn, ông ta cũng muốn niêm phong nó lại. Về phần không nói cho ai biết, ông ta đã báo cáo cấp trên, bọn

họ đã biết rồi, Lâm Vân ra điều kiện sau nên không tính. Mà mời Lâm Vân làm huấn luyện viên chính là ý tứ của quân ủy.

Còn có một chuyện, đó là ông ta không biết nên giấu diếm Lâm lão bên kia thế nào. Đã Lâm Vân chủ động nói ra, ông ta cũng vui vẻ giả vờ hồ đồ. Còn chuyện chủ thủ, Tần Vô Sơn tuy không biết Lâm Vân muốn có để làm gì, nhưng chuyện này rất đơn giản với ông ta.

- Vậy thì ông đi xử lý những chuyện này đi. Năm ngày sau, tôi sẽ tự mình chọn lựa binh lính để huấn luyện. Đến lúc đó thì thông báo cho bọn họ tới sân huấn luyện. Tuy nhiên, ông phải nhắc nhở những binh sĩ bị tôi đánh kia, không cần phải đi khắp nơi nói lung tung.

Lâm Vân cố ý nhắc nhở Tần Vô Sơn, sau đó rất nhanh vẽ ra chiếc chủ thủ, rồi đưa cho Tần Vô Sơn.

Còn chuyện người ngoài hành tinh mà Tần Vô Sơn vừa nói, Lâm Vân đương nhiên biết rõ. Bởi vì chính hắn cũng đâu phải là người Địa Cầu. Nhưng việc nước Mỹ đưa ra nguyên nhân người ngoài hành tinh xâm lấn để thành lập đội quân đặc biệt, thì hắn không cho là đúng

Giống như đại lục Thiên Hồng có khoa kỹ thuật tiến bộ như vậy, nhưng để chế tạo ra một chiếc phi thuyền không gian bay tới Địa Cầu, là không có khả năng. Tuy nói nếu tu luyện tới một mức nhất định có thể phi thăng, nhưng Lâm Vân còn chưa từng nhìn thấy qua. Nhiều nhất chỉ là nghe nói mà thôi. Thậm chí hắn còn hoài nghi tính logic của lời nói này.

Cho nên, nói người hành tinh là có, nhưng bọn họ muốn tới Địa Cầu thì phỏng chừng có chút xa xôi. Có lẽ nước Mỹ chỉ muốn mượn nguyên nhân này là để ngụy trang, nhằm nắm giữ quyền nói chuyện trong liên hiệp quân đặc công.

Lâm Vân cố ý thay đổi một bộ quần áo bình thường, để viên linh thạch đã được gói cẩn thận vào trong túi áo. Do viên linh thạch không lớn, nên cất

vào người cũng khó nhìn thấy. Viên linh thạch chính là bảo bối của hắn, một khắc cũng không muốn rời khỏi người.

Lâm Vân liên tục tu luyện ba ngày, tiến bộ rất nhiều. Tinh Hồn đã hoàn toàn vững chắc, nhưng linh khí ở đây không phong phú như hắn tưởng tượng. Cho nên hắn định dành mấy ngày nữa xem xét ở đây cẩn thận. Phải biết rằng hắn lưu lại đây, hoàn toàn là do linh khí.

Một trăm thanh chủ thụ đã đưa cho Lâm Vân từ ngày hôm qua. Lâm Vân sử dụng lực lượng Tinh Vân, luyện chế những thanh chủ thụ này một lần.

Tần Vô Sơn làm việc cũng rất nhanh, trong thời gian năm ngày, các tinh anh từ các quân khu đều đã đi tới trụ sở huấn luyện của Long Ảnh. Những tinh anh này có người đã trải qua huấn luyện đối kháng, có người còn chưa tiến hành. Nhưng bởi vì Lâm Vân xuất hiện, nên đều triệu tập toàn bộ tới. Ngoại trừ những người còn đang bị thương, đến đây là hơn tám trăm người.

Tần Vô Sơn giúp Lâm Vân làm giả một thân phận, là người bình dân, tham gia đội đặc chủng với cái tên cũng là Lâm Vân. Thân phận này một mực sống trong căn cứ huấn luyện của quân khu Vân Bắc, mãi cho đến khi được tuyển làm huấn luyện viên của Long Ảnh.

Hơn tám trăm lính đặc công tập trung ở trụ sở huấn luyện, tạo ra một tầng sát khí.

Lâm Vân đi tới trước mặt những binh sĩ đang xếp hàng này. Ngoại trừ một ít người thuộc quân khu Vân Bắc và quân khu Tế Nam đã từng bị Lâm Vân giáo huấn qua, ánh mắt còn tỏ vẻ e ngại. Chứ những người trong quân khu khác đều tỏ vẻ kiêu ngạo bất tuân.

Đừng nói người thanh niên Lâm Vân này xuất thân từ bộ đội đặc công, cũng giống như bọn họ vậy. Cho dù Lâm Vân là cao thủ, những lính đặc công này cũng không e ngại hắn.

Bởi bọn họ là tinh anh trong tinh anh, để cho một người còn trẻ như Lâm Vân huấn luyện, đương nhiên là không ai chịu phục.

Lâm Vân nhìn ra được ánh mắt khinh thường của những người lính này, nhưng hấn giả bộ nhưng không thấy.

- Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi sẽ không dạy nhiều người, ba mươi sáu người là quá đủ. Vì vậy trong số này, tôi sẽ chỉ chọn ba mươi sáu người, những người còn lại từ đâu tới thì về chỗ đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 132: Nhiệm Vụ Đào Thái

L

âm Vân nói tới đây, quét mắt nhìn những binh lính đặc công này, tiếp tục nói:

- Hiện tại tôi muốn tiến hành đào thái. Tôi chỉ mở một cuộc thi đấu duy nhất để tuyển ba mươi sáu người mà thôi. Luật thi đấu rất đơn giản, ở trong rừng rậm Vạn Côn, tôi đã đặt 100 cái hộp gỗ, bên trong những hộp gỗ này đều có một thanh chủy thủ. Những thanh chủy thủ này cũng là lễ vật mà tôi muốn đưa cho mọi người. Nhưng để lấy được những chủy thủ này không phải là dễ dàng. Bởi chỗ cất giấu nó rất bí mật, thậm chí còn có một ít bầy rệp xung quanh.

- Hiện tại mọi người tới rừng rậm Vạn Côn đi, người nào lấy được chủy thủ rồi trở về nơi này trước, liền thành binh lính của tôi. Nhớ kỹ, nếu như có ai tìm được hai thanh chủy thủ trở về, thì thanh dư ra đó vẫn thuộc về người đó. Nếu như có người chết ở trong rừng Vạn Côn, thì là do vận khí của y không tốt. Bắt đầu khởi hành.

Lâm Vân nói xong, vỗ tay đằng sau, vẻ mặt bình tĩnh nhìn mấy binh sĩ còn có chút không phục. Còn những binh sĩ thuộc hai quân khu kia đã sớm chạy đi. Những người này biết rõ sự lợi hại của Lâm Vân, nên năm mơ cũng muốn được tuyển vào một trong ba mươi sáu người người. Vì vậy mà họ không chút do dự liền xông ra ngoài, cho dù hơn người khác một giây cũng tốt.

Những binh lính khác còn do dự có nên đi lấy chút lương khô hay không? Họ lo lắng chuyến đi này không chỉ là ngày một ngày hai. Cái tên huấn luyện viên này đúng là đưa ra một chủ ý vớ vẩn. Nhưng nhìn thấy binh sĩ của quân khu Vân Bắc và quân khu Tế Nam đều đã chạy đi, phần lớn binh

sĩ cũng chạy theo ra ngoài, chỉ có một số ít binh sĩ lựa chọn đi tới doanh địa mang một ít lương khô theo.

- Chào, tôi là Vương Vĩ, thuộc quân khu Bắc Hải, huynh đệ là người của quân khu Vân Bắc à? Tên gì? Vì sao các anh vừa nghe thấy vị huấn luyện viên Lâm kia ra lệnh, lại tích cực phối hợp như vậy? Có phải vị huấn luyện viên Lâm này rất nổi danh ở Vân Bắc các anh?

Một binh sĩ đặc công thuộc quân khu Bắc Hải đuổi tới một binh sĩ chạy chậm hỏi.

- Tôi là Hạ Lai Tân, huấn luyện viên Lâm đúng là người của quân khu Vân Bắc chúng tôi, nhưng chúng tôi rất ít khi nhìn thấy hãn. Tôi chỉ cho anh biết một việc, nếu như anh có thể được huấn luyện viên Lâm huấn luyện, thì đó là may mắn lớn trong đời anh.

- Tin tưởng tôi đi, huynh đệ.

Hạ Lai Tân nói xong, vội vàng chạy tiếp.

Trong mắt Vương Vĩ lộ ra vẻ kinh ngạc. Sự thực là y cũng nhìn ra chỗ lợi hại của Lâm Vân, hãn đứng đó trông giống như rất bình thường, thậm chí bình thường giống như không có ai đứng ở đó vậy. Vương Vĩ đột nhiên nghĩ tới điều gì, bình thường giống như không có ai đứng ở đó? Vì sao vừa nãy mình không nghĩ tới nhỉ, hóa ra đó là cảm giác, vị huấn luyện viên Lâm kia đứng đó, nhưng y cảm giác không có chỗ sơ hở nào để tấn công hãn.

Vương Vĩ hít sâu một hơi, mặc dù y là một lính đặc công như những người khác, nhưng thân thủ của y tuyệt đối là nhất lưu. Có thể chiến thắng y cơ hồ là không có. Y còn có một thân phận khác chính là người thừa kế của Vương gia, được đưa vào trong quân đội để rèn luyện bản thân. Mà võ công của y chính là công pháp nội gia truyền thừa.

Nhưng thân phận thừa kế này của y đang gặp nguy cơ, nói là đi vào quân đội để rèn luyện, còn không bằng nói là bị trục xuất. Bởi vì gia tộc của y đã chuẩn bị giao thân phận thừa kế của y cho anh con bác của y. Vương gia là một gia tộc lớn, đồng thời là một thế gia cổ võ. Nhưng tới thế hệ này của Vương Vĩ, võ thuật ngày càng xuống dốc. Mà anh họ của Vương Vĩ từ hai năm trước đột nhiên tiến bộ vượt bậc về võ công. Bản lĩnh của anh họ y còn vượt cả những người đời trước, đồng thời tu luyện thành công công pháp của Vương gia.

Người huấn luyện viên Lâm Vân này không tầm thường, nghĩ tới đây, Vương Vĩ lập tức tăng tốc độ. Y suy nghĩ nếu như vị Huấn luyện viên Lâm này thực sự không tầm thường, như vậy được hãn dạy dỗ cũng coi như là một kỳ ngộ. Trong lòng càng mong đợi.

Khoảng cách từ trụ sở huấn luyện tới rừng rậm Vạn Côn phải hơn 100km, chạy đến nơi cũng không nhẹ nhàng gì. Tuy đều là lính đặc công tinh anh, nhưng cũng có một số người không nắm giữ được tiết tấu khi chạy, cho nên bị thụt lùi hơn so với các đội viên khác.

Chạy liều mạng nhất là các tinh anh của quân khu Vân Bắc và quân khu Tế Nam. Bọn họ là đám người chạy dẫn đầu. Tuy không biết vì sao người của hai quân khu này lại muốn liều mạng như vậy, nhưng những binh sĩ khôn khéo của các quân khu khác cũng bắt đầu tăng tốc đuổi theo.

Cũng có một bộ phận binh sĩ không nhanh không vội. Bọn họ cho rằng đây chỉ là lần khảo thí thứ nhất mà thôi. Muốn chỉ tuyển ba mươi sáu người người trong số gần ngàn người ở đây, có chút không sự thật. Huống hồ, người chạy tới trước chưa chắc là tìm thấy hộp gỗ trước. Giữ lại thể lực, chờ đợi cuộc thi kế tiếp mới là chính đạo. Làm sao có thể chỉ cần một vòng khảo thí, là có thể tuyển được ba mươi sáu người người trong số ngàn người được.

Bởi vậy, có lẽ vị huấn luyện viên Lâm này chỉ là một lính đặc công bình thường mà thôi, giống như bọn họ vậy. Thậm chí có lẽ vị huấn luyện viên kia là qua quan hệ mới được vào đây làm huấn luyện viên Nếu không phải vì quân khu, vì danh ngạch trong Long Ảnh, bọn họ chả muốn liều mạng như vậy.

Thấy cách thức chọn lựa của Lâm Vân như vậy, vài vị quan quân đứng đầu các khu, đều không cho là đúng. Loại phương thức này chỉ có thể rèn luyện sức chịu đựng và sự may mắn cho binh lính mà thôi. Có tác dụng gì cho việc rèn luyện sự ăn ý giữa các binh lính? Thậm chí, có thể bởi vì một cái hộp gỗ, mà khiến các đồng đội tranh đoạt nhau.

Nhưng bọn họ không dám nói ra những lời này. Những người này dù sao cao nhất cũng chỉ là doanh trưởng, đối mặt với ủy viên quân ủy Tần Vô Sơn, ngay cả hai vị quân trưởng Miêu Trấn và Từ Lí cũng phải tôn kính ông ta. Cho nên bọn họ chỉ đành phải để những nghi vấn này ở trong lòng.

- Ủy viên Tần, cách chọn lựa binh sĩ này của huấn luyện viên Lâm có chút hà khắc a. Một nơi rộng như rừng rậm Vạn Côn, lại bắt bọn họ đi tìm một cái hộp gỗ nho nhỏ, chả khác nào là tìm kim đáy biển. Huống hồ những đội viên này đều tay không mà đi. Vạn nhất xảy ra vấn đề gì, thì nên ăn nói thế nào. Cho dù là không xảy ra chuyện gì, nhưng đi tới đi lui cũng phải mất vài ngày, không có lương thức thì lấy thức ăn ở đâu mà ăn?

Từ Lí đứng bên cạnh Tần Vô Sơn, có chút nghi kị hỏi.

- Tôi lại cho rằng, những điều kia, Lâm Vân cũng đã lo lắng qua. Chắc hẳn muốn những binh lính đặc công này phải nắm chặt thời gian tìm kiếm, không ra lệnh mang theo lương khô có lẽ cũng là một loại thử thách. Nếu là như vậy, tâm tư của hắn thật là cẩn thận.

Miêu Trấn nói.

- Ủ, kỳ thực tôi cũng đã nghĩ đến điều này. Nhưng Lâm Vân có phải nghĩ như vậy hay không, chúng ta không biết được. Tuy nhiên, việc này không có vấn đề gì, chỉ cần hãn có thể tuyển ra ba mươi sáu người người là được. Nghị kị về thân phận của hãn đã được giải rồi, nhưng hãn vốn là một hoàn khổ, vì sao lại có tâm tư cẩn thận và thân thủ lợi hại như vậy? Chuyện này thật khó hiểu. Tuy nhiên, cuộc thi đào thải này có lẽ sẽ xuất hiện rất nhiều đội viên bị thương. Từ Lí, cậu an bài người làm công tác hậu cần đi.

Tuy Lâm Vân đã đáp ứng yêu cầu của Tần Vô Sơn, nhưng trong lòng Tần Vô Sơn vẫn có chút không yên tâm.

- Vâng, bất quá công phu của hãn lợi hại như vậy, cũng có thể lý giải. Dù sao hãn được sinh ra ở một thế gia cổ võ. Chỉ là vấn đề 'Vân Tầm Miên' là còn khó giải thích.

- Tuy nhiên, nếu là người của Lâm gia, cũng không cần lo lắng mục đích của hãn. Nhưng tôi nghĩ Lâm gia cũng là một gia tộc lớn về buôn bán, vì sao lại từ bỏ một người con cháu thiên tài có thể chế tạo 'Vân Tầm Miên' quý giá kia?

Từ Lí nói tiếp.

Tần Vô Sơn gật gật đầu, trong lòng tự nhủ, nếu thân phận của Lâm Vân có vấn đề, ông ta cũng sẽ không cho hãn đảm nhiệm huấn luyện viên của Long Ảnh.

Sau khi đuổi đi đám binh lính đặc công kia, Lâm Vân liền trực tiếp trở về phòng tu luyện. Nếu như không phải linh khí trong này nhiều hơn bên ngoài, cho dù Tần Vô Sơn là người đứng đầu Liên Hợp Quốc cũng không thể khiến Lâm Vân lưu lại làm huấn luyện viên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 133: Lựa Chọn Của Lam Cực

L

am Cực là một đặc công tinh anh của quân khu Vân Bắc, trước khi không gặp phải Lâm Vân, trong suy nghĩ của y, một người lợi hại đến mấy cũng chỉ hơn Thái Giang một chút mà thôi. Mà cho dù đối mặt với Thái Giang, Lam Cực cũng có tự tin khiến Thái Giang phải vất vả. Nhưng biểu hiện ngày đó của Lâm Vân trong rừng rậm Vạn Côn khiến y cực độ khiếp sợ. Y thật không ngờ một người lại có thể luyện võ công tới mức như vậy.

Y là một người rất tự tin vào bản thân, nhưng từ ngày nhìn thấy thân thủ của Lâm Vân, y mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Tuy nhiên khi y biết huấn luyện viên mới của Long Ảnh chính là Lâm Vân, trong lòng y lại kích động.

Lam Cực liền âm thầm hạ quyết tâm, cho dù liều mạng cũng muốn tiến vào ba mươi sáu người này. Đây có lẽ là bước ngoặt lớn nhất trong đời của y, nên y không muốn bỏ qua nó. Huống hồ, các lính đặc công của quân khu khác hình như còn chưa ý thức được sự lợi hại của huấn luyện viên Lâm. Có lẽ đây là ưu thế của y.

Lam Cực có một mối hận chôn sâu ở đáy lòng. Đó chính là vị hôn thê của y bị một tên cầm đầu của một nhóm xã hội đen cưỡng chế cướp đi. Kể cả phụ thân của y cũng bị tên kia đánh cho tàn phế, cuối cùng hậm hực mà chết. Lúc đó, Lam Cực nhờ hôn thê liều chết ngăn trở, mới trốn ra được một cái mạng. Vì quyết tâm trả thù nên y mới tham gia quân khu Vân Bắc, rồi trở thành một đặc công tinh anh như bây giờ.

Mà mỗi hận đoạt vợ giết cha kia, khiến Lam Cực không có một ngày nào là ngủ ngon. Thời thời khắc khắc đều muốn tìm tên đại ca xã hội đen kia trả thù. Nhưng y biết, thực lực hiện tại của mình so với tên đại ca kia chỉ là một con kiến mà thôi. Nếu mình vừa mới lộ diện, không chỉ nói không báo thù và cứu vị hôn thê của mình được, ngay cả mạng sống cũng không biết có giữ được không. Y không sợ chết, nhưng nếu chết, mối thù khắc cốt ghi tâm kia sẽ không được báo, vị hôn thê yêu tha thiết của mình cũng không được cứu. Nên y thực sự không muốn chết vô ích.

Lam Cực biết tên đại ca kia không những là trùm xã hội đen, mà còn có mối quan hệ chặt chẽ với một ít quan lớn. Y không dám bại lộ thân phận của mình, đành phải đổi tên Tiêu Lam thành Lam Cực, rồi giấu ở trong bộ đội đặc công, khổ cực luyện tập ám sát và kỹ xảo chiến đấu

Nhưng vài năm trôi qua, y phát hiện khoảng cách giữa mình và tên đại ca kia vẫn xa như vậy. Mà mối thù giết cha đoạt vợ, lại thường xuyên giày vò y. Mỗi ngày chỉ biết liều mạng huấn luyện để khiến mình trở nên chết lặng. Đang lúc y sắp trở nên tuyệt vọng, thì lại phát hiện ra sự tồn tại một lực lượng hơn xa người bình thường, mà người có sức mạnh đó còn có khả năng trở thành huấn luyện viên của y. Cơ hội như vậy, cho dù chết y cũng không muốn bỏ qua...

Lam Cực không chạy liều mạng như đồng đội, bởi vì y muốn giữ sức khi vào rừng. Cơ hội này đối với y mà nói quá trọng yếu. Khi y nhìn thấy huấn luyện viên mới là Lâm Vân, trái tim của y như muốn nhảy lên. Không ai có khát vọng bắt được cơ hội lần này như y. Cho nên y phải cẩn thận, suy tính từng bước từng bước một.

Lam Cực không phải là người đầu tiên tới rừng rậm Vạn Côn, nhưng vẫn thuộc nhóm đầu tiên đến. Tuy trời đã tối, thậm chí có chút đói bụng, nhưng Lam Cực đã không thể chờ đợi được nữa mà đi tìm hộp gỗ. Phần lớn đội viên đã tách ra hoặc có người nghỉ ngơi để lấy lại thể lực.

Cũng có nhiều đội viên bắt tay luôn vào tìm kiếm. Tuy nhiên, cả một đêm trôi qua, còn chưa thấy ai có ai tìm được chiếc hộp gỗ nào. Một ngày một đêm không ăn cơm, mọi người đều rất mệt nhọc. Người có vận khí tốt hơn thì bắt được vài con động vật nhỏ, bắt đầu nướng ăn.

Lam Cực cũng rất đói, nhưng y không dám lãng phí thời gian vào việc tìm kiếm thức ăn. Chỉ là lấy một ít rễ cây hoặc rau dại tùy tiện lấp đầy bụng, rồi tiếp tục tìm kiếm.

Toàn bộ mọi người đã lục tục đi vào rừng rậm Vạn Côn. Chiều ngày hôm sau, đã truyền tới tiếng kêu của một người tìm được một cái hộp gỗ. Tuy không biết là có bao nhiêu người khác tìm được, nhưng những người tìm được hộp gỗ đều rời đi rừng rậm Vạn Côn. Có một số người vào buổi tối bị dã thú làm trọng thương, thậm chí cũng có người lúc tìm được hộp gỗ thì bị thương.

Vô luận như thế nào, đã có người tìm ra hộp gỗ. Tin tức truyền tới, những người không có hộp gỗ bắt đầu sốt ruột. Mà người sốt ruột nhất, không thể nghi ngờ là Lam Cực. Không ai so với y muốn được huấn luyện viên Lâm huấn luyện.

Lại trôi qua một ngày, người tìm được hộp gỗ càng ngày càng nhiều, người bị thương cũng càng ngày càng nhiều. Chỗ cất giấu hộp gỗ toàn là những nơi khó ai ngờ tới, trên ngọn cây, dưới lòng đất, đáy nước, ổ rắn, thậm chí ở bên trong một tảng đá nhìn như bình thường cũng có hộp gỗ. Nhưng vô luận hộp gỗ giấu ở nơi nào, đều có chút dấu vết để lại. Nếu không cẩn thận chú ý, thì tuyệt đối sẽ không phát hiện. Cho nên việc này đòi hỏi đội viên phải có tính cẩn thận, và một chút may mắn.

Lúc Lam Cực tìm được hồ Băng Vụ. Ở bờ hồ đã có không ít dấu chân để lại. Xem ra, không chỉ có một người hoài nghi chỗ này có hộp gỗ, bởi vì mọi người không có ai là nắm chắc sẽ tìm ra vị trí của hộp gỗ. Mà hồ Băng Vụ này theo lý thuyết, có khả năng giấu hộp gỗ trong hồ. Tuy nhiên, biết thì

biết, nhưng không có ai dám nhảy xuống hồ để tìm. Mà chỉ đi vòng quanh bờ hồ để tìm thôi.

Bởi vì nhảy xuống hồ Băng Vụ là coi như vứt một nửa tính mạng. Không nói nước của cái hồ này lạnh thấu xương, mà nó còn có độc. Những đám sương trắng lơ lửng trên mặt hồ kia chính là khí độc. Các lính đặc công ở đây cơ bản đều đã từng diễn luyện ở trong này. Cũng biết một khi tiếp xúc vào cái hồ này, cả làn da đều bị nhăn nheo lại, hơn nữa còn có vài chỗ sẽ bị thối rữa.

Cho dù là đi bệnh viện cũng chỉ có thể tẩy trừ độc, nhưng không thể phục hồi làn da lại như cũ. Nói chung, độc của hồ Băng Vụ này tuy không thể giết người, nhưng một khi dính phải loại độc này, dù người có là một anh chàng đẹp trai cũng trở thành một tên xấu xí.

Nhưng Lam Cực không có chút do dự gì. Nếu trong hồ có hy vọng, vậy thì y muốn thử một lần. Dù không có thì đi tới nơi khác tìm, không có vấn đề gì cả, về phần có biến thành người quái dị hay không, Lam Cực căn bản là không để ý.

Lam Cực không chần chừ liền nhảy xuống hồ Băng Vụ, dọc theo đáy hồ chậm rãi tìm tòi. Nước hồ lạnh như băng hòa với khí độc, khiến Lam Cực vừa cảm thấy đau đớn vừa cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Một vòng, hai vòng, Lam Cực cơ hồ đã sắp tới giới hạn. Ngón tay của y cơ hồ đã đông cứng, trên người không có cảm giác gì cả. Nhưng y vẫn không ngừng lục lọi ở dưới đáy hồ. Y không tin trong hồ không có hộp gỗ. Hiện tại y hoàn toàn dựa vào ý chí mới có thể chèo chống được.

- Lại có người dám nhảy vào hồ Băng Vụ?

Lam Cực nhảy xuống hồ Băng Vụ đã bị người khác nhìn thấy, rất nhanh chỗ này đã tụ tập người lại.

Không ai nghĩ tới, lại có người thật sự dám nhảy vào trong hồ Băng Vụ. Cho dù có hộp gỗ cũng không cần nhảy xuống. Chớ nói còn có khả năng không có hộp gỗ.

Vương Vĩ cũng đến nơi này. Đã hai ngày rồi, y vẫn chưa tìm thấy cái hộp gỗ nào. Trong lòng vô cùng sốt ruột. Bởi vì theo như biểu lộ điên cuồng của những lính đặc công thuộc khu Vân Bắc và khu Tế Nam, cùng với những suy đoán lúc trước của y, y liền hiểu vị huấn luyện viên Lâm này không hề đơn giản. Vô luận như thế nào, mình cũng phải nằm trong ba mươi sáu người kia. Cho dù vị huấn luyện viên Lâm kia không lợi hại như mình nghĩ, nhưng tiến vào nhóm ba mươi sáu người, cũng có ý nghĩa mình được tuyển vào danh sách cuối cùng.

Mà lúc Vương Vĩ trông thấy có người dám nhảy xuống hồ Băng Vụ tìm kiếm hộp gỗ, y liền bị chấn kinh. Chẳng lẽ vị huấn luyện viên Lâm kia lợi hại như vậy? Rõ ràng có thể khiến người khác không tiếc mạng sống cũng muốn được hãn huấn luyện?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tôi Không Phục

Đ

ang lúc Lam Cực tuyệt vọng, thì tay của y chạm vào một cái gì nóng nóng. Tim của y liền đập thành thạch, vội vàng nắm thứ đó trong tay. Quả nhiên là một cái hộp gỗ, lại còn có hơi nóng tỏa ra. Trái tim của Lam Cực như muốn nổ tung, nắm thật chặt cái hộp gỗ này.

Lam Cực trôi lên mặt nước, bò lên bờ, nước mắt không nhìn được chảy xuống. Chỉ cần mình được huấn luyện viên Lâm huấn luyện, vậy thì việc báo thù khẳng định có hy vọng. Tổ Vân, em đợi anh. Vì quá hưng phấn mà y quên mất thể lực của mình đã cạn kiệt, tùy thời có thể ngã xuống.

Lam Cực đứng ở bờ hồ, hét lên một tiếng để phát tiết khuất nhục trong lòng và nâng cao ý chí chiến đấu. Rất nhiều đội viên đứng ở trên bờ nhìn thấy làn da của Lam Cực đã bắt đầu nhăn nheo, trong lòng đều nổi lên sự đồng tình. Không ai tiến lên quấy rầy y, càng không có ai có ý muốn cướp chiếc hộp gỗ trong tay y.

- Em chờ anh...

Lam Cực nhìn lên bầu trời rỗng giậm, lập tức rời đi. Y không muốn làm lãng phí thời gian, y sợ khi mình trở về thì đã có ba mươi sáu người trở về trước mình.

Hơn hai ngày này chỉ dựa vào rau dại để đỡ đói, lại lặn ở trong hồ Băng Vụ hơn một giờ. Hiện tại phải trải qua một đoạn đường dài, thể lực của Lam Cực cơ hồ đã cạn kiệt. Nhưng sự khát vọng và cừu hận ở sâu trong nội tâm giúp y kiên trì đi tới. Cuối cùng y đi không nổi phải bò trở về căn cứ.

Lúc chạy tới chỉ mất chưa đến 10 tiếng, nhưng lúc trở lại dùng gần 30 tiếng.

Lâm Vân nhìn Lam Cực bò tới trước mặt mình, trong lòng cũng có chút rung động. Là thứ sức mạnh gì có thể khiến người thanh niên này cứng cỏi như vậy? Mà hộp gỗ trên tay y một trong mười chiếc hộp gỗ khó lấy nhất.

- Cậu tên là gì?

Lâm Vân nhìn Lam Cực. hỏi.

- Lam Cực.

- Rất tốt, trước hết cậu uống cốc nước này đi, rồi nghỉ ngơi. Ngày mai tới sân huấn luyện tập hợp. Cậu rất không tồi, là người tìm được hộp gỗ và trở về đầu tiên.

Lâm Vân nhìn Lam Cực, ánh mắt có sự tán thưởng.

Lam Cực uống xong cốc nước mới kịp phản ứng.

- Huấn luyện viên Lâm, anh nói tôi là người đầu tiên?

Không phải lúc trước nghe thấy có rất nhiều người tìm được hộp gỗ sao? Vì sao mình lại là người đầu tiên tới?

- Đúng vậy, cậu đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai tới tìm tôi. Hộp gỗ cũng mang đi, vật trong đó đã là của cậu.

Lâm Vân gật đầu. Hắn nhìn ra ở sâu trong mắt Lam Cực thỉnh thoảng lóe ra một tia cừu hận.

Lam Cực chỉ mất có năm ngày là tìm được chiếc hộp gỗ bên trong cái hồ. Đó là cái hộp gỗ khó lấy nhất và cũng nguy hiểm nhất. Lâm Vân cũng suy nghĩ, nếu như ai lấy được chiếc hộp trong cái hồ đó, dù có trở về muộn đi chăng nữa, hắn cũng nhận người đấy.

Lam Cực được quân y mang đi chữa trị. Tuy y bị hủy dung nhan do nước hồ, nhưng y không cảm thấy hối hận, mà chỉ cảm thấy may mắn. May mắn mình có thể được huấn luyện viên Lâm dạy. Y đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh của huấn luyện viên Lâm, hẳn tuyệt đối là người mạnh nhất mà mình từng thấy.

Nhưng vượt quá dự đoán của Lam Cực, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, y lại phát hiện làn da và dung mạo của mình không có thay đổi gì cả, vẫn y như trước. Lam Cực run rẩy vuốt mặt của mình. Nếu như có thể bảo trì dung mạo, ai lại nguyện ý làm một quái nhân? Thậm chí thân thể cũng không bị suy yếu như mình nghĩ, chuyện gì đã xảy ra?

Lam Cực rất rõ ràng độc tính của cái hồ Băng Vụ kia, bởi đã có đồng đội của y từng bị hủy khuôn mặt bởi nước hồ đó. Mà ngày hôm qua, mình lặn ở trong cái hồ đó lâu như vậy, lại không việc gì? Lam Cực không tin. Nhưng bỗng nhớ tới một chuyện, lúc mình vừa mới trở về thì huấn luyện viên Lâm cho mình uống một cốc nước. Nước này có màu xanh nước biển, lúc đó do tâm tình của mình quá kích động, nên không có chú ý. Hiện tại nhớ lại hẳn là nhờ cốc nước kia.

Nghĩ tới đây, Lam Cực càng thêm chờ mong với vị huấn luyện viên Lâm kia. Một loại khí độc mà bệnh viện không tài nào chữa trị được hết, nhưng vị huấn luyện viên Lâm kia rõ ràng chỉ cần một cốc nước, là mình lành lặn như thường. Thậm chí, cả thể lực đều hồi phục như cũ, không hề có dấu hiệu mệt mỏi gì.

Huấn luyện viên Lâm đúng là thần a. Bên tai của Lam Cực vẫn còn vang vang tiếng các chuyên gia trong quân y nói chuyện khi thấy mình bị trúng độc:

- Trước mắt còn chưa có biện pháp nào để khôi phục lại làn da bị tổn thương.

Chính là, chỉ cần một cốc nước của huấn luyện viên Lâm, mình liền khang phục như lúc ban đầu.

Hít vào một hơi thật sâu, bản lĩnh của huấn luyện viên Lâm còn cao hơn tưởng tượng của mình nhiều. Lam Cực cẩn thận mở cái hộp gỗ ra, là một thanh chủy thủ. Hình dáng của chủy thủ rất cổ quái, có chút giống với đao xỉ. Cầm chủy thủ lên, một cảm giác len lỏi vào sâu vào tận linh hồn, giống như thanh chủy thủ này là một phần sinh mạng của mình vậy. Cầm thanh chủy thủ trong tay, sự tin tưởng trong y càng tăng lên. Thậm chí y còn tin tưởng, có thanh chủy thủ này trong tay, chỉ cần liều mạng là sẽ không thua tên đại ca xã hội đen kia. Thanh chủy thủ này thật là tốt. Lam Cực vuốt ve thanh chủy thủ, yêu thích không muốn rời tay.

Nhìn thấy Lam Cực kích động đi tới. Lâm Vân gật đầu. Lại nhìn sau lưng Lam Cực. Lam Cực tranh thủ quay đầu lại, thì trông thấy một thân ảnh chật vật không kém gì mình hôm qua đi tới. Bất quá y là tập tễnh đi đường, chứ không phải bò như mình.

Lam Cực vừa nhìn người này liền biết, y cũng lặn vào trong hồ Băng Vụ để tìm hộp gỗ như mình. Người này mình đã thấy qua, chính là một trong số những người đứng ở bờ nhìn mình.

Sau khi Lam Cực rời đi, Vương Vĩ lo lắng thật lâu sau mới nhảy vào hồ Băng Vụ. Y cảm thấy nếu đã có một hy vọng, thì không thể buông tha. Tuy có thể học rất nhiều thứ khác trong bộ đội đặc công, nhưng cái mà y cần có lẽ vĩnh viễn sẽ không học được ở đó. Y lựa chọn tin tưởng những đội viên của quân khu Vân Bắc kia. Lựa chọn tin tưởng anh chàng Lam Cực vừa mới đi lên từ hồ Băng Vụ kia.

Hủy khuôn mặt thì thế nào, bất quá chỉ là một cụ thân xác thối tha mà thôi. Cho nên, sau khi những người đứng xem Lam Cực rời đi. Vương Vĩ cũng nhảy xuống hồ Băng Vụ. Y tin tưởng trong hồ Băng Vụ này khẳng định không chỉ thả có một cái hộp gỗ. Tuy nhiên, thời gian tìm tòi của y còn lâu

hơn Lam Cực một chút. Nhưng do Vương Vĩ luyện chính là công pháp nội gia, nên không chặt vật như Lam Cực.

Bảy ngày sau, ba mươi sáu người cầm hộp gỗ lần lượt trở về. Nhiệm vụ đồng thời tuyên bố kết thúc. Tuy rằng sau vẫn còn người mang theo hộp gỗ về, nhưng đều bị loại bỏ. Mà hộp gỗ ở hồ Băng Vụ chỉ có hai chiếc là trở về, cho dù Lâm Vân đã thả mười chiếc vào đó.

Bởi vì chỗ Lâm Vân để hộp gỗ không phải là chỗ bẫy rập, thì là ở những nơi nguy hiểm. Cho nên các đội viên đặc công đều mang đủ loại thương thế, rất ít người còn nguyên lành trở về.

Khiến Lâm Vân phi thường kỳ quái chính là, Thái Giang cũng đi theo tiến nhập vào rừng rậm Vạn Côn. Hơn nữa còn thành công mang theo một chiếc hộp gỗ về. Không phải cái tay Thái Giang này đã là doanh trưởng sao? Vì sao còn muốn làm đội viên của mình? Mà thôi, kệ y, thích làm đội viên của mình, thì mình dạy y.

Trong ba mươi sáu người này, riêng quân khu Vân Bắc và quân khu Tế Nam đã chiếm mười sáu người, còn bảy quân khu còn lại cộng lại cũng chỉ có hai mươi người. Có thể thấy suy nghĩ bất đồng, trả giá bất đồng, lấy được kết quả cũng bất đồng.

Mà Vương Vĩ và Lam Cực năm mớ cũng không nghĩ tới, tìm được hộp gỗ trong hồ Băng Vụ mà thân thể không bị hủy dung như lời đồn đại, chỉ cần uống một cốc nước là khỏi.

Ba mươi sáu người, cũng có thể nói là ba mươi sáu người may mắn đứng ở sân huấn luyện. Trải qua cuộc thi lần này, ba mươi sáu người này thực sự tôn kính Lâm Vân từ sâu trong nội tâm. Tuy các binh lính của quân khu khác còn chưa quen thuộc với Lâm Vân, nhưng thanh chủ thủ mà họ lấy được, thực sự làm họ rung động.

Cơ hồ tất cả mọi người khi có được chủ thủ trong tay đều rất ưa thích nó.

Thanh chủ thủy giống như có thể nói chuyện với người, chỉ cần người cầm trên tay, nó liền trở thành một phần sinh mạng của người.

Bọn họ đều âm thầm may mắn, mình có thể có được một thanh thủy thủ như vậy.

Những thanh chủ thủy này đều được Lâm Vân dùng lực lượng Tinh Vân luyện chế thêm một lần. Khi người đầu tiên chạm vào nó, nó sẽ tạo cho người chạm vào một cảm giác thân thiết. Mà sử dụng thời gian càng dài, loại cảm giác thân thiết này càng mạnh. Thậm chí khi sử dụng được tới một thời gian nhất định nào đó, thanh chủ thủy có thể cùng chủ nhân của nó tâm thần hợp nhất, khiến uy lực tăng lên mấy lần. Vì thế, nhiều năm về sau, vẫn còn rất nhiều binh lính đi vào rừng rậm Vạn Côn để tìm những hộp gỗ còn lại.

Lâm Vân đi tới trước đội ngũ, còn chưa nói gì, thì nghe thấy một thanh âm giận dữ nói:

- Huấn luyện viên Lâm, anh chỉ cần một vòng mà đã tuyển ra ba mươi sáu người người trong gần một ngàn người ở đây, hoàn toàn là dựa vào may rủi, chứ chẳng có tính cạnh tranh gì cả. Chúng tôi không phục. Nói thật, tôi chẳng muốn học của anh cái gì, tôi chỉ muốn tiến vào đội Long Ảnh, vì quốc gia lấy danh dự mà thôi.

- A, vậy cậu muốn như thế nào mới chịu phục?

Lâm Vân nhìn thấy một tay đội viên to khỏe, y cao hơn một mét, thân thể rất bư hãn. Y đứng ở chỗ đó như cái cột chống vậy, chứng tỏ hạ bàn rất vững chắc. Thậm chí cả phần trên người không thấy lay động gì. Lâm Vân vừa nhìn là biết đây là một tên có thân thủ không tệ.

- Do anh dùng phương thức đánh bạc như vậy để tuyển người vào Long Ảnh. Tuy tôi không biết vì sao anh có thể làm được huấn luyện viên của

Long Ảnh, nhưng tôi muốn thỉnh giáo võ công của anh. Xem anh có làm tôi khâm phục khẫu phục không. Hừ!

Người thanh niên to khỏe này nói xong, hừ một tiếng. Ý tứ của y rất rõ ràng. Lâm Vân là dựa vào quan hệ mới được làm huấn luyện viên.

- Nếu như mỗi người trong các cậu đều không phục, vậy có phải mỗi người đều muốn thỉnh giáo tôi hay không? Các cậu cảm thấy tôi có nhiều thời gian rảnh như các cậu à?

Lâm Vân lạnh lùng nói, mấy tên này đúng là rãnh rỗi quá lâu, không có việc gì làm

- Các cậu còn ai không phục, tôi cho các cậu một cơ hội.

Lâm Vân nói với mấy trăm tên lính đứng bên cạnh còn chưa có rời đi.

- Tôi không phục...

- Tôi cũng không phục...

Trong nháy mắt, hơn ba mươi người đã đi ra, cả đám đều là tinh anh tới từ các quân khu.

- Liền Hạ Bân cũng không được tuyển vào, y chính là quán quân trong môn võ tự do của Cáp Nhĩ Tân a? Khó trách y không phục.

- Anh xem, ngay cả Chương Phi Phi cũng không được tuyển vào Y chính là đã đánh bại huấn luyện viên của mình. Nhìn kìa, y cũng đi lên...

Bốn phía đều nghị luận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 135: Chỉ Dậy Tám Ngày

N

ghe Lâm Vân nói vậy, những lính đặc công tinh anh này đều đỏ bừng khuôn mặt vì tức giận. Người này lại dám đồng dặc như vậy. Muốn một mình đấu ba mươi mấy người bọn họ, mà toàn là tinh anh trong quân đội? Ngoại trừ người của quân khu Tế Nam và quân khu Vân Bắc đều cảm thấy bình thường ra, những người còn lại đều không tin tưởng.

Tuy Vương Vĩ cảm thấy Lâm Vân rất lợi hại, nhưng cũng không quá tin tưởng một mình hắn có thể cùng lúc đối kháng với ba mươi mấy người như vậy. Nhưng y lại có chút mong ngóng có thể xem Lâm Vân ra tay với những người này. Y muốn biết mình trả giá có xứng đáng không.

Nam tử to khỏe giận quá thành cười:

- Tốt, tốt Đây là do anh tự tìm chuyện, xảy ra vấn đề gì thì đừng trách chúng ta...

Nói xong, ra hiệu cho các đội viên xung quanh.

- Đừng nói nhảm nhiều, muốn đánh thì nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian đâu.

Lâm Vân dần có chút không nhịn được.

- Lên, là do bản thân hắn thích thế, không phải do chúng ta bảo. Việc này các anh làm chứng...

Nam tử to khỏe nhìn ba mươi mấy người kia một chút. Y thực sự không nhìn được ánh mắt kiêu ngạo của Lâm Vân.

Ba mươi mấy người đội viên này cũng suy nghĩ như nam tử kia, bọn họ đều bất mãn với phương thức tuyển người của Lâm Vân. Cho nên, nghe Hạ Bân nói vậy, liền không chút do dự lao tới, muốn dạy cho Lâm Vân một bài học. Còn chưa từng có vị huấn luyện viên nào dám kiêu ngạo, nói rằng có thể một mình đánh với vài chục đội viên.

Tên nam tử kia liền dẫn đầu lao tới, các đội viên còn lại cũng lao theo sau. Có lẽ ý định của y là đánh ngã Lâm Vân trước, rồi các đội viên khác xông vào tấn Lâm Vân.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, thực sự không muốn lãng phí thời gian với bọn họ. Còn không chờ bọn họ tới gần, hắn đã nhảy lên, sử dụng liên hoàn đá. Bóng chân cùng với tiếng gió rít gào, quét tới những đội viên này, mang theo một đám bụi đất.

- Phác, phác...

Trong nháy mắt, ba mươi mấy người, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, đã bị đá bay ra 1m. Cái tên nam tử khỏe mạnh tên là Hạ Bân kia thì trực tiếp bay xa 3m, hai cánh tay thì bị trật khớp.

Trước sau chưa tới 10 phút, ba mươi mấy người đều bị đá ngã xuống đất, không đứng dậy nổi. Các đội viên khác thì ngơ ngác nhìn Lâm Vân giống như cây tùng đứng đó, vẻ mặt thản nhiên. Trong nội tâm của bọn họ đều phát lạnh. Gặp qua người lợi hại, ngoại trừ Nam Thế Hữu biểu diễn ở quân khu Yên Kinh ra, còn chưa từng thấy ai lợi hại hơn Lâm Vân.

Toàn bộ đội viên đều hối hận. Rốt cuộc bọn họ biết vì sao đội viên của quân khu Tế Nam và quân khu Vân Bắc lại muốn liều mạng như vậy. Có thể làm thủ hạ của một người như huấn luyện viên Lâm, quả thực là một cơ hội lớn.

Hai mắt của Vương Vĩ tỏa sáng, trong lòng đầy rung động. Trả giá lần này của mình thật là làm đúng rồi. Chẳng những mình được hồi báo một thanh chủ thủ cực tốt, còn có thể làm thuộc hạ của một vị huấn luyện viên có bản lĩnh nghịch thiên như thế. Mà dung mạo của mình cũng không bị ảnh hưởng gì cả.

Có lẽ không lâu sau, mình sẽ không còn e ngại người anh họ.

Một ít đội viên vốn không nhiệt tâm tham gia Long Ảnh, lúc này đã hối hận không thôi. Bọn họ biết, có lẽ không lâu sau, thực lực giữa họ và ba mươi sáu người này sẽ có một khoảng chênh lệch cực lớn. Trong số ba mươi sáu người này, có người thậm chí không bằng bọn họ, nhưng có thứ gọi là kỳ ngộ, làm sao nói muốn có là có.

- Tôi sẽ chỉ dạy các cậu trong vòng một tuần, về phần các cậu học được nhiều hay ít, là chuyện của các cậu. Cho dù có ai không muốn học, tôi cũng sẽ không đốc thúc người đó học. Sau một tuần, thì tự lãnh ngộ thành quả của mình. Đừng tới làm phiền tôi, tôi rất bận. Một tháng sau, tôi sẽ dành một ngày để giải đáp các thắc mắc của các cậu. Vì vậy trên thực tế, thời gian dạy các cậu chỉ có tám ngày, đây là thời gian tối đa mà thôi có thể rút ra.

- Một điều cuối cùng, những gì tôi dạy cho các cậu, nếu không có lệnh của tôi thì các cậu không được truyền ra ngoài. Một khi bị phát hiện thì tôi sẽ trục xuất các cậu ra khỏi...Gọi là Vân Môn vậy. Tôi sẽ trục xuất các cậu ra khỏi Vân Môn.

Việc này Lâm Vân đã thương lượng qua Tần Vô Sơn, Tần Vô Sơn cũng đồng ý. Lâm Vân sẽ coi những đội viên này như những đệ tử của một môn phái, để cho họ có ý thức bảo vệ công pháp mà họ học và không truyền ra ngoài.

Còn có một nguyên nhân chủ yếu, những gì mình dạy cho bọn họ tuy trong mắt mình không tính là cái gì. Nhưng những thứ đó ở Địa Cầu vẫn được coi là công phu cao cường. Nếu như khắp nơi tuyên truyền cũng có chút thái quá. Lâm Vân không muốn nhìn thấy như vậy. Hắn chỉ dạy vài ngày công phu mà thôi, còn ngộ tính thì tùy thuộc vào mỗi người. Những người này dù sao cũng chỉ là thuộc cấp của mình, mà không phải là đệ tử của mình. Về phần Vân Môn là cái tên mình thuận miệng nói ra.

Nghe Lâm Vân nói vậy, mỗi người đều trợn tròn mắt. Thật không ngờ vị huấn luyện viên lợi hại như vậy chỉ dạy bọn họ có tám ngày. Dù cho là thần tiên cũng không nhất định có thể trong tám ngày dạy một người thành cao thủ a. Nhưng bài học từ việc Hạ Bân dám đối đầu với Lâm Vân, mọi người vẫn còn nhìn trong mắt, nên không dám dị nghị gì.

Đồng thời, mọi người đều biết hóa ra huấn luyện viên của mình là một người trong môn phái. Khó trách lợi hại như vậy. Trong lòng đều quyết định, sẽ không truyền những gì mình học ra ngoài. Dù sao mình cũng coi như là đệ tử của môn phái mà Lâm Vân nói, là Vân Môn gì đó.

Nhưng khi Lâm Vân bắt đầu dạy bọn họ, bọn họ mới biết được ý nghĩa của tám ngày này như thế nào. Trong tám ngày này, bọn họ được học những thứ mà chưa bao giờ học như công phu hô hấp nội gia, cước pháp và quyền pháp.

Cho nên những đôi viên này đều rất tích cực, không muốn bỏ qua từng phút từng giây. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm khiếp sợ sự cường đại và sự bác học của huấn luyện viên Lâm này. Thậm chí còn rất là tôn kính. Loại công phu hô hấp và quyền pháp nội gia này, không có bất cứ người nào nguyện ý lấy ra dạy. Nhưng huấn luyện viên Lâm không chút do dự dạy cho bọn họ. Cho nên bọn họ đều rất biết ơn và kính trọng Lâm Vân. Nhưng nếu như bọn họ biết những thứ này chả khác gì đồ bỏ đi trong mắt của Lâm Vân, không biết sẽ có cảm tưởng gì. Một tuần diễn ra, Lâm Vân đã dạy xong toàn bộ những thứ mình muốn dạy cho bọn họ. Tuy năng lực tiếp thu

của mỗi người khác nhau, nhưng không có người nào phát ra thanh âm phản nân. Mà đều dụng tâm ghi nhớ những gì Lâm Vân dạy. Dù sao vị huấn luyện viên Lâm chỉ phụ trách dạy tám ngày mà thôi. Không có một người nào, không có một đội viên nào dám buông lỏng tâm tình. Một tuần lễ sau, Lâm Vân đi thẳng tới phòng tu luyện của mình, để cho những đội viên kia tự mình huấn luyện. Hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy để mỗi ngày dạy bọn họ. Đối với hắn mà nói, tám ngày đã là quá nhiều. Từ lần trước bị người của Lý gia làm bị thương, Lâm Vân luôn muốn nắm chặt thời gian để tu luyện. Sở dĩ đáp ứng Tần Vô Sơn ở trong này làm huấn luyện viên, hoàn toàn bởi vì linh khí. Đương nhiên cũng có một chút muốn vì quân đội của quốc gia cống hiến một ít sức lực.

Tần Vô Sơn và các sĩ quan khác rất kinh ngạc, từ khi Lâm Vân đảm nhiệm làm huấn luyện viên của Long Ảnh , chỉ có vài ngày đầu là hắn dạy cho đội viên, còn về sau đều không thấy bóng dáng hắn đâu cả. Càng làm cho bọn họ há hốc mồm chính là, mặc dù huấn luyện viên không tại, nhưng những đặc công tinh anh này vẫn rất chăm chỉ, còn hơn cả lúc huấn luyện. A, cái này không thể nói là chăm chỉ mà là liều mạng. Tất cả đội viên đều liều mạng huấn luyện. Không có người muốn đi nghỉ ngơi, cho dù là chớp mắt cũng không có. Ba mươi sáu người này, ngoại trừ ăn cơm và ngủ ra, toàn bộ dành cho huấn luyện. Thậm chí có đội viên, ngay cả buổi tối thời gian để ngủ cũng bỏ qua.

- Đây là biện pháp gì?

Chẳng những Tần Vô Sơn nghĩ không ra, tất cả mọi người đều nghĩ không ra. Tuy rất muốn biết, nhưng lại rất khó gặp mặt Lâm Vân.

Đã biết khả năng của Lâm Vân, Tần Vô Sơn cũng không cần phải tùy thời quấy rân hắn. Bởi vì ông ta biết, trước mặt Lâm Vân, vô luận là lực lượng chính phủ hay là lực lượng cá nhân, cũng không phải là đối thủ của Lâm Vân.

Tuy linh khí ở nơi này rất không tồi, nhưng Lâm Vân tu luyện càng lâu, càng cảm thấy linh khí mỏng đi rất nhanh. Mà Lâm Vân còn cách cự ly kết thành một sao khá xa xôi, nên hắn vẫn muốn lợi dụng linh khí trong này để củng cố lại Tinh Hồn.

Thời kỳ Tinh Hồn không giống như các thời kỳ khác. Tinh Hồn từ nay về sau sẽ chia làm ba kỳ là sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Hiện tại Lâm Vân mới ở giai đoạn sơ kỳ. Nếu muốn kết thành một sao thì phải đợi đến Tinh Hồn hậu kỳ. Tuy Lâm Vân có một viên linh thạch, nhưng hắn cũng không dám dùng, bởi vì nó quá quý giá. Mỗi lần lên cấp một giai đoạn đều cần linh khí tinh khiết và phong phú để hỗ trợ. Linh khí ở đại lục Thiên Hồng rất phong phú, nên khi hắn tu luyện ở đó không cần phải chú ý việc thiếu linh khí hay không. Chỉ là lần trước sau khi hắn hình thành Tinh Vân nhưng vẫn bị thương khó trị hết. Hắn mới kịp phản ứng là do khi mình hình thành Tinh Vân chỉ là nhờ mấy quả Minh Yên, như thế vẫn chưa đủ. Hiện tại mình sắp kết thành một sao, khối linh thạch này vô luận như thế nào cũng phải để dành về sau kết tinh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lại Phát Hiện Ra Linh Thạch

M

ột tháng thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi người trong ba mươi sáu người đội viên của Long Ảnh, đều cảm giác được chỉ một tháng mà thu hoạch được nhiều hơn mấy năm rất nhiều. Tuy không thể học được hết những gì huấn luyện viên Lâm đã dạy, nhưng vẫn thu hoạch được rất lớn.

Lâm Vân cho tới bây giờ đều không có chủ động nhìn qua những đội viên này huấn luyện, thậm chí còn không có lộ mặt ra. Nhưng hắn vẫn làm theo hứa hẹn, để lại một ngày cuối cùng để giải thích những thắc mắc của đội viên. Một ngày nay qua đi, hắn sẽ không quan tâm tới chuyện của họ.

Bởi vì hiện tại Lâm Vân phát hiện việc tu luyện của mình đình trệ không có phát triển. Tuy linh khí ở nơi này phong phú hơn các địa phương khác, nhưng một tháng qua đi mà Lâm Vân vẫn loanh quanh ở Tinh Hồn sơ kỳ, không có dấu hiệu gì thăng cấp. Hơn nữa, linh khí ở nơi này càng ngày càng mỏng manh. Mặc dù rất muốn dùng linh thạch trong tay, nhưng hắn lại có chút không nỡ.

Buổi sáng, khi Lâm Vân đi tới sân huấn luyện, ba mươi sáu người đội viên đã đứng chờ sẵn ở đó. Cả đám đều lặng ngắt như tờ, phi thường tự giác đứng ở vị trí của mình, mỗi người đều lộ ra vẻ tự tin trên mặt.

Lâm Vân gật đầu, trong lòng tự nhủ những đội viên này coi như là tự giác. Không thấy có ai lười biếng, khí chất trên mỗi người rõ ràng mạnh hơn một tháng trước nhiều lắm. Hiện tại thời tiết đã chuyển sang lạnh, nhưng những đội viên này vẫn mặc một bộ quần áo mỏng, nói rõ nội khí bên trong bọn họ đã có trụ cột.

Kích động nhất chính là ba người Vương Vĩ, Lam Cực và Thái Giang. Ba người này có thể nói là ba người luyện tập khắc khổ nhất. Bởi vì báo thù, Lam Cực cơ hồ liều mạng tu luyện. Không có ban ngày hay đêm tối. Y cũng là người cảm kích Lâm Vân sâu nhất. Những thứ mà huấn luyện viên Lâm dạy, chỉ có những người học qua mới biết giá trị của nó. Mặc dù huấn luyện viên Lâm chỉ dạy có bảy ngày, nhưng như thế đã đủ để y học hết cả đời.

Hiện tại, Lam Cực càng thêm tin tưởng, chỉ cần mình tiếp tục học theo những gì huấn luyện viên Lâm dạy, trong thời gian một năm, mình có thể đi tìm tên kia trả thù. Cho nên đứng ở chỗ này, ánh mắt của Lam Cực hiện lên vẻ tự tin và khát vọng cùng cực, hoàn toàn khác với ánh mắt tuyệt vọng từ trước.

Hiện tại, chẳng những trong lòng Lam Cực, mà trong lòng mỗi người đều coi Lâm Vân là thần. Là mục tiêu cao không thể chạm của những người ở đây. Mặc dù biết mình không có khả năng đạt tới độ cao của hắn, nhưng chí ít là có một mục tiêu, và một bộ phương pháp không ngừng tiến tới.

Thái Giang đứng ở nơi đó, mục quang mang theo vẻ vô cùng tôn kính nhìn về Lâm Vân. Buồn cười lúc trước mình còn muốn phân cao thấp với huấn luyện viên Lâm. Bây giờ mới biết, bản lĩnh của mình lúc đó, chắc trong mắt huấn luyện viên Lâm, mình chỉ là trẻ con mới học đi mà thôi.

- Tốt, các cậu đã trải qua một tháng rèn luyện, tôi nghĩ một tháng này các cậu cũng có không ít điều muốn hỏi. Hiện tại tôi cho các cậu mỗi người mười phút để hỏi. Qua hôm nay, sẽ không còn cơ hội để các cậu hỏi tôi đâu. Cho nên các cậu phải suy nghĩ kỹ rồi hỏi.

Lâm Vân nhìn thoáng qua ba mươi sáu người phía dưới, rất thỏa mãn.

Thời gian một ngày, Lâm Vân giúp mọi người giải đáp nghi vấn. Không ai muốn lãng phí mười phút quý giá này. Người khác đưa ra vấn đề, người kia

cũng đứng ở bên cạnh nghe.

Tần Vô Sơn vốn định về Yên Kinh sớm, nhưng bởi vì Lâm Vân ở trong này huấn luyện đội Long Ảnh, cho nên ông ta đều một mực ở lại. Đã qua một tháng rồi, nếu không phải nghe các đội viên khác nói, một tháng sau huấn luyện viên Lâm sẽ dạy thêm bọn họ một ngày, thì ông ta đã không nhận được đi tìm Lâm Vân.

Tuy nhiên một tháng này, mặc dù Lâm Vân không có xuất hiện, nhưng những đội viên kia, không có người nào là không liều mạng tập luyện. Tuy Tần Vô Sơn không rõ ràng lắm là nguyên nhân gì, nhưng cũng biết những đội viên này nhất định được học những thứ mà họ chưa từng được học. Trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc. Bởi vì nếu là kiến thức tầm thường, các tinh anh đặc công ở đây liệu có để vào mắt? Có thể để cho những đội viên này tự giác tập luyện mà không có huấn luyện viên thúc dục, nhất định là những kiến thức khó lường.

Tuy không có đến hỏi bọn họ đã học được những gì, nhưng Tần Vô Sơn vẫn là bội phục Lâm Vân. Hắn có thể lấy ra võ thật quý giá để dạy bọn họ, chứng tỏ là hắn thật tâm, chứ không qua loa cho xong.

Lâm Vân trả lời xong vấn đề cuối cùng của một đội viên thì đã qua ba giờ. Hắn đã sớm nhìn thấy Tần Vô Sơn đứng ở một bên, ông ta thấy mình dạy xong, liền đi tới.

- Huấn luyện viên Lâm, không biết có thời gian rảnh không? Cùng tôi ăn một bữa cơm, thuận tiện nói một ít chuyện.

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân đã đi tới, liền bước lên phía trước hỏi.

Lâm Vân gật đầu, buổi sáng chưa ăn cơm, hắn cũng có chút đói bụng. Đồng thời hắn cũng muốn lúc ăn cơm chào từ biệt luôn Tần Vô Sơn. Ở chỗ này tu luyện hơn một tháng, linh khí không còn phong phú như trước. Mà hiện tại

hắn mới chỉ là củng cố Tinh Hồn sơ kỳ mà thôi. Cứ tiếp tục như vậy, không chỉ nói là kết tinh, ngay cả tiến vào Tinh Hồn hậu kỳ cũng khó.

Xem ra, lúc trước mình kết thành Tinh Hồn là có chút may mắn. Nếu không phải mình tìm được vài cái linh mạch nhỏ, nếu không phải do đào cái hang mà vô ý phát hiện ra chỗ linh khí thuần khiết có linh thạch, thì việc hình thành Tinh Hồn hay không vẫn còn khó nói.

Tiếp tục sống ở nơi này đã không còn ý nghĩa, vậy thì không bằng đi ra ngoài tìm kỳ ngộ. Thậm chí, hắn còn suy nghĩ có nên quay lại dãy núi Vân Quý. Có lẽ ở nơi đó, hắn có thể tìm được thêm một hai viên linh thạch.

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân đã đáp ứng ăn một bữa cơm với ông ta, trong lòng rất cao hứng. Vội vàng dẫn theo Lâm Vân tới chỗ ở của mình. Công tác huấn luyện Long Ảnh lần này, quân ủy rất là coi trọng. Cho nên mới an bài một ủy viên như Tần Vô Sơn đến chuyên môn phụ trách.

Chỗ ở của Tần Vô Sơn cũng không xa hoa như chỗ của Lâm Vân, chỉ là một căn phòng bình thường mà thôi. Lúc đi về phòng của ông ta, mấy người cảnh vệ đã bắt đầu đến căn tin bưng thức ăn tới.

Lâm Vân đánh giá căn phòng này, tuy bài trí bên trong rất bình thường, nhưng lại tràn ngập khí tức của một quân nhân. Đột nhiên, Lâm Vân sửng sốt, hắn rõ ràng cảm nhận được một loại năng lượng nào đó trong căn phòng này. Mà năng lượng này giống hệt với năng lượng phát ra từ linh thạch.

- Linh thạch?

Trong ánh mắt của Lâm Vân lộ ra vẻ nóng bỏng. Thật không ngờ, trong căn phòng của Tần Vô Sơn lại có linh thạch. Vì sao ông ta lại có thể có linh thạch? Ông ta lấy được nó từ chỗ nào? Chẳng lẽ ở Địa Cầu cũng có người Tu Chân sao? Khuôn mặt của Lâm Vân trở nên thận trọng, lông mày nhíu lại. Trong lòng thầm nghĩ, nếu nơi này thực sự có người Tu Chân, vậy thì một khi đồ đạc của mình lộ ra thì sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Đột nhiên, Lâm Vân cảm giác, việc mình dạy cho những lính đặc công, cùng với việc mình biểu lộ thực lực ở trước mặt ba người Tần Vô Sơn kia, có chút sơ suất.

Trông thấy từ lúc Lâm Vân đi vào phòng của mình, vẫn là cau mày, trầm tư không nói. Tần Vô Sơn hơi ngạc nhiên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 137: Lai Lịch Của Linh Thạch

H

uấn luyện viên Lâm?

Tần Vô Sơn cắt đứt suy nghĩ của Lâm Vân.

- Ủy viên Tần, tôi có thể xem phòng của ông không?

Lâm Vân nhìn Tần Vô Sơn, dò hỏi.

- Đâu cần phải gọi là ủy viên Tần. Nếu huấn luyện viên Lâm để mắt lão Tần tôi, cứ kêu tôi là lão ca là được. Tôi cũng không khách khí, gọi cậu là Lâm lão đệ, cậu xem được không? Phòng của tôi, cậu cứ nhìn thoải mái. Đến, đây là phòng ngủ của tôi.

Tần Vô Sơn giới thiệu.

- Tốt, vậy tôi cũng không khách khí, gọi ông là Tần lão ca.

Lâm Vân nói xong, trực tiếp đi tới thư phòng của Tần Vô Sơn. Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân không giống như một người tham quan, ngó trước ngó sau, mà trực tiếp đi tới thư phòng của mình, liền có chút kỳ quái.

Lâm Vân sở dĩ không quanh co, bởi vì đối mặt với loại người như Tần Vô Sơn, cho dù quanh co đến mấy, cuối cùng vẫn là lấy được đồ mình muốn mà thôi, lại còn khiến ông ta hoài nghi, còn không bằng thẳng thắn làm việc.

Quả nhiên, ở trên bàn của Tần Vô Sơn có đặt một viên linh thạch rất nhỏ, chỉ nhỏ như viên sỏi mà thôi. Viên linh thạch trong túi mình còn lớn gấp 5

lần nó. Nhưng Lâm Vân cảm nhận được linh khí trong viên linh thạch này, còn tinh thuần hơn viên linh thạch trong túi mình nhiều lần.

Ánh mắt của Lâm Vân co rút lại, trên Địa Cầu cũng có linh thạch có phẩm chất cao như vậy? Mặc dù hơi hỏ, nhưng đây tuyệt đối là một viên linh thạch có phẩm chất cao.

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân chỉ cầm viên đá trên bàn của mình lên, trong lòng rất kinh ngạc. Viên đá này là ông ta lấy được từ mấy ngày trước, nhưng không nhìn ra nó có gì đặc biệt. Bởi vì nếu viên đá này quý giá, thì ông ta đã sớm mang về cho cháu của ông ta chơi đùa rồi.

- Tần lão ca, viên đá này, ông lấy được từ đâu?

Lâm Vân cầm viên linh thạch trong tay, nhìn một chút, rồi mở miệng hỏi.

- Chuyện tìm thấy viên đá này cũng rất dài dòng. Viên đá này là do giáo sư Trâu Tiền ở đại học Yên Kinh bảo người đưa tới cho tôi. Nửa tháng trước, Trâu Tiền cùng vài người bạn đi ra nước ngoài. Ông ta có tổng cộng hai viên đá như vậy, tôi cũng không biết ông ta lấy từ đâu, hẳn là ở trong trường kiếm được. Giáo sư Trâu Tiền phát hiện ra viên đá này tích trữ một năng lượng rất là kỳ quái, nhưng ông ta không có cách nào tìm ra loại năng lượng này là năng lượng gì.

- Lần này ông ta đi ngoại quốc là có liên quan tới viên đá. Mà tôi là bạn thân của giáo sư Trâu Tiền, cho nên ông ta mới đưa viên đá cho tôi. Ý là nếu như ông ta còn chưa trở về, thì để cho tôi xử lý viên đá này. Như thế nào? Lâm lão đệ đã từng chứng kiến viên đá này ở đâu rồi à? Tôi xem viên đá này cũng không có chỗ dị thường nào.

Tần Vô Sơn nói xong, vẻ mặt chờ đợi nhìn Lâm Vân.

- Không phải, tôi cũng chưa từng thấy qua viên đá nào như vậy. Mà chỉ thấy viên đá này rất kỳ quái mà thôi. Tôi muốn biết ở đâu có thể kiếm được loại

đá như vậy?

Lâm Vân vốn có chút nghi ngờ lai lịch của linh thạch này, nhưng giờ được biết là không phải lấy từ trong tay của người Tu Chân, Lâm Vân mới thở nhẹ một hơi.

Nếu có thể tìm ra nơi xuất hiện viên linh thạch này, hẳn sẽ không còn lo lắng cho việc tu luyện về sau nữa.

Tuy lời của Lâm Vân rất xảo diệu, nhưng Tần Vô Sơn vẫn phát hiện ra sự sai biệt trong đó. Hẳn nói chưa từng thấy qua viên đá như vậy, nhưng hành động của hắn lại không như vậy. Tần Vô Sơn đương nhiên sẽ không hỏi tiếp, dù sao chưa chắc người ta đã muốn nói.

Lâm Vân cũng đồng dạng nghe ra vấn đề trong câu chuyện của Tần Vô Sơn. Viên linh thạch này tuyệt đối không đơn giản như lời Tần Vô Sơn nói. Nói là quan hệ bằng hữu, nhưng trong đó khẳng định có chính phủ tham dự. Thậm chí Lâm Vân còn hoài nghi, viên đá này là Tần Vô Sơn đặc biệt tìm được ở nơi nào đó.

Hai người đều là người tâm tư tỉ mỉ. Tần Vô Sơn nhìn sắc mặt của Lâm Vân, liền biết động cơ của mình đã bị Lâm Vân đoán ra, không khỏi mặt già đỏ lên. Viên đá này thực ra là Tần Vô Sơn từ Yên Kinh mang tới, cũng muốn cho Lâm Vân nhìn qua. Thật không ngờ ông ta còn chưa lấy ra, Lâm Vân đã phát hiện viên đá này.

Viên đá này cũng xác thực là lấy từ đại học Yên Kinh. Trong một lần làm sạch hồ Vị Danh, thì phát hiện một chiếc hộp gỗ ở đáy hồ. Kỳ quái chính là hộp gỗ này xem ra đã có từ lâu, nhưng không hề bị mục nát gì. Trong chiếc hộp gỗ có để hai viên đá như vậy, cùng với một cái thẻ tre có chữ phồn thể.

Trên thẻ tre có ghi mơ hồ một cái địa chỉ. Tuy rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể đoán ra nó nói tới một cái địa chỉ ở gần khu vực sông Amazon. Bởi vì giáo sư Trâu Tiền kiên trì cho rằng viên đá có chứa một loại năng lượng phi

thường lớn, trước nay chưa từng có. Cho nên ông ta rất có hứng thú với hai viên đá. Nhưng dù nghiên cứu đã lâu cũng không thể lấy được năng lượng bên trong viên đá.

Kết cấu phân tử của viên đá này quả thực chưa bao giờ thấy.

Sau khi báo cáo cho quốc gia, các lãnh đạo quốc gia cũng phi thường coi trọng. Liên thành lập một tổ nghiên cứu. Nhưng nghiên cứu đã qua mười năm, cũng không có được thành quả gì. Dần dần mọi người bắt đầu hoài nghi việc trong viên đá có năng lượng, nên kế hoạch nghiên cứu bị phá sản.

Nhưng giáo sư Trâu Tiên vẫn kiên trì cho rằng, viên đá chứa đựng một năng lượng tinh thuần vô cùng khủng bố. Cho nên vẫn tiếp tục kiên trì. Lại vài năm trôi qua, giáo sư Trâu Tiên vẫn không có được thành quả gì.

Cho nên ông ta quyết định tự mình đi tới gần khu vực sông Amazon để tìm ra nguồn gốc của viên đá. Trước khi đi, ông ta đưa viên đá này cho Tần Vô Sơn giữ. Hơn nữa, còn nói cho Tần Vô Sơn biết, tuy không thể lấy ra năng lượng từ trong nó, cũng không biết nó là năng lượng gì. Nhưng mang theo viên đá này trên người rất có lợi cho những người tu luyện công pháp nội gia. Mặc dù chỗ tốt này cực kỳ nhỏ bé, nhưng có còn hơn không.

Tần Vô Sơn nghĩ tới Lâm Vân cũng là cao thủ nội gia, cho nên viên đá khẳng định có công hiệu với hắn. Vì vậy cố ý mang nó từ Yên Kinh tới, chuẩn bị ăn cơm xong thì hỏi Lâm Vân. Ông ta cho rằng nếu Lâm Vân là cao thủ nội gia, nhất định là yêu mến viên đá này.

- Nếu Lâm Vân lão đệ có hứng thú với viên đá này, thì cứ lấy đi. Dù sao để ở chỗ của tôi cũng không có tác dụng gì.

Tần Vô Sơn thấy Lâm Vân có hứng thú với viên đá, liền muốn đưa cho Lâm Vân.

- Vậy thì cảm ơn Tần lão ca. Không biết Tần lão ca có thể nói cho tôi biết vị trí cụ thể phát hiện ra viên đá này ở đại học Yên Kinh không?

Lâm Vân thu hồi linh thạch, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, rõ ràng có thể phát hiện linh thạch ở trong sân trường? Vô luận thế nào mình cũng nên tới đó xem.

- Cái này, giáo sư Trâu Tiên chỉ nói phát hiện ở trong sân trường, còn vị trí cụ thể thì ông ta không nói.

Tần Vô Sơn biết ý của Lâm Vân, tranh thủ nói ra. Ông ta không muốn Lâm Vân quấy nhiễu cuộc sống ở đại học Yên Kinh. Lâm Vân đương nhiên cũng nhìn ra ý của Tần Vô Sơn, nhưng không nói ra. Đồng thời hắn càng thêm khẳng định Tần Vô Sơn có phiền toái gì đó muốn nhờ mình hỗ trợ, vì vậy gật đầu nói:

-Tần lão ca, có việc gì cần tôi hỗ trợ, chỉ cần không làm phiền tôi, tôi sẽ giúp.

Công Tử Diên Khùng

Tác giả: Ta Là Lão Ngũ

Chương 137: Lai lịch của linh thạch (P2)

Nhóm dịch: Giang Triết

Sưu tầm by -Zhen-

Nguồn: Mê Truyện

Nội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

- À, thực sự là có một việc muốn nhờ Lâm lão đệ hỗ trợ. Tuy nhiên hiện tại còn chưa cần, một tháng sau hẵng nói.

Sắc mặt của Tần Vô Sơn có chút xấu hổ. Anh chàng Lâm Vân này chẳng những nói thẳng ra tâm tư của ông ta, còn dạn dò mình trước, đừng làm phiền tới hắn. Chính là việc mình cần nhờ hắn kia thực sự có chút phiền toái. Tuy nhiên, cũng may hiện tại còn chưa cần, chỉ cần hắn đáp ứng mình là được.

- Tốt, vậy thì một tháng sau nói tiếp. Mà hiện tại tôi cũng có một chuyện muốn nhờ Tần lão ca giúp, không biết có được không?

Lâm Vân nói xong, cười cười nhìn Tần Vô Sơn, âm thầm nói, một chút tâm tư của ông, tôi nhìn tinh tường.

-....

Tần Vô Sơn không nghĩ tới, yêu cầu của mình còn chưa nói ra, vị huấn luyện viên Lâm này đã báo thù trước, thật đúng là nhanh.

- Không biết Lâm Vân lão đệ muốn tôi hỗ trợ cái gì? Nếu có thể giúp được, tôi đương nhiên sẽ không chối từ.

Tần Vô Sơn có chút xấu hổ nói.

- Tôi muốn tới đại học Yên Kinh một thời gian, còn mong Tần lão ca giúp một việc.

Lâm Vân đương nhiên không do dự nói ra mục đích của mình.

Đã muốn nhờ mình hỗ trợ, mình sẽ không khách khí. Ông nói chỗ tìm ra viên linh thạch ở đại học Yên Kinh,, vậy thì tôi không đi tới đó tìm được à. Cho dù là đại học Yên Kinh cũng chỉ là một cái trường học mà thôi. Chỉ cần mình có một thân phận quang minh chính đại đi vào đó tìm, còn thuận tiện hơn việc lén lút vào đó nhiều lắm.

- Cái này,, nếu huấn luyện viên Lâm rời đi, vậy còn Long Ảnh làm sao bây giờ?

Tần Vô Sơn nghĩ ra một cái lấy cớ, vội vàng nói.

- A, những đôi viên này tôi đã dạy cho bọn họ đầy đủ rồi. Tần lão ca có thể tùy tiện gọi một đội viên của tôi đấu với một đội viên khác thử xem. Tôi vốn định hôm nay là đi, nhưng vì có chút hứng thú với viên đá này, nên quyết định tới đại học Yên Kinh. Như thế cũng tốt cho các ông, tôi tới đại học Yên Kinh thì các công biết tôi ở đâu mà liên lạc. Chứ tôi rời đi nơi khác, các ông cũng khó mà liên lạc được, điện thoại thì tôi chưa bao giờ mang theo.

Lâm Vân nói xong, mang theo vẻ cổ quái nhìn Tần Vô Sơn.

Tần Vô Sơn thầm mắng Lâm Vân đúng là một con cáo già. Nói là không bao giờ mang điện thoại, có ý là hắn đã rời đi thì mình đừng có hòng mà liên lạc được với hắn. Mà đã không liên lạc được, thì việc mình cần nhờ hắn, đương nhiên phải bỏ đấy. Cho nên mình đành phải giúp đỡ hắn làm một cái thân phận đi tới đại học Yên Kinh.

Nghĩ tới đây, Tần Vô Sơn đành phải nói:

- Để tôi suy nghĩ biện pháp.

- Tuy nhiên, Lâm lão đệ à, chuyện của Long Ảnh là rất trọng yếu, bằng không tôi cũng không mặt dày mặt dạn lưu Lâm lão đệ ở chỗ này làm huấn luyện viên. Chỉ là mới dạy bọn họ một tháng mà đã...Làm như vậy có phải có chút qua loa?

Tần Vô Sơn nói thầm trong lòng, chính là một tháng này cũng rất ít khi thấy mặt người ở sân huấn luyện. Người cũng không quá chịu trách nhiệm với chức huấn luyện viên này rồi.

- Tần lão ca, tôi nghĩ thực lực tăng lên mới là đạo lý. Mà cái đó không liên quan gì tới thời gian dài hay ngắn. Nếu như Tần lão ca không tin, có thể tìm một vài đội viên tới thử xem, chẳng phải sẽ biết. Tôi trở về chỗ ở trước, đợi tin tức tốt của Tần lão ca.

Lâm Vân nói xong, liền cầm đi linh thạch, chào từ biệt Tần Vô Sơn. Hắn muốn trở về nhìn xem, viên linh thạch này rốt cuộc có gì khác với viên linh thạch trong túi áo mình.

Nhìn Lâm Vân rời đi, Tần Vô Sơn cũng là rất bất đắc dĩ. đành phải gọi điện thoại cho Từ Lí, bảo Từ Lí an bài người tới khảo hạch mấy đội viên này của Long Ảnh. Rồi sau đó là gọi điện tới Yên Kinh, nhờ người trợ giúp Lâm Vân, an bài cho hắn một thân phận....

Tần Vô Sơn nhìn ba mươi sáu người đội viên của Long Ảnh trước mặt này. Tuy chỉ huấn luyện ngắn ngủi có một tháng, thậm chí còn hiếm thấy huấn luyện viên Lâm tới sân huấn luyện, nhưng Tần Vô Sơn vẫn nhìn ra sự trầm ổn của họ. Không biết thực lực của bọn họ như thế nào, nhưng ánh mắt của bọn họ có vẻ như tự tin hơn lần trước rất nhiều. Chẳng lẽ cái tay Lâm Vân kia có thể trong vòng vài ngày biến các đội viên này thành tinh anh? Tần Vô Sơn có chút hoài nghi. Lần này quốc gia phi thường coi trọng việc tổ chức đội Long Ảnh. Thậm chí còn phái một ủy viên như Tần Vô Sơn xuống giám sát việc chọn lựa. Chín quân khu lớn tham gia tỷ thí, là đủ biết sự nghiêm khắc trong việc chọn lựa lần này. Chín quân khu lớn, mỗi quân khu phải ra một trăm đội viên tinh anh, nhưng chỉ tuyển chọn ba mươi sáu người vào Long Ảnh. Nếu không phải đã từng thấy sự lợi hại của Lâm Vân, ông ta đã không dám giao những người này cho Lâm Vân phụ trách huấn luyện.

Nhưng cái tay Lâm Vân kia có vẻ nhưng không tận tâm tận lực làm việc thì phải. Nếu không phải hắn là cháu trai của Lâm lão, bốn sự lại không nhỏ, còn có những đội viên này không ngừng huấn luyện dù cho không có huấn luyện viên ở bên cạnh, thì ông ta đã sớm đi tìm Lâm Vân. Hiện tại vị Lâm

Vân lão đệ kia dứt khoát nói hẳn đã huấn luyện xong, đương nhiên ông ta càng lo lắng.

Cho nên, cho dù Lâm Vân không nói, ông ta cũng muốn gọi Từ Lí tới để thương lượng việc này. Tuy nhiên khi nhìn thấy ba mươi sáu người đội viên đều lộ ra vẻ trầm ổn, tự tin, Tần Vô Sơn vẫn có chút thỏa mãn. Tuy không biết, Lâm Vân làm sao làm được, nhưng chỉ cần nhìn qua biểu hiện của bọn họ đã là không đơn giản.

Lúc này, Lâm Vân cũng đi tới sân huấn luyện. Thoáng chào hỏi Tần Vô Sơn, rồi nhìn sang các đội viên của Long Ảnh. Trong lòng hẳn cũng kỳ thực cũng rất hài lòng. Những đội viên này mặc dù là do mình dạy bảo, nhưng nguyên nhân chính cũng là do bọn họ khắc khổ luyện tập mà có thành tích như hiện tại. Có thể thấy, chỉ cần cho một người một mục tiêu và công cụ, sự tự giác và sự vươn lên của người đó vẫn rất là đáng sợ. Lâm Vân nhìn các đội viên rồi nói:

- Tôi làm huấn luyện viên cho các cậu tới hôm nay là kết thúc. Những gì mà tôi đã dạy cho các cậu, tôi tin rằng các cậu đều có chung một nhận thức. Chỉ cần cố gắng, một năm là có chút thành tựu, ba năm thì là do tư chất và kỳ ngộ của mỗi người. Sau này, Thái Giang sẽ làm đội trưởng của các cậu, Lam Cực và Vương Vĩ làm đội phó. Từ nay về sau trong quá trình luyện tập, các cậu có thể thoải mái giúp nhau tham khảo. Hiện tại ủy viên Tần muốn khảo nghiệm thực lực của mọi người. Mọi người đừng để tôi mất mặt.

Mặc dù biết vị huấn luyện viên Lâm này sẽ không còn dạy bọn họ nữa, nhưng bọn họ nghe vậy vẫn có chút không nỡ. Tuy bọn họ tiếp xúc với Lâm Vân không lâu, nhưng những thứ mà bọn họ học được từ Lâm Vân, cho dù học cả đời cũng không hết. Trong lòng bọn họ, Lâm Vân mới đích thực là một vị sư phụ.

- Chúng tôi nhất định không phụ sự vất vả của huấn luyện viên.

Thái Giang và hai người đội phó vừa dứt lời, thì nhìn thấy có một đội đặc công mặc quân phục, do một vị huấn luyện dẫn đầu, rất có khí thế đang chạy tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 138: Khiêu Chiến

Đ

ội đặc công kia có khoảng 100 người, vừa đi vào sân huấn luyện lập tức xếp thành nhiều hàng chỉnh tề. Vị huấn luyện viên dẫn đầu chạy tới trước mặt của Tần Vô Sơn, giơ tay lên chào rồi nói:

- Báo cáo thủ trưởng, đội trưởng đội Hắc Lang. Vũ Kiến Phụng, dẫn theo đội Hắc Lang tới chấp hành nhiệm vụ.

Tần Vô Sơn híp mắt lại, trong lòng tự nhủ, cái tay Từ Lí kia đúng là hiểu ý mình. Rõ ràng lại ra lệnh cho Hắc Lang, một trong ba đội đặc công của quân khu Vân Bắc tới.

Như vậy cũng tốt, vừa đủ để thử nghiệm những đội viên kia. Đội đặc công Hắc Lang này là một đội mạnh của quân khu Vân Bắc, mà Vũ Kiến Phụng càng là người nổi bật trong đó. Tần Vô Sơn quay đầu nói với Lâm Vân:

- Lâm Vân lão đệ, tôi muốn tuyển ra ba mươi sáu người trong đội Hắc Lang để đấu với ba mươi sáu người trong đội Long Ảnh, cậu xem thế nào?

Lâm Vân mỉm cười:

- Tần lão ca, chuyện này ông đừng hỏi tôi, mà trực tiếp hỏi đội trưởng Thái Giang là được.

- Bẩm báo thủ trưởng. Long Ảnh chúng tôi nguyện tiến hành tập luyện đối kháng với đội đặc công Hắc Lang. Nhưng tuyển người thì không cần.

Lâm Vân vừa dứt lời, Thái Giang đã tiến lên nói chuyện.

- Chả lẽ các cậu muốn lấy ba mươi sáu người đối kháng với một trăm người của Hắc Lang?

Tần Vô Sơn nghe Thái Giang nói vậy, có chút sững sờ. Ông ta cũng biết người thanh niên Thái Giang này, y là một hảo thủ của quân khu Tế Nam. Nhưng cho dù những đội viên này có lợi hại đi chăng nữa, cũng không thể một mình đấu với ba người của Hắc Lang. Mà thân thủ của Vũ Kiến Phụng này, tuyệt đối lợi hại hơn Thái Giang.

Tần Vô Sơn còn chưa biểu đạt ý kiến của mình, Vũ Kiến Phụng đã âm thầm tức giận. Cái tay Thái Giang này, y cũng đã từng đối đầu trong một trận thi đấu giữa các quân khu. Thái Giang là đại biểu quân khu Tế Nam tham gia. Mình đã giao thủ với y, tuy năng lực của người này không sai, nhưng vẫn còn kém mình một chút. Không nghĩ tới, mới hơn một năm không thấy, người này lại kiêu ngạo như vậy.

- Đội trưởng Thái, một năm không gặp, khẩu khí thật lớn a.

Vũ Kiến Phụng nhìn Thái Giang, trong lòng thực sự không thoải mái. Lại còn nói chỉ cần ba mươi sáu người bọn họ, có thể đối kháng với một trăm người của mình, quả thực là không biết xấu hổ.

- Thủ trưởng, tôi nguyện ý đối tập với đội trưởng Thái, mong thủ trưởng phê chuẩn.

Vũ Kiến Phụng còn chưa nói dứt lời, thì bên ngoài đi tới một cỗ xe Jeep.

Sau khi xe Jeep dừng lại, Từ Lí và vài vị quan quân vội vàng xuống xe đi tới. Từ Lí vừa tới, đã nhìn thấy Vũ Kiến Phụng đỏ mặt tía tai. Còn tưởng rằng y có gì mâu thuẫn với ủy viên Tần, tranh thủ thời gian nói:

- Vũ Kiến Phụng, cậu làm sao vậy? Thủ trưởng ở nơi này cậu còn ý kiến gì à?

- Ha ha, không có gì. Chỉ là đội trưởng Thái và đội trưởng Vũ muốn đổi luyện mà thôi. Tôi còn chưa ra lệnh thì mọi người đã tới rồi.

Tần Vô Sơn ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng thực muốn nhìn xem, rốt cuộc là Thái Giang lợi hại hay là Vũ Kiến Phụng lợi hại.

Nghe thấy ủy viên Tần nói vậy. Từ Lí có chút kinh ngạc nhìn Thái Giang. Bồn sự của Hồn Giang Long Thái Giang, y cũng biết rõ. Thực lực của người này ngang bằng với Đặng Biên của quân khu mình. Nhưng muốn nói y có thể thắng Vũ Kiến Phụng. Từ Lí không tin. Bởi vì lúc ở cuộc thi đấu võ thuật của quân khu. Vũ Kiến Phụng đã từng chiến thắng Đặng Biên. Vì sao hiện tại Thái Giang vẫn còn muốn khiêu chiến với Vũ Kiến Phụng? Hay là Vũ Kiến Phụng tìm tới Thái Giang?

- Tôi không có ý kiến gì.

Thái Giang đợi Từ Lí và ủy viên Tần nói chuyện xong, mới trả lời.

- Vậy mọi người lùi lại, xem hai người tỷ thí trước.

Tần Vô Sơn vừa nói vậy, người khác đương nhiên sẽ không phản bác.

Vũ Kiến Phụng cho rằng thực lực của Thái Giang chỉ là tăng hơn trước kia một chút thôi. Lúc y đến đây, có nghe quân trưởng Từ nói qua. Thái Giang là đội viên của Long Ảnh. Còn cùng một người là huấn luyện viên Lâm nghe nói là lợi hại, học qua một tháng. Đồng đội của mình là Đặng Biên chính là do vị huấn luyện viên Lâm này đánh cho gãy xương chân. Cho nên y rất muốn sau khi dạy dỗ xong Thái Giang, có thể thử thân thủ của Lâm Vân một chút.

- Huấn luyện viên Lâm, sau khi tôi đấu với đội trưởng Thái xong, còn muốn huấn luyện viên Lâm thỉnh giáo vài chiêu.

Lúc Vũ Kiến Phụng và Thái Giang đi tới giữa sân huấn luyện, đột nhiên y quay đầu nói một câu như vậy với Lâm Vân.

Đội viên của Long Ảnh vốn đang nghiêm túc đứng đó. Nghe Vũ Kiến Phụng nói vậy, đầu tiên là trầm mặc vài giây, rồi không nhịn được mà cười ra tiếng. Ngay cả Tần Vô Sơn và Từ Lí cũng hiểu được cái tay Vũ Kiến Phụng này quá liều lĩnh và lỗ mạng. Mặc dù thân thủ của Vũ Kiến Phụng không tồi, nhưng muốn đánh thắng Lâm Vân, chắc chỉ có nằm mơ.

Nhìn đội viên Long Ảnh vốn nghiêm túc, nghe xong lời mình, rõ ràng lại bật cười, Vũ Kiến Phụng liền biết những người này đang cười nhạo mình không tự biết lượng sức, khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Trong lòng tự nhủ, trước đánh bại cái tên Thái Giang này, xem các người còn cười được không.

Nghĩ tới đây, Vũ Kiến Phụng không do dự nữa, xông lên vài bước rồi ra quyền, mang theo tiếng gió đánh dưới nách của Thái Giang. Một quyền này chỉ là nguy trang, chính thức nguy hiểm là đợt Thái Giang tránh đi thì tung một cước.

Y coi thường nhất chính là hạ bàn của Thái Giang không ổn. Một khi Thái Giang tránh đi quyền này, hạ bàn càng thêm không ổn. Vũ Kiến Phụng đoán chừng hai chiêu này đã đủ đánh cho Thái Giang rơi vào hạ phong. Một khi Thái Giang phải co cụm phòng thủ, thì chỉ cần thời gian ngắn là y giải quyết xong Thái Giang.

Kỳ quái chính là Thái Giang không giống như tính toán của Vũ Kiến Phụng là tránh đi, mà là nhấc chân trái lên.

Nhưng chân trái không đuổi thẳng, mà dùng bắp chân tiếp một quyền này của Vũ Kiến Phụng. Quyền của Vũ Kiến Phụng đập vào bắp chân của Thái Giang, nhưng chân của Thái Giang không bị đẩy đi, mà là tiếp tục đuổi thẳng, thoáng cái đã đá vào ngực của Vũ Kiến Phụng.

Vũ Kiến Phụng thật không ngờ cước pháp của Thái Giang lợi hại như vậy, nên bị đá lui về sau bảy tám bước, trên ngực đã ầm ầm đau. Vũ Kiến Phụng kinh ngạc nhìn Thái Giang. Một cước này tuy đơn giản, nhưng để phát ra là vô cùng khó khăn. Dùng bắp chân đỡ quyền của mình, nếu lực chân không mạnh thì đúng là người si nói mộng. Cái tay Thái Giang này từ bao giờ đã lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là nhờ vị huấn luyện viên Lâm kia? Chỉ là, mới một tháng là có thể dạy dỗ như vậy sao?

Từ Lí đã nhìn ra Vũ Kiến Phụng không phải là đối thủ của Thái Giang, trong lòng càng thêm bội phục Lâm Vân. Tuy không biết Lâm Vân dạy bọn họ như thế nào, nhưng từ thân thủ của Thái Giang, là có thể thấy việc mời Lâm Vân làm huấn luyện viên là chính xác.

- Vũ Kiến Phụng, tôi thấy tỷ thí cá nhân như vậy không bằng anh dẫn theo cả đội Hắc Lang đấu với đội Long Ảnh của Thái Giang, ủy viên Tần thấy như thế nào?

Từ Lí không muốn nhìn thấy thủ hạ đặc lực của mình chịu thiệt thòi trước mặt Thái Giang. Nên chủ động ngăn lại việc luận bàn.

Tần Vô Sơn đương nhiên nhìn ra ý của Từ Lí. Cái tay Vũ Kiến Phụng của quân khu Vân Bắc này coi như là nhân vật số một. Một khi bị thua ở trước mặt Thái Giang, cũng hơi mất mặt. Sĩ khí của Hắc Lang khẳng định cũng đi theo mà giảm xuống. Tuy nhiên, nói đi nói lại, nếu như Long Ảnh để thua Hắc Lang, như vậy sĩ khí của Long Ảnh cũng giảm đi rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Tần Vô Sơn lại có chút không vui. Cái tay Từ Lí này thật biết tính toán. Nhưng nếu Hắc Lang bị bại bởi Long Ảnh, không biết Từ Lí sẽ có biểu lộ gì. Đột nhiên ông ta rất chờ mong đội Hắc Lang thua.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Năng lực cá nhân tuy trọng yếu, nhưng năng lực của tập thể mới là quan trọng nhất.

Từ Lí thấy ủy viên Tần đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng đương nhiên rất vui. Nếu Hắc Lang mà chiến thắng Long Ảnh, như vậy thanh danh của Hắc Lang sẽ vang dội các quân khu.

Lâm Vân lợi hại. Từ Lí thật sâu biết rõ. Nhưng y tin tưởng, dù năng lực có tăng thêm, nhưng thời gian một tháng ngắn ngủi, cũng không tăng thêm bao nhiêu. Thực lực của Thái Giang vốn không tệ, được Lâm Vân huấn luyện qua, có thể thắng Vũ Kiến Phụng cũng không phải là việc kỳ quái gì. Nhưng Từ Lí tin tưởng, ba mươi sáu người trong Hắc Lang, đủ để đánh bại ba mươi sáu người của Long Ảnh mới được tổ chức này.

Đúng vậy, tuy Thái Giang có thể thắng Vũ Kiến Phụng, nhưng thực lực chủ yếu của bộ đội đặc công vẫn là dựa vào thực lực của một tập thể. Thực lực cá nhân mạnh đương nhiên tốt, nhưng không thể gánh vác cả một đội được.

- Vũ Kiến Phụng, tuyển ba mươi sáu người trong đội Hắc Lang để đấu với Long Ảnh của Thái Giang.

Từ Lí một mực không có hảo cảm gì với Thái Giang, huống hồ y còn mạnh hơn thủ hạ giỏi nhất của mình.

- Ha ha. Từ Lí, lần này cậu nhầm rồi. Tiểu Thái không muốn đấu với ba mươi sáu người được chọn lựa trong Hắc Lang, mà muốn khiêu chiến với toàn bộ đội đặc công Hắc Lang.

Tần Vô Sơn ý vị thâm trường nói với Từ Lí.

- Cái gì?

Từ Lí nghe thấy vậy càng thêm tức giận với Thái Giang. Khó trách Vũ Kiến Phụng muốn thách đấu cái tay Thái Giang kia. Quả nhiên là quá kiêu ngạo, càn rỡ. Phải biết rằng, từng thành viên trong đội Hắc Lang đều là tinh anh lựa chọn từ trong quân khu Vân Bắc, mà thời gian thành lập cũng được vài năm rồi.

- A. vậy à. Nếu Hồn Giang Long Thái Giang đã lợi hại như vậy. Vũ Kiến Phụng, cậu còn lo lắng cái gì, mang theo toàn bộ đội của cậu lên đi.

Nói xong, cười hắc hắc. Các người đã không sợ thì ta cũng không khách khí.

Vũ Kiến Phụng đương nhiên nghe ra ý của Từ Lí, trong đầu cũng đang nghĩ tới điều này. Bất quá, nhìn sang Lâm Vân, y không còn ý khiêu chiến với hắn nữa. Ngay cả Thái Giang mới huấn luyện một tháng, mình còn đấu không lại, nói gì tới việc khiêu chiến Lâm Vân. Ánh mắt của Vũ Kiến Phụng nhìn sang Lâm Vân càng thêm phức tạp. “Xem ra hắn không phải là người mà mình có thể đối phó.”

- Vậy các anh muốn đi tới rừng tùng đối kháng hay là trực tiếp ở sân huấn luyện tiến hành đối kháng?

Tần Vô Sơn nhìn Vũ Kiến Phụng và Thái Giang, hỏi.

- Việc này thì do đội trưởng Thái quyết định là được. Tuy nhiên, cá nhân tôi thiên hướng lợi dụng rừng rậm để tiến hành đối kháng hơn.

Vũ Kiến Phụng trả lời trước. Ý định của y không phải là vào trong rừng chiến đấu, mà là nếu như đối kháng ở nơi này, người của y nhiều nhất chỉ có thể đánh ngã người của Long Ảnh mà thôi, lại không thể hung hăng giáo huấn. Nhưng một khi vào rừng rậm, tránh được tai mắt của các vị thủ trưởng ở đây, y muốn giáo huấn như thế nào thì giáo huấn.

- Tôi không có ý kiến gì.

Thái Giang không chút do dự đáp ứng yêu cầu của Vũ Kiến Phụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 139: Đại Học Yên Kinh

H

ai đội Long Ảnh và Hắc Lang đối kháng, Lâm Vân không có hứng thú đi xem. Nếu ba mươi sáu người đội viên của Long Ảnh này do đích thân mình huấn luyện, mà ngay cả một trăm lính đặc công cũng không thể đánh bại được. Thì Lâm Vân liền ném đồng công pháp kia xuống bãi rác. Huống chi Lâm Vân biết, người mạnh nhất trong đội Long Ảnh, khẳng định không phải là Thái Giang. Dựa theo quan sát của hắn, Thái Giang nhiều nhất chỉ đứng thứ tư mà thôi. Mặc dù chưa từng để cho bọn họ đấu với nhau, nhưng Lâm Vân vẫn có thể nhìn ra năng lực của mỗi người. Cao thủ mạnh nhất trong đội nhất định là Lam Cực. Về phần Vương Vĩ, Thái Giang, và một người là Phương Động, Lâm Vân cảm thấy cũng không tệ. Ba người sà sà nhau, phải đấu mới biết phân thắng bại.

Trong lúc hai đội đi chiến đấu trong rừng, Lâm Vân đã chào từ biệt Tần Vô Sơn và Từ Lí, rồi đi Yên Kinh. Tần Vô Sơn làm việc rất nhanh, chỉ mất một ngày đã an bài một thân phận mới cho Lâm Vân, là một sinh viên năm ba của ngành y dược thuộc đại học Yên Kinh, mới chuyển từ đại học khác sang.

Mà ở thân phận này, cha mẹ của hắn là một công nhân bình thường làm ở tỉnh Vân Bắc, đã ly di. Lâm Vân thì theo phụ thân rời đi, hai năm trước phụ thân đã qua đời. Trước đó là Lâm Vân học ở đại học y khoa Vân Bắc. Lâm Vân nhìn qua hồ sơ lý lịch của mình, có chút mỉm cười. Lão già Tần Vô Sơn kia cũng thật có biện pháp, trong thời gian ngắn liền làm cho mình một thân phận như vậy. Không biết cha mẹ của thân phận này có thật hay không. Tuy nhiên, Lâm Vân sẽ không để ý. Ngay cả một điểm yêu cầu như vậy, mà ông ta còn làm không xong, thì Lâm Vân sẽ xem thường ông ta.

Lâm Vân cảm giác mình ở đại học Yên Kinh chắc sẽ không lâu. Một khi mình tìm được nơi xuất hiện linh thạch, mình sẽ rời đi nơi đó.

Mười giờ sáng lên máy bay, Lâm Vân tới Yên Kinh thì đã một giờ chiều. Trên người có hơn 1000 nguyên và một thẻ ngân hàng, như vậy là đủ dùng.

Đại học Yên Kinh nằm trên đường Di Hòa, số 500. Lâm Vân gọi một chiếc xe taxi, đi khoảng 40 phút mới tới đại học Yên Kinh. Lúc tới nơi thì đã là 2 giờ chiều.

Trong sân trường có chút vắng vẻ, đoán chừng do trời đã chuyển lạnh.

- Xin hỏi, cậu là Lâm Vân sao?

Một người sinh viên có chút gầy, cầm một cái ảnh chụp của Lâm Vân đi tới hỏi.

- Đúng vậy, cậu là?

Lâm Vân hơi kinh ngạc nhìn anh chàng sinh viên này.

- A, mình là Lưu Chính Văn, ở lớp 06 thuộc ngành dược, đến đây là đón cậu.

Lưu Chính Văn giới thiệu xong, có chút kỳ quái nhìn Lâm Vân. Y được thông tri là tới tiếp đón một người sinh viên mới. Thật không ngờ, người này chỉ mang theo mỗi cái túi. Có lẽ, gia cảnh người sinh viên mới này không được tốt lắm. Nhưng không biết hẳn thông qua quan hệ gì mà tới được đại học Yên Kinh học.

- Vậy thì cảm ơn cậu, Lưu Chính Văn. Chỗ trọ của mình ở đâu?

Lâm Vân thấy Tần Vô Sơn chu đáo như vậy, cũng có chút cảm động. Nhưng hẳn lại không hài lòng với việc lão già kia không nói cho mình vị trí

cụ thể nơi tìm thấy linh thạch. Mặc dù mình khẳng định có thể tìm ra, nhưng phải lãng phí một thời gian.

- A, nhà trường đã sắp xếp cho cậu một phòng ký túc xá riêng, để mình dẫn cậu đi.

Lâm Viễn Chương có chút nhiệt tình nói.

- Ủ, tốt, vậy thì làm phiền cậu.

- Có gì mà làm phiền. Từ nay về sau chúng ta là bạn học mà. À, mà làm sao cậu có thể chuyển được tới đại học Yên Kinh vậy? Nơi này rất khó dùng quan hệ để vào a.

Lưu Chính Văn kỳ quái bởi vì trường cũ của Lâm Vân chỉ là một trường đại học bình thường, vậy mà có thể chuyển tới trường đại học Yên Kinh danh tiếng như vậy.

- À, là vì trong nhà mình có người quen biết với hiệu trưởng trường này, cho nên mới có thể chuyển được trường.

Lâm Vân thuận miệng nói.

- Nhưng không biết tiến độ học hành ở nơi đó có theo kịp ở đây không? Nếu cảm thấy vất vả, cậu cứ nói với mình, mình có thể giúp.

Lâm Viễn Chương có chút lo lắng Lâm Vân từ trường khác chuyển tới, không thể theo kịp tiến độ học tập ở đây.

- Cảm ơn cậu, nhưng mình không cần. Mình tới trường này để cố lấy cái bằng tốt nghiệp mà thôi. Việc học tập cũng không quan trọng lắm.

Lưu Chính Văn thật không biết nói gì cho phải. Trong lòng tự nhủ, cái cậu Lâm Vân này nhìn qua có vẻ như không giống người có tiền, vì sao lại không biết quý trọng cơ hội hiện tại? Bất quá, hai người vừa mới gặp mặt,

cũng không phải rất quen thuộc, nên cũng chỉ để suy nghĩ này ở trong lòng. Bản thân Lưu Chính Văn là một sinh viên hiếu học, chăm chỉ nên mới tiến được vào đại học Yên Kinh. Bởi vì nhà nghèo nên y càng rõ hơn ai khác, cơ hội đến phải biết nắm bắt.

Hai người vừa đi vừa nói đã tới chỗ ở của Lâm Vân.

Ký túc xá độc thân của trường này có vẻ đã xây dựng từ lâu, nên khá cũ nát, có ba tầng. Xem ra không lâu nữa là muốn dỡ bỏ. Điều này cũng bình thường,, tòa nhà này xây là để cho những người làm việc ở trong trường ở. Mà giáo sư bình thường chắc chắn sẽ không ở chỗ này. Chỗ ở của Lâm Vân là ở phòng trong góc tối trên tầng 3.

Đối với chỗ ở này, Lâm Vân rất thỏa mãn. Bởi vì hắn muốn càng vắng vẻ càng tối. Khi mở cửa, thì người thấy có mùi nấm mốc, xem ra đã lâu không có người ở đây.

Lưu Chính Văn dẫn Lâm Vân tới nơi, lại đưa thời khóa biểu cho Lâm Vân, nói:

- Hôm nay cậu cũng không cần phải tới lớp. Nhưng ngày mai nhất định phải đi. Buổi học đầu tiên của ngày mai là buổi của giáo sư Cổ. Cậu muốn kiếm được cái bằng thì nên tham gia lớp học của ông ấy. Đúng rồi, cậu dùng bằng gì đi vào đây học? Là bằng của đại học Yên Kinh sao?

- Cái này à, trong nhà còn đang tìm quan hệ, mình cũng không biết kết quả thế nào, cứ tới đây học thôi.

Lâm Vân đành phải cười trừ.

- Ủ, à mà phòng này có chút trống trải, cậu có cần mình giúp cậu mua một ít đồ không? Là mấy vật dụng hàng ngày đó.

Lưu Chính Văn nhìn thấy trong phòng không có gì cả, chắc lát nữa, Lâm Vân nhất định sẽ mua.

- Không cần, mình sẽ tự mua về, cậu cứ đi học đi. Sáng mai mình nhất định sẽ không tới muộn. Từ nay về sau còn mong cậu chiều cố nhiều hơn.

Lâm Vân thấy Lưu Chính Văn nhiệt tâm như vậy, cũng có chút cảm động. Tuy nhiên, hẳn tới nơi này không phải là để học hành.

- Vậy à, vậy mình đi trước đây. Ngày mai lúc cậu đến lớp, mình sẽ giới thiệu cho cậu vài người bạn nữa. Học môn nào đều có ghi trên khoa biểu đó.

Lưu Chính Văn nói xong, liền chào từ biệt Lâm Vân.

Lâm Vân đi vào trong phòng, mấy thứ đồ đạc còn chưa cần lắm. Hắn đã mang theo một ít đồ rửa mặt để dùng rồi. Linh khí ở trong này không phải là nhiều, tu luyện cũng không có hiệu quả gì. Buổi tối có sao, có lẽ nên lên sân thượng tu luyện. Còn ban ngày thì thôi.

Sau khi lau dọn sạch sẽ căn phòng, Lâm Vân nhìn ngoài trời thấy còn sớm. Mà từ giữa trưa tới giờ còn chưa có gì lót vào bụng, vẫn là đi ra ngoài ăn một chút, buổi tối thì tính sau.

Lâm Vân đi ra sân trường, suy nghĩ tìm một chỗ nào đó ăn cơm, rồi mua một vài vật dụng hàng ngày. Chăn mền đều không có, mà y phục là lúc ở trụ sở huấn luyện nhờ người mua, mặc cũng không vừa người lắm, nên đi mua một bộ mới.

Xung quanh đại học Yên Kinh có đầy đủ các quán ăn vặt. Thậm chí còn có một ít quán bán hàng rong đẩy xe buôn bán ở đó. Hiện tại còn sớm, nhưng bọn họ vẫn tới trước để chiếm chỗ có lợi.

Lâm Vân đi vào một quán cơm nhỏ ở ven đường. Quán nhỏ này chỉ có hơn mười cái bàn lớn, nhưng nhân viên bán hàng rất nhiều. Hiện tại còn chưa phải là giờ ăn cơm, nhưng quán nhỏ chỉ có một hai chỗ trống. Chứng tỏ sinh ý của quán ăn này rất tốt, nếu đến giờ ăn, sinh ý lại càng nhiều.

Mà quán ăn này còn chiếm một vị trí khá thuận lợi. Có thể thấy chủ quán ăn này có chút thế lực. Tuy nhiên, mấy cái bàn trong quán này đều dính đầy mỡ bẩn. Lâm Vân cau mày lại, trong lòng tự nhủ, nhiều nhân viên bán hàng như vậy, cho dù là bận rộn, cũng nên quan tâm tới vệ sinh một chút chứ. Vì sao lại để bàn bẩn như vậy?

- Chàng sinh viên này muốn ăn gì? Ăn cơm trộn hay là rau xào thịt?

Lâm Vân vừa mới ngồi xuống, thì có một nữ nhân viên tuổi trung niên rất nhiệt tình tới hỏi.

Lâm Vân nghĩ thầm, chỉ là ăn chút gì đó thôi, quan tâm cái bàn bẩn hay không. Không cần vì một bữa cơm mà đi khắp nơi tìm quán ăn. Cho nên thuận miệng nói:

- Cho cơm trộn cũng được.

Nghe thấy là muốn ăn cơm trộn, nhiệt tình của người bán hàng liền giảm xuống không ít, chỉ là kêu vào bên trong:

- Một đĩa cơm trộn nhé.

Thấy người bán hàng uốn éo cái miệng rồi đi, lại nhìn cái quần đằng sau của bà ta dính đầy mỡ, Lâm Vân mất hẳn khẩu vị ăn cơm. Không biết quán này làm sao lại có sinh ý tốt như vậy? Thật nghĩ không ra.

Nhìn vào phòng bếp của quán ăn, thấy vài người đầu bếp đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn. Có thể thấy sinh ý của quán này rất đắt. Lúc này lại có vài người đi vào quán cơm. Bất quá xem ra chỉ có sinh viên là tới đây ăn cơm.

Có một bàn đã có người ăn xong rồi đi. Cái bàn này rất nhanh được nhân viên dọn dẹp, đồ ăn trên mặt bàn cũng được dọn đi.

Một đầu bếp đang tưới thức ăn trong cái chảo lớn vào một đĩa cơm. Lâm Vân đoán chừng đây là đĩa của mình. Nghĩ thầm, thôi kệ, người khác đều có thể ăn ở đây, vì sao mình không thể ăn. Chính đang nghĩ như vậy, lại phát hiện người đầu bếp kia đổ thức ăn thừa ban nãy vào trong cái chảo lớn. Một tay vừa đảo thức ăn, một tay vừa ngoáy mũi.

Lâm Vân nhìn thấy vậy, cực kỳ chán ghét. Phỏng chừng mấy tên đầu bếp và nhân viên bưng bê không ngờ lại có người ngồi ở đại sảnh xa như thế, có thể nhìn thấy bọn họ đang làm gì trong bếp. Nhân viên kia quả nhiên bưng đĩa cơm đặt ở trước mặt của Lâm Vân, rồi nói:

- Một đĩa cơm này là 12 nguyên, trả tiền trước.

Pằng một tiếng, Lâm Vân vỗ cái bàn đứng lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 140: Cậu Dám Đánh Lén Cảnh Sát ?

C

ậu muốn làm gì?

Người bán hàng thấy Lâm Vân vỗ bàn đứng lên, lập tức trừng mắt hỏi.

- Cơm này ăn không được, tôi trả lại.

Nói xong, Lâm Vân định rời đi.

- Không ăn cũng được, nhưng phải thanh toán đã.

Một tên nam tử to béo đi ra, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói. Sau khi nói xong thì nhìn nhìn Lâm Vân, liền biết hẳn mới tới nơi này lần đầu, phỏng chừng còn chưa biết sự lợi hại của quán cơm.

- Đừng mong là sẽ ăn chùa.

Nam tử ục ịch nói, giọng điệu rất âm hiểm.

Lúc này, người trong quán cơm đều nhìn sang. Thấy lại có hai người nam tử khỏe mạnh đi tới, đều không khỏi lo lắng cho Lâm Vân.

- Có quán cơm nào nấu ăn như các người không? Đồ thức ăn thừa vào chảo rồi lấy cho người sau ăn? Các người là heo à, nấu đồ ăn còn một tay lau mũi, một tay xới cơm. Nếu không phải ta nhìn thấy đây là một tiệm cơm, ta còn tưởng là một chuồng heo?

Lâm Vân lạnh lùng nhìn người bán hàng nói.

Nghe xong lời này của Lâm Vân, những người đang dùng cơm liền không dám ăn nữa. Lâm Vân nói chán ghét như vậy, ai còn có khẩu vị để ăn tiếp?

Họ đều bỏ chiếc đĩa trong tay xuống, thậm chí có người còn muốn rời đi.

Nhìn thấy tình huống như vậy, nam tử ục ịch biến sắc. Việc này nếu truyền ra ngoài, vậy quán ăn của mình cũng đừng mong tiếp tục mở. Cho dù mình có quan hệ sau lưng, nhưng không ai tới dùng cơm thì còn kiếm được cái rằm tiền.

Nam tử ục ịch cũng không ngờ Lâm Vân có thể nhìn thấy chuyện trong phòng bếp, âm thầm suy nghĩ:” Không có khả năng a, dù mình đứng ở đây nhìn cũng chỉ thấy mờ hồ bóng lưng của mấy người đầu bếp. Tuyệt đối không nhìn ra đầu bếp đang làm gì”

Trong đầu lại nghĩ tới, chắc người sinh viên này đoán mò, mới biến sắc nói:

- Người muốn tới gây sự phải không?

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, chẳng muốn quan tâm tới tên béo này, trực tiếp xoay người rời đi.

Nam tử ục ịch thấy Lâm Vân rõ ràng cuồng vọng như vậy, liền dùng ánh mắt ra hiệu cho hai nam tử to khỏe. Trong đó có một tên tiến lên muốn chộp bả vai của Lâm Vân.

Lâm Vân làm sao có thể để cho y chộp trung. Cũng không quay đầu lại, chỉ là tung một cước ra sau, người này ngã xuống đất rồi trượt dài tới cái bàn ở giữa. Rõ ràng không đụng phải khách hàng nào trong quán cơm.

Thấy bên này đánh nhau, những người ăn cơm vội vàng đứng lên rời khỏi chỗ ngồi. Tên nam tử béo còn chưa kịp phản ứng với thủ đoạn của Lâm Vân, y đã tức giận dùng tay muốn bắt lấy bả vai của Lâm Vân.

Lâm Vân càng không khách khí với người này, đá một cước trúng vào đầu gối của tên béo. Một tiếng cọt kẹt vang lên, chân của tên béo đã bị Lâm Vân đá chặt gãy.

Mà thực khách trong quán cơm đều đi ra ngoài, nhưng không có đi xa, mà vây lại xem náo nhiệt. Quán ăn này nằm ở khu vực khá phồn hoa, cũng là nguyên nhân vì sao sinh ý của quán tốt như vậy. Cho nên mới một lúc, quán ăn đã bị vây kín bởi những người muốn xem náo nhiệt.

Ở Yên Kinh có rất nhiều cảnh sát tuần tra, bên này Lâm Vân vừa mới đá gãy chân của tên béo, thì bên kia xe cảnh sát đã tới.

- Chuyện gì xảy ra?

Từ trong xe đi ra một tên cảnh sát tuổi trung niên, thân hình gầy gò, sau lưng là một cảnh sát trẻ tuổi.

- Cảnh sát Lương, người này ăn cơm không trả tiền, còn dám đánh chủ quán và nhân viên của chúng tôi.

Một người nhân viên nữ lập tức đi tới đổi trắng thay đen kể lại.

Lúc người nhân viên nói chuyện. Lâm Vân rõ ràng trông thấy có mấy tên nhân viên cầm vũ khí đang định đi ra từ quán cơm, trông thấy xe cảnh sát, lại lùi về. Trong nội tâm âm thầm cười lạnh.

- Người đi theo chúng ta về đồn nói chuyện.

Người trung niên nhìn thoáng qua Lâm Vân, lập tức nghiêm khắc nói.

Lâm Vân thấy tay cảnh sát chỉ gọi mỗi mình mình về xét hỏi, liền biết chủ quán cơm có quan hệ với tay cảnh sát này. Tuy nhiên, hiện tại mình không thể động thủ với bọn họ được. Dù sao mục đích của mình vẫn chưa hoàn thành, không nên gây chuyện với cảnh sát.

- Đi thôi.

Lâm Vân vẻ mặt không biểu tình gì nhìn cảnh sát trung niên., ngữ khí nói chuyện cũng bình thản.

Thấy Lâm Vân không phản kháng, tay cảnh sát có chút thất vọng. Liếc qua tên béo nằm dưới mặt đất, hơi nhẹ gật đầu.

Xe cảnh sát mang theo Lâm Vân, rất nhanh rời đi. Người xung quanh biết chủ quán ăn này có thể lực đằng sau, nên đều lo lắng cho người thanh niên bị bắt đi kia.

- Lâm Vân?

Lưu Chính Văn đang đi với mấy người bạn học. Bởi vì chiều nay không có môn nào, mà y tới phòng của Lâm Vân thì không thấy người, nên muốn đi ra ngoài nhìn xem có phải Lâm Vân đang ở mấy cửa hàng gần trường mua đồ dùng hằng ngày không. Thì vừa vặn trông thấy Lâm Vân bị xe cảnh sát mang đi. Lưu Chính Văn nghe người xung quanh nghị luận, thì biết Lâm Vân đã chọc phiền toái.

Đồn cảnh sát cách trường học không xa, xe cảnh sát đi 10 phút là tới nơi. Tuy chỉ là đồn cảnh sát cấp phường, nhưng khá khang trang.

Nhìn thái độ của cảnh sát trung niên, Lâm Vân liền biết y sẽ giúp tên béo kia hả giận. Quả nhiên, y trực tiếp đưa Lâm Vân tới phòng thẩm vấn mà không cần phải ghi chép gì cả.

Tuy trong lòng rất căm tức, nhưng nếu cảnh sát ở đây còn chưa làm ra quyết định gì, Lâm Vân cũng đành phải chờ đợi. Hiện tại mà trở mặt, ở Yên Kinh mình lại không có người quen, chống đối cảnh sát chỉ khiến mình có chỗ hỏng không có chỗ lợi.

Đang lúc Lâm Vân bắt đầu không còn kiên nhẫn, thì có hai cánh sát đi vào. Trong đó một người chính là cảnh sát trung niên, mà được tên béo gọi là cảnh sát Lương. Còn người kia là một tay cảnh sát trẻ.

- Kể lại quá trình và nguyên nhân vì sao cậu vô cớ ấu đả chủ quán cơm và nhân viên ở đó. Chúng tôi sẽ ghi lại, sau đó cậu có thể rời đi.

Ngữ khí của tay cảnh sát trung niên rất ôn hòa, sau khi nói xong liền hướng về phía cảnh sát trẻ tuổi, gật đầu.

Lâm Vân nghe thấy vậy liền biết tên hỗn đản này muốn có cớ để thu thập mình. Tuy nhiên hắn lại không để ở trong lòng, chỉ đơn giản nói:

- Tôi chỉ phòng vệ mà thôi. Quán cơm kia đem thức ăn thừa cho khách ăn, lại còn động thủ trước, anh nói xem, tôi có nên đánh trả bọn họ không?

Tay cảnh sát Lương thấy Lâm Vân rõ ràng không kiêu ngạo, cũng không hèn mọn trả lời câu hỏi của y, không khỏi nhăn lông mày lại. Trong lòng y nghĩ, người này lúc đi tới đồn cảnh sát có vẻ rất phối hợp, mình còn tưởng là một kẻ sợ phiền phức. Vì sao bây giờ nói chuyện lại hùng hổ thế. Chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi?

- Lương Tổ, anh xem?

Cảnh sát trẻ tuổi phỏng chừng cũng biết ý của tay cảnh sát trung niên, nên không biết phải ghi chép thế nào.

- Không phải nói dối, cứ thành thật khai thì báo cậu sẽ được thả ra sớm thôi. Tiểu Lý, cậu ghi chép những lời hắn nói, coi như là khẩu cung.

Tay cảnh sát trung niên không còn nói chuyện ôn hòa nữa, mà chuyển sang nghiêm khắc.

- Tôi nghĩ các anh chỉ là ghi chép lời tôi kể, chứ không phải thăm vấn tôi. Chẳng nhẽ các anh nhớ lầm rồi sao?

Lâm Vân lạnh lùng nói.

- Hừ, xem ra cậu còn chưa rõ tình hình của mình thì phải. Nếu cậu đã không chịu phối hợp, vậy thì...Tiểu Lý, trói hắn lại.

Cảnh sát Lương đột nhiên quát lớn, ánh mắt đầy vẻ nghiêm khắc.

- Cái này, tổ trưởng Lương.

Cảnh sát trẻ tuổi họ Lý có vẻ khó khăn nhìn cảnh sát Lương.

- Cậu cứ trói hắn đi, chuyện khác do tôi phụ trách.

Tay cảnh sát Lương vốn tưởng Lâm Vân chỉ là một tên sợ phiền phức, không ngờ hiện tại thái độ của Lâm Vân lại chuyển biến như vậy, khiến y rất là tức giận.

Tay cảnh sát họ Lý đành phải cầm lấy còng số tám đi về hướng Lâm Vân nói:

- Vươn tay của cậu ra, tôi sẽ không trói cậu lâu đâu. Chỉ cần tổ trưởng Lương hỏi xong, có thể mở ra.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng nói:

- Người nào tới nơi này ghi chép cũng phải trói lại sao?

- ...

Tay cảnh sát Lý ghen lời.

- Để tôi.

Tay cảnh sát Lương thấy Tiểu Lý sợ phiền phức, liền trực tiếp muốn bắt lấy tay của Lâm Vân. Nhưng Lâm Vân đã tránh đi.

- Cậu dám tránh cảnh sát?

Tay cảnh sát Lương cũng không để ý, mà cầm lấy cái côn sắt đập tới.

Lâm Vân càng không khách khí, người đã có chủ tâm bởi móc, vậy thì đừng trách ta nhẫn tâm. Vung tay lên nắm lấy côn sắt, tay cảnh sát còn chưa phản ứng, Lâm Vân lại một cước đá bay tay cảnh sát trung niên văng đi ba mét, đập vào tường rồi trượt xuống.

Sắc mặt của tay cảnh sát Lương trở nên trắng bệch, ngón tay chỉ về phía Lâm Vân, nói năng lộn xộn:

- Cậu, cậu dám đánh lén cảnh sát.

- A, như vậy được gọi là đánh lén cảnh sát à?

Nói xong, Lâm Vân đi tới phía trước, lại dùng bàn chân dẫm lên mặt của tay cảnh sát Lương, hơi dùng sức, máu từ trong miệng y liền chảy ra.

Lâm Vân lại thêm một cước dẫm nát cổ tay vốn bất động của tay cảnh sát Lương. Cuối cùng là một cước đá văng tên cảnh sát này tới một góc tường khác. Sau đó lạnh lùng nhìn y nói:

- Cái này có phải cũng gọi là đánh lén cảnh sát?

Tay cảnh sát Lương bị Lâm Vân giã đứt cổ tay, hiện tại đã không phải dùng ánh mắt tức giận nhìn Lâm Vân, mà là một ánh mắt sợ hãi. Trong lòng phát lạnh, muốn nói vài câu tỏ vẻ hối hận, nhưng rõ ràng lời tới bên miệng, lại không dám nói ra.

Tiểu Lý lúc này mới kịp phản ứng, khuôn mặt có chút sợ hãi nhìn Lâm Vân. Rõ ràng không biết làm thế nào cho phải. Y mới tốt nghiệp trường cảnh sát

có mấy tháng, đến nơi này đi làm cũng không quá nửa năm, làm gì đã gặp những chuyện như vậy. Lại có người dám đánh ngã tổ trưởng cảnh sát ở trong đồn, còn đánh không nhẹ. Y không dám nhìn Lâm Vân nữa, mà tranh thủ thời gian dùng bộ đàm gọi cho người khác.

- Cậu tên là tiểu Lý phải không, hy vọng từ nay về sau cậu không sẽ trở thành như tên cặn bã nằm góc tường này.

Lâm Vân nói xong, xoay người chuẩn bị rời đi. Tuy hắn sợ phiền toái, nhưng không có nghĩa là sợ một người hoặc bất kỳ một thế lực nào. Nếu bọn họ dám chủ động chọc vào hắn, hắn sẽ không buông tha.

Tuy nhiên, Lâm Vân vừa mới xoay người, đã có rất nhiều cảnh sát chạy tới. Có người thậm chí còn cầm súng, trong nháy mắt, phòng thẩm vấn đã bị vây kín.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 141: Người Quen Ở Đại Học Yên Kinh

L

âm Vân thấy có nhiều cảnh sát vây quanh mình còn cầm súng như vậy, trong lòng tự nhủ, xem ra phải đánh một trận rồi. Nhưng đánh xong trận này chắc mình cũng không thể lưu lại ở đại học Yên Kinh. Thật sự là buồn bực, chỉ đi ra ngoài ăn cơm thôi cũng xảy ra nhiều chuyện vậy.

Một người thiếu phụ đi vào đồn cảnh sát, trông thấy rõ ràng có nhiều cảnh sát vũ trang đầy đủ đang khẩn trương bao vây phòng thẩm vấn như vậy, liền hiếu kỳ đứng ở ngoài, nhìn qua khe cửa. Chỉ thấy người bị vây là một người trẻ tuổi. Không ngờ bị vây như vậy, nhưng biểu lộ của người kia vẫn nhẹ nhàng, còn cầm bản ghi chép ở trên bàn lên xem. Ở bên cạnh là một người cảnh sát nằm bò ở đấy. Thiếu phụ âm thầm nghĩ, người trẻ tuổi kia thật to gan lớn mật, dám gây sự ở chỗ này, còn bình tĩnh như vậy.

Đang lúc Lâm Vân chuẩn bị ra tay, thì ở bên ngoài truyền tới tiếng của một người nam tử:

- Tất cả mọi người trở lại vị trí của mình đi, chỗ này để cho ta xử lý là được.
- Sở trưởng Tàng.

Những người cảnh sát vây quanh nhìn thấy người nam tử nói vậy liền tản đi. Đảo mắt gian phòng chỉ còn lại Lâm Vân, Tiểu Lý và cảnh sát Lương nằm trên mặt đất kia.

- Tiểu Lý, cậu đưa Lương Hà tới bệnh viện trước đi.

Nói chuyện chính là một người nam tử trung niên mà vừa được gọi là sở trưởng Tàng kia. Y thoát chừng 40 tuổi, da mặt ngăm đen, đoán chừng là do hút thuốc nhiều mà tạo thành.

Đợi những người toàn bộ rời đi, người trung niên kia mới rất khách khí hỏi Lâm Vân:

- Cậu là Lâm Vân. Lâm tiên sinh phải không?

- Đúng vậy.

Lâm Vân thấy có người tới giải quyết, đương nhiên là phù hợp ý của hắn. Việc lớn của hắn còn chưa hoàn thành, đừng nói là chưa hoàn thành, thậm chí còn chưa bắt đầu, cho nên không muốn gây chuyện phiền phức.

- Vậy thì tốt quá. Tôi là Tàng Tân Bạch, là sở trưởng của đồn cảnh sát này. Việc hôm nay tôi thực sự xin lỗi. Tôi sẽ nghiêm khắc xử phạt Lương Hà. Nếu như Lâm tiên sinh không ngại, tôi muốn mời Lâm tiên sinh đi ăn cơm tối, không biết cậu có rảnh không?

Tàng Tân Bạch nói chuyện vô cùng khách khí.

- Không cần, hiện tại tôi không muốn ăn. Sở trưởng Tàng, không biết tôi đã đi được chưa?

Lâm Vân nhìn vị trung niên mặt đen Tàng Tân Bạch này, trong lòng cũng rất buồn bực. Rốt cuộc là ai nhờ y nói giúp mình. Hơn nữa, hình như địa vị của tay Tàng Tân Bạch cũng không thấp.

- A, có thể, nếu không tôi sẽ lái xe đưa cậu về?

Tàng sở trưởng thấy Lâm Vân không muốn đi ăn cơm cùng mình, trong lòng càng thêm sợ hãi.

- Vậy thì không cần. Tuy nhiên, tôi muốn các anh chỉnh lý lại các quán ăn ở gần đại học Yên Kinh. Tôi thấy vệ sinh ở những chỗ đó quá kém. Ngay cả đồ ăn thừa cũng có thể bùng lên cho khách ăn được.

Trước khi đi, Lâm Vân nói ra bất mãn của mình với Tàng Tân Bạch. Hẳn biết rõ người trợ giúp mình chắc có địa vị không thấp, khẳng định có thể phái người trung niên Tàng Tân Bạch này nghiêm khắc sửa quán ăn nhỏ kia một phen.

- Vâng, vâng Lâm tiên sinh cứ yên tâm. Việc này chúng tôi sẽ làm tốt, nếu có quán ăn nào vi phạm, chúng tôi sẽ nghiêm khắc xử lý.

Nghe Lâm Vân nói vậy. Tàng Tân Bạch không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Vị Lâm tiên sinh này đã đưa ra yêu cầu, vậy thì chức sở trưởng của mình coi như được bảo vệ.

Y đã ngồi ở cái chức sở trưởng này được mười năm rồi, mà hy vọng lên chức thì đã không còn. Cho nên y không muốn vì đắc tội người thanh niên này mà bị giáng chức. Nếu là như vậy, thì Tàng Tân Bạch thật không biết đi đâu để mà khóc. Hiện tại Lâm Vân đã yêu cầu y làm một việc, ở đâu còn dám từ chối. Trong lòng thầm mắng chửi cái tên Lương Hà kia, bị thế cũng đáng đời.

Đồng thời y cũng rất kinh hãi với hậu trường của Lâm Vân. Rõ ràng ngay cả cục trưởng cục công an liên khu đều tự mình gọi điện thoại cho y, yêu cầu thả vị Lâm tiên sinh kia ra.

Lâm Vân đi ra đồn công an, vẫn còn thắc mắc là ai giúp mình? Nhưng nghĩ một lát, cũng không nghĩ ra, liền kệ nó. Dù sao, nếu là người quen, về sau nhất định sẽ biết.

Thiếu phụ kia rõ ràng nhìn thấy Lâm Vân đi ra, âm thầm kinh ngạc. Chưa từng thấy qua người nào đánh cảnh sát mà có thể bình yên vô sự? Chẳng lẽ lai lịch của người trẻ tuổi kia không nhỏ? Nhìn quần áo của hắn không

giống kẻ có tiền? Tuy có chút hoài nghi, nhưng chỉ dám để trong lòng. Thấy Lâm Vân nhìn sang, tranh thủ lên xe rời đi.

Lãng phí mấy giờ, Lâm Vân trở về trường học, sắc trời đã không còn sớm, nên Lâm Vân cũng chẳng muốn đi mua chăn mền gì đó, mà tới mấy quán ăn vặt gần công trường ăn vài thứ lấp đầy bụng.

Ăn xong, Lâm Vân liền đi tới mấy chỗ hẻo lánh của đại học Yên Kinh, bắt đầu cẩn thận tìm tòi. Đại học Yên Kinh tuy không nhỏ, nhưng chỉ cần có linh thạch. Lâm Vân tin tưởng nhiều nhất là nửa tháng mình có thể tìm ra. Thậm chí chỉ cần một tuần là tìm được.

Yến Viên (Vườn hoa Yên Kinh) là nơi nhiều sinh viên thích đến nhất của đại học Yên Kinh. Nơi này chính là một cái công viên khá lớn ở trong đại học Yên Kinh. Hơn nữa còn trồng rất nhiều cây cối. Nơi tìm kiếm đầu tiên của Lâm Vân chính là nơi này. Bởi linh khí ở trong này coi như không ít. Dựa vào kinh nghiệm tìm tòi linh thạch ở dãy núi Vân Quý, khả năng tồn tại linh thạch ở đây là không cao.

Tuy đã tới gần tết Nguyên Đán, nhưng thời tiết ở Yên Kinh không phải là rất lạnh. Rất nhiều đôi trai gái ở chỗ này đang ôm nhau nói chuyện yêu đương. Lâm Vân muốn tránh những người này đi, nhưng thực sự có quá nhiều người, cũng đành chịu. Lâm Vân không có khả năng vì tránh đi bọn họ mà buông tha việc tìm kiếm. Cho nên, các đôi trai gái nhìn thấy Lâm Vân đi vào đây rồi hết ngó đông lại ngó tây. Lập tức mình bạch anh chàng này làm gì. Nhất định là bạn gái của anh ta hẹn hò với người khác, nên muốn đi vào đây bắt quả tang.

Lâm Vân thì không nghĩ nhiều như vậy. Hắn thấy mấy đôi trai gái đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, Lâm Vân cũng lơ đãng. Hắn là người rất ít khi quan tâm tới ánh mắt của người khác. Một khi phát hiện ra nơi mình cần tìm, hắn sẽ không do dự tiến lên thăm dò một lần.

Mà những đôi trai gái bình thường thấy Lâm Vân tới đều chủ động rời đi. Chỉ có số ít là nhìn chằm chằm vào động tác của Lâm Vân.

- Đừng làm rộn ở đây, bỏ tay anh ra, có chút lạnh.

Lâm Vân nghe thấy là một thanh âm run rẩy của một nữ sinh, phỏng chừng là đôi tình nhân đang động tình. Nhưng Lâm Vân không thèm để ý, mà trực tiếp đi ngang qua bên người đôi trai gái này. Tên con trai trông thấy Lâm Vân đi tới, bàn tay vẫn để ở trong áo của người con gái, không có ý rút ra.

- Đúng là đồ biến thái, thích rình mò người khác.

Lúc Lâm Vân rời đi xa, thì nghe thấy cô gái kia mắng hằn. Thật không biết nên nói gì. Cô gái kia mặt cũng quá dày một chút. Mặc kệ bọn họ, Lâm Vân tiếp tục tìm thứ mình cần.

Tốc độ tìm tòi của Lâm Vân rất nhanh. Chỉ một tiếng đồng hồ, hắn đã lần mò một nửa Yến Viên. Tuy phát hiện linh khí ở nơi này nhiều hơn nơi khác, nhưng có vẻ như ở đây không có tồn tại linh thạch.

- Trịnh Phi, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, giữa chúng ta không thể có tình cảm gì. Lần này là lần cuối cùng tôi với anh đi ra ngoài nói chuyện. Từ nay về sau đừng tìm tôi nữa.

Một thanh âm có chút quen tai truyền tới. Mà Lâm Vân vừa vặn đang tìm ở chỗ này. Hắn ngẩng đầu lên xem là ai mà có thanh âm quen tai như vậy.

- Anh định làm gì. Trịnh Phi...

Lâm Vân nghe thấy vậy, âm thầm buồn cười. Phỏng chừng cô gái kia bị người con trai cố tình muốn chiếm tiện nghi. Có vẻ như lại một đôi, Lâm Vân đang muốn rời đi, đỡ phải bị chửi là biến thái như cô gái trước. Bởi vì nơi này cũng không có cảm nhận được năng lượng của linh thạch.

- Nhân Nhân, anh thực sự thích em. Em đừng đối xử với anh như vậy. Không có em, anh thực sự không sống nổi. Cho anh một cơ hội nữa đi. Nhân Nhân, em.

Người con trai kia còn đang đau khổ cầu khẩn, thì chợt phát hiện cô bạn của mình sững sờ, nhìn chăm chăm vào một người nam tử đi ngang qua.

- Anh kia đứng lại, a, không, anh kia chờ một chút.

Lâm Vân vừa định đi vòng qua. thì nghe thấy cô gái kia gọi mình.

Lâm Vân đã nhận ra cô gái này chính là cô gái mà mình cứu ở dãy núi Vân Quý lần trước. Hắn dừng lại, nhìn cô gái hỏi:

- Có chuyện gì?

- Dĩ Nhân, à, không, anh là ai?

Cô gái trông thấy Lâm Vân, có chút hoài nghi hỏi.

- Hâm.

Lâm Vân vút xuống một câu, không chút nghĩ ngợi rời đi. Hắn biết cô gái này chỉ nghi ngờ mà thôi, cũng chưa xác định mình có phải là chính mình không. Cho nên làm sao nguyện ý cùng cô ta dài dòng, trực tiếp rời đi.

“Cả khu Yến Viên này mình đã tìm hết, nhất định là không có. Ngày mai tới nơi khác tìm xem.”

- Chờ tôi một chút.

Cô gái kia thấy Lâm Vân chỉ nói một câu “Hâm” liền muốn rời đi, trong lòng hoài nghi, vội đuổi theo.

- Từ Nhân, khó trách gần đây em thường không để ý tới anh, nguyên lai em đã có người khác. Coi như là anh mất mùa.

Người con trai mà Từ Nhân gọi là Trịnh Phi kia, nói xong câu này thì đã thấy Từ Nhân chạy mất tăm mất tích. Không khỏi thấp giọng mắng “Đồ đê tiện, ỷ vào có sắc đẹp, đi khắp nơi câu dẫn người khác.”

Lúc Từ Nhân đuổi theo Lâm Vân thì không thấy tung tích của Lâm Vân đâu. Trong lòng càng hoài nghi anh chàng Lâm Vân này. Nếu là ban ngày nhìn thấy hẳn mình nhất định không nhận ra. Nhưng do là ban đêm, lúc nhìn thoáng qua. Mình trông thấy ánh mắt của hắn. Ánh mắt của hắn trong đêm tối sáng ngời như ánh mắt của Dĩ Nhân cứu các nàng kia. Ánh mắt của hai người đều là hữu thần, cho nên mới tạo cho nàng ấn tượng sâu như vậy.

Nhưng nhớ tới lúc đó nàng lại nhìn người Dĩ Nhân cứu mình với ánh mắt sợ hãi, có lẽ lúc ấy mình đã làm hắn đau lòng. Nhưng người kia vì sao có thể xuất hiện ở Yến Viên của đại học Yên Kinh? Đây tuyệt đối không có khả năng. Cho dù hắn không phải là Dĩ Nhân, hắn cũng không thể xuất hiện trong này.

Lâm Vân tìm một vòng ở Yến Viên nhưng không phát hiện ra gì cả. Buổi tối cũng lười đi nơi khác tìm, đơn giản trở lại chỗ ở nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục tìm kiếm. Cô gái mà gọi mình là Dĩ Nhân ở trong dãy núi Vân Quý lần trước kia, thật không ngờ lại là một sinh viên của đại học Yên Kinh.

Bởi vì không có chẵn mền. Lâm Vân đành phải tu luyện một đêm. Buổi sáng đứng dậy tinh thần vẫn rất thoải mái. Mở cửa, chuẩn bị đi ra ngoài rửa mặt thoáng cái rồi tới lớp buổi sáng kia. Xem ra trong thời gian ngắn không thể tìm ra thứ mình muốn, vậy thì theo học ở đây một thời gian vậy, đỡ cho người khác nghi ngờ.

- Cậu vừa chuyển tới à?

Một người phụ nữ cầm chậu rửa mặt trông thấy Lâm Vân đi ra, rất là kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, cháu vừa tới từ hôm qua. Làm sao vậy, bác gái?

Lâm Vân nhìn thấy trong mắt bà ta lộ ra vẻ kỳ quái.

- Cậu không biết căn phòng kia thế nào à?

Người phụ nữ này vẫn kinh ngạc, nói xong còn cố ý chạy tới cửa phòng của Lâm Vân, ngó vào.

- A, phòng cậu không có chăn mền? Vậy tối hôm qua ngủ như thế nào?

Người phụ nữ nhìn cái ván giường trụi lụi. càng kinh ngạc.

- Chưa có, tối hôm qua ngủ linh tinh đối phó một đêm, hôm nay đi mua chăn mền. Phòng này thì làm sao vậy bác?

Lâm Vân thắc mắc hỏi.

- Tiểu tử, căn phòng thì không có vấn đề gì, nhưng những người đã từng ở căn phòng này đều không gặp may. Có hai người đã ở đây. Người đầu tiên là một nghiên cứu sinh trẻ tuổi. Mắt thấy người này sẽ được cử đi nước ngoài theo học tiến sĩ. Nhưng vừa vào ở nơi này một tuần đã bị khai trừ rồi. Người thứ hai là một nhân viên trường học, vừa ở một tuần, đầu óc liền trở nên không bình thường. Kết quả cũng bị đuổi việc. Vì vậy, tiểu tử, cậu có chỗ ở khác thì vẫn nên chuyển đi.

Bác gái này không ngừng bát quái nói.

- Vậy à, vậy thì cảm ơn bác đã nói cho cháu. Giờ cháu đi học đây. Kỳ thực đầu óc của cháu cũng không bình thường, bác cứ yên tâm.

Lâm Vân nói xong, khoát khoát tay, lập tức đi xuống tầng.

Bác gái có lòng tốt kia nhìn bóng lưng của Lâm Vân, lắc đầu nói:

- Xem ra là một sinh viên, ngay cả đồng phục cũng không có một bộ.

Lớp 06 của ngành y được cũng không khó tìm lắm. Lâm Vân vừa tới cửa phòng thì bắt gặp Lưu Chính Văn.

- A, Lâm Vân cậu đã trở lại. Thật sự tốt quá, ngày hôm qua mình thấy cậu bị cảnh sát đưa đi, trong lòng lo lắng muốn chết. Tối chỗ cậu thì lại không phát hiện cậu trở về. Giờ thì tốt rồi, bọn họ có làm gì cậu không?

Lưu Chính Văn nhìn thấy Lâm Vân, nội tâm rất cao hứng. Nghe Lưu Chính Văn nói vậy. Lâm Vân liền biết Lưu Chính Văn đã giúp mình, vội vàng nói:

- Ngày hôm qua cảm ơn cậu.

- Không có gì, lúc mình đi ra ngoài vừa vận nhìn thấy cậu bị xe cảnh sát đưa đi, trong lòng rất sốt ruột. Cậu không biết chủ quán ăn này được gọi là “Âi Cước Hồ” sao. Y có quan hệ với cảnh sát gần đây, lại có thân thích ở trong trường, nên các sinh viên trong trường không dám gây sự trong quán đây. Mình thấy cậu bị xe cảnh sát mang đi, tranh thủ thời gian báo cáo cho chủ nhiệm khoa y được. Bởi vì chính thầy chủ nhiệm đó an bài mình tới đón cậu. Khá tốt, hôm nay cậu đã quay trở lại.

Nhìn thần sắc của Lưu Chính Văn. Lâm Vân liền biết y thực sự lo lắng cho mình.

- Cảm ơn cậu. Nếu không hôm nay mình mời khách, chúng ta đi tới một quán ăn ăn một bữa được không?

Lâm Vân rất có hảo cảm với người bạn mới đầy nhiệt tình này, nên có ý mời y ra ngoài ăn cơm. Mặc dù Lưu Chính Văn chỉ là được thầy chủ nhiệm phân phó đi tiếp đón Lâm Vân. Nhưng y là thật tâm lo lắng cho Lâm Vân,

người này đáng để mình kết giao. Mình thoát ra được đồn cánh sát kia, khẳng định không phải do thầy chủ nhiệm kia. Phỏng chừng ông thầy chủ nhiệm này sau khi biết việc liền nói cho cấp trên, cũng không chừng là do lão Tần nhả nhủ chiếu cố mình. Dù sao, việc này cũng bình thường, lão Tần chiếu cố mình, mình đáp ứng yêu cầu của ông ta, hai người chỉ là giúp nhau mà thôi.

- Tốt, chỉ là sợ tốn kém của cậu mà thôi. Ha ha, đã lâu không được đi ra ngoài ăn cơm rồi. Chúng ta đi vào lớp học thôi.

Lưu Chính Văn đáp ứng Lâm Vân. Y cũng biết Lâm Vân thoát nhìn không phải có rất nhiều tiền, nhưng ăn cơm ở gần trường cũng không tốn kém là bao nhiêu. Nếu Lâm Vân đã mời, đương nhiên sẽ không khách khí.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 142: Đơn Thuốc Dân Gian

H

ôm nay lớp chúng ta có thêm một bạn mới, là sinh viên vừa từ Vân Bắc chuyển tới. Mọi người nhiệt liệt hoan nghênh. Lâm Vân, cậu giới thiệu bản thân cho mọi người đi.

Lưu Chính Văn và Lâm Vân đi vào phòng học, Lâm Viễn Chương liền đứng lên bục giảng nói.

Nghe Lưu Chính Văn nói xong, các bạn học phía dưới bắt đầu vỗ tay, Lâm Vân đi lên bục giảng, đơn giản giới thiệu:

- Mình là Lâm Vân, mới từ đại học y Vân Bắc chuyển tới đây, từ nay về sau còn mong mọi người chiếu cố nhiều hơn. Cảm ơn.

- Lâm Vân, cậu tìm chỗ ngồi ngồi đi. Lúc giáo viên tới mình sẽ giúp cậu nói. Môn giới thiệu về phương thuốc dân gian của giáo sư Cổ chỉ có lớp chúng ta học, là môn ngoài lề. Nhưng giáo sư Cổ làm người rất lạc hậu, mỗi lần lên lớp đều phải điểm danh. Cho nên môn này tuy không quan trọng, nhưng mỗi lần giáo sư Cổ lên lớp dạy, là mọi người đều phải tới đầy đủ.

Lâm Viễn Chương nói kỹ càng tính tình của giáo sư Cổ cho Lâm Vân.

- Ừ, mình biết rồi.

Lâm Vân thấy chỗ trống trong lớp rất nhiều, liền trực tiếp đi tới hàng cuối tìm vị trí ngồi xuống.

- Chào cậu, mình là Phương Tường, cậu là học sinh chuyển trường thật sao? Có thể chuyển tới đại học Yên Kinh, cậu thực sự là lợi hại. Tuy nhiên, phải nói cho cậu biết, giáo sư Cổ rất hay hỏi bài mọi người, cậu phải cẩn thận một chút. Cũng may thầy ấy hay gọi những người ở đầu danh sách. Nên cậu không cần lo lắng.

Lâm Vân vừa ngồi xuống, thì có một bạn học quay đầu giơ ngón tay cái tỏ vẻ khen ngợi Lâm Vân chuyển được tới nơi này.

- Phương Tường, giáo sư Cổ tới rồi, có gì thì tí nói.

Lưu Chính Văn thấy Phương Tường còn đang nói chuyện với Lâm Vân, liền nhắc nhở. Y không muốn ngay ngày đầu tiên Lâm Vân tới lớp, đã bị giáo sư Cổ chú ý.

- Biết rồi, lớp trưởng.

Phương Tường nói như vậy, Lâm Vân liền biết, nguyên lai Lưu Chính Văn là lớp trưởng của lớp này.

Phương Tường vừa dứt lời, cửa lớp đi vào một lão nhân tuổi chừng sáu mươi tới bảy mươi. Lão nhân đi lên bục giảng, theo thường lệ lấy ra sổ điểm danh để điểm danh. Lớp học rất là im lặng, thỉnh thoảng vang lên tiếng người nói có mặt.

Tuy Lâm Vân chưa từng học đại học ở thế giới này, nhưng cũng biết rất ít giáo viên điểm danh khi vào lớp. Thật không ngờ vị giáo sư này lại quan trọng vấn đề đó như vậy.

Điểm danh kết thúc, rõ ràng không có tên của Lâm Vân. Lâm Vân lập tức biết tên của mình còn chưa có điền thêm vào danh sách sinh viên. Sổ điểm danh này hẳn là chưa đổi.

Trong lòng nói, số điểm danh chưa có tên mình, vậy thì nếu vị giáo sư Cổ này muốn hỏi bài, cũng không hỏi tới mình. Lúc này, giáo sư Cổ đã bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng dạy cho các sinh viên ở dưới một phương thuốc dân gian chữa bệnh đau đầu do thiếu máu.

Lâm Vân đại khái nghe ra một chút. Phương thuốc này không thể nói không có đạo lý, nhưng đều là một ít dược liệu ăn không chết người như Xuyên Ngôn, Bạch Chỉ, Khương Hoạt, Đường Bình. Nhưng muốn nói nó có hiệu quả, thì Lâm Vân không cho là đúng. Phương thuốc này muốn chữa bệnh đau đầu, điều kiện trước tiên là bệnh đau đầu còn chưa nghiêm trọng thì có chút hiệu quả. Nhưng đối với bệnh nhân có bệnh đau đầu kinh niên, hầu như nó không có hiệu quả gì.

Vốn đã nhàm chán, lão nhân này lại nói toàn những thứ dần dần vô vị. Ngồi học ở chỗ này, thật đúng là dày vò. Nghĩ tới tối hôm qua còn chưa được ngủ ngon, Lâm Vân liền nằm xuống mặt bàn ngủ. Cũng may Phương Tường có vóc dáng tương đối cao, Lâm Vân nằm xuống bàn càng không có ai chú ý. Mà có chú ý cũng không chú ý đến.

Chương trình dạy học của giáo sư Cổ phải nói là ru ngủ mọi người. Nhưng cũng may giáo sư Cổ rốt cuộc đã nói xong tri thức lý luận của phương thuốc này, bắt đầu chuyển sang hỏi vấn đề.

- Viên Hà, chị nói cho tôi cái nhìn và quan điểm của chị về phương thuốc này.

Giáo sư Cổ gọi tên một nữ sinh.

Nữ sinh này chắc ở đầu danh sách, Lâm Vân giương mắt lên nhìn, lập tức nhận ra nữ sinh tên Viên Hà chính là cô gái tối hôm qua bị bạn trai vuốt ve còn kêu lạnh. Khéo miệng lộ ra vẻ mỉm cười, trong lòng tự nhủ, cô gái này đều dùng thời gian của mình vào chuyện yêu đương, đoán chừng việc học

hành cũng không khá khẩm gì lắm. Đương nhiên, hẳn sẽ không quan tâm loại chuyện này, lại tiếp tục nằm xuống bàn ngủ.

Viên Hà chính đang ấp a ấp úng không trả lời được, mắt thấy sắp bị trừ điểm, trong lòng sốt ruột. Đột nhiên trông thấy khóe miệng lộ vẻ cười cười của Lâm Vân. Vốn hôm nay, Lâm Vân mới tới, nàng đã nhận ra hẳn, chính là người mình thấy tối hôm qua. Trong nội tâm vừa xấu hổ vừa không có ý tứ. Dù sao tối hôm qua hẳn đã nhìn thấy việc mình và bạn trai làm.

Thật không ngờ người này rõ ràng học cùng một lớp với mình. Hiện tại nhìn hẳn lại cười nhạo mình như vậy, còn nằm xuống bàn ngủ. Trong lòng thẹn quá hóa giận, lập tức mách:

- Giáo sư Cổ, trong lúc thầy dạy, em thấy bạn kia đều đang ngủ.

Nói xong chỉ vào Lâm Vân.

Cả lớp đều nhìn chăm chăm vào Viên Hà. Bọn họ đều hơi tức giận, không chỉ nói Lâm Vân vừa mới tới, chính là có bạn học mâu thuẫn với người, người cũng không thể mách lẻo như vậy chứ. Cô bạn Viên Hà làm người tuy có chút cay nghiệt, nhưng không thấy hay hốt lẻo. Chẳng lẽ, cô ta có hận thù gì với Lâm Vân?

Thấy cả lớp đều nhìn mình, Viên Hà có chút chột dạ.

Quả nhiên giáo sư Cổ bị Viên Hà thành công dời đi sự chú ý. Đôi mắt đeo kính dày đặc nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, đã ngồi thẳng. Lại còn có học sinh dám ngủ trong lớp học. Loại học sinh như vậy không thể tha thứ.

- Cậu đứng lên, đi tới đây.

Giáo sư Cổ nghiêm khắc nói. Lâm Vân thì nghĩ, cái này cũng là đi học sao? Cứ tí lại trả lời vấn đề, lại còn muốn lên bục giảng đứng nữa. Thật là hết

chỗ nói. Tuy nhiên, Lâm Vân vẫn đi lên bục giảng, một lão ngoan đồng như vậy, chấp ông ta làm gì.

- Từ nay về sau nên mặc thêm nhiều quần áo, bằng không cậu sẽ bị lạnh đấy.

Lâm Vân đi qua Viên Hà, nói một câu mà không ai giải thích được. Lâm Vân không phải là người cay nghiệt gì, nhưng nữ nhân này rõ ràng dám trêu trọc mình, trong khi mình không làm gì cô ta. Nên không nhịn được nói câu đó.

- Cậu..

Viên Hà tức giận tới mặt đỏ bừng, nhưng không nói được ra lời.

Các bạn học nghe thấy vậy đều có chút kỳ quái. Cái gì là mặc thêm quần áo, chẳng lẽ anh chàng Lâm Vân mới tới này có quan gì đó với Viên Hà?

- Cậu tên là gì?

Lâm Vân đi lên bục giảng, tâm tình của giáo sư Cổ mới ổn định chút.

- Lâm Vân.

Giáo sư Cổ lật sổ điểm danh nhìn, lật nửa ngày mới nói:

- Vì sao trên danh sách không có tên của cậu?

- Hôm nay em mới đi học.

- Cái gì? Mới ngày đầu tiên mà cậu đã nằm ngủ như vậy? Cậu, cậu, đại học Yên Kinh có học sinh bại hoại như vậy, đúng là sự sỉ nhục của đại học Yên Kinh. Cậu không cần lấy điểm của môn này nữa, cũng đừng mong lấy được chứng chỉ. Tôi sẽ không để cho cậu tự tung tự tác đâu.

Giáo sư Cỗ càng nói càng tức giận.

- A, em biết rồi, còn có chuyện gì không, giáo sư Cỗ? Nếu không em trở về chỗ ngồi đây.

Lâm Vân âm thầm buồn cười, dùng điểm và chứng chỉ uy hiếp mình? Quả thực là cầm chai dầu uy hiếp ngọn lửa vậy.

- Đứng lại, chẳng lẽ cậu không lo lắng cậu không lấy được chứng chỉ sao?

Giáo sư Cỗ thấy chiêu bài uy hiếp thường dùng của mình, lại không có tác dụng gì với Lâm Vân, rất kỳ quái hỏi.

- Giáo sư Cỗ.

Lâm Vân cố ý gọi to.

- Ủ, có chuyện gì?

Giáo sư Cỗ nhất thời còn không kịp phản ứng, vô ý thức hỏi.

- Nếu em khẩn trương sốt ruột, giáo sư Cỗ có phải hay không sẽ tha cho em, còn trả lại em số điểm và cho em chứng chỉ?

Lâm Vân giống như cười mà không cười hỏi.

- Đương nhiên sẽ không. Tôi đã nói là làm. Cậu nghĩ chỉ cần câu sốt ruột là tôi trả lại cho cậu chắc. Như vậy kỷ luật của trường học còn để ở đâu?

Giáo sư Cỗ quả quyết chối bỏ.

- Nếu đã không trả, em sốt ruột cũng vô dụng, vậy thì em sốt ruột làm gì? Thầy cứ nói đi, giáo sư Cỗ?

Lâm Vân vừa cười, vừa hỏi Cỗ lão đầu.

- Ủ, nói cũng có đạo lý, ách, không đúng, cậu này, sao không có lòng cầu tiến gì vậy nhỉ? Cậu không thấy phụ lòng gia đình mình đã tạo điều kiện cho cậu học ở đây sao?

Giáo sư Cổ còn chưa dứt lời, đã bị Lâm Vân cắt đứt. Hắn thật sự không muốn cùng lão già bảo thù này nói về mấy chuyện nhàm chán.

- À, tiền đi học đều là do em kiếm được. Thôi em đi trước đây, chào giáo sư.

Lâm Vân nói xong, xoay người rời đi.

- ...

Cổ lão đầu rõ ràng không có lời nào để nói. Thật không ngờ còn có một học sinh cực phẩm như vậy.

- Cậu Lâm Vân kia, cậu trở về đây.

Giáo sư Cổ này bình thường ăn nói chua ngoa, lợi hại, nhưng ông ta thực sự không muốn làm những chuyện hại học sinh như việc cấm lấy chứng chỉ.

- Cậu nói cái nhìn của cậu về phương thuốc dân gian này.

Giáo sư Cổ này muốn Lâm Vân tùy tiện nói một chút, mặc kệ đúng hay sai, cũng có cơ để không trừ điểm của hắn.

- À, về phương thuốc này hả, em chỉ có bốn chữ để đánh giá nó mà thôi.

Lâm Vân thấy Cổ lão đầu gọi mình lại chỉ là hỏi về đơn thuốc. Hắn phải quay đầu trả lời.

- A, bốn chữ gì?

Giáo sư Cổ thấy có người có thể dùng bốn chữ để khái quát đơn thuốc này, lập tức có hứng thú, vội vàng hỏi.

- Ăn không chết người.

Lâm Vân vừa dứt lời, cả lớp đều đã cười vang. Nhưng vừa cười xong, bọn họ liền biết điểm số của Lâm Vân đã nguy hiểm.

Giáo sư Cổ nghe thấy Lâm Vân dám nói ra bốn chữ này, sắc mặt liền thay đổi. Trong lòng tự nhủ, quả nhiên là một tên học sinh không chữa trị nổi. Không khỏi vô cùng tức giận. Lần này là giận thật a. Bình thường giận là do muốn học sinh nghe bài của mình, hoặc học tập thêm kiến thức gì đó.

- Ý của cậu là, cậu đã từng gặp qua phương thuốc này rồi? Lại có thể biết ăn không chết người. Cậu là Lâm Vân phải không, tôi nhớ tên cậu rồi.

Giáo sư Cổ phụng phịu nói. Đối với Lâm Vân, ông ta đã triệt để thất vọng.

- Thầy còn đừng vội nóng giận, giáo sư Cổ. Thuốc này tuy ăn không chết người, nhưng khiến người té xỉu vẫn có khả năng.

Lâm Vân còn chưa dứt lời, cả lớp lại cười vang.

- Cậu..

Giáo sư Cổ tức giận đến nện lời.

- Trong phương thuốc này có Bạch Chỉ nuôi dưỡng phổi, Vị Kinh có công hiệu giảm đau. Cỏ Trà Tiết có tính nhẹ, có thể kết hợp với Bạch Chỉ. Nhưng sau khi uống xong lại có dấu hiệu choáng váng đầu, nên không có hiệu quả thực tế với việc chữa bệnh đau nửa đầu. Mà đây chỉ là thứ yếu, trong phương thuốc còn có Đỗ Trọng. Loại thuốc này nếu lại thêm liều lượng vào, phỏng chừng ăn xong, chẳng những càng thêm choáng váng đầu, mà còn có nguy cơ bị rối loạn đầu óc nửa ngày.

Lâm Vân thấy giáo sư Cổ tức giận không nhẹ, tranh thủ thời gian giải thích rõ ràng một chút.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thích Thiếu Phụ Hơn

G

iáo sư Cổ lộ về kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Nói thật, ông ta cũng biết người bệnh sau khi uống xong thang thuốc này, cũng có có dấu hiệu choáng váng đầu óc. Nhưng với kinh nghiệm vài chục năm của ông ta, còn không biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào? Nghe Lâm Vân vừa nói vậy, thì mới biết là do cỏ Trà Tiết. Đây là một loại cỏ của địa phương, ở nơi khác không thấy loại cỏ như vậy. Ông ta cũng một mực hoài nghi có phải là do loại cỏ này có vấn đề. Không nghĩ tới Lâm Vân có thể nói ra được.

- Cậu, cậu tên là Lâm Vân đúng không? Làm sao cậu biết?

Thần sắc của giáo sư Cổ có chút kích động, hồn nhiên không biết là đã tan học.

- Em chỉ là vô tình nghe một trung y già nói vậy. Có phải là thật hay không thì em không biết.

Lâm Vân thấy thế tranh thủ nói dối.

- Ra là như vậy, cậu có biết vị trung y già kia ở chỗ nào không?

Giáo sư Cổ còn chưa từ bỏ ý đồ.

- À, ông ấy đã qua đời rất nhiều năm trước. Bất quá, hiện tại đã tan học rồi giáo sư Cổ.

Lâm Vân âm thầm buồn cười, đồng thời cũng rất bội phục sự cả tin của ông ta, nghe vậy mà cũng tưởng thật.

- A, đúng, đúng, tan học rồi, tan học rồi.

Giáo sư Cổ vội vàng nói tan học.

- Lâm Vân, chuyện vừa này tôi bỏ qua cho cậu. Nhưng không có lần sau đâu.

Giáo sư Cổ nói xong, nhìn nhìn Lâm Vân, mới xoay người rời khỏi phòng học.

Lâm Vân cười cười, liếc cô nàng Viên Hà đã mách lẻo mình kia. Trong lòng tự nhủ, lại có một nữ sinh mặt dày như vậy. Viên Hà thấy Lâm Vân liếc mình, tranh thủ nhìn sang nơi khác. Nàng rất là hận, suy nghĩ tìm một cơ hội giáo huấn cái tên đến từ nông thôn này một trận.

Lâm Vân không muốn tiếp tục đi học. Mới học một môn đã khiến hắn không chịu được. Dứt khoát nghỉ nốt mấy môn còn lại. Nhưng Lâm Vân còn chưa có đi ra ngoài, Lưu Chính Văn liền đi tới, giới thiệu một bạn học.

- Là anh.

Lâm Vân đang nói chuyện với người bạn mới, thì có một thanh âm từ cửa truyền tới. Nghe thanh âm, Lâm Vân liền biết là cô gái tên Nhân Nhân kia.

Lâm Vân không trả lời, cô gái kia liền vội tới nói:

- Nguyên lai anh ở lớp này, để xem anh có chạy thoát được nữa không?

Nghe cô gái này nói vậy, các bạn học bên cạnh Lâm Vân đều nhìn chăm chăm vào Lâm Vân và cô ta. Ai mà chả biết cô gái này là ai. Là Từ Nhân, một trong ba hoa hậu của đại học Yên Kinh a. Vì sao cô ta lại quen biết với Lâm Vân?

- Thật là kỳ quái, vì cái gì mà tôi muốn chạy trốn? Tôi nợ tiền của cô chưa trả, hay là tôi lừa tình cô? Bạn học này, cô nói chuyện nên có căn cứ chứ?

Lâm Vân nhìn Từ Nhân, không khách khí nói.

- Ách.

Mặt Từ Nhân đỏ lên. Lúc này nàng mới nhớ tới, đúng là hẳn không nợ mình cái gì ? Hơn nữa, mình chỉ là thấy hẳn có điểm giống người Dĩ Nhân kia mà thôi. Nàng thấy tất cả mọi người nhìn mình chăm chăm, không khỏi xấu hổ.

- A, không có gì, chỉ cần tôi biết anh ở lớp này là được rồi. Tôi đi đây, chào anh.

Nói xong, Từ Nhân vội vàng rời đi. Âm thầm trách mình không biết cách nói chuyện.

- Lâm Vân, không nghĩ tới nhìn bề ngoài cậu thành thật như vậy, ngay ngày đầu tiên đã quen biết Từ Nhân, hoa hậu của trường rồi. Bình thường, chúng mình muốn gặp cô ấy cũng rất khó khăn.

Phương Trường ngược lại ra bộ rất quen thuộc, trêu ghẹo Lâm Vân.

- Ha ha, Lâm Vân đợi lát nữa mình giúp cậu lấy giáo án. Môn sau là môn tiếng anh.

Lâm Viễn Chương nói.

- Ủ, cảm ơn cậu, tuy nhiên mình muốn đi ra ngoài giải quyết một vài việc. Buổi tối cậu ở cổng trường đợi mình là được. Tạm biệt.

Lâm Vân nói xong liền đi, còn mấy người trong lớp thì hai mặt nhìn nhau.

Những người này nhìn Lâm Vân rời đi, trong lòng tự nhủ, anh chàng mới tới này thật là cường hãn a. Ngay ngày đầu tiên đã trốn học rồi. Mới có học một môn mà đã....

Lâm Vân rời khỏi phòng học, lập tức đi khắp nơi của đại học Yên Kinh tìm kiếm. Hắn tìm tòi vô cùng cẩn thận. Nhưng tìm cả ngày cũng không phát hiện ra nơi có dấu hiệu của linh thạch. Nếu không phải trong tay hắn còn có một viên linh thạch của Tần Vô Sơn cho hắn, thì hắn đã nghĩ Tần Vô Sơn lừa hắn rồi.

Cơm trưa đều không ăn, mắt thấy sắp tới năm sáu giờ chiều, trong sân trường dần dần nhiều người. Lại nghĩ một lúc cũng không thể tìm ra được, Lâm Vân quyết định buổi tối thì tiếp tục. Vườn trường này tuy lớn, nhưng hắn tin tưởng chỉ cần mười ngày, là hắn có thể lục soát cả trường này một lần.

Trong lòng Từ Nhân rất hoài nghi. Mặc dù biết khả năng này không lớn, nhưng nàng vẫn cố ý muốn hỏi thăm lại lịch của Lâm Vân một chút. Biết hắn là người của tỉnh Vân Bắc, vừa mới chuyển trường tới. Như vậy, sự hoài nghi của Từ Nhân càng lớn. Một là, dãy núi Vân Quý rất gần tỉnh Vân Bắc. Hai là Lâm Vân là sinh viên mới tới. Cho nên, buổi chiều vừa tan học, nàng lập tức đi tới lớp của Lâm Vân. Thi mới biết cả buổi sáng Lâm Vân chỉ học một môn rồi nghỉ. Không khỏi buồn bực.

Từ Nhân kẹp lấy hai cuốn sách, đi tới cổng trường học. Bởi vì không tìm được Lâm Vân, không thể hỏi hắn vấn đề này, nên tâm tình không được tốt. Khi nàng vừa đi tới cổng trường học thì nhìn thấy Lâm Vân, liền vội vàng chạy tới, vỗ vào vai của Lâm Vân.

Nhưng tay của nàng còn chưa chạm tới bả vai của Lâm Vân, Lâm Vân giống như có mắt đằng sau vậy, vung tay bắt lấy cổ tay của Từ Nhân.

- A.

Cổ tay của Từ Nhân bị Lâm Vân bắt lấy, vì bị đau nên liền rơi nước mắt.

Lâm Vân thấy là cô gái tìm mình vào buổi sáng kia, mặc dù mình không có dùng nhiều lực. Nhưng một trảo này vẫn là không nhẹ.

- Vì sao lại là cô?

Nghe Lâm Vân nói vậy, Từ Nhân không chịu được ủy khuất. Mà trên cổ tay vẫn còn dấu tay của hắn, còn ần ần đau. Không khỏi ủy khuất nói:

- Anh có bị làm sao không vậy, động một tí lại làm đau người khác. Anh còn có lương tâm hay không?

Lâm Vân đầu đầy sương mù. Trong lòng tự nhủ, ta chỉ làm đau tay của cô, có liên quan gì tới lương tâm của ta? Liền đơn giản nói:

- Cô ba phen mấy bận tìm tôi làm gì? Buổi sáng còn nói tôi đừng chạy trốn, hiện tại còn nói tôi không có lương tâm. Rốt cuộc cô muốn thế nào?

- Ách, tôi chỉ là muốn mời anh một bữa cơm mà thôi.

Từ Nhân càng ngày càng ủy khuất. Tốt xấu mình cũng là hoa hậu của trường học. Bình thường người theo đuổi mình không biết bao nhiêu. Hiện tại mời một người con trai ăn cơm, còn phải hỏi tới hỏi lui.

- A, tôi không có vinh hạnh này. Tìm anh bạn Thịnh Phi của cô mà ăn cơm. Bạn của tôi đến rồi, tôi đi ăn cơm đây.

Lâm Vân cười mỉm, nhìn Từ Nhân nói.

Từ Nhân đỏ bừng khuôn mặt nói:

- Anh nói linh tinh gì thế. Tôi và Thịnh Phi chỉ là bạn học bình thường mà thôi. Tôi mời anh ăn cơm là có việc khác, anh đừng suy nghĩ nhiều.

- Cô tưởng tôi nghĩ cái gì? Tôi đương nhiên chỉ là nghĩ, một cô gái vô duyên vô cớ muốn mời một người con trai đi ăn cơm. Mà người con trai

này có chút đẹp trai, ăn cơm tối xong, sau đó, a...Tôi nghĩ như vậy đấy, là do cô nghĩ nhiều hơn mà thôi.

Lâm Vân vui vẻ nói.

- Lâm Vân, anh, anh thật là vô sỉ. Tôi có nói cái kia sao? Tôi chỉ nói là có việc muốn mời anh ăn một bữa cơm mà thôi. Vì sao anh lại nghĩ tới cái xấu xa như vậy. Anh có đẹp trai như vậy chắc? Thật sự là mặt dày. Rốt cuộc anh có đi hay không?

Tâm tình buồn bực của Từ Nhân còn chưa mất, lại bị câu này của Lâm Vân làm cho tức giận.

- Không có hứng. Nếu như cô là một thiếu phụ xinh đẹp, thì tôi còn có hứng chút. Cô nên biết, tôi là người không thích táo xanh. Thiếu phụ, ách, đúng.

Lâm Vân càng cười càng xấu xa. Một tay đặt ở cằm, con mắt thì nhìn chăm chăm vào Từ Nhân, giống như đang thưởng thức một tác phẩm hội họa nào đó.

- Anh, không nghĩ tới anh lại là vô sỉ như vậy. Coi như là tôi bị mù mới nghĩ anh là người đó.

Từ Nhân tức giận nói. Người này khẳng định không phải là Dĩ Nhân trong dãy núi Vân Quý kia. Không thì làm sao hắn có thể vô sỉ như vậy.

Nhìn Từ Nhân chửi xong rồi rời đi, Lâm Vân âm thầm thở phào một cái. Năng lực quan sát của cô bé này thật mạnh. Chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt ở mấy tháng trước, cô bé này đã có thể mơ hồ đoán ra được là mình. Mà lúc đó khuôn mặt mình bị râu ria che kín, tóc tai bù xù, người quen cũng chưa chắc nhận ra, nói gì cô ta mới gặp lần đầu.

Nếu bị cô gái này nhận ra, thì đúng là một phiền toái. Mình còn chưa đạt được mục đích, thực sự không muốn lôi kéo thêm phiền phức.

- Lâm Vân, cậu vẫn còn đợi à?

Lúc này, Lưu Chính Văn và Phương Tường cùng với một người bạn học không biết đi ra.

- Chào mọi người, mình cũng vừa mới tới thôi.

Lâm Vân thấy vậy liền chào một tiếng.

- Đây là Thạch Lập, cũng học cùng lớp với chúng ta. Thạch Lập, đây là Lâm Vân, hôm nay chắc cậu đã thấy.

Lâm Viễn Chương giới thiệu bạn học mới cho Lâm Vân.

- Lâm Vân, vì sao vừa rồi Từ Nhân ở cùng một chỗ với cậu. Mà nàng ta có vẻ rất quen thuộc với cậu thì phải? Chẳng lẽ hai người...

Phương Tường nhìn Lâm Vân, có điểm gian tà nói.

- Đúng vậy, cậu xem, xung quanh cũng có nhiều người nhìn thấy. Lâm Vân, vận khí của cậu thật là lớn a.

Thạch Lập phụ họa Phương Tường.

- Đừng suy nghĩ linh tinh. Dân chúng bình thường chúng ta làm sao dám trèo cao tới nàng ấy. Lớp trưởng, cậu tìm một quán ăn, chúng ta đi tới đó ăn một bữa. Mà không cần lo lắng chuyện tiền nong đâu. Mình có rất nhiều tiền, ha ha.

Lâm Vân ra về nhà giàu mới nổi nói.

- Tốt, đã ông chủ Lâm mời khách, chúng ta lên đường thôi. Đến Lai Vị Lâu.

Phương Tường lập tức hưng phấn.

- Phương Tường, đến Lai Vị Lâu quá đắt. Chúng ta tới một quán bình thường thôi.

Lâm Viễn Chương biết Lâm Vân lúc tới nơi này mang mỗi cái túi nhỏ, phỏng chừng gia cảnh không giàu có gì.

- Tốt, chúng ta liền đi Lai Vị Lâu. Phương Tường, cậu dẫn đầu đi. Mình đã nói là mình có tiền mà, lão Lưu không cần phải lo lắng tốn kém.

Lâm Vân lập tức vỗ vai của Lưu Chính Văn nói.

- Nhưng mà, Lâm Vân, thức ăn ở đó quá đắt. Mình nghĩ lúc này Phương Tường chỉ nói đùa thôi.

Thạch Lập thấy Lâm Vân thật sự muốn tới Lai Vị Lâu, lập tức đề nghị.

- Đúng vậy, vừa này mình chỉ giỡn chơi ấy mà. Sinh viên nghèo như chúng ta làm sao có thể tới nơi đó ăn cơm được.

Phương Tường vội vàng cười nói, xem ra đúng là y nói giỡn.

- Không sao, đến Lai Vị Lâu đi. Mình cũng nghĩ muốn ăn cái gì tốt tốt chút. Mọi người đừng khách khí với mình.

Lâm Vân đương nhiên sẽ quan tâm một bữa cơm. Hiện tại trong thẻ ngân hàng của hắn vẫn còn một triệu rưỡi nguyên, ăn thả cửa cũng không hết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 144: Thức Ăn Thật Đắt

T

uy ba người ở đây đều không muốn tới Lai Vị Lâu ăn cơm bởi vì giá cả ở đó quá cao, nhưng nếu Lâm Vân đã nói vậy, lại từ chối thì thành coi thường hẳn.

Lai Vị Lâu là một quán ăn khá lớn và sang trọng. Lâm Vân đi vào đó rất thản nhiên, nhưng ba người khi đi vào đều lộ vẻ co quắp.

Mấy người vừa đi tới, đã có nhân viên đi lên chào đón. Lâm Vân liền nói:

- Cho chúng tôi một phòng ăn.
- Xin lỗi quý khách, hiện tại không còn phòng.

Cô gái phục vụ nhẹ nhàng trả lời.

- Vậy chúng ta ăn ở đại sảnh cũng được, chỉ là một bữa cơm thôi mà.

Phương Tường lập tức nói.

Lâm Vân cũng không sao cả, ăn ở đâu mà chả đồng dạng.

- Cũng tốt, chúng tôi ăn ở bên ngoài.

Cô gái phục vụ rất chu đáo dẫn mọi người tới bàn số chín, vừa ngồi xuống nước trà đã được bưng lên. Người phục vụ đưa thực đơn, Lâm Vân nhân lấy thực đơn nhìn qua, rồi đưa thực đơn cho Thạch Lập ngồi bên cạnh:

- Các cậu cứ thoải mái gọi món đi, mình mời khách.

Thạch Lập nhận lấy thực đơn, cũng đơn giản nhìn thoáng qua một chút, rồi nói nhỏ với Lưu Chính Văn:

- Mấy món trên thực đơn đắt thật. Mình thấy món rẻ nhất cũng phải 200 nguyên. Đắt như vậy nên gọi món nào bây giờ.

Lâm Viễn Chương và Phương Tường cũng bu lại nhìn, quả nhiên toàn là món đắt tiền.

- Sao mà đắt thế, Lâm Vân, nếu không chúng ta đổi chỗ ăn cơm đi.

Lâm Viễn Chương nhìn thực đơn cũng chấn động. Ăn xong một bữa này chắc cũng phải một hai nghìn nguyên a. Đây chỉ là những món rẻ nhất, muốn ăn tốt hơn chắc phải lên tới mười nghìn nguyên quá.

Lời của Lưu Chính Văn bị mấy thực khách ngồi bên cạnh nghe thấy. Trong đó có một nữ nhân tuổi chừng hơn ba mươi, càng là mang theo vẻ khinh thường nhìn sang bên này.

Lâm Vân nhìn ba người chen chúc xem thực đơn, liền biết họ suy nghĩ gì. Tuy nhiên, nghĩ lại cũng bình thường, đều là sinh viên, lấy đâu nhiều tiền ăn cơm như vậy. Quả thực thức ăn ở nơi này quá xa xỉ. Ở căn tin trường, ăn no căng bụng cũng chỉ có vài chục nguyên mà thôi.

Thái độ của nhân viên phục vụ vẫn bình thường. Đoán chừng là được huấn luyện cẩn thận. Cô ta vẫn kiên nhẫn cầm thực đơn trong tay, không nóng không vội chờ đợi. Nhìn cách ăn mặc của mấy vị khách này liền biết là không có tiền. Tới nơi này chắc là đi nhầm. Kiểu gì cuối cùng cũng rời đi mà thôi. Chuyện này cô ta đã gặp rất nhiều lần. Nhưng để giữ gìn danh tiếng cho nhà hàng, nhân viên ở đây đều phải học được tính kiên nhẫn.

- Di, mình phát hiện có món rất rẻ nè, chỉ có 130 nguyên, còn là món cá gì đó?

Phương Tường giống như phát hiện ra một đại lục mới., lớn tiếng kêu lên.

- Đúng vậy, món cá này không tồi, lại rẻ nữa, chọn món này đi.

Lưu Chính Văn và Phụng Tân cũng đã nhìn thấy. Lâm Vân cười cười không nói gì. Làm gì có món cá nào chỉ hơn 100 nguyên, nhất định là Phương Tường nhìn lầm rồi. Đang muốn lấy thực đơn, gọi vài món rồi đưa cho nhân viên phục vụ. Hắn muốn ăn xong nhanh rồi về sớm, tối nay còn phải tiếp tục tìm kiếm. Nhưng người phục vụ lại nói:

- Tiên sinh, đây là món cá thu Anh, giá 130 bảng.

Nhân viên phục vụ vẫn không nhanh không chậm nói.

Lúc này ba người Lưu Chính Văn mới phát hiện là mình nhìn nhầm, liền xấu hổ.

- Nếu không, để mình gọi món ăn.

Lâm Vân nhận lấy thực đơn.

- Nghèo kiệt xác mà cũng tới nơi này ăn cơm.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lâm Vân nghe rất rõ. Là từ một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, cô ta đang ăn cơm với một cô gái trẻ tuổi. Cô gái kia tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Lâm Vân nhướn mày trong lòng tự nhủ, mục này thật rồi việc. Có tiền ăn cơm hay không không phải là chuyện của mục, cần gì phải nói khó nghe như vậy. Tuy nhiên, thanh âm nói chuyện này rất nhỏ, phỏng chừng ngoài Lâm Vân ra, người khác không nghe thấy. Lâm Vân chẳng muốn suy nghĩ nhiều, liền nói:

- Cua nước Thanh Hà, bốn đĩa cá thu Anh , Sâm núi hầm gà rừng...

Lâm Vân một hơi nói ra mười mấy món thức ăn, rồi mới đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ nói:

- Nhanh mang thức ăn lên nhé. Tôi còn có chút việc tí phải đi.

-Tiên sinh...Những món ngài gọi đã hơn mười nghìn nguyên rồi.

Nhân viên phục vụ có chút lo lắng nhìn Lâm Vân nói. Quần áo trên bốn người này cộng lại cũng không quá một nghìn nguyên, nhưng gọi món ăn lại hơn mười nghìn nguyên. Việc này đã vượt quá suy nghĩ nghĩ thông thường của cô ta. Cô ta vẫn tưởng rằng bọn họ chỉ ngồi đây làm ra vẻ, chứ thực sự lấy tiền đâu ra mà gọi món ăn.

Nhưng thật không ngờ người kia lại gọi món, mà là toàn món đắt tiền. Nên cô ta liền hảo tâm nhắc nhở vài anh chàng thích làm ra vẻ này.

Lưu Chính Văn và hai người mới kịp phản ứng, Lâm Vân là thực sự muốn mời bọn họ ăn ở đây. Cái này, nếu ăn xong không trả đủ tiền, chẳng phải là mắc cỡ muốn chết. Tốt xấu bọn họ đều là sinh viên tài cao a.

- Tôi biết rồi, cô cứ bảo đầu bếp làm đi.

Lâm Vân cũng biết nhân viên bán hàng này là có ý tốt, nên không trách cứ gì.

- Chính là...

Nhân viên bán hàng có chút lo lắng cho bốn vị này, nên vẫn do dự.

Lâm Vân nhú mày lại nói:

- Chẳng lẽ ăn ở chỗ này phải cần trả tiền trước sao?

- A, vậy thì không cần. Thực xin lỗi, tôi đi chuẩn bị đây, các vị xin chờ một lát.

Nhân viên bán hàng liền nhìn ra vẻ bất mãn của Lâm Vân, vội vàng cầm lấy thực đơn rời đi.

- Chị Phương, chị xem, vài cái tên ngốc này rõ ràng lại gọi những món đắt tiền như vậy. Đợi lát nữa có trò hay để nhìn.

Cô gái trẻ tuổi thấy Lâm Vân rõ ràng gọi nhiều món như vậy, không khỏi có chút hả hê nói. Tuy thanh âm rất thấp nhưng Lâm Vân vẫn nghe rõ ràng.

- Bồi Ni, nếu không đợi lát nữa chúng ta hãy đi, nhìn xem bọn họ xấu mặt thế nào?

Phụ nữ trung niên gọi là chị Phương kia cười âm hiểm nói.

- Nhưng chị Phương, chúng ta ăn xong rồi mà.

Cô gái tên Bồi Ni nói.

- Ăn xong đâu nhất định là phải đi. Chúng ta không thể ở chỗ này chờ sao. Em thiệt là, có phải người kia chờ em, em muốn tới đó phải không?

Phụ nữ trung niên ngả ngớn nói.

- Chị Phương, chị chỉ biết giễu cợt em. Chị cũng khác gì em đâu. Nếu không chúng ta gọi thêm chút đồ uống, vừa uống vừa xem. Em cũng muốn nhìn xem mấy tay nhà quê kia trả tiền kiểu gì?

Bồi Ni nói xong, có chút tò mò.

Lâm Vân nghe hai người nói chuyện, âm thầm buồn cười. Hai cô đã muốn nhìn, vậy thì tôi càng không cho hai cô xem. Lập tức gọi nhân viên phục vụ, mang bốn chai rượu Mao Đài lên. Rượu cộng với thức ăn đã lên tới hai mươi ngàn nguyên rồi.

Lưu Chính Văn và hai người mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Vân. Sau nửa ngày, Phương Tường mới lên tiếng:

- Lâm Vân, hôm nay mình thực sự là nói đùa, không ngờ cậu lại tưởng thật. Một bữa này chính là hai mươi nghìn a. Lấy tiền đâu mà trả bây giờ?

Đang khi nói chuyện, rượu và thức ăn đã lục tục mang lên. Còn khuyến mại thêm vài đĩa rau trộn.

- Đừng lo lắng gì cả, cứ ăn thoải mái đi.

Lâm Vân mở một chai rượu Mao Đài, tiếp tục nói:

- Mọi người uống rượu không?

- Mình uống kém lắm, chỉ được một hai chén thôi.

Lưu Chính Văn vội vàng nói.

- Mình cũng vậy.

Thạch Lập cũng tỏ vẻ mình không thể uống rượu. Ý nghĩ Lâm Vân gọi tới bốn chai rượu Mai Đài, chẳng lẽ hẳn muốn mỗi người một chai chắc?

- Mình có thể uống được nửa chai.

Xem ra, tửu lượng của Phương Tường là tốt nhất.

- Tốt, vậy thì ba người các cậu một chai, còn lại thì mình uống.

Lâm Vân nói xong, đưa ba người một chai, mở chai khác ra, tự mình giót một chén.

Tuy thắc mắc, một mình Lâm Vân có thể uống được ba chai hay không, nhưng do bọn họ chưa quen thuộc với Lâm Vân lắm, nên không có nói ra.

Món ăn chậm rãi đưa lên, mấy người càng ăn càng cao hứng. Dần dần là thoải mái gấp ăn, quên luôn chuyện thanh toán tiền ăn. Vài bàn bên cạnh thấy đám thanh niên này ăn uống ồn ào như vậy, đều có chút cau mày.

Thấy mọi người ăn cao hứng, Lâm Vân cũng vui vẻ. Rất nhanh, Lâm Vân đã uống gần hết ba chai. Lưu Chính Văn và hai người cũng uống được một nửa. Lâm Vân sợ bọn họ uống say, mình phải chiếu cố bọn họ, nên dứt khoát uống thay bọn họ nửa chai còn lại.

Một bữa cơm ăn gần hai tiếng, Lâm Vân thấy hai nữ nhân kia nhàm chán nhìn bọn họ ăn, trong lòng ám sượng.

Ăn uống no đủ, Lâm Vân cũng không muốn ở lại đây lâu. Đang định gọi người tới tính tiền, thì đột nhiên hắc cảm giác bị nhìn lén. Tâm thần vừa động, liền đoán ra có ai đó đang theo dõi mình.

Không biết là ai lại theo dõi mình. Theo lý thuyết, Lý gia không có khả năng biết mình tới Yên Kinh. Mà cho dù Lý gia tìm tới hắc, hắc cũng không sợ. Nhưng mình mới tới đây có hai ngày, rốt cuộc là ai? Lâm Vân không quay đầu lại, nhưng kẻ đang theo dõi mình tuyệt đối không phải là người thân quen gì.

- Tính tiền.

Lâm Vân nghĩ thầm, đã có người theo dõi mình, thì nên tranh thủ thời gian tính tiền, rồi đưa tiền ba người Lưu Chính Văn, đỡ phải liên lụy tới bọn họ.

Hai nữ nhân ngồi bên cạnh đang đợi xem nhóm người Lâm Vân làm thế nào để trả tiền, thấy Lâm Vân nói tính tiền, đều rất hưng phấn, chuẩn bị xem hắc bị xấu mặt. Lâm Vân thật không biết nói gì với cái tính bát quái của hai cô nàng này. Nếu không phải vì bị người khác theo dõi, hắc đã chủ động tới quầy tính tiền trả tiền rồi.

- Tiên sinh muốn trả bằng thẻ hay là tiền mặt?

Nhân viên tính tiền vẫn là cô gái nhắc nhở Lâm Vân kia. Lâm Vân có ấn tượng khá tốt với nàng vì nàng có lòng tốt nhắc nhở hần hai lần.

Lâm Vân đưa thẻ ngân hàng cho cô gái phục vụ rồi nói:

- Trả bằng thẻ.

Sau khi quét thẻ trên máy quét, cô gái phục vụ trả lại thẻ cho Lâm Vân rồi nói:

- Cảm ơn quý khách đã tới nhà hàng chúng tôi.

Trong nội tâm nàng còn đang suy nghĩ, thật không ngờ một người trẻ tuổi ăn mặc bình thường như vậy, có thể không nháy mắt trả hơn hai mươi nghìn nguyên.

Càng làm cho nàng ta bất ngờ chính là Lâm Vân lại móc ra tám tờ một trăm nguyên, đưa cho nàng nói:

- Đây là tiền boa cho cô.

Lại còn có tiền boa? Cô gái hơi sửng sốt. Không phải là nàng ta chưa từng nhận được tiền boa từ khách hàng. Mà tiền boa bình thường chỉ có một trăm hoặc hai trăm nguyên, nhiều nhất là năm trăm nguyên. Nhưng người này rõ ràng lại boa cho mình một lúc tám trăm nguyên.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân nhìn ba người Lưu Chính Văn đang sửng sốt, nhưng tâm thần vẫn chú ý cái kẻ theo dõi mình kia. Hần cảm giác được ánh mắt nhìn mình của người này có chút quen quen. Ít nhất là đã gặp qua một lần. Vậy mà ánh mắt của y lại mang theo cừ hận nhìn mình.

Bồi Ni và chị Phương ngồi bên cạnh thấy Lâm Vân xài tiền hào phóng như vậy, hai mặt nhìn nhau. Đều âm thầm suy nghĩ, anh chàng kia là một kẻ có tiền, không thể bỏ qua được.

Thấy mấy người Lâm Vân muốn rời đi nhà hàng, cô gái phục vụ mới kịp phản ứng, liền tranh thủ cất tiền bo đi, đi tới trước mặt Lâm Vân nói lời cảm ơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 145: Sờ Ngực Của Cô Trước

C

ác cậu đi trước đi, mình còn có chút việc.

Ra quán ăn, Lâm Vân nói với ba người Lưu Chính Văn.

- Vậy cậu nên về trường học sớm nhé. Chúng mình đi trước đây.

Lưu Chính Văn, Phương Trường, Thạch Lập cáo từ Lâm Vân rồi trực tiếp về trường học.

Lâm Vân vừa định tìm hiểu xem kẻ theo dõi mình kia là ai, mà phải dùng ánh mắt cừu hận như thể nhìn mình. Thì có một mùi thơm theo làn gió bay tới.

- Chào anh, sao anh không cùng bạn về trường học mà một mình ở chỗ này.

Lâm Vân quay đầu lại thì trông thấy hai cô gái ngồi ở cái bàn kia. Cô gái hỏi mình hình như tên là Bồi Ni. Lâm Vân âm thầm cười lạnh, hẳn đã biết mục đích của cô gái này.

- Buổi tối không có việc gì, tôi muốn đi ra ngoài tìm chút kích thích.

Lâm Vân lập tức trả lời, bởi vì mùi thơm của cô gái này làm hồng hết cảm giác của hắn. Trong lòng căm tức, giờ thì không cảm nhận được dấu vết của người kia rồi.

- Vậy thì quá tốt, nếu không chúng ta đi đâu uống giải sầu. Bọn em cũng cảm thấy rất nhàm chán.

Cô gái tên Bồi Ni kia nói.

Lâm Vân lại càng căm tức. Có lẽ người theo dõi mình kia đã rời đi rồi. Bị người khác nhìn chằm chằm, lại không biết là ai, khiến Lâm Vân rất không thoải mái. Quay đầu nhìn hai nữ nhân này nói:

- Bao nhiêu tiền một đêm?

Hai nữ nhân sững sờ, người này thật là trực tiếp, nào có người nào lại nói như vậy? Rõ ràng coi hai người là gái làng chơi. Khuôn mặt hai người lúc trắng lúc hồng. Mà cô gái phục vụ cảm ơn Lâm Vân kia, bởi vì Lâm Vân vẫn chưa đi, nên vẫn đứng ở đó. Nàng ta nghe Lâm Vân nói như vậy, cũng không biết nên nói với anh chàng này như thế nào.

Người này ra tay hào phóng như vậy, không ngờ lại là một khách làng chơi.

- Em là Tiểu Phương, đây là bạn em Bồi Ni. Anh có lẽ đã hiểu lầm ý của bọn em. Nếu mọi người đều cảm thấy nhàm chán, sao không tới một chỗ tâm sự.

Nữ nhân lớn tuổi hơn lập tức chuyển chủ đề để đôi bên đỡ xấu hổ. Nếu không phải vì cô ta cho rằng Lâm Vân là kẻ có tiền, thì cần gì phải tốn miệng lưỡi với hắn.

Người ra tay hào phóng như vậy quả thật ít thấy. Ăn một bữa cơm tốn hơn hai mươi nghìn nguyên, mà lông mày không nhăn lại chút nào. Tiền boia cũng không cần đếm, có bao nhiêu tiền mặt thì cho hết cô nhân viên. Người này ăn mặc đơn giản như vậy có lẽ có sở thích giả heo ăn thịt hổ. Loại người này nếu không nịnh bợ, chị Phương ta coi như sống uổng. Ngấm lại, mình với Bồi Ni tới nơi này ăn cơm mất mấy ngàn, mà số tiền này là do hai người có thể ưu đãi của chủ nhà hàng cho.

Lâm Vân nhìn chằm chằm vào nữ nhân họ Phương, nhưng tâm thần vẫn một mực chú ý tới xung quanh. Kỳ quái chính là, không còn phát hiện cảm

giác bị theo dõi. Chẳng lẽ mình cảm giác sai lầm? Lâm Vân quay đầu nói với nữ nhân họ Phương kia:

- Tốt, vậy còn do dự gì nữa, đến chỗ nào thì dẫn đường đi.

Hai nữ nhân nghe Lâm Vân nói vậy đều âm thầm vui mừng, kích động đi tới hai bên ôm cánh tay Lâm Vân rồi rời đi. Nhân viên phục vụ trông thấy một màn như vậy, không khỏi lắc đầu. Tự nhủ, những người có tiền đều là như vậy.

Lâm Vân vừa đi vừa câu có câu không nói chuyện với hai người, nhưng tâm thần vẫn phóng ở phía sau. Hắn muốn nhìn người kia có đuổi theo mình hay không. Quen thuộc dần với mùi của hai cô nàng này, Lâm Vân rất nhanh cảm nhận được kẻ theo dõi mình kia. Rõ ràng không phải là một người, mà là ba người.

Mà trong đó hình như là một nữ nhân. Lâm Vân âm thầm buồn bực, không biết mình đã từng đắc tội với một nữ nhân nào nhỉ?

- Anh tên là gì? Chúng em còn không biết tên anh?

Bồi Ni giòn thanh hỏi Lâm Vân.

- Hỏi tên làm gì, mọi người chỉ là chơi đùa một đêm rồi chia tay mà thôi. Vui vẻ là được.

Lâm Vân vẻ ngoài thì cười mà trong lòng không cười nói.

- Đúng vậy, xem ra là chúng em lạc hậu. Mà tuổi của anh không lớn thì phải?

Tuy Lâm Vân ít nói, nhưng cô nàng Bồi Ni này vẫn rất nhiệt tình hỏi han, thanh âm càng ngày càng giòn. Lâm Vân nghe vậy mà toàn thân nổi da gà.

- Kỳ thực, anh thích mấy chuyện cường bạo, tự nguyện cũng không sao cả, nhưng anh làm chuyện đó thô lỗ lắm. Mà anh thích nhất là mấy cô em đi đêm một mình, hắc hắc..

Lâm Vân nói xong liền cười lạnh.

Hai nàng nghe Lâm Vân nói vậy, rung mình một cái, đột nhiên có chút sợ hãi. Loại chuyện này xem trên thời sự đã thấy nhiều. Vạn nhất người này chính là kẻ biến thái thì phải làm sao bây giờ?

- Hắc hắc, có một cô gái nhỏ tới đây. Để anh tới bắt cô ta trước, các em chờ ở đây nhé. Đợi anh bắt về, rồi mấy người chúng ta ở trên giường lớn chơi đùa.

Lâm Vân cười, nói xong, lập tức lui về sau vài chục bước, động tác nhanh như điện. Trong chớp mắt đã đi tới trước mặt cô gái theo dõi mình kia. Đưa tay bắt lấy cổ tay của cô gái, thậm chí cô gái còn chưa kịp phản ứng.

- Anh muốn làm gì?

Cô gái này bất ngờ bị chộp, vội vàng kêu lên.

- Tôi muốn làm gì? Cô nói xem, trời tối như vậy, tôi là một nam nhân, bắt lấy một nữ nhân, có thể làm gì? Cô không nghĩ ra sao? Dù sao chuyện này chắc cô cũng hiểu. Nói không chừng kinh nghiệm của cô còn phong phú hơn tôi nhiều. Trước sờ sờ ngực của cô xem, có phải là hàng thật không.

Thanh âm của Lâm Vân vẫn lạnh buốt như trong hầm băng truyền tới, bàn tay thì trực tiếp chạm vào bộ ngực vô cùng đầy đặn của cô gái.

Hai nữ nhân kia thấy Lâm Vân đúng thật là một sắc ma, sợ tới mức không dám nhìn nữa, vội vàng bỏ chạy. Lâm Vân thấy hai bà tám kia chạy đi, trong lòng vui vẻ vì vứt đi một phiền toái.

- Lưu manh, bỏ tay của anh ra.

Cô gái này thấy Lâm Vân lại dám sờ vào ngực của mình, liền thét lên một tiếng. Nước mắt đã đảo quanh.

- Lưu manh thì sao? Tuy nhiên cô cũng đừng quá đề cao mình, loại nữ nhân như cô còn không đủ để tôi đùa giỡn lưu manh.

Lời này của Lâm Vân khiến nước mắt của cô gái không kìm được nữa, lăn chã ròi xuống. Tuy mình chưa không tính là mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng tốt xấu cũng coi như là xinh đẹp. Thậm chí có thể nói là mỹ nữ. Nhưng người này rõ ràng chiếm tiện nghi của mình lại còn khoe mẽ.

Lâm Vân bỏ tay ra, nhưng trong tay đã có thêm một khẩu súng ngắn.

- Không sai a, khẩu súng ngắn này thật có diễm phúc. Có thể ở trong ngực của cô một lúc lâu, hắc hắc...

Lâm Vân đánh giá khẩu súng trong tay. Đây là một khẩu súng ngắn màu nâu, chế tạo rất tinh tế, vừa nhìn là biết nó có giá trị xa xỉ.

Lâm Vân đã nhận ra cô gái này chính là nữ tặc ăn trộm Ngũ Thái Phi trên xe lửa lần trước. Khó trách cô ta lại dùng ánh mắt cừu hận như vậy nhìn mình. Nguyên lai là cô ta đã nhận ra mình.

- Súng ngắn không kém, nhưng tôi là người không thích bị người khác dùng súng chỉ vào người.

- Tuy nhiên cây súng ngắn này không có chút uy hiếp nào với tôi đâu. Nên tôi sẽ giúp cô bảo quản khẩu súng này. Nếu tiếp tục để trong ngực của cô, chỉ sợ ngực của cô sẽ biến dạng. Lúc đó không ai lấy thì khổ.

Lâm Vân nói xong, nhìn chăm chăm vào bộ ngực của cô gái kia. Cẩn thận nhìn tới nhìn lui, vừa rồi sờ vào cảm giác thật không sai.

Cô gái này mặc 'Vân Tầm Miên' trong người, nói rõ là có tiền. Vì sao phải làm nghề trộm cướp? Không biết là của tổ chức nào? Mà bọn họ muốn Ngũ Thái Phi làm gì? Tuy Lâm Vân không có hứng thú gì với đám người này, nhưng đám người nếu cứ theo dõi hăn như vậy, hăn tuyệt đối sẽ không khách khí.

Cô gái kia thấy Lâm Vân vẫn nhìn chăm chăm vào ngực của nàng, trong lòng tự nhủ, súng người đều cầm đi rồi, còn nhìn chăm chăm vào ta làm gì? Đột nhiên nàng có chút sợ hãi:

- Anh, anh định làm gì?

- Cô cứ nói đi. Tuy tướng mạo của cô bình thường, nhưng miễn cưỡng có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của tôi. Đi thôi, còn sững sờ ở đây làm gì? Tìm nơi nào thoáng mát rồi nói sau. Đúng rồi, trên người của cô có tiền không? Trên người của tôi không còn nhiều tiền mặt lắm, nói không chừng cần phải tốn tiền thuê phòng nghỉ.

Lâm Vân nhìn cô gái, cười đầy gian tà.

Cô gái này nghe Lâm Vân nói vậy, rung mình một cái. Ánh mắt của hăn giống như sắc lang vậy, quả thực như muốn nhìn thấu thân hình của mình. Hồn胆 này còn nói tướng mạo của mình bình thường, chỉ miễn cưỡng thỏa mãn hăn? Còn nói hăn không còn nhiều tiền lắm, thuê phòng nghỉ còn bắt mình xuất tiền. Người này có phải hay không là một ác ma? Cô gái càng nghĩ càng sợ.

Lâm Vân nói đến đây, đột nhiên gõ ngất xỉu cô gái rồi dùng tay đỡ. Thân hình đột nhiên nhảy lên cao ba mét, rồi bay ra đằng sau vài mét. Một tên nam tử cầm súng ngắn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lâm Vân đánh một chưởng vào ngực. Nhất thời còn không té xỉu, mà lão đảo lùi về sau mấy bước, chạm vào bức tường, ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Lâm Vân. Biểu hiện của Lâm Vân vượt qua sự tưởng tượng của y. Một người có thể thoáng chốc

nhảy lên cao như vậy, lại bay vài mét đánh trúng vào người mình, đây là người sao?

Lâm Vân tiến lên, lại một cước đá ngất tên nam tử này. Rút thắt lưng của y ra, trói y với cô gái kia lại, rồi kéo tới một góc hẻo lánh. Lâm Vân đá tỉnh cô gái, sau đó cẩn thận dùng tinh thần dò xét bốn phía tìm tên nam tử còn lại. Đến hiện giờ vẫn chưa phát hiện tung tích của y.

Cô gái bị Lâm Vân đá tỉnh, hoảng sợ nhìn Lâm Vân. Sự lợi hại của Lâm Vân vượt quá dự liệu của nàng. Ba người tới, từ lúc vô tình phát hiện Lâm Vân, đến hiện tại theo dõi, vậy mà hắn đã bắt được hai người mình. Mà đồng bọn của mình thì đang hôn mê bất tỉnh ở bên cạnh. Đây là công phu gì vậy?

- Anh là ai? Vì sao muốn bắt tôi? Tôi....

Cô gái kia kêu lên hỏi, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị Lâm Vân chặn lại.

- Vì sao tôi muốn bắt cô, cô là người rõ hơn ai hết. Tôi thật vất vả mới tìm được hai mỹ nữ để giải khuây, chỉ vì bị các người theo dõi, mà làm hỏng chuyện tốt của tôi. Cô nói xem tôi có nên tức giận hay không?

Lâm Vân tiểu lý tàng đao (nụ cười mang theo ác ý) nói. Nghe Lâm Vân nói vậy, trong nội tâm của cô gái có chút buông lỏng. Âm thầm tự nhủ, quả nhiên tên này chưa nhận ra mình. Mà thân thủ của hắn thật không bình thường. Mình theo dõi xa như vậy cũng bị phát hiện. Dạ Hổ ở xa hơn cũng bị hắn bắt. Cũng may là Vương Chu đã chạy thoát. Chắc người này còn chưa phát hiện ra mục đích theo dõi của mình.

- Tôi nhìn nhầm anh thành một người khác mới theo dõi. Về sau thì mới biết là mình lầm. Thực là xin lỗi.

Cô gái giả vờ bất an và ra vẻ hối lỗi nói.

- A, kỳ thực thả cô cũng không sao. Chỉ là hai nữ nhân mà ta muốn qua đêm kia vì cô mà bọn họ bỏ chạy. Cô xem, đêm dài như thế, thật khó vượt qua một mình a.

Lâm Vân nói xong, hai con mắt không ngừng chuyển chuyển trên bộ ngực của cô gái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 146: Cần Thứ Gì Đó

A

nh đừng hòng...

Nghe thấy Lâm Vân nói vậy, lại còn thấy ánh mắt hèn hạ bỉ ổi của Lâm Vân đang nhìn mình, cô gái này rung mình một cái. Tự nhủ người này thực không biết xấu hổ.

- Tôi đừng hòng làm gì? Xem ra tôi đành phải cởi sạch y phục của cô, sau đó ném tới đường lớn thôi. Chỉ là thời tiết lạnh như vậy, nên tôi sẽ ném cả người này cùng cô ra đường, hai người có thể giúp nhau sưởi ấm. Ủ, cứ làm như vậy đi.

Lâm Vân nói xong, muốn cởi quần áo của cô gái.

- Đừng làm vậy....

Cô gái ngọ nguậy để Lâm Vân không cởi được áo. Nhìn người này không chút nào do dự muốn cởi áo mình, có thể thấy người này đúng là một đồ vô sỉ. Hắn đã nói là có khả năng là làm được.

Dù mình làm việc lại cẩn thận, hắn không nhận ra, nhưng vạn nhất hắn thực sự làm như vậy, mình quả thực là sống không bằng chết. Nếu như nói lúc đầu rơi lệ là vì ủy khuất hơn sợ hãi. Hiện tại nước mắt rơi là do thực sự sợ hãi. Những điều mà Lâm Vân dọa chính là những điều mà con gái sợ nhất. Thà mình đáp ứng yêu cầu của tên ác ma này, còn hơn bị hắn cởi quần áo ném trên đường cái.

“Không ngờ lần đầu tiên của mình lại bị tên ác ma này dùng cách như vậy cướp đi.”

- Tôi đáp ứng yêu cầu của anh...

Lúc tay của Lâm Vân gần chạm vào áo của cô gái, cô gái vội vàng vừa nói vừa rơi nước mắt.

- Nói sớm có phải không có việc gì không. Thiệt là, tôi ghét nhất là thói ỡm ờ. Rõ ràng thích lại hết lần này tới lần khác làm bộ rụt rè. Làm người dứt khoát vẫn tốt hơn.

Lâm Vân nói xong, giơ tay về phía cô gái.

- Anh... Đồ vô sỉ, anh trực tiếp ném tôi tới đường lớn đi, dù có chết tôi cũng không để cho anh được toại nguyện...

Nghe Lâm Vân nói vậy, cô gái liền bạo tẩu.

- Cô thực sự muốn vậy sao? Vậy thì tôi không khách khí nữa.

Lâm Vân lại muốn cởi áo.

- Từ từ, tôi, tôi...

Cô gái liền khóc lớn. Nàng có bao giờ bị khi dễ như vậy đâu. Mà hiện tại nàng rõ ràng phải cúi đầu dưới dâm uy của cái tên mà nàng rất hận này.

- Nếu cô đã đồng ý thì chúng ta nhanh nhanh kiếm chỗ giải quyết thôi. Một điểm ngọc như vậy tôi cũng không có gặp nhiều.

Lâm Vân vừa nói vừa quan sát cô gái.

Trong ánh mắt của cô gái hiện lên vẻ khinh bỉ. Người còn không gặp nhiều chuyện như vậy. Nhìn người là biết là một tay khách làng chơi sành sỏi

không biết xấu hổ rồi. Nghĩ tới đây, đột nhiên lại nghĩ, nếu hẳn là khách làng chơi, thì mình là cái gì? Trong lòng càng thêm ủy khuất.

- Còn y?

Cô gái thấy Lâm Vân rõ ràng xoay người rời đi nhưng không quan tâm tới đồng bọn của nàng nằm ở dưới đất, liền hỏi.

- À, ý của cô là trước ném y lên đường cái rồi chúng ta mới làm việc phải không? Như vậy có phải hay không sẽ tốn thời gian của đôi ta?

Lâm Vân có chút nghi hoặc nhìn cô gái này.

- A, không phải...

Cô gái vội nói.

- Vậy thì nắm chặt thời gian, dài dòng làm gì? Còn không mau đi.

Lâm Vân nói.

Nói xong trực tiếp xoay người rời đi, cô gái đành phải đi theo sau Lâm Vân, nước mắt còn đang đảo quanh.

- Cô bao tuổi rồi? Tên là gì? Làm ở đâu?

Lâm Vân vừa đi vừa hỏi.

- Có quan hệ gì với anh? Anh làm xong thì thả tôi ra là được. Cần gì phải hỏi những cái khác.

Cô gái ương bướng nói, dù sao đã đáp ứng hẳn rồi, hẳn chắc sẽ không làm gì mình nữa. Cứ coi như là bị cưỡng gian đi. Nghĩ tới đây nàng vừa lạnh vừa khổ sở.

- Ủ, không sai, quả nhiên là lão luyện.

Lâm Vân một bên khen một bên cảm thán. Nhưng tiếng nói lại chuyển:

- Không muốn nói ra thì dẫn đường đi.

Nghe thấy thanh âm của Lâm Vân trở nên lạnh lùng, cô gái còn không kịp phản ứng, trong lòng thầm nói, người này điên khùng gì vậy?

- Tôi làm sao biết anh muốn tới nhà nghỉ nào?

- Đi nhà nghỉ làm gì?

Lâm Vân quay đầu, kỳ quái nhìn cô gái hỏi.

- Anh không muốn đi nhà nghỉ, chẳng lẽ là tới nhà anh?

Miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, đến nhà anh cũng tốt. Hôm nay anh chiếm tiện nghi của tôi, lúc về đã biết địa chỉ nhà của anh rồi, tôi sẽ không bỏ qua cho anh. Nhưng người này thật ngu như vậy? Thật muốn mang mình về tới nhà hẳn?

- Tôi dẫn cô tới nhà tôi làm gì? Tôi cũng không bảo là đưa cô tới nhà nghỉ.

Lâm Vân đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm vào cô gái nói.

- Chẳng lẽ anh muốn làm chuyện đó ở đây? Cho dù tôi chết cũng không để cho anh làm vậy.

Cô gái thấy Lâm Vân đứng lại nhìn chăm chăm mình, vội vàng kéo quần áo lại.

- Cô nghĩ cái gì vậy? Cho dù cô muốn làm chuyện đó cũng phải đợi tôi giải quyết xong một việc. Sau đó dù cô có van cầu tôi, cũng phải xem tôi có hứng hay không, mới có thể lo lắng đưa cô tới nhà nghỉ.

- Tuy nhiên, hiện tại lập tức đưa tôi tới chỗ ở của cô. Đừng để tôi phải tức giận. Tôi mà đã tức giận, thì chắc cô cũng biết hậu quả là bị ném ở trên đường chứ? Hắc hắc.

Thanh âm của Lâm Vân lại trở nên tà ác.

- Anh, anh không phải muốn tôi đi tới nhà nghỉ sao?

Hiện tại cô gái mới rõ, hóa ra mình bị tên này đùa bỡn.

- Anh lại dám vũ nhục tôi như vậy, anh, tên hỗn đản này...

Biểu hiện của cô gái hiện tại còn giận dữ hơn lúc cô ta tưởng Lâm Vân muốn cưỡng bức mình.

- Ách, nếu không đi nhà nghỉ là vũ nhục cô, vậy thì tôi sẽ không vũ nhục cô nữa. Chúng ta trước đi thuê phòng nghỉ vậy.

Lâm Vân giống như lúc này mới kịp phản ứng.

Cô gái này liền ngậy ngấn cả người. “Đúng vậy, nếu hắn không đưa mình đi thuê phòng nghỉ, chẳng phải mình tránh được một kiếp sao. Vậy mà mình lại nói như vậy. Nhưng người này thật đáng giận, hắn cố tình nói dối để mình suy nghĩ tới việc đấy. Mục đích của hắn là khiến mình sợ bóng sợ gió mà thôi. Dù sao mất mặt một lúc còn nhẹ hơn việc mình mất đi cái kia rất là nhiều”

- Anh muốn tôi mang anh đi tới nơi nào?

Cô gái bỗng phản ứng, vội vàng hỏi.

- Cô tên là gì, hiện tại đang ở đâu?

Lâm Vân đột nhiên hỏi lại.

- Tên Diệp Diễm, ở...Anh muốn hỏi tôi những cái này làm gì?

Cô gái tên Diệp Diễm vừa nói tên, vội vàng dừng lại.

- Đừng nói nhảm nhiều, mau đưa tôi tới chỗ ở của cô. Không cần cô thuộc tổ chức hoặc bang hội nào. Nhưng muốn chộc tới tôi thì phải chịu hậu quả. Còn có, cô và đồng bọn của cô cần Ngũ Thái Phỉ làm cái gì? Mà thôi, đợi lát nữa tôi sẽ hỏi lão đại của cô.

Lâm Vân lạnh lùng khẽ hừ một tiếng. Chẳng muốn dài dòng với cô nàng này.

Lúc này Diệp Diễm mới hiểu hẳn đã sớm nhìn ra mình là người lấy trộm Ngũ Thái Phỉ trên xe lửa kia. Hóa ra, từ này giờ là hẳn đùa cợt mình.

Khuôn mặt của nàng lúc trắng lúc đỏ. Trong đầu đang đấu tranh không biết có nên dẫn hắn đi không. Lâm Vân lạnh lùng nhìn cô nàng Diệp Diễm này, cũng không thúc giục cô ta, mà chờ cô ta đưa ra kết quả. Nếu cô ta không muốn chủ động dẫn mình tới đó, mình vẫn có nhiều cách để tìm ra tổ chức phía sau cô ta. Hẳn tuyệt đối không thể để cho một tai họa ngầm tiếp tục tồn tại.

Hắn tin tưởng dùng thực lực hiện tại của mình, đánh bại một tổ chức là không có vấn đề gì. Mặc kệ cô gái này có lai lịch thế nào, Lâm Vân sẽ không để ý. Hắn không thích lưu lại tai họa đằng sau. Một khi mình có đủ thực lực, mình sẽ xóa bỏ toàn bộ tai họa ngầm đi. Kể cả Lý gia cũng ở trong đó. Lâm Vân biết hiện tại chưa thể động vào Lý gia. Tuy có thể ra mặt đánh bại vài người của Lý gia, nhưng Lý gia là một gia tộc khổng lồ, họ sẽ không thiếu người để phái đi báo thù mình. Lúc đó chỉ có thể đi ngoại quốc. Nhưng ngoại quốc chắc gì đã an toàn hơn ở trong nước. Bởi hắn còn chưa biết ở ngoài Hoa quốc có thể tồn tại những thế lực mà hắn không ngờ tới không.

Diệp Điềm chính đang dẫn đo, thì có tiếng điện thoại vang lên. Nàng thấy Lâm Vân chỉ thờ ơ nhìn mình, vội lấy điện thoại di động ra nghe:

- Ủ đúng vậy...Muốn em mang hân tới? Ủ...Em lập tức tới.

- Anh không phải muốn tôi mang anh tới chỗ của chúng tôi sao? Đi thôi.

Diệp Điềm tắt điện thoại nói với Lâm Vân.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Còn do dự gì nữa, dẫn đường.

Diệp Điềm trở lại nhà hàng ban nãy để lấy xe. Hai người lên xe, Diệp Điềm lúc ngoặt đông lúc ngoặt tây. Không biết đi bao lâu, cô ta vừa lái vừa chú ý biểu lộ của Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, người này khẳng định đang nhớ đường. Lúc rẽ ngoặt, lại liếc Lâm Vân thì thấy hân rõ ràng đang ngủ. Diệp Điềm liền buồn bực. “Không biết người này là lợi hại hay ngu ngốc? Rõ ràng sắp đến nơi nguy hiểm còn có thể ngủ được. Chẳng lẽ hân không biết hậu quả sẽ nhận được sao?”

Lâm Vân đương nhiên sẽ không quan tâm. Qua thân thủ của người bị mình đánh ngất xỉu kia, là biết tổ chức này chắc toàn người bình thường, không có cao thủ gì cả.

Xe không biết đi được bao lâu thì dừng ở bên ngoài một biệt thự. Ở bên ngoài biệt thự chỉ có một cái đèn đường chiếu sáng, nên khá tối, nhìn không rõ ở bên trong.

Diệp Điềm bước xuống xe, đi vào, Lâm Vân cũng đi theo. Diệp Điềm thấy khóe miệng của Lâm Vân còn mang theo vẻ cười, âm thầm tự nhủ người này thật lớn mật, dám theo mình vào mà không sợ gì cả.

Lâm Vân im lặng đi đằng sau Diệp Diễm tới cửa chính của biệt thự thì cánh cửa được tự động mở ra.

Tuy có chút tối, nhưng vẫn lơ mờ trông thấy một cái bàn và TV trong phòng khách biệt thự. Thậm chí còn có một người nam tử đang ngồi trên ghế sofa xem TV, giống như đang ngủ gật. Lâm Vân biết tay kia không có ngủ mà đang theo dõi hắn. Cửa sau lưng lại tự động đóng lại. Lâm Vân cười lạnh, nghĩ muốn đóng cửa thả chó?

- Mời theo tôi.

Diệp Diễm về tới đây, thanh âm trở nên bình tĩnh. Dưới ánh đèn hôn ám của phòng khách, bóng lưng thon thả của nàng có vẻ quý dị.

Lâm Vân đi theo sau Diệp Diễm, chú ý bốn phía xung quanh. Ngoại trừ nam tử nằm trên ghế salon đang ngủ ra, rõ ràng không thấy một ai mai phục. Hắn âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ lần này là chỉ muốn gặp hắn mà không có mai phục gì?

Diệp Diễm đẩy ra một cánh cửa ở góc phòng, rõ ràng có một cầu thang đi xuống.

Lâm Vân giờ mới biết trong này còn có mật thất. Xem ra không phải mai phục ở trên mà là mai phục ở dưới lòng đất. Rõ ràng xây một căn phòng dưới mặt đất, những người này làm việc có chút bí ẩn. Mà đã cho phép mình xuống đây, chắc không có ý cho mình rời đi.

Lúc này, Diệp Diễm quay đầu nhìn nhìn Lâm Vân, khóe mắt lộ ra vẻ kỳ quái, nhưng trong chớp mắt lúc rẽ ngoắt thì cô nàng biến mất ở tầm mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 147: Tôi Là Người Chính Trực

B

iết Diệp Diễm nhất định là vào gian phòng nào đó. Lâm Vân đi xuống cầu thang rồi quẹo trái mấy lần.

Quả nhiên có một cánh cửa màu bạc đang mở ở trong sáng trưng.

Không chút do dự đi vào, giống như một chút ý thức cảnh giác cũng không có.

Phòng không lớn, ở trong chỉ ngồi có hai người, một nữ nhân tuổi chừng hơn hai mươi, mặc quần áo thiếu phụ, che mặt lại và Diệp Diễm thì ngồi ở bên cạnh nữ nhân kia.

Nhưng Lâm Vân phát hiện bên trong phòng này có bảy tám người giấu kín khắp nơi. Hô hấp không đồng đều. Ngoại trừ một cao thủ ra, những người khác đều có võ công bình thường.

- Anh tên là gì?

Thanh âm của thiếu phụ nghe có vẻ khô cứng.

- Lâm Vân.

Lâm Vân trả lời vô cùng đơn giản.

- Lá gan không nhỏ, điểm ấy tôi bội phục. Nhưng anh lại dám gây khó dễ cho Diệp Diễm, anh không nghĩ qua, tới đây sẽ không dễ quay về sao?

Thanh âm của thiếu phụ có chút khàn khàn nhưng cũng không khó nghe.

- Lá gan của các cô cũng khá lớn. Tôi cũng bội phục các cô ở điểm đó. Lại dám dẫn tôi tới đây, cô có nghĩ tới, tôi đến nơi này là không muốn đi không?

Lâm Vân cười nói nhại lại. Rồi tìm một chỗ, trực tiếp ngồi xuống.

Thiếu phụ cũng là nhàn nhạt cười, qua cái khăn che mặt mơ hồ có thể thấy là sự vui vẻ do khinh thường.

Lâm Vân cũng không thèm để ý chỉ là ngồi im lặng. Hẳn biết những người này đưa mình tới đây, nhất định sẽ chủ động nói ra mục đích.

Thiếu phụ thấy Lâm Vân rõ ràng trực tiếp ngồi đó không nói câu nào. Âm thầm suy nghĩ, người này từ khi vào đây tới giờ, không thấy hẳn có vẻ khẩn trương gì. Chẳng lẽ hẳn không có chút sợ hãi nào? Hay là hẳn chỉ ra vẻ trấn tĩnh. Nếu như là ra vẻ trấn tĩnh, thì hẳn đâu cần mạo hiểm tới nơi này.

- Rất cảm ơn anh không có ra tay độc ác với người của tôi. Nhưng giang hồ có quy củ của giang hồ. Anh chính là người phá hỏng một khâu quan trọng nhất trong kế hoạch của chúng tôi. Cho nên khoản nợ này anh phải trả lại.

Cô gái che mặt tiếp tục nói.

- A, còn không biết đại danh của bà chị.

Lâm Vân thấy thiếu phụ này lại cùng mình giảng quy củ giang hồ, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

- Cái này rất quan trọng sao? Tôi nghĩ tên của tôi, anh cũng không cần biết. Dù sao có biết hay không cũng giống nhau mà thôi. Có lẽ anh còn chưa biết tình cảnh của mình bây giờ. Nhưng tôi tin tưởng anh rất nhanh sẽ biết.

- Anh nói xem, vì sao anh lại muốn phá hỏng chuyện của Tiểu Diễm? Chẳng lẽ người đó cho anh chỗ tốt gì?

Cô gái che mặt vừa nói tới đây thì kích động đứng lên.

- Chị, không nên gấp gáp. Người này cũng không thoát khỏi nơi này được.

Diệp Điềm vội vàng an ủi cô gái che mặt.

Cô gái che mặt hít dài một hơi, đột nhiên nói:

- Anh biết rõ, tôi đã mời anh tới đây, không có lệnh của tôi thì anh đừng có hòng rời khỏi. Tôi biết hiện tại anh đã giao Ngũ Thái Phỉ cho Tống gia. Nhưng tôi vẫn muốn biết vì sao anh lại làm như vậy?

- Đừng nói là việc này do anh vô tình. Bởi vì nếu như anh vô tình lấy được Ngũ Thái Phỉ, anh cũng không có khả năng đưa cho Tống gia. Vì sao anh biết là Tống gia mất đồ? Họ đã cho anh chỗ tốt gì? Tôi là người yêu mến dứt khoát, đừng nên bịa chuyện đùa giỡn tôi.

Cô gái che mặt nói xong, vỗ tay một tiếng, sau lưng Lâm Vân liền xuất hiện bốn tên nam tử to con, bao vây Lâm Vân lại.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Bốn người trốn ở phía sau này, hẳn đã sớm biết rõ. Hẳn thậm chí còn biết ở đằng sau cô gái che mặt kia có hai người lợi hại nhất.

- Đây là thái độ đón khách của các cô sao? Tôi ngồi đây đã nửa ngày mà ngay cả một cốc nước cũng không có. Như thế có phải quá không phóng khoáng. Vừa rồi còn đang chuẩn bị với hai mỹ nữ chơi xếp hình, lại bị các người phá, rồi mời tôi tới nơi này. Mời tới cũng không sao, trong lúc này cũng có một đôi mỹ nữ chị em. May mà tôi đã hết hứng, nhưng vẫn cần có một cốc nước uống thì mới có tâm tư để nói chuyện chứ.

Lâm Vân chậm rì rì nói.

Cô gái che mặt nghe xong lời Lâm Vân nói, tức giận cơ hồ phát run. Nguyên lai người này gọi mình là bà chị là có ý này. Cô ta cơ hồ muốn phát tác, nhưng vẫn nhịn xuống. Nếu tên họ Lâm này không nói thật ra mọi chuyện, mình sẽ cho hắn biết thế nào là sống không bằng chết.

- Diệp Điềm, em đi rót một chén nước trà cho Lâm tiên sinh.

Cô gái che mặt không chế tâm tình, phân phó cho Diệp Điềm.

Trong lòng thì nghĩ, bình thường mình không dễ xúc động như vậy, nhưng không biết vì sao hôm nay lại khác thường như thế.

Có lẽ nguyên nhân là do Ngũ Thái Phỉ bị mất đi. Mà Ngũ Thái Phỉ mất đi chẳng khác nào mất đi hy vọng.

Lâm Vân uống ngụm trà do Diệp Điềm bưng tới, rồi mới nói:

- Hương vị bình thường. Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi. Hiện tại tâm tình của tôi rất tốt.

Lâm Vân nói xong để chén trà xuống mặt bàn, rồi nhìn chăm chăm vào cô gái che mặt.

Cô gái che mặt thấy Lâm Vân từ khi tiến vào còn chưa từng thấy hắn sợ hãi. Còn dám nhìn mình chăm chăm như vậy. Trong đầu thực muốn sai người trói hắn lại rồi nghiêm hình khảo vấn. Nhưng lần nữa cố nhịn.

- Chính là những câu hỏi vừa lúc này, anh phải trả lời từng chi tiết một.

- À, việc này thực sự là tôi vô tình thôi. Tôi là người chính trực, nhìn thấy trộm cắp đương nhiên là muốn ngăn cản những tên bại hoại của xã hội này. Nếu ai cũng không dám ngăn cản bọn chúng, tôi không thể tưởng tượng được xã hội này sẽ đi về đâu. Cho nên tôi chỉ vì xã hội, vì quốc gia, vì nhân dân cống hiến một chút khí lực mà thôi.

Lâm Vân hiên ngang lăm liệt nói xong, lại cầm chén trà lên uống một ngụm. Diệp Diễm cắn chặt môi, hận không thể xông lên giáo huấn hăn một trận. Người này vừa rồi rõ ràng còn thông đồng với hai nữ nhân không đứng đắn muốn làm chuyện kia. Hiện tại thì lại nói đầy lời chính nghĩa như vậy. Thật là một tên không biết xấu hổ.

- Tốt, coi như là anh cống hiến sức lực cho quốc gia. Nhưng vì sao anh biết Tống gia? Tống gia đã cho anh chỗ tốt gì?

Cô gái che mặt ngược lại rất bình tĩnh, ít nhất từ biểu lộ không nhìn ra cái gì.

Có vẻ khác thường. Lâm Vân âm thầm tự nhủ, cô gái che mặt này không đơn giản. Có thể khẳng định, khi mình trả lời xong những vấn đề này, mình sẽ gặp phải kết cục vô cùng thâm hiểm. Hăn lạnh lùng cười nói:

- Vì sao tôi biết Tống gia là chuyện riêng của tôi, tôi không muốn trả lời, về phần Tống gia cho tôi chỗ tốt gì, tôi càng không muốn trả lời. Chẳng lẽ cô còn chưa nghe câu “Tài sản không để lộ ra ngoài” sao?

Lâm Vân nói xong, vẻ mặt khờ khờ nhìn cô gái che mặt.

Cô gái che mặt cực kỳ giận dữ, đang muốn sai người trói tay này lại. Thì điện thoại trên bàn vang lên, cô ta đành nhấc điện thoại nghe:

- Tốt, trước mang vào đi.

Không mất nhiều thời gian, một người toàn thân là máu đi từ bên ngoài đi vào. Nhìn bộ dáng có vẻ bị thương không nhẹ. Có hai người dẫn theo y tới, sau khi đưa người bị thương vào, liền đóng cửa rời đi.

Cô gái che mặt giống như quên chuyện của Lâm Vân, mà nhìn chăm chăm vào nam tử dính đầy máu trên người này một phút đồng hồ, mới lên tiếng:

- Cậu chính là lão đại của Thanh Bang mới quật khởi ở Yên Kinh, Lý Thanh sao?

- Không sai, tôi và các cô không oán không cừu, vì sao các cô muốn xung đột với người của tôi?

Lý Thanh không hề sợ hãi, nhìn chăm chăm vào cô gái che mặt.

- Không oán không cừu? Hừ, tiểu Yến không phải là do mấy tên súc sinh của Thanh Bang các cậu thay phiên nhau cưỡng bức sao? về sau lại còn hủy khuôn mặt của nàng ấy. Các ngươi là người hay súc sinh...

Cô gái che mặt giọng đầy căm hận mắng.

- Cái gì? Có chuyện như vậy? Hừ, Lý Thanh tôi đã phát ra lời thề, cả đời sẽ không làm chuyện ảnh hưởng tới người dân vô tội. Đây là lời hứa hẹn với ân nhân của tôi. Vô luận cô có tin hay không, nhưng việc này chắc chắn không liên quan gì tới tôi và Thanh Bang của tôi. Nếu Thanh Bang của tôi có những tên súc sinh như vậy, không cần cô động thủ, tôi đã tự mình kết thúc bọn chúng rồi. Lý Thanh tôi đã nói là làm được.

Lý Thanh nói ra như chém đinh chặt sắt.

Lý Thanh vừa xuất hiện. Lâm Vân đã nhận ra y chính là Lý Thanh mà mình gặp ở Phần Giang lần trước. Không biết vì sao hiện tại y lại ở đây.

Cô gái che mặt nghe Lý Thanh nói vậy liền ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ không phải là Lý Thanh làm? Vậy là ai muốn hại Lý Thanh? Đang lúc cô ta không nghĩ ra, thì cửa lại mở. Cô gái che mặt nhướng mày, không biết là kẻ nào vô lễ như vậy, còn chưa có sự cho phép của mình đã đi vào.

Nhưng khi cô gái ngẩng đầu nhìn lên, thì sắc mặt đại biến, thậm chí còn trở nên trắng bệch. Cửa mở, một đám người đi vào. Đám người này có hơn

mười người, bảo vệ một người to béo đứng ở giữa. Thậm chí bọn họ còn mang theo cả súng.

- Ưông mập, anh tới nơi này làm gì? Anh muốn gì ở đây?

Thanh âm của cô gái che mặt có chút run rẩy.

- Ôi! Mông muội đang có khách à? Anh tới đây không phải vì nhớ em sao? Đã lâu còn chưa gặp em, mà tìm tới chỗ này cũng không dễ dàng a. Em xem, vì tìm em mà anh gầy đi một vòng nè. Ha ha ha...

Nói xong liền cười to, một chút cũng không để cô gái che mặt này vào trong mắt. Vài tay áo đen ở đằng sau y cũng phát ra tiếng cười hèn mọn bỉ ổi.

- Anh mập, buổi tối anh có thể...Đỡ mất công anh tới nơi này một chuyến.

Đứng đằng sau nam tử mập mạp là một tên nhỏ gầy, có khuôn mặt hèn mọt bỉ ổi không kém.

- Anh mày có thể làm gì? Ha ha, đợi lát nữa thì cậu biết.

Ưông mập nói xong rất kiêu ngạo nhìn thoáng qua những người xung quanh. Đến chỗ Lâm Vân thì lướt qua thôi, nhưng khi ánh mắt nhìn tới Lý Thanh thì dừng một chút.

Hai người trốn sau lưng cô gái che mặt đều đi ra, nhìn chăm chú vào đám áo đen này.

- Chú Chân, chú lấy thứ đó ra đi.

Cô gái che mặt nhìn thoáng qua tên béo ú kia, khóe mắt hiện lên vẻ chán ghét và căm hận, rồi nói với một người nam tử trung niên đứng ở phía sau.

Lâm Vân nhìn thoáng qua nam tử được gọi là chú Chân này. Y chính là người mà hắn phát hiện là người lừa hại nhất. Nhưng thân thủ của trung niên này nhiều nhất chỉ đứng thứ tư so với đám mặc áo đen của tên béo kia. Khó trách cô gái che mặt lại khẩn trương khi thấy mặt tên béo như vậy.

Lâm Vân lần nữa uống một ngụm trà, bất động thanh sắc nhìn một màn này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 148: Lang Bang

N

am tử trung niên tên Mông Chân rất nhanh lấy ra một cái hộp ngọc nhỏ. Cô gái che mặt nhận lấy cái hộp, mở ra nhìn một chút, rồi để ở trên mặt bàn nói:

- Đồ vật mà anh muốn tôi cho anh, anh mang nó rồi đi đi.

Tên mập ra dấu cho tên gầy gò đằng sau, tên gầy gò lập tức đi tới cầm chiếc hộp ngọc trên mặt bàn, xoay người trở lại trước mặt tên béo rồi giao cho y.

Tên béo mở chiếc hộp ngọc ra nhìn, sau đó thu hộp ngọc vào túi, gật đầu nói:

- Đã Mông muội khách khí như vậy, muốn giao nó cho anh bảo quản, vậy thì anh không khách khí. Tốt lắm, chuyện ở nơi này đã xong. Mông muội, anh với em đi thôi, thời gian buổi tối rất là quý báu.

Nói xong cười hắc hắc, lộ ra hàm răng trắng bạc.

- Ưông mập, anh còn muốn thế nào nữa? Đồ vật tôi đã giao cho anh, anh còn không giữ lời hứa?

Cô gái che mặt cũng nhin không được nữa, lớn tiếng quát.

- Ách, thật là kỳ quái, anh có nói gì đâu nhi? Vật này là chính em giao cho anh. Anh tới nơi này đã hỏi lấy của em cái gì chưa? Anh tới đây là muốn hẹn đi ăn tối với em thôi mà. Em đưa anh hộp ngọc này, coi như là vật đính ước giữa đôi ta vậy.

- Ha ha ha.

Uông mập nói xong cười to, lập tức lấy ra một điều thuốc. Tên gầy tranh thủ tiến lên châm lửa.

- Anh...

Sắc mặt của cô gái trắng bệch, nhưng lại không thể làm gì được. Mông Chân đứng ở sau cô ta cũng nắm chặt tay, nhưng vẫn chưa đi lên động thủ.

Chỉ hít hai hơi, Uông mập liền vứt điều thuốc xuống sàn nhà, nói:

- Không cần phải rượu mời không uống, lại uống rượu phạt. Anh không có nhiều kiên nhẫn như vậy. Nếu làm cho anh cao hứng, thì anh sẽ thu em là vợ bé. Nếu là mất hứng, Hừ, cô biết kết cục của con bé Tiểu Yến kia rồi đó. Nó chính kết cục của cô.

- Nguyên lai chính là tên súc sinh người làm chuyện đấy. Uông mập, người là tên súc sinh ăn thịt không nhả xương.

Cô gái che mặt tức giận đến toàn thân phát run.

- Cô em, đừng giả nai với tôi nữa. Cô hẳn là đã sớm biết cha cô và chú của cô là do tôi giết, vết sẹo trên mặt của cô kia cũng là do lão tử chém. Cô cần gì phải ẩn nhẫn, ha ha, muốn báo thù thì lên đây đi. Lão tử Uông mập nếu không làm thịt một con nhãi ranh như cô, lão tử cũng không phải là Uông mập.

Uông mập cười ha hả, kiêu ngạo nói.

Cô gái che mặt càng phát run, nhưng lại không nghĩ ra cách nào đối phó, gân xanh trên tay đã nổi lên. Hai tên nam tử đằng sau cô gái cũng đã chuẩn bị tùy thời động thủ.

- Nguyên lai chính là tên súc sinh người làm hại lão tử. Đồ con heo này, lão tử liều mạng với người.

Lý Thanh nói xong, lập tức đánh tới Uông mập. Y biết hôm nay đã không có cách nào rời khỏi đây, còn không bằng liều mạng làm thịt con heo mập này trước.

Sau lưng Uông mập có một nam tử áo đen, nhìn thấy Lý Thanh lao tới liền tung ra một cước. Lý Thanh bị đá văng xa vài mét, ngã xuống sàn nhà, không dậy nổi.

Cô gái che mặt nhìn Lý Thanh nằm dưới sàn nhà, trên mặt có chút xấu hổ. Nhưng cô ta cũng biết hôm nay không ai có thể chạy thoát. Không khỏi ngẩng đầu nhìn tay Lâm Vân từ đầu đến cuối đều rất trấn định kia.

Lâm Vân không nhanh không chậm bưng chén trà lên, lại uống một hớp. Vẫn chưa nói gì thì Uông mập đã mở miệng:

- Thật không nghĩ tới, khách của Mông muội lại là một tên trang bức như vậy. Lại có thể uống trà trong hoàn cảnh này. Tham Lang, lấy chút máu cho hân uống.

Người là gọi là Tham Lang còn chưa đi lên, Lâm Vân đã nói:

- Ê heo mập, đưa cái hộp ngọc người vừa cất đi cho ta xem một chút.

Lúc cô gái che mặt mở cái hộp ngọc kia ra, Lâm Vân liền phát hiện ra hộp ngọc có sự ba động của linh khí. Trong nội tâm đã sớm kinh hãi. Tuy nhiên hân vẫn bất động thanh sắc. Trong đầu suy nghĩ, vì sao có nhiều linh thạch như vậy? Chẳng lẽ nơi này thực sự có người Tu Chân? Đang lúc nghĩ ngợi thì Uông mập đã gọi Tham Lang tới.

Nghe Lâm Vân nói vậy, chẳng những Uông mập giật mình, tất cả mọi người đều giật mình. Kể cả người đứng phía sau cô gái che mặt cũng ngơ ngác

nhìn Lâm Vân. Cô gái che mặt nhìn Lâm Vân, âm thầm tự nhủ, người này có phải là một tên ngốc? Hình như từ khi vào căn phòng này tới giờ, biểu lộ của hắn vẫn là không sợ hãi a.

- Ha ha ha...

Qua mười giây, Uông mập mới phản ứng, lập tức cười to. Thật lâu rồi y không nghe thấy chuyện nào buồn cười hơn thế. Lại có người dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với y. Tên này hẳn là một tên điên.

“Người đoán không sai, ta vốn chính là một tên điên, bây giờ vẫn còn chút điên”

Khóe miệng của Lâm Vân lộ ra vẻ cười cợt, hình như trả lời suy nghĩ trong lòng của Uông mập.

Uông mập vẫn không nói gì, Tham Lang đã đi tới trước mặt Lâm Vân, giơ tay chụp về phía ngực của Lâm Vân. Y muốn bắt Lâm Vân lại, rồi quật ngã xuống mặt đất.

Tuy nhiên, tay của y còn chưa đụng vào ngực của Lâm Vân, cổ tay đã bị Lâm Vân bắt lấy. Một tiếng kẻo kẹt vang lên, cổ tay của y bị Lâm Vân trực tiếp bóp nát. Tham Lang còn chưa kêu ra tiếng, Lâm Vân lại giơ chân lên, đập một cước vào ngực của Tham Lang. Tham Lang bị đá văng ra ba mét, đập vào tường nhà, không ngừng nhổ ra máu tươi, mắt thấy đã không sống nổi.

Mọi người nhìn một màn này đều ngây dại. Sự lợi hại của Tham Lang, người nào ở chỗ này cũng biết, y chính là một trong bốn thủ hạ lợi hại nhất của Uông mập. Không nghĩ tới, Lâm Vân chỉ cần dùng một chiêu là cướp đi tính mạng của y. Trong khi hắn còn chưa đứng dậy. Đây là thứ yếu, quan trọng nhất là người này ra tay tàn nhẫn, hình như trong suy nghĩ của hắn không coi nhân mạng là cái gì. Khiến cho những dân liều mạng ở đây đều cảm thấy trái tim băng giá.

“Răng rắc”

Thủ hạ đằng sau của Uông mập đều giơ súng lên. Nhưng súng còn chưa nhắm vào Lâm Vân, toàn bộ đã bị rơi xuống mặt đất. Mà mỗi người thì vịn lấy tay cầm súng của mình, bởi vị trên cổ tay của bọn họ đều có cắm một mảnh gỗ, máu còn đang không ngừng chảy. Nhìn nhìn cái bàn trước mặt Lâm Vân, quả nhiên là thiếu một mảnh lớn.

Mông Văn hít vào một hơi. Lần này mình đã chọc vào một người nào vậy? Lại còn muốn bắt hãm lại, chuẩn bị nghiêm hình khảo vấn. Mấy người bên mình còn chưa đủ cho người ta tung mấy cước. Trong nội tâm càng phát lạnh.

Uông mập nhìn mấy tên thủ hạ cầm súng phía sau, toàn bộ đều bụm lấy cổ tay, trên cổ tay tràn đầy là máu. Xem ra cổ tay của những người này cũng đã bị phế. Trong nháy mắt, mồ hôi đã rơi như mưa trên trán của Uông mập. Lại có người lợi hại như vậy, vì sao mình lại đen đui như thế? Rõ ràng chọc giận một tên sát thần. Gặp phải thứ dữ rồi, trong lòng sợ hãi khiến y chỉ có thể lắp bắp nói:

- Anh hùng... Là do Uông mập tôi mắt mù, mới mạo phạm ngài... Tôi.

Uông mập nói đứt quãng, cố thể nào cũng không thể nói liền mạch được.

Pằng một tiếng, Lâm Vân vỗ bàn nói:

- Người có phải là heo không, hay là điếc. Lão tử bao người đưa cái hộp đây, con heo người còn muốn lão tử nói mấy lần?

Uông mập lúc này mới phản ứng, vội vàng lấy cái hộp, cung kính chạy tới giơ hai tay đưa cho Lâm Vân, sau đó lùi lại vài bước, lau cái trán đầy mồ hôi.

Lâm Vân mở cái hộp ngọc ra. Quả nhiên là một viên linh thạch, giống với viên mà Tần Vô Sơn đưa cho mình. Lập tức nhướng mày, âm thầm tự nhủ, đã xuất hiện hai viên linh thạch rồi.. Chẳng lẽ nơi này thực sự có người Tu Chân? Mọi người ở đây thấy sau khi Lâm Vân mở chiếc hộp ngọc ra, chỉ cau mày trầm tư. Không ai dám phát ra âm thanh. Uông mập thì vụng trộm nhìn bốn phía, trong đầu đang suy nghĩ như thế nào mới có thể tránh được một kiếp này.

Lý Thanh đã nhận ra người này chính là người đã cứu mình ở Phần Giang. Trong nội tâm rất kích động. Khó trách người này lợi hại như vậy, nếu là hắc, thì không có việc gì được gọi là kỳ lạ cả. Thật không ngờ, ở Yên Kinh mình còn có thể gặp được hắc. Lý Thanh muốn đi lên chào hỏi, nhưng do hiện tại một phần là không đứng dậy nổi, một phần là Lâm Vân còn đang trầm tư.

Một tên thủ hạ áo đen của Uông mập chậm rãi di chuyển tới cửa lớn. Nhưng y còn chưa tới cửa, một tiếng a vang lên, y liền ngã xuống mặt đất, không đứng dậy nổi. Chỗ đầu gối của hai chân đều cắm một mảnh gỗ. Mắt thấy hai cái chân coi như là phế đi, người ở chỗ này đều khiếp sợ, không còn người nào dám cử động.

- Viên đá này vốn là của ai?

Lâm Vân cuối cùng đã lên tiếng.

- Lâm tiên sinh, viên đá này là do một người bạn của cha tôi muốn tôi giữ hộ, còn ông ta thì đi ra nước ngoài có việc. Có lẽ ông ta sợ mang viên đá này đi ra nước ngoài sẽ có rủi ro, nên không mang đi. Nhưng không biết là ai tiết lộ tung tích của viên đá này ra ngoài, nói rằng viên đá ở trong tay tôi. Còn nói viên đá này có tác dụng gì đó với việc tu luyện. Kỳ thực, tin này toàn là tin vịt. Uông mập chính là muốn tìm viên đá này. Còn nguyên nhân vì sao y muốn viên đá, thì tôi không biết.

Cô gái che mặt tên Mông Văn vội vàng nói.

- A, heo mập, người cần viên đá này làm gì?

Lâm Vân nhìn Uông mập hỏi.

- Hào hán...Không phải là tôi muốn viên đá đó...Mà là một người bạn của tôi muốn có viên đá đó. Còn y muốn có viên đá để làm gì...Tôi, tôi cũng không biết.

Uông mập nơm nớp lo sợ nói hết mấy câu đó, trên trán lại đổ đầy mồ hôi.

- A, lại có chuyện như vậy? Trong tay bạn của người còn những viên như thế này không? Hiện tại y ở chỗ nào?

Lâm Vân vừa nghe lời này, trong nội tâm cả kinh. Vội vàng hỏi câu đó.

- Y đã có viên đá nào trong tay chưa thì tôi cũng không rõ ràng. Có lẽ là chưa có. Nhưng y thu thập để làm gì, tôi lại không biết. Y tên là Hứa Sĩ, là một khách khanh (Người không thuộc gia tộc ,có tài năng, được gia tộc thuê làm việc) của Phan gia. Mỗi tháng đều đi ra ngoài mấy lần, nhưng không có chỗ ở cố định. Y dùng tiền rất là hào phóng. Tôi với y là ngẫu nhiên nhận thức. Y nói chỉ cần tôi kiếm được ba viên đá như vậy, y sẽ cho tôi hai triệu nguyên. Năm viên là năm triệu nguyên.

Uông mập nói một hồi, dần dần không còn nói lắp như trước.

Lại có người chuyên môn thu mua linh thạch? Lâm Vân lần nữa lâm vào trầm tư. Hắn cảm thấy hơi lo lắng. Người thu mua linh thạch này là ai? Chẳng lẽ thực sự có người Tu Chân ở thế giới này? Lâm Vân cảm thấy mình phải nhanh chóng tăng thực lực của bản thân lên.

Tuy nhiên, tên Uông mập kia còn nhiều điều chưa nói thật, không thể tin được.

Pằng một tiếng, Lâm Vân lại đập vào bàn nói:

- Tên béo, người cũng giỏi nói dối đây. Người là người của bang hội nào? Nếu lại nói thêm một câu nói dối, từ nay về sau người khỏi cần phải lên tiếng. Người sẽ giống như tay thủ hạ nằm ở cửa kia của người.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào tên béo. Tên này hẳn là lão đại của bang hội nào đó. Nhưng y chỉ vì vài trăm nghìn nguyên mà tư mình chạy tới đây. Có chút không hợp đạo lý.

Uông mập nghe Lâm Vân nói vậy, giật mình một cái, vội vàng nói:

- Đừng làm vậy. Tôi nói, tôi là người của Lang Bang, kỳ thực chỉ là một chân chay mà thôi. Viên đá này là Hứa Sĩ cùng là người trong bang yêu cầu tôi tới tìm. Lần này biết được trong tay của Mông Văn có một viên là do Hứa Sĩ nói cho tôi biết.

- Vậy tay Hứa Sĩ kia ở chỗ nào? Còn người nữa, đứng đầu Lang Bang là ai? Lâm Vân tiếp tục hỏi.

- Bình thường Hứa Sĩ đều ở trong nhà của Phan gia. Hình như y có nhiệm vụ là thu mua các đồ ngọc gị đó. Mà bang chủ Lang Bang là Hoàng Khiếu. Tuy nhiên, hiện tại Hoàng Khiếu cũng làm việc cho Lữ cung phụng.

- Chính thức không chế Lang Bang của chúng tôi, chính là Lữ đạo trưởng. Cũng là cung phụng của Lang Bang. Tôi, Uông mập nhiều nhất chỉ là người sai vặt mà thôi.

Uông mập nói một hơi, có chút kinh nghi bất định nhìn Lâm Vân. Trong lòng y âm thầm suy đoán vì sao Lâm Vân biết mình nói dối.

- Vậy Lữ đạo trưởng là ai? Y ở chỗ nào?

Lâm Vân thấy lại chuyển tới một Lữ đạo trưởng, trong lòng càng hoài nghi.

- Lữ đạo trưởng là ai, tôi cũng không biết. Thậm chí tôi rất ít khi nhìn thấy y. Bình thường, các việc lật vật đều là bàn bạc với Hứa Sĩ. Ngay cả nơi ở của Lữ đạo trưởng tôi cũng không biết.

Mồ hôi trên trán của Uông mập càng ngày càng nhiều.

- Hứa Sĩ sống ở đâu?

Lâm Vân nhìn Uông mập, phỏng chừng hiện tại y nói là sự thật.

- Hứa Sĩ đang ở nơi nào tôi không rõ. Mỗi lần đều là y đến Nhân Gian Thiên Đường tìm tôi.

- Nếu tìm y, chỉ có thể đi tới gia viên của Phan gia. Ở nơi đó có khả năng gặp được y.

Uông mập trả lời cẩn thận. Y sợ Lâm Vân nếu không hài lòng, liền đá một cước vào người y.

Lâm Vân âm thầm suy nghĩ, xem ra muốn tìm được Lữ đạo trưởng thì phải tìm Hứa Sĩ trước.

- Lý Thanh, cậu tới đây một chút.

Lâm Vân tự hỏi một lát, cảm thấy loại chuyện này cũng không cần phải lo lắng. Chỉ cần mình nhanh chóng tăng cường thực lực là được. Vạn nhất gặp một người Tu Luyện mạnh hơn mình, thì tính là mình không may mắn. Tuy nhiên, vẫn nên đi một chuyến tới Phan gia kia.

Nghe thấy Lâm Vân gọi mình, Lý Thanh vội vàng nhịn đau đi tới bên cạnh Lâm Vân nói:

- Ân công, không nghĩ tới ở Yên Kinh có thể gặp lại ngài. Thật sự là..

Thần sắc có vẻ rất kích động.

Lâm Vân đập một chưởng lên bờ vai của Lý Thanh, lực lượng Tinh Vân vận chuyển. Lý Thanh chỉ cảm giác có một dòng khí nóng chảy vào người, rất là thoải mái. Cảm giác buồn bực khi bị trúng một cú đá kia đã biến mất không còn nữa. Y rất là kinh hãi, thậm chí có chút hoảng sợ. Vốn biết bốn sự của người trẻ tuổi cứu mình này rất lớn, không ngờ lại lớn đến trình độ như vậy.

- Ủ, sau này gọi tôi là Lâm Vân là được, không cần phải gọi là ân công làm gì. Không phải cậu ở Phần Giang sao? Vì sao lại tới Yên Kinh?

Lâm Vân có chút kỳ quái hỏi.

- Chuyện này một lời khó nói hết. Lúc trước tôi ở Phần Giang tiếp tục phát triển hội Hắc Long. Hơn nữa còn thành công nắm giữ hội Hắc Long. Nhưng không ngờ Hoàng Đơn còn có một người huynh đệ là Hoàng Song. Hoàng Song đã âm thầm khống chế bộ phận lực lượng của Hắc Long. Cuối cùng y thừa dịp tôi không phòng bị, liền phản bội lại tôi. Tôi bị tổn thất thảm trọng, liền mang theo vài người huynh đệ rời đi Phần Giang, chạy tới Yên Kinh. Tuy chỉ có hai tháng, nhưng tôi ở chỗ này cũng đánh ra một chút danh khí. Không ngờ lần này lại bị tên heo mập của Lang Bang ám hại, khiến tôi và Thiên Minh xảy ra xung đột.

Lâm Vân đơn giản kể lại kinh nghiệm của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 149: Tôi Nguyên Ý Cùng Anh

M

ặc dù Lý Thanh kể lại đơn giản, nhưng Lâm Vân vẫn nghe được trong đó sự chua xót và gian nan. Tuy nhiên, vô luận là làm chuyện gì, không có khả năng một bước là lên trời được, mà phải trả giá bằng nước mắt và mồ hôi mới có thể thành công. Vì vậy Lâm Vân không nói gì thêm. Nếu Lý Thanh đã chọn con đường này, thì y phải có giác ngộ của y.

Thấy Lý Thanh lại quen biết người lợi hại như vậy, cô gái che mặt và Uông mập đều cảm thấy lo sợ bất an. Cô gái che mặt đi tới trước mặt Lý Thanh, chấp tay nói:

- Lúc trước chúng tôi đã hiểu lầm Lý tiên sinh, thực sự là xin lỗi. Đều là do tên Uông mập này hại chúng tôi. Tôi trịnh trọng nói lời xin lỗi.

- Viên linh thạch này hữu dụng với tôi.

Lâm Vân đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Cô gái che mặt sửng sốt một chút, lập tức phản ứng tới.

- Viên đá này vốn không có chỗ lợi gì với tôi, Lâm tiên sinh đã yêu mến nó thì cứ giữ đi.

Cô gái che mặt vội vàng cung kính nói.

Nghĩ một chút lại tiếp tục:

- Hơn nữa, tôi còn biết một ít về lai lịch của viên đá này. Nếu Lâm tiên sinh không ngại, tôi hẹn ngày mai Lâm tiên sinh lại tới nơi này một lần, chúng ta

nói chuyện, như thế nào?

- À, vì sao không nói luôn mà phải đợi tới ngày mai?

Lâm Vân kỳ quái hỏi.

- Là như vậy, tư liệu của viên đá này không có ở chỗ của tôi. Tôi cần ngày mai đi trở về lấy. Cho nên phải chờ tới ngày mai tôi mới có thể nói cho Lâm tiên sinh được.

Cô gái che mặt giải thích.

- Tốt, vậy ngày mai cô tới đại học Yên Kinh tìm tôi. Tôi là sinh viên của lớp 06 ngành y dược.

Lâm Vân gật đầu nói.

Cô gái che mặt nghe Lâm Vân nói vậy, cơ hồ không tin vào lỗ tai mình. Một người nghịch thiên như vậy vẫn chỉ là một sinh viên? Việc này cũng nằm quá dự liệu của cô ta. Thiện hạ còn có sinh viên như vậy? Nhìn động tác giết người của hắn, đâu giống một sinh viên? Quả thực chính là một tên gia hỏa lẩn lộn ở trong xã hội đen không biết bao nhiêu năm.

- Cảm ơn Lâm tiên sinh, tên tôi là Mông Văn. Tôi có một việc cũng muốn nhờ Lâm tiên sinh hỗ trợ. Tôi và tên mập này có thù bất cộng đái thiên. Không biết Lâm tiên sinh có thể giao y cho chúng tôi xử lý hay không?

Tuy kinh ngạc thân phận của Lâm Vân, nhưng biểu lộ bên ngoài của cô ta vẫn bình tĩnh.

Mặc dù biết đứng ở lập trường của Lâm Vân, mình đưa ra yêu cầu này có chút thái quá. Nhưng cơ hội báo thù lớn như vậy, cô ta không thể buông tha. Cho dù Lâm Vân có đưa ra thêm yêu cầu gì, cô ta cũng đồng ý. Thậm chí kể cả lên giường với Lâm Vân.

Từ lời kể của Diệp Điềm, cô ta đã biết anh chàng Lâm Vân này rất háo sắc. Nên đã sớm làm ra tính toán. Miễn là Lâm Vân giao tên heo mập kia cho mình báo thù.

- Lâm tiên sinh, ngài ngàn vạn đừng nên tin lời của đứa con gái Mông Văn này. Nó không có lời nào nói thật đâu. Nếu ngài muốn những viên đá như vậy, tôi khẳng định có thể giúp ngài tìm kiếm. Chỉ cần hôm nay ngài thả tôi ra, ngài cần bao nhiêu tiền tôi cũng có. Còn viên đá thì tôi sẽ đi liên lạc với Hứa Sĩ, khẳng định y phải có vài viên.

Tên mập này vì lo lắng cho tính mạng, nên lời nói càng thêm trôi chảy.

- Lâm tiên sinh, ngài đừng tin tên béo này. Vừa rồi y nói không biết Hứa Sĩ có viên đá hay không. Hiện tại lại nói, Hứa Sĩ có vài viên. Còn có, cho dù tay Hứa Sĩ kia có viên đá, cũng không nhất định sẽ đưa cho tên mập này.

- Hơn nữa, người này còn là một tên súc sinh, không việc ác gì là không làm. Tiểu Yến bị thủ hạ của y thay phiên nhau làm nát bét, còn hủy dung mạo của cô ấy. Loại người này phải giết ngàn đao vạn quả, không thể dung thứ.

Cha mẹ và thúc thúc của tôi đều bị tên súc sinh này nhẫn tâm sát hại. Van cầu ngài, Lâm tiên sinh, những lời tôi nói đều là sự thật. Chỉ cần ngài đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi nguyện ý làm bất cứ chuyện gì. Ngay cả chuyện ngài bị quấy rầy, tôi đều nguyện ý cùng ngài làm chuyện đó.

Mông Văn nói rất kiên quyết mà động lòng người.

- À, nếu hiện tại tôi muốn cùng cô làm việc đó, thì tôi khác gì cái tên súc sinh trong miệng cô nói đâu?

Lâm Vân cười có chút tà ác.

- Không giống. Là tôi tự nguyện cùng ngài. Tuy nhiên, đêm nay không được, ngoại trừ đêm nay, lúc nào cũng được. Tôi muốn đêm nay trả thù tên súc sinh này.

Mông Văn nói ra lời này nhưng không có chút xấu hổ gì. Ở trước mặt nhiều người như vậy, cô ta nói ra điều kiện giống như là nói chuyện buôn bán với Lâm Vân, tiền chao cháo mức, rất là tự nhiên.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Tốt, cứ như vậy đi. Ngày mai cô tới tìm tôi. Lý Thanh, cậu giúp Mông Văn xử lý chuyện ở đây. Tôi có việc phải đi trước.

Hắn kêu Lý Thanh hỗ trợ là có mục đích. Một là vì Lý Thanh vừa mới tới Yên Kinh, căn cơ còn không ổn. Mà xem tổ chức của cô nàng Mông Văn này, có lẽ đã cắm rễ ở đây được vài năm. Lý Thanh quen biết được cô ta sẽ có chỗ tốt để phát triển nhân mạch.

Hai là, hắn không hoàn toàn tin tưởng cô nàng Mông Văn này. Cho nên kêu Lý Thanh hỗ trợ, đồng thời giám sát luôn Mông Văn, xem cô ta có đùa giỡn trò hề gì không. Nếu có, Lý Thanh nhất định sẽ tới đại học Yên Kinh báo cáo với mình.

Nghe Lâm Vân nói vậy. Mông Văn mới thờ phào nhẹ nhõm. Mà Uông mập nghe vậy, sắc mặt trở nên trắng bệnh, lùi lại về phía sau vài bước, muốn từ cửa chạy trốn. Mấy tên nam tử y mang theo cũng lập tức tiến lên chuẩn bị động thủ với người của Mông Văn. Vài tên bị Lâm Vân làm thương ở cổ tay cũng muốn đi lên.

Lâm Vân nhìn nhìn. Nếu mình không ra tay, người của Mông Văn không nhất định là đối thủ của bọn kia. Nghĩ tới đây, hắn đi tới phía trước, tung cước nhanh như gió. Vài tên nam tử còn có thể động thủ đều bị Lâm Vân đá ngã xuống sàn. Đám người Mông Văn và Lý Thanh chỉ trông thấy một vài

cái bóng chân, thì những người kia đã ngã toàn bộ xuống sàn nhà. Trong nội tâm càng thêm hoảng sợ với võ công của Lâm Vân.

Lâm Vân thấy những người này đã không còn năng lực đối kháng với người của Mông Văn, cũng không hỏi cô ta vì sao muốn trộm lấy Ngũ Thái Phỉ, liền trực tiếp ra khỏi cửa. Trước khi đi, vẫn không quên nói một câu:

- Mông Văn, nhớ là tới tìm tôi đó. Tôi ở công trường học chờ cô.

Ý của Lâm Vân là nếu cô lấy được tư liệu thì lập tức giao cho tôi. Mà Mông Văn lại nghe thành, một khi mình làm xong chuyện ở đây, phải ngủ cùng với hắn. Khuôn mặt vẫn là đỏ lên một chút. Trong lòng suy nghĩ, không ngờ người này lợi hại như vậy lại háo sắc thành tánh, thật là nghĩ không ra.

Bất quá, hắn đã giúp mình báo huyết hải thâm cừu. Không chỉ nói là ngủ với hắn một đêm, chính là làm vợ bé, mỗi ngày ngủ cùng hắn, nàng cũng nguyện ý. Đối với nàng mà nói, mục đích sống của nàng chính là báo thù cho người thân. Chuyện khác chỉ là thứ yếu mà thôi.

Lý Thanh thấy Lâm Vân chỉ muốn y trợ giúp Mông Văn, mà không bảo mình rời đi. Tuy hơi có chút thất vọng, nhưng Lâm Vân đã giao phó mình làm việc, nên nội tâm vẫn là hưng phấn.

Lúc này, người của Mông Văn đã hoàn toàn chế phục đám người Uông mậ. Mông Văn bình phục lại tâm tình kích động, nói:

- Chú Chân, những người này để cho huynh đệ chúng ta xử lý. Còn tên Uông mậ, thì móc trái tim của y ra, cháu muốn mang trái tim của y đi tới trước linh bài của cha mẹ để bái tế.

Nói xong, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Thù này rốt cuộc đã được báo.

Mặc dù phải trả một giá lớn, nhưng cái giá lớn đó.,trong mắt nàng không đáng kể chút nào. Nghĩ tới cả nhà mình lúc trước bị tên súc sinh này giết hết trước mặt nàng. Mông Văn đã lập chí báo thù rửa hận từ lúc đó.

Lúc trước, nàng cũng bị tên hỗn đản này dùng dao vạch mặt. Nếu không phải chú Bình liều mạng cứu mình ra, mình đã không có ngày hôm nay. Mà chú Bình trong lúc đấu súng, cũng rời đi nhân thế. Về mặt dữ tợn của tên mập này khi giết cha mẹ của nàng, nàng cả đời sẽ không quên.

Lâm Vân đi ra căn biệt thự, đi thật xa cũng không thấy một chiếc xe taxi. Có thể thấy nơi này là một địa phương khá vắng vẻ. Nửa giờ sau, Lâm Vân mới thấy được một chiếc xe taxi đang ngang qua, tranh thủ thời gian ngăn lại. Lúc trở lại đại học Yên Kinh thì trời đã vào đêm.

Lại ngủ một đêm không có chăn mền, Lâm Vân nghĩ thầm vô luận như thế nào, hôm nay cũng phải đi mua chăn mền về. Buổi sáng đứng dậy mở cửa, không khéo lại gặp phải bác gái trung niên hôm qua. Lâm Vân cố ý cười cười bắt chuyện, thật không ngờ tính bát quái của bác gái này cao như vậy. Bà ta lại chạy tới gian phòng của Lâm Vân nhìn.

- Ôi, tiểu tử này, trời lạnh như thế mà còn chưa có chăn mền sao? Vậy làm sao mà cậu chịu được? Tiểu tử, nếu không tới chỗ tôi lấy một bộ chăn bông mà dùng. Thanh niên thời nay thật là, mua mấy bộ chăn bông thôi mà cũng lười.

Bác gái đầy nhiệt tình nói với Lâm Vân.

- Không cần đâu bác. Hôm qua do cháu quên mua mà thôi. Hôm nay nhất định cháu sẽ mua về, bác cứ yên tâm đi. Cảm ơn bác, cháu đi học đây, chào bác.

Lâm Vân nói xong lại xuống tầng.

- Tiểu tử, cậu tên gì?

- Cháu tên Lâm Vân.

Lâm Vân nói xong liền đi, hẳn thực sự sợ bác gái nhiệt tình này. Vô luận như thế nào hôm nay cũng phải đi mua chăn mền. Bằng không nói không chừng ngày mai bác gái này còn muốn nhìn phòng mình.

- Lâm Vân, cậu đi tới lớp à? Hôm nay là giảng bài ở lớp gần cầu thang, không phải bên kia.

Lâm Vân quay đầu lại, trông thấy là hai người bạn học, một nam một nữ. Thoạt nhìn rất quen, biết là bạn học, nhưng không biết bọn họ tên gì.

- Mình là Nhâm Minh, đây là bạn gái mình Hạ Quyên, chúng ta đều là bạn cùng lớp. Đi thôi, chúng mình đi chung luôn, môn hôm nay là một được lý. Là thầy Tô dạy. Thầy Tô giảng bài cũng không tệ lắm.

Nhâm Minh rất nhiệt tình nói.

Lâm Vân đang chuẩn bị nói với Nhâm Minh là mình có việc. Hẳn muốn tới Phan gia một chuyến. Nếu tên Uông mập kia nói đúng Hứa Sĩ thường xuyên ở trong Phan gia, thì mình nên tới đó hỏi người này.

- Chào buổi sáng, giáo sư Tô.

Nhâm Minh và Hạ Quyên chào hỏi một người trung niên hơn năm mươi. Lâm Vân lúc này mới chú ý là giáo sư Tô mà Nhâm Minh vừa nói.

Cũng không thể ở trước mắt giáo viên nói là mình không muốn học môn của ông ấy. Nên Lâm Vân đành phải nói:

- Tốt, chúng ta đi thôi.

Nhưng Lâm Vân vừa mới dứt lời, giáo sư Tô đã đi trước. Lâm Vân thực sự không nói gì.

Khi ba người Lâm Vân tới phòng học 107, phòng học đã ngồi đầy người. Có thể thấy môn do giáo sư Tô dạy vẫn rất thu hút học sinh. Nhâm Minh và Hạ Quyên tìm một chỗ ngồi xuống.

Lâm Vân vừa thấy còn có nhiều bạn học không ngừng đi vào, mà còn chưa thấy vị giáo sư Tô kia tới. Còn không bằng hiện tại chuẩn tới Phan gia., cần gì lãng phí thời gian ở nơi này?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 150: Anh Hùng Không Cứu Mỹ Nhân

L

âm Vân, lại đây đi.

Lâm Vân nghe phía trước có người gọi mình, thấy là Phương Tường, định nói là sẽ ngồi ở đây. Tuy nhiên nhìn về phía sau trong lúc mình do dự, chỗ trống đã bị ngồi kín. Bây giờ đi ra sao? Nhưng lại thấy giáo sư Tô đi vào từ phía sau rồi.

Không còn cách nào khác chỉ đành đi đến bên cạnh Phương Tường, thấy Phương Tường còn dùng sách chiếm lấy một chỗ, biết đây không phải là giành cho mình. Hắn nhìn Phương Tường rồi hỏi:

- Chỗ này chắc không phải giành cho mình đúng không?

- Ah, đúng vậy, mình giành chỗ cho cô gái ngồi bên cạnh cửa sổ kia, chỉ có điều đã có người giành chỗ cho cô ấy rồi, nhường cho cậu đó.

Phương Tường nói xong tinh thần có chút sa sút nhìn cô gái gần cửa sổ kia.

Lâm Vân cũng nhìn theo ánh mắt của anh ta, một cô gái gầy gò tóc dài xoa vai, bộ dáng xinh xắn động lòng người, trong lòng thầm cười, thật không ngờ Phương Tường với thân hình cao lớn lại thích một cô gái nhỏ nhắn như vậy. Hắn thuận miệng thốt ra:

- Mắt nhìn không tệ.

- Mắt nhìn là không tệ, nhưng mắt người khác nhìn lại không nhất định sẽ giống mình đâu.

Phương Tường vẻ mặt khổ sở, khi nói chuyện vẫn chăm chú nhìn cô bé nhỏ nhắn đang nói chuyện cùng với một bạn học nam khác kia.

Lâm Vân mặc kệ ý, nhìn bên cạnh cũng là một quyển sách, xem ra cũng là giành chỗ cho người khác. Lâm Vân nhìn người bạn học giành chỗ này, không ngờ nhận ra, đó chính là anh chàng Thịnh Phi, đây dựa không rõ với Từ Nhân.

Chẳng lẽ đây là chỗ giành giúp cho Từ Nhân sao? Sẽ không trùng hợp như vậy chứ. Hôm qua mới đuổi được Từ Nhân đi, hôm nay lại cùng đến ngồi rồi hả? Từ Nhân này lẽ nào cũng thuộc ngành y dược sao? Lâm Vân đang suy nghĩ có nên mở cửa phía trước để ra ngoài không, dù sao bây giờ vẫn chưa bắt đầu vào học.

Tuy nhiên Lâm Vân vừa đứng dậy liền thấy giáo sư Tô mở cửa, có hai cô gái đi vào cùng, trong đó một chính là Từ Nhân, còn người kia thì chưa gặp qua.

- Từ Nhân, ở đây.

Thịnh Phi thấy Từ Nhân đến rồi, vội vàng gọi nói.

Từ Nhân nhìn thấy Thịnh Phi, cau mày, lại nhìn Lâm Vân đang ngồi cách Thịnh Phi một chỗ ngồi, lông mày nhíu chặt hơn. Tuy nhiên bây giờ chung quanh đã không còn chỗ trống, chỉ còn một chỗ mà Thịnh Phi giành giúp cô, nếu không thì phải đứng cuối lớp để nghe giảng.

- Từ Nhân, chúng ta qua đó đi, mình thấy bên đó vẫn có thể chen chúc được.

Một cô gái khác nói.

Từ Nhân và cô gái kia đi đến chỗ giữa Thịnh Phi và Lâm Vân, chỗ ngồi này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, hai người cố ních thì cũng có

thể ngồi được.

Giáo sư Tô sau khi mở cửa, lại quay lại đặt giáo trình lên bàn, một lần nữa đi ra phía cửa nhỏ phía trước, châm một điếu thuốc. Đây là thói quen của ông, mỗi lần lên lớp đều phải hút một điếu.

Từ Nhân và cô gái kia nghĩ chỗ ngồi đã kín rồi, hơn nữa giáo sư Tô hút xong thuốc là sẽ bắt đầu lên lớp. Giáo trình dạy học được lý của giáo sư Tô giảng rất hay, nếu không cũng không thu hút nhiều học sinh đến nghe bài như vậy rồi. Thịnh Phi thấy hai người Từ Nhân thực đã chen vào chỗ này, bèn nhích người tránh chỗ thêm một chút. Trong lòng vui như nở hoa.

Lâm Vân thấy giáo sư Tô còn có thói quen tốt này, liền vội vàng đứng dậy nói với Phương Tường:

- Ôi, mình quên không mang vở ghi rồi, giáo sư Tô giảng bài mà không chép lại thì sao được chứ. Mình quay về lấy vở trước đã nhé.

Nói xong không đợi Phương Tường trả lời, liền đứng dậy rời đi. Hắn cũng không muốn đợi giáo sư Tô hút xong thuốc mới đi, để hắn có thể tiện đi ra ngoài từ cửa sau.

Vốn Từ Nhân và cô gái kia chen một chỗ rất chật, bây giờ Lâm Vân vừa đi, liền trở nên rất thoải mái.

- Cậu này sắp vào học rồi mà còn ra ngoài lấy vở, đợi đến khi đến thì không phải đã vào học rồi sao? Giáo sư Tô không thích giờ học bị gián đoạn đâu.

Cô gái bên cạnh Từ Nhân nhỏ giọng nói với Từ Nhân, kỳ thực là cũng muốn nói cho Lâm Vân nghe.

Lâm Vân làm như không nghe thấy gì, bước nhanh và rời khỏi từ cửa sau.

- Anh đợi chút...

Từ Nhân thấy Lâm Vân không ngờ thấy mình đến rồi, liền rời khỏi từ cửa sau, đột nhiên cảm thấy không bình thường, lập tức chạy đuổi theo.

Lâm Vân đi rất nhanh, nháy mắt đã đi rất xa khỏi phòng học. Giáo sư Tô cũng đã hút xong thuốc, bước vào phòng học bắt đầu giảng bài. Từ Nhân chạy một lúc cuối cùng cũng đuổi theo Lâm Vân:

- Đợi tôi với.

Lâm Vân quay đầu thấy Từ Nhân không ngờ đã đuổi theo mình, cau mày hỏi:

- Cô lại có chuyện gì thế?

- Tại sao cứ nhìn thấy tôi là anh bỏ đi vậy? Chẳng lẽ trong lòng anh có quý hả?

Từ Nhân giống như đã bắt được cái gì đó, nhưng lại không bắt được, chỉ đành hỏi như vậy.

- Ài, biết nói cô như thế nào nhỉ? Tôi đi lấy vở ghi, cô xía vào làm gì? Lẽ nào cô tự thấy mình thực sự tốt lành như vậy hả? Tôi nói với tôi rồi, tôi không thích táo xanh, thứ tôi thích là thiếu phụ, hiểu không hả? Cho dù cô có đuổi theo tôi, tôi cũng không để cho cô đuổi kịp đâu. Tuy nhiên nếu như cô biến thành thiếu phụ, nói không chừng tôi có thể suy nghĩ lại đấy.

Lâm Vân nói xong nhìn chăm chăm vào ngực Từ Nhân, vừa nhìn lại vừa lắc đầu, điều đó thể hiện quá rõ ràng, chính là cái này thực sự lá bé quá mà.

- Anh là đồ lưu manh? Anh còn biết xấu...

Từ Nhân khuôn mặt khi trắng khi đỏ, hận không thể móc con người của tay Lâm Vân này ra.

- Tôi vốn là lưu manh mà, lẽ nào bây giờ cô mới biết hả. Cô quần lấy tôi thì có tác dụng gì chứ? Cô biết tôi thích kiểu con gái như thế nào không? Ngực phải to, cô không thích hợp, mông phải căng, của cô tuy không nhỏ, nhưng, ài để câu được con trai, điểm này thì cô còn được một chút, nhưng vẫn còn thiếu một chút ah?

Lâm Vân nói xong còn cố ý nhìn từ ngực Từ Nhân xuống mông, một hình tượng A Tam điển hình. Nhìn xong còn hắc hắc cười, rồi không thèm để ý đến Từ Nhân nữa, nhắm thẳng hướng cổng trường mà đi.

Từ Nhân đứng đó bị lời nói của Lâm Vân làm cho khuôn mặt khi trắng khi đỏ, bản thân mình từ khi nào bị người ta nói như vậy thế? Lời nói và ánh mắt của Lâm Vân này quả thực chính là đồ lưu manh cộng thêm đốn mạt mà.

Lẽ nào hắn thực sự thích thiếu phụ như những gì hắn nói, tuy nhiên hắn thích thiếu phụ thì có liên quan gì đến mình chứ, mình chỉ là muốn xác nhận người này rốt cuộc có phải là Dĩ Nhân đã cứu mình hay không mà thôi. Hừ, ngực Từ Nhân mình đây làm gì có chuyện nhỏ chứ? Nghĩ tới đây còn vô ý thức cúi đầu xuống nhìn.

Không đúng, hôm nay rõ ràng hắn nhìn thấy mình rồi đi, hắn không muốn tiếp xúc với mình, đây là vì nguyên nhân gì? Còn có lần trước khi hắn bắt lấy tay mình, động tác cực nhanh, thậm chí còn chưa quay đầu, nhẹ nhàng bắt lấy đã khiến tay mình hiện lên năm vết hằn đỏ. Nói rõ người này là cao thủ, điểm này cũng rất giống với Dĩ Nhân kia.

Nếu người này thực sự là Dĩ Nhân kia, hắn đối với mình như vậy chỉ nói rõ một điều, hắn không muốn bản thân bị nhận ra. Đột nhiên nghĩ ra một cách cực hay để thử hắn, lấy điện thoại ra vội vàng gọi đến một số:

- Từ Triết, không có chuyện gì thì đến giúp em một chuyện, nhanh lên, là như vậy....

Từ Nhân bỏ điện thoại xuống, nhìn nhìn Lâm Vân đang uống sữa đậu nành chỗ không xa ngoài cổng trường, tự nhủ lần này xem anh còn không hiện hình. Không ngờ đến bây giờ cũng chưa ăn sáng, thằng cha này đúng là quý lười mà.

Lâm Vân đang uống sữa đậu nành, trong tay còn cầm một cái quấy. Bỗng nhiên phát hiện Từ Nhân ngồi xuống đối diện mình, cũng uống một cốc sữa đậu nành. Trong lòng cũng không thèm để ý, tuy nhiên sự cố chấp của cô gái này cũng đáng khâm phục thật, những cô gái bình thường bị những lời như vậy của mình đả kích, đừng nói sớm đã phát hỏa lên mà căn bản sẽ không còn xuất hiện trước mặt mình nữa. Từ Nhân này cũng đủ ghê gớm, không ngờ không chỉ xuất hiện trước mặt mình, mà còn ngồi cùng bàn với mình uống sữa đậu nành.

Từ Nhân thấy Lâm Vân chỉ lo ăn, không để ý đến cô, trong lòng đắc ý, tự nhủ lần này anh xem như không tìm được cớ gì để nói thôi chứ hả? Chỉ cần anh chủ động nói chuyện, tôi sẽ xử lý anh ngay tức khắc.

Nhưng Lâm Vân uống hết một cốc nước đậu, mấy cái quấy cũng đã chén hết, một câu cũng không nói, giống như Từ Nhân là không khí vậy.

Mắt thấy Lâm Vân ăn xong liền muốn đi, anh họ của mình còn chưa đến, Từ Nhân thấy sốt ruột trong lòng. Chính vào lúc này, một chiếc BMW X6 dừng trước quán sữa đậu nành.

- Ồ, không ngờ ở đây còn có một người đẹp, ha ha, vận may của lão tử không tệ à.

Từ trên chiếc BMW, một người thanh niên tóc vàng xoắn bước xuống, còn có một thanh niên tóc dài. Sau khi hai người xuống, thanh niên tóc vàng xoắn trực tiếp đi thẳng đến trước mặt Từ Nhân, giơ tay nắm lấy cổ tay Từ Nhân nói.

- Cùng anh tìm một chỗ vui vẻ chút đi.

Người đàn ông tóc vàng xoắn nắm lấy tay Từ Nhân còn không nói làm gì, gã còn giơ tay nhắc cằm của cô lên.

- Buông tôi ra, anh định làm cái trò gì vậy, để cho tôi đi.

Từ Nhân gạt tay người thanh niên tóc vàng xoắn xuống, hét lên.

Chung quanh lúc này cũng đã có rất nhiều người vây quanh, nhưng nhìn thấy cảnh này, chỉ đứng nhìn từ xa, không ngờ không một ai dám tiến lên ngăn cản. Lâm Vân nhìn với nụ cười mỉa, một chút cũng không có ý tiến lên.

- Hai người các cậu, nhanh buông cô gái này ra. Thật không biết xấu hổ, buông cô ấy ra.

Một cụ già thực tại nhìn thấy không thuận mắt, bước ra quát lớn.

- Lão già kia, xéo qua một bên.

Người thanh niên còn lại đẩy cụ già một cái, suýt nữa thì đẩy ngã cụ già.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 151: Từ Nhân Gặp Rắc Rối (P1)

T

hằng nhóc này, cậu lên giúp một tay đi. Cô bé này quả thực rất đáng thương mà. Thằng lông vàng này không ngờ ban ngày ban mặt dám làm như vậy, ài, thói đời bây giờ ah, mình thực ra là già rồi.

Cụ già đã có tuổi này bị đẩy một cái, đau lòng nói.

- Đúng vậy đó, người anh em nếu không hai chúng ta xông lên đi, tôi nghĩ tay kia nhìn thấy mình lên sẽ không dám làm như vậy nữa đâu, đi thôi.

Anh chàng đứng bên cạnh Lâm Vân thấy Từ Nhân càng lúc càng đáng thương, mắt thấy như sắp bị tay tóc vàng xoắn này lôi vào xe, vội vàng muốn cùng Lâm Vân tiến lên cứu người đẹp.

- Sữa đậu nành không tệ.

Lâm Vân sờ sờ bụng của mình, giống như không có chuyện gì xảy ra, mặc kệ rồi rời đi, cứ như không nhìn thấy cô gái yếu đuối trước mắt này bị hai kẻ lưu manh đùa giỡn vậy, thậm chí còn nhớ lại hương vị sữa đậu nành vừa mới uống.

Đảo mắt Từ Nhân đã bị hai tên lưu manh lôi vào trong xe, người khác vội vàng báo cảnh sát. Người đứng bên cạnh Lâm Vân vừa rồi có chút khinh bỉ, mình nhu nhược không dám xông lên cứu người thì thôi đi, trước khi đi không những không lên cứu còn nói mát, hoặc là căn bản không xem ra gì.

- Ài, nhân tâm bất cổ, nhân tâm bất cổ ah..! (con người ngày nay không chất phác thật thà như người xưa).

Cụ già vừa nói vừa rời đi, đám người xung quanh còn đang bàn luận ở đây không ngờ có bọn cướp to gan như vậy, cả đám đều lo lắng cho Từ Nhân.

- Được rồi, để em xuống đi, thật là, con người này lương tâm bị chó gặm mất rồi.

Từ Nhân nói với người thanh niên tóc vàng xoăn kia.

- Có cần anh đưa em về trường không? Từ Nhân.

Gã lông vàng vội nói.

- Nhân Tử sao lại muốn bọn tôi diễn như vậy hả? Diễn cho ai xem thế? Hình như không nhìn thấy có người lên cứu cô à?

Người thanh niên kia có chút buồn cười nói.

- Đừng nói nữa, Hồ tử.

Gã lông vàng vội ngăn lời người thanh niên này lại, gã đã nhìn ra tâm tình của Từ Nhân không tốt.

- Khoan hãy dừng xe, em nhìn thấy người đó lên taxi rồi, đi theo anh ta đi.

Từ Nhân phát hiện Lâm Vân không ngờ đã lên một chiếc taxi, vội vàng nói.

Lâm Vân nghĩ đến trò diễn của Từ Nhân kia mà thầm cười, làm gì có ai bị bắt cóc mà lại cẩn thận đặt cốc sữa đậu nành xuống trước chứ? Không cố phản kháng với bọn bắt cóc, mà chỉ chăm chăm nhìn về phía Lâm Vân, xem hẳn có lại cứu mình không?

Lâm Vân lên taxi đi thẳng về Phan Gia viên, người trong Phan Gia viên rất đông, đi đi lại lại với đủ kiểu người. Lâm Vân tùy ý lượn một vòng, trong này cái gì cũng bán, thậm chí ngay cả Hòa Thị bích

(http://vi.wikipedia.org/wiki/Ng%E1%B...BB%8D_H%C3%B2a) nếu bạn muốn mua thì ở đây cũng có.

Nhìn đám người chung quanh, Lâm Vân quyết định tìm một cửa hàng hỏi trước. Lịch sử “Kỳ Thiên Hạ” ở Phan Gia viên không lâu, nhưng người đến Phan Gia viên không ai không biết “Kỳ Thiên Hạ”. Ông chủ Phú Kiều cũng rất nổi tiếng, ông ta thừa nhận là buôn bán đúng giá. Trên thực tế người đến đây rất ít người chịu thiệt, bất luận là muốn mua hay muốn bán. Cho nên việc kinh doanh của ông chủ Phú vẫn luôn rất tốt.

Đi vào “Kỳ Thiên Hạ”, Lâm Vân đã phát hiện bên trong có không ít người, may mà “Kỳ Thiên Hạ” diện tích đủ lớn, và trông rất rộng rãi và thoáng đãng. Lâm Vân đi một vòng khắp chung quanh, các loại đồ cổ bày bán trong tủ kính rực rỡ muôn màu, đồ vật tương đối quý giá thì chỉ để ra một cái làm mẫu hoặc là lời giới thiệu.

- Chào quý khách, anh muốn mua gì?

Một nhân viên cửa hàng ngồi phía sau quầy, thấy Lâm Vân liền vội vàng đi tới hỏi.

- Ồ, để tôi xem trước đã. Nhưng tôi muốn hỏi một chút là Hứa Sĩ gần đây đến chưa?

Lâm Vân nghĩ tay Hứa Sĩ này có tiếng như vậy, khẳng định những người này đều biết.

- Hứa Sĩ? Anh không biết chuyện hôm qua sao? Anh ta bị hiềm nghi có liên quan đến việc buôn bán di vật văn hóa, đã bị phát lệnh truy nã, bây giờ có khi đã chạy khỏi Yến Kinh rồi. Ông chủ Hứa này xưa nay đối nhân xử thế phóng khoáng, chỉ là, ài, không ngờ... Ồ, anh có chuyện gì nữa không?

Nhân viên bán hàng này tự thấy mình nói hơi nhiều rồi, muốn nói đến buôn bán di vật văn hóa, người ở Phan Gia viên này quả thực có không ít, nhưng

Hứa Sĩ này khẳng định còn có án khác trên người.

Lâm Vân tự nhủ sao lại thiếu may mắn như vậy, hôm nay mình đến tìm y, thì y đã chạy rồi?

- A... cái này không phải tôi làm.

Lâm Vân quay đầu lại, thấy Từ Nhân vẻ mặt chật vật đứng trước một cửa hàng khác, nhưng lại bị một nhân viên bán hàng và hai bảo vệ ngăn lại. Lòng nghĩ, cô gái này lại làm cái trò gì nữa đây? Không ngờ còn theo mình đến tận đây.

Nhân viên cửa hàng lại đứng ở cửa nói với đám người vây quanh:

- Mọi người phân xử cho, bộ Hán ngọc (<https://google.com.vn/search?q=%...w=1241&bih=607>) Song La Hán này chỗ tôi để là trong cửa hàng của tôi, mọi người đều đứng xa nhìn, nhưng cô gái này lại chạy đến đứng phía sau nó, sau đó lại đột nhiên chạy đi, làm cho nó bị đổ và vỡ rồi, mọi người nói xem cái này có phải là nên do cô ta đền không?

Lâm Vân cũng đi qua đó, vừa nghe liền hiểu ra, đây khẳng định là do Từ Nhân kia vì theo dõi mình nên trốn phía sau bộ ngọc La Hán mà người ta trưng bày, kết quả thấy mình đi vào cửa hàng, muốn chạy theo, không ngờ đã làm vỡ đồ của người ta. Hắn lắc đầu không nói, lại thấy buồn cười.

- Vậy bao nhiêu tiền?

Từ Nhân thấy mọi người dường như đều cho rằng cô sai, liền vội vàng hỏi giá tiền.

- Bộ ngọc La Hán này là do ông chủ tôi vừa mua về, ông chủ cũng sắp đến rồi. Giá cả cụ thể tôi không biết là bao nhiêu, hình như có nói khi mua về là hai ba trăm nghìn nguyên.

Nhân viên cửa hàng vừa nói xong, mọi người chung quanh đều hít một hơi khí lạnh. Không ngờ là đồ vật quý như vậy, cô gái này tiêu rồi.

- Hai ba trăm ngàn chứ mấy, tôi đền là được chứ gì.

Lời nói của Từ Nhân càng khiến cho mọi người chung quanh chịu không nổi, không ngờ nói là hai ba trăm ngàn chứ mấy, lẽ nào nhà cô gái này mở ngân hàng sao?

- Ông chủ đến rồi.

Nhân viên cửa hàng này nhìn ra phía cửa nói, lúc này từ cửa bước vào một người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi mặc chiếc áo da màu xám.

- Có chuyện gì thế?

Người đàn ông này thấy ở cửa vây kín người, kỳ lạ hỏi.

- Ông chủ, vừa rồi cô gái này đã làm vỡ bộ ngọc La Hán vừa mới mang ra trưng bày, tôi...

Nhân viên cửa hàng vừa thấy ông chủ đến, liền cúi đầu tỏ thái độ ra, trong lòng cũng thấy hoang mang lo sợ, dù sao cũng là do mình trông không tốt, cũng phải có trách nhiệm nhất định.

- Cái gì?

Người đàn ông này bước nhanh đến, quả nhiên thấy trên mặt đất là Hán ngọc Song La Hán đã bị vỡ, sắc mặt lập tức trở nên xám ngoét. Bộ ngọc La Hán này mình vừa mua được, thậm chí người bán cho mình mình cũng vừa tiễn đi xong, đảo mắt đã bị vỡ thành ra như vậy rồi.

Giá của bộ ngọc La Hán này cũng không phải thứ ông ta quan tâm, quan trọng nhất đó là nó là thứ mà ông ta hứa tìm giúp một người rất quan trọng. Thực sự hối hận vì đã không lập tức cất nó đi, nếu không phải vài người

khách cũ muốn ông ta để bên ngoài cho họ xem, ông ta khẳng định đã cất nó đi rồi. Bộ Hán ngọc Song La Hán hơn hai trăm ngàn này, trong mắt bọn họ thực tế thì cũng không tính là gì cả, nhưng người kia cứ khẳng khẳng muốn bộ ngọc La Hán này, mà người kia không phải là nhân vật mình có thể đắc tội được, thế này thì chết chắc rồi.

Nhìn sắc mặt của chủ cửa hàng thay đổi liên tục, Từ Nhân và nhân viên cửa hàng đó cũng tâm trạng bất định.

- Ông nói xem bao nhiêu tiền, tôi sẽ lập tức đền cho ông.

Từ Nhân cuối cùng cũng chịu không nổi áp lực này, mở miệng nói trước.

- Đền, cô đền nổi sao? Đây không phải là chuyện bao nhiêu tiền, cô có biết bộ Hán ngọc Song La Hán này tôi phải dùng bao nhiêu tinh lực mới có được không hả? Tôi thèm đến mấy xu của cô, thì tôi đã không phải hao phí nhiều tinh lực đi kiếm nó như vậy rồi, cô nói cô đền như thế nào hả?

Chủ cửa hàng này nhìn bộ ngọc La Hán đã bị vỡ trên mặt đất, nghe xong lời của Từ Nhân, càng nổi trận đùng đùng.

Mọi người chung quanh vừa nghe xong cũng thấy đúng, nếu ông chủ này thực sự quan tâm chút tiền đó, thì sẽ không đi mua bộ Hán ngọc Song La Hán này rồi.

- Vậy ông muốn thế nào?

Từ Nhân mặt đỏ bừng bừng, cũng không thèm để ý đến tên Lâm Vân mà cô đang theo dõi nữa.

- Gọi người lớn trong nhà cô đến đây, chuyện này cô không thể làm chủ được.

Lúc nói về mặt ông ta thâm trầm, trong lòng hận không thể một đá đá văng con nha đầu này ra xa cho khuất mắt.

Từ Nhân thấy sự việc đã không còn là vấn đề mà tiền có thể giải quyết, trong lòng cũng lo lắng. Lập tức định gọi điện thoại về nhà, đột nhiên nghĩ ra thủ phạm chính của chuyện này, bèn lập tức quay đầu nhìn đi, quả nhiên thấy Lâm Vân đang đứng ở xa xem náo nhiệt, thậm chí miệng còn nhếch cười, trong lòng thầm tức giận.

- Anh trai tôi ở kia, gọi anh ấy lại giải quyết với ông nhé.

Từ Nhân nói xong, chỉ về phía Lâm Vân.

Mọi người đứng chung quanh lập tức chuyển ánh mắt lên người Lâm Vân, thậm chí có người còn bắt đầu lộ vẻ khinh bỉ, em gái gặp chuyện, anh trai không ra mặt nói chuyện đã đành, còn đứng một bên xem náo nhiệt, thằng cha này thực cũng quá đáng mà.

Lâm Vân thấy Từ Nhân chỉ mình, trong lòng thầm cười lạnh, biết rằng Từ Nhân này đang muốn chơi mình một vở đây mà. Đang định xoay người rời đi, thì lúc này có hai nhân viên bảo vệ đã chạy ra ngăn hãm lại.

- Tôi về trước xoay tiền, nhân tiện gọi cha mẹ tôi tới đây, để anh trai tôi tạm ở đây đợi nhé.

Từ Nhân nói xong lập tức rời đi. Vào lúc này sự chú ý của mọi người đều dồn hết lên người Lâm Vân, cũng không thèm để ý gì. Mà có để ý, thì đã có anh trai ở đây rồi, em gái quay về xoay tiền thì cũng đúng thôi mà.

Từ Nhân đi được không lâu, ông chủ cửa hàng mới giật mình phản ứng lại, làm gì có kiểu anh em như vậy chứ? Em gái gặp họa, anh trai không ngờ một câu cũng không nói, còn đứng một bên xem náo nhiệt? Cô gái này thoát nhìn cũng mi thanh mục tú, hóa ra là kẻ lừa đảo? Nhưng trong Phan

Gia Viên kẻ đến người đi, Từ Nhân đảo mắt đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Ông chủ kia trong biết bây giờ có đi tìm cô cũng không tìm thấy, chỉ đành tiếp tục ngăn Lâm Vân lại. Trong lòng vô cùng tức giận với hai tay bảo vệ này, quyết định hết tháng này sẽ thay người. Bản thân ngậm quả bồ hòn còn không thể nói ra, chỉ đành xử trí với anh chàng bị người ta vu oan này mà thôi.

- Em gái cậu đã đi rồi, cậu cùng tôi vào trong đợi đi.

Ông chủ thấy Lâm Vân đã bị ngăn lại, vội vàng đánh mắt ra hiệu với hai tên bảo vệ và nói.

Lâm Vân nhìn, Từ Nhân sớm đã biến mất dạng rồi, thậm tự khâm phục sự tinh ranh của cô nàng này. Mình bây giờ muốn đi, phỏng chừng sẽ có đại chiến, khẳng định sẽ náo loạn không nhỏ đâu. Nhìn ánh mắt của ông chủ này, có lẽ đã biết mình bị đổ oan rồi, tuy nhiên vẫn ngăn mình lại, khẳng định là muốn mình trở thành kẻ coi tiền như rác đây mà.

Nghĩ rằng mình muốn đi khi nào chẳng được, cũng không quan tâm bây giờ phải đi ngay. Nghĩ đến đây hẳn cũng không nói gì, trực tiếp đi vào trong cửa hàng cùng với hai ông bảo vệ.

Ông chủ cửa hàng khoác áo da màu xám này thấy Lâm Vân thực sự đã đi vào, cũng không khỏi kinh ngạc nhìn người thanh niên này. Chí ít cũng phải nói mấy câu rằng mình không phải là anh trai của cô gái vừa này, không ngờ không nói gì cứ thế mà đi vào.

Lẽ nào mình đoán sai rồi? Người này thực sự chính là anh trai của cô gái vừa rồi sao? Nếu như vậy thì tốt rồi.

Hai gã bảo vệ thấy Lâm Vân cũng không phản kháng, liền trực tiếp đi vào trong cửa hàng, nên cũng không đi theo vào nữa mà đứng ngăn ở cửa.

Những người xem náo nhiệt ở chung quanh thấy sự việc đã có phương án giải quyết sơ bộ, tuy vẫn chưa biết kết quả, nhưng bây giờ không còn gì đáng xem cả, nên lần lượt giải tán.

- Chúng ta lên lầu nói chuyện.

Ông chủ này thấy Lâm Vân không nói gì lặng lẽ đi vào, khóe miệng mấp máy cười lạnh. Cho dù cậu là bị oan, nhưng nếu đã bước vào rồi thì sẽ không để cậu vô duyên vô cớ mà rời đi được.

Lâm Vân cũng không nói chuyện, ánh mắt vừa rời của ông chủ kia hẩn nhìn ra được, biết rằng ông ta không chỉ biết mình bị oan, còn tiếp tục gài bẫy mình. Còn một điều nữa đó là bộ Hán ngọc Song La Hán này theo lời nhân viên cửa hàng nói chỉ có hai ba trăm ngàn, ông chủ một cửa hàng đồ cổ lớn như vậy, tuyệt đối sẽ không vì vài trăm ngàn, mà sắc mặt không ngừng biến đổi đến vô số lần được, thậm chí sự kích động trong lòng dù ở khoảng cách rất xa Lâm Vân cũng cảm nhận được.

Cho nên hẩn cũng rất muốn biết, bộ ngọc La Hán này rốt cuộc có ý nghĩa quan trọng gì, nếu đã muốn đánh một cào lên người mình, thì mình cũng sẽ trả lại một cào như thế.

- Ngồi đi, giới thiệu một chút, tôi là Hồ Dư Trùng, là chủ của “Bạch Bảo Trai”. Em gái cậu đi lấy tiền rồi, tôi nghĩ rất nhanh sẽ quay lại, cậu cũng đừng lo lắng quá.

Ông Hồ dẫn Lâm Vân lên lầu, tự ngồi xuống ghế sofa, sau đó chỉ chiếc ghế bên cạnh bàn trà bằng kính rồi nói với Lâm Vân.

Lâm Vân ngồi xuống, rất có ý vị nhìn ông chủ cửa hàng kia một cái:

- Ông khôn khéo như vậy, hẩn là biết cô gái kia căn bản không phải là em gái tôi...

Lâm Vân còn chưa nói xong, chủ cửa hàng sắc mặt liền biến đổi, lập tức định nói chuyện, nhưng lời còn chưa nói ra thì đã bị Lâm Vân chặn ngang.

- Ông Hồ, tôi lên đây không phải là vì bộ Hán ngọc Song La Hán của ông, tôi muốn biết bộ ngọc này là chuẩn bị cho ai vậy? Đừng nói chuyện phiếm với tôi, tôi không có tính kiên nhẫn đâu.

Lâm Vân lạnh lùng nói xong, lập tức nhìn ông Hồ.

Ông Hồ Dư Trùng này sắc mặt lại thay đổi, đang định phát câu, thì bỗng nhiên thần sắc khựng lại, giống như nhìn thấy quỷ vậy. Vẻ mặt hoảng sợ nhìn chăm chăm vào bàn tay của Lâm Vân, tay của Lâm Vân đã từ từ nắm lấy một mảnh kính trên chiếc bàn trà bằng kính, rồi để cho tay còn lại dùng lực nắm, mảnh kính này đã bị Lâm Vân dùng tay bóp nát bấy.

- Cậu?

Hồ Dư Trùng dụi dụi mắt, để xác thực là mình không có nhìn nhầm.

- Ông cảm thấy xương của ông và mảnh kính này thì cái nào cứng hơn hả? Đừng để tôi phải nổi giận, cho ông thời gian ba phút, nếu không nói, tôi sẽ phải xin lỗi ông rồi.

Giọng nói của Lâm Vân lạnh buốt như muốn xuyên thẳng vào xương tủy của Hồ Dư Trùng.

Nhìn ánh mắt của Lâm Vân, Hồ Dư Trùng mới hối hận vô cùng vì đã gọi Lâm Vân lên đây. Biết người trước mặt này muốn đối phó với mình quả thực quá đơn giản rồi, buồn cười là mình còn nghĩ người này bị người khác vu oan, mà lại không nói một lời nào. Ai biết được người này căn bản chính là có mưu đồ khác.

- Đừng, tôi sẽ nói với cậu, đây là của một người tên Hứa Sĩ bảo với tôi, anh ta cần bộ Hán ngọc Song La Hán này. Nhưng anh ta không tiện ra mặt để

đặt mua, cố ý sắp xếp để tôi và chủ bán tiếp xúc rồi mua vật này về.

Hồ Dư Trùng vội vàng nói.

Ánh mắt của Lâm Vân co rút lại, không ngờ lại là tên Hứa Sĩ này, hắn tiếp tục nhìn chăm chăm Hồ Dư Trùng nói:

- Hứa Sĩ này không phải đang bị truy nã rồi sao? Tại sao còn ở đây?

Hắn lại vỗ một cái xuống bàn, nguyên cả cái bàn trà bằng kính bị đập nát tươm.

Hồ Dư Trùng thấy thế rét run trong lòng, không dám giấu diếm, vội vàng nói:

- Hứa Sĩ không có đi, hắn chỉ là nấp trong một ngôi chùa ở vùng ngoại thành, rồi hóa trang thành một hòa thượng.

- Tay Hứa Sĩ này vì sao muốn ông thu mua bộ Hán ngọc Song La Hán này? Tôi không thích người khác nói láo trước mặt tôi, hi vọng ông sẽ không chọc tôi mất hứng, hừ.

Lâm Vân nhìn chăm chăm Hồ Dư Trùng rồi hừ lạnh một tiếng.

- Cái này tôi thực sự không biết, chỉ biết Hứa Sĩ này muốn tôi mua nó, còn dùng để làm gì quả thực tôi không biết, tôi cũng dám hỏi anh ta.

Hồ Dư Trùng trả lời có chút kinh hồn táng đảm, nói xong còn dùng tay quạt trán, trong lòng biết người thanh niên trước mặt này rất có thể là dân liều mạng.

Lâm Vân nghe xong lời mà Hồ Dư Trùng nói, không tiếp tục hỏi, chỉ là trong lòng đang nghĩ, Hứa Sĩ này đang mua linh thạch, lại cần đến Hán ngọc, người này rốt cuộc muốn dùng nó để làm gì? Đúng là linh thạch có

thể tu luyện, nhưng Hán ngọc này dùng để làm gì chứ? Hứa Sĩ chính là đồ đệ của Lữ Cung Phụng, vậy Lữ Cung Phụng này lại muốn làm cái gì đây?

- Bây giờ đưa tôi đến chỗ Hứa Sĩ đó, đừng có nghĩ cái gì khác. Ông biết tôi căn bản không quan tâm cái mạng già của ông đâu.

Lâm Vân lạnh lùng nói xong rồi đứng dậy.

Hồ Dư Trùng đâu còn dám do dự, vội vàng cung kính dẫn Lâm Vân xuống lầu. Ông ta biết loại người như Lâm Vân rất có khả năng là dân liều mạng, cho dù mình có báo cảnh sát, thì rất có khả năng hắn sẽ giết mình trước khi cảnh sát đến, càng đừng nói đến hai gã bảo vệ bị cở trong cửa hàng của mình nữa.

- Hãy gói kỹ chỗ Hán ngọc Song La Hán kia lại rồi mang đi.

Lời của Lâm Vân Hồ Dư Trùng nào dám không nghe, vội vàng gọi người giúp việc đến gói đồ lại, cùng Lâm Vân đi ra ngoài.

Người giúp việc thấy ông chủ đi ra, còn tưởng rằng cùng người này đi lấy tiền, không khỏi thở phào một cái.

Từ Nhân chạy ra khỏi Phan Gia viên, trong lòng vẫn đang thầm thấy sung sướng, lần này xem như đã trả thù được tay Lâm Vân này rồi, xem hắn làm thế nào? Phòng chừng với cách ăn mặc của hắn, muốn trả ba trăm ngàn là điều không thể. Đợi đến khi anh ta vạn bất đắc dĩ, mình sẽ mang tiền đi cứu anh ta, để xem anh ta còn dùng bộ mặt đó để nói chuyện với mình nữa hay không. Cứ như vậy cô đã quên mất người gây ra chuyện này là ai rồi.

Từ Nhân đang lúc vui sướng, điện thoại vang lên, cô vội vàng nhận điện thoại:

- Con bé này, ngày mai chính là đại thọ bảy mươi của ông nội con, sao con không ở trường hả? Bây giờ còn chưa về, còn không nhanh quay về đi...

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của mẹ cô.

Từ Nhân lúc này mới nghĩ ra ngày mai là lễ mừng đại thọ bảy mươi của ông nội, trong lòng cả kinh. Mình hôm nay không ngờ quên bém mất chuyện này rồi, vốn còn chuẩn bị buổi trưa về nhà. Thấy bây giờ đã thời gian cơm trưa, cô vội vàng đến bên đường đón một chiếc xe, nhanh chóng chạy về nhà.

Chiếc xe chạy gần một tiếng đồng hồ, Hồ Dư Trùng mới đưa Lâm Vân đến một ngôi chùa nhỏ. Ở đây quả nhiên rất xa thành phố, mấy chữ trên cổng chùa nhìn cũng không rõ, loáng thoáng có thể nhìn thấy một chữ “Chùa”. Để xe dừng trước cổng chùa, Hồ Dư Trùng dẫn Lâm Vân vào trong.

Ngôi chùa này rất nhỏ, trước sau cộng lại chỉ khoảng mười mấy mét vuông. Phía trước có một pho tượng Bồ Tát cao hơn một mét. Lâm Vân cũng không biết đây chính là pho đại thần kia. Mười mấy cây hương còn cháy trong lư hương, nhưng cả ngôi chùa lại không có một bóng người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 152: Một Quyền

A

nh Hứa, tôi là Hồ Tử. Anh ở đâu vậy? Tại sao Không thấy bóng dáng đâu cả, tôi mang đồ đến cho anh đây.

Hồ Dư Trùng thấy Lâm Vân sắc mặt khó coi, liền vội vàng gọi. Nhưng mặc kệ Hồ Dư Trùng gọi như thế nào, cũng không thấy có người ra.

- Xem ra Hứa Sĩ ra ngoài rồi, hay là chúng ta ngày mai hãy đến nhé?

Hồ Dư Trùng nói đến đây thì nhìn sắc mặt của Lâm Vân, lập tức lại tiếp tục nói:

- Hoặc là cậu cứ ở đây đợi nhé, có lẽ anh ta rất nhanh sẽ quay lại.

- Anh ta có xe không?

Lâm Vân đột nhiên hỏi.

- Không có, bình thường muốn đi ra ngoài đều đi tới bên đường phía trước bắt xe tuyến 922, hoặc đi thêm một đoạn nữa để đi tàu điện ngầm.

Lâm Vân không nói gì, người này có thể bỏ tiền mua được một thứ mấy trăm ngàn, không có xe đi tàu điện ngầm chỉ nói rõ một điều là muốn giảm bớt mục tiêu bị chú ý.

Còn nữa, nhìn độ dài ngắn của hương phía trên kia và bên cạnh có cây chưa đốt. nhiều nhất là đốt chưa được hai phút đồng hồ. Mà đường đến ngôi chùa này chỉ có một con đường, chính là nói muốn rời khỏi đây thì cũng sẽ phải đi trên con đường này. Từ đường này đi đến trạm xe buýt cũng phải mất

mười mấy phút, vì đây là đường nhỏ, bọn Lâm Vân chạy xe đến cũng cần khoảng hai phút rồi.

Cho nên nói bất luận thế nào, người này dù có đi thế nào cũng phải đụng bọn Lâm Vân, nhưng thực tế khi Lâm Vân đến căn bản không nhìn thấy một ai. Điều này có thể nói người này vẫn ở trong chùa chưa đi, nhưng gã nếu không đi mà trốn ở trong chùa, vậy tại sao gã lại biết mình đến?

Nhìn Hồ Dư Trùng một cái, nhìn biểu hiện của ông ta thật là không biết, cũng mặc kệ ông ta, trực tiếp đi thẳng vào gian bên trong, mở cửa, bên trong không có người. Lâm Vân quan sát một chút, ở đây quả thực là không cảm nhận được nhịp thở, lẽ nào người này thực đã rời đi rồi? Nhưng Lâm Vân không tin, mới hai phút thì người này rời đi kiểu gì được.

- Ông trước đây đến đây mấy lần rồi?

Lâm Vân quay đầu nhìn Hồ Dư Trùng hỏi.

- Ba lần, có lúc là đưa đồ đến.

Hồ Dư Trùng khẩn trương trả lời.

- Mỗi lần đến đều mang thứ gì?

Lâm Vân tiếp tục hỏi.

- Đồ thì chỉ mang đến một lần, là Ngọc Như Ý thời Hán.

Hồ Dư Trùng vội vàng đáp.

Lâm Vân một lần nữa chìm vào trầm mặc. Hứa Sĩ này mỗi lần đều thu mua ngọc thời Hán, mà gã này còn mua cả linh thạch. Gã rốt cuộc là mua để mình dùng, hay là cho lão sư phụ thần bí kia của gã? Chuyện này hẳn phải điều tra rõ ràng, mình sau này có thể sẽ nằm trong nguy hiểm, một khi có tu

sĩ tu cao hơn hẳn xuất hiện, đối với Lâm Vân mà nói thì nó vô cùng nguy hiểm.

Bất luận có phải là tu sĩ hay không, bất luận Hứa Sĩ này mua linh thạch để làm gì, Lâm Vân đều không thể bỏ mặc chuyện này được. Hắn nhất định phải điều tra ra, nếu không sẽ ăn ngủ không yên.

Một thứ đồ hữu dụng với tu sĩ, lại do người trần thu mua, bản thân chuyện này rất không bình thường.

Nhìn Lâm Vân trầm mặc không nói, Hồ Dư Trùng tâm thần bất định. Nếu một người đã tu luyện nội gia công phu và có chủ tâm ngừng thở, thì mình thực sự không phát hiện được.

- Hồ Dư Trùng, ông ra ngoài trước một chút.

Lâm Vân nói với Hồ Dư Trùng xong, lập tức đã đứng ở cửa lớn.

Hồ Dư Trùng nhanh đi ra ngoài, Lâm Vân lần nữa ngưng thần cẩn thận tìm kiếm. Rất lâu đều không nghe thấy bất kỳ nhịp thở nào, Lâm Vân nghĩ thầm, lẽ nào suy đoán của mình là sai? Đang lúc thấy kỳ quái, thì có một nhịp thở như có như không truyền đến, chỉ cần không chú tâm một chút sẽ không cảm nhận được. Quả nhiên, nhịp thở này chỉ có một chút, đảo mắt lại biến mất. Nhưng hồi lâu sau lại lần nữa truyền đến, mặc dù chỉ là thoáng qua như thế.

Lâm Vân lấy một cái đài hương từ bên cạnh, bẻ gãy phần sắc nhọn xuống, cầm đầu nhọn bằng sắt trong tay quan sát rất lâu, đột nhiên giương tay đánh ra. Đầu nhọn gần như không có bất kỳ lực cản gì xuyên qua hai tấm bồ đoàn, biến mất dưới bùn đất.

Một tiếng kêu đau đớn truyền đến, một thân ảnh chui ra từ phía sau pho tượng Bồ Tát thờ cúng, thân hình đó còn chưa chui ra hết đã một quyền lao về phía Lâm Vân. Đồng thời thân thể như bị năm đấm này lôi đi, bay tới

chỗ Lâm Vân. Quả nhiên là một cao thủ không tệ. Lâm Vân khoe miệng cười lạnh một tiếng đồng thời giơ nắm đấm của mình lên. Hai quyền gặp nhau, chỉ nghe một tiếng răng rắc nhỏ đến không thể nghe thấy, quả đấm của người đối diện bị Lâm Vân dùng quyền đánh nát một cách gọn ghẽ. Người này lúc này mới dựa vào tường nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, vai phải bị một cây đinh cắm vào, chính là đầu nhọn của đài hương mà Lâm Vân đánh ra. Tay phải nắm lấy quyền trái đã bị vỡ vụn, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Bản thân tu luyện nội gia quyền pháp mười năm, về sau lại theo sư phụ hiện giờ học thêm năm sáu năm nữa, một đôi thiết quyền đánh đâu thắng đó không ngờ lại bị con người trước mắt này dùng quyền đối quyền đấm nát một cách gọn ghẽ. Huống hồ vừa rồi người này còn có thể dùng đinh sắt của đài hương trực tiếp đâm xuyên vào vai mình từ bên ngoài hai thước bùn đất. Đây là loại công phu gì, sao có thể lợi hại như vậy?

Nội gia quy hấp công pháp mà mình tu luyện, đã bước vào nội kinh (Hô hấp ở bên trong). Người này làm sao lại có thể phát hiện được? Phải biết mình trốn dưới đất, không phải là sợ người này, mà là từ bộ phận quan sát nhìn thấy có hai người đến. Muốn trốn đi để xem tay Hồ Dư Trùng này sao dám cả gan dẫn người lạ tới?

Phải biết rằng, mình sớm đã phân phó qua rồi, nếu không phải là chỉ đạo của mình, tuyệt đối không được dẫn người tới đây. Tên Hồ Dư Trùng này không ngờ không xem lời nói của mình ra gì. Gã trốn ở đây, một mặt là muốn xem rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, mặt khác chính là tính cách phòng thủ cận thận. Đợi lát nữa cho dù Lâm Vân không tìm thấy gã, thì gã cũng ra mặt giữ Lâm Vân lại.

Lâm Vân nhìn người ở trước mắt, là một giả hòa thượng khoảng chừng ba mươi tuổi. Trên đầu còn để tóc ngắn, thân trên lại mặc một chiếc tăng y màu vàng.

- Cậu là ai, tại sao phải gây khó dễ với tôi?

Người đàn ông này, tay bị đánh nát đau đến mức mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Lâm Vân hỏi.

- Tôi tại sao lại phải gây khó dễ với anh? Tôi đến anh trốn ở trong góc để làm gì hả, có phải là muốn xử lén tôi không? Tôi đương nhiên là phải phòng bị một chút, anh vừa ra đã cho tôi một quyền, lẽ nào tôi không được trả đòn sao?

Lâm Vân nhìn vị giả hòa thượng ở trước mắt này, ngữ khí nói chuyện cũng không có một chút biểu cảm. Tuy nhiên biết rằng người này không phải tu luyện tu chân công pháp, mà là nội gia công pháp.

- Anh Hứa, anh sao vậy?

Hồ Dư Trùng nghe thấy tiếng động liền chạy vào, vừa đúng lúc nhìn thấy Hứa Sĩ đang dựa vào tường. Ôm lấy tay trái của mình, trên vai còn chảy máu, không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Tôi làm sao hả. Hồ Tử, người ông dẫn đến đã đánh tôi thành ra như vậy đấy, còn hỏi tôi làm sao hả? Hừ!

Hứa Sĩ nói xong, hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Hồ Dư Trùng lại hít một hơi, sự lợi hại của Hứa Sĩ này ông ta đã tận mắt nhìn qua, nếu không thì đã không nghe lời gã như vậy. Ban đầu khi ở Phan Gia viên, Hứa Sĩ vì tiền tài lộ ra ngoài, bị người ta theo dõi, kết quả một mình gã quật ngã bảy tám tên hung hãn lưu manh. Bản thân lúc đó đang ở trên xe tận mắt nhìn thấy, hơn nữa gã ra tay rất độc, đánh cho mấy tên lưu manh chân tay gãy hết.

Tuy nhiên người đến cùng mình này bản lĩnh cũng rất lợi hại, nhưng mang đến cảm giác cho Hồ Dư Trùng đó là lực đạo trên tay cực mạnh. Chưa được

nhìn thấy qua công phu khác, ông ta thậm chí còn ảo tưởng vừa khéo Hứa Sĩ có ở đây, sau đó tiện thể xử lý luôn người này.

Tên Hứa Sĩ này lúc đó khi đánh nhau, mình có thể nhìn thấy rất rõ ràng, bảy tám tên lưu manh đối diện với Hứa Sĩ, trên cơ bản là không có lực trả đòn.

Nhưng chính vào thời gian đảo mắt mình đi ra ngoài này. Hứa Sĩ kia đã bị người thanh niên đó đánh thành ra như vậy, có thể thấy sự lợi hại của người này. Hồ Dư Trùng toàn thân rùng mình một cái, đột nhiên cảm giác được bất kể là bên nào cũng không phải là chỗ mình có thể chọc vào được.

- Cậu muốn gì?

Hứa Sĩ nhìn chăm chăm vào Lâm Vân hỏi.

- Tôi muốn gì, hiện tại không vội, cái tôi có là thời gian.

Lâm Vân biết lập tức hỏi rõ sẽ không có khả năng hỏi ra được chuyện gì. Bây giờ hẳn phải gấp áp lực cho tên Hứa Sĩ này, để đến cuối cùng gã không thể không trả lời hẳn.

- Hồ Tử, ông băng bó qua vết thương cho Hứa Sĩ một chút, dẫn anh ta vào trong phòng, tôi có chuyện muốn nói với anh ta. Ông cứ đợi ở bên ngoài.

Lâm Vân nhìn Hồ Dư Trùng một cái, thản nhiên nói.

- Được thôi, tôi sẽ đi làm ngay.

Hồ Dư Trùng vội vàng tìm một miếng vải buộc vết thương của Hứa Sĩ lại một chút. Kỳ thật tay của Hứa Sĩ đã hoàn toàn vỡ vụn, bất luận băng bó kiểu gì cũng không thể trị khỏi được, đây chỉ là công tác bên ngoài mà thôi.

Hứa Sĩ không nói một lời, chỉ là đợi cho Hồ Dư Trùng sau khi buộc tay của mình lại xong, thì trừng mắt nhìn ông ta một cái. Hồ Dư Trùng trong lúc toàn thân run rẩy, thì Hứa Sĩ đã đi vào phòng cùng Lâm Vân rồi. Hồ Dư

Trùng quệt mồ hôi trên trán, đi ra ngoài cổng chùa đứng đợi, trong lòng tự chửi mình xui xẻo, tại sao lại tìm phiền toái với Sát Thần chứ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 153: Sự Cầu Cứu Của Diệp Điềm

T

rông thấy Hứa Sĩ đi vào, Lâm Vân chỉ vào chiếc ghế băng bên cạnh. Hứa Sĩ lặng lẽ ngồi xuống.

- Anh đừng nói láo với tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể cho anh biến mất. Trước tiên anh hãy nói tại sao anh thu mua những thứ Hán ngọc này?

Lâm Vân không dây dưa hỏi.

- Bởi vì Hán ngọc mua đi bán lại có thể kiếm nhiều tiền...

Hứa Sĩ còn chưa nói xong, thì liền bị một tiếng “rầm” làm cho khựng miệng lại.

Lâm Vân vỗ mạnh một cái lên mặt bàn gỗ trước mặt, một dấu tay rất rõ ràng in trên mặt bàn. Hứa Sĩ thấy vậy, lúc này mới có thêm một nhận thức mới về chưởng lực của Lâm Vân. Chiếc bàn này được làm ra từ loại gỗ dầu rắn chắc, độ rắn chắc của nó cho dù dùng búa cũng phải dùng sức mới được. Nhưng người thanh niên trước mặt này lại có thể tùy ý đánh xuống một chưởng đã có thể để lại dấu tay trên bàn rất rõ ràng. Đây là công phu gì vậy? Đừng nói là mình, cho dù sư phụ của mình phỏng chừng cũng không thể làm được như vậy? Hoặc là không thể làm được một cách nhẹ nhàng như thế.

- Nếu anh nói linh tinh một câu thôi, thì anh vĩnh viễn không cần nói nữa đâu. Tôi tin anh biết tôi có thể làm được, và khẳng định sẽ làm. Nếu như anh nói ra, nhiều nhất là tôi chỉ phế võ công của anh, nói không chừng còn giúp anh trị lành bàn tay này.

Lâm Vân một chưởng vỗ lên mặt bàn, một lần nữa lạnh lùng nói.

- Được, tôi nói. Chỉ có điều nói xong rồi tôi cũng không muốn cậu trị khỏi tay cho tôi. Chỉ cần cậu chấp nhận tha cho tôi một mạng, và hứa sẽ không ra ngoài nói linh tinh.

Hứa Sĩ cắn răng. Đối với việc người này nói sẽ trị khỏi tay cho gã, gã tuyệt đối không tin, nhưng người này nói muốn giết mình, thì đó tuyệt đối không phải là lời nói nhảm. Dù sao mình sau này cũng là một phế nhân, chính phủ cũng đang truy nã mình, chi bằng sau khi thành thật khai báo, lập tức mai danh ẩn tích để sống một cuộc sống bình thường.

Lâm Vân gật đầu, cũng không nói gì thêm. Đối với việc Hứa Sĩ này có ra ngoài nói linh tinh hay không hẳn rất rõ, tin rằng gã sẽ không nói, trừ khi gã không cần cái mạng này nữa. Cho dù gã có ra ngoài nói lung tung đi nữa, cũng không can hệ gì đến hắn, chỉ càng tăng thêm phiền phức cho gã mà thôi.

- Cậu có biết Lang Bang hay không?

Hứa Sĩ hỏi.

- Biết, Lang Bang với lão đại Uông mạp bên ngoài hẳn là cùng một nhĩ?

Lâm Vân thấy Hứa Sĩ nhắc đến Lang Bang, biết Hứa Sĩ này và Lang Bang quan hệ mật thiết, xác thực mà nói sự phụ của Hứa Sĩ này chính là lão đại thực sự của Lang Bang.

- Hừ, Uông mạp sao? Gã nhiều nhất cũng chỉ là một tên chết thay mà thôi, chuyện bình thường đều do gã ra mặt, nhưng muốn nói lão đại của Lang Bang thì không phải người này, gã chỉ là một đao phủ không hơn. Lão đại thực sự chính là Cung Phụng Lữ đạo sĩ, ông ta cũng là sự phụ của tôi, chỉ là

thời gian dạy tôi không dài, bản lĩnh lợi hại thực sự cũng không dạy tôi. Cái ông ta dạy tôi nhiều lắm là vài truyền thừa cổ võ bình thường.

Hứa Sĩ nói đến đây thì bị Lâm Vân chặn lại.

- Là nói Lữ đạo sĩ này còn có bản lĩnh lợi hại hơn sao?

Lâm Vân trong lòng rung mình, vội vàng hỏi. Tuy biết Lữ Cung Phụng này là lão đại thực sự của Bang Lang, nhưng không biết nhiều về bản lĩnh của con người này.

- Đúng vậy, ông ta có một loại công pháp Thái Âm Bồ Dương, nghe nói có thể dùng âm nguyên của trinh nữ để tu luyện. Loại công phu này có thể kéo dài thanh xuân, cho nên sư phụ tôi Lữ đạo sĩ tuy đã gần sáu mươi tuổi rồi, nhưng nhìn vẫn như chỉ mới ba mươi thôi. Sở Hán ngọc là chính là do ông ấy bảo chúng tôi mua, ngoài ra còn sai chúng tôi mua một loại nữa, đó là Bạch Hà thạch. Loại thạch đầu này có thể phát ra sương trắng nhàn nhạt như có như không, đây là loại thạch đầu được mua với giá cao nhất rồi.

Hứa Sĩ nói đến đây thì nhìn Lâm Vân, thấy Lâm Vân lông mày nhíu chặt, cũng cảm thấy lo sợ bất an, không biết người này cuối cùng sẽ khiến mình ra sao đây.

Lâm Vân trong lòng lại kinh hãi vô cùng. Lữ đạo sĩ này cho dù không phải là người tu luyện, nhưng công pháp thủ âm thì không kém người tu luyện bao nhiêu, cái này Hứa Sĩ kia cũng không có lừa mình. Xem ra Uông mập miệng nói cần linh thạch xác thực chính là Lữ đạo sĩ này. Tuy nhiên lão còn muốn Hán ngọc để làm gì đây?

- Nói tiếp đi.

Lâm Vân lấy lại tinh thần nhìn Hứa Sĩ nói.

- Lữ đạo trưởng bình thường một tuần cần một trinh nữ, cái này do Uông mậ phụ trách. Tôi phụ trách mua Hán ngọc và Bạch Hà thạch. Lão đại Lang Bang thực sự là Hoàng Khiếu, tuy nhiên Hoàng Khiếu cũng chỉ là vợ vét của cái cho Lữ đạo trưởng mà thôi.

Hứa Sĩ nghe vậy nói tiếp.

- Lữ đạo trưởng này bình thường ở đâu? Sào huyệt của Lang Bang ở đâu?

Lâm Vân ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm vào Hứa Sĩ hỏi.

Hứa Sĩ giật mình một cái, vội vàng nói:

- Nơi nghỉ ngơi lớn nhất Yến Kinh, Thiên đường nhân gian, chính là hang ổ của Lang Bang. Lữ Cung Phụng bình thường cứ thứ sáu hàng tuần sẽ đến đây nghỉ ngơi một đêm, đồng thời cần có thiếu nữ. Hôm nay là thứ sáu, ông ta hẳn sẽ đến.

Lâm Vân đột nhiên một chương vỗ lên đan điền của Hứa Sĩ, Hứa Sĩ trong lòng cả kinh, đồng thời toàn thân trở nên uể oải. Quả nhiên khi tay của Lâm Vân vừa lấy đi, phát hiện nội lực của mình một chút cũng không còn. Một thứ tu luyện bao năm mới có được đảo mắt biến mất không còn chút gì, Hứa Sĩ đột nhiên cảm thấy thất vọng vô cùng.

- Tuy nghĩ muốn trực tiếp giết luôn anh, nhưng tôi đã nói qua là giữ cho anh một mạng, anh tự mình giải quyết cho tốt đi.

Lâm Vân thấy thời gian còn sớm, có ý muốn đi Thiên đường nhân gian khiêu khích Lang Bang, nhưng bây giờ là ban ngày không tiện hành sự. Bây giờ là khoảng bốn giờ chiều, mình muốn đi Thiên đường nhân gian, chí ít cũng phải đến sau bảy giờ.

- Đi thôi.

Lâm Vân nhìn Hứa Sĩ một cái rồi nói.

Hồ Dư Trùng nhìn thấy Hứa Sĩ với bộ mặt mệt mỏi chán chường đi theo phía sau Lâm Vân, trong lòng thầm thấy bồn chồn, không biết Lâm Vân bước tiếp theo muốn làm gì đây.

- Lái xe đến Lai Vị lâu, tôi phải đi ăn cơm. Ăn xong còn phải làm việc nữa. Hứa Sĩ anh phải luôn đi theo tôi.

Lâm Vân nói xong trực tiếp đi về phía xe của Hồ Dư Trùng. Đợi sau khi Hứa Sĩ ngồi ổn định ở ghế sau, Hồ Dư Trùng bắt đầu cho xe khởi động, chạy thẳng về Lai Vị lâu. Khi xe chạy đến Lai Vị lâu đã hơn năm giờ chiều.

Lâm Vân cũng không cần phòng sang trọng, mà ngồi luôn ở chỗ mà hôm qua hẳn ngồi. Nhân viên phục vụ kia nhìn thấy người thanh niên mặc y phục lão sĩ hôm qua đến ăn cơm không ngờ hôm nay lại đến nữa, tuy nhiên người đi cùng hẳn hôm nay dường như không giống với hôm qua, vừa nhìn còn có cả một hòa thượng. Trong lòng kỳ quái, nhưng lần này cũng không dám nói thêm gì, chỉ vội vàng đem menu đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân tùy ý chọn vài món ăn rồi bảo làm nhanh một chút. Hẳn ngồi đó không nói gì, giống như đang suy xét gì đó. Lâm Vân không nói, Hứa Sĩ và Hồ Dư Trùng càng không nói. Tuy nhiên vừa khéo thức ăn rất nhanh được mang ra. Lâm Vân thấy đã bắt đầu ăn cơm, Hồ Dư Trùng và Hứa Sĩ cũng đã bắt đầu động tay, chỉ có điều Hứa Sĩ có chút không thuận tiện lắm, Lâm Vân vẫn làm như không thấy Hứa Sĩ này. Nếu không phải hẳn đã đáp ứng tha cho gã một mạng, thì sớm đã giết gã như con gà rồi. Người này ở cùng với Lữ đạo sĩ, không cần nói cũng biết đã làm vô số chuyện xấu, tuy nhiên chẳng liên quan gì đến Lâm Vân hẳn. Hẳn cũng không phải là cứu thế chủ, nhưng nhìn thấy vô cùng tức giận. Nếu không phải phòng ngựa thẳng cha này đi cáo mật, thì sớm đã thả cho gã đi rồi.

Lâm Vân ăn rất nhanh, chỉ mất nửa tiếng đồng hồ đã ăn xong bữa cơm. Hồ Dư Trùng và Hứa Sĩ thấy Lâm Vân đã buông đũa, cũng vội vàng buông đũa xuống. Nhân viên phục vụ vẫn luôn chú ý đến Lâm Vân đó thậm kinh ngạc. Hôm qua khi người thanh niên này cùng với mấy người bộ dạng sinh viên đến đây ăn cơm, hi hi ha ha rất là náo nhiệt. Nhưng hôm nay người này cùng với hai người đi cùng đến ăn cơm, lại im lặng không nói một lời.

Thậm chí người trông giống như rất nhiều tiền này, cũng phải nhìn sắc mặt của Lâm Vân để làm việc, thực sự là kì quái mà.

- Hai người ăn xong chưa?

Lâm Vân hỏi.

- Chúng tôi ăn xong cả rồi.

Hồ Dư Trùng và Hứa Sĩ vội vàng đáp.

- Tính tiền.

Lâm Vân gọi một tiếng, nhân viên phục vụ vẫn luôn chú ý bên này lập tức nhanh bước đi tới.

- Bên này cô gái.

Hồ Dư Trùng thấy cô gái phục vụ đi đến bên cạnh Lâm Vân, vội vàng gọi. Cô gái kì quái nhìn Hồ Dư Trùng một cái, rồi lại quay sang nhìn Lâm Vân. Lâm Vân lập tức nói:

- Cô không thể vì quen biết với tôi một chút mà lần nào cũng đòi tiền tôi nha, người đẹp...

Nghe xong lời của Lâm Vân nói, cô gái mặt đỏ bừng, tự nhủ người này thực là một Hoa Hoa thiếu gia mà. Tuy nhiên vẫn đi nhanh đến trước mặt Hồ Dư Trùng, sau khi Hồ Dư Trùng lấy thẻ ra, vốn chuẩn bị 100 đồng tiền bo,

nghe Lâm Vân nói là quen biết, liền lấy ra mấy trăm đồng. Lâm Vân nhìn thấy vậy thầm cười, tự nhủ Hồ Tử này thể hiện không đúng chỗ rồi.

Nhân viên phục vụ đó thấy Hồ Dư Trùng đổi một trăm đồng thành tám trăm đồng, sao còn không biết câu nói kia của Lâm Vân đã có tác dụng. Nhận tiền bo xong rồi nói lời cảm ơn với Hồ Dư Trùng, cô gái lại đến bên cạnh Lâm Vân nói cảm ơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ba Dao

L

âm Vân vừa định đứng dậy, thì thấy Diệp Điềm hốt hải chạy vào, nhìn thấy Lâm Vân liền lao vào giống như gặp vị cứu tinh vậy.

Trông thấy bộ dạng của Diệp Điềm, Lâm Vân giật mình, thầm nghĩ lẽ nào tay Uông mập kia đã chạy rồi sao? Nghĩ lại liền biết không ổn rồi, Mông Văn đã xảy ra chuyện rồi ư? Mông Văn này ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện, bởi vì cô là hi vọng của Lâm Vân. Lúc này Diệp Điềm đã chạy đến bên cạnh hắn, còn chưa kịp nói gì, Lâm Vân đã khoát tay nói:

- Ra ngoài rồi nói.

Diệp Điềm cố nén sự lo lắng trong lòng, theo sau Lâm Vân đi ra khỏi Lai Vị lâu.

- Máy người Mông Văn có phải bị Lang Bang bắt đi rồi không?

Lâm Vân đi đến bên cạnh xe của Hồ Dư Trùng hỏi.

- Ủ, chị Văn bị bắt đi rồi. Ở... làm sao biết được thế?

Diệp Điềm kịp phản ứng lại, chuyện này xảy ra chưa lâu, Lâm Vân sao mà biết được vậy?

Lâm Vân lòng nghĩ hôm nay Lữ lão đạo sẽ đến. Chuyện Uông mập bắt Mông Văn cướp linh thạch khẳng định là lão bày mưu đặt kế và biết được Uông mập đi sẽ không quay lại. Lữ lão đạo này khẳng định biết đã xảy ra chuyện rồi, nếu đã biết, lão khẳng định sẽ đến chỗ Mông Văn, vậy thì Mông

Văn sẽ chạy không thoát rồi. Tuy nhiên Diệp Điềm làm sao mà thoát ra được vậy?

- Cô làm sao mà ra được thế?

Lâm Vân nhìn Diệp Điềm hỏi.

- Tôi ra ngoài giúp chị Văn hẹn anh, bởi vì chị Văn đã lấy được thứ đó, muốn hẹn anh tối nay ra gặp mặt. Nhưng tôi không tìm thấy anh ở trong trường, bạn học của anh nói sáng nay anh đã ra ngoài rồi. Đợi đến khi tôi về thì phát hiện mấy người chị Văn đã bị bắt. Tôi đoán hẳn là do Lang Bang làm.

Diệp Điềm nói xong rất lo lắng nhìn Lâm Vân, cô biết bây giờ cứu được Mông Văn chỉ có Lâm Vân mà thôi.

- Khi tôi quay về thì không còn nhìn thấy một ai, e là đã bị bắt đi hết rồi. Lý Thanh kia hẳn là cũng đã bị bắt.

Diệp Điềm nói xong, lại bổ sung thêm một câu, có lẽ cho rằng Lâm Vân biết Lý Thanh hẳn sẽ đi giúp. Lâm Vân không trả lời câu nói của Diệp Điềm, chỉ quay đầu lại nói với Hứa Sĩ,

- Sau đêm nay có thứ sẽ vĩnh viễn biến mất, tôi nghĩ anh hẳn là biết nên làm thế nào, anh đi đi, đừng phạm sai lầm nữa.

Nghe xong lời của Lâm Vân, Hứa Sĩ chấp tay với Lâm Vân rồi xoay người rời đi. Lâm Vân lại nhìn Hồ Dư Trùng mặt không biến sắc nói:

- Ông hẳn là biết nên làm thế nào, nếu có một chữ lọt ra ngoài bị tôi nghe thấy, ông sẽ biết hậu quả đó. Hơn nữa tôi dám bảo đảm một chút việc tôi cũng không có, tuy nhiên những thứ này dù sao ông cũng không nhìn thấy.

Hồ Dư Trùng mồ hôi lạnh ứa ra đầy đầu, vội vàng nói:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi.

Đồng thời biết người này chuẩn bị ra tay với Lang Bang, mà còn giữ một mạng cho mình, làm sao không thấy may mắn vạn phần chứ, quyết định tối nay trở về lập tức rời xa khỏi Yến Kinh.

Thấy Hứa Sĩ và Hồ Dư Trùng đều đã rời đi, Lâm Vân lập tức nói với Diệp Diễm:

- Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

Diệp Diễm có chút kỳ quái hỏi Lâm Vân. Không biết Lâm Vân lại muốn đi đâu nữa đây.

- Cô lái xe đến Thiên Đường Nhân Gian đi, chúng ta sẽ đi đến đó.

Lâm Vân đi đến bên cạnh xe của Diệp Diễm trước, đứng đợi cô mở cửa xe.

- Vậy còn chị Văn thì sao?

Diệp Diễm thấy Lâm Vân còn tâm tư đi Thiên Đường Nhân Gian, đâu còn muốn nghĩ đến thứ khác. Nếu là bình thường phỏng chừng cô lại nghĩ Lâm Vân này dẫn cô đi Thiên Đường Nhân Gian để làm gì rồi, nhưng vào lúc này không ngờ cái gì cũng nghĩ không ra, chỉ muốn nhanh nhanh cứu Mông Văn ra.

- Mông Văn có lẽ ở Thiên Đường Nhân Gian, chúng ta mau đi tới đó trước rồi hãy nói.

Lâm Vân đã kéo cửa xe mà Diệp Diễm vừa mở xong, trực tiếp ngồi vào trong. Thấy Lâm Vân đã ngồi lên xe, Diệp Diễm cũng vội vàng lên, khởi động xe đi thẳng về hướng Thiên Đường Nhân Gian.

Bây giờ mới hơn sáu giờ, nhưng Lâm Vân lại thầm cảm thấy năng lực phản ứng của mình vẫn còn khiếm khuyết một chút. Bản thân mình vốn nên kịp phản ứng từ khi Hứa Sĩ vừa mới nói, rằng Lữ lão đạo này hôm nay sẽ đến gây phiền phức với Mông Văn. Ngộ nhờ tài liệu trong tay Mông Văn rơi vào tay Lữ lão đạo này, thì mình thực sự sẽ rất hối hận.

Thiên Đường Nhân Gian làm ăn tuy không thịnh vượng, nhưng tuyệt đối cũng khá sôi động. Mặc dù vậy hôm nay người lại không đông, bởi vì cứ đến thứ sáu hàng tuần, Thiên Đường Nhân Gian sẽ chính đốn một tối, tuy không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng cái này là truyền thống và chưa thay đổi bao giờ.

- Chào quý khách, hôm nay chúng tôi nghỉ không mở cửa.

Nhân viên phục vụ ở cửa đã đổi thành bảo vệ, bốn gã bảo vệ ngăn Lâm Vân và Diệp Diễm muốn vào Thiên Đường Nhân Gian.

- Hừ, không mở cửa càng tốt.

Lâm Vân trực tiếp giơ chân lên, chỉ với một đá gã bảo vệ kia bị Lâm Vân đá văng ra xa ba bốn trượng, ngã vật trên mặt đất không sao dậy nổi. Mấy gã bảo vệ còn lại thấy thế liền xông lên, muốn ngăn Lâm Vân lại. Nhưng Lâm Vân chỉ một cái xoay người, liên tiếp vung mấy chưởng, đảo mắt mấy tên kia đã ngất xỉu trên mặt đất, không một ai có thể bò dậy.

Lâm Vân xoay người mở cửa, đúng lúc này từ trên lầu có hai ba chục gã đàn ông hung hãn lao xuống. Vì trong môi trường điều hòa nên chúng mặc rất ít, kẻ nào cũng lộ ra hình xăm con sói trên cánh tay. Nhìn thấy nhiều người xuống như vậy, tuy biết Lâm Vân rất lợi hại, nhưng Diệp Diễm vẫn có chút lo sợ bất an.

- Tên kia mày là ai? Biết đây là chỗ nào không mà dám đến đây gây sự hả?

Một gã có nước da rất trắng cầm đầu tức giận quát lớn, nếu không phải gã nhìn thấy trên mặt đất bốn gã bảo vệ đã nằm la liệt, thì gã đã lập tức xông lên rồi.

- Anh Khiếu, có gì phải dài dòng chứ, chúng ta xông lên bắt lấy hắc trượng rồi tra khảo chẳng phải được rồi sao.

Một tên trẻ tuổi cực kỳ khỏe mạnh đứng bên cạnh nói.

- Lên, xử luôn nó đi. Cô gái này hôm nay cho chúng mày chơi, thả ga đi...

Gã đàn ông với nước da trắng có khả năng nghĩ rằng mình quá cẩn thận rồi, cũng cảm thấy tên bên cạnh nói rất chính xác.

Bên mình có hơn hai mươi người, đối phó một nam một nữ, sợ gì chứ! Diệp Diễm nghe xong những lời gã đàn ông kia nói toàn thân run lên bần bật, vô ý thức chạy núp sau lưng Lâm Vân.

Nghe thấy mệnh lệnh của Khiếu Ca, cả đám không còn do dự, cộng thêm có kẻ đã nhận ra Diệp Diễm còn là trinh nữ, làm gì còn ai do dự, toàn bộ xông lên vây lấy hai người Lâm Vân và Diệp Diễm.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, không đợi cho đám người kia kịp vây lại, đã đẩy Diệp Diễm ra phía sau, còn mình thì xông lên vào giữa đám người. Đừng nói bây giờ Lâm Vân đã hình thành Tinh Hồn, cho dù hắc trượng trong thời kỳ Tinh Vân, cũng sẽ không e ngại hơn hai mươi người này.

Cả đại sảnh vang lên một trận tiếng giào ù ù. Cả người Lâm Vân giống như lảng không, bốn chung quanh đều có bóng chân của hắc trượng. Những tiếng “Rắc rắc”, “Á” cứ liên thanh vang lên không ngừng. Hơn hai mươi gã đàn ông này, không ngờ đến cả mép áo của Lâm Vân cũng không sờ đến được, toàn bộ bị Lâm Vân đá sập trên mặt đất, dường như kẻ nào cũng ôm lấy chân, hiện rõ là bị đá không nhẹ, có thể nhìn ra tay chân đều bị gãy hết. Chỉ

có gã đàn ông da trắng kia, vẫn đứng yên một chỗ ngậy người nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt, dường như vẫn chưa kịp phản ứng lại vậy.

Diệp Điềm giống như đang trong mộng ảo, Lâm Vân có bản lĩnh thì cô biết, nhưng chưa lần nào nhìn thấy hấn ra tay chấn động như vậy. Nhìn thấy Lâm Vân ra tay, tim cô gần như treo ngược lên họng, không phải sợ mà là kích động, cảm thấy cổ họng mình như có gì đó bịt kín lại.

Quả tim đập một cách dồn dập. Vừa rồi khi Lâm Vân xuất cước, cô gần như cho rằng Lâm Vân đang bay lên, không ngờ còn có người lại có thể đem công phu luyện đến cảnh giới này sao?

Liên tưởng đến hôm đó hấn dạy dỗ đám người Uông mập trong căn phòng dưới đất, thậm tự định giá Lâm Vân rốt cuộc là loại người gì? Thiên hạ này còn có nơi nào mà hấn không thể đi chứ? Điều nói cổ võ thế gia truyền thừa rất lợi hại, nhưng có lợi hại như Lâm Vân không?

- Mày có biết vì sao tao không đá gãy hai chân của mày không?

Lâm Vân đi đến trước mặt gã đàn ông da trắng nói. Gã này bây giờ mới phản ứng lại, trán ứa đầy mồ hôi lạnh, không ngờ lại có nhân vật lợi hại như thế. Người này trước sau chỉ dùng vền vền hơn hai mươi phút đồng hồ, đã đá gãy tay chân của mười mấy tên trong đội.

- Tao, tao không biết...

Người đàn ông này sợ hãi nói.

- Lữ đạo trưởng có phải ở đây hay không?

Giọng nói của Lâm Vân khiến cho gã này nghe xong thì toàn thân phát lạnh.

- Đúng, đúng, ông ta ở trên tầng ba, Cực Cảnh Nhân Gian là phòng của ông ta.

Gã đàn ông da trắng cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nhìn bộ dạng người này là tìm Cung Phụng. Người này tuy lợi hại, nhưng muốn nói có thể đấu với Lữ Cung Phụng, e là còn kém một chút?

- Vậy chỗ này còn có ai chưa xuống không?

- Đều xuống hết rồi, chỉ có hai người đứng canh cửa cho Lữ Cung Phụng thôi, còn lại tất cả đều xuống cùng tôi.

Gã đàn ông da trắng càng rét run lên.

- Dẫn tao lên đó.

Lời nói của Lâm Vân khiến cho gã đàn ông này không dám chống cự, liền dẫn Lâm Vân đi lên cầu thang.

Một mạch đi lên tầng ba, quả nhiên có hai gã đàn ông đứng trước cửa một căn phòng, thấy gã da trắng dẫn theo Lâm Vân và một cô gái lên, đang lúc thấy kỳ quái, thì Lâm Vân đã nhanh chóng tiến lên trước đánh cho hai tên đó ngất xỉu tại chỗ.

Công Tử Diên Khùng

Tác giả: Ta Là Lão Ngũ

Chương 154: Ba đao (P2)

Nhóm dịch: Giang Triết

Sưu tầm by -Zhen-

Nguồn: Mê Truyện

Nội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

- Cái này là...

Gã da trắng thấy Lâm Vân đánh ngất xỉu hai tên kia thì vội vàng nói.

Nghe xong lời của gã, Lâm Vân trở tay xuất một chưởng, khiến cho gã không kịp ú ớ gì cũng ngất xỉu luôn. Xử lý xong gã, Lâm Vân quay đầu lại cho một cước lên cửa căn phòng. “Rầm” một tiếng, cánh cửa rất dày và nặng không ngờ đã bị Lâm Vân một cước đá văng ra. Một gã đạo sĩ trung niên thoạt nhìn khoảng chừng ba mươi tuổi đứng vọt dậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn một chút, Mông Văn đang uể oải ngồi trên sô pha, quần áo trên người vẫn xem như còn chỉnh tề, tuy nhiên vẻ mặt rất kiên quyết.

Lâm Vân trong lòng thấy kỳ quái, đạo sĩ này không phải muốn trình nữ sao? Mông Văn này đã không còn trình nữa, gã còn nhốt cô ta ở đây làm gì? Tuy nhiên những thứ này không phải điều Lâm Vân quan tâm, hẳn quan tâm nhất là tà liệu mà Mông Văn lấy được có phải đã bị tên lão đạo này lấy đi rồi hay không.

- Ôi, chị Văn... chị có sao không?

Diệp Điềm vội vàng lao đến bên cạnh Mông Văn, ôm chầm lấy cô.

- Tiểu Diệp, anh Lâm... hai người làm sao tìm được đến đây?

Mông Văn nhìn thấy Lâm Vân, thần sắc cuối cùng cũng nhẹ nhõm một chút, bàn tay lập tức muốn xoa xoa lên ngực mình, nhưng tay còn chưa đặt lên ngực, thì đột nhiên dừng lại. Đại khái là cảm thấy động tác này không thích hợp lắm.

- Cậu là Lâm Vân, kẻ mà lần trước đã đánh phết toàn bộ người của tôi đúng không?

Đạo sĩ trung niên nhìn Lâm Vân rất lâu rồi mới chậm rãi hỏi.

Lâm Vân quan sát lão một lượt, thoát nhìn quả thực chỉ khoảng hơn ba tuổi, nhưng Hứa Sĩ nói lão đã hơn sáu mươi rồi. Điểm này Lâm Vân không lấy làm kỳ lạ, người tu luyện cho dù tu luyện mấy trăm năm, dung mạo vẫn còn trẻ là cũng có. Chỉ có điều cần nhờ đến một số loại như linh dược, hoặc đặc biệt tu luyện công pháp trú nhan.

Dung mạo của đạo sĩ này thoát nhìn rất oai hùng, dáng vẻ cũng không tệ, làn da rất mềm mịn. Chỉ có điều không biết có phải lão tu luyện tu chân công pháp hay không. Nếu là phải, thì lão từ đâu đến? Nếu không phải, vậy thì có công phu gì mà có thể trú nhan? Lẽ nào thật sự như Hứa Sĩ nói, tà công hấp thu âm nguyên của đạo sĩ này thật sự có thể trú nhan?

- Hai người ra bên ngoài đợi tôi.

Lâm Vân nói với Diệp Diễm và Mông Văn.

Hai người họ đã ra ngoài, lúc này Lâm Vân mới nhìn chăm chăm vào đạo sĩ này và nói:

- Không sai, tôi chính là Lâm Vân, hôm nay cũng đã đánh không ít. Ông là ai?

- Tôi... hừ. Cái này cậu không cần biết. Không ngờ còn giúp tôi dẫn gái tân đến nữa. Đành để cậu thống khoái một chút rồi. Đừng cho rằng bản thân học được chút gì đó, mà coi trời bằng vung. Anh bạn trẻ, thế giới này cậu muốn hiểu hết nó thì còn xa vời lắm.

Lão đạo nói xong thì sải một bước ra, một bước đó dường như không đáng bao nhiêu, nhưng đảo mắt đã đến trước mặt Lâm Vân. Lâm Vân đồng tử co

rút lại, lão đạo này quả nhiên không phải người bình thường. Bây giờ còn chưa thể xác định lão có phải là người tu chân hay không, nhưng bước này tuyệt không đơn giản.

Không chút do dự, hắn xuất một quyền về phía lão đạo sĩ, quyền phong gào thiết biến thành một bó dây vút thẳng về phía đạo sĩ. Đạo sĩ kia đột nhiên vùng tay, biến hóa ra một vòng tròn, cổ quyền phong này của Lâm Vân lập tức biến mất không chút dấu vết.

“Á”, lão đạo sĩ kinh ngạc kêu lên một tiếng, không ngờ gặp phải loại cao thủ này. Tuy cái vòng tròn này thoát nhìn đơn giản, nhưng một quyền này của Lâm Vân vẫn khiến cho tay của lão ta có chút đau. Lâm Vân trong lòng cũng thầm kinh ngạc, một quyền này đã là bảy phần lực đạo, nhưng lão đạo này lại như không có chuyện gì mà tiếp chiêu. Hắn sợ dĩ không dùng toàn lực, một là không biết nội tình của đạo sĩ này, thứ hai chính là nếu đạo sĩ này là người đang tu luyện, thì hắn dù dùng tất cả mọi cách cũng phải giữ lão lại.

- Chả trách dám kiêu ngạo như thế, dám ỷ vào một chút đó của mình hả.

Lão đạo tiếp quyền của Lâm Vân, cảm giác Lâm Vân này không phải là đối thủ của mình, lúc này mới mở miệng châm chọc.

Lâm Vân lại đang thầm suy đoán thủ đoạn của đạo sĩ này, cho dù lão không phải là người tu luyện, nhưng tuyệt đối không phải là một nhân vật dễ đối phó. Bản thân một khi hạ sát thủ, thì nhất định không thể để cho lão có cơ hội rời đi. Ở ngoài cửa có Diệp Diễm và Mông Văn, tuyệt đối không thể để lão đi ra từ cửa ra vào. Một khi mình có thể tạo ra sự uy hiếp đối với lão, thì lão khẳng định sẽ tìm nơi để trốn. Hiện tại mình lưng hướng ra cửa, lão khẳng định không thể đi ra từ phía mình, vậy thì con đường chạy trốn duy nhất đó là cửa sổ.

Thấy Lâm Vân không trả lời lời nói của mình, giống như tâm thần đang treo ở nơi khác, lão đột nhiên khoát tay một cái, liền có mấy đạo bạch quang lao về phía Lâm Vân như có như không, nhìn giống như mười mấy đạo ám khí. Nhìn kỹ hơn một chút nữa lại như không có gì. Lâm Vân đương nhiên không cho rằng không có gì, thứ đạo sĩ này đánh ra khẳng định là ám khí, là loại ám khí gì Lâm Vân không biết, nhưng bởi vì tốc độ ra tay của lão quá nhanh, cho nên thoát nhìn giống như như có như không vậy. Lâm Vân đột nhiên cầm một chiếc ghế dựa lên, xoay tròn thành một dòng nước xoáy, vừa mới hút đám bạch quang này vào dòng xoáy, thì lão đạo hai tay mang theo chưởng phong ám tinh, chém tới phần eo của Lâm Vân.

Lâm Vân trong nháy mắt biết rõ thứ đạo sĩ này tu luyện không phải là tu chân công pháp, nhưng cũng không biết là công phu gì. Kinh lực của lão mang theo một loại tinh vị khó ngửi, rõ ràng nó giống với một loại như kiểu nội lực, nhưng còn khó chơi hơn cả nội lực một chút. Tuy nhiên trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Chân phải nâng lên đồng thời vung lên một mảnh Liệt Phong, trực tiếp quét trúng bổ về phía song chưởng của mình. Giống như đánh trung cục bông, lão đạo lui về sau mấy bước, lập tức một lần nữa vung tay bổ về phía Lâm Vân.

Lâm Vân trong lòng buồn bực, tự nhủ đòn này rõ ràng không thể làm gì được mình, nhưng lão tại sao vẫn cố tình lặp lại chiêu cũ? Nghĩ cũng không cần nghĩ một lần nữa giờ chân quét về phía đạo sĩ, chỉ có điều khi quét được một nửa thì liền biết không tốt. Lực đạo trên đùi kịch liệt biến mất, cái chân này dù có quét đến chỗ đạo sĩ, thì cũng không còn bao nhiêu lực khí, mà chưởng phong của lão đã bổ tới. Chưởng phong có độc, Lâm Vân lập tức hiểu ra, chẳng trách đạo sĩ này nhe răng ra cười.

Đây không phải là độc bình thường. Độc bình thường mình căn bản không thèm để ý, độc này chỉ là khiến hãn không thể gượng nổi chút khí lực nào, mắt thấy khí lực toàn thân đang kịch liệt biến mất, nếu đợi cho toàn bộ khí lực của mình mất đi, Lâm Vân biết ngày tận thế của mình đã đến rồi. Đạo sĩ

này đã dùng chưởng pháp gì? Không ngờ lại có độc tính ghê gớm như vậy. Nhân lúc hiện tại lực Tinh Vân của mình vẫn chưa hoàn toàn mất đi, nhất định phải xử gọn lão, nếu không thì toi rồi.

Lâm Vân rốt cuộc đã không còn giữ lại chút thực lực nào, dương tay lên lại là hai đao, đây là thủ đoạn cuối cùng của hắn rồi.

Tinh đao vô thanh vô tức, đây đã không còn là thứ mà võ công có thể ngăn lại được, cái này đã thuộc phạm vi của tu sĩ.

Sau khi hai đao bổ ra, Lâm Vân một lần nữa dốc hết sức bổ ra một đao cuối cùng về phía cửa sổ. Đao sĩ này quả nhiên mạnh hơn Lý Nghĩa nhiều, tinh đao hiện giờ của Lâm Vân có thể nói mạnh hơn nhiều so với lúc trước khi giết Lý Nghĩa, nhưng vẫn bị lão tránh được một đao. Tuy nhiên đao thứ hai đã bổ trúng cánh tay của lão, lập tức một cánh tay đã bị chặt rơi xuống. Đao sĩ kia hoảng hốt, lập tức biết được người trước mắt này cũng không phải là người bình thường, làm sao còn dám tiếp tục ở lại đây. Nghĩ cũng không cần nghĩ đầu trước chân sau trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ. Dám nhảy ra ngoài cửa sổ như vậy, có thể thấy bản lĩnh của người này cũng không phải dạng vừa.

Tất cả những điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Khi lão đao vừa nhảy ra ngoài cửa được một nửa, thì liền bị đao thứ ba của Lâm Vân chém trúng, rơi ngược vào trong phòng, máu chảy đầy đất, không một tiếng kêu ngã lăn ra đất mà chết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tinh Hồn Trung Kỳ

H

iện tại, Lâm Vân đã mệt mỏi không chịu nổi, lưng la lưng lay rời khỏi phòng. Mông Văn thì đang đứng ở cửa ra vào. Thấy Lâm Vân xiêu vẹo như muốn đổ, liền đi tới phía trước vịn hân. Toàn thân Lâm Vân đều mềm yếu vô lực. Cũng không biết độc chưởng của lão đạo sĩ kia có loại độc gì, rõ ràng lại lợi hại như vậy. Một trận ác đấu này, mình còn chưa có cơ hội hỏi tay đạo sĩ kia thu linh thạch và hán ngọc để làm gì. Nếu không phải do mình đã tạo thành Tinh Hồn, hôm nay thực sự là để lại mạng trong tay của lão đạo sĩ kia. Không biết đằng sau y còn có thể lực nào không?

- Lâm tiên sinh, anh không có việc gì chứ?

Mông Văn vịn lấy Lâm Vân, Lâm Vân cơ hồ dựa cả người vào nàng. Mông Văn chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng lên.

- Tôi bị trúng độc, nơi này vẫn còn nguy hiểm nhanh rời đi thôi.

Lâm Vân không trông thấy Diệp Diễm, nhưng hân biết tuyệt đối không thể ở nơi này lâu. Nếu như mình như bình thường thì không sợ. Nhưng hiện tại đã trúng độc, phải nhanh rời đi. Lúc này, Diệp Diễm cũng đã tới, đi sau lưng là Lý Thanh và Mộng Chân cũng vết thương đầy mình. Còn có hai người nam tử mà hân trông thấy lúc ở tầng hầm.

- Chị Văn, còn có người này đã giết mấy người của chúng ta.

Diệp Diễm nói xong chỉ về tên mặt trắng nằm dưới sàn.

Mộng Chân tiến lên một bước, một cước đạp vào cổ của tên mặt trắng kia, mắt thấy không thể sống.

- Tiểu Diễm, hiện tại chúng ta nên rời đi thôi, ở lại sẽ rất nguy hiểm.

Mông Văn nói xong, vịn lấy Lâm Vân lập tức đi xuống tầng. Lúc này, Diệp Diễm mới chú ý tới Lâm Vân là được Mông Văn vịn lấy, vội vàng hỏi:

- Hẳn sao rồi?

Trong suy nghĩ của Diệp Diễm, không có ai có thể làm gì Lâm Vân. Hiện tại thấy Lâm Vân phải do Mông Văn dìu đi, trong nội tâm đương nhiên kinh hãi.

Lý Thanh cũng nhìn thấy tình huống của Lâm Vân, liền tới muốn giúp Mông Văn vịn hẳn.

- Không cần, Lý Thanh, cậu tranh thủ thời gian cùng Mông Chân mở cửa ra, tôi sợ cảnh sát lập tức sẽ tới.

Mông Văn đúng là rất sốt ruột. Hiện tại nếu như bị cảnh sát chặn ở trong này thì chỉ có con đường chết. Mấy người vội vội vàng vàng lên một chiếc xe. Rất nhanh đã rời đi hiện trường. Năm phút sau khi chiếc xe rời đi, rất nhiều xe cảnh sát đã phong tỏa Nhân Gian Thiên Đường.

- Chị Văn, chúng ta nên đi đâu bây giờ? Lập tức rời Yên Kinh sao?

Diệp Diễm vừa lái xe vừa hỏi.

- Không được, lúc này rời đi Yên Kinh quá nguy hiểm. Để chị suy nghĩ biện pháp.

Mông Văn nói xong, lâm vào trầm tư.

- Nếu không tới chỗ của tôi trước, đến chỗ đấy chắc không có việc gì.

Lý Thanh chen vào nói.

- Cũng được. Chú Chân và mấy người tới chỗ của Lý Thánh tránh trước đi. Cháu sẽ tổng Lâm tiên sinh tới sơn trang Khang Lí. Ở chỗ đó cháu còn có vài thứ muốn đưa cho Lâm tiên sinh. Tiểu Diễm cũng đi với chị.

- Để ba người tôi xuống đây. Lý Thanh, xe này chắc cũng biết cách xử lý tốt. Cần thận số xe bị camera giao thông phát hiện.

Mông Văn nói xong, cẩn thận dặn dò Lý Thanh.

- Cô cứ yên tâm đi, việc nhỏ như vậy, tôi khẳng định có thể xử lý tốt.

Lý Thanh nói xong, liền đổi vị trí lái xe với Diệp Diễm. Rất nhanh chiếc xe đã dời đi tầm mắt của ba người.

- Thứ gì đó thì đưa tới trường học của tôi là được.

Hiện tại, toàn thân của Lâm Vân đều mềm yếu vô lực. Hắn rất muốn trở về bức chất độc không biết là độc gì ra ngoài. Hắn không cảm thấy yên tâm khi ở chung với hai cô gái này. Bởi hai cô gái này vẫn có chút mâu thuẫn với mình, nên Lâm Vân không quá tin tưởng bọn họ.

Trông thấy Mông Văn muốn lấy cái gì đó trong ngực, Lâm Vân phỏng chừng tài liệu đang ở trong ngực nàng. Hiện tại hắn rất quan tâm số tài liệu đó. Nếu không vì những tài liệu đó, hắn cũng sẽ không lo lắng tới sự an toàn của Mông Văn như vậy. Vạn nhất những tài liệu này mất đi, thì hắn sẽ mất đi dấu vết của linh thạch.

Mông Văn nhìn ra sự cố kỵ của Lâm Vân, liền vội vàng nói:

- Sơn trang Khang Lí của tôi rất an toàn. Chỉ có tôi và Diệp Diễm biết, sẽ không có người tới nơi này đâu. Anh cứ thoải mái dưỡng thương, khỏi hẳn rồi hẵng rời đi.

- Còn có, những đồ vật mà tôi nói với anh hôm qua cũng ở chỗ đó. Tôi chỉ mang một ít ở trên người, số còn lại chắc vẫn hữu dụng với anh.

Nghe Mông Văn nói vậy, Lâm Vân trầm mặc một lát. Trong đầu suy nghĩ, hiện tại mình rất yếu, cho dù hai cô nàng này có ý xấu với mình, mình cũng không làm gì được. Nội tâm nhất hoành, đã là phúc thì không phải họa, đã là họa thì không tránh khỏi. Nếu Mông Văn thực sự muốn tính kế mình, thì coi như mình không may.

Sơn trang Khang Lí cũng không phải gần, ba người gọi xe taxi phải đi nửa tiếng mới tới. Sơn trang này không phải là Khang trang, lại còn có chút cũ. Phòng chừng chỗ này không có nhiều người giàu ở lắm. Căn nhà của Mông Văn là căn nhà số 302, thuộc khu 15. Căn nhà trông khá Khang trang, sạch sẽ. Lâm Vân vừa đi vào liền yêu cầu một phòng yên tĩnh. Hơn nữa còn nhắc nhở hai nàng không nên quấy rầy mình. Hiên tại hắn rất muốn nhanh chóng bức chất độc trong người ra. Hắn cảm thấy tình trạng trong cơ thể mình càng ngày càng nghiêm trọng. Trông thấy thần sắc của Lâm Vân, Mông Văn cũng đoán ra được suy nghĩ của Lâm Vân. Nàng liền nhường căn phòng của mình cho Lâm Vân, nàng thì với Diệp Điềm ở cùng một phòng.

Lâm Vân ngồi ở trên giường của Mông Văn, ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt của nữ nhân, lại có chút tâm động. Ài, tâm tình xao lãng như vậy có lẽ là do chất độc. Cũng may là lúc cuối giết được tên đạo sĩ kia. Bằng không từ nay về sau mình phải lo lắng y trả thù. Không biết người này học là võ công gì, quả thực khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Có thể tưởng tượng, nếu như mình còn chưa hình thành tinh Hồn, phỏng chừng mình đã chết trong tay của y rồi. Đợi sau khi mình tăng thực lực lên, nhất định phải tra rõ lai lịch của tên đạo sĩ kia. Tìm xem đằng sau của y còn có thể lực nào không. Bởi vì nếu không biết, mình sẽ rơi vào tình huống bất lợi.

Ngồi ở giường cô nàng Mông Văn thật không thích hợp để bức độc. đành phải ngồi xuống sàn nhà vậy. Nghĩ tới đây, Lâm Vân trực tiếp ngồi xuống

sàn nhà, bắt đầu vận chuyển một tia lực lượng Tinh Vân còn thừa. Hai giờ trôi qua, Lâm Vân không có chút tiến triển nào. Khiến hắn không khỏi có chút sốt ruột. Khẽ cắn môi, lấy một viên linh thạch từ trong ngực ra. Viên linh thạch này chính là viên lấy được từ trong dãy núi Vân Quý. Dùng hai bàn tay ép viên linh thạch lại, bắt đầu hấp thu linh khí ở trong đó để bức độc.

Quả nhiên có linh khí chèo chống, cảm giác tốt hơn nhiều. Vốn một tia độc khí, bức mãi không ra, nhưng nhờ có linh thạch, mà rất nhanh được bức ra ngoài. Lâm Vân âm thầm than. Vẫn là do tu vị quá thấp. Nếu hiện tại mình là một sao, thì chỉ cần vài phút là bức hết khí độc. Nói đi nói lại, nếu mình là một sao, mình có thể bị đánh độc không?

Cũng không biết qua bao lâu, linh thạch trong tay của Lâm Vân dần dần hóa thành tro bụi. Lâm Vân chỉ cảm thấy trong một dòng nước ấm lặn nửa chảy toàn cơ thể. Hắn liền biết độc khí trong người đã hết. Đồng thời Tinh Hồn cũng tiến lên trung kỳ. Hắn biết lúc mình kết thành Tinh Hồn, đã hấp thu hơn phân nửa linh khí trong linh thạch. Bây giờ hấp thu hết số còn lại, Tinh Hồn tiến thêm một cấp. Nhưng viên linh thạch cũng đồng thời mất đi. Lâm Vân đành phải thở dài. Quả nhiên mình đoán không sai, viên linh thạch này chỉ đủ cung cấp cho Tinh Hồn mình thăng cấp mà thôi. Chứ còn xa nữa mới kết thành một sao. Cho nên mình nhất định phải tìm Mông Văn hỏi nguồn gốc của viên linh thạch kia. Nghĩ tới đây, Lâm Vân thực sự là mệt mỏi không chịu nổi. Dứt khoát bò lên giường của Mông Văn, nằm xuống ngủ.

- Chị Văn, đã 24 tiếng rồi, vì sao tay Lâm Vân kia vẫn chưa ra?

Diệp Điềm lo lắng hỏi.

- Ủ, nếu không chúng ta đi nhìn xem.

Trong nội tâm của Mông Văn cũng rất sốt ruột. Tuy Lâm Vân đã nói đừng quấy rầy hắn, nhưng đã một ngày một đêm trôi qua rồi, vẫn không thấy

Lâm Vân đi ra.

Hai nàng nhìn nhau, quyết định tới phòng của Lâm Vân nhì xem. Cẩn thận mở cửa, thì phát hiện Lâm Vân đang nằm ngủ trên giường của Mông Văn, trong tay còn ôm gối ngủ. Mông Văn đột nhiên cảm giác, vị Lâm tiên sinh này cũng không hung hãn như trong suy nghĩ của mình, mà chỉ như một người sinh viên bình thường mà thôi.

Lúc cửa mở, Lâm Vân liền tỉnh. Thấy hai nàng đứng ở cửa, hắn mới biết mình ngủ được lâu rồi. Tinh thần hiện tại rất sung mãn, hắn vội vàng đứng dậy hỏi:

- Có phải tôi đã ngủ rất lâu rồi không?

- Ừ, đã một ngày một đêm rồi. Anh chắc là đã đói bụng, anh đi rửa mặt trước đi, rồi ra ăn cơm...

Mông Văn vội vàng nói.

- Vì sao ở trong nhà rồi cô còn che mặt? Không thấy phiền à?

Lâm Vân thấy Mông Văn vẫn che mặt, liền thuận miệng nói. Mông Văn chỉ cúi đầu im lặng, một chút cũng không giống cô nàng cường thế và thần bí như lúc trước. Lâm Vân thấy vậy cũng không tiếp tục hỏi. Tranh thủ thời gian đi tắm rửa. Tắm rửa xong đi ra, ăn hết chỗ đồ ăn đã chuẩn bị cho hắn.

- Vì sao hai cô không ăn?

Lâm Vân thấy chỉ có mỗi mình mình ăn, mà hai nàng thì không ăn.

- Chúng tôi đã ăn trước rồi.

Mông Văn vội vàng nói. Lâm Vân gật đầu, cũng không nói thêm gì. Hắn ăn rất nhanh, trong chớp mắt đã ăn ba bát. Tuy nhiên, hiện tại Lâm Vân đã dần dần bỏ thói quen lúc ăn phát ra tiếng. Bởi vì không biết vì sao hắn lại bất tri

bất giác bỏ thói quen đó. Chắc là do ảnh hưởng bởi ai đó. Cơm nước xong, Mông Văn giúp Lâm Vân rót một chén trà, Diệp Điềm thì dọn bát đĩa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 156: Diệt Diêm Nghe Trộm

C

huyện ngày hôm qua, cảm ơn anh giúp tôi cho người áp xuống. Tôi đọc tin tức thì mới biết cảnh sát lấy lý do là bang phái nội đấu. Lão đại Hoàng Khiếu và Uông mập trong Lang Bang vì tranh quyền, nên nội đấu tạo thành thương vong lớn.

Mông Văn nói tới đây, thở phào một cái. Kết quả như vậy xác thực là mong muốn của nàng.

- Hoàng Khiếu?

Lâm Vân tự nhủ, Hoàng Khiếu là ai? Nhớ mang mang đã nghe Hứa Sĩ nói là lão đại của Lang Bang.

- Hoàng Khiếu chính là cái tên có làn da trắng đó, về sau bị Mông Chân giết.

Mông Văn thấy Lâm Vân hỏi, liền trả lời. Nói xong chuyện này, Mông Văn lập tức rời đi phòng khách, không lâu sau, nàng cầm theo mấy thứ đưa cho Lâm Vân rồi nói:

- Đây chính là thứ mà bạn của cha tôi, chú Trâu lưu lại.

Mông Văn vốn chỉ mang một phần trên người, chuẩn bị giao cho Lâm Vân. Về sau Lâm Vân chủ động tới Nhân Gian Thiên Đường cứu Mông Văn, Mông Văn mới quyết định giao toàn bộ tài liệu cho Lâm Vân. Dù sao, những vật này để trên người nàng cũng không có tác dụng gì. Coi như là báo đáp ơn cứu mạng của hân.

Lâm Vân vội vàng nhận lấy túi đồ mà Mông Văn đưa tới. Mở ra xem, bên trong có một bản đồ, một cái thẻ tre và hai bức thư.

“ Giáo sư Trâu Tiên? Không phải là vị giáo sư mà Tần Vô Sơn nói sao? Khó trách chỗ này cũng có một viên linh thạch. Nguyên lai vị giáo sư Trâu Tiên này trước khi đi đã để lại hai viên linh thạch và các tài liệu. Xem ra y chỉ mang theo đồ phỏng chế ra nước ngoài”

Lâm Vân có chút kính ý với vị giáo sư Trâu Tiên này. Ông ta có thể biết rõ chuyến đi sẽ có thể nguy hiểm, nên không mang đồ đạc đi. Vị giáo sư này không những là một vị giáo sư làm việc chuyên nghiệp, mà còn có tình yêu với đất nước.

- Chú Trâu là giáo sư dạy vật lý của đại học Yên Kinh. Chiếc hộp này khoảng hơn chục năm trước, lúc thanh lý hồ Mạt Danh mà tìm được. Bởi vì trong hộp có hai viên đá kỳ quái, chú Trâu kiên trì cho rằng hai viên đá này có chứa một loại năng lượng cực lớn gì đó. Về sau chính phủ cũng đầu tư nghiên cứu. Nhưng nghiên cứu đi nghiên cứu lại được chục năm vẫn không ra kết quả gì. Chính phủ đành phải buông tha cho nghiên cứu.

- Nhưng chú Trâu chưa từ bỏ ý đồ. Chú ấy tự mình nghiên cứu vài năm. Thấy vẫn chưa ra kết quả gì, nên nửa tháng trước chú Trâu quyết định dựa theo địa chỉ trên thẻ trúc tìm những viên đá như vậy. Trước khi chú ấy đi, chú ấy giao chỗ đồ đạc này tôi giữ. Chỉ là viên đá vốn có hai viên, nhưng chú Trâu chỉ đưa tôi một viên mà thôi.

- Chú Trâu biết mỗi huyết thù của tôi, cũng biết tôi tu luyện là võ công gia truyền, nên ông ấy mới đưa viên đá này cho tôi giữ, để cho tôi tiến bộ nhanh hơn. A, anh không nên hiểu lầm. Thù của tôi đã được báo, viên đá này cũng không có tác dụng gì với tôi.

Mông Văn nói xong, trông thấy Lâm Vân kỳ quái nhìn mình, vội vàng bổ sung.

- Tôi thực sự chỉ có một viên thôi, còn một viên thì tôi không biết ở đâu.

Mông Văn nói như vậy vì nàng sợ Lâm Vân hoài nghi mình giấu một viên kia.

“Núi tuyết Misimi ở phía Nam Peru? “. Lâm Vân đọc thấy địa chỉ này trong một bức thư của giáo sư Trâu Tiên lưu lại. Ông ta cho rằng nguồn gốc của viên đá rất có thể ở núi tuyết Misimi của phía Nam Peru, cũng là cội nguồn của sông Amazon. Không ngờ lại xa như vậy.

Lâm Vân lại nhìn thẻ tre, rất nhiều chữ trên thẻ tre, Lâm Vân không hiểu. Hắn đành phải bỏ thẻ tre xuống, cầm bức thư lên. Cẩn thận nhìn lại một lần. Vị giáo sư Trâu Tiên kia cũng không phải rất khẳng định linh thạch là ở núi Misimi. Mà núi Misimi ở Peru có độ cao hơn mặt nước biển là 5000m. Độ cao đó không là vấn đề với Lâm Vân, nhưng vị giáo sư Trâu Tiên kia có thể tới đó được không? Lâm Vân bắt đầu thay vị giáo sư này lo lắng.

Thấy Lâm Vân cầm bức thư chỉ cau mày không nói lời nào, Mông Văn cũng không dám nói gì, chỉ lẳng lặng chờ. Lúc này, Diệp Diễm cũng đã thu dọn xong, tới ngồi bên cạnh của Mông Văn.

Lâm Vân cầm bức thư thứ hai lên. Trong bức thư thứ hai, giáo sư Trâu Tiên lại có một kết luận khác. Ông ta cho rằng, dựa theo thẻ trúc, thì địa điểm hoài nghi nhất là núi tuyết Misimi, nhưng rừng rậm Amazon cũng không thể bỏ qua. Thậm chí trên thẻ tre còn đánh dấu một tuyến đường.

Tuyến đường này một mực kéo dài từ thành phố Manaus của Brazil, tới núi tuyết Misimi ở phía nam Peru. Hơn nữa, không có điểm đích cố định, mà chỉ có tuyến đường mà thôi. Cuối cùng còn nói, tuyến đường đánh dấu trên thẻ tre kỳ thực cũng rất mơ hồ, ông ta chỉ dựa vào nó mà suy đoán thôi. Giáo sư Trâu Tiên cũng biết mình không thể đi theo tuyến đường đánh dấu trên đó tìm được, nên đành phải trực tiếp đi tới núi Misimi để thăm dò.

Qua hai bức thư này của giáo sư Trâu Tiên, có thể thấy ông ta cũng không hoàn toàn xác định tuyến đường này là để đánh dấu giới hạn bản đồ hay là một địa chỉ. Vậy làm sao để tìm đây? Trong đầu Lâm Vân cũng trở nên mơ hồ.

Lâm Vân lại cầm lên thẻ tre. Đồ hình trên đó tuy rất mờ, nhưng vẫn có thể thấy đại khái là một bức bản đồ, giống với bản đồ mà giáo sư Trâu Tiên lưu lại. Nhưng đã không thấy rõ địa chỉ nào, Lâm Vân đành phải cất thẻ tre đi.

- Những vật này tôi có thể lấy không?

Một lúc sau, Lâm Vân mới hỏi Mông Văn.

- Đương nhiên có thể. Anh cứ lấy đi, những vật này có thể nói là đồ của chú Trâu cho tôi.

Mông Văn không chút do dự nói.

- Ừ, vậy thì cảm ơn cô.

Lâm Vân cất hai bức thư và thẻ tre vào túi, lại trả cái hộp cho Mông Văn:

- Thứ này tôi không cần, cô giữ đi.

Lâm Vân nghĩ thầm, đồ vật mình muốn đã lấy được, mặc dù không phải là tìm được ở đại học Yên Kinh. Nhưng coi như là may mắn. Những chuyện Tần Vô Sơn không muốn kể cho mình, thì mình cũng nghe được từ Mông Văn. Mặc dù, không có địa chỉ chính xác, nhưng Lâm Vân đã hạ quyết tâm, bắt đầu từ thành phố Manaus của Brazil xuất phát, dọc theo rừng rậm nhiệt đới Amazon tìm kiếm. Hẳn tin tưởng, chỉ cần nơi nào có linh thạch, là hẳn sẽ phát hiện ra.

Thậm chí, do rừng Amazon phần lớn là rừng nguyên sinh, nói không chừng mình có thể tìm được một ít linh mạch nhỏ ở đó. Hoặc là thu được một ít

các loại Linh Dược. Tuy hãn cũng biết rừng rậm nhiệt đới Amazon là một nơi rất nguy hiểm. Nhưng sự nguy hiểm của nó không là gì với Lâm Vân.

Xem ra hôm nay mình có thể đi. Nhưng trong phòng của Mông Văn còn có chút mảnh bụi của linh thạch. Hãn muốn xử lý sạch chỗ bụi đó. Tối khuya hôm nay có thể cáo từ Mông Văn, rời đi.

Lâm Vân trở lại phòng của mình, cửa phòng chưa khóa, nên Mông Văn vẫn vào được, hơn nữa còn thuận tay đóng vào.

- Cô có chuyện gì không?

Lâm Vân nhìn Mông Văn, khó hiểu hỏi.

- Tôi đã đáp ứng anh, sẽ qua một đêm với anh. Vậy thì đêm hôm nay luôn. Chỉ cần anh không chê tôi xấu.

Mông Văn nói xong, bỏ mặt nạ của mình xuống.

Khuôn mặt thanh tú có chút tái nhợt, một vết sẹo kéo dài từ má tới cằm, làm cho người khác có một cảm giác rung động khi nhìn thấy. Nếu như không có vết sẹo này, dung mạo của Mông Văn tuyệt đối không kém Nguyễn Y. Thậm chí nàng có bộ ngực đầy đặn hơn Nguyễn Y một chút.

Mông Văn nói xong câu đó, trên khuôn mặt tái nhợt xuất hiện một tia đỏ ửng, rất động lòng người.

Lâm Vân sững sờ. Nói thật hãn đã quên bég chuyện đó. Lúc trước chỉ là hỏi nàng muốn tư liệu mà thôi. Còn chuyên Mông Văn nói muốn lấy thân báo đáp, hãn chỉ cười cho qua chuyện. Lại thật không ngờ, Mông Văn còn nhớ rõ như vậy. Đột nhiên hãn có chút kính ý với cô gái mang theo mối thù của cha mẹ này.

- Mông Văn, nói thật, tôi rất bội phục cô, vì báo thù cho cha mẹ mà có thể kính dâng hết thấy. Tuy nhiên, tôi không có ý kia, tôi chỉ muốn lấy những tư liệu về viên đá mà thôi. Cô nên tin tưởng những lời tôi nói.

Lâm Vân thực sự kính nể nàng. Cô gái này đã nhận hết sự đau khổ, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy chỉ vì báo thù. Một người phụ nữ có thể làm được nhiều như vậy, quả thực là không dễ dàng.

- Anh chê tôi xấu phải không?

Mông Văn run rẩy hỏi. Mối thù cha mẹ đã được báo, lúc này nàng mới phát hiện khuôn mặt của mình đã trở nên xấu xí như vậy.

- Không phải. Kỳ thực cô rất đẹp, đây không phải là lời an ủi của tôi. Đây là lời nói thật lòng. Mà vết sẹo trên mặt cô cũng không phải là không thể chữa trị khỏi. Ít nhất, tôi có thể. Nhưng hiện tại tôi vẫn không thể giúp cô xóa bỏ vết sẹo kia. Một là bây giờ tôi không có được liệu cần thiết. Hai là tôi muốn rời khỏi đây làm một số chuyện. Nếu như cô tin tưởng tôi, ba năm sau, sau khi tôi làm xong chuyện đó, tôi sẽ giúp cô xóa bỏ vết sẹo.

Lâm Vân nói vô cùng tự nhiên, không có chút thương cảm hay lừa dối gì trong đó.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Mông Văn cảm giác những lời của hã là thật lòng. Nàng đã được chứng kiến bản lĩnh của Lâm Vân, nàng cũng tin tưởng xóa bỏ vết sẹo trên mặt mình không phải là việc khó gì đối với hã. Ít nhất, ánh mắt của hã không lừa gạt mình. Đứng bên cạnh hã, mình có một loại cảm giác yên tĩnh khó nói lên lời. Làm cho nàng tự nhiên tin cậy người mà nàng không phải rất quen thuộc này.

Thấy tâm tình của Mông Văn đã bình tĩnh lại, Lâm Vân cười nói:

- Ngồi xuống rồi nói tiếp.

Khuôn mặt của Mông Văn lại có chút hồng, theo lời Lâm Vân ngồi xuống giường. Nàng liếc nhìn Lâm Vân, chậm rãi nói:

- Sở dĩ tôi muốn lấy Ngũ Thái Phỉ, cũng là vì báo thù.

- Ở Yên Kinh, thực lực của Uông mập vẫn là rất lớn. Địa vị của Bang Lang ở vùng Yên Bắc cũng không ai dám xâm phạm. Nếu tôi tới tìm y báo thù thì chỉ như trứng chọi đá. Nhưng tôi không cam lòng, tôi cũng biết trong một thời gian ngắn, mình không thể làm gì được y. Đúng lúc này, tôi nghe được thông tin về Ngũ Thái Phỉ. Kỳ thực tôi biết giá trị của Ngũ Thái Phỉ trước cả Tống gia, nhưng tôi lại không có tiền cạnh tranh với bọn họ. đành phải đánh chủ ý lên Tống Lôi.

Mông Văn nói tới đây, dừng một chút, nhìn thoáng qua Lâm Vân, không nói tiếp. Tuy nhiên, Lâm Vân cũng hiểu ý nàng. Cô nàng Mông Văn này muốn hợp tác với gia tộc Rodwell ở nước Anh, để hình thành một tổ chức kinh tế lớn. Sau đó lợi dụng tiền tài để phát triển thế lực, cuối cùng là tìm Uông mập báo thù. Nhưng việc này phải cần bao nhiêu năm? Cô gái Mông Văn này thật giỏi chịu đựng.

Thấy ánh mắt của Lâm Vân, Mông Văn liền biết Lâm Vân đã hiểu ý mình, nàng lại thương cảm nói:

- Cho nên, tôi nói muốn cùng anh làm chuyện đó là cam tâm tình nguyện. Anh giúp tôi hoàn thành một chuyện mà tôi cơ hồ không thể hoàn thành. Không chỉ nói là cùng anh ngủ, cho dù anh muốn tôi chết, tôi cũng không tiếc nuôi.

Mông Văn nói xong, sắc mặt không còn chút thẹn thùng và mất tự nhiên nào. Giống như đó là việc mà nàng tất nhiên phải làm. Lâm Vân giúp mình báo thù mình báo đáp bằng thân thể, giống như là điều tất lẽ dĩ nhiên vậy.

Lâm Vân giật mình. Hóa ra cô gái Mông Văn này đều đang phải sinh sống trong cừu hận. Hiện tại mối thù đã được báo, ngược lại nàng đã không còn

mục tiêu trong cuộc sống. Nàng ta coi như giúp mình một việc lớn, tuy linh thạch còn chưa tìm được, nhưng làm như vậy đã là rất chiều cố mình rồi. Có lẽ mình nên dùng mấy tiếng giúp nàng.

- Cô có tin tưởng tôi không?

Lâm Vân nhìn chăm chăm Mông Văn hỏi.

- Tin tưởng.

Mông Văn trả lời không chút do dự. Lâm Vân lại có chút đỏ mặt.

- Tôi muốn cô trong một thời gian mấy năm ngăn ngui xây dựng một tập đoàn buôn bán đứng đầu. Khiến sản phẩm của tập đoàn thịnh hành khắp thế giới. Cô có lòng tin này hay không?

Lâm Vân nhìn Mông Văn, lần nữa hỏi.

- A...

Mông Văn chần chừ, điều này đâu phải chỉ nói là tin được. Mà cho dù có một đồng tiền cũng không được. Tuy nàng muốn tin tưởng Lâm Vân, nhưng lời của Lâm Vân làm cho nàng thực sự không nhắc nổi tin tưởng.

- Kỳ thật tôi cũng không muốn xây dựng một tổ chức lớn lao gì đó. Hiện tại mối thù của tôi đã được báo, tôi rất mãn nguyện rồi. Anh cũng không cần lo lắng tôi cái gì. Tôi rất cảm kích anh. Nếu như anh có việc gì cần tôi giúp đỡ, chỉ cần tôi làm được, tôi tuyệt đối sẽ giúp.

Lúc nói chuyện, thần sắc của Mông Văn có chút ảm đạm. Trong lòng nói, mong muốn của mình đã hoàn thành, việc phát triển tổ chức đã không còn trọng yếu rồi.

Nếu như không phải vì mang theo hận thù, hiện tại nàng đã giống như các cô gái khác, có một gia đình hạnh phúc. Không còn phải luân lạc tới mức

thành lập một tổ chức xã hội đen Thiên Minh để đạt được mục đích của mình.

Lâm Vân cũng nhìn ra ý của Mông Văn. Chỉ là hấn lấy được thứ mình mong muốn, rồi thuận tay giúp cô nàng Mông Văn mà thôi, không có ý gì khác. Hiện tại Mông Văn đã không có mục tiêu trong cuộc sống, nên biểu lộ mới chán chường như vậy. Tuy hấn tin tưởng, từ nay về sau mình có thể xóa bỏ vết sẹo trên mặt, nhưng có vẻ như nàng ta cũng không quan tâm tới khuôn mặt của mình lắm.

- Nếu như tôi nói là nhờ cô giúp tôi làm việc này thì có thể chứ? Tuy cô đã giúp tôi bằng việc đưa đồ vật của giáo sư Trâu Tiền cho tôi rồi, nhưng tôi còn muốn cô giúp tôi việc này. Tôi nhờ cô giúp tôi xây dựng một tập đoàn kinh tế. Không biết cô có thể giúp tôi hay không?

Lâm Vân nói đến đây, đã có quyết định trong lòng.

Tay Lữ đạo sĩ kia đã có thể dùng tiền mua linh thạch, vậy thì mình cũng có thể làm như y. Mà cho dù không để mua linh thạch, sau này không chừng mình còn cần một số tiền lớn để làm việc khác. Ai biết mình còn muốn sống ở thế giới này bao lâu?

Huống hồ, vấn đề này không cần mình phải động thủ. Mình chỉ cần đem những thứ vượt qua công nghệ của thế giới này, giao cho Mông Văn đi làm, như vậy hai bên đều có lợi. Mông Văn cũng nhờ đó mà có một mục đích để vươn tới. Mình cũng có thể an tâm đi tìm linh thạch. Một khi mình cần một số tiền lớn, bên này có thể cung cấp ngay cho mình.

- A, anh thật sự cần tôi hỗ trợ? Nhưng xây dựng một tập đoàn đứng đầu, có phải hay không quá...

Mông Văn không nói hết, nhưng từ ngữ khí của nàng, có thể đoán ra nàng lo lắng và hoài nghi.

- Cô biết áo lót 'Vân Tầm Miên' ở Phụng Tân không?

Lâm Vân không trực tiếp trả lời Mông Văn, mà hỏi một câu không liên quan gì.

- Tôi biết, tôi cũng đang mặc...Ai, áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' bán vô cùng chạy. Hơn nữa nghe nói bọn họ cũng thu được lợi nhuận khá lớn.

Mông Văn thiếu chút nữa nói mình đang mặc một cái. May là kịp phản ứng.

Lâm Vân cười một chút, trong lòng tự nhủ, trên người của cô có phải là áo lót 'Vân Tầm Miên' hay không, tôi là người rõ nhất. Chỉ là áo lót này rất khó mua, không biết là Mông Văn tự mình đi mua hay sai thủ hạ mua.

- Áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' này chính là do tôi thiết kế và làm ra.

Lâm Vân tiếp tục nói.

- Cái gì?

Mông Văn thực sự giật mình. Áo lót 'Vân Tầm Miên' bán chạy như vậy là do anh chàng trước mặt này làm ? Nhưng thần sắc và ngữ khí bình tĩnh của Lâm Vân khiến nàng không dám tin.

“Đúng rồi, không phải quản lý của Hồng Trường Phụng Tân tên là Lâm Vân sao? Vị Lâm tiên sinh này cũng tên Lâm Vân. Chẳng lẽ? Chẳng lẽ hai người là một?”

- Nguyên lai anh chính là quản lý của Hồng Trường, Phụng Tân?

Mông Văn kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, cho nên tập đoàn kinh tế mà tôi nói là có cơ sở.

Lâm Vân mỉm cười, vẫn không nhanh không chậm nói. Hiện tại hẳn muốn tạo sự hứng thú cho cô nàng Mông Văn này.

Quả nhiên Mông Văn nghe Lâm Vân nói vậy, lập tức có cảm giác, nếu như mình thực sự có thể làm được như vậy, cũng không tồi a. Lúc trước không phải cha mẹ mình muốn mình biến công ty của gia đình trở thành niềm kiêu ngạo sao? Hiện tại mối thù của cha mẹ đã được báo, vậy thì mình sẽ kế thừa nguyện vọng của cha mẹ, xây dựng một công ty thật lớn. Đồng thời coi như là giúp đỡ vị Lâm tiên sinh này.

- Tốt, tôi nguyện ý giúp anh. Chỉ là chúng ta tiếp tục sản xuất áo lót 'Vân Tầm Miên' sao?

Mông Văn đã nghĩ thông suốt, liền hỏi tiếp.

- Đương nhiên không phải. Muốn kiếm tiền thì phải làm những thứ mà người khác chưa từng làm qua. Mặc dù 'Vân Tầm Miên' này là do tôi chế tạo ra, có lẽ về sau sẽ làm, nhưng hiện tại tôi muốn làm một cái khác.

Lâm Vân nhìn Mông Văn, lắc đầu nói.

- Tuy nhiên hiện tại cứ để việc đó lại, buổi sáng ngày mai tôi mới có thể đưa cho cô phương án. Ngày mai cô thuận tiện gọi Lý Thanh tới. Đêm nay chúng ta còn có một việc muốn làm.

Lâm Vân nói xong, lại bổ sung. Hẳn cảm thấy tính cách của Lý Thanh không tồi, là người biết chữ tín, lại có đầu óc. Là một thanh niên nhiệt huyết. Để cho y tới hỗ trợ công ty là điều không thể tốt hơn.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Mông Văn tưởng là hẳn nói về mình, khuôn mặt đỏ bừng. Trong lòng tư nhủ, không phải hẳn đã nói không làm chuyện đó sao? Vì sao lại thay đổi chủ ý?

Nguyên bản mình chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với hã. mình trợ giúp mình báo thù, mình qua một đêm với hã. Mà việc này nàng coi đó chính là việc vốn lẽ tất nhiên.

Nếu là giao dịch, thì mình không có gì phải thẹn thùng. Nhưng hiện tại cùng Lâm Vân nói chuyện, rõ ràng cảm thấy, nàng không hy vọng hã nhắc tới chuyện đấy nữa, thậm chí có ý cự tuyệt. Nếu như Lâm Vân thật muốn cùng mình làm chuyện đó, mình cũng chỉ đành hoàn thành lời hứa mà thôi. Nhưng làm như vậy, mình có cần phải trợ giúp Lâm Vân xây dựng một công ty không?

Lâm Vân nhìn biểu lộ của Mông Văn là biết cô nàng hiểu lầm, vội nói:

- Đêm hôm nay tôi muốn dạy cô một ít võ công, để cô từ nay về sau có thể tự bảo vệ mình.

Lâm Vân nói lời này là nói thực. Sản phẩm mà hã sắp sản xuất, không giống như 'Vân Tầm Miên'. Sản phẩm này không liên quan gì nhiều tới máy móc nên rất dễ bị làm giả.

Hiện tại thứ mình sản xuất có thể phòng chế, nếu như những tài liệu này giao cho Mông Văn, mà ngay cả năng lực bảo vệ bản thân của nàng đều không có, như vậy mình làm sao có thể yên tâm. Hã chẳng những muốn dạy nàng võ công, mà còn muốn giới thiệu nàng với Tài Thần Lão Yêu Lục Dực. Thậm chí hã còn tính toán lôi kéo cả Diệp Sở Thiên vào trong kế hoạch. Dù sao đây là một đồ tốt, không có hậu thuẫn là rất nguy hiểm.

Nghe Lâm Vân nói vậy, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Anh chàng Lâm Vân này có bản lĩnh như vậy, võ thuật mà hã dạy chắc không phải tầm thường. Nàng liền có chút chờ mong.

- Chắc cô đã học qua một ít võ thuật. Mà tôi dạy cho cô không phải là chiêu thức võ công, mà là một phương pháp hô hấp nội gia đơn giản.

Lâm Vân thấy Mông Văn có vẻ chờ mong, cười nói.

- A, thực sự có công phu nội gia sao? Chính là phép luyện khí trong truyền thuyết?

Mông Văn nghe Lâm Vân nói vậy, tràn đầy khiếp sợ. Chuyện này nàng cũng từng nghe nói qua, nhưng còn chưa bao giờ thấy một cao thủ có thể sử dụng nội lực nào.

- Đúng vậy, nhưng có phải giống như trong suy nghĩ của cô hay không. tôi không rõ ràng lắm. Đi vậy đi, cô cứ học theo phương pháp của tôi dạy cho cô là được. Một khi cô đạt được một mức độ nào đó, tin tưởng thân thủ và tốc độ của cô sẽ tăng lên rất nhiều.

Lâm Vân nói xong.

Diệp Điềm thấy Mông Văn đi vào phòng của Lâm Vân, trong nội tâm cũng rất là khổ sở. nhưng biết việc này là không thể tránh khỏi. Mặc dù là Mông Văn tự nguyện, nhưng chị Văn đã vì báo thù mà trả giá quá nhiều.

Diệp Điềm suy nghĩ một lúc lâu. vẫn có chút lo lắng cho Mông Văn. Nàng liền vụng trộm đi tới cửa phòng nghe lén. Nhưng đợi thật lâu cũng không nghe thấy thanh âm nói chuyện, chỉ nghe thấy ghế khế chạm trên sàn nhà.

- Cô ngồi xuống sàn nhà đi.

Lâm Vân bảo Mông Văn ngồi xuống sàn nhà. để dùng lực lượng Tinh Vân bài xuất một ít tạp chất bên trong cơ thể nàng. Hiện tại không có kim châm, chỉ có thể cưỡng chế sử dụng lực lượng Tinh Vân bài trừ. Cũng may hân đã hình thành Tinh Hồn, nên không mất quá nhiều thời gian. Nhiều nhất một tiếng mà thôi, cũng không chật vật như lần dùng kim châm cứu Hàn Vũ Tích kia.

Mông Văn biết Lâm Vân muốn giúp mình, cũng không nói gì. chỉ là cảm kích ngồi trên sàn nhà. Đầu ngón tay của Lâm Vân không ngừng điểm vào các huyệt đạo sau lưng của Mông Văn. Mông Văn chỉ cảm thấy trong người lúc nóng lúc lạnh. Đồng thời cảm giác có một dòng nước ấm như tẩy rửa cả thân thể. Lúc khó chịu thì cực kỳ khó chịu, lúc thoải mái thì không thể nói rõ ràng, chỉ có thể rên rỉ thành tiếng.

Diệp Điềm nghe một lúc không nghe thấy gì, đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy tiếng rên rỉ của Mông Văn. Nàng mặc cờ đỏ bưng cả mặt. nhưng giống như là bị trúng ma pháp vậy vẫn đứng đó không rời đi. Trong đầu thì suy nghĩ, chị Văn làm sao vậy nhỉ. sao có thể phối hợp với loại người như tay Lâm Vân kêu ra những tiếng tục tĩu như vậy?

Không tới một tiếng. Lâm Vân đã tẩy rửa kinh mạch của Mông Văn một lần. Mặc dù không có hiệu quả như kim châm, nhưng về sau rất có lợi cho việc tu luyện của nàng.

- Thật là vất vả cho anh.

Mông Văn thấy Lâm Vân đã đỡ mồ hôi. không khỏi có lỗi nói.

Diệp Điềm rốt cuộc nghe không nổi nữa. tranh thủ thời gian rời đi. Không ngờ chị Văn lại còn nói lời “Vất vả cho anh” cho tên Lâm Vân kia nữa. Thiệt là. đây là lời của một nữ nhân nên nói sao? Đợi lát nữa nhất định phải khuyên nhủ chị Văn. Đúng rồi, cái tay Lâm Vân kia là khách làng chơi lão luyện, hẳn sẽ không lừa gạt chị Văn đi? Nhưng chị Văn đâu phải là loại người này.

Lâm Vân nghe thấy thanh âm rời đi của Diệp Điềm, không khỏi hiểu ý cười. Âm thầm tự nhủ, lòng hiếu kỳ của cô bé Diệp Điềm này thật lớn. Lâm Vân không muốn lãng phí thời gian, liền dạy cho Mông Văn một bộ khí công tâm pháp, rồi nói:

- Bộ khí công này chỉ cần cô kiên trì không ngừng tu luyện một thời gian ngắn, cô sẽ phát hiện chỗ tốt trong đó. Tốt lắm. hiện tại cô đi tắm rồi đi tu luyện đi. Tôi còn có việc khác phải làm.

Mông Văn một mực ghi nhớ công pháp mà Lâm Vân truyền thụ. Nghe Lâm Vân nói, lúc này mới phát hiện trên người mình bốc lên một mùi khó ngửi. Lập tức nhớ tới khi Lâm Vân giúp mình, mình đã rên rỉ ra tiếng, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng vì xấu hổ. Thật mắc cở chết người. Nàng vội vàng chạy vào nhà tắm.

Lâm Vân lắc đầu, cô nàng này thật thích sạch sẽ, trên người có chút mùi đã không chịu nổi rồi.

- Chị Văn...

Diệp Điềm thấy Mông Văn đột nhiên từ bên trong phòng chạy ra. vội vàng gọi.

Nhưng Mông Văn không trả lời nàng mà trực tiếp chạy vào nhà tắm. rồi mới nói:

- Tiểu Điềm, lấy cho chị một bộ quần áo.

Diệp Điềm bất đắc dĩ. đành phải gõ gõ phòng của Lâm Vân. Lâm Vân thấy Diệp Điềm đi vào. trong lòng nghĩ, Diệp Điềm đến nơi này làm gì?

- Chị Văn nhờ tôi lấy mấy bộ quần áo.

Diệp Điềm nhìn thấy một vệt máu thật lớn ở giữa phòng, khuôn mặt đỏ lên nói. Âm thầm suy nghĩ, hai người này làm chuyện đó thật bạo a.

Lâm Vân thấy thế cũng mặc kệ nàng, nói với Diệp Điềm:

- Tôi tới phòng sách làm việc, không có việc gì thì đừng quấy rầy tôi.

Biết là Lâm Vân đi vào phòng sách để phác thảo phương án, nên Mông Văn và Diệp Diễm không tới quấy rầy hẳn. Mông Văn không có ý định ngủ. Nàng thấy Diệp Diễm nhìn mình có vẻ kỳ quái, thì cũng lơ đãng. Cô em này chắc cho là mình và Lâm Vân đã làm việc đó. Việc đó vốn là giao dịch của nàng, không có gì phải xấu hổ. Hơn nữa Lâm Vân có làm gì mình đâu.

Diệp Diễm đi ngủ, còn Mông Văn thì trở lại phòng của mình, tập luyện theo công pháp mà Lâm Vân đưa. Nàng biết Lâm Vân rất nhanh sẽ rời đi, nên tranh thủ thời gian tiếp thu công pháp, có gì không hiểu thì hỏi luôn.

Lâm Vân ở phòng sách, ghi ghi vẽ vẽ cả đêm. Ngày hôm sau, lúc đi ra đã là hơn 9h sáng. Mông Văn, Diệp Diễm. Lý Thanh và Mộng Chân đều đã ngồi ở phòng khách chờ hẳn.

Thấy mọi người đã tới đông đủ. Lâm Vân đi rửa mặt trước rồi mới ra nói chuyện với mọi người.

- Anh ăn cơm trước đi.

Mông Văn lúc nói đã mang theo cơm sáng tới. Lâm Vân nhìn thần thái của mọi người, phỏng chừng đều đã ăn qua. cũng không khách khí nữa.

Diệp Diễm nhìn Mông Văn. hôm nay chị Văn không đeo mặt nạ. còn chủ động giúp Lâm Vân bưng cơm ra. Chẳng lẽ chỉ ngủ một đêm mà đã thay đổi như vậy.

Lâm Vân ăn xong, nhìn mọi người nói:

- Đều đã đến vậy thì tôi liền nói kế hoạch của tôi cho mọi người. Chắc Mông Văn cũng đã nói qua. tôi muốn xây dựng một tập đoàn buôn bán lớn nhất thế giới. Đương nhiên, tôi chỉ đưa ra phương án sản xuất sản phẩm. còn cụ thể thế nào thì do mọi người đi làm. về phần, có thể xây dựng được một tập đoàn như vậy hay không. thì phải xem khả năng của mọi người. Lý Thanh, cậu có suy nghĩ gì không?

- Tôi không có ý kiến, chỉ cần Lâm đại ca phân phó. tôi sẽ giúp chị Văn làm tốt chuyện này. Dù sao Thanh Bang của tôi cũng chỉ mới thành lập, nên tôi giải tán Thanh Bang dễ dàng hơn, chỉ giữ lại những người trung thành.

Lý Thanh không chút do dự nói.

Lâm Vân gật gật đầu. trong lòng tự nhủ. anh chàng Lý Thanh này đã hiểu ý của mình.

- Tốt, đã như vậy. tôi nói sơ lược kế hoạch. Tôi đã ghi lại cách thức chế tạo một loại sản phẩm mới trong này. Hiện tại chúng ta sẽ coi sản phẩm này là sản phẩm chính. Tôi tin tưởng, sản phẩm này rất nhanh sẽ đứng đầu thế giới. Cho nên trong mấy năm tới chúng ta chỉ cần chuyên môn sản xuất sản phẩm này là được. Còn kế hoạch về sau. thì lúc trở về tôi sẽ tính tiếp.

Lâm Vân còn chưa nói hết, mọi người đã hai mặt nhìn nhau. Chỉ dựa vào một sản phẩm có thể xây dựng một đế quốc buồn bán? Lâm tiên sinh cũng quá tự tin đi?

Lâm Vân thấy mọi người nghi vấn. tiếp tục nói:

- Đây là một loại thuốc, tôi tạm gọi là “Dưỡng nhan hoàn”. Loại thuốc này có tác dụng loại bỏ các vết mụn hay tàn nhan trên mặt, còn có thể làm làn da trở nên mềm mại. Thậm chí còn có tác dụng nâng cao tinh thần cho người dùng, làm chậm lão hóa. không có tác dụng phụ. Loại dược này còn có một ít hiệu quả khác, đến lúc đó mọi người tổng kết đánh giá rồi viết ra. về thành phần và phương thức sản xuất của thuốc, tôi cũng đã nghĩ rõ trong đó. Có một số dược liệu thành phần chưa biết tên thì tôi đã vẽ ra.

Lâm Vân vừa nói tới đây. mấy người đã không khống chế được tâm tình.

Lại có loại thuốc nghịch thiên như vậy. Vì sao đến giờ chưa thấy ai làm ra? Tuy nhiên, còn có áo lót làm bằng “Vân Tầm Miên” làm tiền lệ ở phía

trước, nên bọn họ cũng không dám nói đây là đồ giả. Lúc trước, có mấy người tin tưởng hiệu quả của áo lót “Vân Tầm Miên”? Cuối cùng chả phải là chấn động toàn cầu sao?

- vốn còn có một loại sản phẩm, nhưng tôi nghĩ chỉ cần loại thuốc này là đủ cho mọi người bận rộn rồi. nên tôi tạm thời sẽ không lấy ra. Hiện tại tôi đưa tư liệu sản xuất Đường Nhan Hoàn cho Mông Văn. Tôi tin tưởng chỉ cần một năm. mọi người sẽ thành công.

Lâm Vân nói tới đây, liền trở lại phòng sách lấy một chồng giấy dày đặc đưa cho Mông Văn. Kỳ thực cả đêm hôm qua hắn chỉ có thể viết được một bộ phương pháp sản xuất của một sản phẩm, còn sản phẩm kia thì chưa có viết. Lâm Vân không muốn lãng phí thời gian vào mấy việc như vậy.

Trông thấy tất cả mọi người sững sờ nhìn mình, Lâm Vân lại cười nói:

- Những lời tôi vừa nói lúc nãy đều là sự thật. Tin tưởng không lâu nữa đâu. mọi người sẽ biết rõ. về phần quá trình sản xuất dược phẩm. có chút phức tạp. Những tham số để sản xuất máy móc. tôi đều đã ghi trong đó. Việc sản xuất máy móc, mọi người có thể tới nhà máy điện tử Ưu Năng ở Phụng Tân. rồi nhờ Hàn Phúc Nguyên hỗ trợ. Tôi có một bức thư đưa cho ông ấy, ông ấy xem bức thư chắc chắn sẽ hỗ trợ.

- Cách điều chế dược phẩm tuyệt đối không thể tiết lộ cho bất cứ người nào. Cũng không thể chủ động lấy cách điều chế trong tay của Mông Văn. Tuy “Vân Tầm Miên” là tôi làm. nhưng vật kia không có cách nào làm hàng nhái. Mà sản phẩm thuốc này lại có thể làm ra hàng nhái. Cho nên. quan trọng nhất là cam đoan sản phẩm không bị tiết lộ ra ngoài. Tôi nghĩ mọi người chắc rõ hơn tôi về điều này.

- Hiện tại chúng ta thành lập không phải là một công ty nhỏ. mà là một tập đoàn. Mà dược phẩm chỉ là một phần trong đó mà thôi. Từ nay về sau chúng ta gọi tập đoàn này là Tập Đoàn Vân Môn.

- về phần cô phần của công ty.

tôi phân phối như sau: Tôi chiếm 3 phần, còn lại 7 phần thì do Mông Văn quyết định. Lâm Văn nói xong nhìn mọi người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 157: Lâm Tranh

N

hư vậy sao được, chúng tôi chỉ là trợ giúp Lâm tiên sinh làm việc, sao có thể muốn cổ phần của anh.

Mông Văn là người cảm kích Lâm Vân nhất, nên lập tức đưa ra dị nghị.

Lý Thanh cũng vội vàng nói không muốn cổ phần. Còn Diệp Diễm thì nghĩ, chị Văn thật là ngốc. Chỉ mới qua một đêm với hân thôi mà đã toàn tâm toàn ý lo lắng cho hân rồi. Còn Lý Thanh, vốn là người của Lâm Vân, đương nhiên y không cần.

Lâm Vân không muốn tốn miệng lưỡi ở những chuyện như vậy, liền khoát tay nói:

- Vậy thì Mông Văn và Lý Thanh có 1 phần. Diệp Diễm và Mông Chân mỗi người có 0,5 phần, còn lại là về tôi. Tốt lắm, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, đừng phản đối gì nữa.

Kỳ thực, nghe bọn họ nói không cần cổ phần, Lâm Vân cũng nghĩ lại, Tập đoàn Vân Môn về sau nhất định sẽ trở thành một quái vật khổng lồ. Chỉ cần 1 phần của công ty đã là rất nhiều rồi. Có lẽ bọn họ hiện tại còn không biết mà thôi.

Lâm Vân ngừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Tôi lập tức phải rời đi Yên Kinh. Chuyện ở nơi này giao hết cho mọi người. Nếu không thể kiên trì được nữa thì cứ bỏ đó. Nếu như xảy ra vấn đề gì, thì có thể tới tập đoàn Cảng Hải tìm Tài Thần Lão yêu hỗ trợ.

Lâm Vân vừa nói xong, ngoại trừ Lý Thanh có chút tin tưởng với việc Lâm Vân quen biết với Tài Thần Lão Yêu ra, ba người Mông Văn thì đều sững sờ. Tài Thần Lão Yêu của tập đoàn Cánh Hải, chính là một người cực kỳ nổi tiếng và có quyền uy trong giới kinh tế a. Nhưng trong nháy mắt bọn họ lại nghĩ, Lâm Vân không phải là một người rất lợi hại sao?

Phân phó xong kế hoạch, Lâm Vân lại gọi Mông Văn qua một bên. Đưa một bức thư cho nàng, nói tìm một lúc nào đó đưa cho Lục Dực. Hơn nữa, còn nói cho nàng biết, vạn nhất gặp chuyện gì không thể giải quyết, có thể tìm Lục Dực hỗ trợ. Về phần Diệp Sở Thiên, Lâm Vân nghĩ lại vẫn là thôi. Dù sao thân phận của Mông Văn cách ông ta quá xa.

Lâm Vân không trì hoãn thời gian nữa, sau khi bàn giao xong hết công việc, liền nhờ Mông Văn làm một cái hộ chiếu. Lúc đợi lấy hộ chiếu, Lâm Vân tiếp tục dạy một ít công phu cho Lý Thanh. Đồng thời giải đáp một vài vấn đề cho Mông Văn.

Mông Văn vẫn có một chút thực lực, ngày hôm sau hộ chiếu đã làm xong. Lâm Vân cáo từ mấy người, ngồi lên máy bay, rời đi Yên Kinh tới Manaus. Về phần học hành, Lâm Vân chả muốn quan tâm. Dù sao cũng chỉ quen biết vài người mà thôi, lão Tần sẽ giúp mình giải quyết mấy thứ linh tinh, không cần phải để ý tới.

Lâm Tranh cũng là một đứa cháu trai của Lâm Lộ Trọng, hiện tại là trưởng ban đảng ủy thành phố Yên Kinh, lên một cấp nữa là đảng ủy trung ương. Nhưng hiện tại nếu con cháu họ Lâm không có thành tích gì, thì lão gia tử sẽ không dẫn tiến bọn họ. Cho nên mặc dù chỉ có một bước ngăn, nhưng đối với Lâm Tranh mà nói, lại phi thường xa xôi.

Vợ của y là Vương San San cũng đang làm ở cục tài chính, là một phó cục trưởng. Tuy năng lực ở chính vụ của Lâm Tranh rất bình thường, nhưng y là

người yêu thương vợ con hết mực. Y biết hôm nay Vương San San muốn dẫn khuê hữu về nhà dùng cơm, liền sớm mua mấy món ăn về để nấu.

Vì để vợ mình thỏa mãn, ngay cả bảo mẫu, y cũng không cho giúp đỡ.

Sau khi làm xong một bàn thức ăn, Lâm Tranh mới cảm thấy thỏa mãn. Lúc này cửa mở, cô vợ Vương San San và một nữ tử cưỡi dây đi vào nhà.

- Thẩm Đồng, hoan nghênh em tới làm khách.

Lâm Tranh tiến lên phía trước nói.

- Lâm Tranh, anh đúng là một người chồng mẫu mực . Ông chồng của em thì chưa bao giờ chủ động làm cơm cho em ăn cả.

Thẩm Đồng cười nói với Lâm Tranh.

- Lâm Tranh, hôm nay tâm tình của anh có vẻ rất tốt thì phải, còn làm nhiều món ăn như thế? Có phải có việc vui gì không?

Vương San San cũng cười nói với Lâm Tranh. Chồng của mình, ngoại trừ việc tình cảm với anh em trong nhà không được tốt lắm, thì anh ấy đối xử với mình rất tốt. Chỉ là, mỗi lần có cơ hội thăng chức, thì lại trao cơ hội đó cho con cháu khác của Lâm gia. Mà Lâm Tranh chỉ mãi loanh quanh ở chức trưởng ban.

- Lâm Tranh, là ảnh chụp của ai vậy?

Vương San San trông thấy một cái ảnh của một người thanh niên trẻ tuổi để ở trên bàn uống nước, không khỏi lên tiếng hỏi.

- Chính là đứa em họ của anh ở Phần Giang, tên là Lâm Vân. Trước kia anh có gặp một lần. Nghe nói hiện tại đã bỏ nhà ra đi. Hôm nay Tam gia gọi tất cả mọi người của Lâm gia tới họp gia tộc, đều phân phát cho mỗi người một cái ảnh của hắn. Ông ấy nói, nếu ai tìm được đứa em họ Lâm Vân này, thì

Tam gia rất vui mừng. Nếu anh tìm được thì tốt rồi, chúc trường ban này của anh cũng không cần phải ngồi thêm nữa.

Lâm Tranh vừa nói xong, thì Thẩm Đồng cũng từ nhà vệ sinh đi ra.

- Không phải nói hẩn ở Phụng Tân sao? Như thế nào còn phải tìm?

Vương San San còn chưa nói hết, Thẩm Đồng đã đi tới.

- A, người trong ảnh em đã thấy một lần, vì sao anh lại có hình của hẩn?

Thẩm Đồng nhìn bức ảnh chụp trong tay của Vương San San, liền nhận ra người này chính là người mình trông thấy ở đồn cảnh sát. Giống như lúc ấy hẩn còn xung đột với nhân viên cảnh sát trong đó thì phải. Nhưng về sau lại không có chuyện gì.

- A, thật không? Hẩn là em họ Lâm Vân của anh.

Lâm Tranh nghe Thẩm Đồng nói vậy, thanh âm có chút run rẩy nói. Nếu như y có thể tìm được Lâm Vân, việc lên chức cần gì phải lo lắng nữa?

- Khó trách, nguyên lai là em họ của anh. Em còn đang thắc mắc vì sao hẩn đánh cảnh sát như vậy mà vẫn ung dung đi ra ngoài.

Thẩm Đồng bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra hẩn là người của Lâm gia. Nếu là người của Lâm gia, không chỉ nói là gây sự ở một cái đồn cảnh sát nho nhỏ, cho dù gây sự ở nơi lớn hơn cũng là chuyện bình thường.

Lâm Tranh đã bất chấp chuyện ăn cơm, tranh thủ thời gian hỏi Thẩm Đồng về chuyện của Lâm Vân.

Thẩm Đồng kể lại rõ ràng chuyện nàng nhìn thấy Lâm Vân như thế nào. Nghe xong câu chuyện, Lâm Tranh mới biết vị em họ này của mình thật là bừa hẩn.

- San San, em ăn cơm với Thẩm Đồng đi, anh tới chỗ của Tam gia trước.

Lâm Tranh đã không thể chờ được mà muốn nói chuyện này cho Lâm Lộ Trọng.

Vương San San biết tâm tình của chồng, vội nói:

- Em biết rồi, anh đi mau đi.

Thẩm Đồng vẻ mặt đầy hồ nghi. Ngược lại, Vương San San lại biết một ít chuyện tình của Lâm Vân.

- Cậu biết áo lót 'Vân Tầm Miên' không?

Vương San San nhìn bạn tốt Thẩm Đồng của mình hỏi.

- Mình làm sao lại không biết. Lúc trước mình còn từng sai người, lại tìm quan hệ, mới mua được một bộ 'Thiên sứ áo xanh' có 30% hàm lượng 'Vân Tầm Miên' đây này.

Thẩm Đồng vội vàng nói.

- Nghe nói vật liệu 'Vân Tầm Miên' và áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' chính là do người em họ Lâm Vân kia của chồng mình làm ra. Thậm chí máy móc sản xuất áo lót cũng do một tay hãn chế tạo. Nhưng điều này không phải rất khẳng định.

Vương San San rất là tự hào nói với Thẩm Đồng.

- Cái gì...

Thẩm Đồng bị lời này của Vương San San làm cho sững sờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 158: Điều Tìm Lâm Vân

M

ột cái bóng dài xuất hiện ở hàng cây bên đường, Lâm Tranh rất nhanh đã tới đại lộ Tịnh Tích, tới đại viện của Lâm gia. Nơi này được bảo vệ rất là nghiêm ngặt, cho dù Lâm Tranh lái xe đi vào cũng phải trải qua kiểm tra. Cũng may, những người canh vệ đều biết Lâm Tranh, chỉ kiểm tra một chút rồi liền cho vào.

Lâm Lộ Trọng ở trong này, cùng với gia đình của đứa con thứ hai Lâm Viễn Phong và gia đình của con cả Lâm Viễn Phiến. Con cháu còn lại của Lâm gia thì mỗi người một chỗ ở. Chỉ khi lão gia tử mở hội nghị gia tộc thì bọn họ mới có mặt.

Cho nên cho dù Lâm Tranh muốn gặp Tam gia của mình cũng phải thông báo. Cũng may hôm nay Lâm Lộ Trọng ở nhà. Nghe thấy cháu trai có chuyện quan trọng cần thông báo, liền phân phó cho y trực tiếp đi tới phòng đọc sách của mình.

- Tam gia gia.

Lâm Tranh đi tới phòng đọc sách của Lâm lão gia tử rồi hành lễ.

- Ủ, hôm nay cháu tới tìm ta có việc gì không?

Lâm Lộ Trọng cũng có chút ấn tượng với đứa cháu trai có năng lực bình thường này. Nếu không phải do y không thể đảm đương ở vị trí cao, ông ta đã đề cử y lên rồi.

Lên tới địa vị cao, nếu không có năng lực, chỉ dựa vào gia tộc thì chắc chắn không được lâu dài. Hiện tại mình còn đang tại vị thì đỡ. Một khi mình về hưu, y lại không có năng lực, như vậy ở vị trí càng cao, nguy hiểm càng lớn. Đây cũng là nguyên do mà Lâm Lộ Trọng mặc dù biết đứa cháu trai này rất thành thật, nhưng một mực không đề cử y.

Còn có một nguyên nhân, là vì Lâm Tranh là một người tương đối thành thật trong Lâm gia. Cho nên ông ta muốn cho Lâm Tranh rèn luyện thêm một vài năm. Đợi cho sang năm, thì chuẩn bị thăng cho y một bậc. Tuy nhiên, phỏng chừng quan chức của y cũng chỉ tới đó mà thôi.

- Gia gia, cháu đã tìm được tung tích của Lâm Vân rồi.

Lâm Tranh hít một hơi nói ra.

- Cài gì? Cháu nói cháu biết Lâm Vân hiện tại ở nơi nào?

Lâm Lộ Trọng kích động đứng lên, không có vẻ gì là một ông lão đã hơn 70 tuổi.

- Nó ở nơi nào? Nói mau.

Lâm Lộ Trọng vội vàng hỏi. Có thể thấy trong nội tâm của ông ta mong chờ đứa cháu trai này như thế nào.

- Em họ đang ở Yên Kinh. Một người bạn của San San nhìn thấy hắn ở đồn cảnh sát. Lúc ấy hắn còn đánh một người cảnh sát ở đó, còn bị cảnh sát trong đồn bao vây...

Lâm Tranh liền tranh thủ kể lại lời của Thẩm Đồng, trong lòng có chút lo sợ bất an. Tuy ngữ khí của Thẩm Đồng rất là khẳng định, nhưng nhờ đâu đó không phải là Lâm Vân? Lâm Tranh cảm thấy hối hận vì đã không điều tra trước mà thông báo luôn.

- Vì sao nó lại bị cảnh sát bao vây ở đồn? Đây là có chuyện gì?

Lâm Lộ Trọng vội vàng hỏi. Hiện tại ông ta thấy trên người của Lâm Vân hy vọng của Lâm gia. Lâm Lộ Trọng cũng không muốn thật vất vả có hy vọng lại xảy ra ngoài ý muốn gì.

- Tuy em họ đánh cảnh sát, nhưng hình như hẳn không có việc gì rồi rồi đi đồn cảnh sát. Về phần em họ Lâm Vân đi nơi nào, cháu còn chưa biết. Cháu nghĩ nói cho gia gia trước, rồi tính sau.

- Tốt tốt, không sai, không sai, đúng là dòng máu của Lâm gia, có đảm lược. Ủ, Lâm Tranh, cháu làm cũng không sai.

Lâm Lộ Trọng nói xong, đứng lên đi vài bước, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Lộ Trọng đi ra phòng đọc sách, nói với Vọng Thư trông coi phòng đọc sách:

- Cậu và Lâm Tranh đi dò tra xem Lâm Vân đang ở nơi nào. Nó đã tới đồn cảnh sát thì nhất định có thể hỏi được. Phải hỏi cho rõ ràng vào.

Vọng Thư là thư ký của Lâm Lộ Trọng. Y và Dư Dụ chính là hai thủ hạ đặc lực nhất của Lâm Lộ Trọng.

Vọng Thư cùng Lâm Tranh đi mới hai giờ đã quay trở lại. Lâm Tranh cuối cùng mới thở phào một hơi. Người kia quả thực là em họ Lâm Vân của mình, may mà không nhầm.

- Thủ trưởng, Lâm Vân hiện tại là sinh viên của ngành y dược của đại học Yên Kinh, đang học lớp 06. Chỉ là cậu ấy đã đi ra ngoài hai ngày rồi còn chưa về trường học. Cậu ấy tới đại học Yên Kinh cũng mới chỉ vài ngày mà thôi. Số môn mà Lâm Vân học qua chỉ có một môn, chỗ ở của cậu ấy, tôi cũng đã nhìn qua. Gian phòng của cậu ấy rất trống không, không có bất kỳ

chăn mền hay đồ dùng thiết yếu nào. Chỉ có bàn chải đánh răng và khăn mặt.

Nghe Vọng Thư báo cáo, chứng tỏ trong hai giờ này y điều tra được khá nhiều.

Lâm Lộ Trọng nghe xong Vọng Thư báo cáo, lông mày nhíu lại, suy nghĩ nửa ngày mới nói:

- Lập tức điều tra toàn bộ thành phố. Tìm xem tiểu tử kia rốt cuộc trốn ở chỗ nào. Còn có, đi xem là ai giúp hắn tới đại học Yên Kinh. Đã có thể tiến vào đại học Yên Kinh, chứng tỏ bối cảnh của người giúp nó không nhỏ.

...

Từ Nhân mãi cho tới ngày thứ ba mới nhớ tới , vội vàng đi vào phòng học của Lâm Vân. Hỏi thăm mới biết được Lâm Vân nghỉ học đã vài ngày.

Nàng lại vội vàng đi theo Lưu Chính Văn tới chỗ ở của Lâm Vân. Cửa phòng không biết đã bị ai cạy mở. Ở trong chỉ có duy nhất bàn chải đánh răng, khăn mặt và một cái giường gỗ chỉ có khung. Lưu Chính Văn cũng trợn tròn mắt. Y còn cho rằng Lâm Vân đã sớm mua chăn mền. Thật không ngờ bây giờ vẫn chỉ là một cái giường trụi lủi.

- Hai người là bạn học của Lâm Vân sao?

Một bác gái trung niên thấy Lưu Chính Văn và Từ Nhân, vội vàng hỏi.

- Vâng ạ, Lâm Vân chưa về à bác?

Từ Nhân thấy có người tới hỏi, vội vàng trả lời.

- Chưa, vài ngày tiểu tử này còn chưa về phòng. Mà cậu ta ở đây hai ngày, cũng không thấy cậu ta mua chăn mền hay chiếu gì cả. Ai, thực không biết

tiểu tử này trôi qua hai ngày đó như thế nào. Nếu bạn học của cháu quay lại thì bảo cậu ta tới chỗ bác lấy chăn mền nhé, chỗ bác có nhiều lắm.

Bác gái nói xong, lắc đầu đi làm chuyện của mình.

Nghe bác gái nói Lâm Vân ngủ hai ngày trên giường gỗ, Từ Nhân và Lưu Chính Văn đều sưng sờ. Hiện tại trời đang rất lạnh, người này ngay cả chăn mền cũng không mua nổi sao? Từ Nhân thậm chí còn suy nghĩ, Lâm Vân phải co rúc ở một góc giường gỗ, nước mắt liền không nhịn được rơi xuống.

Lưu Chính Văn đương nhiên sẽ không cho là Lâm Vân ngay cả chăn mền cũng không mua nổi. Hắn ăn một bữa cơm đã mấy chục nghìn nguyên a. Nhưng y lại không biết vì sao Lâm Vân lại không mua.

“Ai, không tốt, chẳng lẽ Lâm Vân bị ông chủ của Bách Bảo Trai giữ lại?”

Nghĩ tới đây, Từ Nhân vội vàng chạy tới Phan gia viên, trong nội tâm đã hối hận vì hãm hại Lâm Vân.

Từ Nhân há hốc mồm đứng ở trước cửa Bách Bảo Trai, bởi vì chỗ này đã người đi nhà trống. Không thấy thân ảnh của bất cứ người nào. Một cái quán cổ mở rất nhiều năm rồi, nói đi là đi liền sao? Nàng đi tới các cửa hàng xung quanh hỏi, nhưng bọn họ cũng không biết chủ cửa hàng dọn đi nơi nào, vì sao phải dọn.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nghe nói những người mở quán đồ cổ đều có ít nhiều quen biết với xã hội đen. Vạn nhất Lâm Vân bị những người này bắt đi thì sao? Huống hồ Lâm Vân rất có thể không phải là Dĩ Nhân kia. Nói cách khác, mình đã hại một người vô tội rồi.”

Từ Nhân lòng nóng như lửa đốt, lại không biết phải làm sao cho phải.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 159: Một Vật Trân Quý

P

hụng Tân bị Lý gia và Lâm gia lật qua lật lại mấy tháng, cuối cùng cũng an tĩnh lại. Người của Lâm gia và Lý gia đều đã rời khỏi nơi này.

Lý gia là người thiệt hại nhiều nhất. Chẳng những không bắt được Lâm Vân, mà còn tổn thất cao thủ mạnh nhất của Lý gia. Lý Nghĩa và gây mâu thuẫn với Lâm gia. Lý Hiếu Thành càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng lo lắng. Thậm chí có chút không cam lòng. Chỉ trong thời gian ngắn, mà y giống như đã già đi vài chục tuổi. Mặc dù Lý Nghĩa là em của y, nhưng y chỉ coi Lý Nghĩa như một người bào vệ đặc biệt thôi. Y lo lắng sự phụ của Lý Nghĩa sẽ trút giận lên đầu mình. Lai lịch của người em này, ngoại trừ y ra, là không ai biết. Lý Nghĩa chính là đệ tử quan môn của Thương Giác, môn chủ Bát Quái Môn. Bát Quái Môn này không phải là Bát Quái Môn của thế tục kia. Bát Quái Môn ở thế tục nhiều nhất chỉ là do đệ tử ngoại môn của Thương Giác tạo dựng ra mà thôi.

Bát Quái Môn chính thức lại xây trong núi Tây Lưỡng. Tuy môn phái này không phải là môn phái ẩn thế, nhưng cũng là một môn phái có công phu nội gia truyền thừa. Mà môn chủ Thương Giác tổng cộng thu sáu người đệ tử. Lý Nghĩa chính là một trong sáu người đó. Thương Giác tuổi đã gần một trăm rồi. Tuy Lý Hiếu Thành chưa từng gặp qua ông ta, nhưng nghe nói khuôn mặt của ông ta chỉ như một lão nhân sáu mươi bình thường. Thân thể vẫn rất là khỏe mạnh.

“Bá” một tiếng. Lý Hiếu Thành ném vờ cái chén trong tay xuống đất. Lý Hiếu Công và Lý Hiếu Nghiệp không dám nói gì. Lần này có thể nói Lý gia bị thất bại thảm hại.

- Hiếu Nghiệp, cậu điều tra như thế à? Ngay cả Lâm Vân là một trong năm đứa con của Lâm Viên Chương cũng không tra ra được. Cậu. cậu...Làm cho anh quá thất vọng rồi.

Lý Hiếu Thành nhìn Lý Hiếu Nghiệp nói. Trong nội tâm y thất vọng với người em này vô cùng.

- Anh cả. kỳ thật việc này cũng không thể hoàn toàn trách Hiếu Nghiệp. Lâm Vân của Lâm gia vốn là một tên công tử hoàn khố, lại là một tên điên.

- Ai nghĩ tới hắn lại trở nên lợi hại như vậy? Còn có. tướng mạo của hắn khác xa với ảnh chụp của hắn. Mà cho dù Ngũ thiếu gia của Lâm gia không điên, làm sao có thể đi làm cho một công ty áo lót bao giờ? Càng vớ vẩn hơn, hắn phải đi làm để kiếm tiền, vậy vì sao hắn có thể giao Ngũ Thái Phi cho Tống gia? Phải biết rằng Lâm gia cần thứ này hơn cả Tống gia nhiều.

Anh hai Lý Hiếu Công thấy lão tử Lý Hiếu Nghiệp ngồi đó xấu hổ. tiến lên giải thích.

Nghe Lý Hiếu Công giải thích như vậy. sắc mặt của Lý Hiếu Thành mới hòa hoãn chút. Việc này xác thực khó mà nghĩ tới Lâm Vân của Lâm gia làm được. Ai có thể liên hệ với một cao thủ như vậy với tên điên kia?

Trong khoảng thời gian này, Lý gia đấu đá với Lâm gia ở Phụng Tân. nhưng cả hai nhà đều không thu được lợi ích gì cả. Lâm Vân vẫn mất tâm mất tích. Bởi vì nguyên do mẫu thuẫn là Lâm Vân không tìm thấy, cho nên hai nhà không còn mục tiêu để đấu đá tiếp, đều phải lui về Yên Kinh và Phần Giang. Nhưng mối thù này coi như đã xác định rồi. Lâm gia còn kết thành liên minh với Tô gia. khiến cho Lý gia muốn đánh chủ ý về hướng Phụng Tân. Hồng Tường, cũng bị thất bại.

Lý Hiếu Thành hừ lạnh một tiếng, Lý Nghĩ chết đi. y phải đối mặt với lửa giận của Thương Giác. Nhưng tay Lâm Vân kia cũng phải chịu lửa giận của

Thương Giác mà thôi. Có lẽ mối lo lắng nhất của Lý gia bây giờ không phải Lâm Vân. mà là Lâm gia.

Trong khi đó. ở Lâm gia. Lâm Viễn Chương cũng rất buồn bực như Lý Hiếu Thành. Hai nhà ở Phụng Tân đấu nhau lợi hại như vậy. cuối cùng lại phát hiện chính chủ Lâm Vân căn bản không tại. Chính vì Lâm Vân rời đi. hai nhà mới dần dần thu lại nanh vuốt, nhưng mối thù đã kết. Lâm Viễn Chương chạy tới Yên Kinh, báo cáo kết quả tranh đấu với Lý gia ở Phụng Tân và Phần Giang cho Lâm Lộ Trọng.

- Tốt, không sai. rõ ràng có thể giết chết Yamada. sau đó lại giết chết Lý Nghĩa, còn thông dong rời đi. Mà hiện tại còn kiếm được thân phận sinh viên của đại học Yên Kinh nữa. Đứa con này của cháu thật là không đơn giản, không đơn giản.

Lâm Lộ Trọng một bên lăm bầm lâu bầu, một bên gõ tay vịn của ghế. Ông ta biết Lâm Vân đã tới Yên Kinh, nhưng mấy ngày nay liên tục điều tra cũng không tra được tin tức gì quan trọng. Còn mối quan hệ với Lý gia. Lâm Viễn Chương chỉ nhìn hiểu được một ít. nhưng Lâm Lộ Trọng lại hiểu thấu lợi và hại trong đó. Ở trên quan trường, ông ta tuyệt đối không sợ Lý Ly. Nhưng Lý Nghĩa của Lý gia lại không giống tầm thường. Nghe nói y chính là đệ tử chân truyền của một môn phái nội gia. Những môn phái này so về võ công thì hơn các gia tộc rất nhiều. Bởi vì gia tộc chỉ chú ý tới kinh tế và chính trị. võ công gia truyền thì càng ngày càng suy thoái. Còn trong môn phái, công pháp truyền thừa luôn kéo lâu hơn các gia tộc rất nhiều. Tuy thực lực của những môn phái này đã không còn được như xưa. nhưng vẫn còn rất mạnh. Tuy nhiên. Lâm Lộ Trọng không để bọn họ vào trong mắt.

“Xem ra. mình cũng nên sớm làm chuẩn bị. Không thể việc đến chân mới nhảy”

Biểu hiện lần này của Lâm Vân khiến ông ta rất vui mừng. Cuối cùng Lâm gia cũng có người kế nghiệp. Cho nên bất luận như thế nào cũng phải bảo vệ Lâm Vân. tuyệt đối không thể để cho hắn bị Lý gia ám toán.

Mà xem qua tình báo. có vẻ như Lý gia không chỉ ám toán Lâm Vân một hai lần. Lần trước Yamada và năm người bị giết chính là một ví dụ. Nếu không phải đứa cháu này của mình có bốn sự. chỉ sợ lần đó đã bị Lý gia hạ độc thủ.

Nghĩ tới đây. ông ta không khỏi rất bất mãn với Lâm Viễn Chương, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Viễn Chương một cái.

Ông ta lại suy nghĩ, theo như tình báo. bởi vì Lâm Vân đưa Ngũ Thái Phi cho Tống gia mới bị Lý gia đuổi giết. Nhưng Lâm Vân có Ngũ Thái Phi rồi. sao lại đưa cho Tống gia? Ngũ Thái Phi đâu phải là vật đơn giản gì?

Còn có. Lâm Vân học ở đâu được những bốn sự kia? Lâm Lộ Trọng nghĩ mãi không thông mấy vấn đề này.

- Ta còn vài việc bận ở Yên Kinh. Cháu lập tức trở về phái thêm người tới các địa phương khác, tiếp tục truy tìm tung tích của Lâm Vân. Một khi phát hiện, phải chú ý bảo vệ sự an toàn của nó. Dù cho có tổn thất nhiều hơn cũng không thể để Lâm Vân xảy ra bất cứ chuyện gì. Đặc biệt phải chú ý Lý gia. biết chưa?

Lâm Lộ Trọng ra lệnh cho Lâm Viễn Chương.

- Vâng.

Lâm Viễn Chương đương nhiên nhìn ra thúc thúc lại bất mãn với mình. Tuy nhiên, trong lòng ông ta cũng bắt đầu dắc ý vì có một đứa con như vậy.

Nhìn ra vẻ dắc ý của Lâm Viễn Chương. Lâm Lộ Trọng hừ lạnh một tiếng.

Đường Tử Yên được điều tới Phụng Tân, đảm nhiệm phụ trách Hồng Tường. Phụng Tân. Chỉ riêng Hồng Tường. Phụng Tân đã trở thành nguồn lợi nhuận lớn nhất của tập đoàn Hồng Hải ở kinh thành. Tô Tài Kiến chẳng những tự mình tới xưởng sản xuất, thậm chí còn chuyển dời tổng bộ Hồng Tường ở Phần Giang sang Phụng Tân. Tuy nhiên. Tô Tài Kiến lại cố ý chuyển công ty trang phục Hồng Tường cho con gái mình.

Nhưng mấy tháng nay. tinh thần của Tô Tĩnh Như đều rất uể oải. không có chút hứng thú nào đi để ý Hồng Tường, nơi có vô số người đổ mắt. Bọn họ đổ mắt cũng chả làm gì được. Bởi vì Lâm gia đã kết liên minh với Tô gia. nên Hồng Tường. Phụng Tân không có người nào dám đụng vào. về phần nguyên nhân gì khiến hai gia tộc này liên minh, mọi người vẫn còn đang suy đoán.

Cam Dao đã về quê. Nàng ở Phụng Tân chờ hơn một tháng, khi xác định Lâm Vân không trở về nữa. liền dứt khoát trở về quê. Nàng nghe theo lời của Lâm Vân, không tiếp tục ở lại Phụng Tân. Chỉ là Đường Tử Yên yêu cầu nàng không

cần từ chức, mà là tạm thời nghỉ ngơi, Cam Dao cũng đồng ý. Hiện tại, cho dù không cần cái thẻ mà Lâm Vân đưa kia. nàng cũng tích lũy được hơn một trăm nghìn nguyên. Nàng về quê để muốn đưa mẹ của nàng tới bệnh viện chính quy điều trị.

Hàn Vũ Tích thì một mình trở về Phần Giang. Hiện tại nàng đang chờ đợi, đợi ba năm sau gặp lại Lâm Vân. Chiếc vòng Tưởng Niệm của Lâm Vân tặng, đã trở lại trên cô nàng. Hơn nữa nàng cũng mặc áo lót do Lâm Vân tự mình làm. Nghĩ tới ba năm sau. có thể gặp lại Lâm Vân, lần nữa giống như ngày đó hắn tặng cho mình cái vòng cổ, nằm ở trong ngực hắn. Hàn Vũ Tích có một cảm giác thỏa mãn, hạnh phúc.

Hạnh phúc đôi khi rất đơn giản. Hạnh phúc lớn nhất của Hàn Vũ Tích bây giờ. chính là mong ngóng Lâm Vân ba năm sau sẽ tới gặp mình. Là một nữ

nhân, nàng không muốn thấy tình cảm của Cam Dao và Tô Tĩnh Như với Lâm Vân. nhưng nàng lại càng thêm tự hào. Bởi vì Lâm Vân là nam nhân của nàng, là chồng của nàng. Tuy nhiên, đôi khi nàng cũng biết, đây chỉ là một bên tự nguyện, nhưng vẫn là tự hào.

Giống như cái ngày mà nàng mặc nội y do Lâm Vân để lại, ánh mắt của Cam Dao và Tô Tĩnh Như rất hâm mộ nhìn nàng. Lâm Vân chỉ làm một bộ nội y cho mình, mà không làm cho hai cô ấy. Điều đó chứng tỏ. trong lòng Lâm Vân chỉ có mình mà thôi. Cam Dao cứu Lâm Vân một mạng, anh ấy có thể đưa cho Cam Dao một chiếc thẻ có mười triệu nguyên, nhưng không có tặng cho Cam Dao một bộ nội y. Hàn Vũ Tích cảm giác, cho dù chờ đợi khổ sở một chút, nàng cũng cam tâm tình nguyện. Đối với nàng mà nói. một bộ nội y này còn quý giá hơn tấm thẻ ngân hàng kia không biết bao nhiêu lần. Nàng cự tuyệt Cam Dao trả lại tấm thẻ. bởi vì đây là nam nhân của nàng trả công cứu mạng của cô ấy. Nàng sẽ không làm bất luận chuyện gì đi ngược với ý của Lâm Vân nữa. Nàng tin tưởng Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 160: Kinh Hồn Ở Amazon

K

hi trở lại Phần Giang, Hàn Vũ Tích so với trước kia càng thêm sáng sủa. Khi làm việc nói chuyện cũng nhiều hơn. Tuy không có ai biết nàng đã gặp được chuyện gì, nhưng Mỹ Na lại nhìn thấy chiếc vòng kia trên cổ của Hàn Vũ Tích. Mỹ Na liền suy đoán được nó chính là nguyên nhân thay đổi của chị Vũ Tích.

Hiện tại những thứ quý giá nhất của Hàn Vũ Tích chính là những thứ mà Lâm Vân lưu lại. Áo lót màu hồng phấn thì được Hàn Vũ Tích cẩn thận cất đi.

Nàng không nỡ mặc nó nhiều. Nàng muốn chờ Lâm Vân trở về thì mặc cho hắn xem. Mỗi lần nghĩ tới đây, khuôn mặt của nàng lại đỏ lên rất lâu. Lúc đó nàng sẽ chìm ngập trong sự chờ đợi, khát vọng, ảo tưởng. Cái túi balo màu xanh cũng được Hàn Vũ Tích treo ở đầu giường, để mỗi lúc nàng đi ngủ có thể trông thấy. Để chỗ đó nàng có thể cảm giác Lâm Vân như đang ở bên cạnh mình. Mấy bộ quần áo bên trong túi cũng được nàng rửa sạch sẽ, xếp gọn gàng trong tủ quần áo.

Còn có một bộ châm mạ vàng, cũng được nàng cất vào thùng. Lúc mới lấy ra bộ châm này, Hàn Vũ Tích nhớ tới nụ cười của Lâm Vân ở phòng bệnh lúc đó. Nụ cười có chút ngây ngốc.

“Lâm Vân, em chờ anh trở lại”

Nàng tự nhủ. Tất cả những thứ của Lâm Vân này, nàng sẽ trân trọng chúng, không cho phép ai đụng vào.

Nhưng hôm nay Hàn Vũ Tích lại rất khẩn trương, bởi vì nàng không tìm thấy giấy ly hôn của mình. Sao có thể có người vào trong phòng của mình? Nhưng giấy ly hôn lại không thấy? Hàn Vũ Tích thậm chí còn không biết nó mất đi lúc nào. Bởi vì mấy tháng rồi nàng không có lấy nó ra xem. Người đầu tiên mà Hàn Vũ Tích nghĩ tới chính là em gái của nàng, Hàn Vũ Đình. Hàn Vũ Tích lập tức lấy điện thoại gọi cho Hàn Vũ Đình:

- Vũ Đình, em đang ở đâu? Có phải là em lấy tờ giấy ly hôn trong phòng chị không?

Ngữ khí của Hàn Vũ Tích có chút lo lắng.

- Chị, đó là do cha bắt em lấy, cha nói làm vậy là tốt cho chị. Em suy nghĩ, cảm thấy cha nói cũng đúng, nên liền lấy giấy ly hôn kia đưa cho cha. Chị, loại người như Lâm Vân đâu xứng với chị. Chị ly hôn với hắn là chính xác.

Đầu bên kia vang lên tiếng mơ hồ của Vũ Tích

- Em lập tức đưa trả chị tờ giấy ly hôn kia. Từ nay về sau, không có sự cho phép của chị, thì em đừng lấy đồ đạc của chị.

Hàn Vũ Tích rất thất vọng với cô em gái này của mình rồi.

Hàn Vũ Đình cầm điện thoại, còn đang định nói cho Hàn Vũ Tích biết, nàng sắp tốt nghiệp, nên sẽ đi Brazil du lịch do lớp tổ chức. Nhưng đã bị tỷ tỷ cúp điện thoại. Nghĩ tới tỷ tỷ của mình còn chưa biết nỗi khổ tâm của mình, có lẽ từ nay về sau chị ấy sẽ biết. Nghĩ như vậy, nên nàng dứt khoát không đi tìm tỷ tỷ. Đợi mình du lịch về, tâm tình của chị trở lại bình thường, thì đi tìm chị ấy nói chuyện

Mặc dù biết tỷ tỷ là một người rất cổ hủ, nhưng thật không ngờ lại cổ hủ đến như vậy. Cho dù Lâm Vân đã kết hôn với chị ấy, nhưng người ta cũng đã ký vào giấy ly hôn rồi, vì sao tỷ tỷ còn muốn coi trọng cuộc hôn nhân

trên danh nghĩa này? Lâm Vân là loại người gì, chẳng lẽ chị ấy lại không biết.

Gần đây nàng thấy tâm tình của tỷ tỷ tốt hơn nhiều, còn tưởng rằng do chị ấy đã nghĩ thông suốt. Thật không ngờ tỷ tỷ vẫn cứng đầu như vậy. Đây là thời đại nào rồi, thiệt là. Thôi, không nghĩ tới chuyện đó nữa, chờ mình trở về sẽ khuyên nhủ tỷ tỷ.

Lần này, Hàn Vũ Đình đi với các bạn học trong lớp tới sông Amazon là muốn xem thủy triều ở sông Amazon, còn muốn khám phá rừng mưa nhiệt đới xinh đẹp nhất thế giới này. Cho nên, vừa có bạn học đưa ra đề nghị đi tới Brazil, nàng với nhiều người khác lập tức đồng ý.

Sông Amazon rộng 64 km, dài 6800 km, là dòng sông dài nhất thế giới, và có lưu vực lớn nhất thế giới. Xung quanh dòng sông là rừng mưa nhiệt đới thần bí, xinh đẹp Amazon. Là nơi còn tồn tại rất nhiều động thực vật quý hiếm. Cho nên, những người thích du lịch đều có khát vọng tới nơi này. Nhưng nơi này cũng là một nơi rất nguy hiểm.

Vô số nhà thám hiểm bị mất tích trong rừng rậm Amazon. Nổi tiếng nhất chính là con trai của vua dầu mỏ của Mỹ Feller và một đám bảo vệ bị mất tích trong này. Tuy nhiên, sự nguy hiểm của nó không thể ngăn cản sự nhiệt tình của Hàn Vũ Đình và các bạn học. Huống hồ, các nàng là đi du lịch, chứ không phải là đi thám hiểm.

Theo đoàn du lịch tới sông Amazon du lịch, ngoại trừ một số bạn học có việc không đi được, đại bộ phận bạn cùng lớp của Hàn Vũ Đình, đều không muốn bỏ qua cơ hội du lịch này. Mà trạm du lịch đầu tiên là Manaus.

Manaus là một thành phố nhỏ của Brazil, cũng là địa điểm du lịch mà lớp của Hàn Vũ Đình lựa chọn. Manaus xây dựng trên một vách đá thấp bé của sông Amazon. Là thành phố lớn nhất trong những thành phố ở gần rừng rậm Amazon. Đồng thời cũng là nơi xuất phát tốt để du lịch sông Amazon.

Lớp của Hàn Vũ Đình chia làm bốn người một tổ, mỗi tổ thuê một chiếc thuyền ca nô để đi trên mặt sông. Ai nấy cũng cực kỳ hưng phấn.

Hàn Vũ Đình và ba người bạn học làm một tổ, cùng thuê một chiếc thuyền cano. Bọn họ đều mang theo lương thực cho một ngày, rồi theo con thuyền thám hiểm sông Amazon. Bởi vì khu vực gần Manaus tương đối an toàn, rất nhiều lữ khách cũng đã tới nơi này thám hiểm, còn chưa phát sinh điều gì ngoài ý muốn. Cho nên nói thám hiểm, không bằng nói ngồi thuyền ngắm cảnh. Vì vậy đoàn tổ chức du lịch đều rất yên tâm khi chia tổ ra để ngồi thuyền. Cũng một phần do đoàn tổ chức du lịch đến đây không phải chỉ một lần. Huống hồ phía trước là khu vực sinh sống của người Anh-điêng nguyên thủy. Mà người Anh-điêng nguyên thủy rất là hiếu khách.

Cùng một tổ với Hàn Vũ Đình là bạn học Thần Yên Nhiên, Phương Đình và Ngụy Trung Phát. Ngụy Trung Phát là người thâm mến Thần Yên Nhiên từ lâu, nên lần này đi du lịch, y đương nhiên muốn làm sứ giả hộ hoa. Mà Phương Đình cũng một mực thâm mến Hàn Vũ Đình, lần này đi chơi là muốn bồi dưỡng cảm tình với nàng.

Chỗ bốn người tham quan tương đương với chỗ nguồn của sông Amazon. Đi thuyền trên sông, nhìn cảnh vật hai bên, chỉ thấy phong cảnh rất tú lệ. Bốn người vừa tham quan vừa vui đùa, rất là vui vẻ.

Có du khách trên thuyền thậm chí còn lấy ra công cụ để câu cá. Hàn Vũ Đình câu có câu không nói chuyện với Phương Đình.. Trong đầu thì đang suy nghĩ, nếu như tỷ tỷ cũng ở đây, cùng mình ngắm cảnh đẹp thì tốt rồi.

Đối với Phương Đình, Hàn Vũ Đình không ghét,. Chỉ là cảm thấy cử chỉ của y hơi rụt rè, cho nên khi Phương Đình truy cầu, nàng liền giả bộ hồ đồ. Có đôi khi, nghĩ tới cuộc hôn nhân của tỷ tỷ, nàng lại cảm thấy sợ hãi. Thậm chí còn suy nghĩ, có thể một ngày nào đó mình cũng giống như tỷ tỷ, bị bắt buộc gả cho một tên thiếu gia nhược trí nào đó không? Mỗi lần nghĩ tới đây, nàng luôn cảm thấy tỷ tỷ đáng thương. Muốn làm cho chị ấy sớm

thoát khỏi cuộc hôn nhân này, có thể tìm được một chốn quy túc tốt. Không biết vì sao tỷ tỷ còn lưu luyến cái tên tâm thần Lâm Vân đó. Nhớ tới lần trước ở Tiền Quỹ, trông thấy hắc giấy trắng rơi lả tả trong túi tiền của hắc, trong nội tâm nàng càng thay tỷ tỷ cảm thấy khổ sở.

Gả cho một người chồng điên như vậy. Mà điên thì còn đỡ, hết lần này tới lần khác lại thích sĩ diện. Nhưng tỷ tỷ vì sao vẫn yêu mến hắc nhi? Chẳng lẽ chị ấy đã nhận mệnh? Mà dù nhận mệnh cũng không nói những câu này a. Nhớ tới những lời tỷ tỷ nói còn văng vẳng bên tai:

“Chị yêu Lâm Vân, chị sẽ không bao giờ rời bỏ anh ấy. Anh ấy đi, cho dù chị có đi khắp thiên nhai địa giác cũng muốn tìm anh ấy. Cho dù anh ấy chết, chị cũng đi theo anh ấy...”

Thở dài một hơi. Tuy không biết vì sao tỷ tỷ yêu tên điên đó sâu sắc như vậy. Nhưng mình vẫn hy vọng có thể giúp đỡ chị ấy. Anh chàng Tần Thăng kia mình cũng gặp qua, không những đẹp trai mà còn nho nhã lễ độ, phong thái nhẹ nhàng. Nghe nói là thiếu gia của một gia tộc ở Yên Kinh. Chỉ có những người tài giỏi như vậy mới có thể xứng với tỷ tỷ.

- Vũ Đình, cậu làm sao vậy?

Phương Đình thấy Hàn Vũ Đình một mực sững sờ, chỉ trả lời ừ, à với những câu của mình, không khỏi kỳ quái hỏi.

Nói thật, Phương Đình yêu mến Hàn Vũ Đình là từ trong sâu trong nội tâm. Loại cảm giác này khiến y không có cách nào tự kiềm chế. Sự thâm mến đó đã kéo dài bốn năm. Tuy Hàn Vũ Đình là hoa hậu của trường, nhưng Phương Đình cho rằng mình thích nàng không phải vì nàng là hoa hậu trường học, mà vì y cảm thấy nàng có một loại thoát tục khó nói lên lời. Một nụ cười, một tiếng giận dữ của nàng cũng làm cho tinh thần của mình rung động.

- A, mình...

Hàn Vũ Đình lúc này mới nhớ tới còn đang ngồi trên thuyền ca nô. Thôi, không nghĩ nữa, đợi trở về thì khuyên tỷ tỷ a.

- Phương Đình, cậu đã tính đi đâu làm việc sau khi tốt nghiệp chưa?

Đây là câu đầu tiên mà Hàn Vũ Đình hỏi về Phương Đình. Nói thật, người theo dõi nàng rất nhiều, nhưng Hàn Vũ Đình chưa bao giờ để ý qua một ai.

Đôi khi nghĩ tới vận mệnh của tỷ tỷ, lại nghĩ khả năng trở thành đối tượng giao dịch của gia tộc, còn không bằng mình chủ động đi tìm một người. Phụ thân của Phương Đình là một giám đốc của một xí nghiệp không nhỏ. Đương nhiên Hàn Vũ Đình không để chút tài sản đó vào trong mắt. Mà là Phương Đình tuy là kẻ có tiền, nhưng làm người rất khiêm tốn, lại biết tiết kiệm. Đối xử với mình cũng rất là ân cần.

- Mình...

Phương Đình bị kích động. Y thích Hàn Vũ Đình đã bốn năm rồi, cũng đi chơi với nàng không ít nơi, nhưng đây là lần đầu tiên Hàn Vũ Đình chủ động nói chuyện với mình. Chẳng lẽ đây là một tín hiệu của nàng.

Mắt thấy buổi du lịch đã gần qua một ngày.

Tuy Phương Đình và Ngụy Trung Phát rất muốn ở cùng với hai nàng lâu thêm một chút. Đặc biệt là Phương Đình, y cảm giác hôm nay thu hoạch còn nhiều hơn bốn năm qua rất nhiều. Nhưng phần lớn mọi người đã quay trở về, hơn nữa người cho thuê ca nô cũng phải đi về. Nên đành bất đắc dĩ đồng ý.

“Rầm rầm” vài tiếng nổ vang lên. Ca nô của mấy người Hàn Vũ Đình còn chưa ngoặt, thì một cái thuyền cách không xa đó đột nhiên nổi lên từng đợt sóng lớn. Mà thuyền ca nô thì bị sóng nước đẩy lung lay. Người điều khiển ca nô ngay lập tức phản ứng, cố gắng điều khiển ca nô chạy về phía bờ.

Nhưng trong nháy mắt, một bóng đen vụt qua, trên mặt nước nổi lên từng đợt sóng. Mới chưa tới một phút, sóng lớn lại đánh về phải một con thuyền ca nô khác.

- Không tốt.

Mấy người Hàn Vũ Đình cũng biết sự tình không ổn, không biết là gặp phải con gì. Người điều khiển ca nô cũng khẩn trương điều khiển ca nô chạy nhanh về phía bờ. Nhưng tốc độ của bọt nước kia nhanh hơn ca nô nhiều lắm. Ca nô còn chưa chạy tới bờ, sóng lớn đã quật đổ ba chiếc ca nô, rồi nhanh chóng lao tới thuyền ca nô của Hàn Vũ Đình, tốc độ nhanh như điện.

Một tiếng Oanh vang lên, Hàn Vũ Đình và bạn học bị đẩy văng ra ca nô. Mà ca nô đã sắp tới gần bờ, mấy người bị lực lượng cực lớn đẩy lên, Hàn Vũ Đình may mắn ngã vào trong bờ cỏ của bờ sông. Ý thức cầu sinh của Hàn Vũ Đình khiến nàng bất chấp nhìn lại đằng sau, mà lập tức bò lên bờ, chạy về phía khu rừng.

Một mực chạy hơn 10 phút, Hàn Vũ Đình mới dám dừng lại nhìn mấy bạn học của mình. Nhưng nàng không thấy một ai, trong lòng liền khẩn trương và sợ hãi. Nàng cẩn thận quay trở về, muốn xem các bạn học khác thế nào rồi.

Nhưng đi vài bước lại nghe thấy thanh âm Ấm Ấm truyền tới, liền không dám dừng lại, xoay người tiếp tục chạy vào trong. Mãi đến khi không còn chạy được nữa, mới hỗn hển dừng lại. Nhìn bốn phía xung quanh thì phát hiện mình đang ở trong một khu rừng rậm. Sắc trời tối đen. Hơi hồ chỉ có thể nhìn thấy vài tia ánh sáng lọt qua khe lá. Hàn Vũ Đình sợ tới mức phát run. Cũng không dám dừng lại trong này, quay đầu muốn chạy về.

Nhưng đi loang quanh năm sáu giờ, đừng nói là bờ sông, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có. Hàn Vũ Đình vừa đói vừa mệt, tới một gốc cây nho nhỏ ngồi xuống. Nước mắt rớt cuộc không kiềm chế nổi, nhưng không

dám khóc thành tiếng. Ban đêm của rừng rậm Amazon rất là khủng bố. Dù loại âm thanh kỳ quái vang lên, khiến nàng sợ tới mức sờn cả gai ốc. Mở mắt thật to nhìn chăm chăm về phía trước, không dám đi lại trong rừng rậm nữa. Thực không biết mấy giờ trước vì sao lại có can đảm đi lại như vậy.

Đây là lần đầu tiên Hàn Vũ Đình cảm thấy ban đêm có thể dài đằng dặc như thế. Tuy rất mệt, nhưng không có chút buồn ngủ nào. Con mắt vẫn mở to. Mãi cho tới khi một tia sáng chiếu tới, Hàn Vũ Đình mới dám đi ra khỏi hốc cây.

Do quá đói, chỉ đành đào một ít rễ cỏ rồi miễn cưỡng nuốt xuống, tiếp tục tìm đường ra. Lại một ngày trôi qua, Hàn Vũ Đình một bên tìm, một bên khóc lóc, nhưng vẫn không tìm thấy gì cả. Hiện tại hối hận vì tới này thì đã chậm. Còn không biết mấy bạn học của nàng còn ở đó hay không.

Hai ngày đi trong rừng, Hàn Vũ Đình cuối cùng mới biết sự nguy hiểm của rừng rậm, biết mình còn chưa đi vào khu rừng nguyên sinh. Nếu mình ở chỗ này có thể gặp người dân bản xứ thì có thể sống sót. Nhưng mấu chốt là mình không biết bọn họ ở chỗ nào. Vạn nhất mình bị lạc vào rừng rậm nguyên sinh, vậy cho dù có trăm cái mạng cũng không thể thoát chết. Thậm chí nghe nói trong rừng rậm Amazon còn tồn tại một vài bộ tộc ăn thịt người. Nhỡ đâu mình gặp không phải người Anh-điêng mà là tộc ăn thịt người thì làm sao bây giờ?

Hiện tại trên người của nàng chỉ còn mỗi một túi giấy ăn. Điện thoại và các thứ đều để hết trong balo chỗ cái thuyền rồi. Nghĩ tới cái bóng khủng bố trong sông kia, Hàn Vũ Đình càng thêm run rẩy, cố gắng không suy nghĩ tới hoàn cảnh lúc đó. Nhưng thủy chung không thể khống chế nổi.

Hai ngày trôi qua, Hàn Vũ Đình đã mấy lần gặp phải tử thần, nhưng còn chưa thấy một bóng người nào. Qua hai ngày này, nàng cũng có chút kinh nghiệm đi trong rừng.

Đi đường tận lực đi ở những chỗ trống trải, bởi vì ở các chỗ hẹp hòi hay có răn độc. Đoạn đường này nàng đã gặp không biết bao nhiêu răn độc. Bị một lần răn cắn, không biết là loại độc gì, khiến làn da nổi lên những vết lốm đốm. Còn về thức ăn ngược lại cũng có, như quả dại gì đó, không cần phải ăn rễ cây. Về phần quả dại có độc hay không, nàng không quan tâm, miễn là không chết đói là được.

Nàng đã từng đọc một bài báo, nói rằng có một cô gái bị lạc vào rừng rậm Amazon, dựa vào việc bắt cá Piranha (Cá ăn thịt) ở khe nước để ăn, và sống sót được qua hai tuần. Nhưng Hàn Vũ Đình không dám bắt những con cá này. Hai ngày trôi qua, Hàn Vũ Đình bắt đầu tuyệt vọng. Nàng biết nếu một tuần lễ nữa mà mình không tìm được đường ra ngoài, mình sẽ chắc chắn sẽ chết ở đây.

Hôm nay là ngày thứ tư, lại một đêm trong rừng. Mỗi lúc tới ban đêm là Hàn Vũ Đình sợ hãi nhất. Đến đêm nàng thường chọn một chỗ trốn kín đáo, rồi thức cả đêm, không dám phát ra âm thanh gì.

Nhưng bây giờ nàng đã suy yếu không chịu nổi. Mỗi ngày chỉ ăn cỏ dại và quả dại, làm cho nàng rất đói bụng.

Thậm chí, tìm được những quả dại để mà ăn cũng phải dựa vào may mắn, không phải ngày nào cũng có. Những lúc không kiếm được quả dại, nàng phải lấy cỏ dại ăn đỡ đói. Nhưng ăn xong lại cảm thấy bụng khó chịu, chỉ muốn cứ như vậy nằm xuống, không muốn cử động nữa. Nàng cũng biết nếu làm như vậy, nàng cách tử vong càng nhanh. Một cảm giác cô đơn và sợ hãi bao phủ toàn bộ tâm trí của Hàn Vũ Đình. Nàng biết chỉ cần mình bị một chút cảm lạnh hay sốt là nàng sẽ không thể đi được nữa.

Tuy rất sốt ruột tìm đường ra, nhưng nàng không biết nên xác định phương hướng như thế nào. Sắc trời còn chưa tối, Hàn Vũ Đình lần nữa đi tìm địa phương để trốn. Cuối cùng thì tìm được một cái thạch động trước khi trời tối. Tuy không biết cái động này từ đâu mà có, nhưng Hàn Vũ Đình không

nghĩ nhiều như vậy liền trốn vào trong. Nàng suy nghĩ, đêm hôm đó mình chạy ra ngoài lâu như vậy, còn sống là nhờ may mắn. Chỗ này có dấu hiệu của con người mà còn nguy hiểm như vậy. Một khi mình đi vào chỗ rừng nguyên sinh, vậy thì mình thực sự xong đời. Hiện tại tóc tai của Hàn Vũ Đình đã bù xù, y phục thì bị rách toạc tả. Hàn Vũ Đình vừa mới cuộn người vào trong thạch động thì bị một con gù đó cắn vào chân.

Hàn Vũ Đình lập tức hồn phi phách tán, ở chỗ này bị cắn chắc chắn không phải là chuyện tốt. Không phải rắn thì cũng là con gì đó nguy hiểm. Một cái bóng đen từ trong động chui ra, thoáng cái lẩn vào trong bụi cỏ, không thấy tung tích. Là một rắn có hình dạng kỳ quái.

“Xong rồi”

Nước mắt của Hàn Vũ Đình lại lần nữa rơi. Thật không ngờ mình cố gắng vài ngày, cuối cùng vẫn phải chết vì rắn độc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 161: Anh Rể

L

âm Vân đáp máy bay hạ cánh xuống thành phố Manaus của Brazil, rồi ở đó mua một ba lô các thứ đồ dùng thiết yếu rồi đeo lên lưng. Đến đêm thì đi theo tuyến đường mà giáo sư Trâu Tiên đã vẽ ra trên bản đồ. Tuy bản đồ của giáo sư Trâu Tiên vẽ cũng không chi tiết lắm nhưng Lâm Vân vẫn có thể theo đó nhận ra phương hướng.

Linh khí ở rừng rậm xung quanh sông Amazon tuy không kém, nhưng còn xa mới đủ cho việc tu luyện của Lâm Vân. Mà gần sông Amazon có nhiều du khách lui tới, nên không thấy nhiều những động thực vật quý hiếm. Lâm Vân biết nơi này chưa phải là rừng rậm nguyên sinh chính thức, nên cũng không sốt ruột. Linh thạch đâu dễ tìm như vậy.

Một đêm trôi qua, Lâm Vân đã đi tới một chân núi cách điểm xuất phát gần 400km. Lâm Vân tin tưởng, chỉ cần mình đi bộ nửa năm là có thể tới được núi Misimi. Tốt nhất là không cần phải tới núi Misimi đã kiếm được thứ mình muốn.

Buổi sáng, Lâm Vân dừng chân chỗ đó tu luyện tới buổi chiều thì lại tiếp tục đi. Hẳn cảm thấy buổi trưa với buổi tối mới là thời gian tìm kiếm linh mạch tốt nhất. Bởi vì lúc đó không khí ít bị loãng, linh khí từ linh mạch dễ truyền ra ngoài. Căn cứ vào kinh nghiệm, chỉ có những nơi có linh mạch tốt mới có thể có linh thạch.

Lâm Vân cũng nghe nói cá Piranha trong sông Amazon rất lợi hại, nhưng hiện tại mình đang ở trong rừng. Trong này cũng có vài con suối nhỏ,

nhưng cá Piranha rất ít, không có thành đàn, nên Lâm Vân không lo ngại bọn chúng.

Chiều ngày hôm sau, có một cơn mưa khá lớn khiến khu rừng càng trở nên mờ mờ ảo ảo. Lâm Vân muốn tìm một chỗ tránh mưa. Tuy cơn mưa này không ảnh hưởng gì tới hắn, nhưng hắn không muốn cả người ướt đầm. Trong bọc có cái lều trại đã mua từ trước, nhưng Lâm Vân không muốn vì tránh mưa mà phiền toái như vậy

Tìm mãi không thấy chỗ nào có thể tránh mưa, Lâm Vân chỉ đành phải tăng tốc độ, hy vọng sẽ tìm được chỗ trú mưa nhanh hơn. Do chỗ này hoang vắng không có người, nên Lâm Vân không cố kỵ bộc lộ năng lực của mình.

Một mùi tanh theo gió phả vào sau lưng của Lâm Vân. Tuy không biết là cái gì, nhưng chắc chắn không phải là thứ tốt. Lâm Vân xoay người, không cần nhìn đã tung liên hoàn cước. Bóng chân lập tức cùng nước mưa bắn ra tung tóe.

Là một con rắn lớn, Lâm Vân đá trúng vào đầu nó. Do là Lâm Vân vội vàng xoay người, bay lên đá nên chỉ có thể đá văng con rắn sang một bên, mà không tạo thương tổn gì cho nó. Lúc này, Lâm Vân đã đáp xuống mặt đất, cẩn thận nhìn con rắn kia, rõ ràng là một con rắn dài gần 3m.

Lâm Vân đề phòng nhìn con rắn phát ra tiếng như loa kêu kia. Tuy hắn không để ý tới một con rắn như vậy, nhưng nếu để nó cuốn mình lại cũng là phiền phức. Huống chi, Lâm Vân rất không thích cảm giác bị loại vật cuốn. Lo lắng thì không lo lắng, chỉ là ghét cái cảm giác đó mà thôi.

Lâm Vân nghĩ tới, loại rắn này chắc là con trăn rừng, là một loại rắn lớn của Nam Mỹ. Trước khi đến Amazon, Lâm Vân đã xem qua vài tư liệu, nói rằng trăn là một loại khá nguy hiểm. Mà một con trăn dài gần 3m thì càng nguy hiểm.

Con trăn một khi đã đến độ dài này thì lực lượng của nó vô cùng lớn. Nhưng nó chỉ nguy hiểm với người bình thường, chứ với Lâm Vân thì không có vấn đề gì cả.

Vốn không muốn giết bừa bãi các động vật, nhưng con trăn này lại vô duyên vô cớ lao tới ám toán mình, bị mình đá một cước còn kêu lên xèo xèo tỏ vẻ ý kiến.

Nhưng phải công nhận bộ dáng khổng lồ của nó thực sự đánh sâu vào giác quan của người bình thường khi nhìn thấy nó.

Lâm Vân nghĩ, có khả năng là con rắn này đang cuốn người lại, rúc vào ao đầm, mà mình thì không chú ý, tưởng nó là hòn đá nên đá nó một cước. Nếu là như vậy cũng là mình gây sự trước. Lâm Vân đang định xoay người rời đi thì con trăn khổng lồ kia lại há miệng lao tới, còn cái đuôi thì vung về phía Lâm Vân.

Thấy con trăn này vẫn vô lễ như vậy, Lâm Vân sao có thể nhường được nữa. Lại nhảy lên, giơ chân liên tục đá hai cước. Hai cước này nhanh đến nỗi nhìn như là một cước. Cước thứ nhất đá trúng vào đầu của con trăn, con trăn còn chưa kịp hôn mê, cước thứ hai đã đá văng con trăn tới phía bụi cỏ xa xa.

Lúc này trời đã đổ mưa to, Lâm Vân chẳng muốn quan tâm sống chết của con trăn kia, liền tới một chỗ sạch sẽ lấy ít đồ ăn ra ăn.

Hàn Vũ Đình bị rắn cắn, nhịn không được chảy nước mắt vì sợ hãi.

Nàng biết mình sắp chết, chết trong một khu rừng hoang vắng của Amazon. Cảm giác cô đơn và cảm giác đói do mấy ngày không ăn no liên tục dày vò nàng.

Nàng rất muốn trước khi chết được ăn no, trước khi chết có người để trò chuyện. Nhưng cả đêm trôi đi, Hàn Vũ Đình phát hiện mình còn chưa chết.

Trong nội tâm vui vẻ, chẳng lẽ còn rắn kia không phải là rắn độc? Nhưng trong chớp mắt, nàng lại biết vận khí của mình không có tốt như vậy. Mặc dù còn chưa chết, nhưng cả người đều mềm yếu vô lực, hai mí mắt không ngừng chạm vào nhau, chỉ muốn ngủ ngay lập tức. Hàn Vũ Đình đã tuyệt vọng, biết mình không thể thoát được vận mệnh này.

Nàng chui ra cái động rắn, nàng không muốn chết ở chỗ này. Muốn chết cũng nên tìm một chỗ sạch sẽ để mà chết. Chỉ là mới bò được hơn ba mét thì không thể bò thêm được nữa. Đột nhiên nàng cảm thấy hối hận vì việc mình làm đối với tỷ tỷ.

Cho dù tỷ tỷ có chọn lựa sai, nhưng đó là chọn lựa của chị ấy, vì sao mình lại muốn can thiệp? Chẳng lẽ mình chiếu cố chị ấy lại là đúng sao? Thực xin lỗi, tỷ tỷ, nếu cho em một cơ hội nữa, em tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

Hàn Vũ Đình ngẩng đầu, lại thấy một cái bóng màu đen giống như một con gấu đang nhìn mình chăm chăm. Da đầu của Hàn Vũ Đình run lên, trong lòng nói, thật không ngờ, sắp chết còn bị con gấu này ăn thịt.

Gấu đen từ từ đi về hướng Hàn Vũ Đình, trong mắt mang theo vẻ hiếu kỳ. Hàn Vũ Đình không nhìn được sợ hãi, vịn lấy một thân cây bên cạnh, chậm rãi đứng lên, muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng con gấu đen lại nhìn chăm chăm về phía sau lưng của Hàn Vũ Đình một vài giây, rồi đột nhiên xoay người rời đi. Hàn Vũ Đình không nhìn được nữa, ngã về phía sau.

Lúc ngã xuống, Hàn Vũ Đình không cảm thấy mình bị ngã xuống mặt đất mà hình như là có ai vịn lấy nàng. Một cảm giác yên lặng tràn ngập trong lòng Hàn Vũ Đình. Nàng giãy dụa mở to con mắt quay đầu lại nhìn, khoe miệng lộ ra vẻ tiểu dung:

- Lâm Vân...Anh rể...

Nói được bốn chữ thì không kiên trì nổi, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Vân ôm Hàn Vũ Đình, trong nội tâm rất là kinh ngạc. Vì sao cô nàng này lại xuất hiện ở một chỗ như vậy? Nhưng nhìn tình trạng của Hàn Vũ Đình, có vẻ không tốt, tùy thời có thể chết vì kiệt sức. Mặc dù hẳn không có hảo cảm gì với cô nàng này, nhưng dù sao cô ta cũng là em gái của Hàn Vũ Tích. Còn một tiếng gọi anh rể cuối cùng kia, đã làm dao động nơi yếu ớt nhất trong lòng của Lâm Vân.

Hái vài lá thảo dược, dập nát lấy nước rồi cho Hàn Vũ Đình uống. Lại vận chuyển lực lượng Tinh Vân bức độc trong cơ thể của nàng ra. Nhưng khiến Lâm Vân kỳ quái chính là, không biết Hàn Vũ Đình bị con gì đó cắn, lực lượng Tinh Vân của mình rõ ràng không bức được toàn bộ số độc trong người của nàng. Vẫn có một chút độc gì đó lưu lại trong cơ thể. Lâm Vân biết có lẽ là do tu vị của hẳn quả thấp, và chất độc mà Hàn Vũ Đình trúng là chất độc mình không biết.

Thấy Hàn Vũ Đình đã ổn định lại, còn ngủ rất say. Nhìn các vết thương chi chít trên tay và chân, có thể thấy cô nàng Hàn Vũ Đình này chịu không ít đau khổ. Lâm Vân nâng bàn chân của Hàn Vũ Đình lên, nhìn cẩn thận. Quả nhiên có một dấu răng trên đó. Hẳn là một vết rằn cắn. Lâm Vân dùng dao rạch miệng vết thương, đợi cho máu đen chảy hết, thì lấy một ít thảo dược đắp lên.

Chỗ này là một chỗ chân núi, còn có một khe suối nhỏ, nhưng không có chỗ trống nào để đặt Hàn Vũ Đình nằm. Lâm Vân đành phải ôm Hàn Vũ Đình vào trong ngực, ngồi lên tảng đá nghĩ biện pháp. Đồng thời vận chuyển lực lượng Tinh Vân để làm khô quần áo của nàng.

Không ngờ độc trong người của Hàn Vũ Đình, mình cũng không thể bức ra được, không biết là chất độc gì. Chỉ có thể dùng lực lượng Tinh Vân tạm thời ngăn chặn chất độc ở một chỗ, miễn cho nó lây lan.

Có thể tưởng tượng, cho dù đưa Hàn Vũ Đình tới bệnh viện cũng không an toàn bằng ở chỗ mình. Nếu chất độc mà mình còn không giải trừ được, thì cho dù đưa tới bệnh viện cũng không có tác dụng.

Nhưng mình còn có việc lớn phải làm, cô gái này nên làm sao bây giờ? Mà vô luận thế nào, mình cũng không thể bỏ mặc Hàn Vũ Đình ở lại chỗ này mà rời đi. Hay là mang cô ta tới bệnh viện, sống hay chết thì tùy vào vận mệnh của cô ta. Lâm Vân thở dài, ôm Hàn Vũ Đình, muốn đưa nàng đi ra ngoài trước.

Nhưng lại nghĩ, đưa Hàn Vũ Đình tới bệnh viện, lúc quay lại cũng phải mất một tuần, thật là lãng phí thời gian vô ích.

- Lâm Vân, cảm ơn anh đã cứu tôi...Tôi...

Hàn Vũ Đình ngủ một giấc, đã tỉnh lại. Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình đã tỉnh, vội nói:

- Cô tỉnh rồi a, để tôi thả cô xuống trước

Đột nhiên, hẳn rất muốn Hàn Vũ Đình gọi mình là anh rể như lúc trước.

- Ủ, đã làm phiền anh, Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích mặt đỏ lên. Tuy trong đầu có vô số nghi vấn, nhưng vẫn là để từ từ hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 162: Diễn Luyện Ở Trong Rừng

Đ

ột nhiên, nàng nghĩ tới Lâm Vân là người có đầu óc không bình thường, nếu hẳn lại bỏ mình ở đây. thì mình nên làm sao bây giờ? Nàng vội vàng nịnh nọt hẳn nói:

- Cảm ơn anh, anh rể.

Nghe Hàn Vũ Đình lần nữa gọi mình là anh rể. Lâm Vân lại căng thẳng trong lòng. Vội vàng để Hàn Vũ Đình xuống mặt đất. Nhưng tay còn chưa thả lỏng. Hàn Vũ Đình lại ngã xuống. Lâm Vân kinh hai, tranh thủ thời gian vội lấy nàng trước khi nàng ngã xuống rồi nói:

- Em bị làm sao vậy?

- Anh rể em. cả người em như nhũn ra. không còn chút sức lực nào. nên làm sao bây giờ?

Hàn Vũ Đình cuối cùng mới biết thân thể của mình đã nghiêm trọng, không nhận được rơi nước mắt.

- Không nên vội, để anh suy nghĩ biện pháp.

Lâm Vân ôm Hàn Vũ Đình, trong lòng cũng có chút sốt ruột. Không biết nên làm gì với Hàn Vũ Đình bây giờ? Nhưng nàng ấy đã gọi mình một tiếng anh rể. mình cũng không thể nhẫn tâm đưa nàng ấy trở về bệnh viện rồi mặc cho số phận a.

Hắn không tin. trên địa cầu này có độc được hắn không giải được, người khác có thể giải được.

Hàn Vũ Đình nhìn sắc mặt biến ảo của Lâm Vân, trong lòng rất bồn chồn. Tuy không biết cơ thể mình bị làm sao. nhưng có vẻ như là rất nghiêm trọng. Mà cái tay Lâm Vân này sao lại ở đây? Chẳng lẽ hắn cũng đi thám hiểm? Đầu óc của hắn đã bình thường trở lại chưa? Còn có. lúc mình gọi hắn là anh rê. trong mắt của hắn lóe ra vẻ vui mừng và thương cảm không thể che giấu.

- Làm sao em lại xuất hiện ở trong này?

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình đã không thể đi lại. đành phải ôm nàng hỏi.

- Em với lớp tới nơi này du lịch. Ngày đó. bọn em thuê một chiếc ca nô ở Manaus, rồi đi ngắm cảnh trên sông Amazon, về sau xảy ra ngoài ý muốn, trong sông bỗng xuất hiện một con quái vật khổng lồ. Không nhìn thấy rõ nó là con gì. nhưng nó có thể lật đổ thuyền, hình như còn ăn thịt người...Mấy bạn học của em không biết thế nào rồi...Em thì bị hất lên bờ. về sau thì do sợ hãi mà chạy vào trong rừng. Ở trong rừng đã vài ngày rồi...

Hàn Vũ Đình kể lại tạo ngộ của mình, vẻ mặt vẫn mang theo sự sợ hãi. Đến hiện tại nàng còn chưa tin mình có thể sống sót. Lâm Vân không nói gì, mấy cô cậu sinh viên này thật ăn no rồi việc, dám tới nơi này thám hiểm. Tuy nhiên, mình cũng đã nhìn qua một vài tư liệu của sông Amazon, nhưng không thấy nói có cái gì khủng bố như Hàn Vũ Đình miêu tả a? Nếu có con vật như vậy. vì sao hôm nay mới thấy xuất hiện?

- Anh rê, ngày hôm qua lúc em nhìn thấy anh, em tưởng mình đã chết. Lúc đó em thực sự muốn nhìn thấy thân nhân của mình trước khi chết. Tuy anh không tính là thân nhân của em. nhưng anh coi như là anh rê...

Hàn Vũ Đình nói tới đây. đột nhiên dừng lại, bởi vì nàng nghĩ tới. những lời này mình không cần phải nói ra cho hắn.

- A, đúng rồi. Lâm...Anh rể. vì sao anh lại tới nơi này?

Hàn Vũ Đình chợt nhớ tới vì sao Lâm Vân lại xuất hiện ở đây. Chẳng lẽ cũng giống như mình? Nhưng nhìn hăn đeo một cái balo lớn như vậy. không giống như là đi du lịch a.

- Chuyện này về sau hăng nói. chúng ta ăn cái gì trước đi.

Lâm Vân nói xong, đi tới một tảng đá bằng phẳng. lấy một cái chảo trong ba lô trải lên tảng đá. rồi đặt Hàn Vũ Đình lên cái chảo.

- Em ngồi đây trước đi, anh đi nấu chút thức ăn.

Lâm Vân nói xong, lấy một cái chảo ra một cái nồi inox, lại tìm vài viên đá tạo thành một cái bếp đơn giản. Đun sôi một nồi nước, lại lấy một gói mì tôm bỏ vào đó. Rất nhanh mùi mì tôm đã tràn ngập bốn phía. Đã vài ngày rồi Hàn Vũ Đình còn chưa ăn thứ gì ra hồn. chỉ toàn là rau quả dại. Mặc dù biết trong suối có cá. nhưng nàng cũng không dám bắt. Cho dù bắt được, nàng cũng không dám ăn.

Lúc này người thấy mùi mì tôm thơm phức, nước bọt đã đầy miệng. Lâm Vân nhìn thấy Hàn Vũ Đình một bộ không chờ được, biết là nàng rất đói bụng. Lâm Vân lấy một cái bát. đổ mì tôm vào trong đó rồi đưa cho Hàn Vũ Đình. Chính hăn cũng có chút đói bụng, cũng muốn ăn một chút.

Thấy Lâm Vân đưa bát mì tôm tới. Hàn Vũ Đình muốn đỡ lấy. Nhưng thực sự là cả người không còn khí lực, bàn tay cũng không nhấc lên được. Thử mấy lần chỉ có thể nhấc lên một nửa. Nước mắt của nàng lập tức rơi xuống. Thật không ngờ. tình huống của mình lại nghiêm trọng như vậy. Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình khóc, đành phải cầm một cái khăn tay, giúp nàng lau nước mắt.

- Đừng lo lắng, chất độc trong người em không nguy hiểm gì đâu. rất nhanh là sẽ khỏi. Để anh bón giúp em vậy.

Do quá đói lẫn át cả sự sợ hãi. dưới sự trợ giúp của Lâm Vân. Hàn Vũ Đình từng ngậm từng ngậm ăn. Chẳng mấy chốc là hết bát mì. Nhưng nàng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn.

- Em đã đói vài ngày rồi, chỉ nên ăn thế thôi, ngày mai anh sẽ nấu thêm cho em một bát.

Lâm Vân ăn nốt số mì còn lại. rồi lại tiếp tục ôm Hàn Vũ Đình đi về phía trước. Nếu lương tâm không cho phép hắn vứt bỏ Hàn Vũ Đình lại, vậy thì đành phải Ồm nàng theo. Cùng lắm là ăn chút khổ mà thôi. Có lẽ. đợi tới khi mình tăng lên

Tinh Hồn hậu kỳ là có thể bức chất độc ra khỏi người nàng.

Lâm Vân vừa đi vừa nghĩ cách giải bỏ chất độc cho Hàn Vũ Đình. Hàn Vũ Tích nằm trong ngực của hắn, run lên, Lâm Vân cả kinh, vội vàng hỏi

- Em làm sao vậy?

- Em. em. em...

Hàn Vũ Đình ấp úng mãi không nói hết được một câu.

- Em rốt cuộc muốn nói gì?

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình ấp a ấp úng như vậy. thực sự không biết nên làm thế nào. Có chỗ nào không thoải mái thì cứ nói thẳng. Hắn đang chuẩn bị vận chuyển lực lượng Tinh Vân kiểm tra cơ thể nàng một chút, thì Hàn Vũ Đình nói:

- Em muốn đi vệ sinh...

Nói xong câu đó. Hàn Vũ Đình chỉ cảm giác mặt mình đỏ như quả cà chua.

Lâm Vân thờ phào một cái. Đi vệ sinh thì đi vệ sinh, có gì mà khó nói. Cũng không phải tôi giúp cô, cô cần gì phải...Ách. không đúng, chả lẽ cô nàng muốn mình hỗ trợ cô ấy đi vệ sinh? Lâm Vân cảm thấy khó khăn. Dù sao nàng ta cũng không phải Hàn Vũ Tích, là em gái của cô ấy. Cho nên giúp nàng ta làm chuyện ấy cũng không thuận tiện.

Tuy nhiên. Hàn Vũ Đình nằm trong ngực càng ngày càng run, Lâm Vân không dám chạm trề. Vội vàng để Hàn Vũ Đình một bên. rồi cởi quần của nàng xuống. Mặt của Hàn Vũ Đình đã cúi gằm xuống ngực. Trong lòng thẹn thùng thật muốn tìm cái lỗ để chui vào. Cũng may Lâm Vân chỉ cởi quần của nàng xuống, rồi đỡ nàng tới một thân cây nói

- Chỗ này được rồi. để anh tránh đi...

Nhìn bóng lưng của Lâm Vân rời đi về đỏ ửng trên mặt của Hàn Vũ Đình mới giảm bớt. Nhưng nước mắt lại ngăn không được.

Lâm Vân đi không xa. chỉ là đứng ở bên cạnh chờ. Một thanh âm tích tích vang lên. Lâm Vân không có suy nghĩ gì khác, dù sao trong mắt hắn. Hàn Vũ Đình chỉ là một cô bé mà thôi. Tuy nàng đã hơn hai mươi tuổi. nhưng trong nhận thức của Lâm Vân. nàng vẫn như trẻ con vậy

- Xong rồi.

Nếu không phải Lâm Vân thính tai. thì không nghe được câu đó.

Lâm Vân đi tới. muốn mặc quần cho nàng. Nhưng nhìn khuôn mặt đỏ bừng và ánh mắt lo lắng của Hàn Vũ Đình, Lâm Vân đột nhiên nghĩ tới, chả lẽ phải lau giúp nàng? Nhưng Lâm Vân thực sự không muốn làm những chuyện như vậy. đành giả bộ như không thấy, tiếp tục giúp nàng mặc quần.

- Anh...Có giấy không? Giúp em...

Hàn Vũ Đình rốt cuộc không nhận được hỏi. Lúc trước nàng trông thấy Lâm Vân có giấy, hỏi câu đó. ý tứ cũng quá rõ ràng. Hàn Vũ Đình đã nghĩ thông suốt, tuy đầu óc của hắn không tốt, nhưng dù sao cũng là anh rể của mình. Mình chắc là phải như vậy một thời gian, xấu hổ lâu dài không bằng dứt khoát lúc này.

Lâm Vân nhìn vẻ ửng đỏ trên mặt Hàn Vũ Đình, liền đoán được suy nghĩ của nàng. Nghĩ thầm, cô em của Hàn Vũ Tích này cũng không dễ dàng a. Cho nên hắn vẫn lấy một tờ giấy, giúp nàng lau. Trong lòng lại nghĩ, không ngờ mình lại giúp một nữ nhân không phải nữ nhân của mình làm chuyện này. thật sự không biết nói gì cho phải. Hắn âm thầm quyết định, phải nhanh chóng tu luyện tới Tinh Hồn hậu kỳ. ép chất độc trong người của Hàn Vũ Đình ra. Dù không đi được, cũng phải cho nàng ta khôi phục chút khí lực.

Sau khi mặc quần tử tế cho Hàn Vũ Đình xong thì thái độ của nàng đã khôi phục bình thường. Lâm Vân cũng không nói gì thêm, tiếp tục Ôm Hàn Vũ Đình đi theo tuyến đường của giáo sư Trâu Tiên đã vẽ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 163: Chân Tướng

B

a ngày sau, khuôn mặt vốn trắng bệch của Hàn Vũ Đình đã có chút huyết sắc. Bởi vì một mực nằm trong ngực của Lâm Vân, nên sinh hoạt hàng ngày của nàng đều do Lâm Vân chăm sóc. Hàn Vũ Đình dần dần không còn câu nệ như lúc đầu. Thậm chí còn hoài nghi, phải chăng Lâm Vân đã khỏi bệnh rồi? Bởi vì mấy ngày qua, đã gặp vô số nguy hiểm, nhưng Lâm Vân vẫn thông dong vượt qua. Còn có một lần gặp phải một con trăn lớn, nhưng nó vừa nhìn thấy Lâm Vân liền xoay người bỏ chạy.

Lúc ấy nàng còn sợ hãi cực kỳ. Thấy con trăn bỏ đi nàng mới dám hỏi Lâm Vân. Thì được Lâm Vân trả lời, nó là bại tướng trước của hắc. Chỉ là khi mình hỏi hắc vì sao lại có mặt ở đây, hắc đều tránh né trả lời. Hơn nữa, hắc rất ít nói chuyện với mình. Cho dù lúc giúp mình đi vệ sinh, hắc cũng không có động tác dư thừa nào. Cho nên Hàn Vũ Đình càng ngày càng cảm kích Lâm Vân. Đột nhiên, nàng có cảm giác, những việc mình làm với hắc trước đây là không đúng. Trước đây nàng toàn gọi hắc là Lâm Vân, còn sau lưng gọi hắc là kẻ điên. Mà lúc đầu gọi hắc là anh rể cũng vì sợ hắc bỏ lại mình ở đây. Nhưng hiện tại, chính người điên trong mắt nàng lại đang giúp đỡ nàng. Đôi khi nàng nghĩ tới, đây có phải là nguyên nhân mà chị của mình yêu mến hắc không? Là nguyên nhân mà chị mình nói sẽ mãi mãi không rời xa hắc? Vì sao mình nằm trong ngực của hắc lại cảm thấy yên bình như vậy? Cảm giác nằm trong ngực hắc thật tốt. Mỗi ngày hắc ôm mình vượt qua núi, qua rừng, nhưng còn chưa bao giờ nghe thấy hắc kêu mệt mỏi? Còn có, mỗi ngày hắc đều cẩn thận tìm tòi khắp nơi. Hắc đang tìm một vật gì đó sao?

- Anh rể, em có thể hỏi anh một việc được không?

Hàn Vũ Đình đang nằm trong ngực của Lâm Vân, thấy Lâm Vân không ngừng tìm tòi cái gì, nhin không được lên tiếng hỏi.

- Ủ, có vấn đề gì thì em hỏi đi. Có phải là đói bụng? Nếu muốn ăn mì tôm thì để anh thả em xuống rồi nấu một bát cho em ăn.

Lâm Vân đứng lại, nhìn Hàn Vũ Đình trong ngực.

- Không phải, em nghĩ, anh rẽ ngày nào cũng ôm em, không thấy mệt sao?

Đây không phải là câu hỏi mà Hàn Vũ Đình muốn hỏi, nhưng vẫn không giải thích được đưa ra hỏi.

- Không sao, em cũng không nặng lắm.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình không phải là muốn ăn mì tôm, thì lại vừa đi vừa tìm. Nếu không phải còn có một cái ba lô trên lưng, hẳn đã công Hàn Vũ Đình lên lưng rồi. Tuy nhiên, vừa rồi nghe Hàn Vũ Đình gọi mình là anh rẽ có vẻ tự nhiên hơn lúc đầu. Hẳn không biết tâm tình của Hàn Vũ Đình đang biến hóa, nhưng mỗi lần nàng ta gọi hẳn là anh rẽ, trong lòng hẳn không kìm nổi rung động. Thậm chí cho rằng, cho dù vất vả chiều cổ Hàn Vũ Đình hơn nữa, chỉ cần một câu anh rẽ này là đủ rồi.

- Anh rẽ, anh yêu chị của em sao?

Hàn Vũ Đình hỏi câu này, khiến Lâm Vân phải đứng sững lại. Mình yêu Hàn Vũ Tích sao?

Hàn Vũ Đình cảm thấy rõ ràng tâm tình kích động của Lâm Vân. Tuy Lâm Vân không trả lời, nhưng nàng đã biết đáp án.

Lâm Vân trầm mặc một lát, rồi tiếp tục tìm kiếm những nơi có khả năng xuất hiện linh mạch., cũng không trả lời câu hỏi của Hàn Vũ Đình. Vì hẳn thấy không cần thiết, yêu mến thì thế nào? Một cái tát của Hàn Vũ Tích vẫn

ở trước mắt hắn. Khi hắn nhặt lên Tượng Niệm, một tí nhớ nhưng đã sớm biến mất không thấy. Hắn đã không còn yêu và ghét. Những vật kia hắn đã cất sâu vào trong trái tim rồi, hắn không muốn lấy ra. Lúc tạo thành Tinh Hồn, hắn còn hồi hận qua vì để lại bức thư kia. Không biết, nếu lúc đó Tinh Hồn đã hình thành, mình có về lấy lại bức thư và bộ nội y ‘Hoa Sơn Trà’ kia không? Lâm Vân không dám khẳng định.

Nhưng Lâm Vân biết, ba năm sau, một khi mình kết thành một sao, mình sẽ trở lại Phần Giang, thanh toán nợ nần. Sau đó thì mới đi tới bệnh viện kia.

Vô luận lá thư kia có được Cam Dao gửi đi hay không, vô luận là Hàn Vũ Tích đã biết hay không, vô luận là nàng có tới hay không, có lẽ, đã không còn trọng yếu với hắn rồi. Hắn biết, Hàn Vũ Tích sẽ không tới. Khi đó hắn có thể vô thân vô quái tới một chỗ yên tĩnh tu luyện.

Tuy Lâm Vân không trả lời Hàn Vũ Đình, nhưng Hàn Vũ Đình cũng không trách hắn, có lẽ tâm tư của Lâm Vân nàng sớm đã biết rồi. Mỗi lần khi mình gọi anh ấy là anh rể, thần sắc trong mắt anh ấy đã bán rẻ anh ấy rồi.

Mặc dù biết Lâm Vân là người điên, nhưng hiện tại Hàn Vũ Đình cũng không coi hắn là kẻ điên, đừng nói là điên, nàng tin rằng không có bất kỳ một người bình thường nào ở nơi này có thể làm tốt hơn Lâm Vân.

Ở cùng với hắn, dường như không có bất kỳ nguy hiểm gì. Ở trong rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy hoang vu không bóng người này, Lâm Vân dường như là vạn năng. Bất luận là rắn độc gấu đen hay là mèo hoang, khi thành bầy. Nếu những thứ này một mình Hàn Vũ Đình gặp phải, thì không biết như thế nào mới tốt, nhưng trước mặt Lâm Vân gần như đã trở thành vật nuôi trong nhà vậy.

Hàn Vũ Đình may mắn vì trước khi tiến vào rừng rậm nguyên thủy đã gặp được Lâm Vân, nếu không vô số những ao đầm này đã lấy mạng của nàng đi rồi. Có lúc nhìn xuống mặt đất là một lớp lá vàng khô, nhưng bước chân

lên lại là ao đầm vô tận. Mặc dù vậy lần nào Lâm Vân cũng vượt qua được, cho dù thỉnh thoảng không chú ý đạp lên, cũng có thể lập tức ôm lấy mình và nhảy lên rất xa.

Không biết Lâm Vân tại sao có được loại bản lĩnh này, nhưng Hàn Vũ Đình mơ hồ hiểu được trên người Lâm Vân có bí mật. Nhưng Lâm Vân trước nay chưa từng nói mình muốn đi đến nơi nào, cũng không biết hẳn thông qua phương pháp gì để phân biệt phương hướng.

Những thứ này vẫn không tính là gì, càng khó có được đó là tuy mình đi cùng Lâm Vân trong rừng rậm, nhưng từ sau khi gặp Lâm Vân, thì chưa từng cảm giác thấy rằng mình đang đi dã ngoại. Mỗi buổi tối Lâm Vân đều tìm một nơi sạch sẽ, trải thảm lông. Không biết hẳn dùng bằng phương pháp gì, nhưng ngay cả một con kiến cũng không thấy bò vào.

Hàn Vũ Đình trước khi đến cũng đã tìm hiểu tình hình của khu rừng Amazon, ở đây có vô số các loại như kiến, rắn độc, nhện, dơi, thậm chí chỉ cần bị một con kiến cắn thôi cũng có thể cướp đi sinh mạng của bạn. Nhưng mình đã ngủ mấy đêm rồi đều không có nhìn thấy những thứ như vậy.

Hơn nữa hàng ngày mình đều có thể được ăn đồ ăn nóng, thậm chí còn có thể uống một ít nước hoa quả. Nàng đã không chỉ còn là khâm phục bản lĩnh của Lâm Vân nữa, mà sùng bái một cách sâu sắc. Hàn Vũ Đình tin rằng không có bất kỳ ai có được những ngày thích ý giống như nàng ở trong rừng rậm cả. Ở đây có rất nhiều nguy hiểm, nhưng đối với Hàn Vũ Đình mà nói nó chẳng khác gì cái sân sau nhà mình cả, có lẽ đối với Lâm Vân là như vậy.

Nhưng Lâm Vân lại rất ít lời với nàng, mỗi lần đều là do nàng chủ động tìm đề tài để nói chuyện với hắn. Hắn ngoài việc chăm sóc mình ra, chính là luôn không ngừng tìm kiếm thứ gì đó.

Ở đây mưa thực sự không ít, khi sắc trời còn chưa tối, thì trời lại đổ mưa rồi. Lâm Vân sớm đã tìm được một chỗ tốt, dựng một cái lều, sau khi sắp xếp xong cho Hàn Vũ Đình, thì lấy ra hai gói mì tôm, Hàn Vũ Đình ăn khô một nửa gói, phần còn lại hăn ăn. Nói với Hàn Vũ Đình đi ngủ sớm còn hăn thì đi ra ngoài, hăn muốn xem phương vị hiện tại, ngày mai nên đi về phía nào.

- Anh rế...

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân vẫn như mấy ngày trước, cứ thu xếp cho nàng ổn thỏa thì lại đi ra ngoài, cho đến tận sáng sớm hôm sau mới quay trở về. Nhưng bất kể khi nào mình gọi, anh ấy đều có thể nghe thấy, và lập tức quay trở lại. Tuy không biết hăn ngủ ở đâu, nhưng Hàn Vũ Đình cũng biết hăn luôn bên cạnh nàng.

- Sao thế?

Lâm Vân quay đầu có chút nghi vấn nhìn Hàn Vũ Đình, tự nhủ nhiệm vụ đi vệ sinh hôm nay đã hoàn thành, bây giờ còn có chuyện gì chứ? Tuy ban đầu dẫn theo Hàn Vũ Đình có chút không quen, nhưng mấy ngày qua đi cũng không thấy có quá nhiều vướng víu, chỉ có điều mỗi ngày hơi lãng phí một chút thời gian của mình mà thôi.

- Anh rế có thể vào đây không? Buổi tối một mình em luôn cảm thấy sợ.

Hàn Vũ Đình thấy sợ là thật, nhưng đây không phải là điều chủ yếu nhất. Nàng biết hàng ngày Lâm Vân đều canh bên cạnh lều. Tuy không biết Lâm Vân làm sao mà buổi tối có thể không ngủ, nhưng vẫn muốn Lâm Vân cùng vào ngủ cùng.

Lâm Vân sửng sờ, thầm nghĩ mấy ngày nay nàng không sợ, tại sao tối nay lại sợ chứ? Tuy nhiên đảo mắt liền hiểu ra, Hàn Vũ Đình sợ hôm nay ngoài trời mưa, buổi tối mình sẽ không có chỗ ngủ.

Tuy nhiên cũng đúng, đêm nay trời mưa thực sự không tiện để tu luyện. Bình thường đều nghỉ ngơi luôn trong quá trình tu luyện, đương nhiên sẽ không thấy gì là mệt mỏi. Hôm nay không thể tu luyện, cứ ở trong này đi, mình đỡ phải đi tìm chỗ.

- Được thôi.

Lâm Vân cũng quay lại tiếp tục ngồi bên cạnh Hàn Vũ Đình, đang định hỏi Hàn Vũ Đình mấy ngày nay cảm thấy thế nào, nếu độc tố vẫn còn lan ra, thì hẳn sẽ tiếp tục vận lực lượng Tinh Vân giúp nàng ngăn lại.

Nhưng Lâm Vân chưa kịp nói gì, thì Hàn Vũ Đình đã nói trước:

- Anh rể, anh đỡ em dậy một chút.

Lâm Vân tiến lên nhanh chóng đỡ Hàn Vũ Đình dậy,

- Có phải muốn đi vệ sinh không, đợi lát nhé, anh tới giúp em.

Nói rồi ôm Hàn Vũ Đình lên.

- Không phải, em muốn ngồi một lát.

Hàn Vũ Đình vội vàng nói. Tuy bây giờ việc đi vệ sinh trước mặt Lâm Vân vẫn còn thẹn thùng, nhưng so với hôm đó cũng đỡ hơn nhiều rồi.

- Ừ.

Lâm Vân nghe xong lời Hàn Vũ Đình nói, tới ngồi bên cạnh và đỡ nàng dậy. Hàn Vũ Đình rất là tự nhiên tựa vào vai Lâm Vân, Lâm Vân cũng không để ý, vì vốn nàng luôn được hẳn bế rồi mà.

Tiếng mưa bên ngoài rừng mỗi lúc một to hơn, “Lộp bộp, lộp bộp” rơi trên nóc lều và lá cây. Hàn Vũ Đình không ngờ không cảm giác được rằng mình đang ở trong khu rừng nguyên thủy, thậm chí còn cảm giác rằng đây là đang

ở trong phòng của mình, nằm trên giường nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, cảm nhận tiếng mưa rơi tào chuối bên ngoài, có một loại tình cảnh “sáng cũng rả rích, chiều cũng rả rích” quanh quẩn trong suy nghĩ của nàng.

Tại sao lại có cảm giác này? Hàn Vũ Đình lắc đầu, ổn định lại một chút tâm tư khó giải thích này.

- Anh rể, anh sao lại có bản lĩnh như thế?

Hàn Vũ Đình hỏi một câu chẳng có liên quan gì.

Lâm Vân sửng sốt một chút, tự nhủ cái gì gọi là có bản lĩnh như thế? Suy nghĩ một chút liền nghĩ đến phỏng chừng mình dẫn theo nàng ấy đi ba ngày rồi, nàng một chút khổ nhọc cũng không phải chịu, không khỏi thấy buồn cười,

- Anh không có bản lĩnh gì, chỉ là khi đến anh có đọc qua một ít sách, nên nhiều thứ cũng hiểu được một ít.

- Anh chỉ là xem qua một ít sách sao? Cái này? Hôm đó anh chỉ ra một chương đã khiến cho một con gấu đen chạy bán sống bán chết, cái đó cũng từ sách hả?

Hàn Vũ Đình đương nhiên không tin lời Lâm Vân nói.

- Cái đó thì không phải, đó chỉ là vì anh thích rèn luyện thân thể, học được một ít chiêu thức võ thuật đơn giản mà thôi.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình trả lời xong, rồi tiếp tục nói:

- Bây giờ em thấy sao rồi?

- Dạ, đỡ hơn chút rồi ạ. Nhưng vẫn không thể đứng dậy động tay làm việc được.

Hàn Vũ Đình chi tiết nói.

Lâm Vân gật gật đầu, nếu không có chuyển biến xấu thì tốt rồi, thời gian mình đến Tinh Hồn hậu kỳ còn sớm, đợi đến khi sắp đến, nhờ vào sự giúp đỡ của một viên linh thạch đem việc tu luyện của mình tiến vào hậu kỳ, giúp Hàn Vũ Đình ép độc ra ngoài, để tránh ngày ngày mình phải bất tiện với nàng ấy như vậy. Có những việc nếu mình là anh rể thực sự, trong thời gian dài giúp nàng ấy như vậy cũng không thích hợp, huống chi mình vẫn chưa phải là anh rể thực sự của nàng ấy.

- Anh rể, trước đây có phải anh rất ghét em.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân chìm vào suy nghĩ, đột nhiên hỏi.

- Ghét em? Cái này mà cũng nói ra được hả, anh và em vốn cũng không phải là rất quen thuộc, sao lại có thể ghét em...

Lâm Vân sửng sốt một chút, lập tức trả lời. Trong mắt của hắn Hàn Vũ Đình chỉ là một nàng em gái của Hàn Vũ Tích mà thôi, căn bản không nói tới cái gì là thích hay ghét. Nhiều nhất trong ấn tượng của hắn chỉ là một nàng gái làm việc vụng về, để lại cho hắn ấn tượng không tốt mà thôi.

Nghe xong lời Lâm Vân nói, Hàn Vũ Đình cũng sửng sốt một chút. Hóa ra mình trong lòng của Lâm Vân ngay cả tư cách bị ghét cũng không có. Nàng tự giấu cười, có lẽ bây giờ anh ấy giúp mình có thể đi được là xuất phát từ lòng nhân đạo mà thôi, hoặc là bởi vì chị gái của mình.

Hàn Vũ Đình đột nhiên cảm giác có chút kỳ quái, ngẩng đầu nhìn Lâm Vân nói:

- Kỳ thực trước kia em cũng rất chán ghét anh. Em cảm thấy anh không xứng với chị của em. Nhưng tới hiện tại em đã không suy nghĩ như vậy nữa. Em đã biết anh là một người rất có bản lĩnh, đúng không...

Lâm Vân cười cười. Hàn Vũ Đình nghĩ về mình thế nào, hẳn căn bản không quan tâm. Hoặc việc nàng biết mình có bản lĩnh gì, hẳn cũng không quan tâm. Sau khi mình thăng cấp tới Tinh Hồn hậu kỳ, mình sẽ bức chất độc trong người của nàng ra. Sau đó liền đưa nàng tới Peru, để cho nàng ta tự về. Mình thì tiếp tục tìm kiếm.

- Kỳ thật, chị của em rất thích anh...

Lời của Hàn Vũ Đình còn chưa hết, Lâm Vân đột nhiên đứng dậy.

- Em nói cái gì?

Lâm Vân cảm thấy thanh âm của mình có chút run rẩy. Nguyên lai, mình nói không quan tâm tới nàng là tự lừa gạt bản thân mà thôi. Nếu không vì sao khi nghe thấy Hàn Vũ Đình bảo Hàn Vũ Tích yêu mến mình, mình lại kích động như vậy?

- Anh rě, anh biết không, ngày đó em lấy tờ giấy ly hôn của anh và chị ra nhìn. Thì thấy trên giấy ly hôn chỉ có chữ ký của anh, còn chưa thấy chữ ký của chị. Điều này nói rõ rằng, anh vẫn còn là chồng của chị ấy...

Hàn Vũ Đình nói tới đây, thì dừng một chút.

- Vũ Tích...

Lâm Vân thì ào gọi một tiếng.

- Hôm đó chị ấy còn nói với em như vậy “ Vũ Đình, em cảm thấy làm như vậy rất vui sao? Vũ Đình, chị chưa ly hôn, chị vĩnh viễn sẽ không ly hôn. Đúng vậy, chị có giấy ly hôn, nhưng chị chưa ký, cả đời này, chị cũng không ký vào đó. Chị giữ lại tờ giấy đó, là vì phía trên đó còn có chữ của Lâm Vân. Chị yêu Lâm Vân, chị sẽ không rời đi anh ấy. Anh ấy đi rồi, cho dù tới tận cùng trời cuối đất, chị cũng phải tìm ra anh ấy. Nếu anh ấy đã

chết, chị cũng chết theo anh ấy. Vũ Đình, em trở về nói với phụ thân, bảo ông ấy coi như chị đã chết, chị đã chết từ ba năm trước rồi...”

Hàn Vũ Đình kể lại từng câu từng chữ cho Lâm Vân nghe.

- Vũ Tích...

Lâm Vân lại thì thào gọi một tiếng Vũ Tích.

- Ngày đó khi chị ấy biết anh đang ở nhà ga đi nhà trọ với gái làng chơi, trong lòng chị ấy rất đau đớn, nên chị ấy mới tát anh. Còn muốn vứt bỏ cái vòng cổ Tưởng Niệm kia đi. Nhưng về sau, không biết vì sao chị ấy lại liều mạng tìm nó ở trong đồng rác. Liên tiếp tìm vài ngày. Mãi cho tới khi đồng rác kia bị lấy đi, thì tỷ tỷ lại ngã bệnh, còn không ngừng nhắc tên của anh và Tưởng Niệm.

Hàn Vũ Đình nhớ lại biểu lộ của tỷ tỷ lúc ấy.

- Vũ Tích...

Lâm Vân lần thứ ba kêu lên tên Vũ Tích. Trong lòng không có cách nào bình tĩnh được. Giống như gợn sóng không ngừng phập phồng.

- Vũ Tích, đã khổ cho em rồi, anh rất nhanh sẽ trở về đón em...

Lâm Vân lần thứ tư gọi tên Vũ Tích.

“Nguyên lai nàng vẫn còn là vợ mình. Vì sao một người nam nhân như mình, lại để cho một cô gái chịu đựng như vậy? Tin tưởng anh, Vũ Tích, anh rất nhanh sẽ trở về đón em đi. Em chờ anh.”

Trái tim của Lâm Vân đột nhiên trở nên nóng bỏng. Hiện tại hẳn rất muốn tìm linh thạch một cách nhanh nhất rồi trở về gặp Vũ Tích.

Hàn Vũ Đình dựa vào người Lâm Vân, nhìn hẩn. Tâm tình của hẩn hẩn là rất kích động, bởi vì bờ vai của hẩn cũng đang run lên. Có thể thấy, hẩn rất quan tâm tới chị của mình.

“Tỷ tỷ, có lẽ chị đúng. Không, không phải có lẽ, chị vốn luôn đúng”

Ở sâu trong nội tâm nàng xuất hiện một cảm giác khó nói lên lời. Vì sao không có nam nhân nào tưởng niệm mình như vậy?

- Anh rể, anh muốn nghe em kể những việc về chị ấy không?

Hàn Vũ Đình nhìn Lâm Vân, ánh mắt của hẩn cơ hồ đã ngây dại. Nên nàng muốn kể lại những chuyện của chị cho hẩn.

- A, ừ, em nói đi...

Lâm Vân phục hồi lại tinh thần, trong ánh mắt rõ ràng mang theo vẻ chờ mong. Hàn Vũ Tích có thể nói là người thân cận duy nhất của hẩn trên Địa Cầu này. Ít nhất, trong lòng hẩn cho là như vậy..

Hẩn vừa tới nơi này, là nàng nuôi hẩn hơn một tuần lễ. Mặc dù không có Hàn Vũ Tích, hẩn cũng không đói chết, nhưng chắc cũng không khá hơn tí nào. Không có Hàn Vũ Tích, lúc đó thực lực của hẩn còn kém hơn cả người bình thường, hẩn nhờ vào cái gì có thể sống sót.

Hẩn thật không ngờ, Hàn Vũ Tích cũng đối với mình nhớ mãi không quên. Nhưng mình lại làm gì cho nàng? Chỉ là trợ giúp nàng làm vài bữa cơm mà thôi. Chỉ là lúc sinh nhật nàng, tặng một cái vòng cổ cho nàng mà thôi. Hoặc là cũng chỉ dùng kim châm trị liệu cho nàng mà thôi. Còn chuyện mình sau khi sử dụng kim châm thì bị thương, Lâm Vân tin tưởng, Hàn Vũ Tích khẳng định không biết. Có lẽ nàng cũng không biết mình trị liệu có ảnh hưởng tới nàng như thế nào.

Nhưng chỉ là vài việc như thế, nàng ấy đã nguyện sống chết cùng mình, mình có xứng đáng không? Mình nhiều nhất chỉ là người chồng trên danh nghĩa của nàng mà thôi. Thậm chí hần còn viết một bức thư hứa hẹn ba năm, thậm chí còn từng suy nghĩ muốn lấy bức thư và bộ nội y kia đi.

“Vũ Tích, so với em, những gì anh làm được cho em thật quá ít. Thực xin lỗi, Vũ Tích.”

“Anh rốt cuộc hiểu rõ, vì sao em ngất xỉu ở ủy ban nhân dân thành phố rồi. Nhất định là vì anh không do dự ký vào bản ly hôn, nên đã làm tổn thương trái tim của em. Anh thực sự là một tên hỗn đản. Rõ ràng ngay cả điều đó cũng không nhìn ra được. Đã yêu, cần gì phải rút rè.”

“Cho dù mình có tu luyện cao tới đâu đi nữa, nhưng nhiều năm về sau, nhớ lại giọng nói, dáng điệu và nụ cười của nàng, mình sẽ trôi qua vui vẻ sao?”

“Mây trên trời, tuyết trên núi, hình bóng đơn độc vì đợi ai? Đợi em? Nhưng em không tại. Thì có gì vui?”

Lâm Vân hận không thể lập tức trở về Phần Giang, đi gặp Vũ Tích. Nhưng hần lại nhớ lại chuyện mấy lần mình bị thương. Không có thực lực, mình bị thương coi như xong, nhưng một khi nữ nhân của mình bị thương, vậy thì mình thật uổng làm nam nhân.

“Vũ Tích, đợi anh, sẽ không lâu đâu. Một khi anh tìm được linh thạch, lập tức sẽ đi tìm em. Không, cho dù anh không tìm thấy linh thạch, anh cũng trở về.”

Trái tim, đã nóng...

Tưởng niệm, đã bay đi...

“Vũ Tích, từ nay về sau, anh sẽ yêu em hết mực, sẽ không chỉ làm cơm cho em hằng ngày. Mà cho dù em muốn lên mặt trăng, anh cũng có thể mang

em đi.’

Nhìn ánh mắt của Lâm Vân dần dần trở nên ôn nhu, Hàn Vũ Đình liền biết hẳn đang nhớ thương chị của mình. Lòng của nàng cũng bắt đầu hòa tan. Không ngờ, khi anh rề nhớ lại chị dâu, hình ảnh của anh ấy lại làm cho người ta rung động như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 164: Jaguar Bị Đập Chết

L

âm Vân lấy lại tinh thần, nhìn Hàn Vũ Đình đã có chút thần sắc khốn đốn, trong lòng tuy rất muốn nghe chuyện trước đây của Vũ Tích, nhưng biết Hàn Vũ Đình sau khi trúng độc cơ thể còn yếu, nói:

- Hôm nay tạm không nói nữa nhé, sau này em kể cho anh nghe cũng được.

- Vâng.

Hàn Vũ Đình quả thực là có chút mệt mỏi rồi, từ sau khi nàng bị rắn cắn, luôn cảm thấy buồn ngủ.

Hàn Vũ Đình không biết mình mở mắt từ khi nào, nhưng khi tỉnh giấc thì phát hiện Lâm Vân không còn ở đó nữa. Bên ngoài mưa đã tạnh, ánh sáng mặt trời nhẹ nhẹ in trên mái lều, trên thảm lông những tia nắng thừa thớt chiếu vào, khiến người ta cảm thấy rất uể oải. Khi đang nghĩ Lâm Vân tối qua có phải cũng ngủ ở đây hay không, thì Lâm Vân đã bước vào, bưng theo một bát mì, bên trên còn bốc hơi nóng.

- Anh rể...

Hàn Vũ Đình bỗng nhiên cảm thấy mình rất có lỗi với Lâm Vân, là nàng muốn chị gái và hắn chia tay, thậm chí nàng còn lấy trộm cả giấy ly hôn của chị gái. Chỉ có điều nàng thật không ngờ người anh rể này của mình, cũng nhớ nhung đối phương như chị gái vậy.

- Sao thế? Anh úp cho em bát mì này, ăn đi rồi hãy nói...

Lâm Vân nói rồi bắt đầu bưng bát mì lên đút cho Hàn Vũ Đình ăn. Tuy đây không phải là lần đầu tiên như vậy, nhưng nàng luôn biết rõ Lâm Vân tại sao lại đối xử tốt với nàng như vậy, đó là vì chị gái nàng.

Tối hôm qua cùng Lâm Vân trò chuyện, nàng cảm thấy người anh rể điên này không chỉ không ngốc, mà trong lòng cái gì cũng tinh tường. Tình yêu của hắn giành cho Vũ Tích thậm chí một chút cũng không hề ít hơn tình yêu mà cô ấy giành cho hắn, chỉ có điều lâu nay hắn vẫn cất nơi đáy lòng mà thôi. Nàng thậm chí nghĩ đến lúc đó chị gái đánh hắn một cái, vết thương đối với hắn sẽ lớn bao nhiêu, nếu có thể, mình thực sự muốn giúp chị an ủi một chút người anh rể này.

Hàn Vũ Đình ăn mì tôm, bỗng nhiên nước mắt rơi vào trong bát.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình rất là kỳ quái, buổi sáng hôm nay nhìn thế nào cũng thấy nàng khác lạ rồi.

- Anh rể, em xin lỗi anh, anh tại sao còn phải tốt với em như vậy...

Hàn Vũ Đình cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, thốt ra những lời mà mình muốn nói. Tuy biết là vì chị gái, nhưng Hàn Vũ Đình vẫn không nhịn được mà nói ra.

Lâm Vân nghe xong lời nói của nàng, không hiểu mà nhìn, tự nhủ tôi cũng không thể vứt cô ở lại đây một mình mà? Đây không phải rõ ràng muốn tánh mạng của cô ư, tôi chỉ là trùng hợp gặp cô mà thôi, nghĩ tới đây hắn nhàn nhạt cười,

- Em không cần để trong lòng, anh cứu em chỉ là nhân tiện thôi, cho dù không phải em, là một người xa lạ anh cũng cứu họ như vậy. Anh không phải là loại người máu lạnh đó, em cũng không cần đau lòng. Anh vẫn lấy việc của anh làm việc chính mà...

- Em...

Hàn Vũ Đình tuy nhiên rất muốn nói ra rằng bản thân nói xin lỗi hẳn, là vì chuyện của chị gái. Tuy nhiên khi mình còn ấp anh ấp úng, Lâm Vân đã bưng bát mì đi ra ngoài.

Ăn xong mì, sau khi Lâm Vân giúp Hàn Vũ Đình rửa mặt xong, tiếp tục ôm nàng tìm kiếm vị trí của linh mạch và linh thạch. Hàn Vũ Đình vẫn chỉ một lời không nói tiếp tục nằm trong vòng tay của Lâm Vân. Tối qua Lâm Vân bộc lộ tấm chân tình khiến nàng trong lòng cũng bị kích thích, hiện tại nàng rất thích vòng tay của Lâm Vân, ở đây mang lại cho nàng một cảm giác an toàn, thậm chí rất thoải mái.

Lâm Vân hiện tại cũng muốn sớm ép nọc độc trong người Hàn Vũ Đình ra, tuy ôm nàng đối với mình ảnh hưởng không lớn, nhưng dù sao vẫn rất bất tiện.

Ở đây cây cối tương đối thưa thớt, Lâm Vân cũng cảm giác được đến đây linh khí không tệ, đang muốn cẩn thận xem xét một lượt, thì một hồi tiếng kêu gào truyền đến. Lâm Vân vừa nghe cũng biết là tiếng hổ gầm, mặc dù biết ở đây có hổ, nhưng vẫn chưa gặp qua.

Tiếng gầm này lẽ nào chính tiếng của Jaguar nổi tiếng thế giới? Lâm Vân mặc dù biết là Jaguar, nhưng cũng không có cử động lập tức rời khỏi ngay hoặc là tiến lên trước xem xét. Hổ mình đã thấy qua quá nhiều rồi, đừng nói là nhìn thấy, đến cả giết cũng giết không ít. Mục đích chính của mình tới đây là tìm kiếm linh thạch.

Huống hồ tối hôm qua nghe xong lời nói của Hàn Vũ Đình, tận sâu nơi đáy lòng hẳn khát vọng được nhanh chóng trở về gặp Hàn Vũ Tích, thậm chí còn lo lắng Hàn Vũ Tích một mình sinh sống ra sao. Cho nên hẳn muốn nhanh chóng tìm kiếm linh thạch, thậm chí hẳn còn nghĩ không men theo lộ tuyến để tìm nữa, mà trực tiếp đến núi Misimi.

Hàn Vũ Đình cũng nghe ra đây là tiếng kêu của hổ, nàng đã nhìn thấy qua hổ không biết bao nhiêu lần ở trên ti vi rồi, không ngờ lại có thể có một ngày người lạc vào cảnh giới kỳ lạ nghe được thanh âm gầm rú của hổ hoang dã. Sắc mặt lập tức lại sợ tới mức tái nhợt, mặc dù biết bản lĩnh của Lâm Vân không nhỏ. Nhưng đối diện với hổ, ai có thể nói rõ được điều gì.

Không ngờ thấy Lâm Vân vẫn không nhanh không chậm tìm kiếm vật gì đó của mình, không khỏi sốt ruột, vội vàng nói:

- Anh rě, vừa rồi hẳn là tiếng kêu của hổ đấy, em còn nghe ra nó đang di chuyển về phía này, chúng ta đi nhanh lên đi.

Lâm Vân đối với quan cảm của Hàn Vũ Đình từ tối hôm qua đã có thay đổi rất lớn, lại cùng sống với nhau mấy ngày, loại cảm giác rất không thích đó đã biến mất, thậm chí mỗi lần Hàn Vũ Đình gọi hai tiếng “Anh rě”, luôn có thể chạm đến chỗ mềm yếu nhất trong lòng hẳn. Mỗi khi nàng gọi “anh rě”, Lâm Vân đều không muốn đón tâm ý của nàng.

Có lẽ nàng biết Lâm Vân có thể giả bộ không nghe thấy và vẫn làm việc của mình, nhưng, hai chữ anh rě, mỗi lần đều khiến hẳn không nguyện ý cũng không muốn cự tuyệt.

- Được, chúng ta chuyển chỗ khác vậy.

Lâm Vân nói rồi chuẩn bị ôm Hàn Vũ Đình vượt qua nơi có tiếng hổ gầm này.

Tuy nhiên Lâm Vân chưa kịp rời đi, thì trước mắt có một bóng người chạy tới. Lâm Vân đồng tử co rút lại, ở đây không ngờ lại có người sao? Nhìn kỹ một chút thì đó là một người đàn ông ăn mặc rất kỳ quái, lẽ nào là thổ dân người Anh-điêng?

Người này chạy trốn tới trước mặt Lâm Vân cũng ngây ngấn cả người, gã cũng thật không ngờ ở đây lại có thể trông thấy hai người. Tuy nhiên đảo

mắt trông thấy bao lớn sau lưng Lâm Vân, liền hiểu ra đây cũng là người đến rừng nhiệt đới thám hiểm, nhanh chóng vẫy tay vừa chạy vừa gọi bảo bọn Lâm Vân cũng rời đi.

Tuy nhiên Lâm Vân đã không thể chạy được nữa rồi, một con Jaguar rất lớn đã xông tới.

Con Jaguar này vốn đuổi theo người đàn ông kia, đến đây không ngờ lại nhìn thấy còn hai người nữa, ngược lại đã buông tha không tiếp tục đuổi theo người đàn ông trang phục kỳ quái đó, mà nhìn chăm chăm vào Lâm Vân và Hàn Vũ Đình trong vòng tay của hắn.

Người đàn ông này thấy hai người Lâm Vân đã thoát không nổi nữa, gã chạy ra ngoài khoảng hơn hai chục mét thì dừng lại, tự nhủ hai người này xem như cũng chết trong tay mình. Gã cũng không ngờ đến đây lại có thể gặp phải người, tuy nói có một số nhà thám hiểm, nhưng tỉ lệ này thực sự quá thấp, chỉ có thể nói hai người kia không may mắn mà thôi.

Hàn Vũ Đình đôi mắt đã nhắm lại, mình sắp chết rồi, rõ ràng không có mấy hi vọng như những ngày trước. Tuy trong lòng cũng sợ hãi vô cùng, nhưng so với tâm trạng vô cùng tuyệt vọng mà mấy ngày trước sau khi bị răn cản, trong lòng nàng vẫn chỉ là sợ mà thôi.

Con Jaguar cực lớn này, chỉ nhìn chăm chăm Lâm Vân có vài giây đồng hồ, rồi một phát nhảy vọt lên không và lao tới. Lâm Vân đến nhường cũng lười không thèm nhường, cũng nhảy lên cao gần hai mét, một cước đá ra.

“G...rừ” một tiếng thảm vang lên, con Jaguar cực lớn này không ngờ đã bị Lâm Vân một cước đá văng ngược trở lại. “Rầm” một tiếng đập mình vào thân cây, ngã vật dưới đất, rất lâu không bò dậy được. Lâm Vân biết con Jaguar này chỉ bị trọng thương, sẽ không chết, lại đi lên trước mấy bước, nhấc chân trái lên ngăm vào đầu con hổ và đập mạnh liên tiếp mấy cú.

Dùng chân đạp chết con hổ lớn dài khoảng hai mét, tuy chỉ là đồ súc sinh, nhưng vô duyên không thù oán lao lên đòi ăn thịt người, đương nhiên Lâm Vân sẽ không khách khí.

Hàn Vũ Đình nghe thấy tiếng động mở trừng mắt, không ngờ nhìn thấy trên mặt đất là con hổ đã chết, ngẩng đầu nhìn Lâm Vân, lập tức liền biết là do Lâm Vân làm. Tuy không thấy kỳ quái, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh mắt phồng chùng mình cũng không hiểu, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng:

- Anh...

Lâm Vân cho rằng Hàn Vũ Đình bị hù rồi nên vội vàng nói:

- Không sao rồi, con hổ này đã chết rồi...

Từ xa nhìn thấy Lâm Vân còn ôm một người, không ngờ chỉ dùng một chân đã đạp chết con Jaguar rồi. Người đàn ông với trang phục cổ quái này há hốc mồm bị dọa đến ngây người, đây là thần chăng? Lẽ nào mình thực sự gặp thần sao?

Lấy lại tinh thần, gã vội vàng chạy đến trước mặt Lâm Vân quỳ một gối xuống mặt đất, sờ sờ chân trái của hắn. Lâm Vân tự nhủ người này đang làm cái trò gì vậy, nhưng nhìn biểu hiện của gã rất là cung kính.

- Anh đứng dậy đi.

Lâm Vân biết gã có thể không hiểu lời mình nói, nhưng lại biết phải làm thế nào để giao lưu với gã.

Cũng may người đàn ông này đã đứng dậy, chấp tay lại một lần nữa cúi người thật sâu với Lâm Vân. Trong miệng phát ra một tràng những từ đơn mà Lâm Vân nghe không hiểu, Lâm Vân cau mày nói:

- Dừng lại, anh nói một câu tôi nghe cũng không hiểu, tôi có việc phải đi rồi, con hồ cho anh đó...

Người đàn ông thấy Lâm Vân muốn đi, càng sốt ruột, không ngờ chỉ vào Hàn Vũ Đình nói một đống những thứ hắn nghe không hiểu. Nhưng Lâm Vân có thể nhìn ra một chút từ trên động tác và thần thái lo lắng của gã, hắn là ý nói Hàn Vũ Đình đã trúng độc.

- Anh biết loại độc này...

Lâm Vân tuy không dám khẳng định, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng hỏi.

Gã cũng không hiểu lời nói của Lâm Vân, sốt sắng đến mức vò đầu bứt tai.

Đột nhiên gã lấy một cái gậy gỗ nhỏ vẽ lên trên mặt đất, Lâm Vân nhìn thấy phỏng chừng có ý muốn mình vẽ ra, liền vội vàng lấy giấy và bút đưa cho gã.

Người đàn ông thấy Lâm Vân lấy giấy và bút ra, liền dựng thẳng ngón tay cái lên, rồi dùng giấy và bút Lâm Vân đưa bắt đầu vẽ. Một con rắn với hình thù kỳ quái, Lâm Vân vẫn có thể nhìn ra, sau đó vẽ tiếp ra một cái cây, cuối cùng đến cách đập nát cây đó như thế nào cũng vẽ ra luôn.

Lâm Vân gật gật đầu, mặc dù là một thổ dân, nhưng bức tranh này nhìn cũng không tệ.

Tuy nhiên sau khi vẽ xong, gã lại có chút băn khoăn nhìn Lâm Vân, tiếp tục vẽ một địa đồ đơn giản lên trang giấy, mục đích là chỉ ra một hòn đảo nhỏ, trên đảo lại vẽ ra loại cây mà gã vừa vẽ khi nãy.

Lúc này thì Lâm Vân đã hiểu ra rồi, hắn là nói trên đảo này có loại thảo dược có thể giải độc tố trong người Hàn Vũ Đình, Lâm Vân cầm bức tranh lên mỉm cười và gật đầu với người đàn ông.

Người đàn ông đó cũng cười với hắn, đảo mắt lại chỉ lên chung quanh đảo mà không biết là gã vẽ nước hay ao đầm, liên tục khoa tay mua chân. Lâm Vân gật đầu, hiểu ý của gã. Có lẽ ý của gã muốn nói rằng ở đó rất nguy hiểm, bảo mình phải cẩn thận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 165: Biến Cố Ở Ao Đầm

A

nh rể, con rắn cắn em lần trước có hình dáng giống hệt bức tranh này, lúc đấy em có nhìn thấy nó thoáng qua.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân cầm hai bức tranh, vội vàng chỉ vào một bức có hình con rắn.

Trong lòng Lâm Vân thầm than, thiên nhiên thật rộng lớn, điều kỳ diệu đâu đâu cũng có. Chết độc mình không thể giải được, thì những người thổ dân này lại biết cách giải. Thậm chí còn vẽ bức tranh cho mình.

Lâm Vân chào từ biệt người thổ dân. Hắn không biết bọn họ là người Anh-diêng bản xứ hay là người của bộ tộc nào khác, mà vật hắn tìm, có lẽ chính là Jaguar.

Tuy nhiên, những điều này cũng không phải những điều hắn muốn biết. Hiện tại hắn đã biết loại thảo dược có thể trị liệu cho Hàn Vũ Đình. Lâm Vân vô luận thế nào cũng phải đi thử một lần. Dù sao, nếu như Hàn Vũ Đình có thể đi lại được, thì tiến độ tìm kiếm của mình sẽ nhanh hơn nhiều.

Một đường dọc theo hòn đảo tìm kiếm, Lâm Vân đã đi chệch tuyến đường trên bản đồ. Nhưng hắn cũng không lo lắng, bởi vì hắn đã nhớ kỹ tuyến đường đó trong đầu.

Hòn đảo này cũng không phải là gần. May mà bức tranh mà người thổ dân vẽ coi như chính xác. Nhưng dù vậy, đến buổi chiều ngày hôm sau, Lâm Vân và Hàn Vũ Đình mới tới nơi.

Nhưng vừa đến, Lâm Vân liền trợn tròn mắt. Bốn phía của nơi này là vô tận ao đầm và trũng nước. Mà ở giữa khu vực ao đầm này là một hòn đảo nhỏ. Như vậy, người thổ dân kia nói không sai.

Ở trong rừng nguyên thủy lại có một hòn đảo, tuy không phải đặc biệt khiến người ta kinh ngạc, nhưng Lâm Vân lại cảm thấy hòn đảo này có chút quý dị. Bất quá, chính là quý dị, Lâm Vân cũng muốn đi vào xem xét một lát. Phải chờ tới khi thăng cấp Tinh Hồn hậu kỳ, không biết muốn chờ bao lâu nữa. Mà nơi này có thảo dược có thể giải độc cho Hàn Vũ Đình, nên đương nhiên muốn đi.

Tuy đã tìm được vị trí rồi, cũng khẳng định phải đi vào. Nhưng làm thế nào để đi tới lại là một vấn đề khá lớn. Xung quanh hòn đảo nhỏ kia đều là ao đầm, và những vùng nước khá kỳ lạ. Vậy làm thế nào để đi tới đó bây giờ?

Chắc nên dùng bè tre hoặc bè gỗ để đi qua. Đây là rừng rậm, thiếu gì cây cối.

Thích hợp làm bè gỗ nhất chính là cây Balsa, vừa cứng rắn, lại rất là nhẹ. Là loại gỗ phù hợp với mọi yêu cầu của một chiếc bè.

Mà xung quanh đây có khá nhiều cây Balsa. Lâm Vân để Hàn Vũ Đình xuống, rồi lấy dao chặt mấy cây Balsa. Hắn muốn ngay lập tức làm một cái bè gỗ. Lâm Vân đã Tinh Hồn trung kỳ, cho nên làm việc vô cùng mau lẹ.

Hàn Vũ Đình nhìn Lâm Vân dùng dao như múa, trong lòng âm thầm ngạc nhiên. Nàng cơ hồ không nhìn thấy động tác của Lâm Vân. Chỉ là trông thấy ánh dao lóe lên. Một cái cây thô ngay lập tức biến thành một những thanh gỗ đẹp, phẳng lì. Các tài liệu làm bè gỗ đã đơn giản hình thành.

Lâm Vân lại đi tới gần đó cắt một ít dây leo, buộc chặt những thanh gỗ lại, chất liệu dây leo ở đây rất tốt, không sợ bị đứt ra. Chỉ vài phút sau, Lâm Vân đã buộc những thanh gỗ Balsa thành một cái bè giản dị.

Đặt bè gỗ ở trong ao đầm, ôm lấy Hàn Vũ Đình, rồi đi tới trước cái bè. Lâm Vân vận dụng lực lượng Tinh Vân vào hai chân. Bè gỗ nổi trên ao đầm giống như bị ai kéo đi vậy, trực tiếp lao tới phía trước.

Hàn Vũ Đình nằm trong ngực của Lâm Vân, cho dù nàng ngốc cũng biết anh rể này của mình là một người không bình thường. Rõ ràng có thể dùng chân để điều khiển cái bè gỗ đi nhanh như vậy. Nàng kim lòng không được muốn rời khỏi ngực của Lâm Vân để đứng cùng hắn. Nhưng bất đắc dĩ, khí lực trên người của nàng không còn tí nào.

Lâm Vân nhìn thoáng qua Hàn Vũ Đình vừa động dậy, cho rằng sợ hãi, liền ôm chặt nàng chặt hơn. Hàn Vũ Đình được Lâm Vân ôm sâu vào ngực, trong nội tâm đột nhiên có chút khác thường. Thậm chí có chút động tình, khiến nàng mắc cỡ đến đỏ bừng mặt. Vì sao mấy ngày hôm trước mình lại không có cảm giác này? Cho dù Lâm Vân giúp nàng làm những chuyện rất là tế nhị kia, nàng cũng chỉ có chút thẹn thùng mà thôi. Tuyệt đối không động tình như vậy. May mà Lâm Vân chỉ tập trung điều khiển bè, nên không có phát hiện ra biểu lộ quần bách của Hàn Vũ Đình trong ngực.

- Anh rể, vì sao anh có bản lĩnh như vậy?

Đây không phải là lần đầu tiên Hàn Vũ Đình hỏi câu này. Nàng chỉ là muốn đời đi sự chú ý để đỡ xấu hổ mà thôi.

Lâm Vân tức cười, chẳng lẽ lại nói cho Hàn Vũ Đình, mình là người Tu Tinh sao.

Tuy nhiên, Hàn Vũ Đình cũng không có tiếp tục hỏi vấn đề này, mà là nói:

- Anh rể, em biết anh là người rất có tài năng. Nhưng anh có thể nói cho em biết vì sao trước kia anh phải giả bộ làm như vậy không? Em thích con người của anh lúc này hơn. Còn có, chiếc vòng trên cổ tỷ tỷ là do anh tặng chị ấy sao?

Mắt thấy sắp lên tới đảo, Lâm Vân đành phải trả lời:

- Những thứ này về sau hẳn nói. Sắp tới nơi rồi. Mà loại gỗ Balsa này thật không tệ, làm thành bè gỗ lại có thể có hiệu quả hơn cả bè tre.

- Ừ.

Hàn Vũ Đình rất nhu thuận trả lời một tiếng, rồi lại cúi sâu vào ngực của Lâm Vân. Lâm Vân cười cười. Trong lòng nghĩ, còn biết sợ hãi cơ đấy.

Đúng lúc này, đột nhiên phát sinh dị biến.

Một tiếng Oanh vang lên, một lực lượng rất lớn từ ao đầm đánh vào cái bè gỗ. Lâm Vân đang nghĩ tới chuyện của Hàn Vũ Đình và chiếc gỗ Balsa, hơn nữa do sắp tới đích, tâm tình hơi buông lỏng, nên không có chú ý. Khiến bè gỗ bị cỗ lực lượng này phá tan thành năm sáu mảnh. Lâm Vân mượn nhờ lực đẩy, nhảy lên hai mét. Còn chưa kịp nhìn xuống dưới xem là con gì, thì mắt thấy phải rơi xuống ao đầm.

Lâm Vân nhìn hòn đảo phía trước, thấy còn cách vài mét. Vô luận như thế nào cũng không có khả năng thoáng cái có thể nhảy lên đảo. Mà một khi mình rơi vào ao đầm này, lại bị sự công kích của một con vật chưa biết, vừa muốn chống chọi nó, vừa muốn chiếu Hàn Vũ Đình, thì kiểu gì cũng bị ăn thiệt thòi.

Nếu ở phía dưới không chỉ có một con, mà có một đám, thì không chừng mình chỉ một con đường chết. Công kích của con quái vật này có vẻ giống như con quái vật trong sông Amazon mà Hàn Vũ Đình kể.

Mắt thấy muốn rơi xuống, mà phía dưới con quái vật đã há cái miệng rộng tràn đầy khủng bố, chỉ chờ hai người Lâm Vân rơi xuống là làm thịt. Lâm Vân hít vào một hơi. Hàn Vũ Đình cũng nhìn thấy mình và Lâm Vân sắp rơi vào miệng quái vật, sợ tới mức nhắm chặt mắt lại.

Lâm Vân nhìn con thú, biết rằng hôm nay khó mà tránh được một trận ác chiến. Lúc rơi xuống miệng của nó, Lâm Vân dùng sức đá. Đồng thời mượn nhờ lực của cú đá này, lần nữa nhảy lên hơn ba mét. Đã biết không thể không rơi xuống đầm, Lâm Vân liền ném Hàn Vũ Đình lên bờ, đồng thời cũng ném luôn cái ba lô theo.

Ném xong Hàn Vũ Đình và cái ba lô, thì Lâm Vân từ từ rơi xuống đầm. Hàn Vũ Tích bị Lâm Vân ném tới bờ, trượt ra xa một lúc, nhưng chỉ thấy hơi đau ở hông, không có bị tổn thương gì cả. Chỉ là chân tay vẫn như vậy, không có khí lực.

Quái thú bị Lâm Vân đá một cước, rõ ràng không há miệng lần nữa, làm cho Lâm Vân không có cách nào mượn lực. Hàn Vũ Đình ngồi ở trên bờ, trợn mắt nhìn Lâm Vân rơi xuống ao đầm. Cái ba lô thì đã rơi xuống bên cạnh nàng. Sau khi Lâm Vân rơi xuống, nước trong ao đầm kêu lên sùng sục, sau đó thì yên tĩnh. Hàn Vũ Đình nhìn chăm chăm vào ao đầm một lúc, mới kịp phản ứng là Lâm Vân đã rơi vào trong đó. Một tiếng khóc xé rách cổ họng:

- Lâm Vân...Anh rể....

Ở bên cạnh Lâm Vân vài ngày, từ cảm kích Lâm Vân đã cứu mình, rồi đến sùng bái. Lâm Vân liên tục chiều cổ nàng mà không có câu than vãn nào, khiến nàng thậm chí sinh ra một ít cảm xúc mà chính nàng còn không biết. Nhưng hiện tại Lâm Vân đã rơi vào ao đầm, biến mất không thấy gì nữa. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn và cô đơn. Nàng hầu như quên hết tình cảnh của mình, quên hết việc nàng sẽ chết nếu không có Lâm Vân bên cạnh.

Không biết khi nào Lâm Vân đã trở thành người thân mà nàng ỷ lại. Lúc này nàng mới chợt hiểu, mất đi Lâm Vân, nàng không có cách nào thừa nhận sự thật này, không muốn mất đi anh rể.

Hàn Vũ Đình chỉ biết không ngừng khóc. Nước mắt rơi đầy mặt, thanh âm đã sớm trở nên khàn khàn không phát ra được âm thanh nào nữa.

“Lâm Vân, thực xin lỗi, là em hại chết anh. Tỷ tỷ, thực xin lỗi, là do em mà anh rẽ mới rơi vào đầm lầy. Em thực sự xin lỗi hai người...”

“...Tỷ tỷ, em rất cuộc đã hiểu, vì sao chị yêu anh ấy như vậy. Thực xin lỗi. Tỷ tỷ, là em sai rồi, anh rẽ là người đáng giá để chị yêu. Là do em không hiểu thế nào là tình yêu. Đôi khi em thực sự hâm mộ chị. Tỷ tỷ, chị có một người chồng nhớ chị như vậy. Anh ấy là một người chồng tốt....Nhưng là, hiện tại em mới hiểu...”

Nàng không còn sợ hãi với tử vong nữa. Chỉ còn lại sự sợ hãi với cô đơn. Hiện tại nàng chỉ có cô đơn, vô tận cô đơn..

“Anh rẽ, anh đã muốn đi, vì sao lại muốn vớt em một mình lên bờ? Em cũng muốn đi cùng anh, em không muốn chết cô đơn một mình. Em rất sợ ở đây một mình, thật sự rất sợ...Em rất muốn nằm lại trong ngực của anh, cùng với anh rơi vào đầm. Anh rẽ, anh chờ em, em sẽ đi theo anh.

Hàn Vũ Đình thì thảo nói rồi dùng hết khí lực toàn thân, muốn bò tới phía ao đầm để cùng chết với Lâm Vân.

Chờ ở chỗ này chậm rãi chết, còn không bằng chết một chỗ với anh rẽ. Nàng không muốn chịu đựng sự cô đơn vô tận kia. Nàng muốn xuống ao đầm chết cùng anh rẽ. Nàng chỉ tiếc rằng, không thể chết ở trong ngực của anh ấy.

Vài ngày trước, đối mặt với tử vong, nàng rất sợ hãi. Nhưng hiện tại. Hàn Vũ Đình lại cảm thấy tử vong có thể làm cho nàng giải thoát rất nhiều chuyện. Nàng cảm thấy rất bình tĩnh, không còn sợ hãi hay lo lắng, mà chỉ kiên định bò tới ao đầm. Dù tốc độ chỉ giống như con ốc sên, nhưng ý thức của nàng đã lộn xộn. Trong ý thức của nàng chỉ còn sự kiên định, muốn chết ở trong ao đầm. muốn chết với anh rẽ...

Lâm Vân vừa rơi vào ao đầm, liền biết là không tốt. Cũng không phải hấn sợ sẽ bị chết ngạt trong này. Hiện tại hấn có Tinh Hồn. có thể hồ hấp ở bên trong cơ thể. Cho nên cho dù chìm trong nước mấy chục phút cũng không có vấn đề gì. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hấn muốn đưa Hàn Vũ Đình lên bờ trước. Hấn có thể nhịn thở trong nhiều phút, nhưng Hàn Vũ Đình lại không được. Nên hấn không lo lắng cái này, mà hấn lo lắng con quái vật vừa này có thể trốn đâu đó ở đầm lầy đánh lén mình. Vậy thì mình sẽ nguy hiểm.

Còn có. không biết loại quái vật này có sống thành bầy không. Một hai con còn không sợ. nếu một đám tới thì coi như xong đời.

Nhưng lúc bị rơi vào trong ao đầm này, Lâm Vân hoàn toàn không cảm giác xung quanh có nguy hiểm gì. Chỉ có thể căn cứ vào sự ba động của nước để phán đoán. Mà mùi vị trong cái đầm lầy này thật khó ngửi, khiến Lâm Vân muốn buồn nôn.

Lâm Vân không dám cử động, đứng yên tại chỗ hơn 10 phút. Nhưng vẫn không thấy có dấu hiệu nào muốn tập kích hấn. Trong lòng hấn rất buồn bực. Không

biết quái thú vừa đụng vờ cái bè ở đâu rồi. Mà chờ ở đây cũng không phải kế sách lâu dài. Cũng may đã đưa Hàn Vũ Đình lên bờ, có lẽ nàng ấy tạm thời an toàn trên đó. Lâm Vân bắt đầu di động chậm rãi. Bùn lầy trong ao đầm càng ngày càng mỏng. Thậm chí đã nghe thấy tiếng nước chảy. Trong lòng Lâm Vân vui vẻ, xem ra vận khí của mình không sai. có thể bơi tới chỗ đầy nước. Nhưng Lâm Vân không dám buông lòng đề phòng. Quả nhiên, đang lúc Lâm Vân muốn tới chỗ có nhiều nước, thì một cỗ lực lượng cực lớn lao tới từ phía tay phải của hấn.

Không ngờ con quái vật này lại một mực đi theo mình tới tận đây. mà mình không phát hiện ra. Có thể thấy, con vật này có một khả năng lẩn trốn nào

đó. Thậm chí còn có thể có chút linh trí. Đoán chừng do nó bị mình đá một cước, có chút sợ hãi, một mực thăm dò mình tới nơi này. Nó thấy Lâm Vân sắp rời đi khu vực đầm lầy. mới đột nhiên tập kích Lâm Vân. Lâm Vân âm thầm cười lạnh, cho dù mi có cẩn thận, cũng phải uống nước rửa chân của lão tử. Bị mi đánh lén một lần. lần này sẽ trả lại cho mi. Lâm Vân không giữ sức nữa. mà xuất ra mười thành lực lượng Tinh Vân, một cước đá vào cô của quái thú.

Một tiếng Oanh kịch liệt vang lên. Quái thú bị Lâm Vân đá một cước toàn lực. cơ thể giống như viên đạn vọt về phía sau, khiến dòng nước xung quanh phải tách thành hai bên.

Lâm Vân đoán chừng con vật này không chết cũng phải mất nửa cái mạng. Cũng lười đuổi theo nó. mà bơi nhanh về phía hòn đảo.

Lên trên đảo. Lâm Vân chẳng quan tâm bần bản trên người, mà tranh thủ thời gian chạy về hướng Hàn Vũ Đình. Khi chạy tới nơi, rõ ràng lại không trông thấy nàng. Trong lòng Lâm Vân cả kinh, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi?

Nhưng vừa quay đầu mới thờ dài một hơi. Cô nàng Hàn Vũ Đình này không biết khi nào đã bò tới phía ao đầm. Nàng ta muốn làm gì vậy nhỉ?

- Hàn Vũ Đình, em làm gì thế? Vì sao bò ra đây làm gì?

Lâm Vân có chút tức giận. Đã đưa cô lên bờ rồi, cô cứ ở chỗ đó chờ tôi là được, bò về phía ao đầm làm cái gì?

Nghe thấy tiếng gọi của Lâm Vân. thân thể của Hàn Vũ Đình run lên.

“Chẳng lẽ là ảo giác? Nếu không vì sao mình lại nghe thấy tiếng anh re gọi?”

Hàn Vũ Đình không dám quay đầu lại. Nàng sợ khi quay đầu, ảo giác sẽ biến mất.

- Em làm gì vậy. Hàn Vũ Đình?

Lâm Vân thấy biểu lộ của Hàn Vũ Đình có vẻ không đúng, vội vàng hỏi lại lần nữa. đồng thời đi về phía Hàn Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình đột nhiên quay đầu lại. đúng là Lâm Vân. anh ấy không có chết. Niềm vui tràn ngập trong lòng khiến cho nàng không nhận được rơi nước mắt. khàn giọng gọi một tiếng:

- Anh rě...

Nhưng chỉ gọi được một tiếng này. nàng liền không chịu được sự tra tấn về thể lực và tinh thần, liền hôn mê bất tỉnh.

Tuy Lâm Vân không biết vì sao Hàn Vũ Đình phải bò tới ao đầm. Nhưng hẳn cũng đoán được là nàng ấy muốn đi cứu mình. Thật là một cô gái ngốc. Chẳng lẽ cô nàng bò tới ao đầm là có thể cứu mình sao? Chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

Lâm Vân Ồm Hàn Vũ Đình đang hôn mê tới bên cạnh một cái hồ. rồi đặt nàng nằm ở đó. Lâm Vân cời hết quần áo của mình ra giặt. Trên người dính đầy bùn. rất là bẩn. ngay cả đầu tóc cũng phải rửa một chút. Tuy nhiên, nơi này quá nguy hiểm, hẳn không dám để Hàn Vũ Đình ở chỗ khác, nên phải đặt nàng ở bên cạnh hồ. Nhưng khi Lâm Vân tắm rửa xong, thì mới phát hiện quần áo của mình ở trong ba lỗ. Mà ba lỗ thì ở bên cạnh Hàn Vũ Đình. đành phải mang thân thể trần truồng đi tới cái ba lỗ lấy quần áo. Cũng may Hàn Vũ Đình còn đang hôn mê.

Lâm Vân vừa mặc quần ngắn. Hàn Vũ Đình liền tỉnh. Nàng vừa mở mắt thì thấy Lâm Vân mặc quần áo. nàng liền gọi:

- Anh rě...

Lâm Vân xấu hổ vô cùng, nhưng Hàn Vũ Đình hình như không quan tâm thì phải. Chỉ là ngờ ngác nhìn Lâm Vân đang mặc quần áo, con mắt không hề có ý đóng lại.

- Anh rě. anh không chết, thật tốt quá.

Hàn Vũ Đình nhin không được lại rơi nước mắt. Ông trời thật là tốt. để cho anh rě còn sống. Hiện tại trong mắt nàng. Lâm Vân có mặc quần áo hay không không quan trọng, quan trọng là Lâm Vân còn sống. Nàng muốn ngăn nước mắt. nhưng nước mắt lại không ngừng rơi. Cảm giác cô đơn và tỉnh mịch, cảm giác bị thương vừa rồi, khiến nàng minh bạch, nguyên lai anh rě quan trọng với mình như vậy.

Lâm Vân nhìn nhìn Hàn Vũ Đình, mới biết nàng ấy sợ hãi vì thấy mình rơi xuống đầm.

Tuy nhiên, nàng ấy sợ hãi cũng là bình thường. Nếu như mình không còn sống. Hàn Vũ Đình nhất định cũng không sống nổi. Nàng ấy không thể cử động, làm sao có thể sống trong một khu rừng nguyên thủy như vậy?

- Vì sao em lại bò tới gần ao đầm? Em không biết chỗ đó rất nguy hiểm sao?

Lâm Vân vội vàng mặc quần áo, nhìn Hàn Vũ Đình hỏi. Hẳn thật sự không hiểu.

Hàn Vũ Đình đã không còn khí lực để mà nhúc nhích, vì sao còn cố gắng bò tới ao đầm. Chẳng lẽ nàng bò tới đây là có thể cứu mình sao?

- Em...

Hàn Vũ Đình ghen lời. Nàng không biết nên trả lời như thế nào với Lâm Vân. Chẳng lẽ lại nói. do mình không chịu nổi sự dày vò của cô đơn? Chẳng lẽ nói mình không muốn chết cô đơn một mình trên bờ. mà muốn rơi vào ao đầm. chết chung với hắn?

- Được rồi. từ nay về sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Hiện tại anh mang em đi tìm thảo dược. Tìm được thảo dược giải độc cho em. em có thể đi đường được rồi.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình ập a ập úng. cũng lờ mờ hỏi tiếp. Cô bé có tính cách hấp tấp này. không ngờ hôm nay lại nhu thuận như một chú mèo nhỏ vậy. Không khỏi thờ dài một hơi, hoàn cảnh quả nhiên có thể thay đổi hết thảy.

- Anh rể...

Hàn Vũ Đình lần nữa gọi một tiếng. Nàng đột nhiên rất muốn nằm tiếp trong ngực trong của Lâm Vân. Còn về chuyện nàng có thể đi được hay không. nàng không còn nóng lòng như mấy hôm trước. Thậm chí, nàng cảm thấy trong ngực của hắn mới là nơi ấm áp nhất, là nơi mà nàng không bao giờ phải sợ hãi.

- Làm sao?

Lâm Vân có chút kỳ quái nhìn Hàn Vũ Đình đang nằm trong ngực mình.

- Em cũng muốn tắm rửa.

Hàn Vũ Đình thật sự muốn tắm rửa. Những ngày này loanh quanh ở trong rừng, lại bò lê bò lết ở đất một lúc lâu. nàng sớm cảm thấy cả người khó chịu. Hôm nay trông thấy Lâm Vân tắm rửa. nên cũng muốn tắm rửa sạch sẽ một chút. Nàng không lo ngại tắm rửa trước mắt anh rể, chết nàng còn không sợ.

- Ách...

Lâm Vân sửng sờ. Mình giúp Hàn Vũ Đình đi vệ sinh đã là chuyện bất đắc dĩ. cho nên mình mới muốn mau chóng tìm thảo dược để nàng có thể lấy lại sức lực. về phần việc Hàn Vũ Đình muốn tắm rửa. nàng khẳng định là cần mình hỗ trợ. cái này...

- Ngày mai tắm cũng được, chịu bần một chút có làm sao. Hôm nay anh sẽ tìm thảo dược giải độc giúp em. Khi em lấy lại sức lực của mình thì hãy tắm.

Lâm Vân nghĩ thầm, nhịn tắm rửa một ngày cũng không có gì khác nhau, vẫn là để cho nàng ta tự tắm rửa. Nếu giúp nàng ta tắm thật sự là bất tiện.

- Vâng...

Hàn Vũ Đình trầm thấp trả lời một tiếng rồi không nói gì nữa. Không biết trong đầu suy nghĩ cái gì.

Lâm Vân cũng im lặng. Ổm Hàn Vũ Đình bắt đầu đi loanh quanh đảo tìm kiếm thảo dược mà người thổ dân kỳ quái kia nói. Đây không phải là một hòn đảo rất lớn, nhưng cũng không phải nhỏ. Khắp nơi là bụi cây, bụi gai. Cùng vô số những loại rắn, côn trùng không biết tên đi qua đi lại. Tuy Lâm Vân không sợ. nhưng cũng không muốn bị nó cắn rồi lại mất công bức độc ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 166: Hang Động

L

âm Vân khẳng định, cho dù là con rắn cắn Hàn Vũ Đình cắn mình, mình cũng sẽ không có việc gì, cũng có thể bức nọc độc ra. Nhưng không bị cắn vẫn tốt hơn bị cắn. Ở chỗ này có vô số nọc độc mà mình không biết, dùng lực lượng Tinh Vân bức ra cũng rất phiền toái. Quan trọng nhất chính là còn muốn chăm sóc cô bé Hàn Vũ Đình không thể nhúc nhích này.

Như lần trước mình bị chúng độc chương của tay đạo sĩ kia, mình phải dùng một viên linh thạch mới có thể bức chất độc ra hoàn toàn. Mà linh thạch trong tay mình cũng không nhiều. Vạn nhất không tìm thấy linh thạch ở chỗ này, thì hẳn còn muốn dựa vào hai viên linh thạch còn lại để kết tinh.

Kỳ quái chính là, hiện là ban ngày nhưng dơi vẫn bay loạn khắp nơi. Lâm Vân tự nhủ, dơi vốn là động vật hoạt động về đêm, vì sao trời còn sáng như vậy, chúng vẫn đi ra ngoài là sao?

Lúc trước đã cảm thấy hòn đảo này kỳ lạ, giờ thấy động thực vật ở đây cũng kỳ lạ. Tốt nhất là nhanh tìm ra thảo dược rồi lập tức rời khỏi đây.

Nhưng Lâm Vân đã đi được nửa hòn đảo, cũng không thấy dược thảo cần tìm. Mà trời thì sắp tối rồi.

- Anh rể, nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút. Ngày mai tiếp tục tìm...

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân từ hôm qua tới giờ còn chưa có ngủ một giấc nào. Thậm chí nàng còn chưa từng nhìn thấy Lâm Vân ngủ qua bao giờ. Mỗi lần nàng tỉnh là thấy Lâm Vân đã nấu xong đồ ăn. Hôm nay lại trông

thấy Lâm Vân rơi vào trong ao đầm, tuy đã bò lên được, nhưng trong lòng vẫn lo lắng. Lâm Vân thấy thế nói:

- Cũng được.

Lâm Vân nhìn nhìn Hàn Vũ Đình trong ngực, có vẻ như nàng ta đã đói bụng. Đang muốn đặt Hàn Vũ Đình xuống rồi lấy chút gì ăn, thì một cỗ linh khí nhàn nhạt truyền tới. Lâm Vân giật mình, lập tức ôm Hàn Vũ Đình chạy về chỗ phát ra linh khí.

Hơn mười phút sau, Lâm Vân tìm thấy một cái huyệt động. Cái huyệt nhìn có vẻ như trên mặt đất. Nhưng nhìn kỹ lại không phải. Chỗ địa hình mình đang đứng này cao hơn các chỗ khác. Có thể nói từ cửa động càng đi vào sâu thì địa hình càng cao lên.

Mà linh khí rõ ràng lại từ trong động tỏa ra. Lâm Vân lập tức muốn vào động, nhưng đột nhiên trông thấy một vài cây thảo dược mọc ở cửa động. Mà thảo dược đấy giống hệt với thảo dược được vẽ trên bức tranh của người thổ dân kia.

Không ngờ lại đơn giản tìm được như vậy. Lâm Vân không chút nghĩ ngợi, muốn đi lên hái vài cây. Nhưng Lâm Vân còn chưa kịp hái, thì có thanh âm Rầm Rầm xuất hiện ở bốn phía.

Lập tức trong bụi cỏ xuất hiện vô số con dơi bay về phía của Lâm Vân. Lâm Vân nhìn thấy bầy dơi đông nghịt như vậy, cho dù là người từng trải như hắn, cũng cảm thấy da đầu run lên. Liền tranh thủ hái hai cây rồi đưa cho Hàn Vũ Đình. Không chút nghĩ ngợi chui vào trong động. Tuy nhiên, vừa chui vào cái động, Lâm Vân liền cảm giác sự lựa chọn này của mình là sai lầm. Bên ngoài đã có nhiều con dơi như vậy, trong động không phải lại càng nhiều?

Lâm Vân đi vào trong động, lấy con dao ở trong túi, chuẩn bị một khi có bầy dơi tập kích, sẽ lập tức đánh trả. Nhưng Lâm Vân ở trong động đợi đã

lâu, cũng không thấy một con dơi nào tấn công hẳn. Mà bầy dơi bên ngoài rõ ràng chỉ đuổi tới cửa động sẽ không vào. Đây là chuyện gì? Lâm Vân cả kinh. Ngay cả bầy dơi cũng không dám chui vào cái động này, đây là động gì vậy? Nhưng mình rõ ràng cảm thấy có linh khí ẩn hiện ở trong này mà. Mà càng đi vào sâu thì càng cảm thấy linh khí ba động mạnh hơn rất nhiều. Lâm Vân khẳng định, trong này không chỉ có một vài linh mạch.

Hàn Vũ Đình cũng nhìn chăm chăm vào cái động tối om, trong lòng tuy sợ hãi, nhưng nằm trong ngực của Lâm Vân, cảm giác sợ hãi này giảm đi rất nhiều. Lâm Vân ôm chặt Hàn Vũ Đình, cẩn thận đi sâu vào động. Dưới chân thỉnh thoảng dẫm phải xương cốt của loại động vật gì đó, cho nên càng thêm đề phòng. Lâm Vân cũng mang theo một cái đèn mỏ, nhưng hẳn không nghĩ lấy ra. Có thể từ nay về sau còn có khả năng dùng tới.

- Lạnh quá...

Hàn Vũ Đình đột nhiên ôm chặt Lâm Vân hơn. Lâm Vân đã tạo thành Tinh Hồn nên không cảm thấy gì. Nhưng Hàn Vũ Đình vừa cử động như vậy, hẳn cũng cảm thấy nơi này xác thực lạnh hơn bên ngoài rất nhiều.

Hơn nữa càng đi sâu vào càng lạnh. Lâm Vân phỏng chừng đi thêm vài chục mét nữa, Hàn Vũ Đình sẽ không chịu nổi. Nhưng nếu đặt Hàn Vũ Đình ở một chỗ thì sẽ quá nguy hiểm. Mà linh khí ba động khiến Lâm Vân buộc lòng phải đi tiếp.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền thúc đẩy lực lượng Tinh Vân, theo lưng của Hàn Vũ Đình trực tiếp lan tới toàn bộ cơ thể của nàng. Trong chớp mắt, cảm giác lạnh giá trên người nàng đã bị đuổi đi hết. Càng đi về phía trước, nhiệt độ đã đạt tới độ đóng băng. Dưới cái không khí ẩm ướt lạnh giá này, nếu như không có lực lượng Tinh Vân của Lâm Vân duy trì, Hàn Vũ Đình khẳng định không chịu được.

Từng dòng khí nóng từ tay của Lâm Vân truyền vào người trong cơ thể của Hàn Vũ Đình, Hàn Vũ Đình lập tức cảm nhận được nó. Nội tâm càng sinh ra một cảm tình khó nói lên lời với Lâm Vân. Buồn cười lúc trước mình còn coi anh ấy như người điên. Nếu không phải mình trùng hợp gặp được anh ấy ở đây, có lẽ cả đời này mình cũng không thể biết bản lãnh của anh ấy. Có ít người quả nhiên không thể dùng ánh mắt để nhìn họ. Những bản lãnh này của anh ấy, tỷ tỷ cũng biết sao?

Lâm Vân chỉ chú ý tới linh khí trong cái động này. Hắn vươn tay ra đằng sau lấy cái đèn mỏ trong ba lô. Bật đèn lên nhìn, quả nhiên ở dưới đất có rất nhiều xương trắng, cũng đã hư thối. Mà bốn vách động xung quanh đều rất ẩm ướt. Nhưng nhìn kỹ lại không phải là nước, mà là những miếng băng mỏng.

Đi trong động này một giờ, Lâm Vân mới tới một cái hố rộng vài chục mét. Kỳ thực, cái hố này gọi là cái ao nhỏ thì chính xác hơn. Không biết cái ao này là do người đào hay do tự nhiên làm. Nước trên mặt ao rõ ràng lại không đóng băng, còn bốc lên sương mù nhàn nhạt.

Lâm Vân không dám xác định sương mù này có độc hay không. Hắn đã từng gặp cái hồ Băng Vụ ở rừng rậm Vạn Côn bốc lên sương mù như vậy. Nhưng sương mù ở đó không độc lắm. Cẩn thận tìm tòi, trong hồ không biết có cái gì, lai tạo cho Lâm Vân một cảm giác rất quý dị. Lâm Vân thậm chí còn hoài nghi, sự quý dị của hòn đảo này có phải bắt nguồn từ cái hồ này không. Tuy rất muốn nhảy vào trong hồ xem xét một lượt, nhưng Lâm Vân lại không thể bỏ Hàn Vũ Đình xuống được. Nhiệt độ ở nơi này đã đạt tới độ âm. Nếu thả nàng ta xuống ở nơi này, phỏng chừng hơn mười phút sau, nàng ta sẽ chết vì lạnh. Cũng may linh khí ba động không ở trong hồ mà là ở bên cạnh hồ.

- Anh rể, anh đang tìm vật gì vậy? Có phải rất quan trọng không? Nếu cần thiết thì anh để em lại chỗ này cũng được, rồi anh đi tìm đi.

Hàn Vũ Đình nhìn ra sự do dự của Lâm Vân.

- Thả em ở chỗ này, chỉ sợ em không chịu được tới nửa giờ.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình nói.

- Em có thể chịu được, anh yên tâm đi.

Hàn Vũ Đình nghĩ Lâm Vân đi xa như vậy có lẽ là tìm vật này. Nếu chỉ vì mình không lấy được, chẳng phải là tốn công vô ích sao?

Trải qua mấy ngày này, nàng đã biết Lâm Vân không phải là người bình thường. Nói anh ấy là kẻ điên thì càng buồn cười. Hơn nữa, nàng còn khẳng định tỷ tỷ cũng đã biết Lâm Vân đã trở lại bình thường.

Lâm Vân có chút kinh ngạc nhìn Hàn Vũ Đình. Trong lòng tự nhủ, điều này không giống với tính cách của nàng ta tí nào. Nhưng vẫn nói:

- Không cần đâu, anh đã tìm được vật cần tìm rồi.

Lâm Vân tới chỗ tản ra linh khí, cẩn thận nhìn bốn phía. Không phát hiện có gì dị thường. Chỗ này có lẽ tồn tại một linh mạch, nhưng không biết vì sao một linh mạch lại thể có tản ra linh khí dày đặc như vậy.

Nhưng khi đến gần chỗ linh mạch, Lâm Vân lại cảm nhận được trong linh khí còn kèm theo một năng lượng băng hàn. Như vậy Lâm Vân không thể dùng linh mạch này để tu luyện được.

Khó trách trong động này lại lạnh như vậy. Nguyên do là từ linh mạch ở đây mang theo khí lạnh. Muốn xem xét linh mạch như thế nào thì phải đi xuống hồ cẩn thận tìm kiếm. Mà hiện tại mình lại không có thời gian, còn có chính là thảo dược giải độc cho Hàn Vũ Đình đã lấy được, thì nên chữa trị cho nàng trước rồi nói sau.

Lâm Vân ôm Hàn Vũ Đình bắt đầu đi trở về. Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân tìm được đồ vật rồi nhưng không có cầm đi, không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Anh rể, không phải ở chỗ đó có thứ mà anh cần sao?

- Ủ, bây giờ anh còn chưa phát hiện ra thứ mà anh muốn Anh trước mang em đi ra ngoài rồi tìm một chỗ giải độc đã. Việc còn lại sau này hẵng nói.

Lâm Vân nghĩ thầm, đợi cho tu vi của mình cao lên, thì lại đến.

Hàn Vũ Đình lại trầm mặc không nói, nhưng trong lòng thì nghĩ nếu giải được độc mình sẽ không còn được anh rể ôm nữa.

Lâm Vân vẫn đang suy nghĩ, trong này chỉ lạnh mà thôi, vì sao bây giờ lại không dám vào nhỉ? Thật là khó hiểu. Còn có vì sao có nhiều xương cốt trên mặt đất như vậy, đã xảy ra chuyện gì? Cái động này còn nhiều điều bí mật cần khám phá đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 167: Bầy Dơi Đuổi Theo

L

âm Vân nghĩ thầm, bên ngoài còn có rất nhiều dơi, mà trong này đã không còn quá lạnh. Không bằng ở luôn chỗ này giải độc cho Hàn Vũ Đình.

Nhưng lại nhìn xung quanh một lúc. Lâm Vân vẫn là buông tha cho chỗ này. Một là trong này còn tiềm ẩn nguy hiểm gì đó mà mình chưa biết. Hai là còn chưa biết thảo dược có tác dụng phụ gì đó không. vẫn là ở bên ngoài chậm rãi điều trị mới là cách làm đúng.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân quyết định mang Hàn Vũ Đình ra ngoài, từ từ chữa trị.

Thấy Lâm Vân ôm mình đi tới cửa hang. Hàn Vũ Đình lo lắng nói:

- Anh rẻ. ở ngoài cái động này có nhiều dơi như vậy, chúng ta có thể đi ra ngoài không?

Lâm Vân cười nói:

- Anh có biện pháp.

Nghe Lâm Vân nói vậy. Hàn Vũ Đình liền nhắm mắt lại. Trong nội tâm đương nhiên tin những lời Lâm Vân nói. Trong lòng nàng bây giờ, Lâm Vân đã trở thành một danh từ của vạn năng. Chỉ cần Lâm Vân nói có thể làm. vậy thì nhất định có thể.

Lâm Vân cũng mặc kệ Hàn Vũ Đình đang suy nghĩ gì. lúc đi tới gần cửa hang, đột nhiên tăng tốc. Đồng thời lấy một cái áo trùm lên người rồi lao ra

ngoài. Bên ngoài đông nghịt là dơi, nhìn một cái cũng làm cho người ta sồn cả gai ốc. Lâm Vân vận chuyển lực lượng Tinh Vân. ngay lập tức cái áo mang theo một tầng khí. Lâm Vân trùm cái áo đó lao ra ngoài. Chạy ra hang động, Lâm Vân liền chạy một mạch không nghỉ. Tuy mùi tanh của dơi rất nồng, nhưng nhờ có cái áo mang theo kinh lực. không có con dơi nào lao tới được.

Cứ có con dơi nào lao vào cái áo lại bị kinh lực trên áo đẩy ra ngoài. Chỉ mất vài phút, Lâm Vân đã xông ra bầu dơi. Lâm Vân còn chưa kịp thở phào, thì đã thấy bầu dơi đông nghịt đuổi theo sau. Lâm Vân kinh hãi, trong lòng tự nhủ, mình đã ra khỏi động rồi, vì sao những con dơi này vẫn còn đuổi theo?

Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc suy nghĩ tới vấn đề này. phải tranh thủ thời gian thoát khỏi bầu dơi. Một khi bị bọn dơi này vây kín. cho dù thể lực của hắc có nhiều hơn nữa. cũng không thể trốn thoát. Mà nếu quay lại giết thì giết được bao nhiêu con? Phải biết số lượng dơi đang đuổi theo hắc phải nói là khổng lồ.

Những con dơi này giống như có thâm cừu đại hận với Lâm Vân vậy. không ngừng đuổi theo sau.

Lâm Vân không biết là chuyện gì xảy ra. chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước. Cũng may tốc độ của hắc rất nhanh, bằng không bầu dơi kia đã sớm đuổi kịp.

Tuy nhiên, cho dù tốc độ của Lâm Vân có nhanh hơn nữa. vẫn bị bầu dơi dồn theo sau. không có ý buông tha. Mà đằng sau còn không ngừng có thêm bầu dơi gia nhập. Lâm Vân nghĩ thầm, trên hòn đảo nhỏ như vậy. cho dù chạy xa đến mấy cũng chỉ ở quanh quần hòn đảo này mà thôi. Thể lực của mình sớm muộn gì cũng bị bầu dơi này làm cho hao tổn hết.

Đây là thứ yếu, chẳng những có bầy dơi đuổi theo đằng sau, thậm chí đằng trước cũng có rất nhiều dơi ở đâu bay tới chặn đường. Lâm Vân cơ hồ đã chạy cái đảo nhỏ này vài vòng. Nhưng bầy dơi vẫn y nguyên không chịu buông tha. mà số lượng chỉ có tăng thêm chứ không giảm.

Lâm Vân chẳng những không ngừng vận chuyển lực lượng Tinh Vân chạy đông chạy tây. Mà còn phải vận chuyển lực lượng Tinh Vân vào cái áo để xua đi đám dơi. Hơn nữa. số dơi không có dấu hiệu giảm đi, mà còn tăng chóng mặt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ bị bầy dơi này bao vây mà thôi. Nhưng hiện tại ngoài trừ chạy trốn ra. lại không có biện pháp nào xử lý. Nếu không đành phải trở lại cái hang kia.

Nhưng Lâm Vân cũng không dám về chỗ đó. Nhờ đâu đám dơi này liều lĩnh đuổi vào trong động, thì Lâm Vân lúc đó mới gọi là thâm.

Hàn Vũ Đình cảm thấy không đúng. Vì sao Lâm Vân phải không ngừng chạy vậy? Bởi vì hắn vận động liên tục, nên mùi trong cơ thể hắn phát ra càng nồng đậm. làm cho nàng si mê không thôi. Thậm chí quên mất muốn hỏi Lâm Vân vì sao phải chạy thực mạng như thế?

Lâm Vân vẫn đang suy nghĩ vì sao đám dơi lại đuổi theo mình. Mình còn chưa giết một con nào a? Cho nên nói trả thù cũng không thông. Nói sau. chưa từng nghe nói loài dơi là loài biết trả thù bao giờ?

Mình đâu có lấy cái gì trong hang động đó đâu. Đột nhiên. Lâm Vân nghĩ tới hai cây thảo dược trong tay của Hàn Vũ Đình. Không phải là do hai cây này ? Rất có khả năng. Nghĩ tới đây, hắn liền vội vàng nói:

- Hàn Vũ Đình, em mau ăn hai cái cây thảo dược này đi.

Hàn Vũ Đình giống như không nghe thấy lời của Lâm Vân vậy. vẫn chăm chú dán vào ngực của Lâm Vân.

Lâm Vân chỉ đành phải đẩy nàng một chút, nàng vẫn không nói gì. chỉ nghe thấy Hàn Vũ Đình nói:

- Anh rể...

Thanh âm còn mang theo vẻ kiêu my và lười biếng.

Lâm Vân cả kinh, Hàn Vũ Đình bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là do chất độc phát tác? Vì sao thanh âm lại là lạ như vậy?

- Em có làm sao không?

Hàn Vũ Đình lúc này mới kịp phản ứng. khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Áp a ấp úng muốn nói, lại nói không lên lời. Lâm Vân thấy thế cũng lười dài dòng với nàng, vội vàng nói:

- Mau ăn hai cái cây đó đi.

Lâm Vân vốn còn định thử nghiệm dược tính của nó trước, sau đó lại dự theo phương pháp của người nọ bào chế thuốc. Nhưng hiện tại xem ra đã không còn thời gian, bây giờ rất có thể vì hai cây cỏ này mà mới dồn mình như vậy. Nếu còn không ăn. thì bây giờ sẽ không ngừng đuổi theo phía sau. Chạy lâu đến mấy cuối cùng cũng bị đuổi kịp mà thôi. Không thể bị đám dơi cắn chết a.

Hàn Vũ Đình thấy khuôn mặt của Lâm Vân nghiêm túc. cũng là cả kinh. Không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian theo lời của của Lâm Vân, cho hai cây cỏ kia vào mồm rồi nhai nuốt. Mấy ngày hôm trước nàng còn ăn rể cỏ. cho nên không tốn thời gian nhai hết hai cây cỏ này.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình đã nuốt thảo dược, mới nhẹ nhàng thờ ra. Còn chưa kịp quay lại xem bây giờ. thì phát hiện sắc mặt của Hàn Vũ Đình bắt đầu biến thành tái nhợt. Thậm chí còn phát ra thanh âm rên rỉ, thân thể cũng phát run.

Lâm Vân kinh hãi, thảo dược có độc? Nhất định là vậy. nhưng vì sao nam tử mới gặp mình lần đầu kia phải lừa mình? Mình và y không oán không cừ, thậm chí còn giúp y một lần.

Hàn Vũ Đình càng ngày càng run rẩy. Lâm Vân không dám chạy nữa. tranh thủ thời gian dừng lại. Quay đầu nhìn, thì bầy dơi đã không thấy. Quả nhiên, những con dơi này đồn mình là vị hai cây thảo dược trong tay của Hàn Vũ Đình. Lâm Vân thờ phào nhẹ nhõm, tốt rồi. nếu những con dơi này còn tiếp tục đuổi theo, hẳn thực sự không còn biện pháp nào khác.

Lập tức tìm một nơi sạch sẽ rồi lấy ra cái chăn, đặt Hàn Vũ Đình nằm trên đó. bàn tay thì đặt sau lưng của Hàn Vũ Đình. Lực lượng Tinh Vân rất nhanh dò xét được tình huống của Hàn Vũ Đình. Thảo dược này giống như không có công năng trừ độc. mà còn kích thích độc tố trong người Hàn Vũ Đình tản ra.

Lâm Vân âm thầm tức giận, đành phải tiếp tục trợ giúp Hàn Vũ Đình bức độc. Chỉ là tổn rất nhiều sức lực khi bị đám dơi kia đuổi theo rồi. nên lực lượng Tinh Vân còn sót lại trong người Lâm Vân cũng rất ít. Tuy rất muốn nghỉ ngơi một lát rồi mới giúp Hàn Vũ Đình bức độc. Nhưng Lâm Vân biết thân thể của Hàn Vũ Đình không thể đợi được đến lúc đó.

Lúc Lâm Vân sử dụng lực lượng Tinh Vân còn lại để bức độc trong người Hàn Vũ Đình, mới phát hiện người kia không có lừa mình. Nguyên bản có một lượng độc không thể bức ra được, lần này mình lại có thể dễ dàng bức nó ra ngoài. Xem ra. tình trạng của Hàn Vũ Đình là do tác dụng phụ của hai cây thảo dược tạo thành. Nhưng hình như người kia bảo là phải đập nát mới dùng được sao? Trực tiếp ăn cũng đâu khác gì?

Sau khi bức hết độc tố trong người Hàn Vũ Đình. Lâm Vân liền mệt mỏi không chịu nổi. Tuy biết ở trên đảo này chỗ nào cũng có thể nguy hiểm, nhưng thực sự quá mệt mỏi...Trông thấy Hàn Vũ Đình đã tỉnh lại. cười nói:

- Em tỉnh rồi a. anh nghỉ ngơi một lúc đây. Một lúc sau thì gọi anh dậy.

Nói xong. Lâm Vân liền nằm xuống ngủ.

Hàn Vũ Đình giơ tay sờ sờ mặt của Lâm Vân. thì mới phát hiện tay của mình đã có thể cử động. Chất độc trong người mình đã được giải rồi sao? Bàn tay sờ sờ mặt của Lâm Vân. trong nội tâm rất đau lòng.

Vì mình, Lâm Vân cơ hồ vài ngày đều không ngủ. Ngay cả một người không tầm thường như anh ấy, đến hôm nay cũng phải mệt mỏi ngủ thiếp đi. Mà trước kia mình lại đối xử với anh ấy như vậy.

Mặc dù biết Lâm Vân vì tỷ tỷ mà mới tận lực cứu nàng, nhưng nàng vẫn bị Lâm Vân đả động. Lặng lẽ di chuyển tới gần Lâm Vân. lần nữa vuốt ve khuôn mặt đầy góc cạnh của Lâm Vân. khi chạm vào cảm giác rất mềm mại.

Có Lâm Vân làm anh rể thật tốt, tỷ tỷ thật hạnh phúc. Buồn cười còn có nhiều người coi thường người anh rể của mình, họ cũng giống như mình trước đây vậy.

Lúc mình tuyệt vọng thì gặp được anh ấy. Còn được anh ấy Ôm trong ngực chăm sóc tận tình.

Có lẽ. mấy ngày này là mấy ngày mình sẽ không bao giờ quên. Nhìn khuôn mặt của Lâm Vân lúc ngủ vẫn cau mày lại. trong lòng Hàn Vũ Đình có một cảm giác đau xót không nói lên lời. Thực xin lỗi. em đã thương tổn anh và tỷ tỷ quá nhiều. Từ nay về sau em nhất định sẽ đền bù cho hai người.

“Tỷ tỷ. nếu như Lâm Vân không phải là anh rể của em thì tốt.”

Hàn Vũ Đình đột nhiên bừng tỉnh, ôm đầu của Lâm Vân vào trong ngực. Trong lòng thờ dài. thứ mình không thèm để ý lại thứ mình muốn có nhất, cũng là thứ mình khó đạt được nhất.

“Anh rể. chỉ có tỷ tỷ mới xứng với anh”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 168: Anh Rể Là Tốt Nhất

L

âm Vân mơ thấy mình nằm trong ngực của Hàn Vũ Tích, nghe Hàn Vũ Tích không ngừng nói muốn mình trở về. Khi tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong một cái lều. Mà Hàn Vũ Đình thì không thấy. Hắn lập tức đứng dậy muốn nhìn xem Hàn Vũ Đình đi đâu rồi, thì Hàn Vũ Đình đã bưng một bát mì tôm kéo cửa lều đi vào.

- Em đỡ rồi hả.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình không có việc gì, trong lòng cũng rất là cao hứng. Dù sao cứ mãi ôm nàng cũng bất tiện.

- Cảm ơn em.

Lâm Vân nhận lấy bát mì, trong bụng cũng có chút đói.

- Anh rể, từ nay về sau đừng nói cảm ơn em nữa. Nếu không, em nói cảm ơn lại với anh, thì không biết nói đến bao giờ cho hết

Thân thể khôi phục, Hàn Vũ Đình lại trở lại tính cách dí dỏm.

Lâm Vân cười cười, cũng không nói chuyện, chỉ là vừa ăn mì vừa nghĩ lúc nào thì đưa Hàn Vũ Đình ra ngoài. Còn có, để tới núi Misimi không biết bao lâu nữa. Cũng không thể cho Hàn Vũ Đình cứ mãi theo chân mình a. Huống hồ, không biết núi tuyết kia còn phát sinh nguy hiểm gì. Một khi xảy ra nguy hiểm, mình lại không thể chiếu cố Hàn Vũ Đình, thì chính là hại nàng.

Từ lúc hẳn nghe Hàn Vũ Đình kể lại lời của Hàn Vũ Tích, suy nghĩ của Lâm Vân về Hàn Vũ Đình đã thay đổi không ít. Hơn nữa, nàng còn là em gái của Vũ Tích. Cho nên cho dù có lãng phí thời gian vài ngày, cũng phải đưa nàng ấy ra ngoài.

- Vũ Đình, hiện tại em đã khôi phục lại như cũ. Mấy ngày nữa anh muốn đưa em ra ngoài trước. Anh phỏng chừng chỉ cần một thời gian ngắn chúng ta có thể đi tới thành phố gần đây. Bất kể là cảnh nội của Brazil hay là Peru, em cũng có thể đáp máy bay trở về.

Lâm Vân vừa ăn mì, vừa nhìn Hàn Vũ Đình nói.

Hàn Vũ Đình khẽ giật mình, tay run run một chút. Nàng thật không muốn trở về một mình, thậm chí còn chưa từng nghĩ tới điều đó. Bây giờ nghe Lâm Vân nói, nàng mới biết mình phải rời đi Lâm Vân. Anh ấy muốn đưa mình trở về.

Trong lòng nảy sinh một loại mâu thuẫn, nàng không muốn một mình trở về.

- Anh rě, kỳ thực em còn có chút không thoải mái. Có phải là do chất độc kia còn chưa bị giải trừ hoàn toàn?

Hàn Vũ Đình tìm một cái cơ sứt sẹo, mà ngay cả nàng đều cảm thấy hoang đường buồn cười. Chỉ cần Lâm Vân nói một câu có thể tới bệnh viện là xong. Mà mình thì vẫn phải trở về. Nhưng lời đã nói ra không thể thu lại được.

Lâm Vân không nói gì, chỉ bắt lấy tay của Hàn Vũ Đình. Một lúc sau, lông mày của hắn nhíu lại. Lời của Hàn Vũ Đình là sự thật, độc tố vẫn còn lưu lại một ít trong cơ thể của nàng. Xem ra nàng thực sự không thể trở về ngay được. Chỉ chờ đến khi mình hình thành Tinh Hồn hậu kỳ, mới có thể bức hoàn toàn chất độc ra.

Lâm Vân biết chỉ có mình mới có thể bức ra loại độc này. Hàn Vũ Tích trở lại Yên Kinh, một khi độc tố phát tác, bệnh viện sẽ không cứu được nàng.

- Vậy được rồi, em đi tiếp với anh vậy. Một khi giải trừ hoàn toàn xong chất độc, thì anh đưa em trở về.

Lâm Vân gật đầu đồng ý với yêu cầu của Hàn Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình thật không ngờ, mình chỉ thuận miệng lấy cái cớ lại có hiệu quả. Trong lòng rất là cao hứng, sợ Lâm Vân muốn nhắc lại chuyện này, vội vàng chuyển chủ đề:

- Anh rể, vì sao tối hôm qua anh phải chạy thực mạng trên đảo như vậy? Có cái gì à?

Lâm Vân thật không biết nói gì với cô nàng. Tối hôm qua bị dơi dồn đến nỗi suýt bỏ mạng, mà nàng ta vẫn còn ngu ngơ chưa biết.

Chẳng muốn trả lời nàng, đứng dậy đi ra ngoài lều. Mới phát hiện đã nhanh chín giờ sáng. Vội vàng hạ lều cất vào ba lô. Quay đầu chuẩn bị ôm Hàn Vũ Đình rời đi, bởi vì hẳn cảm thấy hòn đảo này có chút kỳ quái.

Nhưng tay vừa vươn tới, mới nhớ ra là Hàn Vũ Đình đã khôi phục lại thể lực.

Nhìn Lâm Vân thói quen đuổi tay tới, vành mắt của Hàn Vũ Đình ửng hồng. Những ngày này, nàng vẫn ở trong ngực Lâm Vân, lúc rời đi hẳn nàng cũng có điểm không quen. Đi tới trước mặt của Lâm Vân, giả bộ dí dỏm nói:

- Anh rể, anh còn muốn ôm em sao? Tốt, em tới, anh ôm đi.

Lâm Vân xấu hổ thu tay lại nói:

- Thói quen, ha ha, đi thôi.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân thu tay lại, ánh mắt có chút ảm đảm, nhưng lập tức lại cao hứng nói:

- Em cho anh rể cơ hội để ôm, nếu không ôm thì sẽ không còn lần sau đâu.

Lâm Vân liếc nhìn Hàn Vũ Đình nói:

- Nhanh đi thôi, chẳng lẽ em muốn tiếp tục ở nơi này làm thịt cho dơi ăn à?

Vốn còn muốn trêu ngạo Lâm Vân, nhưng vừa nghe tới dơi, Hàn Vũ Đình liền không dám lưu lại nữa. Tranh thủ thời gian chạy tới phía trước Lâm Vân. Lâm Vân nhìn thấy vậy âm thầm buồn cười. Nhưng phải công nhận tính cách của Hàn Vũ Đình bây giờ đã thay đổi hơn trước nhiều lắm.

Quả nhiên, nguy hiểm làm cho người ta lớn lên., lời này không sai chút nào. Nếu như Hàn Vũ Đình chưa từng trải qua những chuyện như vậy, nàng có thể như bây giờ không? Khuôn mặt vốn mang theo vẻ kiêu ngạo và bông bột, trải qua hơn một tuần gọt dũa, đã trở nên ôn nhu và trưởng thành.

- Anh rể, làm sao đi qua cái ao đầm này đây?

Hàn Vũ Đình gấp lại khu vực đầm lầy phát sinh biến cố ngày hôm qua, không khỏi lo lắng hỏi.

- Không sao, chúng ta cứ làm như ngày hôm qua. Để anh làm cái bè gỗ.

Lâm Vân thuận miệng nói. Ngày hôm qua bị con quái vật kia ám toán thành công là do mình không chú ý. Chỉ cần trong đầm lầy không có nhiều con như vậy, Lâm Vân tin tưởng con quái vật đó không thể một lần nữa ám toán hẳn thành công.

- Anh rể, em muốn tới chỗ hôm qua để tắm rửa, trên người thực sự không thoải mái.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân muốn làm bè gỗ, vội vàng nói.

- Ủ, làm xong cái bè gỗ anh sẽ tới cái hồ đó nhìn em...Ách.

Lâm Vân vừa nói tới đây, cảm thấy lời này có vấn đề. Vội vàng đổi giọng nói:

- Anh ở gần chỗ em tắm rửa làm bè gỗ cũng được.

Nhưng lời này vẫn có vấn đề. Lâm Vân cũng lười giải thích, dù sao Hàn Vũ Đình hiểu là được.

- Anh rể, không nghĩ tới anh cũng rất...

Hàn Vũ Đình còn chưa dứt lời, liền chạy về phía cái hồ kia. Nàng đột nhiên cảm giác lời của mình cũng có vấn đề, trong lòng thẹn thùng, không dám nói chuyện với Lâm Vân nữa.

- Rất cái gì?

Tuy Lâm Vân không biết lời sau là gì, nhưng khẳng định không phải là lời tốt đẹp, nhưng mặc kệ nàng. Chỉ là đi theo nàng tới cái chỗ tắm rửa hôm qua.

- Anh rể, em không có quần áo để thay.

Hàn Vũ Đình đi tới cái hồ mới nhớ tới mình không có bộ quần áo nào.

- Vậy à, nếu không em lấy một bộ quần áo của anh cũng được. Chờ khi quần áo em khô thì đổi lại.

Lâm Vân nói xong, lấy một bộ trong balo, đưa cho Hàn Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình cũng không cự tuyệt, cầm lấy quần áo của Lâm Vân, rồi nói:

- Anh rể là tốt nhất.

Rồi lập tức chạy đi tắm.

Lâm Vân lắc đầu, thấy Hàn Vũ Đình ở một chỗ không xa bắt đầu cởi áo, vội vàng quay đầu đi. Nhìn lên trời thấy thời tiết ở đây không tệ lắm. Nhiều nắng, khá ấm áp. Nhưng có vẻ như gần tới mùa đông. Cũng may nơi này là gần xích đạo, mùa đông không phải là rất lạnh. Nói sau, tắm rửa cũng không mất thời gian bao lâu. Nghĩ tới đây, thì bắt đầu chặt cây làm bè gỗ. Cũng không cần quay đầu lại, chỉ nghe tiếng nước ào ào là biết Hàn Vũ Đình đang tắm, nên không cần phải lo lắng.

Lúc Lâm Vân làm xong cái bè, thì Hàn Vũ Đình cũng vừa lúc tắm xong, mặc bộ quần áo của Lâm Vân. Lâm Vân nhìn nhìn Hàn Vũ Đình, sau khi tắm xong, nàng quả thật rất duyên dáng yêu kiều, giống như bản sao của Hàn Vũ Tích vậy. Chỉ là khuôn mặt thiếu vài phần văn tĩnh nhiều hơn vài phần sáng sủa.

Tuy mặc bộ quần áo rộng thùng thình của Lâm Vân, nhưng không thể che giấu hết dáng người thon thả của nàng. Hai con mắt dí dóm, càng thêm vẻ kiều my.

Hắn không khỏi tán thưởng vẻ đẹp của hai chị em. Một người văn tĩnh, một người sáng sủa. Tuy hai người có tính cách riêng nhưng đều có chung một vẻ đẹp khiến người khác hai mắt tỏa sáng.

- Anh rể, em tắm xong rồi, anh làm xong bè gỗ chưa?

Hàn Vũ Tích đi tới, còn cầm bộ quần áo đã giặt sạch. Rõ ràng ngay cả nội y cũng được giặt. Lâm Vân nhìn cái áo lót trên tay nàng, hóa ra là một áo lót thuộc hệ nhóm 'Vân Tầm Miên', nhưng có chút khác biệt.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào cái áo lót, trong lòng tự nhủ, cái áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' này cũng không phải dễ mua. Không biết Hàn Vũ Đình

làm sao có được? Bởi áo lót “Hương cỏ thơm” trong tay nàng cũng phải hai mươi nghìn nguyên a.

Thấy Lâm Vân nhìn chăm chú vào áo lót của mình, tuy Hàn Vũ Đình đã quen ở trước mặt Lâm Vân không xấu hổ, nhưng vẫn không có ý tứ. Vội vàng muốn cất áo ngực đi. Nhưng kỳ quái chính là, nàng không thấy tức giận. Nàng cảm thấy có lẽ anh rẽ nhìn kiểu dáng của nó mà ngạc nhiên mà thôi. Nhưng muốn nói anh ấy chưa từng gặp qua, Hàn Vũ Đình tuyệt đối sẽ không tin tưởng

- Em đưa áo lót của em cho anh xem một chút.

Lâm Vân nói vậy không phải là có ý xấu gì, mà chỉ đơn thuần muốn nhìn xem cái áo lót trong tay của Hàn Vũ Đình mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 169: Rời Đi

H

àn Vũ Đình sửng sốt. Trong lòng tự nhủ, anh rể bị làm sao vậy? Anh ấy không phải là loại người có sở thích như vậy cơ mà? Cho dù lúc anh ấy giúp mình làm những chuyện tế nhị kia, anh ấy cũng không chiếm tiện nghi của mình. Có thể nói, hiện tại Lâm Vân là người mà nàng tín nhiệm nhất.

Nhưng lúc này anh rể lại muốn xem áo lót của mình. Mặc dù kỳ quái, nhưng Hàn Vũ Đình cho rằng nhất định là nguyên nhân khác, Lâm Vân mới nói thế. Nếu anh ấy muốn đùa giỡn mình, thì đã không đợi tới hôm nay rồi. Lúc trước có rất nhiều cơ hội nhưng anh ấy không làm vậy.

Cho nên nàng không chút do dự đưa áo lót cho Lâm Vân:

- Anh rể, đây là đồ của phụ nữ, nhìn xong phải trả lại cho em đó, hì hì...

Lâm Vân nghe vậy mới kịp phản ứng. Yêu cầu của mình quả thật có vấn đề. Nhưng hắn không giải thích gì. Hàn Vũ Tích đưa áo lót tới, Lâm Vân ngượng ngùng cười, cầm lấy xem. Quả nhiên đây là đồ giả. Hắn không khỏi bội phục mấy công ty làm giả kia. Rõ ràng ngay cả áo lót bằng 'Vân Tầm Miên' cũng làm giả y như thật.

- Anh rể làm sao vậy?

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân cầm áo lót của mình rồi vẻ mặt lộ chút kỳ quái, không khỏi hỏi.

- A, không có gì, nếu đã tắm rửa xong thì chúng ta đi thôi.

Lâm Vân trả lại áo lót cho Hàn Vũ Đình.

- Anh rể, em muốn hỏi anh một việc.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân có chút xấu hổ, muốn tìm chủ đề khác.

- Có việc gì thì em cứ hỏi.

Lâm Vân ngạc nhiên nhìn Hàn Vũ Đình.

- Anh rể, có phải anh đã từng tặng cho tỷ tỷ một bộ nội y không?

Hàn Vũ Tích hỏi câu này làm cho Lâm Vân không biết trả lời như thế nào.

Hắn đúng là tặng cho Hàn Vũ Tích một bộ nội y. Nhưng hắn còn không biết Hàn Vũ Tích đã nhận được bộ nội y kia chưa.

Lâm Vân không trả lời vấn đề của Hàn Vũ Đình. Loại vấn đề này hắn không có cách nào trả lời. Cho dù là trả lời được, hắn cũng sẽ không nói loại chuyện như vậy cho Hàn Vũ Đình. Cầm lấy bè gỗ, nói với Hàn Vũ Đình:

- Anh cảm thấy nơi này khá nguy hiểm, chúng ta vẫn nên sớm rời đi.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân không trả lời, miệng nhỏ vển lên, hừ hừ đi theo sau của Lâm Vân. Áo lót của mình, hắn có thể xem, vì sao mình chỉ hỏi có phải hắn tặng áo ngực cho tỷ tỷ không, hắn lại không trả lời. Nhưng nghĩ lại, việc này có lẽ mình không nên hỏi mới đúng.

Tuy nhiên chưa kịp nói thêm cái gì thì hai người đã tới bên cạnh ao đầm. Lâm Vân ném cái bè vào trong ao đầm, nhìn Hàn Vũ Đình nói:

- Em lên trước đi.

Hàn Vũ Đình không đi lên bè gỗ, mà đi lại gần bên người của Lâm Vân nói:

- Anh rě, anh ơm em qua đó đi.

Biết Hàn Vũ Đình còn sợ hãi chuyện hôm qua, không dám đi lên bè gỗ. Lâm Vân cũng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu này của Hàn Vũ Đình. Dù sao mấy ngày qua nàng vẫn ở trong ngực mình đấy thôi. Thêm một lần này cũng không có gì khác nhau. Vì vậy hăn liền ơm lấy Hàn Vũ Đình, rồi nháy lên bè gỗ.

- Anh rě....

- Còn có chuyện gì?

Lâm Vân kỳ quái nhìn Hàn Vũ Đình. Vấn đề của cô nàng này nhiều thật đấy.

- Anh rě, lát nữa nếu như lại có cái gì ngăn cản bè gỗ của chúng ta, thì anh đừng ném một mình em lên bờ nhé, em rất sợ.

Hàn Vũ Đình đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy đối với Lâm Vân.

- Ném lên bờ thì còn gì phải sợ? Chỉ có rơi vào ao đầm mới đáng sợ thôi.

Nói xong, Lâm Vân nghĩ thầm, chỉ cần mình tập trung điều khiển cái bè, nếu lại bị con quái vật kia đánh lật bè gỗ, thì mình tu luyện coi như uổng phí:

- Cùng một chỗ với anh rě rơi xuống ao đầm em không sợ, nhưng em sợ chỉ có một mình ở trên bờ. Em thực sự rất sợ....

Hàn Vũ Đình sâu kín nói, thanh âm lờn vờn quanh tai, lại như xa tận chân trời vậy. Lâm Vân chấn động, đột nhiên minh bạch vì sao ngày đó Hàn Vũ Đình muốn bò tới cái ao đầm. Là do nàng ấy không chịu được cái chết cô đơn. Nàng biết nếu mình chết, nàng cũng không thể thoát khỏi chung số phận.

Trong lòng cảm động, thậm chí có chút hổ thẹn vì suýt nữa làm cho nàng mất mạng. Bởi vì mình rơi xuống ao đầm không nhất định phải chết. Nhưng Hàn Vũ Đình một khi rơi vào đó, thì phải chết không nghi ngờ. Cho nên Lâm Vân có chút không tự chủ được ôm chặt Hàn Vũ Đình trong ngực.

Hàn Vũ Tích thì càng ôm chặt bên hông của Lâm Vân, cả người như muốn dán vào ngực của Lâm Vân vậy. Một cảm giác mềm mại truyền tới khiến Lâm Vân hơi xấu hổ, vội vàng muốn kéo Hàn Vũ Đình cách xa hơn một chút, nhưng Hàn Vũ Đình vẫn ôm rất chặt. Lâm Vân thấy thế cũng mặc kệ nàng, dùng thêm lực ở chân, bẻ gối giống như mũi tên bay lướt qua ao đầm đi tới phía bờ bên kia.

Lâm Vân một mực chú ý nguy hiểm dưới chân. Tuy nhiên lần này có vẻ nhưng không có vấn đề gì. Lâm Vân rất an toàn đi tới bờ bên kia. Còn cách bờ hai mét, Lâm Vân liền nhảy lên bờ. Nhìn Hàn Vũ Đình vẫn ôm chặt hông của mình, liền nói:

- Vũ Đình, đến rồi, xuống đi.

Lâm Vân vỗ vỗ vai của Hàn Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình lại càng ôm chặt hơn. Trong lòng Lâm Vân buồn bực, không biết nàng làm sao vậy, nhưng cũng không thúc dục nàng. Thật lâu sau, Hàn Vũ Đình mới buông tay ra, con mắt có chút đỏ nhìn Lâm Vân:

- Cảm ơn anh, anh nhé.

Biểu lộ không hề giống cô gái nóng vội như trước kia. Ngược lại lại giống như một cô gái nhỏ đa sầu đa cảm.

- Em đã gọi anh là anh nhé, em cần gì phải nói lời cảm ơn với anh. Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân xong, lấy áo khoác của mình choàng lên người của Hàn Vũ Đình.

Lúc ở trong động, Hàn Vũ Đình đã biết Lâm Vân không sợ lạnh, nên không từ chối , khoác lên áo khoác của Lâm Vân, rồi khôi phục bộ dáng dĩ dõm nói:

- Anh rể, quần áo của anh lỗi thời quá. Anh xem, mấy anh chàng đẹp trai bây giờ còn ai mặc quần áo như vậy đâu. Chỉ có mỗi anh là lạc hậu thôi, hì hì.

Lâm Vân thật không biết nói gì., chỉ đơn giản nói:

- Đi thôi.

Lâm Vân vừa nói xong câu đó, trên hòn đảo bay lên một đám khói đen. Là phương hướng của động dơi. Lâm Vân đột nhiên rất muốn quay lại đó xem là chuyện gì, nhưng nhìn sang Hàn Vũ Đình thì lại nhịn xuống.

- Anh rể, kỳ thực bình an là tốt nhất. Tỷ tỷ chắc đang rất mong ngóng anh trở về. Tuy em không biết anh vì sao muốn tới nơi này, nhưng em nghĩ, nếu anh rể làm xong mọi việc sớm hơn chút, vậy cũng có thể gặp tỷ tỷ sớm hơn.

Những lời này của Hàn Vũ Đình đã nói tới tâm khảm của Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn thoáng qua Hàn Vũ Đình, không nhìn lại hòn đảo kia nữa.

- Vũ Đình, vẫn là anh ôm em đi vậy.

Lâm Vân đột nhiên đưa ra yêu cầu này.

- Thật sao, anh rể? Anh rể thật là tốt.

Nói xong, liền lao vào ngực của Lâm Vân, hai tay bám lên cổ.

Lâm Vân bất đắc dĩ ôm Hàn Vũ Đình. Thật không ngờ cô nàng Hàn Vũ Đình này đã lớn tồng ngồng như vậy rồi , còn cư xử giống như một đứa bé

muốn người lớn ôm như vậy.

Hắn muốn ôm Hàn Vũ Đình là vì hắn không muốn mất thời gian tiếp tục tìm kiếm linh thạch ở trong rừng nữa. Hắn muốn tới núi Misimi sớm để tìm linh thạch.

Rồi sau đó là quay về gặp Hàn Vũ Tích. Nếu như không có linh thạch, thì mình cũng không miệt mài tìm kiếm nữa. Mà quay trở về mang theo Hàn Vũ Tích, sống cuộc sống của hai người.

Ôm lấy Hàn Vũ Đình, Lâm Vân không dùng tốc độ như trước đi lại trong rừng mà là chạy thật nhanh đi qua khu rừng. Hàn Vũ Đình ôm chặt Lâm Vân, tim đập thành thịch vì tốc độ của Lâm Vân quá nhanh.

Trong lòng nàng hiện giờ mới minh bạch vì sao Lâm Vân muốn ôm nàng đi đường. Cũng không phải như mình suy nghĩ là anh rể thích ôm mình, mà là ngại mình đi chậm. Anh ấy đột nhiên tăng tốc độ, không như lúc trước vừa đi vừa tìm kiếm, chắc là vì anh ấy rất muốn gặp tỷ tỷ. Hiện tại nàng cảm giác tỷ tỷ thật hạnh phúc, còn mình thì sao? Mình có một người anh rể như vậy còn đòi hỏi gì nữa? Nhưng cảm giác đau xót ở sâu trong nội tâm thật khó áp chế.

Hàn Vũ Đình nằm ở trong ngực của Lâm Vân, nhìn cảnh vật vùn vụt qua trước mặt, càng ngày càng bồi phục bản lĩnh của Lâm Vân. Rõ ràng ôm mình chạy trong một khu rừng chưa quen thuộc lại có thể chạy nhanh như vậy. Nếu như anh ấy không ôm mình, thì tốc độ của anh ấy sẽ nhanh như thế nào? Có lẽ quán quân môn chạy cự li dài cũng chỉ là trò cười trong mắt của anh rể mà thôi.

Còn có, dù chạy lâu như vậy nhưng chưa thấy Lâm Vân phải dừng lại nghỉ ngơi. Chỉ có tối hôm qua, anh ấy ôm mình chạy một đêm, lại trợ giúp mình giải trừ hết độc mới tiêu hao hết khí lực. Chỉ là, tối hôm qua mình nằm ngủ trong ngực của anh ấy, anh ấy hẳn là không biết. Loại cảm giác yên bình

như vậy có lẽ về sau sẽ không còn có. Bởi vì vị trí nay từ nay về sau chính là của tỷ tỷ.

Âm thầm thở dài, bỗng nhiên nàng lại cảm thấy cao hứng cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ đã chịu khổ quá nhiều rồi, vị trí kia nên thuộc về chị ấy. Không có bất kỳ ai có tư cách hơn chị ấy.

Dần dần thích ứng với tốc độ của Lâm Vân, nàng không còn cảm giác choáng váng nữa. Chẳng lẽ đây là nội lực? Anh rể biết võ công sao? Võ công cũng có thể lợi hại như vậy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 170: Bốn Người

L

âm Vân đột nhiên dừng một chút, lại chuyển về hướng khác chạy. Hàn Vũ Đình nằm trong ngực Lâm Vân, cũng biết Lâm Vân đã chuyển hướng. Nhưng nàng không quan tâm tới cái này. Mặc kệ Lâm Vân chạy đi tới nơi nào, chỉ cần nàng còn ở trong ngực Lâm Vân là đủ.

Sở dĩ Lâm Vân chuyển hướng là vì hắc mớ hồ người thấy mùi khói ở phía Tây Nam. Nơi này là rừng mưa nguyên thủy, vì sao lại có khói bốc lên? Chẳng lẽ có người hay là vì cái gì đó? Chỗ có khói cũng không phải quá xa, Lâm Vân muốn tới đó nhìn xem một chút. Nếu như là hai người bản xứ hôm trước, Lâm Vân còn muốn hỏi vì sao không thể giải trừ hoàn toàn chất độc.

Hàn Vũ Đình còn đang nghĩ ngợi, Lâm Vân đột nhiên dừng lại. Nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn ra, thì thấy có bốn nam tử đang ngồi vây quanh một đồng lửa, hình như đang nướng cái gì đó. Những người này trông thấy Lâm Vân đi tới, cũng đều đứng lên, sắc mặt kỳ quái nhìn hai người Lâm Vân và Hàn Vũ Đình. Bọn họ thật không ngờ, trong rừng rậm hoang vu như vậy lại có thể gặp phải hai người da vàng. Thậm chí trong đó là một nữ nhân xinh đẹp.

Những người này dò xét hai người Lâm Vân, Lâm Vân đồng dạng cũng đánh giá bọn họ. Một người da đen, ba người da trắng, đều mang theo ba lô lữ hành giống như Lâm Vân. Phỏng chừng bọn là một đội thám hiểm. Ở giữa bốn người là một đồng lửa, ở trên không biết là nướng con gì, còn phát tán ra mùi thơm ngào ngạt. Lâm Vân âm thầm suy nghĩ, sẽ không trùng hợp

như vậy chứ. Đi vào sâu trong rừng rồi lại có thể gặp bốn người không phải là thổ dân.

- Hai người từ đâu tới?

Một người da trắng cao lớn dùng tiếng anh hỏi, trong khi đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Đình nằm trong ngực của Lâm Vân. Lâm Vân lắc đầu, không muốn nói chuyện với bọn họ, mặc dù hắn cũng hiểu tiếng anh. Bởi vì tay da trắng kia đang nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Đình. Mặc dù muốn đánh người này một trận, nhưng lại không có lý do thích hợp nào. Cũng không thể nói mình đánh y vì hoài nghi tâm thuật của y bất chánh a.

Trả muốn đáp bọn họ, ôm Hàn Vũ Đình muốn tiếp tục đi tiếp. Thì nghe thấy một người da trắng khác nhẹ giọng nói:

- Người kia không phải giống như cái tay Trâu Tiền từ Hoa Quốc tới chứ?

- Hắn là người Châu Á, nhìn bộ dáng, rất có thể là người Hoa Quốc.

Một người da trắng có chiều cao bình thường nhưng thân hình lực lượng thuận miệng trả lời. Mà ánh mắt của ba người này đều một mực nhìn vào hai người Lâm Vân và Hàn Vũ Đình. Lâm Vân giật mình, bọn họ cũng biết giáo sư Trâu Tiền? Xem ra những kẻ này không đơn giản.

- Chúng tôi là người Hoa Quốc, các anh từ nơi nào tới?

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân không có đi, còn tưởng rằng Lâm Vân không biết tiếng Anh, chủ động hỏi. Mấy người này thấy Hàn Vũ Đình cũng biết tiếng Anh, liền hào hứng mời hai người Lâm Vân đi tới ăn thịt. Lâm Vân nhìn cái con vật bị nướng kia không biết là con gì, liền lắc đầu từ chối. Nhưng không rời đi. Hắn rất muốn biết những người này vì sao lại nói tới giáo sư Trâu Tiền.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân chủ động dừng lại, còn buông mình xuống, trong lòng có chút kỳ quái. Âm thầm tự nhủ, không phải anh ấy đang vội làm gì đó sao?

Lâm Vân buông Hàn Vũ Đình xuống, tới một chỗ trống, bắt đầu dựng lều. Nhìn bộ dạng của hắn, có vẻ như chuẩn bị qua đêm ở chỗ này. Tuy nhiên, hiện tại cho dù Lâm Vân làm bất cứ chuyện gì, nàng sẽ đều không để ý. Chỉ cần Lâm Vân ở bên cạnh nàng là được.

Vài tên thám hiểm này trông thấy Hàn Vũ Đình rời khỏi ngực của Lâm Vân, hành động vẫn rất tự nhiên. Không khỏi kỳ quái. Nữ nhân này đi lại vẫn bình thường, vì sao người nam nhân kia phải ôm nào. Có lẽ hai người này có quan hệ gì đó.

Lâm Vân dựng xong cái lều thì đi về hướng nhóm người kia. Người cao lớn da trắng dựng một ngón tay tỏ ý Ok. Lâm Vân mặc kệ y, giả vờ không hiểu. Hắn quay đầu nhìn Hàn Vũ Đình nói:

- Em vào trong lều trước đi, anh ở bên ngoài một lát.

Hàn Vũ Đình vâng một tiếng, liền đi vào lều. Nàng biết Lâm Vân khẳng định có chuyện gì đó muốn làm. Mà ánh mắt của cái tay da trắng cao lớn kia thật sự làm nàng chán ghét.

Thấy Hàn Vũ Đình đã đi vào trong lều, Lâm Vân liền tới ngồi bên cạnh bốn người đang nướng thịt. Nguyên lai là thịt của một con lợn rừng. Hiện tại Lâm Vân không đói bụng, nên không có hứng thú với số thịt nướng đó.

Vài tay nước ngoài này liên tục hỏi Lâm Vân từ đâu tới, tới nơi này làm gì, Lâm Vân đều giả vờ hồ đồ. Chỉ dùng tay để biểu đạt rằng mình và em gái đi du lịch lạc đường. Những người này nhìn có hiểu hay không hay là có tin tưởng Lâm Vân hay không, Lâm Vân căn bản mặc kệ. Dù sao mình chỉ cần nghe được tin tức của giáo sư Trâu Tiên là đủ.

Mấy người thấy không hỏi được gì từ Lâm Vân, cũng lười hỏi lại, mà là giúp nhau tham khảo tuyến đường trong mấy ngày kế tiếp. Tay da trắng cao lớn thì liên tục đảo tròn mắt về hướng cái lều mà Hàn Vũ Đình đang ở trong đó.

Nghe mấy người này nói chuyện, Lâm Vân vẫn chưa nghe được thông tin nào hữu ích. Tay da trắng cao lớn đột nhiên đứng lên, không nói gì mà rời đi. Lâm Vân lạnh lùng cười, hướng về cái lều gọi:

- Vũ Đình, em ra đây đi.

Hàn Vũ Đình nghe thấy Lâm Vân gọi, vội vàng chạy ra ngồi bên cạnh Lâm Vân. Một bên sưởi ấm, một bên nói vài câu chuyện phiếm với mấy người nước ngoài. Những người này cũng hỏi mấy câu thăm dò nàng, nhưng bởi vì nàng không biết Lâm Vân định làm gì, cho nên cũng chỉ trả lời qua loa. Quả nhiên, Hàn Vũ Đình còn ngồi chưa được lâu, tay da trắng cao lớn kia mang theo khuôn mặt ngượng ngùng trở về. Lúc ngồi xuống thậm chí còn xê dịch tới gần Hàn Vũ Đình.

- Vũ Đình, em về lều trước đi, đợi lát nữa anh lại gọi em ra.

Lâm Vân cười cười nói với Hàn Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình cuối cùng mới minh bạch Lâm Vân nghĩ gì. Cũng biết Lâm Vân vì sao lại gọi mình đi ra, rồi lại nói mình trở về. Liếc mắt nhìn Lâm Vân một cái, phì cười nói:

- Anh rể, anh thật đúng là xấu.

Nói xong, lập tức trở về cái lều.

Tay da trắng cao lớn thấy mình vừa tới, cô gái xinh đẹp kia liền đi, trong lòng rất là ngứa ngáy. Mặc dù muốn tiếp tục rời đi, nhưng sợ như thế lại quá rõ ràng. Liền dùng ánh mắt ra hiệu cho mấy người khác, quyết định buổi tối

động thủ. Đám người này sống ở trong rừng hơn một tháng, không chỉ nói là nữ nhân xinh đẹp, cho dù là một con heo mẹ cũng không thấy. Bây giờ nhìn thấy một mỹ nữ như Hàn Vũ Đình, mấy cái tên đã nín nhịn mấy tháng này, làm sao có thể bỏ qua. Thiếu chút nữa là muốn trực tiếp đi lên đoạt. Thậm chí bọn chúng đều quyết định nếu Lâm Vân không hợp tác, lập tức giết Lâm Vân rồi cướp lấy Hàn Vũ Đình. Ở trong một khu rừng nguyên sinh như vậy, cho dù giết người cũng không ai biết.

Cũng may Lâm Vân coi như thức thời, rõ ràng chủ động ở lại. Tuy hiện tại rất muốn động thủ, nhưng vẫn là quyết định đến buổi tối làm thịt Lâm Vân. Mấy người này dùng tiếng Anh nói nhỏ với nhau, Lâm Vân nghe được rất rõ ràng. Bọn này quả thực chính là coi Lâm Vân và Hàn Vũ Đình như hai con dê đờ làm thịt.

Mấy tay này nói chuyện với Lâm Vân, nhưng Lâm Vân chỉ âm ừ giống như nghe không hiểu, bọn họ liền mặc kệ hắc. Sau đó là bàn mưu tính kế ngay trước mặt của Lâm Vân. Nói làm như thế nào để đối phó với Hàn Vũ Đình, ai lên trước, ai lên sau. Lâm Vân thực sự là nhin không được muốn tiến lên bắt mấy tên này rồi nghiêm hình khảo vấn.

Nhưng một tên da trắng vừa lúc chuyển chủ đề về hành động của chuyến đi lần này. Lâm Vân thông qua hơn nửa tiếng thảo luận và nói chuyện phiếm của bọn chúng, cuối cùng mới biết rõ câu chuyện trong đó.

Lúc giáo sư Trâu Tiền tới Peru, thì hành tung và mục đích của ông ấy lại bị một tổ chức ngầm của nước Mỹ biết. Hơn nữa còn âm thầm sao chép tất cả tài liệu của giáo sư Trâu Tiền. Mà tổ chức ngầm kia tuy không phải là tổ chức của chính phủ, nhưng lại vì chính phủ phục vụ. Khi bọn họ biết viên đá kia có mang theo một loại năng lượng mới, thì rất điên cuồng. Tổ chức đó chia làm hai nhóm, một nhóm là theo dõi giáo sư Trâu Tiền từ lúc ông ấy bắt đầu đi núi Misimi. Một nhóm, thì đi vào rừng Amazon, dọc theo tuyến đường trên bản đồ của giáo sư Trâu Tiền, Nói đúng ra mục đích của tổ chức ngầm kia giống như mục đích của Lâm Vân, cũng là vì tìm kiếm linh thạch.

Chỉ là Lâm Vân kiếm linh thạch để tu luyện, mà những người kia tìm kiếm linh thạch để khai thác năng lượng trong đó.

May mắn giáo sư Trâu Tiền chỉ mang theo bản đồ tuyến đường, chứ không có gì nói tới đại học Yên Kinh. Nếu có dính líu tới đại học Yên Kinh, phỏng chừng những người này còn muốn đi tới quốc nội lăn qua lăn lại. Mà bốn người này chính là nhóm có nhiệm vụ đi vào rừng Amazon để tìm linh thạch. Khó trách Lâm Vân thấy bọn chúng còn mang theo các loại công cụ kiểm tra tới.

Nếu đã biết lai lịch và mục đích của bốn người này. Lâm Vân không muốn tiếp tục ở đây. Liền đứng dậy đi vào lều của Hàn Vũ Đình.

Mấy người kia thấy Lâm Vân không ngồi tiếp mà chui vào lều của Hàn Vũ Đình, đều hiểu ý cười to.

- Anh rể. có phải anh đã biết bốn người kia tới nơi này làm gì rồi phải không?

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân đi vào. cười hì hì hỏi.

- ừ. anh vừa nghe xong. Bọn chúng đều không phải là người tốt.

Trả lời Hàn Vũ Đình. Lâm Vân lại suy nghĩ, đã có người theo dõi giáo sư Trâu Tiền tới núi Misimi, xem ra mình phải tăng thêm tốc độ tới đó mới được.

Hiện tại đã biết bốn người bọn chúng là người của một tổ chức, nhưng không biết là tổ chức gì. Mà dù sao Lâm Vân cũng không muốn biết. Chỉ cần lấy được linh thạch là được rồi. Lâm Vân không quan tâm cái khác.

- Anh rể, những người này không phải tới nơi này thám hiểm đúng không? Em thấy cái tay da trắng cao to kia không có hào tâm gì, chúng ta vẫn nên

rời đi thôi. Bọn chúng mỗi người đều có súng trong tay. em nhìn hình như không phải là súng săn, mà là mấy khẩu súng Ak47.

Hàn Vũ Đình tuy cảm thấy những người này hẳn không phải là đối thủ của Lâm Vân. Nhưng bọn chúng lại có súng trong người. Nếu bọn chúng vây anh rế lại, cũng rất là nguy hiểm.

Lâm Vân cười nói:

- Không ngờ em lại biết súng Ak47 cơ đấy.

- Em chỉ là nghe bạn học nói, có đúng hay không em cũng không biết, nhưng những người này khẳng định không phải là đi thám hiểm.

Hàn Vũ Đình nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Vân vốn muốn rời đi, nhưng hẳn còn muốn nhìn những tư liệu mà bọn chúng sao chép của giáo sư Trâu Tiền kia. Xem có điều gì mà mình còn chưa biết trong tư liệu đó không. Cho nên hẳn suy nghĩ nên tới buổi tối nhìn trộm hay là trực tiếp đi lên đoạt đồ của bọn chúng.

Nhưng hẳn không có nói những lời này cho Hàn Vũ Đình. Hẳn đang chuẩn bị tìm lý do để nói cho nàng thì cửa lều được vén lên.

Tay da trắng cao lớn đứng trong lều, miệng bảo hai người Lâm Vân muốn ra ngoài ăn gì không; nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Đình. Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Nhìn cái cái kiểu đi vào tự nhiên của tay này còn tưởng là căn lều này là lều của y.

- Anh rế. anh đi đi. em ở chỗ này chờ cũng được.

Hàn Vũ Đình đang nói chuyện với Lâm Vân thì bị người ngoài cắt đứt. trong lòng rất là tức giận.

Lâm Vân cùng với y ra cửa lều, cười với tay da trắng, con mắt thì nhìn về đồng lửa. ý nói là đi thôi. Nhưng chân lại lén lút đưa về phía trước.

Tay da trắng thấy Lâm Vân đi tới, nhưng con mắt vẫn nhìn chăm chăm cái lều sau lưng, nên không chú ý chân của Lâm Vân. Bị vấp phải chân của Lâm Vân, cả thân hình y đều đảo lộn. Lâm Vân thấy cách đó có một hòn đá, bèn chân lại đá thêm một phát. Tay da trắng cao lớn kia lập tức bay tới đập đầu vào hòn đá, máu liền chảy ra đầy đầu. Ba người kia nhìn thấy đồng bọn của mình chảy máu, vội vàng chạy tới. Lâm Vân thì nhún nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

Tay da trắng cao lớn được đồng bọn vịn lên. Vừa đứng dậy, y liền chỉ tay về phía Lâm Vân, chửi một đồng câu thò tục bằng tiếng Anh. Ba người còn lại lập tức muốn giơ súng uy hiếp Lâm Vân.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, các người đã muốn trở mặt, vậy thì quá tốt. Máy người kia còn chưa kịp giơ súng chỉ về hướng Lâm Vân thì Lâm Vân đã lao tới đá mấy cước. Co hồ cùng một lúc, súng trong tay của ba người kia đều bị văng đi. Mà ba người thì ôm lấy tay lùi lại nhiều bước, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn về Lâm Vân.

Tên da đen sau một lúc sững sờ liền rất nhanh lấy ra một khẩu súng để ở thắt lưng, rồi bắn một phát về hướng Lâm Vân. Động tác nhanh chóng liền lạc chưa tới một giây đồng hồ. Trong suy nghĩ của y, tốc độ bắn nhanh như vậy, cho dù người kia có lợi hại như thế nào đi chăng nữa cũng không có khả năng tránh thoát.

Lúc tay của tên da đen vừa động. Lâm Vân liền biết có chuyện. Cơ hội cùng lúc với tiếng súng. Lâm Vân đã kéo tay da trắng cao lớn làm lá chắn. Một tiếng đoàng vang lên. viên đạn đã bắn trúng cô họng của tay da trắng này. Tay da trắng cao lớn muốn dùng tay ôm cô họng, nhưng không còn chút sức nào để nhấc tay. Lâm Vân buồng lỏng y ra. tên da trắng lập tức ngã xuống.

Lâm Vân nghĩ thầm, một phát này cho dù là nhanh, nhưng với tu vị hiện tại của mình, mình vẫn có thể tránh được.

Một phát súng vừa kết thúc. Lâm Vân không chút do dự đi tới trước mặt của người da đen. nhấc chân đạp vào đầu của y. Người da đen này lập tức bị đá cho hôn mê bất tỉnh.

Lâm Vân cũng lười dẫu đưa với bọn chúng. Thừa dịp hai tay kia còn đang kinh hoảng, liền tiến lên đá mỗi người một cước. Hai tay kia còn làm tư thế quyền anh, nhún nhún nhìn Lâm Vân. Nhưng khi Lâm Vân tới trước mặt bọn họ. đá bọn họ ngã lăn ra. bọn họ còn không biết vì sao.

Lâm Vân không để ý những người này cầu tình, mà đạp nát toàn bộ chân của bọn chúng, về phần bọn chúng có thể sống sót trong khu rừng này hay không. đã không phải là chuyện hắn quan tâm.

Hàn Vũ Đình đứng ở cửa lều nhìn thấy hết một màn này. Cảm giác của nàng là Lâm Vân động thủ không có chút lưu tình nào. Lại nhìn tay da trắng cao lớn bị đồng bọn bắn chết, tim không khỏi đập thình thịch. Nếu Lâm Vân chằm nửa bước, thì người nằm trên mặt đất chính là anh ấy.

Thấy Lâm Vân đã chế phục bọn chúng, nàng rất hận người da đen suýt nữa giết chết Lâm Vân kia. Liền đi tới đá người da đen mấy phát. Lâm Vân nhìn thấy mà buồn cười:

- Vũ Đình, em thu dọn cái lều đi. Để anh xem qua đồ đạc của bọn chúng rồi chúng ta lập tức rời đi.

Lâm Vân nói xong, đi tới lục soát túi ba lô của mấy người này. Hắn tìm được một vài bản vẽ. liền không khách khí cầm đi. Thức ăn ở trong túi đã không còn. Đoàn chùng thời gian bọn chúng ở trong khu rừng khôngphải là ngắn.

Hàn Vũ Đình đã dọn xong cái lều. Lâm Vân đi tới trước mặt người da đen, lấy khẩu súng của y. Rồi mặc kệ những người này tự sinh tự diệt, tiếp tục cùng Hàn Vũ Đình đi về phía trước. Hắn muốn đi tới núi Misimi trước khi quá muộn.

Lâm Vân mở bản đồ nhìn một cái. đều là bản đồ của rừng Amazon. Lâm Vân lật mấy cái tư liệu, quả nhiên tìm được bản đồ của giáo sư Trâu Tiền vẽ. giống hệt với bản đồ trong túi ba lô của mình. Xem ra hành tung của giáo sư Trâu Tiền quả thực đã bị tổ chức kia phát hiện và tiến hành theo dõi.

Sau khi xem xét tỉ mỉ phần tư liệu này, Lâm Vân lại phát hiện có hai người da trắng là tới từ một tổ chức sát thủ, người còn lại thì không rõ lắm. Hai sát thủ này. một người tên là Jessy, một người tên là James.

Rõ ràng thuê sát thủ tới nơi này, khẳng định là có vấn đề khác. Chứ không đơn giản là tìm viên đá như bọn chúng nói. Tuy Lâm Vân không muốn quan tâm mục đích của bọn chúng, nhưng trong này đã có hai người của tổ chức sát thủ. Cho nên Lâm Vân nghĩ tới phải giết bọn chúng. Tuy hắn không không sợ tổ chức này, nhưng bị theo dõi cũng là phiền toái. Vì vậy mà hắn không có chút do dự trở lại chỗ cũ giết chết mấy người kia. Lúc quay về, Hàn Vũ Đình nhìn Lâm Vân có chút kỳ quái.

- Có phải em thấy sợ hãi hay không? Anh không phải là người tốt lành gì. Những người kia cũng không phải là người tốt gì. Nói không chừng, có một ngày, nếu anh sợ em mật báo. anh cũng sẽ giết em để diệt khẩu.

Lâm Vân nói xong, cố ý dùng ánh mắt mang đầy hàm xúc nhìn Hàn Vũ Đình. Không nghĩ tới. Hàn Vũ Đình lại bật cười nói:

- Tốt, có thể bị anh rể diệt khẩu, em rất thích.

Nói xong, cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Vân.

Tuy Lâm Vân giết người, nhưng Hàn Vũ Đình lại không có chút sợ hãi nào. Có lẽ trải qua nhiều lần sinh tử trong rừng nguyên thủy, nàng đã nhìn mọi chuyện thoáng hơn. Ở trong mắt nàng, anh rể làm gì đều đúng. Những người kia nhìn cũng biết là không phải hạng người tốt.

- Được rồi, anh chỉ nói đùa với em mà thôi. Thiệt là. em cầm khẩu súng này đi. trong rừng rậm nguy hiểm như vậy cũng có cái mà phòng thân. Ở trong khẩu súng còn bốn viên.

Lâm Vân nói xong, đưa súng lục cho Hàn Vũ Đình.

- Anh rể. anh thật tốt...

Hàn Vũ Đình nhận lấy khẩu súng, cúi đầu nói nhỏ một câu.

Tuy nàng biết vừa nãy là Lâm Vân nói đùa với nàng. Nhưng cho dù Lâm Vân thực sự muốn giết nàng diệt khẩu, nàng cũng không trách anh rể. Nàng biết anh rể có việc lớn muốn làm. Anh ấy không phải là người tầm thường. Mà mạng của mình cũng là do anh ấy cứu.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình nhận lấy khẩu súng xong thì trầm mặc, âm thầm trách mình nói đùa quá trớn. Hắn liền vuốt đầu của Hàn Vũ Đình nói:

- Anh thực sự chỉ nói đùa với em mà thôi. Em cũng biết, cho dù em có làm chuyện gì đi chăng nữa. anh cũng không bao giờ hại em.

Trong bất tri bất giác, Lâm Vân đã tự nhận mình là anh rể của nàng.

- Anh rể. vì sao anh tốt với em như vậy...

Hàn Vũ Đình đột nhiên Ồm vào lòng Lâm Vân rồi khóc nức nở.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 171: Không Có Tuổi Thơ

L

âm Vân đeo ba lô trên lưng, trong đầu suy nghĩ những người này rốt cuộc là là ai? Cho dù là có liên quan tới chính phủ nước Mỹ cũng sẽ không coi trọng linh thạch như vậy chứ? Họ còn chưa chắc công dụng của nó cơ mà. Đang nghĩ tới đây thì Hàn Vũ Đình đã chặn trước người hắn.

- Có chuyện gì vậy?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình hỏi.

- Anh rể, anh không vội đến đó à?

Hàn Vũ Đình nói xong, kỳ quái nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân tự nhủ, đương nhiên là vội rồi. Lập tức phản ứng, hóa ra là cô nàng này muốn mình ôm. Thật đúng là không biết nên nói gì cho phải. Nhưng Lâm Vân không phản đối nàng, trực tiếp ôm Hàn Vũ Đình, bắt đầu tăng tốc độ.

Tuy chạy nhanh, nhưng Lâm Vân vẫn chạy theo đúng tuyến đường của giáo sư Trâu Tiên vẽ, mà không đi lối tắt. Hắn cho rằng, nếu tuyến đường này dẫn đến những nơi có linh mạch sung túc, thì hắn có thể cảm giác được.

Trừ lúc ăn cơm và đi ngủ, Lâm Vân đều một mực chạy. Hàn Vũ Đình tuy rất đau lòng anh rể mỗi ngày vất vả chạy với cường độ cao như vậy, nhưng nàng lại không có cách nào giúp hắn.

Chỉ có ban ngày lúc ăn cơm, Hàn Vũ Đình luôn tận lực đem những con gà rừng hay thả hoang mà Lâm Vân săn bắt làm ngon hơn một chút, để Lâm Vân ăn càng nhiều càng tốt. Nàng không biết Lâm Vân muốn tìm cái gì, đôi khi thậm chí cả buổi tối, hắn cũng ôm mình không ngừng chạy. Mà lúc đó thì mình ngủ ở trong ngực của hắn.

Nhìn khuôn mặt ngày càng gầy của anh rể, Hàn Vũ Đình mấy lần mở miệng bảo hắn nghỉ ngơi một chút, nhưng Lâm Vân luôn lắc đầu. Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Lâm Vân đều không ở cùng một chỗ với Hàn Vũ Đình. Mặc dù Hàn Vũ Đình nói qua mấy lần, nhưng Lâm Vân toàn lấy cớ để ở ngoài trông coi.

Cho nên Hàn Vũ Đình luôn trông ngóng trời mưa. Bởi vì chỉ khi mưa to, Lâm Vân mới đi vào trong lều.

Hôm nay rốt cuộc có mưa, Hàn Vũ Đình nghĩ thầm, vô luận như thế nào cũng phải bảo anh rể vào trong lều ngủ một đêm. Chắc anh ấy đã lâu chưa ngủ một giấc nào ngon. Nàng cũng đã từng vụng trộm nhìn xem anh rể, thì thấy mỗi lần anh ấy đều chặt cành cây rồi xếp quanh cái lều theo một quy tắc gì đó. Xong xuôi thì mới tới một chỗ không xa ngôi bất động.

- Anh rể, đêm này trời mưa, anh đừng đi ra ngoài, em rất sợ ở một mình trong đêm mưa gió như vậy.

Hàn Vũ Đình cơ hồ là khẩn cầu nhìn Lâm Vân nói. Nửa tháng nay, Lâm Vân không ngừng chạy, người đã gầy đi không ít. Cho nên nàng muốn hắn vào trong lều ngủ thoải mái một giấc.

Lâm Vân gật đầu, cho dù Hàn Vũ Đình không nói, đêm nay hắn cũng ở trong lều. Hắn không muốn tu luyện trong trời mưa như vậy.

- Vũ Đình, em kể chuyện của chị em cho anh nghe đi.

Lâm Vân ngồi xuống một chỗ trong lều, thấy Hàn Vũ Đình không buồn ngủ, liền hỏi.

Thấy Lâm Vân đồng ý yêu cầu của mình, trong lòng Hàn Vũ Đình rất cao hứng. Không chút nghĩ ngợi đi tới bên cạnh Lâm Vân, nằm vào ngực của hắn nói:

- Vâng, em cũng đang muốn kể cho anh nghe đây.

Lâm Vân không để ý Hàn Vũ Đình nằm vào ngực của mình, đây cũng không phải là lần đầu tiên. Chỉ khác là lần trước không thể nhúc nhích, mà lần này có thể. Hắn nhìn ra được Hàn Vũ Đình rất ỷ lại mình. Âm thầm tự nhủ, việc này cũng rất bình thường. Dù sao một tháng qua, nàng đều ở bên cạnh mình, ngoài mình ra còn có ai khác đâu.

Một sinh viên mới ra trường, chưa trải nhiều sự đời, trong lúc bất lực, sinh ra thái độ ỷ lại cũng rất bình thường. Hơn nữa mình còn là anh rể của nàng.

Hàn Vũ Đình nằm trong ngực của Lâm Vân cũng không phải lần đầu tiên. Thậm chí mỗi ngày đều là Lâm Vân ôm nàng mà chạy. Nhưng lần này nàng lại muốn ở trong cái lều này, ở trong ngực của hắn ngủ một giấc thật say.

Không chỉ một lần nàng nghĩ đây không phải là vị trí của nàng, đây là vị trí của tỷ tỷ. Nhưng nàng không khống chế nổi dục vọng muốn ở vị trí đó. Lâm Vân cách nàng gần như vậy, nhưng cũng rất là xa xôi. Nàng thậm chí còn suy nghĩ, nếu hiện tại Lâm Vân làm gì mình, nàng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt. Suy nghĩ này khiến cho nàng vừa ngượng ngùng vừa chờ mong. Chẳng lẽ mình đang câu dẫn anh rể sao? Làm như vậy thì mình sao có thể đối mặt với tỷ tỷ.

- Vũ Đình, đưa tay của em cho anh.

Lâm Vân lên tiếng, đã cắt đứt suy nghĩ của Hàn Vũ Đình. Lâm Vân nói xong, bắt lấy cổ tay của Hàn Vũ Đình, xem xét một lát. Hình như chất độc trong cơ thể nàng đang ít dần đi, đây là chuyện gì vậy? Loại độc này chẳng

lẽ có thể tự biến mất? Hay là do dùng thảo dược kia mà mới dần dần biến mất?

- Em thấy lạnh à?

Lâm Vân biết cơ thể trong người của Hàn Vũ Đình đang tiêu tán, nên yên tâm. Trông thấy Hàn Vũ Đình chỉ dựa vào ngực của mình, im lặng không nói, còn cúi đầu vào trong. Hắn thả tay nàng xuống, kỳ quái hỏi. Buổi tối ở đây quả thực có chút lạnh, mình thì không sao, nhưng Hàn Vũ Đình có lẽ là sẽ lạnh.

Hàn Vũ Đình đột nhiên hồi tỉnh, cảm thấy xấu hổ vì cử động của mình. Tranh thủ thời gian xê dịch ra bên ngoài, chỉ khẽ tựa vào bờ vai của Lâm Vân, suy nghĩ của nàng giống như bị lời của Lâm Vân kéo tới rất xa...

- Lúc em mới sinh ra thì tỷ tỷ đã bốn tuổi rồi. Chị ấy và em không cùng một mẹ. Tỷ tỷ không biết mẹ của chị ấy đi nơi nào, cha thì nói bà ấy đã chết rồi. Em nhớ, lúc tỷ tỷ lớn hơn chút, đã hỏi lại câu này mấy lần, đều bị cha đánh. Cha và mẹ em cũng không phải rất yêu mến tỷ tỷ. Nhưng em lại rất yêu chị ấy, từ nhỏ đến lớn em đều được chị ấy chăm sóc.

- Năm đó Hàn gia đã xuống dốc. Cha của em vốn là con thứ của Hàn gia, cho nên không được phân chia nhiều tài sản cho lắm. Về sau cha và mẹ mang theo chúng em ly khai Phần Giang tới Kiều Dương. Em và tỷ tỷ đều học xong tiểu học ở đây.

- Lúc ấy, em luôn đi theo đằng sau tỷ tỷ, tỷ tỷ đi học cũng đều dẫn em theo. Mỗi lần em bị người khác bắt nạt, chị ấy lại giúp em. Vì thế mà tỷ tỷ bị người khác đánh không biết bao nhiêu lần.

...

- Em nhớ lúc em bảy tuổi, tỷ tỷ bởi vì hỏi mẹ của chị ấy đi nơi nào, kết quả là bị cha đánh một trận nặng nhất. Lúc ấy tỷ tỷ bị hôn mê bất tỉnh. Vẫn là dì

của bọn em đưa tỷ tỷ tới bệnh viện. Từ đó về sau tỷ tỷ không hỏi chuyện của mẹ chị ấy nữa. Nhưng cùng từ đấy về sau, tỷ tỷ thường hay té xỉu, mãi đến khi đi làm mới khá hơn chút.

- Về sau Hàn gia ở Phần Giang bắt đầu phát triển tốt hơn. Lúc cha mang theo cả gia đình đi tới Phần Giang, thì tỷ tỷ đã học đại học năm thứ nhất. Nhưng từ lúc bị cha đánh, tỷ tỷ rất ít khi nói chuyện với cha mẹ. Chỉ cần cha mẹ phân phó điều gì chị ấy cũng không cự tuyệt. Em biết tỷ tỷ có một tấm hình, là hình của mẹ chị ấy. Em còn thường thấy chị ấy nhìn bức ảnh thầm khóc. Nhưng em lại không biết nên an ủi tỷ tỷ như thế nào.

- Lúc tỷ tỷ học đại học năm thứ hai, cha trở về sau một cuộc họp gia đình, nói rằng đã giúp chị ấy chọn một cuộc hôn nhân. Lúc ấy em chưa biết là cuộc hôn nhân với ai, nhưng em biết tỷ tỷ còn chưa học xong đại học. Cho nên em đã nói với cha là đợi chị ấy học xong đại học thì quyết định. Kết quả là bị cha mắng một trận.

- Tỷ tỷ nghe được chuyện này, liền khóc cả một buổi tối. Về sau cha mẹ không biết đã nói gì đó, ngày hôm sau thì tỷ tỷ tạm thời nghỉ học.

- Về sau là chuyện tỷ tỷ xuất giá. Em nghe cha mẹ nói, mới biết người tỷ tỷ gả là một thiếu gia hoàn khố của Lâm gia. Nghe nói còn là một tay tầm hoa văn liễu, không có việc ác gì là không làm. Trong lòng của em lúc đấy rất là thương tỷ tỷ, cũng là hận tay thiếu gia hoàn khố của Lâm gia rất nhiều... Thực xin lỗi, anh rể, lúc đó em không biết anh lại khác với lời đồn như thế.

Hàn Vũ Đình nói tới đây, thì dừng một chút, nhìn Lâm Vân.

- Ủ, anh biết rồi, em nói tiếp đi.

Lâm Vân không nghĩ tới, lúc nhỏ Hàn Vũ Tích cũng không hạnh phúc gì. Nàng còn chưa học xong đại học đã phải gả cho một tên hoàn khố điên khùng như mình. Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi hạ quyết tâm, sau khi trở về

nhất định phải làm cho Vũ Tích hạnh phúc. Cho dù mình có vất vả hơn nữa, cũng không thể để cho Vũ Tích chịu khổ. Nàng chịu khổ đã quá nhiều.

- Vâng, nhưng chuyện này không phải là chuyện trọng yếu nhất. Tỷ tỷ kết hôn còn chưa tới một năm, rõ ràng nghe nói...Anh rể đã điên rồi. Em có thể tưởng tượng hoàn cảnh của tỷ tỷ lúc đó, nên thường xuyên tới an ủi tỷ tỷ. Bởi vì từ khi tỷ tỷ xuất giá, tỷ tỷ chưa từng về nhà một lần. Mặc dù nhà của chúng em đã dần dần chuyển biến tốt đẹp từ cuộc hôn nhân của tỷ tỷ.

- May mắn lúc đó tỷ tỷ tìm được một công việc. bằng không em rất khó có thể tượng tượng, không có công việc, tỷ tỷ làm sao có thể kiên trì được.

Hàn Vũ Đình nói xong, nhìn về Lâm Vân, trong mắt đầy chờ đợi.

Lâm Vân đương nhiên minh bạch ý của Hàn Vũ Đình. Không cần Hàn Vũ Đình nhắc nhở, hắn cũng muốn mau trở về nhìn thấy Vũ Tích. Nhưng không có linh thạch, sẽ không có thực lực, hết thành sẽ trở thành nói suông. Hiện tại cuộc sống của Vũ Tích cũng bình an. Chờ mình tìm được linh thạch thì sẽ về ngay với nàng.

Trong lòng Vũ Đình cũng rất thương cảm, nàng tựa sát vào người Lâm Vân, bất tri bất giác đã ngủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 172: Tha Hương Gặp Cố Tri

L

âm Vân lại ngủ không được. Hắn đang nghĩ về cuộc sống gần gũi với của hắn với Hàn Vũ Tích. Nàng vụng trộm mua hộp cơm về, nàng mang theo mình đi mua thức ăn. Còn có lần đầu tiên nàng mang mình đi tới quán ăn, ăn mì thịt bò.

Còn lần sinh nhật của nàng, mình làm vòng tặng cho nàng, nàng đã nhào vào lòng mình mà khóc. Hắn đã yêu nàng ngay từ khoảnh khắc đó. Khoảng khắc đó luôn hiện ra trong tâm trí của hắn.

Mùi thơm trên giường của nàng, chiếc cái áo lót màu hồng phấn của nàng. Mà những thứ mình gửi cho nàng, không biết nàng đã nhận được chưa?

Mình tới thế giới này đã được một thời gian rồi, cũng đã gặp qua rất nhiều cô gái đẹp. Nhưng vì sao trong trái tim của mình chỉ có mỗi hình ảnh của Vũ Tích? Yêu không có lý do gì, vừa đơn giản lại vừa khó. Lúc trước mình ra về thờ ơ rời đi Phần Giang, lại rời đi Phụng Tân, chẳng lẽ lúc đó mình không còn chút suy nghĩ gì về Hàn Vũ Tích sao?

Mình chỉ tự lừa dối bản thân mà thôi. Nếu như thờ ơ, vì sao mình phải dùng hết lực lượng Tinh Vân để chữa trị cho nàng? Thậm chí còn bị thương? Nếu như mình thờ ơ, vì sao khi nhật lên Tường Niêm, mình lại khổ sở như vậy? Rồi buông tha cho hành trình đằng sau?

Nếu như thờ ơ, vì sao khi Vũ Tích tát mình, mình vẫn còn giúp nàng giải quyết phiền toái? Nếu như mình thờ ơ, thì có thể làm cho nàng ấy một bộ nội y hay không? Thậm chí dù biết rõ nguy hiểm cũng muốn đi về lấy lại bộ nội y?

Mỗi ngày mình đều phải tranh đấu để dành lại cái sống trong cái chết, mà nguy hiểm ở đó, mình làm sao lại không biết? Nhưng dù biết, mình vẫn đi về.

Khi người ta dễ dàng quên mất người mình yêu, thì đó không phải là yêu.

Vũ Tích đã nói qua “Nếu mình chết, nàng cũng đi theo mình”, đối lại là mình thì sao? Nếu như người mình yêu mất đi, mà mình chỉ còn lại một mình, thì cho dù có bay vút tầng trời, ngang du tứ bề mình có cảm thấy vui không? Mình có cảm thấy cô đơn không?

Bên ngoài lều, mưa đã nhỏ hạt, tiếng mưa dần dần nhỏ, giống như tiếng khóc trầm thấp khi nhớ tới người mình yêu.

Khi Hàn Vũ Đình tỉnh lại thì phát hiện trời đã sáng, mưa bên ngoài cũng tạnh. Nhưng nàng không ngờ Lâm Vân rõ ràng không có đi ra ngoài, mà vẫn ngồi ở chỗ kia. Mà mình thì nằm trong lòng hăn ngủ cả đêm. Anh hẳn là sợ mình tỉnh giấc mới không nằm ngủ sao? Nàng không có lập tức rời đi, mà tiếp tục nằm trong ngực của Lâm Vân mà ngủ. Nàng cảm giác Lâm Vân đang suy một chuyện gì đó, nên nàng không muốn kinh động hăn.

- Em tỉnh rồi à? Để anh ra ngoài lấy chút gì ăn. Em đi rửa mặt đi.

Hàn Vũ Đình vừa tỉnh dậy, Lâm Vân liền biết, nên muốn chuẩn bị thứ gì đó để ăn sáng.

- Anh hẳn, đợi một chút.

Hàn Vũ Đình đột nhiên ôm eo của Lâm Vân.

- Làm sao vậy?

Lâm Vân kỳ quái nhìn Hàn Vũ Đình.

- Anh tiếp tục ngủ đi, để em đi ra ngoài lấy thức ăn.

Hàn Vũ Đình nhìn chăm chú vào Lâm Vân nói.

Lâm Vân cười nói:

- Ở chỗ này kiếm thức ăn cũng không phải là đơn giản, em vẫn nên đi ngủ đi.

Nói xong liền xốc cửa lều đi ra ngoài.

Hàn Vũ Đình che kín mặt mình vì xấu hổ. Lúc này mình gọi Lâm Vân, mình có một loại xúc động, muốn ôm Lâm Vân vào người rồi nói:

- Anh rể ngoan, anh cứ ngủ tiếp đi.

Nhưng Lâm Vân chỉ nói đơn giản một câu nàng đã mất đi dũng khí. Tối hôm qua có phải anh rể thức cả đêm vì không muốn làm hỏng giấc ngủ của mình không? Trước kia anh ấy cũng như vậy phải không? Nếu cứ như vậy, thân thể của anh ấy làm sao chịu được? So với lúc vừa nhìn thấy anh ấy, anh ấy đã gầy đi nhiều lắm.

Lâm Vân rất nhanh tìm được vài thứ có thể ăn ở xung quanh, hai người ăn xong, Hàn Vũ Đình đã đi tới trước mặt của Lâm Vân, chờ anh rể ôm nàng đi.

- Vũ Đình, hôm nay chúng ta chậm rãi đi, không cần phải chạy như mấy hôm trước nữa.

Lâm Vân nhìn biểu lộ chờ mình vuốt mái tóc của Hàn Vũ Đình, không khỏi dờ khóc dờ cười nói.

- Vì sao vậy anh rể? Em nên làm sao bây giờ?

Hàn Vũ Đình vừa nói xong mới biết lời của mình có vấn đề, vội vàng cười hì hì nói:

- Anh rể, em được anh ôm quen rồi, từ nay về sau làm sao bây giờ?

Lâm Vân cũng cười, cô nàng Hàn Vũ Đình này chỉ cần không tỏ vẻ tiểu thư, thì cũng rất là khả ái. Những ngày qua, ở cùng với Vũ Đình, Lâm Vân đã biết nàng không phải là một cô gái xấu. Sự khác biệt, nàng còn là một cô gái rất thấu hiểu lòng người, chỉ làm việc đôi khi có chút xúc động, không quan tâm tới hậu quả.

- Từ nay về sau sẽ có người khác ôm em, không cần phải nhờ tới anh nữa. Nhanh đi thôi.

Tối hôm qua Lâm Vân suy nghĩ một đêm, chỉ hận không thể đến bên Vũ Tích, mang nàng rời đi.

Nhưng lại tưởng tượng, nếu không có linh thạch tăng cường thực lực, mình có thể bảo vệ nàng mãi được không? Vì vậy hắn quyết định, không những gia tăng tu luyện mà còn muốn tìm linh thạch về lưu lại cho Vũ Tích sử dụng.

Hắn phải nghĩ biện pháp trợ giúp Vũ Tích cũng tu luyện. Bằng không vài chục năm sau, nhìn người thân yêu của mình dần dần già đi, hắn sẽ không thừa nhận được sự dày vò này.

Hiện tại cố gắng một chút, để tương lai không bao giờ rời xa nhau.

- Anh rể, em không cần người khác ôm em, em chỉ cần anh rể ôm em là được rồi..

Hàn Vũ Đình nói xong, mới cảm giác lời của mình có chút mập mờ, vội vàng nói thêm.

- Em thấy vẫn là anh rẽ ôm em đi, thì mới đuổi kịp thời gian.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình, cười nói:

- Ai biết về sau thế nào. Chúng ta nhanh lên, thời gian rất khẩn trương.

Lâm Vân nói xong liền đi thẳng về trước, tiếp tục theo lộ tuyến đã định sẵn. Một đường không ngừng tìm kiếm, chỉ là tốc độ tìm nhanh hơn mà thôi. Hần phát hiện ra được khá nhiều thảo dược, linh thảo, mỗi lần tìm được loại thuốc thích hợp thì lại bỏ vào ba lô.

Hàn Vũ Đình thấy thế, cũng đành phải đi theo sau Lâm Vân, thuận tiện ngắt lấy mấy bông hoa kỳ lạ.

Nhưng ánh mắt của nàng một mực không có rời đi bóng lưng của Lâm Vân. Đột nhiên từ ngực của hắn thành đi đường, nàng còn chưa thích ứng.

Nửa ngày trôi qua, Lâm Vân hái được không ít dược liệu quý báu. Nhưng linh mạch và linh thạch thì không thấy phát hiện cái nào. Kỳ quái chính là, mấy ngày hôm trước còn có thể trông thấy mấy con động vật hoang dã to lớn. Nhưng mấy ngày nay càng ngày càng ít thấy. Chẳng lẽ bọn chúng chạy hết vào rừng sâu rồi? Nhưng trên bản đồ của giáo sư Trâu Tiền không thấy có đánh dấu. Mà bản đồ mà mình lấy được trong tay bốn người kia cũng không hơn là mấy, chỉ nhiều hơn một bản đồ rừng rậm Amazon và bản đồ vùng núi Misimi. Thấy đã giữa trưa, Lâm Vân cũng lười suy nghĩ thêm, đang chuẩn bị tìm mấy động vật nhỏ để làm cơm trưa cho Hàn Vũ Đình.

Bỗng nhiên có hai thân ảnh chạy ngang qua trước mặt Lâm Vân. Hai người này liếc nhìn Lâm Vân và Hàn Vũ Đình, nhưng không lộ ra vẻ kỳ quái gì, giống như chỉ trông thấy người bình thường mà thôi. Lâm Vân thấy hai người này ăn mặc giống với người thổ dân kỳ quái lần trước, liền đi tới ngăn lại.

Hai người thổ dân này, có một người hơn năm mươi tuổi, còn người kia khoảng hai mươi. Hai người thấy Lâm Vân ngăn cản bọn họ, liền dừng lại. Lâm Vân đi tới phía trước, hỏi nơi này là nơi nào, bọn họ là ai. Nhưng trải qua nửa tiếng trao đổi, Lâm Vân chẳng lấy được tin tức nào cả. Cũng may còn hiểu một điều là chỗ ở của bọn họ cách đây không xa. Sau đó còn làm một động tác hỏi Lâm Vân có muốn đi cùng tới đó không. Lâm Vân nhìn là hiểu, liền gọi Hàn Vũ Đình, rồi đi theo sau hai người thổ dân này. Lâm Vân muốn tới chỗ ở của bọn họ là để xem có thấy được người thổ dân lần trước không. Nếu như gặp được y thì có thể hỏi cách để giải trừ nốt số độc trong người của Hàn Vũ Đình. Tuy độ tố trong cơ thể Hàn Vũ Đình đã tiêu tán, nhưng nếu có thể ngay lập tức khôi, Lâm Vân đương nhiên không muốn tiếp tục lãng phí thời gian. Hai người này đi vô cùng nhanh, Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình theo không kịp, đành phải ôm lấy Hàn Vũ Đình đi sát phía sau. Hai người thổ dân kia thấy Lâm Vân ôm một người trong tay mà tốc độ không chậm hơn bọn họ, đều rất kinh ngạc.

Lâm Vân đương nhiên là nghe không hiểu bọn họ nói gì với mình, chỉ phải cười cười

Đi theo bọn họ được gần hai giờ, thì Lâm Vân phát hiện ra một chỗ có linh khí không tệ. Trong lòng vui vẻ, thật đúng là may mắn. Trong này nhất định phải có linh mạch cỡ nhỏ. Tuy nhiên, hiện tại chưa cần động tới. chờ khi rời đi thì tính sau.

Mấy người lại đi liên tục một tiếng, đến ba bốn giờ chiều mới tới một thôn xóm. Lâm Vân từ phía xa xa nhìn lại, rõ ràng phát hiện thôn xóm kia rất náo nhiệt. Không ngờ ở trong một khu rừng rậm lại có nơi phồn hoa như thế. Đây cũng khiến người ta qua bất ngờ đi. Chẳng lẽ nơi này là biên giới của rừng rậm Amazon?

Nhưng khi Lâm Vân đi tới gần mới biết, nơi này phồn hoa chỉ là do có nhiều người mà thôi. Bởi phòng ở đều làm từ các loại cây cối. mái ngói thì chỉ là cỏ dại che lại. Thậm chí có phòng còn không có nóc nhà. Khá khảm

hơn chút là có sàn nhà bằng gỗ. hoặc có nhà có sàn gỗ nhưng lại không có cửa.

Ven đường là bày bán đủ loại hàng mỹ nghệ đơn giản của dân bản xứ. Rất nhiều người mặc đủ loại quần áo. Có người cầm camera, có người đeo ba lô. xem ăn mặc là biết là các du khách nước ngoài.

Hắn là đến để du lịch, từ xa nhìn lại cũng có vẻ náo nhiệt. Lâm Vân biết nơi này chính là địa phương sinh sống của một tộc dân. Buồng Hàn Vũ Đình xuống, đi theo hai người thổ dân vào trong thôn. Lâm Vân đầu tiên muốn tìm chính là người thổ dân giúp mình giải độc kia có ở đây không. Nhìn nhì Hàn Vũ Đình ở bên cạnh nói:

- Đưa tay của em anh xem.

Hàn Vũ Đình liền tranh thủ đưa tay tới. Lâm Vân cầm tay của Hàn Vũ Đình. Hắn muốn nhìn xem chất độc trong người của Hàn Vũ Đình như thế nào rồi, để có thể dễ diễn tả hơn cho người thổ dân kia. Tuy nhiên, khi Lâm Vân thăm dò trong cơ thể của nàng thì phát hiện chất độc trong cơ thể nàng đã hoàn toàn không còn.

Trong lòng rất kỳ quái. Hôm trước tuy có giảm bớt. nhưng vẫn còn tồn tại cơ mà. Vội vàng cẩn thận xem xét một lúc. quả nhiên chất độc đã hoàn toàn bài trừ.

- Vũ Đình, cảm giác hiện tại của em như thế nào?

Lâm Vân muốn hỏi một chút về tình hình sức khỏe của nàng.

- Em cảm thấy rất khỏe, sao vậy, anh rể?

Hàn Vũ Đình đã sớm quên chuyện trong người mình có độc. Lâm Vân gật đầu nói:

- ừ. chất độc trong người em đã bị loại bỏ hết rồi. Thật là may mắn.

Nghe Lâm Vân nói vậy. Hàn Vũ Đình mới kịp phản ứng. Đáng nhẽ ra mình phải nói với anh rể là mình vẫn không thoải mái mới đúng.

Chẳng lẽ lần này anh ấy muốn đưa mình trở về? Cũng may nơi này mới chỉ là chỗ ở dân bản xứ, chứ chưa tới thành phố.

- Hàn Vũ Đình?

Đột nhiên Hàn Vũ Đình nghe thấy có người gọi tên mình vội vàng quay đầu ra.

Hóa ra là người quen, là cô giáo Vu Yến dạy môn tiếng anh lúc mình học trung học, liền kinh hỉ kêu lên:

- Cô giáo Vu. vì sao cô lại ở đây?

- Em cũng vậy. sao em lại ở chỗ này? Đây là bạn trai của em à?

Người phụ nữ mà Hàn Vũ Đình gọi là cô giáo Vu kia cũng bất ngờ khi gặp Hàn Vũ Đình ở đây.

Lâm Vân nhìn người phụ nữ này. là một phụ nữ tuổi chừng hơn ba mươi. Đi bên cạnh là sáu bảy người, có cả nam lẫn nữ. Bọn họ đều mang theo ba lô, có lẽ là đi du lịch.

- Là Hàn Vũ Đình à? Thật là xảo. Em cũng tới Iquitos du lịch à?

Nói chuyện là một nam nhân trung niên.

- A, thầy Tường cũng tới nơi này, còn có thầy Vương nữa...

Hàn Vũ Đình phát hiện còn có sáu bảy thầy cô của nàg lúc học ở trung học.

- Đúng vậy, trường học tổ chức mười ngày du lịch tới Iquitos, nên thầy cô mới tới nơi này. Vũ Đình, làm sao em cũng tới đây. Là đi du lịch cùng với bạn sao? Mà quần áo của em?

Vu Yến có chút kỳ quái nhìn Hàn Vũ Đình. Trong lòng tự nhủ. đi du lịch sao lại ăn mặc như thế?

- À. là lớp chúng em tổ chức đi du lịch, nhưng xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn. Nói ra thì rất dài. tí nữa em sẽ kể lại cho mọi người. Còn đây là anh rể em Lâm Vân. Anh rể, đây là các thầy cô giáo dạy em hồi trung học.

Hàn Vũ Đình vội vàng giới thiệu Lâm Vân với các thầy cô.

Lâm Vân đi tới phía trước bắt tay với mấy thầy cô này. Mấy vị thầy cô đều rất quan tâm tới Hàn Vũ Đình, liên tục hỏi han. Lâm Vân thấy vậy mới thờ phào một cái. Trong lòng tự nhủ. vậy thì quá tốt rồi. Hàn Vũ Đình có thể cùng những thầy cô này trở lại Iquitos. rồi đáp máy bay trở về.

- Cô Vu. Iquitos ở gần chỗ này à?

Hàn Vũ Đình nghe các thầy cô giáo nói là đi Iquitos du lịch, không khỏi kỳ quái hỏi.

- Đúng vậy, các thầy cô là đi thuyền tới. Nơi này cách Iquitos cũng không phải là xa. Iquitos là thành phố lớn thứ hai trong số các thành phố ở gần sông Amazon, chỉ đứng sau Manaus. Nghe nói là thành phố có diện tích rừng rậm lớn nhất Peru, dân số là năm. sáu trăm nghìn người. Các thầy là đi thuyền qua sông Amazon. Đã ngắm cảnh ở đó rồi, còn ăn cả cá Piranha nữa. Hôm nay theo người hướng dẫn viên du lịch đi tới chỗ này để xem cuộc sống thổ dân ở rừng rậm Amazon như thế nào.

Vu Yến gặp được Hàn Vũ Đình chỗ này. cũng rất là cao hứng.

- Vậy ạ. Chúng em cũng tới du lịch, nhưng là ở Manaus...

Hàn Vũ Đình còn chưa dứt lời, đã có một thầy xen lời.

- Manaus không tồi, là thành phố lớn nhất gần rừng rậm Amazon, nhưng lại ở Brazil. Mà làm sao em lại tới tận Peru vậy?

Người thầy giáo này có chút kỳ quái nhìn hai người Lâm Vân và Hàn Vũ Đình.

Thấy Hàn Vũ Đình và các thầy cô nói chuyện rất sôi nổi. nên Lâm Vân nói với Hàn Vũ Đình nói là muốn đi ra đây chút. Hắn muốn đi tìm anh chàng thô dân lần trước xem có ở đây không. Tuy chất độc trong cơ thể của Hàn Vũ Đình đã hết. nhưng hắn vẫn còn vài điều thắc mắc cần hỏi y.

- Anh rể. anh muốn đi đâu vậy. Cho em đi với.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân phải đi, vội vàng hỏi Lâm Vân.

- Em cứ ở chỗ này nói chuyện với thầy cô đi, anh có chút chuyện, tí quay lại luôn.

Lâm Vân vội nói.

- Anh sớm trở lại nhé.

Hàn Vũ Đình lo lắng nói.

- Vũ Đình, em nói anh chàng kia là anh rể của em à?

Vu Yến có chút kỳ quái nhìn Hàn Vũ Đình hỏi. Dựa vào trực giác của nữ tính, nàng cảm thấy tin cảm của Vũ Đình đối với người anh rể kia có chút kỳ quái, giống như rất là ỳ lại.

- Vâng ạ. làm sao vậy cô Vu?

Hàn Vũ Đình hỏi lại.

- A, không có gì, chỉ là cô thấy tuổi của anh rể em không hơn em là mấy.

Vu Yến vội vàng chuyển chủ đề nói. Nếu như mà bị học sinh của mình biết được mình nghĩ gì, thì có chút xấu hổ.

- Chúng ta đi tìm một chỗ nói chuyện đi. Cái thôn này rất nhỏ. nếu anh rể em tìm em thì cũng dễ tìm thôi. Em không cần phải lo lắng.

Vu Yến nói với Hàn Vũ Đình.

- Các thầy cô tới đây chỉ vì xem người thổ dân sống như thế nào thôi sao?

Hàn Vũ Tích kỳ quái hỏi.

- Đã đến Iquitos. đương nhiên là muốn xem thổ dân rồi. Hôm nay các thầy cô còn muốn ở đây một đêm. ngày mai thì tìm người dẫn đường đưa các thầy cô đi thám hiểm. Ha ha. nhưng chỉ dám đi loanh quanh đây thôi. Nếu không. ngày mai em và anh rể của em đi cùng thầy cô nhé. Ở chỗ này có dẫn đường, cũng là an toàn.

Vu Yến nói xong nhìn Hàn Vũ Đình.

- Cô Vu. em không đi đâu.

Hàn Vũ Đình âm thầm tự nhủ. mình và Lâm Vân đã ở trong khu rừng này một tháng rồi. Nên không có chút hứng thú nào đi thám hiểm thêm nữa.

- Vũ Đình, cô xem em có vẻ như rất mệt mỏi thì phải. Nếu không em tới chỗ thầy cô nghỉ ngơi rồi ăn một chút gì đó. Sau đó từ từ nói chuyện.

Một thầy giáo ngồi bên cạnh nói.

- Vâng, thầy Vương.

Hàn Vũ Đình nói xong liền đi cùng các thầy cô. Hơn một tháng đều phải ăn quả dại. thú rung. Hàn Vũ Đình cũng muốn ăn những thứ khác, thuận tiện mang một ít cho anh rể ăn.

- Cô Vu. cho em mượn điện thoại một chút. Em bị đánh mất điện thoại di động rồi.

Hàn Vũ Đình muôn gọi điện trở về báo bình an. Nàng một mực không rõ vì sao Lâm Vân không có điện thoại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 173: Không Muốn Rời Xa

L

âm Vân đi dạo trong thôn này đã hơn một tiếng cũng không thấy người thờ dân mà mình muốn tìm.

Ngẫm lại, dù sao tình trạng của Hàn Vũ Đình đã tốt rồi. Đợi về sau mình tạo thành Tinh Hồn hậu kỳ, chất độc như vậy không cần phải lo lắng nữa. Cho nên hẳn cũng lười tiếp tục tìm kiếm.

Khách du lịch ở đây không ít. Mọi người nhìn thấy Lâm Vân đều lộ vẻ kỳ quái. Tuy du khách rất nhiều, nhưng không có người nào trông bê bát như Lâm Vân. Lâm Vân không để ý tới bọn họ. đã không tìm thấy người thì trở về vậy.

Đi về nói với Hàn Vũ Đình một chút, mình muốn tiếp tục hành trình. Còn nàng thì đi theo các thầy cô của nàng trở về Phần Giang, không thể lại đi theo sau mình nữa. Không có Hàn Vũ Đình, tốc độ của mình sẽ nhanh hơn rất nhiều. Huống hồ. về sau có nguy hiểm mà mang theo Hàn Vũ Đình., quả thật là vướng víu.

- Anh rể. em ở chỗ này.

Lâm Vân đang đi tìm Hàn Vũ Đình, thì nàng đã hấp tấp mang theo một túi đồ ăn lớn đi tới. Khuôn mặt đầy hưng phấn, từ xa cũng có thể nhìn thấy. Còn các thầy cô của nàng thì đi bên cạnh.

- Em cứ cầm lấy mà từ từ ăn.

Lâm Vân cười, đẩy lai một hộp cháo bát bô mà Hàn Vũ Đình đưa tới.

- Vũ Đình, hiện tại anh phải rời khỏi đây, em trở về Phần Giang với các thầy cô của em đi. Chúng ta chia tay nhau ở đây. May mà ở chỗ này gặp được các thầy cô của em. nếu không phải mất thời gian đưa em trở lại Manaus.

Lâm Vân nói xong, rồi hướng về cô giáo hơn ba mươi tuổi kia nói:

- Cô Vu. làm phiền cô và các thầy đưa Vũ Đình trở về hộ tôi.

- Không có gì. việc này là việc mà chúng tôi nên làm. Lâm tiên sinh, cậu không muốn cùng trở về sao?

Vu Yến có chút kỳ quái liếc Lâm Vân. Trong lòng cũng rất ngạc nhiên khi Lâm Vân có thể đem Hàn Vũ Đình từ Manaus tới tận khu vực gần Iquitos. Cho dù Hàn Vũ Đình đã nói anh rể của em đây rất lợi hại, nhưng cô ta vẫn có chút bán tín bán nghi.

- Không. tôi còn có một vài việc cần làm. Tôi đi đây. tạm biệt Vũ Đình, tạm biệt các thầy cô.

Lâm Vân nói xong, lập tức xoay người rời đi. Việc của Vũ Đình đã xong, hẳn muốn tiếp tục làm việc của mình.

Với hẳn mà nói. càng sớm tìm được linh thạch càng tốt. Sau đó trở về mang theo Vũ Tích đi tìm cuộc sống hạnh phúc của hai người. Mặc dù từ nay về sau. hẳn không thể không tiếp tục tìm kiếm linh thạch. Nhưng suy nghĩ của hẳn đã sớm bay đến Vũ Tích. Hẳn muốn được lần nữa Ôm Vũ Tích trong lòng. Mỗi lần nghĩ tới đây. Lâm Vân đều cảm thấy trái tim nóng hổi.

- Anh rể. em. em muốn cùng đi với anh.

Hàn Vũ Đình tìm không ra cớ gì để đi cùng Lâm Vân. Chỉ có thể yếu ớt yêu cầu Lâm Vân như vậy.

- Như vậy sao được, hành trình của anh còn rất xa. Em không biết nhưng em hẳn là có thể tưởng tượng được. Chuyến đi này không phải là ngày một ngày hai. Hơn nữa. có cơ hội được trở về. em đi theo anh chịu tội làm gì? Huống hồ anh mang theo bên người có nhiều cái bất tiện. Em là người rõ hơn ai hết. cho nên sớm trở về đi.

Lâm Vân quả quyết cự tuyệt yêu cầu vô lý của Hàn Vũ Đình. Nói xong câu đó. thì xoay người rời đi.

Sắc mặt của Hàn Vũ Đình tái nhợt, nhìn bóng lưng của Lâm Vân dần dần biến mất. Trong nội tâm đột nhiên cảm thấy trống rỗng, giống như mình bị bỏ rơi vậy.

Sắc trời đã tối. bóng lưng của hắn đã không thấy. Ánh trăng chiếu tới thôn xóm.

khiến cảnh vật càng thêm yên tĩnh. Những tiếng kêu của động vật trong rừng vang lên phá vỡ sự yên tĩnh này, cũng giống như một cục đá vứt vào nội tâm không bình tĩnh của Hàn Vũ Đình. Hàn Vũ Đình không nhận được rơi nước mắt.

- Vũ Đình, em làm sao vậy?

Vu Yển thấy sắc mặt tái nhợt của Hàn Vũ Đình, lo lắng hỏi.

- Anh rể. anh ấy đi rồi...

Hàn Vũ Đình nói xong, không nhận được ở trước mặt Vu Yển khóc nức nở. Lúc này nàng mới phát hiện mình ý lại anh rể như vậy. Vì sao anh rể vừa đi, mình giống như mất toàn bộ thế giới như vậy?

Vu Yển có chút kỳ quái nhìn Hàn Vũ Đình nói:

- Vũ Đình, cô thật không rõ, vì sao anh rể của em phải đi một mình trong rừng, như vậy không phải rất nguy hiểm sao? Sao cậu ta không về cùng chúng ta? Không phải em đã nói là các em đi du lịch rồi xảy ra ngoài ý muốn sao?

- Em cũng không biết anh rể muốn đi đâu, em.em...

Hàn Vũ Đình không cách nào để giải thích. Vu Yển thì càng hồ đồ.

- Được rồi, Vũ Đình, chúng ta trở về nghỉ ngơi trước đi. Chuyện khác để ngày mai nói vậy.

Tuy Vu Yển khó hiểu, nhưng cô ta cũng biết bây giờ không phải lúc an ủi Hàn Vũ Đình.

Lâm Vân đeo ba lô nhanh chóng rời đi thôn xóm của người dân bản xứ. Không có Hàn Vũ Đình bên người, tốc độ của hãn quả nhiên nhanh hơn nhiều lắm. Chưa tới một giờ. thì đã đi tới chỗ mà hãn phát hiện có linh mạch nhỏ kia. Chỗ linh mạch này tuy nhỏ, linh khí cũng không phải là phong phú. nhưng do Lâm Vân đã mấy tháng rồi không tìm được linh mạch, nên hãn vẫn rất vui mừng.

Dùng cành cây làm một cái hàng rào đơn giản. Lâm Vân ngồi xuống chỗ này bắt đầu hấp thu linh khí. Tuy ngồi ở đây tu luyện, nhưng Lâm Vân vẫn không dám tập trung hết tinh thần để tu luyện. Nơi này mặc dù ở gần cái thôn kia. nhưng dù sao vẫn là trong rừng, khó tránh khỏi nguy hiểm rình rập.

Lâm Vân đã phát hiện, từ khi hãn bước vào Tinh Hồn trung kỳ. việc tu luyện khó khăn hơn trước không ít. Tốc độ như hiện tại không thể so sánh được khi tu luyện trên đại lục Thiên Hồng. Tuy nhiên, hãn cho rằng nguyên do là linh khí ở thế giới này không đủ. Còn có các nhân tố khác bên trong hay không. thì hãn không rõ ràng lắm.

Nhưng có thể khẳng định, tu luyện ở những nơi có linh khí phong phú có hiệu quả hơn rất nhiều những nơi có linh khí kém. Cho nên hẳn có thể ở dãy núi Vân Quý tu luyện tới Tinh Hồn, hoàn toàn là nhờ vào mấy chỗ linh mạch nhỏ kia. Còn chỗ rừng rậm Amazon này, mình tưởng phải có nhiều linh mạch hơn dãy núi Vân Quý. Nhưng thật không ngờ, ngoại trừ linh mạch mà mình ngẫu nhiên phát hiện này, cho tới bây giờ đều không tìm ra được bất kỳ viên linh thạch nào.

Cho nên Lâm Vân không dám có chút lười biếng. Hắn muốn tận dụng mỗi một tia linh khí ở đây. Mấy tiếng trôi qua, lúc trời còn chưa sáng, chỗ linh mạch này đã bị Lâm Vân hấp thu hoàn toàn. Mắt thấy đã tới biên giới của Tinh Hồn hậu kỳ. Lâm Vân không dám chậm trễ, mà vẫn chậm rãi củng cố tu vi. Trong nội tâm mừng thầm, đã tới Tinh Hồn trung kỳ điên phong rồi. Hẳn thậm chí không cần phải linh thạch là có thể thăng cấp tới hậu kỳ.

Vu Yển an ủi Hàn Vũ Đình rất lâu. mãi cho tới khi hừng đông. Hàn Vũ Đình mới chịu ngủ. Dùng tuổi và kinh nghiệm của cô ta. liền đoán ra được người học sinh này của mình không muốn xa rời người anh rể kia. Bất quá. biết thì biết, nhưng lại không thể nói ra được. Bằng không sẽ khiến Hàn Vũ Đình khó xử. Trời vừa mới tờ mờ sáng, Vu Yển đã tỉnh lại, chuẩn bị gọi Hàn Vũ Đình cùng đi ra rửa mặt. Nhưng khi vào phòng của Hàn Vũ Đình thì rõ ràng không thấy nàng trên giường. Trong lòng cả kinh, vội vàng chạy đi ra ngoài tìm. Tìm vài vòng, hỏi qua các thầy cô khác và người dẫn đường, bọn họ cũng không biết Hàn Vũ Đình đi nơi nào. Lúc này Vu Yển mới luống cuống. Chẳng lẽ Vũ Đình lại đi tìm anh rể của nàng? Nếu là như vậy. thì đi đâu mà tìm bây giờ? Một khi lạc vào rừng nguyên thủy, em ấy làm sao mà sống sót được?

Vu Yển nóng lòng như lửa đốt. trong lòng nghĩ Vũ Đình là một học sinh rất thông minh, lại khôn khéo. Nhưng sao lại làm một việc bất kể hậu quả như vậy. thật là không thể nói lý. Tối hôm qua mình còn khuyên nhủ em ấy một lúc lâu.

vậy mà hôm nay em ấy lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Cô ta đã rất khó lý giải hành động của người anh rể của Vũ Đình kia. không nghĩ tới Vũ Đình cũng thật khó hiểu.

Mà trước kia mình có nghe đồn anh rể của Vũ Đình là một người điên thì phải? Mặc dù Vũ Đình không phải là học sinh của cô ta chủ nhiệm, nhưng thành tích của Vũ Đình đều rất tốt. Cho nên cô ta cũng biết một chút về gia đình của Hàn Vũ Đình. Nhưng tối hôm qua. cô ta trông thấy Lâm Vân thì cảm thấy hấn cư xử rất bình thường, về sau khi trời đã tối. Lâm Vân lại nói muốn đi vào rừng nguyên sinh một lần. lúc đó cô ta lại nổi lên lòng hoài nghi.

Nếu không vì Vu Yến không quen biết Lâm Vân, cô ta đã khẳng định ngăn cản người tên Lâm Vân kia làm vậy. Một người đi vào rừng rậm Amazon vào buổi tối. làm như vậy khác gì chịu chết đâu?

Mà hiện tại Hàn Vũ Đình cũng không thấy. Căn cứ vào biểu hiện của con bé tối hôm qua. mười phần mười là đi tìm anh rể của con bé rồi. Ài. sao con bé ngốc vậy? Chẳng lẽ đi theo anh rể lâu quá. đầu óc cũng trở nên choáng váng?

Tuy nhiên, nghĩ tới những điều này cũng có tác dụng gì đâu. Vu Yến đã thông tri vài thầy cô. lại thỉnh cầu người dẫn đường, tới xung quanh khu rừng tìm kiếm. Do Hàn Vũ Đình đột nhiên mất tích, nên các thầy cô cũng không còn tâm tư để du ngoạn, dù sao việc này đã liên quan tới nhân mạng.

Tuy Hàn Vũ Đình được cô giáo khuyên nhủ. nhưng trong đầu của nàng liên tục suy nghĩ tới quãng thời gian ở cùng anh rể. Nàng không thể ngăn cản suy nghĩ đó ập về. Thậm chí nàng còn suy nghĩ lý do để ở bên cạnh anh rể. như nếu không có mình ở đây. anh rể sẽ mất thời gian nấu ăn. Hoặc anh rể đi trong rừng một mình, có lẽ cũng cô đơn và sợ hãi như mình lúc trước.

Có lẽ. anh rể có mình đi cùng, là có thêm người trò chuyện, anh ấy sẽ không cảm thấy cô đơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 174: Lại Bị Lạc

H

àn Vũ Đình áp chế không được suy nghĩ này. Nên khi trời còn chưa sáng, nàng đã đứng dậy đi tìm Lâm Vân. Nhưng nàng không có nghĩ tới, với tốc độ của nàng hiện giờ, làm sao có thể đuổi kịp Lâm Vân.

Khi Hàn Vũ Đình xông vào rừng mưa nhiệt đới, mới kịp phản ứng. Tốc độ của anh rẽ nhanh như vậy, mình làm sao mà đuổi theo được? Trong lòng quýnh lên, thiếu chút nữa là bật khóc. Nhưng nếu cứ như vậy mà quay về, thì lại không cam lòng. Đành phải không ngừng an ủi mình, chắc anh rẽ cũng phải nghỉ đêm, nên chưa đi xa lắm.

Dọc theo còn đường ngày hôm qua đi tới, nàng nghĩ thầm, chỉ là đi một đoạn đường ngắn mà thôi. Nếu như không gặp anh rẽ thì lập tức trở về. Vừa đi vừa suy nghĩ, nàng đã đi được trong rừng một tiếng. Nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng hay dấu vết gì của Lâm Vân cả. Mà rừng rậm đã bắt đầu có tia sáng chiếu tới, hiển nhiên trời sắp sáng rồi. Kiên trì tự nhủ bản thân, đi thêm một đoạn nữa là có khả năng gặp Lâm Vân. Cứ như vậy, không biết Hàn Vũ Đình đã cách cái làng được bao xa, cuối cùng là nàng lạc đường.

Hàn Vũ Đình nhìn không ra được phương hướng, nhưng nàng không có ý quay về, mà liên tục suy nghĩ nhất định phải tìm được anh rẽ. Khu rừng rất yên tĩnh, thỉnh thoảng mới vang lên những tiếng kêu kỳ lạ. Hàn Vũ Đình càng đi tới càng sợ hãi, cuối cùng là chạy đi. Một bên chạy, một bên gọi anh rẽ. Sau cùng là vừa chạy vừa khóc. Nàng đã không nhận ra đường nữa. Chỉ có thể giống như con ruồi mất đầu chạy loạn khắp nơi, khóc hô gọi Lâm Vân.

Lúc trời sáng, Lâm Vân đã củng cố Tinh Hồn ở mức trung kỳ điên phong. Tâm tình của hắn rất tốt, nhịn không được đứng lên thét dài.

Chỉ cần tìm được một linh mạch nhỏ nữa, là hắn có thể tăng Tinh Hồn của mình lên một cấp. Cho nên Tinh Hồn hậu kỳ không còn là vấn đề. Nếu như trên đường có thể tìm được một hai viên linh thạch, cộng thêm một viên đang ở trong người, hắn thậm chí có thể kết thành một sao.

Đeo ba lô lên, còn chưa đi được xa thì Lâm Vân mơ hồ nghe thấy thanh âm của Hàn Vũ Đình truyền tới. Lâm Vân liền chạy về hướng của thanh âm, rõ ràng nhìn thấy rất nhiều đồ ăn vặt rơi trên đường, là thịt bò khô, khoai tây chiên, mít gì đó. Lâm Vân phỏng chừng mình đã nhặt được hơn hai mươi gói đồ ăn vặt.

Tăng tốc độ đi lên phía trước, quả nhiên trông thấy Hàn Vũ Đình vừa chạy vừa khóc hô anh rể. Quần áo vốn đã bị rách, hiện tại càng thêm rách nát. Trong tay hiển nhiên là cầm một cái túi bị rách ở đáy.

Chạy đến một đoạn, Hàn Vũ Đình vấp phải một hòn đá liền ngã xuống. Bị ngã xuống đất, nhưng Hàn Vũ Đình không có ý đứng lên, mà chỉ nằm đó không ngừng khóc. Xem ra đây không phải là lần đầu nàng bị ngã.

Lâm Vân thở dài, đi về phía trước nói:

- Đứng lên đi.

Hàn Vũ Đình đột nhiên dừng tiếng khóc, mang theo vẻ nước nở ngẩng đầu nhìn Lâm Vân. Trong mắt lóe lên sự hưng phấn, thoáng cái đứng lên, lao vào ngực của Lâm Vân:

- Anh rể...

Lâm Vân không biết Hàn Vũ Đình chạy vào khu rừng làm gì. Nếu không phải tối hôm qua mình không tu luyện, nhất định là không gặp lại nàng.

Như vậy chẳng phải nàng chỉ có con đường chết hay sao? Ài, cô em gái của Vũ Tích này, thật không khiến người khác yên tâm.

- Không phải đã nói rồi sao, sao em còn chưa trở về với các thầy cô, mà chạy tới nơi này làm gì?

Lâm Vân cau mày nói.

Hàn Vũ Đình giống như một đứa bé làm sai chuyện, đầu cúi đến tận ngực, không dám nói lời nào. Một lúc lâu sau, nàng mới chột nhớ tới điều gì, cầm cái túi to trong tay mình, nín nọt nói:

- Anh rể, là em mang cho anh ít đồ ăn....

Lời còn chưa hết thì đã dừng lại. Bởi vì Hàn Vũ Đình phát hiện cái túi của mình đã trống trơn, ở dưới thì bị thủng một lỗ lớn.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình đang nói chuyện thì dừng lại, biết nàng đang hối hận. Hối hận vì không cầm chiếc túi cẩn thận, khiến đồ ăn không thể tới tay của Lâm Vân.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân ôm lấy Hàn Vũ Đình nói.

- Anh rể...

Hàn Vũ Đình chỉ nói hai chữ, liền dán chặt vào ngực của Lâm Vân, im lặng không nói.

Lâm Vân tăng tốc độ, chỉ dùng chưa tới nửa tiếng thì quay về thôn xóm. Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân là mang mình trở về, sắc mặt lại trở nên tái nhợt:

- Anh rě, em không muốn trở về với các thầy cô, em muốn cùng anh trở về....

- Anh biết rồi, em đi chào hỏi các thầy cô đi, đừng để bọn họ sốt ruột. Anh ở chỗ này chờ em.

Lâm Vân nói xong nhìn Hàn Vũ Đình..

- Thật không? Anh rě thật tốt, em đi ngay đây.

Hàn Vũ Đình tung tăng chạy đi. Đi một đoạn bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Anh rě, anh nhất định phải chờ em nhé, đừng bỏ đi một mình....

Sau khi nói xong thì chạy càng nhanh hơn. Vài miếng vải bị rách ở ống quần thì bay lơ phơ trong gió.

Lâm Vân thở dài, thật không ngờ Hàn Vũ Đình lại ỷ lại mình như vậy. Chắc là do khu rừng này ám ảnh nàng quá nhiều. Cho dù nàng không phải là em gái của Vũ Tích đi chăng nữa, mình cũng không thể không giúp nàng.

Có lẽ rời khỏi nơi này, nàng sẽ trở lại bình thường. Dù sao nàng ta mới chỉ là một sinh viên, sợ hãi là bản năng rồi. Mình cứu nàng vài lần, nàng ỷ lại vào mình cũng có thể lý giải. Dẫn theo thì dẫn a, chỉ chậm trễ vài ngày chứ mấy.

Không lâu sau, Lâm Vân đã nhìn thấy Hàn Vũ Đình đi ra, bên cạnh là cô giáo Vu kia và một thầy Lâm Vân không biết. Trông thấy Lâm Vân đứng đó chờ Hàn Vũ Đình, các thầy cô liền vẫy tay chào từ biệt Hàn Vũ Đình. Lúc này bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, tuy không biết Lâm Vân và Hàn Vũ Đình vì sao muốn đi vào rừng mưa. Nhưng có hai người chiếu cố lẫn nhau, vẫn tốt hơn là một người.

Hàn Vũ Đình vội vào cáo từ các thầy cô, rồi lập tức chạy tới bên người của Lâm Vân. Nàng sợ mình đến muộn, Lâm Vân sẽ rời đi. Hiện tại nhìn thấy Lâm Vân vẫn đứng đó, lo lắng trong lòng mới tan biến.

Lần này Lâm Vân không có ôm Hàn Vũ Đình chạy trong rừng nữa, mà là đi bộ dọc theo tuyến đường trên bản đồ. Hàn Vũ Đình vụng trộm nhìn vẻ mặt của Lâm Vân, thấy hắn không mất hứng, mới dám nói nhiều hơn.

- Anh rể, em quên mất mang theo ít đồ ăn tối rồi. Có đồ ăn vặt, chúng ta vừa đi du lịch trong rừng vừa có đồ ăn nhấm nháp, như vậy sẽ vui hơn.

Hàn Vũ Đình nói xong, khuôn mặt còn tỏ vẻ nhớ nhung.

Lâm Vân dờ khóc dờ cười, hóa ra cô nàng này còn tưởng đang đi du lịch cùng mình. Không khỏi buồn bực nói:

- Em muốn đi du lịch thì không phải đơn giản sao. Thầy cô của em chả phải đến đây du lịch còn gì? Vì sao em còn muốn đi theo anh để chịu tội. Giờ thì trách ai nữa.

- Anh rể, em thích đi du lịch cùng với anh cơ. Em chỉ hối hận vì không mang theo đồ ăn cho anh ăn mà thôi.

Hàn Vũ Đình vội vàng nói. Nàng rất sợ Lâm Vân lần nữa đưa mình trở về.

- Anh không phải đi du lịch.

Lâm Vân tức giận nói.

- Em biết, chỉ cần một mình em du lịch là được rồi. Hì hì.

Hàn Vũ Đình vô tư nói. Tâm tình hiện giờ của nàng rất vui, vừa đi vừa tung tăng như con chim sẻ. Hầu như đã quên vừa nãy còn nằm xuống đất khóc như con nít.

Lâm Vân lắc đầu. Mãi không lớn lên được. Hắn lấy một gói khoai tây chiên trong túi ba lô rồi nói:

- Anh nhặt được ở trên đường, cầm lấy mà ăn.

Hàn Vũ Đình liền đoạt lấy gói khoai tây chiên rồi hỏi:

- Anh rể, là anh nhặt được trên đường phải không? A, đúng rồi, chắc là anh một mực đi theo em để nhìn thấy em khóc lóc chứ gì.

- Ai dư hơi như vậy.

Lâm Vân nói xong, mặc kệ nàng, tiếp tục đi về phía trước. Một bên tìm kiếm linh thạch, một bên suy nghĩ, nếu trước lúc tới núi Misimi có thể đạt tới Tinh Hồn hậu kỳ thì tốt.

Hàn Vũ Đình cầm một miếng khoai tây chiên đưa tới miệng của Lâm Vân nói:

- Anh rể, anh cũng ăn đi.

Từ ngày mình kể chuyện của tỷ tỷ cho anh rể nghe, anh rể giống như càng ngày càng bận rộn. Có lẽ anh ấy muốn mong xong việc để về với tỷ tỷ. Nhưng ngày hôm qua, anh ấy lại bắt đầu tìm kiếm trở lại. Hơn nữa, tuy tốc độ đi đường không nhanh, nhưng rõ ràng nhanh hơn lúc mình gặp anh rể rất nhiều.

Không biết anh ấy đang tìm cái gì, nhưng mình có thể trông thấy vẻ lo lắng thỉnh thoảng xuất hiện trên mặt anh ấy. Chẳng lẽ thứ đó rất quan trọng với anh rể sao? Không biết mình có thể giúp anh ấy tìm không. Vật kia khẳng định là rất trọng yếu, bằng không anh ấy sẽ không vất vả tìm như vậy.

- Anh rể, rốt cuộc anh đang tìm gì thế? Có thể nói với em hay không. Nói cho anh biết, mắt của em tinh lắm. Nếu không, để em kể một chuyện cười

cho anh nghe nhé?

Hàn Vũ Đình muốn Lâm Vân không cần phải buồn bực để tìm kiếm nên mới nói như vậy. Nhìn ảnh rể một đường đều biểu lộ tập trung, nàng rất đau lòng. Nàng đoán anh rể rất mệt nên muốn làm vài chuyện cho anh ấy thoải mái chút.

- Vũ Đình, cảm ơn em, anh biết ý tốt của em. Anh rất là cảm kích. Anh sẽ làm việc của anh nhanh thôi, để còn quay về gặp chị em nữa chứ.

Lâm Vân biết Hàn Vũ Đình muốn hăn buông lỏng. Nhưng không tìm được linh thạch và linh mạch, hăn không có cách nào buông lỏng tinh thần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 175: Thiên Thạch

A

nh rẽ. em muốn hỏi anh một việc.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân đã minh bạch ý của mình, nhưng vẫn tập trung tìm tòi bốn phía, đành phải đưa ra câu hỏi để dời đi sự chú ý của Lâm Vân.

- ừ. em nói đi.

Lâm Vân dừng lại.

- Anh rẽ, vì sao hôm nọ anh muốn xem áo lót của em? Hì hì. đừng nói là do anh thấy lạ mắt.

Hàn Vũ Đình thấy anh rê quả nhiên dừng lại. cười hì hì hỏi vấn đề này, mà không hề có ý xấu hổ gì.

- Ách...

Lâm Vân không biết trả lời làm sao. Bởi vì mình xem áo lót của nàng đã là không đúng rồi. Nhưng lúc ấy mình chỉ là tò mò cái áo lót kia có phải là làm bằng “Vân Tầm Miên” hay không mà thôi. Lúc đó còn thầm khen bản lĩnh của mấy kẻ làm giả.

Thấy Lâm Vân xấu hổ đứng đó, không nói lời nào, trái tim của Hàn Vũ Đình cũng đập thành thịch, sắc mặt không được tự nhiên như trước. Chẳng lẽ anh rẽ thích áo lót của mình? Ai. thiệt là. sao mình lại hỏi chuyện tế nhị như vậy?

Thấy sắc mặt của Hàn Vũ Đình có chút đỏ. Lâm Vân biết Hàn Vũ Đình hiểu lầm, vội nói:

- Không phải như em nghĩ đâu.

- Anh rồi biết em nghĩ gì à?

Nhìn vẻ khó xử của Lâm Vân. Hàn Vũ Đình đột nhiên cảm thấy có chút thú vị.

- Bởi vì anh phát hiện áo lót của em là đồ giả.

Lâm Vân đành phải nói ra suy nghĩ của mình. Bằng không Hàn Vũ Đình lại hiểu lầm mình là tên biến thái, thích nhìn áo lót của phụ nữ.

- Anh rồi làm sao anh biết? Cái áo lót đó em phải mất hai mươi nghìn nguyên

tiền tiết kiệm mới mua được đấy. Giá của nó còn đắt hơn một nghìn nguyên khi mua ở Phụng Tân. Làm sao có thể giả được?

Hàn Vũ Đình đương nhiên không tin áo lót mình mua là giả. Lúc trước để mua được áo lót này, nàng đã tốn không ít công sức.

- Bởi vì áo lót “Vân Tầm Miên” là do chính tay anh làm. Em nói xem, anh có thể phân biệt được không?

Lâm Vân nhìn vẻ mặt không tin của Hàn Vũ Đình, cười cười nói.

- Cái gì

Hàn Vũ Đình thật không ngờ áo lót “Vân Tầm Miên” thịnh hành toàn thế giới là do anh rồi làm. Khó trách anh ấy có thể nhận ra thật giả. Phải biết rằng, có một khoảng thời gian, các nữ sinh trong trường chỉ bàn luận về áo lót “Vân Tầm Miên”.

Chính nàng cũng phải gom góp mãi mới được hai mươi nghìn nguyên, sau đó nhờ người mua một cái áo lót “Vân Tầm Miên”. Thật không ngờ, áo lót “Vân Tầm Miên” lại là do anh rể làm. Mà đồ mình mua là giả. Hiện tại nàng rất căm tức.

- Anh rể. vị Lâm quản lý của Hồng Tường Phụng Tân chính là anh sao?

Nói xong, khuôn mặt của Hàn Vũ Đình tràn đầy vẻ ảo não. Trong lòng tự nhủ. nếu sớm biết như vậy. nếu sớm biết anh rể tốt như vậy. lại có bản lĩnh nữa. thì mình đã tới Phụng Tân tìm anh rể rồi.

Chẳng qua. nếu như mình không tới Amazon du lịch, mình có thể biết năng lực của anh rể sao? Khẳng định là không biết. Nghĩ tới đây. nàng vỗ vỗ lồng ngực, âm thầm nói. thật nguy hiểm a.

- Anh rể, lần trước em có hỏi qua một câu. anh còn chưa trả lời. Có phải là anh tặng áo lót “Vân Tầm Miên” cho tỷ tỷ phải không?

Hiện tại đã biết Lâm Vân làm ra áo lót “Vân Tầm Miên”, nên Hàn Vũ Đình nghĩ tới câu hỏi trước.

- Đúng là anh muốn đưa cho chị của em. nhưng không biết cô ấy đã nhận được chưa. Thực sự muốn lập tức trở về...

Lâm Vân nói tới câu này. suy nghĩ lại bay về chỗ của Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Đình nghe Lâm Vân nói như vậy. cũng lâm vào trầm mặc. Sau một lúc lâu. nàng bỗng nhiên vui vẻ, đang đưa cánh tay của Lâm Vân nói:

- Anh rể, em mặc kệ, khi trở về anh phải cho em thật nhiều áo lót “Vân Tầm Miên” đấy. Em còn chưa có cái nào đây này. vất vả lắm mới mua được một cái, thì gặp ngay phải hàng giả. Tức thật đấy.

- ừ. anh đáp ứng em. khi về cho em thoải mái chọn áo lót ở trong xưởng.

Hiện tại tâm tình của Lâm Vân rất thoải mái, nên không do dự đáp ứng yêu cầu của Hàn Vũ Đình. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nên không còn cảm thấy buồn chán.

Nhưng Lâm Vân đã đi được mười ngày, mà còn chưa phát hiện thêm linh mạch nào. Thậm chí hắn còn hoài nghi tuyến đường mà giáo sư Trâu Tiên vẽ trên bản đồ này có phải là không có căn cứ gì. Nếu không, vì sao đi mãi không thấy cái gì? Ngược lại, đi tới gần chỗ thôn của đám người thổ dân kia, lại phát hiện ra linh mạch. Mà chỗ đó không thuộc phạm vi của tuyến đường.

Thấy mấy ngày nay lông mày của Lâm Vân đều nhíu lại. Hàn Vũ Đình cũng rất lo lắng. Liên hay kể chuyện thú vị trong lớp cho Lâm Vân. Thậm chí còn lôi cả vài chuyện xấu hổ của mình ra nói cho hắn. Tuy nhiên, anh rề hình nhưng không cảm thấy hứng thú gì. về sau mình kể lại chuyện của tỷ tỷ. thì anh rề lại nghe rất chăm chú. cho dù là một chuyện nhỏ cũng không bỏ qua.

Lâm Vân biết suy nghĩ của Hàn Vũ Đình, nhưng hắn không ngăn cản nàng ấy làm vậy. Dù sao mình còn có linh thạch để đi tìm. còn nàng ấy thì chắc đã chán cảnh vật mới lạ trong rừng rồi. Để cho nàng ấy nói vài chuyện cho giải khuây, cũng phải điều xấu gì.

Những lúc trời mưa. Lâm Vân sẽ ở cùng với Hàn Vũ Đình trong lều. Mà trời mưa cũng là lúc Hàn Vũ Đình cảm thấy thích nhất. Nàng thích ngủ khi có hắn ở bên cạnh. Những lúc đó nàng ngủ được rất ngon, rất an toàn.

Một đường này tuy gặp vô số nguy hiểm, nhưng có Lâm Vân bên cạnh, đều có thể an toàn vượt qua. Có một lần nàng còn trông thấy một con báo châu Mỹ đi qua. tính tình nghịch nổi lên. nàng cầm hòn đá ném vào nó rồi trốn sau lưng của Lâm Vân.

Tuy nhiên, mây ngày gân đây. Hàn Vũ Đình không còn khí lực để làm chuyện như vậy. Bình thường hay được Lâm Vân Ồm đi. bây giờ phải đi bộ nàng mới biết nguyên lai đi lại trong rừng lại mệt mỏi như vậy.

- Anh rể, chúng ta muốn tới chỗ nào?

Cho tới bây giờ. Hàn Vũ Đình đều không hỏi vấn đề này. chỉ là hôm nay lần đầu tiên hỏi. Nàng không biết còn muốn đi bao lâu nữa. chỉ hy vọng đoạn đường này càng dài càng tốt. Nàng càng có thể ở bên anh rể lâu hơn.

Hy vọng là như vậy, nhưng cái đùi của nàng lại không theo ý nàng. Suốt ngày đi bộ đã khiến đôi chân của nàng rất mỏi. Thậm chí lúc đứng dậy cũng có chút vô lực. Nhưng nàng không dám nói những điều này cho Lâm Vân. Nàng sợ Lâm Vân biết thì sẽ đưa nàng về.

- Anh muốn tới núi Misimi ở tận nguồn con sông Amazon. Chỗ đó thường xuyên có băng tuyết bao phủ. Em có sợ không?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Đình liên tục đi theo mình, không khỏi bội phục nghị lực của nàng. Đi một đoạn đường xa như vậy, nhưng chưa thấy nàng kêu mệt mỏi gì. Thật đúng là một cô gái có nghị lực. Nhưng hẳn đâu biết rằng. Hàn Vũ Đình đang chỉ cố chống ngượng mà thôi.

- Em không sợ...

Hàn Vũ Đình còn chưa nói hết câu, đôi chân đã trở nên mềm nhũn, mắt thấy sắp ngã xuống.

Lâm Vân thanh thủ vịn lấy. rồi hỏi:

- Em làm sao vậy?

Nhưng lập tức phản ứng. là Hàn Vũ Đình không đi nổi nữa.

Thật đúng là con vịt đun sôi còn mạnh miệng, tuy nhiên cũng bội phục nàng đã kiên trì được hơn hai mươi ngày, thật là không dễ dàng. Khó trách mấy ngày nay Hàn Vũ Đình không còn nhảy cho mình xem. Lúc trước nàng vẫn diễn vài tiết mục để làm cho mình vui vẻ.

Ồm Hàn Vũ Đình để nàng ngồi trên một tảng đá. rồi cởi giày thể thao của nàng ra. Lúc này mới phát hiện chân của nàng đã bị sưng tấy. Vội vàng vận công trừ bỏ máu tụ trong chân. Lại lấy một ít thảo dược ở trong ba lô. nhai nát, đắp vào lòng bàn chân.

Hàn Vũ Đình chỉ cảm thấy một cảm giác thoải mái và mát lạnh truyền từ bàn chân tới. Thế mới biết, vì sao anh rẽ đi đường mà vẫn còn hái nhiều thảo dược như vậy. Anh rẽ thật có nhiều bản lĩnh, chỉ thuận tay hái xuống cũng có thể hái được thảo dược có ích. Mới dùng chút tí thảo dược trong đó. chân của mình đã có cảm giác như bình thường. Nàng ngơ ngác nhìn Lâm Vân đang cúi đắp đắp thuốc cho mình, Hàn Vũ Đình dường như ngây dại.

Đeo lại giày cho Hàn Vũ Đình. Lâm Vân nói:

- Được rồi. mấy ngày nữa sẽ không có việc gì. Hiện tại vẫn là anh Ồm em đi vậy.

Lâm Vân nói xong, giống như trước Ồm lấy Hàn Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình thật không ngờ bàn chân vốn sưng tấy, chỉ cần anh rẽ vuốt ve vài cái đã hết. Trong lòng tự nhủ. biết vậy thì đã sớm nói rồi. Nằm ở trong ngực của Lâm Vân. nàng thoải mái thờ phào một cái.

Nhìn Hàn Vũ Đình thoải mái nằm ở trong ngực, Lâm Vân dờ khóc dờ cười. Nói nàng không có nghị lực, nàng mang theo cái chân sưng vù kiên trì đi theo mình. Nói nàng có nghị lực, thì nàng lại giống như con mèo con lười biếng chui vào ngực của mình, rồi chẳng muốn xuống.

Thấy Lâm Vân nhìn mình, Hàn Vũ Đình cảm giác như suy nghĩ của mình bị Lâm Vân phát hiện, vội vàng uốn éo đầu sang một bên. không dám nhìn thẳng Lâm Vân.

Lâm Vân buồn cười, cũng biết thẹn thùng cơ đấy. Lâm Vân Ồm lấy Hàn Vũ Đình, bắt đầu tăng tốc chạy về phía trước. Các thảo dược trên quý đã được lấy đầy ba lô, nên không cần phải tiếp tục đào nữa. Không có linh mạch, thì dù có nhiều thảo dược hơn cũng là uổng công.

Lâm Vân suy đoán, hiện tại chắc chỉ cần hai ngày là có thể đi tới chân núi Misimi. Bình phục lại tâm tình kích động, nếu không tìm được linh thạch ở núi tuyết Misim. chẳng phải là rất thất vọng sao.

Một ngày sau, Lâm Vân phát hiện một cái hố có diện tích rất rộng. Trong cái hố là đầy nước mưa và một tảng đá cực lớn. Tảng đá này có hình dạng rất kỳ quái, toàn thân là màu đen. Lâm Vân đi tới gần tảng đá nhìn, liền cảm nhận được một thứ gì đó khác lạ trong tảng đá này. Hắn nghĩ nên tìm hiểu một phen.

Hắn hoài nghi đây là một tảng thiên thạch, hơn nữa mới lao vào trái đất không lâu. Nhìn những cây cối bị đập nát xung quanh là biết.

- Anh rể, đây là tảng đá gì vậy? Sao nó lại đen xì thế kia?

Hàn Vũ Đình nằm trong ngực của Lâm Vân hỏi.

- Để anh xem.

Lâm Vân buông Hàn Vũ Đình xuống, chân của Hàn Vũ Đình đã sớm khỏi rồi, chỉ là Lâm Vân một mực ôm nàng chạy cho tiết kiệm thời gian mà thôi.

Lâm Vân nhảy lên tảng đá ở giữa hồ nước, tay đặt vào tảng đá, dùng lực lượng Tinh Vân để thăm dò xem tảng đá này có đúng như suy nghĩ của mình là thiên thạch hay không?

- Vũ Đình, em đừng lều luôn ở chỗ này đi. Anh muốn cẩn thận xem tảng đá này một lúc.

Lâm Vân trở về bên cạnh Hàn Vũ Đình nói. Lại lấy ra một cái búa đặc chế từ trong ba lô, nhảy lên tảng đá bắt đầu gõ.

Tuy Hàn Vũ Đình không biết Lâm Vân muốn làm cái gì, nhưng Lâm Vân đã nói như vậy, thì nàng đành phải dừng cái lều lên. Sau đó thì ngồi xuống nhìn xem Lâm Vân cầm búa gõ tảng đá.

Hàn Vũ Đình đoán rằng tảng đá này rất quan trọng với Lâm Vân, bằng không hẳn đã không cần phải thận trọng như vậy.

Trong lòng của Lâm Vân hiện giờ rất hưng phấn. Cuối cùng đã có thu hoạch. Tuy không tìm được linh thạch, nhưng lại tìm được một khối thiên thạch. Xem qua bộ dáng này của khối thiên thạch, chắc rơi xuống đây chưa được một tháng. May mắn là mình phát hiện ra trước. Nếu như bị người khác phát hiện, nói không chừng đã mang nó đi rồi.

Rất nhiều thiên thạch là vô dụng, nhưng từ khối thiên thạch này Lâm Vân lại cảm nhận được một loại ba động kỳ quái. Vô luận nó là chất liệu gì, nhưng Lâm Vân nghĩ nó chắc chắn có chỗ hữu dụng.

Kiểm tra khối thiên thạch từ giữa trưa đến tận tối, Lâm Vân đã đập được một nửa. Phỏng chừng ngày mai là có tìm được thứ trong thiên thạch.

Thấy Lâm Vân đi xuống, Hàn Vũ Đình vội vàng đi lên đón:

- Anh rể, tảng đá này rất quan trọng với anh sao?

- Ừ, tảng đá này rất quan trọng với anh. Nhưng người khác thì anh không biết. Anh sẽ không giải thích cho em, vì giải thích vấn đề này quá lằng nhằng.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình hỏi, đành phải trả lời qua loa.

Hàn Vũ Đình cũng không để ý. Ăn xong bữa tối, Lâm Vân bố trí vài thứ ở bên ngoài, rồi nói Hàn Vũ Đình đi ngủ sớm đi.

Còn Lâm Vân thì tiếp tục đập vụn khối thiên thạch. Hắn muốn nhìn xem, ở bên trong thiên thạch này rốt cuộc là chất liệu gì. Ở đại lục Thiên Hồng, hắn cũng đã từng nhìn thấy những khối thiên thạch như vậy. Nhưng hắn chưa chiếm được một khối nào, bởi vì thiên thạch đều bị các cường giả lấy đi.

Kiểm tra một hồi lâu, vẫn chưa phát hiện ra cái gì. Lâm Vân nhảy xuống thiên thạch, đi vào trong lều. Hắn muốn đêm nay nghỉ ngơi, ngày mai thì dùng nửa ngày để đập nốt thiên thạch tìm kiếm vật liệu bên trong.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân ngồi xuống, không chút do dự đi tới dựa vào người Lâm Vân. Lâm Vân đã thành thói quen, nên mặc kệ nàng.

- Anh rể, mỗi ngày trước khi đi ngủ anh đều bố trí cây với đá ở ngoài lều làm gì vậy? Làm như vậy có thể ngăn cản được dã thú sao?

Hàn Vũ Đình dựa vào người của Lâm Vân hỏi. Mặc dù biết Lâm Vân làm vậy để ngăn cản dã thú, nhưng nàng vẫn nghi ngờ tác dụng của nó.

- Giải thích cái này với em, em cũng không hiểu. Thôi, em ngủ đi.

Lâm Vân vẫn đơn giản trả lời.

Hàn Vũ Đình vểnh miệng lên, trong lòng tự nhủ, mỗi lần hỏi lại nói mình không hiểu. Nếu mình hiểu cần gì phải hỏi anh ấy? Nhưng nàng chỉ hờn dỗi một lát, lại rất nhanh ngủ trong ngực của Lâm Vân.

Sáng hôm sau lúc Hàn Vũ Đình tỉnh dậy thì phát hiện Lâm Vân đã ra khỏi lều, bên ngoài thì truyền tới tiếng gõ tảng đá. Hàn Vũ Đình cười nhẹ một tiếng, đột nhiên cảm giác mình và anh rể giống như một đôi vợ chồng nơi

thôn quê vậy. Người chồng thì chịu khó làm việc, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã đi ra ngoài làm việc, còn người vợ thì ở nhà chờ chồng.

Phục hồi tinh thần, lại thở dài. Vàng thật thì ít ai nhìn ra. Thử nghĩ nếu người nào cũng biết bản lĩnh của anh rể, thì sẽ có bao nhiêu người muốn tranh đoạt anh rể với tỷ tỷ.

Đúng rồi, anh rể còn nói anh ấy đã từng sống ở Phụng Tân một thời gian. Chẳng lẽ trong thời gian đó không có ai phát hiện ra tài năng của anh ấy sao? Còn có, khi anh ấy sản xuất ra áo lót 'Vân Tầm Miên', làm sao có thể không có ai biết đến? Đợi lát nữa, nhất định phải hỏi anh rể về vấn đề này.

Khối thiên thạch càng bị đập nát, Lâm Vân càng cao hứng. Bởi vì hắn đã nhìn thấy một màu vàng nhàn nhạt lộ ra từ khối thiên thạch. Hắn khẳng định vật liệu bên trong khối thiên thạch này không phải là tầm thường, cho nên đập càng nhanh hơn.

Một lúc sau, Hàn Vũ Đình muốn gọi Lâm Vân về ăn chút gì đó, nhưng nhìn Lâm Vân tập trung đập tảng đá, nàng lại không dám quấy rầy hắn. đành phải chờ hắn làm xong thì ăn.

Ba tiếng sau, cuối cùng Lâm Vân đã lấy được thứ mình cần. Là một hòn đá to cỡ quả bóng chuyền, còn thỉnh thoảng lóe lên màu vàng, không theo quy tắc gì cả. Thoạt nhìn hòn đá này chỉ đẹp hơn các hòn đá khác một chút, nhưng Lâm Vân biết, nó không chỉ đơn giản là đẹp như vẻ bề ngoài. Mà đây là một viên 'Tinh Minh Thạch'. Bình thường 'Tinh Minh Thạch' hay xuất hiện ở trong thiên thạch hoặc ở trong các mỏ quặng, nhưng số lượng rất hiếm.

Ngay cả ở đại lục Thiên Hồng, loại đá này cũng rất ít khi thấy. Bởi vì những người tu luyện đều cần chất liệu 'Tinh Minh Thạch'. Cho nên khi Lâm Vân lấy được một viên 'Tinh Minh Thạch', hắn hưng phấn cơ hồ muốn hét lên một tiếng.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân coi một hòn đá như bảo bối rồi cẩn thận bỏ vào ba lô, sự lo lắng trong lòng nàng cũng giảm xuống. Nhưng sợ Lâm Vân nói mình không hiểu gì, nên không hỏi hần.

Có trong tay một viên ‘Tinh Minh Thạch’, cho dù không kiếm được cái gì trong rừng rậm Amazon, nhưng Lâm Vân cũng cảm thấy đáng giá. Không chỉ nói ở thế giới này, ngay cả ở thế giới của hần, một viên ‘Tinh Minh Thạch’ lớn như vậy cũng là một vật báu vô giá. Tuyệt đối không có người có thể mua nổi.

‘Tinh Minh Thạch’ chẳng những có thể để dùng chế tạo các loại vũ khí, mà còn có thể chế tạo ra pháp khí, hoặc để dùng bày trận pháp. Chỉ là do ‘Tinh Minh Thạch’ quá trân quý, nên không ai lấy vật này để đi bày trận.

Nhưng đối với Lâm Vân mà nói, tác dụng lớn nhất của ‘Tinh Minh Thạch’ không phải là những điều này. Bởi nó là tài liệu chủ yếu để hình thành Tinh Giới sau khi hần kết thành một sao. Không có ‘Tinh Minh Thạch’, cơ hồ là không thể hình thành Tinh Giới. Chỉ cần kết hợp ‘Tinh Minh Thạch’ với một số linh thạch là không cần lo lắng việc hình thành Tinh Giới.

Nguyên bản, kết thành một sao Lâm Vân đã cảm thấy khó khăn, đừng nói gì tới việc tìm được ‘Tinh Minh Thạch’ để kết thành Tinh Giới. Cho dù kết thành một sau, Lâm Vân cũng không trông cậy có thể có được một viên ‘Tinh Minh Thạch’ ở thế giới này. Nhưng thế sự lại có nhiều thứ làm cho người ta kinh hãi. Hần còn chưa tìm thấy linh thạch, thì rõ ràng lại có ‘Tinh Minh Thạch’. Thật đúng là may mắn, may mắn rất lớn.

Thứ này không có tác dụng gì với người khác, nhưng lại có tác dụng cực kỳ trọng yếu với Lâm Vân. Có thể nói sự quan trọng của nó gần với linh thạch. Mà tìm kiếm ‘Tinh Minh Thạch’ khó khăn hơn linh thạch nhiều lắm. Linh thạch còn có thể cảm ứng được, nhưng ‘Tinh Minh Thạch’ thì cho dù nó ở dưới chân của người, người cũng không thể biết nó ở đấy.

Thậm chí, hắn còn suy nghĩ, không biết ‘Tinh Minh Thạch’ là từ hành tinh nào rơi xuống. Nếu như từ nay về sau mình có khả năng ngao du ngoài tinh không, có thể đến hành tinh đó kiếm ‘Tinh Minh Thạch’ rồi mang về đại lục Thiên Hồng bán đi kiếm tiền. Lúc đó có lẽ hắn sẽ là người giàu có nhất đại lục Thiên Hồng.

Lâm Vân thu hồi suy nghĩ, nhìn vào bản đồ khu vực gần núi tuyết Misimi. Bản đồ này hắn là bản đồ phía nam Peru. Đã tìm được thứ ở đây thì không nên trì hoãn thời gian nữa, phải tới núi tuyết Misimi sớm.

Một ngày sau, hai người rớt cuộc đã đi ra rừng rậm. Một dãy núi dài liên miên xuất hiện trước tầm mắt. Dưới chân là một dòng sông lượn lờ chảy. Cảnh vật rất đẹp lại bí ẩn.

Lâm Vân biết mình đã tới dãy núi Andes, mà dòng sông này đương nhiên là sông Amazon. Nhưng Lâm Vân lại không biết, dòng sông trước mặt này không thể xem như là sông Amazon, mà là sông Maranon.

Sông Maranon và sông Ucayali chạy qua dãy núi Andes rồi tụ hợp ở gần thành phố Nauta thuộc Peru. Cho nên dòng sông chảy từ Iquitos của Peru tới Manaus của Brazil gọi là sông Solimoes. Từ cửa sông Rio Negro tới Đại Tây Dương mới là sông Amazon.

Dù biết Lâm Vân cũng không quan tâm, bởi vì hắn đã tới được nơi hắn cần tìm. Theo như tài liệu mà giáo sư Trâu Tiên lưu lại, nơi mà Lâm Vân cần tìm là núi tuyết Misimi cao sáu ngàn mét so với mặt nước biển thuộc dãy núi Andes này. Từ nơi này nhìn lại, thì đã thấy một màn tuyết trắng từ phía xa xa.

- Anh rể, nơi này chính là nơi anh muốn tìm phải không?

Hàn Vũ Đình nhìn dãy núi chập chùng phía xa xa, còn nhìn thấy một mảnh màu trắng, không chỉ nói là đi tới đó, nhìn thôi đã cảm thấy sợ hãi rồi. Nàng

thấy Lâm Vân vừa tới nơi này, đã nhìn chăm chăm vào dãy núi tuyết ở xa, nên mới hỏi như vậy.

- Ủ, em có cần nghỉ ngơi một lúc không? Nếu không, anh muốn đi luôn.

Lâm Vân nhìn khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi của Hàn Vũ Đình, liền dò hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 176: Có Kì Quặc

A

nh rể. em không sao, anh cứ làm chuyện của mình đi. Giải quyết càng nhanh thì càng sớm trở về.

Hàn Vũ Đình thực muốn ở bên cạnh Lâm Vân lâu hơn. nhưng nhìn khuôn mặt càng ngày càng gầy gò của Lâm Vân vì tìm kiếm, nàng cũng rất khổ sở. Lần đầu tiên chủ động nói ra câu đó.

Lâm Vân gật đầu. không hề dong dài Ồm lấy Hàn Vũ Đình, dùng tốc độ nhanh nhất đi về phía dãy núi.

Tuy Lâm Vân không cảm thấy khó chịu gì. nhưng nơi này có độ cao sơ hơn nơi khác rất nhiều, khiến hồ hấp của Hàn Vũ Đình càng trở nên khó khăn. Tuy nhiên cũng may thể lực của nàng không tồi. vẫn có thể duy trì được.

Thấy Hàn Vũ Đình có vẻ hít thở khó khăn. Lâm Vân liền lấy hai cây Địa Lan trong ba lô đưa cho Hàn Vũ Đình nói:

- Ăn một cây đi, nếu như vẫn còn cảm thấy không thoải mái thì ăn nốt cây còn lại

Hàn Vũ Đình nhận lấy Địa Lan, không chút do dự ăn một cây. Quả nhiên, khi ăn xong, cảm giác đè nén khiến hồ hấp khó khăn đã được giảm bớt đi rất nhiều. Thậm chí còn cảm giác như lúc bình thường. Nàng không khỏi âm thầm kinh ngạc, thật không ngờ chỉ một cây cỏ đơn giản như vậy. rõ ràng có thể làm giảm chứng hô hấp khó khăn khi đi lên cao nguyên. Thật là kỳ diệu.

- Anh rể, đây là cây gì vậy? Sao lại có hiệu quả thần kỳ như thế? Nếu mấy nhà leo núi đều có loại thảo dược như vậy. thì còn sợ gì áp lực ở trên cao nữa.

Hàn Vũ Đình cầm cây thừa lại trong tay. rất ngạc nhiên hỏi.

- Đây là cây Địa Lan. người bình thường chắc là không biết tác dụng của nó.

Loại thảo dược này thường mọc ở những nơi không có ánh sáng. Quá trình phát triển của nó rất ngắn, chỉ có năm ngày thôi, nên nó còn được gọi là cây “Ngũ Dạ”. Vì vậy mà cây này không thể trồng được. Em may mắn lắm mới ăn được nó đó.

Lâm Vân nghĩ thầm, đi mãi trong rừng rậm mới phát hiện được ba cây. mà còn là ở cùng một chỗ.

Tác dụng chính của Địa Lan cũng không phải là giảm áp lực khi lên cao. Tuy nhiên, những điều này Lâm Vân sẽ không nói với Hàn Vũ Đình.

Núi Misimi do bị băng tuyết bao phủ. nhìn lên chỉ thấy toàn là một màu trắng nhấp nhô. Lâm Vân đã cởi áo khoác khoác lên người Hàn Vũ Đình, ở chỗ này cũng thỉnh thoảng có các nhà nghiên cứu hoặc nhà thám hiểm đến thăm dò.

Nhưng có lẽ ít ai đi sâu vào trong, bởi nơi này quá nguy hiểm. Bất cứ lúc nào cũng có khả năng mất mạng.

Lúc Lâm Vân Ồm theo Hàn Vũ Đình đi tới chân núi thì trời đã tối. Chỉ có ánh sáng mờ mờ ảo ảo của mặt trăng chiếu tới băng tuyết là nhìn thấy rõ.

Chân núi rất là hoang vắng yên tĩnh. Sự yên tĩnh ở đây khác với trong rừng rậm. Trong rừng rậm còn có đủ loại côn trùng hay động vật kêu. Mà ở đây chỉ có tiếng gió lạnh thét gào và tiếng thờ phì phò của bản thân. Hàn Vũ

Đỉnh cảm thấy nơi này càng đáng sợ hơn so với rừng mưa, không khỏi dán chặt vào ngực của Lâm Vân.

Sự chú ý của Lâm Vân đã hoàn toàn bị núi tuyết hấp dẫn. Thậm chí, hắn có một cảm giác thứ mình cần chắc chắn ở trong này. Đè xuống cảm giác hưng phấn, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, rồi mới tiếp tục lên đỉnh núi tuyết tìm kiếm.

Tuy giáo sư Trâu Tiền hoài nghi linh thạch là ở trên đỉnh ngọn núi. Nhưng Lâm Vân lại không cho rằng như vậy. Hắn cho rằng ở chỗ nào của ngọn núi tuyết này cũng có khả năng có linh thạch. Người tới núi tuyết Misimi này khẳng định là có. nếu chỉ đơn giản ở trên đỉnh núi. thì đã sớm có người phát hiện rồi.

Tuyết đọng trên núi rất là dày. khiến mỗi bước đi của Lâm Vân đều rất khó khăn. Hắn liền biết, mình chọn sai con đường lên đỉnh núi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, còn không biết bao giờ có thể lên đến nơi.

Nhưng chưa kịp nghĩ cách đối phó thì Lâm Vân đã cảm thấy không đúng. Hắn dừng lại nhíu mày. Hắn rõ ràng cảm giác càng đi lên cao linh khí càng yếu đi. Đây là chuyện gì?

Lâm Vân buông Hàn Vũ Đình xuống, lấy bức bản đồ của giáo sư Trâu Tiền ra xem. Lại lấy bản đồ của bốn tên kia, so sánh một chút.

Trên bức bản đồ của giáo sư Trâu Tiền, ông ta đánh dấu vị trí có khả năng có linh thạch là ở trên đỉnh núi. Mà vị trí đó là ông ta dựa theo bản vẽ trên trúc tre.

Lâm Vân lại lấy ra thẻ tre. Chỗ đánh dấu vị trí trên thẻ tre nhìn không rõ lắm. Rơi vào đường cùng, đành phải cất đi, trong lòng nghĩ, nên theo con đường của giáo sư Trâu Tiền tiếp tục đi tới, hay là dựa theo cảm ứng linh khí của mình đi tới.

- Anh rể. làm sao vậy? Có phải xảy ra ngoài ý muốn gì không?

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân nhìn xong bản đồ vẫn cau mày, nên quan tâm hỏi. Nàng cảm giác, thứ mà anh rể đang tìm rất quan trọng với anh ấy. Từ đầu hành trình tới giờ, có thể thấy như vậy.

- Không có gì. chỉ là vài điểm trên bản đồ không rõ ràng mà thôi.

Lâm Vân thuận miệng nói.

- Anh rể, em cảm thấy anh vẫn nên dựa theo trực giác của mình là làm. Đôi khi người khác nói chưa chắc là đúng. Giống như em vậy. những việc mà trước kia em luôn cho là đúng, đến hiện tại lại mới biết là sai lầm. Em tin tưởng anh anh rể.

Hàn Vũ Đình nói xong nhìn Lâm Vân. vẻ mặt đầy tín nhiệm. Đây không phải là lời an ủi của nàng, mà là sự tin tưởng vào bản lĩnh của Lâm Vân.

- Tốt, cứ làm như vậy đi.

Lâm Vân quyết định theo cảm giác của mình để đi tìm. Nếu như tìm không thấy, thì quay về tuyến đường của giáo sư Trâu Tiền cũng không muộn.

Chỗ mình đang đứng phỏng chừng đã là hai nghìn mét so với mặt nước biển. Lâm Vân tìm một chỗ để tránh gió. dọn sạch tuyết, rồi dựng lều. Sau đó thì nói với Hàn Vũ Đình:

- Em vào trong lều trước đi. đừng đi ra ngoài. Chỗ này khá cao nên rất nguy hiểm. Anh đi loanh quanh nhìn một chút.

- Anh rể. đừng bỏ em một mình ở đây. em muốn đi cùng anh.

Hàn Vũ Đình thực sự không muốn ở một mình ở nơi băng tuyết hoang vu này.

- Anh chỉ loanh quanh đây thôi, không đi xa đâu mà lo mang theo em có chút không tiện.

Lâm Vân đã trông thấy một vách núi ở cách đây vài trăm mét. Vừa rồi còn nghe thấy một thanh âm vang lên từ chỗ đó. Địa hình ở chỗ đó khá dốc, mang theo Hàn Vũ Đình đi cũng được, nhưng hành động rất bất tiện.

Hàn Vũ Đình nghe Lâm Vân nói như vậy. cũng chỉ phải đồng ý ở trong lều. miệng thì không ngừng nhắc nhở Lâm Vân sớm trở về. Cho dù Hàn Vũ Đình không nhắc nhở, Lâm Vân cũng không muốn đi lâu. Để một mình Hàn Vũ Đình ở đây quá lâu. hẳn thực sự không yên tâm.

Thấy Hàn Vũ Đình đã đi vào lều. Lâm Vân nhanh chóng đi tới dãy núi bên kia. Mặc dù là buổi tối, nhưng ánh trăng rất sáng, vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng vách núi đó. Ngoại trừ một vài tảng đá có hình thù kỳ quái ra. không thấy có thực vật nào sống được ở đó. Từ trên chỗ cao nhìn xuống vách núi chỉ thấy mờ mờ ảo ảo ,không nhìn rõ phía dưới có cái gì.

Lâm Vân đứng ở gần vách núi. lắng nghe hơn mười phút. Quả nhiên là có thanh âm truyền tới. Lâm Vân không do dự nữa. nhảy thẳng xuống chỗ phát ra âm thanh. Trong nháy mắt rơi xuống, hẳn đập vào những gò đá trôi ra để giảm tốc độ

Lâm Vân cẩn thận dựa vào vách đá. rồi lắng nghe. Quả nhiên một lúc sau. lại một thanh âm truyền tới. Lâm Vân khẳng định chỗ này có người hoặc là con vật gì đó. Nhưng nếu có người, vì sao khi đi tới nơi này mình lại không biết. Lâm Vân muốn vào trong đó cũng chỉ có thể đào một cái lỗ mới vào được.

Nghĩ tới đây. Lâm Vân lập tức rời đi. trở về chỗ căn lều. Hàn Vũ Đình đã ở cửa lều. sốt ruột đợi. Lâm Vân thấy thế nói:

- Em lại chờ ở đây một lúc. anh đi rồi về ngay.

Lần này Hàn Vũ Đình không nói gì thêm. Nàng biết, nếu Lâm Vân đã quyết định chuyện gì, nàng cũng không có cách nào ngăn cản. Lâm Vân lấy cái búa ở trong ba lô, rồi quay về chỗ vách đá kia. Dùng lực lượng Tinh Vân nhập vào cái búa, rồi không ngừng đào đá. Rất nhanh đã đào ra một động đá, đủ cho một người vào.

Lâm Vân lại không ngừng đào sâu vào trong vách đá. Đối với hắn mà nói, tìm đường đi vào không bằng tự tay đào một cái động cho nhanh. Lâm Vân đào động, đá vụn rơi lả tả xuống vách núi, không ngừng vang lên tiếng lạo xạo.

Chỉ mất nửa tiếng, vách đá này đã bị Lâm Vân đào thành một cái động sâu 20m. Một luồng gió mát thổi vào mặt. Lâm Vân biết mình đã đào thông vào bên trong. Quả nhiên trong vách đá này còn có một cái hang lớn nào đó. Lâm Vân nhìn vào trong, chỉ thấy cái hang sâu hun hút, không có điểm cuối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 177: Hàn Tranh Bình

H

àn Vũ Tích từ Phụng Tân trở về Phần Giang đã được nửa năm. Tờ lịch ở đầu giường nàng cũng được khoanh tròn 130 vòng bằng bút đỏ. Nàng biết, khi mình khoanh tròn đủ 1095 vòng, là Lâm Vân sẽ quay trở lại.

Cứ buổi chiều khi hết giờ làm về nhà, thì việc đầu tiên của nàng chính là dùng bút đỏ đánh dấu vào tờ lịch, sau đó là đếm lại số dấu đỏ mà mình đã khoanh tròn.

Trong khoảng thời gian này, nàng trôi qua rất là vui vẻ. Mỗi lúc trời tối trở về có thể đọc lại thư của Lâm Vân, còn có thể nằm trên giường nghĩ lại từng ly từng tí những ký ức của mình với Lâm Vân. Tuy ký ức đó rất ít, nhưng đủ để cho nàng cảm thấy vui vẻ. Dù đã nghĩ lại trăm nghìn lần, nhưng lần nào nàng cũng có cảm giác thỏa mãn vì hạnh phúc.

Mỹ Na biết một chút về tình huống của Vũ Tích. Nên cũng cảm thấy vui vẻ thay cho chị Vũ Tích. Chỉ là Vũ Đình đã lâu không có đến đây. Tuy rất muốn hỏi chị Vũ Tích vì sao Vũ Đình không tới chơi. Nhưng lần trước nghe thấy hai người nói chuyện điện thoại trong phòng, nên Mỹ Na không dám hỏi. Hàn Vũ Tích cũng giống như quên việc Vũ Đình cầm đi giấy ly hôn của mình, không gọi điện cho Vũ Đình đòi lại nữa.

Con bé biết mình thích Lâm Vân, còn làm chuyện khiến mình không thể tha thứ như vậy. Từ bé đến giờ có chuyện gì nàng đều nhường cho Vũ Đình. Hai người chưa từng vì tranh đoạt đồ vật mà cãi nhau. Tất cả đồ tốt, Vũ Tích đều cho Vũ Đình chọn trước, còn mình thì cầm cái cuối cùng.

Nhưng lần này nàng không có cách nào tha thứ cho em gái. Bởi vì trong lòng nàng, Lâm Vân không thể thay thế. Thậm chí nàng còn đã từng nói trước mặt của Vũ Đình và Mỹ Na, rằng nếu như Lâm Vân chết đi, mình cũng sẽ đi theo anh ấy. Nhưng Vũ Đình lại vẫn làm những chuyện như vậy. Bất cứ đồ vật gì, nàng cũng thể đưa cho em gái, nhưng riêng đồ của Lâm Vân là không được. Cho dù nó chỉ là một chữ ký của Lâm Vân, nàng cũng không nhường cho người khác. Tất cả nó là của nàng.

Đối với Hàn Vũ Tích mà nói, từ nhỏ đến lớn chưa từng có được thứ đồ mà mình yêu mến, nhưng Lâm Vân lại tặng cho nàng chiếc gối dựa và "Tường Niệm", thậm chí cả hũn nữa, đều là những thứ yêu mến, thứ yêu mến sâu sắc mà nàng chưa từng trải nghiệm qua. Nàng hạnh phúc vì có người để yêu, hạnh phúc vì có người để nhớ. Nàng thực sự rất yêu mến những gì thuộc về Lâm Vân.

Những thứ này là do Lâm Vân, chồng của mình cho mình. Mặc dù mình nhận ra hơi muộn, nhưng nó đã trở thành một phần của cuộc sống của nàng.

Cha trong ấn tượng của nàng chỉ là một danh từ để xưng hô mà thôi. Mà mẹ của nàng, nàng chỉ được nhìn thấy trên tấm ảnh. Chỉ có tình cảm với em gái là có chút an ủi nàng. Nhưng hiện tại em gái lại làm như vậy, nếu như không có Lâm Vân, nàng không biết phải sống như thế nào. Dù sống cũng chỉ là cái xác không hồn mà thôi.

Nói về thân nhân, nàng chỉ có chồng của mình. Nếu như ngay cả người chồng này cũng bị cướp đi, nàng sẽ không còn một ai để quan tâm nữa. Ngay cả lúc trước khi chưa tới Phụng Tân, nếu Vũ Đình lấy đi giấy ly hôn, nàng cũng muốn tìm cách lấy trở về. Nhưng hiện tại nàng không cần cố gắng như vậy

Bởi vì Lâm Vân đã nói, ba năm sau anh ấy sẽ quay trở lại. Cho nên mỗi ngày Hàn Vũ Tích đều tính toán ngày Lâm Vân trở về. Chỉ cần là lời của Lâm Vân, Hàn Vũ Tích đều tin tưởng. Trước kia nàng không tin, nhưng

hiện tại cho dù Lâm Vân nói gì đi nữa, nàng đều tin là sự thật. Từ lần mình dẫn anh ấy trở về nhà, anh ấy còn chưa lừa gạt mình một lần nào.

Càng khiến cho nàng bớt lo chính Thẩm Quân không còn quấy rầy nàng nữa. Mỗi lần y thấy nàng lại cúi đầu rời đi, có vẻ như rất sợ nàng. Tuy không biết vì sao y sợ mình như thế, nhưng lại giúp Hàn Vũ Tích giảm rất nhiều phiền não. Thậm chí ngay cả Tần Thăng cũng không tiếp tục tới công ty. Hàn Vũ Tích càng thêm thư thái.

Nửa năm qua, nàng không còn xin thêm giờ làm việc nữa, mà cứ đúng giờ cùng với Mỹ Na trở về nhà. Chỉ đôi khi là cùng Mỹ Na đi mua đồ, thời gian còn lại là suy nghĩ về Lâm Vân.

...

- Chị Vũ Tích, ngày mai là cuối tuần, chúng ta đi Vĩnh Lạc mua điện thoại đi. Điện thoại này của em bây giờ lạc hậu quá rồi.

Sau khi hết giờ làm, Mỹ Na vừa đi cùng Hàn Vũ Tích xuống tầng, vừa nói.

Hàn Vũ Tích còn chưa nói gì, thì một chiếc xe Audi màu bạc đã dừng ở cửa lớn của công ty. Một phụ nữ trung niên tuổi chừng bốn mươi mở cửa xe đi ra.

- Vũ Tích, hết giờ làm rồi à?

- A, dì...

Hàn Vũ Tích sững sờ, không ngờ mẹ của Vũ Đình lại tới đây tìm nàng, đây là chuyện chưa từng xảy ra. Từ bé đến giờ nàng toàn gọi mẹ của Vũ Đình là dì. Cho dù cha của nàng có đánh nàng, nàng vẫn chưa bao giờ thay đổi cách xưng hô.

- Dì, dì tìm con có việc gì không?

Hàn Vũ Tích có chút kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên này. Trong lòng nàng rất kỳ quái, mẹ của Vũ Đình chưa bao giờ tới tìm mình, hôm nay sao lại đến?

- Vũ Tích, cha của con bảo dì tới để đón con về nhà, nói rằng có chuyện muốn thương lượng với con.

Mẹ của Vũ Đình nhỏ nhẹ nói. Nhưng Hàn Vũ Tích vẫn nhú lông mày lại. Nàng biết bị gọi về chắc chắn không phải là chuyện gì tốt. Cho tới bây giờ, nàng đều không tự nhận mình không có gia đình. Có lẽ đợi cho Lâm Vân trở về, mình mới có một gia đình chính thức. Nhưng Lâm Vân trở về có thể ở cùng một chỗ với mình sao? Mỗi lần Hàn Vũ Tích nghĩ tới Lâm Vân thì lại là lúc nàng ngây dại.

Mẹ của Vũ Đình nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn Vũ Tích, không khỏi cảm thán, khó trách nhiều người tới Hàn gia cầu hôn như vậy. Bà ta nhìn Hàn Vũ Tích còn đang sửng sờ, không khỏi nhắc một câu:

- Vũ Tích, con làm sao vậy? Có nghe được lời dì nói không?

Ngữ khí rõ ràng trở nên nghiêm nghị.

Hàn Vũ Tích phục hồi tinh thần, im lặng đi tới xe Audi, đưa chìa khóa xe cho Mỹ Na rồi nói:

- Mỹ Na, em giúp chị lái xe trở về nhé.

Mỹ Na cũng có quen với mẹ của Vũ Đình. Thấy thế cầm lấy chìa khóa, nói vài câu với Hàn Vũ Tích, rồi hướng mẹ của Vũ Đình nói:

- Chào tạm biệt dì.

Rời rời đi.

Cha của Hàn Vũ Tích không ở khu nhà của Hàn gia, mà là ở một nhà biệt thự ngỗ Mai Diêm. Nếu so với tình hình hiện tại của Hàn gia, chỗ sinh sống của Hàn Tranh Bình như vậy đã là kém cỏi.

Tuy Hàn Vũ Tích là con thứ ba trong nhà, nhưng cũng có thể coi là con lớn nhất. Nàng vốn có một người anh trai và một người chị. Nhưng lúc nàng bé còn chưa hiểu chuyện, thì anh trai và chị đã rời đi cùng mẹ, không biết là nguyên nhân gì.

Lúc về nhà, Hàn Vũ Tích phát hiện trong nhà có không ít người. Thậm chí ngay cả bác cả, bác hai đều ở đây. Điều khiến cho sắc mặt của Hàn Vũ Tích trở nên tái nhợt. Đó là nàng nhìn thấy Tần Thăng cũng ở nơi này. Mà bên cạnh y ngoài em gái Tần Nhan, còn có một trung niên tuổi chừng bốn mươi.

- Vũ Tích về rồi hả, nhanh tới bên này ngồi.

Nói chuyện là bác cả của Hàn Vũ Tích, Hàn Tranh Cao.

Hàn Vũ Tích không đi tới, chỉ đứng nguyên chỗ, thân hình hơi run. Một lúc sau mới lên tiếng:

- Cha, cha gọi con có trở về có chuyện gì không?

- Vũ Tích, con tới đây ngồi trước đi, rồi hẵng nói chuyện.

Mặc dù là cha của Hàn Vũ Tích, nhưng Hàn Tranh Bình cũng cảm thấy có chút xin lỗi người con gái này. Nếu không phải do địa vị của Tần gia quá lớn, ông ta thật không muốn bắt buộc con gái tái giá.

Tuy Hàn Vũ Tích và Lâm Vân ly hôn, là Lâm Vân chủ động ký trước. Nhưng dù sao Lâm gia cũng là một thế lực lớn. Nếu không cẩn thận chọc giận bọn họ, Hàn gia sẽ trở thành tro bụi. Bất quá, nghe nói hiện tại Lâm gia đã có ý để Lâm Vân đàm hỏi với Tô gia. Tuy không biết là thật hay giả, nhưng Lâm gia hợp tác với Tô gia là sự thật.

Hơn nữa, thực lực của Tần gia chỉ có hơn Lâm gia, chứ không hề kém hơn Lâm gia chút. Cộng tất cả nhân tố này lại, ông ta mới quyết định để cho con gái ly hôn và tái giá với Tần Thăng của Tần gia. Hàn Tranh Bình còn nghĩ, địa vị của ông ta ở Hàn gia không cao, nếu như Tần Thăng thành con rể của ông ta, vậy thì địa vị của ông ta ở Hàn gia cũng là nước lên thì thuyền lên.

Mặc dù có lòng muốn Hàn Vũ Đình thay thế cho Hàn Vũ Tích, nhưng tiếc rằng Tần gia chỉ nhìn trúng Hàn Vũ Tích. Rơi vào đường cùng, đành phải lừa gạt Hàn Vũ Đình lấy giấy ly hôn của Hàn Vũ Tích rồi lén ký vào đó.

Hàn Vũ Tích không trả lời phụ thân mà lập tức chạy vào phòng của Vũ Đình. Trong căn biệt thự này không có phòng của Hàn Vũ Tích. Tất cả mọi người nhìn nhau, không biết Hàn Vũ Tích vội vàng gì mà chỉ nói một câu đã lao vào phòng.

Từ lúc Hàn Vũ Tích vào nhà, ánh mắt của Tần Thăng đều một mực nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Tích.

- Mọi người uống trà đi. Chắc Vũ Tích muốn trang điểm lại ấy mà. Con bé sẽ ra luôn thôi. Con bé là một đứa cháu ngoan, mọi người không cần phải lo lắng.

Bác cả của Hàn Vũ Tích lập tức rót trà mời mọi người.

Tần Nhan lại cảm giác chị Vũ Tích có chút không đúng, liền nói:

- Để em đi xem chị Vũ Tích.

Nói xong liền đi theo vào phòng của Vũ Đình. Tần Nhan đi tới cửa phòng, còn chưa kịp mở cửa thì cửa đã mở.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 178: Gặp Nhau Trong Hang Đá

L

úc Hàn Vũ Tích đi ra ngoài, tất cả mọi người sững sờ. Chỉ thấy nàng cầm một cái kéo sắc trong tay, trên mặt là vết máu. Máu và nước mắt trộn lẫn vào nhau, chảy đầy trên khuôn mặt. Nàng dùng cái kéo, để vào cổ họng của mình rồi nói:

- Mọi người đừng ép con. Cho dù con có chết, con cũng là người của Lâm Vân...

Nói xong, muốn đâm cái kéo vào cổ họng mình. Trong đầu chỉ suy nghĩ

“Lâm Vân, em không kịp chờ anh, em thật không cam lòng”

- Chị Vũ Tích, đừng làm vậy.

Tần Nhan vội vàng tiến lên. kịp thời chụp được cái kéo trước khi kéo đâm vào cổ họng. Vì thế mà tay của Tần Nhan cũng bị cái kéo làm bị thương, còn cổ của Hàn Vũ Tích thì có một vết máu.

- Vũ Tích, đừng làm vậy. cha đồng ý với con, con không thích người khác, vậy thì cứ tiếp tục cuộc hôn nhân với Lâm Vân cũng được.

Hàn Tranh Bình thấy con gái muốn tự sát trước mặt mình, liền lắp bắp kinh hãi. Bởi vì ông ta biết tính tình của con gái mình là ngoài mềm trong cứng. nói được là làm được.

Bức con gái thành như vậy. cho dù tâm địa của Hàn Tranh Bình có cứng rắn tới đâu đi chăng nữa. nhưng trước mắt ông ta dù sao cũng là con gái mình.

Cho dù ông ta vì mẹ của nàng mà không thích nàng, nhưng vẫn có câu hồ dũ không ăn thịt con đấy thôi.

Nghe được cha cam đoan. Hàn Vũ Tích liền không còn khí lực. cái kéo trong tay rơi xuống mặt đất. phát ra từng tiếng đing đương, rồi ngã tại chỗ hôn mê bất tỉnh.

Thấy sự tình náo đến mức này, mấy người Tần Thăng chỉ phải cáo từ rời đi. Hơn nữa khuôn mặt của Hàn Vũ Tích đã bị hủy, cho nên Tần gia không thể nào cho nàng làm con dâu của mình được. Mà người trung niên đi cùng Tần Thăng kia cũng nhẹ nhàng thờ ra. Bởi vì cả Tần gia căn bản đều không đồng ý Tần Thăng lấy một nữ nhân đã từng kết hôn rồi.

Bác cả và bác hai của Hàn gia cũng không còn mặt mũi nào ở chỗ này, đều cáo từ rời đi. Tuy Hàn Tranh Bình cũng rất hận. nhưng chỉ phải đưa con gái tới bệnh viện.

Nửa tháng sau, Hàn Vũ Tích đi cùng Mỹ Na xuất viện. Thậm chí, gọi điện thoại về nhà báo bình an nàng cũng không gọi. Nàng đã hoàn toàn thất vọng với gia đình kia của mình. Nàng chỉ quan tâm. khuôn mặt của mình bị hủy Lâm Vân có còn thích mình không?

- Chị Vũ Tích, chúng ta trở về thôi.

Mỹ Na cũng rất khổ sở khi thấy Vũ Tích gặp chuyện như vậy.

- Mỹ Na. em nói xem. chị bị như vậy, Lâm Vân có còn muốn quay lại gặp chị không?

Hàn Vũ Tích không quan tâm dung mạo của mình như thế nào. nàng chỉ muốn biết. Lâm Vân có quay lại gặp nàng khi biết dung mạo của mình bị hủy không? Đây mới là điều nàng lo lắng nhất.

- Chị Vũ Tích, nếu như Lâm đại ca không tới gặp chị. nói rõ rằng hăn không không thật tâm yêu chị, hoặc là nói hăn có việc gì khác không kịp quay về. Nhưng chị Vũ Tích yên tâm. chắc Lâm đại ca không phải là hạng người như vậy.

Mỹ Na cơ hồ không biết tính cách của Lâm Vân như thế nào. nói vậy chỉ là an ủi Hàn Vũ Tích mà thôi.

- ừ. anh ấy không phải là người như vậy.

Trong lòng Hàn Vũ Tích có một lòng tin tuyệt đối với Lâm Vân. Nàng biết Lâm Vân không phải là loại người đó. Nàng biết. Lâm Vân đã nói trở về, anh ấy nhất định trở về.

Lâm Vân muốn đi vào trong lòng núi xem xét một lát. nhưng do Hàn Vũ Đình đang chờ ở phía trên, nên liền buông tha suy nghĩ này. Nơi này là núi tuyết, một mình Hàn Vũ Đình ở đó khẳng định không phải là an toàn.

Lúc Lâm Vân trở lại cái lều. thì Hàn Vũ Đình đã đợi rất sốt ruột. Nàng nhìn thấy Lâm Vân trở về. suýt nữa lao vào ngực của hăn, nhưng vẫn nhịn được.

- Anh rể. anh đã thăm dò được gì chưa?

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân trở về, lập tức hỏi.

- ừ. anh phát hiện có một cái hang trong lòng núi. hiện tại chúng ta sẽ đi tới đó.

Lâm Vân nói xong, thu dọn cái lều lại, rồi Ôm lấy Hàn Vũ Đình lập tức đi về hướng cái động mà mình vừa nảy dào.

Tuy mang theo người tới đó phiền toái hơn nhiều, nhưng cũng không phải chuyện khó với Lâm Vân.

- Anh rể. cái động này là anh vừa dào à?

Hàn Vũ Đình nhìn chăm chăm vào cái động sâu hơn chục mét, kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy. tuy nhiên trong ngọn núi này còn có một không gian trống. Có lẽ đó chính là nơi mà anh muốn tìm kiếm.

Nói xong. Lâm Vân Ổm theo Hàn Vũ Đình, chậm rãi đi vào bên trong. Đến cửa động, thì mở cái đèn mò ra soi. Cái động mà hắc đào còn cách mặt đất của hang chừng 3, 4m. Lâm Vân Ổm lấy Hàn Vũ Đình liền nhảy xuống.

Lâm Vân vừa nhảy xuống thì đã ngửi thấy mùi bụi nồng nặc trong này. Chứng tỏ cái hang động này đã tồn tại từ rất lâu rồi. Buồng Hàn Vũ Đình xuống. Lâm Vân nói:

- Vũ Đình, em nắm lấy áo của anh. đừng cách quá xa. Cái hang này có chút cô quái.

- Vâng.

Cho dù Lâm Vân không nói. Hàn Vũ Đình cũng không dám rời Lâm Vân nửa bước. Chỗ này làm cho nàng có cảm giác sờn cả gai ốc.

Vừa nãy Lâm Vân nghe thấy tiếng trầm đục vọng lên từ dãy núi. hẳn là từ trong cái hang này. Nhưng từ lúc vào hang lại không nghe thấy thanh âm như vậy nữa.

Cầm lấy đèn mở nhìn quanh bốn phía, hang động này là một hang động kéo dài và khá rộng. Lâm Vân phán đoán phương hướng một lúc. rồi cẩn thận dẫn theo Hàn Vũ Đình đi vào bên trong.

Trong lòng âm thầm kỳ quái, là ai lại đào một cái hang động như vậy trong núi tuyết hoang vu này? Xem ra hang động này có cất giữ bí mật gì đó.

Hai bên hang động không biết khắc chi chít những hình gì, Lâm Vân xem không hiểu.

Hàn Vũ Đình vốn định hỏi Lâm Vân hang này đi tới đâu. nhưng do cái hang quá yên tĩnh, nên nàng không dám cất tiếng.

Đi đã được một tiếng. Lâm Vân cảm giác càng đi càng lên cao. có lẽ hang động này là nối lên đỉnh núi. Trong lòng tự nhủ. không lẽ mình đi sai phương hướng? Hang động bình thường đáng ra phải hướng về phía dưới mới đúng.

Đang lúc Lâm Vân muốn kiểm tra lại xem mình có đi nhầm hướng hay không, thì nghe thấy có tiếng va chạm gì đó. Thanh âm lần này không trầm đục như lần trước. Lâm Vân mới biết mình không đi sai đường. Hẳn là chỗ này rồi, xem ra thanh âm lúc đầu nghe cũng phát từ chỗ đó.

- Anh rể. hình như em nghe thấy có tiếng gì đó.

Hàn Vũ Đình cũng nghe thấy thanh âm vọng lại.

- ừ. trong hang động này có người, Vũ Đình đi sát vào anh, chúng ta đi tới đó nhìn xem.

Lâm Vân tắt đèn mở đi, dùng tay sờ vách hang, cẩn thận đi về phía trước.

Nghe Lâm Vân nói là có người, Hàn Vũ Đình liền bớt sợ. Bởi vì có ai có thể đánh được anh rể? Cho nên nàng không khẩn trương như trước. Lâm Vân phát hiện Hàn Vũ Đình buông lỏng thân thể, có chút kỳ quái nhìn nàng. Không nghĩ tới cô bé này. lại có vài phần gan dạ. Nhưng không có hỏi. mà tiếp tục đi.

Đi chưa được xa. quả nhiên nhìn thấy có ánh đèn ở phía trước. Là bảy người, trong đó có một người đã cao tuổi, Lâm Vân hoài nghi người đó

chính là giáo sư Trâu Tiền. Không nghĩ tới có thể thấy ông ta trong này, thật sự là bất ngờ.

Chẳng lẽ vị giáo sư Trâu Tiền này cũng mới tới đây? Bốn người trong đó thì có hai người da trắng, hai người da đen. Lâm Vân phòng chừng bốn người kia cũng thuộc một tổ chức với bốn người mình giết trong rừng. Bốn người này đều có súng trong tay.

Hai người còn lại là một phụ nữ tuổi chừng ba mươi và một nam nhân trung niên. Hai người này hẳn là đi theo giáo sư Trâu Tiền tới đây. Nhưng trên tay của hai người này lại bị trói bằng xích. Bảy người này không thể đi tiếp vì có một cái cửa sắt rất lớn chặn lại. Lâm Vân đoán chừng bọn họ tới đây chưa được lâu. Lại nhìn thoáng qua cái cửa sắt. cửa sắt có vẻ rất dày.

Một người da trắng và một người da đen đang cầm búa đập vài cái. rồi lại nghỉ ngơi. Vị học giả lớn tuổi thì chỉ chỉ vài chỗ. hai người kia lại tiếp tục gõ. Chỗ cửa sắt có rất nhiều nơi bị đập lõm vào. Xem chừng bọn họ đã đập không ít lần.

Lâm Vân đang suy nghĩ có nên đi tới xử lý mấy tên này để tự mình mở cửa sắt không. thì đã thấy tay da trắng còn lại lôi ra thuốc nổ và một cái bao. Lâm Vân thầm mắng ngu xuẩn. Thuốc nổ vừa nổ, cửa sắt chưa chắc bị tạc vỡ. mà những người này chắc chắn bị chôn vùi ở đây.

Lâm Vân đang muốn tiến lên ngăn cản, thì một tay da đen lên tiếng:

- Hiện tại không thể dùng thuốc nổ. Vạn nhất cái hang này cũng bị sụp xuống, thì chúng ta sẽ chết hết.

Y nói chuyện bằng tiếng Anh.

- Anh rể. có cần em phiên dịch lời của người đó nói không?

Hàn Vũ Đình nhỏ giọng nói vào tai của Lâm Vân.

- Không cần, anh nghe hiểu.

Lâm Vân khoát tay, chuẩn bị giải quyết vài người này. Nhưng người da đen kia lại hưng phấn hồ to. Lâm Vân nhìn lai, hóa ra cửa sắt đã bị y gõ trúng cơ quan nào đó rồi mở ra.

Tay da trắng cầm súng thấy thế lập tức muốn giơ súng giết chết hai người bị trói. Nhưng cái tay da trắng cầm búa gỗ kia đã ngăn lại. Không biết y nói gì vào tai đồng bọn, rõ ràng khiến người này buông tha ý định giết hai người bị trói.

Sau khi cửa mở, đôi nam nữ bị trói bị bọn chúng đẩy đi vào đầu tiên. Mà bọn chúng thì cầm súng đi theo sau. Một tay da trắng nói:

- Giáo sư Trâu, tôi hy vọng ông mau chóng giúp chúng tôi tìm được viên đá năng lượng kia. Tôi nghĩ ông làm vậy mới có lợi cho đôi bên.

Lâm Vân vừa nghe thầm nghĩ người này quả nhiên là giáo sư Trâu Tiền. Nhưng không phải ông ta đã khởi hành sớm hơn mình một thời gian sao, vì sao hiện tại mới tới? Huống hồ ông ta không giống như từ rừng rậm nguyên thủy đi tới, cho nên phải tới nhanh hơn mới đúng? Tuy nhiên, hiện tại không phải là thắc mắc những điều này, Lâm Vân tranh thủ thời gian dẫn theo Hàn Vũ Đình đi tới. Hắn nhìn ra một người da trắng trong đó cũng giống như giáo sư Trâu Tiền, là người có học vị.

Biểu lộ của y chứng tỏ y không những cảm thấy có hứng thú với linh thạch, mà còn có hứng thú với cái hang động này. Đã như vậy, Lâm Vân không sốt ruột giết bọn chúng. Để cho bọn chúng tự tìm ra, còn tốt hơn là bức bách bọn chúng tìm.

Giáo sư Trâu Tiền không nói lời nào, chỉ là không ngừng nhìn bốn phía xung quanh. Sau khi nhóm người biến mất sau cánh cửa, hai người Lâm

Vân mới đi tới trốn ở phía sau. Đồng thời nhìn xem đằng sau cánh cửa là cái gì.

Không ngờ đằng sau là một nơi có không gian rất rộng rãi, nhưng lại rất trống trải. Làm cho người ta kỳ quái, chính là vách đá xung quanh rất nhẵn mịn, còn có nhiều cái lỗ, không biết bên trong cái lỗ là gì. Những cái lỗ như vậy rất nhiều. Ở giữa căn phòng này là năm cái trụ đá cao thấp không bằng nhau.

Trong nội tâm của Lâm Vân trầm xuống, nhìn chỗ này trông không như vậy là biết đồ vật ở trong này đã bị người khác lấy đi hết rồi. Chỉ ít đã có một nhóm người nào đó tới trước bọn họ. Hơn nữa nhóm người đó cũng đi vào bằng cách bình thường. Cho nên cửa đá kia mới có nhiều dấu vết bị đập như vậy.

Chẳng lẽ mình tốn nhiều công sức như vậy chỉ là công dã tràng? Nhưng vẫn có chỗ kỳ quái. Đó là khi mình vừa tới đây, lại rõ ràng cảm nhận được trong núi này có thứ mình muốn.. Huống hồ giáo sư Trâu Tiên cũng tìm tới đây. Nhìn bề ngoài có vẻ như là bị bọn kia ép tới. Nhưng cũng gián tiếp chứng tỏ ông ta đã tìm đúng địa chỉ ghi trên thẻ trúc.

Bốn người kia nhìn thấy bên trong trống không, rất là căm tức. Trong đó có một người da đen, vì quá tức giận mà đâm vào không khí vài quyền.

Tiếng vù vù vang lên, vài mũi tên từ cái lỗ bay tới cực nhanh, xuyên qua cổ họng của người da đen kia. Người da đen không kịp kêu lên tiếng đã ngã xuống đất bỏ mình.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, thật là lợi hại. Cho dù là mình cũng không nhất định tránh được. Không ngờ nơi này lại có bấy rập nguy hiểm như vậy, chỉ cần dựa vào tiếng gió là cơ quan khởi động.

Một người da trắng thấy thế cầm khẩu súng liên tục nã đạn vào không trung, vang lên những tiếng rầm rầm. Lâm Vân liền biết không tốt, người

này điên rồi.

Quả nhiên, tiếng súng qua đi, thanh âm Rầm Rầm ngày càng rõ ràng, đã nghe thấy tiếng cái hang bị sụp. Mọi người ở đây cũng phát hiện ra vấn đề, Lâm Vân rút cuộc bất chấp che dấu, lập tức vọt tới.

Mấy người ở giữa sân rộng chính đang sợ hãi nghe tiếng Rầm Rầm không dứt, thì thật không ngờ chỗ này còn có người khác ẩn trốn. Trong khoảng thời gian ngắn đều sửng sốt.

Lâm Vân không chút do dự đập ngã một người da trắng và một người da đen gần hẳn nhất. Quả trính này chỉ xảy ra trong chớp mắt, người da trắng còn lại kịp phản ứng, giơ súng lên, không hề cố kỵ xả đạn về phía Lâm Vân.

Lâm Vân biết muốn đoạt súng của y đã không kịp rồi, vì thế liền tránh sang một bên. Đồng thời vung chân đá về phía người da trắng kia.

Người này xem ra có chút võ công. Y trông thấy Lâm Vân rõ ràng có thể né đạn rồi đá tới, liền nhanh chóng tránh sang một bên. Chưa cần ngắm bắn mà xạ kích luôn về phía Lâm Vân.

Viên đạn bắn trúng vào một cái bẫy, khiến cái bẫy bắn ra vài mũi tên nhọn. Đang lúc y kinh ngạc vì không nhìn thấy Lâm Vân đâu cả, thì đã cảm thấy phần gáy tê rần, liền hôn mê bất tỉnh.

Tốc độ của Lâm Vân nhanh như điên, trong lúc người da trắng này bắn phát đạn thứ hai thì hắn đã lên ra đằng sau của y rồi.

- Anh rể, anh có sao không?

Hàn Vũ Đình chạy ra từ chỗ trốn. Một màn vừa nãy chỉ diễn ra trong tíc tắc, nhưng lại khiến tim nàng đập thành thịch.

Lúc người da trắng kia nổ súng lần thứ hai, nàng vẫn trông thấy anh rể ở trước họng súng. Lúc đó nàng sợ tới mức hồn phi phách tán. Không nghĩ tới trong chớp mắt thì người da trắng nổ súng kia đã bị ngã xuống mặt đất.

Trong lúc y ngã xuống đất, viên đạn vẫn bắn ra ngoài, trúng vào vách hang.

Lâm Vân còn chưa kịp trả lời, thì vài tiếng nổ truyền tới. Lâm Vân không chút nghĩ ngợi, chạy tới kéo Hàn Vũ Đình sang một bên. Ở trên đỉnh của căn phòng rõ ràng xuất hiện một cửa động.

Lâm Vân lập tức đoán ra cửa động này là lối đi ra ngoài. Chẳng lẽ, cửa động của cái hang này lại là đặt ở trên đỉnh núi? Hay là đặt ở sườn núi?

Nhưng bất kể là ở đâu, ngoại trừ mình có thể nhảy ra ngoài, những người khác chắc không leo lên được. Nhìn về phía tay da trắng vừa nổ súng kia, nhờ y bắn loạn xạ mà mới tìm được đường ra. Nhưng có lẽ cách mở của nó không phải như vậy.

Khả năng người này vừa xả đạn thì có một viên bay loạn rồi trúng vào cơ quan nào đó, mới khiến cho cái động kia mở ra.

- Cậu là ai?

Lâm Vân còn đang nhìn cửa ra vào trên đỉnh đầu, trong lòng tự nhủ, nhảy lên cái động này cũng không phải dễ dàng. Bởi nơi này không có chỗ để đạp chân nhảy lên. Thì giáo sư Trâu Tiền đã lên tiếng hỏi.

- Giáo sư Trâu Tiền , tôi là bạn của Mông Văn và lão Tần, chắc ông cũng biết hai người này chứ?

Lâm Vân vừa nói vừa đi lên kéo đứt còng tay của hai người kia.

Hai người này kinh ngạc nhìn Lâm Vân, đang không biết nói gì thì giáo sư Trâu Tiền đã hỏi tiếp:

- Lão Tần phái cậu tới đây à?

Lâm Vân không trả lời câu hỏi, mà hỏi ngược lại:

- Giáo sư Trâu, không phải ông khởi hành từ mấy tháng trước rồi sao? Như thế nào đến hiện tại mới tới đây? Ông đã tìm thấy thứ mình cần chưa?

Câu hỏi sau cùng mới là câu Lâm Vân chính thức muốn hỏi. Nếu như giáo sư Trâu tìm được linh thạch, vậy thì không thể tốt hơn. Nhưng Lâm Vân cũng biết khả năng rất thấp, nên mới hỏi cho kỹ.

- Ai, chuyện này một lời khó nói hết. Vẫn là nghĩ biện pháp đi ra ngoài trước đi. Lúc đó tôi lại kể lại kỹ càng cho cậu. Trần Đào và Thượng Vân, hai người không sao chứ? Thiếu chút nữa là tôi hại hai người rồi.

Giáo sư Trâu nói xong với Lâm Vân, liền quay về hỏi hai người kia.

- Giáo sư Trâu, chúng tôi không có việc gì, ông không cần phải lo lắng. Anh bạn kia, cảm ơn cậu. Tôi tên là Trần Đào, còn đây là Thượng Vân. Chúng tôi là bạn đồng hành với giáo sư Trâu. Nếu như không gặp cậu, chúng tôi phỏng chừng đã bị mấy tên khốn kiếp này giết rồi.

Trần Đào là người hơn ba mươi tuổi, có khuôn mặt vuông vắn, tiếng nói rất to và rõ.

- Không có gì, tôi là Lâm Vân, đây là Hàn Vũ Đình. Gặp được các vị ở chỗ này chỉ là trùng hợp mà thôi. Chúng ta nên nghĩ biện pháp ra ngoài rồi nói sau.

Lâm Vân nói xong nhìn giáo sư Trâu. Hắn có rất nhiều chuyện để hỏi vị học giả này. Hắn không cam lòng nếu như vất vả tới đây mà không kiếm được thứ mình muốn.

- Anh rể, em cảm thấy nơi này hình như đang chìm xuống thì phải.

Lời của Hàn Vũ Đình nhắc nhở mọi người. Lâm Vân cũng đã cảm giác được. Quả nhiên căn phòng dưới chân đang chìm xuống với tốc độ ngày càng nhanh.

Lâm Vân cả kinh, hần đoán ở dưới căn phòng này là trống không. Thậm chí ở phía dưới của căn phòng này mới là nơi mà mình muốn tới. Có lẽ là do kết cấu của nơi này bị phá huỷ, hơn nữa còn không biết căn phòng này muốn chìm xuống nơi nào. Vội vàng đi tới bên người Hàn Vũ Đình, tóm lấy phần eo của của Hàn Vũ Đình rồi nói:

- Để anh đưa em lên trước, em ở phía trên chờ anh.

Nói xong, vận lực ở tay, Hàn Vũ Đình lập tức bay lên nóc hang rồi rất an toàn rơi vào lòng núi đầy tuyết trắng.

- Giáo sư Trâu, tôi cũng đưa ông đi lên.

Còn chưa đợi giáo sư Trâu trả lời, Lâm Vân đã tóm lấy phần eo của giáo sư Trâu, giống như Hàn Vũ Đình, ném ông ta ra ngoài cửa động.

Lúc này căn phòng đã lao xuống rất nhanh, hơn nữa còn không ngừng có âm thanh ầm ầm truyền tới, mang theo rất nhiều đá vụn rơi xuống.

Thấy Lâm Vân muốn tiếp tục ném mình ra ngoài, Trần Đào vội nói:

- Đưa Thương Vân ra ngoài trước đi.

Lâm Vân không trả lời, nắm lấy sau lưng của Thương Vân, ném lên nóc phòng. Xoay người tiếp tục ném Trần Đào.

Thấy mọi người đã an toàn, Lâm Vân muốn nhìn xem ở căn phòng này còn có thứ gì không. Nhưng do căn phòng đã rơi quá nhanh, Lâm Vân không dám chần chừ, hần dọc theo thạch bích trong căn phòng này nhảy lên hơn

3m. Mắt thấy sắp rơi xuống, Lâm Vân đột nhiên đập mạnh vào đá thạch bích, cả người giống như viên đạn bay thẳng ra ngoài cái động.

Bốn người ở ngoài động đã đứng lên, khẩn trương nhìn bên trong động. Trông thấy Lâm Vân nhảy ra, đều cao hứng đi tới. Hàn Vũ Đình càng trực tiếp chạy tới, ôm cổ Lâm Vân, khóc nức nở nói:

- Anh rể, em còn tưởng rằng anh muốn để lại em một mình.

Ba người bị thân thủ lợi hại của Lâm Vân làm cho sửng sờ. Lại trông thấy Hàn Vũ Đình ôm cổ hân, kêu hân một tiếng anh rể, càng là kỳ quái. Nhưng đảo mắt đã thấy bình thường, dù sau vừa rồi thật sự quá nguy hiểm.

- Lâm tiên sinh...

Trần Đào còn chưa dứt lời, sắc mặt của Lâm Vân đã thay đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 178: Gặp Nhau Trong Hang Đá

L

úc Hàn Vũ Tích đi ra ngoài, tất cả mọi người sững sờ. Chỉ thấy nàng cầm một cái kéo sắc trong tay, trên mặt là vết máu. Máu và nước mắt trộn lẫn vào nhau, chảy đầy trên khuôn mặt. Nàng dùng cái kéo, để vào cổ họng của mình rồi nói:

- Mọi người đừng ép con. Cho dù con có chết, con cũng là người của Lâm Vân...

Nói xong, muốn đâm cái kéo vào cổ họng mình. Trong đầu chỉ suy nghĩ

“Lâm Vân, em không kịp chờ anh, em thật không cam lòng”

- Chị Vũ Tích, đừng làm vậy.

Tần Nhan vội vàng tiến lên. kịp thời chụp được cái kéo trước khi kéo đâm vào cổ họng. Vì thế mà tay của Tần Nhan cũng bị cái kéo làm bị thương, còn cổ của Hàn Vũ Tích thì có một vết máu.

- Vũ Tích, đừng làm vậy. cha đồng ý với con, con không thích người khác, vậy thì cứ tiếp tục cuộc hôn nhân với Lâm Vân cũng được.

Hàn Tranh Bình thấy con gái muốn tự sát trước mặt mình, liền lắp bắp kinh hãi. Bởi vì ông ta biết tính tình của con gái mình là ngoài mềm trong cứng. nói được là làm được.

Bức con gái thành như vậy. cho dù tâm địa của Hàn Tranh Bình có cứng rắn tới đâu đi chăng nữa. nhưng trước mắt ông ta dù sao cũng là con gái mình.

Cho dù ông ta vì mẹ của nàng mà không thích nàng, nhưng vẫn có câu hồ dũ không ăn thịt con đây thôi.

Nghe được cha cam đoan. Hàn Vũ Tích liền không còn khí lực. cái kéo trong tay rơi xuống mặt đất. phát ra từng tiếng đing đương, rồi ngã tại chỗ hôn mê bất tỉnh.

Thấy sự tình náo đến mức này, mấy người Tần Thăng chỉ phải cáo từ rời đi. Hơn nữa khuôn mặt của Hàn Vũ Tích đã bị hủy, cho nên Tần gia không thể nào cho nàng làm con dâu của mình được. Mà người trung niên đi cùng Tần Thăng kia cũng nhẹ nhàng thờ ra. Bởi vì cả Tần gia căn bản đều không đồng ý Tần Thăng lấy một nữ nhân đã từng kết hôn rồi.

Bác cả và bác hai của Hàn gia cũng không còn mặt mũi nào ở chỗ này, đều cáo từ rời đi. Tuy Hàn Tranh Bình cũng rất hận. nhưng chỉ phải đưa con gái tới bệnh viện.

Nửa tháng sau, Hàn Vũ Tích đi cùng Mỹ Na xuất viện. Thậm chí, gọi điện thoại về nhà báo bình an nàng cũng không gọi. Nàng đã hoàn toàn thất vọng với gia đình kia của mình. Nàng chỉ quan tâm. khuôn mặt của mình bị hủy Lâm Vân có còn thích mình không?

- Chị Vũ Tích, chúng ta trở về thôi.

Mỹ Na cũng rất khổ sở khi thấy Vũ Tích gặp chuyện như vậy.

- Mỹ Na. em nói xem. chị bị như vậy, Lâm Vân có còn muốn quay lại gặp chị không?

Hàn Vũ Tích không quan tâm dung mạo của mình như thế nào. nàng chỉ muốn biết. Lâm Vân có quay lại gặp nàng khi biết dung mạo của mình bị hủy không? Đây mới là điều nàng lo lắng nhất.

- Chị Vũ Tích, nếu như Lâm đại ca không tới gặp chị. nói rõ rằng hăn không không thật tâm yêu chị, hoặc là nói hăn có việc gì khác không kịp quay về. Nhưng chị Vũ Tích yên tâm. chắc Lâm đại ca không phải là hạng người như vậy.

Mỹ Na cơ hồ không biết tính cách của Lâm Vân như thế nào. nói vậy chỉ là an ủi Hàn Vũ Tích mà thôi.

- ừ. anh ấy không phải là người như vậy.

Trong lòng Hàn Vũ Tích có một lòng tin tuyệt đối với Lâm Vân. Nàng biết Lâm Vân không phải là loại người đó. Nàng biết. Lâm Vân đã nói trở về, anh ấy nhất định trở về.

Lâm Vân muốn đi vào trong lòng núi xem xét một lát. nhưng do Hàn Vũ Đình đang chờ ở phía trên, nên liền buông tha suy nghĩ này. Nơi này là núi tuyết, một mình Hàn Vũ Đình ở đó khẳng định không phải là an toàn.

Lúc Lâm Vân trở lại cái lều. thì Hàn Vũ Đình đã đợi rất sốt ruột. Nàng nhìn thấy Lâm Vân trở về. suýt nữa lao vào ngực của hăn, nhưng vẫn nhịn được.

- Anh rể. anh đã thăm dò được gì chưa?

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân trở về, lập tức hỏi.

- ừ. anh phát hiện có một cái hang trong lòng núi. hiện tại chúng ta sẽ đi tới đó.

Lâm Vân nói xong, thu dọn cái lều lại, rồi Ôm lấy Hàn Vũ Đình lập tức đi về hướng cái động mà mình vừa nảy dào.

Tuy mang theo người tới đó phiền toái hơn nhiều, nhưng cũng không phải chuyện khó với Lâm Vân.

- Anh rể. cái động này là anh vừa dào à?

Hàn Vũ Đình nhìn chăm chăm vào cái động sâu hơn chục mét, kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy. tuy nhiên trong ngọn núi này còn có một không gian trống. Có lẽ đó chính là nơi mà anh muốn tìm kiếm.

Nói xong. Lâm Vân Ổm theo Hàn Vũ Đình, chậm rãi đi vào bên trong. Đến cửa động, thì mở cái đèn mò ra soi. Cái động mà hắc đào còn cách mặt đất của hang chừng 3, 4m. Lâm Vân Ổm lấy Hàn Vũ Đình liền nhảy xuống.

Lâm Vân vừa nhảy xuống thì đã ngửi thấy mùi bụi nồng nặc trong này. Chứng tỏ cái hang động này đã tồn tại từ rất lâu rồi. Buồng Hàn Vũ Đình xuống. Lâm Vân nói:

- Vũ Đình, em nắm lấy áo của anh. đừng cách quá xa. Cái hang này có chút cô quái.

- Vâng.

Cho dù Lâm Vân không nói. Hàn Vũ Đình cũng không dám rời Lâm Vân nửa bước. Chỗ này làm cho nàng có cảm giác sờn cả gai ốc.

Vừa nãy Lâm Vân nghe thấy tiếng trầm đục vọng lên từ dãy núi. hẳn là từ trong cái hang này. Nhưng từ lúc vào hang lại không nghe thấy thanh âm như vậy nữa.

Cầm lấy đèn mở nhìn quanh bốn phía, hang động này là một hang động kéo dài và khá rộng. Lâm Vân phán đoán phương hướng một lúc. rồi cẩn thận dẫn theo Hàn Vũ Đình đi vào bên trong.

Trong lòng âm thầm kỳ quái, là ai lại đào một cái hang động như vậy trong núi tuyết hoang vu này? Xem ra hang động này có cất giữ bí mật gì đó.

Hai bên hang động không biết khắc chi chít những hình gì, Lâm Vân xem không hiểu.

Hàn Vũ Đình vốn định hỏi Lâm Vân hang này đi tới đâu. nhưng do cái hang quá yên tĩnh, nên nàng không dám cất tiếng.

Đi đã được một tiếng. Lâm Vân cảm giác càng đi càng lên cao. có lẽ hang động này là nối lên đỉnh núi. Trong lòng tự nhủ. không lẽ mình đi sai phương hướng? Hang động bình thường đáng ra phải hướng về phía dưới mới đúng.

Đang lúc Lâm Vân muốn kiểm tra lại xem mình có đi nhầm hướng hay không, thì nghe thấy có tiếng va chạm gì đó. Thanh âm lần này không trầm đục như lần trước. Lâm Vân mới biết mình không đi sai đường. Hẳn là chỗ này rồi, xem ra thanh âm lúc đầu nghe cũng phát từ chỗ đó.

- Anh rể. hình như em nghe thấy có tiếng gì đó.

Hàn Vũ Đình cũng nghe thấy thanh âm vọng lại.

- ừ. trong hang động này có người, Vũ Đình đi sát vào anh, chúng ta đi tới đó nhìn xem.

Lâm Vân tắt đèn mở đi, dùng tay sờ vách hang, cẩn thận đi về phía trước.

Nghe Lâm Vân nói là có người, Hàn Vũ Đình liền bớt sợ. Bởi vì có ai có thể đánh được anh rể? Cho nên nàng không khẩn trương như trước. Lâm Vân phát hiện Hàn Vũ Đình buông lỏng thân thể, có chút kỳ quái nhìn nàng. Không nghĩ tới cô bé này. lại có vài phần gan dạ. Nhưng không có hỏi. mà tiếp tục đi.

Đi chưa được xa. quả nhiên nhìn thấy có ánh đèn ở phía trước. Là bảy người, trong đó có một người đã cao tuổi, Lâm Vân hoài nghi người đó

chính là giáo sư Trâu Tiền. Không nghĩ tới có thể thấy ông ta trong này, thật sự là bất ngờ.

Chẳng lẽ vị giáo sư Trâu Tiền này cũng mới tới đây? Bốn người trong đó thì có hai người da trắng, hai người da đen. Lâm Vân phòng chừng bốn người kia cũng thuộc một tổ chức với bốn người mình giết trong rừng. Bốn người này đều có súng trong tay.

Hai người còn lại là một phụ nữ tuổi chừng ba mươi và một nam nhân trung niên. Hai người này hẳn là đi theo giáo sư Trâu Tiền tới đây. Nhưng trên tay của hai người này lại bị trói bằng xích. Bảy người này không thể đi tiếp vì có một cái cửa sắt rất lớn chặn lại. Lâm Vân đoán chừng bọn họ tới đây chưa được lâu. Lại nhìn thoáng qua cái cửa sắt. cửa sắt có vẻ rất dày.

Một người da trắng và một người da đen đang cầm búa đập vài cái. rồi lại nghỉ ngơi. Vị học giả lớn tuổi thì chỉ chỉ vài chỗ. hai người kia lại tiếp tục gõ. Chỗ cửa sắt có rất nhiều nơi bị đập lõm vào. Xem chừng bọn họ đã đập không ít lần.

Lâm Vân đang suy nghĩ có nên đi tới xử lý mấy tên này để tự mình mở cửa sắt không. thì đã thấy tay da trắng còn lại lôi ra thuốc nổ và một cái bao. Lâm Vân thầm mắng ngu xuẩn. Thuốc nổ vừa nổ, cửa sắt chưa chắc bị tạc vỡ. mà những người này chắc chắn bị chôn vùi ở đây.

Lâm Vân đang muốn tiến lên ngăn cản, thì một tay da đen lên tiếng:

- Hiện tại không thể dùng thuốc nổ. Vạn nhất cái hang này cũng bị sụp xuống, thì chúng ta sẽ chết hết.

Y nói chuyện bằng tiếng Anh.

- Anh rể. có cần em phiên dịch lời của người đó nói không?

Hàn Vũ Đình nhỏ giọng nói vào tai của Lâm Vân.

- Không cần, anh nghe hiểu.

Lâm Vân khoát tay, chuẩn bị giải quyết vài người này. Nhưng người da đen kia lại hưng phấn hồ to. Lâm Vân nhìn lai, hóa ra cửa sắt đã bị y gõ trúng cơ quan nào đó rồi mở ra.

Tay da trắng cầm súng thấy thế lập tức muốn giơ súng giết chết hai người bị trói. Nhưng cái tay da trắng cầm búa gỗ kia đã ngăn lại. Không biết y nói gì vào tai đồng bọn, rõ ràng khiến người này buông tha ý định giết hai người bị trói.

Sau khi cửa mở, đôi nam nữ bị trói bị bọn chúng đẩy đi vào đầu tiên. Mà bọn chúng thì cầm súng đi theo sau. Một tay da trắng nói:

- Giáo sư Trâu, tôi hy vọng ông mau chóng giúp chúng tôi tìm được viên đá năng lượng kia. Tôi nghĩ ông làm vậy mới có lợi cho đôi bên.

Lâm Vân vừa nghe thầm nghĩ người này quả nhiên là giáo sư Trâu Tiền. Nhưng không phải ông ta đã khởi hành sớm hơn mình một thời gian sao, vì sao hiện tại mới tới? Huống hồ ông ta không giống như từ rừng rậm nguyên thủy đi tới, cho nên phải tới nhanh hơn mới đúng? Tuy nhiên, hiện tại không phải là thắc mắc những điều này, Lâm Vân tranh thủ thời gian dẫn theo Hàn Vũ Đình đi tới. Hắn nhìn ra một người da trắng trong đó cũng giống như giáo sư Trâu Tiền, là người có học vị.

Biểu lộ của y chứng tỏ y không những cảm thấy có hứng thú với linh thạch, mà còn có hứng thú với cái hang động này. Đã như vậy, Lâm Vân không sốt ruột giết bọn chúng. Để cho bọn chúng tự tìm ra, còn tốt hơn là bức bách bọn chúng tìm.

Giáo sư Trâu Tiền không nói lời nào, chỉ là không ngừng nhìn bốn phía xung quanh. Sau khi nhóm người biến mất sau cánh cửa, hai người Lâm

Vân mới đi tới trốn ở phía sau. Đồng thời nhìn xem đằng sau cánh cửa là cái gì.

Không ngờ đằng sau là một nơi có không gian rất rộng rãi, nhưng lại rất trống trải. Làm cho người ta kỳ quái, chính là vách đá xung quanh rất nhẵn mịn, còn có nhiều cái lỗ, không biết bên trong cái lỗ là gì. Những cái lỗ như vậy rất nhiều. Ở giữa căn phòng này là năm cái trụ đá cao thấp không bằng nhau.

Trong nội tâm của Lâm Vân trầm xuống, nhìn chỗ này trông không như vậy là biết đồ vật ở trong này đã bị người khác lấy đi hết rồi. Chỉ ít đã có một nhóm người nào đó tới trước bọn họ. Hơn nữa nhóm người đó cũng đi vào bằng cách bình thường. Cho nên cửa đá kia mới có nhiều dấu vết bị đập như vậy.

Chẳng lẽ mình tốn nhiều công sức như vậy chỉ là công dã tràng? Nhưng vẫn có chỗ kỳ quái. Đó là khi mình vừa tới đây, lại rõ ràng cảm nhận được trong núi này có thứ mình muốn.. Huống hồ giáo sư Trâu Tiên cũng tìm tới đây. Nhìn bề ngoài có vẻ như là bị bọn kia ép tới. Nhưng cũng gián tiếp chứng tỏ ông ta đã tìm đúng địa chỉ ghi trên thẻ trúc.

Bốn người kia nhìn thấy bên trong trống không, rất là căm tức. Trong đó có một người da đen, vì quá tức giận mà đâm vào không khí vài quyền.

Tiếng vù vù vang lên, vài mũi tên từ cái lỗ bay tới cực nhanh, xuyên qua cổ họng của người da đen kia. Người da đen không kịp kêu lên tiếng đã ngã xuống đất bỏ mình.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, thật là lợi hại. Cho dù là mình cũng không nhất định tránh được. Không ngờ nơi này lại có bấy rập nguy hiểm như vậy, chỉ cần dựa vào tiếng gió là cơ quan khởi động.

Một người da trắng thấy thế cầm khẩu súng liên tục nả đạn vào không trung, vang lên những tiếng rầm rầm. Lâm Vân liền biết không tốt, người

này điên rồi.

Quả nhiên, tiếng súng qua đi, thanh âm Rầm Rầm ngày càng rõ ràng, đã nghe thấy tiếng cái hang bị sụp. Mọi người ở đây cũng phát hiện ra vấn đề, Lâm Vân rút cuộc bất chấp che dấu, lập tức vọt tới.

Mấy người ở giữa sân rộng chính đang sợ hãi nghe tiếng Rầm Rầm không dứt, thì thật không ngờ chỗ này còn có người khác ẩn trốn. Trong khoảng thời gian ngắn đều sửng sốt.

Lâm Vân không chút do dự đập ngã một người da trắng và một người da đen gần hẳn nhất. Quả trính này chỉ xảy ra trong chớp mắt, người da trắng còn lại kịp phản ứng, giơ súng lên, không hề cố kỵ xả đạn về phía Lâm Vân.

Lâm Vân biết muốn đoạt súng của y đã không kịp rồi, vì thế liền tránh sang một bên. Đồng thời vung chân đá về phía người da trắng kia.

Người này xem ra có chút võ công. Y trông thấy Lâm Vân rõ ràng có thể né đạn rồi đá tới, liền nhanh chóng tránh sang một bên. Chưa cần ngắm bắn mà xạ kích luôn về phía Lâm Vân.

Viên đạn bắn trúng vào một cái bẫy, khiến cái bẫy bắn ra vài mũi tên nhọn. Đang lúc y kinh ngạc vì không nhìn thấy Lâm Vân đâu cả, thì đã cảm thấy phần gáy tê rần, liền hôn mê bất tỉnh.

Tốc độ của Lâm Vân nhanh như điên, trong lúc người da trắng này bắn phát đạn thứ hai thì hắn đã lên ra đằng sau của y rồi.

- Anh rể, anh có sao không?

Hàn Vũ Đình chạy ra từ chỗ trốn. Một màn vừa nãy chỉ diễn ra trong tíc tắc, nhưng lại khiến tim nàng đập thành thịch.

Lúc người da trắng kia nổ súng lần thứ hai, nàng vẫn trông thấy anh rể ở trước họng súng. Lúc đó nàng sợ tới mức hồn phi phách tán. Không nghĩ tới trong chớp mắt thì người da trắng nổ súng kia đã bị ngã xuống mặt đất.

Trong lúc y ngã xuống đất, viên đạn vẫn bắn ra ngoài, trúng vào vách hang.

Lâm Vân còn chưa kịp trả lời, thì vài tiếng nổ truyền tới. Lâm Vân không chút nghĩ ngợi, chạy tới kéo Hàn Vũ Đình sang một bên. Ở trên đỉnh của căn phòng rõ ràng xuất hiện một cửa động.

Lâm Vân lập tức đoán ra cửa động này là lối đi ra ngoài. Chẳng lẽ, cửa động của cái hang này lại là đặt ở trên đỉnh núi? Hay là đặt ở sườn núi?

Nhưng bất kể là ở đâu, ngoại trừ mình có thể nhảy ra ngoài, những người khác chắc không leo lên được. Nhìn về phía tay da trắng vừa nổ súng kia, nhờ y bắn loạn xạ mà mới tìm được đường ra. Nhưng có lẽ cách mở của nó không phải như vậy.

Khả năng người này vừa xả đạn thì có một viên bay loạn rồi trúng vào cơ quan nào đó, mới khiến cho cái động kia mở ra.

- Cậu là ai?

Lâm Vân còn đang nhìn cửa ra vào trên đỉnh đầu, trong lòng tự nhủ, nhảy lên cái động này cũng không phải dễ dàng. Bởi nơi này không có chỗ để đạp chân nhảy lên. Thì giáo sư Trâu Tiền đã lên tiếng hỏi.

- Giáo sư Trâu Tiền , tôi là bạn của Mông Văn và lão Tần, chắc ông cũng biết hai người này chứ?

Lâm Vân vừa nói vừa đi lên kéo đứt còng tay của hai người kia.

Hai người này kinh ngạc nhìn Lâm Vân, đang không biết nói gì thì giáo sư Trâu Tiền đã hỏi tiếp:

- Lão Tần phải cậu tới đây à?

Lâm Vân không trả lời câu hỏi, mà hỏi ngược lại:

- Giáo sư Trâu, không phải ông khởi hành từ mấy tháng trước rồi sao? Như thế nào đến hiện tại mới tới đây? Ông đã tìm thấy thứ mình cần chưa?

Câu hỏi sau cùng mới là câu Lâm Vân chính thức muốn hỏi. Nếu như giáo sư Trâu tìm được linh thạch, vậy thì không thể tốt hơn. Nhưng Lâm Vân cũng biết khả năng rất thấp, nên mới hỏi cho kỹ.

- Ai, chuyện này một lời khó nói hết. Vẫn là nghĩ biện pháp đi ra ngoài trước đi. Lúc đó tôi lại kể lại kỹ càng cho cậu. Trần Đào và Thượng Vân, hai người không sao chứ? Thiếu chút nữa là tôi hại hai người rồi.

Giáo sư Trâu nói xong với Lâm Vân, liền quay về hỏi hai người kia.

- Giáo sư Trâu, chúng tôi không có việc gì, ông không cần phải lo lắng. Anh bạn kia, cảm ơn cậu. Tôi tên là Trần Đào, còn đây là Thượng Vân. Chúng tôi là bạn đồng hành với giáo sư Trâu. Nếu như không gặp cậu, chúng tôi phỏng chừng đã bị mấy tên khốn kiếp này giết rồi.

Trần Đào là người hơn ba mươi tuổi, có khuôn mặt vuông vắn, tiếng nói rất to và rõ.

- Không có gì, tôi là Lâm Vân, đây là Hàn Vũ Đình. Gặp được các vị ở chỗ này chỉ là trùng hợp mà thôi. Chúng ta nên nghĩ biện pháp ra ngoài rồi nói sau.

Lâm Vân nói xong nhìn giáo sư Trâu. Hắn có rất nhiều chuyện để hỏi vị học giả này. Hắn không cam lòng nếu như vất vả tới đây mà không kiếm được thứ mình muốn.

- Anh rể, em cảm thấy nơi này hình như đang chìm xuống thì phải.

Lời của Hàn Vũ Đình nhắc nhở mọi người. Lâm Vân cũng đã cảm giác được. Quả nhiên căn phòng dưới chân đang chìm xuống với tốc độ ngày càng nhanh.

Lâm Vân cả kinh, hần đoán ở dưới căn phòng này là trống không. Thậm chí ở phía dưới của căn phòng này mới là nơi mà mình muốn tới. Có lẽ là do kết cấu của nơi này bị phá huỷ, hơn nữa còn không biết căn phòng này muốn chìm xuống nơi nào. Vội vàng đi tới bên người Hàn Vũ Đình, tóm lấy phần eo của của Hàn Vũ Đình rồi nói:

- Để anh đưa em lên trước, em ở phía trên chờ anh.

Nói xong, vận lực ở tay, Hàn Vũ Đình lập tức bay lên nóc hang rồi rất an toàn rơi vào lòng núi đầy tuyết trắng.

- Giáo sư Trâu, tôi cũng đưa ông đi lên.

Còn chưa đợi giáo sư Trâu trả lời, Lâm Vân đã tóm lấy phần eo của giáo sư Trâu, giống như Hàn Vũ Đình, ném ông ta ra ngoài cửa động.

Lúc này căn phòng đã lao xuống rất nhanh, hơn nữa còn không ngừng có âm thanh ầm ầm truyền tới, mang theo rất nhiều đá vụn rơi xuống.

Thấy Lâm Vân muốn tiếp tục ném mình ra ngoài, Trần Đào vội nói:

- Đưa Thương Vân ra ngoài trước đi.

Lâm Vân không trả lời, nắm lấy sau lưng của Thương Vân, ném lên nóc phòng. Xoay người tiếp tục ném Trần Đào.

Thấy mọi người đã an toàn, Lâm Vân muốn nhìn xem ở căn phòng này còn có thứ gì không. Nhưng do căn phòng đã rơi quá nhanh, Lâm Vân không dám chần chừ, hần dọc theo thạch bích trong căn phòng này nhảy lên hơn

3m. Mắt thấy sắp rơi xuống, Lâm Vân đột nhiên đập mạnh vào đá thạch bích, cả người giống như viên đạn bay thẳng ra ngoài cái động.

Bốn người ở ngoài động đã đứng lên, khẩn trương nhìn bên trong động. Trông thấy Lâm Vân nhảy ra, đều cao hứng đi tới. Hàn Vũ Đình càng trực tiếp chạy tới, ôm cổ Lâm Vân, khóc nức nở nói:

- Anh rể, em còn tưởng rằng anh muốn để lại em một mình.

Ba người bị thân thủ lợi hại của Lâm Vân làm cho sửng sờ. Lại trông thấy Hàn Vũ Đình ôm cổ hân, kêu hân một tiếng anh rể, càng là kỳ quái. Nhưng đảo mắt đã thấy bình thường, dù sau vừa rồi thật sự quá nguy hiểm.

- Lâm tiên sinh...

Trần Đào còn chưa dứt lời, sắc mặt của Lâm Vân đã thay đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 179: Tuyệt Lở

C

húng ta tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này thôi. Chỗ này có vẻ như sụp xuống.

Nói xong. Ôm lấy Hàn Vũ Đình đi trước, ba người còn lại cũng lập tức đi theo sau Lâm Vân.

Tiếng Rầm Rầm không ngừng vang lên. Chỗ năm người đứng vừa rồi rất nhanh bị sụp xuống. Mà chỗ sụp dần dần khuếch tán. Dưới mặt đất không ngừng truyền tới tiếng nổ mạnh. Lâm Vân vừa nghe chỉ biết không tốt, vài cái tên té xiu kia. không biết là ai tỉnh lại, đã dùng chỗ thuốc nổ kia.

Năm người một mực chạy đi mấy trăm mét. cảm giác chấn động dưới chân không còn, mới ngừng lại.

Đột nhiên Lâm Vân cảm giác được có linh khí ba động ở những chỗ bị sụp xuống. Khẳng định chỗ đó chính là nơi có linh thạch. Đi một quãng đường xa như vậy, lại trải qua bao gian nan. chỉ vì tìm kiếm linh thạch. Giờ linh thạch ngay ở trước mắt, Lâm Vân thật không nỡ rời đi.

Thấy mấy người giáo sư Trâu Tiên đã đến địa phương an toàn, Lâm Vân buông Hàn Vũ Đình xuống nói:

- Em với giáo sư Trâu Tiên rời đi trước đi, anh trở lại chỗ đó xem một lát.

Lâm Vân muốn quay lại nơi bị sụp xuống, đợi nơi đó sụp hết rồi tìm xem chỗ đó có phải là có linh thạch hay không.

- Anh rể. em muốn đi cùng với anh.

Hàn Vũ Đình thấy Lâm Vân muốn quay về chỗ nguy hiểm kia. vội vàng muốn đi theo. Trong mắt của nàng, Lâm Vân là người không gì không làm được. Mình đi theo bên cạnh hẳn chắc không có chuyện gì.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình chạy tới, trong lòng tự nhủ. cô làm vậy chỉ gây trở ngại cho tôi chứ có giúp được gì đâu. Đang định bảo nàng quay về, thì đột nhiên Hàn Vũ Đình trượt chân, rồi ngã văng ra ngoài. Lâm Vân thấy thế liền bước tới. bắt được Hàn Vũ Đình. Một tiếng Rầm Rầm vang lên. lại có tiếng nổ mạnh bên trong truyền tới.

vẫn là tiếng mìn nổ. một lớp tuyết dày mấy chục mét liền đổ xuống.

“Tuyết lở”

Lâm Vân lập tức phản ứng. lớp tuyết dày giống như con quái vật khổng lồ trong nháy mắt đã lao tới trước mặt. Lâm Vân không kịp nghĩ nhiều, liền dùng lực ném Hàn Vũ Đình bay ra ngoài, đồng thời kêu lên:

- Đi mau.

Hàn Vũ Đình an toàn rơi xuống chỗ mấy người giáo sư Trâu Tiền. Khi nàng quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy từng lớp từng lớp tuyết đổ rầm rầm xuống, ở đâu còn chứng kiến bóng dáng của Lâm Vân.

- Anh rể...

Hàn Vũ Đình khàn cô kêu một tiếng, muốn lao tới.

- Tuyết lở...

Ba người giáo sư Trâu Tiền cũng minh bạch chuyện tình nghiêm trọng, vội vàng kéo Hàn Vũ Đình nhanh chóng rời khỏi đây.

Hàn Vũ Đình vẫn còn đang giãy dụa. Trần Đào thấy thế, liền đánh ngất xỉu Hàn Vũ Đình. Ôm lấy nàng rồi cùng giáo sư Trâu Tiên và Thương Vân chạy thực mạng.

Chỉ trong nháy mắt. chỗ mấy người vừa đứng đã bị một lớp tuyết bao phủ. Hơn nữa tuyết lở càng ngày càng có xu thế lan ra. Chỗ bị sụp đổ lúc trước đã không nhìn thấy dấu vết gì. Tất cả chỉ là một mảng màu trắng của tuyết, giống như chưa từng có gì xảy ra ở đó vậy.

Nửa tiếng sau. mấy người giáo sư Trâu Tiên mới chạy tới nơi an toàn. Tuyết lở đã dần đình chỉ đến nhanh, dừng cũng nhanh.

Hàn Vũ Đình tỉnh lại. nhìn núi tuyết mênh mông vô bờ, lập tức nhớ tới chuyện vừa rồi, trong đầu như bị chùy gõ, chỉ chạy được vài bước liền hôn mê bất tỉnh.

- Giáo sư Trâu, làm sao bây giờ?

Trần Đào thấy Thương Vân đã đi lên đỡ Hàn Vũ Đình, y liền quay sang hỏi giáo sư Trâu Tiên.

- Cái cậu Lâm Vân thật có bản lĩnh. Ai, thật đáng tiếc, không biết có phải là binh lính của lão Tần hay không, nhưng cậu ta đúng là một người gan dạ. Nhờ cậu ta mà chúng ta mới được cứu. Kỳ thực, một lão già như tôi, chết cũng chẳng sao, chỉ đáng tiếc một thanh niên tài俊 như vậy. Hiện tại trời đã sáng, chúng ta nên tranh thủ thời gian rồi đi khỏi đây thôi.

Giáo sư Trâu Tiên nói xong, nhìn thoáng qua Hàn Vũ Đình còn đang hôn mê bất tỉnh.

- Thương Vân. cháu chăm sóc cho cô bé tên Hàn Vũ Đình này nhé, chúng ta nên rời khỏi ngọn núi này thôi.

Sau khi nói xong thì dẫn theo mọi người vội vàng xuống núi.

Ba ngày sau. khi Hàn Vũ Đình tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm ở trong bệnh viện. Thương Vân thì ngồi ở bên cạnh nàng. Cô ta trông thấy Hàn Vũ Đình tỉnh lại, vội vàng nói:

- Em đã tỉnh rồi à. muốn ăn một chút gì không?

Hàn Vũ Đình phát hiện toàn thân mình đều không có khí lực, lại nhìn nhìn Thương Vân, bỗng nhiên nhớ tới chuyện trước khi té xỉu. Nước mắt liền không nhịn được rơi xuống. Nếu không phải mình đòi đi theo, thì anh rể đã có thể tránh được tuyết lở rồi.

- Em đừng quá thương tâm, chị nghĩ...

Thương Vân nói tới đây. lại không tìm ra được lời nào phù hợp để dành Hàn Vũ Đình

- Chị Vân. nơi này là nơi nào? Em muốn quay lại núi tuyết nhìn xem.

Hàn Vũ Đình nói xong, giấy dựa muốn đứng lên. Nhưng chỉ cảm giác toàn thân vô lực, đành phải nằm xuống.

- Nơi này là Yên Kinh, còn đây là bệnh viện của đại học Yên Kinh.

- A...Vậy anh rể chỉ có một mình ở đó, vậy làm sao được? Em...

Hàn Vũ Đình nói tới đây thì ngừng lại. Nàng đã biết, chuyện xảy ra không thể vẫn hồi.

- Cứ nằm nghỉ trước đi. để chị đi lấy cho em chút gì ăn.

Thương Vân thấy đầu óc của Hàn Vũ Đình vẫn có chút mơ hồ. tranh thủ thời gian bào nàng nghỉ ngơi.

Lúc Lâm Vân đưa Hàn Vũ Đình ra ngoài, thì biết mình không thoát được lớp tuyết lở này. Nhưng tuyết lở còn chưa đủ để lấy mạng của mình. Chỉ cần mình có thể ở tìm được lối ra trong vài ngày là không có vấn đề gì. Trong nháy mắt tuyết lở bao phủ Lâm Vân. Lâm Vân đã vận công lực bảo vệ toàn thân. Lập tức hẫng giống như một viên đá xen lẫn trong đám tuyết lở vậy. Trôi theo đám tuyết một thời gian, Lâm Vân cảm giác mình đã rơi xuống một chỗ nào đó. Dù sao tuyết lớn như vậy, hẫng cũng không thể nào khống chế được điểm rơi của mình. Hiện tại hẫng cần làm chính là tránh cho mình bị thương tổn.

Hơn nửa tiếng sau. Lâm Vân cảm giác tuyết lở đã dừng, mà mình thì đã bị phủ kín một tầng tuyết. Lâm Vân đứng dậy gỡ đồng tuyết ra. Nhìn xung quanh chỉ thấy toàn là một màu trắng của tuyết, nếu không nhanh xác định phương hướng thì rất khó đi ra ngoài trong biển tuyết mênh mông như vậy.

Cho dù có thể sống sót trong ở trong đám tuyết này trong vài ngày, nhưng Lâm Vân có thể tưởng tượng mình sẽ buồn chết ở trong này mất. Dù sao, hiện tại mình mới chỉ có Tinh Hồn, hô hấp ở bên trong không thể duy trì quá lâu. Ba ngày đã là cực hạn.

“Linh khí ba động?”

Trước khi tuyết lở Lâm Vân đã cảm nhận được sự ba động của linh khí. Vừa muốn trở về nhìn xem một chút thì đã bị tuyết lở chôn vùi như bây giờ. Hiện tại lại phát hiện ra linh khí ba động. Lâm Vân đương nhiên không do dự đi về chỗ có cảm giác. Dù cho chỗ đó không có đường ra, chỉ cần có linh khí ba động. Lâm Vân sẽ không buông tha.

Một khi mình đạt tới Tinh Hồn hậu kỳ, thì có thể sống sót trong tuyết hơn một tuần.

Còn kết thành một sao, thì không chỉ nói một tuần, cho dù nửa năm. chỉ cần có một chút đồ ăn, cũng không phải là vấn đề gì với Lâm Vân. Sau hai giờ

đi chuyển, thì bị một vách đá ngăn trở, nhưng linh khí ba động càng ngày càng lớn. Lâm Vân không hề do dự. liền lấy ra cái búa. bắt đầu đập vỡ vách đá để đào một cái động.

Mới hơn 10 phút vách đá đã bị đào mờ. Lâm Vân cảm thấy hồ hấp dễ dàng hơn trước.

Trong lòng hân vui vẻ. Mặc dù chưa thoát được chỗ này, nhưng hiện tại đã có thể hồ hấp, bảo vệ tính mạng đã không phải là vấn đề nữa. Chỗ nên Lâm Vân không còn lo lắng, mà tiếp tục tìm nơi có linh khí ba động.

Lâm Vân lấy đèn mỏ. theo cái hang mà mình đào đi về phía trước mười mét. Phía trước bỗng nhiên trở nên rộng rãi. Rõ ràng là một cái đại điện. Ở giữa đại điện đã bị đá vụn và tuyết đọng rơi chõng chất. Đại điện này có kết cấu giống với căn phòng lúc trước, nhưng lại lớn hơn nhiều. Lâm Vân liền đoán ra đây chính là nơi ở tầng dưới mà mình đã hoài nghi. Mà linh khí ba động chính phát ra từ tầng dưới chót này. Xem ra nơi này chưa có ai động tới. Lâm Vân đè nén sự hưng phấn trong lòng, dọc theo đồng đá vụn tìm kiếm khắp đại điện.

Tuy lớp tuyết đọng và đá vụn khá dày. nhưng Lâm Vân không cảm thấy khó tìm. Bởi vì hắn chỉ cần căn cứ vào sự ba động của linh khí mà tìm được.

Bốn phía đại điện này đều truyền tới ánh sáng nhàn nhạt. Lâm Vân đứng ở xa quan sát, thì biết đây là những viên Dạ Minh Châu có phẩm chất cực tốt. Phải biết rằng, Dạ Minh Châu ở thế giới này đều là những bảo vật có giá trị liên thành. Nhưng trong mắt của Lâm Vân, chúng không hề có giá trị nào. Dạ Minh Châu để soi sáng đại điện là đủ biết bên trong này hẳn là có rất nhiều đồ vật quý báu. Thậm chí, Lâm Vân chỉ cầm vài thứ đi, là đủ để trở thành tỷ phú rồi.

Nhưng những tục vật như vậy không có lực hấp dẫn gì đối với Lâm Vân. Trong mắt hắn. chỉ có linh thạch là đáng giá. Thậm chí có một viên Dạ

Minh Châu rơi dưới chân hắn, hắn đều chẳng muốn nhặt, mà là cầm búa tiếp tục đào ở chỗ cảm giác có linh khí ba động.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 180: Kết Thành Một Sao

M

ột giờ sau, Lâm Vân rốt cục đào được một cái thông đạo đủ cho một người đi vào. Lâm Vân cẩn thận chui vào, là một gian phòng nhỏ. Gian phòng này chỉ có một bàn đá đặt ở giữa. Mà trên bàn thì đặt một cái hộp nho nhỏ, không biết làm từ chất liệu gì.

Lâm Vân rất kích động, muốn đi lên lấy cái hộp, bởi vì hắn cảm nhận được linh khí ba động từ trong cái hộp đó. Nhưng Lâm Vân lập tức đứng lại. Hắn nhớ tới, cái tay da đen lúc trước chỉ đánh vào không khí thôi mà đã bị trúng hai mũi tên rồi.

Lâm Vân nhặt một viên đá vụn ném về phía cái hộp. Một tiếng trầm đục vang lên, viên đá ném trúng vào cái hộp. Lâm Vân đợi một lúc, thấy không có động tĩnh gì, mới biết là mình quá cẩn thận. Liền đi tới bên cạnh cái bàn, mở cái hộp ra.

Trong cái hộp là bảy viên linh thạch phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Tâm tích Lâm Vân thật sự quá kích động. Không nghĩ tới cùng một lúc kiếm được bảy viên linh thạch. Phải biết rằng kiếm được một viên là hắn đã cảm thấy hài lòng. Mà lần này lại lấy được bảy viên. Chuyện đi này thực sự không uống. Vội vàng cho mấy viên linh thạch vào một cái hộp chuẩn bị trước, rồi cho vào ba lô. Lại kiểm tra cái hộp trên bàn lần nữa, bên trong còn có một cái ngọc giản (Thẻ tre làm bằng ngọc) nho nhỏ. Lâm Vân nhìn nhìn nhưng không thấy chữ viết hay hình vẽ gì trên đó. Chất ngọc rất là bóng loáng, lúc sờ lên Lâm Vân cảm giác có thứ gì đó ba động trong ngọc giản. Nên lập tức thu vào luôn.

Kế tiếp là một tấm bản đồ bằng da dê. Lâm Vân cầm lên nhìn xem đây là bản đồ gì. Không ngờ lại là bản đồ của hòn đảo nhỏ mà lúc trước hắn dẫn theo Hàn Vũ Đình đi tìm thảo dược giải độc. Lâm Vân thu hồi lại bản đồ, suy nghĩ một lúc rồi quyết định lúc trở về thì tới đó nhìn xem. Hòn đảo đây chắc phải có liên hệ gì đó với đây.

Cuối cùng là một bức thư đã có chút mực nát. Lâm Vân có thể nhìn thấy chữ viết mờ mờ trên đó. Đều là những văn tự mà mình chưa từng nhìn thấy. Cứ mang theo, mình không biết nhưng có lẽ có người biết. Mục đích của Lâm Vân đã đạt đường, hắn liền dọc theo đường cũ lui về.

Nhìn Dạ Minh Châu lẫn lóc ở dưới đất, Lâm Vân thầm nghĩ, có lẽ Hàn Vũ Tích sẽ thích những thứ này. Nên đều nhặt hết số Dạ Minh Châu rơi xuống đất. Về phần vàng bạc và số Dạ Minh Châu giấu ở chỗ khác, Lâm Vân chẳng thèm quan tâm.

Ăn xong, Lâm Vân nghĩ thầm hiện tại đi ra ngoài còn không bằng tu luyện tới Tinh Hồn hậu kỳ thì đi ra. Dù sao mình cũng đã kiếm đủ linh thạch rồi.

Tu luyện ở trong này không có người quấy rầy lại yên tĩnh. Là nơi tốt để đề cao thực lực của bản thân.

Tìm một chỗ sạch sẽ để ngồi, Lâm Vân lấy hai viên linh thạch trên người ra. Hắn muốn một lần là thăng cấp luôn tới Tinh Hồn hậu kỳ đỉnh phong.

Hiện tại Lâm Vân mới là Tinh Hồn trung kỳ đỉnh phong, sắp bước vào hậu kỳ. Mà giờ có linh thạch giúp đỡ, hắn muốn ổn định luôn Tinh Hồn hậu kỳ. Mắt thấy tốc độ tu luyện rất nhanh, Lâm Vân không hề dừng chỉ, tiếp tục hấp thu linh khí để củng cố tu vị.

Lúc hai viên linh thạch trong tay biến thành cát bụi, Lâm Vân mới phát hiện mình đói bụng. Phòng chừng đã qua bảy tám ngày rồi. Cảm thụ lực lượng Tinh Vân trong người, đã thăng cấp tới Tinh Hồn hậu kỳ đỉnh phong.

Đè xuống hưng phấn trong lòng, Lâm Vân tùy tiện ăn chút thịt khô, lại lấy thêm một viên linh thạch. Hiện tại hắn là Tinh Hồn hậu kỳ điên phong, chỉ cần thêm một chút là đột phá hậu kỳ, kết thành một sao. Cơ hội như vậy, Lâm Vân đương nhiên không thể bỏ qua.

Một khi kết thành một sao, mình có thể luyện thành Tinh Giới. Mà mình đã có trong tay tài liệu chủ yếu để kết thành Tinh Giới, chính là viên ‘Tinh Minh Thạch’ kia rồi. Về phần tài liệu khác, mình cũng có thể dùng linh thạch thay thế. Đợi từ nay về sau luyện chế lại một lần là được.

Lâm Vân lấy thêm một viên linh thạch ra. Đây là viên linh thạch mà hắn lấy được trong này. Linh khí ba động trong viên linh thạch này mạnh hơn linh thạch mà hắn mang theo rất nhiều.

Sợ một viên linh thạch không đủ để kết tinh, Lâm Vân nghĩ nghĩ, lại lấy ra viên thứ hai.

Bảo vệ tinh thần, Lâm Vân bắt đầu kết tinh. Tuy đã trải qua kinh nghiệm này, nhưng lần này là Lâm Vân kết tinh ở một thế giới xa lạ. Một thế giới mà khả năng không có người Tu Chân. Cho nên Lâm Vân vẫn có chút không yên tâm. Cũng may hiện tại hắn đã có Tinh Hồn hậu kỳ điên phong, và một số linh thạch phụ trợ.

Lại năm ngày sau, chỉ còn cách một đường nhỏ, mà một viên linh thạch vẫn chưa đủ. Lâm Vân khẽ cắn môi, tiếp tục dùng thêm một viên, thật không ngờ, vài ngày sau vẫn còn kém một đoạn.

Mồ hôi trên trán của Lâm Vân đã chảy. Tiêu hao hai viên linh thạch, mà vẫn chưa kết thành một sao. Tùy tiện ăn chút gì đó, lấy ra viên linh thạch thứ ba. Lâm Vân quyết định, nếu dùng hết viên linh thạch này mà vẫn không thể kết thành một sao, hắn liền quyết định lần sau kết tinh.

Hắn biết ở thế giới này rất khó kết tinh, nhưng thật không ngờ lại khó như vậy. Phải biết ở đại lục Thiên Hồng, những viên linh thạch là thứ mà mọi

người chen nhau để có.

Nhưng từ lúc hình thành Tinh Hồn trung kỳ tới hiện tại mình đã dùng bốn viên linh thạch, còn chưa có phản ứng gì. Điều này khiến hắc không thể không nóng nảy.

Linh thạch không phải thứ dễ tìm. Một khi dùng hết, Lâm Vân rất hoài nghi về sau có thể tìm được nữa hay không. Mấy viên linh thạch lần này, hoàn toàn là do cơ duyên xảo hợp mới có được. Mà đã là cơ duyên, không phải lúc nào cũng có.

Cho nên Lâm Vân mới coi những viên linh thạch này như bảo bối vậy. Vừa lấy được bảy viên, đã dùng mất hai viên. Nếu viên thứ ba mà không thể kết tinh, Lâm Vân quyết định lại tu luyện thêm một năm.

Dù sao trong kế hoạch của hắc, phải mất ba năm mới kết tinh được. Dành một năm tu luyện, đợi cho tu vi tích lũy đến một mức nhất định, thì dùng một viên linh thạch là đủ khả năng kết tinh. Hiện tại có lẽ do chuyện của Vũ Tích mà mình mới nóng lòng như vậy.

Linh khí trong viên linh thạch thứ ba này rất nhanh được Lâm Vân hấp thu hết. Cảm giác được linh khí trong linh thạch chậm rãi khô héo, Lâm Vân thở dài, xem ra lần này không thể kết tinh rồi.

Sau khi hấp thu nốt một tia linh khí cuối cùng, cơ thể của Lâm Vân bỗng nhiên nhẹ nhàng, rồi một cảm giác cực kỳ quen thuộc truyền tới trong đầu. Thân thể vốn đang lờ lững của Lâm Vân, lập tức bị cảm giác này làm cho chấn động. Thiếu chút nữa chảy nước mắt. Một ngôi sao nhỏ cỡ bông tuyết đã lẳng lặng trôi ở trên đan điền của Lâm Vân. Trải qua khá nhiều gian khổ, cuối cùng hắc đã kết thành một sao.

Lâm Vân cường chế sự hưng phấn trong lòng, vội vàng lấy ra thêm một viên linh thạch, tiếp tục củng cố một sao. Vài giờ sau, Lâm Vân đứng lên, thét dài một tiếng. Tiếng thét quanh quẩn trong đại điện thật lâu không dứt.

- Một sao, ta rút cuộc đã lên một sao.

Giơ tay lên, một ngọn lửa màu tím nhàn nhạt xuất hiện ở bàn tay. Lâm Vân càng thêm hưng phấn, lên tới một sao tạo ra được Tinh Hỏa là rất bình thường. Nhưng đây rõ ràng lại là Tử Hỏa (Lửa tím). Hẳn nhớ lại lúc mình lần đầu tiên kết tinh, ngọn lửa mà hắn tạo ra là ngọn lửa màu vàng nhạt.

Khi trở về, việc đầu tiên mà hắn muốn làm là quay về gặp Vũ Tích, hẳn thật sự quá nhớ nàng. Trước đó thì tính toán với Lý gia đã rồi mang theo Vũ Tích rời đi

Mà việc quan trọng nhất bây giờ là luyện thành Tinh Giới. Mặc dù mình mới chỉ kết thành một sao, nhưng không ngờ lại có thể tạo thành Tử Hỏa. Vậy thì việc luyện Tinh Giới sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Để kết tinh và củng cố tu vi, Lâm Vân đã dùng tổng cộng bốn viên linh thạch. Hiện tại trên người của hắn chỉ còn lại ba viên. Hắn lấy một viên linh thạch và ‘Tinh Minh Thạch’ từ trong ba lô ra.

Về ‘Tinh Minh Thạch’, Lâm Vân không cần dùng nhiều lắm. Chỉ cần một phần mười của nó là đủ rồi. Luyện Tinh Giới kỳ thực chính là luyện giới. Giống như người Tu Chân luyện khí. Mà cách luyện giới của hắn khác với cách luyện giới trên đại lục Thiên Hồng rất nhiều. Những thủ pháp luyện giới này, Lâm Vân đều là học được từ công pháp mà vị tiên bối kia lưu lại.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Vân luyện chế Tinh Giới. Cho nên hắn không khẩn trương cho lắm. Tuy nhiên, lúc trước luyện chế Tinh Giới là dùng Minh Thạch bình thường. Lúc đó đừng mong tìm được ‘Tinh Minh Thạch’. Mà hiện tại hắn lại có ‘Tinh Minh Thạch’ để luyện.

Việc bài trừ tạp chất trong ‘Tinh Minh Thạch’ là một chuyện rất phiền phức. Cộng thêm cả việc dung hợp năng lượng linh thạch trong đó nữa. Mặc dù Lâm Vân phóng ra được Tinh Hỏa màu tím, nhưng dù sao cũng chỉ là mới

hình thành. Cho nên luyện chế một cái Tinh Giới đơn giản nhất cũng đã mất một tuần lễ của hắn rồi.

Một chiếc nhẫn Tinh Giới vô cùng xinh đẹp tỏa ra màu tím nhàn nhạt nằm ở trên tay của Lâm Vân. Cho dù là Lâm Vân, hắn cũng thể không cảm thán sự xinh đẹp của chiếc nhẫn này. Không biết Vũ Tích có thích chiếc nhẫn làm bằng Tinh Giới hay không. Nghĩ tới đây, Lâm Vân nhin không được nữa, lại lấy ra một viên linh thạch, cắt thêm một phần ‘Tinh Minh Thạch’ luyện chế thành một chiếc nhẫn khác để trợ giúp Vũ Tích. Chỉ là Vũ Tích không thể sử dụng công năng của nó mà thôi.

Suy nghĩ một chút, liền khắc lên chiếc nhẫn một dòng chữ “Sống chết có nhau, vĩnh viễn không chia lìa.” Dòng chữ này là để Hàn Vũ Tích nhìn, chứ trong lòng hắn biết như vậy là đủ rồi. Theo như việc kết tinh ở thế giới này khó khăn, chắc không có khả năng kết thành nhiều sao. Vẫn là mang theo Vũ Tích tới một nơi yên tĩnh rồi hai người làm bạn với nhau trọn đời vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tiếng Súng Trong Rừng

T

rong nháy mắt. Lâm Vân tu luyện ở nơi này đã qua một tháng. Trong một tháng này hắn ăn rất ít. bụng đã có chút đói.

Đeo một chiếc nhẫn Tinh Giới lên ngón tay. vung tay một cái, túi ba lô và toàn bộ vàng bạc rơi trên mặt đất đều biến mất không thấy gì nữa. Lâm Vân nghĩ thầm, có Tinh Giới vẫn tiện lợi hơn, Không cần phải mang vác công kênh. Tinh Giới này của mình có diện tích hơn 30m². tạm thời đủ để cho mình dùng.

Đã thành một sao. đi ra ngoài liền rất đơn giản. Lâm Vân đi ra từ cái động mình đào. rồi dọc theo tuyết đọng nhảy lên. Thỉnh thoảng thì đập vào mấy chỗ đá lồi lên để lấy lực. Không tới một giờ. Lâm Vân đã thoát ra khỏi vùng tuyết đọng, đi tới khu vực núi tuyết.

Hiện tại đã là buổi sáng, đứng từ trên cao nhìn xuống, cả núi tuyết đều một màu trắng. Lúc này Lâm Vân chỉ cảm thấy có cỗ khí thế hào hùng quanh quẩn trong ngực. Hắn nhìn không được thét dài một tiếng. Tiếng thét mang theo lực lượng Tinh Vân. quanh quẩn toàn bộ núi tuyết Misimi.

Một tiếng Rầm Rầm vang lên. rõ ràng tiếng thét dài của Lâm Vân lại khiến tuyết lở. Từng lớp tuyết khổng lồ nhanh chóng muốn phủ kín Lâm Vân. Lâm Vân cười ha ha. lao vào đồng tuyết, thoải mái cho nó tràn qua người

Tuyết trên núi đổ ầm ầm xuống. Lâm Vân lại ngược hướng tuyết đổ mà đi lên trên núi. Tuyết trắng không ngừng đập vào người của Lâm Vân, rồi rẽ sang hai bên. Từ xa nhìn lại trông giống như một dòng thác bị một hòn đá ngăn chặn, phải rẽ sang hai bên vậy.

Lâm Vân đi ngược dòng tuyết lở, rồi vận chuyển lực lượng Tinh Vân tăng tốc. Tốc độ cực nhanh chạy lên đỉnh núi, giống như con thuyền chạy ngược dòng, chẳng mấy chốc mà lên tới đỉnh núi Misimi.

Mới một tháng ngắn ngủi trước đây Lâm Vân còn chật vật trong đám tuyết. Nhưng tới hiện tại hẳn có thể thoải mái vui đùa với tuyết lở, còn có thể nhẹ nhàng đi ngược dòng tuyết đồ để lên đỉnh núi. Cho dù chính hẳn cũng không khỏi cảm thán thế sự vô thường. Mình mới kết thành một sao đã được như vậy, không biết càng lên cao sẽ như thế nào. Hẳn là không còn sợ bất kỳ một thế lực gì ở thế giới này nữa.

Nhớ tới tay Lữ đạo trưởng kia, không biết y học võ công từ đâu? Đằng sau y còn có người nào không? Nếu Lâm Vân còn chưa kết tinh, hẳn cũng có chút lo sợ bất an. Nhưng hiện tại đã kết thành một sao, Lâm Vân tin tưởng không cần phải e ngại bọn họ.

Nhiệt huyết dâng lên, Lâm Vân đứng ở trên đỉnh núi tuyết Misimi, lần thứ ba hét dài. Tiếng hét xuyên qua ngọn núi truyền tới cả dãy núi, thật lâu tiêu tán.

Nếu là hai sao thì thật là tốt, mình có thể trực tiếp bay về. Một sao muốn phi hành thì nhất định phải nhờ tới pháp khí. Nhưng pháp khí dễ kiếm vậy sao. Không chỉ nói là nơi này, cho dù là ở đại lục Thiên Hồng, cả một quốc gia cũng chỉ có vài cái pháp khí mà thôi. Mà đây đều là quốc bảo.

“Nhanh trở về gặp Vũ Tích nào”

Nghĩ tới đây. Lâm Vân lại áp chế không nổi sự nhớ nhung trong lòng. Lúc đi xuống núi, hẳn suy nghĩ nên trở lại Manaus rồi đáp máy bay trở về hay là đi bộ trở về. Hẳn tin tưởng nếu đi bộ, thì mất nhiều nhất chỉ một tuần là cùng.

Thôi đi bộ vậy, thuận tiện xem hòn đảo trong rừng mưa kia. Mới hơn mười phút, Lâm Vân đã đi xuống chân núi. Nhìn ngọn núi phủ đầy tuyết, hẳn cảm thấy có chút quen thuộc lại có chút lạ lẫm. Mà giờ mấy người giáo sư Trâu Tiên và Hàn Vũ Đình chắc đã về nhà bình an rồi.

Lâm Vân thu lại suy nghĩ, xoay người đi về hướng rừng mưa. Tốc độ đi đường của hắn cực nhanh, chỉ thấy mấy cái bóng lóe lên liền biến mất không thấy tung tích. Lâm Vân đi vào trong rừng mưa, kiếm mấy thứ ăn tạm. Chỉ cần lót bụng là đủ.

Tiếp tục chạy, mới nửa ngày Lâm Vân đã tới chỗ gặp người thổ dân lần trước.

Một tiếng súng đột nhiên vang lên, khiến Lâm Vân phải dừng lại. Chỗ này có người, nhất định không phải là người dân bản xứ. Dân bản xứ ở đây không dùng loại súng như vậy. Căn cứ vào tiếng súng vừa này, khẩu súng này có vẻ rất hiện

Chỗ này lại có người? Còn đang bắn nhau? Lâm Vân có chút nghi vấn. Nơi này chính là rừng rậm Amazon, làm sao có thể có bắn nhau? Chuyện như vậy chính phủ chẳng lẽ không quản lý? Bọn họ không sợ gây tai nạn cháy rừng sao?

Nước Mỹ không phải mỗi năm đều trả 40 triệu đô la để cho người Brazil không chặt cây trong rừng Amazon sao? Nơi này xảy ra bắn nhau, không biết người Mỹ đi nơi nào?

Tuy chuyện này không liên quan tới Lâm Vân, rừng rậm Amazon có cháy hẳn cũng mặc kệ. Nhưng hình ảnh trước mắt lại làm cho hắn phần nộ vô cùng.

Một người binh lính của Hoa quốc đang bị trói trên một thân cây. còn hai tên bộ đội đặc công Indonesia, một tên thì cầm súng uy hiếp người lính này. Còn một tên thì cầm súng nhìn cảnh giác xung quanh.

Lâm Vân phần nộ vì người lính bị trói trên cây kia là người quen của hắn. Y chính là một đội viên tên Chu Tuần thuộc đội Long Ảnh mà hắn huấn luyện. Vì vậy hắn đâu có thể nhìn được, liền hiện thân đi ra.

Lâm Vân vừa đi ra, mấy người này liền nhìn thấy.

Đặc biệt là Chu Tuần, tuy đầu tóc của Lâm Vân lộn xộn, quần áo rách nát. Nhưng y vừa liếc cái đã nhận ra là huấn luyện viên Lâm. Bởi vì y đã từng gặp Lâm Vân cũng bộ dáng này đi ra từ rừng rậm Vạn Công. Con mắt Chu Tuần liền đỏ lên. Lần này là cuộc diễn luyện tuyển chọn đội đặc công quốc tế từ ba mươi quốc gia, tổ chức ở rừng rậm Amazon. Nhưng chỉ có Hoa quốc là không có huấn luyện viên chính thức.

- Đứng lại.

Một tên đặc công người Indonesia giơ súng uy hiếp Lâm Vân. Y không hiểu vì sao người này biết bọn họ có súng trong tay mà vẫn chậm rì rì đi về phía bọn họ.

Lâm Vân giống như không nghe được lời y nói vậy. vẫn không nhanh không chậm đi tới. Mắt thấy uy hiếp của mình không có tác dụng, tên đặc công Indonesia không do dự nữa, giơ súng bóp cò bắn về phía Lâm Vân.

Tiếng súng vang lên. Chu Tuần thì tuyệt vọng nhắm mắt lại. Thật không hiểu vì sao huấn luyện viên Lâm lại liều mạng đối mặt với súng như thế. Lúc tiếng súng vang lên cũng là lúc y tuyệt vọng.

Viên đạn nhanh chóng bắn tới trước mặt của Lâm Vân. Lâm Vân giơ tay lên, chụp được hai viên đạn. nhàn nhã giống như không phải viên đạn bắn từ súng mà là hòn đá do ai ném tới vậy.

Thấy hai tên đặc công kia còn đang sững sờ. Lâm Vân hất tay lên, hai viên đạn nhanh chóng bay trở về. Hai tên đặc công Indonesia thì té xuống mặt

đất, ở giữa trán đã có một lỗ máu.

Chu Tuần nhìn ngây dại, Y biết sự lợi hại của huấn luyện viên Lâm, nhưng thật không ngờ lại lợi hại tới mức như vậy. Đây là việc con người có thể làm được sao?

Lâm Vân đi tới phía trước, kéo đứt dây trói rồi hỏi:

- Vì sao cậu ở chỗ này? Các đội viên khác đâu?

Bị hỏi vậy, Chu Tuần mới kịp phản ứng. hai mắt đỏ lên nói:

- Huấn luyện viên.

Lâm Vân nhăn lông mày lại:

- Đàn ông đổ máu không đổ lệ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chu Tuần nhin không rơi nước mắt, nghe Lâm Vân hỏi vậy vội vàng kể lại:

- Là Liên Hợp Quốc muốn tuyển chọn một đội đặc công quốc tế. Lần này toàn bộ thế giới có 120 nước tham gia. Trải qua một vòng đào thải, chỉ có 30 nước là có tư cách đi tới rừng rậm Amazon tiến hành diễn luyện tuyển chọn. Liên Hợp Quốc sẽ quyết định người chỉ huy của đội đặc công quốc tế từ trong 30 quốc gia này.

- Long Ảnh của chúng ta khắp nơi bị chèn ép. Đã hy sinh hai người huynh đệ. Hiện tại mọi người đang tập trung ở một chỗ để suy nghĩ đối sách. Còn tôi là đi ra do thám, mới bị hai tên vừa này ám toán.

Lâm Vân lần nữa cau mày hỏi:

- Cho dù là chỉ là diễn luyện nhưng đội viên của Long Ảnh cũng không kém cỏi như vậy chứ? Vì sao còn bị ám toán?

- Ba mươi quốc gia chia làm 5 tổ diễn luyện. Mỗi tổ có 6 quốc gia. Tổ của chúng tôi có nước Mỹ, Nhật, Hàn, Pháp, Indonesia. Mỗi tổ chia làm hai phe. Sau khi chọn lựa ngẫu nhiên, nước chúng ta ở phe nước Pháp và nước Nhật.

Tuy chúng tôi không thích người Nhật nhưng do đã phân nhóm, nên cũng chỉ đành chấp nhận. Không nghĩ tới, năm quốc gia kia đã thông đồng từ trước, đặc công của bọn họ phối hợp với nhau đối phó với ba mươi sáu người đặc công của chúng ta.

- Nếu chỉ như thế thì không sợ. nhưng lúc phân chia súng ống. chúng tôi chỉ được những khẩu súng trường bình thường. Mà bọn họ thì toàn được phân phát súng ak47 tiên tiến nhất. Thậm chí bọn họ còn mang theo một loại thuốc mê. Chỉ cần bị trúng phải là toàn thân đều mềm yếu vô lực. Nhiễm Lợi và Trình Tiến Phi chính vì bị trúng loại thuốc đó mới bị bắn chết.

Chu Tuần nói tới đây. vành mắt lại đỏ.

Lâm Vân trầm tư một lát. trong lòng tự nhủ, mấy nước kia chắc muốn tiêu diệt sạch ba mươi sáu đội viên của Long Ảnh ở chỗ này. Bằng không sẽ không dùng thủ đoạn như vậy.

- Không tốt, Chu Tuần, cậu lập tức đưa tôi tới chỗ của Thái Giang.

Lâm Vân đột nhiên nghĩ tới một điều, vì sao bọn họ có thể nắm chắc tiêu diệt toàn bộ ba mươi sáu đội viên của Long Ảnh? Nơi này chính là rừng rậm Amazon a. chỉ cần trốn một chỗ là rất khó phát hiện, nếu là mình thì có thể. nhưng những người kia làm sao mà làm được? Nói xong, hần nhặt lên hai khẩu ak47 rơi trên mặt đất.

Chu Tuần thấy sắc mặt của Lâm Vân trở nên nghiêm túc. cũng không dám chậm trễ. vội vàng dẫn theo Lâm Vân tới chỗ bọn họ tập trung.

- Chu Tuần, cậu đưa súng của cậu cho tôi xem một chút.

Lâm Vân nhìn Chu Tuần nói.

Chu Tuần không chút do dự đưa súng cho Lâm Vân. sau đó khó hiểu nhìn Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 182: Trả Thù

N

hững người kia có thể nắm chắc xử lý toàn bộ Long Ảnh, vì sao bọn chúng nắm chắc như vậy? Có thể đoán là bọn chúng có cách để tìm ra chỗ ẩn nấp của đội viên Long Ảnh. Mà cách duy nhất chính đặt thiết bị theo dõi trên từng khẩu súng phân phát cho đội viên của Long Ảnh. Đặt thiết bị trên khẩu súng là kín đáo nhất, bởi vì các đội viên không thể nào bỏ rơi súng được.

Lâm Vân nói xong, tháo khẩu súng ra.

Nhìn kết cấu bên trong khẩu súng, quả nhiên có một cái máy theo dõi mini giấu ở bên trong. Nếu không cẩn thận chú ý sẽ không phát hiện ra.

- Những tên khốn kiếp kia, thật không biết xấu hổ. Khó trách tôi vừa tới nơi này đã bị bọn chúng phát hiện.

Chu Tuần không nhin được mắng một câu.

Lâm Vân lắp lại khẩu súng, còn cái máy theo dõi thì hẩn đút vào túi áo, rồi đưa khẩu súng cho Chu Tuần, nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Huấn luyện viên Lâm, vì sao anh lại cất cái máy theo dõi đó vào trong túi?

Chu Tuần thấy Lâm Vân không ném máy theo dõi đi, có chút kỳ quái hỏi. Âm thầm tự nhủ, giữ lại không phải càng khiến cho bọn kia tìm ra vị trí của mình nhanh hơn sao?

- Nếu như vất đi, bọn chúng sẽ không tìm thấy chúng ta.

Lâm Vân nhìn Chu Tuần cười nói.

Thấy nụ cười tự tin của huấn luyện viên Lâm, nhiệt huyết của Chu Tuần liền dâng lên. Đúng vậy, phải dụ bọn chúng tới. Những tên khốn kiếp này, phải cho chúng biết đội đặc công Long Ảnh cũng có huấn luyện viên Lâm.

- A, không tốt rồi.

Chu Tuần bỗng nhớ tới trên khẩu súng của các đồng đội mình cũng có máy theo dõi. Vậy không phải là bị bọn chúng khống chế sao?

- Đừng vội, dẫn tôi đi tới đó.

Lâm Vân nghĩ thầm, phản ứng của anh chàng Chu Tuần này thật là chậm.

- Các cậu diễn luyện ở nơi này được bao lâu rồi?

Lâm Vân đi theo sau Chu Tuần hỏi.

- Đã là hai ngày. Ngay ngày đầu tiên, Nhiễm Lợi và Trình Tiến Phi đã bị bắn chết. Về sau đội trưởng Thái Giang và đội trưởng Lam Cực cảm thấy không đúng, mới tập trung mọi người lại tránh đi một chỗ. Tôi và đội trưởng Lam phụ trách thăm dò tình hình.

Chu Tuần tỉ mỉ kể lại tình hình diễn ra trong hai ngày này.

- Vậy Lam Cực đâu?

Lâm Vân hỏi.

- Đội trưởng Lam và tôi đi thăm dò ở hai hướng khác nhau. Đội trưởng Lam khẳng định cũng bị bọn chúng phát hiện. Vậy phải làm sao bây giờ?

Chu Tuần càng nói càng sốt ruột.

- Chu Tuần, gặp chuyện mà sốt ruột cũng không có tác dụng gì. Cậu càng sốt ruột, sơ hở càng nhiều, đối thủ càng dễ đánh bại cậu. Cho dù tất cả đồng đội chết trước mặt cậu, mà cậu còn một hơi thở, cũng phải tỉnh táo suy nghĩ xem cách nào giết thêm càng nhiều kẻ thù càng tốt. Đây mới là tố chất của một chiến sĩ cần có.

Lâm Vân nhìn thoáng qua vẻ mặt sốt ruột của Chu Tuần, nhắc nhở nói.

- Vâng, huấn luyện viên, đúng là tôi có quá xúc động.

Chu Tuần cũng giống như những đội viên khác của Long Ảnh đều tuyệt đối tin tưởng lời của huấn luyện viên Lâm.

Lâm Vân vừa tới chỗ nhóm Thái Giang tập trung thì đã biết bọn họ đều ở đây. Không khỏi thở phào một cái. Chỉ cần không xảy ra việc gì là tốt rồi. Nhóm người Thái Giang cũng phát hiện ra Chu Tuần và Lâm Vân tới. Tuy quần áo của Lâm Vân rất là rách nát, nhưng tất cả các đội viên chỉ liếc qua là nhận ra vị mặc áo rách nát, tóc tai rối bời này chính là huấn luyện viên của bọn họ.

Tất cả đội viên của Long Ảnh đều chạy tới đón chào. Không hề cố kỵ có mai phục xung quanh. Lâm Vân cười cười, nhưng không nói, chỉ nhảy lên cao 6m.

Tất cả đội viên nhìn thấy vậy đều hít một hơi. Huấn luyện viên của mình thật quá lợi hại. Không cần lấy đà cũng có thể nhảy lên được vài mét. Nhưng đều không biết Lâm Vân nhảy lên làm gì.

Lâm Vân nhảy lên, hai khẩu súng trong tay như hai vòng lửa bắn về xung quanh. Lúc Lâm Vân rơi xuống đất, bốn phía đều truyền tới tiếng kêu thảm thiết. Lúc này đám người Thái Giang mới biết là bọn họ bị bao vây. Nhưng bọn họ càng kinh hãi với động tác của Lâm Vân. Cái gì gọi là cường hãn, đây mới thực sự là cường hãn. Vừa rồi huấn luyện viên Lâm dùng súng bắn

xung quanh, đã bắn hết hai băng đạn là năm mươi viên trong đó. Tính ra hắn đã bóp cò hai mươi lần. Đây là khái niệm gì vậy?

Bọn họ thậm chí còn không nhìn rõ động tác của hắn. Chỉ cảm thấy hắn nhảy lên, hoa mắt một cái đã thấy nhảy xuống rồi. Mọi người đều tưởng mình nhìn lầm, đều dụi dụi mắt nhìn lại, quả nhiên là thật. Khung cảnh trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đập thành thịch của các đội viên. Nguyên lai bản lĩnh của huấn luyện viên Lâm đã đến mức như vậy. Nhưng trong chớp mắt, bọn họ đều trở nên rất hưng phấn vì có một huấn luyện viên lợi hại như vậy.

Lâm Vân phát hiện ra xung quanh có năm mươi hai người, muốn nhanh chóng kết thúc, nên mới có một màn như vậy. Năm mươi hai người kia đều bị Lâm Vân bắn thùng đầu, chết không thể chết hơn được nữa.

- Đi nhặt súng của bọn chúng đi.

Lúc Lâm Vân đáp xuống mặt đất, thấy các đội viên còn đang há hốc mồm nhìn mình, tranh thủ thời gian phân phó cho bọn họ làm việc. Chính vì không muốn bạo lộ quá nhiều thân thủ nghịch thiên, mà Lâm Vân mới dùng súng để giải quyết.

- Huấn luyện viên, vì sao ngài lại ở đây?

Thái Giang, Vương Vĩ và các đội viên khác đều vây quanh Lâm Vân hỏi han. Đúng lúc này thì có đội viên trở về báo cáo:

- Huấn luyện viên, thu được đúng năm mươi hai khẩu súng, năm mươi hai người kia không có ai sống sót.

- Tốt, các cậu bỏ hết mấy khẩu súng lúc trước đi. Rồi chọn lấy chỗ súng vừa thu được. Những khẩu thừa ra thì để cho tôi xử lý.

Lâm Vân cầm mười chín khẩu súng còn lại, tới một chỗ không ai nhìn thấy, thu hết súng vào Tinh Giới. Tuy những khẩu súng này mình không cần dùng tới, nhưng đã có chỗ để cất, tội gì phải lãng phí.

- Được rồi, các cậu đi theo tôi. Đã có năm mươi bốn người bị tôi xử lý rồi, phải nhớ đấy.

- Về sau gặp một tên giết một tên, không để lại tù nhân. Bọn chúng đã muốn giết toàn bộ chúng ta, thì phải cho chúng biết hậu quả như thế nào.

Lâm Vân nhìn những đội viên khác nói. Lúc nghe Chu Tuần kể lại, hắn đã quyết định giết những người này. Nếu là thi đấu công bình, Lâm Vân nhiều nhất là ra tay giúp đỡ mà thôi, sẽ không nghĩ biện pháp đuổi tận giết tuyệt. Nhưng nếu đối phương đã chơi xấu như vậy, Lâm Vân tuyệt đối không khách khí.

- Huấn luyện viên, những người mà anh vừa giết chỉ có người của bốn quốc gia, riêng nước Mỹ là không thấy có ai. Sao lại như vậy nhỉ?

Thái Giang không nhìn thấy đặc công Mỹ nào trong đó, có chút kỳ quái hỏi.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Trong lòng tự nhủ, câu này cần gì phải hỏi, nước Mỹ nhất định coi mấy nước kia là con pháo hôi. Còn bọn họ thì ở đằng sau hưởng lợi.

- Một trăm hai mươi quốc gia, tiến hành mấy lần đào thải. Chỉ có ba mươi quốc gia là được tới rừng rậm Amazon thí luyện. Ba mươi quốc gia chia làm năm nhóm, mỗi nhóm có sáu nước....

Thái Giang nói tới đây, cũng cảm thấy có vấn đề.

- Mỗi nhóm chỉ chọn lựa ra một quốc gia đứng đầu. Nếu nước Mỹ và bốn nước kia liên kết chiến thắng chúng ta, thì vị trí đứng đầu sẽ thuộc về ai?

Lâm Vân kỳ quái hỏi.

- Ách, vấn đề này tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ là theo lệnh của cấp trên tới nơi này tỷ thí mà thôi. Tôi đoán chừng có khả năng là bọn họ đã thương lượng được hoặc là tiếp tục đấu đến đội cuối cùng.

Thái Giang giống như cũng cảm thấy không đúng.

- Ủ, trước đừng quan tâm tới chuyện đó. Cuộc thi này có nhiều chỗ gian lận, mà mấy quốc gia kia có lẽ đã có hợp tác gì đó với nước Mỹ. Hiện tại nghĩ tới những điều này cũng vô dụng. Nếu như đối thủ trong này hoàn toàn biến mất, thì không cần phiền toái như vậy...

Lâm Vân nói xong, nhìn thoáng qua các đội viên. Hắn đang chuẩn bị nói với bọn họ là cùng nhau đi tìm Lam Cực. Thì trong bụi cỏ vang lên một tiếng vang làm kinh động mọi người. Lâm Vân và các đội viên khác quay đầu nhìn lại chỉ thấy Lam Cực cả người là máu, hai tay thì trống trơn chạy về chỗ này.

Lâm Vân nhướng mày, giơ súng bắn ba phát về phía sau Lam Cực. Ba tiếng kêu đau đớn truyền tới. Đã có đội viên đi lên vịn Lam Cực, cũng có đội viên biết bản lĩnh của huấn luyện viên Lâm, nên liền đi tới thu chiến lợi phẩm.

- Huấn luyện viên...

Lam Cực liếc mắt trông thấy Lâm Vân, trong lòng liền hưng phấn gọi một câu.

- Xảy ra chuyện gì?

Vương Vĩ thấy Lam Cực chật vật như vậy, lo lắng hỏi.

- Tôi vừa đi ra ngoài thì bị bốn tên Indonesia theo dõi. Tôi đã xử lý hai tên, còn tưởng rằng mình đã trốn thoát. Thật không ngờ vừa chạy một đoạn thì lại phát hiện có người theo dõi. Lúc đó tôi liền nghi ngờ trên người mình có gắn máy theo dõi gì đó. Vì vậy tôi liền ném khẩu súng đi, vì chỉ có khẩu súng là đáng nghi nhất.

Lam Cực nhìn sang mọi người, thấy mọi người đã thay đổi súng, mới yên tâm.

Lâm Vân gật đầu. Lam Cực đã không xảy ra chuyện gì, hẳn không cần phải lo lắng nữa.

Lam Cực là người đội viên tạo cho Lâm Vân một ấn tượng sâu sắc nhất. Y luyện tập rất khắc khổ, khắc khổ hơn tất cả các đội viên khác. Hơn nữa y còn là người đầu tiên lấy được chiếc hộp trong hồ Băng Vụ. Có thể thấy được y là người có tính cách rất kiên nghị, còn mang theo mối thù hận trong người.

Vô luận là loại người nào, chỉ cần có loại tính cách như vậy, Lâm Vân đều rất thưởng thức.

- Lam Cực, cậu tới đây.

Nghe huấn luyện viên gọi, Lam Cực vội vàng đi tới bên cạnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 183: Tướng Brown Thỏa Hiệp

C

hịu đựng một chút.

Lâm Vân nói xong, vỗ một chưởng vào miệng vết thương. Một vật gì đó mang theo máu bay ra từ miệng vết thương của Lam Cực rồi rơi xuống mặt đất. Mọi người cúi đầu nhìn kỹ thì mới phát hiện đó là viên đạn.

Đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, không biết Lâm Vân lấy từ đâu ra một cây thảo dược, dùng tay bóp nát rồi bôi nước vào bả vai của Lam Cực. Máu trên vai của Lam Cực lập tức ngừng chảy. Lam Cực thì chỉ cảm thấy miệng vết thương hơi mát, thoáng chốc không còn đau đớn gì nữa.

Các đội viên xung quanh đều kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, còn chưa bao giờ thấy có kiểu lấy đạn như vậy. Quả thực đúng là nghệ thuật chứ không phải là trị liệu, vỗ tay một cái viên đạn liền bay ra ngoài. Người bình thường có thể làm được như vậy không?

- Huấn luyện viên, tay của tôi trở lại bình thường rồi...

Lam Cực vuốt bờ vai của mình, vừa hưng phấn vừa ngạc nhiên nói. Y chỉ sợ bả vai của mình bị thương, sẽ ảnh hưởng tới việc báo thù.

- Ừ, cánh tay của cậu cần một thời gian nữa mới khỏi hoàn toàn. Hiện tại cậu đừng nên dùng sức nhiều.

- Tốt lắm, mọi người đi theo phía sau của tôi, đi thu hồi nợ nần mà bọn kia nợ chúng ta.

Lâm Vân nói xong, liền nhìn các đội viên, vết thương của Lam Cực, hẳn chỉ cần dùng lực lượng Tinh Vân là lập tức khôi phục chín phần, nhưng Lâm Vân lại không muốn làm những việc quá chú mục.

Lúc này, hai người đội viên đã thu chiến lợi phẩm trở về. Là ba khẩu súng AK47, Lâm Vân đưa một khẩu cho Lam Cực, hai khẩu khác thì đưa cho một người đội viên cầm.

Tuy Lâm Vân rất muốn lập tức trở về Manaus của Brazil rồi đáp máy bay về nước. Nhưng những đội viên này dù sao cũng là do hắn dạy dỗ. Nếu như cứ như vậy không minh bạch bị người khác ám toán, trong lòng đương nhiên không dễ chịu.

Đoàn người, cộng thêm Lâm Vân là ba mươi lăm người, dưới sự dẫn dắt của Lâm Vân, cơ hồ không cần che giấu mà đi thẳng tới hướng quân địch. Lâm Vân hầu như không cần tìm kiếm đã phát hiện địch nhân trốn ở đâu. Mà các đội viên Long Ảnh ở sau lưng, do có hai huynh đệ của mình bị chết, nên ra tay cũng không lưu tình chút nào. Chỉ cần phát hiện ra có địch nhân là lập tức bắn chết.

Bình thường Lâm Vân không ra tay, nhưng có địch nhân nào có khả năng gây nguy hiểm cho đội viên của mình, hẳn không chút do dự bắn chết.

Hắn phải nắm chặt thời gian giải quyết nhanh chuyện này, để rồi về với Vũ Tích. Nói cách khác, hẳn nhất định mang theo những đội viên của mình trực tiếp chống lại. Hắn tin tưởng, cho dù bên địch có nhiều hơn, nhưng Long Ảnh chắc chắn sẽ không bị thiệt thòi.

- Mấy tên này kém thật đấy, mới đi một lúc chúng ta đã giết được hơn ba mươi tên rồi.

Nói chuyện là một người đội viên vừa giết xong một đặc công của Nhật.

- Uông Chí, đừng tự kiêu như thế. Chúng ta nhàn nhã như vậy là do có huấn luyện viên Lâm ở bên cạnh bảo vệ. Nếu như chúng ta không có huấn luyện viên Lâm dẫn dắt, tuy chúng ta mạnh hơn bọn họ một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Bởi vì thời gian luyện tập của chúng ta quá ngắn. Còn có đội Hồ Nha của nước Mỹ nữa. hiện tại chúng ta mới giết được ba người của bọn chúng. Những người này mới là đáng sợ.

Thái Giang lập tức lên tiếng phê bình người đội viên kia.

Lâm Vân gật đầu. Tuy Thái Giang có chút cẩn thận, nhưng làm một người thống lĩnh, nếu quá khinh địch, thì người đó coi như đã thua một nửa.

- Vâng, đội trưởng, tôi biết lỗi rồi.

thường mà thôi. Đây chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất trong tình báo còn nói, hai nước cùng phe với chúng ta đã bí mật cấu kết với ba nước bên phe nước Mỹ.

Nói chuyện là một người trung niên tuổi bốn mươi. Người này là phó tư lệnh quân khu Yên Kinh, Mạc Thành Tiêu, chức vị trung tướng. Lần này Tần Vô Sơn đại biểu cho Hoa quốc mang theo Long Ảnh tới rừng rậm Amazon tiến hành quân diễu. Cùng đi còn có quân trưởng quân khu Vân Bắc Từ Lí.

Tần Vô Sơn nghe thấy vậy liền đứng lên.

- Vì sao lại như vậy?

- Tình báo là lấy được từ bên đội của Indonesia. Lần này Long Ảnh của chúng ta bị đội đặc công của năm quốc gia kia cộng đồng đối phó. Tổng cộng là 185 người lính đặc công. Theo như tình báo, còn nói rằng bọn họ muốn tiêu diệt toàn bộ ba mươi sáu đội viên của Long Ảnh. Mẹ nó...

Trung tướng Mạc Thành Tiêu vì quá tức giận mà không nhịn được nói tục.

Bá một tiếng. Tần Vô Sơn vỗ bàn nói:

- Mấy tên khốn kiếp này, rõ ràng dám ám toán đội viên Long Ảnh của chúng ta. Lập tức đi tới ủy ban tổ chức bảo bọn họ can thiệp. Còn Long Ảnh của chúng ta tuyên bố rời khỏi lần quân diễn này. Chúng ta không tham gia, để xem nước Mĩ còn có ai để mà cần nữa.

Tần Vô Sơn tức giận tới gân xanh nổi đầy tay.

- Tần lão, tôi nghĩ nước Mĩ dám làm vậy, phỏng chừng đã tính kỹ kế hoạch. Thậm chí tôi cho rằng, bọn họ cố tình tiết lộ tình báo này cho chúng ta. Hơn nữa bọn họ khẳng định cũng đã chuẩn bị mặt dày mặt dạn tranh luận với chúng ta. Hoặc là bọn họ rất coi trọng chức vụ chủ tịch hội liên hiệp lần này.

- Chỉ là một cái hội liên hiệp đặc công mà thôi, vì sao có thể khiến nước Mĩ không lo ngại áp lực của dư luận mà làm vậy? Lại còn cố tình để lộ thông tin nữa? Tôi dám khẳng định, cho dù hiện tại chúng ta muốn rút Long Ảnh ra khỏi quân diễn, phỏng chừng cũng không dễ dàng như vậy.

Uông Chí cũng biết lời vừa rồi của mình có chút tự kiêu. Tuy nhiên y vẫn có chút không cho là đúng.

Hai giờ sau, cộng những người Lâm Vân đã giết lúc trước, đội Long Ảnh đã giết được 135 người. Như vậy đối phương chỉ còn có 50 người mà thôi.

Tất cả đội viên của Long Ảnh đều phi thường hưng phấn, ngay cả Thái Giang cũng không ngoại lệ. Mọi người tin tưởng huấn luyện viên Lâm sẽ đưa bọn họ tới tận hang ổ của địch nhân, sau đó đại khai sát giới.

Lại qua mấy tiếng. Long Ảnh bắn chết thêm được hai mươi sáu người. Mà hiện tại là hơn ba giờ chiều. Nhưng Thái Giang phát hiện, trong hai mươi sáu người vừa giết này, chỉ có vài người là thuộc đội Hồ Nha của nước Mĩ.

Như vậy chứng tỏ, mặc dù bọn họ giết được nhiều người, nhưng trong đó có rất ít người của đội Hồ Nha, nước Mỹ.

Lâm Vân cũng phát hiện ra vấn đề này. Hắn thấy mình vô luận như thế nào tra tìm, cũng không thấy hai mươi sáu người còn lại. Theo lý thuyết, mình đã là một sao, chỉ cần có người ẩn núp ở gần xung quanh, trừ những người có tu vị cao hơn mình, là mình sẽ phát hiện. Nhưng rõ ràng đến tận bây giờ không phát hiện ra bọn chúng. Điều này có vẻ kỳ quái.

Liên Hợp Quốc đã mất mười năm xây dựng một căn cứ quân sự ở bên ngoài rừng rậm Amazon của Nam Mỹ. Nơi này một quần thể kiến trúc quân sự dành riêng cho các đặc công quốc tế. Đồng thời là trung tâm chỉ huy và phân phối nhiệm vụ.

Cho nên cuộc thi đấu tuyển chọn lần này mới diễn ra ở rừng rậm Amazon. Trải qua các vòng đào thải, cuối cùng chỉ có ba mươi quốc gia là được tới rừng rậm Amazon tiến hành thi đấu. Đồng thời thông qua cuộc thi đấu này sẽ tuyển chọn ra chủ tịch hội liên hiệp và thủ lĩnh đội đặc công quốc tế. Trong này ngoại trừ tổng chỉ huy của hội liên hiệp ra, còn có các bộ chỉ huy riêng của những nước tham gia. Bộ chỉ huy của Long Ảnh, Hoa quốc cũng có mặt ở nơi này.

- Tần lão, chúng ta bị nước Mỹ ám toán rồi. Chúng tôi vừa lấy được tình báo, nói rằng khi đội viên của Long Ảnh tiến vào rừng rậm Amazon, súng được phân phát không phải là súng AK47 mới nhất mà chỉ là một khẩu súng trường bình thường.

Từ Lí có chút lo lắng nói.

- Lẽ ra Hồ Nha của nước Mỹ cho dù muốn cầm vị trí thứ nhất cũng không cần phải làm như vậy chứ? Một chuyện làm tổn hại quan hệ giữa hai quốc gia, người Mỹ đâu ngờ như thế? Mà cho dù bọn họ không làm chuyện này. Long Ảnh cũng chưa chắc thắng được Hồ Nha. Trừ phi...

Mạc Thành Tiêu đã bình tĩnh lại.

- Trừ phi bọn họ muốn tiêu diệt toàn bộ Long Ảnh. Mà mục đích chủ yếu của bọn họ là không để cho quốc gia của chúng ta tiến vào hàng ngũ năm nước đứng đầu. Khiến quốc gia của chúng ta không thể tham ra vào những kế hoạch mang tính quốc tế. Chẳng lẽ nước Mỹ đề nghị thành lập hội liên hiệp này là vì một mục đích không thể cho ai biết? Còn có liên quan tới quốc gia của chúng ta?

Từ Lí nghe Mạc Thành Tiêu nói vậy, lông mày cau lại.

- Nhất định là trước trận đấu, nước Mỹ nhìn thấy đầu Ảnh của chúng ta lợi hại cho nên mới ra ám chiêu như vậy. Tôi đồng ý với luận điểm của Từ Lí. Nước Mỹ đề nghị thành lập hội liên hợp đặc công quốc tế này có lẽ là muốn làm chuyện gì đó bất lợi với quốc gia của chúng ta. Hơn nữa chuyện này tuyệt đối còn nghiêm trọng hơn việc bị dư luận lên án kia nhiều.

Mạc Thành Tiêu đã hoàn toàn tỉnh táo, y cũng cảm thấy chuyện tình nghiêm trọng.

- Không được, cho dù việc này có khó khăn hơn nữa cũng muốn lập tức xử lí. Thành Tiêu, hiện tại cậu đi báo cáo với quốc nội, còn tôi thì sẽ can thiệp vào lần quân diễn này. Vô luận nước Mỹ có ám chiêu hay muốn làm việc gì, đầu tiên phải đảm bảo sự an toàn của đội viên Long Ảnh đã. Lúc đó thì hãy thương lượng việc khác.

Tần Vô Sơn nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Tần Vô Sơn biết chuyện này rất có thể giống với suy đoán của Từ Lí và Mạc Thành Tiêu. Nước Mỹ chắc có kế hoạch gì lớn liên quan tới quốc gia của mình. Ngay cả mặt mũi bọn họ cũng không thèm để ý tới, chỉ muốn đội của Hoa quốc bị đào thải. Thậm chí ông ta còn cho rằng, nếu không phải biểu hiện lúc trước của Long Ảnh quá khiến người chú mục, nước Mỹ rất có

thể sẽ không làm như vậy. Bởi vì bọn họ cho rằng Hồ Nha hoàn toàn có thể giết chết toàn bộ Long Ảnh.

Nhưng hiện tại thực lực của Long Ảnh bị bạo lộ, khiến kế hoạch chuẩn bị từ trước của nước Mĩ có nguy cơ đổ vỡ, nên mới đưa ra hạ sách này. Đối với Tần Vô Sơn mà nói, đội viên Long Ảnh quá mức quan trọng. Ông ta đã chứng kiến bản lĩnh của bọn họ. Chỉ mới một tháng luyện tập, ba mươi sáu người này đã đánh bại một trăm người Hắc Lang, mà còn rất gọn gàng linh hoạt.

Long Ảnh quan trọng như vậy, mà nước Mĩ lại lại muốn tiêu diệt toàn bộ bọn họ, cho nên Tần Vô Sơn làm sao có thể không nóng lòng như lửa đốt.

Tuy nhiên, Tần Vô Sơn còn chưa có đi ra ngoài, thì cảnh vệ đã đi vào bẩm báo. Nói rằng tư lệnh của đội Hồ Nha, trung tướng Brown muốn gặp.

- Bảo y vào đi, cái tên khốn kiếp này, lão tử cũng đang muốn tìm y đây.

Tần Vô Sơn nổi giận ùng ùng nói.

Trung tướng Brown là tư lệnh đội đặc công của nước Mĩ, cùng là người dẫn đầu của đội Hồ Nha đại diện cho nước Mĩ tham gia lần quân diễn này. Đi theo Brown còn có một cô gái có thân hình đầy đặn, xem ra là phiên dịch.

- Hừ, có chuyện gì, ông nói đi.

Tần Vô Sơn không biểu lộ gì nói.

Brown thấy bên tư lệnh của đội Hoa quốc khi nhìn thấy mình cũng không có ý đứng dậy, lại nhìn sắc mặt của Tần Vô Sơn, y liền biết việc lần này đã bại lộ. Tuy nhiên y cũng vì chuyện này mà tới. Chỉ là không có ai mời y ngồi, chỉ đành phải không khách khí ngồi xuống.

- Trung tướng Tần, tôi nghĩ chuyện này có chút hiểu lầm. Chúng tôi cũng không biết rõ tình hình trong đó. Đây hẳn là hành vi tự phát của các đội viên của chúng tôi. Chúng tôi sẽ đem những đội viên này nghiêm khắc xử lí.

Lời của Brown lập tức được chuyển thành tiếng trung.

- Hắc hắc...

Tần Vô Sơn cười lạnh một tiếng nói:

- Nói hay lắm, dồn đẩy trách nhiệm cho nhau phải không, cũng tốt, hiện tại tôi muốn ông...

Tần Vô Sơn vừa nói tới đây, đột nhiên dừng lại.

Ông ta đột nhiên nghĩ tới một việc, theo lý thuyết thì cái tay Brown này không nên chủ động nhắc tới chuyện đó mới đúng? Chính mình đã biết rõ, nhưng không có chứng cứ nào rõ ràng, mình làm sao có thể tố cáo y được? Chuyện này có cổ quái.

Huống hồ chuyện này mình không đề cập tới y đã cảm tạ trời đất rồi, làm sao có thể chạy đến chỗ mình chủ động nói ra?

Thấy trung tướng Tần nói một nửa lại dừng lại, Brown nhìn nhìn phiên dịch.

Phiên dịch đợi một lúc không thấy trung tướng Tần nói hết, đành phải nói cho Brown. Brown nhìn vẻ mặt trầm tư của trung tướng Tần, vội vàng nói tiếp:

- Không biết trung tướng Tần cần chúng tôi hỗ trợ gì không.

- Đương nhiên phải cần hỗ trợ rồi. Chỉ là hiện tại tôi đang suy nghĩ mời ông hỗ trợ như thế nào.

Tần Vô Sơn càng ngày càng cảm thấy chuyện này cổ quái. Cái tay Brown này là hạng người gì, Tần Vô Sơn biết rất rõ. Y là một tên ngạo mạn, coi thường người khác. Nhưng lúc này lại ăn nói khép nép như vậy, không phải bản tính của y.

- A, trước đó tôi có một việc cần thương lượng với Tần tiên sinh.

Brown thấy Tần Vô Sơn không có chuyện gì cần y hỗ trợ, đành phải nói ra mục đích đến lần này của mình.

- Có việc gì muốn thương lượng? Nói đi.

Tần Vô Sơn đã khôi phục lại bình tĩnh, giống như vẻ tức giận vừa nãy không phải là của ông ta vậy.

- Là như thế này. Tôi cảm thấy lần quân diễn này, có một bộ phận đội viên tự chủ trương làm việc, khiến cho thực lực của đôi bên không công bằng. Cho nên tôi muốn sớm chấm dứt quân diễn ở đây. Nhưng cần phải mở cuộc họp báo với phóng viên và nước của ông đồng ý dự họp thì mới được. Không biết ý của trung tướng Tần thế nào?

Brown rốt cuộc nói ra mục đích của mình.

Tần Vô Sơn sửng sờ, việc này chính là việc mà ông ta vừa nãy muốn làm, nhưng còn chưa nói ra lời. Cái tay Brown này lại có ý tốt như vậy sao?

Tần Vô Sơn nhướng mày, không nghĩ ra duyên cớ trong đó.

Lần diễn tập thực chiến trong rừng này là hoàn toàn phong bế trong bảy ngày. Hiện tại mới chỉ có hai ngày mà thôi, cái tay Brown này rốt cuộc muốn làm cái gì. Huống hồ kết quả cuộc diễn tập còn chưa có ai biết. Cho dù là Brown cũng không biết, vì sao y lại muốn kết thúc?

Trừ phi bọn họ lén lút mang theo thiết bị thông tin gì đó mà hội liên hiệp không điều tra ra được. Khoa học kỹ thuật của nước Mỹ tiên tiến như vậy cơ mà. Điều này không phải là không có khả năng.

- Là như vậy, trong đội của chúng tôi có một đội viên làm trái quy định, là mang theo thiết bị thông tin đi vào rừng rậm Amazon. Đường nhiên, người này sẽ bị nghiêm khắc xử phạt. Nhưng vị đội viên này đó đã phản hồi một tin tức, nói rằng trong rừng rậm Amazon xuất hiện một người lạ mặt, gây thương vong lớn cho các đội viên diễn tập.

- Chúng tôi cũng muốn lập tức đình chỉ lần diễn luyện này. Nhưng những người đi vào đó truyền lời, hay là đội viên của chúng tôi vào đó để thỏa hiệp, chưa kịp có thông tin gì thì đã bị giết chết. Nhưng người giết bọn họ chính là người của đội các ông. Cho nên tôi muốn tiến hành thương lượng với trung tướng Tần. Chỉ hy vọng ông đồng ý đình chỉ lần diễn tập này. Cho đội Hồ Nha của chúng tôi toàn bộ rút lui.

Brown nói xong nhìn Tần Vô Sơn. Khi y biết Hồ Nha chỉ còn có hai mươi sáu người, lòng của y liền nhỏ máu. Đối với y mà nói, đội đặc công Hồ Nha có sức mạnh chả khác gì một quân đội. Cả chính phủ cũng đã đầu tư rất nhiều tâm huyết mới có thể bồi dưỡng được từng đội viên. Nhưng chỉ là một cuộc diễn tập đã chết nhiều người như vậy, hỏi sao y không đau lòng. Điều này không phải là chính yếu nhất. Chính yếu nhất, đó là bồi dưỡng các đội viên Hồ Nha không phải dùng cho quân diễn. Nếu như tổn thất một người đội viên của Hồ Nha, quả thật đã là cái được không bù cái mất.

Mà hiện tại rõ ràng chỉ có hai mươi sáu người. Còn tùy lúc có nguy cơ bị diệt toàn bộ. Cho nên y đã không chỉ đơn giản là sốt ruột. Nếu không phải người phái đi vào rừng rậm Amazon đề bị chết, y đã sớm tuyên bố đình chỉ lần quân diễn này rồi.

Trừ phi dùng một đôi quân nhiều người đi vào ngăn cản. Nhưng để tập hợp một đội quân như vậy cũng phải mất tới hai giờ. Hai giờ là đủ cho đội Hồ

Nha của y chết mấy lần.

- Một người lạ mặt không rõ xâm nhập khu rừng?

Tần Vô Sơn nghe thấy đội viên Long Ảnh của mình giết người, trong lòng liền an tâm. Tay Brown này không có khả năng lừa gạt mình ở những chuyện như vậy. Mà y quả thực đúng là không biết xấu hổ, việc gian lận phái người để liên lạc mà cũng làm được.

Ài, cũng không có cách nào, ai bảo khoa học kỹ thuật của người ta tiến tiến hơn nước mình. Sóng liên lạc của bọn họ không có cách nào bắt được, nhưng nếu là bên mình, vừa mới liên lạc kiểu gì cũng bị người phát hiện. Đội của Mĩ đúng là chơi trò lừa manh.

- Đúng vậy, nói cách khác đội viên của Long Ảnh quý quốc đã làm trái với quy định. Tuy đồng dạng là ba mươi bảy người, nhưng người thừa ra kia không phải là huấn luyện viên của Long Ảnh. Cho nên tôi hy vọng trung tướng Tần nên lo lắng cho đại cục. Lập tức đi ra tuyên bố đình chỉ quân diễn.

Brown thấy Tần Vô Sơn không còn nóng nảy như trước, trong lòng liền quýnh lên, lời nói dần mang theo vẻ cường ngạnh.

- Ha ha, tướng quân Brown nói lời này, nhưng tôi nghe thật kỳ quái. Chuyện mà chúng tôi còn chưa biết được, nhưng các ông lại rõ ràng rành. Thật là bội phục. Tiểu Lưu đâu rồi, tướng quân Brown đã đến chơi, vì sao không rót trà cho khách. A, chắc bên họ yêu thích uống café hơn. Cậu mang một ly café đậm đặc tới đây.

Trong lòng của Tần Vô Sơn hiện giờ rất cao hứng.

Phân phó xong Tiểu Lưu đi pha café, Tần Vô Sơn tiếp tục nói chuyện với Brown:

- Trung tướng Brown, kẻ xâm nhập kia là ai chúng tôi chưa xem qua nên không biết. Ngài cứ bình tĩnh đừng vội. Chỉ cần xảy ra chuyện bất lợi đối với quý quốc, tôi nhất định sẽ lo lắng tới. Ông cứ yên tâm, tướng quân Brown.

Nói xong, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Brown hận đến nghiến răng nghiến lợi, móc ra một tấm hình từ trong túi nói:

- Chính là người này, hẳn không phải là huấn luyện viên của quý quốc.

Nói xong, lạnh lùng cười.

Nhận lấy ảnh chụp nhìn xem, Tần Vô Sơn liền cười ha hả:

- Vậy thì tướng quân Brown nhầm rồi. Người này chính là Lâm Vân, huấn luyện viên của Long Ảnh chúng tôi. Chúng tôi còn đang loay hoay tìm hắn, thật không ngờ hắn đã tới. Thật tốt, huấn luyện viên Lâm coi như không tới muộn.

Tần Vô Sơn nói xong, trong lòng đã vui như tết. Thực không ngờ Lâm Vân lại chạy tới rừng rậm Amazon này. Khó trách tìm mãi không thấy hắn, lại còn bắt mình thu thập mớ bong bóng ở Yên Kinh nữa.

Chỉ là vì sao hắn ăn mặc tơi tả như vậy? Chẳng lẽ hắn sống trong khu rừng đã một thời gian rồi?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 184: Tìm Ra

B

rown cả kinh. Thật không ngờ người này lại là huấn luyện viên của Long Ảnh. Y biết Long Ảnh có một huấn luyện viên tên là Lâm Vân, nhưng lại không có hình của hắn. Vậy thì phải làm sao bây giờ? Lần này chơi đại rồi. Hồ Nha của y chỉ còn lại có hai mươi sáu người, vô luận như thế nào cũng không thể để mất thêm một người.

Y đã đọc tư liệu mà đội viên Hồ Nha truyền về. Nói rằng cái tên nhìn như người điên này lại là một cao thủ trong cao thủ. Cơ hồ tất cả những gì nguy hiểm cho đội viên của Long Ảnh đều bị hắn bóp từ trong trứng nước.

- Cái này, trung tướng Tần, chúng tôi quyết định duy trì quý quốc trở thành một trong năm nước đứng đầu trong hội liên hiệp. Hiện tại ở trong rừng chỉ còn có đội viên của các ngài và hai mươi sáu đội viên của chúng tôi là còn chiến đấu. Trong văn bản điều lệ trước khi diễn tập đã quy định, chỉ cần một bên buông tha, bên kia không thể tiếp tục tiến hành công kích.

Brown vội vàng lùi điều luật ra nói.

Tần Vô Sơn cau mày, suy nghĩ kỹ một lúc mới lên tiếng:

- Chuyện này thật phiền toái. Nghe trung tướng Brown nói vậy, tôi còn bức thiết muốn dừng lần diễn tập này hơn cả ông. Anh chàng Lâm Vân này cũng thật là, khi trở về phải phê bình một trận. A, đúng rồi, binh sĩ của quý quốc đã đưa ra thông báo đầu hàng chưa?

Tần Vô Sơn nói xong, chỉ cảm thấy đau cả bụng vì nhin cười. Anh chàng Lâm Vân này giết thật là tốt. Giết hết lại càng tốt. Cái nước Indonesia kia

cũng chẳng tốt đẹp gì. Mấy năm trước còn giết hại người Hoa, hiện tại giết lại cũng đỡ hả giận. Nhưng mình vừa nói phê bình Lâm Vân, mong là đừng rơi vào tai của hắn. Nghĩ tới đây, ông ta nhìn thoáng qua Từ Lí.

Từ Lí lập tức biết ý của Tần Vô Sơn, tranh thủ thời gian tiến lên nói:

- Tôi không nghe được gì cả.

Trong lòng Brown âm thầm khinh bỉ Tần Vô Sơn. Cái gì là đầu hàng, cần gì phải nói khó nghe như vậy? Chỉ cần nói buông tha cho quân diễn là được rồi. Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới những điều này. Ông ta vội vàng nói:

- Nhưng vừa mới phái người vào trong đó, chưa kịp nói chuyện đã bị binh sĩ của quý phương bắn chết.

Nói xong, âm thầm suy nghĩ, không ngờ huấn luyện viên của Long Ảnh lại lợi hại như vậy. Rốt cuộc hắn là ai?

Tần Vô Sơn nghĩ thầm, nếu giết toàn bộ Hồ Nha của nước Mĩ cũng không có lợi lắm. Làm như vậy từ nay về sau sẽ ảnh hưởng tới ngoại giao và các lĩnh vực khác. Nhưng Tần Vô Sơn biết đội Hồ Nha này toàn những người lợi hại, vẫn còn hai mươi sáu người, nếu hiện tại đi vào tuyên bố đình chỉ, thì tiện nghi cho bọn họ.

Hiện tại thừa dịp lâm huấn luyện viên trong này, giết thêm vài người cũng tốt. Giết càng nhiều, càng có lợi cho Long Ảnh về sau. Dù sao Lâm Vân cũng không thường xuyên có mặt ở Long Ảnh. Phải tìm cách kéo dài thời gian để cho hắn ở lại mới được. Tốt nhất là dùng kế của Tào Tháo khi muốn níu kéo Quan Vũ lại. Đúng, phải dùng kế này.

- Để tôi đi gọi điện thoại.

Tần Vô Sơn nói xong, lập tức đi vào phòng, gọi điện thoại về nước, báo cáo đơn giản chuyện xảy ra ở đây.

Tuy Brown rất sốt ruột nhưng chỉ đành phải bất đắc dĩ. Ai bảo bên người ta có kẻ lợi hại như thế.

Sau nửa ngày Tần Vô Sơn mới đi ra. Nhìn Brown nôn nóng như ngồi trên đống lửa, ông ta nói:

- Chúng tôi đã thương lượng và quyết định đồng ý với điều kiện của các ông. Ông chuẩn bị cuộc họp báo đi.

- Điều này, trung tướng Tần, ông có thể thông báo trước cho các binh sĩ của các ông giải trừ trạng thái chiến đấu không. Sau đó chúng ta hãy tổ chức cuộc họp báo.

Brown thật không muốn phí thời gian vào việc tổ chức họp báo.

- Như vậy cũng không phải là không được, nhưng nếu không làm đủ thủ tục, dư luận thế giới sẽ phản ánh quốc gia của chúng tôi mất. Nếu không, như vậy đi, khi các ông tổ chức họp báo, thì chúng tôi cũng đồng thời phái người đi gọi đội Long Ảnh trở về. Tướng quân Brown thấy thế nào?

Brown thấy Tần Vô Sơn nói như vậy, cũng chỉ phải cắn răng đồng ý.

Tần Vô Sơn mở cờ trong bụng, khi thông báo cho quân ủy về chuyện xảy ra thì không có ai mất hứng cả. Những lão già trong quân ủy kia vui vẻ thiếu chút nữa rụng vài cái răng. Không nghĩ tới các quốc gia kia muốn đùa giỡn âm mưu lại gây ông đập lưng ông. Mặc dù công lao lớn nhất vẫn thuộc về Lâm Vân.

Tên của Lâm Vân lần nữa được cái lão già quyền cao chức trọng trong quân ủy biết tới.

...

Lâm Vân cảm thấy rất thỏa mãn với biểu hiện của những đội viên Long Ảnh do mình huấn luyện này. Vô luận là đơn độc tác chiến hay là phục kích tác chiến, đều đạt đủ tiêu chuẩn. Hắn không chỉ một lần nhìn thấy đội viên Long Ảnh dùng chủ thủ mà mình cho bọn họ giết người rất nhanh gọn, linh hoạt.

- Huấn luyện viên, những người lái xe vào đây không phải là những người tham qua quân diễn, vì sao phải bắn chết bọn họ?

Đã có hơn mười người mặc đủ loại quần áo đi vào rừng, còn chưa nói gì đã bị Lâm Vân hạ lệnh bắn chết. Vương Vĩ rốt cuộc không nhịn được, đưa ra nghi vấn.

- Các cậu có thể liên lạc được với bên ngoài không? Không cần nói, tôi cũng biết là các cậu không thể làm được như vậy. Nhưng vì sao nước Mĩ lại làm được. Có thể khẳng định bọn họ lén lút mang theo các thiết bị theo dõi vào đây, rồi truyền gửi thông tin ở trong này ra bên ngoài. Hiện tại vẫn đang trong thời gian diễn luyện, vậy mà bọn họ lại đi vào. Mục đích của bọn họ không phải đã quá rõ ràng sao? Cho nên chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra hai mươi sáu người kia rồi giết bọn chúng. Nếu không lão Tần của các cậu tí nữa sẽ gọi các cậu trở về.

Lâm Vân trả lời câu hỏi của Vương Vĩ.

- Tôi hiểu rồi. Ý của huấn luyện viên là bọn họ đi vào để đề nghị dừng cuộc diễn tập.

Lam Cực lập tức nói.

- Không sai. Những người này không phải là các đội viên tham gia quân diễn. Nhưng bọn họ lại muốn ngăn cản quân diễn tiếp tục. Một khi làm theo như lời bọn họ nói, vậy thì chúng ta chỉ phải ngừng tìm kiếm ở đây. Mà hai

mười sáu người đội viên của Hồ Nha đồng thời được bảo vệ. Kiểu này chỉ có nước Mĩ mới làm vậy thôi.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Vương Vĩ đã minh bạch nguyên nhân vì sao huấn luyện viên Lâm chưa đợi bọn họ nói chuyện đã ra lệnh nổ súng. Còn không cho phép đội viên đi lên thu chiến lợi phẩm.

- Làm sao à? Đương nhiên là đợi trước khi lão Tần ra lệnh ngừng, chúng ta giết thêm vài tên đội viên Hồ Nha rồi. Chẳng lẽ cậu có cách nào khác sao? Một khi lão Tần nói song phương đạt thành hiệp nghị, thì chúng ta không thỏa sức bắn giết được.

Lâm Vân êm tai nói.

- Nhưng chúng ta tìm này giờ chưa phát hiện ra bóng dáng tên nào. Nên đi đâu tìm bây giờ?

Nói chuyện là Chu Tuần.

- Không sao, cứ đi lên phía trước tìm tòi. Đám người Mĩ không ngừng phái người tới thông báo, chừng tỏ vị trí của chúng ta đã rất gần nơi ẩn trốn của bọn chúng.

Lâm Vân thuận miệng nói ra, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, những người này rốt cuộc nấp ở đâu? Không biết bọn chúng trốn kiểu gì mà mình không phát hiện ra được. Chắc là một thiết bị ngăn sóng gì đó.

- Nếu chúng ta tìm được những tay đặc công của Hồ Nha này thì nên giết hết bọn chúng không?

Thái Giang hỏi.

- Nếu như tìm được rồi thì đừng bắn chết hết. Tôi đoán chừng, lão Tần nhất định muốn đạt thành hiệp nghị với người Mĩ. Nếu chúng ta mà bắn chết hết bọn chúng, thì sẽ làm hỏng mặt mũi của lão Tần.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng nói.

- Như vậy chúng ta nên lưu lại bao nhiêu người?

Chu Tuần vừa hỏi, Thái Giang đã chen lời.

- Chu Tuần, cậu cho rằng cậu đang đối mặt mấy con kiến chắc. Người ta dù sao cũng là đặc công Hồ Nha. Nếu như chúng ta không có huấn luyện viên bảo vệ, một người trong số họ cũng đủ đấu với mười mấy người của chúng ta rồi. Đừng quên bọn họ là tổ chức đặc công mạnh nhất thế giới đấy.

Thái Giang nói lời này không ai phản đối. Bởi vì bọn họ biết đội trưởng Thái nói không sai tí nào.

Nếu như không gặp được huấn luyện viên Lâm thì đội Long Ảnh khẳng định không phải là đối thủ của Hồ Nha.

- Lưu lại hai người tàn phế vậy.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

Tất cả đội viên ở đây đều hít một hơi. Như vậy có khác gì là tiêu diệt toàn bộ đâu?

Lâm Vân thì suy nghĩ, những tên trứng nát này đang co rúc ở đâu không biết. Rõ ràng ngay cả mình cũng không cảm nhận được. Còn có, cho dù năm quốc gia kia hợp tác với nhau chống lại Long Ảnh, dành được thắng lợi thì danh ngạch cuối cùng vẫn thuộc về nước Mĩ đấy thôi?

Như vậy bọn chúng khẳng định còn có biện pháp để thừa nhận người chiến thắng. Ba quốc gia này chắc còn một kế hoạch hợp tác nào đó. Như kế hoạch này chỉ thích hợp cho ba nước, lại không thích hợp cho năm nước. Cho nên nói Mỹ quốc cùng hai quốc gia phụ thuộc kia đạt thành hiệp nghị, rồi hoàn thành yêu cầu của bọn họ.

Về phần hiệp nghị như thế nào, Lâm Vân căn bản chẳng muốn quan tâm. Hắn chỉ quan tâm việc nước Mỹ đã hại hai người đội viên của hắn. Hắn muốn trả lại cho bọn họ gấp chục lần việc bọn họ đã làm.

Nước Mỹ đã chuẩn bị lâu như vậy, khẳng định đã có kế hoạch càng thêm chu đáo. Thậm chí có thể đã bố trí một căn cứ bí mật nào đó ở trong khu rừng này.

Chỗ trốn tốt nhất, có chỗ nào có thể so với trốn ở dưới mặt đất? Nếu bọn chúng trốn dưới mặt đất thì mình sẽ không nghe thấy tiếng hô hấp của bọn chúng. Mà ngược lại bọn chúng có thể quan sát hành động của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 185: Tin Dữ

L

âm Vân nghĩ tới đây liền mỉm cười. cho dù người có trốn kỹ đi nữa, cũng bị lão tử tìm ra mà thôi. Lâm Vân đột nhiên ra hiệu cho mọi người đi tách ra, rồi dùng sức dậm chân xuống mặt đất, lắng nghe tiếng vọng ở dưới.

Cứ làm như vậy, cách một đoạn Lâm Vân lại dậm chân xuống, càng đi càng xa. Tất cả đội viên nhìn huấn luyện viên làm như vậy cũng đoán ra được Hồ Nha đã trốn ở dưới mặt đất, tất cả đều rất hưng phấn.

Lâm Vân đột nhiên dừng lại nói:

- Đây rồi, đào hố chôn thuốc nổ ở đây.

Nghe Lâm Vân ra lệnh, lập tức có một đội viên bắt đầu đào hầm. Sau khi đào xong thì có hai đội viên thuần thục mang tới một bao thuốc nổ và kíp nổ.

Lâm Vân nhìn thuốc nổ, cũng là loại kém cỏi, nhưng chỉ cần như thế là đủ.

Sắp đặt xong, tất cả đội viên của Long Ảnh đều lui ra xa. Kíp nổ nhanh chóng lan tới bao thuốc nổ, một tiếng Oanh vang lên. Một cái hố lớn xuất hiện, bùn đất xung quanh đều rơi vào cái hố đó.

- Thấy một tên đánh một tên.

Lâm Vân còn chưa dứt lời, thì có tiếng xe truyền tới. Lâm Vân quay đầu lại nhìn, thì thấy Tần Vô Sơn đang ngồi ở phía trên chiếc xe. Hắn biết đã không còn kịp rồi. Tuy nhiên cũng không sao cả, lần nổ này ít nhất phải đã

giết chết được vài tên trong đó. May mắn lắm chắc chỉ có hai mươi tên sống sót.

- Tất cả đội viên của đội Long Ảnh nghe lệnh, lập tức dừng lại cuộc diễn tập, tập trung xếp thành hàng.

Tần Vô Sơn trông thấy đội Long Ảnh vẫn còn rất nhiều đội viên, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Sắc mặt của Brown thì lại âm trầm, vội vàng ra lệnh cho binh lính đằng sau đi lên cứu người của bọn họ.

- Huấn luyện viên Lâm, thật không ngờ lại gặp cậu ở đây. Lão Tần tôi thật là may mắn. Mà cậu chả khác gì lúc tôi nhìn thấy cậu lần đầu cả. Ha ha ha...

Tần Vô Sơn nhìn thấy Lâm Vân, cười ha hả đón chào.

Lâm Vân cười nhẹ. Lão già Tần Vô Sơn này nói là trang phục và tóc tai của mình vẫn lộn xộn như lần đầu mới gặp.

Brown thấy Lâm Vân quả nhiên là huấn luyện viên của Long Ảnh, sắc mặt rất là âm trầm. Bên kia thì đã có đội viên của Hồ Nha được cứu ra.

- Huấn luyện viên Lâm, lần này nhờ cậu mà Long Ảnh mới được cứu. Lão Tần tôi có chút xin lỗi cậu.

Tần Vô Sơn nói.

- Tần lão ca, sao lại nói như vậy? Ông có làm gì đâu mà phải xin lỗi tôi, ngược lại tôi còn có việc phải cảm ơn ông mới đúng.

Lâm Vân thực sự muốn cảm ơn Tần Vô Sơn. Hắn kiếm được linh thạch, hoàn toàn là nhờ vào viên linh thạch trong tay của Tần Vô Sơn.

- Hàn Vũ Tích là vợ cậu phải không?

Tần Vô Sơn nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, có chút tâm tư hỏi.

- Đúng vậy.

Lâm Vân thấy Tần Vô Sơn bỗng nhiên nhắc tới Hàn Vũ Tích, trong lòng dâng lên từng sợi ôn nhu. Mình sắp được gặp lại nàng rồi.

- Tôi nói trước một câu, tôi Tần Vô Sơn không liên quan gì với Tần gia của Yên Kinh. Mặc dù tôi họ Tần, nhưng không phải là họ Tần của Yên Kinh. Tuy vẫn có một chút huyết thống, chỉ cách nhau quá xa rồi. Anh chàng Tần Thăng kia làm người cũng không tệ lắm, chỉ là hơi xúc động khi làm một số việc. Còn mong Lâm lão đệ nếu như có thể, thì tha cho y một mạng.

Tần Vô Sơn rào đón trước.

Lâm Vân kinh ngạc nhìn Tần Vô Sơn hỏi:

- Y làm việc xúc động hay không thì liên quan gì tới tôi? Tôi cũng không phải là người thích gây sự vô cớ.

- Bởi vì Tần Thăng đi tới Hàn gia cầu hôn, muốn Hàn Vũ Tích làm vợ. Kết quả là Hàn Vũ Tích hủy khuôn mặt, rồi muốn tự sát chống lại, cho nên...

Tần Vô Sơn nói xong, có chút do dự nhìn Lâm Vân.

- Cái gì....

Lâm Vân nghe vậy liền lao tới bắt lấy ngực của Tần Vô Sơn, cơ hồ xách ông ta lên.

- Ông nói cái gì, có kẻ dám đến cầu hôn vợ của tôi?

Hai mắt Lâm Vân trợn lên, nhìn chăm chăm Tần Vô Sơn, gằn giọng nói.

Vài cảnh vệ xung quanh thấy Lâm Vân khống chế Tần Vô Sơn, liền tiến lên muốn ngăn cản. Nhưng chưa đến nơi đã bị Lâm Vân đá bay đi rất xa.

- Mọi người dừng tay. Huấn luyện viên Lâm, cậu bình tĩnh một chút, chuyện này không liên quan gì tới Tần lão, ông ấy chỉ có thiện ý nhắc nhở cậu mà thôi.

Từ Lí vội vàng đi lên quát lớn ngăn cản cảnh vệ trước khi bọn họ chìa súng, sau đó khuyen nhủ Lâm Vân.

Lâm Vân buông Tần Vô Sơn ra, trong mắt đã có hơi nước:

- Không chỉ nói là Tần Thăng, cho dù là Thiên Vương Lão Tử làm hại tới Vũ Tích, ta cũng sẽ không bỏ qua cho y. Cho dù y có chạy lên mặt trăng, ta cũng muốn kéo y trở về.

- Lâm lão đệ, nghe tôi nói một câu. Khuôn mặt của vợ cậu chỉ bị hồng nhẹ mà thôi, thân thể vẫn bình thường. Nói sau, ở Yên Kinh, thế lực của Tần gia không hề yếu hơn Lâm gia chút nào. Thậm chí là lớn hơn. Tần lão gia chủ càng là, càng là....Lâm lão đệ, nghĩ kỹ một chút.

Tần Vô Sơn lo lắng nhìn Lâm Vân. Nói thật, ở chuyện này, ông ta nghiêng về phía Lâm Vân hơn, nhưng ông ta chỉ sợ Lâm Vân gây ra chuyện lớn.

- Tần gia rất ghê gớm phải không? Mà ta chả lẽ phải dựa vào Lâm gia nói chuyện sao? Ha ha...Đắc tội với Lâm Vân ta, ta không thêm so đo. Nhưng thương tổn tới Vũ Tích, hừ...

Khóe miệng của Lâm Vân lộ ra vẻ khinh thường, khi quay đầu, nước mắt đã rơi giàn giụa....

- Vũ Tích...

Đàn ông không đổ lệ, chỉ là chưa chạm đến nỗi đau trong lòng mà thôi.

Không nghĩ tới, Hàn Vũ Tích lại bị người khác bắt nạt như vậy. Nội tâm của Lâm Vân đầy gợn sóng, không thể bình tĩnh được. Nếu như Vũ Tích không phải vì mình, nàng sẽ không đi tự sát, lại hủy khuôn mặt. Nếu như mình quyết đoán hơn, thì đã không tới hiện tại mới trở về gặp Vũ Tích.

Một cô gái yếu đuối, không có người chồng bên cạnh. Nhà mẹ đẻ chỉ biết cầm nàng đi đổi phú quý. Mà nhà chồng thì cơ hồ đã quên có người như vậy, đến mức đã biết nàng đã ly hôn cũng mặc kệ. Vậy nàng phải dựa vào ai để chống chọi?

“Chị yêu Lâm Vân, chị sẽ không rời đi anh ấy. Cho dù anh ấy chết, chị cũng đi theo anh ấy.” Đây là lời của Vũ Tích nói.

- Vũ Tích, anh thật xin lỗi em.

Lâm Vân ngửa mặt gào rú, nước mắt tuôn rơi.

- Huấn luyện viên, nếu anh cần tôi, tôi sẽ luôn có mặt.

Lam Cực lần đầu tiên nhìn thấy huấn luyện viên thương cảm như vậy. Đối với y mà nói, những thứ khác chỉ là phù vân (mây trên trời). Vô luận Từ Lí coi y như thế nào, không có huấn luyện viên Lâm, y chỉ có khuất nhục mà chết đi. Ngay cả chuyện báo thù nghĩ cũng không dám nghĩ. Những cái gì gọi là vinh hoa phú quý, y không hề coi trọng.

- Còn có tôi nữa...

Vương Vĩ là người thừa kế của Vương gia, đương nhiên không sợ hãi.

- Còn có tôi...

- Tôi cũng vậy...

Trông nháy mắt, ba mươi bốn người đội viên cùng tiến lên một bước. Sau đó tỏ ý nguyện vì Lâm Vân làm hết mọi việc. Cho dù việc đó có thể khiến

con đường làm quan của bọn họ kết thúc.

- Cảm ơn các cậu. Tuy nhiên, một việc nhỏ như vậy, tôi còn có thể làm được. Các huynh đệ, từ nay về sau, nếu có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại. Tạm biệt, tôi đi đây...

Lâm Vân nói xong, quét chân tạo thành tiếng nổ Rầm Rầm. Vài cái cây lớn đều bị Lâm Vân làm cho gãy đứt cả gốc, lá cây bay lá tả. Thân ảnh của Lâm Vân thoáng cái đã biến mất không nhìn thấy gì.

Vài tên quan quân và binh lính của nước Mĩ, cùng đội viên của Hồ Nha thấy uy thế của Lâm Vân như vậy, đều là ngây dại. Đây là khả năng của con người sao? Brown càng vô cùng khiếp sợ. Y đã gặp qua rất nhiều cao thủ, thậm chí là người có dị năng, nhưng y lần đầu tiên nhìn thấy có người lợi hại như vậy.

Đấu với loại người này, không chỉ nói là ba mươi sáu đội viên của Hồ Nha, chính là ba trăm sáu mươi đội viên Hồ Nha gặp hãn cũng chỉ có đường chết. Khó trách người này dám xách cổ trung tướng Tần lên. Người này chính vật báu vô giá của quốc gia a. Vì sao quốc gia của chúng ta lại không có người như vậy?

Nhìn Lâm Vân rời đi, Tần Vô Sơn thở dài một hơi. Âm thầm cầu phúc cho Tần Thăng. Có người người không thể chọc nổi. Không biết có nên báo cáo cho cấp trên hay không. Mà thôi, điều này không cần thiết. Cứ để cho Lâm Vân lão đệ tự mình xử lý. Mình không nên nhúng tay vào chuyện này.

Liếc mắt nhìn về phía binh lính Hồ Nha vừa được cứu lên. Bọn họ vẫn còn ngây người nhìn chỗ cây bị Lâm Vân quét đứt. Lúc này Tần Vô Sơn mới minh bạch ý nghĩa một cước này của Lâm Vân. Làm vậy để tăng uy thế cho Long Ảnh.

Mỗi một chiến sĩ của đội đặc công đều là những người không sợ chết. Cho dù có cầm súng chỉ vào đầu của bọn họ, nói không chừng bọn họ còn đang

suy nghĩ, lúc người nổ súng làm như thế nào để chế trụ người. Nhưng một khi thực lực của mình và đối phương chênh lệch quá lớn, thì cho dù không cam lòng, cũng chỉ đành phải lực bất tòng tâm. Rồi sinh ra một loại tâm lý chán chường do không có cách nào chiến thắng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 186: Lâm Hình

T

ốc độ của Lâm Vân cực nhanh, bởi vì trái tim của hắn như bị lửa đốt rừng rực vậy. Hắn khuyên bảo những đội viên Long Ảnh kia, khi gặp chuyện cần phải tỉnh táo, nhưng chính hắn cũng không thể làm được như vậy, nếu chuyện đó có liên quan tới Vũ Tích.

“Vũ Tích thế nào rồi? Nàng thế nào rồi....”

Hắn đã không còn nhàn rồi để thống hận Hàn gia và Tần gia. Đối với hai nhà này, Lâm Vân đã hận bọn họ hơn cả Lý gia.

Lâm Vân chạy rất nhanh, chỉ thấy tàn ảnh xuyên qua khu rừng. Hắn đột nhiên nghĩ tới, nếu như nhờ Tần Vô Sơn đưa mình trở về Yên Kinh có phải càng nhanh hơn không? Nhưng Lâm Vân lập tức từ bỏ suy nghĩ này.

Tuy Tần Vô Sơn nói rằng ông ta không có liên hệ gì với Tần gia Yên Kinh. Nhưng sự thực ông ta vẫn là người của Tần gia, chỉ là không thuộc dòng chính mà thôi. Lần này trở về, việc đầu tiên của hắn là muốn tìm Vũ Tích, sau đó lập tức đi tới Hàn gia và Tần gia tính sổ. Lý gia nói sau.

Nguyên bản lộ trình cần hơn một tháng để đi, thì Lâm Vân chỉ mất vài ngày là tới sân bay Manaus. Không có thời gian chỉnh lý quần áo và tóc tai, đành phải mặc kệ. Cũng may đã tắm qua ở sông Amazon, nên nhìn không giống tên ăn mày mà chỉ giống một người nghệ sĩ.

Tuy cách ăn mặc của Lâm Vân sẽ làm cho người ta cảm nhận hắn là người không có đủ tiền để ngồi máy bay. Nhưng Lâm Vân đã đưa ra đầy đủ hết

giấy tờ và chi phí vé máy bay, không có thiếu thứ gì. Nhân viên trong sân bay cũng chỉ có thể để cho hắn đăng ký.

Lúc lên máy bay, mọi người đều cho rằng Lâm Vân là một nghệ sĩ. Tuy nhiên, vị nghệ sĩ này cũng quá phô trương chút. Chẳng những không mang hành lý trên tay, mà quần áo đều rất rách rưới. Lâm Vân thì im lặng. Hắn chỉ hận mình không kết thành hai sao. Nếu là hai sao, muốn gặp Vũ Tích đâu cần phiền toái như vậy?

Ngồi bên cạnh Lâm Vân là một người trung niên tuổi bốn mươi. Thoạt nhìn cũng có vài phần nghệ sĩ, tóc tai còn dài hơn cả Lâm Vân.

- Chào tiên sinh. Tôi tên là Tiết Khải Văn. Xin hỏi anh tên là gì?

Người trung niên này thấy Lâm Vân ngồi ở bên cạnh mình, lại mặc một bộ trang phục kỳ quái. Còn tưởng mình gặp phải đồng nghiệp.

- Lâm Vân.

Lâm Vân thực sự không muốn nói nhiều. Nhưng người khác đã chủ động hỏi han, hắn cũng không thể hờ hững.

- Rất vui được gặp anh. Anh cũng tới Manaus để chứng kiến văn hóa cổ đại của rừng rậm Amazon sao? Văn minh cổ Maya cũng bắt nguồn từ đây. Còn nghe nói trong rừng rậm Amazon có một đế quốc xa xưa nào đó.

Tiết Khải Văn là người có vẻ hay nói.

- Không phải.

Lâm Vân nói xong, lập tức nhắm mắt lại. Biểu lộ là mình không muốn nói chuyện.

- Đây là danh thiếp của tôi. Nếu như anh có thời gian rảnh thì tới phòng nghệ thuật của tôi chơi.

Tiết Khải Văn thấy Lâm Vân không muốn nói chuyện, liền đưa một tấm danh thiếp cho Lâm Vân. Y vẫn hy vọng có thể làm quen với một người cũng quan tâm tới văn minh thời cổ như mình.

Lâm Vân thấy thế, liền nhận lấy danh thiếp của Tiết Khải Văn. Sau đó thì tiếp tục dưỡng thần. Tiết Khải Văn cũng không nói thêm nữa. Trong lòng đang suy nghĩ, người tên Lâm Vân này còn chưa đưa cho mình danh thiếp của hẳn.

Mấy tiếng sau, máy bay đã đáp xuống sân bay quốc tế của Yên Kinh. Lâm Vân không có ý rời đi, lập tức mua một tấm vé máy bay về Phần Giang. Việc quan trọng nhất của hắn bây giờ là gặp lại Vũ Tích. Về phần tính sổ với Tần gia, để gặp Vũ Tích trước rồi nói sau.

Hiện tại đã là buổi chiều, máy bay đi Phần Giang phải tới sáu giờ tối. Lâm Vân nhìn đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa. Một tiếng là đủ để mua chút đồ ăn. Lâm Vân đi ra phía sau sân bay, muốn tìm một cửa hàng mua thức ăn.

- Anh chờ một chút.

Một thanh âm thanh thúy cắt đứt suy nghĩ của Lâm Vân.

Lâm Vân ngẩng đầu nhìn. Là hai cô gái thanh tú. Tuổi chừng hai mươi, nhìn cách ăn mặc, có lẽ là sinh viên. Một người trong đó nhìn có chút quen quen, có lẽ đã gặp qua ở đâu đó rồi, nhưng Lâm Vân khẳng định mình không biết bọn họ.

Cô gái bên trái mặc một bộ áo khoác lông màu trắng, kết hợp với cái cổ trắng ngần, càng tỏ ra vẻ quý phái. Nhưng khuôn mặt của nàng lại rất non nớt. Ánh mắt to tròn như một búp bê vậy, khiến người khác nhìn vào cảm thấy rất yêu mến.

Bên phải là một cô gái tóc ngắn, mặc áo khoác màu xanh da trời khá kín. Chắc là có chút lạnh. Khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ hồng hồng. Cô ta chính đang cẩn thận nhìn Lâm Vân từ trên xuống dưới.

- Cô gọi tôi?

Lâm Vân hỏi cô gái mặc áo khoác xanh kia.

Cô gái mặc áo xanh nhìn nhìn Lâm Vân một lúc, đột nhiên lao tới ôm cổ của Lâm Vân, cơ hồ không quan tâm tới bộ quần áo rách nát và tóc tai lộn xộn của hắn.

Lâm Vân nhìn cô gái có chút quen mắt này, trong đầu rất hồ đồ. Cô gái mặc áo khoác trắng kia cũng kinh ngạc nhìn hai người. Cô ta nghĩ thầm, sao lại ôm một người lang thang giữa đường như vậy? Tiểu Hình làm sao vậy nhỉ?

- Cô là ài?

Lâm Vân đột nhiên bị một cô gái ôm lấy cổ, nên hơi sửng sốt. Trong lòng tự nhủ, mình ăn mặc như vậy cũng có thể hấp dẫn con gái sao?

- Anh trai, anh không nhớ em à? Em và mẹ đều rất nhớ anh, em là Lâm Hình đây.

Lâm Hình thấy anh trai vẫn điên khùng như vậy, trong lòng rất là khổ sở, nhịn không được khóc thành tiếng.

- Lâm Hình?

Lâm Vân nghĩ nghĩ. Nói thật, hắn đã không còn bất kỳ trí nhớ nào về Lâm Hình. Chỉ biết mình có một người em gái như vậy mà thôi.

Không nghĩ tới lại gặp Lâm Hình ở chỗ này. Nghĩ đến em gái và mẫu thân đều đang lo lắng cho mình, trong nội tâm của Lâm Vân có chút xấu hổ. Tuy

cảm thấy hơi lạ lẫm, nhưng dù sao vẫn có quan hệ huyết thống với mẫu thân. Lâm Vân cảm thấy vẫn nên đi gặp người mẹ này.

- Anh trai, cha nói anh đã khỏi bệnh rồi, điều này có thật không? Mẹ nghe cha nói vậy cũng rất vui mừng, rất mong anh trở về. Anh trai, anh đi với em về chỗ của Tam gia gia đi. Nhưng trước hết, em giúp anh mua mấy bộ quần áo đã...

Lâm Hình nói xong, nước mắt lại rơi xuống. Nàng vuốt vuốt quần áo rách rưới của anh trai. Nàng rơi nước mắt vì thấy bộ dạng của anh trai như vậy.

Mặc dù ngày trước anh trai của mình rất hoàn hảo, lại không có học vấn không có nghề nghiệp gì cả. Nhưng anh ấy đối xử với mình rất tốt. Thường xuyên cho mình tiền tiêu vặt. Chỉ là khi mình ở Yên Kinh học đại học, mỗi lần trở về gặp anh trai, thì anh ấy đều ở bệnh viện tâm thần.

Lần cuối mình gặp anh trai đã là hai năm trước rồi. Lúc đó là gặp ở bệnh viện. Lần này gặp lại anh trai, nếu không nhìn kỹ, mình thật đúng là không nhận ra là anh ấy. Không ngờ anh trai mình lại luân lạc khổ sở như vậy. Mà không biết vì sao anh ấy lại ở Yên Kinh?

- Em là Lâm Hình? À, em và mẹ có khỏe không?

Lâm Vân đột nhiên cảm giác thân phận của mình có chút xấu hổ. Mình hầu như đã quên thân phận này của mình còn có mẹ và em gái là thân nhất. Tuy tình cảm có chút lạ lẫm và ngăn cách, nhưng dù sao mình và hai người bọn họ cũng chảy chung một dòng máu.

- Mẹ và em đều khỏe. Chỉ là mẹ rất nhớ anh, em cũng nhớ anh, muốn anh trở về với gia đình.

Lâm Hình đã bình phục lại tâm tình. Nàng càng nhìn anh trai, càng cảm thấy khổ sở. Nếu không phải lần trước đã nhìn qua bức ảnh của anh trai, thì nàng thật đúng là không nhận ra anh ấy.

Tuy nhiên, anh trai lang thang ở ngoài, cách ăn mặc cũng rất là lôi thôi, nhưng tinh thần lại có vẻ sáng sủa hơn. Thậm chí làn da của anh ấy còn bóng loáng hơn của mình. Vừa rồi mình lao vào lòng của anh ấy khóc, đã vô tình nhìn thấy qua.

- Tiểu Hinh, đây là anh trai của cậu sao? Là người cậu hay nhắc tới....

Cô gái mặc áo khoác trắng thấy Lâm Hinh gọi người lôi thôi kia là anh trai, rất là giật mình. Khó trách cậu ta lại lao tới ôm hân như vậy. Tuy nhiên, không phải Lâm Hinh nói rằng anh trai của mình rất có bản lĩnh đó sao? Vì sao lại biến thành như vậy?

- Ủ, Thi Kỳ, anh ấy là anh trai Lâm Vân của mình. Anh trai, đây là bạn học của em, Cận Thi Kỳ.

Lúc Lâm Hinh trả lời Thi Kỳ, nàng đã sớm quên chuyện mình tặng bốc bản lĩnh của anh trai mình cho cô bạn.

- Chào anh, em là Cận Thi Kỳ, bạn học của Tiểu Hinh.

Tuy Thi Kỳ trông thấy Lâm Vân rất lôi thôi, nhưng cũng không quá để ý, vẫn đi lên chào hỏi.

- À, chào em, để anh đi lấy chút gì ăn nhé.

Tư duy của Lâm Vân có chút rời rạc.

- Anh trai...

Lâm Hinh vừa nghe anh trai nói vậy, đôi mắt lại đỏ, nước mắt trên mặt còn chưa khô. Anh trai nhất định là nhất đồ ăn thừa của người khác. Chứ anh ấy lấy tiền đâu để mà mua thức ăn.

Cận Thi Kỳ cũng có chút thương cảm. Nàng biết Lâm Hình có một anh trai tâm thần. Chỉ là về sau Lâm Hình nói anh trai của cậu ấy đã khỏi bệnh rồi, còn rất là bản lĩnh nữa. Thậm chí còn nói 'Vân Tầm Miên' chính là do anh ấy làm. Lúc đó Thi Kỳ đã không tin lắm. Hôm nay nhìn thấy anh trai của cậu ấy, mới biết là Lâm Hình lừa mình. Anh trai của cậu ấy vẫn điên điên khùng khùng.

Tuy nhiên cô ta cũng có thể lý giải suy nghĩ của Lâm Hình. Cô em gái nào chả ảo tưởng anh trai của mình là người có bản lĩnh nhất? Nhìn anh trai của cậu ấy như vậy, phỏng chừng đã nhịn đói lâu rồi. Liền lấy một gói bánh trong túi xách của mình ra rồi nói:

- Anh Lâm, anh cầm gói bánh này ăn tạm vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 187: Bức Thư Để Lại

L

âm Vân nhìn thoáng qua cô gái tên Thi Kỳ này. Cô ta là bạn học của Lâm Hinh, nếu đã đưa bánh mỳ cho mình, cũng không thể đẩy về. Vì vậy thuận tay nhận lấy.

Cận Thi Kỳ lại ngạc nhiên phát hiện, người anh trai này của Lâm Hinh ăn mặc tuy rách rưới, tóc tai hình như cũng chỉ tùy tiện chải, rất mất trật tự nhưng bàn tay lại rất sạch sẽ. Thậm chí nói là xinh đẹp cũng không quá. Bàn tay trắng nõn lại dài, không có chút bẩn thỉu nào.

- Vậy thì cảm ơn em.

Lâm Vân nhận lấy gói bánh mỳ, xé bao bì, rồi lấy ra cắn một cái. Mấy miếng là xơi hết cái bánh kia.

Thi Kỳ trông thấy dáng ăn của Lâm Vân như vậy, trong lòng suy nghĩ, hẳn nhất định là đã lâu không được ăn gì.

Lâm Hinh nhìn mà đau lòng, lấy một chai nước đưa tới:

- Anh trai, anh đi cùng em mua mấy bộ quần áo nhé. Sau đó chúng ta đi tới quán ăn ăn cơm luôn. Tam gia gia còn đang đợi tin tức của anh đây này. Anh cũng theo em về nhà luôn đi.

Lâm Vân nghĩ thầm, hiện tại đã không còn sớm, nếu đi theo Lâm Hinh thì sẽ muộn chuyển bay mất, liền nói với Lâm Hinh:

- Anh phải đi đây. Hình Nhi, trở về nói với mẹ rằng anh rất khỏe, về sau có cơ hội thì anh sẽ về nhà thăm mẹ.

Nói xong, Lâm Vân xoay người đi về hướng sân bay. Lâm Hình một mực nhìn anh trai rời đi rồi biến mất ở chỗ ngoặt, mới kịp phản ứng. Vội vàng đuổi theo, nhưng khi tới chỗ ngoặt thì không trông thấy Lâm Vân đâu cả.

- Có thể anh ấy đi vào phòng chờ máy bay rồi hay không?

Thi Kỳ chạy theo hỏi.

Anh trai lang thang bên ngoài. Cho dù là cha có đối xử lại như trước kia, mình vẫn sẽ đi tìm anh trai. Anh trai ở một mình bên ngoài thật quá đáng thương.

- Ủ, cậu nói đúng. Thi Kỳ. Chúng ta tranh thủ đi đón A Mạn trở về. Rồi mình sẽ kể lại chuyện này cho Tam gia gia. Tam gia gia chính đang đi tìm anh ấy, chắc gia gia sẽ hỗ trợ.

Lâm Hình lập tức muốn sớm đón Oman trở về.

Lúc Lâm Vân đi vào sân bay thì đã bắt đầu kiểm tra vé. Tuy Lâm Vân thoát nhìn không giống với một người có thể ngồi máy bay, nhưng do giấy tờ của hắn đều đủ hết. Nhân viên tiếp đón cũng chỉ đành bằng mặt mà không bằng lòng cho phép Lâm Vân đi vào. Nhân viên còn đang muốn đánh chủ ý tới hành lý của Lâm Vân, nhưng hai tay của người ta lại trống trơn. Không chỉ nói là cái vali, ngay cả cái túi nhỏ cũng không có cái nào.

Hơn một tiếng sau, ngay khi máy bay hạ cánh xuống Phần Giang, cơ hồ không có chút dây dưa. Lâm Vân lập tức gọi xe taxi đưa về chỗ ở của Vũ Tích.

Nhưng tới nơi, cửa lại khóa. Lâm Vân biết Vũ Tích và Mỹ Na ở cùng nhau. Phòng chừng hai người đã đi ra ngoài có việc. Hiện tại đã là buổi tối, mà

Vũ Tích chắc không đi ra ngoài quá muộn. Cho nên mình ngồi chờ ở đây cũng được.

Lâm Vân đột nhiên nhìn quần áo của mình, còn sờ sờ bộ tóc lộn xộn. Nghĩ thầm có nên đi mua một bộ quần áo, rồi cắt tóc không?

Nhưng mình thực sự nóng lòng muốn gặp lại Vũ Tích, thế thì thôi vậy. Vạn nhất mình vừa rời đi, Vũ Tích đã quay về nhà thì sao?

- Anh là...

Mỹ Na vừa về tới cửa thì nhìn thấy Lâm Vân. Định hỏi hã là ai nhưng kịp thời nhận ra đó là chồng của Vũ Tích, Lâm Vân.

Lâm Vân đứng ở cửa ra vào, trông thấy chỉ có một mình Mỹ Na trở về, mà không thấy Vũ Tích đâu cả. Trong lòng liền trầm xuống. Một cảm giác không tốt dâng lên, chẳng lẽ Vũ Tích xảy ra chuyện gì?

- Là Lâm đại ca phải không? Rốt cuộc anh đã trở lại, mau vào nhà đi.

Mỹ Na nói xong, lấy chìa khóa mở cửa, trên khuôn mặt lộ vẻ khổ sở. Hai người Lâm Vân và Vũ Tích, một người bị hủy khuôn mặt, một người vẫn diên diên khùng khùng. Vậy mà hai người vẫn luôn nhớ về nhau. Nhưng vì sao Lâm Vân hiện tại mới xuất hiện?

- Vũ Tích đâu?

Lâm Vân run rẩy hỏi, vẻ mặt khẩn trương nhìn chăm chăm vào Mỹ Na.

- Chị Vũ Tích, chị ấy...

Mỹ Na không biết nên giải thích như thế nào với Lâm Vân. Chị Vũ Tích đã từng nói Lâm Vân đã khỏi bệnh rồi. Nhưng hiện tại nhìn cách ăn mặc của hã có vẻ không giống như lời chị Vũ Tích nói.

Hiện tại nhìn hẳn như một người lang thang ở bên ngoài đã lâu vậy. Nếu chị Vũ Tích gặp được hẳn trong tình trạng như vậy, chắc là rất khổ sở.

- Vũ Tích làm sao? Nói mau...

Lâm Vân có chút sốt ruột, liền tiến lên một bước. Hoàn toàn không chú ý hẳn cách Mỹ Na chỉ một đoạn ngắn.

Mỹ Na phải lùi về sau vài bước, trái tim đập thành thịch. Cái tay Lâm Vân này sao mà hung dữ thế?

Lâm Vân mới kịp phản ứng là mình quá kích động, lập tức dừng lại, sắc mặt hoàn hồn hỏi:

- Thực xin lỗi, là do anh quá kích động. Em nói Vũ Tích làm sao vậy?

Lúc này Mỹ Na mới hồi phục lại tinh thần:

- Một tháng trước chị Vũ Tích đã rời đi nơi này rồi. Sau khi chị ấy trở về từ bệnh viện, thì luôn không vui, về sau thì chị ấy nghỉ việc, xe cũng bán đi. Lúc chị ấy rời đi không có nói với em biết. Chỉ để lại một bức thư. Hiện tại em cũng không biết chị ấy ở đâu.

Những lời của Mỹ Na như sấm nổ bên tai Lâm Vân, hẳn liền ngậy người tại chỗ. Không nghĩ tới mình vội vội vàng vàng trở về, lại không gặp được Vũ Tích.

“Không được, cho dù là chân trời góc bể, mình cũng phải tìm được nàng. Nàng là một cô gái yếu ớt, làm sao có thể sinh sống một mình trong cái xã hội rối loạn này.”

- Mỹ Na, cô có thể cho tôi xem bức thư mà Vũ Tích để lại được không?

Lâm Vân nhìn Mỹ Na hỏi. Hẳn rất muốn biết trong bức thư của Vũ Tích có lộ ra chút dấu vết gì của nàng ấy không.

- Được, anh vào trong ngòai một lát, để em đi lấy...

Mỹ Na nói xong, lập tức đi vào phòng của mình. Không lâu sau thì cầm một bức thư đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân chưa từng nhìn thấy chữ của Vũ Tích, nhưng vừa mở bức thư ra thì một loại cảm giác quen thuộc ập tới. Đó là cảm giác khi Vũ Tích lao vào ngực của hắn đêm đó. Cảm giác này thật là quen thuộc, cũng thật là xa xôi...

“Mỹ Na, chị đi đây, em đã biết nguyên nhân trong đó, nên chị sẽ không nói thêm. Chị cũng sẽ không nói cho em biết chị đi nơi nào. Miễn cho em đánh vỡ cuộc sống yên tĩnh của chị. Nếu như không phải trong lòng chị còn có một sự chờ đợi, chị không biết có thể tiếp tục sống được hay không”

“Lâm Vân nói qua, anh ấy sẽ về gặp chị. Còn có hai năm nữa, chị muốn chờ anh ấy. Nếu như anh ấy trở về mà không thấy chị, trong lòng sẽ rất là thất vọng. Cho nên chị nhất định phải chờ anh ấy trở về. Bởi vì anh ấy là chồng của chị. Anh ấy rất yêu chị, chị không thể để cho anh ấy thất vọng được.”

“Chị chỉ lo lắng, khuôn mặt của chị thay đổi, anh ấy sẽ không thích chị. Nhưng cho dù như vậy, chị vẫn sẽ trở về gặp anh ấy”

“Tạm biệt Mỹ Na. Có lẽ hai năm sau chị sẽ cùng Lâm Vân trở về gặp em. Vũ Tích!”

Lâm Vân cầm bức thư, im lặng không nói gì. Thật lâu sau mới lẩm bẩm nói:

“Vũ Tích, thực xin lỗi em, là do anh không chiều cố em được chu đáo. Cho nên em mới chịu khổ như vậy. Vô luận em biến thành như thế nào, anh vẫn yêu em, vĩnh viễn yêu em...”

Mỹ Na trông thấy Lâm Vân cầm bức thư, nước mắt chảy xuống khuôn mặt, trong lòng cũng rất khổ sở.

- Lâm đại ca.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 188: Hàn Gia Gặp Nạn

T

iếng gọi của Mỹ Na đánh thức Lâm Vân. Hắn trả lại bức thư cho Mỹ Na, rồi nói:

- Em kể cho anh nghe, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mỹ Na nhìn Lâm Vân đã trở lại bình tĩnh, trong lòng cũng an tĩnh lại. Nhưng nàng phát hiện bàn tay của Lâm Vân đã nắm chặt lại, gân xanh nổi đầy tay. Trong lòng cả kinh, vội vàng nói:

- Lúc trước là Vũ Đình cầm đi giấy ly hôn của chị Vũ Tích. Trên giấy ly hôn kia có chữ ký của anh, không có chữ ký của chị Vũ Tích. Nhưng về sau người nhà của chị Vũ Tích lại lấy giấy ly hôn kia rồi đem đi làm thủ tục ly hôn.

- Ngày đó lúc em và chị Vũ Tích tan tâm, mẹ của Vũ Đình đã tới đón chị Vũ Tích trở về. Nguyên lai người nhà của chị Vũ Tích chưa hỏi qua ý kiến của chị Vũ Tích đã an bài một cuộc hôn nhân. Đối tượng là Tần Thăng. Người này thường xuyên tới công ty của chúng em, nghe nói y là công tử của một gia tộc lớn.

- Lúc ấy chị Vũ Tích dùng kéo rạch khuôn mặt của mình, lại dùng kéo muốn tự sát. May mà được Tần Nhan chặn lại. Lúc ấy chị Vũ Tích đã nói “Mọi người đừng ép con. Cho dù con có chết, con cũng là người của Lâm Vân”. Lâm đại ca, chị Vũ Tích đối với anh...

Mỹ Na nói tới đây thì dừng lại, bởi vì nàng nhìn thấy Lâm Vân đã rơi nước mắt đầy mặt. Đây là Lâm Vân trước kia sao? Thấy Lâm Vân như vậy. Mỹ

Na tiếp tục nói:

- Về sau chị Vũ Tích được đưa tới bệnh viện và ở đó hai tuần. Từ khi trở về chị ấy đều không vui. Mỗi lần đều là cầm bức thư của anh nhìn đi nhìn lại. Nhưng một tháng trước, chị Vũ Tích đã bỏ đi rồi. Ngay cả điện thoại di động cũng đóng. Em không biết hiện tại chị ấy đã đi nơi nào...

- Anh vào phòng của cô ấy nhìn xem...

Lâm Vân đứng dậy đi tới phòng của Vũ Tích, Mỹ Na cũng đi theo. Lâm Vân đang nghĩ, đồ đạc mà mình gửi cho Vũ Tích, nàng ấy đã nhận được. Xem ra là do Cam Dao giúp mình gửi tới.

Chăn trên giường vẫn y nguyên như vậy. Trong tủ quần áo còn có một vài bộ, đều là những bộ mà Vũ Tích hay mặc. Đầu giường thì có tờ lịch, trên đó đánh dấu rất nhiều vòng tròn màu đỏ.

- Đây là cái gì?

Lâm Vân nghĩ thầm. Vũ Tích khoanh tròn nhiều vòng đỏ như vậy làm gì?

- Chị Vũ Tích nói, khi vòng tròn đánh tới một nghìn chín mươi lăm cái, anh sẽ trở về. Chị ấy muốn anh trở về mang chị ấy đi.

Mỹ Na nhìn tấm lịch, trong lòng cũng rất khổ sở.

Lâm Vân nhẹ nhàng cầm tấm lịch xuống, nhẹ nhàng vuốt ve. Phía trên còn có hơi ấm của Vũ Tích, giống như dáng vẻ tiêu tụy vì trông mong của Vũ Tích vậy.

- Từ lúc chị Vũ Tích trở về từ bệnh viện, chị ấy không còn đánh dấu nữa rồi. Có một lần em hỏi qua chị ấy, chị ấy nói...

Mỹ Na thấy Lâm Vân vuốt ve tấm lịch, thần sắc có vẻ tự trách, thì mới ngừng lời lại.

- Cô ấy nói gì?

Lâm Vân nhìn Mỹ Na hỏi.

- Chi ấy nói, chị ấy đã đánh dấu trong lòng, không cần phải đánh dấu trên tờ lịch nữa...

Mỹ Na nói như vậy càng khiến Lâm Vân đau xót trong lòng.

“Vũ Tích...”

Hắn ngồi trên giường của Vũ Tích thật lâu.

Sau khi nghĩ thông suốt, Lâm Vân đứng lên nói:

- Cảm ơn em, Mỹ Na. Anh đi đây. Những thứ trong phòng của Vũ Tích, em đừng dọn dẹp, về sau anh còn muốn trở về lấy. Nếu như em không thích ở Phần Giang nữa, có thể đi tới công ty mà anh và Vũ Tích mới mở.

- Lâm đại ca, anh và chị Vũ Tích có công ty sao?

Mỹ Na kỳ quái hỏi.

- Ừ, hiện tại chắc đang bắt đầu sản xuất. Công ty đó ở Yên Kinh, là tập đoàn Vân Môn. Lúc tới đó, em chỉ cần nói với người phụ trách, em là em gái của anh là được.

Lâm Vân nói xong, lập tức đi ra khỏi cửa. Hiện tại trong lòng hắn chỉ có sự giận dữ. Mình không có ở đây, vậy mà có kẻ dám động tới vợ của mình. Nếu mà nhịn cơn tức này, hắn đã không phải Lâm Vân rồi.

- Tập đoàn Vân Môn?

Mỹ Na sợ ngây người, nên Lâm Vân rời đi lúc nào cũng không biết.

Nếu như nói tin tức nóng hổi nhất thế giới bây giờ, thì chính là việc tập đoàn Vân Môn mới thành lập. Tập đoàn này giống như áo lót “Vân Tầm Miên” của Hồng Tường Phụng Tân vậy, chỉ trong một đêm toàn bộ thế giới đều biết.

Nếu như nói, áo lót “Vân Tầm Miên” chỉ có một lượng tiêu thụ nhất định. Thì tập đoàn Vân Môn quả thực là một quái vật khổng lồ. Mới xây dựng được chưa tới nửa năm, sản phẩm của họ cũng chỉ là một loại thuốc Dưỡng Nhan Hoàn mà thôi. Nhưng những công dụng của Dưỡng Nhan Hoàn lại cực kỳ nghịch thiên, như làm chậm quá trình lão hóa hoặc khiến khuôn mặt trở nên láng bóng.

Những vết lấm tẩm trên mặt chỉ cần một tuần là hết. Thậm chí cả nếp nhăn cũng chậm rãi mất đi. Đây là chuyện của mọi người đều khát vọng, chứ không chỉ đơn thuần là nữ nhân. Cho dù ai dùng cũng được, không hề có tác dụng phụ nào.

Để cho mọi người chờ mong nhất chính là tập đoàn này còn thông báo sắp sản xuất Dưỡng Sinh Hoàn. Dưỡng Nhan Hoàn đã hữu hiệu như vậy, thì không cần phải tuyên truyền, loại thuốc Dưỡng Sinh Hoàn kia cũng có thể chấn động cả thế giới.

“Không nghĩ tới, tập đoàn Vân Môn lại do Lâm đại ca và chị Vũ Tích sáng lập. Chưa từng nghe chị Vũ Tích nói tới chuyện này?”

Nhưng trong chớp mắt. Mỹ Na liền hiểu. Tập đoàn này chắc chỉ do một mình Lâm Vân sáng lập. Mà Vũ Tích là vợ của hắn, lúc nói đương nhiên là nói như vậy. Có lẽ chị Vũ Tích chắc cũng không biết.

Trong nửa năm ngắn ngủi, tập đoàn Vân Môn đã chiếm 80% thị trường mỹ phẩm dưỡng da của thế giới.

Bởi sản phẩm của họ có tác dụng rất rõ rệt. Người dùng Dưỡng Nhan Hoàn hầu hết đều có thể giải trừ những vết lấm tẩm và vẻ lão hóa trên khuôn mặt.

Mà thuốc này là chân chính chữa phần gốc, chứ không chỉ trị phần ngọn. Còn chưa có sản phẩm nào trên thế làm được như vậy.

Có thể nói ngoại trừ áo lót “Vân Tầm Miên” của Phụng Tân ra, tập đoàn Vân Môn tuyệt đối là tập đoàn gây tiếng vang nhất trong nước. Tập đoàn này cơ bản không cần phải dùng quảng cáo. Họ chỉ quảng cáo duy nhất một lần lúc đưa ra sản phẩm mà thôi, về sau thì không cần. Bởi vì cung còn không đủ cầu, cần gì phải quảng cáo. Quảng cáo qua miệng vẫn là quảng cáo tốt nhất.

Mỹ Na xác thực bị rung động. Tập đoàn Vân Môn là do Lâm đại ca sáng lập ra sao? Nhưng vì sao anh ấy lại mặc quần áo rách tung tóe như vậy. Rất muốn hỏi hần một chút, nhưng Lâm đại ca giống như sốt ruột muốn làm chuyện gì đó, nên vừa nói xong đã bỏ đi.

Nếu tập đoàn đó là do Lâm đại ca và chị Vũ Tích sáng lập. Mỹ Na thực sự muốn tới đó làm.

Chị Vũ Tích đã đi, hiện tại Mỹ Na cảm thấy người trong công ty đều là một đám nịnh hót. Đặc biệt là người đồng nghiệp trong văn phòng kia, suốt ngày cứ bám vào mấy kẻ có tiền. Nếu không phải hai người đó còn có chút dung mạo, thì chắc đã bị đuổi khỏi công ty rồi.

Dù sao, nàng đã không còn có hứng thú với công ty đó nữa. Ở công ty chỉ có chị Vũ Tích là tốt nhất, thì chị ấy đã đi.

“Tốt nhất là xin nghỉ ở đây, thuận tiện về quê thăm ông bà”

Mỹ Na nghĩ tới đây, quyết định ngày mai tới công ty xin nghỉ, rồi đến tập đoàn Vân Môn ở Yên Kinh hỏi xem.

Lâm Vân dù một khắc cũng không muốn lãng phí mà chạy tới Hàn gia. Vũ Tích bỏ đi chính là vị những tên khốn kiếp kia bức thành như vậy. Nếu mình còn không quan tâm, thì thực thẹn với tấm chân tình của Vũ Tích.

...

Phần Giang, đường Trung Dương, khu nhà của Hàn gia.

Đã hơn 11h đêm, nhưng trong phòng khách của Hàn gia vẫn sáng trưng. Liên tục ba ngày, gia chủ Hàn gia. Hàn Nghiệt cử hành hội nghị gia tộc ở đây.

Hai năm gần đây các công ty thuộc Hàn gia đều phát triển rất nhanh. Đã có được những thành tựu lớn ở ngành bất động sản và thông tin điện tử. Tuy còn chưa khôi phục như thời kỳ cường thịnh, nhưng dựa theo tốc độ này mà phát triển, thì chỉ sớm hay muộn mà thôi.

Hiện tại, bởi vì chuyện của Hàn Vũ Tích mà Hàn gia không những không còn được Lâm gia bảo hộ, mà còn đắc tội với Lâm gia. Thậm chí, tính toán được liên kết với Tần gia, cũng bởi vì Hàn Vũ Tích, mà cơ hồ đắc tội Tần gia. Nói gì tới việc ôm đui của Tần gia. Mặc dù, Lâm gia còn chưa tới tận cửa tìm, nhưng rất nhiều sinh ý của Hàn gia bị đá kích, khiến Hàn gia chịu không được.

Muốn thông qua Hàn Vũ Tích để nhắc lên quan hệ với Tần gia, chính là chủ ý của mấy huynh đệ Hàn Tranh Cao. Hàn Nghiệt cũng rất không hài lòng với chủ ý này của Hàn Tranh Cao. Lợi ích còn chưa thu được đã đắc tội với hai gia tộc lớn. Tuy Hàn Vũ Tích sống hay chết không quan hệ gì tới ông ta, nhưng chuyện này lại ảnh hưởng tới Hàn gia không nhỏ.

Ba người huynh đệ Hàn Tranh Cao không thuộc dòng chính. Chỉ là lần này Hàn gia quật khởi được Phần Giang là nhờ con gái của Hàn Tranh Bình gả cho Lâm gia. Nếu không phải Hàn Tranh Bình gả Hàn Vũ Tích cho hoàn khố của Lâm gia, thì Hàn gia còn lâu mới phát triển được như bây giờ.

Thật sự là thành bởi Tiêu Hà, bại cũng bởi vì Tiêu Hà. Lần thất bại này lại do con gái của Hàn Tranh Bình. Hàn Nghiệt càng nghĩ càng giận, không

ngừng quát lớn:

- Tranh Bình, cậu giáo dục con gái của mình như vậy à? Để cho nó càng ngày càng ngỗ ngược. Không biết bình thường cậu giáo dục nó như thế nào mà để nó trở nên như vậy?

- Con gái của cậu dù chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng cậu có biết chuyện này ảnh hưởng tới Hàn gia như thế nào không? Hừ, cậu đã tính toán tới phản ứng của Lâm gia chưa? Cậu đã tính toán Tần gia suy nghĩ như thế nào chưa? Con gái của cậu tốt thật đấy, dám kháng hôn với người ta. Cậu xem trong lịch sử của Hàn gia chúng ta có mấy ai dám kháng hôn không?

Hàn Tranh Bình chỉ lầm bầm, chưa nói gì thì “Ầm” một tiếng, cửa chính đã bị đá văng ra.

Chương 188 (2): Hàn gia gặp nạn

Nhóm dịch: Giang Triết

Sưu tầm by Nhất Tiểu Nại Hà

Nguồn: Mê Truyện

Nội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

- Cái lão già khốn kiếp kia, lão có tư cách gì mà nhục mạ vợ của ta.

Lâm Vân vừa đi tới Hàn gia thì rõ ràng nghe thấy được tiếng nhục mạ Hàn Vũ Tích của y. Lâm Vân làm sao có thể nhịn được, liền một cước đá bay cửa chính.

- Cậu là ai?

Hơn mười thành viên chủ chốt của Hàn gia trong phòng đều đứng lên. Bọn họ trông thấy người đập cửa xông vào là một người tuổi trẻ, có mái tóc dài

lộn xôn, ăn mặc rách rưới. Trông giống như một nghệ sĩ đường phố vậy.

- Trước trối hắt lại đã. Không biết mấy tên bảo vệ chết đâu hết rồi. Sao lại để người lạ tùy tiện xông vào như thế?

Sắc mặt của Hàn Nghiệt trầm xuống, lập tức phát tác. Lại có người dám đá đổ cửa chính của Hàn gia. Nếu chuyện này mà nhin, thì từ nay về sau Hàn gia đừng mong ngẩng đầu.

Không đợi Lâm Vân nói chuyện, các con cháu dòng chính của Hàn gia đã đi lên muốn ngăn cản Lâm Vân. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, giơ chân quét ra.

Từng tiếng bốp bốp vang lên, không một người nào còn có thể đứng. Toàn bộ đều bị Lâm Vân đá văng xuống mặt đất. Người nào người nấy đều ôm cánh tay hoặc ôm cái chân rên rỉ. Xem ra là đã bị gãy chân tay.

Bảy tám người lớn tuổi của Hàn gia đều nhìn chăm chăm vào Lâm Vân. Bọn họ cực kỳ hoảng sợ với thân thủ khủng bố của Lâm Vân.

- Cậu rốt cuộc là ai?

Hàn Nghiệt không còn biểu lộ tức giận nữa, mà trở thành khiếp sợ nhìn người trẻ tuổi bạo lực này. Người này rốt cuộc là ai?

- Cậu là Lâm Vân?

Hàn Tranh Bình đã nhận ra người con rể mà ông ta từng gặp qua này.

- Ông có thể nhận ra tôi là Lâm Vân, vậy thì ông chắc là cha của Vũ Tích rồi. Vũ Tích có một người cha như ông thật là sự bi ai đối với nàng ấy. Ông trước đứng sang một bên, đợi lát nữa tôi tính sổ với ông sau.

Lâm Vân nói xong, lạnh lùng nhìn vài người kia.

- Cậu là Lâm Vân của Lâm gia, tới Hàn gia của chúng tôi làm gì?

Hàn Nguyệt nghe Hàn Tranh Bình nói vậy, lập tức biết rằng cái tay Lâm Vân này tới là để giúp vợ của hắn hả giận.

- Tôi tới làm gì? Các ông còn có mặt mũi hỏi điều đó? Các ông là những tên khốn kiếp. Lúc tôi không có ở đây, các ông đã bức bách Vũ Tích như thế nào? Các ông có phải ỷ vào việc Vũ Tích không có người nương tựa mới bắt nạt nàng như vậy phải không? Tuy nhiên, nàng còn có người chồng là tôi, hôm nay tôi muốn tới đây để tính sổ với các ông.

Thanh âm của Lâm Vân lạnh như băng. Máy người ở đây nghe vậy đều rung mình một cái. Hàn Tranh Bình lại càng run rẩy.

- Không phải cậu đã ly hôn với Vũ Tích rồi sao? Đã ly hôn, thì đây là chuyện của Hàn gia chúng tôi, liên quan gì tới cậu? Chẳng lẽ cậu muốn ý thế của Lâm gia để khi dễ Hàn gia chúng tôi sao?

Hàn Tranh Cao lập tức lớn tiếng nói, trong mắt đầy vẻ chỉ trích.

- Ha ha, ỷ vào thế của Lâm gia? Hừ.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng:

- Tôi là người không dựa vào thế lực của ai cả. Cho dù là Lâm gia khi dễ Vũ Tích, tôi cũng muốn cắt đứt chân toàn bộ người của Lâm gia. Các ông nên cảm thấy may mắn Vũ Tích còn sống. Nếu như Vũ Tích có chuyện gì không hay xảy ra, các ông có biết hậu quả là gì không? Cả căn phòng này sẽ chỉ toàn người chết mà thôi

- Ly hôn? Lão già khốn kiếp kia, Vũ Tích đã ký tên vào đó chưa? Là do lão ký phải không? Mà lão có phải là Hàn Tranh Cao không.

Lâm Vân nói xong đi tới.

- Là tôi ký, nhưng thế lực của Tần gia quá lớn, Tần Thăng tự mình tới đây yêu cầu. Sao cậu không đi tìm Tần gia mà nói chuyện. Cậu đừng tới gần đây, rốt cuộc cậu muốn thế nào?

Hàn Tranh Cao trông thấy sát khí trong mắt của Lâm Vân, mặc dù vẫn rất mạnh miệng, nhưng khuôn mặt sợ hãi đã bán đứng y.

- Tần gia? Ông yên tâm, tôi sẽ đi tìm bọn họ...

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, không nói hết, mà vung tay bắt được Hàn Tranh Cao, rồi trực tiếp ném mạnh xuống sàn nhà. Cũng không động thủ, mà trực tiếp đập nát đùi của y. Lại vung tay tát y. Khóe miệng của Hàn Tranh Cao lập tức chảy đầy máu tươi, mang theo vài cái răng rơi xuống.

Người xung quanh đều hít một hơi khí lạnh. Tên này sao đã man như vậy? Chẳng lẽ trong mắt của hắn không có pháp luật sao? Không cần nhờ người của Lâm gia mà một mình tới đây khi dễ Hàn gia?

Lâm Vân không lưu tình chút nào. Những người này, ngoại trừ Hàn Tranh Bình, còn lại đều bị hắn đập gãy một chân. Liền lão già Hàn Nghiệt cũng không tha.

Hàn Tranh Bình nhìn người của Hàn gia nằm la liệt ôm chân kêu đau đớn, chỉ cảm thấy sau lưng đầy mồ hôi lạnh. Không dám động dậy mà đứng yên một chỗ.

- Ông biết vì sao ông còn đứng chỗ này không?

Lâm Vân xoay người, lạnh lùng nhìn Hàn Tranh Bình hỏi.

- Tôi...

Hàn Tranh Bình không biết nói gì.

- Vì ông là cha của Vũ Tích, nên tôi tha cho ông lần này. Tuy nhiên, loại người như ông không xứng đáng làm cha của Vũ Tích. Cũng không biết kiếp trước ông gõ hồng bao nhiêu cái mõ mới được phúc phận như vậy. Dùng hạnh phúc của con gái mình để đổi phú quý. Mà không những làm một lần, mà còn làm tới hai lần. Ông không xứng đáng là con người. Từ nay về sau đừng sai bảo gì Vũ Tích, nếu không ông không đứt chân đơn giản như bọn kia đâu. Tuy nhiên, chắc ông cũng không có cơ hội đấy.

- Chỗ này là khu nhà của Hàn gia nhỉ? Không sai, tí nữa mấy lão già khốn kiếp các ông thu thập đồ đạc rồi đi thôi, bởi vì tôi tùy lúc sẽ trở lại. Các ông biết tôi trở lại làm gì không? Không biết sao, ngu xuẩn, đương nhiên là đốt hủy khu nhà này rồi. Sỡ dĩ hiện tại tôi không đốt luôn, không phải vì tôi muốn lấy đồ vật gì trong này, mà vì mặt mũi của Vũ Tích.

Lâm Vân nói xong, đi tới bên cạnh Hàn Nghiệt đang co quắp dưới sàn.

- Lão già kia, nghe thấy tôi vừa nói gì không? Chỗ này sắp bị tôi thiêu đốt. Còn có, dùng danh nghĩa của ông bán mấy cái công ty, xí nghiệp của Hàn gia đi. Bởi vì không sớm thì muộn chúng nó sẽ phá sản thôi.

Lâm Vân nói xong, cũng lười nhìn lại những người này, ngênh ngang rời đi.

- Hàn Tranh Cao, Hàn Tranh Khởi, hai tên khốn kiếp này, chỉ vì các người mà dẫn tới ác thần như vậy. Mau đi báo cảnh sát.

Hàn Nghiệt thấy Lâm Vân rời đi, vịn lấy cái chân gãy, thật muốn khóc mà không ra nước mắt. Hắn còn muốn đốt khu nhà tổ tiên của Hàn gian. Hiện tại ông ta không dám quát lớn Hàn Tranh Bình, chỉ có thể chửi Hàn Tranh Cao và Hàn Tranh Khởi cho hả giận.

Xe cảnh sát rất nhanh đi tới nơi này. Ngay cả cục trưởng cục công an của Phần Giang, Ngạn Vi Trung cũng tới. Y làm sao dám không tới, có người

dám đánh đến cửa Hàn gia, lại còn đánh gãy chân của gần hai mươi người Hàn gia nữa. Ngay cả gia chủ Hàn Nghiệt cũng chịu chung số phận.

“Chẳng lẽ là xã hội đen? Nhưng cho dù là xã hội đen cũng không dám liều lĩnh như thế chứ? Hiện tại mặc dù Hàn gia không còn chỗ dựa lớn gì, nhưng thế lực và các mối quan hệ của bọn họ vẫn còn. Huống hồ, chỉ một người mà đánh toàn bộ các thành viên của gia tộc”

Chuyện này đã ảnh hưởng cực kỳ ác liệt tới Phần Giang. Nếu xử lý không tốt, Ngạn Vi Trung liền nguy hiểm

Cái thành phố Phần Giang này thật lắm chuyện xảy ra. Lần trước nếu không có người bảo vệ mình, thì mình đã bị đá văng khỏi vị trí này rồi. Không nghĩ tới, mới chưa được bao lâu, lại xảy chuyện lớn như vậy. Hiện tại y rất căm hận cái tên gây chuyện kia. Thầm nghĩ mau chóng bắt được người này, cho Hàn gia một cái công đạo.

Hiện tại người duy nhất có thể đứng nói chuyện là Hàn Tranh Bình. Khi được Ngạn Vi Trung hỏi thăm, không biết là do ông ta tự trách hay là lo lắng, rõ ràng không trả lời một câu.

- Động thủ là Lâm Vân, trước kia là con cháu của Lâm gia, về sau thì bị điên. Không nghĩ tên này lại điên đến như vậy, dám tới Hà gia rồi đánh người của Hàn gia như thế. Hẳn không còn quan hệ gì với Lâm gia đâu. Chính hẳn cũng đã thừa nhận như vậy. Hẳn nói cho dù là Lâm gia đắc tội hẳn, hẳn cũng đánh. Cho nên chuyện này không liên quan tới Lâm gia.

- Hẳn còn nói vài ngày nữa sẽ quay lại thiêu hủy khu nhà của Hàn gia. Người này thật kiêu ngạo đến điên rồi. Hẳn có còn để pháp luật vào trong mắt hay không?

Hàn Nghiệt nổi giận đùng đùng nói. Nhưng không quên nói chuyện. Lâm Vân không ngại đắc tội với Lâm gia.

Ngạn Vi Trung hít một hơi khí lạnh. Lâm Vân này không phải là Lâm Vân ở nhà ga trước kia sao? Nếu là hã, thì thật là phiền toái. Bởi vì hã là thiếu gia của Lâm gia, không thể tùy tiện bắt người được. Chuyện này Ngạn Vi Trung đã không thể làm chủ.

- Hàn lão cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bắt được kẻ phạm tội. Một khi có tin tức của người này, tôi sẽ lập tức thông tri cho Hàn lão. Mọi người hiện tại thu đôi, lập tức trở về an bài nhiệm vụ.

Ngạn Vi Trung còn chưa xem xét rõ ràng hiện trường, đã lập tức mang theo người rời đi.

Hàn Nghiệt âm thầm đổ mồ hôi. Qua biểu hiện của Ngạn Vi Trung, ông ta liền biết chuyện này không đơn giản như vậy. Cái tay Ngạn Vi Trung đang muốn kéo dài vụ án. Quay về điều tra rồi an bài? Y không hỏi kỹ về nghi phạm, cũng không có đánh giá gì, mà chỉ nói một câu chung chung. Nhưng chả lẽ Hàn gia bị đánh còn phải ngậm bồ hòn? Thậm chí mấy ngày nữa tên kia còn muốn đốt hủy khu nhà của Hàn gia, vậy phải làm sao bây giờ. Nhất định phải mau chóng nghĩ ra biện pháp đối phó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 189: Mua Quần Áo

V

ừa đi ra khu nhà của Hàn gia, Ngạn Vi Trung lập tức gọi điện thoại cho bí thư Diệp.

Diệp Vũ Phong đang chuẩn bị đi ngủ, thì nghe thấy tiếng điện thoại vang lên. Đã muộn như vậy mà Ngạn Vi Trung còn gọi điện thoại cho mình, chắc đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Ấn nút nghe, thì nghe thấy giọng nói lo lắng của Ngạn Vi Trung:

- Bí thư Diệp, Hàn gia đã xảy ra chuyện....

Nghe xong lời Ngạn Vi Trung kể lại, Diệp Vũ Phong trầm mặc một lát mới nói:

- Việc đầu tiên là phong tỏa toàn bộ Phần Giang. Tôi phỏng chừng lực lượng cảnh sát của chúng ta không đủ. Đồng thời đi tới các khu ăn chơi của Phần Giang chinh đồn lại. Buổi tối hôm nay cậu vất vả chút vậy. Về chuyện của Hàn gia thì trước tiên đưa bọn họ tới bệnh viện, trấn an rồi nói sau. Thân thủ của Lâm Vân lợi hại như vậy, phỏng chừng cảnh vệ rất khó bắt được, nên đặt sự an toàn của cảnh sát lên trên hết.

- Cũng may là chỉ bị thương, chưa phải là quá nghiêm trọng. Cục trưởng Ngạn nên đi nghỉ sớm đi, nhất định phải tìm một nhân viên cảnh sát đặc lực, xử lý tốt chuyện này, không cần phải nhiều dân. Có vấn đề gì thì ngày mai báo cáo cho tôi biết. Chú ý là đừng nổ súng khiến người dân sợ hãi hoặc làm ngộ thương dân chúng đấy.

Ngạn Vi Trung nghe xong thì cúp điện thoại. Y thực không hiểu ý của bí thư Diệp. Vì sao Diệp bí thư lại nói mơ hồ như vậy? Vừa muốn phong tỏa, lại nói lực lượng cảnh sát không đủ. Đã không đủ còn muốn đi chinh đồn mấy chỗ ăn chơi? Vừa nói cần mình vất vả một đêm, sau lại nói mình đi ngủ sớm một chút. Thật là loạn thất bát táo.

Không cần nhiều dân? Không cần nổ súng? Nếu gặp Lâm Vân cũng không nổ súng sao?

Có thể leo lên đến vị trí này, Ngạn Vi Trung đương nhiên không phải người ngu, đảo mắt liền hiểu ý của bí thư Diệp. Anh chàng Lâm Vân này tuyệt đối không thể bắt. Nhưng để an ủi Hàn gia thì phải làm sao bây giờ? Đương nhiên là diễn trò cho Hàn gia nhìn thấy, cho dân chúng thấy báo cảnh sát là đứng đắn.

Còn diễn trò như thế nào thì cứ làm như tiến trình. Nếu có cảnh sát quá dư thừa tinh lực thì phái đi dò tra ở mấy chỗ ăn chơi. Đã nghĩ thông suốt, Ngạn Vi Trung thì càng dễ làm. Lập tức phân phó công việc cho cấp dưới.

Diệp Vũ Phong để điện thoại xuống. Y không biết Lâm Vân vì sao muốn đánh tới nhà của Hàn gia, còn đánh cho bọn họ tàn tật như vậy. Lâm Vân là người của Lâm gia, từ lúc áo lót 'Vân Tầm Miên' xuất hiện trên thị trường, Diệp Vũ Phong đã điều tra rõ ràng. Thậm chí lúc đó y còn chuẩn bị cùng Lục Dược đi tới Phụng Tân gặp Lâm Vân. Chỉ là về sau Lâm gia và Lý gia đấu đá nhau ở đó, nên mới không đi.

Diệp Vũ Phong nghe lời phụ thân Diệp Sở Thiên khuyên nhủ, chưa bao giờ chủ động đi tìm Lâm Vân. Về sau y nghe nói Lâm Vân bị người của Lý gia đuổi giết, sau đó là mất tích. Thật không ngờ hôm nay lại phát hiện ra tung tích của Lâm Vân, hắn còn đánh lên khu nhà của Hàn gia nữa.

Nghe nói vợ của hắn là người của Hàn gia, vì sao hắn lại đánh tới nhà mẹ vợ? Muốn gọi điện thoại cho phụ thân thông báo, nhưng thấy thời gian đã

muộn, thì lại thôi.

Lâm Vân biết hiện tại đã không còn sớm, liền đi tới một quán cơm ăn chút đồ ăn. Quần áo trên người quả thực quá rách nát rồi, muốn đi tìm một cửa hàng quần áo mua một bộ thì giờ này các cửa hàng đều đóng cửa.

Khắp nơi là tiếng kêu inh ỏi của còi xe cảnh sát. Nhưng lúc Lâm Vân đi dạo trên đường cái trống trải, có mấy chiếc xe cảnh sát đi qua hẵn nhưng không có chiếc nào dừng lại hỏi thăm thân phận của hẵn.

Cho dù có người tới hỏi, Lâm Vân cũng không quan tâm. Hẵn còn chuẩn bị nếu có người hỏi rồi mang hẵn đi tới đồn cảnh sát. Thì hẵn sẽ gọi vị sở trưởng Cảnh lần trước, rồi nhờ y liên lạc cho bí thư Diệp. Bảo bí thư Diệp hỗ trợ tìm Vũ Tích hộ mình.

Nhưng bọn họ chả có ai hỏi hẵn, Lâm Vân đành tạm thời để đó. Dù sao cách làm của người ta cũng đã rất rõ ràng. Nếu bọn họ không biết mình làm thì đã phái người tới hỏi rồi. Những xe cảnh sát này đi qua đi lại chỉ làm bộ cho nó có mà thôi. Bọn họ đã làm bộ như vậy, Lâm Vân cũng không tốt chủ động đi tới đồn cảnh sát.

Ở chợ đêm chắc là có chỗ bán quần áo. Đi mua vài bộ, sau đó chỉnh lý lại đầu óc, tắm rửa, ngày mai tới Yên Kinh.

Chợ đêm là khu chợ lớn nhất của thành phố Phần Giang, cũng là khu chợ duy nhất bán suốt 24 tiếng đồng hồ. Khi Lâm Vân tới nơi này thì đã là giữa đêm.

Tuy đã rất trễ, nhưng trong này vẫn còn khá nhiều người mua sắm hoặc là nghỉ ngơi uống café.

Lâm Vân tùy tiện đi vào một cửa hàng bán quần áo. Về ăn mặc, hẵn chỉ cần mặc vừa người là được, chẳng cần quan tâm xấu đẹp. Nhưng muốn mua một đồ kém chất lượng ở chợ đêm này quá thực rất khó. Bởi vì ở đây đều

bày bán các nhãn hiệu nổi tiếng trong và ngoài nước. Thâm chí, ngay cả áo lót 'Vân Tầm Miên', Lâm Vân cũng nhìn thấy một có cửa hàng bán, có ghi là mỗi ngày chỉ bán 10 chiếc.

Thấy Lâm Vân đầu tóc rối bù, quần áo rách nát đi vào cửa hàng, hai tên bảo vệ đều cảnh giác. Trong lòng tự nhủ, không biết có nên cho tên ăn mày này vào không. Cửa hàng bán toàn đồ hàng hiệu, nếu để cho hắn phá hỏng một bộ chả phải bọn họ chỉ có thể quần gói rời đi sao. Nhưng cửa hàng này không quy định cấm khách hàng vào xem, nên họ cũng đành phải bỏ qua.

Lâm Vân chẳng muốn quan tâm tới vẻ nghi ngờ của hai tay bảo vệ mà chậm rãi đi vào. Hắn nhìn lướt qua đồng quần áo bày biện tử tế, nhìn xem có bộ nào vừa với mình không.

- Tiên sinh, chỗ này chỉ bán hàng hiệu thôi, không bán quần áo bình thường, vẫn là mong ngài tới nơi khác mà mua. Cảm ơn đã hợp tác.

Một nữ nhân viên nhìn thấy Lâm Vân rách rưới đi vào xem quần áo liền bị hù sợ. Phải biết rằng, tùy tiện một bộ quần áo trong này đã bằng tiền lương một năm của cô ta. Vạn nhất tên lang thang này làm hỏng quần áo, thì người chịu trách nhiệm là mình mà thôi.

Lâm Vân nhìn thoáng qua nữ nhân viên bán hàng, cười cười không nói gì. Hắn vừa trông thấy một bộ quần áo coi như là vừa người. Nhưng nếu người bán hàng này không muốn bán, mình cũng không thể cưỡng chế họ bán cho mình a. Tuy nhiên, hắn có thể hiểu tâm lý của người bán hàng này, nhân chi thường tình mà thôi. Lâm Vân thuận miệng nói:

- Không cần, tôi muốn lấy bộ kia, cô giúp tôi gói nó lại.

Lâm Vân nói xong chỉ về một bộ quần áo ngày hè.

- À, đó là hàng mẫu, không bán, mời tiên sinh đi chỗ khác mua.

Nhân viên bán hàng này thậm chí muốn khóc, vì sao bảo vệ lại cho hạng người này vào.

Lâm Vân sửng sốt, mình quyết định mua rồi, sao cô ta còn nhăn nhó như vậy? Cô nàng này cũng quá trông mặt mà bắt hình dong đi. Tuy nhiên, người ta đã nói như vậy, Lâm Vân cũng không nói gì, chỉ tùy tiện đi ra ngoài tới cửa hàng đối diện. Đây là một cửa hàng bán những quần áo có nhãn hiệu nổi tiếng trong nước. Giá cả cũng rẻ hơn quán kia nhiều.

Thấy Lâm Vân cuối cùng cũng rời đi, nữ nhân viên kia mới vỗ vỗ ngực thở phào một cái. Trong lòng tự nhủ, may mà hăn chịu đi ra ngoài. Không biết Tiểu Lộ ở cửa hàng đối diện sẽ đối phó với người này như thế nào. Muốn đi xem một chút, nhưng lại sợ hăn quay trở lại. Chỉ là vụng trộm trốn bên cạnh nhìn xem.

- Chị Quyên, người này đã muốn gói y phục rồi, vì sao chị lại không bán?

Một cô gái trẻ hơn đứng ở bên cạnh hỏi.

- Em nghĩ xem, một người như vậy có tiền để mua hàng hiệu sao? Bộ kia cũng phải một trăm nghìn nguyên đó. Nếu làm hỏng quần áo, chúng ta lấy tiền đâu mà đền?

Nữ nhân gọi là chị Quyên nghiêm mặt dạy dỗ.

- Ủ, chị nói cũng đúng. Tuy nhiên nếu bán được bộ kia, chúng ta cũng được vài nghìn nguyên trích phần trăm. Thật là đáng tiếc.

Cô bé này nói.

- Có gì đáng tiếc. Tên kia làm sao mà mua...

Cô ta vừa nói tới đây thì dừng lại. Bởi vì cô ta trông thấy Tôn Lộ rõ ràng đang thử áo cho người kia.

“Cô nàng Tôn Lộ này cũng thiệt là. Mới ra trường chưa có kinh nghiệm có khác, loại người này cũng thử áo cho hăn? Giá tiền quần áo bên kia cũng đều rất đắt, chỉ rẻ hơn ở đây vài ngàn nguyên mà thôi”

Điều này còn chưa để cô ta giật mình. Cô ta rõ ràng còn nhìn thấy Tôn Lộ lấy ra giấy và quần, thậm chí cả một bộ nội y nữa.

“Cô nàng Tôn Lộ này điên rồi. Quần áo mà cô ta cho thử toàn là hàng hiệu a. Cái nào mà chả gần một trăm nghìn nguyên. Ài, tí kiểu gì chả gặp chuyện”

Lâm Vân cảm giác cửa hàng này rất không tồi. Khi mình đi vào, người bán hàng không tỏ vẻ gì là khó chịu cả. Cô ta chỉ nhìn qua mình một lúc rồi một phút đồng hồ sau đã chọn tốt cho mình một bộ quần áo. Mà nội y vẫn là do chính cô ta chọn lựa.

Tổng cộng là hơn một trăm bảy mươi nghìn nguyên, Lâm Vân thấy chỉ dùng mười phút đã mua được một bộ quần áo hoàn chỉnh, tâm tình cũng không tệ lắm. Tranh thủ thời gian đưa thẻ ngân hàng tính tiền, rồi cầm quần áo lập tức bước đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 190: Thẩm Quân Bị Kịch

L

úc Lâm Vân đã đi thật xa, người bán hàng tên là chị Quyên kia mới đi tới hỏi:

- Tôn Lộ, sao em lại để cho người kia cầm quần áo đi? Số quần áo đó phải hơn một trăm nghìn nguyên đấy. Em có phải dính bùa mê thuốc lú, bị hãm lừa gạt rồi phải không? Còn không đi tới ban quản lý chợ rồi báo cảnh sát đi.

- Chị nói cái gì vậy, chị Quyên? Người ta đã đưa thẻ ngân hàng rồi tính tiền, vì sao nói là lừa gạt. Thiệt là, bà chị quá cẩn thận rồi.

Tôn Lộ mới tốt nghiệp đại học, nên còn chưa hiểu nhiều lắm những mảnh khóe lừa bịp mà chị Quyên nói.

- Tuy nhiên, em nhìn anh chàng vừa nãy trông rất quen. Giống như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải. Nghĩ mãi lại không ra.

Tôn Lộ vừa nói chuyện, vừa đưa hóa đơn tính tiền cho chị Quyên xem.

- A, người kia thực sự đã trả tiền rồi sao? Người này thật là hào phóng. Ài, vốn là khách hàng của chị, lại bị chị đưa sang chỗ em, thật là....

Chị Quyên còn đang vô cùng hối hận, thì Tôn Lộ đang suy nghĩ mình đã từng gặp hãm ở chỗ nào.

Lâm Vân nhất thời không tìm được nơi nào để tắm rửa, đành phải bỏ quần áo vào Tinh Giới rồi chuẩn bị ngày mai đi cắt tóc.

Còn bốn tiếng nữa là trời sáng, Lâm Vân trở lại chỗ mình đã tặng vòng cổ cho Vũ Tích. Lâm Vân chuẩn bị ngồi ở trong này tu luyện nốt đêm. Nơi này là nơi mà hắn đã yêu Vũ Tích. Mặc dù không có Vũ Tích ở đây, nhưng mỗi lần Lâm Vân thiếu chỗ tu luyện, hắn lại nghĩ ngay tới nơi này.

Xe cánh sát thét gào không được bao lâu, thì cũng dần dần yên tĩnh. Lâm Vân cười, quả nhiên là chỉ làm bộ dáng. Nếu hiện tại Vũ Tích cũng ở chỗ này thì thật là tốt. Chính mình đã lâu không gặp nàng rồi. Chắc nàng không biết là mình có thể chữa trị dung mạo cho nàng.

Không biết Vũ Tích rốt cuộc đi nơi nào. Lâm Vân tin tưởng hai năm sau nàng nhất định sẽ trở về gặp mình. Nhưng thời gian hai năm thực sự quá dài. Mà mình chỉ muốn có nàng ấy ngay bây giờ.

- Ài....

Lâm Vân thở dài.

Mấy giờ trôi qua rất nhanh. Khi trời dần sáng, thì đã bắt đầu có đông người tới công viên tập thể dục. Lâm Vân ở trong công viên cũng không có ai để ý. Dù sao nhìn bộ dáng của hắn là người ta nghĩ ngay hắn là một kẻ lang thang.

Đi ra công viên, Lâm Vân chuẩn bị rút ít tiền. Trên người của hắn không còn tiền mặt.

Quần áo đã có, đợi lát nữa đi ăn chút gì đó, sau đó là tắm rửa rồi thay quần áo.

Mua một cốc sữa đậu nành và vài cái bánh bao ở một quán ăn vặt. Người bán hàng ở quán ăn vặt này là một phụ nữ tuổi chừng năm mươi. Bà ta thấy bộ dáng của Lâm Vân như vậy còn có tiền mua thức ăn, chứ không giống với mấy kẻ lang thang khác chỉ đòi ăn xin, không khỏi nổi lên sự đồng tình với Lâm Vân. Liền cho Lâm Vân thêm một cái bánh bao.

Lâm Vân dở khóc dở cười. Nhưng người ta đã hảo tâm như thế, mình cũng không thể chối từ được. Đi tới một cái ghế nhỏ, ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện với bác gái bán hàng.

- Hai cái bánh bao, một cái bánh đậu.

Một thanh âm quen thuộc khiến Lâm Vân đang uống sữa đậu nành phải ngẩng đầu nhìn. Hóa ra là Thẩm Quân, người quen.

Buổi sáng hôm nay , Thẩm Quân còn chưa ăn sáng. Hôm nay tới sớm chút, chuẩn bị mua vài cái bánh bao ở quán ven đường lót bụng. Thật không ngờ lại gặp Lâm Vân ở đây. Thấy bộ dáng của Lâm Vân như vậy, y liền rung mình một cái, vội vàng cầm bánh bao muốn chạy đi.

- Trở về...

Lâm Vân nói.

Thẩm Quân thấy Lâm Vân gọi mình, nào dám tiếp tục chạy. Lại vội vội vàng vàng trở về, chờ Lâm Vân hỏi.

Trong nội tâm y thực sự hối hận vì tới nơi này mua đồ ăn. Lần nào gặp cái tay Lâm Vân này cũng thấy hấn trang bức. Hiện tại thì đóng giả làm kẻ lang thang, không biết kẻ nào muốn xui xẻo với hấn đây.

Lâm Vân gọi Thẩm Quân lại, nhưng không nói lời nào, mà tiếp tục ăn.

Thẩm Quân thấy Lâm Vân gọi mình lại rồi chỉ im lặng. Do quá bị đè nén đành phải chủ động nói:

- Tôi, tôi, từ ngày đó chưa từng nói chuyện qua với Hàn Vũ Tích... Chuyện đó không liên quan gì tới tôi.

Lúc này Lâm Vân đã uống xong sữa đậu nành, hẳn nghe Thẩm Quân nói vậy, liền hỏi:

- Chuyện đó là chuyện gì? Nói đi, nếu không cậu tự biết hậu quả.

Cho dù Lâm Vân không uy hiếp, Thẩm Quân cũng không dám giấu diếm nửa câu, vội vàng nói:

- Cái tay Tần Thăng kia thường tới công ty làm phiền Hàn Vũ Tích. Thậm chí có mấy lần y muốn nhờ tôi hỗ trợ, nhưng tôi đều từ chối.

Những lời này của Thẩm Quân đúng là không nói dối. Tuy y không biết rõ thân phận của Tần Thăng, nhưng y biết Tần Thăng là người có tiền. Mỗi lần giao dịch một đơn đặt hàng đều hào phóng giống như mua một chai nước lọc vậy. Nếu như không phải vì sợ hãi Lâm Vân, y khẳng định đã đồng ý làm chuyện này rồi. Nhưng những chuyện hồi trước Lâm Vân vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt Tần Thăng.

Tuy không biết vì sao Lâm Vân lại để vợ của mình ở công ty rồi mặc cho người ta làm phiền, nhưng y cũng không dám hỏi.

Thẩm Quân biết rõ, động đến ai chứ đừng có động tới Lâm Vân. Hai người bạn của mình lần trước vì đắc tội hắn, mà cha của hai người, một bị miễn chức, một đang bị điều tra.

Lúc này người đi làm bắt đầu nhiều. Có mấy người của công ty Thẩm Quân nhìn thấy quản lý của bọn họ đang ngoan ngoãn như một học sinh tiểu học, đứng trước một kẻ lang thang ngồi uống sữa đậu nành. Đều rất là kinh ngạc.

- Là ông chồng điên của Vũ Tích, Lâm Vân...

Đã có người nhận ra Lâm Vân.

Lâm Vân nghĩ thầm, nơi này là chỗ làm của Vũ Tích, có người nhận ra mình cũng không có gì là, nên vẫn lơ đãng. Nhưng nói chuyện ở đây có vẻ không thuận tiện, liền lập tức đứng lên nói với Thẩm Quân:

- Đi theo tôi.

Thẩm Quân đương nhiên không dám nói không đi. đành phải xách theo cặp công văn đi đằng sau Lâm Vân. Thậm chí cũng không dám nhìn đông nhìn tây. Bác gái bán hàng kia cũng rất kỳ quái. Thẩm Quân là quản lý của cả một văn phòng, bà ta đã không biết nghe người ta gọi qua bao nhiêu lần. Thật không ngờ y lại tôn kính với người lang thang kia như vậy. Vừa này mình còn thương hại cho hẳn thêm một cái bánh bao đây này.

Thẩm Quân lo sợ bất an đi theo đằng sau Lâm Vân. Y không biết Lâm Vân gọi mình ra ngoài làm gì.

Mang theo Thẩm Quân tới một quán café gần đó. Lâm Vân đi vào, Thẩm Quân cũng đành phải vào theo. Người bán hàng thấy bộ dáng lôi thôi của Lâm Vân, muốn tiến lên ngăn trở. Nhưng nhìn thấy Thẩm Quân mặc quần áo gọn gàng đi theo sau, lập tức lùi sang một bên.

Lâm Vân tìm một vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống. Thấy Thẩm Quân có chút câu thúc, liền nói:

- Ngồi xuống đi.

Thẩm Quân vừa ngồi xuống, người bán hàng đã đi lên hỏi hai người kỳ quái này muốn uống gì. Kỳ quái bởi vì cách ăn mặc của người kia đã vốn đã kỳ lạ, mà người ăn mặc sang trọng hơn lại tỏ vẻ khéps nép với hẳn.

- Không biết Lâm tiên sinh gọi tôi tới nơi này là muốn hỏi điều gì?

Thẩm Quân bất an hỏi. Y thực sự rất e ngại Lâm Vân.

- Cậu kể rõ chuyện tay Tần Thằng kia tới công ty làm phiền Vũ Tích cho tôi biết. Còn có, y đã nhờ cậu làm cái gì? Tôi thích dứt khoát, cho nên đừng lè mè với tôi.

Lâm Vân nói xong, sắc mặt lạnh lẽo.

Lúc này Thẩm Quân mới kịp phản ứng, hóa ra Lâm Vân tìm mình là hỏi những chuyện này. Y thầm hận mình đã lảm chuyện. Vụng trộm nhìn thoáng qua khuôn mặt nghiêm nghị của Lâm Vân, Thẩm Quân lập tức trả lời:

- Trước kia tay Tần Thằng này hay tới công ty của chúng tôi. Mỗi lần tới là đều chạy vào văn phòng của Hàn Vũ Tích. Vì không cho người của công ty bàn ra nói vào, y liền chi tiền trở thành hộ khách lớn nhất của công ty chúng tôi.

- Về sau bởi vì Hàn Vũ Tích không để ý tới y, y liền thay đổi thành thứ hai hàng tuần tới. Mà mỗi lần tới vẫn là đến văn phòng làm việc của Hàn Vũ Tích. Thậm chí còn dẫn theo em gái của y để tăng thêm tình cảm. Một tháng gần đây, bởi vì Hàn Vũ Tích nghỉ việc, mới không thấy y tới công ty.

Nói đến đây, Thẩm Quân có chút cẩn thận nhìn Lâm Vân. Lâm Vân thì nghĩ, không ngờ tay Tần Thằng kia vô sỉ như vậy. Lâm Vân còn không biết Hàn Vũ Tích mấy lần thiếu chút nữa nghỉ việc vì bị Tần Thằng làm phiền. Tên khốn kiếp này, nguyên lai y không những đi tới Hàn gia đề nghị để cho Vũ Tích ly hôn, còn dám tới chỗ làm của Vũ Tích lớn mật quấy rối như thế.

- Còn có cái gì, nói nhanh lên.

Lâm Vân mặt không biểu tình, trong lòng đã coi Tần Thằng là người chết rồi.

- Lúc vừa tới, y nhờ tôi điều tra tình hình của Hàn Vũ Tích. Tôi không nói gì. Về sau không biết y tìm ai để điều tra. Còn có, y, y...

Thẩm Quân ập a ập úng.

- Y thế nào? Nói.

Lâm Vân vỗ bàn, khiến cho người bán hàng phải giật cả mình. Cũng may trong quán chỉ có hai người kia ngồi, nếu không chả phải dọa sợ các khách hàng khác.

- Y muốn đồng nghiệp của Hàn Vũ Tích hẹn Hàn Vũ Tích đi ra ngoài, sau đó cho uống thuốc mê. Nhưng y chưa làm được điều đấy.

Thẩm Quân khẽ cắn môi, kể lại chuyện này.

- Cái gì? Cái tên chó chết đấy, nói, làm sao cậu biết?

Chương 190 (2): Thẩm Quân bi kịch

Nhóm dịch: Giang Triết

Sưu tầm by Nhất Tiểu Nại Hà

Nguồn: Mê Truyện

Nội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào Thẩm Quân. Nếu không phải Thẩm Quân nói hết câu cuối , thì hẳn đã xách Thẩm Quân lên rồi. Thẩm Quân trông thấy ánh mắt lạnh như băng của Lâm Vân, cũng không dám chần chừ, lập tức nói ra:

- Ngày đó khi tan việc, tôi vào trong gara lấy xe. Bởi vì tôi đang suy nghĩ một số chuyện nên ngồi trong xe chưa lái xe đi ra. Tần Thăng và em gái của y cũng đi vào gara lấy xe. Rồi tôi nghe thấy Tần Thăng nói kế hoạch đó cho em gái của y.

“Anh thực sự yêu mến Vũ Tích. Nhưng em nói xem, một cô nàng cứng đầu như vậy, nếu đem gạo nấu thành cơm thì có phải sẽ phục tùng không? Ngày mai anh bảo đồng nghiệp của cô ta hẹn cô ta đi ra ngoài. Sau đó cho cô ta uống thuốc mê, đỡ phải ngày nào cũng giằng co như thế này”

- Em gái Tần Nhan của y thì nói

“Nếu anh làm như vậy, em đoán rằng dựa vào tính tình của chị Vũ Tích, chị ấy sẽ tự sát. Anh trai, nếu như anh thực sự yêu mến chị ấy, thì vẫn là tổn công sức một chút. Chị Vũ Tích không giống như những phụ nữ khác. Em nghĩ anh vẫn nên làm như hiện tại. Một ngày nào đó anh sẽ đả động chị ấy thôi. Kỳ thực em cũng rất muốn chị Vũ Tích làm chị dâu của em”.

- Về sau Tần Thăng suy nghĩ một lát, vẫn là nói nên hướng về người nhà của Hàn Vũ Tích thì nhanh hơn. Rồi hai người nói tới chuyện cầu hôn gì đó. Nói chuyện xong thì bọn họ lái xe rời đi. Tôi chỉ được nghe có như vậy thôi.

Thẩm Quân nói xong, vẫn có chút sợ hãi nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân đã bình tĩnh trở lại, nhưng lửa giận trong lòng hắn đã lên tới đỉnh điểm. Rõ ràng muốn làm cái trò hèn hạ như vậy. Nếu âm mưu của tên khốn kiếp kia thành công, vậy thì Vũ Tích chắc chắn sẽ tự sát. Mà Vũ Tích chết, cho dù Lâm Vân đốt cả Tần gia thành tro bụi cũng không có cách nào tiêu trừ sự hối hận trong hắn. May mà tên khốn kiếp kia không làm. Tần Thăng phải không, ta sẽ cho người biến mất khỏi Tần gia.

Thế giới này đã không còn người nào có thể cứu y. Trừ phi đích thân Vũ Tích tới đây nói với mình. Tuy nhiên cho dù Vũ Tích trở lại, nàng ấy cũng sẽ không vì tên cận bã kia cầu tình.

- Vì sao Tần Thăng biết Hàn Vũ Tích?

Ngữ khí của Lâm Vân giống như vọng lại từ địa ngục, khiến toàn thân của Thẩm Quân phát lạnh. Y có thể nhìn thấy rõ ràng Lâm Vân đang run rẩy.

- Chuyện này thì tôi không rõ ràng lắm, bởi vì tôi và Tần Thăng không phải là quen thuộc. Mỗi lần đều là y tới chỗ làm việc của tôi. Mà nếu y có hỏi han gì về Hàn Vũ Tích tôi thường qua loa cho xong chuyện. Những gì tôi nói đều là sự thật.

Thẩm Quân rất sợ hãi nhìn Lâm Vân. Y không biết tiếp theo hẳn sẽ làm gì mình.

Những lời Thẩm Quân nói, đều là từ đáy lòng. Từ lần bị Lâm Vân giáo huấn kia, chỉ cần việc gì liên quan tới Hàn Vũ Tích, là y đều né tránh.

Lâm Vân không thể chọc vào, đó là chân lý và đã được chứng thực. Cái tay của mình bị hắn đánh gãy, lúc trời mưa đêm vẫn còn cảm thấy có chút đau đớn. Cho nên y đâu dám đắc tội người này. Tuy không biết lai lịch của Tần Thăng, nhưng trong lòng y đang mặc niệm cho Tần Thăng.

- Tôi...

Thẩm Quân thấy vài phút rồi Lâm Vân không nói lời nào, liền lau lau mồ hôi trên trán, nói một từ.

- Cậu đi đi....

Lâm Vân nói xong những lời này, cũng lười để ý tới Thẩm Quân. Hiện tại, hắn đang nghĩ nên giáo huấn cái tay Tần Thăng kia như thế nào. Giáo huấn Tần Thăng là trở mặt với Tần gia. Lâm Vân cũng biết đôi chút về Tần gia, nhưng hắn căn bản không để bọn họ vào trong mắt. Với tu vi hiện tại của hắn, cho dù nhỗ tận gốc Tần gia, cũng không khó khăn gì. Cùng lắm thì rời đi Hoa quốc. Chỉ là chưa tìm được Vũ Tích, hắn sẽ không rời đi.

Người phục vụ thấy tên lang thang kia vỗ bàn, nói vài câu rồi thanh niên ăn mặc lịch sử kia rời đi. Mà từ đầu đến cuối thái độ đều rất khúm núm. Cho nên tuy Lâm Vân chỉ có một mình ngồi đó, người phục vụ cũng không dám đi lên nói gì.

Lâm Vân ngồi ở đó hơn 10 phút mới đi ra quán café. Hiện tại hắn rất là hối hận vì đã không ở lại Phần Giang. Cho dù muốn đi ra ngoài tìm linh thạch, cũng nên an bài cho Vũ Tích tốt rồi hẵng đi mới đúng.

Lâm Vân đã không còn tâm tư gì đi làm việc khác. Hiện tại đã thanh toán một nửa trưởng nợ với Hàn gia. Vậy thì đi Yên Kinh thôi. Cái tay Tần Thăng kia rõ ràng đã bức Vũ Tích thành như vậy. Lâm Vân giận dữ chỉ muốn lập tức thu hồi toàn bộ khoản nợ này.

Trước khi đi, hắn muốn tới chỗ Mỹ Na thu thập toàn bộ đồ vật của Vũ Tích. Đây là những thứ mà Vũ Tích đã dùng qua, hắn không muốn lưu lại cho những người khác.

Lâm Vân tìm một cửa hiệu cắt tóc để cắt bớt bộ tóc dài đi. Vì không còn tâm tư nên tùy tiện đi vào một quán cắt tóc lắp đặt thiết bị khá xa hoa. Thợ cắt tóc rất khách khí mời Lâm Vân đi vào. Lâm Vân thấy ngồi bên cạnh là hai cô gái có vẻ như là sinh viên, vẻ mặt sợ hãi, cầm điện thoại như đang lo lắng đợi cái gì đó, cũng không để ý.

Thợ cắt tóc ở đây vô cùng khách khí, cơ hồ coi Lâm Vân như đại gia để hầu hạ. Lâm Vân âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ thợ cắt tóc của thế giới này đều có tố chất ưu tú như vậy?

Lâm Vân đoán chừng chắc là do người trong ngành này cạnh tranh quá lớn. Thợ cắt tóc không ngừng hỏi han Lâm Vân, muốn cắt thế nào, muốn cắt chỗ này đi không, khiến Lâm Vân cũng hơi khó chịu, nói thẳng:

- Cắt tóc nhanh lên, cậu thích cắt kiểu gì thì cắt, đừng hỏi nữa, thật là phiền.

Khóe miệng của thợ cắt tóc này lộ ra một tia cười lạnh khó thấy, liền thanh đồng ý.

Nửa tiếng sau, Lâm Vân bắt đầu không kiên nhẫn thì thợ cắt tóc đã nói:

- Tiên sinh, tóc của ngài đã cắt xong.

Lâm Vân đứng lên, thấy bộ dạng của mọi người đều rất kinh ngạc nhìn mình, cũng không quan tâm, liền hỏi luôn:

- Bao nhiêu tiền?

Thợ cắt tóc tranh thủ thời gian cầm một cái máy tính nhỏ, ấn ấn vài cái rồi trả lời:

- Tổng cộng là 175000 nguyên (Cắt tóc hơn 600 triệu ==!), khuyến mãi cho ngài còn 170000 nguyên.

Nói xong, ánh mắt trở nên âm hiểm lạnh lùng nhìn Lâm Vân. Lâm Vân thì càng cười lạnh, cắt tóc cũng muốn làm thịt lão tử. Phần Giang lại có loại cửa hàng cắt tóc như vậy sao? Cuối cùng cũng minh bạch vì sao hai cô gái kia sợ hãi ngồi ở góc tường như thế. Xem ra hai người cũng bị cửa hàng này lừa gạt. Lâm Vân căn bản lười nói chuyện, tuy chút tiền ấy hẳn không quan tâm, nhưng không phải kẻ nào cũng có thể làm thịt hẳn.

Vốn trong lòng đang đầy cơn tức, Lâm Vân trực tiếp ném bay tên thợ cắt tóc này ra ngoài. Tên thợ cắt tóc này bị Lâm Vân ném đập trúng vào góc tường, máu tươi liền phun ra. Mọi người sợ hãi nhìn vào Lâm Vân, không dám lên tiếng. Lâm Vân đi tới, lại muột cước dẫm nát đầu gối của y. Một chân này của y coi như là bị phế.

Bảy tám người thanh niên tóc tai nhuộm đủ màu lao tới, Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Dùng chân quét tới, vài tên thanh niên lập tức bị đá bay chục mét. Một quét này cũng đã đập vỡ đầu gối của bọn chúng.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, một phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ vội vàng vàng từ trên tầng chạy xuống. Mẹ ta trông thấy một màn này, chỉ vào Lâm Vân kêu lên:

- Cậu biết đây là cửa hàng của ai không? Đây chính là cửa hàng do Lý Tiểu thiếu gia mở. Cậu lại dám gây sự ở chỗ này à. Vậy thì nửa đời sau vào tù mà ngồi.

Nói xong lấy điện thoại, bắt đầu gọi.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng:

- Lý Tiểu sao? Bây giờ chưa phải lúc tìm y. Chờ ta trở về từ Yên Kinh rồi thanh toán với y sau.

Nói xong, xoay người nhìn hai cô gái kia:

- Còn không rời đi, ở chỗ này làm gì?

Nghe Lâm Vân nói vậy, hai cô gái sinh viên mới vội vàng chạy ra khỏi cửa hàng cắt tóc.

Lâm Vân lại một cước đá bay người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp kia. Mẹ này chuẩn xác đè lên người của tên thợ cắt tóc, phát ra vài tiếng kêu thảm.

- Nhớ kỹ, ta là Lâm Vân, trở về nói cho Lý Tiểu, ta rất nhanh sẽ tới bãi phỏng Lý gia của y.

Lâm Vân nói xong xoay người rời đi. Không lâu sau xe cảnh sát đã inh ỏi đi tới.

Lúc Lâm Vân đi tới nhà của Mỹ Na thì Mỹ Na không có ở nhà. Đoán chừng là đi làm, Lâm Vân rất dễ dàng mở ra cửa chính. Đi vào phòng của Vũ Tích,

rồi lập tức thu toàn bộ đồ đạc của Vũ Tích vào trong Tinh Giới, kể cả cái giường của nàng. Thu hồi xong, Lâm Vân lập tức tới sân bay Phần Giang.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 191: Phản Ứng Của Lâm Gia

Y

ên Kinh, khu nhà Lâm gia.

- Cậu chắc chắn những việc này là do Lâm Vân làm sao?

Lâm Lộ Trọng ngồi ở ghế chính, phía dưới là trợ thủ đắc lực kiêm thư ký của ông ta, Vọng Thư.

- Tình báo chắc không sai. Tối hôm qua, trong khu nhà của Hàn gia ở Phần Giang, tất cả các thành viên chủ chốt của Hàn gia đều bị đánh gãy chân. Ngay cả gia chủ Hàn Nghiệt đều chịu chung số phận. Hàn Tranh Cao thì bị đánh thành trọng thương. Ngoại trừ Hàn Tranh Bình là không bị sao cả. Có lẽ là thiếu gia vì vợ của cậu ấy nên mới tha cho Hàn Tranh Bình một lần. Tuy nhiên, vấn đề này còn chưa kết thúc, theo như lời của Hàn gia nói, trước khi đi Lâm thiếu gia còn muốn trở về thiêu hủy khu nhà của Hàn gia. Còn uy hiếp là sẽ mua toàn bộ công ty và xí nghiệp của Hàn gia.

Vọng Thư báo cáo.

- À, không phải lần trước cậu đã báo cáo rằng nó và vợ của nó đã ly hôn rồi sao? Vì sao Lâm Vân lại muốn tới Hàn gia gây sự? Mà nó đã nói thu mua toàn bộ các công ty của Hàn gia à? Nó lấy đâu lắm tiền như vậy?

Lâm Lộ Trọng nhíu mày hỏi.

- Việc ly hôn không phải là ý của Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích còn chưa ký tên trên tờ giấy ly hôn đó. Nghe nói giấy ly hôn là do người của Hàn gia vụng trộm lấy đi rồi mang đi làm thủ tục. Bản thân Hàn Vũ Tích không biết

chuyện này. Mà Hàn gia làm như vậy là vì cháu của Tần lão là Tần Thăng coi trọng Hàn Vũ Tích. Tần Thăng tới Hàn gia thương lượng muốn Hàn Vũ Tích ly hôn rồi sau đó hai nhà kết thân.

- Mà Hàn Nghiệt lại không biết chuyện này. Tin tức Hàn Vũ Tích ly hôn cũng là do người Hàn gia thả ra. Chính vì thế mà Lâm gia mới lầm tưởng hai người đã ly hôn.

- Lúc Hàn Vũ Tích bị gọi về để tái hôn, thì mới biết là giấy ly hôn của cô ta bị trộm đi. Mà lúc đó có Tần Thăng và người của Tần gia ở đó, nên Hàn Vũ Tích liền hiểu mọi chuyện. Cô ta lựa chọn dùng kéo tự sát nhưng may nhờ em gái của Tần Thăng kịp thời cứu sống.

Vọng thư trả lời vô cùng cẩn thận. Có thể thấy chỉ trong thời gian ngắn y đã tận tâm tận lực dò tra tình báo.

- Vậy Hàn Vũ Tích vì sao không muốn ly hôn với Lâm Vân? Chẳng lẽ cô ta đã biết Lâm Vân khỏi bệnh rồi hay là có nguyên nhân gì khác?

Thần sắc trên mặt của Lâm Lộ Trọng càng ngày càng khó coi.

- Hàn Vũ Tích hẳn là vẫn yêu thiếu gia. Lúc Hàn Vũ Tích muốn tự sát, cô ta đã nói như dù chết cũng là người của Lâm Vân...

Vọng Thư rất cẩn thận báo lại mọi chuyện.

Bộp một cái, Lâm Lộ Trọng vỗ mạnh lên bàn. Thầm nghĩ một gia tộc nhỏ nhoi như Hàn gia vì ý vào thế của Tần gia mà mới dám làm như vậy. Tần gia thì thế nào? Chẳng lẽ Lâm gia ta còn e ngại bọn chúng sao?

Lâm Lộ Trọng nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Vọng Thư, kỳ quái hỏi:

- Còn có chuyện gì, nói thẳng ra đi.

- Lúc thiếu gia đánh Hàn Tranh Cao đã nói một câu như vậy “ Ta là người không dựa vào thế lực của ai cả. Cho dù là Lâm gia khi dễ Vũ Tích, ta cũng muốn cắt đứt chân toàn bộ người của Lâm gia”.

Vọng Thư nói xong, cẩn thận nhìn Lâm Lộ Trọng.

Lâm Lộ Trọng trầm mặc một lát, đột nhiên cười ha hả:

- Tốt, có dũng khí, có đảm lược. Ta muốn xem tiểu tử này không dựa vào Lâm gia có thể làm gì Tần gia hay không. Tần gia đâu phải đơn giản. Bọn họ có người trong quân ủy, mà không chỉ một người. Lão già Tần Tiền kia còn là thủ trưởng đứng hàng thứ ba của Hoa quốc. Thằng nhóc Lâm Vân này khẩu khí thật không nhỏ. Xem ra phải để cho nó chịu một chút ngăn trở mới bớt tính kiêu ngạo đi.

- Vọng Thư, hiện tại cậu phải người âm thầm bảo vệ Lâm Vân, nhưng đừng ra tay. Chuyện này là do nó muốn giúp lão bà của nó hả giận, thì cứ để cho nó đi làm đi. Nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị. Dư Dụ, lập tức tổ chức cuộc họp gia tộc. Chuyện này không phải là chuyện đùa. Tưởng chỉ là một Lý gia thì chúng ta không sợ, nhưng tiểu tử này còn gây sự cả vào Tần gia. Nếu hai nhà này liên kết lại, thì lực lượng của bọn họ sẽ hơn Lâm gia chúng ta rất nhiều.

- Còn về chuyện Lâm Vân muốn thu mua toàn bộ công ty của Hàn gia, cậu đã điều tra ra chưa?

- Chuyện này tôi cũng điều tra qua, tuy nhiên không thấy thiếu gia có sản nghiệp gì. Nhưng có tập đoàn Vân Môn mới dùng thời gian ngắn ngủi nửa năm quật khởi ở Yên Kinh, đã nổi danh toàn cầu. Mà chủ tịch của tập đoàn Vân Môn lại tên là Lâm Vân. Tôi không biết có phải là thiếu gia hay không. Tôi đã đặc biệt đi tới cục công thương để xem xét hồ sơ, thì mới biết hóa ra chủ tịch của tập đoàn Vân Môn chính là thiếu gia. Tôi còn đang chuẩn bị báo cáo.

Vọng Thư đứng một bên trả lời.

- Cái gì? Cậu nói, tập đoàn Vân Môn là sản nghiệp của Lâm Vân sao?

Lâm Lộ Trọng lần nữa bị chấn trụ. Chuyện Lâm Vân sản xuất 'Vân Tầm Miên' lúc trước, ông ta còn chưa kịp tiêu hóa hết. Lần này lại làm ra một tập đoàn Vân Môn như vậy. Lâm Lộ Trọng lại cau mày trầm tư.

Tần Tiền, gia gia của Tần Thăng, thủ trưởng số ba của Hoa quốc. Muốn nói về lực ảnh hưởng thì chỉ hơn Lâm Lộ Trọng, chứ không hề kém hơn. Đây cũng là nguyên nhân mà Lâm Lộ Trọng kiêng kỵ ông ta. Nếu như Tần gia lại còn liên kết với Lý gia, Lâm gia chỉ có thể rơi vào thế bị đánh. Vô luận là về mặt chính trị hay là về mặt kinh tế.

Quan trọng nhất chính là, Lâm gia không có nhân tài vĩ đại nào để kế tục. Không giống với Lý gia và Tần gia, người tài xuất hiện rất nhiều. Cho dù hiện tại Lâm gia và Tần gia ngang cơ nhau. Nhưng về sau ai hơn ai kém cũng không cần phải đoán.

Tuy Lâm Vân là người nổi bật trong thế hệ thứ ba của Lâm gia, thậm chí Lâm Lộ Trọng còn muốn bồi dưỡng Lâm Vân thành gia chủ đời sau. Nhưng hiện tại xem ra, Lâm Vân tựa hồ có chút tự đại quá mức.

Vì một nữ nhân đánh tới Hàn gia, cũng có thể chấp nhận được. Nhưng qua khẩu khí của nó, nó còn muốn đánh lên cả Tần gia của Yên Kinh. Hàn gia sao có thể so với quái vật khổng lồ như Tần gia được. Tuy Lâm Lộ Trọng cảm thấy Lâm Vân vì một nữ nhân mà làm vậy, là có chút thái quá. Nhưng nếu Lâm Vân đã muốn làm, ngăn cản thì không ngăn cản được rồi, chỉ có thể tận lực khuyên nhủ Lâm Vân đừng làm mọi chuyện không thể cứu vãn được.

Còn về việc Tần gia đồng ý với việc làm của Tần Thăng. Cho dù Hàn Vũ Tích đã ly hôn với Lâm Vân, nhưng Lâm Lộ Trọng vẫn rất là khó chịu với thái độ như vậy của Tần gia. Ông ta cũng rất bất mãn với việc Lâm Viễn

Chương ít quan tâm tới người vợ này của Lâm Vân. Loại chuyện này đều không quan tâm, thật không xứng đáng với chức gia chủ.

Lâm Vân tìm Tần gia gây sự cũng có thể, nhưng khẩu khí của nó lại quá lớn. Rõ ràng còn nói cho dù Lâm gia khi dễ vợ của nó, nó cũng muốn đánh gãy chân.

Chẳng lẽ nếu Lâm gia thực sự làm chuyện này, ngay cả ta mà nó cũng muốn đánh gãy chân sao? Đúng là người trẻ tuổi, nói chuyện mà không lo lắng trước sau gì cả. Tuy nhiên, Lâm Lộ Trọng lại rất thưởng thức tính cách này của Lâm Vân. Ài, hiện tại xem ra phải tùy vào tình hình mà giúp đỡ nó vậy. Sau đó thì giải quyết hậu quả cho tế. Chỉ cần bên mình không thiệt thòi là được.

Hàn gia trong vòng một đêm bị đánh tới tận cửa, tin tức nhanh chóng truyền tới tai các gia tộc lớn ở Yên Kinh.

Diệp Sở Thiên buông điện thoại của Diệp Vũ Phong vừa gọi đến xuống. Cơ hồ không do dự, lập tức gọi lái xe đưa ông ta tới đại viện của quân khu. Quân khu của Yên Kinh có hai đại viện. Một nơi gọi là lão viện, chính là dành cho những lão tướng có công lớn và có thực quyền ở. Còn một nơi là dành cho quân đội.

Nơi Diệp Sở Thiên tới là lão viện, còn không bằng nói là một khu biệt thự khổng lồ. Mỗi một căn biệt thự trong này đều có diện tích rất rộng và đầy đủ vườn hoa, bể bơi, phòng tập thể dục, hầu như không thiếu thứ gì. Xung quanh khu biệt thự thì được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Nhưng với Diệp Sở Thiên thì đi vào đó rất đơn giản.

Chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thự có găng cờ đỏ, lái xe mở cửa ra, Diệp Sở Thiên vừa đi xuống thì đã nhìn thấy Lục Dực. Lục Dực thấy Diệp Sở Thiên xuống xe, liền vội vàng đi về phía trước chào đón.

- Chú Diệp, không ngờ chú lại đến nơi này...

Lục Dược thấy Diệp Sở Thiên tới cũng rất là kinh ngạc. Nhưng lập tức chuyển thành bộ dáng hưng phấn.

- Vì sao ta lại không thể tới? Lão thổ phi đâu? Sao không thấy đi ra?

Diệp Sở Thiên liếc Lục Dược một cái, hỏi.

- Cha cháu...

Lục Dược còn chưa nói dứt lời thì một lão già hơn 70 tuổi nhưng tinh thần rất phấn chấn đi tới. Chỉ là lúc đi đường, chân phải có chút khập khiễng.

- Là lão thạch đầu đó hả, trận gió nào đưa ông tới đây vậy? Tôi còn tưởng rằng ông muốn chơi trò trốn tìm, không dám đi ra? Ha ha ha...

Lão già có tinh thần sung túc này còn chưa đi ra đã cất tiếng cười to rồi.

Diệp Sở Thiên nghe vậy, mặt già đỏ lên, không biết làm bằm câu gì, liền trực tiếp đi vào.

Lục Dược biết một chút nguyên nhân vì sao chú Diệp tới nơi này. Mục đích của chú ấy có lẽ cũng giống như mình, đều là vì chuyện Lâm Vân đánh gãy chân người của Hàn gia ở Phần Giang. Y nghe được tin này vào buổi sáng, nên mới lập tức đi tìm phụ thân.

Lục Dược muốn tới nơi này là để nhờ phụ thân hỗ trợ. Bởi vì chuyện này nghe nói có quan hệ với Tần gia. Nếu Lâm Vân tìm Tần gia gây sự, vậy thì Lâm Vân coi như làm lớn rồi. Huống hồ y cũng có chút minh bạch tính cách của Lâm Vân, hẳn là người làm việc không sợ hậu quả. Có mấy lần vợ của Lâm Vân gọi cho mình mấy lần để hỏi thăm Lâm Vân. Tuy nhiên từ khi Lâm Vân mất tăm mất tính, vẫn là tới đêm hôm qua mới xuất hiện. Mà vừa mới xuất hiện, vị Lâm lão đệ này đã giết tới khu nhà của Hàn gia rồi. Phỏng

chừng mục tiêu kế tiếp của hắn chính là Tần gia. Nếu hắn gây ra chuyện gì cho Tần gia, vậy thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Cho nên ngay lúc sáng sớm Lục Dực đã chạy tới chỗ phụ thân để phụ thân chống lưng. Y nghĩ, vạn nhất Lâm Vân xảy ra chuyện gì, thì có thể mời phụ thân đi ra nói chuyện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 192: Tần Gia

T

hiếu gia suy nghĩ lại mà xem, nếu như một mối lửa này mà đốt, cho dù thiếu gia có bản lĩnh thông thiên, cũng không có chỗ dung thân ở Hoa quốc này. Thiếu gia có thể rời đi, nhưng vợ của thiếu gia thì sao? Thiếu gia tìm được cô ấy sao? Chẳng lẽ cậu muốn cứ như vậy mà đi? Tôi nghĩ thiếu gia nên đặt chuyện của vợ mình lên đầu, ít nhất là trước khi tìm được cô ấy.

Dư Dụ không có thói quen nói mấy câu đó để khuyên người khác, nhưng vẫn phải nói ra. Về phần Lâm Vân có nghe hay không, thì y cũng không thể biết được.

Lâm Vân nghe Dư Dụ nói vậy, trầm mặc nửa ngày, không trả lời mà xoay người lại.

- Chỉ cần cậu dừng mọi chuyện ở đây, Tần gia chúng tôi sẽ không so đo.

Tần Tiên thấy Dư Dụ tới mới âm thầm thở phào. Cho dù ông ta là một người đại công vô tư, cũng không thể nhìn cháu của mình bị người ta đánh tàn phế không đi trả thù. Nhưng ông ta biết, người trước mắt này là người ông ta không thể động vào. Huống hồ người này còn muốn thiêu hủy cả Tần gia. Cả Tần gia đều chết thì nói gì những thứ khác nữa.

Ông ta cũng không nghĩ rằng Lâm Vân chỉ muốn uy hiếp. Người này ra tay hung ác, ông ta đã sớm nghe nói. Hẳn chẳng những là nhân vật quan trọng trong mắt thủ trưởng số một và số hai. Còn là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa những lão già trong quân ủy, ngoại trừ người của Lý gia và vài người ra, thì toàn bộ đều hướng về Lâm Vân. Có thể nói, hẳn có nhiều người ủng hộ như vậy, Tần gia là không thể trêu vào. Cho dù là Tần gia và

Lý gia có liên thủ, phỏng chừng cũng chỉ là đồ bỏ đi trong mắt của Lâm Vân.

Dư Dụ có chút giật mình nhìn về phía Tần Tiên, rồi bước lên phía trước cúi chào thăm hỏi. Trong lòng tự nhủ, sao lão già Tần Tiên này lại dễ dàng buông tha cho Lâm Vân như vậy? Còn nói ra được những lời như thế.

Dư Dụ lại đi về phái Lâm Vân, nói:

- Nếu Tần lão đã nói như vậy, thì thiếu gia nên cùng tôi về gặp Tam gia gia trước.

- Ha ha...

Lâm Vân ngửa mặt cuống tiểu, nhưng không có một chút vui vẻ nào.

- Lúc trước người khác bức bách vợ của ta, vì sao không có người nói những lời này. Hừ, buông tha Tần gia? Nằm mơ đi.

Lâm Vân nói xong, không nhìn Dư Dụ mà cầm cái bật lửa tiếp tục đi về phía Tần Thăng.

Tần Tiên tức giận đến phát run. Dù gì mình cũng là lãnh đạo của một quốc gia. Vậy mà tên Lâm Vân này lại không để mình vào mắt. Cho dù hắn có là huấn luyện viên của Long Ảnh đi chăng nữa, mình cũng muốn nhìn xem hắn lợi hại như thế nào. Lúc Lâm Vân lặn nửa giơ chân, thì có một người nhào vào Tần Thăng, ngăn cản chân của Lâm Vân:

- Anh không thể giết anh tôi. Anh cũng không thể đốt hủy Tần gia, bởi vì anh thiếu tôi một mạng.

Là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp. Lâm Vân nhướn mày nói:

- Cút ngay, nếu không cút, kết quả của cô cũng giống như vậy.

Ngữ khí lạnh như băng.

- Chẳng lẽ anh đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy? Chẳng lẽ người tôi cứu mạng lại không đáng giá?

Cô gái kia tiếp tục nói.

- Cô đã cứu mạng ai? Tôi có quen biết gì cô đâu, tránh ra, kiên nhẫn của tôi chỉ có hạn.

Lâm Vân nói xong, lại muốn nhấc chân đá bay cô gái kia đi.

- Tính mạng của Hàn Vũ Tích là do tôi cứu. Chẳng lẽ một mạng của vợ anh không cứu được anh tôi và ngăn cản anh phóng hỏa sao? Nếu như mạng của vợ anh không đáng tiền như vậy, vậy thì anh giết chết tôi đi, cũng đốt cháy cả Tần gia đi.

Nói đến đây, cô gái liền đứng tránh ra.

- Cô là Tần Nhan?

Lâm Vân nghĩ tới lời của Tần Vô Sơn nói. Lúc Hàn Vũ Tích muốn tự sát chính là nhờ Tần Nhan cứu một mạng. Xem ra cô ta không nói sai. Nhìn Tần Thăng bất động nằm trên sàn nhà, xung quanh là máu, Lâm Vân hừ lạnh một tiếng.

- Hôm nay tạm tha mạng chó của người. Lần sau đừng để ta trông thấy.

Nói xong, Lâm Vân lạnh lùng nhìn lướt qua người của Tần gia:

- Đừng có tìm cách chọc giận đến tôi. Không phải lúc nào cũng may mắn như vậy đâu.

Xoay người đi ra cửa, ngay cả Dư Dự cũng không thèm liếc. Dư Dự vội vàng đuổi theo, nhưng lại phát hiện bên ngoài chỉ có các cảnh vệ nằm la

liệt, Lâm Vân đã không thấy tung tích. Y không khỏi hít sâu một hơi. Thiếu gia thật lợi hại, ngay cả sư phụ của mình cũng chưa chắc bằng hần.

- Bác cả, chúng ta...

Người phía dưới chưa nói hết, Tần Tiền đã trầm mặt nói:

- Còn không mang Tiểu Thăng tới bệnh viện chữa trị. Tất cả người bị thương cũng đưa tới bệnh viện.

Dư Dụ cũng không có mặt mũi nào ở lại chỗ này, vội vàng cáo từ rời đi. Khi những người của Tần gia muốn xem Lâm Vân bị truy nã, thì lại không thấy tin tức gì cả.

Ngay cả một tin tức cũng không có, nói gì là lệnh truy nã.

Tần Tiền căn bản cũng không có tính toán nói ra chuyện này. Làm một lãnh đạo của một quốc gia, ông ta rất rõ thái độ của các thủ trưởng còn lại. Không chỉ nói là truy nã Lâm Vân, ngay cả một người tới an ủi cũng không có.

Sau khi mọi người rời đi, Tần Tiền giống như già thêm mười tuổi. Ông ta đột nhiên cảm thấy rất là mệt mỏi. Cho dù làm tới vị trí lớn như vậy rồi, vẫn có người không thể trêu vào. Lâm Vân là không thể trêu vào, ông ta đã sớm biết. Tuy Tần Vô Sơn gọi điện thoại, ấp a ấp úng nói, nhưng ông ta vẫn nhận được tình báo về Lâm Vân từ Từ Lí.

Ở rừng rậm Amazon, hần dùng sức một người cứu tất cả đội viên của Long Ảnh. Lại còn xử lý hơn một trăm người đặc công tinh anh của mấy quốc gia. Làm cho cả nước Mỹ cũng phải thỏa hiệp. Một người như vậy, quốc gia sẽ không vì một người cháu nội của ông ta mà đả kích hần.

Không chỉ nói là không muốn đả kích, mà quốc gia phòng chừng còn muốn trăm phương nghìn kế, để đưa người này lên cao.

Tuy nhiên theo ý tứ của Vô Sơn, tên Lâm Vân này không có hứng thú gì với việc làm quan. Mà dù vậy, loại người như hần, sẽ sợ sự đả kích của quốc gia sao? Một quốc gia có bao nhiêu tổ chức đặc công như Long Ảnh hay là Hồ Nha? Huống chi, Long Ảnh cũng là đội viên do hần huấn luyện. Phòng chừng phái người đi trả thù cũng không đủ cho Lâm Vân giết. Súng thì không uy hiếp được hần rồi, chẳng lẽ lại điều động toàn bộ người có dị năng của thế giới đi đối phó với Lâm Vân? hoặc là điều động tên lửa bắn Lâm Vân? Cái này chỉ nói chê cười mà thôi.

Hoặc là một ít môn phái ẩn thế có thể đối phó với hần. Nhưng mình chỉ có nghe qua bọn họ, chứ chưa từng gặp người nào trong đó. Mà võ công truyền thừa của gia tộc làm sao có thể so sánh được với các môn phái kia. Chỉ là bởi vì Tần ra có nhiều người chiếm những vị trí lãnh đạo trọng yếu mà thôi.

Có lẽ tên Lâm Vân này xuất thân từ một môn phái ẩn thế nào đó. Thiếu một đứa cháu nội thì thiếu a. Huống hồ đứa cháu Tần Thăng này vẫn còn giữ lại một cái mạng. Hiện tại ông ta muốn cảm ơn nhất chính là cháu gái Tần Nhan của mình. Nếu như không phải Tần Nhan kịp thời ngăn trở vợ của Lâm Vân tự sát, thì không chừng Lâm Vân đã không do dự giết cả nhà Tần gia rồi. Không phải là không chừng, mà là khẳng định.

Tần Tiên thở dài một hơi. Lại một lần nữa thông báo họp gia tộc. Lần họp này, Tần Tiên tuyên bố không cho phép bất kỳ người nào của Tần gia trêu trọc vào Lâm Vân. Thậm chí cả người của Lâm gia cũng không được động tới.

Tuy trong tình báo nói rằng Lâm Vân không mạn mà gì lắm với Lâm gia. Nhưng ai mà biết tính chân thực trong đó.

Khi Lâm Lộ Trọng nghe xong báo cáo của Dư Dụ thì rất là khiếp sợ, đứng lảng tại chỗ. Không ngờ đứa cháu Lâm Vân này của mình lại lợi hại như

vậy? Nó có thể đá bay cửa chính của Tần gia, đánh cha con Tần Thăng, Lâm Lộ Trọng không kinh ngạc. Chỉ cần chuẩn bị tốt giải quyết hậu quả là được. Dù sao cũng là tuổi trẻ xúc động. Nhưng trong tình báo của Dư Dụ, ông ta thấy được biểu hiện của Lâm Vân không chỉ đơn giản như vậy.

Lúc ấy nó nói, không cần phải dựa vào thế lực của Lâm gia, hóa ra là nói thật. Rõ ràng ngay cả Tần Tiên cũng muốn thỏa hiệp với Lâm Vân, mặc dù Lâm Vân đã đập gãy tay chân của cháu ông ta. Lâm Lộ Trọng biết Tần Tiên làm vậy không phải vì kiêng kỵ mình.

Như vậy, có lý do gì trong đó mà mình chưa biết sao? Trừ khi liên quan tới các vị lãnh đạo trong quân ủy. Mà Lâm gia bọn họ không có ai làm ở trong quân ủy, đây là một nhược điểm khá lớn.

Hoặc là chuyện này quá mức trọng đại, một số người lãnh đạo đều không thể biết.

- Dư Dụ, cậu lập tức chuẩn bị xe cho tôi. Tôi muốn đi tới chỗ phó chủ tịch nước hỏi xem.

Lâm Lộ Trọng lập tức hạ quyết định, cho dù chuyện này liên quan tới quân ủy, không cho người ngoài biết. Nhưng chỉ cần mình chủ động đến hỏi, không phải là tin tức tuyệt mật, thì Từ Trường Thâm sẽ nói cho mình biết. Từ Trường Thâm là một trong ba vị phó chủ tịch nước của Hoa quốc. Hai người có mối quan hệ rất mật thiết.

Từ Trường Thâm sống ở lão viện của quân khu Yên Kinh. Cháu nội của Tần Tiên bị Lâm Vân đánh trọng thương, ông ta là người nhận được tin tức đầu tiên. Nhưng ông ta không tỏ ý bất mãn gì mà chỉ thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không đến nỗi chết người là được. Anh chàng Lâm Vân này không phải là người dễ trêu chọc.

Cũng may Tần Tiên coi như là hiểu chuyện, không làm chuyện gì quá phận. Những chuyện như vậy, Từ Trường Thâm chỉ có thể gọi điện thoại an ủi lão

Tần Mà không làm ra hành động nào khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 193: Sững Sờ

L

âm Vân không phải là người bình thường, ông ta và thủ trưởng đều biết. Tuy nhiên, cũng may là Lâm Vân là người của Lâm gia. Tuy hẳn không muốn tham gia quân đội, nhưng dù gì cũng là huấn luyện viên của Long Ảnh. Từ Trường Thâm cũng đoán Lâm Vân là một truyền nhân của môn phái ẩn thế nào đó, nhưng không đoán được nguyên nhân vì sao bọn họ chọn người của Lâm gia làm truyền nhân.

Từ Trường Thâm đang đi dạo trong sân, khi ngẩng đầu thì trông thấy Lâm Lộ Trọng đi ra từ xe ô tô. Ông ta liền đoán ra được lão già này tới đây là vì có hoài nghi. Tuy nhiên việc này cũng không phải bí mật gì. Lúc trước gạt Lâm Lộ Trọng là vì cháu trai của ông ta đưa ra ý kiến như vậy.

- Ha ha, lão Từ tôi thật có vinh hạnh lớn a. Ngay cả lão già ông cũng muốn đích thân tới bái phỏng. Mau vào bên trong ngồi...

Lúc Lâm Lộ Trọng vẫn còn ở xa xa. Từ Trường Thâm đã đi về phía trước nghênh đón.

Lâm Lộ Trọng thì không có tâm tư gì để vui vẻ hàn huyên với Từ Trường Thâm. Vội vội vàng vàng đi theo Từ Trường Thâm tới phòng khách rồi ngồi xuống. Trà không kịp uống mà sốt ruột hỏi:

- Đứa cháu Lâm Vân kia của tôi có phải có thân phận gì đó mà tôi không biết phải không?

- Hắc hắc, nếu chưa biết thì để tôi nói cho mà biết, đỡ phải sốt ruột. Tuy nhiên tôi phải nói trước một câu, tôi không nói ra chuyện này bởi vì đó là ý

của Lâm Vân nhà các ông. Không liên quan gì tới tôi đâu nhé.

Từ Trường Thâm nói trước một câu để đỡ gánh vác trách nhiệm.

- Nói đi, ông nói nhảm nhiều thật đấy.

Lâm Lộ Trọng đã không chờ đợi được rồi.

- Là như thế này. Lâm Vân chính là huấn luyện viên của Long Ảnh. Nói như vậy ông đã minh bạch chưa. Chỉ là trên hồ sơ có thay đổi mà thôi.

Từ Trường Thâm nói tới đây. Lâm Lộ Trọng đã kinh ngạc kêu lên tiếng.

- Cái gì?

Lâm Lộ Trọng thật không ngờ vị huấn luyện viên nổi tiếng sau đợt quân diễn ở rừng rậm Amazon lại chính là Lâm Vân, cháu của mình. Một cảm giác kinh hãi và khó tin ập tới. Khiến ông ta quên mất việc tính sổ với Từ Trường Thâm.

- Các ông vì sao muốn dấu tôi? Lão gia kia, nói mau.

Tuy bị người khác gạt, nhưng tâm tình của Lâm Lộ Trọng rõ ràng rất vui sướng.

- Tôi đã nói trước rồi mà, đừng trách tôi việc này. Đây là ý của cháu trai ông. Hãn đã nói với Từ Lí và Tần Vô Sơn, không được tiết lộ thân phận của hãn cho bất cứ người nào. Nhưng hiện tại là ông chủ động hoài nghi, nên liên quan gì tới tôi. Ha ha...

Từ Trường Thâm cười ha hả. Để cho Lâm lão đầu này biết cũng tốt, đỡ phải lừa gạt ông ta thêm. Tuy nhiên, khi Lâm Vân làm chuyện này với Tần gia, thì thân phận của hãn coi như đã bị phơi bày rồi.

Trong lòng Lâm Lộ Trọng không có cách nào bình tĩnh được. Không nghĩ tới huấn luyện Long Ảnh, uy chấn cả rừng rậm Amazon kia lại là người của Lâm gia. Khó trách nó nói không cần dựa vào thế lực của Lâm gia. Còn nói Lâm gia nếu đắc tội Vũ Tích, hẳn cũng muốn đánh gãy chân người của Lâm gia cũng không phải là khoa trương. Lần trước Lâm Khải bị đánh cho tứ chi tê liệt, hẳn là do nó làm. Chứng tỏ đứa cháu này của mình làm việc rất quyết đoán và hung ác. Trong mắt của nó căn bản không có cái gì gọi là gia tộc. Vậy mà mình còn muốn nhường vị trí thừa kế cho nó. Xem ra đứa cháu này thật không mặn mà gì với quyền lực. Chỉ là rốt cuộc nó gặp được kỳ ngộ gì? Tuy nhiên, việc này đã không còn quan trọng, biết nó là người của Lâm gia là được rồi.

Chỉ có những người làm việc dứt khoát, không dây dưa như Lâm Vân thì mới có thể làm nên chuyện lớn. Chỉ là đứa cháu này của mình quá coi trọng tình cảm nam nữ một chút. Ai, đây là một nhược điểm trí mạng. Tuy nhiên với thân phận huấn luyện viên của Long Ảnh, và biểu hiện của nó ở rừng rậm Amazon, chắc là nó không e ngại điều gì. Thật muốn biết nó học được những bản lãnh này từ đâu.

- Ha ha ha...

Lâm Lộ Trọng đột nhiên giống như Từ Trường Thâm, cất tiếng cười to. Cho dù Lâm Vân không muốn trở về Lâm gia, nhưng nó vẫn mang dòng máu của Lâm gia. Từ nay về sau nhờ cậy vào đứa cháu lợi hại như vậy, Lâm gia cũng có chỗ tốt. Vậy thì Lâm gia không phải lo lắng tương lai về sau.

- Tôi nói Lâm lão đầu này, ông đừng có ở đó tự sướng nữa. Đã đến đây rồi thì chúng ta làm vài cốc rượu nhé. Vừa uống vừa nói chuyện.

Từ Trường Thâm vừa nói xong, đã có người mang rượu và thức ăn ra.

Hai lão đầu trò chuyện rất vui vẻ. Nhưng chủ đề đều quay quanh huấn luyện viên của Long Ảnh.

- Ông nói, lần thi đấu này của Long Ảnh ở rừng rậm Amazon sẽ được quay thành phim?

Lâm Lộ Trọng có chút kỳ quái hỏi Từ Trường Thâm.

- Đúng vậy, chuyện này được quay thành phim sẽ phát huy tinh thần tự hào của dân tộc. Đồng thời thể hiện năng lực của quốc gia và năng lực của bộ đội đặc công Long Ảnh. Thủ trưởng đã cho phép làm vậy. Mà đứa cháu của ông quả nhiên là nhân tài. À không, phải nói là quốc tài mới đúng...

Khuôn mặt của Từ Trường Thâm đã có chút đỏ vì uống rượu.

- Ha ha, cũng không thể nói như vậy được. Người nhà của lão Từ ông cũng không ít. Mà nhà tôi chỉ có mỗi thằng cháu Lâm Vân này, như vậy tôi đã thỏa mãn rồi. Nào uống...

Lâm Lộ Trọng nói khiêm tốn một câu nhưng ánh mắt của ông ta lại bán rẻ ông ta.

Mà Từ Trường Thâm thật lòng khen ngợi Lâm Vân là quốc tài. Chỉ là anh chàng Lâm Vân làm việc có chút thiên mã hành không (không biết đâu mà lường), lại không quá nguyện ý gia nhập quân đội. Chuyện này ông ta đã nghe Từ Lí nói không chỉ một lần.

- Chuyện của Tần gia lần này vẫn tính là không nghiêm trọng. May mà đứa cháu Lâm Vân của ông biết đúng mực.

Từ Trường Thâm đương nhiên biết vì sao Lâm Vân không giết Tần Thăng. Nhưng tuy uống rượu, ông ta cũng không thể nói chuyện này ở trước mặt Lâm Lộ Trọng. Bởi vì Lâm Vân kỳ thực chẳng những muốn giết cháu của lão Tần, mà còn muốn diệt cả Tần gia.

- Ủ...

Lâm Lộ Trọng đương nhiên biết ý của Từ Trường Thâm.

- Chỉ là về vợ của hần. Nghe nói vợ của hần đã đi rồi, còn bị hủy khuôn mặt nữa. Không biết vợ hần có quay trở về không?

Từ Trường Thâm hỏi.

- Tôi còn chưa gặp Lâm Vân, làm sao biết được chuyện này như thế nào. Kỳ thực nó gây thù chuốc oán với Hàn gia như vậy, tôi ngược lại hy vọng nó không tiếp tục lui tới với Hàn Vũ Tích. Tuy nhiên, chuyện của bọn trẻ vẫn nên do bọn chúng tự giải quyết. Những chuyện tình cảm cá nhân, những người già chúng ta chỉ để ở trong lòng là được.

Tuy Lâm Lộ Trọng không muốn Lâm Vân tiếp tục làm vợ chồng với Hàn Vũ Tích, nhưng ông ta không có khả năng xen vào.

Hàn gia và Tần gia chính là ví dụ trước mắt, vẫn còn chưa lắng xuống đây này.

- Ủ, ông nói cũng đúng. Chẳng qua nếu như Lâm Vân nhà các ông nghĩ thông suốt, nhà tôi còn có một đứa cháu bảo bối, coi như là xứng đối với Lâm Vân nhà các ông.

Từ Trường Thâm biết ý của Lâm Lộ Trọng, nhưng vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

- À, chính là đứa cháu gái Từ Nhân của ông phải không? Hình như nó còn bé mà?

Lâm Lộ Trọng kinh ngạc nhìn Từ Trường Thâm hỏi.

- Bé bỏng gì nữa, cháu gái Từ Nhân của tôi đã trở lớn thành một mỹ nhân xinh đẹp rồi. Năm nay đang học đại học năm thứ tư, sắp tốt nghiệp. Lâm gia các ông mà có đứa cháu dâu như nó là tiện nghi cho các ông.

Từ Trường Thâm trừng mắt nói.

- Nhanh như vậy à? Đáo mắt đã học đại học năm thứ tư rồi. Tôi nhớ lúc con bé còn nhỏ...

Lâm Lộ Trọng hiền nhiên đã quên lần thấy Từ Nhân gần nhất là lúc nào.

- Ha ha ha...

Rất dễ tìm ra vị trí của tập đoàn Vân Môn. Lâm Vân chỉ cần kêu một cái taxi hỏi là ra luôn. Trụ sở của tập đoàn Vân Môn là toà nhà Kinh Vực. Tòa nhà Kinh Vực đã được tập đoàn Vân Môn hoàn toàn bao hết. Phía trước tòa nhà Kinh Vực được bảo vệ rất là nghiêm ngặt. Cho dù là các hộ khách tới muốn làm ăn buôn bán cũng phải trải qua rất nhiều khâu kiểm tra mới được đi vào tòa nhà.

Lâm Vân cũng không tránh được việc bị chặn ở ngoài cửa.

- Lâm đại ca, anh...

Mỹ Na bị chặn ở ngoài tập đoàn Vân Môn đã được hơn một giờ. Nàng không nói được là muốn báo phỏng ai, nên bảo vệ không cho vào. Tên của Lâm Vân, người bảo vệ này cũng biết. Nhưng y lại không tin tưởng, cô gái này đến là tìm Lâm Vân. Bởi vì tuy biết Lâm Vân là chủ tịch, nhưng y còn chưa bao giờ thấy mặt Lâm Vân ở công ty.

Mỹ Na cũng đã báo cả tên chị Vũ Tích cũng không được. Bị chặn mãi một tiếng đồng hồ không có ai tin, cô ta còn tưởng rằng Lâm Vân chỉ thuận miệng nói. Cũng phải, Lâm Vân là sao có thể là người sáng lập nên tập đoàn Vân Môn được? Nhưng vì sao Lâm Vân phải lừa gạt mình?

Lúc Mỹ Na xoay người định rời đi thì gặp phải Lâm Vân. Cô ta cơ hồ không nhận ra được người trước mặt mình này chính là Lâm Vân. Bởi vì Lâm Vân hiện tại làm cho cô ta quá rung động. Tuy khuôn mặt không phải

là tuần tú, thậm chí chỉ là bình thường, nhưng ánh mắt lại toát ra vẻ u buồn nhàn nhạt khiến người ta vừa thấy đã rung động. Ánh mắt của hân còn rất sáng, sáng như những vì sao trên trời vậy.

Càng nhìn kỹ thì càng phát hiện Lâm Vân tuần mỹ, một loại khí chất bình tĩnh không ngừng vờn quanh. Mỹ Na còn tưởng mình nhìn lầm người. Một người làm sao có thể nhìn rõ ra khí chất như vậy?

Có lẽ bị khí chất của hân lây sang. Mỹ Na không còn có cảm giác bức bối nữa. Lại nhìn nhìn Lâm Vân, hân đang mặc một bộ quần áo mùa hè, kết hợp với làn da màu trắng khỏe mạnh, cả người rất gọn gàng cân đối. Không còn vẻ lôi thôi rách rưới như ngày hôm qua mình gặp nữa. Thật là đẹp trai, người này là Lâm Vân sao? Ánh mắt của chị Vũ Tích thật tốt.

- Là Mỹ Na à, em đến đây lúc nào vậy?

Lâm Vân đã nhận ra cô gái kia là Mỹ Na.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 194: Tập Đoàn Vân Môn

A

, Lâm đại ca, em tới đây được một tiếng rồi, nhưng bảo vệ nhất quyết không cho em vào.

Mỹ Na lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng trả lời.

- Không sao, em đi cùng anh.

Lâm Vân gật đầu nói với Mỹ Na, rồi xoay người đi tới trước người bảo vệ.

- Xin hỏi ngài là ai? Muốn tìm người nào trong này?

Bảo vệ thấy Lâm Vân ăn mặc toàn đồ đắt tiền, nên không dám chậm trễ.

- Lý Thanh, Diệp Điền, Mông Văn, ai cũng được. Tôi tên là Lâm Vân.

Lâm Vân nói xong, liền quay đầu tiếp tục nói chuyện với Mỹ Na. Bảo vệ nghe vậy sững sờ. Một giờ trước thì cô gai kia nói là muốn tìm Lâm Vân, chủ tịch của công ty. Một lúc sau thì lại có một người tự xưng là Lâm Vân tới công ty. Sao lại có sự trùng hợp như vậy? Khẳng định là tới đàm phán công việc, muốn đặt Dưỡng Nhan Hoàn đây. Nhưng cần gì phải dùng phương pháp này để đi vào. Nếu không phải người này ăn mặc toàn đồ xịn, lại thấy khí chất của hắn không kém thì đã đuổi đi ra ngoài rồi.

- Cái này...

Bảo vệ còn đang suy nghĩ nên nói cái gì để đùn đẩy thì Lâm Vân đã cắt đứt.

- Lập tức gọi điện thoại cho Mông Văn.

Khẩu khí của Lâm Vân đã biến thành nghiêm khắc. Đã nói tên người muốn gặp rồi, người bảo vệ này còn dây dưa như vậy. Lâm Vân liền cảm thấy có chút khó chịu với thái độ của nhân viên bảo vệ ở đây. Đoán chừng là có quá nhiều người bãi phòng mới sinh ra thái độ kiêu căng như vậy.

Bảo vệ thấy ngữ khí của Lâm Vân bắt đầu nghiêm khắc, liền không dám thách mắc nữa, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho thư ký.

- Có một vị tiên sinh tên là Lâm Vân, muốn gặp tổng giám đốc Mông Văn.

Sau khi để điện thoại xuống, người bảo vệ này mới nhớ ra, vì sao mình phải nghe lời của hắn? Tuy nhiên xem ra hắn không để ý tới mình, mà tiếp tục nói cái gì đó với cô gái kia.

Tuy cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng không nói thêm gì. Trong lòng liền quyết định, không gọi điện thoại hộ người này nữa.

- Lâm đại ca.

- Chủ tịch...

Lâm Vân quay đầu lại, trông thấy Lý Thanh và Diệp Diễm đều đi xuống, liền cười nói:

- Hai người vẫn khỏe chứ, các cậu làm rất tốt, tôi đã nghe nói qua rồi. Mông Văn đâu?

- Lâm...

Lâm Vân vừa hỏi hết câu thì đã thấy Mông Văn chạy tới. Chỉ là trông thấy mặt nàng hơi đỏ, không biết là muốn gọi Lâm gì. Tuy nhiên nàng không còn che mặt nữa. Lâm Vân gật đầu, xem ra cô nàng này đã dần dần quên đi được thù hận.

- Đây là em gái của vợ tôi, Mỹ Na.

Lâm Vân chỉ vào Mỹ Na, giới thiệu cho ba người.

- A...

Ba người đều sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng. Lâm Vân mới đi ra ngoài nửa năm mà đã kết hôn rồi sao? Hơn nữa bộ dáng hiện tại của hắn thật là khác lúc trước, càng thêm hấp dẫn, càng thêm đẹp trai.

- Chúng ta đi lên rồi nói sau.

Lâm Vân thấy mấy người vẫn đang sững sờ, đành phải nhắc nhở.

Bảo vệ nhìn bóng lưng của Lâm Vân biến mất sau bậc thang, sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh. Không nghĩ tới đích thân ba vị tổng giám đốc của tập đoàn lại đi xuống đón tiếp người tên Lâm Vân này. Vậy chả phải đã chứng tỏ hắn là chủ tịch tập đoàn Vân Môn sao? Mình thật là hồ đồ. Nguy hiểm thật, cũng may mình gọi cuộc điện thoại kia. Nếu không thì đã cuốn gói rời đi rồi.

Mỹ Na thật không ngờ tập đoàn này đúng là do Lâm Vân mở. Trong lòng kinh hãi vô cùng. Tuy biết Lâm Vân có thể không lừa gạt mình, nhưng khi sự việc bày ra rõ mồn một, cô ta lại có chút không tin.

- Chủ tịch...

Mông Văn thấy Lâm Vân đã ngồi xuống, liền mở miệng gọi. Nàng không nghĩ tới khi Lâm Vân đi ra ngoài một chuyến, lúc trở về đã kết hôn rồi. Không biết vì sao hắn không dẫn theo vợ tới? Chẳng lẽ lần trước hắn cự tuyệt mình là vì vợ của hắn? Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Mông Văn có chút đỏ. Mà không ngờ anh chàng Lâm Vân hôm nay lại đẹp trai như vậy.

- Từ nay về sau vẫn gọi tôi là Lâm Vân là được. Gọi là chủ tịch nghe không quen tai lắm.

Lâm Vân khoát tay nói.

- Tôi lại thích người khác gọi tôi là chủ tịch, nhưng người khác không gọi thì cũng đành chịu. Tuy nhiên, chủ tịch Lâm à, sao hôm nay trông anh đẹp trai vậy? Đến cả tôi cũng nhìn không được tim đập thành thịch. Hì hì, lão bà của anh chắc phải là một mỹ nhân rồi? Cô ấy có yêu anh không?

Diệp Điềm làm cái mặt quỷ rồi nói.

Diệp Điềm đã nghe được Mông Văn giải thích lúc Lâm Vân rời đi, mới biết là hôm đó những tiếng mình nghe không như tưởng tượng của mình. Tuy nhiên vẫn có chút nửa tin nửa ngờ. Nhưng hôm nay thấy Lâm Vân nói là đã có vợ, mà biểu lộ của chị Văn chỉ là bình thường, nên mới tin hoàn toàn.

Nghe Diệp Điềm nói vậy, Mông Văn cẩn thận chú ý nét mặt của Lâm Vân, xem hẳn trả lời như thế nào.

- Trong mắt của tôi, không ai xinh đẹp hơn nàng. Cả thế giới này cũng không có ai yêu tôi hơn nàng...

Nói tới đây, Lâm Vân lại nghĩ tới Vũ Tích. Đành lắc đầu, nói sang chuyện khác.

- Không nói những chuyện này, tình hình hiện tại của công ty như thế nào?

- Đại ca, sản phẩm của chúng ta đều là cung không đủ cầu. Chúng ta không cần phải chào bán hay quảng cáo, cũng có liên tiếp các đơn đặt hàng gửi tới. Về sau chị Văn quyết định tự sản xuất và bán sản phẩm, thì những người kia mới không tới làm phiền.

Lý Thanh nghe Lâm Vân hỏi thăm tình hình của công ty, vội vàng trả lời.

- Ừ, tốt.

Việc tiêu thu Dưỡng Nhan Hoàn chạy như vậy là nằm trong dự kiến của hắn. Hắn còn muốn tiếp tục bán những sản phẩm mới, để tập đoàn Vân Môn trở thành tập đoàn buôn bán lớn nhất thế giới.

- Mỹ Na, em thích làm trong ngành gì?

Lâm Vân nhìn Mỹ Na ngồi bên cạnh hỏi. Đối với Mỹ Na, Lâm Vân có một loại cảm giác thân tình. Lúc Vũ Tích một mực cô đơn, đều là Mỹ Na nói chuyện với nàng. Nói Mỹ Na là em gái của Vũ Tích, cũng không nói quá. Còn việc Vũ Đình lấy trộm giấy ly hôn của Vũ Tích, hắn đối với nàng ấy rất là thất vọng.

- Em, em vốn là làm ở phòng nhân sự. Kỳ thực em cũng không biết em nên làm cái gì. Lúc trước em là làm trong công ty điện tử, còn về y dược thì em chẳng biết gì cả.

Mỹ Na thấy Lâm Vân hỏi nàng, liền có chút lo lắng nói.

- Không sao, tập đoàn của chúng ta về sau còn liên quan tới rất nhiều ngành, em không cần phải lo lắng.

Lâm Vân thấy Mỹ Na như vậy, liền an ủi.

- Em học ngành gì, Mỹ Na?

Mông Văn đột nhiên hỏi.

- Em học ngành kế toán. Nhưng đã lâu rồi em không còn dùng những kiến thức đó nữa, phỏng chừng đã quên gần hết...

Mỹ Na ngượng ngùng nói.

- Không có vấn đề gì, chị thấy em vẫn nên đi làm ở phòng kế toán. Công ty của chúng ta dù sao mới chỉ thành lập, mà em còn là em gái của chủ tịch,

em làm ở đó là tốt nhất. Em có thể dùng danh nghĩa của công ty, cầm tiền lương để huấn luyện một tháng. Chị nghĩ là em sẽ làm được.

Mông Văn nói xong nhìn Lâm Vân.

Mỹ Na cũng nhìn Lâm Vân, nói thật, đề nghị của Mông Văn khiến cô ta rất tâm động.

- Được rồi, quyết định như vậy đi. Mỹ Na tạm thời quản lý phòng kế toán của tập đoàn Vân Môn vậy.

Lâm Vân cười nói.

- Nhưng mà Lâm đại ca, em...

Mỹ Na thấy Lâm Vân rõ ràng cho mình làm quản lý, trong lòng có chút lo lắng. Làm quản lý của một công ty đứng đầu như tập đoàn Vân Môn, quả thực là áp lực rất lớn.

- Không sao, Mỹ Na, em không cần phải lo lắng. Không phải ai vừa vào cũng giỏi luôn được. Hiện tại em chưa biết, nhưng không nghĩa là về sau em không biết. Mông Văn sẽ tuyển thêm vài nhân viên kế toán trợ giúp em. Còn em cứ tập trung vào việc huấn luyện đi. Phòng chừng không tới một ha năm, em sẽ thành thạo mà thôi.

- Đúng vậy đó Mỹ Na. Lâm đại ca nói không sai chút nào. Em cứ làm quản lý phòng kế toán đi. Chị thấy em có vẻ cũng rất yêu thích ngành này.

Mông Văn nhìn vẻ mặt mang chút hưng phấn của Mỹ Na là biết.

- Vậy được rồi, để em thử xem. Nhưng là nhân viên thôi, quản lý cứ để sau. Đợi đến lúc chị Vũ Tích trở về, thì cho chị ấy làm quản lý.

Mỹ Na nói đơn giản một câu, lại khiến Lâm Vân lâm vào tưởng niệm.

- Cứ như vậy đi. Mỹ Na, em trước làm quen với hoàn cảnh của công ty một chút. Chuyện quản lý thì từ từ hẵng tính. Mấy ngày nay anh sẽ viết ra một phương án sản xuất sản phẩm mới. Sau đó thì do Lý Thanh và Mông Văn an bài xem số lượng sản xuất như thế nào.

Lâm Vân nói xong nhìn mọi người ở đây.

- Chúng tôi đã tiện thể quảng cáo Dưỡng sinh hoàn ra ngoài rồi. Hiện tại đại ca trở lại là vừa vặn cho chúng tôi sản xuất. Hắc hắc

Lý Thanh nói tới đây thì chà xát tay, biểu lộ cực kỳ hưng phấn.

Ngày trước suốt ngày chém giết nhau tranh dành từng món tiền, hiện tại có thể quang minh chính đại kiếm tiền. Còn có thể bận rộn suốt ngày, Lý Thanh cảm thấy cuộc sống như vậy rất là phong phú, thật không muốn quay lại cuộc sống xã hội đen như trước.

Hiện tại y cũng biết giá trị của 1 phần tập đoàn mà Lâm Vân nói kia là bao nhiêu rồi. Công ty cứ tiếp tục phát triển như vậy, y thật không nghĩ ra được 1 phần đó sẽ nhân lên bao nhiêu. Cho dù để cho y làm ông trùm xã hội đen, cũng chưa chắc có được số tiền ấy. Y quyết định trả lại 0,9 phần cho Lâm đại ca, chỉ là bây giờ không phải lúc nói điều đó.

Lâm Vân thì suy nghĩ một tập đoàn lớn cũng không nên chỉ chú trọng vào sản phẩm y dược. Tu vi của hắn đã là một sao, trong thời gian ngắn chắc rất khó tăng lên. Vì vậy thời gian của hắn không thiếu. Lâm Vân thầm nghĩ tạm thời sản xuất ra vài loại sản phẩm, rồi giao cho Mông Văn và Lý Thanh quản lý. Sau đó thì mình bắt đầu đi tìm Vũ Tích.

Đang muốn nói kế hoạch ra cho mọi người, thì thư ký của Mông Văn gõ cửa đi vào.

- Tổng giám đốc Văn, bên ngoài có chủ tịch tập đoàn Cảng Hải, Lục Dược muốn bái phỏng.

Nữ thư ký đi tới trước mặt Mông Văn, thông báo.

Mông Văn nhìn Lâm Vân, không lên tiếng, Lâm Vân thì nói:

- À, Lão Yêu đã đến đây thì mời y lên đi.

Vài vị ở đây đều cáo từ rời đi. Lâm Vân đã nói mọi người hẹn nhau ăn một bữa cơm, Diệp Diễm thì dẫn theo Mỹ Na làm quen với hoàn cảnh của công ty.

Lâm Vân vừa đứng lên, Lục Dực đã cười ha hả đi vào:

- Ha ha, Lâm lão đệ, tôi tới đây có phải là khách không mời mà đến không?

- Sao lại nói như vậy? Ngồi đi. Lúc tôi không có ở đây, tập đoàn Vân Môn cũng may được anh hỗ trợ.

Lâm Vân vừa cười vừa nói.

- Cái này tính là gì, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Tôi còn lo lắng phải đi tìm phụ thân của tôi xin giúp đỡ. Thật không ngờ cậu lại đơn giản giải quyết xong mọi chuyện như vậy. Cậu thật là lợi hại. Mỗi việc qua tay cậu đều trở nên khó mà đoán được. Hắc hắc, từ nay về sau, chắc phải dựa vào cậu rồi.

Lục Dực nói đến đây, giơ ngón cái lên khen, rồi nói tiếp:

- Cũng không ngờ tài năng buôn bán của cậu lại lợi hại không kém gì thân thủ của cậu. Từ 'Vân Tầm Miên' của Phụng Tân, lại tới tập đoàn Vân Môn, cái nào cũng khiến người ta hoa mắt. Không thể không sợ hãi than. Càng làm cho tôi không ngờ chính là cậu lại là huấn luyện viên của Long Ảnh. Nếu không phải cậu làm những chuyện ở Tần gia, thì chắc tôi đã không biết rồi thân phận này của cậu rồi.

Lục Dực vừa nói, biểu lộ vẫn thể hiện sự khó tin.

- Có gì đâu. Mà Lão Yêu tới tìm tôi chắc có việc gì khác phải không?

Lâm Vân cười nhìn Lão Yêu.

- Ách, đúng vậy, lão gia tử của nhà tôi muốn mời cậu đi tới nhà chơi một chuyến. Không biết chúng tôi có thể có vinh hạnh này? Còn có, lão gia tử của cậu cũng mời cậu trở về ngồi một chút. Hắc hắc.

Lục Dực nói xong, sắc mặt có chút xấu hổ. Y biết loại người như Lâm Vân, nếu không muốn đi, cho dù y là tổng thư ký Liên Hợp Quốc, cũng không thể mời được hẳn.

- Có thể, cần gì nói vinh hạnh hay không. Chúng ta đi ngay bây giờ hay là buổi tối đi?

Lục Dực đã giúp đỡ Lâm Vân chiêu cố công ty, hơn nữa Lâm Vân còn cảm thấy người này không sai, ít nhất là có nghĩa khí. Hơn nữa, hiện tại Lâm Vân cũng rảnh rồi, cho nên một chút việc nhỏ như vậy, Lâm Vân vẫn có thể đáp ứng.

- Tốt, vậy thì đi luôn bây giờ.

Lục Dực thấy Lâm Vân đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng rất là vui mừng. Thật không ngờ Lâm Vân lại dễ nói chuyện như vậy. Mình vừa mới yêu cầu, hẳn đã đáp ứng rồi.

Chào từ biệt mấy người trong công ty, Lâm Vân cùng Lục Dực rời đi. Hẳn cũng có việc cần Lục Dực giúp đỡ.

Yên Kinh, lão viện của quân khu. Lúc Lục Dực và Lâm Vân tới thì Diệp Sở Thiên cũng ở đó.

- Ha ha, Lâm lão đệ, đã lâu không gặp, cậu đúng là càng ngày càng đẹp trai ra.

Diệp Sở Thiên từ hôm tới chơi vẫn ở đây mấy ngày.

- Diệp lão ca, xem ra ông đã bình phục hoàn toàn rồi. Chúc mừng.

Lâm Vân thấy Diệp Sở Thiên đã khỏi hẳn, có thể thấy được ông ta đã làm đúng những điều mà mình dặn dò.

- Đây là cha tôi. Cha, đây là Lâm Vân, người mà con thường nhắc tới.

Lục Dược giới thiệu Lâm Vân cho phụ thân.

- Cậu chính là Lâm Vân mà lão thạch đầu nói. Không sai, không sai, thật là một thiếu niên anh tuấn. Mau mời ngồi.

Qua kiểu nói chuyện của phụ thân Lục Dược, cũng đoán được ông ta là người thẳng tính.

- Chào bác, Lục bá phụ...

Lâm Vân vừa mở miệng chào, thì đã bị chặn lại.

- Như vậy sao được? Cậu gọi lão thạch đầu là lão ca, thì đương nhiên cũng phải gọi tôi là lão ca rồi. Bằng không là cậu xem thường tôi đấy.

Phụ thân của Lục Dược đúng là phù hợp với ngoại hiệu Lục thổ phỉ mà Diệp Sở Thiên hay gọi.

Lâm Vân cười cười, hẳn không quan tâm lắm với việc xưng hô như thế nào.

- Bệnh của Lão thạch đầu là bệnh phải chết, mà cậu còn có thể chữa trị khỏi bệnh cho ông ta. Lâm lão đệ à, nói thật, nếu không phải lão thạch đầu còn ngồi ở trước mặt tôi, thì tôi thật sự không tin được.

Lục Đột Phi nói.

- Không chỉ nói căn bệnh của Diệp lão ca, cho dù Lục lão ca cảm thấy đi đứng không tiện, tôi vẫn có thể chữa trị tốt.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng, trong lòng tự nhủ, như vậy đã là gì.

Ánh mắt của Lục Dược bắt đầu trở nên sốt ruột. Nói thật, từ lúc Lâm Vân trị khỏi bệnh cho Diệp Sở Thiên, y vẫn muốn cho Lâm Vân giúp cha mình chữa bệnh. Chỉ là do không có thời gian, với lại trước kia hai người cũng không phải quá quen thuộc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 195: Gặp Lại Nguyễn Y

K

hi Lâm Vân từ trụ sở Quân khu đi ra, đã sắp mười giờ tối.

Chân của cha Lục Dực đối với y học hiện tại mà nói là một nan đề, nhưng đối với Lâm Vân thì cũng không tính là gì cả. Đứt mạch máu hãn còn có thể nối lại, chứ đừng nói cha Lục Dực chỉ là teo cơ chân. Tuy bệnh teo cơ chân của ông khác hẳn bình thường, đó là các cơ chung quanh đã hoại tử, trước sau không có khả năng sống lại.

Nhưng những thứ này lại không làm khó được Lâm Vân, hãn thậm chí không dùng thuốc, chỉ bảo Lục Dực mang tới một cây kim khâu, rồi hãn dùng thời gian hai tiếng đồng hồ, đã có thể trị khỏi chân của cha Lục Dực, chỉ dặn dò ông nghỉ ngơi hai ba tháng là khỏi rồi.

Buổi tối hãn chưa có dự tính đi về khách sạn ở, hãn định đến công ty để nhanh chóng thiết kế ra một số sản phẩm mà sau này hãn cần sản xuất, sau đó giao cho nhóm Mông Văn để bọn họ sản xuất.

Còn hãn thì lại muốn đi tìm Vũ Tích, không biết cô đi nơi nào rồi, bây giờ một chút phương hướng cũng không có, chỉ dựa vào bản thân để tìm kiếm. Tuy hôm nay đã nhờ Lục Dực đi tìm, nhưng bản thân chỉ có thể đợi hai ngày, nếu không có tin tức thì mình sẽ không ngồi không chờ nữa, mà tự sẽ nghĩ cách.

Lâm Vân đi vào công ty, không ngờ thấy Mông Văn vẫn còn ở đó chưa về, không khỏi kinh ngạc hỏi,

- Sao cô còn ở đây?

Mông Văn mặt đỏ lên,

- Tôi nghĩ anh vừa đến Yến Kinh, buổi tối không có nơi ngủ, tôi dẫn anh đến chỗ tôi.

Mông Văn cố tình nói một câu nói vui, nhưng từ sau khi Vũ Tích ra đi hẳn thực sự không còn tâm tình nữa. Nhưng mặt của Mông Văn mình cũng có thể giúp cô ấy một chút, hẳn nhìn nhìn Mông Văn rồi nói:

- Buổi tối tôi ở công ty thiết kế một vài thứ, sau khi làm xong tôi phải đi tìm vợ tôi, công việc ở đây toàn bộ phải nhờ cậy mọi người rồi.

- Anh rất yêu vợ của anh phải không?

Mông Văn nhìn Lâm Vân khi nói đến vợ mình sắc mặt trở nên vô cùng dịu dàng, thậm chí có một loại chờ mong không nói lên lời viết trên đó.

- Đúng vậy, tôi rất nhớ cô ấy. À, Mông Văn, hay là tôi đưa cô về trước nhé, cũng không còn sớm nữa rồi.

Lâm Vân thấy lúc này Mông Văn vẫn chưa về, chủ động nói ra ý muốn đưa cô về nhà.

- Không cần đâu, bây giờ tôi vẫn chưa muốn về, tôi ở công ty còn có chút việc, anh bận việc của anh đi.

Mông Văn nói xong mỉm cười nhìn Lâm Vân, chuẩn bị quay về phòng làm việc của mình.

- Vết sẹo trên mặt cô tôi có thể trị liệu giúp cô, nếu cô không ngại, thậm chí bây giờ tôi cũng có thể giúp cô.

Lâm Vân nhìn Mông Văn và nói.

- Ủ, tôi biết, nhưng tạm thời tôi chưa muốn chữa trị, vốn dĩ cũng đã xấu rồi, cho dù làm mất vết sẹo này đi thì cũng vậy mà thôi.

Mông Văn không hiểu sao tâm tình có chút suy sụp, cô biết bản lĩnh của Lâm Vân, thậm chí biết lời hăn nói có khả năng là thật, nhưng cô bỗng nhiên cảm thấy cho dù trị khỏi rồi thì cho ai ngắm chứ? Chi bằng cứ như vậy thôi.

Nếu bản thân Mông Văn đã nói như vậy rồi, thì Lâm Vân cũng không chủ động yêu cầu nữa. Lâm Vân cũng không để ý, đối với dung mạo mà nói, mỗi một người có cách nhìn khác nhau, không có ai đúng ai sai. Dù sao chỉ cần Mông Văn cần mình giúp đỡ, thì mình luôn sẵn sàng giúp cô ấy.

Đi vào phòng làm việc của mình, văn phòng này vẫn luôn trống không, hăn còn là lần đầu tiên vào phòng để làm việc nữa.

“Dưỡng Sinh Hoàn” nhất định phải sản xuất, tiếp theo còn mấy loại thuốc Y học Cổ truyền Trung Quốc trị bệnh tim nữa. Đối với sản xuất dược vật, Lâm Vân cũng không có ý định sản xuất ra bao nhiêu, sản phẩm hàng “át chủ bài” phải đặt ở ngành sản xuất khác, mấy loại sản phẩm điện tử cũng đã được Lâm Vân thiết kế ra.

Thậm chí Lâm Vân còn dự tính thành lập một công ty sản xuất linh kiện điện tử chính. Ý nghĩ của Lâm Vân là, đầu tiên sẽ bắt tay vào từ y dược, sau đó dùng số tài chính này tiến quân vào các ngành sản xuất khác như điện tử, truyền thông, máy móc.

Bản thân chỉ phụ trách khâu thiết kế mẫu, và làm ra phương pháp chế tạo. Về phần thực hiện như thế nào, thì đó là chuyện của mấy người Mông Văn và Lý Thanh.

Thời gian một buổi tối rất nhanh qua đi, Lâm Vân ngẩng đầu nhìn thấy mình đã viết xong một đồng bản thảo, thỏa mãn thở phào một cái. Đi ra

ngoài rửa mặt một chút, sau đó tiếp tục công việc. Phỏng chừng mình chỉ cần khoảng một đêm nữa thôi, những sản phẩm này có thể được ra đời.

Lâm Vân đẩy cửa ra, lại thấy Mông Văn đang đứng ở cửa ra vào, không khỏi rất kinh ngạc hỏi,

- Cô sao lại ở đây? Ô, cả đêm cô không về hả?

- Đúng vậy, anh nói đưa tôi về nhưng mãi không thấy anh ra, tôi một mình lại không dám về, chỉ đành chờ ở đây.

Mông Văn nhẹ nhàng cười nói.

Thấy Lâm Vân có chút sững sờ, lại lập tức nói:

- Tôi trêu anh thôi, không có chuyện đó đâu. Bây giờ cho dù mười mấy hai mươi người lên cũng không phải là đối thủ của tôi đâu. Vừa rồi tôi trêu anh đó, là đợi anh xuống cùng đi ăn sáng thôi.

Lâm Vân sờ sờ đầu, trong lòng tự nhủ thế này mới bình thường à! Mình tốt xấu cũng dạy Mông Văn một ít công phu thực sự, muốn nói cô một mình không dám trở về, Lâm Vân tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

- Được thôi, cô chờ tôi đi rửa mặt mũi đã nhé.

Lâm Vân nói xong thì đi về phía nhà vệ sinh.

- Đợi đã, kem đánh răng và bàn chải đánh răng của anh này.

Mông Văn nói rồi đưa cho Lâm Vân khăn mặt, kem đánh răng và bàn chải đánh răng.

Lâm Vân nhìn qua, thấy những thứ này mình đã có rồi, nhưng lại không tiện nói là mình đã có. Bây giờ rõ ràng là tay không mà. Thấy thế chỉ đành nói tiếng cảm ơn rồi nhận lấy.

Lâm Vân rửa xong mặt thì cùng Mông Văn đi ra ngoài, nghĩ ăn sáng xong sẽ đi đến đại viện Lâm gia xem sao. Một người là Lão Yêu đã chuyển lời đến, nhưng chủ yếu nhất lại là Lâm Vân muốn đi thăm Lâm Hình, dù sao cũng là có quan hệ huyết thống.

Hơn nữa Lâm Hình còn rất lo lắng cho mình, lúc ấy khi nó thấy mình, rõ ràng là thực sự lo lắng cho người anh này. Mỗi thân tình đã lâu ấy khiến Lâm Vân rất cảm động, loại thân tình mà Lâm Hình và mẹ giành cho hắn, là thứ hắn chưa từng nghĩ tới, nó thuần khiết không vướng một chút công lợi nào bên trong. Nhưng hắn lại không biết rốt cuộc Lâm Hình học ở trường nào, liền đi tới đại viện Lâm gia hỏi thăm một chút.

Một chiếc BMW màu đỏ đột nhiên dừng trước mặt Lâm Vân, một cô gái đeo chiếc kính râm rất to đi tới trước mặt hắn, cẩn thận nhìn hắn. Thỉnh thoảng gật đầu lại lắc đầu, đột nhiên cô ta mở miệng hỏi,

- Chúng ta có từng gặp qua không?

Từ lúc cô gái này bước xuống Lâm Vân đã nhận ra, cô ta chính là Nguyễn Y mà mình đã gặp ở Phụng Tân. Nhưng nhìn bộ dạng của cô ta hắn dường như không dám chắc đó là người mà hắn đã bắt cóc ở Phụng Tân.

- Ồ, hình như thế. Tại sao tôi nhìn cô thấy quen quen, hình như có gặp qua rồi.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng, trong lòng tự nhủ tôi cứ nói như thế đấy để cô có thể phán đoán như thế nào.

Quả nhiên Nguyễn Y nghe xong lời Lâm Vân nói, ngược lại càng thêm mê hoặc. Muốn nói người chưa từng thấy qua ảnh của mình thực sự rất ít, người này nói quen quen, mình thật không có cách để đưa ra bất kỳ phán đoán nào.

Nhưng ánh mắt của người này không ngờ lại giống với người đàn ông bắt cóc mình đêm đó như thế, muốn nói nếu là một người, thì cách ăn mặc này cũng khác biệt quá nhiều rồi. Người đàn ông trước mắt này toàn thân hàng hiệu, tóc cũng cắt rất cầu kỳ, rõ ràng đã mang lại cho cô một cảm giác chấn động trước nay chưa từng có.

Nói hần đẹp trai, nhưng tướng mạo dường như rất bình thường. Nói hần bình thường, bản thân lại giống như đang đối diện với một tuyệt thế soái ca, Nguyễn Y chìm vào mê hoặc.

- Cô là Nguyễn Y?

Lúc này Mông Văn đã nhận ra cô gái này.

- Ủ, chào cô!

Nguyễn Y thấy mình bị nhận ra, có chút không tự nhiên ẩn ẩn chiếc kính râm của mình.

- Nguyễn Y là ca sĩ nổi tiếng, anh đừng nói là không nhận ra đấy nhé, anh nghe qua bài hát của cô ấy chưa?

Mông Văn thấy Lâm Vân dường như vẫn mang bộ dạng lão thần tự tại, không khỏi nói.

Lâm Vân giả bộ như bưng tỉnh đại ngộ,

- À, nghe qua, nghe qua vài câu, là rất nổi danh. Được rồi, Mông Văn, hôm nay tôi có việc không về công ty nữa, cô về trước đi nhé.

- Được thôi, vậy tạm biệt.

Mông Văn nói tạm biệt với Lâm Vân, rồi cũng nói tạm biệt với Nguyễn Y, xoay người rời đi.

- Được rồi, tạm biệt.

Lâm Vân cũng nói tạm biệt với Nguyễn Y, xoay người đi về một hướng khác.

Nguyễn Y nhất thời ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ sức ảnh hưởng của mình đã giảm xuống rồi sao? Vừa rồi lúc cô thấy Mông Văn nhận ra mình, còn tính sẽ làm thỏa mãn yêu cầu ký tên của bọn họ rồi sẽ lập tức bỏ đi. Nhưng cho đến khi hai người này đã đi xa hẳn, cô mới phản ứng lại và nhận ra không có ai tìm cô để ký tên cả.

Cô gái kia còn không nói làm gì, nhưng người đàn ông rất điển trai này cũng như có mắt không trông với mình? Đàn ông bình thường, càng điển trai thì càng có thực lực, càng thích xum xoe trước mặt mình. Hôm nay cô rốt cuộc gặp một người không có bất kỳ biểu hiện gì đối với mình, hai người này tuyệt đối không phải đang giả bộ, mà là cảm thấy thực sự không cần thiết phải như thế nào với mình cả.

Nguyễn Y sờ sờ lên tai lên mặt mình, nghĩ thầm mình không đến mức kém cỏi như vậy chứ? Vừa rồi bộ dạng của người đàn ông kia dường như là nói “Nghe qua mấy câu, rất nổi tiếng...”. Bài hát của mình khắp các đường phố đều có thể nghe thấy, hẳn làm sao chỉ có thể nghe qua mấy câu chứ? Ánh mắt của hắn sao lại giống với người đã bắt cóc mình đêm đó như vậy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 196: Lý Gia Đến Thăm

N

ếu như là người kia, hôm đó khi mình ở Phụng Tân tổ chức hội diễn, hẳn không phải là nghe qua vài câu sao? Lại có ánh mắt giống hệt như vậy, lẽ nào đây chính là người đó?

Nghĩ tới đây, Nguyễn Y cũng nhin không được nữa, lập tức lên xe đuổi theo Lâm Vân.

Lâm Vân khi rời đi âm thầm buồn cười, Nguyễn Y này thật đúng là không có đầu óc. Nếu như là một người có đầu óc, thì đã trực tiếp xuống xe bắt mình và nói với mình rằng, hóa ra anh chạy đến đây sao, cuối cùng tôi cũng bắt được anh rồi.

Lúc đó mình thực sự cho rằng đã bị cô ta nhận ra, cô ta xuống xe nhìn trước nhìn sau một hồi, cho dù ngu ngốc cũng biết cô ta không nhận ra mình.

Lâm Vân đang định gọi một chiếc xe để đến đại viện Lâm gia, sau đó đi thăm Lâm Hình. Tiện thể hỏi luôn Lâm Hình có về Phần Giang không, nếu có về thì cùng về thăm mẹ, dù sao cũng là thân sinh. Huống hồ mẹ và em gái vẫn luôn thương nhớ mình, để mình có được sự ấm áp của tình thân. Tìm Vũ Tích cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, huống hồ còn có thể có một chút tin tức của Lão Yêu. Bây giờ mình không có việc gì gấp, không tới đó thăm thì cũng khó nói.

Nhưng khi Lâm Vân đang suy nghĩ có đi đến đại viện Lâm gia hỏi han tình hình của Lâm Hình hay không, thì chiếc BMW màu đỏ của Nguyễn Y dừng ngay trước mặt hẳn.

Lâm Vân thấy Nguyễn Y lại lần nữa đuổi theo, trong lòng nghĩ sẽ không phải là bị phát hiện gì rồi chứ. Theo lý mà nói Nguyễn Y này nhìn qua nếu không nhận ra mình, hẳn là sẽ không xác định mình là người bắt cóc cô ta tối hôm đó một cách nhanh như vậy.

- Anh không cần tôi ký tên sao?

Câu hỏi của Nguyễn Y khiến Lâm Vân thấy khó hiểu.

Còn có ca sĩ chủ động lên yêu cầu được ký tên cho người khác, Lâm Vân thực tại không còn lời gì để nói. Tuy nhiên hẳn biết Nguyễn Y hẳn là có chỗ nghi ngờ với mình.

- Đây là thật sao?

Lâm Vân lộ ra thần sắc ngạc nhiên vui mừng:

- Cô chờ nhé.

Nói xong Lâm Vân đi đến bên đường, nói lớn với một người qua đường:

- Ca sĩ Nguyễn Y muốn ký tên cho tôi, nhưng tôi lại không có giấy và bút, ông anh có không, cho tôi mượn chút đi. Nhanh chút đi, nếu không người ta đi mất.

- Thần kinh...

Người này lời còn chưa nói xong, lập tức kinh hỉ reo lên:

- Thật sự là Nguyễn Y, ah, là Nguyễn Y....

Làm gì còn quan tâm đến Lâm Vân nữa, gã sớm đã chạy về phía Nguyễn Y rồi.

- Nguyễn Y ở đâu? Ở đâu hả?

Trong khoảng thời gian ngắn ven đường vắng vẻ đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, ùn ùn lao tới.

Khi Lâm Vân quay đầu lại nhìn, thì đúng lúc nhìn thấy chiếc BMW màu đỏ của Nguyễn Y hốt hoảng rời đi. Khóe miệng nhếch cười, muốn đấu với tôi sao, cô còn non và xanh lắm.

Nguyễn Y trong lòng tức giận đến mức nghiến răng ken két, nhưng nhiều người vây đến như vậy, cũng không thể tránh được, đành phải hốt hoảng rời đi. Nhưng trong lòng càng có nghi ngờ với lớn với chuyện Lâm Vân chính là người đã bắt cóc mình hôm đó, thậm chí đã khẳng định đến 80% là do người này làm.

Lâm Vân đi tới đại viện Lâm gia, Dư Dục thấy Lâm Vân rất là tôn kính, thậm chí ngay cả thủ vệ của đại viện cũng cảm thấy kinh ngạc. Dư Dục này là trợ thủ đắc lực của Lâm lão gia, thậm chí còn thân thiết hơn cả với con trai ông ta. Dư Dục này đối với bất kỳ người nào trong Lâm gia cũng không tôn kính như thế, nhiều lắm cũng chỉ là cái gật đầu mà thôi.

Thật không ngờ một anh bạn trẻ đời thứ ba Lâm gia, lại khiến Dư Dục này cẩn trọng như vậy. Xem ra người này không đơn giản đâu!

Dư Dục dẫn Lâm Vân tới thư phòng, Lâm Lộ Trọng đã đợi bên trong. Tâm tình của ông đối với người cháu trai mới gặp một lần này của mình bức thiết hơn ai hết.

Lâm Lộ Trọng đã gặp qua nhiều dạng người, nhưng từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Lâm Vân, đã sinh ra một loại cảm giác không cách nào nhìn thấu được. Con cháu Lg nhìn thấy mình không ai không câu nệ, nhưng Lâm Vân này lại rất bình tĩnh. Chỉ vô cùng đơn giản gọi một câu “Tam gia gia” rồi không nói thêm gì nữa.

So với Lâm Vân chụp trong ảnh mà nói, người cháu trai trước mắt này không biết mạnh đến mức nào, Lâm Lộ Trọng thậm chí có một loại cảm

giác, Lâm Vân này có một loại ý vị vượt khỏi thể tục. Cả người toát lên sự bình tĩnh, sừng sững không thể lay chuyển, người này tuyệt không phải người thường. Trạng thái này của hắn, tới Tần gia trả thù tuyệt không phải là hành vi măng phu đơn giản.

Chính là nói tin tức ban đầu truyền ra, nếu là người của Lâm gia đắc tội với vợ của hắn, hắn muốn đánh gãy chân người của Lâm gia, câu nói này tuyệt đối không phải nói đùa. Hắn khẳng định có thể làm được, hơn nữa sẽ làm. Lâm Lộ Trọng đột nhiên cảm thấy lạnh dọc sống lưng, Lâm Vân này đã không phải là người mà ông ta có thể khống chế, cho dù ông ta có lợi hại hơn đi nữa. Về sau chỉ có thể phụ thuộc vào Lâm gia của Lâm Vân, chứ không có phụ thuộc vào Lâm Vân của Lâm gia.

- Cậu ngồi xuống đi.

Lâm Lộ Trọng rất lâu sau mới lấy lại tinh thần, nói với Lâm Vân.

- Lần này gọi cháu đến, muốn hỏi cháu có hứng thú với việc trở thành gia chủ đời sau của Lâm gia không.

Lâm Lộ Trọng sau khi nhìn thấy Lâm Vân, cảm thấy dù có nói những lời nhằm nhá khác đối với hắn đều là dư thừa. Trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, tuy ông ta biết Lâm Vân rất có thể không có một chút hứng thú với vị trí gia chủ này.

- Cháu không có hứng thú, Lâm gia nhân tài xuất hiện lớp lớp. Cháu nghĩ tam gia gia có thể tìm được một nhân tuyển thích hợp. Cháu thích cuộc sống tự do tự tại, không thích bị trói buộc.

Lâm Vân ngôn ngữ bình tĩnh, tuy nhiên trong lời nói vẫn giữ sự kính cẩn.

Lâm Lộ Trọng thấy thái độ Lâm Vân, trong lòng cuối cùng cũng có một chút an ủi. Chỉ có điều sau khi nhìn qua Lâm Vân, biết rõ Lâm Vân sẽ

không đồng ý trở thành gia chủ của Lâm gia. Nhưng sau khi nhận được câu trả lời chính xác của hã, vẫn không khỏi có chút thất vọng.

- Ủ, nếu đã vậy thì chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa. Ta nghe cha cháu nói, mấy năm trước có thể có bệnh gì đó, làm sao mấy về sau đột nhiên khỏi được, còn học được bản lĩnh như vậy?

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân không muốn quay về Lâm gia, trong sự thất vọng cũng muốn biết rốt cuộc Lâm Vân đã gặp được điều gì.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không nói mình từ đại lúc Thiên Hồng đến, tuy nhiên đối vớ câu hỏi của Lâm lão gia nếu trả lời mơ hồ, e là sau này sẽ bị hoài nghi.

- Hai năm trước, cháu được một vị tiền bối nói là có chút nguồn gốc với Lâm gia để ý đến, sau khi trị khỏi bệnh cho cháu, còn dạy cháu rất nhiều thứ. Những thứ mà cháu học được này đều là học từ ông ấy.

Lâm Vân nói xong, hã cảm thấy cho dù Lâm lão gia có chút nghi ngờ về lời nói của mình, nhưng không gian tưởng tượng cũng rất rộng, thậm chí hã có thể bổ sung đầy đủ lời nói dối này.

Quả nhiên Lâm Vân sau khi nói xong, Lâm Lộ Trọng cúi đầu trầm tư một hồi lâu, lúc này mới ngẩng đầu lên nói:

- Nếu đã như vậy, thì ta sẽ không hỏi nữa. Chân của Lâm Khải là do cháu đánh gãy hả?

- Vâng.

Lâm Vân trả lời rất đơn giản, hã không cần thiết phải giải thích chi tiết.

- Vì sao vậy?

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân rất là sáng khoái thừa nhận, cũng không có kinh ngạc. Với thực lực của Lâm Vân mà nói, loại chuyện này hẳn chẳng cần gì phải phủ nhận cả.

- Cháu vào viện cũng là do y hạ thuốc, và nhiều lần y dây dưa với Vũ Tích. Cháu không giết y đã là may mắn cho y rồi. Nếu đổi lại là bây giờ, cháu sẽ không chút do dự mà giết y.

Lâm Vân tuy nhiên đối mặt với Lâm Lộ Trọng, nhưng nói chuyện vẫn là dựa theo ý của mình để nói, không có một chút ý giấu diếm nào.

Lâm Lộ Trọng gật gật đầu, biết rõ Lâm gia nếu như chọc giận tới hăn, hăn sẽ không留情 như vậy. Thầm thở dài một hơi, trong lòng tự nhủ thôi cứ như vậy đi, dù sao Lâm Vân thế càng lớn, thì Lâm gia đi theo sau cũng có được càng nhiều chỗ tốt.

- Đợi lát nữa cùng ăn cơm đi.

Lâm Lộ Trọng đã biết Lâm Vân nghĩ gì, không tiếp tục dây dưa không rõ trên vấn đề này nữa. Ông ta biết rõ dù nói thế nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ của Lâm Vân.

Lúc này Dư Dục đột nhiên gõ cửa bước vào, nói:

- Lâm lão, Trưởng ban Lý đến rồi, bây giờ đang đợi ở phòng khách.

- Lý Ly?

Lâm Lộ Trọng lập tức biết được mục đích tới của gã. Lâm Vân liên tiếp đụng vào Hàn gia và Tần gia, chuyện lớn như vậy đều được bên trên giấu diếm, Lý gia gã thế lực dù có lớn cỡ nào cũng không thể qua được Tần gia, Lý Ly này tới là muốn hòa hảo với Lâm gia rồi.

Lâm Lộ Trọng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tự hào. Lý Ly này có thể đích thân đến Lâm gia tạo mối hòa hảo, đây cũng không khác gì việc bồi lễ xin lỗi. Tâm thái chán chường khi vừa rồi bị Lâm Vân từ chối bỗng chốc đã tan biến. Trong lòng tự nhủ bất luận Lâm Vân có ở lại hay không Lâm gia, Lâm Vân này vẫn luôn là người của Lâm gia. Ngay cả Lý Ly cũng phải chú ý đến sắc mặt của Lâm Vân, đến nhà nhận lỗi, Lâm gia về sau còn có gì phải sợ hãi.

Nghĩ thông suốt tầng quan hệ này, Lâm Lộ Trọng ha ha cười:

- Lâm Vân, cháu cùng Tam gia gia xuống gặp Trưởng ban Lý nào.

Lâm Vân thấy thế cười nhạt một tiếng, hẳn đương nhiên biết rõ lão gia tử nghĩ. Tuy nhiên cái này không liên quan đến hẳn, ông ta muốn nhờ vào thế của mình đó là chuyện của ông ta, mình có rat ay hay không đó là chuyện của mình. Lâm Vân hẳn làm việc có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không vì chuyện của Lâm gia mà chủ động đi đối phó người khác.

Hắn không có sở thích bênh vực kẻ yếu này, trừ phi hẳn cho rằng việc này nên làm, nếu không cho dù Lâm Lộ Trọng tự mình đến cầu hẳn, hẳn cũng sẽ không đi. Bởi vì đối với Lâm gia hẳn cũng không có bất kỳ lòng trung thành nào.

Lý Ly, Trưởng ban tổ chức cán bộ Hoa quốc, một nhân vật quyền lực.

Lâm Lộ Trọng cùng Lâm Vân đi vào phòng khách, Lý Ly vội vàng đứng lên,

- Ủy viên Lâm, hôm nay tôi xem như không mời mà đến rồi. Mong ông đừng làm như người xa lạ.

Miệng thì nói chuyện, nhưng ánh mắt thì nhìn Lâm Vân. Lòng tự nhủ hay cho một tiểu tử tinh thần anh tuấn. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười lười biếng, cùng với ánh mắt sáng ngời không thể nói rõ, khiến người ta vừa

nhìn liền biết đây là một nhân vật không sợ bất cứ chuyện gì. Lý Ly người già thành tinh, thấy Lâm Vân đương nhiên lập tức liền biết, vị này mới chính là chủ mà mình thực sự phải bái phỏng.

Vội vàng nói với Lâm Vân:

- Vị này nhất định chính là Lâm Vân Kỳ Lân của Lâm gia rồi, quả nhiên là anh vĩ phi phạm ả. Một nhân tài thực sự.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng, không nói năng gì. Lúc Lý Ly đang lung túng thì Lâm Lộ Trọng nói:

- Trưởng ban Lý đại giá quan lâm, thực sự là vẻ vang cho kẻ hèn này. Nào mời ngồi, mời ngồi. Dư Dục ả, vào thư phòng của ta lấy Long Tĩnh rap ha một ấm đi.

Lý Ly nghe xong lời nói của Lâm Lộ Trọng, sắc mặt mới tốt hơn một chút. Y cũng không cho rằng Lâm Vân không có tư cách này. Cho dù Lý gia y có tư đại đi nữa, Lý Ly cũng sẽ không tự đại đến mức cho rằng mạnh hơn Tần gia.

Huống hồ thân phận của Lâm Vân đã chắc chắn, hẳn không ngờ là huấn luyện viên của 'Long Ảnh'. Thân phận này đã là rất lợi hại rồi, nhưng đây chỉ là tảng băng ngầm. Lâm Vân không ngờ trong lần diễn luyện trong rừng nhiệt đới Amazon, đã giết nhiều lính đặc chủng như vậy. Trong đó thậm chí bao gồm cả mười mấy lính đặc chủng của “hổ nha”.

Cái này đã không thể dùng huấn luyện viên của 'Long Ảnh' để đánh giá. Tác dụng mà Lâm Vân vì quốc gia lập được công lớn trong lần này, nhìn Tần gia bị Lâm Vân hành hạ như vậy cũng không có bất kỳ tin tức nào lọt ra, thì biết được Lâm Vân đã không phải là người mà Lý gia y có thể chọc đến được.

Lúc này Dư Dục đã pha xong một ấm trà Long Tỉnh và mang tới, rót trà cho ba người Lâm Vân, Lâm Lộ Trọng và Lý Ly.

- Uống trà đi. Long Tỉnh này tuyệt đối là đồ mới đó. Một người bạn cũ của tôi mấy ngày trước mang về từ Tây Hồ.

Lâm Lộ Trọng bưng cốc trà lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Lý Ly bây giờ dù có trà tốt như thế nào y cũng uống không ra gì. Bưng cốc trà lên nhấp một chút, rồi lại đặt cốc xuống, lập tức nói:

- Lý Hiếu Thành nhà tôi làm việc không có chút chùng mực nào hết, đã đắc tội với huấn luyện viên Lâm. Nhưng vẫn mong Huấn luyện viên Lâm chớ để trong lòng. Có yêu cầu gì, chỉ cần Lý gia chúng tôi có thể làm được, nhất định sẽ làm không chút do dự. Lần này Chủ tịch tỉnh tỉnh Tô Nam sẽ bị điều đi, tôi lại cho rằng gia đình Ủy viên Lâm phù hợp với vị trí này nhất.

Lâm Lộ Trọng giật mình, cái này Lý Ly bỏ ra tiền vốn không nhỏ à. Người ước có được cái ghế Chủ tịch tỉnh Tô Nam cũng không phải một người hai người đâu. Lâm Lộ Trọng tự biết người của Lý gia không ai có hi vọng cả. Nhưng nếu Lý Ly nói như vậy, chính là nói y có cách để thuyết phục mấy tên còn lại có quyền bỏ phiếu với chuyện này.

Tuy nhiên y gọi Lâm Vân là huấn luyện viên, chứng tỏ đã rất rõ ràng biết được thân phận của Lâm Vân rồi. Nhưng đảo mắt Lâm Lộ Trọng lại cười khổ một tiếng. Lý Ly này hẳn là không có phương hướng chính xác, nên y mới cho rằng chỉ cần thu phục được Lâm Vân thì sẽ dễ nói chuyện. Bởi vậy không khỏi uống thêm một cốc nước, nhưng không nói thêm lời gì.

Theo ông ta việc này như vậy đã rất tốt rồi. Cho dù không có vị trí Chủ tịch tỉnh, Lý Ly này đến là để nói rõ y đã đứng về phía Lâm gia rồi. Trên phương diện chính trị, không có địch nhân và bằng hữu vĩnh viễn. Nếu Lý gia muốn đứng trên lập trường của Lâm gia, tác dụng về sau đối với Lâm gia là vô cùng lớn.

Lâm Lộ Trọng nhìn nhìn Lâm Vân, thấy Lâm Vân không có bất kỳ biểu lộ gì, vẫn chỉ uống nước mà không nói. Rất rõ ràng là cho rằng chuyện này không có bất kỳ tác dụng gì với hắn. Lâm Lộ Trọng cười khổ một tiếng, trong lòng tự nhủ tuy nhiên người của Lý gia một mực đuổi theo cậu, nhưng kẻ giết người dường như là Lâm Vân cậu đấy. Không ngờ còn biểu lộ như người khác còn thiếu nợ cậu nhiều lắm vậy.

Lý Ly cáo già, vừa nhìn là biết chuyện này chẳng có chút hấp dẫn với Lâm Vân. Y căn rằng một cái, từ trong túi của mình lấy ra một chiếc hộp ngọc nhỏ, đưa cho Lâm Vân:

- Đây là một chút đồ mà Lý gia chúng tôi không dễ có được. Nếu huấn luyện viên Lâm thích, thì cầm lấy đi.

Lâm Vân vào lúc Lý Ly lấy chiếc hộp ngọc ra thì tinh thần chấn động. Thứ đồ này Lý gia sao lại có được vậy?

Thấy Lâm Vân nhận hộp gỗ từ tay mình, Lý Ly cuối cùng cũng thoáng thở phào một cái.

- Thứ này ông lấy ở đâu vậy?

Lâm Vân mở hộp ra quả nhiên phát hiện một viên linh thạch, hắn kiềm nén kích động trong lòng, chăm chăm nhìn Lý Ly hỏi.

Lý Ly nhìn nhìn Lâm Vân, đột nhiên có cảm giác, vật này đối với hắn là vô cùng quan trọng. Thậm chí nhờ nó có thể hòa giải được với Lâm gia cũng là điều không phải không thể.

- Lý Thành nhà tôi và cậu...

Lời của Lý Ly còn chưa nói hết, đã bị Lâm Vân chặn ngang.

- Được, nếu câu trả lời của ông khiến tôi hài lòng, chuyện trước kia của Lý gia có thể được xóa bỏ.

Lâm Vân không chút do dự đồng ý yêu cầu của Lý Ly. Đối với hắn mà nói, nếu có nguồn gốc của linh thạch, đừng nói chút cừu hận này của Lý gia, cho dù Lý gia có giết mấy người của Lâm gia, cũng chẳng can hệ gì đến hắn. Hắn cũng có thể từ bỏ việc kết thù với Lý gia.

Lý Ly thấy Lâm Vân đã đáp ứng chuyện của mình, không còn để ý tới thần sắc của Lâm Lộ Trọng, vội vàng nói ra:

- Đây đã là chuyện của năm mươi năm trước rồi, lúc đó tôi chỉ có mười một tuổi. Năm đó tôi và cha tôi còn ở Tứ Xuyên. Bởi vì khi cùng đám bạn chơi đùa bên ngoài, trong một gian đạo quan cũ nát đã phát hiện một đạo sĩ đã chết. Lúc đó đám bạn đều bị dọa đến mức chạy không còn mống nào. Còn tôi thì lì hơn một chút. Tôi đã phát hiện bên cạnh đạo sĩ có một cái hộp gỗ, khi tôi lấy cái hộp gỗ lên dường như nghe thấy thanh âm gì đó rất ghê người. Nên không dám nhìn nhiều, lập tức bỏ chạy.

- Vậy lúc đó ông còn nhìn thấy gì nữa không?

Lâm Vân chau mày.

- Lúc đó bên cạnh cái hộp gỗ dường như còn có mấy thẻ tre. Nhưng lúc đó tôi rất sợ, nên cũng không dám lấy. Trong cái hộp này có một hòn đá, hình dáng rất là đẹp. Cho nên tôi luôn giữ nó bên cạnh mình. Nhưng về sau tôi phát hiện, mỗi khi tôi tu luyện võ thuật gia truyền, chỉ cần có hòn đá bên cạnh, đều cảm thấy tiến bộ rất nhanh. Tôi nghĩ cái này hẳn là hữu dụng với cậu.

Lý Ly nói xong, thở phào một cái. Thăm nghĩ, xem ra hòn đá này quả thực là hữu dụng đối với Lâm Vân.

- Đạo sĩ mà ông phát hiện là ở chỗ nào?

Lâm Vân hỏi.

- Ở khoảng một trăm km phía đông thành phố Mi Sơn bây giờ, có một sơn thôn nhỏ bên Phổ hà. Hai mươi năm trước tôi có qua đó một lần, chỉ có điều đạo quan đó đã không còn nữa. Nhưng sơn thôn đó và di chỉ của đạo quan vẫn còn. Về phần bây giờ như thế nào, thì tôi không biết.

Lý Ly trả lời rất chi tiết.

- Ủ, Lý Nghĩ là gì với ông?

Lâm Vân đột nhiên hỏi ra một chuyện chẳng liên quan gì.

Lý Ly sửng sốt một chút, rồi trả lời ngay:

- Lý Nghĩ là người anh trai tôi nhận nuôi. Sau khi nhận nuôi nó mới được mấy tháng thì anh ấy qua đời. Nên tôi dẫn theo nó bên cạnh, xem như con mình. Hiện tại Lý gia chúng tôi cũng không mấy người biết nó không phải là người của Lý gia.

- Nghe nói Lý Nghĩ còn có một người sư phụ, là môn chủ của Bát Quái Môn đúng không?

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân hỏi về chuyện của Lý Nghĩ, cố ý nhắc tới chuyện này. Ông ta sợ Lâm Vân tuổi trẻ không biết sự lợi hại của môn chủ Bát Quái Môn.

- Đúng vậy, Thương Giác môn chủ của Bát Quái Môn, không phải là người Lý gia chúng tôi có thể thao túng. Chuyện này thì tôi bất lực.

Ý trong lời nói của Lý Ly rất rõ ràng. Thương Giác muốn tìm Lâm gia báo thù không liên đến y, y cũng không thể đi ngăn cản Thương Giác đến đây. Cho nên nói ra trước, hi vọng Lâm gia sẽ không vì chuyện này mà giận chó đánh mèo với Lý gia.

- Tôi biết rồi...

Lâm Vân đơn giản nói thêm ba từ này rồi im lặng không nói gì thêm nữa. Chương dao của Lý Nghĩa rất lợi hại, không biết sự phụ của gã thế nào.

Lý Ly biết rõ mối hiềm khích này của Lý gia và Lâm gia cuối cùng cũng tạm thời hòa hoãn. Lúc trước khi y biết được Lý Nghĩa bị giết, lửa giận cũng ngút trời. Quyết định của Lý Hiếu Thành lúc đó y đã đồng ý không chút do dự, nhưng sau khi y biết rõ kết cục của Hàn gia và Tần gia, mới bắt đầu cố kỵ với Lâm Vân này.

Nhưng điều tra tiếp theo của y càng khiến y kinh hãi. Y phát hiện Lâm Vân này không ngờ là huấn luyện viên Lâm Vân của “Long Ảnh”, lúc này mới càng khiến cho y đứng ngồi không yên. Đắc tội với loại người này, ngay cả Tần gia cũng không thể làm gì được với hắn, thì mình có thể như thế nào với hắn đây?

Chữ Ký của: Nhất Tiểu Nại Hà

[Vip] Đế Quốc Mỹ Nữ [Vip] Thiếu Gia Bị Bỏ Rơi [Vip] Công Tử Diên Khùng [Vip] Người Cầm Quyền

[Vip] Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi [Vip] Quốc Sắc Sinh Kiêu [Vip] Ngạo Thế Đan Thần

Topix báo cáo các chương truyện bị lỗi

Nhấn vào đây để xem tài sản của Nhất Tiểu Nại Hà

Trả lời với trích dẫn Trả lời với trích dẫn Trả lời kèm (nhiều) trích dẫn từ bài này Cảm ơn

24 thành viên đã cảm ơn Nhất Tiểu Nại Hà cho bài viết này:

04-08-2013 20:13 #218

Avatar của Nhất Tiểu Nại Hà

Nhất Tiểu Nại Hà

Nhất Tiểu Nại Hà đang ẩn Cấm Kị Đại ThầnĐộc Cô Bại Thiên

Người yêu

Lô Vĩ Vy Vy

Huy chương

Huy chương Spam Lv 5 / Danh vọng: 2000 Huy chương Spam Lv 4 / Danh vọng: 1000 Huy chương Spam Lv 3 / Danh vọng: 500 Huy chương Spam Lv 2 / Danh vọng: 200 Huy chương Spam Lv 1 / Danh vọng: 100

Tổng số huy chương: 8

82

Hoạt Động: 3048 / 3048

Điểm: 6898 / 6898

Kinh Nghiệm: 28%

» Gia tộc: Tự do

» Giới tính: Nam

» Bài gửi: 21.469

» Mcoin: 490.074

» Đã cảm ơn: 705

» Được cảm ơn: 83.544

» Danh vọng: 10000

» Yahoo:

Công Tử Điền Khùng

Tác giả: Ta Là Lão Ngủ

Chương 197: Sự mê hoặc của Lâm Vân

Nhóm dịch: Giang Triết

Sưu tầm by Nhất Tiểu Nại Hà

Đã tự: Thannam

Nguồn: Mê Truyện

Nội dung đã hiển thị - Bạn có thể xem

Nếu Lâm Vân không nhận chỗ tốt trong việc hòa giải của Lý gia, thì y đã chuẩn bị mời Thủ trưởng ra mặt nói chuyện rồi. Tuyệt đối không thể rơi vào kếu cục? như Tần gia. Nhân vật chính của Lý gia đối phó với Lâm Vân là Lý Hiếu Thành. mà Lý Hiếu Thành lại là gia chủ của Lý gia. Đối nhân xử thế và cách làm việc dứt khoát, hơn nữa suy nghĩ cũng khá thành thục. Nếu Lý Hiếu Thành bị Lâm Vân làm gì đó. Lý gia sẽ lập tức rơi vào tình trạng không có gia chủ. Loại chuyện này Lý Ly không thể chấp nhận được.

Thấy chuyện bên này đã xong rồi. Lý Ly đứng dậy cáo từ Lâm Lộ Trọng. Đối với việc ở lại đây ăn cơm, y chưa từng nghĩ qua. Lâm gia thế lớn, có

thể bỏ qua ân oán thì y đã A Di Đà Phật rồi, về phần mong sẽ lập tức là có thể hòa hợp cùng ngồi ăn cơm chung, đó đúng là chuyện cười.

Lâm Lộ Trọng tiễn Lý Ly ra ngoài, còn Lâm Vân thì ngồi yên không động đậy. Trong lòng hắn đang xoay chuyển rất nhanh xem đây là chuyện gì?

Về phần tình cảnh linh thạch và thẻ tre, thẻ ngọc đồng thời xuất hiện. Lâm Vân cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy. Lần này không ngờ lại nghe được Lý Ly nói là do y nhặt được. Chuyện bên cạnh hộp gỗ còn có mấy thanh thẻ tre, lẽ nào thẻ tre này cũng liên hệ với việc tu luyện sao?

Nhớ tới trên mình cũng có mấy thẻ ngọc, nhưng trên thẻ ngọc này lại không có bất kỳ chữ viết nào, thậm chí còn rất bóng loáng. Chuyện này Lâm Vân trong lòng nghĩ, hẳn nhất định phải làm cho tinh tường. Lần trước mình ở núi Misimi đi cũng khá vội vàng, xem ra sau này mình tốt nhất phải đi xem xét lại một lần nữa mới được.

Còn về sơn thôn nhỏ bên Phố hà gần núi Mi Sơn này, bất luận thế nào mình cũng phải đi một chuyến, vốn cho rằng mình tu luyện đến một sao đã rất khó có thể tiến thêm bước nữa rồi. Đây cũng là một cơ hội, ngộ nhờ thật sự tìm được linh thạch khác, nói không chừng mình còn có thể nâng lên thành hai sao.

Chuyện của Vũ Tích, mình không thể chỉ dựa vào phía Diệp Sở Thạch được. Chuyện bên này của mình đã kết thúc, mình cũng phải đi tìm Vũ Tích thôi. Vừa tìm Vũ Tích, vừa tìm linh thạch vậy.

Khi Lâm Vân nghĩ tới đây. Lâm Lộ Trọng đã bước vào. Nhìn Lâm Vân đang trầm tư, ông ta cũng không làm gián đoạn, mà trực tiếp ngồi xuống ghế, bưng cốc trà lên nhấp một ngụm.

Từ thái độ Lâm Vân đối đãi với Lý Ly và cái hộp gỗ mà hắn nhận của Lý Ly, sau đó đồng ý hoà giải với Lý gia, trong quá trình này không có một việc gì nó trưng cầu qua ý kiến của mình, cho dù giả bộ một chút thôi cũng

không có. Có thể thấy Lâm Vân sở dĩ còn ngồi ở đây, là bởi vì còn duy trì chút tôn kính bên ngoài này. Ông ta nếu lại dùng danh nghĩa của Lâm gia để an bài Lâm Vân làm việc, hiển nhiên là không còn phù hợp nữa rồi.

Trong lòng thầm than một tiếng, cũng biết đây là chuyện không thể làm gì được. Chỉ cần Lâm Vân này về sau còn có thể nghĩ rằng mình là người của Lâm gia là được rồi.

- Tam gia gia, cháu muốn nhờ ông giúp một chuyện.

Lâm Vân đột nhiên nói với Lâm Lộ Trọng.

- Cháu có việc gì, thì cứ thoải mái nói đi.

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân có chuyện muốn nhờ Tam gia gia mình giúp đỡ, trong lòng đương nhiên rất vui. Hắn có thể nhờ mình giúp đỡ, nói ra rằng hắn đã thừa nhận người gia gia như mình này.

- Vợ cháu Hàn Vũ Tích đã rời xa cháu, cháu hiện tại không có bất kỳ phương hướng nào. Chỉ muốn nhờ Tam gia gia giúp cháu chú ý một chút. Một khi có tin tức của cô ấy, lập tức phái người đón cô ấy về công ty của cháu. “Tập đoàn Lâm Môn” là công ty của cháu. Tam gia gia nhất định đã biết rồi. Cháu cũng sẽ ra ngoài, cũng sẽ vừa tìm cô ấy, vừa giải quyết một chuyện khác của cháu.

Lâm Vân nói xong nhìn Lâm Lộ Trọng.

Lâm Lộ Trọng thầm than một tiếng, quả nhiên người cháu trai này vẫn nhớ nhung không nguôi cô vợ kia của hắn. Lão Dư còn nói gả cháu gái của lão cho Lâm Vân, xem ra mình cũng không cần thiết phải nói ra rồi. Nghĩ đến đây, ông ta lập tức nói:

- Vân Nhi, cháu cứ yên tâm đi lo chuyện của cháu đi. Vũ Tích cũng là cháu dâu của ta. Ta nhất định sẽ phái thêm người đi tìm nó. Cháu đừng có lo.

Lâm Vân thấy lão gia đồng ý yêu cầu của mình, đứng dậy cúi người thi lễ với Lâm Lộ Trọng, nói:

- Vậy xin làm phiền Tam gia gia rồi. Chỉ cần Lâm gia làm không quá đáng, thì cháu sẽ tận lực giúp đỡ Lâm gia. Cháu đi đây, cảm ơn Tam gia gia.

Lâm Vân nói xong lập tức rời khỏi Lâm gia, không có chút dây dưa gì.

Nhìn bóng lưng Lâm Vân dần dần đi khuất. Lâm Lộ Trọng trong lòng cũng rất khổ sở. Tuy Lâm Vân này là cháu trai của mình, nhưng tư tưởng và hành động của hắn độc lập, không có một chút ý làm theo Lâm gia, cũng không có một chút ý muốn giúp Lâm gia. Chỉ khi mình nói đồng ý giúp hắn tìm kiếm Vũ Tích vợ của hắn, thì hắn mới nói ra lời giúp đỡ Lâm gia một chút. Điều kiện tiền đề là không được quá đáng.

Nếu Lâm Vân có thể một lần nữa tìm được Hàn Vũ Tích, thì có thể tưởng tượng hắn thậm chí nguyện ý giúp đỡ Lâm gia những việc hệ trọng hơn. Nghĩ đến đây, Lâm Lộ Trọng một lần nữa tổ chức cuộc họp gia đình của Lâm gia.

Lâm Vân đi ra khỏi tòa nhà Lâm gia, trực tiếp đi về Học viện ngoại ngữ Yến Kinh. Hắn từ miệng lão gia tử biết được Lâm Hình học ở đây, nên chuẩn bị đi thăm Lâm Hình. Sau đó xem Lâm Hình có thời gian hay không, nếu có, thì sẽ bảo Lâm Hình cùng mình về Phần Giang thăm mẹ. Mình đã là hiện thân của Lâm gia, không về thăm mẹ thật sự là không thể nào nói nổi.

Học viện ngoại ngữ Yến Kinh nằm gần miếu Thành Hoàng náo nhiệt phồn hoa. Lâm Vân gọi một chiếc taxi rất nhanh đã đi đến nơi

Ngoại viện (gọi tắt cho Học viện Ngoại ngữ Yên Kinh quả nhiên là nơi mỹ nữ nhiều như mây. Lâm Vân vừa vào nơi này liền phát hiện nữ sinh ở đây không biết gấp bao nhiêu lần so với ở Yến Đại. Hơn nữa xinh nhiều, xấu lại ít. Lễ nào Ngoại viện cũng có yêu cầu nào đó về ngoại hình? Khi hắn học

tập ở Yến Đại, trong lớp cũng có rất nhiều nữ sinh, nhưng đều là những cô gái có dung mạo bình thường không thể so sánh với nữ sinh nơi này.

Ở Yến Kinh trong mười nữ sinh bạn có thể thấy một người đẹp, nhưng ở đây mười nữ sinh mới thấy một người xấu. Nhưng có điều mỹ nữ ở đây nhiều, ngay cả các anh chàng điển trai cũng không ít. Gần như từng đôi từng đôi một nắm tay nhau vai kề vai đi qua sân trường. Ở Yến Đại cũng có các đôi yêu nhau, nhưng chỉ khi buổi tối ở những nơi kín đáo chút mới nhìn thấy cảnh này, còn ở sân trường sẽ không bao giờ nhìn thấy cả.

Ở Yến Đại Lâm Vân chỉ lên lớp nửa ngày, gần như chưa từng sống qua trong trường đại học và cao đẳng Hoa quốc. Thấy thế lòng nghĩ, lẽ nào đây chính là văn hóa khác nhau của môi trường đại học cao đẳng ư?

Nhưng bất luận Lâm Vân nghĩ ra sao, hắn một anh chàng điển trai như vậy đứng ở trong sân trường, đã lập tức thu hút vô số ánh mắt.

- Chào bạn, có gì cần mình giúp đỡ không?

Một làn hương thơm quần đến trước mặt Lâm Vân. Một nữ sinh hình dáng không tồi, nhưng cái mùi nước hoa thực sự khiến hắn khó chịu.

Rất rõ ràng cô ta nhìn thấy Lâm Vân hết nhìn đông tới nhìn tây, khẳng định không phải học sinh của trường. Hơn nữa vừa nhìn nam sinh lại không ngờ có một loại cảm giác khó nói. Cái này đã không phải là thứ có thể dùng từ đẹp trai để hình dung được. Chính xác mà nói hắn không đẹp trai, mà là có một loại tĩnh không thể diễn đạt bằng lời. Loại cảm giác này khiến cho cô ta thấy rất quái dị.

- Tôi, tôi muốn...

Khi Lâm Vân vừa định muốn hỏi cô gái này một chút xem ký túc xá của Lâm Hinh ở đâu, thì hắn nhìn thấy Cận Thi Kỳ. Thấy cô ấy cùng nam sinh

cao gầy vừa đi vừa nói chuyện bước tới, liền vội vàng chủ động tiếp lời của nữ sinh này, nói:

- Tôi, tôi tìm thấy rồi, cảm ơn bạn nhé.

Nói rồi hần chạy về phía Cận Thi Kỳ:

- Cận Thi Kỳ, cô chờ một chút.

Cận Thi Kỳ và nam sinh bên cạnh cô cùng quay đầu lại. Thấy Lâm Vân bước nhanh đi tới. Cận Thi Kỳ mày nhíu lại nói:

- Cậu gọi tôi phải không?

- Đúng rồi, tôi thật là may mắn. Quả nhiên vừa vào trường là gặp được cô.

Lâm Vân đã đi đến trước mặt Cận Thi Kỳ.

Cận Thi Kỳ nhìn nhìn Lâm Vân, rất lâu không nghĩ ra được là mình biết hần, tuy nhiên dường như có chút quen quen. Khăng định lại là một anh chàng ỷ vào mình có vẻ bề ngoài điển trai một chút, chủ động đến kiểm cố. Trong trường học loại người này thực sự rất nhiều, khiến cô thấy rất phiền.

- Cận Thi Kỳ, tôi muốn nhờ cô...

Lời nói sau “dẫn tôi đến chỗ Lâm Hinh” của Lâm Vân còn chưa nói xong, thì đã bị nam sinh bên cạnh Cận Thi Kỳ cắt ngang.

Gã thấy một nam sinh điển trai tự nhiên đến tìm Cận Thi Kỳ, lập tức có một loại nguy cơ cảm, gã nói:

- Anh bạn, xin lỗi nhé. Cận Thi Kỳ và tôi bây giờ có chút việc. Nếu anh bạn muốn hẹn hò thì đi tìm người khác nhé. Thi Kỳ, chúng ta đi thôi.

Nói xong gã nhìn Cận Thi Kỳ.

Cận Thi Kỳ thấy lại có một người muốn hẹn hò với mình, vốn vừa nhìn thấy Lâm Vân một chút hảo cảm đã không có rồi. Loại chuyện này cô đã gặp nhiều, không chút do dự cùng nam sinh kia xoay người rời đi. Lòng nghĩ người này cũng quái dị, đúng là đẹp trai thật, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy hẳn lại có cảm giác rất bình thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 197: Sự Mê Hoặc Của Lâm Vân

N

ếu Lâm Vân không nhận chỗ tốt trong việc hòa giải của Lý gia, thì y đã chuẩn bị mời Thủ trưởng ra mặt nói chuyện rồi. Tuyệt đối không thể rơi vào kế cục? như Tần gia. Nhân vật chính của Lý gia đối phó với Lâm Vân là Lý Hiếu Thành. mà Lý Hiếu Thành lại là gia chủ của Lý gia. Đối nhân xử thế và cách làm việc dứt khoát, hơn nữa suy nghĩ cũng khá thành thục. Nếu Lý Hiếu Thành bị Lâm Vân làm gì đó. Lý gia sẽ lập tức rơi vào tình trạng không có gia chủ. Loại chuyện này Lý Ly không thể chấp nhận được.

Thấy chuyện bên này đã xong rồi. Lý Ly đứng dậy cáo từ Lâm Lộ Trọng. Đối với việc ở lại đây ăn cơm, y chưa từng nghĩ qua. Lâm gia thế lớn, có thể bỏ qua ân oán thì y đã A Di Đà Phật rồi, về phần mong sẽ lập tức là có thể hòa hợp cùng ngồi ăn cơm chung, đó đúng là chuyện cười.

Lâm Lộ Trọng tiễn Lý Ly ra ngoài, còn Lâm Vân thì ngồi yên không động dậy. Trong lòng hắn đang xoay chuyển rất nhanh xem đây là chuyện gì?

Về phần tình cảnh linh thạch và thẻ tre, thẻ ngọc đồng thời xuất hiện. Lâm Vân cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy. Lần này không ngờ lại nghe được Lý Ly nói là do y nhặt được. Chuyện bên cạnh hộp gỗ còn có mấy thanh thẻ tre, lẽ nào thẻ tre này cũng liên hệ với việc tu luyện sao?

Nhớ tới trên mình cũng có mấy thẻ ngọc, nhưng trên thẻ ngọc này lại không có bất kỳ chữ viết nào, thậm chí còn rất bóng loáng. Chuyện này Lâm Vân trong lòng nghĩ, hẳn nhất định phải làm cho tinh tường. Lần trước mình ở núi Misimi đi cũng khá vội vàng, xem ra sau này mình tốt nhất phải đi xem xét lại một lần nữa mới được.

Còn về sơn thôn nhỏ bên Phổ hà gần núi Mi Sơn này, bất luận thế nào mình cũng phải đi một chuyến, vốn cho rằng mình tu luyện đến một sao đã rất khó có thể tiến thêm bước nữa rồi. Đây cũng là một cơ hội, ngộ nhờ thật sự tìm được linh thạch khác, nói không chừng mình còn có thể nâng lên thành hai sao.

Chuyện của Vũ Tích, mình không thể chỉ dựa vào phía Diệp Sở Thạch được. Chuyện bên này của mình đã kết thúc, mình cũng phải đi tìm Vũ Tích thôi. Vừa tìm Vũ Tích, vừa tìm linh thạch vậy.

Khi Lâm Vân nghĩ tới đây. Lâm Lộ Trọng đã bước vào. Nhìn Lâm Vân đang trầm tư, ông ta cũng không làm gián đoạn, mà trực tiếp ngồi xuống ghế, bưng cốc trà lên nhấp một ngụm.

Từ thái độ Lâm Vân đối đãi với Lý Ly và cái hộp gỗ mà hãn nhận của Lý Ly, sau đó đồng ý hoà giải với Lý gia, trong quá trình này không có một việc gì nó trưng cầu qua ý kiến của mình, cho dù giả bộ một chút thôi cũng không có. Có thể thấy Lâm Vân sở dĩ còn ngồi ở đây, là bởi vì còn duy trì chút tôn kính bên ngoài này. Ông ta nếu lại dùng danh nghĩa của Lâm gia để an bài Lâm Vân làm việc, hiển nhiên là không cò phù hợp nữa rồi.

Trong lòng thầm than một tiếng, cũng biết đây là chuyện không thể làm gì được. Chỉ cần Lâm Vân này về sau còn có thể nghĩ rằng mình là người của Lâm gia là được rồi.

- Tam gia gia, cháu muốn nhờ ông giúp một chuyện.

Lâm Vân đột nhiên nói với Lâm Lộ Trọng.

- Cháu có việc gì, thì cứ thoải mái nói đi.

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân có chuyện muốn nhờ Tam gia gia mình giúp đỡ, trong lòng đương nhiên rất vui. Hãn có thể nhờ mình giúp đỡ, nói ra rằng hãn đã thừa nhận người gia gia như mình này.

- Vợ cháu Hàn Vũ Tích đã rời xa cháu, cháu hiện tại không có bất kỳ phương hướng nào. Chỉ muốn nhờ Tam gia gia giúp cháu chú ý một chút. Một khi có tin tức của cô ấy, lập tức phái người đón cô ấy về công ty của cháu. “Tập đoàn Lâm Môn” là công ty của cháu. Tam gia gia nhất định đã biết rồi. Cháu cũng sẽ ra ngoài, cũng sẽ vừa tìm cô ấy, vừa giải quyết một chuyện khác của cháu.

Lâm Vân nói xong nhìn Lâm Lộ Trọng.

Lâm Lộ Trọng thầm than một tiếng, quả nhiên người cháu trai này vẫn nhớ nhưng không nguôi cô vợ kia của hắn. Lão Dư còn nói gả cháu gái của lão cho Lâm Vân, xem ra mình cũng không cần thiết phải nói ra rồi. Nghĩ đến đây, ông ta lập tức nói:

- Vân Nhi, cháu cứ yên tâm đi lo chuyện của cháu đi. Vũ Tích cũng là cháu dâu của ta. Ta nhất định sẽ phái thêm người đi tìm nó. Cháu đừng có lo.

Lâm Vân thấy lão gia đồng ý yêu cầu của mình, đứng dậy cúi người thi lễ với Lâm Lộ Trọng, nói:

- Vậy xin làm phiền Tam gia gia rồi. Chỉ cần Lâm gia làm không quá đáng, thì cháu sẽ tận lực giúp đỡ Lâm gia. Cháu đi đây, cảm ơn Tam gia gia.

Lâm Vân nói xong lập tức rời khỏi Lâm gia, không có chút dây dưa gì.

Nhìn bóng lưng Lâm Vân dần dần đi khuất. Lâm Lộ Trọng trong lòng cũng rất khổ sở. Tuy Lâm Vân này là cháu trai của mình, nhưng tư tưởng và hành động của hắn độc lập, không có một chút ý làm theo Lâm gia, cũng không có một chút ý muốn giúp Lâm gia. Chỉ khi mình nói đồng ý giúp hắn tìm kiếm Vũ Tích vợ của hắn, thì hắn mới nói ra lời giúp đỡ Lâm gia một chút. Điều kiện tiền đề là không được quá đáng.

Nếu Lâm Vân có thể một lần nữa tìm được Hàn Vũ Tích, thì có thể tưởng tượng hẳn thậm chí nguyện ý giúp đỡ Lâm gia những việc hệ trọng hơn. Nghĩ đến đây, Lâm Lộ Trọng một lần nữa tổ chức cuộc họp gia đình của Lâm gia.

Lâm Vân đi ra khỏi tòa nhà Lâm gia, trực tiếp đi về Học viện ngoại ngữ Yến Kinh. Hẳn từ miệng lão gia tử biết được Lâm Hình học ở đây, nên chuẩn bị đi thăm Lâm Hình. Sau đó xem Lâm Hình có thời gian hay không, nếu có, thì sẽ bảo Lâm Hình cùng mình về Phần Giang thăm mẹ. Mình đã là hiện thân của Lâm gia, không về thăm mẹ thật sự là không thể nào nói nổi.

Học viện ngoại ngữ Yến Kinh nằm gần miếu Thành Hoàng náo nhiệt phồn hoa. Lâm Vân gọi một chiếc taxi rất nhanh đã đi đến nơi

Ngoại viện (gọi tắt cho Học viện Ngoại ngữ Yên Kinh quả nhiên là nơi mỹ nữ nhiều như mây. Lâm Vân vừa vào nơi này liền phát hiện nữ sinh ở đây không biết gấp bao nhiêu lần so với ở Yến Đại. Hơn nữa xinh nhiều, xấu lại ít. Lễ nào Ngoại viện cũng có yêu cầu nào đó về ngoại hình? Khi hẳn học tập ở Yến Đại, trong lớp cũng có rất nhiều nữ sinh, nhưng đều là những cô gái có dung mạo bình thường không thể so sánh với nữ sinh nơi này.

Ở Yến Kinh trong mười nữ sinh bạn có thể thấy một người đẹp, nhưng ở đây mười nữ sinh mới thấy một người xấu. Nhưng có điều mỹ nữ ở đây nhiều, ngay cả các anh chàng điển trai cũng không ít. Gần như từng đôi từng đôi một nắm tay nhau vai kề vai đi qua sân trường. Ở Yến Đại cũng có các đôi yêu nhau, nhưng chỉ khi buổi tối ở những nơi kín đáo chút mới nhìn thấy cảnh này, còn ở sân trường sẽ không bao giờ nhìn thấy cả.

Ở Yến Đại Lâm Vân chỉ lên lớp nửa ngày, gần như chưa từng sống qua trong trường đại học và cao đẳng Hoa quốc. Thấy thế lòng nghĩ, lễ nào đây chính là văn hóa khác nhau của môi trường đại học cao đẳng ư?

Nhưng bất luận Lâm Vân nghĩ ra sao, hẵn một anh chàng điển trai như vậy đứng ở trong sân trường, đã lập tức thu hút vô số ánh mắt.

- Chào bạn, có gì cần mình giúp đỡ không?

Một làn hương thơm quần đến trước mặt Lâm Vân. Một nữ sinh hình dáng không tồi, nhưng cái mùi nước hoa thực sự khiến hẵn khó chịu.

Rất rõ ràng cô ta nhìn thấy Lâm Vân hết nhìn đông tới nhìn tây, khẳng định không phải học sinh của trường. Hơn nữa vừa nhìn nam sinh lại không ngờ có một loại cảm giác khó nói. Cái này đã không phải là thứ có thể dùng từ đẹp trai để hình dung được. Chính xác mà nói hẵn không đẹp trai, mà là có một loại tĩnh không thể diễn đạt bằng lời. Loại cảm giác này khiến cho cô ta thấy rất quái dị.

- Tôi, tôi muốn...

Khi Lâm Vân vừa định muốn hỏi cô gái này một chút xem ký túc xá của Lâm Hinh ở đâu, thì hẵn nhìn thấy Cận Thi Kỳ. Thấy cô ấy cùng nam sinh cao gầy vừa đi vừa nói chuyện bước tới, liền vội vàng chủ động tiếp lời của nữ sinh này, nói:

- Tôi, tôi tìm thấy rồi, cảm ơn bạn nhé.

Nói rồi hẵn chạy về phía Cận Thi Kỳ:

- Cận Thi Kỳ, cô chờ một chút.

Cận Thi Kỳ và nam sinh bên cạnh cô cùng quay đầu lại. Thấy Lâm Vân bước nhanh đi tới. Cận Thi Kỳ mày nhíu lại nói:

- Cậu gọi tôi phải không?

- Đúng rồi, tôi thật là may mắn. Quả nhiên vừa vào trường là gặp được cô.

Lâm Vân đã đi đến trước mặt Cận Thi Kỳ.

Cận Thi Kỳ nhìn nhìn Lâm Vân, rất lâu không nghĩ ra được là mình biết hẳn, tuy nhiên dường như có chút quen quen. Khẳng định lại là một anh chàng ý vào mình có vẻ bề ngoài điển trai một chút, chủ động đến kiểm cố. Trong trường học loại người này thực sự rất nhiều, khiến cô thấy rất phiền.

- Cận Thi Kỳ, tôi muốn nhờ cô...

Lời nói sau “dẫn tôi đến chỗ Lâm Hinh” của Lâm Vân còn chưa nói xong, thì đã bị nam sinh bên cạnh Cận Thi Kỳ cắt ngang.

Gã thấy một nam sinh điển trai tự nhiên đến tìm Cận Thi Kỳ, lập tức có một loại nguy cơ cảm, gã nói:

- Anh bạn, xin lỗi nhé. Cận Thi Kỳ và tôi bây giờ có chút việc. Nếu anh bạn muốn hẹn hò thì đi tìm người khác nhé. Thi Kỳ, chúng ta đi thôi.

Nói xong gã nhìn Cận Thi Kỳ.

Cận Thi Kỳ thấy lại có một người muốn hẹn hò với mình, vốn vừa nhìn thấy Lâm Vân một chút hảo cảm đã không có rồi. Loại chuyện này cô đã gặp nhiều, không chút do dự cùng nam sinh kia xoay người rời đi. Lòng nghĩ người này cũng quái dị, đúng là đẹp trai thật, nhưng khi lần đầu tiên nhìn thấy hẳn lại có cảm giác rất bình thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 198: Cô Gái Nhặt Rác

T

ôi muốn hỏi Lâm Hình ở đâu? Hoặc cô dẫn tôi đi một chút được không?

Lâm Vân thấy Cận Thi Kỳ dường như một chút cũng không nhận ra mình, liền vội vàng nói với Cận Thi Kỳ.

Cận Thi Kỳ trong lòng càng thêm khinh bỉ, Lâm Hình cũng là một trong những người đẹp có tiếng trong trường. Anh bạn này ý mình có chút nhan sắc, khắp nơi tìm kiếm nữ sinh xinh đẹp.

- Cậu bạn, Cận Thi Kỳ người ta là hoa đã có chủ rồi, cậu đừng có đi phá đám người ta nữa. Có chuyện gì cần giúp đỡ, có lẽ tôi cũng có thể đấy.

Nữ sinh ban đầu chủ động bắt chuyện với Lâm Vân kia cũng bước tới, khi nói chuyện ánh mắt còn đơng đưa.

- Cô biết Lâm Hình không?

Lâm Vân thấy Cận Thi Kỳ đã đi xa, cũng ngại đuổi theo nói mình là anh trai của Lâm Hình. Ngoại viện cũng chỉ lớn cỡ này thôi, tự mình đi tìm Lâm Hình khẳng định không khó chút nào.

- Ánh mắt của cậu nhìn cũng cao đấy nhỉ. Lâm Hình là một trong bốn người đẹp của Ngoại viện, cậu không phải tìm Cận Thi Kỳ mà là tìm Lâm Hình. Cậu học trường nào thế?

Nữ sinh này nói xong, trong mắt đã hiện lên chút không vui. Bản thân mình cũng không xấu, chủ động đến bắt chuyện, mà người này lại hỏi thăm nữ

sinh khác trước mặt mình.

Lâm Vân thấy thế chỉ đành nói với nữ sinh này:

- Lâm Hình là người nhà bên đằng nhà vợ tôi. Hôm nay tôi đến gọi Lâm Hình về ăn cơm.

- Anh không phải là sinh viên? Anh đã có vợ rồi? Ký túc của Lâm Hình từ chỗ này đi rẽ trái, ở tòa nhà đầu tiên ấy.

Nữ sinh này nghe xong lời Lâm Vân nói thấy có chút xấu hổ, hỏi xong hai vấn đề cũng không đợi Lâm Vân trả lời, liền nói cho Lâm Vân ký túc của Lâm Hình, rồi lập tức rời đi.

Lâm Vân lắc đầu, trực tiếp đi về phía ký túc của Lâm Hình. Hôm nay cuối tuần, Lâm Hình không đến đại viện Lâm gia, hẳn là ở trong ký túc rồi.

- Đi đi đi, đừng ở đây nhặt rác nữa. Ở đây có người phụ trách dọn vệ sinh rồi. Cô đi xa chút đi, sao mỗi lần đuổi cô ra khỏi trường, cô lại đến vậy...

Tiếng quát của một người phụ nữ, khiến cho những người chung quanh dường như đều nghe thấy.

Những sinh viên gần đấy dường như sớm đã quen với việc này rồi. Lâm Vân ngẩng đầu nhìn, thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù, quần áo trên người thì lồi thối lệch thếch, trong tay đang cầm một chai nước lọc. Phía trước cô có một người phụ nữ trung niên thân hình khỏe mạnh, đang chỉ vào chai nước lọc trong tay cô ta.

Lâm Vân lắc đầu, trong lòng tự nhủ bất luận xã hội có tiến bộ như thế nào, cũng luôn có những người sống ở tầng thấp nhất. Cho dù là đại lục Thiên Hồng trước kia của mình, khoa học kỹ thuật cùng xã hội văn minh đều phát triển, nhưng vẫn có nhiều người lang thang không có cơm ăn. Lâm Vân

không phải nhà từ thiện, hăn quán không được nhiều như vậy. Hăn đi đến bên dưới ký túc nữ, chuẩn bị hỏi thăm.

Nhưng khi Lâm Vân xoay người thì phát hiện người lang thang này mình dường như đã gặp qua, rõ ràng đã tạo cho hăn một cảm giác rất quen thuộc. Nghĩ đến đây, Lâm Vân cố ý đi đến trước mặt người đó, chăm chú nhìn một lượt từ trên xuống dưới.

Hăn đột nhiên phát hiện người phụ nữ này trông cũng không xấu, chỉ là mặt mũi lem luốc, mái tóc dài còn che mất nửa khuôn mặt, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo thật của cô.

Cô ta thấy Lâm Vân cố ý đi đến trước mặt và chăm chú quan sát cô, đột nhiên rất là hoảng hốt, vội vàng cúi đầu xuống, túm chặt cái túi da rắn trong tay rồi định bỏ đi.

- Lam Cực cô có biết không?

Lâm Vân đột nhiên hỏi một câu không giải thích được. Hăn bởi vì trên vật trang sức thạch anh hình tam giác đeo trên ngực Lam Cực, đã nhìn qua một tấm hình của cô bé, người trước mắt này không ngờ lại giống cô bé đó đến bảy phần. Lâm Vân dám khẳng định nếu cô ta ăn mặc sạch sẽ lại, khẳng định sẽ càng giống hơn. Thậm chí Lâm Vân còn có chút khẳng định, người này chính là cô gái trên vật trang sức mà Lam Cực có đeo.

Cô gái này ngoài sự kinh hoàng và thất thố ra, thì không còn bất kỳ thần sắc khác. Lâm Vân thấy thế càng mê hoặc, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi. Nếu như người này biết Lam Cực, vậy thì khi mình nói ra tên của Lam Cực cô ta phải có phản ứng mới đúng.

Nhưng cô ta lại càng trở nên kinh hoàng, chứ không phải là phản ứng đột nhiên nghe thấy người quen. Lâm Vân lắc đầu để cho cô ta rời đi. Người đó thấy Lâm Vân nhường đường, thì vội vàng đi mất.

Nhìn cô gái nhặt rác rời đi, Lâm Vân trong lòng luôn có chút mê hoặc. Tuy nhiên rất nhanh nhớ lại mình đến đây là để tìm Lâm Hình, lập tức một lần nữa quay lại cổng ký túc.

- Chào bạn, xin hỏi bạn biết Lâm Hình không?

Lâm Vân thấy một nữ sinh có kẹp một quyển sách giáo khoa đi ra, vội vàng tiến lên hỏi.

- Bạn tìm tôi?

Lâm Hình vừa đi ra thì nghe thấy tiếng có người gọi mình, vội quay đầu không ngờ lại là một nam sinh anh tuấn, rất quen thuộc.

Tuy nhiên rất nhanh Lâm Hình đã nhận ra đây là người anh trai Lâm Vân mà mấy người ngày trước cô mới gặp. Không ngờ anh trai lại thay đổi lớn như vậy. Mấy ngày trước mới gặp qua anh trai, bây giờ lần nữa gặp lại đâu còn có thể kiềm nén được sự kích động, lập tức lao đến, ôm chầm lấy Lâm Vân:

- Anh!

Lâm Vân thấy Lâm Hình nhớ mình như thế, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn. Mình nếu lần trước không phải gặp qua Lâm Hình một lần ở sân bay, thì thực sự nhớ không ra là quay về thăm người em gái này và người mẹ đang thương nhớ mình.

Nghĩ đến sự vô tình của gia chủ Lâm gia, chuyện của mình khẳng định sẽ ảnh hưởng đến em gái và mẹ, không khỏi sinh lòng xin lỗi. Giơ tay vỗ vỗ vai Lâm Hình nói:

- Chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện nhé.

Lâm Hình vội vàng dụi mắt, khoác tay Lâm Vân rồi đi. Trong lòng cô thực sự kích động vô cùng. Anh trai không ngờ lại biết đến tìm mình, anh ấy khẳng định đã khỏe hơn rồi, còn đẹp trai như vậy, mẹ nhìn thấy không biết sẽ vui mừng cỡ nào. Lâm Hình ôm lấy cánh tay của Lâm Vân, trong lòng chỉ có kích động và vui mừng, không hề có ý rời khỏi anh trai mình. Cô sợ nếu mình vừa buông tay, người anh này sẽ biến mất.

Chung quanh rất nhanh đã có nhiều sinh viên vây đến, mắt nhìn trừng trừng một hoa hậu giảng đường của trường bị người ta cướp mất, gần như đều rơi tuột con mắt xuống. Lâm Hình là một trong bốn hoa hậu giảng đường của Ngoại viện, nhưng cô chưa từng thân thiết với nam sinh viên nào như vậy. Điều này đã rất rõ ràng rằng cô đã bị nam sinh viên này thu phục rồi.

Cận Thi Kỳ trở lại ký túc xá đang định đi tìm Lâm Hình, chuẩn bị nói với cô hôm nay cô ta đã gặp một tên háo sắc. Nhưng chưa đến cổng ký túc thì thấy Lâm Hình và tên háo sắc kia đang quấn lấy nhau.

Cho dù là nam sinh ưu tú cũng không thể nhanh như vậy đã tóm được trái tim của Lâm Hình chứ. Từ trước đến nay chưa từng nghe Lâm Hình nói qua? Không đúng, cho dù hăng nhanh như vậy giành được hảo cảm của Lâm Hình, cũng không thể khiến Lâm Hình ôm ôm ấp ấp ở ngay ký túc, trong này ắt hẳn có vấn đề.

Nhưng nhìn bóng Lâm Hình kéo cánh tay nam sinh kia dần dần đi xa, rõ ràng là tự nguyện. Hạ thuốc? Đây khẳng định là nam sinh kia hạ mê hồn dược với Lâm Hình rồi. Bây giờ không phải đồn đại rằng có rất nhiều người xấu chỉ cần trước mặt bạn vung tay một cái, thì bạn sẽ đi theo bọn họ sao? Lâm Hình này tám phần là bị hạ thuốc rồi, làm sao đây?

Mắt thấy Lâm Hình cùng nam sinh này đi ra khỏi sân trường, Cận Thi Kỳ rất cuộc không kịp suy nghĩ, lập tức đuổi theo.

- Anh, em đã nói với Tam gia gia rồi. Tam gia gia tìm thấy anh đúng không? Hôm đó em hồi hận muốn chết luôn, không ngờ trừng mắt nhìn anh đi ngay trước mắt mình. Anh không biết mẹ và em nhớ anh như thế nào đâu. Sau khi anh xảy ra chuyện mẹ khóc suốt, về sau còn bị cha cấm túc.

Lâm Hình bắt được Lâm Vân, gần như cảm thấy mọi tội hờn của mình đều có thể nói cho anh.

- Em nghe mẹ nói, anh sau lần cuối cùng từ bệnh viện trở về, cha không còn cho phép mẹ bảo người nấu cơm cho anh nữa, còn không cho phép mẹ ra ngoài. Một khi mẹ ra ngoài rồi, thì sẽ bắt mẹ về. Khi đó em ở Yến Kinh, nhưng chờ tới khi em nghỉ hè về nhà, thì anh đã bị cha đuổi đi rồi.

Em và mẹ khóc nguyên cả buổi tối. Về sau em cũng đi tìm anh, nhưng tìm không thấy. Em đến công ty của chị dâu Vũ Tích, chị Vũ Tích cũng không biết anh đi đâu. Anh ơi, anh và chị Vũ Tích đã ly hôn rồi sao? Em về sau cũng mới được nghe mẹ nói. Con người chị Vũ Tích rất tốt, lại xinh đẹp, anh...

Lâm Hình nói đến đây bỗng nhìn thấy ánh mắt của anh trai có chút thương cảm, vội ngậm miệng lại.

Khi Lâm Vân đang chuẩn bị hỏi Lâm Hình đi tới công ty Vũ Tích là khi nào, bỗng nhiên giơ tay túm và kéo lên. Một thân ảnh xinh đẹp được Lâm Vân kéo từ phía sau ra phía trước. Mắt thấy sắp bị ngã xuống đất, thì Lâm Vân lại giơ tay kéo lại. Thân hình này lập tức vô lực ngã vào lòng Lâm Vân.

Một thân hình mềm mại với mùi hương thoang thoảng bị Lâm Vân ôm vào trong lòng. Nếu không phải Lâm Vân kịp thời phát hiện cô gái muốn tập kích mình là Cận Thi Kỳ, thì e là cô đã sớm nằm trên mặt đất rồi.

Lâm Hình cũng nhìn thấy tình huống này, giật mình nhìn Cận Thi Kỳ,

- Thi Kỳ, cậu sao thế?

Cận Thi Kỳ đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vã kêu lên:

- Còn không nhanh buôn tay tôi ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 199: Tình Anh Em

L

âm Vân nghe vậy mỉm cười, nhẹ buông tay. Cận Thi Kỳ lập tức ngồi bịch xuống mặt đất. Lâm Hình vội vàng buông tay Lâm Vân ra, đỡ Cận Thi Kỳ từ dưới đất lên. Cận Thi Kỳ sờ mũi mình, đau đến mức nước mắt chảy dài.

- Anh à, làm sao anh có thể vứt Cận Thi Kỳ xuống đất thế. Anh quả thực một chút phong độ cũng không có. Thi Kỳ cậu không sao chứ?

Lâm Hình thấy anh trai trực tiếp thả Cận Thi Kỳ đánh bịch xuống đất, không khỏi giúp Cận Thi Kỳ nói một câu. Tuy nhiên trong lòng lại đang nghĩ, Cận Thi Kỳ tại sao lại chạy vào lòng anh mình vậy.

- Sao, Tiểu Hình, người này là anh trai cậu hả? Là Lâm Vân mà cậu nói hả?

Cận Thi Kỳ gần như đã quên mất chuyện cái mũi của mình bị đau.

- Đúng vậy, sao thế, Thi Kỳ, làm sao mà cậu lại chạy vào lòng anh trai mình thế?

Lâm Hình có chút kỳ quái hỏi. Thấy Cận Thi Kỳ đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng bổ sung:

- Thi Kỳ, cậu đừng có hoa mắt đấy nhé. Thấy anh mình đẹp trai, định muốn ăn đậu hũ của anh ấy hả?

Cận Thi Kỳ nghe xong lời nói của Lâm Hình, sắc mặt càng ngày càng đỏ. Người này vốn là Lâm Vân mà lần trước mình đã gặp, là anh trai của Lâm

Hình. Chả trách hôm nay hấn gọi mình với bộ dạng rất quen thuộc. Hấn thực sự nhận ra mình, tuy nhiên mùi trên người hấn rất hấp dẫn, khiến mình có một loại cảm giác rất thích.

Sặc, thật đúng là hoa mắt rồi. Cô ta vội vàng nói:

- Mình cứ nghĩ anh ấy là người xấu, dùng mê hồn dược dẫn bạn đi rồi, cho nên mới vội vàng chạy tới đây chứ.

Lâm Vân nghe xong bưng tỉnh đại ngộ, trong lòng tự nhủ khó trách Cận Thi Kỳ vừa đến là muốn đánh lén mình. Hóa ra cho rằng mình bắt cóc Lâm Hình đi, không khỏi thấy xin lỗi với Cận Thi Kỳ này.

- Anh cũng thật là, Cận Thi Kỳ cũng chỉ lo cho em thôi, anh lại làm cho cô ấy ngã xuống đất. Ha ha ha, nhưng mà không sao, mộng của Cận Thi Kỳ nhiều thật lắm.

Lâm Hình nói xong thì nhìn mộng của Cận Thi Kỳ rồi ha ha cười lớn. Nếu không có Lâm Vân ở đây, Cận Thi Kỳ còn cảm thấy không sao cả, nhiều nhất cười nhạo lại.

Nhưng Lâm Vân ở đây, cô chỉ cảm thấy trên mặt phát sốt, lại rụt rè không dám cười nhạo cùng Lâm Hình.

Lâm Vân đột nhiên cau mày, hấn nghĩ tới một việc, chính là cô gái nhật rác mà hấn gặp vừa rồi. Khi mình nói tới Lam Cực cô ta một chút dị thường cũng không có. Nhưng mình tin chắc rằng cô bé trên vật trang sức bằng thạch anh đeo trên ngực Lam Cực, quả thực là cực kỳ giống với cô nhật rác này.

Nếu như Lam Cực bị kẻ thù đuổi giết, vậy thì anh ta gia nhập bộ đội đặc chủng rất có khả năng là đổi tên. Chính là nói Lam Cực mà mình nói này cũng không phải tên thực của anh ta.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân đột nhiên có một loại xúc động là sắp tìm được cô gái này. Nếu cô ta là người có liên quan với Lam Cực, thì mình bất luận ra sao cũng phải giúp Lam Cực tìm được cô ta.

Sau khi Lâm Hình cùng Cận Thi Kỳ náo loạn một hồi, bỗng nhiên thấy anh trai vẫn mang bộ dạng kỳ quái, trong lòng cả kinh. Lẽ nào anh trai vẫn chưa thực sự khỏi bệnh? Nghĩ đến đây cô không còn tâm tư đùa đùa tiếp với Cận Thi Kỳ nữa, đi lên trước kéo cánh tay của Lâm Vân lắc lắc rồi nói:

- Anh ơi, anh sao thế?

Lâm Vân lấy lại tinh thần, nhìn hai người hỏi:

- Dưới ký túc xá của bọn em có phải thường có một cô gái nhặt rác không?

- Vâng ạ, em còn thường cố ý nhặt đống chai lọ trong ký túc để đưa cho cô ta đấy.

Lâm Hình nói đến đây thì đưa mắt nhìn Lâm Vân. Cô cũng vì có một người anh trai lang thang bên ngoài, cho nên luôn rất đồng cảm với những người lang thang nhặt rác.

Nhưng cô không biết tại sao anh trai lại hỏi về chuyện này. Lẽ nào cô nhặt rác đó cũng quen với anh trai mình. Cái này cũng có khả năng, bởi vì mình vài ngày trước khi nhìn thấy anh trai, anh ấy cũng không phải là một người đàn ông lang thang nhặt rác hay sao chứ?

Lâm Vân vừa thấy Lâm Hình hai mắt đỏ lên, biết cô khẳng định nhớ lại chuyện mình cũng là người lang thang, giơ tay xoa xoa đầu Lâm Hình. Trong lòng thấy rất áy náy với người em gái luôn nhớ về mình này. Mình đã quên hết không nhớ gì về nó, nhưng nó lại luôn luôn nghĩ tới mình. Về sau mình nhất định phải quan tâm nó nhiều hơn.

Lâm Hình thấy anh trai xoa đầu mình, thần sắc dường như có chút tự trách, thậm chí lại đang nghĩ gì đó. Cô sợ anh trai lại nghĩ quá nhiều, sẽ không còn nhớ nhiều về mình nữa, vội vàng nói:

- Anh ơi, có phải anh đã về một lần rồi đúng không?

Lâm Vân gật gật đầu nói:

- Ừ, nếu không làm sao anh biết em học ở trường này chứ.

Lâm Hình lúc này dường như mới hiểu rõ ra, hóa ra Tam gia gia đã tìm thấy anh trai rồi. Mình muốn nói tại sao anh mới có mấy ngày đã thay đổi lớn như vậy, lẽ nào anh đã khỏi thật rồi? Vậy thì tốt quá.

Mặc kệ anh trai có khỏi hay không, cũng không quan tâm Tam gia gia nghĩ gì. Mình bất luận thế nào cũng phải thao sát anh, không thể để anh đi lang thang một lần nữa.

- Anh à, sao một mình anh đến tìm em vậy?

Lâm Hình nắm chặt lấy tay anh hỏi. Cô bây giờ rất lo lắng, không biết anh đã thực sự khỏi hẳn hay chưa.

Lâm Vân sững sờ, lập tức hiểu được ý của Lâm Hình, trong lòng rất cảm động:

- Hình à, anh không sao, em yên tâm đi. Cho dù sau này anh ra ngoài rồi, thì vẫn thường xuyên về thăm em và mẹ.

- Anh, anh chưa ăn cơm đúng không, chúng ta đi ăn cơm nhé. Thi Kỳ, cùng đi nhé.

Lâm Hình nói xong nhìn Cận Thi Kỳ. Cô thấy anh trai mình thật sự không sao, trong lòng hết đổi vui mừng.

Cận Thi Kỳ bởi vì vừa rồi hiểu lầm Lâm Vân, nên có chút ngượng ngùng. Thấy Lâm Hình nói vậy cũng lập tức đồng ý, đi tới bên phải Lâm Vân nói:

- Em xin lỗi, anh Lâm. Vừa rồi em không nhận ra người đó là anh, còn nghĩ là...

Lời của Cận Thi Kỳ còn chưa nói xong, thì Lâm Vân đã biết ý của cô ta rồi, liền vội vàng nói:

- Không sao đâu. Lúc đó không nhận ra cũng rất bình thường mà. Hơn nữa bạn của em khi đó cũng rất sốt ruột, em e là cũng không nhìn kỹ được đúng không? Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm nào. Vừa rồi anh cũng xin lỗi vì đã làm em bị đau.

Lâm Vân nói xong không thềm để ý chút nào đi thẳng ra cổng trường. Trong lòng nghĩ Cận Thi Kỳ này thoát nhìn tuổi cũng không phải là lớn, làm sao mà đã có bạn trai rồi. Không biết em gái mình đã có bạn trai chưa, đợi lát nữa mình phải hỏi mới được, nếu không thì tìm một Hoa Hoa Công Tử là được rồi. Nghe xong lời Lâm Vân nói, mặt Cận Thi Kỳ lại đỏ lên, muốn nói vài câu nhưng không thốt ra nổi, chỉ đành đi theo sau Lâm Vân và Lâm Hình.

Không ngờ khi đi đến bên cạnh Lâm Hình, Lâm Hình liền túm lấy Cận Thi Kỳ nói:

- Được rồi, bây giờ hiểu lầm đã được hóa giải, nếu không thì Thi Kỳ làm bạn gái của anh mình đi. Anh trai mình cũng được đấy chứ, đến mình còn phải ghen tị với cậu đó, ha ha ha.

Cận Thi Kỳ nghe xong lời Lâm Hình nói, mặt lập tức lại đỏ lên. Nếu không phải Lâm Vân ở đây, cô ta sớm đã cho Lâm Hình một trận rồi.

- Được rồi Hình, Thi Kỳ đã có bạn trai rồi, em không phải lo hộ đâu. Hơn nữa chuyện của anh em không cần phải lo lắng, anh nhất định sẽ tìm được

chị dâu em. Yên tâm đi.

Lâm Vân thuận miệng nói ra, Lâm Hình lại nghe thành anh trai muốn mình tìm bạn gái. Nhưng Thi Kỳ thực sự là một cô gái ưu tú, chắc là anh vẫn chưa biết thôi.

Cận Thi Kỳ nghe xong lời Lâm Vân nói mặt lại đỏ lên, nhưng không có cách nào để giải thích. Lẽ nào mình nói người đó không phải là bạn trai mình? Ý ở đây không phải nói là lời của Lâm Hình đúng, anh có thể để em làm bạn gái anh? Cách giải thích này Cận Thi Kỳ tuyệt đối sẽ không nói ra.

- Ai chà, mình nói này Thi Kỳ. Cậu hôm nay nhẽ nhận thế! À, không đúng, không đúng. Nên nói là rụt rè thế. Ừm, quả nhiên là một nữ sinh trong sáng.

Lâm Hình vừa mới dứt lời, Cận Thi Kỳ cũng không thể còn nhịn được bản tính bạo ngược của mình, lập tức tóm lấy Lâm Hình.

Hai người cứ đánh tới đánh lui quanh người Lâm Vân. Lâm Vân thấy hai người đùa chạy quanh mình, trong lòng thấy vô cùng ấm áp. Tự nhủ có một người em gái cũng tốt mà, nếu không đi đến nơi nào để hưởng thụ mối tình thân chân thành như vậy chứ?

- Anh à, làm sao anh biết Thi Kỳ đã có bạn trai rồi? Lẽ nào anh đã nhìn thấy rồi hả? Hay là bị anh bắt gặp lúc đang hoạt động hả? Ồ, khẳng định là Thi Kỳ và bạn trai hẹn hò bị anh bắt gặp, đúng chứ?

Lâm Hình trong lòng tự nhủ Cận Thi Kỳ có bạn trai sao mình không biết, mà anh trai lại biết được vậy? Tuy nhiên lời này là cô cố ý trêu ghẹo Thi Kỳ thôi, bởi vì cô biết Thi Kỳ không có bạn trai đâu. Lần này Cận Thi Kỳ thật sự là nhịn không được muốn cãi lại, nhưng Lâm Vân lại giành nói trước:

- Đừng có lấy chuyện của Thi Kỳ ra để nói, nói cho anh biết đi, có phải em có bạn trai rồi đúng không? Nếu như có, nhất định phải cho anh xem mặt.

Em biết là cách nhìn của anh hơn em nhiều mà. Em đừng có bị người ta lừa rồi mà không biết nhé.

- Hừ, em đâu có muốn tìm bạn trai chứ. Nam sinh trong trường người nào kẻ nấy ngây ngô đến muốn chết. Em muốn tìm một người đẹp trai như anh. Sao nào, mắt nhìn của em không tệ đấy chứ.

Lâm Hình nói rồi ôm lấy cánh tay Lâm Vân hì hì cười không ngừng. Cận Thi Kỳ vốn muốn giải thích, nhưng thấy Lâm Hình đã nói xa ra chuyện khác, cũng ngại nhắc lại lần nữa.

- Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 200: Phòng Riêng Bị Đá

T

rước kia mỗi tháng em có hai ngàn tệ, mẹ có năm ngàn tệ. Lần trước em có nghe nói sẽ tăng tiền cho em, chỉ có điều trong thẻ của em mỗi tháng vẫn chỉ có hai ngàn thôi. Em đoán là chuyện này cha không biết, tuy nhiên hai ngàn em cũng đủ dùng rồi. Nên cũng không nói thêm gì.

Lâm Hình nói xong, tâm tình có vẻ có chút uể oải. Cô biết sinh hoạt phí mà cô nhận được trong gia tộc khẳng định là rất thấp. Tuy nhiên địa vị vẫn luôn thấp kém, có sinh hoạt phí là không tện rồi, cũng không dám nói gì nhiều. Ngộ nhỡ đắc tội với một số người trong gia tộc, e là Lâm Hình cô một phân tiền cũng không thể lấy đến tay được.

Huống hồ từ sau khi anh trai bị đuổi ra ngoài, trong lòng cô biết rõ địa vị của mẹ và cô trong mắt cha như thế nào. Loại chuyện này tuyệt đối không thể nói cho cha biết.

Lâm Vân trong lòng thầm giận, không biết đây là do ai làm. Phòng chừng mỗi tháng sinh hoạt phí của Lâm Hình khẳng định không chỉ có hai ngàn, trong này ắt hẳn đã có người cắt xén. Tuy nhiên chút tiền ấy Lâm Vân cũng chẳng muốn để ý tới. Quyết định sau khi cơm nước xong dẫn Lâm Hình đến công ty của mình. Về sau mọi tiêu phí của nó tính lên đầu mình là được rồi.

Lúc này nhân viên phục vụ đã mang menu đến. Cận Thi Kỳ nhận lấy menu nhìn qua một chút, mặt lập tức đỏ bừng lên, rõ ràng là đã bị giá cả trên đó dọa cho sợ rồi.

Lâm Hình giành lấy menu từ trong tay Cận Thi Kỳ, nhìn qua một chút, biểu lộ không khá hơn so với Cận Thi Kỳ bao nhiêu. Lâm Vân thấy thế, biết rằng

bảo hai người này gọi đồ ăn là không thể, liền thuận tay lấy menu từ tay Lâm Hình qua và nhìn. Tương đối mà nói, thức ăn ở đây còn rẻ hơn một chút so với nhà hàng mà lần trước mình cùng mấy người Lưu Chính Văn đến ăn.

- Hai đứa thích ăn nhạt hay là ăn cay?

Lâm Vân nhìn nhìn hai người, hẳn cảm thấy Cận Thi Kỳ thì ăn nhạt một chút, còn Lâm Hình hẳn là giống mình.

- Cay ạ.

Hai cô gái dị khẩu đồng thanh nói thích ăn cay, tuy nhiên Cận Thi Kỳ nói tiếp:

- Anh Lâm, thức ăn ở đây rất đắt, em cảm thấy không phù hợp lắm.

- Ừ, vậy phải làm sao. Dù sao cũng đến rồi, lẽ nào lại đứng lên đi. Nói không chừng nếu bây giờ chúng ta đi, nhà hàng này vẫn thu tiền của chúng ta đấy.

Lâm Vân thấy thế nói đùa một câu, khiến cho hai người bọn họ biết bây giờ đã không thể đi được nữa rồi.

- Nhà hàng của chúng tôi nếu không chọn đồ ăn sẽ không tính tiền đâu ạ.

Nhân viên phục vụ nghe thấy Lâm Vân nói như vậy liền vội vàng giải thích. Cô cũng nhìn ra ba người vừa đến này hẳn đều là sinh viên. Nhưng cách ăn mặc của nam sinh viên này đều là hàng hiệu, lẽ nào một thân hàng hiệu như vậy không ăn nổi một bữa cơm. Huống hồ hai nữ sinh đều là những cô gái rất ưu tú, đều là dạng mà nam sinh thích mời khách.

Lâm Vân thấy thế một hơi gọi mười món ăn, ba người ăn mà gọi nhiều món như vậy đã xem như là rất nhiều rồi. Hai cô gái ngồi một bên trông thấy rất sốt ruột, nhưng lại không tiện nói những câu như gì mà đắt thế. Dù sao đàn

ông cũng cần một chút sĩ diện, luôn nói lời này, nhân viên phục vụ không có đây thì không sao, có người ta ở đây xem như không cho Lâm Vân thể diện rồi.

Thật vất vả để gọi xong chỗ thức ăn này, hai cô gái cuối cùng cũng thở phào một cái, không nghĩ tới Lâm Vân lại nói tiếp:

- Cho thêm hai chai Lafite, đồ ăn mang nhanh lên chút.

Nhân viên phục vụ này vừa đi ra, Lâm Hình và Cận Thi Kỳ liền nhìn Lâm Vân với chút lo lắng.

- Anh à, anh biết chỗ này bao nhiêu tiền không? Tuy nhà có tiền nhưng không phải của chúng ta đâu.

- Em sợ...

Lâm Hình lập tức thể hiện ra sự lo lắng của mình.

- Cái này...

Cận Thi Kỳ lại không biết nên nói gì mới tốt.

- Hai công chúa à, các em yên tâm đi. Hiện tại anh có mở một công ty, cũng xem như có chút tiền. Về sau phí tiêu dùng của Lâm Hình sẽ được chi từ công ty của anh. Em cũng không cần qua bên Lâm gia nhận tiền nữa.

Lâm Hình vừa cười vừa nói:

- Sao, anh à, anh mở công ty rồi hả? Nhưng anh mới...

Lâm Hình muốn nói Lâm Vân mới khỏe lại được mấy ngày, không ngờ đã mở công ty rồi. Cho dù mới mở công ty được mấy ngày, cũng không hẳn là bây giờ đã có tiền mà. Tuy nhiên lời này dường như của chút đã kích đến anh trai mình, nên cô lập tức nén lại không nói ra. Lâm Vân đương nhiên

biết ý của Lâm Hình. Cũng không có gì để giải thích, chỉ là muốn sau khi ăn xong thì dẫn Lâm Hình đến công ty dạo một vòng.

Không mất bao nhiêu thời gian, đồ ăn đã được mang lên một nửa. Quả nhiên là mang lên rất nhanh. Rất rõ ràng là đồ ăn mà Lâm Vân gọi rất hợp khẩu vị với Lâm Hình và Cận Thi Kỳ, hai người căn bản không chút cố kỵ ăn một cách ngon lành. Cận Thi Kỳ bởi vì cũng đã quen thuộc với Lâm Vân, nên cũng không có chút khách khí nào.

Lâm Vân thấy tư thái dùng bữa của hai người, trong lòng nghĩ hai cô em này cũng thật biết ăn đó chứ. Gần như chẳng kém mình chút nào.

- Anh cũng ăn đi, sao mà em thấy anh uống thì nhiều mà ăn lại ít thế? Nào, chúc mừng anh em ta trùng phùng, cạn một ly nào.

Khi Lâm Hình nâng ly lên, mặt đã có chút đỏ.

- Em cũng muốn cạn một ly.

Cận Thi Kỳ cũng đã uống đến mức mặt đỏ bừng bừng, thấy Lâm Hình nâng ly, cô cũng không chút yếu thế nâng ly của mình lên. Không đợi Lâm Vân uống trước, hai cô đã một ngụm uống cạn ly của mình.

Lâm Hình lại ăn một miếng ốc biển, quay đầu nói với Lâm Vân:

- Anh à, có một chuyện em thực rất muốn hỏi anh. Nội y “Vân Tầm Miên” ở Phụng Tân kia là được anh mở hả? Em nghe mẹ nói qua một lần, mẹ nói là do anh mở?

Nghe xong lời của Lâm Hình nói, Cận Thi Kỳ dừng đôi đũa đang gấp thức ăn. Cô cũng rất muốn biết nội y “Vân Tầm Miên” có phải là do Lâm Vân mở hay không.

Lâm Vân còn chưa nói gì, thì “Ầm” một tiếng, cánh cửa bị phá bật ra. Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đều ngây ngẩn cả người.

Một gã đàn ông toàn mặt là máu, bị người ta đá vào trong phòng riêng của Lâm Vân. Lâm Vân nhướng mày, vẫn không nói gì, chỉ nghe thấy vài tên cùng tới nói với mấy người bọn họ:

- Mau rút ra ngoài, lão tử có việc phải làm.

Lâm Hình cùng Cận Thi Kỳ sợ tới mức lập tức đứng lên, trốn ra sau lưng Lâm Vân.

- Ấy, không ngờ lại có loại hàng này sao, nam rút ra ngoài, còn hai cô em thì ở lại.

Một tên trong số đó mặt có để râu nói.

- Không cần ra ngoài nữa, để bọn họ nằm ở đây một chút. Hắc Khôi, mày ra đóng cửa lại đi.

Một tên dáng người cao dẫn đầu nhìn Lâm Vân một cái, rồi nói với tên râu ria kia.

“Rầm” một tiếng, cửa một lần nữa bị đóng lại.

Lâm Vân quan sát thoáng qua năm gã vừa vào. Tên đầu tiên là bị truy đuổi, toàn thân đầy máu tươi. Bốn tên phía sau là kẻ truy đuổi, tên dẫn đầu rất cao. Một tên đen kịt phía sau có lẽ là Hắc Khôi mà bọn chúng gọi, một tên to khỏe và một tên để râu. Hắc Khôi và tên to khỏe trong tay còn cầm một cây côn sắt.

- Anh ơi...

Lâm Hình níu chặt lấy vạt áo của Lâm Vân, tựa sát vào sau người hắn, toàn thân run lên.

Cận Thi Kỳ lại cầm lấy điện thoại muốn gọi điện thoại. Tên được gọi là Hắc Khôi đã đóng cửa phòng đó, quay đầu lại không ngờ thấy có người gọi điện thoại, lập tức bước lên mấy bước, nâng chân lên đá một đá vào tay cầm điện thoại của Cận Thi Kỳ.

Chân đá đến trước mặt Lâm Vân, đã bị Lâm Vân một phát bắt được. Chỉ nghe một tiếng rắc rắc, xương cốt toàn bộ bị gãy hết. Tiếng kêu thảm của Hắc Khôi còn chưa thốt ra, Lâm Vân đã giơ chân lên một cước đá vào giữa háng của người này, đồng thời khê buông tay, Hắc Khôi này liền bay ngược ra phía sau cho đến khi đụng vào tường mới tuột xuống. Trong miệng máu tươi đã không ngừng phun ra.

Cảnh này chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi, cho đến khi Hắc Khôi kia trượt từ trên vách tường xuống, miệng phun đầy máu thì mấy người này mới phản ứng lại, cùng nhau xông lên vây lấy Lâm Vân.

- Nhìn không ra nhỉ, hóa ra mày cũng to gan đấy, không ngờ ra tay ác như vậy. Mày có biết mày đã ra tay đánh người của ai không hả? Mau cầu cho người nhà của mày đi.

Tên đáng người cao hàm hàm nói.

Tên đế râu đã cầm điện thoại lên bắt đầu gọi. Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đều mang vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lâm Vân, đều không ngờ rằng Lâm Vân nhìn dịu dàng như vậy, khi ra tay lại lợi hại lại ác như thế. Lúc này tên đế râu đã buông điện thoại xuống, nhìn tên đáng cao nói:

- Anh Hưởng, em đã gọi điện cho anh Uy rồi, bây giờ làm thế nào ạ.

Nói xong nhìn Lâm Vân, xem ra gã đối với việc ba người phía bọn họ xử mình Lâm Vân vẫn chưa có chút nắm chắc nào.

Lâm Vân ngược lại cũng không lập tức tiến lên động thủ, chỉ nhìn người thanh niên cả người đầy máu kia và không nói gì. Người thanh niên này thấy Lâm Vân đã trấn trụ được đám người kia, cũng vội vàng chuyển tới chỗ Lâm Vân, nhìn Lâm Vân muốn nói lại thôi.

Lâm Hình lại túm lấy tay Lâm Vân rồi nấp ra phía sau hẳn, nói:

- Anh ơi, bây giờ phải làm sao đây? Em có cần gọi điện cho chú Viễn Phong ở đại viện không?

- Không cần, em buông tay ra đi. Nhìn xem anh giáo thị đám cặn bã này thế nào nhé.

Lâm Vân nói xong đợi cho Lâm Hình buông tay.

- Anh à, anh đừng có qua đó, đám người này đều là dân liều mạng cả. Bọn họ ba người, anh chỉ có một người, hay cứ để em gọi điện về cho chú nhé.

Lâm Hình thấy Lâm Vân định qua đó, càng nắm chặt lấy tay hẳn.

- Không sao, em nhìn anh nhé.

Lâm Vân lấy tay Lâm Hình ra, bước tới trước mặt tên đáng người cao, một cước vung ra.

Gã đàn ông này rõ ràng nhìn thấy Lâm Vân đi tới, cũng thấy Lâm Vân tung chân, nhưng không thể nào tránh kịp. Trơ mắt nhìn chân của Lâm Vân đá lên ngực mình, chỉ cảm thấy ngực đánh thụp một cái, cả người liền bay lùi ra phía sau, y hệt tên Hắc Khôi kia dính đét vào tường, phun ra mấy ngụm máu rồi rơi xuống đất, đè lên người tên Hắc Khôi đang nằm bẹp ở đó. Tên để râu và tên to khỏe còn lại lùi ra sau mấy bước lo lắng nhìn Lâm Vân. Đã gặp qua kẻ đánh nhau lợi hại, nhưng lợi hại giống như Lâm Vân thì chưa từng thấy qua. Bọn họ ở trước mặt người này dường như không có chút lực trả đòn nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 201: Cảnh Sát Thường

L

âm Vân lạnh lùng nhìn tên lưu manh, bảo Lâm Hinh và Cận Thi Kỳ lui lại, tiếp tục đi về phía y.

- Cậu đừng tới gần đây, cậu có biết chúng tôi là người của ai không. Chúng tôi là người của Uy ca. Uy ca...

Tên mọc đầy râu này còn chưa nói xong, Lâm Vân đã đi tới đá một cước vào háng của y. Y liền hét thảm một tiếng. Tên cơ bắp bên cạnh thấy thế liền vung côn sắt trong tay về phía của Lâm Vân.

Cận Thi Kỳ và Lâm Hinh sợ hãi kêu lên, Lâm Vân không quay đầu, giơ tay bắt lấy cái côn sắt, rồi kéo lại về phía mình. Tên cơ bắp kia bị Lâm Vân kéo tới phía trước, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Lâm Vân đá vào lồng ngực, rồi bay về phía cánh cửa, phun vài ngụm máu tươi. Cánh cửa lần nữa được mở.

Lâm Vân lại đi tới tên đầy râu kia, cúi người đập tay vào vai của y. Một cảm giác đau đớn toàn thân xông tới. Khiến tên đầy râu này cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình như bị thiêu đốt, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục bình thường. Chỉ có Lâm Vân là biết, người này đã bị mình cắt đứt tâm mạch, không còn sống được mấy tháng nữa rồi.

Đứng lên, Lâm Vân nhìn tên đầy râu nói:

- Uy ca cái gì mà Uy ca. Ta thấy các người cũng toàn là một lũ cặn bã mà thôi. Tốt nhất là Uy ca của các người đừng tới. Bởi tới đây y sẽ phải hối hận.

- A, không biết tôi phải hối hận cái gì? Người tuổi trẻ, chỉ sợ người hối hận không phải tôi đi, ha ha...

Một người nam tử trung niên đi từ dưới lầu lên, vẻ mặt tràn đầy âm lãnh. Đi theo sau y là bảy tám tên vạm vỡ sẫm xố đầy mình.

- Uy ca.

Nhìn thấy người trung niên kia tới, tên đầy râu vôi vàng muốn đứng lên. Nhưng do quá đau đớn nên y không thể đứng lên nổi.

- Sinh viên à? Hắc hắc, sinh viên ngày nay thật là lợi hại. Ý vào vài môn võ mèo cào đã đi khắp nơi ra oai rồi.

- Trước đánh gãy tay chân của hắc, mang hắc và hai đứa con gái kia theo. Sau đó thanh lý chỗ này sạch sẽ. Lão đại sắp tới rồi.

Cái tên Uy ca này ra lệnh xong liền lấy một điều thuốc ra. Nhưng y còn chưa kịp châm lửa thì một cước của Lâm Vân đã tới.

Một cước này của Lâm Vân cơ hồ không lưu tình chút nào. Bàn tay của trung niên nam tử bị đá đứt bay ra ngoài, sừng sốt vài giây, thẳng tới khi máu phun như suối, mới hôn mê bất tỉnh.

Vài tên thủ hạ vôi vàng giúp Uy ca của bọn chúng băng bó vết thương. Những người còn lại đều bao vây Lâm Vân lại. Nhưng ánh mắt của bọn chúng đã không còn sự khinh thường lúc trước. Ngoại trừ vài tên nhìn không thấy rõ động tác, những tên kia thì thấy rõ ràng.

Một cước đã cắt đứt tay của Uy ca, đây là khái niệm gì? Một cước đá ra mà cũng sắc lẹm như dao sao?

Tuy đã vây quanh Lâm Vân lại, nhưng do không có đại ca chỉ huy, vài tên đàn em này không biết nên lao vào chém hay là làm gì.

- Trước chém sau bắt.

Một tên trong đó cho rằng Lâm Vân dấu dao găm ở bàn chân, liền bảo đồng bọn lao lên. Nhưng đúng lúc này có tiếng xe cảnh sát truyền tới. Trong chớp mắt, ở cửa quán ăn đã xuất hiện vài chiếc xe cảnh sát. Không biết là ai đã âm thầm báo cảnh sát. Bảy tám người cảnh sát ra khỏi xe rồi đi lên lầu. Bọn họ nhìn thấy một đám thanh niên đứng đống và một người trung niên thì nằm trên mặt đất, hơn nữa cả người dính đầy máu tươi, liền biết vấn đề bắt đầu nghiêm trọng.

Hơn nữa người trung niên bị đứt tay kia chính là người ai cũng biết tới ở vùng này. Y là lão đại Kim Uy của hội Kim Lang. Hội Kim Lang là một tổ chức dưới quyền của thiếu gia Lý Danh Sinh, Lý gia,. Việc này ai cũng biết. Cho nên mặc kệ ai đúng ai sai, người của hội Kim Lang là không thể bắt.

- Cảnh sát Thường, Uy ca của chúng tôi bị người này chém đứt tay.

Một tên đầu lĩnh của nhóm côn đồ chỉ vào Lâm Vân nói. Tuy y không có trông thấy Lâm Vân dùng dao, nhưng có thể chém đứt cổ tay của lão đại, nhất định là dùng dao găm gì đó. Chỉ là mình nhìn không rõ mà thôi.

Cảnh sát Thường nhìn thoáng qua Lâm Vân, lại nhìn mấy người đứng đó. Loại chuyện này vừa xem là biết nguyên nhân. Nhưng biết thì biết, xử lý thì lại rất dễ dàng. Chỉ cần mang Lâm Vân đi, sau đó lặng lẽ giao cho người của hội Kim Lang, là được rồi. Cảnh sát Thường nguyên danh là Thường Vận Trợ. Tuy quan chức không lớn, nhưng làm người rất khéo đưa đẩy, là người làm việc tùy theo hoàn cảnh. Đang muốn đi lên bắt người trẻ tuổi kia, thì thấy hần mặc toàn đồ hàng hiệu, lại dễ dàng đánh bại mấy tên côn đồ của hội Kim Lang. Điều này chứng tỏ thân phận của Lâm Vân không phải bình thường.

Nơi này là Yên Kinh, không giống như các địa phương khác. Tùy tiện một người cũng có thể là người có địa vị mà Thường Vận Trợ không thể đắc tội

nổi. Lý gia tuy cường đại, nhưng cũng cần phải biết người mình muốn bắt là ai.

- Cậu tên là gì?

Cánh sát Thường đi tới trước mặt Lâm Vân, khách khí hỏi.

- Lâm Vân.

Lâm Vân trả lời vô cùng đơn giản, nói cái tên xong là im lặng không nói cái gì nữa. Nếu như cái tay cánh sát này không hỏi xanh đỏ mà đã bắt mình, thì mình không cần khách khí.

Cận Thi Kỳ và Lâm Hình thấy vậy, đều chạy tới phía sau của Lâm Vân, nắm lấy áo của hắn. Máu tươi rơi đầy trên sàn nhà khiến cho hai nàng có chút sợ hãi.

- Lâm Vân?

Thường Vận Trợ cau mày, cái tên này sao nghe quen quen. Họ Lâm ở kinh thành, chẳng lẽ là người của Lâm gia? Đột nhiên y bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh sau lưng. Không phải nghe đồn người náo loạn cả Tần gia có tên là Lâm Vân của Lâm gia sao? Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy?

Nghe nói người đó là một người trẻ tuổi anh tuấn, lại có thân thủ bất phàm. Máy chục người cảnh vệ ở ngoài cửa đều bị tay Lâm Vân kia đánh cho ngất xỉu. Mà người trước mặt mình này vừa đúng với miêu tả, ra tay cũng rất tàn nhẫn. Quan trọng nhất, tên hắn cũng là Lâm Vân.

Thường Vận Trợ lập tức cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng. Y đã khẳng định 90% người này là Lâm Vân kia. Âm thầm may mắn mình không lao tới bắt luôn. Nghĩ tới đây, Thường Vận Trợ đột nhiên đi tới trước mặt tên đầy râu, nghiêm khắc nói:

- Các anh dám công khai đùa giỡn con gái nhà lành, còn tự chúng nháo sự, ỷ mạnh hiếp yếu, mang toàn bộ bọn họ đi.

Nghe cảnh sát Thường nói vậy, hơn mười người nam tử ở đây đều sững sờ. Lại dám bắt bọn họ? Hơn nữa tay cảnh sát Thường này còn chưa hỏi diễn biến ra sao, mà chỉ hỏi tên người trẻ tuổi kia đã quyết định luôn rồi.

Bảy tám người cảnh sát rất nhanh đi tới khóa tay bọn họ lại. Ngay cả tên râu ria nằm trên mặt đất cũng bị khiêng đi, chỉ lưu lại một vũng máu tươi.

Cận Thi Kỳ và Lâm Hinh càng là sững sờ. Hai người hình như không nghe thấy Lâm Vân nói gì à, chỉ thấy anh ấy nói tên của mình mà thôi. Vậy mà đã khiến cảnh sát mang đám côn đồ kia đi. Chẳng lẽ Lâm Vân nổi tiếng như vậy?

Cảnh sát Thường đi tới trước mặt của Lâm Vân, rất cẩn thận hỏi:

- Lâm tiên sinh, những người này đều là lưu manh vô lại, nhưng tôi cũng không thể đắc tội nổi bọn chúng. Bọn chúng là người của Lý Danh Sinh, Lý gia. Tôi chỉ là...

Lâm Vân vừa nghe liền hiểu, hóa ra mấy tên khốn kiếp này là người của Lý gia, lông mày giương lên nói:

- Những tên cận bã này chỉ biết hại người mà thôi. Cục cảnh sát của các anh tốt nhất nên xóa bỏ khối u này cho xã hội. Trở về nói với người Lý gia một câu. Nói rằng chính là do tôi làm. Đừng để tôi trông thấy bọn chúng xuất hiện lần nữa. Bằng không tôi sẽ rất tức giận.

Thường Vận Trợ nghe Lâm Vân nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm. Phải biết rằng y bắt những người này là rất mạo hiểm. Nếu không có một lời đảm bảo của Lâm Vân mà trở về, thì kết quả của mình rất thảm. Vội vội vàng vàng cáo từ Lâm Vân, lấy điện thoại một bên gọi một bên đi về phía xe cảnh sát.

Mấy tên côn đồ kia đã bị đưa vào trong xe cảnh sát. Lúc cảnh sát Thường rời đi, người thanh niên bị bọn côn đồ đánh đã đỡ một cô gái có vẻ là sinh viên đi ra. Chỉ là khuôn mặt của cô gái này rất tái nhợt, trên mặt còn có dấu tay.

Lâm Vân vừa nhìn là biết chuyện gì, thấy người thanh niên muốn lên tiếng, hấn liền khoát tay nói:

- Cậu mang bạn gái của cậu rời đi thôi. À, chờ một chút. Ông là chủ nhà hàng này?

Lâm Vân nhìn về phía một người trung niên mập mạp vốn từ đầu đến cuối đều cung kính chờ đợi ở một góc.

- Đúng vậy, đã quấy rầy Lâm tiên sinh dùng cơm, nhà hàng Thâm Biểu của chúng tôi thật sự là xin lỗi.

Trong lòng người trung niên này đã không biết âm thầm chửi bọn côn đồ kia bao nhiêu lần. Trêu chọc ai không trêu chọc, lại trêu chọc ngay vào sát thân. Nhà hàng đã mở khá lâu rồi mà còn chưa từng gặp chuyện như vậy. Y cũng đã sớm nghe thấy người trẻ tuổi này nói tên là Lâm Vân, mà Lâm Vân thì y đương nhiên nghe qua.

- Nhà hàng này là của Lý gia.

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống

- Vâng, chủ tịch là Lý Danh Sinh. Tôi đã gọi điện thoại cho chủ tịch, chắc cậu ấy sắp tới rồi.

Người trung niên nói.

Lâm Vân còn chưa mở miệng, ở lối đi nhỏ đã vang lên tiếng bước chân dồn dập. Một người nam tử tuổi chừng 40 dẫn theo một người tuổi trẻ, vội vã đi

tối, rõ ràng ngay cả thang máy cũng không thể chờ đợi được.

- Chủ tịch...

Người trung niên mập mạp thấy hai người đi lên, vội vàng chào hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 202: Chủ Tịch

H

ai người này không để ý tới y, mà trực tiếp đi tới trước mặt của Lâm Vân. Người nam tử lớn tuổi rất kính cẩn nói với Lâm Vân:

- Thật sự xin lỗi, lại để Lâm tiên sinh chịu ủy khuất. Tôi nguyện ý đền bù bất cứ tổn thất nào. Danh Sinh, tới đây...

Nghe người nam tử gọi vậy, người trẻ tuổi kia không quá nguyện ý đi tới trước mặt của Lâm Vân, khom người một chút nói:

- Thực xin lỗi. Lâm tiên sinh, việc này là do sai lầm của nhà hàng chúng tôi. Tôi thay mặt nhà hàng mong Lâm tiên sinh bỏ qua.

Lâm Vân cũng lười gây sự với người của Lý gia, lạnh lùng cười:

- Xử lý những tên thủ hạ cặn bã của các anh. Bằng không khắp nơi chỉ toàn là chương khí mù mịt. Còn có, đền bù tổn thất của hai người trẻ tuổi này...

Lời của Lâm Vân còn chưa dứt. Lý Thành Hiếu đã lôi ra hai cái thẻ ngân hàng, một cho Lâm Vân, một đưa cho đôi nam nữ, rồi nói:

- Mật mã đều là sáu con tám.

Lâm Vân không chút khách khí thu cái thẻ lại. Người tuổi trẻ bị đánh kia thấy mặt mũi của Lâm Vân lớn như vậy, mà bạn gái của mình cũng đã bị ăn thiệt thòi, nên không chút do dự thu vào.

- Đi thôi.

Lâm Vân cất cái thẻ đi, rồi dẫn theo Cận Thi Kỳ và Lâm Hình rời đi. Đôi nam nữ nhìn Lâm Vân rời đi, cũng bước theo sau.

Thấy bóng lưng của Lâm Vân đã đi xa. Lý Hiếu Thành mới dám lau mồ hôi trên trán. Thiếu chút nữa khiến Lý gia lại gây thù chuốc oán với Lâm Vân rồi. Cũng may Lâm Vân không để ý mà thu hai cái thẻ.

- Cha, kỳ thật Lý gia chúng ta cần gì phải sợ hãi như vậy, quả thực là khinh người quá đáng...

Lý Danh Sinh còn chưa dứt lời, đã bị Lý Hiếu Thành tát cho một cái.

- Trở về lập tức giải tán cái hội Kim Lang của mày đi. Cái đồ nghịch tử, thiếu chút nữa khiến Lý gia gặp nguy hiểm rồi. Cho dù hôm nay mày không gặp phải Lâm Vân, nhưng cứ dung túng thuộc hạ như vậy, sớm muộn gì Lý gia cũng hủy trong tay của mày mà thôi. Hừ.

Nói xong, Lý Hiếu Thành không để ý tới Lý Danh Sinh mà xoay người rời đi.

Lúc đi ra ngoài. Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đều có chút kinh dị nhìn Lâm Vân.

- Anh trai, vì sao những người đó lại sợ anh như vậy? Còn có, lão đầu tới sau kia, em cũng đã từng thấy qua y ở trên TV. Hình như là chủ tịch của tập đoàn Lý thị thì phải. Vì sao ông ta lại tôn kính anh như vậy? Em thấy thật là kỳ quái.

Lâm Hình nhịn không được đưa ra câu hỏi.

Cận Thi Kỳ cũng đầy thắc mắc nhìn Lâm Vân. Cô ta cũng muốn biết vì sao cảnh sát lại giúp đỡ Lâm Vân như vậy. Vừa nãy người cảnh sát họ Thường kia rõ ràng chỉ hỏi tên của Lâm Vân thì đã mang bọn côn đồ rời đi rồi.

Thậm chí còn chưa điều tra nguyên nhân sự việc như thế nào, mà hoàn toàn là dựa vào phán đoán bản thân.

Lâm Vân không biết trả lời ra sao, đành phải nói:

- Đây là chuyện của người lớn, em biết làm gì. Vừa rồi có ăn no không? Nếu không ăn no thì chúng ta tới chỗ khác ăn cơm.

Lâm Vân không biết hai cô bé ăn no hay không, nhưng hẳn thì vẫn còn đói.

- Chúng em đều ăn no rồi, chút say rượu cũng đã tỉnh. Anh trai, tới trường học của chúng em ngồi một lát nhé.

Lâm Hình vẫn giữ chặt cánh tay của Lâm Vân không chịu bỏ ra. Cho dù nàng có ngu dốt thì giờ cũng hiểu anh trai của mình không phải là người tầm thường.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ, Tam gia gia hẳn là đã sớm biết chuyện này. Chẳng lẽ đây mới là mục đích mà Tam gia gia muốn tìm anh trai trở về? Nhưng qua thái độ của anh trai hình như anh ấy không quan tâm lắm tới chuyện của gia tộc thì phải. Thậm chí anh ấy còn không muốn về đó.

- Đúng rồi, anh trai, vừa rồi em hỏi nội y “Vân Tầm Miên” có phải do anh sản xuất không, anh còn chưa nói cho em biết đấy nhé?

Lâm Hình nói xong, vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Lâm Vân. Cận Thi Kỳ cũng là như vậy.

- Ủ, là do anh làm, chắc không nghĩ tới phải không?

Lâm Vân vừa cười vừa nói.

- A, vậy thì tốt quá. Anh trai, em cũng muốn một bộ, anh tặng cho em được không? À, không, em muốn hai bộ cơ. Đúng rồi, anh cũng giúp Thi Kỳ lấy

một bộ nhé. Anh nhất định phải giúp em đây, em muốn nó từ lâu rồi nhưng không thể mua được.

Lâm Hình hưng phấn thiếu chút nữa nhảy lên.

Cận Thi Kỳ đồng dạng là nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, một bộ chờ mong. Lâm Vân gãi gãi đầu, cười khố. Thật không biết từ khi nào mình đã trở thành người mà các cô gái đều đòi nội y rồi. Cái này thật là muốn chết quá.

- Như vậy đi, lần sau anh đi Phụng Tân sẽ dẫn hai em theo. Hoặc là ở Phần Giang cũng được, sau đó thì tùy cho hai em chọn. Được không?

Lâm Vân định tới Phụng Tân làm mấy bộ cho hai cô bé này. Nhưng nghĩ lại thì thôi, bởi vì mình không biết kích cỡ ngực của hai cô bé, hỏi ra thì có chút bất tiện.

Cận Thi Kỳ lập tức hiểu lầm ý của Lâm Vân, khuôn mặt vốn đỏ ửng vì uống rượu, nay càng đỏ hơn. Chỉ có Lâm Hình là vô tâm, tiếp tục quần quít Lâm Vân.

- Anh trai, vừa rồi ăn cơm chúng ta còn chưa trả tiền, nếu là trả tiền, anh có tiền sao? Em thấy trên người của anh không có mang theo ví tiền a?

Lâm Hình nói, tay vẫn còn đang sờ túi áo của Lâm Vân.

- Không cần lo lắng, anh có tiền. Anh mở một công ty, nếu lúc nào em thiếu tiền thì có thể trực tiếp tới công ty của anh lấy tiền mà dùng.

Lâm Vân cười, gỡ tay của Lâm Hình ra.

- A, thật sao anh trai? Anh trai mở công ty gì vậy? Chúng em đi xem luôn được không?

Lâm Hình lúc đầu nghe người trong nhà nói anh trai có mở công ty, còn không quá tin tưởng. Nhưng hiện tại nghe anh trai xác định, trong lòng rất

là hưng phấn.

- Lâm đại ca, vì sao lúc em và Tiểu Hình thấy anh ở sân bay, anh lại ăn mặc...

Tâm tư của Cận Thi Kỳ tỉ mỉ hơn Lâm Hình nhiều lắm. Trong lòng cô ta tự nhủ, Lâm Vân có tiền trong người cùng với chuyện người khác sợ hấn ở trong nhà hàng kia, khả năng đều là vì hấn đã trở về Lâm gia. Những người này nhất định biết Lâm Vân là người của Lâm gia nên mới khách khí như vậy. Bây giờ nghe Lâm Vân nói có công ty riêng, cô ta đương nhiên không tin. Mới có vài ngày làm sao đã mở công ty nhanh thế.

- Cũng được, để anh dẫn hai em tới công ty. Từ nay về sau có chuyện gì, nếu anh không ở bên cạnh, thì em tới tìm lãnh đạo của công ty cũng được.

Lâm Vân nói xong, thuận tiện gọi một chiếc xe taxi.

Xe taxi dừng lại ở tòa nhà Kinh Vực. Ba người Lâm Vân xuống xe, Cận Thi Kỳ bỗng nghĩ tới một điều:

- Lâm đại ca, tòa nhà Kinh Vực này không phải là trụ sở của tập đoàn Vân Môn sao? Vì sao chúng ta lại tới nơi này?

Lâm Hình cũng nghĩ tới:

- Đúng vậy, anh trai, có phải anh nhớ nhầm không?

- Nhầm sao được, tập đoàn Vân Môn chính là công ty của anh mà.

Lâm Vân cười hì hì nói.

- Khoác lác.

Lần này là Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đồng thời lên tiếng.

- Lừa các em làm gì, đi vào là biết.

Lâm Vân nói xong, đi tới cửa của tòa nhà. Cận Thi Kỳ và Lâm Hình không biết Lâm Vân muốn làm gì. Lâm Hình thậm chí còn tưởng anh trai đang còn đi chứng.

- Chủ tịch.

Nhân viên bảo vệ thấy Lâm Vân tới, vội vàng chào hỏi.

- A...

Cận Thi Kỳ và Lâm Hình thấy bảo vệ gọi Lâm Vân như vậy, đều sửng sốt. Chẳng lẽ anh trai đúng là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn sao?

Khu làm việc chính của tập đoàn Vân Môn là ở tầng tám. Trải qua hai lớp bảo vệ, lúc Lâm Vân dẫn theo Cận Thi Kỳ và Lâm Hình đi tới, hai cô bé kia còn không tin đây là sự thật.

- Chủ tịch, anh đã trở lại. Hai cô gái này là?

Diệp Điềm vừa vặn đi ra từ văn phòng. Cô ta trông thấy Lâm Vân dẫn theo hai cô bé xinh đẹp đi tới vội vàng tiến lên chào hỏi.

- À, đây là em gái của anh. Lâm Hình, đây là bạn học của con bé, Cận Thi Kỳ.

Lâm Vân giới thiệu hai người cho Diệp Điềm.

- A, em biết chị là ai, em đã từng thấy chị được phỏng vấn ở kênh kinh tế trên TV. Chị chính là tổng giám đốc Diệp của tập đoàn Vân Môn đây mà.

Lâm Hình giống như phát hiện ra đại lục mới vậy.

- Lâm Hình, ở trước mắt anh trai của em cũng không thể gọi chị là tổng giám đốc Diệp được. Anh trai của em là chủ tịch, mới chính thức là ông chủ của tập đoàn. Hì hì, Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đều thật xinh đẹp. May mà em là em gái của chủ tịch, nếu không chị đã hiểu lầm rồi. A, đúng rồi, em Cận Thi Kỳ không giống như là em gái của chủ tịch thì phải?

Diệp Điềm nói xong, khuôn mặt lộ vẻ giật mình.

Lâm Vân âm thầm buồn cười nói:

- Diệp Điềm, anh xem em có vẻ như nhàn rồi vô sự thì phải. Mỹ Na đâu rồi?

- Mỹ Na trở về Phần Giang rồi. Chị ấy tạm thời xin nghỉ để trở về công ty cũ làm thủ tục thôi việc. Mà em có nhàn rồi đâu. Đừng nhìn chăm chăm vào em như thế, em đi làm việc đây.

Diệp Điềm nói xong liền làm cái mặt quỷ với Lâm Vân, rồi lập tức rời đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 203: Dạ Minh Châu

C

uối cùng Lâm Hình và Cận Thi Kỳ mới biết nguyên lai anh trai là chủ tịch trong này. Hai mắt của Lâm Hình càng thêm phát sáng, liền đi tới bắt tay của Lâm Vân nói:

- Anh trai, em nghe nói Dương Nhan Hoàn của tập đoàn Vân Môn có tác dụng rất tốt với nữ nhân phải không? Anh nhất định phải cho em mấy lọ đấy.

Lâm Vân nhìn vẻ mặt chờ mong của Lâm Hình và Cận Thi Kỳ, trong lòng tự nhủ, hai cô bé này cái gì cũng muốn đòi, đành phải nói:

- Được rồi, đợi lát nữa để anh bảo Diệp Diễm dẫn các em tha hồ mà lấy.

- Anh trai thật tốt.

Lâm Vân nói xong liền hôn lên mặt Lâm Vân một cái. Lâm Vân sờ sờ khuôn mặt nói:

- Không nghĩ tới, nụ hôn đầu tiên vào khuôn mặt của ta lại bị cô em gái làm hỏng.

- Anh trai dám nói xấu em phải không? Bao nhiêu anh chàng đẹp trai muốn em hôn, em đều không thèm hôn. Mà nụ hôn này của em là để cổ vũ anh.

Lâm Hình nghiêm trang nói.

- À, anh có cái gì mà cần cổ vũ.

Lâm Vân nhìn cô em gái này, trong lòng nói, có một em gái thật là tốt. Nếu hiện tại mình chỉ chú tâm vào tu luyện và tìm kiếm Vũ Tích, thì làm sao có thể hưởng thụ được thân tình này.

- Đương nhiên là cố vụ anh sản xuất thêm nhiều loại sản phẩm tốt như 'Vân Tầm Miên' và Đường Nhan Hoàn rồi.

Lâm Hình nói rất nghiêm trang, giống như đây là điều hiển nhiên.

Lâm Vân nhìn biểu lộ của Lâm Hình, đột nhiên có chút cảm động. Hẳn hiểu Lâm Hình không thực sự muốn những thứ này. Con bé làm vậy chỉ là muốn mình vui vẻ mà thôi. Con bé muốn cho mình biết, mình còn có một cô em gái. Để cho mình biết, không phải tất cả mọi người đều quên hẳn.

Lâm Vân vươn tay vuốt đầu của Lâm Hình:

- Từ nay về sau anh sẽ không rời đi mà không thông báo gì cho em và mẹ nữa. Cho dù anh muốn đi, cũng sẽ mang hai người đi theo.

Lâm Hình thấy anh trai đã minh bạch tâm tư của mình, ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Vân, nhịn không được khóc nức nở:

- Anh trai, em không muốn anh rời đi.

Ở trong mắt của Lâm Hình, anh trai có công ty lớn như vậy, tuy làm cho nàng rất kinh ngạc và mừng rỡ, thậm chí không dám tưởng tượng. Nhưng trong lòng nàng càng muốn anh trai hoàn toàn khỏi bệnh, không cần đi lang thang khắp nơi khiến mình và mẹ lo lắng.

Cận Thi Kỳ nhìn hai người chân tình như vậy, đột nhiên cái mũi có chút ê ẩm. Cận Thi Kỳ đương nhiên cũng minh bạch tâm tư của Lâm Hình. Ngày đó nhìn bộ dáng của Lâm Hình sau khi trở về từ sân bay, Lâm Hình vẫn u sầu không vui. Mình cũng thấy nàng vụng trộm khóc nhiều lần.

Cận Thi Kỳ lại nghĩ tới, nếu như mình có một anh trai như vậy thì thật là tốt. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là ước muốn mà thôi. Nhìn Lâm Hình và anh trai của cậu ấy như vậy, Cận Thi Kỳ có chút hâm mộ.

- Đi thôi, vào văn phòng của anh ngồi một lát.

Lâm Vân nói xong, dẫn theo Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đi vào phòng làm việc của mình.

- Cái thẻ này cho em. Trong này có ít tiền, từ nay về sau em không cần phải tới Lâm gia xin tiền nữa. Cứ dùng tiền của anh đi.

Lâm Vân đưa cái thẻ của mình cho Lâm Hình, rồi nói số mật mã.

- Vâng.

Lâm Hình thấy anh trai đã có công ty lớn như vậy, đương nhiên là sẽ không thiếu tiền dùng, vì vậy không do dự mà cầm lấy.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Ngày mai anh phải trở về Phần Giang một chuyến. Anh muốn trở về đó thăm mẹ, em về cùng anh không? Nếu em cùng anh trở về, anh sẽ chờ em.

- Có chứ, anh trai, em đương nhiên muốn cùng anh trở về rồi. Mẹ thấy chúng ta cùng nhau đi về, sẽ rất là vui mừng.

Lâm Hình nghe thấy vậy, cao hứng suýt nữa nhảy lên. Nàng nghĩ tới mẹ mình, một năm cũng khó thấy mặt cha một lần. Huống hồ mẹ ở một mình trong nhà, rất là nhớ nàng và anh trai.

- Anh trai à, kỳ thực mẹ rất đáng thương. Mẹ một mình ở nhà, còn thường xuyên bị mấy bá và dì bắt nạt. Hai chúng ta không ở nhà, cha cũng không thường tới.

Lâm Hình nói xong cúi đầu, nàng biết mẹ rất là cô đơn, nhưng nàng cũng chỉ biết bất lực.

- Ủ, nếu như mẹ đồng ý, anh sẽ mua một ngôi nhà cho em và mẹ ở.

Lâm Vân hiểu ý của Lâm Hình, trong lòng cũng rất hồ thẹn.

- Vâng, điều này thì khi về chúng ta hỏi mẹ.

Lâm Hình thấy anh trai nói rất có lý, nhưng vẫn cần phải hỏi ý kiến của mẹ đã.

- Thi Kỳ, nếu không ngày mai cậu đi cùng mình và anh trai nhé. Dù sao hiện tại cũng được nghỉ.

Lâm Hình thương lượng xong với Lâm Vân, rất là chờ mong nhìn Cận Thi Kỳ.

- Mình...

Kỳ thực Cận Thi Kỳ rất muốn đi cùng Lâm Hình, nhưng người ta là anh em gặp nhau, sau đó về thăm mẫu thân, còn mình dùng thân phận gì để đi.

Thấy Cận Thi Kỳ do dự, Lâm Hình nói:

- Thi Kỳ, dù sao cậu cũng ở nhà trọ, nếu không cậu đi đại học Yên Kinh nói với chị cậu một câu. Sau đó lại đi. Nói không chừng chúng ta còn có thể lấy được mấy bộ 'Vân Tầm Miên' đấy.

Lâm Hình nói vậy là có mục đích. Nàng thấy Thi Kỳ cũng không ghét anh trai. Huống hồ Thi Kỳ còn là bạn tốt nhất của nàng. Anh trai đã ly hôn, lẻ loi một mình. Cho nên nàng muốn tác hợp anh trai với Thi Kỳ. Cho anh trai đỡ phải cô đơn. Anh trai hiện tại đẹp trai như vậy, miễn cho anh trai lại lấy một người mà mình không quen. Thi Kỳ là một cô gái rất tốt, rất xứng đôi với anh trai.

Nàng không biết nhiều lắm về chuyện Lâm Vân vì Vũ Tích mà đánh lên Tần gia. Thậm chí nàng còn không biết anh trai đã nhờ Tam gia ga tìm Vũ Tích. Nếu như nàng biết, thì có khả năng nàng đã không tích cực mời Thi Kỳ như vậy.

Lâm Vân không biết tâm tư của em gái, nên không nói xen vào. Cận Thi Kỳ có đi hay không, hẳn cũng không quan tâm lắm. Nghe em gái nhiệt tình mời Cận Thi Kỳ như vậy, còn tưởng rằng con bé sợ đi một mình không có bạn.

Cận Thi Kỳ nghe Lâm Hinh nói vậy, quả nhiên tâm động. Không biết là nội y 'Vân Tầm Miên' đã động cô ta hay là chỉ muốn đi ra ngoài chơi đùa, nên liền trả lời:

- Ủ, cũng được, không cần qua chỗ chị mình đâu. Đợi lát nữa mình gọi cho chị ấy là được. Khi quay về thì nói.

Có gõ cửa vang lên, Diệp Diễm đi vào:

- Chủ tịch, nếu anh chưa ăn cơm tối thì đi cùng chúng em đi?

- Bọn anh vừa ăn rồi, nên anh không đi đâu. Còn Cận Thi Kỳ và Lâm Hinh đi thì đi, anh còn có chút việc.

Lâm Vân muốn tranh thủ thời gian, mau chóng viết ra vài phương án của sản phẩm mới. Bởi vì về sau đi tìm Vũ Tích, không biết tốn thời gian bao lâu. Huống hồ, khuya hôm nay hẳn còn có việc phải làm.

Thấy Lâm Hinh và Cận Thi Kỳ cùng Diệp Diễm đi ra ngoài, Lâm Vân bổ sung một câu:

- Đợi lát nữa mang hai đứa đi lấy Đường Nhan Hoàn nhé.

Chỉ mất hai tiếng, Lâm Vân đã viết xong vài phương án của sản phẩm mới. Tuy còn vài sản phẩm còn chưa chuẩn bị tốt, nhưng Lâm Vân cho rằng như

thế là đủ. Không cần phải dùng cả tối để hoàn chỉnh. Hẳn không muốn dùng nhiều thời gian vào việc này. Nếu như có Vũ Tích ở bên cạnh, có lẽ hẳn còn có thể tỉnh tâm làm nốt.

Cầm lấy những tư liệu mà mình vừa hoàn thành, Lâm Vân đi ra văn phòng. Hẳn muốn xem Mông Văn và mấy người ăn cơm đã trở về chưa. Nếu đã trở lại thì giao những vật này cho Mông Văn. Chuyện của công ty tạm thời cứ như vậy.

Lâm Vân đẩy cửa ban công, trời đã tối đen, nhưng văn phòng của Mông Văn vẫn còn ánh đèn. Ăn cơm đã trở lại rồi à? Sao không thấy Lâm Hình tới tìm mình nhỉ. Lâm Vân đi tới phòng của Mông Văn gõ cửa.

- Chủ Lâm Vân .

Mông Văn thấy Lâm Vân chủ động gõ cửa phòng nàng, cảm giác có chút kinh ngạc.

- Không phải em đi ăn cơm sao?

Lâm Vân thấy trên bàn của Mông Văn chồng chất một đống tư liệu, máy tính vẫn đang mở.

- Em không, em...

Mông Văn vốn là muốn đợi Lâm Vân làm xong rồi đi cùng luôn. Thật không ngờ Lâm Vân lại làm việc lâu đến thế. Vì đợi quá lâu, nên nàng liền trở về phòng làm việc của mình. Còn chưa xử lý bao nhiêu công việc, thì Lâm Vân đã tìm đến.

Lâm Vân nhìn biểu lộ của Mông Văn như vậy là biết cô nàng chưa ăn cơm, lập tức đi tới nói:

- Kế hoạch sản xuất sản phẩm mới cho công ty, anh đã ghi ở đây. Có khả năng là phải mở thêm hai ba cái xưởng.

Nói xong đưa tập tài liệu trong tay cho Mông Văn.

Nhận lấy tài liệu, Mông Văn có chút lo lắng nói:

- Mặc dù lợi nhuận của tập đoàn Vân Môn chúng ta đã khá lớn, nhưng dù sao cũng chỉ mới thành lập trong một thời gian ngắn. Nếu muốn xây thêm mấy nhà xưởng, chỉ sợ tài chính không đủ.

Lâm Vân cười cười không nói gì, chỉ là xoay người đóng cửa lại rồi nói với Mông Văn:

- Mông Văn, em tắt đèn đi.

Mông Văn nghe Lâm Vân nói vậy, đột nhiên cả kinh. Chẳng lẽ hẳn muốn làm chuyện ấy? Nhưng hiện tại đang ở văn phòng mà? Huống hồ không phải Lâm Vân rất yêu vợ của hắn sao? Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Mông Văn đỏ bừng.

Lâm Vân thấy Mông Văn không cử động, mà khuôn mặt lại đỏ bừng. Nhất định là nàng hiểu lầm cái gì đó. Cũng không giải thích mà đi tới tắt đèn.

- Lâm Vân...

Mông Văn thấy Lâm Vân đã tắt đèn, trong lòng rất khổ sở, giọng nói cũng có chút thay đổi. Bởi vì từ đầu đến giờ nàng đều có ấn tượng tốt với Lâm Vân. Nàng không hy vọng ấn tượng tốt đẹp đó lại bị phá hỏng như vậy. Huống hồ trải qua nửa năm làm việc, cừu hận trong lòng nàng đã nhạt bớt. Dần dần trở lại với tâm tính như lúc xưa. Cũng không còn vẻ tiêu sái khi nói tới việc hiến thân để báo ơn nữa.

Tuy nhiên nàng không thấy Lâm Vân tới ôm mình, mà qua ánh sáng hôn ám, nàng chỉ mơ hồ trông thấy Lâm Vân lấy cái gì đó ở tay.

- Em xem cái này...

Lời của Lâm Vân còn chưa dứt, một ánh sáng màu nhàn nhạt đã xuất hiện ở lòng bàn tay Lâm Vân.

Cả căn phòng lập tức bị thứ ánh sáng này bao phủ, khiến khung cảnh xung quanh dần dần rõ ràng. Ánh sáng rất nhu hòa, giống như một cái áo nhung nhẹ nhàng bao phủ lấy toàn thân Mông Văn vậy.

Mông Văn sợ hãi than một tiếng, sớm quên hết những điều vừa nghĩ. Lại có một viên ngọc xinh đẹp như vậy?

- Đây là cái gì? Chẳng lẽ là...

Mông Văn không dám tưởng tượng hết. Bởi vì thứ đó chỉ có trong truyền thuyết mới thấy. Nhưng viên ngọc trước mặt này thật sự là rung động.

Viên ngọc này tuyệt đối không phải do con người gia công. Ánh sáng nhu hòa phát ra từ nó, ngoại trừ Dạ Minh Châu trong truyền thuyết, thì có thể là cái gì?

- Đúng vậy, đây là Dạ Minh Châu.

Lâm Vân đưa viên ngọc cho Mông Văn.

Mông Văn cầm lấy viên ngọc, một cảm giác thoải mái, tươi mát lan tới toàn thân. Khiến cho Mông Văn nhìn không được thở phào một cái. Cẩn thận nhìn viên Dạ Minh Châu trong tay, thực sự là yêu thích không muốn rời.

“Trên đời này thực sự có Dạ Minh Châu sao? Lại còn ở trên tay của mình nữa, thật không thể tưởng tượng nổi”

Tuy nhiên nghĩ kỹ lại thì không còn kỳ quái nữa. Bởi những chuyện kỳ lạ trên người Lâm Vân quá nhiều. Đối với mình có lẽ là không thể xảy ra, nhưng đối với Lâm Vân lại là chuyện bình thường.

- Em đi tìm Lão Yêu, nhờ y giúp bán đấu giá viên ngọc này. Số tiền kiếm được thì để xây nhà xưởng. Có lẽ còn thừa ra khá nhiều.

Lâm Vân nhìn Dạ Minh Châu trong tay của Mông Văn nói.

- A, Lâm Vân, anh muốn bán viên ngọc xinh đẹp này đi sao?

Mông Văn nghe Lâm Vân nói vậy, lập tức kinh ngạc hỏi.

- Cái này có là cái gì, giữ lại cũng không ăn được, vậy thì mang bán a. Tiết kiệm thời gian xây dựng nhà xưởng, rồi bắt đầu sản xuất sản phẩm mới. Chuyện ở đây anh liền giao cho các em đi làm. Ngày mai anh sẽ đi.

Lâm Vân nói xong, nhìn nhìn Mông Văn. Trong lòng có chút xin lỗi các nàng. Tuy công ty là do chính mình mở, nhưng công việc trong đó lại đùn đẩy hết cho các nàng làm.

- Anh , lại muốn đi à?

Mông Văn thấy Lâm Vân vừa về lại muốn đi, đột nhiên cảm thấy chuyện của anh chàng Lâm Vân này thật là nhiều. Chẳng lẽ hẳn không thể ở công ty thêm một thời gian sao?

- Đúng vậy, anh muốn đi tìm vợ của anh. Cho nên không thể lưu lại. Chuyện bên này em cứ thương lượng với mấy người Lý Thanh mà làm.

Lâm Vân vừa nói đến đây thì nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

- Hẳn là Diệp Diễm và mấy người đã ăn cơm xong.

Lâm Vân lấy ra một cái hộp, để viên ngọc Dạ Minh Châu vào trong đó.

Rồi đưa hộp ngọc cho Mông Văn, nói:

- Chuyện này nhờ em vậy.

- Vâng.

Mông Văn chỉ nói nhẹ một tiếng, liền không nói gì khác. Trong lòng thì nghĩ, không biết Lâm Vân cất đồ ở đâu, vì sao lục vài cái là lại lấy ra một vật. Hộp ngọc này tuy nhỏ, nhưng nếu đặt ở trong túi áo thì vẫn có thể nhìn thấy mới đúng?

Lâm Vân đi tới bật đèn lên, mở cửa, trông thấy Diệp Diễm, Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đang đứng ở cửa ra vào. Bọn họ đều kinh ngạc nhìn Lâm Vân và Mông Văn đi ra.

Mông Văn mới kịp phản ứng mấy người kia có lẽ hiểu nhầm, vội vàng nói:

- Không giống như các em nghĩ đâu.

- Chị Văn, chúng em đang nghĩ gì?

Diệp Diễm thấy quần áo của hai người rất chỉnh tề, biết là hai người không làm chuyện như vậy. Nhưng hai người này lại bước ra từ căn phòng tối, cho dù là ai cũng hoài nghi thôi.

Lâm Vân cười cười, nhìn Cận Thi Kỳ và Lâm Hình:

- Các em ăn no chưa?

- Rồi ạ, Diệp Diễm đã dẫn chúng em tới một quán ăn rất ngon, giá lại không đắt. Nhưng là chị Diệp Diễm trả tiền.

Lâm Hình thấy sắc mặt của anh trai vẫn bình thường, lập tức cao hứng chạy tới.

- Chị Diệp Điềm còn dẫn bọn em đi lấy ít Dưỡng Nhan Hoàn...

Cận Thi Kỳ cũng nói.

- Vậy thì tốt, sáng ngày mai chúng ta sẽ bay về Phần Giang. Hiện tại các em có cần về trường học không?

Lâm Vân nhìn hai người Lâm Hình hỏi.

- Thi Kỳ, cậu có về không?

Lâm Hình nhìn Cận Thi Kỳ.

- Mình muốn về đó lấy mấy bộ quần áo, còn cậu?

Cận Thi Kỳ biết là phải đi vài ngày, nên muốn mang theo vài thứ.

- Ừ, mình cũng vậy. Anh trai trước đưa bọn em về trường học nhé, sau đó chúng em sẽ tới chỗ của chị Diệp Điềm ngủ.

Lâm Hình vội vàng nói.

- Vậy thì tốt, Mông Văn đi ăn cơm với anh không? Em còn chưa ăn tối mà, đi ra ngoài ăn một chút.

Lâm Vân thuận tiện nói.

- Em cũng đi.

Diệp Điềm không muốn chỉ có một mình mình ở chỗ này, nên vội vàng nói muốn đi theo.

- Vậy thì chúng ta cùng đi.

Lâm Vân nói xong liền bước đi trước, mấy người thì đi theo sau.

Lâm Hình đi ở phía sau, lặng lẽ tới gần Diệp Điềm hỏi:

- Chị Diệp Điềm, chị nói xem anh của em hẹn chị Văn đi ra ngoài ăn cơm, mà chị lại muốn đi cùng, có phải là đã chen ngang hai người đó không.

Nhưng thanh âm của Lâm Hình lại rất lớn, chẳng những Cận Thi Kỳ nghe thấy, mà ngay cả Mông Văn cũng đều nghe rõ ràng. Mông Văn thật không biết nói gì cho phải.

- Hì hì, chị rất thích làm người xen ngang. Đi thôi, anh của em đã xuống tầng rồi.

Diệp Điềm nói xong liền đi nhanh hơn. Nàng đương nhiên biết quan hệ của chị Văn và Lâm Vân chỉ đơn giản là quan hệ công việc mà thôi. Nếu Lâm Vân có ý khác, thì nửa năm trước đã làm chuyện đó với chị Văn rồi. Ở đâu còn đợi tới bây giờ mới làm. Còn chuyện đi ra từ văn phòng tắt đèn vừa nãy, đợt lát nữa hỏi chị ấy xem.

Diệp Điềm lái xe, đi nửa tiếng thì đã tới bên ngoài học viện ngoại ngữ. Diệp Điềm đi theo Lâm Hình và Cận Thi Kỳ để giúp các nàng cầm túi đồ. Lâm Vân và Mông Văn đứng ở cửa trường học.

- Mông Văn, anh muốn nhờ em giúp một việc.

Lâm Vân thấy mấy người Lâm Hình đã đi vào ký túc xá, liền nói với Mông Văn.

Mông Văn nhìn Lâm Vân, hỏi:

- Giúp chuyện gì? Nếu em có thể làm được, đương nhiên là không có vấn đề.

- Bởi vì anh sẽ thường xuyên đi ra ngoài, cho nên anh muốn em giúp anh mua một căn nhà, để cho em gái và mẹ của anh ở lại Yên Kinh.

Lâm Vân nói tiếp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 204: Tòa Tháp Tây Hà

Đ

ương nhiên có thể, khi nào thì mua?

Mông Văn thấy Lâm Vân chỉ yêu cầu mua nhà. Việc này rất đơn giản đối với nàng.

- Càng nhanh càng tốt, anh muốn sớm đưa mẹ của anh tới Yên Kinh. Em thấy thế nào?

Lâm Vân nói xong, hỏi ý kiến của Mông Văn.

- Chuyện này em sẽ làm nhanh cho anh. Chủ hộ dùng tên của ai?

Mông Văn hỏi Lâm Vân.

- Dùng tên em gái anh, Lâm Hinh cũng được. Bởi dù sao căn nhà này về sau cũng thuộc về con bé.

Lâm Vân nghĩ thầm, nếu dùng tên mình có chút phiền toái. Bởi vì mình sẽ không thường xuyên ở nhà.

- Ủ, đến lúc đó em sẽ liên lạc với Lâm Hinh. Anh muốn ăn gì?

Mông Văn hỏi.

- Còn em?

Lâm Vân hỏi ngược lại Mông Văn, bởi vì với hắn, ăn gì cũng được miễn là no bụng.

- Em cũng tùy tiện.

Tuy chưa ăn tối nhưng nàng không thấy đói lắm.

- Vậy thì đi ăn mỳ sợi nhé?

Lâm Vân nhìn một quán mỳ sợi tên là Lan Châu ở cách đó không xa. Hẳn bỗng nhớ tới lần đầu tiên Vũ Tích dẫn mình đi ăn, là đi vào quán mỳ sợi.

- Cũng được. Mà viên ngọc kia em để vào khóa sắt của công ty, có an toàn không nhỉ?

Mông Văn thấy Lâm Vân muốn ăn mỳ sợi, đương nhiên không có ý kiến gì. Chỉ là lo lắng tới sự an toàn của viên Dạ Minh Châu khi để ở công ty. Dù sao thứ này quá quan trọng.

- Không sao đâu, mà cho dù mất, anh vẫn còn nhiều.

Lâm Vân cười, thuận miệng nói.

Mông Văn liếc Lâm Vân một cái. Nàng không tin Lâm Vân còn nhiều Dạ Minh Châu như lời hắn nói.

Sinh ý của quán mỳ Lan Châu không tồi, trên cơ bản đều là các sinh viên. Lúc Lâm Vân và Mông Văn đi vào quán mỳ liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Một nữ nhân có vết sẹo trên mặt, nhưng dáng người rất cân đối. Một người thanh niên vừa đẹp trai vừa mặc hàng hiệu. Hai người này đi vào không khiến người khác chú ý cũng khó.

- Nhìn thấy không, cái áo anh chàng kia đang mặc chính là nhãn hiệu Polo mà Hồng Tường Phần Giang mới tung ra đó. Giá của nó không thấp hơn năm mươi nghìn nguyên đâu. Người có tiền như vậy sao lại vào một quán mỳ nhỏ ăn nhỉ?

Là hai người nam sinh thảo luận. Trong đó một người giống như kinh nghiệm phong phú, liếc qua cái là biết nhãn hiệu trên áo của Lâm Vân rồi.

Lâm Vân nghe được rất rõ ràng, trong lòng không khỏi bội phục kiến thức rộng rãi của cậu sinh viên kia. Chính mình còn không biết cái áo này có nhãn hiệu gì. Mà cũng không ngờ trong lúc vô tâm lại mua đúng sản phẩm của Hồng Tường. Nhưng cái áo này đâu phải mấy chục nghìn nguyên có thể mua được? Không biết là cậu sinh viên kia nhầm hay là nhân viên bán hàng làm thối mình. Tuy nhiên Lâm Vân cũng không quan tâm.

Mỳ sợi rất nhanh được bưng lên, Lâm Vân ăn một miếng, cảm thấy hương vị kém xa so với bát mỳ mà mình ăn cùng với Vũ Tích lần trước. Trong nội tâm không khỏi thở dài, biết không phải là do hương vị của sợi mì, là do tâm cảnh của mình thay đổi.

Mông Văn thấy Lâm Vân nhìn bát mỳ rồi xuất thần, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng không có ý quấy rối suy nghĩ của hắn.

Từ khi Vũ Tích rời đi, tâm tình của Lâm Vân không còn bình tĩnh như trước nữa. Thậm chí việc tu luyện càng ngày càng khó khăn. Hầu như từ lúc trở về rừng rậm Amazon, tu vị của hắn không có chút tiến bộ nào.

Ngẩng đầu nhìn Mông Văn, thấy nàng đang kỳ quái nhìn mình, đành phải ngượng ngùng cười. Bưng lên bát mỳ, rất nhanh đã ăn hết.

Mông Văn chỉ gấp vài đũa thì ăn không trôi. Lâm Vân thấy thế thầm nghĩ, cô nàng này ăn giống hệt như Vũ Tích lần trước vậy. Chỉ là sau đó thì mình không do dự ăn nốt bát mỳ mà Vũ Tích ăn dở mà thôi.

Không biết vì sao lúc ấy mình lại muốn làm vậy? Chẳng lẽ lúc đó trong tiềm thức của mình, mình đã có ý gì với Vũ Tích sao? Điều này không phù hợp với mục tiêu theo đuổi của mình lúc đó a? Giống như hiện tại, Mông Văn cũng ăn không hết, nhưng mình không có ý định ăn nốt bát mỳ thừa của Mông Văn.

Lâm Vân thở dài một tiếng. Không biết Vũ Tích đã đi nơi nào rồi. Mình phải nhanh đi tìm nàng mới được. Không biết nàng trôi qua có tốt không?

- Ăn xong rồi thì chúng ta đi thôi.

Mông Văn thấy Lâm Vân cũng buông bát đũa, đứng lên nói.

- Ủ, nhưng anh thấy em ăn ít vậy, có cần đổi chỗ khác ăn cơm không?

Lâm Vân thấy Mông Văn cơ hồ chưa ăn hết nửa bát, mới hỏi.

- Không cần đâu, buổi tối em ít ăn cơm lắm. Chúng ta đi luôn thôi.

Mông Văn rời đi trước, Lâm Vân thấy thế đành phải thanh toán tiền rồi đi theo sau.

- Chị Mông Văn, chị và chủ tịch vừa anh mỳ sợi à? Vừa rồi Lâm Hình nói, có lẽ anh trai của mình sẽ dẫn chị đi ăn mỳ sợi. Không ngờ lại đoán đúng.

Diệp Điềm thấy Mông Văn đúng là được Lâm Vân đưa đi ăn mỳ sợi, kinh ngạc nói.

- Em nói không sai chứ? Chắc chị Mông Văn đặc tội chuyện gì với anh trai rồi. Anh trai đã từng nói, nếu ai đặc tội anh ấy, anh ấy sẽ dẫn đi ăn mỳ, hì hì.

Lâm Hình đứng một bên cười hì hì nói.

- Cầm đủ đồ đạc rồi thì đi thôi.

Lâm Vân tức giận nói.

Mọi người lên xe trở lại căn nhà cũ của Mông Văn. Nói chuyện qua loa một lúc thì Mông Văn và Diệp Điềm đi ngủ trước.

Lâm Hình vừa gặp lại anh trai, nên hưng phấn không ngủ được. Liền lôi kéo Lâm Vân nói chuyện mấy tiếng đồng hồ, ngay cả Cận Thi Kỳ cũng đành phải ở bên cạnh nghe. Cuối cùng là hai cô nàng ngủ quên mất.

Lâm Vân đành phải đưa hai người tới phòng của Mông Văn. Chỉ là tháo giày cho các nàng, rồi để hai người ngủ trên giường Mông Văn. Còn mình thì đi ra khỏi nhà của Mông Văn.

Hắn muốn đi tới gần khu học viện xem có thể gặp được cô gái nhật chai lọ kia không. Có lẽ cô ta sống ở đâu đó gần học viện. Tuy Lâm Hình nói cô gái đó hay tới trường vào thứ năm hàng tuần, nhưng Lâm Vân không biết tuần sau mình còn có thời gian tới hay không.

Cũng không cần gọi xe, Lâm Vân chạy trên đường tuyết đối còn nhanh hơn xe một chút. Hơn mười phút sau, hắn đã chạy tới bên ngoài học viện.

Lâm Vân cẩn thận đi tìm những chỗ có thể ẩn thân xung quanh học viện.

Hai tiếng sau, Lâm Vân vẫn không phát hiện ra cô gái đó. Lâm Vân đành phải đi tới trước mặt một người lang thang hỏi:

- Ông có thấy qua một cô gái hay nhật chai lọ không? Cô ta sống ở quanh đây.

Tên lang thang kia nhìn nhìn Lâm Vân, không nói gì mà xoay người rời đi.

Lâm Vân thấy ánh mắt của người lang thang này có chút kỳ quái, trực tiếp rút ra hai hai trăm nguyên nói:

- Nếu ông trả lời, tôi sẽ trả số tiền này.

Trông thấy là hai trăm nguyên, kẻ lang thang liền dừng lại, do dự một lúc mới nói:

- Tôi biết. Buổi tối có rất nhiều người đi tới tòa tháp Tây Hà để ở. Nhưng gần đây tòa tháp Tây Hà hay xuất hiện chuyện ma quái, không còn nhiều người ở đó nữa. Tôi cũng từ nơi đó tới..

- Vậy thì tốt, ông dẫn tôi đi, hai trăm nguyên này sẽ là của ông.

Lâm Vân nói xong, giơ hai trăm nguyên lên.

Kẻ lang thang do dự hồi lâu, mới dứt lời nói:

- Tốt, cậu có thể theo tôi. Tuy nhiên tôi chỉ có thể dẫn cậu tới gần tòa tháp Tây Hà mà thôi. Tôi sẽ không đi vào trong đâu.

Kẻ lang thang do dự nửa ngày, nhìn số tiền trong tay Lâm Vân, mới đồng ý yêu cầu của Lâm Vân, còn đưa ra yêu cầu của mình.

Lâm Vân chỉ cần y có thể đưa mình tới phụ cận tòa tháp Tây Hà là được rồi. vì thế không do dự nói:

- Có thể.

Kẻ lang thang thấy Lâm Vân đã đồng ý, liền lập tức đi thẳng về phía trước.

Lâm Vân đi theo sau y được mười phút, vẫn thấy chưa tới, không khỏi hỏi:

- Còn xa lắm không?

- Còn bốn mươi phút nữa.

Kẻ lang thang này đi rất nhanh, khi nói cũng không dừng lại.

Lâm Vân đành phải tiếp tục đi theo sau y.Đi được một lúc lâu, kẻ lang thang mới chỉ về phía một chỗ hoang vu nói:

- Nơi này chính là tòa tháp Tây Hà.

Lâm Vân nhì theo phương hướng của y chỉ. Là một tòa tháp hình lục giác không đồng đều, đổ xiêu đổ vẹo, xung quanh là cỏ dại. Xa hơn là một con sông uốn lượn, không biết chảy về đâu.

Vài chỗ có dấu vết đào bới của máy móc. Có lẽ là đang xây dựng rồi không biết vì nguyên nhân gì lại dừng thi công. Hơn nữa dấu vết đào bới này có lẽ đã lâu rồi, chừng hai ba năm gì đó. Ở một nơi tác đất tấc vàng như Yên Kinh, thật không ngờ lại có một khu đất rộng bỏ trống như vậy. Lâm Vân cảm thấy rất là kinh ngạc.

- Đến rồi đó, kia là sông Tây Hà, tòa tháp phía trước là tòa tháp Tây Hà.

Kẻ lang thang thấy mình đã đưa Lâm Vân tới đây, mà Lâm Vân không có ý trả tiền, liền lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Vân đưa hai trăm nguyên trong tay cho y, rồi trực tiếp đi tới tháp Tây Hà.

- Ở trong đó không sạch sẽ gì đâu, đừng trách tôi không nói cho cậu biết trước.

Kẻ lang thang nhận lấy tiền, trước khi đi còn dặn dò Lâm Vân một câu.

Lâm Vân mặc kệ y. Trong lòng tự nhủ, nếu như một nữ nhân ở trong này cũng có chút sợ hãi. Chỗ này quả thực là hoang vu.

Lúc đi gần tới tòa tháp hình lục giác này, Lâm Vân thấy nó xiêu vẹo như muốn đổ vậy. Âm thầm suy nghĩ, nếu ban đêm sống ở trong này, nếu nó bị đổ thì khó mà chạy thoát được. Huống hồ cái tháp mặc dù có mấy tầng, nhưng chỉ có tầng một là có chỗ nấu ăn.

Đi vào trong tháp, rất là trống trải, xung quanh chỉ có mạng nhện và trụ nhà bằng bê tông. Nhìn cái trụ bê tông đứt gãy thế kia, không biết tòa tháp này

còn đứng được bao lâu. Ở giữa tòa tháp là một ít rơm rạ. Rất rõ ràng là có người ở trong này.

Xem ra, ai ở đây thì cũng dọn đi rồi. Không biết có phải do lời đồn nơi này có ma quái hay không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 205: Tên Bịt Mặt

M

ột tiếng thét truyền tới, là tiếng của kẻ lang thang vừa nãy. Lâm Vân lập tức đi ra tòa tháp lục giác, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới trước mặt kẻ lang thang. Trước sau chỉ có vài phút mà thôi, lúc đi tới trông thấy ánh mắt của y đang nhìn chăm chăm về chỗ hư vô phía trước. Thậm chí Lâm Vân đi đến trước mặt, y cũng không có phản ứng.

- Này...

Lâm Vân gọi một tiếng, kẻ lang thang mới như bừng tỉnh. Y trông thấy là Lâm Vân, liền thở phào một tiếng. Chỉ về chỗ vắng vẻ phía trước nói:

- Quỷ, vừa nãy tôi trông thấy một con...

Lời còn chưa hết, đã không để ý tới Lâm Vân nữa mà xoay người bỏ chạy. Một lúc sau đã không thấy bóng dáng. Lâm Vân nhìn kẻ lang thang chạy mất, trong lòng tự nhủ, vì sao lúc người dẫn ta tới đây không thấy chạy nhanh như thế nhỉ?

Liền mặc kệ y, Lâm Vân trở lại tòa tháp cũ nát kia, bắt đầu đi tìm xung quanh.

Tầng thứ hai của tòa tháp cũng giống như tầng một, không có đồ vật gì cả, Lâm Vân bước nhanh hơn. Vừa mới đi tới tầng thứ ba của tòa tháp, Lâm Vân bỗng cảm thấy một luồng gió tập kích, ý định đánh vào gáy của hắn.

“Có người ám toán mình”

Lâm Vân phản ứng cực nhanh, xoay người một cái, luồng gió lạnh đã đổi hướng sang một bên. Lâm Vân nhìn không rõ là ai hay là cái gì tập kích mình.

Đối với việc tồn tại của ma quỷ, Lâm Vân không quá tin tưởng. Ở đại lục Thiên Hồng, những linh hồn cường đại của người chết có thể tồn tại một thời gian ngắn. Nhưng theo thời gian trôi đi, lực lượng chống đỡ cho linh hồn tồn tại dần dần biến mất, cuối cùng cũng trở về hư vô.

Mặc dù cũng có vài cách để kéo dài sự tồn tại của linh hồn, nhưng nếu không có vật dẫn thì linh hồn không thể tồn tại độc lập được.

Còn về quỷ, nói chính ra là sự tồn tại của một linh hồn mạnh mẽ mà thôi. Nhưng linh hồn cho dù cường đại đến đâu, bảo vệ bản thân nó đã khó, nói gì tới việc công kích người khác? Cho nên kẻ lang thang kia nói là có quỷ,, Lâm Vân không tin. Quỷ không thể tạo uy hiếp cho con người, vì vậy kẻ công kích mình vừa này nhất định là một người nào đó.

Lâm Vân đã có tu vi một sao, có thể phóng ra ngọn lửa tím. Nếu nói tùy tiện một người, có thể ám toán hắn, hắn lại càng không tin tưởng. Dù sao nơi này là Địaa Cầu, ít nhất tới tận bây giờ hắn còn chưa phát hiện ra sự tồn tại của một người hay một thế lực cường đại nào. Mặc dù có rất nhiều dấu vết chứng tỏ nơi này xác thực từng có người cường đại, nhưng dù sao còn chưa tận mắt nhìn thấy.

Tuy nhiên tay đánh lén mình vừa này khẳng định không phải là kẻ đơn giản. Người này là một cao thủ. Từ lúc tới thế giới này, người có thể uy hiếp tính mạng của hắn chỉ có tay Lữ đạo sĩ lần trước. Nhưng nếu hiện giờ tay đạo sĩ kia ở trước mặt hắn, hắn cũng có thể thoải mái giết y.

Lâm Vân khẳng định người tập kích mình này tuyệt đối mạnh hơn Lữ đạo sĩ, chứ không kém hơn. Theo kẻ lang thang vừa này nói, nơi này là một nơi

mà người vô gia cư sinh sống, một nơi như vậy sao có thể xuất hiện loại người này?

Để cho Lâm Vân lo ngại nhất, đó là không biết lai lịch của tay Lữ đạo sĩ kia. Thậm chí ngay cả nguyên nhân vì sao y thu mua cấm thạch cũng không biết. Mà cả linh thạch y cũng muốn thu mua, nhưng chỉ là cách gọi khác mà thôi. Lần trước Hứa Sĩ gọi linh thạch là Bạch Hà thạch. Không biết tay Lữ đạo sĩ đó thu mua linh thạch có phải cũng là để thu linh khí tu luyện như mình hay không?

Bởi vì biết thế giới này cũng có một nhân vật lợi hại như vậy, nên Lâm Vân càng thêm cẩn thận. Cả tòa nhà lục giác đã được Lâm Vân kiểm tra hơn nửa, nhưng không phát hiện ra gì cả. Tay tiểu tử đánh lén mình kia cũng không thấy xuất hiện. Nhưng trong lòng Lâm Vân luôn cảm thấy một cảm giác bị người khác giám thị. Chỉ là không phát hiện ra mà thôi.

Lại kiểm tra hết một phòng của tòa tháp, Lâm Vân vừa đi ra khỏi căn phòng, thì mười cái gì đó có vẻ rất trơn trượt bay lên từ mặt đất. Hướng về chân của hắn cuốn tới. Lâm Vân không chút do dự nhảy lên cao sáu mét. Còn không đợi Lâm Vân làm ra phản ứng khác, thì một cỗ khí tức âm lạnh lần nữa tập kích vào cổ của hắn.

Dưới chân đã không còn chỗ dựa lực, Lâm Vân đột nhiên chuyển hướng phía trước. Hắn đã sử dụng lực lượng Tinh Vân khiến cơ thể không cần chỗ dựa đã bay trượt chục mét. Lần nữa tránh thoát cỗ khí tức âm lạnh kia. Khi hắn nhìn xuống chân, thì những thứ trơn trượt đã không thấy.

Bị vô duyên vô cơ ám toán mấy lần, Lâm Vân rất là căm tức. Tay này hắn là có thói quen ám toán, nhất định phải bắt được y. Tuy nhiên qua thủ pháp ám toán vừa rồi, kẻ này có vẻ giỏi về tâm kế. Ngay cả việc mình ở không trung lướt đi, y cũng tính toán trong đó. Nếu như y xuất hiện ở chỗ mình lướt xuống, rồi tập kích thì thật sự nguy hiểm.

Lâm Vân khẳng định người này bị bất ngờ vì mình được lướt xa được như vậy. Với lại y không nắm chắc có thể ám toán mình trong khoảnh khắc đó, cũng không dám ra mặt trực tiếp chiến đấu. Nếu như y không có những cổ kị này, thì y đã đợi mình ở chỗ trợt cuối rồi.

Lâm Vân hạ xuống mặt đất, cẩn thận lắng nghe bốn phía, vẫn không nghe thấy tiếng gì cả. Lâm Vân nhú mày, âm thầm tự nhủ, tay này khó đối phó hơn cả tay Lữ đạo sĩ lần trước. Tuy nhiên mình đã kết thành một sao, cho dù gặp kẻ lợi hại hơn nữa, mình cũng không phải sợ hãi.

Trừ phi tu vi của đối phương cao hơn mình rất xa. Như vậy mình không có tất yếu phải chạy. Tu vi của đối phương đã cao hơn mình, dù chạy cũng không nhất định chạy được, còn không bằng liều chết đánh một kích. Nhưng xem tình huống hiện tại, có vẻ như tu vi của người này không cao hơn mình là bao nhiêu.

Lâm Vân thật hận tu vi của mình vẫn còn quá thấp. Nếu như là hai sao, người này đã không còn có chỗ để mà che dấu và ẩn trốn.

Lâm Vân đang nghĩ đi lên tháp kiểm tra lần nữa, thì hần nghe được một tiếng hô hấp cực kỳ nhỏ. Tuy hô hấp rất nhỏ, như có như không, nhưng hần vẫn nghe thấy được.

Đây là tiếng người hít thở. Lâm Vân chợt nhớ tới tiếng hô hấp của cô gái mà mình nhìn thấy buổi chiều hôm nay. Cô ta quả nhiên ở trong này. Nhưng vì sao những kẻ lang thang khác đều rời đi, chỉ có cô ta ở lại? Chẳng lẽ cô ta không sợ sao?

Lâm Vân cẩn thận đi tới căn phòng có tiếng hô hấp, quả nhiên thấy cô gái kia đang ngồi co rúc ở một góc phòng. Lòng mày của Lâm Vân càng nhăn lại, cũng không đi tới hay là nói chuyện với cô gái. Chỉ là đứng bất động, ngay cả ngón tay đều không nhúc nhích.

Lúc cô gái trông thấy Lâm Vân, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hoàng, thậm chí còn có một tia lo lắng. Nhưng cô ta không rõ ràng lắm vì sao Lâm Vân không động đậy, cũng không nói chuyện với mình.

Đúng lúc này, Lâm Vân đột nhiên xoay người lại, không biết khi nào trong tay của hắn đã có hai khẩu ak47. Ánh đạn lóe lên bắn về phía sau, đồng thời là một cước tung tới. Trước sau chưa đến một phần mười giây.

Tiếng súng liên tục vang lên, kèm theo đó là một tiếng kêu đau đớn. Lúc cô gái kia nhìn lại Lâm Vân, thì rõ ràng không thấy hắn đâu cả. Nếu không phải cô ta mới gặp hắn vào buổi chiều, thì còn tưởng rằng hắn là quỷ hồn.

Sau khi Lâm Vân bắn ra hơn mười viên đạn, lập tức biết kẻ kia đã bị mình bắn trúng. Nhưng rõ ràng người này không bị thương nặng. Chứng tỏ y bị thương là không ngờ Lâm Vân có súng trong tay. Lâm Vân không do dự đuổi theo, phía sau của tòa tháp quả nhiên có một cánh cửa, thiết kế rất bí mật.

Lâm Vân dùng tốc độ nhanh nhất đi qua cánh cửa, chỉ để lại những tàn ảnh phía sau. Lâm Vân âm thầm nghĩ, thân pháp của kẻ này thật là nhanh. Nếu như vừa nãy mình không làm y bị thương, thì khẳng định mình còn chưa phát hiện ra tung tích của y.

Triển khai thân pháp, Lâm Vân rõ ràng còn nhanh hơn kẻ đang bị thương kia nhiều. Chạy được ra ngoài mấy trăm mét, người kia liền đứng lại. Lâm Vân phỏng chừng tên đó biết dù chạy cũng không chạy thoát, còn không bằng dứt khoát đánh một trận.

Lâm Vân cũng không do dự dừng lại, đứng cách y không xa, bình tĩnh nhìn tên kia. Tên kia đeo một tấm vải màu đen, nhìn rất là mơ hồ, nhưng vẫn lộ ra một làn da rất trắng, trắng có chút khủng bố. Không ngờ làn da của y lại trắng như vậy, còn mang theo vẻ u ám nữa.

- Người giấu súng ở chỗ nào vậy?

Thanh âm của người này cũng rất âm u, giống như không có một chút sinh cơ nào cả.

- Việc gì ta phải nói cho người biết?

Lâm Vân lạnh lùng nói, giống như không để ý vào mắt vậy. Nhưng Lâm Vân có chút kỳ quái, rõ ràng mình đã bắn trúng vào người y, nhưng không thấy y chảy máu. Chẳng lẽ còn chưa bắn trúng?

Bất quá Lâm Vân lập tức bác bỏ suy nghĩ này. Hẳn khẳng định mình đã bắn trúng y. Nếu không tốc độ của y đã không chậm lại như vậy. Hơn nữa lúc đó mình còn nghe thấy thanh âm viên đạn bắn trúng vào người.

- Tốt, người có can đảm đấy. Ta và người không có thù oán gì, vậy mà người rõ ràng dám tới đây phá hỏng chuyện của ta. Hôm nay, người để mạng lại đây đi.

Vừa nói xong, y đã duỗi ra một bàn tay gầy gò trắng bệch, bổ về phía của Lâm Vân.

Một động tác rất quen thuộc, Lâm Vân lập tức phong bế hô hấp lại, chỉ sử dụng hô hấp bên trong. Hẳn đã nhận ra chiêu thức của người này không khác gì của tay Lữ đạo sĩ lúc đó. Tuy hiện tại Lâm Vân đã không sợ, nhưng cũng không cần phải hít vào loại thuốc độc kia. Miễn cho mình bị trúng độc. Ai biết nhờ đâu độc của y còn lợi hại hơn cả tay đạo sĩ đó thì sao?

Quả nhiên, sau khi người này bổ một chưởng, y thấy Lâm Vân né tránh, khéo miệng liền lộ ra một tia cười lạnh khó thấy.

Lại bổ thêm vài chưởng. Nhưng khác với Lữ đạo sĩ, chưởng của người này không có chưởng phong hay thứ gì khác. Giống như chỉ thuần túy mang ý nghĩa công kích mà thôi.

Lâm Vân đã nhìn ra, người này tuyệt đối không phải là chạy không thoát, sở dĩ y quay lại là muốn lưu mình lại ở chỗ này. Mà không phải giống như mình suy nghĩ là y chạy không thoát.

Nhìn y ra chiêu tinh táo, không chút kinh hoàng nào, đã nói ra vấn đề.

Khăng định người này suy nghĩ cho dù không địch lại mình thì cũng nắm chắc có thể đào tẩu. Bằng không y đã không bình tĩnh tiến hành công kích mình như vậy. Lâm Vân một mực né tránh chương pháp của tên bịt mặt, không hề có ý phản kích. Mà thân hình thì càng ngày càng chậm chạp.

Bỗng nhiên, Lâm Vân giơ chân chống trả, đá về phía tay của người kia. Nhưng một cước này lại rất chậm.

Từ lúc truy kích Lâm Vân đến bây giờ, tên bịt mặt đã biết Lâm Vân là kẻ không dễ trêu vào. Hiện tại thấy sau khi mình bổ hơn mười chưởng, động tác của người này quả nhiên bắt đầu chậm lại, y lạnh lùng cười. Trong lòng tự nhủ, còn tưởng người có thể ngăn cản chưởng độc của ta.

Mắt thấy động tác của Lâm Vân càng ngày càng chậm, tên kia đột nhiên xoay thành một vòng trón, giống như một cái lò xo bắn lên không. Rồi lại như con quay đánh về phía của Lâm Vân. Khí thế cực kỳ mạnh mẽ.

Toàn thân y tản ra một cỗ sương mù nhàn nhạt. Nếu không phải ánh mắt của Lâm Vân rất tốt, thì đã không nhìn ra gì rồi. Cả không khí xung quanh đều bị sương mù bao phủ. Trong sương mù còn xen lẫn thứ gì đó, có thể thấy sương mù này cực kỳ độc.

Đồng thời ở dưới chân của Lâm Vân xuất hiện mười cái gì đó trơn trượt. Lần này Lâm Vân nhìn thấy rất rõ ràng, đó là mười cái dây thừng màu đen giống như được bện bằng rơm rạ vậy, nhìn rất là chán ghét.

Xem ra người này tính toán khi Lâm Vân nhảy lên không trung thì dùng thập diện mai phục để bao vây Lâm Vân. Hai cỗ khí tức âm lãnh lần nữa vô

thanh vô tức đánh về Lâm Vân. Tốc độ của nó lúc này chậm hơn lúc trước, nhưng lại như có linh tính vậy, liên tục uy hiếp về phía cổ của Lâm Vân.

Một kế hoạch thật kín kẽ . Khẳng định người này là một tên giỏi về tính toán. Khi y cho rằng Lâm Vân đã trúng độc mà còn dùng hết thủ đoạn để bao vây Lâm Vân, không lưu thủ chút nào. Liền biết y muốn giải quyết Lâm Vân ngay tức khắc.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, còn chưa biết chất độc trong sương mù này có tác dụng gì, cũng không thể để cho đám dây thừng kia cuốn lấy chân mình. Tuy nó cuốn cũng chả làm sao, nhưng nhìn cái kiểu lúc nhúc kia thật là khó chịu. Nhưng đây cũng là cơ hội mà hắn đang chờ đợi. Hắn đợi cho người này ra hết thủ đoạn rồi phản công.

Hiện tại cơ hội đã tới, Lâm Vân liền không khách khí. Đột nhiên nhảy lên gần sáu mét, tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy gấp chục lần. Tên bịt mặt thấy vậy cả kinh, rõ ràng thật không ngờ tốc độ của Lâm Vân vẫn còn nhanh như vậy. Khi bố cục của y còn chưa có bao vây Lâm Vân, Lâm Vân đã phóng lên trời, mà tên bịt mặt kia vẫn còn chút sững sờ.

Còn không đợi tên bịt mặt phục hồi tinh thần, Lâm Vân đã bổ xuống bốn chùm Tinh Dao.

Sau khi kết thành một sao, Lâm Vân có thể không ngừng bổ ra Tinh Dao, uy lực của nó mạnh hơn dùng Tinh Hồn bổ ra đâu chỉ mấy lần. Nhưng một khi lực lượng Tinh Vân bị khô kiệt, không thể nào bổ ra Tinh Dao được nữa. Hiện tại Lâm Vân ít nhất có thể bổ ra mấy trăm đao. Mà bốn chùm Tinh Dao này của hắn cũng chỉ có ba mươi sáu đao mà thôi.

Lúc Lâm Vân đột nhiên bay lên trời, tên bịt mặt đã cảm thấy không đúng, liền đoán ra Lâm Vân là giả trụ ăn thịt hổ. Khi Lâm Vân còn trên không trung, hai chân của y liền duỗi thẳng, giống như là dẫm nát không khí vậy,

cả người lập tức bắn ra ngoài giống như một viên đạn vừa bắn ra từ một khẩu súng vậy.

Tuy nhiên, vừa bay ra ngoài được vài mét, tên kia lập tức rơi xuống đất. Hơn mười đạo Tinh Dao vô ảnh đã khiến y không còn đường để đi. Muốn chạy trốn y phải làm được như Lâm Vân, không cần lực đã nhảy lên không. Nhưng y làm sao làm được như vậy. Vừa bị rơi xuống một đoạn, Lâm Vân đã giẫm một cước lên đầu y, sau đó là hai đạo Tinh Dao vô thanh vô tức chặt đứt hai chân của tên bịt mặt.

Mọi việc chỉ xảy ra trong nháy mắt. Từ lúc Lâm Vân nhảy lên, đến việc cắt đứt hai chân của y, trước sau cũng không quá mấy lần hít thở. Sau khi rơi xuống, Lâm Vân nhảy ra đằng sau cách y mấy mét, rồi lạnh lùng nhìn tên bịt mặt nằm trên mặt đất.

Ba mươi sáu đạo, ngoại trừ hai mươi lăm đạo ngăn chặn đường đi của y, hai đạo chặn lại cổ khí tức âm lãnh. Còn lại chín đạo thì toàn bộ chém vào trên người của tên bịt mặt. Trong đó có một đạo thậm chí đã chém đứt đôi gốc đùi của y.

- Người rốt cuộc là ai?

Khi tên bịt mặt rơi xuống mặt đất, mặc dù hai chân đã bị đứt lìa, nhưng máu chảy lại không nhiều. Thậm chí màu của máu lại có màu đỏ sậm.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi là ai? Còn có, Lữ đạo sĩ kia là ai?

Lâm Vân nhìn tên bịt mặt bị đứt hai chân này, ngũ khí rất là âm lạnh, không mang một tí nhiệt độ nào.

- Nguyên lai Lữ Phong là do cậu giết. Tốt tốt, đáng tiếc tôi không thể báo thù cho y. Một ngày nào đó sẽ có người tìm ngươi trả lại món nợ này.

Người bịt mắt giống như biết mình không có cách nào thoát chết, nói xong câu đó, hàm răng liền khê cắn, khoe miệng chảy ra một vệt máu đen. Trong chớp mắt đã nằm xuống đất tử vong. Mà mấy sợi dây thường trơn trượt kia rõ ràng cũng biến mất không thấy tung tích.

Lâm Vân nhăn lông mày lại, đột nhiên hẳn cảm giác tư thế của thi thể này rất kỳ quái. Vốn định đi lên lục xem trên người y có đồ vật gì hay không, nhưng bởi vì có cảm giác này, lên Lâm Vân buông tha tính toán đó. Hẳn đi tới một đoạn khá xa, hai tay giơ lên, một chùm lửa màu tím nhàn nhạt xuất hiện rồi bắn về phía thi thể.

Ngọn lửa màu tím vừa mới tới cái thi thể kia, thì tên bịt mắt đột nhiên mở mắt nói:

- Người có thể phóng ra lửa? Người không phải là người học cổ võ, người rốt cuộc là ài?

Đây là lần thứ hai y hỏi Lâm Vân là ai.

Lâm Vân thấy người này lại giả chết, càng thêm khâm phục sự xảo trá của y. Đã không hỏi ra được vấn đề gì trong đó, Lâm Vân liền không khách khí nữa, một ngọn lửa màu tím lớn hơn đã bắn tới. Người bịt mắt kia lập tức bị ngọn lửa bao quanh.

- Đừng, tôi nói cho cậu biết hết...

Khi ngọn lửa màu tím đã bắt đầu thiêu đốt cơ thể, y lại rõ ràng phát ra tiếng cầu xin. Lâm Vân lạnh lùng cười, bây giờ mới nói thì có tác dụng gì. Mà người này xảo trá như vậy, những lời của y nói chưa chắc đáng tin. Lâm Vân không để ý tới y nữa, phóng thêm một ngọn lửa tím, người này rất nhanh biến thành một đồng tro bụi, rồi tan vào trong gió, biến mất vô tung vô ảnh, không còn lưu lại chút gì.

Sau khi giải quyết xong, Lâm Vân đi vào lại trong tòa tháp lục giác. Thì thấy cô gái vẫn còn ở đây, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Vì sao cô không đi? Những người khác đã rời đi nơi này từ lâu, vậy mà cô vẫn còn sống ở đây làm gì?

- Anh là ai? Vì sao người kia lại bỏ qua cho anh?

Cô gái nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, có chút ngạc nhiên hỏi.

- Tôi không có ác ý gì với cô đâu. Nếu như cô đồng ý thì đi theo tôi rời khỏi nơi đây. Cô thấy thế nào?

Lâm Vân hỏi.

- Còn người kia?

Cô gái vẫn có chút sợ hãi hỏi.

- Đã biến mất rồi.

Lâm Vân trả lời đơn giản.

Cô gái này hình như muốn biết ý của Lâm Vân là gì, liền đứng dậy. Nhưng hai chân của cô ta lại bị khóa bởi một cái xiềng xích rất dài.

Lâm Vân đi tới, kéo đứt xích sắt. Cô gái này vô cùng kinh dị nhìn Lâm Vân, nhưng không nói lời nào. Lâm Vân kéo đứt xích sắt, trực tiếp đi ra ngoài. Mà cô gái kia thấy vậy cũng đi theo đằng sau. Một tiếng trôi qua, hai người đã đi ra khỏi phạm vi nội thành. Lâm Vân liền dẫn cô gái này tới một quán café gần đó.

Nhân viên phục vụ của quán café thấy Lâm Vân ăn mặc hàng hiệu, nên không có ngăn trở. Lâm Vân muốn một chỗ ngồi kín đáo. Sau khi hai người ngồi xuống, Lâm Vân gọi hai ly café, rồi nói với cô gái:

- Cô có thể nói chuyện của cô cho tôi nghe được không?

Lâm Vân hỏi vậy nhưng không thấy cô gái trả lời. Lâm Vân liền lấy giấy và bút, rất nhanh đã vẽ ra khuôn mặt của Lam Cực. Sau đó đưa tờ giấy cho cô gái rồi nói:

- Cô quen biết người này không?

- Tiêu Lam.

Cô gái này vừa thấy bức hình trên tờ giấy, liền kêu lên một tiếng rồi nước mắt rơi như mưa. Lâm Vân chỉ lặng lặng nhìn cô gái, im lặng không nói.

Thật lâu sau, cô gái mới lau nước mắt, nhìn Lâm Vân hỏi:

- Làm sao anh biết Tiêu Lam? Hiện tại anh ấy có khỏe không?

- Ừ, hiện tại cậu ta rất khỏe. Tuy nhiên cậu ta đã đổi tên thành Lam Cực. Là một chiến sĩ đặc công ưu tú. Hơn nữa cậu ta còn huấn luyện rất khắc khổ, có lẽ cậu ta sắp đi tìm cô rồi. Tôi là đồng đội của cậu ấy, cho nên mới quen biết.

Lâm Vân kể lại đơn giản về chuyện của Lam Cực.

- Anh làm sao biết mặt tôi?

Cô gái này vẫn có chút nghi hoặc nhìn Lâm Vân.

- Bởi vì tôi trông thấy ảnh của cô trên chiếc dây chuyền đeo trên ngực của Lam Cực. Cho nên tôi mới nhận ra cô.

Lâm Vân trả lời như vậy cô gái không còn đề phòng hẳn nữa. Đồng thời cô ta cũng biết Tiêu Lam vẫn còn nhớ tới mình, nước mắt càng rơi như mưa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 206: Tề Dung

H

iện tại cô có thể nói chuyện của cô cho tôi biết được không? Đặc biệt là chuyện liên quan tới người bịt mặt kia.

Lâm Vân nói.

Cô gái này gật đầu kể lại:

- Tôi là vợ chưa cưới của Tiêu Lam, tên là Tề Dung. Bởi vì Tiêu Lam đắc tội với một tên trùm xã hội đen, nên phụ thân của Tiêu Lam bị bọn chúng đánh chết. Mà tôi và Tiêu Lam đều bị bọn chúng bắt. Lúc tên trùm xã hội đen kia muốn giết Tiêu Lam, tôi đã dùng cái chết để uy bức, tên trùm đó mới thả Tiêu Lam ra. Nhưng vào ban đêm, lúc tôi muốn tự sát, thì lại nghe lén được tên trùm kia phái người muốn đuổi giết Tiêu Lam. Tôi vì lo lắng cho anh ấy, mà thừa dịp bọn chúng đuổi giết Tiêu Lam, cũng trốn thoát ra ngoài.

- Nhưng sau khi tôi trốn ra ngoài lại không tìm được Tiêu Lam. Tôi không dám đi làm, sợ bị những người này nhận ra. Vì vậy tôi đi một mình tới Yên Kinh. Bởi vì Tiêu Lam là sinh viên của học viên ngoại ngữ Yên Kinh. Năm đó anh ấy bị đuổi giết, anh ấy còn chưa lấy được bằng tốt nghiệp. Tôi ở đó là vì ngóng trông một ngày nào đấy anh ấy trở về lấy bằng, thì tôi sẽ được gặp lại anh ấy.

- Nhưng đã đến được nửa năm, vẫn không thấy có tin tức gì của anh ấy. Đang lúc tôi định rời đi, cũng chính là ba ngày trước, tên bịt mặt kia bắt được tôi. Y đưa cho tôi một cái đĩa phăng hình tròn, rồi bức bách tôi phải mang cái đĩa đó tới cửa ra vào của ký túc xá nữ. Nếu như nữ sinh nào đi qua

cái đĩa hình tròn đó, mà cái đĩa xuất hiện màu đỏ, thì nữ sinh đó chính là cô gái mà y muốn tìm.

- Nếu như tôi không đi làm, y nói y sẽ hành hạ tôi đến chết. Tôi chết thì cũng không sao, nhưng chưa nhìn thấy được Tiêu Lam. trong lòng tôi thực sự không cam lòng.

Tề Dung nói tới đây thì lau nước mắt, lại lấy ra cái đĩa hình tròn đưa cho Lâm Vân nói:

- Chính là cái đĩa này.

Lâm Vân nhận lấy cái đĩa phẳng, cẩn thận nhìn một lát. nhưng không phát hiện ra chỗ đặc biệt trong đó. Thậm chí ngay cả sự ba động của linh lực cũng không thấy. Tuy nhiên ở trên mặt đĩa đúng là có vết đỏ nhàn nhạt. Chẳng lẽ có cô gái thích hợp đi qua cái đĩa, cái đĩa sẽ xuất hiện màu đỏ sao?

- Cô ở đây vài ngày mà cái đĩa đỏ lên rồi à?

Lâm Vân hỏi.

- Đúng vậy, có một cô gái mỗi lần đi qua cái đĩa, cái đĩa đều đỏ lên. Tôi nghe người khác gọi cô gái đó là Thi Kỳ. Tuy nhiên tôi không dám nói cô gái đó cho người bịt mắt. Tôi sợ y sẽ bắt cô gái tên Thi Kỳ này đi.

Tề Dung vội vàng trả lời câu hỏi của Lâm Vân.

Lâm Vân nghe vậy liền sững sờ. trong lòng tự nhủ, hóa ra là Cận Thi Kỳ. Chẳng lẽ trên người của Cận Thi Kỳ có gì đặc biệt. Nhưng chuyện này cũng chưa cần phải vội tìm hiểu, dù sao tên bịt mắt cũng đã chết rồi.

- Nói như vậy, chuyện ma quái ở tháp Tây Hà là do y làm?

Lâm Vân hỏi.

- Cái này thì tôi không biết. Nhưng có lẽ là vậy. Bởi vì trước kia tôi không có ở chỗ tòa tháp Tây Hà, mà tôi toàn ở xung quanh gần trường học thôi. Hôm nay mới là lần đầu tiên tôi bị mang tới đó rồi bị khóa ở tòa tháp. Buổi tối tòa tháp hoang vu vắng vẻ, thỉnh thoảng có thanh âm truyền tới khiến tôi rất sợ. Lúc tôi sợ hãi, tôi thường nghĩ tới Tiêu Lam. Nhưng nếu để tôi ở đó thêm vài ngày, chắc tôi điên mất.

Tề Dung nói xong, thần sắc vẫn còn hoảng sợ.

Lâm Vân gật đầu, thấy Tề Dung muốn nói gì lại thôi, lập tức nói:

- Cô cứ yên tâm chờ Lam Cực, cậu ấy rất nhanh sẽ trở về thôi. Lam Cực là bằng hữu, đồng thời là huynh đệ của tôi. Cô cứ ở trong công ty của tôi mà làm việc, ở trong đó thì không phải lo lắng đám xã hội đen kia tìm được cô. Mà cho dù tìm được, bọn chúng cũng không dám gây sự với công ty của tôi đâu. Cô không cần phải lang thang ở ngoài nữa, không lúc Lam Cực trở về lại không tìm được cô.

Lâm Vân nói tới đây, bỗng nhớ tới Hàn Vũ Tích. Hân và Hàn Vũ Tích cũng giống như hai người này vậy, đều chỉ được ở bên nhau trong thời gian ngắn.

- Cái đĩa này thì để chỗ tôi được không?

Lâm Vân nhìn về phía Tề Dung hỏi.

- Ừ, anh cứ cầm đi.

Tề Dung lại nghĩ nghĩ, rồi nói:

- Hiện tại Lam Cực đang ở trong quân đội sao? Anh ấy có thể gặp nguy hiểm không?

Lâm Vân cất cái đĩa đi, vừa cười vừa nói:

- Lam Cực là một chiến sỹ rất quan trọng trong quân đội, nên cô không cần phải lo lắng cho cậu ấy. Nếu tôi đoán không lầm, thì mười ngày nữa, Lam Cực sẽ đi tìm cô.

- À, anh là bằng hữu của Lam Cực, em còn không biết tên anh? Mà anh có công ty riêng sao?

Tề Dung biết được tin tức của Lam Cực, tâm tình đã tốt hơn trước rất nhiều. Cô ta càng mong mỏi Lam Cực có thể trở về.

- Anh tên là Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn Tề Dung, trong lòng tự nhủ, cô gái này vì Lam Cực chịu khổ cũng quá nhiều rồi.

Chính là, Vũ Tích đối với mình chẳng phải như vậy sao? Không được, ngày mai sau khi thăm hỏi mẫu thân xong, thì mình nhất định phải đi tìm nàng. Không thể để cho nàng một mình ở bên ngoài chịu khổ được.

Khi Cận Thi Kỳ tỉnh lại thì phát hiện mình bị một người ôm lấy. Tay người đó còn để ở trên ngực mình. Mơ hồ nhớ tới hôm qua là anh trai của Lâm Hình ôm mình vào phòng. Trong lòng nàng cả kinh, liền hét lên một tiếng.

Lâm Hình bị tiếng hét của Cận Thi Kỳ làm cho thức giấc, nhìn Cận Thi Kỳ hỏi:

- Cô bạn của tôi phát xuân tình phải không, sao phải hét to như vậy. Khiến cơn buồn ngủ của mình cũng bị bay mất.

Lúc này Cận Thi Kỳ mới phát hiện người ôm mình là Lâm Hình, mà quần áo của mình cũng vẫn như cũ, tâm tình khẩn trương mới lắng xuống.

- Có cậu muốn hù chết người ấy, bỏ tay của cậu ra đi.

Nói xong muốn hất tay của Lâm Hình.

Lâm Hình mới phát hiện tay của mình để trên ngực của Cận Thi Kỳ, cũng đã rõ vì sao cô bạn mình hét lên như vậy. Lâm Hình liền không nhịn được cười nói:

- Chắc cậu tưởng là tay của anh trai mình sờ lên phải không. Nhỏ như vậy, một chút cảm giác cũng không có, anh trai mình cũng chả thèm.

Nói xong, bàn tay còn về một chút.

- Đồ nha đầu chết tiệt này, mình thấy cậu cũng có lớn hơn bao nhiêu đâu. Lớn tướng rồi mà lúc ngủ có bộ dáng như con nít vậy.

Cận Thi Kỳ nói xong cũng muốn lao tới bắt ngực của Lâm Hình. Trời còn chưa sáng, hai người đã quần nhau trên giường.

- Đúng rồi, không phải tối hôm qua anh của mình phải ngủ trên ghế sofa đấy chứ?

Lâm Hình chợt nhớ tới không còn giường ngủ cho anh trai.

- Không biết, nhưng còn mỗi ghế sofa là ngủ được...

Hai người nói xong đều vội vàng đi xuống giường, đeo dép xong thì đi vào phòng khách. Phòng khách vắng tanh, không có ai cả.

- A, không trông thấy anh trai của cậu...

Cận Thi Kỳ nói xong nhìn Lâm Hình.

Lâm Hình cũng không nhìn thấy anh trai, trong nội tâm cà kinh. Hiện tại nàng sợ nhất là anh trai bỏ đi không có lời giải thích.

- Chắc anh trai của cậu...

Cận Thi Kỳ vừa nói vừa nhìn về phía căn phòng của Diệp Diễm.

- Thi Kỳ, suy nghĩ của cậu thật là xấu xa. Anh trai của mình đâu phải là loại người đó...

Tuy nói như vậy, nhưng thanh âm của Lâm Hình càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng là liếc Cận Thi Kỳ một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ anh trai thực sự ở trong phòng của chị Diệp Điềm sao? Chị Mông Văn cũng ở trong đó mà.

- Làm sao bây giờ Thi Kỳ?

Lâm Văn nhìn Thi Kỳ. hỏi.

- Chúng ta trở về phòng ngủ tiếp đi, giả bộ không thấy gì.

Cận Thi Kỳ cảm giác chủ ý này của mình không sai.

- Cái gì là giả bộ không thấy?

Mông Văn đã rời giường, mỗi ngày cứ năm giờ sáng là nàng dậy để luyện công. Lúc đi ra lại thấy Lâm Hình và Cận Thi Kỳ ở hành lang nói nhỏ với nhau.

- Chị Mông Văn, anh trai của em đã dậy chưa?

Lâm Hình vừa hỏi xong, liền biết câu hỏi này của mình có vấn đề. Cận Thi Kỳ cũng bó tay với cô bạn này của mình rồi.

- À, anh trai của em? Chị làm sao biết được...

Mông Văn nói tới đây thì cũng biết ý của Lâm Hình. Rõ ràng cô bé lại hoài nghi mình ngủ với Lâm Văn. Cho dù cô bé hoài nghi, cũng không nên nghĩ Diệp Điềm ngủ cùng chứ? Chẳng lẽ Lâm Văn ngày trước...Hay là do Lâm Hình suy nghĩ quá nhiều?

- Em nói cái gì vậy, anh trai của em không có...Chị cũng không biết.

Mông Văn vội vàng giải thích.

Thiếu chút nữa là nói Lâm Vân không ngủ chung với mình. Lâm Hình thì không còn tâm tư suy nghĩ thêm. Bởi vì nàng lo lắng anh trai lại đi ra ngoài buổi tối. Còn Mông Văn thì không thấy lo lắng gì cả. Nhưng Cận Thi Kỳ lại biết Lâm Hình rất quan tâm tới anh trai của cậu ấy, luôn lo lắng anh trai của cậu ấy lại bỏ đi biệt tăm biệt tình.

- Có chuyện gì mà sáng sớm đứng hóp ở đây vậy?

Diệp Điềm đi ra từ nhà vệ sinh thì phát hiện ba người đứng đó, thuận miệng hỏi.

- Anh của em không thấy...

Lâm Hình sốt ruột nói ra lo lắng của mình.

- Anh trai của em đi ra ngoài làm việc cũng rất bình thường, có gì phải lo lắng như vậy? Anh ấy đã rời đi công ty mấy tháng, có làm sao đâu.

Diệp Điềm kỳ quái hỏi.

- Đúng vậy. Lâm Hình em đừng lo lắng. Lâm Vân rất thường xuyên ra ngoài làm việc một mình. Nói không chừng tí nữa anh ấy sẽ quay trở lại thôi.

Mông Văn cũng thấy Lâm Hình lo lắng quá mức.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 207: Tô Tĩnh Như

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 208: Lâm Gia Gặp Nạn

C

hị Từ, chết rồi, vừa nãy em phát hiện ra một số khoản tính sai, vậy phải làm sao bây giờ?

Tôn Lộ đột nhiên kêu lên.

- Làm sao vậy? Có phải em thu thiếu tiền của khách hàng hay không?

Vương Từ Từ nghe Tôn Lộ nói vậy cũng là chấn động. Quần áo ở đây đều có giá mấy chục nghìn tới hơn trăm nghìn nguyên, nếu tính thiếu một khoản, thì cho dù Tôn Lộ có làm vất vả ở đây một năm cũng không thể trả nổi.

- Không phải, chị Từ. Vài ngày trước có một người trẻ tuổi tới đây mua quần áo. Hắn chỉ về phía áo Polo của hàng mẫu, nói là muốn mua áo đấy. Nhưng lúc em đi lấy áo cho hắn, thì lại lấy nhầm áo. Tuy cũng là thuộc nhãn hiệu Polo, cùng kích cỡ, cùng màu sắc, nhưng giá cả lại chênh lệch tới hơn chín mươi nghìn nguyên. Vậy phải làm sao bây giờ?

Tôn Lộ lo lắng hỏi.

Vương Từ Từ nghe Tôn Lộ nói là thu thừa tiền, mới thở phào một cái. Như thế còn hơn là bồi tiền. Tuy nhiên nếu người kia mặc một thời gian, cảm thấy không đúng mà quay về đổi lại thì cũng khá là mang tiếng. Nên cô ta đành phải an ủi Tôn Lộ:

- Em đừng vội, bình tĩnh mà nghĩ biện pháp. Người nọ có lưu lại địa chỉ hoặc số điện thoại không?

- Không có, anh ta trả tiền xong là đi luôn. Thậm chí hóa đơn cũng không lấy. Lúc em định gọi anh ta quay lại lấy hóa đơn, thì anh ta đã đi mất rồi.

Tôn Lộ kể lại tình huống lúc đó.

- À, nếu vậy thì em không cần phải lo lắng. Người kia ngay cả hóa đơn cũng không cầm, thì chắc hẳn không quay lại đâu. Mà cho dù trở lại, em cũng phải chịu trách nhiệm gì.

Vương Từ Từ thoải mái nói.

- Nhưng em cảm thấy rất xin lỗi người này. Số tiền phải trả thêm là gần trăm ngàn nguyên a, chứ có phải mấy ngàn đâu...

Tôn Lộ vẫn lo lắng nói.

- Chị nói rồi, không cần phải vội, khẳng định là không có chuyện gì. Về sau chỉ cần rút kinh nghiệm là được. Còn số tiền thừa ra, nếu đợi một thời gian không thấy hẳn quay lại thì coi như tiền của em vậy

Vương Từ Từ đành phải an ủi Tôn Lộ. Dù sao Tôn Lộ mới làm việc ở đây chưa tới một năm, kinh nghiệm còn quá ít.

- Em cũng không muốn số tiền này. Đây rõ ràng là tiền của người ta mà. Hiện tại em chỉ hy vọng người này trở lại lấy tiền thừa đi, mà không phải trả lại quần áo là được.

Tôn Lộ cũng không vì lời an ủi của Vương Từ Từ mà cảm thấy thoải mái.

- Hình dạng của người nợ như thế nào?

Vương Từ Từ hỏi.

- Tướng mạo rất bình thường, nhưng em lại cảm thấy có chút đẹp trai. Quần áo trên người rất là lôi thôi,, tóc tai cũng không chải. Chỉ là con mắt rất có thần, hơn nữa lúc trả tiền cực kỳ hào phóng.

- Về sau lúc hắn rời đi, em lại cảm thấy người này có chút quen quen, hắn là đã gặp ở nơi nào rồi.Nhưng nhớ mãi không ra.

Tôn Lộ nói tới đây thì dừng lại, cau mày.

- Chính là người mà ngày hôm qua em nói là trả tiền rất sòng phẳng đó sao?

Vương Từ Từ kỳ quái nhìn Tôn Lộ, hỏi.

- Đúng vậy, chị Từ Từ, chính là hắn. A, em nhớ ra hắn rồi, lúc ở Phụng Tân em đã gặp qua hắn một lần. Lần đó là cùng chị Ngũ Úc bán hàng ở cửa hàng Hương Tân. Hắn hình như quen biết với chị Ngũ Úc, rồi còn chiêu mộ chị ấy vào Hồng Tường Phụng Tân nữa. Em được đến làm cho Hồng Tường Phần Giang, chính là nhờ chị Ngũ Úc hỗ trợ. Đúng rồi, hắn chính là Lâm quản lý. Thật không biết vì sao hắn lại chạy tới Phần Giang mua quần áo? Ài, sao hiện tại em mới nhớ ra cơ chứ. Cái này thì xong rồi.

Tôn Lộ cuối cùng mới nhớ ra thân phận của Lâm Vân.

- Thực sự là phó phòng lâm sao? Để chị gọi điện thoại cho tổng giám đốc Đường. Không ngờ phó phòng Lâm lại ở Phần Giang.

Vương Từ Từ vội vàng nói.

- Chị Từ, sao Lâm quản lý lại thành phó phòng Lâm rồi?

Tôn Lộ nghi vấn hỏi Vương Từ Từ. Trong đầu còn đang suy nghĩ, vì sao Lâm quản lý lại chật vật như vậy?

- Trước kia chị và hắn làm chung một phòng, lúc ấy hắn là phó phòng. Lâm Vân đến Phụng Tân chỉ là công tác tạm thời mà thôi. Thật không ngờ hắn đi

tới Phụng Tân lại làm ra thành tích lớn như vậy. Nhưng về sau lại không thấy hẳn trở về Phần Giang nữa. Tổng giám đốc Đường đã nói với bọn chị, chỉ cần trông thấy phó phòng Lâm trở về, là ngay lập tức gọi điện thông báo cho chị ấy.

Vương Từ Từ vừa nói, vừa bấm điện thoại cho Đường Tử Yên.

- Em nói cái gì? Lâm Vân đã trở về Phần Giang rồi? À,ừ, chị biết rồi...

Đường Tử Yên vừa dập điện thoại đã vội vàng rời khỏi văn phòng.

.....

- Mẹ ơi, con và anh trở về rồi nè.

Lâm Hình chưa đi tới cửa, đã kêu lên một tiếng.

Nhưng trong nhà không có thanh âm trả lời. Lâm Hình liền có dự cảm không tốt. Lâm Vân cũng thấy không đúng. Lâm Hình nhìn Lâm Vân nói:

- Anh trai, chúng ta đi tới chỗ cha xem. Có lẽ mẹ đang ở chỗ của cha.

Nói xong, Lâm Hình liền chạy về hướng căn biệt thự lớn nhất ở giữa. Lâm Vân và Cận Thi Kỳ đành phải đi theo sau. Khiến Lâm Hình cảm thấy kỳ quái, đó là đến nơi này một lúc rồi mà không thấy một bóng người nào của Lâm gia. Bình thường khi trở về, mình đều thấy có vài người giúp việc trong sân cơ mà. Khi Lâm Hình chạy tới căn biệt thự của cha, thì nàng chỉ nhìn thấy một người bác và một người chú trong phòng, không còn thấy ai nữa.

- Lâm Hình, cháu trở về rồi a. A, cả anh trai Lâm Vân của cháu nữa.

Một người trung niên khoảng năm mươi tuổi nhìn thấy ba người đi vào, lập tức đứng lên nói.

- Vâng, chú hai, cháu với anh trai vừa mới trở về. Nhưng sao không thấy mẹ của cháu ở nhà?

Lâm Hình lập tức hỏi.

- Cha và mẹ của cháu đều đang ở bệnh viện rồi. Hiện tại cảnh sát đang điều tra chuyện này.

Người trung niên mà Lâm Hình gọi là chú hai kia, vội vàng trả lời. Hơn nữa còn rất cẩn thận nhìn thoáng qua Lâm Vân. Bởi vì hiện tại địa vị của Lâm Vân, người nào trong Lâm gia cũng rất rõ.

- A, là chuyện gì xảy ra?

Lâm Hình vì sốt ruột, đã quên cả thân phận của mình, trực tiếp hỏi.

Tuy nhiên, thái độ của Lâm Hình cũng không khiến hai người bất mãn, thậm chí hai người còn có chút cẩn thận nhìn Lâm Vân.

- Nghe nói chuyện này có liên quan với cháu Lâm Vân. Hai tiếng trước có một người tự xưng là Thương Giác đi tới Lâm gia. Người này thoát nhìn chỉ có năm sáu mươi tuổi, nhưng chú cảm thấy người này còn già hơn so với vẻ bề ngoài. Khi y đi vào, chưa hỏi han gì đã đánh gãy chân của tất cả bảo vệ.

Về sau y chỉ đích thân cháu Lâm Vân đi ra gặp y. Mẹ của cháu vì nói một vài lời giúp Lâm Vân, thì lập tức bị y đánh cho hộc máu. Xương sườn còn bị đứt mấy cây. Cha cháu thì mới chỉ nói một câu, đã bị đánh gãy chân và xương sườn. Người này còn đánh gãy toàn bộ người của Lâm gia có mặt ở đó nữa. Chỉ có chú và bác không ở đó nên không sao. Người tên Thương Giác này sau khi rời đi, còn nói, nếu trong vòng nửa tháng không thấy cháu Lâm Vân chủ động đi tới núi Tây Sơn, y sẽ quay trở lại, rồi giết cả nhà Lâm gia, chó gà cũng không tha. Lần này y vì mặt mũi của Tam gia gia nên mới chỉ giáo huấn qua một chút. Y muốn chúng ta ngay lập tức tìm người, rồi tổng tới núi Tây Lương.

Chú hai của Lâm Hình càng nói về cuối càng nhỏ, ánh mắt thì nhìn sang Lâm Vân.

Sắc mặt của Lâm Vân trở nên tái nhợt, không ngờ mình lại liên lụy tới người thân bị đánh. Mặc dù hẳn không có cảm tình gì với phụ thân, nhưng mẫu thân lại là nghịch lân của hắn.

- Chú đã đưa toàn bộ người bị thương tới bệnh viện Ái Thụy rồi, cảnh sát cũng đang ở đây. Buổi chiều, chú ba sẽ từ Yên Kinh tới.

Chú hai của Lâm Hình nói tới đây, ánh mắt vẫn y nguyên nhìn về phía Lâm Vân.

- Tiểu Hình, em để đồ đạc của em và Cận Thi Kỳ ở trong phòng đi, rồi sau đó cùng anh tới bệnh viện nhìn mẹ.

Lâm Vân nói xong, lập tức đứng ở cửa sân nhỏ, chờ Lâm Hình.

Lâm Hình và Cận Thi Kỳ làm việc rất nhanh, một lúc đã quay trở lại. Con mắt của Lâm Hình rất đỏ, có thể thấy mẫu thân bị đánh hộc máu khiến nàng rất khổ sở. Trên đường Cận Thi Kỳ không ngừng an ủi Lâm Hình, nhưng Lâm Hình chỉ cúi đầu khóc nức nở. Ở Lâm gia, chỉ có nàng và mẫu thân là sống nương tựa vào nhau. Lúc anh trai rời đi, cả cái Lâm gia to như vậy, nàng chỉ có mẹ là người thân nhất. Hôm nay mẫu thân lại bị người đánh cho thổ huyết. Theo như lời của chú hai, thì có vẻ rất nghiêm trọng. Thử hỏi làm sao nàng không quan tâm.

Trong phòng đặc biệt của bệnh viện Ái Thụy, mẫu thân của Lâm Hình đã hôn mê bất tỉnh. Lâm Hình thấy vậy liền không nhịn được khóc lớn một tiếng. Các bác sĩ vội vàng đi tới khuyên can.

- Mọi người đi ra ngoài đi, để tôi một mình ở đây chữa bệnh cho mẫu thân là được rồi

Lâm Vân nói với mấy người bác sĩ.

- Cậu là thầy thuốc sao? Cậu muốn giúp mẹ cậu chữa bệnh như thế nào? Nếu chỉ là trị liệu đơn giản, thì mẹ cậu cần gì phải đưa tới bệnh viện này làm gì? Thật sự là cuồng vọng.

Một bác sĩ tưởng Lâm Vân nói vậy là vì không tin nhiệm vào khả năng của mình, trong nội tâm rất là khó chịu. Ông ta có tính cách bộc trực, tuy biết lai lịch của Lâm Vân không nhỏ, nhưng Lâm Vân lại không tin tưởng ông ta như thế, đương nhiên ông ta không hài lòng.

- A, phó phòng Lâm, thật không ngờ lại gặp anh ở đây. Anh là gia đình của bệnh nhân sao?

Một thanh âm chen vào cuộc nói chuyện.

- Em là Điền Hiếu Phù?

Lâm Vân nhìn cô gái gọi mình kia, lập tức nhận ra.

- Vâng, thật không ngờ anh còn nhận ra em. Lúc trước chính nhờ anh mà em mới được làm ở trong bệnh viện này. Bệnh nhân của phòng này là?

Điền Hiếu Phù thấy Lâm Vân ở đây, rất là kinh hãi. Nàng và Hải Oánh đã từng tìm qua Lâm Vân, nhưng đều không tìm được.

- Là mẹ của anh, Lâm Hình và Thi Kỳ ra ngoài đi, anh muốn giúp mẹ chữa bệnh.

Lâm Vân nói xong nhìn hai người.

- Anh trai, anh biết chữa bệnh sao? Cái này...

Lâm Hình có chút ngạc nhiên nhìn anh trai. Trong lòng tự nhủ, anh trai đã khỏi bệnh tâm thần rồi, sao còn nói những lời như vậy? Chẳng lẽ anh trai thực sự biết chữa bệnh? Tuy nhiên, bản lĩnh của anh trai thực sự rất lớn. Ngay cả 'Vân Tầm Miên' anh ấy còn có thể làm ra được, thì việc chữa bệnh cũng không kỳ lạ quý hiếm gì. Lâm Hình không biết bệnh của mẹ có nghiêm trọng không, nhưng nàng rất tin tưởng vào anh trai. Vì vậy nàng liền dẫn theo Cận Thi Kỳ đi ra khỏi phòng bệnh.

- Cái này, phó phòng Lâm...

Điền Hiếu Phù cũng kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Đây có phải chuyện đùa đâu. Người bệnh trong phòng này nàng cũng biết. Tình hình rất là nghiêm trọng, thậm chí đã sắp nguy cấp, cần phải cứu giúp rồi. Không nghĩ tới lại là mẹ của phó phòng Lâm, hơn nữa phó phòng Lâm còn nói hăn có thể trị liệu.

Tuy hoài nghi nhưng Điền Hiếu Phù vẫn lui ra khỏi phòng. Chỉ còn vị bác sĩ kia là trừng mắt nhìn Lâm Vân quát lớn:

- Cậu thật là hồ đồ...

Tuy Lâm Vân biết ông ta là có ý tốt, nhưng hiện tại hăn chỉ muốn sớm trị khỏi bệnh cho mẫu thân. Sau đó thì đi tới núi Tây Lương, tìm tay Thương Giác kia tính sổ. Với hăn mà nói, Vũ Tích là nghịch lân thứ nhất, hiện tại mẹ và em gái chính là nghịch lân thứ hai.

Đã có kẻ dám động vào nghịch lân của hăn, hăn tuyệt đối sẽ không khách khí. Thậm chí ngay cả một phút đồng hồ hăn đều không muốn chờ đợi. Nhưng bệnh của mẫu thân vẫn là muốn trị liệu. Lâm Vân đi tới trước mặt tay bác sĩ, nhắc ông ta lên, rồi ném ông ta ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại. Bác sĩ này thật không ngờ Lâm Vân lại thô bạo như thế, không nói gì đã ném mình ra ngoài. Tuy nhiên may mắn là ông ta chỉ ngã trên mặt đất, không có đau đớn gì. Đang muốn đi lên lý luận với Lâm Vân, thì Lâm Vân

đã đóng cửa lại. Chỉ có thể nhìn cánh cửa đóng tức giận. Ông ta quyết định mặc kệ bọn họ.

Sau khi ném người bác sĩ kia ra ngoài, Lâm Vân liền nhìn về phía mẫu thân của mình nằm trên giường. Khuôn mặt của mẫu thân có sáu bảy phần giống Lâm Hình. Thấy lông mày của mẹ lúc hôn mê cũng nhăn lại, có thể thấy nhân sinh của mẹ mình không được như ý cho lắm. Lâm Vân thầm than một tiếng, có chút tự trách. Đáng nhẽ ra mình nên về gặp mẫu thân sớm hơn. Dù sao trên thế giới này, mẫu thân cũng là người thật tình lo lắng cho mình.

Cầm tay của mẫu thân, Lâm Vân vận chuyển lực lượng Tinh Vân bắt đầu kiểm tra thương thể bên trong. Sau một lát, Lâm Vân thả tay xuống, lửa giận lập tức thiêu đốt trong lòng. Cái tên Thương Giác kia ra tay thật quá độc ác, không những cắt đứt mấy cái xương sườn của mẹ mình. Còn khiến cho mẫu thân bị trọng thương, vài tuyến kinh mạch bị cắt nát.

Có thể nói, nếu hiện tại mình chỉ mới hình thành Tinh Hồn thì chỉ có thể trở mắt nhìn mẫu thân rồi đi.

Đè xuống lửa giận trong lòng, Lâm Vân cẩn thận chỉnh lại mấy cái xương sườn gãy của mẫu thân. Sau đó vận chuyển lực lượng Tinh Vân, hồi phục lại những kinh mạch đã bị đứt của mẫu thân. Rồi loại bỏ những chỗ máu tụ.

Sau khi hoàn thành những thao tác này thì đã qua hai giờ. Lâm Vân thấy lông mày của mẫu thân đã dần dần giãn ra, mới thờ phào một cái

Nghĩ nghĩ, lại tiếp tục vận chuyển lực lượng Tinh Vân cường hóa lại toàn bộ gân mạch bên trong cơ thể của mẫu thân. Rồi loại bỏ hoàn toàn tạp chất có trong cơ thể. Lại lấy một cây Chu Vũ trong Tinh Giới, vò thành nước nhỏ vào miệng của mẫu thân. Sau khi làm xong chuyện này thì đã qua ba tiếng.

Hà Anh nằm mơ thấy một giấc mộng khá xa xôi. Trong mơ cô ta thậm chí còn nhìn thấy con trai nắm lấy tay mình. Một cảm giác vốn rất đau đớn, sau

khi được con trai nắm lấy tay, thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Rồi một cảm giác tươi mát sáng khoái từ cổ họng chảy xuống toàn cơ thể. Lúc Hà Anh mở mắt thì trông thấy Lâm Vân đang ngồi ở đầu giường

- Con là Vân nhi?

Hà Anh giơ tay muốn nắm tay của Lâm Vân, nước mắt không nhịn được chảy xuống. Vốn cho rằng mình sắp chết, rất muốn trước khi chết có thể trông thấy mặt con của mình lần cuối. Thật không ngờ mong muốn đã thành hiện thực. Đây là giấc mơ hay sao?

Lâm Vân thấy mẫu thân muốn nắm tay của mình, vội vàng đưa tay tới.

- Vân nhi, mẹ đang nằm mơ sao?

Lâm Vân thấy mẫu thân đã cầm được tay mình, vẫn còn thì thào tự hỏi.

- Không phải, mẹ, con đã trở lại rồi. Con vẫn khỏe. Đợi về sau mẹ khỏi bệnh, con sẽ đưa mẹ tới ở cùng chúng con.

Lâm Vân nhẹ giọng nói. Hắn thấy mẫu thân nhớ mình như vậy, lại càng thêm áy náy.

- Thật không phải nằm mơ? Con đã thực sự trở lại? Bồ Tát phù hộ, thật sự là Bồ Tát phù hộ. Vân nhi....

Hà Anh lúc này mới phát hiện đây là sự thật, tâm tình rất là kích động. Trong miệng không ngừng nói ‘Bồ Tát phù hộ’, tay lại nắm chặt Lâm Vân, không muốn bỏ ra.

- Vân nhi, thời gian vừa qua con ở ngoài, khẳng định chịu không ít khổ. Có khổ cực gì thì cứ kể cho mẹ.

Hà Anh nhìn chăm chú vào Lâm Vân, nàng muốn xem con mình có phải gầy đi không, khuôn mặt có đen đi không?

Chính là càng nhìn càng thấy con mình đã lớn lên. Thậm chí còn đẹp trai và có tinh thần hơn lần trước rất nhiều. Nàng càng nhìn càng cao hứng, nhịn không được nói:

- Con của mẹ đã trưởng thành rồi.

Vẻ cao hứng và quan tâm trong mắt không hề có chút che giấu.

Trong lòng Lâm Vân có chút ê ẩm, sợ mẫu thân vì kích động mà ảnh hưởng tới việc khôi phục, vội vàng nói:

- Mẹ, để con mở cửa gọi em gái vào thăm mẹ.

- Hình Nhi cũng trở lại rồi à.

Mẫu thân có vẻ càng thêm cao hứng. Lâm Vân trông thấy vậy, trong lòng càng không dễ chịu. Rõ ràng mẫu thân đã sống trong sự cô đơn quá lâu. Không có một người tri kỷ nào để tâm sự. Lâm Vân quyết định lần này phải đưa mẫu thân tới Yên Kinh sinh sống với em gái.

- Mẹ, sau khi mẹ khỏi bệnh, còn sẽ đưa mẹ về Yên Kinh cùng sinh sống với em gái. Con đã mua nhà ở Yên Kinh rồi. Tiền mua nhà là do chính con kiếm, mẹ không cần phải lo lắng.

Lâm Vân thấy biểu lộ của mẫu thân như vậy, nhịn không được nói ra.

- Vậy thì tốt, nhưng con vẫn phải hỏi ý của cha con đã. Mẹ đương nhiên là muốn ở cùng một chỗ với Hình Nhi rồi. Tuy nhiên, con cũng đừng gây mâu thuẫn với cha con đấy. Mà vừa rồi con nói muốn mẹ ở cùng các con, là nói Hình Nhi và con sao?

Hà Anh nhớ tời lời vừa rồi của Lâm Vân.

- Vâng, còn có vợ con Vũ Tích nữa.

Lâm Vân nói.

- Vũ Tích? Con bé vẫn còn ở cùng một chỗ với con sao? Con bé quả thực là một đứa con dâu rất tốt. Vân nhi, trước kia con như vậy mà con bé không có vứt bỏ con, vì vậy con không nên làm việc gì xin lỗi nó đấy.

Hà Anh biết rõ bản tính của con trai, nên cố ý nhắc nhở hă. Tuy bây giờ nhìn thấy Lâm Vân có biến hóa rất lớn, nhưng ai mà biết về sau hă sẽ như thế nào? Có thể hay không quay về bản tính như trước?

- Vâng, con biết rồi, mẹ yên tâm đi.

Lâm Vân nói xong thì đứng dậy mở cửa.

- Anh trai, mẹ không sao chứ?

Lâm Hình là người đầu tiên vọt tới.

Lâm Vân nhìn bên ngoài rõ ràng có rất nhiều người. Ngay cả lão gia tử cũng từ Yên Kinh tới. Trong đó có cả bí thư Diệp Vũ Phong, và một người trung niên mập mạp đứng ở sau. Xem bộ dáng hình như là viện trưởng của bệnh viện. Có thể thấy bọn họ rất coi trọng bệnh tình của mẹ mình.

- Chào Tam gia gia.

Lâm Vân đi ra ngoài, chào hỏi Lâm Lộ Trọng.

- Ủ, mẹ của cháu không sao chứ?

Lâm Lộ Trọng đã nhìn thấy Lâm Hình nói chuyện với Hà Anh, liền biết nàng không có chuyện gì. Vừa rồi nghe vị bác sĩ kia nói, mới biết mẹ của

Lâm Vân bị thương rất nghiêm trọng. Thật không ngờ Lâm Vân có thể trị tốt cho nàng. Lập tức ông ta có một nhận thức mới với đứa cháu này.

- Không sao rồi.

Lâm Vân trả lời Lâm Lộ Trọng, rồi lại chuyển hướng về Diệp Vũ Phong:

- Chào bí thư Diệp.

- Tôi đến đây là thăm hỏi bá mẫu và bá phụ. Chúng ta nhất định phải tìm ra tên hung thủ kia. Bá mẫu không sao chứ?

Diệp Vũ Phong thấy mẹ của Lâm Vân đang nói chuyện với Lâm Hình, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra.

- Không có việc gì, cảm ơn bí thư Diệp đã tới thăm.

Lâm Vân nói xong, nhìn về phía vị bác sĩ kia.

- Còn có một phòng bệnh, ông dẫn tôi đi tới đó.

Vị bác sĩ này thấy Hà Anh rõ ràng có thể ngồi dậy nói chuyện với Lâm Hình, trong nội tâm rất là khiếp sợ, không nói được ra lời. Đây là y thuật gì vậy?

Ông ta đã kiểm tra rõ tình huống của Hà Anh, tuyệt đối là trọng thương nặng. Dù cho có cứu được một cái mạng thì cũng phải tàn phế. Nhưng hiện tại rõ ràng nàng ta đã hồi phục như bình thường, quả thực là kỳ tích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 209: Núi Tây Lương

B

ệnh viện đã chuẩn bị tiến hành hội chẩn cho Hà Anh. Không nghĩ tới còn chưa hội chẩn thì con trai của bà ta đã trị liệu xong. Muốn đi kiểm tra lại sức khỏe của Hà Anh, nhưng thấy Lâm Vân đưa ra câu hỏi, thì không dám nói gì nữa, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Tuy Lâm Viễn Chương cũng bị hôn mê, nhưng tình huống của ông ta tốt hơn Hà Anh nhiều. Lúc Lâm Vân đi vào, các bác sĩ đã hội chẩn ra kết quả của Lâm Viễn Chương, đang chuẩn bị giải phẫu. Nhưng dưới sự yêu cầu của Lâm Vân, toàn bộ các bác sĩ đều phải đi ra để Lâm Vân trị liệu.

Viện trưởng kia đứng ở bên cạnh xem, liên tục khen là kỳ diệu. Tuy nhiên trong lúc này không có chỗ ông ta nói chuyện, bởi vì có bí thư và Lâm ủy viên trong truyền thuyết ở đây. Chỉ là hai người không xem phòng bệnh của gia chủ Lâm Viễn Chương, mà chờ ở cửa phòng bệnh của Hà Anh.

Hiện tại con trai của Lâm Viễn Chương đi tới vào phòng bệnh của cha, những người này lại qua. Việc này chứng tỏ bọn họ không coi trọng người bệnh, mà là coi trọng Lâm Vân. Hẳn đi đâu, hai người cũng đi theo đó.

Thương thế của Lâm Viễn Chương nhẹ hơn một chút, nhưng kinh mạch của ông ta vẫn bị cắt đứt mấy chỗ. Lâm Vân chỉ dùng nửa tiếng đã chỉnh lại xương sườn và nối lại kinh mạch.

Thấy Lâm Vân đi ra nhanh như vậy, Lâm Lộ Trọng rất là kinh ngạc hỏi:

- Nhanh như vậy đã trị xong rồi à?

- Đúng vậy, tam gia gia, đã trị xong rồi, hẳn là không có việc gì.

Lâm Vân nói xong, thấy bí thư Diệp muốn nói lại thôi, liền chủ động nói ra:

- Chuyện này, bí thư Diệp không cần can thiệp đâu. Đây không phải là chuyện bình thường, để một mình tôi xử lý là được.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Diệp Vũ Phong âm thầm thở ra. Còn chưa nói gì thì Lâm Vân đã nói tiếp:

- Bí thư Diệp cứ bận việc của mình đi, tôi sẽ đi giải quyết chuyện đó. Có thời gian rảnh tôi sẽ báo phỏng, cảm ơn bí thư Diệp.

Diệp Vũ Phong cũng biết mình ở chỗ này không có tác dụng gì, liền chào từ biệt Lâm lão gia tử và Lâm Vân, rồi dẫn theo người rời đi.

Lâm Vân nhìn vài vị bác sĩ và viện trưởng, nói:

- Hiện tại tôi đã trị tốt cha mẹ của tôi, các vị chỉ cần cẩn thận chăm sóc một chút là được. Không cần phải giải phẫu đâu.

Viện trưởng nghe Lâm Vân nói vậy, vội vàng đáp ứng. Ông ta kinh dị nhìn ra, người có tiếng nói cao nhất trong chỗ này rõ ràng không phải là ủy viên Lâm, mà là cháu trai Lâm Vân của ông ta. Kinh dị thì kinh dị, nhưng ông ta sẽ không nói ra chuyện này.

Thấy mọi người đã rời đi, Lâm Lộ Trọng nhìn Lâm Vân hỏi:

- Chuyện này cháu tính toán xử lý như thế nào?

- Tam gia gia, chuyện bên này giao cho gia gia quản lý. Cháu sẽ đi tới núi Tây Lương ngay bây giờ, để tìm tên Thương Giác kia.

Ngữ khí của Lâm Vân tuy bình tĩnh, nhưng trong giọng nói đã mang theo vô cùng hận ý. Lâm Lộ Trọng cũng nghe thấy rõ ràng.

- Vân Nhi, chuyện này cháu không nên vọng động. Lại lịch của tên Thương Giác này không hề tầm thường chút nào. Y chính là nhân vật số một của Bát Quái Môn. Nghe nói y đã hơn trăm tuổi rồi. Ta nghĩ chuyện này nên trở về sơn trang Hoàn Hồ rồi thương lượng kỹ càng hơn. Hoặc là mượn lực lượng quốc gia. Miễn cho để lại hậu quả lâu dài.

Lâm Lộ Trọng đương nhiên biết sự lợi hại của Bát Quái Môn. Cũng biết sự lợi hại của Thương Giác. Y chính là người trong truyền thuyết. Cho nên cho dù cháu trai của mình có lợi hại hơn nữa, phỏng chừng cũng không có năm chắc chống lại Thương Giác. Huống hồ là đi tới tận sào huyệt của y.

- Tam gia gia cứ yên tâm, không cần phải lo lắng về Bát Quái Môn. Bởi vì môn phái này rất nhanh sẽ thành lịch sử.

Ngữ Khí của Lâm Vân giống như đã coi Thương Giác là người chết vậy.

Lâm Lộ Trọng hít một hơi khí lạnh. Trong lòng tự nhủ, khẩu khí của đứa cháu trai này cũng quá lớn chút. Tuy nhiên ông ta cũng không nói gì thêm. Nó có thể giết chết nhiều bộ đội đặc công của các quốc gia như vậy, nói rõ rằng nó có thực lực thực sự. Khả năng chiến thắng không phải là không có.

- Chỗ của ta có mấy người lợi hại, nếu không ta cho bọn họ đi theo hỗ trợ cháu?

Lâm Lộ Trọng vẫn cảm thấy không yên tâm.

- Không cần đâu gia gia. Cháu biết người mà cháu muốn đối phó có thực lực như thế nào. Nếu như cháu trở về muộn, thì gia gia nói với mẫu thân và em gái của cháu biết, bảo hai người không phải lo lắng. Cháu đã mua một căn nhà ở Yên Kinh, đợi khi mẫu thân xuất viện thì cho mẹ và em gái đều tới Yên Kinh ở.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Lâm Lộ Trọng chỉ phải thở dài, đồng ý với yêu cầu của Lâm Vân.

Lâm Vân đi vào phòng bệnh của mẫu thân, thấy Lâm Hình và Cận Thi Kỳ đều ngồi ở trên giường của mẫu thân, còn mẫu thân thì đang ngủ. Lâm Hình thấy Lâm Vân đi vào, liền đứng lên kêu một tiếng:

- Anh trai.

- Tiểu Hình, mấy ngày nay em ở cùng với mẹ nhé. Anh đi ra ngoài có chút việc, khả năng là trong một khoảng thời gian mới trở về.

Lâm Vân nhìn nhìn Lâm Hình và mẫu thân đang ngủ.

- Anh trai, anh lại muốn đi ra ngoài à? Anh phải biết rằng tên kia còn đang muốn tìm anh đấy.

Lâm Hình lo lắng nói.

Cận Thi Kỳ lại nhìn Lâm Vân như có điều suy nghĩ. Nàng có thể cảm giác Lâm Vân không phải muốn tránh né người kia, mà là muốn đi tìm người kia.

- Anh biết rồi, em chỉ cần chiếu cố tốt cho mẹ là được.

Lâm Vân nói xong, chào từ biệt Lâm Hình và Cận Thi Kỳ rồi đi ra phòng bệnh. Nhưng khi đi ra vẫn thấy Tam gia gia ở đó.

- Tiểu Vân, cháu thật sự muốn tới núi Tây Lương sao?

Lâm Lộ Trọng lo lắng hỏi.

- Đúng vậy, Tam gia gia. Còn mong gia gia chiếu cố mẹ và em gái của cháu nhiều hơn chút. Núi Tây Lương là cháu khẳng định phải đi. Chỉ là không nói cho mẹ cháu biết mà thôi. Đỡ cho bà ấy lo lắng. Nhưng có lẽ phải đi

một thời gian. Bởi vì khi xong việc ở đó, cháu sẽ đi tìm vợ của cháu luôn. Tam gia gia cứ bảo mẹ và em gái cháu tới Yên Kinh chờ cháu là được.

Lâm Vân nói xong, lập tức chào từ biệt Lâm lão gia tử. Hiện tại hắn hận không thể có mặt ngay ở núi Tây Lương.

Nhìn bóng lưng vội vã của Lâm Vân, Lâm Lộ Trọng thở dài một tiếng. Có một số việc, ông ta cũng không thể khống chế được.

Lâm Vân gọi một chiếc xe taxi, rồi trực tiếp ly khai Phần Giang. Ba tiếng sau, Lâm Vân xuống xe, bởi vì hắn cảm thấy đi xe quá là chậm, còn không bằng tốc độ chạy của mình.

Núi Tây Lương cách Phần Giang khoảng 1600km, thuộc khu vực tỉnh Tây Bắc của Giang Nam. Ngọn núi này thuộc về dãy núi Tây Lương, nhưng về sau được quốc gia khai thác thành khu du lịch, rất nhiều chỗ đã trở thành thắng cảnh. Nhưng ở sâu trong dãy núi Tây Lương, thuộc về trạng thái nguyên thủy. Rất nhiều du khách cũng không dám đi vào.

Bởi vì trong đó đã xảy ra không ít sự cố, cho nên về sau chính phủ dứt khoát đầu tư, dựng lên một hàng rào bằng sắt, cách ly với khu vực còn nguyên thủy kia. Vì vậy du khách tới nơi này đành phải dừng lại. Tuy nhiên vẫn còn những du khách không thèm đếm xỉa gì tới những hàng rào này, mà chui qua hàng rào đi sâu vào trong. Nhưng số lượng người đi vào rồi bị thương càng ngày càng nhiều, nên người đi vào đó liều lĩnh tương đối ít. Chỉ có một số nhà thám hiểm cố chấp mới đi vào.

Ở địa phương thậm chí còn có câu miêu tả núi Tây Lương như vậy:

“Trong núi Tây Lương có sông Tây Lương. Dù chết trong núi Tây Lương cũng đừng đến sông Tây Lương. Vừa tới sông Tây Lương, thì hồn phách đều mất....”

Ý của nó là trong núi Tây Lương còn che dấu một dòng sông Tây Lương nào đó. Sông Tây Lương không nên tìm kiếm, bởi một khi nhìn thấy thì phải chết không có chỗ chôn. Nhưng sông Tây Lương trong núi Tây Lương chỉ là truyền thuyết, chưa có ai nhìn thấy qua.

Lúc Lâm Vân tới dãy núi Tây Lương thì trời đã tối. Tuy hiện tại khách du lịch tới núi Tây Lương đã giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn còn một lượng du khách nhất định đến đây. Cho nên các quán ăn và khách sạn ở chân núi không hề thiếu.

Đã quyết định tiêu diệt Bát Quái Môn trong núi Tây Lương, nên Lâm Vân muốn nghỉ ngơi thật tốt trước khi vào đó. Tuy hẳn không cho rằng trong đó có cao thủ lợi hại như mình, nhưng cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn. Tối hôm qua gặp phải tên bịt mặt kia chính là một sự tồn tại mà hẳn nhìn không thấu. Cho đến hiện tại hẳn còn không biết cái đồng dây thừng chui lên từ mặt đất kia là cái gì. Còn có cỗ khí tức âm lãnh đánh về phía sau lưng cũng không biết rõ ràng.

“Điều này chứng tỏ mình không phải là vô địch trong thế giới này. Hoa quốc đất rộng của nhiều, lịch sử tồn tại cũng khá lâu. Ai biết còn tồn tại những thế lực cường đại nào. Nhỡ đâu những người này cũng có suy nghĩ như mình, không nghĩ vào đời mà muốn âm thầm một lòng tu luyện thì sao?”

“Thử nghĩ nếu như không phải vì Vũ Tích, thì mình có thể tiếp tục lăn lộn trong chốn hồng trần sao? Có thể gặp lại em gái và mẹ sao? Còn phải dính líu những chuyện lặt vặt khác? Không có Vũ Tích, thì mình có lẽ đã tránh ở trong một ngọn núi sâu nào đó rồi tu luyện rồi. Lúc trước khi mình xin việc thất bại đã từng có suy nghĩ như vậy.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 210: Trận Pháp

T

uy linh khí ở Địa Cầu không phải là đầy đủ, nhưng còn có linh thạch xuất hiện. Nếu như một lòng đi tìm linh mạch và linh thạch, Lâm Vân tin tưởng cũng có thể tu luyện tới một mức độ rất cao. Nhưng đã rơi vào trong cõi hồn trần, lúc đầu chỉ có tình cảm nhân nhật với Vũ Tích, đến hiện tại thì không có cách nào không nghĩ đến nàng. Từ lúc không lo lắng cho em gái và mẫu thân, nhưng đến bây giờ thì không thể tha thứ cho kẻ nào dám khi dễ tới hai người. Thậm chí hẳn còn có công ty riêng đang phát triển. Lâm Vân không biết rốt cuộc có bao nhiêu phiền hà còn đợi hẳn phía trước.

Nếu như tìm được Vũ Tích thì tốt rồi. Sau khi kết thúc những chuyện ở bên này, có thể mang theo Vũ Tích rời đi rất xa. Tìm một nơi không có bất ý ai quấy rầy, không có bấy kỳ chuyện gì phiền lụy, truy tìm một cuộc sống yên tĩnh.

Đến chân núi Tây Lương, Lâm Vân chuẩn bị tìm một khách sạn để nghỉ ngơi. Đã vài ngày rồi hẳn không được nghỉ ngơi trọn vẹn. Lần này đi đánh cũng không phải du côn hay lưu manh bình thường gì, mà là tính sổ một môn phái có truyền thừa nhiều năm.

Cho dù hẳn là người tự đại cũng sẽ không coi một môn phái ra cái gì. Nhưng môn chủ của môn phái này, rõ ràng chỉ vì một người đệ tử mà giận chó đánh mèo tới người nhà của người giết đệ tử. Làm như vậy, tay môn chủ này đã rơi vào hạ thừa.

Lâm Vân tùy tiện ăn chút gì đó, rồi đến một khách sạn nghỉ ngơi. Có thể bởi vì khách du lịch ngày càng ít, khiến khách sạn rất vắng. Lúc Lâm Vân

đi vào một khách sạn, thì rõ ràng chỉ thấy một nữ phục vụ ngồi trong đó, mắt nhìn không chuyển vào cái điện thoại. Phòng chừng không phải chơi game thì cũng là nhắn tin.

Lâm Vân đi vào rõ ràng cô ta cũng không thấy. Lâm Vân nhìn xung quanh, không thấy còn ai khác, thật đứng vắng như chùa Bà Đanh.

Đi tới trước mặt nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ mới phát hiện ra hấn, cô ta nhìn Lâm Vân hỏi:

- Anh muốn thuê phòng à.

Lâm Vân nhìn cô bé này, khuôn mặt bình thường, nhưng lại có hàm răng rất trắng. Phòng chừng cô nàng còn chưa tỉnh táo do đắm chìm vào điện thoại quá lâu. Lâm Vân đành phải nói:

- Đúng vậy, cô giúp tôi chuẩn bị một căn phòng sạch sẽ.

Cô bé này giống như mới vừa phản ứng tới, vội vàng cất điện thoại đi, lấy một quyển sổ, rồi giúp Lâm Vân làm đăng ký. Lại bảo Lâm Vân đưa hai trăm nguyên tiền thế chấp. Lúc này mới cầm một chùm chìa khóa rồi nói với Lâm Vân:

- Xin đi theo tôi.

Dẫn Lâm Vân tới một căn phòng ở giữa tầng ba, mở cửa rồi nói:

- Đây là phòng của anh, số phòng là 05. Có chuyện gì thì anh có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi. Số điện thoại liên lạc là 01.

Nói xong thì đi lấy một phích nước cho Lâm Vân, rồi lập tức đi xuống tầng. Đoán chừng là xuống chơi nốt trò game mà cô ta chưa chơi xong.

Lâm Vân cầm cái phích đi vào căn phòng, phát hiện bên trong khá là sạch sẽ. Nhưng lại có một cảm giác oi bức khó chịu. Đoán chừng là vì nơi này

gần với chân núi, quanh năm ẩm ướt nên mới sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng Lâm Vân căn bản cũng không tính toán ở đây lâu. Hắn chỉ muốn tu luyện khoảng hai ba tiếng để đạt tới tình trạng tốt nhất mà thôi. Buổi tối hắn sẽ đi luôn tới núi Tây Lương.

Cẩn thận lắng nghe động tĩnh ở mấy phòng bên, Lâm Vân phát hiện ngoại trừ căn phòng này của mình, cả tầng ba hình như chỉ có một phòng là có người ở.

Đương nhiên cũng có thể có căn phòng cách quá xa, Lâm Vân nghe không thấy thanh âm.

Một tiếng sau, Lâm Vân cảm thấy thể lực đã khôi phục tới đỉnh, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Bỗng ở căn phòng kia truyền tới tiếng hai người nói chuyện. Tiếng nói chuyện mặc dù cực kỳ nhỏ, nhưng Lâm Vân vẫn nghe thấy rõ ràng:

- Đêm nay mấy giờ thì hành động?

Là thanh âm có chút sắc nhọn của một nam tử.

- Nửa tiếng nữa thì có thể hành động. Chỉ cần một ngày là thành công thôi.

Giọng nói của người này thì có chút khàn khàn.

- Tôi thấy cái xẻng công nghiệp này hình như là hàng giả, mới dùng ba ngày đã thấy sút mẻ rồi.

- Tôi còn một cái xẻng dự bị. Cậu cầm lấy mà dùng....

Lâm Vân không có hứng thú nghe tiếp. Hắn là hai tên trộm mộ. Việc này không có quan hệ gì tới hắn, chỉ là hơi khó hiểu, trong núi Tây Lương cũng

có mộ cổ sao? Tin tức của những tay trộm mộ này cũng thật đúng là linh thông.

Lâm Vân đi ra khách sạn, tiến nhập vào dãy núi Tây Lương. Theo ý tứ của cái tên Thương Giác kia khi tới Lâm gia trả thù, thì chỉ cần Lâm Vân đi vào núi Tây Lương thì bọn họ khẳng định có thể phát hiện ra hãn.

Tuy nhiên Lâm Vân cũng không lo lắng tìm không ra được Bát Quái Môn. Một cái núi Tây Lương nhỏ như vậy, cho dù một một phái trốn sâu tới đâu thì cũng phải có dấu vết. Hãn tin tưởng có thể dựa theo dấu vết đó tìm ra hang ổ của bọn chúng. Cho dù là rừng mưa Amazon lớn như vậy, Lâm Vân còn không lo bị lạc, nói gì chỉ là một cái núi Tây Lương nho nhỏ.

Đi vào trong rừng núi, xác định phương hướng một lát, liền vận chuyển tốc độ, lập tức đi vào trong núi. Với tốc độ hiện tại của Lâm Vân, cho dù người khác có thể trông thấy hãn, thì cũng chỉ thấy một cái bóng nhàn nhạt thôi. Mà hiện tại còn lại là buổi tối trong rừng.

Chạy một thời gian ngắn, Lâm Vân cảm giác địa hình càng ngày càng cao. Không ngờ thế núi của ngọn núi Tây Lương này lại chênh lệch so với mặt nước biển như thế. Càng đi vào sâu càng thấy dốc xuống.

Chỉ mất một tiếng, Lâm Vân đã đi tới chỗ hàng rào ngăn cách. Đương nhiên là không chút do dự nhảy qua hàng rào, tiếp tục tăng tốc đi vào sâu núi Tây Lương. Mà địa thế ở trong còn cao hơn.

Lúc đi vào trong, Lâm Vân lại phát hiện linh khí trong này tuyệt đối không kém hơn dãy núi Vân Quý.

Ở trong ấn tượng của Lâm Vân, bình thường những nơi càng ít người, thì linh khí càng tốt. Nhưng thật không ngờ, một nơi thường xuyên có khách du lịch qua lại như vậy lại có nhiều linh khí hơn cả dãy núi Vân Quý, hay là rừng rậm Amazon.

Lâm Vân quyết định sau khi giải quyết Bát Quái Môn, sẽ cẩn thận tìm xem ở chỗ này có linh mạch hay hông. Nếu có thì ở trong này tu luyện một thời gian cũng không tồi.

Nhưng vẫn nên tìm Vũ Tích trước rồi tính đến tới chuyện đó sau.

Lâm Vân đã tìm tòi trong một phạm vi lớn, nhưng không phát hiện bất kỳ dấu vết nào. Lẽ ra cái tay Thương Giác kia muốn mình tới núi Tây Lương, cho dù mình không đi tìm y, y cũng phải chủ động tìm kiếm mình mới đúng? Vì sao hiện tại tìm nửa ngày cũng không bóng dáng của tên nào?

Rắn độc, sỏi hoang ở nơi này cũng không thiếu, nhưng không phát hiện ra dấu vết của một kiến trúc nào. Nơi này là chỗ sâu nhất trong núi Tây Lương, cũng có thể là chỗ cao nhất. Lẽ ra nếu thành lập tông môn thì thành lập ở nơi này là tốt nhất, không có khả năng xây dựng ở phía trước nữa .

Bởi vì ở phía trước chính là vách núi, xung quanh vách núi sao có thể thích hợp khai tông lập phái? Lâm Vân lại đi vài vòng, vẫn không phát hiện ra cái gì. Nhưng lại phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái.

Chính là hẳn luôn cảm giác lúc mình đi đường không tự chủ được lại ngoặt chỗ này ngoặt chỗ kia. Nhưng rõ ràng là mình không có ý ngoặt đi. Chẳng lẽ trong này có trận pháp trong truyền thuyết? Đối với trận pháp, lúc ở đại lục Thiên Hồng, Lâm Vân đã nghe qua rất nhiều loại trận pháp, như khốn trận, sát trận. Chỉ là tiếp xúc hơi ít mà thôi.

Từ khi đến nơi này, Lâm Vân cũng biết có một số trận pháp bình thường đã từng xuất hiện trong lịch sử. Chẳng hạn như Chư Cát Khổng Minh có thể bố trí đủ loại trận pháp. Dùng trận pháp để đối phó với những đội quân có số lượng lớn hơn bên mình.

Chẳng lẽ ở trong núi Tây Lương cũng gặp được thứ này?

Đang lúc Lâm Vân chuẩn bị xem xét nơi này có phải là có trận pháp hay không, bỗng nhiên ở phía trước trở nên sáng sủa. Bởi vì ánh trăng đã chiếu tới một con đường núi khá hẹp, uốn lượn đi lên trên. Lâm Vân còn đang cả kinh thì nghe thấy một thanh âm nói:

- Đã đến thì đi vào đi.

Là một thanh âm rất khó đoán tuổi. Lâm Vân âm thầm nghĩ, có lẽ đây chính là tiếng của tên Thương Giác kia. Thật không ngờ y trở về còn sớm hơn mình. Hơn nữa trong này quả nhiên có trận pháp được ẩn tàng. Lĩnh vực trận pháp thật là thần bí.

Lâm Vân nghe thấy thanh âm, liền không chút do dự đi vào. Đường nhỏ không phải là dài. Điểm cuối là một cánh cửa đá khổng lồ, khi mở ra thì Lâm Vân nhìn thấy hơn mười tòa nhà cổ xưa xây thành hai hàng. Ở giữa là một sân luyện võ, và một tòa nhà chính lớn hơn các căn nhà kia, có ba tầng.

Sáu người đứng ở trên sân luyện võ, trong đó có một người thoạt nhìn đã hơn bảy mươi tuổi. Nhưng Lâm Vân chỉ cần nhìn lướt qua, là biết người đứng đầu ở đây không phải là người hơn bảy mươi này. Mà là một lão già nhìn khoảng hơn sáu mươi. Nhưng một trung niên hơn năm mươi tuổi ở bên cạnh lại khiến cho Lâm Vân cảm giác có chút quý dị. Tuy nhiên nghĩ tới đây là một môn phái truyền thừa, thì bình thường trở lại.

- Không sai, có đảm lược, rõ ràng dám đi tới núi Tây Lương. Như vậy cũng tốt, miễn cho ta mấy ngày nữa còn phải mất công đi tới Phần Giang giết nhiều người. Xem ra người phải đi trước cha mẹ mình một tháng rồi. Hoành Chiến, cậu đi lên thu thập hãn báo thù cho sư đệ cậu. Không cần phải lưu người sống.

Lão già nhìn hơn sáu mươi tuổi kia thấy Lâm Vân đi vào, khuôn mặt không biểu lộ gì. Thậm chí bỏ qua cả hỏi thăm Lâm Vân. Bởi vì y đã coi Lâm Vân như một người chết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 211: Quyết Đấu Thương Giác

V

âng, sư phụ.

Một tên trung niên tuổi chừng bốn mươi đi tới về phía Lâm Vân. Y là người có hạ bàn rất ổn.

- Người chính là Thương Giác?

Lâm Vân không để ý tới nam tử trung niên, mà nhìn về phía lão già vừa nói kia hỏi.

- Ha ha ha, quả nhiên là tuổi trẻ khí thịnh, cở gan dạ. Ta là ai, người không cần biết rõ.

Lão già cười dài một tiếng. Trong suy nghĩ của y, Lâm Vân trẻ tuổi như vậy, có thể giết Lý Nghĩa, là vì dùng một thủ đoạn ám muội nào đó.

Lúc này Hoành Chiến đã đi tới trước mặt của Lâm Vân, hai tay liên tục bổ vài chưởng về phía Lâm Vân. Đồng thời, lại thay đổi phương vị, bổ thêm hai chưởng. Lâm Vân đã được chứng kiến chưởng đao của Lý Nghĩa. Mà tên Hoành Chiến này cũng không hơn Lý Nghĩa được bao nhiêu. Thậm chí, Lâm Vân còn cho rằng chưởng đao của y không bằng Lý Nghĩa.

Lâm Vân xoay người, dùng hai chân tung ra liên hoàn cước. Vài tiếng phốc phốc vang lên, Lâm Vân đã đá bay vài cái chưởng đao kia của tên Hoành Chiến. Rồi lại xoay người tăng tốc độ đá về chân sau của tên Hoành Chiến. Đồng thời là một cú đâm mạnh về phía trái tim của y. Hoành Chiến liên tục

lùi về phía sau vài chục bước, nhổ ra vài ngụm máu tươi, rồi ngã xuống mặt đất không nhúc nhích.

Lâm Vân tới đây đã không có ý định hạ thủ lưu tình rồi. Huống chi cái tên Thương Giác hỗn đản kia còn muốn giết cha mẹ của mình, cho dù y đã hạ độc thủ với hai người. Lâm Vân làm sao có thể cho y con đường sống.

Một màn này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Thậm chí mấy người bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, thì Hoành Chiến đã bị Lâm Vân đánh ngã xuống mặt đất.

Ánh mắt của bọn họ đều co rút lại. Hiện tại bọn họ mới biết là đã đánh giá thấp Lâm Vân. Thậm chí còn có chút hối hận vì đã để cho Hoành Chiến một mình chống lại Lâm Vân. Vừa rồi cái tay Lâm Vân kia chỉ dùng có vài chiêu đã giết chết Hoành Chiến. Xem ra Lý Nghĩa bị chết trong tay hẳn là chính diện chết, chứ không phải là do bị ám toán. Không ngờ còn chưa báo thù cho Lý Nghĩa, lại chết thêm một người. Khóe mắt của Thương Giác lộ ra một cổ sát khí. Y hét lớn một tiếng, liền tung cước đá về phía Lâm Vân. Thế cước rất hung mãnh, còn mang theo kinh phong.

Các đệ tử xung quanh thấy Hoành Chiến chết ở ngay ở trong bốn môn, làm sao còn do dự nữa, đều lao lên tấn công Lâm Vân.

Lực chú ý của Lâm Vân chỉ đặt trên người Thương Giác. Hắn nhìn thấy Thương Giác rõ ràng cũng dùng chân, nhưng trong lòng thầm nghĩ, công phu của người này khẳng định không phải ở chân, mà là ở hai bàn tay. Tuy nhiên, nếu y đã lao tới tấn công, Lâm Vân đương nhiên sẽ không lưu lại. Hắn không sử dụng liên hoàn đá, mà trực tiếp bắn ra Tinh Dao.

Đối với những người này, mỗi người đều là cao thủ nội gia. Cho dù liên hoàn đá của mình có lợi hại hơn nữa, cũng không thể tạo thành nguy hiểm lớn cho bọn chúng. Tuy có thể đánh ngã một hai tên, nhưng những tên còn lại sẽ thoát.

Lâm Vân tung thêm một quyền đánh chính diện vào bàn chân của Thương Giác đang lao tới. Năm tay rõ ràng truyền tới sự đau đớn. Lâm Vân âm thầm tự nhủ, lão già này quả nhiên lợi hại. Chỉ là có chút chênh lệch với dự đoán của mình. Lẽ ra y không chỉ có vài thủ đoạn như vậy chứ?

Bất quá Lâm Vân cũng lười nghĩ nhiều, lại xoay người, đồng thời bắn ra bảy chùm Tinh Dao. Trong đó có ba chùm bắn về phía Thương Giác đang lao tới chính diện. Còn lại bốn chùm thì bắn tới bốn người kia. Một phát bắn ra bảy chùm Tinh Dao, đã là cực hạn của Lâm Vân lúc này. Với tu vị một sao sơ kỳ, đồng thời phát ra sáu mươi ba đao là không thể thêm hơn nữa.

Sau khi bắn ra Tinh Dao, Lâm Vân không dừng lại mà liên tục tung ra mười quyền chiếu cố cái tên Thương Giác. Hắn đã từng có kinh nghiệm chiến đấu với Lý Thanh, cho nên hắn tin tưởng bốn chùm Tinh Dao kia cũng để giết chết hoặc làm trọng thương bốn người.

Bốn người tấn công hai bên, đều không ngờ Lâm Vân có thể phát ra một loại đao kinh vô thanh vô tức và lợi hại như vậy. Đành phải dừng thế tấn công mà bảo vệ bản thân. Nhưng những chưởng đao vụn vặt của bọn chúng phóng ra từ trước, cũng khiến Lâm Vân mệt mỏi phòng bị.

Mà ba chùm Tinh Dao bắn về phía Thương Giác, có một chùm đánh trúng người Thương Giác. Cộng thêm vài cú đấm của Lâm Vân, tên Thương Giác này đã chết không thể chết thêm.

Tuy nhiên Lâm Vân không có bất kỳ cảm giác thoải mái nào. Hiện tại hắn đang rơi vào hoàn cảnh kiệt sức sau khi dùng quá nhiều lực. Đồng thời lại cảm giác, đối phó với tên Thương Giác này sao mà dễ dàng như vậy. Lẽ ra một người có thể dạy dỗ loại đệ tử như Lý Nghĩa, thì không thể đơn giản như vậy chứ. Thứ hai chính là, giọng của tên Thương Giác này không giống với giọng của người đã gọi mình đi vào. Chỉ là mình không chú ý tới chi tiết này mà thôi.

Còn có, đó là bốn chùm Tinh Dao bắn về bốn người kia, thì chỉ nghe thấy có ba chùm bắn trúng da thịt. Còn một chùm lại không nghe thấy thanh âm gì cả. Nghĩ tới đây, Lâm Vân thầm kêu không tốt. Vội vàng nhảy sang bên trái. Đúng lúc này, có một màng đao màu trắng xóa bổ về phía sau lưng của hắn.

Đao Mang, đây mới thực sự là Đao Mang. Người này mới chân chính là Thương Giác. Lúc Lâm Vân phản ứng tới thì đã có chút muộn. Huống hồ tinh lực của hắn đang rơi vào mức cạn kiệt, tốc độ bị ảnh hưởng rất lớn.

Chưởng đao của những tên kia bổ vào hắn đều là những ảnh đao. Còn lão già hơn bảy mươi tuổi kia tuy lợi hại hơn, nhưng đao ảnh chỉ là tinh thuần hơn một chút mà thôi.

Còn một đao chém ở phía sau này không phải là từng đao đao ảnh, mà là từng mảnh Đao Mang. Lại còn ngưng tụ thành thực chất, độ sắc bén hơn xa đao ảnh.

Mặc cho Lâm Vân phản ứng nhanh, kịp thời dùng lực lượng Tinh Vân phòng hộ phía sau. Nhưng Đao Mang vẫn y nguyên vạch phá màng phòng ngự của hắn. Rồi trực tiếp bổ vào sau lưng của Lâm Vân. Đây là Lâm Vân phản ứng kịp, nếu không đã nằm trên mặt đất rồi.

Phốc một tiếng, là tiếng Đao Mang chém vào thịt. Lâm Vân chỉ cảm giác một cơn đau nhức cực kỳ nóng rát, giống như muốn thiêu đốt toàn bộ ngũ tạng vậy.

“Thật là một chưởng đao lợi hại”

Lúc này Lâm Vân đã bay xa chục mét, xoay người nhìn chăm chăm vào lão già thoát nhìn không tới sáu mươi kia nói:

- Người mới chính là Thương Giác?

Hai mắt của người này đỏ bừng, tay nắm thật chặt. Y không ngờ lần này lại đưa tới một đối thủ lợi hại như vậy. Vừa rồi y đã nhìn lướt qua năm người đệ tử, thì ba người đã chết, hai người bị thương. Rõ ràng còn chưa báo thù được, đã mang cừu nhân tới cơ hồ giết hết cả đệ tử môn phái.

Có thể tưởng tượng, nếu như người này thực sự giết chết mình và hai người đệ tử còn lại của mình, thì Bát Quái Môn coi như bị tuyệt hậu. Còn đám đệ tử ngoại môn hầu như không phát hiện ra người nào có tố chất xuất sắc, cho nên y không có dẫn những người đó vào trong núi Tây Lương.

- Ta chính là Thương Giác, các hạ có thủ đoạn thật là cay độc. Không ngờ các hạ cũng có thể sử dụng công pháp nội gia đánh ra chưởng đạo. Nghĩ tới người cũng không phải là hạng người vô danh. Rốt cuộc người là đệ tử của môn phái nào?

Thương Giác nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận không thể dùng lời nói của mình giết chết Lâm Vân.

- Nói về thủ đoạn cay độc thì ta sao có thể so với lão già khốn kiếp ông. Không những đánh gãy xương sườn của cha mẹ ta, vốn không liên quan tới chuyện này, còn cắt đứt tâm mạch của hai người. Nếu ta không giết chết lão thất phu người, thì khó mà giải được mối hận trong lòng ta.

Lâm Vân nói xong, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Thương Giác. Tuy miệng vết thương sau lưng rất lớn, đã dùng lực lượng Tinh Vân dừng máu lại, nhưng cảm giác đau đớn toàn thân càng lúc càng lớn.

- Người là ai? Sao biết ta có thể đánh đứt tâm mạch?

Thương Giác nghe Lâm Vân nói vậy, ánh mắt rõ ràng co rút lại, phát ra một tia lạnh lạnh.

Lâm Vân cũng không nói chuyện, đột nhiên nhảy lên đánh về phía của Thương Giác. Đồng thời lại phát ra bốn chùm Tinh Dao. Nhưng chỉ có ba chùm là đánh về phía Thương Giác. Một chùm thì trực tiếp đánh về phía hai người bị thương kia.

Thương Giác nhìn thấy vậy liền nổi giận lôi đình. Nhưng đối mặt với ba chùm Tinh Dao của Lâm Vân xông tới, y cũng vô lực cứu trợ. Hai tay lại lần nữa bắn ra từng chùm đao ảnh tạo thành Đao Mang. Đao Mang va chạm với Tinh Dao của Lâm Vân, phát ra tiếng ma sát cực kỳ chói tai.

- A, a..

Hai tiếng kêu thảm vang lên. Thương Giác bị ngã xuống mặt đất, còn hai người đệ tử của y đã bị Lâm Vân không chút do dự giết chết. Khuôn mặt của Thương Giác càng thêm dữ tợn. Vừa ngăn lại Tinh Dao của Lâm Vân, đồng thời ném liên tiếp gần trăm những điểm đen về phía của Lâm Vân. Trong bóng tối chỉ có ánh trăng mờ nhạt, những điểm đen này tỏa ra một ánh sáng kỳ dị.

Lâm Vân biết không thể đỡ chúng được, phải tránh đi. Bởi vì hắn đã phát ra một hơn một trăm Tinh Dao rồi, tinh lực gần như đã khô kiệt. Mà một khi tinh lực khô kiệt thì hắn sẽ chết trong tay của tên Thương Giác này. Chết thì chết, hắn không quan tâm. Nhưng nếu hắn chết, Thương Giác sẽ khôn bỏ qua người nhà của hắn. Vũ Tích chắc chắn cũng tự sát theo hắn. Còn nhờ chính phủ đi truy nã loại người này, thì đúng là một truyện cười. Cũng như nhờ chính phủ truy nã hắn vậy, cũng là một truyện cười.

Vì vậy vừa thấy điểm đen lao tới, Lâm Vân vận lực xuống chân, lập tức nhảy lên sáu mét. Những điểm đen kia nhanh chóng bay qua. Tuy nhiên, Lâm Vân phỏng chừng mình nhảy lên cũng nằm trong tính toán của Thương Giác. Quả nhiên Lâm Vân vừa mới hạ xuống, hai tay của Thương Giác lại bắn ra một chùm đao ảnh, vây quanh Lâm Vân lại. Y muốn trực tiếp giết Lâm Vân ở trên không trung.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 212: Sông Tây Lương

L

âm Vân biết hiện tại không phải là lúc để do dự. Tuy phát ra nốt số Tinh Dao, tinh lực sẽ bị khô kiệt, nhưng Lâm Vân vẫn bắn hết ra. Tinh Dao tạo thành một lưới nhện kín kẽ, lần nữa va chạm vào chưởng đao của Thương Giác, rồi phát ra thanh âm chói tai. Nhưng vẫn có một vài chưởng đao bắn về phía Lâm Vân. Tuy uy lực đã giảm xuống tới mức tận cùng, nhưng cũng lưu lại trên người Lâm Vân vô số vết thương.

Tinh Dao của Lâm Vân cũng như vậy bổ về phía Thương Giác. Thương Giác liền vội vàng né tránh Tinh Dao của Lâm Vân. Thì Lâm Vân đã rời xuống, đánh một quyền tới Thương Giác.

Thương Giác trông thấy vậy cười lạnh. Đao khí vô tung vô ảnh kia còn không làm gì được mình, nói gì tới một đấm này? Hơn nữa y đã phát hiện, uy lực từ Tinh Dao của Lâm Vân phát ra càng ngày càng yếu. Chứng tỏ để phát ra Tinh Dao này cũng cần hao phí rất nhiều nội lực. Chỉ cần mình kiên trì một lúc, thì cái tên mà mình thù hận sâu như biển này làm sao có thể trốn thoát được nữa.

Nghĩ tới đây, Thương Giác rõ ràng không để ý tới một quyền của Lâm Vân, mà tiếp tục bổ ra vài ánh đao. Lâm Vân biết Tinh Dao của mình đã không thể chống lại ánh đao của Thương Giác, chỉ có thể lần nữa bay lên né tránh. Từ đầu đến giờ, toàn là do mình tính toán sai lầm, mới tạo thành cục diện bị động như vậy.

Thương Giác thấy Lâm Vân nhảy lên không trung, trong lòng cười lạnh. Nếu lần này còn để cho người an toàn rơi xuống mặt đất, ta cũng không

phải là Thương Giác của Bát Quái Môn rồi.

Đang muốn lần nữa bổ ra chưởng đao, thì đột nhiên ở ngực có một cảm giác đau đớn như bị đốt. Cúi đầu nhìn xuống, thì rõ ràng trông thấy có một ngọn lửa màu tím bám vào da thịt của mình. Mà chỗ đấy đang dần dần bị thiêu đốt, mắt thường cũng thấy rõ ràng. Trong lòng Thương Giác kinh hãi, vội vàng lấy tay dập lửa. Nhưng không nghi tới, còn chưa dập tắt lửa, thì bàn tay cũng không có dấu hiệu đã bị thiêu một nửa. Thương Giác lập tức biết ngọn lửa này chính là do một quyền vừa nãy của Lâm Vân tạo ra.

“Hắn rõ ràng có thể tạo ra ngọn lửa trong truyền thuyết? Chuyện này mình chỉ nghe sư tổ nói. Có một vài môn phái ẩn thế, ngàn vạn không thể trêu chọc bọn họ. Bởi vì bọn họ có thể phóng ra lửa, thậm chí có thể giết người vô hình trong khoảng cách vài trăm mét.”

“Chẳng lẽ mình đã chọc giận thế lực như vậy?”

Trong lòng Thương Giác đã hối hận không thôi. Ở đâu còn lo lắng đánh chết Lâm Vân nữa. Trực tiếp chạy về hướng tòa nhà có ba tầng ở giữa kia.

Lâm Vân đã hạ xuống mặt đất. Hắn thấy Thương Giác chạy trốn, liền đuổi theo không chịu buông tha. Chính hắn cũng không ngờ ngọn lửa màu tím của mình lại lợi hại như vậy. Nhưng do tinh lực của hắn đã cạn kiệt, nên chỉ có thể phòng ra một ngọn lửa nhỏ.

“Nếu để tên Thương Giác này chạy thoát, vậy thì gia đình và bằng hữu của mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Người này có lòng dạ hẹp hòi, vậy mà có thể đứng đầu một môn phái. Y còn thích kiểu giận chó đánh mèo nữa, tuyệt đối không thể buông tha.”

Lâm Vân dồn theo Thương Giác chạy vào tòa kiến trúc ba tầng. Tuy ngọn lửa ở ngực của Thương Giác đã tắt, nhưng trong lòng y vẫn kinh hãi vô cùng. Đâu dám chiến đấu tiếp với Lâm Vân nữa. Khi y đi vào trong này, không biết đã ẩn cái núi gì đó. Trong căn phòng lập tức xuất hiện một cái

động đen kít. Thương Giác không chút do dự nhảy vào đó. Lâm Vân thấy Thương Giác nhảy xuống cái động, mà cửa đang dần đóng lại. Cũng không chần chừ, lao vào theo, tụ nốt tinh lực bắn ra một đao cuối cùng. Tinh Dao lao thẳng về phía Thương Giác, Thương Giác còn chưa kịp hạ xuống, thì Tinh Dao này đã chém y thành hai nửa.

Mà cửa động lúc này đã đóng kín lại.

Cũng may mặt đất cách đó không xa lắm, khi Lâm Vân rơi xuống mặt đất thì ước chừng khoảng 10m. Phía dưới toàn là một màu đen kịt. Không ngờ tay Thương Giác kia lắm thủ đoạn như vậy. Nếu không phải mình dồn theo sát, thì có khả năng y đã chạy thoát rồi. Không biết trong này có cơ quan gì không. Tuy nhiên, hiện tại quan trọng nhất là chữa thương, còn tìm lối ra thì để sau. Lâm Vân khẳng định nếu Thương Giác đã dám nhảy xuống đây thì nơi đây chắc chắn có lối ra.

Giết chết Thương Giác, Lâm Vân bỏ được một gánh nặng trong lòng. Hiện tại tinh lực khô kiệt, lại bị thương đầy mình, Lâm Vân chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Chỗ này có lẽ là tầng ngầm gì đó, Lâm Vân lấy đèn mỏ trong Tinh Giới ra rồi chiếu bốn phía xem xét.

Phía dưới quả nhiên có một cái bậc thang nhỏ, xung quanh là đều là vách núi. Ngay ở trên đỉnh cũng không thấy có dấu vết gì. Lâm Vân đi xuống thang đá vài bước thì cảm thấy ở dưới rất u ám. Nghĩ một chút, thì lui trở về. Giờ đang bị thương nặng, nếu không trị hết thương thế, thì vẫn không nên mạo hiểm.

Phía dưới thang đá thỉnh thoảng truyền tới từng đợt gió lạnh, làm cho người ta có cảm giác lạnh thấu xương. Lâm Vân tìm một chỗ tránh gió, rồi ngồi xuống bắt đầu chữa thương. Vết thương dang sau do chưởng đao của Thương Giác gây ra quả thực không nhẹ. Hơn nữa nơi miệng vết thương có dấu hiệu hủ thối. Tuy Lâm Vân đã dùng lực lượng Tinh Vân cầm máu, nhưng vết thương không hề chuyển biến tốt đẹp.

Lâm Vân lấy một cây cỏ Hầu Nhi rồi nuốt vào, bắt đầu chữa thương. Cũng may linh khí trong này không thiếu.

Ba tiếng sau, Lâm Vân đoán chừng bên ngoài đã sáng, thương thế về cơ bản đã khép lại, nhưng vẫn còn cảm giác nóng rực ở miệng vết thương. Lâm Vân không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng cũng chỉ đành để như vậy. Tay Thương Giác kia quả thật lợi hại, rõ ràng có thể luyện công phu nội giả đến cảnh giới cao như thế.

Hiện tại Lâm Vân lo lắng nhất chính là làm sao thoát khỏi đây. Trước đi xuống bậc thang kia xem một chút, xem phía dưới có đường đi không. Chỗ mình đang đứng có vẻ như không có chỗ nào có thể dấu cơ quan. Đang lúc Lâm Vân suy nghĩ,, thì đột nhiên nghe thấy hai thanh âm lạnh lạnh mơ hồ truyền tới. Thanh âm khá là mơ hồ, lúc có lúc không. Với tu vi hiện tại của Lâm Vân mà còn không nghe rõ ràng lắm, chứng tỏ khoảng cách với hai người kia không gần. Tuy thanh âm nghe không rõ ràng, nhưng Lâm Vân vẫn nhận ra là hai tên ở trong khách sạn. Tiếng nói cũng là truyền tới từ lòng đất. Bọn này đúng dân đào mộ rồi.

Đột nhiên, một thanh âm mang theo vẻ kinh hi truyền tới. Lâm Vân cẩn thận nghe thì nghe thấy y nói:

- Chính là chỗ này rồi, cậu kéo xuống đi.

Sau đó thì vang lên vài tiếng thùng thùng gì đó. Lâm Vân âm thầm tự nhủ, không biết bọn chúng đang lấy cái gì. Tiếp theo lại là tiếng ầm ầm lớn hơn, giống như là có cái gì sụp xuống vậy. Rồi hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lâm Vân còn chưa kịp suy nghĩ bọn chúng xảy ra chuyện gì, thì hang động không ngừng có hòn đá nhỏ rơi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều. Mấy lần thiếu chút nữa rơi vào Lâm Vân. Lâm Vân lập tức biết không tốt. Hai tên kia chắc là động phải vào cái cơ quan nào đó, làm cho cái hang này bị sụp xuống. Phải lập tức rời khỏi nơi này thôi. Nếu cái

hang bị sụp xuống, dù không chết thì cũng bị chôn vùi trong đó. Nghĩ tới đây, Lâm Vân không còn dợ dợ nữa, vội vàng đi xuống cái thang đá.

Quả nhiên, Lâm Vân còn chưa đi xa, thì chỗ hẫng vừa đứng đã bị sụp xuống. Thậm chí còn không ngừng có các viên đá vỡ dọc theo bậc thang rơi xuống. Rất nhanh thang đá đã bị phá hỏng. Lâm Vân liền biết mình không thể tìm đường ra ở chỗ đó được nữa rồi. đành phải tiếp tục đi xuống tìm xem. Thang đá này rất dài, Lâm Vân đi chừng hơn mười phút mới nhìn thấy một cái cửa nhỏ. Ngoại trừ cái cửa nhỏ này, đã không còn đường để đi. Lâm Vân đành phải mở cửa đi vào.

Rầm, rầm thanh âm càng ngày càng lớn. Lâm Vân âm thầm nghĩ, chẳng lẽ mình lại đen đủi như vậy, bị đá đè chết ở chân núi. Nếu bị chôn ở chỗ này, muốn đi ra quả thực vô cùng khó. Chỉ có cách là đào ra một con đường mới có thể rời đi. Nhưng ngay từ đầu hẫng đã phát hiện kết cấu của núi Tây Lương toàn bộ là đá cứng, không có nhiều bùn đất. Để đào một lối ra cũng không phải là đơn giản. Lâm Vân đi vào vào cánh cửa nhỏ, mới phát hiện bên trong là một căn phòng đá. Nhìn phía trước căn phòng này hình như còn có một cánh cửa nữa. Lâm Vân đang suy nghĩ có nên đi tiếp vào đó không, thì thanh âm Rầm Rầm lại vang tới.

Không biết là sụp cái gì, trước sau cửa nhỏ đều chặn lại bởi đá vụn chồng chất. Lâm Vân kinh hãi, vội vàng đi tới cánh cửa kia. Nhưng phát hiện cánh cửa không phải bị chặn lại phía sau mà cánh cửa này được làm bằng thép tấm khá dày.

Hai bên cửa cũng là thép tấm. Lâm Vân âm thầm kêu khổ, thật không ngờ là xông vào một cái lồng giam. Sớm biết như vậy thì đã đứng ở trên thang đá rồi. Nói không chừng dùng hai tay có thể đào ra ngoài. Nhưng chỗ này lại là thép tấm, có vẻ như rất dày. Nếu là như vậy, thì mình đừng mong thoát khỏi. Hiện tại chỉ cầu nguyện vách tường của căn phòng này không phải làm bằng thép. Nếu không Lâm Vân không chết đói ở đây thì cũng buồn chết ở đây mất.

Lâm Vân cẩn thận hô hấp phát hiện không có cảm giác ngột ngạt. Chứng tỏ trong này có chỗ thông gió. Lấy cái một cái khoan trong Tinh Giới , Lâm Vân vận chuyển toàn bộ lực lượng Tinh Vân đâm vào vách tường. Nhưng cái khoan dài 40cm chỉ đâm vào hơn nửa. Chứng tỏ vách tường đúng là làm bằng thép.

Lâm Vân thu lại cái khoan, nhìn cái khoan thì đã bị mẻ mất một nửa. Hẳn thử dài một cái. Trong lòng tự nhủ, vách tường này mình không thể đập vỡ được. Nhất định là dày vô cùng. Nghĩ tới đây, hẳn không khỏi bực mình.

Với tu vị hiện tại của hẳn, chỉ dùng một cái khoan đào xuyên qua tường thép thì đúng là người si nói mộng, tuyệt đối không có khả năng. Huống hồ, cái khoan này chỉ đâm vào được một nửa. Làm sao có thể đào được một cái động đủ cho người chui vào?

Chẳng lẽ phải đợi tu luyện tới hai sao mới có thể ra ngoài sao? Nhưng có thể tu luyện tới đó sao? Trong tay của mình chỉ còn hai viên linh thạch mà thôi. Mà cho dù có đủ linh thạch, chả nhẽ mình không ăn không uống sống ở đây?

Lần này khác với lần bị chôn vùi trong tuyết ở núi Misimi. Lần trước ở núi tuyết Misimi, mình có thể tùy thời đi ra ngoài, nên không lo lắng mà tu luyện. Nhưng trong này, mình không có một tia nắm chắc nào có thể ra ngoài. Cho dù mình không ăn không uống, kiên trì được hai năm, nhưng còn Vũ Tích thì sao? Nếu như hai năm sau, Vũ Tích đến chờ đó chờ mình, lại không thấy mình xuất hiện. Nàng sẽ thương tâm như thế nào.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không suy nghĩ thêm nữa, mà lấy cái chùy, vận chuyển lực lượng Tinh Vân vào trong đó liên tục đào vách tường thép. Nhưng chỉ đào được một cái lỗ sâu 10cm thì cái chùy trong tay đã tan nát không thành bộ dáng. Lâm Vân thử dài, đột nhiên nghĩ tới Tinh Hỏa của mình. Không biết có thể dùng Tinh Hỏa để đốt chảy vách tường bằng thiết

này không? Nghĩ là làm, hấn lập tức sử dụng Tinh Hỏa để hòa tan vách tường. Nhưng tốc độ tan chảy còn chậm hơn cả tốc độ dùng chùy để đào.

Lâm Vân biết đây là do cấp bậc của Tinh Hỏa hiện tại còn quá thấp. Mà nghĩ tới hai sao là không có khả năng. Mất bảy tám giờ, tiêu hao hết toàn bộ tinh lực, mới chỉ nung chảy thêm được 20cm, cũng không thấy có dấu hiệu là đã đào thông. Hiện tại tinh lực đã cạn, vết thương sau lưng vẫn còn đau. Rơi vào đường cùng, Lâm Vân đành phải tạm dừng việc dùng Tinh Hỏa đun chảy tường, bắt đầu tu luyện.

Hai ngày sau, Lâm Vân đã khôi phục toàn bộ tu vị, nhưng miệng vết thương sau lưng không thể hết đau. Tuy nhiên Lâm Vân chẳng quan tâm chút đau đớn đó, tiếp tục sử dụng Tinh Hỏa hòa tan tường thép.

Cứ như vậy, Lâm Vân một bên tu luyện, một bên hòa tan tường thép. Mãi một tháng sau, Lâm Vân mới có thể làm tan chảy được một cái lỗ sâu 80cm, rộng hơn 10cm.

Một dòng nước chảy vào cái lỗ, chạy tới được vài cm thì dừng lại.

Mà không khí tràn vào rất lạnh, khiến cho Lâm Vân cũng không nhịn được run rẩy. Trong lòng tự nhủ, với tu vị của mình như vậy rồi còn bị lạnh, không biết đây là nước gì. Mà lạnh như vậy nhất định phải dưới 0 độ, vậy mà không thấy kết băng.

Xem ra căn phòng này là được thiết kế ở dưới một con sông. Mình mất một tháng không ngủ không nghỉ, mới đào được một cái lỗ nhỏ như vậy.

Với tiến độ như hiện tại, muốn đào thành một động có thể đi ra ngoài thì phải không ngủ không nghỉ đào nửa năm mới có thể. Huống hồ mất nửa năm sau đào xong cái động chui ra, cũng không biết là chui tới nơi nào. Thậm chí còn không biết bên ngoài còn có cái gì ngăn cản không. Chỉ có con sông này là có thể dẫn mình đi mà thôi. Chỉ là nước sông lạnh như vậy,

mình có thể duy trì bao lâu? Nếu như trôi trong dòng sông một tháng mà không thấy đường ra, thì cũng bị cái lạnh của dòng nước làm cho chết cứng.

Lâm Vân thở dài, xem ra hiện tại chỉ có thể không ngừng tu luyện. Một khi tu luyện tới một sao hậu kỳ, hoặc là trung kỳ thì đi ra ngoài sẽ đơn giản hơn không ít.

Trông nội tâm thăm hện hai tay trộm mộ kia. Nếu biết như vậy đã bảo hai người này tránh ở trong khách sạn ngủ rồi.

Đang lúc Lâm Vân phát sầu thì trong cái lỗ vừa này bỗng nhảy ra một con cá. Lâm Vân lập tức chớp con cá trong tay. Một cảm giác băng hàn truyền từ tay của Lâm Vân tới tận phế phủ. Lâm Vân âm thầm nói, con cá này thật là lạnh.

Thấy có cá ở trong sông, Lâm Vân cảm thấy yên tâm không ít. Hẳn không phải yên tâm vì có cá để ăn chống đói, là yên tâm rằng con sông kia thông với con sông nào đó bên ngoài, nếu không sẽ không có cá ở đó. Chỉ là con cá này lạnh có chút quý dị.

Nếu là thông với một con sông thì mình chỉ cần đào một cái động chui vào lòng sông rồi bơi ra ngoài là theo dòng nước chảy bơi ra ngoài là được.

Mà có cá ăn lại càng tốt. Tuy con cá này rất lạnh, nhưng mình không còn lo lắng về việc ăn uống nữa. Lâm Vân bình tĩnh lại, xác định một vị trí rồi chuẩn bị đào một cái động rộng khoảng 40cm. Lúc Lâm Vân cầm cái đèn mỏ chiếu tới nơi này thì phát hiện có mấy chữ viết trên đó. Nhìn kỹ lại thì có ghi là “Sông Tây Lương”

Sau khi Lâm Vân rời đi, ở bề ngoài, Lâm gia đã khôi phục lại như ban đầu. Đợi một thời gian cũng không thấy Thương Giác tới gây sự. Không biết là do Thương Giác bị Lâm Vân xử lý hay là có nguyên nhân nào khác trong đó.

Nhưng có một điều mà mọi người đều biết mà không nói ra. Chính là Lâm Vân rời đi Phần Giang, một mực đều không thấy trở về. Lão gia tử của Lâm gia rất muốn biết Lâm Vân có xảy ra chuyện gì không, nên liên tục phái người đi tới núi Tây Lương dò tra tin tức. Nhưng đều không thu được cái gì cả.

Mông Văn làm việc rất nhanh, chỉ mất nửa tháng đã dùng danh nghĩa của Lâm Hình mua một căn nhà nhỏ ở Yên Kinh. Lâm Hình và mẫu thân đã dời nhà tới đó. Chỉ là Hà Anh thường xuyên nhớ tới Lâm Vân, Lâm Hình đành phải không ngừng an ủi mẫu thân. Nhưng mỗi khi nàng ở một mình, nàng lại thường xuyên rơi lệ. Nàng biết nhiều hơn mẫu thân một số chuyện. Thậm chí nàng còn biết Tam gia gia không chỉ một lần phái người đi tìm anh trai, nhưng đều không có tin tức gì cả.

Nàng còn biết anh trai có khả năng đi tìm người lợi hại kia báo thù. Nhưng anh trai bảo sẽ rất nhanh quay về, nhưng vì sao đã lâu như vậy, còn không thấy anh trai xuất hiện?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 213: Oanh Động

N

hận được điện thoại của Đường Tử Yên, Tô Tĩnh Như cực kỳ hưng phấn. Nàng thậm chí còn trực tiếp tìm đến sơn trang Hoàn Hồ. Nhưng chỉ thu được tin tức là Lâm Vân đã rời đi. Tuy không được gặp lại hẳn, nhưng ít nhất nàng cũng biết Lâm Vân không có việc gì. Lo lắng trong lòng mới giảm xuống.

Các gia tộc ở Phần Giang có vẻ như cũng đã bình tĩnh lại. Tuy Lý gia biết Lâm Vân đi núi Tây Lương còn chưa có trở về, nhưng Lý gia vẫn cẩn thận không gây sự với Lâm gia. Bởi vì Lâm Vân tuy chưa trở về, nhưng ngay cả Thương Giác vốn đã đáp ứng đến Lý gia chơi một chuyến, cũng không thấy y tới

Cho nên, Lý gia một bên khẩn trương tìm hiểu tin tức, một bên tận lực bảo trì quan hệ hòa hoãn với Lâm gia. Bọn họ cũng không dám khẳng định Lâm Vân không trở về. Dù sao trước kia Lâm Vân cũng đã mất tích gần một năm, còn không quay trở về đó sao?

Lo lắng nhất chắc chỉ có Hàn gia. Bởi vì, Lâm Vân từng nói qua là sẽ thiêu hủy khu nhà của bọn họ. Nhưng vẫn chưa thấy Lâm Vân tới. Mỗi ngày, các thành viên trong Hàn gia đều sống trong nơm nớp lo sợ. Kể từ khi biết chuyện Lâm Vân và Tần gia ở Yên Kinh, người của Hàn gia đều từ bỏ suy nghĩ gây bất lợi cho Lâm Vân.

Vì liên quan tới Lâm Vân, nên gia chủ Hàn gia là Hàn Nghiệt bắt đầu ưu ái cháu gái Hàn Vũ Đình. Mà Hàn Vũ Đình khi trở về nghe tin chị của mình bởi vì việc làm của mình suýt nữa tự sát, thậm chí đã hủy khuôn mặt. Nội

tâm của nàng bị dày vò rất nhiều. Nàng không có cách nào có thể tha thứ cho bản thân.

Trước kia Hàn Vũ Đình còn không rõ vì sao tử tử lại khẳng khái một mực với anh rể như vậy. Hiện tại nàng đã biết rõ, nhưng lại chậm. Chuyện anh rể Lâm Vân tới Hàn gia trả thù, nàng cũng biết. Lúc đó nàng chỉ thấy vui sướng vì biết Lâm Vân không chết, liên tục cảm ơn thần linh phù hộ.

Nhưng trong chớp mắt nàng liền hiểu vì sao Lâm Vân muốn tới Hàn gia trả thù.

Chắc hiện tại người mà anh rể hận nhất chính là mình rồi. Trong lòng Hàn Vũ Đình luôn bị sự hối hận dày vò. Nàng rất khát vọng muốn gặp lại anh rể, nhưng lại cảm thấy thẹn với tử tử và với anh rể.

Thậm chí không chỉ một lần nàng muốn tự sát tạ tội. Nhưng nàng không làm vậy bởi vì nàng còn chưa thấy tử tử. Ở sâu trong nội tâm nàng còn trông ngóng có thể đứng trước mặt tử tử và xin lỗi chị ấy.

Nếu không phải tại mình thì anh rể đã ở cùng tử tử và hạnh phúc bên nhau rồi. Cảm giác áy náy và tưởng niệm, làm cho nàng không có biện pháp nào tha thứ cho mình. Cũng không có cách nào đối mặt với Lâm Vân. Cho nên nàng liền rời nhà để đi tìm chị Vũ Tích. Tin tức Hàn Vũ Đình mất tích cũng không gây nhiều sóng gió cho Hàn gia. Thậm chí Hàn Tranh Bình chỉ âm ỉ một lúc rồi lại thôi, cũng buông tha ý niệm đi tìm Hàn Vũ Đình trong đầu. Không có Hàn gia hỗ trợ, mẫu thân của Hàn Vũ Đình làm sao có thể tìm được Hàn Vũ Đình. Cho nên sau khi Hàn Vũ Đình bỏ đi, rõ ràng không có người nào đi tìm nàng nữa.

Tập đoàn Vân Môn ở Yên Kinh phát triển vô cùng nhanh chóng. Nhưng hiện tại tập đoàn Vân Môn không phải tin tức oanh động nhất của Yên Kinh. Mà là chủ tịch tập đoàn Cảng Hải liên kết với tập đoàn Vân Môn, sắp sửa tổ chức một cuộc đấu giá vật phẩm chưa từng có.

Nói là chưa từng có, không phải vì cuộc đấu giá chỉ đấu giá một vật phẩm, mà là vì vật phẩm đấu giá nghe đồn là một viên Dạ Minh Châu. Tin tức này ngay lập tức oanh động toàn cầu. Cơ hồ tất cả các công ty nổi tiếng, các triệu phú, tỷ phú, hay gia tộc lớn đều ồ ạt vào Yên Kinh.

Nhưng cũng có rất nhiều người tỏ vẻ hoài nghi. Bọn họ cho rằng đây là một cách gây tiếng vang. Cũng có người thậm chí tính toán ăn cắp viên ngọc này. Nhưng những người này còn chưa làm, bởi vì các thế lực đằng sau tập đoàn Vân Môn và tập đoàn Cánh Hải dần dần được hé lộ.

Nghe nói, đứng phía sau của tập đoàn Vân Môn chính là Lâm gia và Diệp gia. Còn chủ tịch đứng đầu tập đoàn Cánh Hải là ai,, chính là đại danh đỉnh đỉnh Tài Thần Lão Yêu, là con trai thứ tư của tư lệnh Hoa quốc Lục Đột Phi. Cho nên bọn họ chỉ dám nghĩ trong đầu chứ không dám đi trộm thật.

Cũng có một phần nhỏ những người thuộc gia tộc lớn thì biết chủ tịch tập đoàn Vân Môn, chính là Lâm Vân , người đã gây sự với cả Tần gia. Đồng thời là huấn luyện viên truyền thuyết của bộ đội đặc công Long Ảnh. Đương nhiên, số người biết điều này rất ít.

Nói chung là phần lớn mọi người đều tin tưởng tin tức này, không hề có nghi vấn gì cả. Không phải tập đoàn Vân Môn sản xuất ra Đường Nhan Hoàn cũng từng bị dư luận hoài nghi đó sao? Cuối cùng thì thế nào? Hiệu quả của Đường Nhan Hoàn không hề có chút khuếch đại, thậm chí còn bị nói bốt

Sau khi Đường Nhan Hoàn tung ra thị trường, đã có rất nhiều chuyên gia hóa học hay là thầy thuốc cầm đi phân tích qua. Nhưng bọn họ chỉ có thể tìm ra được trong đó có các thành phần gì, còn việc sản xuất sản phẩm có hiệu quả thì chỉ có một mình tập đoàn Vân Môn mà thôi.

Cho nên, danh dự của tập đoàn Vân Môn khá là tốt. Khiến việc hoài nghi có hay không Dạ Minh Châu cũng không nhiều. Giống như bất kỳ chuyện nào

không thể xảy ra, thì qua tay tập đoàn Vân Môn đều có khả năng vậy.

Dạ Minh Châu xuất hiện, cơ hồ thu hút toàn bộ sự chú ý của những người giàu có. Vì vậy mà giá vé tham gia cuộc đấu giá cũng rất xa xỉ. Tuy nhiên giá vé này không đáng là gì với những người muốn mua Dạ Minh Châu. Mà muốn mua vé vào không phải cứ đủ tiền là được, mà còn phải cần giấy tờ chứng minh số lượng tài sản của ông có bao nhiêu.

Đương nhiên không cần phải thống kê hết số tài sản của ông có. Chỉ cần ông chứng minh được số tài sản của ông vượt qua một trăm triệu nguyên là có quyền mua vé vào tham gia cuộc đấu giá. Mà một trăm triệu nguyên chỉ là giới hạn thấp nhất để mua vé mà thôi. Bởi vì cũng chưa chắc có đủ vé để mà vào.

Chẳng qua nếu như người có tài sản càng nhiều, thì càng được ưu tiên mua sắm vé vào cửa. Tài sản một trăm triệu nguyên là người có quyền lợi mua vé. Nhưng một cái hội trường chỉ chứa được một nghìn người. Đương nhiên không đủ hết cho mọi người được. Vì vậy mới có việc ưu tiên người có tài sản nhiều hơn.

Rất nhiều người thậm chí biết mình không có khả năng đấu giá mua được viên Dạ Minh Châu này, nhưng đều nguyện ý chi tiền để tới đây một lần. Một là vì đây là một cuộc đấu giá độc nhất vô nhị. Thứ hai là muốn xem Dạ Minh Châu trong truyền thuyết có bộ dạng như thế nào. Đây không phải là đồ vật mà có thể thường xuyên nhìn thấy ở bên ngoài.

Cho nên, mặc dù giá vé vào cửa là năm mươi nghìn nguyên, nhưng vẫn có người tranh mua. Cũng có người muốn dựa vào quan hệ để mua, nhưng chỉ tốn công vô ích. Bởi vì một người chỉ mua được một vé. Mà người mua phải có đủ thông tin đăng ký. Để khi đấu giá mới biết ai với ai để thông báo chứ.

Mông Văn, Diệp Diễm và Lục Dược nhìn đám người xung quanh tranh nhau mua về, đều hít một hơi khí lạnh. Trong lòng tự nhủ, không ngờ thế giới lại lắm kẻ có tiền như vậy. Nếu không phải là do Lâm Vân nhờ Lục Dược tổ chức đấu giá, thì Lục Dược đã muốn đi cạnh tranh một phen.

Y cũng không thể vừa tổ chức đấu giá, vừa đứng ra cạnh tranh với khách hàng a. Mông Văn thì đang tự nhủ, còn chưa cần biết số tiền thu được từ việc bán viên ngọc như thế nào, nhưng riêng tiền vé đã đủ xây dựng một nhà máy không nhỏ.

Nghĩ tới một vật trân quý như vậy lại đang ở trong tay của mình, Mông Văn cảm thấy rất là tự hào. Thật không biết rốt cuộc bản lĩnh của Lâm Vân tới đâu. Có thể sản xuất ra toàn những sản phẩm nghịch thiên, còn kiếm được một viên Dạ Minh Châu trong truyền thuyết như vậy.

Nghĩ tới lần đó hãn đấu với Lữ đạo sĩ của Lang Bang. Dáng vẻ uy phong, đầy bản lĩnh của Lâm Vân lại xuất hiện trong đầu của Mông Văn.

“Một người nam nhân hoàn hảo như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu cô gái vì hãn mà tâm động. Nhưng có vẻ như hãn rất chung thủy với vợ của hãn thì phải. Còn đối với các cô gái khác thì không có những hành động quá phận. Cho dù lúc trước mình đã nguyện ý hiến thân, nếu là nam tử khác sẽ có thể khắc chế được sao? Nhưng Lâm Vân lại giống như không hề quan tâm vậy.”

“Vợ của hãn rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào? Mà lại có thể khóa được trái tim của một người nam nhân như vậy”

Mông Văn đột nhiên có chút tò mò với người vợ kia của Lâm Vân. Thậm chí còn khát vọng lập tức nhìn thấy nữ nhân mà khiến Lâm Vân phải si mê, là một nữ nhân như thế nào.

Chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, Yên Kinh trở nên cực kỳ náo nhiệt. Hầu như một nửa những người giàu trên thế giới đều tập trung về Yên

Kinh, đều vì đấu giá viên Dạ Minh Châu kia.

Yến Bắc không phải là hội trường đấu giá lớn nhất của Yên Kinh, thậm chí quy mô của nó khá nhỏ. Nhưng nó lại là một hội trường an toàn nhất và hiện đại nhất của Hoa quốc. Cũng là nơi chuyên môn cung cấp đấu giá những đồ vật quan trọng của Hoa quốc. Xung quanh hội trường là các chiến sĩ quân đội, trang bị vũ khí tới tận răng bảo vệ. Bọn họ chú ý đề phòng những người tham gia lần đấu giá này.

Mặc dù hội trường chỉ có thể dung nạp hơn một nghìn người, nhưng vẫn có rất nhiều người giàu không có vé, nguyện ý đứng ở bên ngoài. Bọn họ hy vọng có người nào bên trong có thể bán lại vé cho bọn họ.

Thậm chí có nhiều đài truyền hình muốn quay trực tiếp cuộc đấu giá để cho khán giả xem, nhưng đều bị ban tổ chức từ chối. Bởi vì có nhiều người vào đây chỉ vì tò mò. Nếu bị quay phim ra ngoài, thì sẽ mất đi tính tò mò đó. Khiến người bỏ tiền mua kia cảm thấy không đáng. Quan trọng hơn, những người tham gia đấu giá không hy vọng dư luận chú ý tới mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 214: Đấu Giá

H

ội trường đấu giá Yên Bắc.

Hơn một nghìn người ngồi kín không còn chỗ trống. Từng chỗ ngồi đều cách nhau một khoảng cự ly. Ở phía trước mỗi chỗ ngồi là một cái bàn nhỏ, trên bàn là một màn hình và bảng điện tử.

Xung quanh là các cảnh vệ đi lại tuần tra. Cả hội trường được chiếu sáng bừng từ mấy cái đèn.

Lúc người chủ trì cuộc đấu giá đi lên bục, tất cả mọi người đều giật mình. Bởi vì người chủ trì chính là Lục Dược, đồng thời là người tổ chức cuộc đấu giá lần này. Đi bên cạnh y là một mỹ nữ phiên dịch.

Không ngờ Lục Dược lại tự mình tiến hành đấu giá. Bản thân Lục Dược đã là một nh tỷ phú mang sắc thái truyền kỳ. Tài sản trên danh nghĩa của y có nhiều không kể xiết. Bản thân là một kỳ tài buôn bán, lại còn có một bối cảnh chính trị rất vững chắc. Khiến y tung hoành trong thương giới, mà chưa thấy lần nào bại trận.

Mông Văn, Diệp Diễm và Lý Thanh đều đã tới. Bởi vì kết quả lần đấu giá này quan hệ rất lớn tới uy thế sau này của tập đoàn Vân Môn. Tiền đấu giá càng cao, thì cơ hội phát triển của tập đoàn Vân Môn càng lớn. Tuy hiện tại biểu hiện của tập đoàn Vân Môn là phong quang vô cùng. Nhưng thực tế, nếu so với các tập đoàn đứng đầu thế giới kia, họ chỉ là một công ty nhỏ mà thôi.

Đông một tiếng, theo tiếng gõ vào bàn đấu giá của Lục Dực, những tiếng trao đổi ở bên dưới đều dừng lại. Ở trong hội trường chẳng những có các công ty nổi tiếng, các tập đoàn, các gia tộc lớn trong nước, mà còn có rất nhiều người nước ngoài. Bọn họ là các tỷ phú, triệu phú đến từ khắp các nơi trên thế giới. Thậm chí cả gia tộc Rodwell của nước Anh cũng cử người tới đây tham gia.

Im lặng qua đi, mọi người đều nhìn chăm chăm về phía Lục Dực, Lục Dực bắt đầu nói chuyện:

- Đang ngồi ở đây đều là các nhân vật nổi tiếng thế giới hoặc là những người thành đạt. Lời đầu tiên của tôi là cảm ơn và hoan nghênh các vị tới tham gia cuộc đấu giá lần này. Tôi nghĩ vô luận là vị nào mua được đồ vật này, những vị khác đều không phải hối hận vì đã đến đây một chuyến. Vâng, mọi người không cần phải nghị luận, lần này chúng tôi đấu giá đúng là Dạ Minh Châu trong truyền thuyết.

Lục Dực nói đến đây, các khách khứa ở dưới đều châu đầu ghé tai nghị luận.

Đợi cho tiếng nghị luận dừng lại, Lục Dực mới tiếp tục nói:

- Có lẽ có người hoài nghi Dạ Minh Châu có thật hay không, nhưng mong mọi người yên tâm. Trước khi đấu giá, chúng tôi sẽ mang viên Dạ Minh Châu này ra cho mọi người ngắm nhìn mười phút.

- Viên ngọc này là do chủ tịch tập đoàn Vân Môn trong một lần vô tình mà lấy được. Tỷ lệ may mắn như vậy chắc chỉ có một phần một triệu mới có. Cho nên nói viên Dạ Minh Châu là là một viên ngọc độc nhất vô nhị cũng không nói quá. Viên Dạ Minh Châu này có đặc điểm là có ánh sáng nhu hòa, không mang theo bất kỳ phóng xạ hay là sự thiếu cân đối nào.

- Nếu như có những lúc các ngài cảm thấy bức bối khó chịu, cầm viên Dạ Minh Châu này trong bóng đêm, các ngài sẽ cảm nhận được sự yên lặng vô

cùng tự nhiên. Mà có viên ngọc này chính là biểu tượng cho thân phận của các ngài. Nếu như không phải do tài chính của tập đoàn Vân Môn có chỗ thiếu hụt, thì một thứ quý giá như vậy, chủ tịch tập đoàn Vân Môn chắc chắn sẽ không lấy ra bán.

- Tôi nghĩ, chắc trước khi đấu giá, các vị đã tính toán trước rồi. Nhưng chúng tôi vẫn phải đưa ra biện pháp để giữ bí mật. Các vị xin yên tâm, lúc nào muốn báo giá, các ngài cứ việc cầm vé vào cửa vào bảng điện tử ở trước mặt. Ai muốn báo giá thì nhập số liệu vào màn hình. Sau đó ấn vào nút đỏ thì coi như là báo giá.

Về thân phận của các ngài thì đã được đánh số. Khi các ngài cầm vé vào đó, thì trên màn hình lớn sẽ xuất hiện con số tương ứng của các ngài. Đương nhiên, những con số báo danh này chỉ có một mình các ngài là biết rõ. Khi các ngài cầm vé vào bảng điện tử, xung quanh các ngài sẽ xuất hiện vòng cách ly, ngăn cản tầm mắt và ánh sáng chiếu tới. Các ngài sẽ ở trong khoảng không gian nhỏ cho đến khi cuộc đấu giá kết thúc. Tuy nhiên hiện tại chưa cần cầm vé vào.

- Khi có ai mua được Dạ Minh Châu, thì Dạ Minh Châu sẽ trực tiếp xuất hiện trước bàn của người đó. Sau khi người đó kiểm tra xong, thì phải lập tức chuyển số tiền ngài đã mua vào ngân hàng. Về hệ thống tiền tệ hợp pháp, thì đã được ghi ở trong tờ giới thiệu. Hoặc là ngài dùng điện thoại di động của mình để chuyển tiền cũng có thể.

- Làm như vậy, các ngài có thể yên tâm cho tới khi cuộc đấu giá kết thúc, cũng không ai biết là ai đã mua Dạ Minh Châu. Đương nhiên, nếu người mua được Dạ Minh Châu, muốn đem ra tiếp tục đấu giá thì đó là việc của bản thân người đó.

Câu cuối của Lục Dực có ý là, cho dù người có mua viên Dạ Minh Châu này bao nhiêu tiền thì người vẫn không lo lỗ vốn. Cùng lắm thì người có thể

tiến hành đấu giá lần thứ hai. Lục Dực nói xong, nhìn những người ở dưới hỏi:

- Các vị còn có thắc mắc gì không?

- Không còn thắc mắc gì đâu, chúng tôi chỉ muốn mau chóng được chứng kiến Dạ Minh Châu trong truyền thuyết mà thôi.

Đã có người không thể chờ đợi được muốn nhìn viên Dạ Minh Châu này.

- Tốt, tôi sẽ không để cho các vị sốt ruột. Thời gian nhìn ngắm viên Dạ Minh Châu là mười phút. Nếu có người nào muốn chụp ảnh thì xin đợi tới ba phút cuối, để không ảnh hưởng tới việc thưởng thức của mọi người.

Nói xong, Lục Dực vẫy tay một cái, một mỹ nữ xinh đẹp đáng yêu bưng tới một bàn ngọc hình tròn, ở phía trên được phủ một tấm vải đỏ.

Lục Dực nhận lấy cái bàn ngọc, nhìn thấy mọi người đầy vẻ chờ mong, liền xốc vải đỏ lên. Trên bàn là một cái hộp ngọc nho nhỏ, được chế tác rất là tinh tế. Người trong nghề nhìn cái là biết hộp ngọc được chế tạo từ chất ngọc tốt nhất. Phỏng chừng chỉ riêng cái hộp ngọc đã có giá trị một triệu đô la rồi. Hộp ngọc này đương nhiên cũng là hộp ngọc mà Lâm Vân lấy từ trong núi Misimi.

- Tắt đèn.

Lục Dực nói xong câu đó, tất cả các đèn lần lượt tắt.

Cả hội trường đấu giá đều trở nên tối om và yên tĩnh. Thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của nhau.

- Mong mọi người chú ý.

Lục Dực nói xong, từ từ mở cái hộp ra. Một thứ ánh sáng nhu hòa, chậm rãi khuếch tán ra bốn phía. Lại lờ mờ giống như ánh trăng. Nhưng thứ ánh

sáng đó lại rất thoải mái, làm cho người ta không biết nên dùng thứ ánh sáng của cái gì để liên tưởng.

Không mất một lúc lâu, hội trường được ánh sáng nhu hòa trải lên một tầng. Chỉ là hội trường hơi lớn, ánh sáng về xa sẽ yếu hơn, nhưng vẫn có thể thấy được. Cả hội trường thoáng chốc trở nên yên lặng vô cùng. Toàn bộ thứ ánh sáng nhu hòa này chỉ phát ra từ một viên ngọc nho nhỏ đặt trên cái hộp. Một lúc sau, mới có tiếng sợi hải than phát ra.

- A, đây quả là kiệt tác của thượng đế.

Không biết là người ngoài nghề nào dùng tiếng Anh phát ra tiếng cảm thán như vậy. Tất cả mọi người đều đã quên dùng máy ảnh trong tay để chụp ảnh. Thẳng đến một phút đồng hồ cuối, mới có người nhớ tới chụp ảnh. Mọi người liền ồn ào chụp ảnh viên ngọc.

- Đã đến giờ.

Lục Dược vừa dứt lời, dàn đèn xung quanh liền bật lên. Chỉ để lại những tiếng than tiếc không thôi. Bọn họ đều thán hận vì chỉ lo quan sát Dạ Minh Châu mà lại quên việc quan trọng nhất là chụp ảnh.

- Tốt rồi, hiện tại mọi người cầm vé cửa vào trong bảng điện tử. Cuộc đấu giá hôm nay của chúng ta bắt đầu. Giá khởi điểm là 5 triệu đô la.

Lục Dược nói xong, đóng hộp ngọc lại, để xuống bàn đấu giá.

Tất cả mọi người làm theo, cầm vé vào bảng điện tử. Rất nhanh, toàn bộ hội trường biến thành những phòng nhỏ, nhìn không thấy mặt nhau.

Một phút trôi qua, không thấy có người nào báo giá. Chỉ có một người duy nhất báo giá là 10 triệu đô la.

Mông Văn ngồi ở phía hàng trước rất là giật mình. Nàng cũng đã tính toán giá trị của viên Dạ Minh Châu này vào khoảng 100 triệu. Nhưng thật không ngờ, ngay người đầu tiên đã báo giá 10 triệu rồi.

Mông Văn âm thầm cảm khái. Nhớ lần trước mình vì muốn cướp một viên Ngũ Thái Phi có giá trị chắc chỉ bằng vài phần viên Dạ Minh Châu mà tốn bao nhiêu tâm sức. Nhưng bây giờ mình đã có thể bán đấu giá một viên ngọc Dạ Minh Châu. Biến hóa lớn như vậy đều là do Lâm Vân ban cho mình.

- Số 53, 15 triệu, 15 triệu lần thứ nhất...

Lục Dực nhìn số liệu trên màn hình, liền đọc lên.

- Số 169, 20 triệu, 20 triệu lần thứ nhất....Số 731, 30 triệu....

Số tiền càng tăng, đám người Mông Văn càng kinh dị. Trong lòng tự nhủ, chỉ cần bán viên Dạ Minh Châu này là đủ sống cả đời rồi, cần gì phải mở công ty nữa.

- 90 triệu...

- 100 triệu, có vị đã đưa ra số tiền có 9 chữ số đầu tiên, còn có vị nào trả giá hơn nữa không...

Hội trường trở nên yên tĩnh một lúc. Không ngờ lại có người trả 100 triệu đô la cho một viên Dạ Minh Châu. Số tiền này khiến bọn họ rất giật mình.

- 100 triệu lần thứ nhất, 100 triệu lần thứ hai...

Thanh âm của Lục Dực còn chưa kết thúc, thì trên màn hình xuất hiện giá tiền 120 triệu.

Tiền ở chỗ này giống như đã trở thành những tờ giấy nháp không có giá trị vậy. Giá tiền này vừa ra đã khiến Lục Dực cảm thấy, những kẻ có tiền hơn

mình còn nhiều lắm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 215: Amazon Do Ta Định Đoạt

V

âng, thật không ngờ vị số 359 lại đưa ra số tiền là 300 triệu. Tuy nhiên viên Dạ Minh Châu này cũng xứng đáng với số tiền ấy, đây là một quý khách anh minh....

Tất cả mọi người đều giật mình. Thật không ngờ lại có người trực tiếp nhảy từ 120 triệu lên tới 300 triệu? Đây là khái niệm gì vậy? Có đấu giá như thế sao?

- 300 triệu lần thứ nhất, 300 triệu lần thứ hai...300 triệu lần thứ ba, xin chúc mừng quý khách ở số 359.

Lục Dược lập tức gõ xuống bàn thông báo viên Dạ Minh Châu đã được mua. Đồng thời Lục Dược cũng âm thầm khen ngợi người mua này có chút gian xảo. Người này cố ý nhảy từ 120 triệu lên 300 triệu để đánh sâu vào cảm giác của những người đấu giá khác. Làm như vậy sẽ khiến rất nhiều người không kịp phản ứng.

Nếu như buổi đấu giá này cứ chậm rãi tiến hành, Lục Dược tin tưởng viên Dạ Minh Châu còn được bán với cái giá cao hơn nữa. Lục Dược còn cố ý hô chậm ở lần thứ ba, nhưng có lẽ cái giá 300 triệu quá bất ngờ, khiến mọi người không kịp tính toán, đành phải tiện nghi cho người này.

Ngồi ở ghế 359 là một người Mĩ có thân hình cao lớn. Y cũng thật không ngờ mình vừa hô lên 300 triệu thì đã thành công. Kế hoạch này y đã đặt ra từ trước. Bởi vì y biết, dựa vào thực lực của mình rất khó cạnh tranh được viên Dạ Minh Châu, còn không bằng đánh một cái bất ngờ. Nhưng vì thế mà y lại thành công.

Nhìn Dạ Minh Châu theo đường bí mật đi tới trên bàn mình, trái tim của y như muốn nhảy ra ngoài. Viên Dạ Minh Châu này thực sự đã được mình mua được. Người này tranh thủ giờ bàn tay run rẩy mở hộp ngọc để kiểm tra.

Những người xung quanh lúc này mới kịp phản ứng, đều mắng người kia vô sỉ. Nhưng cũng không thể làm gì khác được. Dù sao số tiền 300 triệu mà người kia đưa ra quả thực quá cao. Trong thời gian ngắn, mọi người cũng không thể tính toán ra được. Nếu như chậm rãi trả giá tới 300 triệu, thì phỏng chừng còn rất nhiều người trả hơn.

- Tốt rồi, hiện tại chúc mừng quý khách số 359 mua được viên Dạ Minh Châu hiếm có này. Viên Dạ Minh Châu đã được gửi tới trước bàn của ngài. Mong ngài sau khi kiểm tra, lập tức chuyển tiền vào số tài khoản đã ghi.

Lục Dực nói xong, bắt đầu chờ đợi.

Hơn 10 phút sau, Mông Văn nhận được một tin nhắn. Tranh thủ thời gian đi tới kiểm tra tài khoản của công ty, quả nhiên đã nhiều thêm 300 triệu đô la. Mông Văn hướng Lục Dực gật đầu.

- Vâng hiện tại giao dịch đã chấm dứt, lần nữa chúc mừng vị quý khách đã thành công mua được viên Dạ Minh Châu. Đồng thời cảm ơn các vị quý khách ở đây đã ủng hộ lần đấu giá này. Chúng tôi tuyên bố kết thúc cuộc đấu giá hôm nay dừng ở đây. Mời mọi người rút vé trong bảng điện tử ra. Số vé này chúng tôi sẽ không thu về, coi như để cho các vị làm kỷ niệm. Ngoài ra, tập đoàn Vân Môn còn tặng cho mỗi vị ở đây một hộp Dưỡng sinh hoàn mà tập đoàn mới sản xuất. Các vị có thể lấy sản phẩm ở cửa ra vào.

Dưỡng sinh hoàn còn chưa tung ra thị trường, nhưng danh tiếng của nó, mọi người ở đây đều biết. Bởi vì hiệu quả của Dưỡng Sinh Hoàn đã được thông báo ra thị trường. Thật không ngờ lần này đi tới buổi đấu giá, vừa được

nhìn thấy viên Dạ Minh Châu trong truyền thuyết, còn được miễn phí một hộp Dưỡng sinh hoàn. Mọi người ở đây đều cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Thấy cuộc đấu giá đã chấm dứt, các phóng viên và đài truyền hình đều chen chúc đi tới phòng vẫn.

Cùng ngày, tin tức viên Dạ Minh Châu được bán với giá 300 triệu đô la đã được đăng tải trên khắp báo chí và các website trên thế giới. Trong một khoảng thời gian, tin tức về viên ngọc Dạ Minh Châu thần bí trở thành chủ đề thảo luận nóng hổi nhất. Hình của viên ngọc đều được dán ở rất nhiều nơi. Thậm chí còn có một đoạn quay phim về viên ngọc. Mà đoạn phim này vừa post lên đã có ngay 100 triệu lượt người xem.

Nhưng chủ nhân của viên Dạ Minh Châu này là ai, thì mọi người đều không biết.

Trong hai tháng ngắn ngủi, tập đoàn Vân Môn tiếp tục xây thêm ba nhà xưởng, trong đó có hai nhà máy điện tử và một nhà máy sản xuất tân dược. Bởi vì hiện tại tài chính của công ty đã đủ, nên sau một cuộc họp, đám người Mông Văn và Lý Thanh quyết định không vội đưa sản phẩm điện tử ra thị trường. Mà đợi một năm, sau khi các loại dược phẩm như Dưỡng sinh hoàn được đưa vào quỹ đạo, thì hẵng đưa ra.

.....

Sau khi Lam Cực hoàn thành nhiệm vụ ở rừng rậm Amazon, việc đầu tiên y nghĩ đến là quay về trả thù. Y phông chừng với tính cách của người vợ chưa cưới Tề Dung của mình, thì có lẽ nàng đã tự sát. Hiện tại ngoại trừ báo thù ra, Lam Cực không còn mục đích nào khác. Trở về cùng Lam Cực còn có Chu Tuần, Vương Vĩ, và Trịnh Quân.

Vương Vĩ định về Vương gia. Nhưng nghe nói là Lam Cực trở về báo thù, y liền chủ động tới hỗ trợ. Còn Chu Tuần và Trịnh Quân vốn là bạn tốt của

Lam Cực, nên không hề do dự hỗ trợ. Thậm chí, ngay cả Thái Giang cũng muốn đi theo. Nhưng do người của Long Ảnh không được cùng lúc nghỉ quá nhiều. Hơn nữa y còn phải chịu trách nhiệm với chức đội trưởng, nên đành phải ở lại.

Lam Cực nguyên bản nghĩ tự mình bào thù, nhưng không thể lay chuyển được quyết tâm của những người đồng đội này. Huống hồ, nghĩ lại thì bọn họ nói cũng đúng. Mình phải đối mặt không phải là một người, mà là cả một bang phái xã hội đen. Cho nên đành phải đồng ý.

Lúc trở về, bốn người muốn tìm huấn luyện viên Lâm Vân của bọn họ, nhưng lại không biết Lâm Vân ở chỗ nào. Về sau quân trưởng Từ Lí mới tiết lộ chuyện Lâm Vân học ở đại học Yên Kinh.

Bốn người suy nghĩ, phỏng chừng Lâm Vân còn chưa tốt nghiệp, chắc vẫn còn ở đại học Yên Kinh. Cho nên sau khi trở về, địa điểm đầu tiên là tới đại học Yên Kinh, hỏi thăm ý kiến của huấn luyện viên.

Lúc huấn luyện viên Lâm rời đi, hắn rất là thương tâm, mấy người không biết hắn gặp phải chuyện gì. Nhưng nội tâm đều rất lo lắng. Họ đến đó cũng muốn xem huấn luyện viên Lâm có sao không. Dù sao mấy tháng rồi còn không gặp hắn.

Lúc bốn người Lam Cực đi tới cửa trường đại học Yên Kinh, thì phát hiện ra nơi này rất náo nhiệt. Kỳ quái nhất chính là cũng có rất nhiều người không phải sinh viên của đại học Yên Kinh cũng chen chúc tới.

Vương Vĩ cản lại một nam sinh đang vội vàng chạy tới, hỏi:

- Hôm nay đại học Yên Kinh có chuyện gì à? Sao náo nhiệt như vậy?

Nam sinh này rất kỳ quái nhìn bốn người:

- Các anh không biết sao. Chuyện lớn như vậy, còn chưa biết. Hôm nay là buổi giới thiệu phim “Amazon do ta định đoạt” ở ngay trường đại học Yên Kinh.

- Đây là phim gì?

Chu Siêu kỳ quái hỏi. Giới thiệu một bộ phim sao phải tới trường học nhỉ?

- A, không thể nào, ngay cả điều này anh cũng không biết sao? Các anh biết đội đặc công Long Ảnh không? Bộ phim “Amazon do ta định đoạt” là bộ phim miêu tả chân thật quá trình dương danh của bộ đội đặc công Long Ảnh. Việc lớn như vậy cũng không biết.

Nam sinh này nói xong, mặc kệ bốn người Lam Cực, liền chạy vào đám đông.

- Tôi nhớ ra rồi, đội trưởng Lam. Không phải lúc ấy quân trưởng Từ Lí đã yêu cầu chúng ta đóng một bộ phim sao? Về sau bởi vì huấn luyện viên của chúng ta không có mặt, nên chúng ta đều không đồng ý. Kết quả là chúng ta không tham gia bộ phim lần này. Tôi đoán chừng bộ phim kia đã quay xong, nhưng diễn viên lại là người khác.

Trịnh Quân nói.

Kỳ thực, cho dù Trịnh Quân không nói, mấy người Lam Cực cũng đã nhớ ra. Lúc trước khi quân trưởng Từ Lí tới, bởi vì huấn luyện viên không có ở đó, nên không có bất kỳ người nào đồng ý quay bộ phim này. Bởi vì bọn họ cảm thấy, chỉ có huấn luyện viên mới có tư cách để tham gia bộ phim. Bọn họ thì không có tư cách.

- Chúng ta đi xem thế nào.

Vương Vĩ nói.

Mấy người nhìn nhau, đều không phản đối. Bọn họ chính là đội viên của Long Ảnh, mà chuyện này lại liên quan tới Long Ảnh, đương nhiên phải xem thế nào. Nói không chừng huấn luyện viên Lâm cũng ở đó.

Nghĩ tới đây, mấy người Lam Cực không do dự nữa, đều đi theo đám người đi vào hội trường.

- Các anh nói xem, đoàn làm phim tới đại học Yên Kinh quảng cáo, có phải là do huấn luyện viên Lâm ở nơi này học không?

Chu Tuần hỏi.

- Tôi nghĩ không phải, bởi vì người biết huấn luyện viên Lâm ở trong này học rất là ít. Chúng ta biết là vì quân trưởng Từ Lí nói cho biết đấy chứ.

Vương Vĩ trả lời ngay.

- Cũng không nhất định. Tuy chúng ta không biết, hoặc là những học sinh này không biết, nhưng những lãnh đạo cấp trên làm sao không biết? Phỏng chừng là bọn họ tiết lộ.

Trịnh Quân phân tích.

Mấy người đi theo sau đám đông, cũng không cần phải hỏi vị trí ở đâu. Mà có hai nữ sinh nói chuyện, hấp dẫn sự chú ý của bốn người.

- Nghe nói hôm nay còn có đội viên của Long Ảnh tới nói chuyện thì phải? Không biết họ là những nam nhân như thế nào?

Một nữ sinh có vẻ háo sắc nói.

- Tiểu Đông, lại nghĩ tới con trai rồi phải không. Đợi tí nữa bọn họ nói chuyện thì cậu tranh thủ đi lên tặng hoa cho bọn họ. Nói không chừng còn có thể được người ta hôn một cái đấy. Hì hì.

Một nữ sinh khác nói.

- Đội trưởng Lam, sao lại có đội viên Long Ảnh ở đây mà chúng ta không biết nhỉ?

Chu Tuần có chút kỳ quái hỏi.

- Ai mà biết, lẽ ra ngoại trừ huấn luyện viên Lâm, cả Long Ảnh chúng ta cũng chỉ có 34 người. Nếu có người đội viên nào tới đây, thì chúng ta phải biết rồi chứ.

Vương Vĩ cũng rất kỳ quái.

- Thắc mắc làm gì, tí nữa nhìn là biết ngay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 216: Gặp Lại

L

úc bốn người Lam Cực nói chuyện, thì đã theo dòng người tới một sân bóng khá lớn. Ở đó có một cái hội trường tạm thời dựng lên.

Đoán chừng là có nhiều người tới xem, nếu ở trong hội trường của trường học thì chắc chứa không đủ, còn dễ gây ra xen lẫn.

Cả khu vực sân bóng đều rất tập nập. Cũng may bốn người đều có thân thủ bất phàm. Rất nhanh đã chen chúc được vào. Ở trên đài có một vị nam sinh đang dùng micro nói cái gì đó. Y cứ nói một hồi, là tiếng vỗ tay lại vang lên.

Bốn người đi tới gần thì mới nghe thấy tiếng nam sinh này diễn thuyết.

-...Hỗ Nha là đội đặc công lợi hại nhất của chủ nghĩa nghĩa đế quốc. Nhưng bọn họ đối mặt với đội đặc công Long Ảnh của chúng ta, cũng không chịu nổi một kích, còn bị tiêu diệt hơn một nửa....

Nam sinh này nói tới đây thì dừng một lát, phía dưới lại vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

- Được xưng là Hùng Ưng của Châu Âu, đội đặc công lợi hại nhất của nước Pháp, đối mặt với Long Ảnh cũng toàn quân bị diệt...

Phía dưới lại vang lên tiếng vỗ tay.

Bốn người Lam Cực nghe thấy vậy chỉ phải lắc đầu. Không ngờ mấy đám sinh viên này lại khoác lác như thế, thật sự là nghe không nổi.

- Đội đặc công Hồ Nha là đội đặc công mạnh nhất châu Mĩ, không, phải là nhất thế giới, cũng...

Tiếng vỗ tay lại lần nữa vang lên....

...

Nam sinh kia vừa diễn thuyết, vừa giơ lên nắm tay, làm ra một bộ kích động. Mỗi lần như vậy đều được đám đông cổ vũ nhiệt tình. Phỏng chừng không có tiếng vỗ tay, thì tên nam sinh kia chính là đám tên lang băm rao bán hàng ngoài chợ. Chỉ có mấy người Lam Cực là khinh bỉ nhìn sang tên nam sinh kia.

- Hiện tại chúng ta hoan nghênh các đội viên của Long Ảnh đi lên bục nói chuyện.

Nam sinh này nói xong, lập tức nhảy xuống đài, rồi kéo một chiến sĩ đặc công đi lên phía trên.

Mấy người Lam Cực nhìn lại, hóa ra là người quen, là Hạ Bân của quân khu Cấp Nhĩ Tân . Y không phải là thành viên của Long Ảnh, sao lại có thể đi lên nói chuyện?

Hạ Bân đi lên bục diễn thuyết, cầm lấy Micro, còn chưa nói gì, phía dưới đã nổ ra một tràng pháo tay vang dội.

Khuôn mặt của Hạ Bân đỏ bừng đi tới trước Micro nói:

- Kỳ thực, nghiêm khắc mà nói tôi không phải là thành viên của Long Ảnh. Mặc dù tôi là quán quân môn đấu vật của quân khu Cấp Nhĩ Tân. Nhưng khi huấn luyện viên Lâm chọn lựa đội viên vào Long Ảnh, thì tôi lại không hợp cách. Chỉ có thể trở thành đội viên dự bị của đội Long Ảnh.

- Cho nên tôi vốn không có tư cách đứng ở đây nói chuyện. Bởi vì tôi căn bản không có tư cách đi tới rừng rậm Amazon. Đường nhiên cũng không được huấn luyện viên Lâm huấn luyện qua. Tôi rất là hổ thẹn. Thậm chí lúc trước bởi vì tôi không phục huấn luyện viên Lâm, còn muốn đi khiêu chiến anh ấy. Kết quả thì chắc mọi người cũng đoán được, ngay cả vạt áo của anh ấy tôi đều không chạm tới.

- Đội đặc công Long Ảnh là sự kiêu ngạo của quân nhân chúng tôi. Tuy bây giờ tôi không phải là đội viên của Long Ảnh. Nhưng một ngày nào đó tôi sẽ trở thành đội viên chính thức của Long Ảnh.

Hạ Bân nói tới đây, phía dưới cũng có tiếng vỗ tay, nhưng nhiều hơn là tiếng xì xào bàn tán. Nếu lúc trước đã nói mời tới đội viên của Long Ảnh, thì nên mời một đội viên chính thức của Long Ảnh mới đúng. Sao lại gọi tới một người giả tới lừa gạt mọi người? Rất nhiều sinh viên đã bắt đầu không hài lòng với việc tổ chức của hội học sinh lần này.

Thần sắc của Hạ Bân có chút xấu hổ. Tuy ban tổ chức yêu cầu y nói mình đã từng tham gia cuộc thi đấu ở rừng rậm Amazon. Nhưng y cảm thấy nói như vậy là nói dối, cũng là sự vũ nhục đối với bản thân. Nếu không phải lãnh đạo nhiều lần yêu cầu y nói, thì y đã không xuất hiện ở đây rồi.

Đang lúc Hạ Bân không biết nên tiếp tục như thế nào, thì y rõ ràng trông thấy mấy người Lam Cực và Vương Vĩ. Liền kinh hỉ kêu lên:

- Tôi nhìn thấy đội viên chính thức của Long Ảnh, bọn họ cũng tới kìa.

Nói xong, Hạ Bân chạy về hướng mấy người Lam Cực. Ánh mắt của đám đông cùng đều tập trung về mấy người. Nam sinh kia cũng tranh thủ thời gian chạy tới, đằng sau còn có thêm một mỹ nữ chủ trì.

- Lam Cực, Vương Vĩ, Chu Tuần, còn có Trịnh Quân nữa, không ngờ các anh lại tới đại học Yên Kinh. Thật sự làm tôi vui mừng. Tôi là Hạ Bân, chắc các anh không biết tôi. Nhưng tôi đã nhìn qua ảnh chụp của ba mươi sáu

người các anh và huấn luyện viên Lâm. Các anh đúng là sự kiêu ngạo của quân nhân chúng ta.

Hạ Bân không hề che giấu sự hâm mộ và sự khát vọng trong lòng.

- Chào anh, Hạ Bân, tôi có nhận ra anh. Không nghĩ tới anh lại vào đội hậu bị của Long Ảnh, xin chúc mừng.

Lam Cực nói.

- Ài, là do tôi có mắt không trông. Tuy nhiên, hiện tại mục tiêu của tôi chính là được tuyển vào Long Ảnh. Tôi nhất định phải làm cho huấn luyện viên Lâm công nhận tôi.

Ngữ khí của Hạ Bân rất là kiên định.

- Chào các anh, có thể nhìn các anh, em thật là vui mừng. Mời các anh lên bục nói chuyện với các sinh viên ở dưới.

Nam sinh vừa nãy liền lộ ra một thái độ ân cần và vui vẻ mời bốn người.

- Không cần đâu, hiện tại chúng tôi có chuyện phải đi.

Vương Vĩ nói, bốn người bọn họ đều rất phản cảm với anh chàng nam sinh này.

Mỹ nữ chủ trì đã nhìn ra thái độ của bốn người, vội vàng đi tới trước mặt của Lam Cực, mềm mại nói:

- Long Ảnh đại ca, anh không biết là bọn em sùng bái các anh như thế nào đâu. Có nhiều sinh viên ở đây chờ mong như vậy, các anh đi lên nói vài lời cho bọn họ thỏa lòng mong đợi. Bằng không huấn luyện viên của các anh khi biết các anh ngay cả việc đi lên nói chuyện với các sinh viên cũng không dám, thì nhất định sẽ thất vọng.

Mấy người Lam Cực nghe mỹ nữ này nói vậy, thật không biết nói gì. Chuyện đó thì liên quan gì tới huấn luyện viên Lâm cơ chứ? Nhưng Chu Tuần và Trịnh Quân lại không có sức miễn dịch gì với mỹ nữ, lập tức quên hết những bất mãn vừa rồi với tay nam sinh diễn thuyết. Hai người đều nhìn Lam Cực nói:

- Đội trưởng Lam, nếu không đi lên nói vài lời.

Vương Vĩ cũng đồng ý. Lam Cực bất đắc dĩ, đành phải đi theo hai người chủ trì đi tới trên bục diễn thuyết. Còn chưa tới nơi, tiếng vỗ tay nhiệt liệt đã vang lên.

Lam Cực đi tới trước bục, cầm Micro lên, hắng giọng nói:

- Kỳ thực bốn người chúng tôi tới đây là ngẫu nhiên. Thậm chí còn không biết trong này còn có buổi giới thiệu bộ phim. Nhưng tôi vẫn cảm ơn mọi người vì sự yêu quý của mọi người với Long Ảnh.

- Tuy nhiên tôi phải nói rằng, nếu không có huấn luyện viên Lâm, thì chúng tôi không là cái gì cả. Vừa rồi vị nam sinh kia có nói “Hồ Nha tính là cái gì? Hùng Ưng Châu Âu tính là cái gì?” , tôi rất không đồng ý với lời của cậu ta. Hồ Nha và Hùng Ưng tuy trong mắt của huấn luyện viên Lâm, không coi vào đâu. Nhưng chúng tôi so với bọn họ, cũng chỉ mạnh hơn một chút mà thôi.

- Thậm chí, nếu không phải gặp được huấn luyện viên Lâm, thì chúng tôi còn không bằng bọn họ. Mặc dù nói năng lực cá nhân trong đội đặc công là rất trọng yếu, nhưng ở trong rừng rậm Amazon, chúng tôi hoàn toàn không phải là đối thủ của Hồ Nha. Tôi không cần phải giấu diếm điều này. Tuy nhiên nếu là đơn đả độc đấu, bất ý một thành viên nào của chúng tôi cũng không sợ đội viên của Hồ Nha. Nhưng thi đấu giữa các bộ đội đặc công, không phải chỉ là thi đấu tay đôi.

- Tôi có thể nói rằng, nếu không có huấn luyện viên Lâm ở đó, thì trong cuộc thi đấu ở rừng rậm Amazon, thì toàn bộ thành viên của đội Long Ảnh đã bị tiêu diệt rồi. Vô luận người khác dùng thủ đoạn gì, nhưng mọi người chắc chỉ cần quan tâm tới kết quả.

- Trước khi chưa gặp huấn luyện viên Lâm, đội Long Ảnh của chúng tôi đã mất đi hai người chiến hữu. May mà trong lúc khó khăn, huấn luyện viên Lâm lại xuất hiện ở rừng rậm Amazon. Rồi anh ấy dẫn đầu chúng tôi, rất nhẹ nhàng tiêu diệt mấy đội đặc công tinh anh của các quốc gia kia. Thậm chí ngay cả Hồ Nha cũng phải chủ động đầu hàng.

- Vô luận đối thủ đấu ở nơi nào, vô luận đối thủ dùng thủ đoạn gì, ở trong mắt của huấn luyện viên chúng tôi cũng chỉ là phù vân. Cho nên phải nói rằng huấn luyện viên Lâm mới là sự kiêu ngạo của Long Ảnh chúng tôi, là hồn phách của chúng tôi.

- Sỡ dĩ hôm nay chúng tôi tới đại học Yên Kinh, là vì huấn luyện viên Lâm là sinh viên của đại học Yên Kinh....

Lam Cực vừa nói tới đây, phía dưới đã trở nên ầm ĩ.

- Cái gì? Huấn luyện viên Lâm của Long Ảnh lại là sinh viên của đại học Yên Kinh?

- Trường mình có ai tên là Lâm Vân không nhỉ?

- Rốt cuộc là lớp nào? Sao chúng ta lại không biết?

...

- Mong mọi người im lặng một chút. Tôi biết mọi người chắc muốn hỏi huấn luyện viên Lâm là ai. Kỳ thực đây cũng không phải bí mật gì. Anh ấy chính là Lâm Vân của khoa y dược. Cũng là huấn luyện viên Lâm của chúng tôi...

Lam Cực nói tới đây thì đã không nói được nữa bởi vì đã bị tiếng ồn ào phía dưới lấn át.

Chương 216 (2): Gặp lại

Tất cả sinh viên của năm thứ hai hoa y được lúc này mới biết anh bạn học mới chỉ học có một tiết của lớp mình, hóa ra chính là huấn luyện viên Lâm của Long Ảnh, Lâm Vân.

Tư Nhân ngơ ngác đứng ở đám người. Hiện tại nàng rốt cuộc biết Lâm Vân là ai. Hẳn khẳng định chính là Dĩ Nhân đã cứu nàng kia. Nàng đã từng nghe gia gia nói trụ sở huấn luyện của Long Ảnh gần với dãy núi Vân Quý. Không ngờ mình được cứu ở dãy núi Vân Quý kia, lại liên hệ với huấn luyện viên của Long Ảnh.

Không biết vì sao lúc đó hắn lại để bộ dáng như vậy, lại còn có bản lĩnh như thế. Lúc trước hắn thích thiếu phụ, không muốn ăn cơm với mình, là do hắn không muốn dong dài với mình sao? Cái tên này, chẳng lẽ dung mạo của mình không chịu nổi như vậy? Hừ, lúc đi ra hắn lại không đánh, khiến mình phải lo lắng cho sự an toàn của hắn tới tận hôm nay.

Thấy phía dưới đã bớt ồn ào, Lam Cực tiếp tục nói:

- Không có huấn luyện viên Lâm, sẽ không có Long Ảnh của chúng tôi hiện tại. Sẽ không có tôi, Lam Cực đứng ở nơi này. Cảm ơn mọi người đã lắng nghe.

Từng đợt vỗ tay đình tai nhức óc vang lên.

- Tiêu Lam...

Một tiếng kêu nức nở vang lên từ đám người. Tề Dung và Diệp Diễm đang ở gần đại học Yên Kinh làm việc. Vừa vặn trong này có buổi giới thiệu bộ

phim “Amazon do ta định đoạt”, Tề Dung liền muốn đi vào đó xem. Bởi vì Lâm Vân đã nói Lam Cực cũng là người của quân đội. Cho nên Diệp Diễm liền đi theo cô ta vào.

Lúc Lam Cực vừa mới lên đài, Tề Dung đã cảm thấy người đó giống như vị hôn phu Tiêu Lam của mình. Chỉ là đứng quá xa, nàng không dám xác định. Mà nhất thời lại không thể chen chúc được lên phía trước.

Cuối cùng lúc Lam Cực nói ra tên của mình, Tề Dung mới xác định người này chính là Tiêu Lam, vị hôn phu của mình. Cô ta liền không khống chế nổi, vừa lao tới vừa khóc.

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn Tề Dung vừa khóc vừa chen tới. Nhưng trong nháy mắt liền tránh ra, tạo một lối đi cho cô ta.

Lam Cực nghe thấy tiếng gọi của Tề Dung, đã sửng sốt tại chỗ. Y chứng kiến Tề Dung chạy về phía mình, mới minh bạch là ai. Micro trong tay không tiếng động rơi xuống. Lam Cực thật không ngờ, vợ chưa cưới của mình còn sống, còn đang chạy đến trước mặt mình như vậy.

- Dung Dung...

Cuối cùng Lam Cực mới phản ứng, hai mắt đăm lẹ, Lam Cực không chút do dự chạy về hướng của Tề Dung. Người xung quanh dường như minh bạch cái gì đó, đều tránh đường cho hai người.

Lam Cực chạy rất nhanh tới trước mặt Tề Dung, rồi ôm chầm lấy nàng. Hai người ôm nhau thật chặt. Một đôi tình nhân trải qua bao nhiêu đau khổ, cuối cùng đã được gặp lại nhau.

Bốn phía vang lên tiếng vỗ tay kéo dài không dứt, đều chúc mừng đôi tình nhân này.

Diệp Điềm dẫn mấy người Vương Vĩ tới công ty nghỉ ngơi. Tề Dung và Lam Cực ngồi với nhau hơn hai tiếng, còn không thể tin được đây là sự thật.

- Nói như vậy em cũng là được huấn luyện viên Lâm cứu? Hơn nữa còn đang làm việc trong công ty của huấn luyện viên Lâm?

Lam Cực nghe xong Tề Dung kể lại chuyện của nàng, trong lòng không ngừng tự trách bản thân.

- Vâng, may có chủ tịch, nếu không em đã không còn sống mà gặp được anh rồi.

Tề Dung kể xong chuyện của mình, rồi nói.

- Thực xin lỗi em, Dung Dung. Là do anh mà em phải chịu khổ...Anh vốn tưởng rằng không còn được gặp lại em nữa. Cũng nhờ huấn luyện viên Lâm huấn luyện cho anh mà anh có khả năng để quay về trả thù. Còn được gặp lại em, anh thực sự...

Lam Cực cảm thấy áy náy với Tề Dung, cũng rất cảm kích với Lâm Vân.

- Nếu không anh cũng ở lại tập đoàn Vân Môn với em nhé. Ở lại để trợ giúp chủ tịch làm việc. Em thấy chị Văn hiện tại có vẻ như đang thiếu rất nhiều người thì phải.

Tề Dung gặp lại Lam Cực, cũng vô cùng cao hứng. Về phần báo thù, nàng không còn muốn Lam Cực đi mạo hiểm nữa.

- Ủ, anh cũng phải giúp huấn luyện viên Lâm một chút chuyện. Tuy trong mắt của chúng ta huấn luyện viên Lâm là người không có gì là không làm được. Nhưng hình như hắn cũng có một việc gì đó rất trọng yếu, khiến hắn không vui thì phải. Chỉ tiếc chúng ta không giúp gì được hắn.

Lam Cực trả lời Tề Dung, rồi nhớ lại vẻ bi thương của huấn luyện viên lúc trước.

- Ủ, em cũng nhìn thấy trong ánh mắt của anh ấy luôn có một vẻ u sầu khó nói lên lời. Không biết có phải có liên quan tới vợ của anh ấy không?

Tề Dung cũng nói.

- Huấn luyện viên Lâm có vợ rồi sao?

Lam Cực kỳ quái hỏi. Mình còn chưa nghe ai nói qua hẳn có vợ.

- Đúng vậy, em nghe chị Văn nói, anh ấy rất yêu vợ của anh ấy. Nhưng vợ của anh ấy lại bỏ đi không biết tung tích. Hình như chủ tịch đang đi tìm thì phải. Hai người đó cũng giống như chúng ta vậy. Nếu không có chủ tịch, chúng ta đã...

Nói tới đây, đôi mắt của Tề Dung lại đỏ, không nói được nữa.

- Bọn anh chính là người của Vân Môn, thật không ngờ huấn luyện viên Lâm còn thành lập cả tập đoàn Vân Môn. Từ nay về sau tôi cũng muốn tới công ty của huấn luyện viên Lâm làm việc.

Chu Tuần hưng phấn nói. Mấy người Diệp Diễm, Mông Văn và Lý Thanh giờ mới biết chủ tịch chính là huấn luyện viên của Long Ảnh. Khó trách hẳn lợi hại như vậy.

Chuyện đội đặc công Long Ảnh dương danh ở Amazon, không ai là không biết. Huống hồ bộ phim “Amazon do ta định đoạt” đã công chiếu khắp cả nước. Ba người rốt cuộc minh bạch chủ tịch là ai. Tuy có chút không tin, nhưng sự thật ở ngay trước mắt, cho dù không tin cũng không được.

- Vợ chồng cậu chia cắt lâu ngày mới gặp lại nhau, sao không tâm sự nhiều thêm.

Vương Vĩ nhìn Lam Cực và Tề Dung, cười hắc hắc nói.

Lam Cực không cười, chỉ nói với Mông Văn:

- Tôi và Tề Dung đều do huấn luyện viên Lâm cứu, cũng có thể nói, nhờ huấn luyện viên Lâm mà chúng tôi mới được ở bên nhau. Cho nên tôi muốn lưu lại tập đoàn Vân Môn để trợ giúp huấn luyện viên Lâm làm việc.

- Đội trưởng Lâm, cậu không định trở về Long Ảnh à?

Trịnh Quân nghe Lam Cực nói vậy, rất là khó hiểu, thậm chí có chút kinh ngạc.

- Tôi còn muốn về một lần. Dù sao cũng phải quay về thông báo một tiếng, còn làm thủ tục xuất ngũ nữa.

Lam Cực nói.

- Ừ, cứ như vậy đi, có lẽ về sau chúng tôi đều vào đây làm cũng không nhất định. Không phải chúng ta đều là đệ tử của Vân Môn đó sao? Làm việc ở tập đoàn Vân Môn cũng là bình thường.

Vương Vĩ gật đầu nói.

- Tuy nhiên, nếu muốn rời khỏi Long Ảnh thì có chút phiền toái. Tôi nghĩ cậu chỉ cần nói tới huấn luyện viên Lâm, thì chắc thủ trưởng sẽ đồng ý.

Chu Tuần nói. Y biết Tần Vô Sơn rất tôn kính Lâm Vân. Tin tưởng nếu như đội trưởng Lam nói rằng muốn đi ra để làm việc cho huấn luyện viên Lâm. Thì Tần lão chắc sẽ không cự tuyệt.

Mông Văn đương nhiên biết rõ sự lợi hại của đội viên Long Ảnh. Giờ nghe thấy Lam Cực chủ động nguyện ý lưu lại trợ giúp tập đoàn Vân Môn làm việc, sao có thể mất hứng, liền lập tức đáp ứng yêu cầu của Lam Cực. Tuy

nhiên do Lâm Vân không có ở đây, mọi người vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

- Tốt rồi, mọi người là huynh đệ của đại ca, thì cũng là huynh đệ của Lý Thanh tôi. Hiện tại chúng ta đi ra ngoài ăn uống chè chén một trận thoải mái đi. Đợi đại ca về thì lại nói sau.

Lý Thanh thấy hào khí có chút nặng nề, vội vàng lên tiếng. Hiện tại người mà y tôn kính và bội phục nhất chính là đại ca Lâm Vân. Thật không nghĩ tới đại ca còn là huấn luyện viên của Long Ảnh.

- Lý Thanh nói đúng, chúng ta đi ăn cơm thôi. Có chuyện gì thì đợi Lâm Vân trở về rồi nói sau. Lần này anh ấy đi ra ngoài cũng mới chỉ ba tháng. Lần trước anh ấy còn biệt tích tới tận nửa năm cơ mà. Không cần phải lo lắng cho anh ấy.

Mông Văn nói xong, vừa định đứng lên đi ăn cơm, thì thư ký đã gõ cửa đi vào nói:

- Tổng giám đốc Văn, công ty của chúng ta nhận được giấy gọi từ tòa án. Bọn họ nói rằng công ty của chúng ta xâm phạm bản quyền của một công ty khác.

Thư ký đưa tới giấy gọi cho Mông Văn. Mông Văn cảm thấy kỳ quái. Sản phẩm của công ty mình toàn bộ là do Lâm Vân một mình làm ra. Sao có thể có chuyện xâm phạm bản quyền của người khác được nhỉ? Quả thực là khó hiểu.

- Em cầm những tư liệu liên quan tới việc này cho chị.

Mông Văn nói xong, trong lòng rất buồn bực. Lại có công ty khác dám khởi tố tập đoàn Vân Môn xâm phạm bản quyền.

Hiện tại ở Yên Kinh, thậm chí cả nước, không có một công ty nào nổi danh hơn tập đoàn Vân Môn. Chẳng những vừa đưa ra vài sản phẩm thuốc mới, còn đồng tổ chức một cuộc đấu giá viên ngọc Dạ Minh Châu chấn động cả thế giới. Hiện tại vài nhân vật cao tầng của tập đoàn Vân Môn thấy có người rõ ràng muốn tố cáo bọn họ, đều có chút không tưởng tượng nổi.

Những sản phẩm của tập đoàn Vân Môn đều có hiệu quả đứng đầu. Trên thị trường thuốc không có hãng nào là tốt hơn.

Nói là bắt chước chế thuốc còn có khả năng. Nhưng công ty kia lại dùng lý do đường hoàng như vậy để tố cáo lên tòa án, thật là có chút thái quá. Mông Văn nhận được văn bản từ pháp viện, mở ra nhìn, thì thấy bên tố cáo là tập đoàn dược nghiệp Liễu thị. Bọn họ tố cáo tập đoàn Vân Môn đã ăn cắp độc quyền loại thuốc Dưỡng Tâm Hoàn của bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 217: Liễu Nhược Sương

L

úc đầu Mông Văn xem tư liệu còn tưởng rằng có ai tiết lộ thông tin sản xuất Dưỡng Tâm Hoàn cho công ty kia. Nhưng khi nhìn vào giấy đăng ký độc quyền của bọn họ, thì phát hiện thời gian đăng ký của bọn họ còn sớm hơn cả thời điểm Lâm Vân giao tư liệu Dưỡng Tâm Hoàn cho mình.

Chẳng lẽ là Lâm Vân lấy tài liệu của người khác, sau đó sửa lại giao cho công ty sản xuất? Bởi vì hiệu quả trị liệu của loại thuốc công ty kia sản xuất, cơ hồ giống hệt bên công ty mình. Cả thành phần chủ yếu cũng không khác gì. Hiện tại Lâm Vân không ở đây, cũng không có cách nào hỏi cho ra nhẽ. đành phải chuẩn bị tư liệu, đi tới tòa án lý luận với người ta.

Tuy nhiên, dựa theo những tư liệu tố cáo này, có lẽ bên mình thua nhiều thắng ít.

Thấy Mông Văn cau mày nhìn tư liệu cầm trong tay, mấy người Lam Cực cũng biết là tập đoàn gặp phải chuyện phiền phức. Nhưng chuyện này bọn họ lại không thể giúp được.

- Làm sao bây giờ, chị Văn?

Diệp Diễm cũng đã đọc nguyên nhân đối phương khởi tố bên mình. Đồng dạng là một sản phẩm, nhưng bên kia lại có độc quyền trước. Bên mình thì còn đang làm giấy phép xin độc quyền rồi mới tung sản phẩm ra thị trường. Việc này rõ ràng bên kia đã chiếm ưu thế.

- Còn có thể làm sao nữa, ba ngày sau chúng ta ra tòa. Diệp Diễm, em đưa những tư liệu này cho luật sư của chúng ta xem. Xem y có biện pháp nào

giải quyết không. Tuy kết quả của nó đã rõ ràng, nhưng nếu không tham gia quan tòa lần này, chúng ta phải thua không thể nghi ngờ. Cũng may chỉ là một dược phẩm, thua cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Đợi chủ tịch trở về rồi hỏi vấn đề này sau. Ở trên đơn khởi tố này, ghi là người sáng chế ra Dưỡng Tâm Hoàn là Liễu Nhược Sương của công ty dược nghiệp Liễu thị. Liễu Nhược Sương được xưng là đệ nhất mỹ nữ của Yên Kinh, cô ta sáng chế ra dược phẩm, không biết chủ tịch làm sao lấy được. Bên cạnh vị Lâm chủ tịch này luôn có rất nhiều mỹ nữ, nói không chừng....

Mông Văn nói tới đây thì ngừng lại.

Mấy người nhìn nhau, cũng không lên tiếng. Sau nửa ngày, Diệp Diễm mới nói:

- Chị Văn, có lẽ chúng ta thua lần quan tòa này cũng không sao, bởi không chừng chủ tịch lại....

- Không nói tới vấn đề này nữa. Đến lúc đó thì xem thế nào. Nhà máy điện tử của chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ lên, còn nhà máy dược thì giao cho chú Chân. Bên nhà máy điện tử...

Mông Văn có chút bức bối ngắt lời của Diệp Diễm. Nhưng khi nói tới nhà máy điện tử thì lại nhất thời không tìm ra nhân tuyển thích hợp.

- Nếu không tổng giám đốc Văn cho tôi hỗ trợ bên đó cũng được. Mặc dù tôi học ở học viên ngoại ngữ, nhưng tôi còn có một bằng cấp về ngành ứng dụng điện tử. Bởi vì lúc đầu tôi có ý định lấy hai bằng thạc sĩ. Tin tưởng tôi, tôi nhất định làm tốt chuyện này cho tập đoàn Vân Môn.

Lam Cực chủ đông nói. Y nhìn ra hiện tại Mông Văn không có nhiều người đáng tin để sử dụng. Mà nhà máy điện tử này khẳng định liên quan tới một số máy móc bí mật. Nên sẽ không thể giao cho những người không quen biết được.

- Vậy thì tốt quá, cảm ơn cậu Lam Cực. Vậy bên ngành điện tử, thì Lý Thanh phụ trách tiêu thụ, còn cậu thì phụ trách việc sản xuất ở nhà máy. Chúng ta nên tranh thủ thời gian để đưa sản phẩm điện tử ra thị trường sớm. Chủ tịch Lâm Vân đã cung cấp cho chúng ta cả tài chính, nếu chúng ta không làm ra được thành tích gì, thì chúng ta thật sự là quá vô dụng.

Mông Văn thấy Lam Cực nguyện ý giúp mình, trong lòng mới thở phào một cái.

Lam Cực là huynh đệ mà Lâm Vân tự mình nói. Ý nguyện ý trợ giúp là không có gì tốt hơn. Bởi vì các sản phẩm điện tử của tập đoàn Vân Môn toàn là những sản phẩm chưa từng có. Không phải ai cũng có tùy tiện giao cho quản lý. Cho nên người phụ trách của nhà máy điện tử bên kia, nhất định phải là người một nhà, đồng thời không có tư tâm gì.

Vợ chồng Lam Cực đều được Lâm Vân cứu. Huống hồ Lam Cực còn là đệ tử của Lâm Vân. Cho Lam Cực phụ trách là có thể tin tưởng.

- Đội trưởng Lam, còn việc báo..

Chu Tuần còn chưa nói hết, thì Lam Cực đã ngắt lời:

- Giúp đỡ huấn luyện viên mới là việc quan trọng nhất bây giờ. Chuyện khác thì đợi khi huấn luyện viên Lâm trở về rồi nghe theo ý kiến của anh ấy. Chờ đã lâu như vậy, chờ thêm một thời gian cũng không có gì. Hiện tại tôi có thể ở cùng một chỗ với Tề Dung là tôi cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Đương nhiên, những tên cặn bã kia, tôi không thể nào buông tha. Có lẽ, tới lúc đó còn nhờ mọi người hỗ trợ.

Lam Cực nắm chặt tay của Tề Dung. Ý quyết định trước giúp đỡ tập đoàn Vân Môn đã, rồi đi báo thù sau.

Lâm Vân thật không ngờ mình lại thấy được sông Tây Lương, càng không ngờ con sông này lại giấu ở chân núi Tây Lương, lại còn băng hàn như vậy.

Lâm Vân nhớ lại lúc mình vừa tới nơi này, thì nhìn thấy một tảng đá lớn ở chân núi. Trên tảng đá có ghi “Vừa gặp sông Tây Lương, mất hồn lại đoạn tràng.”

Không nghĩ tới hiện tại mình lại gặp phải sông Tây Lương. Nếu là một người bình thường ở trong này, phỏng chừng còn chưa gặp sông Tây Lương thì đã chết rục xương trong cái phòng thiết này rồi. Nhưng đây chỉ là đứt hồn mà thôi, còn đoạn tràng là thế nào nhỉ? (Đoạn tràng: đứt ruột)

Tuy nhiên đã đến đây rồi, cũng chỉ có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Hiện tại phải cố gắng tăng tu vị của mình lên. Thẳng cho tới khi đào được cái động đủ cho mình chui vào sông Tây Lương rồi đi ra ngoài.

Tuy bị nhốt trong bốn bức tường thép, Lâm Vân cảm thấy cực kỳ bức bối, nhưng chỉ có thể cố gắng ổn định tinh thần của mình. Cũng may bây giờ còn có nước uống và thức ăn. Lâm Vân đi tới cái lỗ nhỏ mà mình vừa đào, cầm ra một cái cốc nước rồi múc nước uống. Nhưng vừa mới uống một ngụm thì suýt nữa vút cái cốc đi.

Không phải vì nước sông quá lạnh, mà là khi nước trong sông vừa chảy vào bụng của hắn, chỉ trong sát na, bụng của hắn có cảm giác như bị lửa thiêu đốt. Lâm Vân liền biết trong nước này có độc, cảm giác băng hàn vẫn còn ảnh hưởng từ cổ họng tới tận ngũ tạng. Lâm Vân đâu dám uống nước sông này nữa, lập tức ngồi xuống vận chuyển lực lượng Tinh Vân, bắt đầu chống cự chất độc vừa băng hàn lại vừa nóng rục này. Một tiếng sau, chất hàn độc này cuối cùng mới bị Lâm Vân trục xuất ra ngoài cơ thể.

Không nghĩ tới mới uống một hớp nước mà đã bị trúng độc ghê gớm như vậy. Nếu là người bình thường uống nước này thì đã bị đốt cháy ruột gan, làm sao mà sống được. Lâm Vân cuối cùng mới hiểu ý nghĩa của đoạn tràng là thế nào. Tuy nhiên khi Lâm Vân bài trừ chất độc trong nước, thì lại cảm giác tinh lực của mình tăng lên một chút. Cảm giác này không cần thận chú ý thì sẽ không cảm giác ra. Chẳng lẽ dòng nước lạnh này lại có tác dụng

cho việc tu luyện sao? Như vậy không biết con cá lạnh kia cũng có tác dụng tương tự không?

Lâm Vân cầm con cá kia, nướng lên rồi ăn. Hắn chỉ cảm thấy con cá này có hương vị ngon hơn bình thường mà thôi, lại không có tác dụng gì. Mà nước lạnh tuy có thể tăng tu vị, nhưng lại quá ít, cơ hồ như không đáng kể. Xem ra sau này lúc mình uống nước thì cũng phải cẩn thận một chút mới được. Đây quả thực chả khác gì uống rượu độc giải khát vậy. Phòng chừng nước ở chỗ này cũng chỉ có mình là dám uống. Mà hai câu ghi trên bia đá kia quả thực không sai chút nào.

Sau đó là Lâm Vân tiếp tục vừa tu luyện vừa không ngừng dùng Tinh Hỏa làm nóng chảy tường thép. Nếu tấm thép này chỉ dày có 80cm, như vậy có một ngày nào đó mình sẽ đào ra được một cái động đủ để chui ra. Lúc đó mình có thể theo dòng chảy của sông Tây Lương đi ra ngoài. Lâm Vân phỏng chừng do nơi này là chân núi của núi Tây Lương, mà con sông Tây Lương lại chạy qua đây, nên nước sông mới lạnh như băng như vậy.

May mắn căn phòng thép này không xây ở trong sông Tây Lương, nếu không thì nước sông đã chảy đầy vào đây rồi. Tuy cái lỗ mà Lâm Vân đào được vẫn còn nhỏ, nhưng thường xuyên có cá chui ra từ cái lỗ. Lâm Vân đã kết thành một sao nên không cần ăn nhiều, vài con cá nhỏ là đủ.

Một khi thả lỏng tinh thần, tốc độ tu luyện của Lâm Vân lại nhanh hơn. Hắn cảm giác được lực lượng Tinh Vân của mình không ngừng được bồi đắp. Cứ như thế Lâm Vân một bên tu luyện một bên dùng Tinh Hỏa để nấu chảy bức tường bằng thiết.

Khi tu tinh tu luyện ra Tinh Hỏa, thì tác dụng nhiều nhất của Tinh Hỏa chỉ là phụ trợ mà thôi. Không nghĩ tới mỗi lần Lâm Vân dùng hết tinh lực để biến thành ngọn lửa màu tím, thì theo thời gian lâu, lại phát hiện ra Tinh Hỏa có xu thế thăng cấp. Tác dụng để phụ trợ dần dần mang theo năng lực công kích sắc bén.

Màu sắc của Tinh Hỏa cũng dần dần thay đổi từ màu tím nhạt sang màu tím đậm hơn. Lâm Vân biết Tinh Hỏa của mình sắp thăng cấp, nên tốc độ hòa tan tường thép có vẻ càng ngày càng nhanh.

....

Liễu Nhược Sương ngẫu nhiên tìm được phương thuốc sản xuất Đường Tâm Hoàn, liền coi nó như chí bảo. Bởi vì nàng vốn học trung y, gia gia lại là hiệu trưởng của học viện y dược cổ truyền Yên Kinh. Đồng thời là một giáo sư nổi danh về y khoa của Hoa quốc.

Nhưng một loại dược liệu để chữa trị bệnh đau tim được gia gia sáng chế và nghiên cứu, trải qua vài năm thử nghiệm, lại tốn rất nhiều kinh phí, rõ ràng đến lúc cuối thì rơi vào cục diện bế tắc. Liễu Nhược Sương vốn đang học thạc sĩ tại học viện y dược Yên Kinh, vì muốn giảm bớt gánh nặng cho gia gia, liền lấy kết quả nghiên cứu của gia gia rồi tiếp tục nghiên cứu.

Nhưng trải qua mấy tháng thử nghiệm, nàng cũng giống gia gia lâm vào cục diện bế tắc, không có cách nào nghiệm chứng ra được. Trong một lần thí nghiệm thất bại, Liễu Nhược Sương mang theo tâm tình không tốt đi ra phòng thí nghiệm, thì rõ ràng lại cầm nhầm giáo trình của Phương Tuyết, người làm cùng tổ. Còn giáo trình nghiên cứu dược vật mới của mình lại bị Phương Tuyết cầm đi.

Đợi cho nàng phát hiện ra, thì Phương Tuyết đã trở về quê ở Phần Giang rồi. Nàng đành phải gọi điện thoại cho Phương Tuyết, bảo cô ta thứ hai trở về trường học thì đưa giáo trình cho mình.

Dù sao nghiên cứu này đã trở thành đồ bỏ đi. Dù mất cũng không trọng yếu. Nhưng dầu như thế, thì nó vẫn là thành quả sau mấy tháng vất vả cần cù của nàng. Huống hồ Liễu Nhược Sương còn muốn tiếp tục nghiên cứu trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên khi cầm về giáo trình nghiên cứu từ trong tay của Phương Tuyết, thì lại phát hiện những nghiên cứu của mình và gia gia

bị sửa rồi tinh rồi mù. Lúc ấy nàng liền nổi trận lôi đình. Tuy nghiên cứu của gia gia có bản ghi chép riêng, nhưng mấy tháng nghiên cứu của mình chỉ có bản ghi chép này. Rõ ràng lại có người sửa đổi linh tinh kết quả nghiên cứu mà mình vất vả viết ra. Nàng lập tức muốn lấy điện thoại hỏi Phương Tuyết xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhưng khi nhìn kỹ, nàng phát hiện ở bên cạnh những chỗ sửa còn có ghi chú giải ở đó.

Liễu Nhược Sương không nhìn thì không có chuyện, nhưng vừa nhìn thì đã lâm vào trầm mê. Những phương trình hóa học khiến mình khổ tư suy nghĩ, thì ở trong này đã nghi rất rõ ràng. Thậm chí thành phần của mỗi loại được liệu hay hiệu quả của nó đều được ghi chú cẩn thận.

Mà phương trình phản ứng thì không có chỗ bất hợp lý nào. Hay nói cách khác, người viết lên trên bản phương án này đã viết lại rõ ràng từng quy trình và kết quả mà gia gia và mình mất vài năm không nghiên cứu ra. Hơn nữa còn cải biến khá nhiều.

Càng khiếp sợ hơn khi Liễu Nhược Sương nghĩ tới tài liệu của mình mới ở trong tay của Phương Tuyết hai ngày. Như vậy trong hai ngày ngắn ngủi đó, người kia có thể viết chính xác kết quả nghiên cứu đi ra. Quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Mà khiến nàng càng khó lý giải, người có thể viết ra một phương án tuyệt vời như vậy thì cũng nên biết giá trị của nó chứ. Sao có thể tùy tiện viện kết quả nghiên cứu như vậy cho người khác? Đây không phải là người bình thường làm được, đây quả thực là một người điên làm.

Trải qua Liễu Nhược Sương và gia gia của nàng nghiệm chứng, đã xác thực tính chân thật của phương án. Hơn nữa hiệu quả của nó còn tốt hơn những gì mà họ nghiên cứu từ trước gấp bao nhiêu lần. Tuy nhiên, giáo sư Liễu vì để đảm bảo hiệu quả của loại thuốc mới, quyết định làm ra hàng mẫu trước rồi mang tới thí nghiệm lâm sàng. Liễu Nhược Sương thì lập tức tìm Phương Tuyết để hỏi. Nhưng Phương Tuyết cũng không biết là ai làm. Hôm ấy cô ta trở về Phần Giang thì có tỷ tỷ Phương Thúy đi tới đón. Mà khi về

tới nhà thì cô ta lại để giáo trình ở trong xe của tỷ tỷ. Mãi cho tới khi Liễu Nhược Sương gọi điện thoại tới, thì cô ta ta mới bảo tỷ tỷ đưa cho mình.

Nghe Phương Tuyết nói như vậy, Liễu Nhược Sương lập tức yêu cầu Phương Tuyết gọi điện cho tỷ tỷ của cô ta là Phương Thúy để hỏi. Nhưng nhận được câu trả lời là cô ta để giáo trình trong phòng thay quần áo. Chỉ là trên đường đưa giáo trình cho Phương Tuyết, bởi vì có việc, nên đã đưa giáo trình cho một tên hoàn khố nhà giàu cầm. Rồi bảo hắn giữ hộ hơn một tiếng mà thôi. Theo như lời của Phương Thúy, thì tay ăn chơi trác táng kia tên là Lâm Vân, là một tên ác bá của Lâm gia, Phần Giang. Cũng là một tên không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết đánh bạc chơi gái, còn đâu không biết gì cả.

Liễu Nhược Sương nghe vậy liền ngây ngẩn cả người. Cho dù người kia không phải là hoàn khố chỉ biết chơi gái đánh bạc, mà là một thiên tài đi nữa, thì cũng không thể trong một thời gian ngắn ngủi, liền viết ra những thứ phức tạp như vậy chứ?

Từ những phương trình được sửa đổi trên giáo trình, cho dù là người chuyên nghiệp, không có vài năm chuyên môn nghiên cứu, thì cũng không thể viết ra được. Lúc ấy Liễu Nhược Sương liền bài trừ tay hoàn khố Lâm Vân ra khỏi diện nghi ẩn. Nhưng là ai đã viết sửa lại giáo trình thì trở thành một điều bí ẩn. Liễu Nhược Sương thậm chí còn cho rằng chuyện này là một sự kiện linh dị, khi kể lại cho gia gia. Giáo sư Liễu cũng không giải thích được. Tuy nhiên, trong nháy mắt ông ta lại bị sự hấp dẫn của việc sản xuất tân dược ra thị trường.

Liễu Nhược Sương chỉ đành phải tự mình đi tới Phần Giang, rồi gặp mặt tỷ tỷ của Phương Tuyết là Phương Thúy. Cũng biết Lâm Vân tìm Phương Thúy để làm chuyện gì. Ở Phần Giang điều tra qua người tên Lâm Vân này, thì cho thấy Lâm Vân không có trải qua giáo dục cao đẳng. Hoàn toàn chỉ là một thiếu niên hư hỏng. Loại người như vậy không có khả năng sáng chế và sửa đổi kết quả dược vật mới. Huống chi chỉ là một trong thời gian ngắn

ngủi. Khi trở lại Yên Kinh, Liễu Nhược Sương liền quy kết chuyện này là một chuyện không thể giải thích được.

Hai tháng sau, giáo sư Liễu đã sản xuất ra nhóm sản phẩm Dưỡng Tâm Hoàn đầu tiên sau khi thông qua thí nghiệm lâm sàng. Lúc này ông ta càng phát hiện hiệu quả của Dưỡng Tâm Hoàn còn nhiều hơn cả tưởng tượng lúc trước của ông ta. Mà loại thuốc này còn không có tác dụng phụ.

Trên thế giới còn chưa có loại thuốc nào có nhiều tác dụng như vậy. Không những trị hết bệnh tim, còn chữa trị được nhiều loại chứng bệnh khác. Sau khi trải qua khiếp sợ, Liễu Nhược Sương và gia gia Liễu Trần lập tức minh bạch, loại thuốc này vừa là tạo phúc cho thế giới, vừa là cây rụng tiền.

Kiểm chế kích động, Liễu Trần lập tức để cho Liễu Nhược Sương đăng ký bản quyền. Đồng thời an bài một tháng sau thì sản xuất. Đồng thời coi tân dược Dưỡng Nhan Hoàn là sản phẩm chủ chốt của công ty dược nghiệp Liễu thị. Nhưng Liễu Nhược Sương lại không ngờ, ngay khi nàng chuẩn bị tung sản phẩm ra thị trường, thì tập đoàn Vân Môn lại đẩy dờn sản phẩm ra trước. Mà cũng là Dưỡng Tâm Hoàn. Thậm chí còn có hiệu quả y hệt với Dưỡng Tâm Hoàn của công ty mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 218: Vụ Kiện

T

uy không ồn ào như việc đấu giá Dạ Minh Châu, nhưng việc công ty dược nghiệp Liễu thị kiện cáo tập đoàn Vân Môn lên tòa án vẫn khiến dư luận rất chú ý. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, tin tức này đã xuất hiện trên đầy mặt báo và các website.

Hiện tại, chỉ cần có chuyện liên quan tới tập đoàn Vân Môn đều không phải là chuyện nhỏ. Cứ có gió thổi cỏ lay là mọi người đều biết.

Thậm chí, có tờ báo còn viết, đứng đầu công ty dược nghiệp Liễu thị, đệ nhất mỹ nữ của kinh thành, Liễu Nhược Sương và chủ tịch tập đoàn Vân Môn chính là một cặp tình lữ. Nhưng vì lý do nào đó, mà hai người chia tay. Kết quả là gây ra tình huống một sản phẩm mà có tới tận hai công ty sản xuất như bây giờ.

Suy đoán của tờ báo này rõ ràng hữu mô hữu dạng, thậm chí còn lan truyền rất rộng. Liễu Nhược Sương không ngờ một chuyện như vậy cũng dính líu đến quan hệ nam nữ. Còn tạo ra tin đồn thất thiệt như vậy. Nhưng lại không không thấy chủ tịch của tập đoàn Vân Môn đứng ra giải thích. Mà nàng là một phụ nữ làm sao có thể chủ động đứng ra giải thích được. Những chuyện như vậy nếu không để ý thì lan truyền càng nhanh. Cho nên nàng đành chỉ ngóng trông phiên tòa mở sớm chút. Chấm dứt mọi lời đồn nhảm.

- Chị Văn, hôm nay mở phiên tòa, mà luật sư của chúng ta nói lần kiện cáo này rất khó chiến thắng. Quan trọng nhất chính là chúng ta còn không biết phải bồi thường bao nhiêu tiền.

Diệp Điềm có chút lo lắng nói.

- Chị cũng biết lần này gần như không có phần thắng. Nếu Lâm Vân ở đây, còn có thể nói rõ ra quá trình nghiên cứu của hẳn. Nhưng bây giờ chúng ta chỉ có thể nhìn thấy tư liệu nghiên cứu của người khác. Hiện tại chị lo lắng nhất không phải là lần kiện cáo này, mà là phải nhanh chóng chấm dứt dư ba của nó. Sau đó thì tập trung tinh lực vào các sản phẩm khác. Bằng không chúng ta sẽ cái được không bù cái mất. Thua thì thua, sản phẩm của chúng ta không chỉ có Dưỡng Tâm Hoàn. Thậm chí có thể nói, sản phẩm này còn chưa phải là sản phẩm có lợi nhuận chính của tập đoàn chúng ta. Kế tiếp chuyện chủ yếu của chúng ta là tăng mạnh sản xuất các sản phẩm điện tử và vài loại tân dược còn lại. Cho nên hôm nay, chỉ cần hai chị em mình đi tới quan tòa là được. Mà Tiểu Diễm, em đã xin xong bản quyền của những sản phẩm kia chưa?

Mông Văn nói xong nhìn Diệp Diễm.

- Xong hết rồi, chỉ có Dưỡng Tâm Hoàn đang làm thì bị bên kia kiện.

Diệp Diễm cũng hiểu được Mông Văn nói rất đúng. Không thể bởi vì nhỏ mà mất lớn. Đem toàn bộ thời gian và tinh lực đặt ở tòa án. Đó chả khác gì bỏ gốc lấy ngọn.

Bởi vì có quan hệ tới Lâm Vân, nên Mông Văn không muốn ồn ào mà xử lý nhanh việc này. Tóm lại càng thấp điều thì càng tốt.

Cho nên khi Liễu Nhược Sương tới tòa án, thì phát hiện tập đoàn Vân Môn còn muốn an phận hơn các nàng gấp bao nhiêu lần. Thậm chí ngay cả luật sư cũng không có, chỉ có Mông Văn và Diệp Diễm tới.

Chẳng lẽ, tập đoàn Vân Môn có nắm chắc chiến thắng trong tay? Hay là bọn họ muốn buông tha cho việc này? Liễu Nhược Sương rất là kinh ngạc. Tuy nàng cũng muốn an phận, nhưng bên nàng vẫn có bảy tám người trong công ty, còn có vài vị luật sư được thuê tới nữa.

Mông Văn nhìn thấy Liễu Nhược Sương, trong lòng tự nhủ cô gái này thật là xinh đẹp. Không hổ là đệ nhất mỹ nữ của Yên Kinh.

Chỉ cần một lớp hóa trang mỏng, đã bày ra một khuôn mặt cực kỳ tinh mỹ. Tóc dài phủ xuống tự nhiên, ánh mắt lãnh ngạo, làm cho người ta có cảm giác như cách xa ngàn dặm, không có cách nào tiếp cận vậy.

Liễu Nhược Sương cũng đang dò xét Mông Văn và Diệp Điềm. Cô nàng có vết sẹo trên mặt kia, chắc lúc trước cũng là một mỹ nhân xinh đẹp, chỉ là không biết sao khuôn mặt lại để lại sẹo như thế.

Thấy tập đoàn Vân Môn chỉ có hai người tới, chẳng những là công ty được nghiệp Liễu thị cảm giác ngạc nhiên, mà ngay cả chủ tòa cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Án kiện này vốn đã rất sáng tỏ. Sau khi người khởi tố đọc xong đơn khởi tố, chủ tòa còn chưa tiến hành điều tra thăm vấn, thì Mông Văn đã đứng lên trần thuật chuyện của tập đoàn Vân Môn.

Vốn Mông Văn không có tính toán giằng co vụ kiện cáo này, cũng không có tính toán chiến thắng. Chỉ là muốn nhanh chấm dứt, tập trung tinh lực vào sản xuất sản phẩm mới. Nàng cho rằng lãng phí thời gian ở đây còn không bằng dùng thời gian đó lập kế hoạch tung sản phẩm điện tử ra thị trường. Nàng còn suy nghĩ, sản phẩm Đường Tâm Hoàn của Liễu Nhược Sương sáng chế rõ ràng lại giống như đúc với sản phẩm của chủ tịch Lâm Vân sáng chế. Nếu như nói hai người không có vấn đề gì,, thì ngay cả Mông Văn đều không quá tin tưởng. Cho nên trước khi chưa biết đầu đuôi câu chuyện, nàng cũng không muốn đắc tội Liễu Nhược Sương quá nhiều. Ai biết, nếu đắc tội Liễu Nhược Sương, Lâm Vân có thể hay không không thích. Hơn nữa bên ngoài còn đồn đại như vậy, không có lửa thì làm sao có khói.

Cho nên Mông Văn trần thuật rất đơn giản:

- Dưỡng Tâm Hoàn của tập đoàn Vân Môn chúng tôi chính là do chủ tịch Lâm Vân sáng chế. Anh ấy đồng thời sáng chế ra rất nhiều sản phẩm. Mà Dưỡng Nhan Hoàn và Dưỡng Tâm Hoàn chỉ là hai sản phẩm trong đó mà thôi. Còn việc công ty dược nghiệp Liễu thị cũng sản xuất Dưỡng Tâm Hoàn thì tập đoàn của chúng tôi không biết. Huống hồ, chủ tịch của chúng tôi hiện tại không ở Yên Kinh. Mà mỗi lần anh ấy đi ra ngoài đều không có phương thức nào để liên lạc. Cho nên chúng tôi cũng không có cách nào hỏi thăm chủ tịch. Nhưng chúng tôi dám khẳng định sản phẩm của chúng tôi không phải thông qua con đường bất chính mà lấy được. Nếu như chủ tòa cảm thấy lời trần thuật của tôi không đủ, thì có thể đợi sau khi chủ tịch của chúng tôi trở về, thì sẽ do anh ấy tự giải thích. Lời của tôi đến đây là hết. Cảm ơn chủ tòa.

Vốn không có tính toán chiến thắng, nên Mông Văn chỉ đơn giản trần thuật như vậy. Sau đó lập tức ngồi xuống, một bộ nhận mệnh.

- Sáng chế sản phẩm chính là chủ tịch Lâm Vân?

Tiếng nói của Liễu Nhược Sương có chút run rẩy. Mặc dù nàng chưa được chủ tòa cho phép nói chuyện. Nhưng chủ tòa cũng không ngăn cản, ông ra đã nghe ra ngữ khí của Liễu Nhược Sương có vấn đề.

- Đúng vậy, sản phẩm đó chính là do chủ tịch của chúng tôi tự mình sáng chế.

Mông Văn nghe thấy ngữ khí run rẩy của Liễu Nhược Sương, liền biết mình rất có thể đoán đúng. Liễu Nhược Sương này có khả năng có quan hệ với Lâm Vân. Trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, sao phụ nữ nào có quan hệ với hắn cũng toàn là mỹ nữ nhỉ?

- Tôi biết chủ tịch của các cô tên là Lâm Vân. Nhưng hắn có phải là ngũ thiếu gia Lâm Vân của Lâm gia ở sơn trang Hoàn Hồ, Phần Giang không?

Thanh âm của Liễu Nhược Sương đã trở nên mềm yếu. Người tên Lâm Vân rất là nhiều, nhưng một khi Dưỡng Tâm Hoàn do hấn sáng chế thì lại làm nàng hoài nghi.

- Đúng vậy.

Mông Văn nhìn biểu lộ của Liễu Nhược Sương, trong lòng càng thở dài, không nói gì thêm. Loại chuyện này đã rất rõ ràng, nói không chừng lời đồn là sự thật.

Trong nội tâm của Liễu Nhược Sương kinh hãi vô cùng. Thật không ngờ thuốc Dưỡng Tâm Hoàn kia lại chính là do thiếu gia hoàn khố của Lâm gia sáng chế. Buồn cười mình còn kiện cáo bọn họ xâm phạm bản quyền. Cho dù lần kiện cáo này mình khẳng định thắng, nhưng trong lòng mình có thể an tâm sao?

Chỉ là vì sao một tay thiếu gia hoàn khố như vậy lại có thể sáng chế sản phẩm nghịch thiên như thế. Quả thật là không thể tưởng tượng nổi. Mặc kệ nhân phẩm của người kia như thế nào, nhưng sản phẩm này là do thiếu gia Lâm gia sáng chế là không thể nghi ngờ. Huống hồ người ta đâu chỉ sáng ra một sản phẩm Dưỡng Tâm Hoàn. Vụ kiện cáo này còn có thể mặt dày mặt dạn diễn ra tiếp sao?

Lúc nàng ở Phần Giang điều tra, thậm chí còn nghe thấy Lâm Vân bởi vì nổi điên mà bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Khó trách có thể viết linh tinh khắp nơi một phương án quan trọng như vậy. Đó là bởi vì bản thân hấn vốn không bình thường. Không phải nói rất nhiều thiên tài đều không bình thường hay sao? Có lẽ người Lâm Vân này cũng vậy.

Ngăn cản luật sư lên tiếng, Liễu Nhược Sương nhìn Mông Văn hỏi:

- Không biết chủ tịch Lâm Vân của các cô đang ở nơi nào?

- Anh ấy đã đi ra ngoài mấy tháng rồi. Anh ấy từ trước tới nay đều không mang điện thoại, nên anh ấy vừa đi ra ngoài là chúng tôi không biết anh ấy đi đâu. Bình thường là nửa năm hoặc một năm sau mới trở về.

Mông Văn thấy Liễu Nhược Sương quan tâm tới chuyện của Lâm Vân, tranh thủ thời gian trả lời. Nàng không biết quan hệ giữa hai người này là quan hệ như thế nào.

Nghe Mông Văn nói vậy, Liễu Nhược Sương có chút giật mình. Quả nhiên là không bình thường. Có một công ty lớn như vậy, mà lúc đi ra ngoài cũng không mang theo điện thoại. May mắn là nhân viên của hắn đều là người tri kỷ, không có tư tâm.

- Chủ tòa, tôi muốn rút đơn kiện....

Liễu Nhược Sương vừa dứt lời, mọi người ở đây đều ngạc nhiên nhìn nàng.

Vụ án này rõ ràng là tập đoàn Vân Môn thua, mà công ty dược nghiệp Liễu thị khẳng định là thắng. Hiện tại chỉ cần tính toán xem tập đoàn Vân Môn phải bồi thường bao nhiêu tiền là xong. Thật không ngờ, người đứng đầu của công ty dược nghiệp Liễu thị, Liễu Nhược Sương lại rõ ràng chủ động buông tha cho vụ kiện cáo. Chẳng lẽ nghe đồn là sự thật?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 219: Quái Ngư

N

gười của công ty dược nghiệp Liễu thị không nghĩ ra. Luật sư của bọn họ càng không nghĩ ra. Nhưng chắc chỉ riêng Mông Văn là ra vẻ nghĩ thông suốt. Trong lòng tự nhủ, quả nhiên là như vậy. Nếu đối phương đã không muốn tiếp tục tố tụng, thì tập đoàn Vân Môn của bên mình, vốn là một tập đoàn danh tiếng, càng ước gì lần kiện cáo này diễn ra suông sẻ. Chỉ là Mông Văn hơi bất ngờ, khi đi ra toà án, Liễu Nhược Sương lại chủ động muốn tới tòa nhà Kinh Vực, cùng nàng tiến hành đàm phán kín. Mà Mông Văn thì đương nhiên không cự tuyệt lời đề nghị này của Liễu Nhược Sương rồi.

Đi vào tập đoàn Vân Môn, Liễu Nhược Sương cũng thăm than việc bảo vệ của tòa nhà này thật là sâm nghiêm. Phải trải qua ba lớp bảo vệ mới được vào. Ở nơi này đã trông coi nghiêm ngặt như vậy, có lẽ bên nhà xưởng còn nghiêm ngặt hơn. Dẫn theo Liễu Nhược Sương tới phòng khách, chỉ có Mông Văn là tiếp khách, còn Diệp Diễm thì không tham gia.

- Tổng giám đốc Văn, có vài lời tôi rất khó nói. Tôi chỉ hy vọng về sau có cơ hội nói chuyện với chủ tịch của cô. Mà lúc này tôi muốn đàm phán kín với cô là vì chúng tôi đã đầu nhập quá nhiều kinh phí cho sản phẩm Đường Tâm Hoàn. Tôi hy vọng tổng giám đốc Văn có thể cho công ty chúng tôi độc quyền sản xuất sản phẩm này trong hai năm.

Liễu Nhược Sương vốn không muốn chiếm lấy thành quả nghiên cứu của người khác. Nhưng bởi vì để nghiên cứu Đường Tâm Hoàn, công ty dược nghiệp Liễu thị đã tốn quá nhiều công sức. Nếu như hiện tại đình chỉ sản

xuất, thì sẽ là một đả kích trí mạng tới công ty của bên mình. Cho nên nàng chỉ đành phải hạ thấp mình đưa ra đề nghị này.

Nàng cũng biết Dưỡng Tâm Hoàn khẳng định có quan hệ với chủ tịch Lâm Vân của tập đoàn Vân Môn. Nàng thậm chí còn biết rõ Mông Văn cố kỵ mối quan hệ giữa nàng và Lâm Vân, cho nên mới nói như vậy.

- Điều này đương nhiên có thể. Chúng tôi vốn cũng không tính toán lấy lại Dưỡng Tâm Hoàn để sản xuất. Tôi cảm thấy cô vẫn nên trực tiếp nói với chủ tịch là tốt nhất.

Mông Văn trả lời rất gọn gàng dứt khoát. Bởi vì việc này vốn chẳng có gì phải do dự cả. Nàng nghĩ thầm, Liễu Nhược Sương đã nói như vậy rồi, thì chứng tỏ công ty bên họ sẽ không đòi bồi thường từ tập đoàn Vân Môn nữa.

- Vậy thì tốt. Nhưng tôi muốn nhắc nhở một điều rằng, ngay cả mặt mũi của chủ tịch các cô tôi còn chưa gặp, cho nên cô cũng đừng tin những lời đồn nhảm bên ngoài.

Liễu Nhược Sương nhìn biểu lộ của Mông Văn như vậy là biết Mông Văn đang nghĩ gì. Liền chủ động bác bỏ mối quan hệ với Lâm Vân.

- Chúng ta đừng nói tới chuyện đó. Nếu như tổng giám đốc Liễu không ngại, thì lưu lại chỗ tôi ăn cơm nhé.

Mông Văn đương nhiên sẽ không tin lời Mông Văn nói. Nhưng nàng không muốn nói thẳng khiến đôi bên khó xử.

- Cũng được, cảm ơn tổng giám đốc Văn trước.

Ra ngoài ý định là Liễu Nhược Sương không cự tuyệt việc ăn uống. Bởi vì nàng nghĩ Dưỡng Tâm Hoàn của công ty mình vốn là sản phẩm của tập đoàn Vân Môn. Cho nên phải làm tốt quan hệ với người phụ trách của tập đoàn này mới được.

Bởi vì Tinh Hỏa thăng cấp nên tốc độ hòa tan thép tấm rõ ràng nhanh hơn. Nhưng Lâm Vân cũng phải mất gần chín tháng, mới làm tan chảy được một cái động đủ để cho mình chui vào sông Tây Lương.

Lúc đầu khi Tinh Hỏa còn chưa thăng cấp, Lâm Vân đã tính toán chỉ mất nửa năm. Hiện tại xem ra hắn đã đánh giá cao thực lực của mình. Nếu như Tinh Hỏa không có thăng cấp, phỏng chừng hắn phải tốn hơn một năm, cũng không nhất định tan chảy được cái động như vậy. Khi Lâm Vân tan chảy nốt tấm thép, thì nước sông lạnh như băng trong nháy mắt ập về phía Lâm Vân. Tuy vẫn còn lạnh thấu xương, nhưng cái lạnh đó đã không còn hiệu quả gì với Lâm Vân. Bởi vì trong gần một năm này, hắn đã thích ứng với cái lạnh của con sông. Thậm chí liên tục uống mấy cốc nước sông, cũng chỉ cảm thấy bụng có chút lạnh mà thôi. Không còn cảm giác đứt ruột đứt gan như lần trước nữa.

Lúc hai tháng đầu Lâm Vân còn có chút sốt ruột. Ngoại trừ Tinh Hỏa thăng cấp ra, tu vị của hắn không có chút tiến bộ nào. Nhưng về sau, khi tâm tình trở nên bình tĩnh, thì tu vị ngược lại tăng thêm một ít. Nhưng về sau thì lại lo lắng ở đây quá lâu, Vũ Tích chờ mình không thấy, sẽ rất thương tâm.

Cũng may trải qua thời gian lâu như vậy, cuối cùng cũng đã đào thông thép tấm. Chỉ là bị nhốt kín trong này, một năm không thấy ánh sáng mặt trời, ngoại trừ Tử hỏa cùng năng lực kháng lạnh tăng lên, thì tu vị vẫn là một sao sơ kỳ. Có thể nói không khác gì lúc đầu là mấy.

Căn phòng bằng thiết này, trải qua một năm, Lâm Vân đã sớm xem xét tỉ mỉ khắp nơi. Có thể nói ngoại trừ tường thép và ba chữ sông Tây Lương kia ra, không còn có cái gì khác. Ăn xong hai con cá lạnh, Lâm Vân không muốn ở lại địa phương quỷ quái này nữa. Nên hắn không chút do dự nhảy vào sông Tây Lương. Mặc dù đã sớm chuẩn bị, cũng ở gần con sông này một năm, nhưng Lâm Vân vẫn cảm thấy không quen. Cái lạnh của con sông hoàn toàn bao vây Lâm Vân lại, khiến cho hắn không thể không vận chuyển tinh

lực để chống cự. Cũng may sử dụng tinh lực không nhiều lắm, tùy lúc có thể bổ sung trở về. Hiện tại Lâm Vân chỉ hy vọng con sông Tây Lương này cách bên ngoài không xa. Tốt nhất là không có cái gì cản lại. Bằng không ngâm trong nước lạnh quá lâu, cũng không tốt gì cho cơ thể. Với tu vị hiện tại của hắn, không ăn không uống, dựa vào hô hấp bên trong cũng có thể kiên trì được khoảng sáu tháng. Nhưng trong làn nước lạnh thấu xương như vậy, cũng khó nói. Chỉ hy vọng đi ra ngoài sớm chút.

Lúc Lâm Vân trôi theo con sông, mới phát hiện con sông này không rộng, nhưng lại rất sâu. Lặn xuống dưới vài chục mét, rõ ràng còn chưa thấy đáy. Huống hồ trên mặt sông đã lạnh như vậy, đi xuống sâu hơn thì cũng có thể tưởng tượng nó như thế nào. Cho nên Lâm Vân nhất thời không muốn làm chuyện vô nghĩa như vậy, mà trực tiếp tìm kiếm đường ra.

Mấy tiếng sau, Lâm Vân lại phát hiện con sông Tây Lương này giống như cái ruột vậy. Vừa dài vừa uốn lượn. Chẳng lẽ, đây mới chính là ‘Đoạn trường’? Hai bờ xung quanh đều vách đá hoa cương. Lâm Vân đã nhìn qua vô số loại đá nên hắn có thể khẳng định đá ở đây là loại cứng rắn nhất. Còn không biết vách đá này dày bao nhiêu. Hiện tại không có đường khác để đi, chỉ đành phải dọc theo con sông uốn lượn này đi ra ngoài.

Lâm Vân đặt hai tay về phía trước bảo vệ đầu, rồi bơi nhanh tới.

Thình thoảng có đủ loại cá chạm vào người Lâm Vân. Cũng may trong này không có loại cá đặc biệt gì, nên Lâm Vân không bị thương. Nhưng năm ngày sau, Lâm Vân có chút kỳ quái. Hắn cho rằng nhiều nhất một ngày đến hai ngày là có thể bơi tới nơi giao nhau giữa con sông Tây Lương này và con sông bên ngoài. Sau đó dọc theo đầu nguồn đi ra là được.

Nhưng năm ngày rồi, Lâm Vân đều không biết mình đã bơi được bao xa. Dòng sông vẫn còn khúc khuỷu. Chứng tỏ hắn vẫn còn trong sông Tây Lương.

Vách đá hai bên bờ vẫn là đá cứng. Lâm Vân thử đào một chút, liền biết mình không có khả năng đào xuyên qua vách đá này để đi ra ngoài. Chỉ có thể tiếp tục bơi về phía trước. Cũng may con sông này rất ít lối rẽ, chỉ là quanh co khúc khuỷu mà thôi. Có ngẫu nhiên một hai lối rẽ, Lâm Vân cũng chả cần suy nghĩ, chọn bừa một bên rồi bơi về phía trước.

Nửa tháng sau, Lâm Vân vẫn không phát hiện ra dấu hiệu đã tới điểm cuối cùng. Đồng thời hẳn còn cảm giác càng bơi về phía trước, càng dốc xuống. Nhưng đã bơi tới nơi này rồi, làm sao còn đường quay về nữa. Dù trở về mình cũng chỉ có thể loanh quanh ở trong lòng thép mà thôi. Về lại chỗ đó còn không bằng bơi tiếp.

Phỏng chừng đã bơi được một tháng, tâm tình của Lâm Vân đã bình tĩnh lại. Dù sao nếu chết ở chỗ này cũng là số mạng của mình. Chỉ tiếc là không nhìn thấy mặt Vũ Tích lần cuối.

Ngâm một thời gian lâu như vậy trong nước lạnh, Lâm Vân đã sớm thích ứng với cái lạnh giá của nước sông. Thậm chí không cần phải vận chuyển tinh lực cũng có thể chịu được. Mà dòng sông này cũng an toàn, bơi lâu như vậy còn chưa gặp phải nguy hiểm gì.

Đang nghĩ như vậy, bỗng Lâm Vân cảm thấy một cỗ lực lượng cực lớn phóng tới đầu của hắn. Lâm Vân cả kinh, là con gì vậy mà có lực đâm lớn như thế? Mình vừa còn suy nghĩ nơi này không nguy hiểm thì đã có loại cá hung mãnh lao tới rồi.

Lâm Vân không chút do dự bơi tránh về một bên, đồng thời dùng tay trái phóng ra tinh lực. Con vật kia lập tức bị tinh lực của Lâm Vân đánh sang một bên. Rõ ràng nó không còn để ý tới Lâm Vân nữa, mà mang theo gợn nước, biến mất không tung tích.

Tốc độ thật là nhanh? Là cá gì mà bơi nhanh như vậy. Vừa rồi mình đã dùng không ít tinh lực vậy mà không ảnh hưởng gì tới nó. Nếu có đoàn cá

như vậy tấn công mình ở góc hẹp thì mình tới đâu để trốn nữa?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân muốn tăng tốc độ bơi về phía trước. Thật không ngờ vừa bơi tới một nơi khá rộng rãi, thì cảm giác có lực lượng đánh vào càng ngày càng nhiều. Trong những cuộc chiến trước, Lâm Vân đã bị tập kích khá nhiều lần, mà mỗi lần tập kích là do cá nhân hoặc là đối thủ không đoàn kết. Nếu đoàn kết lại, phỏng chừng Lâm Vân là lành ít dữ nhiều. Con cá này dài hơn một thước, lực lớn vô cùng, tốc độ cũng nhanh như gió.. Hơn nữa nó còn có làn da khá dày và thô ráp. Không biết là loại quái ngư nào. Lâm Vân thật sự bó tay với bọn chúng. Những con quái ngư này chỉ cần tập kích thoáng cái là nó liền chạy đi. Nhưng Lâm Vân càng bơi tới phía trước thì số lượng của nó càng nhiều, tốc độ cũng cực nhanh. Hiện tại Lâm Vân lo lắng nhất chính là chúng tập trung toàn bộ lại rồi lao tới hấn. Vậy thì lúc đó hấn mới là thảm.

Chương 219 (2): Quái ngư

Tốc độ của loại cá này nhanh như vậy, không biết có thể cưỡi lên một con rồi phóng ra ngoài hay không. Nếu có thể được như vậy, thì mình không cần phải dùng nhiều khí lực để bơi ra ngoài nữa. Thậm chí tốc độ còn nhanh hơn trước rất nhiều.

Lâm Vân đang suy nghĩ tới đây, thì có một con quái ngư lao tới phía sau. Lâm Vân không chút do dự, liền tăng tốc tránh đi rồi rơi xuống trên lưng của nó. Hai chân hai tay chỉ bám chặt con cá, rồi không chể nó lại.

Quả nhiên con cá này bị chấn kinh, lập tức giống như một mũi tên lao về phía trước. Thiếu chút nữa thì quăng Lâm Vân xuống. Tốc độ của nó đúng thật là nhanh. Còn nhanh gấp đôi so với lúc trước hấn bơi. Lâm Vân mừng thầm trong lòng, như vậy thật là tốt. Chẳng cần phải tốn nhiều khí lực gì, lại còn miễn phí một công cụ để di chuyển. Chỉ cần dùng tay điều khiển cho con cá này không quay đầu là được. Con cá này thật không tệ, bơi trong

nước rất nhanh. Chỉ di chuyển vài ngày, Lâm Vân đã cảm thấy bằng nửa tháng mình bơi.

Nhưng càng về sau con cá này càng chậm dần. Có vẻ như nó đã mệt mỏi.

Nhưng càng về sau con cá này càng chậm dần. Có vẻ như nó đã mệt mỏi. Tuy nhiên, loại cá này trong nước sông còn rất nhiều, Lâm Vân lập tức thay đổi một con khác. Cứ như vậy, Lâm Vân dùng quái ngư để di chuyển trong con sông. Nhưng con sông này giống như dài vô cùng vô tận vậy, đi thêm một tháng rồi vẫn không thấy điểm cuối cùng ở đâu. Trong lòng Lâm Vân rất kinh dị. Không biết chiều dài của nó bao nhiêu? Nếu cứ như vậy, chắc mình đi thêm nửa năm cũng không ra được.

Lâm Vân rời đi con quái ngư, tới vách đá hai bên bờ kiểm tra lại. Thì phát hiện chỗ vách đá ở đây không cứng như chỗ trước. Nhưng hấn thử đục một lỗ, thì lại không biết nó dày bao nhiêu. Muốn tiếp tục đục lỗ xem có thể đã thông ra bên ngoài không. Nhưng vừa nghĩ tới, trong một thời gian ngắn chắc là không được. Như vậy mình sẽ làm trễ nải thời gian đi tới.

Nhưng nếu cứ ở trong này mà không biết năm tháng nào mới có thể đi ra, Lâm Vân đoán mình chắc không kiên trì nổi. Tu vị của hắn nhiều nhất có thể kiên trì trong nước thêm năm tháng. Nếu nhiều hơn nữa sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Hiện tại tính ra đã được ba tháng rồi, hắn thật sự có chút lo lắng. Cuối cùng vẫn là quyết định tiếp tục đi tiếp. Chí ít là có công cụ vận chuyển, không phải tốn khí lực.

Ngồi trên quái ngư một thời gian, Lâm Vân cũng biết một chút vì sao loại cá này bơi nhanh như vậy. Nó hoàn toàn dựa vào cái đuôi rất khỏe. Khiến loại cá này trở thành vương giả trong dòng sông. Lâm Vân còn thậm chí nghĩ, nếu mình không có cá để cưỡi, mình có thể học kỹ xảo của loại cá này, tập trung đôi chân lại thành cái đuôi rồi phóng nhanh như nó.

Lâm Vân cười quái ngư đã đi được bốn thang rồi mà còn chưa thấy có dấu hiệu đi ra con sông. Lâm Vân suy nghĩ chẳng lẽ mình thực sự phải buồn chết trong này.

Cũng may trải qua mấy tháng di chuyển, Lâm Vân đã thích ứng với cái lạnh trên mặt sông. Bất quá nghĩ tới đây, Lâm Vân mới phát hiện, nước của dòng sông đã không còn lạnh thấu xương như trước. Hơn nữa đã lâu rồi hẳn còn không trông thấy xuất hiện thêm loại quái ngư như vậy.

“Chẳng lẽ sắp đi ra ngoài rồi sao?”

Rốt cuộc đến khi con cá đang cười này mệt mỏi không chịu nổi, Lâm Vân mới thả nó đi. Không có cá cười, dựa vào tốc độ của hai chân, quả nhiên tốc độ bơi của hắn đã nhanh hơn nhiều. Thấy vậy, kỹ xảo vừa học được này cũng không tệ lắm.

Lại bơi thêm vài ngày, Lâm Vân kinh hỉ phát hiện dòng sông đã không còn lạnh như trước nữa. Mà mình đi ra con sông lúc nào cũng không biết. Hơn nữa nước ở xung quanh có vẻ mặn mặn.

Nghĩ tới đây Lâm Vân lập tức hưng phấn tăng tốc độ. Quả nhiên càng đi lên áp lực của nước càng nhỏ, chỗ này hẳn là khu vực nước sâu. Mình có tu vị một sao nên không để ý, nhưng nếu là người bình thường, chỉ riêng áp lực này cũng đã đủ đè chết người.

Dùng tốc độ nhanh như vậy của Lâm Vân, cũng phải qua một thời gian rất lâu mới trời lên mặt nước.

Hít thật dài một hơi, đối với một người mấy tháng liền không hô hấp không khí, chỉ sử dụng hô hấp bên trong như Lâm Vân mà nói, quả thực là một loại hưởng thụ. Nhìn làn da trên người mình, do ngâm nước trong thời gian quá lâu, đã trở nên trắng bệch.

Từ chỗ này nhìn sang, chỉ thấy là hải dương mênh mông bát ngát, không có bất kỳ một con thuyền hay đảo nhỏ nào.

Lại là hải dương mênh mông, chẳng lẽ mình phải tiếp tục sống trong nước một thời gian nữa sao?

Hiện tại Lâm Vân thực sự có chút sợ nước. Ngâm trong nước mấy tháng rồi, cho dù Lâm Vân là người tu luyện, cũng cảm thấy khó chịu.

Tính toán phương hướng một lúc, Lâm Vân căn cứ một cái, quyết định lựa chọn một hướng rồi tăng tốc bơi đi. May là học được kỹ xảo bơi của loại quái ngư kia, nên tốc độ mới được cải thiện.

Cũng may vận khí lần này của Lâm Vân không tệ. Chỉ mất có ba ngày là phát hiện ra một hòn đảo nhỏ. Đã quá chán ở trong nước rồi, nhìn thấy có đất liền, Lâm Vân đâu còn do dự liền, liền lập tức đi lên đảo nhỏ. Lâm Vân đi lên liền nằm xuống bờ cát, không muốn nhúc nhích. Đã hơn một năm, bị giam trong lồng thiết, lại ngâm trong nước nhiều tháng đến da cũng phải trắng bệch, cuối cùng mới lên được bờ.

Cho nên hẳn muốn nằm ở đây một lúc không nhúc nhích. Hai tiếng sau, Lâm Vân mới đứng lên. Thấy quần áo của mình cũng bị nước ngâm tả tơi, không thành bộ dáng.

Lâm Vân thở dài, xem ra mình có số phải mặc áo rách rồi. Cứ một khoảng thời gian lại phải ăn mặc như kẻ lang thang. Cũng may nơi này là một đảo hoang. Hiện tại tốt nhất là đi tới một chỗ nào đó rửa sạch sẽ quần áo, rồi tắm rửa một lát. Ngâm trong nước biển mặn ba ngày cũng có chút khó chịu.

Nhìn lướt qua hoang đảo, đây không phải là hòn đảo lớn, diện tích chỉ khoảng 3km². Trên đảo còn nhiều rừng cây và bụi cỏ. Còn chưa đi vào sâu thì Lâm Vân đã phát hiện ra một cái hồ nhỏ, ném thử một chút thì là nước ngọt.

Với tu vị hiện tại của Lâm Vân, không cần đi xem xét, cũng biết hòn đảo này không có người, mà chỉ có một mình hăn. Còn động vật, thì không biết là con gì, nghe thanh âm thì có vẻ nhàn nhã. Lâm Vân cởi hết quần áo trên người, rồi dùng nước hồ giặt sạch sẽ. Tuy hối hận mình không mua thêm vài bộ để trong Tinh Giới, nhưng cũng may bộ quần áo này còn có thể mặc được.

Làn da vốn trắng bệch do bị ngâm nước quá lâu, sau hai giờ nghỉ ngơi, đã chậm rãi khôi phục bình thường. Lâm Vân mặc xong quần áo, vận chuyển tinh lực để hong khô. Chỉ là tóc hơi dài cái này cũng không thể làm gì được. Đã hơn một năm không cắt tóc thì lo chẳng thể. Hiện tại việc đầu tiên là muốn xem trên đảo này có cái gì không. Rồi làm tạm một chỗ ở, đợi thuyền đi ngang qua đây thì gọi. Nhưng Lâm Vân lo lắng nhất không phải điều này. Điều mà hăn lo lắng nhất chính là còn mấy tháng nữa là tới thời điểm cuộc ước hẹn với Vũ Tích rồi. Nếu lúc đó mà mình không xuất hiện, vậy thì thảm.

Nếu không phải vì chuyện này, sống trên đảo vài năm Lâm Vân cũng không sốt ruột. Nơi này so với cái lồng sắt ở dưới chân núi Tây Lương còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Chính là vì nhớ Vũ Tích, mà khiến Lâm Vân như ngồi bàn chông. Mà hăn cũng không biết hôm nay chính xác là ngày bao nhiêu.

Tạm thời buông lỏng tâm tình, Lâm Vân đi xem xét hòn đảo này một phen. Không ngờ nơi này có rất nhiều hoa quả vô danh. Một vài con gà rừng và vài loài chim nhìn thấy Lâm Vân cũng không sợ hãi. Đoán chừng nơi này rất ít người tới. Một ngọn núi khá lớn mọc ở biên giới hòn đảo. Lâm Vân thấy hòn đảo này quả thực quá nhỏ, chắc chỉ có thể đào một cái động trên núi rồi ở tạm. Sớm biết như vậy thì mình đã không vứt bỏ cái lều ở khu rừng rậm Amazon rồi. Tuy nhiên ở trong núi chắc cũng an toàn hơn một chút.

Với vách núi bình thường này, Lâm Vân chỉ cần một cây gỗ cứng, rồi dùng hai tiếng đồng hồ là đào xong một cái hang rộng khoảng 10m², đủ để ở trong đó. Sau khi dọn sạch sẽ bên trong, Lâm Vân lại lấy ít cỏ khô trải lên, lấy vài thứ lót bụng rồi chuẩn bị ngủ một giấc. Một mực tu luyện và chạy nước rút, cơ hồ hắn còn chưa có một lần nghỉ ngơi thoải mái. Hiện tại Lâm Vân chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi không chịu nổi. Hắn muốn dành riêng vài ngày chỉ để nghỉ ngơi. Vì vậy vừa mới nằm xuống bãi cỏ, Lâm Vân liền đi vào giấc ngủ.

....

Liễu Nhược Sương hiện tại rất phiền não. Không phải vì Dưỡng Tâm Hoàn không bán được mà là vì bán quá chạy mà phiền não. Chỉ trong một năm ngắn ngủi, công ty dược nghiệp Liễu thị đã trở thành một trong những công ty thuốc đứng đầu cả nước.

Dưỡng Tâm Hoàn bán chạy, công ty dược nghiệp Liễu thị nhanh chóng trở thành một công ty khổng lồ, các khoản lợi nhuận liên tục kéo tới. Nhưng chính vì vậy mà nàng dần bị cắt bỏ quyền lực. Vài người anh trai và chú bác đều muốn tranh dành công ty. Còn Liễu Nhược Sương thì đang có xu thế bị mất địa vị hiện tại.

Kỳ thực cho dù bị mất quyền lực, nàng cũng không cảm thấy cái gì. Mục tiêu của đời nàng không phải là làm chủ công ty và kiếm tiền, mà là muốn nghiên cứu ra các loại dược phẩm mới. Nàng đã quyết định thời gian hai năm đến hạn thì sẽ giao Dưỡng Tâm Hoàn cho tập đoàn Vân Môn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 220: Vân Tích

N

hưng nếu cứ bị tước quyền lực như vậy, nàng sẽ không còn quyền gì đưa ra những quyết định quan trọng như thế. Hiện tại Dưỡng Tâm Hoàn của công ty dược nghiệp Liễu thị bán chạy như vậy, nàng muốn trả lại độc quyền Dưỡng Tâm Hoàn cho người ta, trừ khi trở mặt với toàn bộ người trong gia đình. Thậm chí còn có thể bị chính gia đình mình kiện cáo.

Cho dù Liễu Nhược Sương là người ngạo khí, nhưng nàng cũng không muốn gây mâu thuẫn với gia đình mình. Đây là điều mà Liễu Nhược Sương tuyệt đối không muốn làm. Tuy đã ký kết văn bản hiệp nghị với tập đoàn Vân Môn, nhưng ở sâu trong nội tâm của Liễu Nhược Sương đã quyết định hai năm sau trả lại Dưỡng Tâm Hoàn cho bọn họ.

Lúc trước đi khắp nơi vay tiền để đầu tư sản xuất, thì không thấy vài người anh trai và chú bác tới giúp đỡ. Hiện tại công ty kiếm ra tiền, bọn họ lại không biết từ đâu chui ra. Thật không hiểu gia gia nghĩ như thế nào mà đồng ý an bài bọn họ vào trong đó. Chắc là bọn họ đã nói gì đó với gia gia. Công ty dược nghiệp Liễu thị vốn là do mình làm chủ, nhưng lúc trước chỉ là một công ty nhỏ, còn tùy thời bị phá sản. Chỉ là không nghĩ tới lợi nhuận của Dưỡng Tâm Hoàn lớn như vậy. Thậm chí còn vượt qua khả năng khống chế của nàng.

Công ty dược nghiệp Liễu thị chẳng những thành công ty danh tiếng trong nước, không hề kém cạnh công ty y dược của tập đoàn Vân Môn. Ở trên thế giới, công ty cũng khá là nổi danh. Mà Liễu Nhược Sương, người sáng chế ra Dưỡng Tâm Hoàn, lập tức được nước Mỹ mời tham gia một cuộc hội nghị y học thế giới. Nơi có nhiều các bác sĩ hay giáo sư trong ngành nổi

tiếng bậc nhất. Mà loại thuốc Dưỡng Tâm Hoàn còn được đề danh trong năm mươi loại thuốc có hiệu quả tốt nhất.

Vì tâm tình không tốt, không biết xử lý việc của công ty như thế nào, nên Liễu Nhược Sương quyết định dứt khoát tham gia hội nghị y học quốc tế lần này. Một là muốn gặp mặt và học hỏi các chuyên gia nổi tiếng kia, hai là muốn tránh đi việc tranh đấu mà nàng không thích.

Ngồi trên máy bay đi tới nước Mỹ, trong lòng Liễu Nhược Sương còn đang tính toán, còn mấy tháng nữa là đến thời gian mình hẹn với tổng giám đốc Mông Văn. Không biết lúc đó mình nên đối mặt với cô ta như thế nào? Cũng may chủ tịch của tập đoàn Vân Môn còn chưa trở về. Nếu hắn đã trở về, thì mới thật là không có mặt mũi nào gặp hắn.

Cũng không thể da dày nói, người trong nhà tôi đã nhìn trúng thứ này, sẽ không trả lại cho anh. Nói như vậy cũng quá xem thường hắn rồi. Huống chi đối phương còn là một người điên điên khùng khùng. Liễu Nhược Sương thở dài một hơi. Hiện tại mình rời đi Yên Kinh, nhưng sớm muộn gì cũng phải trở về đối mặt.

- Nhược Sương, sao em lại ở đây? Em cũng đi tới Los Angeles à?

Một tiếng kinh hỉ đánh thức Liễu Nhược Sương đang trầm tư. Ngẩng đầu nhìn, hóa ra là bạn học ở đại học, Phùng Vĩnh Thực. Chỉ là sau khi tốt nghiệp học viên y học cổ truyền Yên Kinh, Phùng Vĩnh Thực liền trực tiếp đi Mỹ du học. Còn Liễu Nhược Sương thì vẫn ở học viện lấy bằng thạc sĩ.

- Phùng Vĩnh Thực, là cậu à? Thật là xảo. Chắc là cậu đã tốt nghiệp ở Mỹ rồi nhỉ? Đã có dự định về nước chưa?

Liễu Nhược Sương thấy là Phùng Vĩnh Thực, có chút ngoài ý muốn nói.

- Ừ, mình đã tốt nghiệp. Lần này đi tới Los Angeles là có vài việc phải làm. Mà tốt nghiệp xong bên đấy, mình đương nhiên là muốn về nước làm việc

rồi. Đi ra nước ngoài học cũng là vì muốn hiệu lực cho quốc gia nhiều hơn mà thôi.

Phùng Vĩnh Thực nói.

Trong lòng y rất là cao hứng. Cô nàng Liễu Nhược Sương này chẳng những là đệ nhất mỹ nữ của học viện, còn là đệ nhất mỹ nữ của Yên Kinh. Nhưng bởi vì tính cách của nàng ta lạnh như băng, ở trong học viện vài năm cũng chưa từng nói tới chuyện yêu đương. Thậm chí còn không thấy nàng ta thích một ai.

Rất nhiều nam sinh truy cầu nàng đều bị loại ở vòng gửi xe. Hoặc là còn chưa bắt đầu đã thất bại. Mà Phùng Vĩnh Thực tất nhiên cũng là một thành viên trong đó. Cho dù Phùng Vĩnh Thực tự nhận mình là khá đẹp trai, không khiến người khác ghét, nhưng trong vài năm học ở đó, cũng chỉ có thể nói được với Liễu Nhược Sương vài câu.

Về sau thanh danh mỹ nữ băng sương của Liễu Nhược Sương truyền ra, người truy cầu nàng càng ngày càng ít. Cuối cùng dứt khoát cho rằng nàng là một khối băng sơn không thể công phá. Phùng Vĩnh Thực cũng mấy lần theo đuổi không được, gia đình lại an bài y đi tới nước Mỹ du học. Về sau không còn thấy mặt nhau thì tâm tư cũng phai nhạt dần.

Không nghĩ tới vài năm sau thì được gặp lại Liễu Nhược Sương, còn trên cùng một máy bay tới nước Mỹ nữa. Đây quả thực là một cơ hội trời ban. Hơn nữa y còn cảm thấy tính cách của Liễu Nhược Sương thay đổi, trở nên ít cự người ngàn dặm như ở học viện nữa. Nếu là lúc trước, thấy mình nàng ta chắc chắn đã không hỏi han mình như vậy.

Phùng Vĩnh Thực hỏi nhưng không thấy Liễu Nhược Sương không trả lời. Liễu Nhược Sương mới không tin cái tay Phùng Vĩnh Thực này vĩ đại như vậy. Tuy tiếp xúc với y không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng học cùng lớp

vài năm, vẫn có chút minh bạch. Tính cách của y không ưu tú như tướng mạo của y.

Phùng Vĩnh Thực thấy Liễu Nhược Sương chỉ cười không nói, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, liền vội vàng hỏi thêm:

- Cậu đi Los Angeles làm gì vậy?

- Mình tham gia một hội nghị y học.

Liễu Nhược Sương cười nhạt một tiếng, trả lời đơn giản.

- Có phải là hội nghị y học quốc tế tổ chức ở Los Angeles vào tuần sau không?

Phùng Vĩnh Thực kinh ngạc hỏi. Y cũng biết lần hội nghị này không phải ai cũng có thể tham gia. Liễu Nhược Sương sao có thể có tư cách tham gia được?

- Đúng vậy.

Liễu Nhược Sương đạm mạc nói, nhưng đã khiến cảm giác về sự ưu việt vì du học nước ngoài của Phùng Vĩnh Thực biến mất vô tung vô ảnh.

Thành phố Dương Thành là một thành phố bình thường của tỉnh Đông Hải. Nhưng đại học Dương Thành ở Đông Hải lại có chút danh tiếng. Chẳng những chiêu sinh toàn quốc, mà còn là trường đại học trọng điểm.

Hiện tại sân trường của đại học Dương Thành rất náo nhiệt. Tối thứ sáu chính là lúc mà nơi này náo nhiệt nhất.

Bởi vì đó là lúc ăn cơm, còn là ngày cuối tuần. Ngoại trừ một số sinh viên chăm học còn đang khổ công học tập, thì phần lớn sinh viên đều đi ăn cơm. Hoặc là dùng mấy ngày nghỉ để đi ra ngoài chơi. Mà những người vui đầu

vào học phần lớn là sinh viên năm thứ ba và năm thứ tư. Sinh viên năm thứ hai rất ít người chăm chỉ như vậy.

Tuy nhiên ở lớp 08 ngành kế toán năm thứ hai vẫn còn có một nữ sinh đang ngồi ở đó, nhìn có vẻ như nàng đọc sách rất chăm chú, nhưng ánh mắt lại rõ ràng không nhìn vào sách.

- Vân Tích, sao cậu còn chưa đi ăn cơm?

Bùi Tiệp gọi nữ sinh còn đang ngồi trong lớp kia. Hai người vẫn đang học năm thứ hai. Đồng thời là bạn cùng phòng. Nhưng Vân Tích là người rất ít nói, lại thường xuyên lơ đãng tại chỗ như đang suy nghĩ cái gì đó.

Đôi khi trông thấy nàng học tập rất chăm chú, nhưng ánh mắt lại không nhìn vào trang sách. Một thời gian dài cũng không thấy lật sách qua.

- À, hiện tại mình chưa đói lắm.

Nữ sinh tên là Vân Tích kia trả lời.

- Vân Tích, cậu tốn nhiều tiền vào đây học như vậy mà chỉ học có vài chứng chỉ. Ngay cả bằng tốt nghiệp đều không muốn. Chẳng lẽ cậu thực sự chỉ muốn học cái đó thôi sao?

Bùi Tiệp rất là kỳ quái. Cô bạn Vân Tích này trả tiền để học ở đây, nhưng lại không lấy bằng tốt nghiệp. Không biết nàng vì cái gì mà làm như vậy.

- Mình...

Cô gái tên là Vân Tích có vẻ như không biết trả lời như thế nào, chỉ nói được một chữ lại thôi.

Bùi Tiệp thở dài. Nhìn đáng người, làn da và khuôn mặt của cô bạn này chính là một mỹ nữ tuyệt sắc. Nhưng không biết vì sao trên mặt nàng lại có

vài vết sẹo. Có lẽ vì vậy mà nàng mới tự ti. Mà ai làm như vậy thật quá nhẫn tâm, rõ ràng có thể ra tay với một cô gái như thế.

- Nếu không để mình mua cơm giúp cậu nhé.

Bùi Tiệp thấy Vân Tích có vẻ lúng túng, chủ động chuyển chủ đề.

- Thôi, cảm ơn cậu, Bùi Tiệp, cậu cứ đi ăn đi.

Vân Tích đứng lên, chào từ biệt Bùi Tiệp rồi đi ra lớp học.

Cô gái Vân Tích này đương nhiên chính là Hàn Vũ Tích đã dùng tên giả. Nàng vì không muốn bị những người kia quấy rầy, nên đã thay tên đổi họ. Nếu như không phải vì chờ đợi Lâm Vân, nàng đã không có dũng khí để tiếp tục sống. Không có tuổi thơ, không có thân nhân, không có ái nhớ tới. Lại bị phụ thân ép tới hủy dung mạo, nàng thật sự không có dũng khí sống sót.

Lúc trước nàng còn đang học đại học thì bị phụ thân ép gả, khiến phải bỏ dở việc học. Đang lúc nàng không còn thú vui gì trên đời, thậm chí đã chết lặng, thì nàng đã yêu Lâm Vân, là Lâm Vân cho nàng một tia hy vọng sống sót.

Có lẽ nếu không có Lâm Vân, nàng khả năng vẫn mặc cho người nhà bài bố, thậm chí trở thành cái xác không hồn. Nhưng bởi vì yêu, làm cho nàng có thêm hy vọng, có thêm niềm tin để sống theo ý mình thích. Nếu như trên người nàng còn có gì trân quý nhất, thì đều là những vật mà Lâm Vân đưa cho nàng.

Nhưng ba năm đằng đẳng chờ đợi. Lúc nàng bị hủy dung còn có hơn năm, nhưng hơn hai năm vẫn là dài, Hàn Vũ Tích thật không biết làm gì để vượt qua. Thậm chí nàng đã nghĩ, nếu ba năm sau Lâm Vân nhìn thấy khuôn mặt của mình bị hủy, rồi đột nhiên cải biến tâm ý, thì nàng phải làm sao bây giờ?

Không biết lúc nào nàng đã không thể quên được hẳn. Có lẽ từ lúc mình đeo Tưởng Niệm mà bắt đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 221: Buổi Chiều Phim

H

iện tại nếu như không có Lâm Vân, có lẽ ngoại trừ rời bỏ thế giới này, nàng không còn bất kỳ đường nào khác để đi. Từ khi chào đời đến giờ, nàng chưa bao giờ được sống theo ý mình. Ngay cả việc học đại học, nàng chỉ có học được hai năm, đã bị phụ thân cưỡng chế gọi trở về.

Cho dù Lâm Vân không cần nàng, nàng cũng muốn trước khi chết làm những chuyện mà mình muốn làm. Làm việc ở Phần Giang được vài năm, cộng thêm tiền bán xe và tiền mà dì cho từ trước, nàng cũng có gần ba trăm nghìn nguyên trong người.

Hàn Vũ Tích dùng số tiền này đi tìm một giáo sư của trường đại học mà mình đã học, nhờ ông ta hỗ trợ giúp mình an bài đến học trường đại học Dương Thành không quá nổi tiếng, thành một sinh viên tự túc. Sau khi tốt nghiệp chỉ có chứng chỉ, chứ không có bằng tốt nghiệp.

Nhưng với Hàn Vũ Tích, như vậy là đủ rồi. Điều nàng muốn không phải là giấy chứng chỉ, nàng chỉ muốn làm những việc mà nàng thích mà thôi. Cho dù hai năm sau Lâm Vân không cần nàng, lúc nàng chết đi còn có chút mãn nguyện vì đã hoàn thành một ước nguyện.

Bởi vì phải tự trả tiền, nên Hàn Vũ Tích phải tốn hơn hai trăm nghìn nguyên. Hiện giờ trên người chỉ có mấy chục nghìn nguyên. Nhưng nàng nghĩ số tiền này đủ để cho nàng sinh hoạt trong hai năm học. Nàng thầm nghĩ hai năm sau, Lâm Vân có thể dẫn theo nàng đi. Nếu như hai năm sau, Lâm Vân không trở lại, nàng cũng không cần tiếp tục dùng tiền. Nên số tiền này không phải tiết kiệm.

Đã không có Lâm Vân, việc mình muốn hoàn thành đã hoàn thành. Nàng không còn lý do để tiếp tục lưu lại trên thế giới nữa. Đã không có Lâm Vân, thế giới này đối với nàng mà nói, không hề có một thú vui.

Còn hơn chín tháng nữa là tới thời gian ước định của Lâm Vân. Mỗi ngày Hàn Vũ Tích nghĩ tới cuộc ước định đó, trái tim đều trở nên nóng bỏng. Thậm chí nàng còn quên cả sự thật bị hủy khuôn mặt. Nàng chỉ muốn gặp lại Lâm Vân, hỏi xem mấy năm nay hắn trôi qua như thế nào. Nàng còn muốn nói thẳng cho hắn biết, mình không muốn rời xa hắn. Lại nói cho hắn biết, nàng sẽ không bao giờ vứt bỏ Tưởng Niệm.

- Vân Tích, tối nay ăn xong thì chúng ta đi xem phim nhé.

Bùi Tiệp đi ra đuổi theo Hàn Vũ Tích, nói.

- Cậu đi đi, mình không muốn đi.

Hàn Vũ Tích không có hứng thú gì để xem phim.

- Bộ phim này hay lắm. Nghe nói nội dung của nó là kể về quá trình dương danh thế giới của bộ đội đặc công Long Ảnh ở rừng rậm Amazon. Bộ phim vừa chân thực, lại vừa được xem những thước phim về rừng rậm Amazon tuyệt mỹ. Đây là lần thứ ba bộ phim này chiếu ở trường chúng ta rồi.

Tuy Bùi Tiệp ở cùng ký túc xá với Hàn Vũ Tích. Nhưng bởi vì Hàn Vũ Tích không thường xuyên tham gia các hoạt động với các nàng, nên Bùi Tiệp không rõ ràng lắm về thân phận của Vũ Tích.

- Xin lỗi nhé Bùi Tiệp, mình thực sự không muốn đi, mà muốn về sớm để đọc vài quyển sách.

Hàn Vũ Tích có chút xin lỗi nhìn Bùi Tiệp. Đối với nàng mà nói, hiện tại những vật khác đều không quan trọng. Nàng chỉ muốn làm những việc mà mình thích, sau đó chậm rãi chờ chờng của mình trở về.

- Nếu vậy thì thôi. Để mình tìm Vương Viện cùng đi xem. Mình xem bộ phim này hai lần rồi, nhưng đều không thấy chán. Mình rất thích huấn luyện viên Lâm Vân của Long Ảnh kia. Nếu mình có một người chồng như vậy, cho dù giảm thọ vài năm cũng không sao.

Bùi Tiệp nói xong, còn biểu lộ vẻ háo sắc.

Xoạch, Hàn Vũ Tích rơi quyển sách trong tay xuống đất.

- Bùi Tiệp, cậu vừa nói gì? Cậu nói huấn luyện viên kia tên gì...

Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm giác thanh âm của mình có chút run rẩy. Nàng giống như nghe được tên Lâm Vân, cái tên mà mấy năm qua, nàng vô số lần nghĩ tới.

Lần nào nhớ tới nàng cũng không cảm thấy phiền chán. Lần nào nhớ tới nàng cũng cảm thấy ấm áp. Thậm chí lúc đó, Tưởng Niệm còn giống như hiểu được suy nghĩ của nàng vậy, đều phát ra một cảm giác ấm áp, khiến trong lòng nàng càng thêm ôn nhu.

- Tên là Lâm Vân, cậu làm sao vậy Vân Tích?

Bùi Tiệp có chút kỳ quái nhìn Vân Tích để rơi sách xuống đất. Không biết vì sao cô bạn mình lại phản ứng lớn như vậy.

- Lâm Vân...

“Anh có khỏe không?”

Hàn Vũ Tích đã quên trả lời Bùi Tiệp, trong miệng thì thảo tên của Lâm Vân, mà trước mắt nàng đã trở nên mơ hồ. Nàng giống như nhìn thấy hình ảnh của Lâm Vân càng ngày càng rõ ràng, lại như có chút xa xăm.

“Anh đang ở đâu? Em rất nhớ anh....”

- Vân Tích, cậu sao vậy?

Bùi Tiệp tranh thủ thời gian nhặt lấy quyển sách, rồi đóng đưa cánh tay của Hàn Vũ Tích.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới thanh tỉnh, lau lau nước mắt, vội vàng nói:

- À, mình không sao, cảm ơn cậu Bùi Tiệp. Mà bộ phim kia khi nào thì chiếu? Mình cũng muốn đi xem.

- Tám giờ tối, ở hội trường lớn. Vân Tích, không phải cậu nói không muốn đi xem sao?

Bùi Tiệp thấy Vân Tích bỗng dưng thay đổi chủ ý nên thắc mắc hỏi.

- À, mình nghĩ lại thì thấy buổi tối cũng không có việc gì làm. Mà cậu lại nói người huấn luyện viên kia tốt như vậy, nên mình cũng muốn đi xem thế nào.

Hàn Vũ Tích không biết nói dối, nên nói xong vài câu, mặt đã đỏ bừng.

Tuy Bùi Tiệp hoài nghi biểu hiện vừa rồi của Hàn Vũ Tích, nhưng chỉ nghĩ là Vân Tích cũng giống như mình. Thiếu nữ nào mà chả có lúc hoài xuân? Sùng bái một người nam nhân có bản lĩnh cũng là chuyện bình thường. Nhìn nàng suốt ngày u buồn như vậy, nói không chừng mình có thể thay đổi được nàng.

Nghĩ tới đây, Bùi Tiệp vừa cười vừa nói:

- Vân Tích, đừng nói là cậu cũng đang suy nghĩ như mình nhé. Chẳng lẽ cậu cũng muốn gả cho hăn sao? Hì hì, nhưng không dễ dàng đâu. Một anh chàng vừa đẹp trai vừa bản lĩnh như vậy, mấy nàng vẹt xấu xí như chúng ta sao có thể với tới. Tuy nhiên, mình nghĩ cậu trước kia chắc là rất xinh đẹp.

Bùi Tiệp nói tới đây bỗng thấy khuôn mặt của Hàn Vũ Tích lại trở nên âm đạm, vội vàng dừng lại, chuyển chủ đề:

- Nói không chừng vị huấn luyện viên Lâm kia có một ngày nào đó đi tới trường học này rồi coi trọng mình cũng không chừng. Mà chúng ta đi thôi, đỡ muộn.

- Nếu như anh ấy thực sự là Lâm Vân, thì mình rất muốn gả cho anh ấy...

Hàn Vũ Tích đột nhiên nói ra những lời này, khiến Bùi Tiệp rất giật mình. Không ngờ Vân Tích lại có thể nói ra được những lời như vậy.

Tuy nhiên nhìn biểu lộ đầy hướng tới của Vân Tích, Bùi Tiệp tự nhủ, chẳng lẽ mình chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, mà cô bạn Vân Tích này đã yêu một người chưa từng gặp mặt rồi sao?

Nghĩ tới đây, Bùi Tiệp vội vàng kéo Hàn Vũ Tích rồi nói:

- Đi thôi, phim này nhiều người xem lắm. Cậu tranh thủ thời gian đi ăn cơm đi, để mình đi mua vé. Ăn nhanh lên đây, nếu không là không có chỗ ngồi mà ngồi đâu.

Hiệu suất làm việc của Bùi Tiệp rất cao, Hàn Vũ Tích vừa mới cơm nước xong, cô ta đã mua xong vé rồi cùng Vương Viện đi tới. Vương Viện nghe nói hôm nay Vân Tích rõ ràng đồng ý đi xem phim, trong lòng cũng rất là kỳ quái. Vương Viện cũng đã xem bộ phim ‘Amazon do ta định đoạt’ mấy lần, nhưng lần này vẫn không nhìn được muốn xem thêm. Vương Viện đang đi mua vé thì gặp phải Bùi Tiệp. Hai người mua xong vé, liền đi tới gọi Hàn Vũ Tích.

Đây là lần đầu tiên Hàn Vũ Tích nghe tới Long Ảnh. Mà chuyện về Long Ảnh, Bùi Tiệp và Vương Viện biết rất là rõ. Thậm chí tên của từng đội viên, hai người cũng nhớ kỹ. Vì vậy khi Hàn Vũ Tích hỏi thăm, hai người đương nhiên là biết gì nói đấy.

Nguyên lai nhân vật Lâm Vân trong bộ phim là do diễn viên nổi tiếng diễn, chứ không phải là Lâm Vân thật của Long Ảnh. Hai người Bùi Tiệp và Vương Viện cũng không biết mặt mũi của huấn luyện viên Lâm Vân thật như thế nào. Thậm chí chiều cao, ngoại hình, cũng chỉ biết diễn viên, mà không biết người thực tế.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 222: Cây To Đón Gió

T

uy nhiên, các cụ có câu cây to đón gió. Nếu như một cái xưởng sản xuất 'Vân Tầm Miên' nho nhỏ đều bị người ta để ý tới. Như vậy những người ngấp nghé vơ vét tài sản của một tập đoàn khổng lồ như tập đoàn Vân Môn thì lại càng nhiều.

Biết người đứng sau lưng của tập đoàn Vân Môn là Lâm Vân, trên cơ bản cũng chỉ là ghen ghét mà thôi, chứ không dám tới nháo sự và cướp bóc. Dù sao tập đoàn Vân Môn còn có Lâm gia ở phía sau che chở. Tuy chủ tịch Lâm Vân của tập đoàn này đã vắng mặt một thời gian dài, nhưng ai biết khi nào hắn có thể trở lại? Huống hồ, cũng có rất nhiều người biết Lâm Vân chính huấn luyện viên của Long Ảnh.

Những người không biết chi tiết của tập đoàn Vân Môn, thì cả gan hơn. Đã có vài vụ đột nhập tập đoàn Vân Môn để ăn cắp tư liệu kỹ thuật.

Những người này còn đỡ, nếu bắt được thì lập tức tống vào tù, để cho nửa đời sau của y ăn cơm ở trong đó. Nhưng lại có một số người không phải là người trong nước. Bọn họ là những người do các quốc gia khác cử tới, Thậm chí còn thuê cả các tổ chức trộm cắp hoặc là lính đánh thuê.

Loại người này đều có những kỹ thuật chuyên nghiệp, hoặc là cao thủ trộm cắp. Thậm chí là dân liều mạng. Khiến cho tập đoàn Vân Môn rất là khó lòng phòng bị. Dù sao đây cũng chỉ là một công ty mà thôi, chứ có phải là một tổ chức cơ mật gì đó của quốc gia đâu.

Mà tập đoàn Vân Môn cũng chỉ có thể thuê được các nhân viên bảo an bình thường. Một số biện pháp phòng ngự là Mông Văn về sau thêm vào.

Những người đột nhập vào tập đoàn Vân Môn để ăn cắp tài liệu, ngoài trừ một số kẻ cắp trong nước, còn có các nhân viên của tổ chức bí mật quốc tế, cũng có vài người bị bắt. Đương nhiên bắt được ai là tổng hết vào tù.

Nhưng cho dù như vậy, tư liệu kỹ thuật của Đường Nhan Hoàn vẫn bị trộm đi. Thậm chí còn bị chết hai người bảo vệ. Xảy ra chuyện như vậy khiến cho Lâm gia rất tức giận. Thậm chí còn kinh động tới cục an toàn quốc gia nữa.

Tập đoàn Vân Môn chẳng những là công ty tư doanh còn là sự kiêu ngạo của quốc gia. Vì quốc gia đóng góp rất nhiều thuế vụ, còn tăng danh dự của quốc gia trong mắt bạn bè quốc tế. Huống chi đây còn là công ty của Lâm Vân. Xảy ra chuyện như vậy, lập tức bị quốc gia coi là vụ án trọng điểm. Cả bYên Kinh cũng đã bắt đầu giới nghiêm.

- Chị Vãn, làm sao bây giờ?

Tất cả nhân vật chủ chốt của tập đoàn Vân Môn đều đã ở đây. Người vừa lên tiếng là Diệp Diễm. Nàng thật không ngờ đã phòng hộ sâm nghiêm như vậy, mà tư liệu vẫn bị trộm đi, còn chết hai người bảo vệ.

- Chị Vãn, để việc bảo vệ bên này cho tôi. Tôi không tin những tên hỗn đản kia có thể thoát khỏi sự canh phòng của tôi. Bọn chúng thật không biết xấu hổ.

Lam Cực rất tức giận với việc công ty bị đánh cắp tư liệu sản xuất.

Trong mắt Lam Cực, huấn luyện viên Lâm chính là thần. Không nghĩ tới huấn luyện viên không ở đây, những bọn chuột nhắt này lại dám làm càn như vậy. Chẳng những công nhiên tới công ty trộm đồ, còn dám giết người.

- Tôi cũng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy. Tôi chỉ nghĩ rằng đợi khi chúng ta xây xong trụ sở mới thì tốt rồi. Thật không ngờ...Ài, tôi thật

có lỗi với chủ tịch. Chỉ vì lơ là mà để cho tài liệu quan trọng của công ty bị mất.

Mông Văn buồn bực nói.

- Chị Văn, em cảm thấy anh Lam nói rất đúng. Chúng ta còn có nhiều sản phẩm, chỉ mất một sản phẩm cũng không phải là vấn đề quá lớn. Việc quan trọng trước mắt chính là đề phòng không để cho chuyện này tái diễn. Cho nên cho anh Lam phụ trách an toàn của công ty là điều không thể tốt hơn.

Diệp Điềm nói.

Mông Văn nghe vậy cũng biết Diệp Điềm nói có lý. Còn vài loại sản phẩm điện tử còn chưa sản xuất. Nên người khác chưa biết. Nhưng nếu đưa các loại sản phẩm điện tử này ra thị trường, thì kẻ không sợ chết càng nhiều. Đối mặt với lợi nhuận tuyệt đối, muốn không bị người khác dòm ngó là không thể nào. Lợi nhuận của tập đoàn Vân Môn đã vượt quá phạm vi có thể thừa nhận của nhiều người. Với lợi nhuận lớn như vậy, nhất định sẽ có không ít người bí quá hóa liều. Mà tới tận bây giờ mình mới nhận thức ra tính nghiêm trọng của sự việc.

- Chị Văn, em nghĩ anh trai em sẽ không trách chị đâu. Cho nên chị không cần phải dày vò bản thân như thế. Em cũng thấy anh Lam nói rất đúng. Nên để cho anh Lam phụ trách an toàn của công ty. Dù sao trụ sở mới của chúng ta vẫn còn hai tháng nữa mới hoàn thành.

Lâm Hình sau khi tốt nghiệp liền đi thẳng tới công ty của anh trai làm việc. Nàng thấy chị Văn vẫn còn tự trách bản thân, liền chủ động an ủi.

- Kỳ thực, từ lúc bắt được mấy kẻ trộm kia, chị nên tăng cường cảnh giác mới đúng. Là do chị quá sơ sẩy nên mới xảy ra chuyện này. Nếu chủ tịch trở về, chị sẽ trình bày rõ ràng sai lầm của chị cho chủ tịch. Còn kẻ trộm tài liệu của Đường Nhan Hoàn và giết hai người bảo vệ là một người Châu Âu,

- Tuy camera đã quay được rất rõ ràng, nhưng hai tên này đều là che mặt, chỉ thấy được thân hình to lớn của bọn chúng. Trong đó có một người dùng tiếng Anh nói một câu nghe không rõ ràng lắm. Nhưng chắc chắn không phải là người Mỹ. Chị quyết định, ngoại trừ nhờ cảnh sát trợ giúp chúng ta ra, đồng thời chúng ta cũng đích thân truy tìm hai người kia là ai. Tuy chuyện này là mất bò mới lo làm chuồng, nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục điều tra.

- Hiện tại để Lam Cực phụ trách việc bảo an của công ty. Còn vài tư liệu về sản phẩm mới, chúng ta không thể để cùng vào một két sắt được.

Mông Văn tự hỏi một lúc rồi ngẩng đầu tỉnh táo nói.

Theo ý kiến của mọi người, Mông Văn liền để cho Lam Cực tạm thời dừng công tác bên nhà máy điện tác, mà tới chuyên môn phụ trách việc bảo vệ công ty. Sản phẩm điện tử chưa đưa ra thị trường, nên còn có thời gian để sắp xếp và lo lắng. Nếu như về sau lại xảy ra chuyện như vậy, Mông Văn thực sự không có mặt mũi nào để nhìn Lâm Vân.

Bởi vì tập đoàn Vân Môn của Yên Kinh bị trộm tài liệu, còn xảy ra án mạng, nên cả Yên Kinh bắt đầu giới nghiêm. Các cửa ra vào chính của sân bay đều được kiểm tra nghiêm ngặt. Cũng may đêm đó, camera quay được thân hình cao lớn của hai tên trộm người nước ngoài kia, nên việc kiểm tra thuận tiện hơn rất nhiều.

Cho dù như thế, mất nửa tháng kiểm tra cũng không tra ra được cái gì. Mà ở thời đại ngày nay, vô luận là chuyện quan trọng như thế nào, chỉ cần trải qua một thời gian thì sẽ bắt đầu giảm nhiệt lại.

Quả nhiên nửa tháng sau, ngoại trừ ở sân bay vẫn kiểm tra nghiêm khắc ra, các địa phương khác bắt đầu gỡ bỏ giới nghiêm.

Mông Văn càng ngày càng tiêu tụy vì tự trách bản thân. Lâm Vân giao đồ đạc cho nàng là vì hấn tin nhiệm mình. Nhưng mình lại làm mất thứ đó.

Tăng thêm việc của công ty không ngừng ùn ùn kéo tới, khiến thần kinh của Mông Văn lúc nào cũng căng thẳng.

Lam Cực đã mấy lần thông báo, từ khi tư liệu của Đường Nhan Hoàn bị trộm đi, thì mọi việc trở nên bình tĩnh lại. Lam Cực sợ Mông Văn tiếp tục lo lắng, nên liền yêu cầu đồng đội Chu Tuần và Trịnh Quân cũng tham gia vào đội bảo vệ tập đoàn Vân Môn.

Chu Tuần và Trịnh Quân nghe nói công ty của huấn luyện viên Lâm bị mất đồ đặc quan trọng, đều nổi trận lôi đình. Liền hướng Thái Giang xin rời khỏi Long Ảnh, để giúp huấn luyện viên Lâm làm việc.

Thái Giang cũng rất là tức giận. Rõ ràng có người dám lấy cắp đồ đặc của công ty huấn luyện viên. Nên y không hề do dự đưa đề nghị này của hai người lên cấp trên. Chỉ mất có ba ngày, cấp trên đã thông qua yêu cầu của Chu Tuần và Trịnh Quân.

Sau đó hai người Chu Tuần và Trịnh Quân lập tức tới Yên Kinh tụ họp với Lam Cực. Hiện tại đội Long Ảnh chỉ còn 30 người đội viên. Vì vậy phải chọn lựa thêm người bổ sung vào đó. huấn luyện viên Lâm không tại, việc tuyển chọn hoàn toàn là do Thái Giang tới phụ trách.

Việc tư liệu của Đường Nhan Hoàn bị trộm đi, người phần nộ nhất chính là Lam Cực. Lúc trước cũng bắt được vài người, nhưng làm như thế chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được phần gốc.

Lam Cực tin tưởng, những chuyện như vậy về sau chắc chắn vẫn còn tiếp diễn. Cho nên khi Chu Siêu và Trịnh Quân vừa tới, ba người liền lập tức thương lượng biện pháp. Quyết định nếu có kẻ trộm lại tới thì không cần phải bắt vào tù mà giả vờ đánh đấm rồi phái người theo dõi tìm tận hang ổ của bọn chúng. Một tháng sau, các vụ ăn trộm vẫn còn nhưng rõ ràng càng ngày càng giảm. Bởi vì tập đoàn Vân Môn không lựa chọn nhờ cảnh sát điều tra nữa, mà tự mình điều tra và giải quyết.

Không còn có trộm vặt bị đưa tới cục cảnh sát nữa. Thậm chí giống như sau khi phát sinh sự kiện kia, thì tình hình trở nên rất là hài hòa.

Phía trước ăn cắp chỉ còn lại những kẻ không biết nội tình trong đó hoặc là những kẻ bị lợi nhuận khổng lồ làm cho choáng váng đầu óc.

Đang lúc bọn họ đều cho rằng tập đoàn Vân Môn chỉ muốn an phận xử lý, thì lại xảy ra một việc kỳ lạ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 223: Hải Tặc

B

ình Châu, công ty dược nghiệp Đàm thị, tất cả những người phụ trách đều chết bất đắc kỳ tử. Cảnh sát cũng không tra được nguyên nhân vì sao. Theo như lời của cao thủ nội gia thì bọn họ đều bị cắt đứt tâm mạch. Mà có thể cắt đứt tâm mạch, cũng không phải là người luyện võ nào cũng làm được. Chỉ có những cổ võ thể gia hay là người luyện qua công phu nội gia thì mới có thể làm được như vậy. Sau đó thì có tin tức chủ tịch tập đoàn y dược Thâm Cảng, một trong ba công ty dược lớn nhất Hồng Kong và hai đứa con của y cũng chết vì đứt tâm mạch. Công ty dược lớn nhất ở vùng duyên hải Nhật Bản, trong vòng một đêm cả nhà xưởng đều bị thiêu hủy. Tất cả người phụ trách đều bị chết cháy trong đó, không một ai trốn thoát.

Những chuyện này liên tục xảy ra trong một tháng ngắn ngủi. Hơn nữa đều là các công ty sản xuất y dược. Lúc này người trong nghề mới minh bạch, cái chết của các công ty kia chắc hẳn có liên quan tới tập đoàn Vân Môn.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, không có bằng chứng nào chứng tỏ là tập đoàn Vân Môn làm, cho nên các vụ án này đều bị bộ công an liệt vào vụ án trọng điểm. Nhưng lại không có quy định ngày phá án và bắt giam.

Hung thủ các vụ án này đều không để lại một chút dấu vết gì ở hiện trường. Thật giống như những kẻ sát thủ chuyên nghiệp, phóng hỏa giết người lâu năm vậy.

Tuy không rõ là ai làm, vụ án cũng đang khẩn trương điều tra, thậm chí còn điều tra nghiêm ngặt hơn lần tập đoàn Vân Môn mất trộm. Nhưng một

tháng trôi qua, vẫn không tra ra được manh mối gì. Sau đó thì cũng giống như các vụ án lớn khác, dần dần bị phai nhạt xuống

Thật giống như đã hẹn trước vậy, các vụ án ăn trộm ở tập đoàn Vân Môn cũng theo đó mà không còn.

Mà trụ sở mới của tập đoàn Vân Môn sau hai năm xây dựng, đã hoàn thành trên khu vực phồn hoa nhất của thành phố Yên Kinh và được đặt tên là tòa nhà Vân Môn.

Trong trụ sở mới này của tập đoàn Vân Môn, đã được lắp đặt những thiết bị bảo vệ tối tân nhất trên thế giới. Có thể nói rằng ngay cả một con ruồi nếu không được sự cho phép, cũng không thể chui vào nơi này được.

....

Lâm Vân ở trên hòn đảo kia đã được ba tháng, nhưng không chỉ nói thuyền, cho dù là máy bay cũng không thấy một cái đi qua nơi này. Hiện tại Lâm Vân nóng lòng như lửa đốt. Dựa theo tính toán của hắn, thời gian gặp mặt Vũ Tích tối đa cũng chỉ còn có ba bốn tháng mà thôi. Hơn nữa phải đến đúng ngày đó, nếu không hắn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mỗi ngày Lâm Vân đều đứng trên núi quan sát bốn phương tám hướng xem có thuyền tới nơi này hay không. Nếu như phát hiện ra đội thuyền mà gọi không tới, Lâm Vân sẽ lập tức vứt bỏ hòn đảo mà nhảy xuống biển bơi đuổi theo con thuyền. Bởi mỗi ngày ở lại trên này lại là một ngày bị dày vò.

Nếu không phải sợ lạc trong đại dương mênh mông, làm trễ nãi thời gian gặp mặt Vũ Tích, thì hắn đã sớm nhảy xuống biển rồi bơi đi rồi. Đang lúc Lâm Vân cực ý lo lắng không biết nên làm thế nào thì hắn nhìn thấy có hai con thuyền đang đi tới.

Trong lòng Lâm Vân rất là kích động. Không ngờ vừa tới là tới hai con thuyền. Hắn liền vội vàng chạy tới chỗ bờ đảo để gọi.

Tuy nhiên Lâm Vân lại cảm thấy không đúng. Hai chiếc thuyền, có một thuyền lại chỉ có hai người, mà tất cả người còn lại thì ở trên con thuyền kia. Hơn nữa có nhiều người trên thuyền rõ ràng bị mười người dùng súng đe dọa. Không nghĩ tới mình gặp phải là hải tặc.

Nhưng thuyền hải tặc cũng là thuyền, có là được rồi.

Người trên thuyền cũng nhìn thấy Lâm Vân. Trong đó có một tên hải tặc giơ súng lên nhắm ngay Lâm Vân, nhưng y đã bị tên bên cạnh ngăn lại. Tên bên cạnh có bộ râu quai nón, mắt tam giác, thoạt nhìn rất là dữ dằn.

Lâm Vân thấy tên hải tặc kia lại muốn bắn chết mình, trong lòng thầm mắng. Tuy nhiên không biết tại sao tên bên cạnh ngăn lại là có ý gì. Chẳng lẽ y tính toán lên đảo rồi xử lý mình sau sao? Theo lý thuyết, những hải tặc nếu gây án, nhất định sẽ quay trở lại hang ổ của bọn chúng, mà không đi lòng vòng. Quả nhiên cái tên vừa ngăn cản kia, lại giơ súng của y lên. Lâm Vân từ xa nhưng nhìn rất rõ, là một khẩu súng ngắn. Trong nội tâm thầm mắng người này ác độc. Y sợ người lúc này một phát không bắn trúng mình, khiến mình chạy trốn.

Vốn định nhảy xuống biển rồi bơi qua đó, nhưng Lâm Vân nghĩ lại vẫn là xoay người chạy về đảo nhỏ.

Tên hải tặc đang giơ súng lên chuẩn bị bắn thì thấy Lâm Vân rõ ràng chạy đi, buông súng xuống, trong lòng đầy nghi vấn. Cách xa như vậy người kia không có khả năng nhìn thấy khẩu súng trong tay mình à? Nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy cái bóng người mơ hồ mà thôi. Tuy nhiên, dựa theo quy củ của hải tặc, nếu có kẻ nào phát hiện ra hang ổ của bọn chúng thì phải giết người diệt khẩu. Cho nên tên hải tặc râu quai nón thấy Lâm Vân rõ ràng chạy vào hòn đảo, ngay lập tức ra lệnh ngừng thuyền. Rồi năm tên hải tặc điều khiển một con thuyền nhỏ đi về hướng hòn đảo. Những người còn lại thì chờ đợi đồng bọn giết Lâm Vân xong rồi lập tức trở về hang ổ. Lâm Vân

vừa chạy vừa nghĩ, đã có thuyền nhỏ tới thì càng tốt, đỡ mất công mình bơi trong biển.

Tốc độ của thuyền hải tặc rất nhanh. Lâm Vân liếc thấy con thuyền bị bắt kia có vẻ như là một con thuyền chở khách, tốc độ khẳng định là kém hơn nhiều. Vậy thì tí chiếm lấy con thuyền hải tặc để đi vậy. Thuyền con của bọn hải tặc trong chớp mắt đã đi tới hòn đảo. Năm tên hải tặc thì lưu lại một tên trông thuyền, bốn tên còn lại thì đi về hướng Lâm Vân vừa chạy. Hòn đảo này chỉ có gần ấy, lại không có cây cối cao lớn gì, muốn tìm người rất là đơn giản.

Mà Lâm Vân cũng không có ý chạy trốn. Cho nên bốn tên kia vừa chạy vào hòn đảo thì đã thấy Lâm Vân chờ ở đó, trong tay rõ ràng còn cầm một khẩu súng. Bốn tên này cả kinh, còn chưa kịp phản ứng đã bị Lâm Vân nổ súng. Lâm Vân chẳng muốn nói nhảm với bọn chúng, thấy là giết.

Giết chết bốn tên hải tặc, vứt súng của bọn chúng vào trong Tinh Giới, cũng chẳng muốn lục lọi đồ đạc trong người bọn chúng, trực tiếp đi về hướng thuyền con kia.

Sau khi tiếng súng vang lên, tên hải tặc đang chờ kia còn đang suy nghĩ, sao mà kết thúc nhanh như vậy? Nhưng trong nháy mắt, y lại cảm thấy tiếng súng có chút không đúng, không giống với tiếng súng của bên mình. Chính đang kinh nghi, thì thấy một cái bóng người từ phía xa xa, rồi đảo mắt đã đi tới trước mình. Tên này còn chưa kịp phản ứng, súng trong tay đã bị người đối diện chụp lấy, rồi khẩu súng quay lại đặt vào đầu y.

- Anh là ai?

Là tiếng Anh thuần.

- Đừng dài dòng, điều khiển thuyền đi tới thuyền lớn kia.

Lâm Vân dùng súng chỉ vào đầu người này, cũng dùng tiếng Anh nói chuyện. Tuy trình độ tiếng Anh của hắn còn rất kém, nhưng cũng may người kia nghe hiểu.

Bị súng dí vào đầu, tên này nào dám do dự. vội vội vàng vàng quay thuyền lại, lái về con thuyền lớn kia. Tên râu quai nón mơ hồ nghe thấy vài tiếng súng nổ, rồi nhìn thấy thuyền con trở về, liền gật đầu thỏa mãn. Trong lòng tự nhủ, mấy tên thủ hạ của mình làm việc coi như gọn gàng, nhanh như vậy đã trở lại rồi. Phải biết rằng tuy bọn chúng đã an toàn, nhưng cũng không muốn chậm trễ quá nhiều thời gian.

Lâm Vân ngồi trên con thuyền, rất nhanh đã đi tới bên cạnh tàu chở khách. Lâm Vân liền tung một cước đánh ngất xui tay hải tặc. Sở dĩ không giết y bởi vì Lâm Vân không biết lái thuyền. Tuy có thể lập tức học được nhưng nếu có lao động miễn phí thì tội gì không dùng.

Vài tên hải tặc trên tàu chở khách trông thấy thuyền con dừng ở đó, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một bóng người nhảy lên thuyền. Tên râu quai nón lập tức nhìn ra người này không phải thủ hạ của mình, mà có vẻ giống như người trên đảo vừa nãy. Trong lòng cả kinh, liền vội rút súng ra.

Nhưng y còn chưa giơ súng lên, súng trong tay đã bị một cước không biết từ đâu của Lâm Vân đá văng ra. Rõ ràng ngay cả cái bóng cũng không thấy.

“Người này dùng ảo thuật à?”

Mấy tên thủ hạ xung quanh kinh hãi một thoáng liền vội vàng giơ súng định bắn Lâm Vân. Tuy nhiên bọn chúng cũng không thoát khỏi chúng số phận, đều bị Lâm Vân đá văng súng trong tay. Có người trực tiếp bị rơi trong nước, có người bị rơi vào đâu cũng không biết. Tám tên hải tặc trong chớp mắt đã bị Lâm Vân đá lăn vào trong bong thuyền, không có cách nào nhúc nhích. Lâm Vân nhìn vào bong tàu bên trong tàu chở khách, thì thấy rất

nhiều người, nam nữ, già trẻ đều có. Phần lớn là người châu Á, chỉ có vài người là người da trắng.

Ngoại trừ tên hải tặc bị đánh ngã kia, trong khoang thuyền có mấy chục người. Ở cạnh đó có một một vũng máu, xem ra bọn hải tặc này đã giết không ít người. Để ở một góc là một hòm đựng đầy đồ trang sức và đủ loại tiền mặt.

Lâm Vân nghĩ thầm, vừa này mình nhìn thấy trên bong thuyền còn có nhiều người hơn. Nhưng giờ chỉ còn ngần này, chứng tỏ số còn lại đã bị giết chết rồi quăng xuống biển. Những tên hải tặc này quả thực là hung tàn. Tuy trước kia Lâm Vân đã nhìn quen những chuyện như vậy , nhưng từ khi tới thế giới này hẳn đã thay đổi ít nhiều tính cách, không còn thờ ơ với những chuyện như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 224: Kinh Hãi

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 225: Viên Đá Kỳ Lạ

N

ghĩ tới đây, y căn răng một cái nói:

- Tôi có tư liệu kỹ thuật của Đường Nhan Hoàn. Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ giao toàn bộ cho anh.

Nói xong, lập tức mắng mình ngu xuẩn. Nói như vậy chả phải tự làm mất mặt mình sao? Nhưng lời vừa nói ra ngoài, làm sao có thể thu hồi được. đành phải ngậm miệng không nói tiếp.

Ánh mắt của Lâm Vân co lại. Không ngờ người này lại có tư liệu sản xuất Đường Nhan Hoàn. Y từ đâu mà lấy được? Tên bắt cóc thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Vân, không dám tiếp tục uy hiếp, tranh thủ thời gian nói:

- Quyển tư liệu này là chúng tôi thật vất vả mới lấy được từ tập đoàn Vân Môn của Yên Kinh. Nếu anh thích thì cứ giữ lấy.

Nói xong lấy một quyển tư liệu từ trong ngực đưa cho Lâm Vân:

- Đây là toàn bộ số tư liệu mà chúng tôi đã đánh cắp, hiện giờ tôi cho anh.

- Người là người của tổ chức nào? Là ai sai người làm? Vì sao người lại tới Thanh Đảo?

Ngữ khí của Lâm Vân lạnh như băng, sớm đã coi người này là người chết.

Tên to cao kia cũng cảm giác được ngữ khí của Lâm Vân không đúng. Biết mình hiện tại dữ nhiều lành ít, đột nhiên vươn tay vào trong ngực. Nhưng y còn chưa có dịp vào khẩu súng ngắn giấu ở dưới nách, thì chỉ nghe thấy

tiếng súng vang lên. Cổ tay của y đã bị bắn một phát. Đau đớn truyền tới khiến y chảy đầy mồ hôi. Y biết người tóc dài này rất hung tàn nhưng không ngờ động tác của hắn cũng nhanh như vậy.

Lâm Vân cũng nhìn ra tên bắt cóc này không phải là hạng tầm thường. Động tác rút súng nhanh hơn người bình thường rất nhiều, đã không thua gì đội viên của Long Ảnh.

Người này nhất định thuộc một tổ chức nào đó. Lâm Vân đột nhiên nhìn về cái đồng hồ trên tay của tên bắt cóc. Hình như hắn đã trông thấy cái đồng hồ như vậy ở đâu đó.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không chút do dự gỡ chiếc đồng hồ trên tay của y xuống. Lâm Vân cẩn thận nhìn, cái đồng hồ này còn có công năng của bộ đàm, tuy nhiên giống như đã hết điện thì phải.

Lâm Vân ném cái đồng hồ vào trong Tinh Giới, cái đồng hồ này không chừng về sau có tác dụng.

Tên cao lớn thấy Lâm Vân cất đồng hồ của mình vào trong người, trong lòng rất sốt ruột, nhưng lại không biết nói cái gì. Y biết mình đã không thể giấu diếm thêm nữa, đành phải tiếp tục nói:

- Tổ chức của tôi rất nổi danh trên thế giới. Tôi hy vọng anh có thể thả tôi ra. Tôi chắc chắn sẽ không kể lại chuyện này cho cấp trên. Bởi vì tôi biết rõ, nếu tôi kể lại chuyện này thì tôi cũng phải chịu trách nhiệm.

Tuy biết dù nói thế nào đi chăng nữa, khả năng trốn thoát đều rất thấp. Nhưng tên to cao này vẫn mong Lâm Vân tha cho mình một lần. Y trông thấy Lâm Vân không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn mình. Liền không dám nhìn đối diện Lâm Vân, tranh thủ thời gian nói:

- Tôi tên là Luton, cùng với Jess là thành viên của Hắc Thủ Băng Dao. Lần này có người ra giá cao nhờ tổ chức của chúng tôi đi ăn cắp tài liệu kỹ thuật

của tập đoàn Vân Môn. Cho nên bốn người chúng tôi là nhóm đầu tiên tới. Đằng sau còn có vài nhóm nữa.

- Bốn người chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ là lấy trộm được tư liệu của Đường Nhan Hoàn. Nhưng về sau do sân bay của Yên Kinh được kiểm tra quá nghiêm ngặt, nên chúng tôi không có cách nào để rời đi. đành phải vụng trộm chạy tới Thanh Đảo, sau đó bắt cóc con tàu Blue Water để trở về.

Lúc tên Luton nói đến tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, Lâm Vân chợt nhớ tới khu rừng rậm Amazon. Trong ba tên đã bị mình giết ở rừng rậm Amazon, thì có hai tên gọi là Jessy và James đều có chiếc đồng hồ như vậy. Nguyên lại bọn chúng đều thuộc một tổ chức sát thủ.

Thấy ánh mắt của Lâm Vân vẫn lạnh như băng, tên Luton ngăn lại máu chảy rồi nói:

- Lần này tổ chức phái ra bốn nhóm, quyết định lấy toàn bộ tư liệu kỹ thuật của tập đoàn Vân Môn. Thậm chí nếu như không lấy được, thì cho dù phá hủy tập đoàn Vân Môn cũng không thể cho tập đoàn Vân Môn tiếp tục sản xuất.

- Ngay cả tư liệu về Đường Tâm Hoàn cả công ty dược nghiệp Liễu thị cũng phải lấy bằng được. Chỉ là nhóm kia tôi không biết bọn họ đã đắc thủ hay chưa. Đó, tôi đã khai hết những gì tôi biết rồi, anh có thể thả tôi ra.

Trong mắt của Lâm Vân toát ra lửa giận. Không biết cái tổ chức khốn kiếp kia có thù oán gì mà phải hủy hoại tập đoàn Vân Môn? Nếu như loại tổ chức như vậy còn cho nó tiếp tục tồn tại, thì tập đoàn Vân Môn của mình có thể yên ổn làm ăn sao?

Bây giờ mình không có ở Yên Kinh, những người này nếu đi tới tập đoàn Vân Môn ăn trộm tư liệu, thì vài người trong công ty có thể ngăn cản sao? Lâm Vân nghĩ tới đây liền chau mày lại.

“Mặc kệ mục đích của tổ chức này là gì, sự hiện hữu của chúng đã tạo thành uy hiếp rất lớn cho tập đoàn Vân Môn. Hơn nữa theo khẩu khí của tên Luton, có vẻ như tổ chức này có cừu hận rất sâu với tập đoàn Vân Môn thì phải.”

Lâm Vân đã hạ quyết tâm, trở về gặp lại Vũ Tích, rồi lập tức mang nàng tới Yên Kinh xem công ty có làm sao không.

Có một tổ chức sát thủ cấp quốc tế như vậy, Lâm Vân không cho rằng tập đoàn Vân Môn có thể may mắn thoát khỏi. Hắn không quan tâm công ty bị mất đồ đạc, hắn chỉ quan tâm sự an toàn của những người trong công ty.

“Mà Dưỡng Tâm Hoàn sao lại là của công ty dược nghiệp Liễu thị? Loại thuốc này rõ ràng do mình làm cơ mà? Chẳng lẽ Mông Văn lại trao tặng cho công ty khác?”

Lâm Vân nhìn tên Luton này hỏi:

- Người nói Dưỡng Tâm Hoàn là của công ty dược nghiệp Liễu thị?
- Đúng vậy, công ty đó cũng là mục tiêu của chúng tôi.

Luton vừa nói tới đây, trông thấy ánh mắt đáng sợ của Lâm Vân, liền không dám nói tiếp.

Lâm Vân biết cho dù hỏi thêm cái tên Luton này cũng không hỏi ra thêm điều gì. Y khẳng định không biết vì sao Dưỡng Tâm Hoàn lại là của công ty dược nghiệp Liễu thị. Xem ra sản phẩm của mình xảy ra ngoài ý muốn nào đó. Mà ai to gan như vậy, rõ ràng dám đoạt tài sản của tập đoàn Vân Môn? Lâm Vân đột nhiên ngừng đầu, lạnh giọng nói với Luton:

- Các người đã giết người nào của tập đoàn Vân Môn chưa?

Luton hoảng hốt, đâu dám nói mình đã giết người, vội vàng trả lời:

- Không có, không có. Chúng tôi chỉ lấy trộm tư liệu mà thôi...

Lâm Vân nhìn biểu lộ của tên Luton là biết y đang nói dối. Cũng đúng, cho dù y giết người, y sao có thể dám nói ra. Nên không hỏi nữa, biết dù hỏi cũng không hỏi ra vấn đề.

Giơ chân lên, một cước đá bay tên Luton này xuống nước. Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, tên Luton này trả lời cẩn thận như vậy, chứng tỏ trong cái đồng hồ có máy ghi âm. Bằng không y không trả lời sảng khoái và chủ động như vậy. Lát nữa phải xem xét kỹ cái đồng hồ này một lát.

Hai tên hải tặc lái thuyền nhìn thấy Lâm Vân giết người còn hung tàn hơn cả bọn chúng, đâu còn dám chậm trễ. Dùng hết khả năng để lái con thuyền nhanh hơn.

Tuy Lâm Vân rất lo lắng cho công ty, nhưng càng lo lắng với việc gặp lại Vũ Tích hơn. Hai tên hải tặc thấy Lâm Vân cau mày, đều nơm nớp lo sợ. Bọn chúng sợ hãi Lâm Vân giận chó đánh mèo, nên càng không dám nhìn Lâm Vân, chỉ tập trung lái thuyền. Hiện tại cho dù Lâm Vân không khóa bọn họ lại, bọn họ cũng không dám nhảy xuống biển. Nhảy xuống biển chỉ có con đường chết mà thôi. Ở lại trên thuyền còn có cơ hội sống.

Lâm Vân không để ý tới hai tên hải tặc, mà trực tiếp đi vào trong bong tàu. Con tàu hải tặc này khá rộng. Tổng cộng có hai tầng. Lúc Lâm Vân đi vào một tầng, thì nhìn thấy trong đó được thiết kế khá rục rờ. Tùy tiện đi vào một phòng, thì thấy căn phòng này được chõng chát một đồng hồ. Lại đi tới phòng cất thức ăn, tùy tiện ăn hai hộp đồ hộp, rồi tới phòng cất giữ khác. Ở trong này thì để mọi loại quần áo trang phục, đồ trang điểm, và một vài túi ba lô, túi xách.

Không ngờ những tên hải tặc này còn buôn lậu cả trang phục. Nhìn bộ quần áo rách rưới trên người mình, lại nhìn những đồng quần áo hàng hiệu, trang

phục yển hội, quần áo thể thao...Lâm Vân ở đâu còn khách khí, lục lọi trong đồng đồ, tìm ra vài thùng trang phục mùa hè.

Từ bên trong lấy ra hơn mười bộ thích hợp với mình. Dùng một bộ để thay, còn lại thì vứt hết vào trong Tinh Giới. Miễn cho sau này không còn xuất hiện tình huống thiếu quần áo để mặc nữa. Lâm Vân thầm than, những hàng hiệu mà khi muốn mua ở Phần Giang, người bán hàng còn không dám bán cho mình. Nhưng lại bị vứt lung tung ở đây. Về phần lương thực, hầu hết là thịt đóng hộp, Lâm Vân không thích ăn lắm nên chả muốn bỏ vào Tinh Giới. Vài gian phòng kế tiếp thì để nước uống và các đồ dùng hàng ngày. Tới gian phòng cuối cùng thì Lâm Vân rõ ràng trông thấy một viên đá, to khoảng quả bóng rổ, toàn thân phát ra màu xanh nhàn nhạt, lúc ẩn lúc hiện. Nếu không chú ý nhìn thì rất khó phát hiện ra. Dùng tay cảm nhận thì không phát hiện ra chỗ dị thường gì. Thật không biết bọn hải tặc để viên đá này ở đây làm cái gì nhỉ? Lâm Vân chưa vội xem xét, liền thuận tay bỏ viên đá vào trong Tinh Giới.

Hai tên lái thuyền thấy Lâm Vân đi ra, còn mặc một bộ áo hàng hiệu chỉnh tề, trong lòng đều khinh bỉ Lâm Vân. Lấy đồ đạc của mình mà không hỏi hạn, quả thực còn hơn cả hải tặc. Nhưng nghĩ thì nghĩ, chứ không dám có ý kiến. Đều lộ ra nụ cười nịnh nọt, rồi tiếp tục điều khiển con thuyền đi nhanh nhất có thể.

- Ở căn phòng cuối cùng có để một viên đá. Viên đá đó là đá gì vậy?

Lâm Vân nhìn hai tên hải tặc hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 226: Biến Cố Ở Tập Đoàn Vân Môn

V

iên đá đó là chúng tôi lấy được từ một du khách từ nửa năm trước. Người du khách này đồng ý đưa một trăm triệu đô la để chuộc lại viên đá từ trong tay của chúng tôi. Chúng tôi thấy y chịu chơi như vậy liền biết viên đá này không bình thường, nên mới giữ nói lại.

Tên râu quai nói tranh thủ trả lời. Lâm Vân gật đầu, biết hai người này cũng không rõ viên đá có tác dụng gì, chỉ hỏi cái khác:

- Các người muốn điều khiển con tàu đi tới nơi nào? Còn bao lâu thì mới tới địa điểm muốn đi?

Tên râu quai nón không dám giấu diếm, vội vàng nói:

- Chúng tôi muốn lái thuyền tới đảo Ohio ở Nam Thái Bình Dương. Chúng ta sẽ tạm đỗ thuyền ở chỗ đó.. Hiện tại chúng ta còn phải đi qua đảo Baker, quần đảo Mather, đảo Polynesia. Rồi sau đó theo Thái Bình Dương đi qua đảo Guam, tiến vào hải vực Philippines. Bất quá, khi đi tới Philippines, chúng ta có hai con đường. Một đường tới cửa biển Nam Hải hoặc là cập bến Hồng Kong. Hoặc cũng có thể cập bờ ở Phúc Châu thuộc Đông Hải.

- Tuy nhiên, vô luận là cập bờ ở nơi nào, nhưng khi chúng ta đi vào khu vực biển trong đất liền, sẽ bị chặn đường. Thậm chí đi tới gần đảo Guam cũng có khả năng gặp phải đội bảo vệ biển của nước Mỹ. Dù vậy chúng ta có thể tận lực rời đi những khu vực bảo vệ đó

Tên râu quai nón nói xong, cẩn thận nhìn Lâm Vân. Thấy Lâm Vân không nói lời nào, vội vàng bổ sung:

- Dựa vào tốc độ hiện tại của chúng ta, phỏng chừng phải mất hai mươi lăm, hai mươi sáu ngày mới có thể đến nơi cần đến.

- Bến tàu nào là gần nhất?

Lâm Vân thấy tên râu quai nón này rất rành đường biển, nên lần nữa hỏi:

- Bến tàu gần nhất phỏng chừng chính là bến tàu Phúc Châu. Tuy nhiên khi chúng ta đi vào khu vực biển trong đất liền...

Lời của tên râu quai nón còn chưa hết, đã bị Lâm Vân cắt đứt.

- Không cần phải nói nhảm và lo lắng, hai người chỉ cần để ý lái thuyền là được. Nếu có thể đúng ngày quy định tới nơi, ta sẽ tha cho các người. Còn không làm được, thì chuẩn bị tinh thần bị cá ăn đi.

Lâm Vân nói xong vứt mấy hộp đồ ăn cho hai người, về phần hai người này nghỉ ngơi như thế nào, thì là chuyện của bọn chúng.

Lâm Vân đứng ở mũi tàu, nhìn biển rộng mênh mông bát ngát, trong lòng nói, không ngờ chỉ mấy tháng mà mình đã đi được xa như vậy. Không biết thông đạo dưới chân núi kia là thông đạo gì? Chẳng lẽ nơi đó không có người xuất hiện?

.....

Bởi vì lần trước mấy người đứng đầu của các công ty thuốc bị quỷ dị chết đi. Tăng thêm việc tập đoàn Vân Môn đã xây dựng xong tòa nhà Vân Môn, khiến việc an toàn của công ty tăng lên mấy chục lần. Thậm chí việc kiểm tra người ra vào đều đối thành kiểm tra vân tay và tròng mắt. Cả toàn nhà có gần sáu mươi người bảo vệ. Có thể nói, hệ thống an toàn của tập đoàn Vân Môn đã không có công ty nào có thể so sánh.

Trịnh Quân và Chu Tuần tới đây được một tháng, Du Thiết của Long Ảnh cũng đi tới Yên Kinh. Y vốn là đặc công tinh anh của quân khu Vân Bắc, y liều mạng vào Long Ảnh, vì muốn học một ít bản lĩnh từ huấn luyện viên Lâm.

Mà càng tiếp xúc với huấn luyện viên Lâm, y càng biết những điều mình học trước đây chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Huấn luyện viên Lâm đã trở thành vị thần không gì là không làm được trong lòng Du Thiết. Lần trước y cũng muốn đi cùng hai người Trịnh Quân, nhưng do Thái Giang sợ đi nhiều người quá, lãnh đạo sẽ không đồng ý. Cho nên phải chờ tới khi bổ sung thêm đủ người thì mới đồng ý Du Thiết rời đi.

Hiện tại hội liên hiệp đặc công quốc tế còn chưa triệu tập đội viên. Tuy tổng bộ của hội liên hiệp đã làm xong từ lâu, nhưng còn một vài thiết bị dụng cụ còn chưa lắp đặt hoàn chỉnh. Hai là còn đang thương lượng bầu ra chủ tịch và người lãnh đạo của hội liên hiệp. Liên Hợp Quốc vốn định để cho huấn luyện viên Lâm Vân của đội Long Ảnh đảm nhiệm chức vị chỉ huy này. Đại đa số các quốc gia cũng quăng phiếu tán thành. Kể cả nước Mỹ trong đó. Bởi vì cho dù bọn họ muốn phản đối nhưng cũng không có lý do gì phản đối.

Nhưng ở thời điểm mấu chốt lại không tìm thấy tung tích của Lâm Vân. Vì vậy chuyện bầu ra người chỉ huy phải bị gác xuống. Tuy rất nhiều quốc gia đề nghị để cho đội trưởng của Long Ảnh tạm thời đảm nhiệm chức vụ. Nhưng mấy quốc gia không có quan hệ tốt với Hoa quốc lại đưa ra ý kiến phản đối.

Cứ như vậy, sự tình kéo tới tận bây giờ. Các đội đặc công của quốc gia thì vẫn tiếp tục tập luyện ở trụ sở huấn luyện của quốc gia mình. Còn trụ sở hội liên hiệp thì cứ để trống đấy. Nhưng vấn đề này chậm nhất là tới cuối năm nay phải giải quyết. Bởi vì cuối năm là thời hạn cuối cùng để đưa ra thông báo cho toàn bộ dư luận. Thái Giang cũng muốn trước khi cuối năm để cho

Du Thiết và Vương Vĩ rời đi Long Ảnh. Bằng không tới đó lúc đó, hội liên hiệp xếp vào biên chế mà không thấy mặt thì cũng không tốt lắm.

Sau khi Du Thiết đi tới Yên Kinh, lực lượng bảo vệ của tập đoàn Vân Môn tăng thêm rất nhiều. Hiện tại bốn người Lam Cực chia là hai ban. Ban ngày là do Lam Cực và Trịnh Quân, ban đêm là do Du Thiết và Chu Tuần bảo vệ.

Bởi vì công ty đã tung các sản phẩm điện tử ra thị trường nên việc bảo an tăng mạnh lên không biết bao nhiêu lần. Huống hồ mỗi lúc trời tối, bảo vệ vẫn có hơn ba mươi người, và quy định không được ai tới tầng tám. Ngoại trừ bốn người bảo vệ. Còn lại các bảo vệ khác chỉ được tuần tra các tầng dưới. Chương Hoa, Tiền Phẩm, Hoàng Vệ Đông và Song Hà chính là bốn người duy nhất có quyền đi vào tầng thứ tám. Bởi vì bốn người này cũng xuất thân từ quân đội. Thân thủ càng là đứng đầu trong đám bảo vệ. Cho nên bốn người này có nhiệm vụ đi theo Du Thiết và Chu Tuần bảo vệ vào ban đêm.

Tuy nhiên, tập đoàn Vân Môn di chuyển đến trụ sở mới đã được một tháng, còn chưa xảy ra một vụ trộm cắp nào. Nhưng để đề phòng bất trắc, sáu người vẫn phải thường xuyên cảnh giác xung quanh tòa nhà.

- Chu Tuần, huấn luyện viên Lâm đi ra ngoài lâu như vậy còn chưa thấy trở về, cậu nghĩ huấn luyện viên Lâm đã đi đâu rồi?

Du Thiết đã tới đây một tháng, cũng biết Lâm Vân rời đi công ty được gần hai năm rồi. Tuy y biết với bản lĩnh của huấn luyện viên Lâm chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nhưng thời gian đã lâu như vậy, còn không có bất kỳ tin tức gì, trong lòng vẫn có chút sốt ruột.

Huống hồ công ty của huấn luyện viên Lâm đã lớn như vậy, nghe nói nửa năm sau còn tung ra sản phẩm mới.

- Mình nghĩ chắc anh ấy đi tìm vợ, hoặc là đi tới một nơi đặc thù nào đó. Giống như khu rừng Vạn Côn lần trước hay là trong rừng rậm Amazon.

Mình cảm thấy huấn luyện viên Lâm đang ở những nơi như vậy để luyện công, hoặc tìm vật gì đó. Tuy nhiên, nghe nói huấn luyện viên Lâm rất yêu vợ, cũng không bài trừ khả năng anh ấy đi tìm vợ của anh ấy. Mẹ và em gái của huấn luyện viên Lâm đều làm việc ở công ty. Cho nên nếu huấn luyện viên Lâm trở về thì anh ấy nhất định sẽ trở về đây trước.

Chu Tuần sùng bái Lâm Vân tuyệt đối không kém Du Thiết. Thậm chí còn mang theo sự cảm kích vì Lâm Vân đã từng cứu mạng mình.

Du Thiết gật đầu. Còn chưa nói thêm thì bỗng nghe thấy tiếng vang từ mấy bảo vệ gác cổng. Quay đầu lại nhìn thì thấy Hoàng Vệ Đông chạy tới. Du Thiết đoán tiến vừa nãy là tiếng mở cửa khi ấn dấu vân tay, nên không để ý. Đang chuẩn bị hỏi thăm các bảo vệ khác, thì đột nhiên y cảm thấy không đúng. Ánh mắt của Hoàng Vệ Đông rất kỳ quái, không có chút tinh thần gì cả.

Nhiều năm kinh nghiệm sống trong bộ đội đặc công, Du Thiết lập tức đẩy Chu Tuần sang một bên. Còn mình chưa kịp né tránh thì tiếng súng đã nổ. Một viên đạn nhanh chóng xuyên qua ngực của Du Thiết. Du Thiết lập tức rút ra chủy thủ, quay lại ném. Chủy thủ vừa vắn đâm trúng cổ họng một tên đứng đằng sau Hoàng Vệ Đông. Lúc Du Thiết ngã xuống mặt đất, thì tên đằng sau kia cũng ngã theo Hoàng Vệ Đông.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 227: Hắc Thủ Bằng Dao

C

hu Tuần bị Du Thiết đẩy sang một bên, liền biết không tốt. Quả nhiên, sau khi nghe vài tiếng súng vang lên, lập tức quay đầu lại nhìn thì thấy Du Thiết ném thanh chủy thủ trong tay.

Chu Tuần liền lấy chủy thủ ra, sau đó cũng ném đi ra ngoài. Chuẩn xác cắm vào một tên to lớn khác. Còn hai tên thấy đồng bọn của mình đã bị chết, lập tức giơ súng xạ kích về phía Chu Tuần. Chu Tuần vừa ném xong chủy thủ liền nhanh chóng tránh qua một bên. Vừa lúc né được làn đạn bắn tới. Chu Tuần thậm chí còn cảm nhận được một viên đạn cơ hồ lướt qua sau lưng của mình. Hai tên cầm súng thấy Chu Tuần vừa lúc tránh được làn đạn, liền thay đổi góc bắn bắn về phía Chu Tuần. Chu Tuần lúc đó đang ở trong trạng thái nằm bò xuống, đột nhiên y khẽ chống tay, tạo thành một tốc độ cực nhanh đánh về phía một tên nam tử.

Nhưng tên bên cạnh đã phát hiện ra ý đồ của Chu Tuần, liền giơ súng xạ kích về phía Chu Tuần. Tên kia nhìn thấy Chu Tuần liêu lĩnh như vậy, liền cười lạnh một tiếng, phi thân tránh ra. Tốc độ của y rõ ràng không kém hơn Chu Tuần. Chắc là đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Người này đồng thời quay đầu lại dùng súng nhắm vào Chu Tuần đang nhảy lên cao.

Đang lúc hai người cho rằng Chu Tuần chạy trời không thoát khỏi nã, thì Chu Tuần tăng tốc độ trên không. Lao cực nhanh về phía hai tên ngoại quốc đã chết lúc trước. Hầu như cùng lúc với tiếng súng bắn về phía không trung. Tuy nhiên Chu Tuần vẫn không may mắn bị bắn trúng một phát vào chân.

Nhưng Chu Tuần đã nhặt được hai khẩu súng, ngay lập tức bắn về phía hai tên sau lưng. Động tác liền mạch không hề có chút do dự. Hai tên kia vừa mới xạ kích về phía không trung, nên còn kịp chuyển hướng khẩu súng, thì tiếng súng lại vang lên lần nữa. Hai viên đạn chuẩn xác bắn vào giữa trán của hai tên này. Hai tên cướp lập tức ngã xuống, kêu cũng không kêu được một tiếng. Một màn này chỉ xảy ra trong chớp mắt, chiến đấu đã kết thúc.

Chu Tuần không để ý tới chân của mình, liền đi tới chỗ Du Thiết. Thì thấy sắc mặt của chiến hữu mình vàng như nghệ, trong nội tâm lo lắng, lập tức gọi điện thoại cho Lam Cực và Mông Văn.

Khi Mông Văn tới, Chu Tuần trông thấy cổ tay của bốn người chết kia đều đeo những chiếc đồng hồ giống nhau. Liền biết đây nhất định là thiết bị truyền tin. Không chút do dự tháo xuống. Y không tin cảnh sát có thể trợ giúp tập đoàn Vân Môn bắt được kẻ đầu sỏ. Muốn trả thù thì thương lượng với Lam Cực còn tốt hơn. Lúc Lam Cực và Mông Văn chạy tới hiện trường, cơ hồ đều ngây dại. Thật không ngờ vẫn còn có người hiên ngang tới tập đoàn Vân Môn đánh cướp như vậy. Mà những người này ăn mặc giống với vụ trộm Dưỡng Nhan Hoàn lần trước. Bọn chúng rốt cuộc là ai?

Lúc cảnh sát tới điều tra hiện trường, Du Thiết và Chu Tuần đã được đưa tới bệnh viện. Chu Tuần chỉ trúng một viên đạn vào chân, lấy ra là được rồi, không ảnh hưởng tới gân cốt. Nhưng Du Thiết vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Vụ đột nhập vào tập đoàn Vân Môn lần này lại khiến cả Yên Kinh chấn động. Hung thủ vẫn là người ngoại quốc, mà lần này lại chết sáu người bảo vệ, Du Thiết thì bị hôn mê, Chu Tuần bị thương.

Lần này tập đoàn Vân Môn không lựa chọn an phận xử lý, mà tổ chức họp báo, công bố ảnh chụp và toàn bộ tin tức liên quan tới những tay nước ngoài đột nhập. Trong khoảng thời gian ngắn, dư luận cả nước đều tạo áp lực cho các lãnh đạo cục công an của Yên Kinh. Các lãnh đạo của thành

phố Yên Kinh lập tức bị phê bình, đồng thời có vài người bị mất chức. Đi theo là rất nhiều quan chức thuộc bộ phận an ninh xuống đài.

Cả Yên Kinh trở nên khẩn trương. Các lãnh đạo của cục cảnh sát như công thuốc nổ trên người vậy. Lúc này bọn họ cũng đã biết sức mạnh Lâm gia. Từ lần trước phát sinh chuyện bị mất Dưỡng Nhan Hoàn, bởi vì không tra ra hung thủ nên sự việc dần dần lắng xuống. Tất cả người trong hệ thống cảnh sát cũng không coi là thật tiếp tục thăm dò. Nhưng đến lần này mới biết năng lực của tập đoàn Vân Môn, cũng biết năng lực của lão gia tử của Lâm gia. Bọn họ đều cảm thấy bất an. Không chỉ có Yên Kinh bị ảnh hưởng, mà các thành phố xung quanh cũng bị điều tra.

Bởi vì mật độ điều tra dày đặc, cùng với việc kiểm tra các người nước ngoài tới Hoa quốc trong vòng hai năm lại gần đây. Cảnh sát rất nhanh tra ra hai nhóm tương tự với những bọn cướp tập đoàn Vân Môn kia. Nhưng sau một cuộc đọ súng, gây ra hậu quả nghiêm trọng khiến mười người cảnh sát bị thương, ba người bị tử vong. Mà không bắt được một tên nào trong số chúng, để bọn chúng an toàn chạy thoát khỏi Yên Kinh. Lam Cực thấy Thiết Du đã ba tuần rồi vẫn còn hôn mê, tức giận đến khó chịu. Lại nghe thấy tung tích của bọn trộm cướp kia, chỉ muốn lập tức đi tìm bọn chúng báo thù, nhưng được Tề Dung khuyên bảo mới thôi.

Hiện tại tập đoàn Vân Môn chỉ còn y và Trịnh Quân. Một khi có một người không ở, bên này lại xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn thì cái được không bù cái mất. Về chuyện báo thù, bởi vì Chu Tuần đã đưa mấy cái đồng hồ cho Lam Cực, nên tin tưởng nhất định điều tra ra được một số dấu vết.

- Anh Lam, kỳ thực Lâm đại ca nhất nhanh sẽ quay trở lại. Em phỏng chừng còn một tháng nữa thôi.

Mỹ Na ở trong phòng bệnh chiếu cố cho Du Thiết, trông thấy mấy người Lam Cực muốn đi báo thù, lại không biết phải rời công ty bao lâu, nên mở miệng an ủi.

- Vì sao em biết?

Mấy người đều nhìn chăm chăm vào Mỹ Na.

- Em là nghe chị Vũ Tích nói. Chị ấy nói Lâm Vân đã hẹn gặp mặt chị ấy.

Tuy Mỹ Na không biết lời của chị Vũ Tích có thật hay không, nhưng thấy mấy người lo lắng sốt ruột, đành phải nói an ủi.

- Chị dâu của em đã trở lại rồi sao?

Hiện tại Lâm Hình đã biết tình cảm của anh trai đối với chị dâu, cũng biết anh trai rất có thể đi tìm Vũ Tích. Nghe Mỹ Na nói như vậy, vội vàng hỏi. Hiện tại nàng hy vọng nhất chính là anh trai thực sự đi tìm Vũ Tích, mà không phải đi tìm người kia báo thù.

- Không phải. Hai năm rồi chị đều không có được tin tức gì của chị Vũ Tích. Đây là lời mà hai năm trước chị Vũ Tích nói với chị. Lúc đó, chị ấy nói ba năm sau có thể gặp lại Lâm đại ca, nên mỗi ngày đều tính thời gian. Chị nghĩ hiện tại còn cách thời gian ba năm đó không lâu lắm. Chỉ là không biết hai người đó hẹn nhau ở chỗ nào. Nếu biết thì chúng ta cũng có thể đi gặp Lâm đại ca.

Mỹ Na vốn không muốn chen vào chuyện của chị Vũ Tích, nên không định nói cho mấy người. Dù sao cô ta cũng không biết ba năm sau Vũ Tích có thể gặp lại được Lâm Vân hay không. Nếu không gặp được, chẳng những chị Vũ Tích thương tâm, mà những người thân của Lâm Vân cũng lo lắng.

- Vậy thì tốt quá. Đội trưởng Lam, tôi đề nghị một tháng sau khi huấn luyện viên Lâm trở về thì nghe theo ý kiến của anh ấy rồi hãy làm quyết định.

Chu Tuần lập tức nói.

Lam Cực gật đầu đồng ý:

- Tốt, cứ như vậy đi, một tháng sau chúng ta hỏi ý kiến của huấn luyện viên Lâm. Những tên khốn kiếp này, rõ ràng dám hai lần tới tấn công công ty của chúng ta. Chúng ta không thể buông tha cho bọn chúng được. Hiện tại tôi đi về công ty, chỉ có Trịnh Quân ở đó tôi không quá yên tâm. Những kẻ kia không phải là những kẻ tầm thường. Tôi nghĩ bọn chúng đều là lập rõ kế hoạch mới làm việc. Chuyện này đòi huấn luyện viên Lâm trở về thì tiếp tục bàn. Tôi đi trước đây, Chu Tuần, cậu trông coi Du Thiết nhé.

Thấy mọi người gật đầu đáp ứng, Lam Cực lập tức trở về công ty. Những người này rõ ràng có thể đả thương Chu Tuần và Du Thiết, chứng tỏ bọn chúng không phải những kẻ đầu đường xó chợ gì. Phải biết rằng, bản lĩnh của Chu Tuần và Du Thiết không còn như hai năm trước, khi mới tiến vào rừng rậm Amazon. Trải qua hai năm này, bọn họ chính là cường giả trong cường giả.

Cho dù chuyện ở rừng rậm Amazon tái diễn, không có huấn luyện viên Lâm, bọn họ cũng không cần phải e ngại đối phương liên thủ.

Lúc Lam Cực trở lại công ty, việc đầu tiên phải làm là lựa chọn một vài bảo vệ có tiềm lực và độ trung thành cao để huấn luyện thêm. Ý cảm thấy bảo vệ nhiều nhưng lại không có chất lượng gì cả.

Lần tập kích của bọn trộm vào tập đoàn Vân Môn lần này, bốn tên thì không có tên nào chạy thoát. Bên tập đoàn Vân Môn chỉ có hai nhân vật chủ chốt bị thương, bị giết là vài người bảo vệ. Mà cảnh sát của Yên Kinh cũng đối diện với bốn tên như vậy, lại chết ba người cảnh sát, mười mấy người bị thương, mà không bắt được tên nào.

So sánh đôi bên, lực lượng phòng ngự của tập đoàn Vân Môn lập tức bạo lộ trước mắt công chúng. Các trang web, báo chí đều liên tục đưa ra những lời chỉ trích năng lực của các tổ chức cảnh sát quốc gia. Đồng thời cũng không tiếc lời khen ngợi năng lực phòng hộ của tập đoàn Vân Môn.

Bởi vì các quốc gia đều hướng về những tên nam tử ngoại quốc này, cho nên bọn chúng cơ hồ không có chỗ ẩn núp. Rốt cuộc ở một thị trấn của Thiên Tân, bốn tên đồng bọn bị phát hiện, tiếp tục xảy ra cuộc chiến đấu với cảnh sát.

Lần này bên phía cảnh sát lại chết thêm vài người, mà chỉ lưu lại một cỗ thi thể của người da đen. Còn lại ba người thì chạy mất, không phát hiện ra tung tích của bọn chúng. Mà cỗ thi thể để lại này không tìm được manh mối nào chứng tỏ thân phận của y.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 228: Tính Toán

B

a ngày sau, ở một bến tàu Thiên Tân lại xuất hiện việc cướp tàu như ở Thanh Đảo .Một con tàu chở hàng vừa mới cập bến, vào đêm khuya đã bị cướp đi. Mà tới sáng ngày hôm sau, chủ tàu mới phát hiện. Ngay lập tức đoạn đường biển từ Thiên Tân tới Thượng Hải đều bị phong tỏa. Các đội tuần tra của Đông Hải hoạt động dày đặc cả ngày lẫn đêm.

Cấp trên đã hạ mệnh lệnh, những tên tội phạm này đã xâm phạm tới ích lợi của quốc gia, vô luận thế nào cũng không thể tha thứ. Nhưng tuần tra dày đặc như vậy, cũng không phát hiện ra dấu vết con tàu chở hàng bị đánh cắp. Chỉ tới tận chiều ngày thứ hai, mới phát hiện con tàu chở hàng đó ở khu vực biển biên giới giữa đại lục và Bắc Triều Tiên.

Điều này chứng tỏ bọn tội phạm kia không lập tức đào tẩu bằng đường biển thuộc khu vực Hoa quốc, mà lựa chọn khu vực biển của Hàn Quốc và Bắc Triều Tiên rời đi. Mà con tàu này lại dừng ở đây chứng tỏ có đồng bọn tiếp ứng.

Mà một khi bọn chúng đã chạy trốn tới hai quốc gia kia thì bắt được chúng đã là chuyện bất khả thi.

Sau khi tập đoàn Vân Môn tung ra tư liệu và hình ảnh của bọn trộm cho truyền thông, có trang web đã suy đoán được những người này thuộc về một trong ba tổ chức sát thủ của thế giới. Nếu suy đoán này của trang web đó là đúng, thì tập đoàn Vân Môn quả thực gặp nguy hiểm.

Bởi vì bất kỳ cá nhân, tổ chức hay tập đoàn nào đắc tội với ba tổ chức sát thủ đứng đầu thế giới, còn chưa nghe thấy ai sống qua một năm. Từ những

bằng chứng trong quá khứ, thì bọn họ đều tan thành mây khói. Thậm chí còn có một tổng thống nước Mỹ.

Nghe nói quốc gia Seribian ở Nam Mỹ vì đắc tội với Độc Xà, một trong ba tổ chức sát thủ đứng đầu quốc tế. Quân đội của quốc gia này không biết nguyên nhân gì giết chết người của Độc Xà. Seribian là một nước có ba mươi nghìn nhân khẩu, cuối cùng các lãnh đạo chủ chốt của chính phủ đều bị tổ chức Độc Xà kia giết hết, không thể không giải thể. Liên Hợp Quốc đã cực lực lên án, đồng thời phái ra quân đội điều tra, nhưng cuối cùng cũng phải bỏ ngõ đấy.

Mọi người cũng biết những tổ chức đánh thuê này có ít nhiều quan hệ với các quốc gia. Nhưng biết thì biết, sẽ không có ai nói một chuyện mà không có chứng cứ như vậy.

Yên Kinh, đại viện của Lâm gia.

- Cậu xác định là do tổ chức Hắc Thủ Băng Dao sao?

Lâm Lộ Trọng vẻ mặt nghiêm túc hỏi Dư Dụ đứng bên cạnh.

- Đúng vậy, tư liệu của những người đột nhập vào công ty của thiếu gia đã được điều tra kỹ. Bọn chúng chính là người của tổ chức sát thủ Hắc Thủ Băng Dao, một trong ba tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới. Lúc đầu tôi cũng nghi ngờ tổ chức Độc Xà, nhưng Độc Xà bình thường rất ít khi tiếp nhận những vụ như vậy. Nên khả năng của Hắc Thủ Băng Dao là lớn hơn.

Dư Dụ trả lời vô cùng cẩn thận.

Lâm Lộ Trọng nghe xong Dư Dụ báo cáo, liền trầm mặc không nói. Không một ai biết về Hắc Thủ Băng Dao hơn ông ta. Tổ chức này đã làm vô số việc khiếp sợ cả thế giới. Nên không có bất kỳ ai dám chọc giận bọn họ. Tổ chức này không phải chỉ cần phái tới một đội quân là có thể tiêu diệt được.

Tuy tổ chức này chỉ đứng thứ ba trong ba tổ chức sát thủ đứng đầu. Nhưng đó là do thực lực của bọn chúng chưa được bày ra hết. Tổ chức này hoạt động vô cùng bí mật. Thực lực của đội viên được chia đều làm bốn cấp ‘Thủy, Băng, Âm Băng, Hắc Băng’

Nếu như lời của Dư Dụ là chính xác, thì những thành viên của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao tham dự cuộc tấn công lần này có lẽ chỉ thuộc Thủy cấp. Từ đó có thể tưởng tượng tập đoàn Vân Môn đã chọc giận một thế lực lớn như thế nào

- Có tin tức gì của Tiểu Vân không?

Lâm Lộ Trọng trầm tư một lát, ngẩng đầu hỏi.

- Từ hai năm trước thiếu gia đi tới núi Tây Lương thì không phát hiện ra tin tức gì rồi. Chúng tôi đã xác nhận được thiếu gia Vân đúng là đã đi qua núi Tây Lương. Bởi vì chúng tôi tìm được tên đăng ký của thiếu gia ở trong một khách sạn. Mà thiếu gia tới ngọn núi đó là buổi tối. Về sau người dân sống ở gần núi Tây Lương đó nói lúc ban đêm có nghe thấy tiếng âm âm từ sâu trong núi vọng tới.

- Nhưng khi chúng tôi đi tới đó thăm dò, thì không phát hiện ra hiện tượng dị thường nào. Thậm chí cả Bát Quái Môn trong truyền thuyết cũng không tìm thấy. Theo lý thuyết, Bát Quái Môn được xây dựng ở núi Tây Lương, nếu có xung đột với thiếu gia Vân thì cũng nên có một vài dấu vết giao tranh mới đúng. Nhưng chúng tôi đã kiểm tra rất cẩn thận rồi, vẫn không thấy có dấu vết gì.

Tuy Dư Dụ đã báo cáo điều này mấy lần, nhưng khi lão gia tử hỏi tới tung tích của Lâm Vân, y vẫn trả lời tỉ mỉ.

Gần đây Dư Dụ cảm thấy thân thể của lão gia tử không còn tốt như trước kia. Hơn nữa, còn mấy tháng là ông ấy về hưu rồi. Có lẽ vì vậy mà tinh thần của lão gia tử luôn rơi vào trạng thái hoảng hốt.

- Cậu phải chú ý nhiều hơn tới công ty của Tiểu Vân. Không thể để những người này tái diễn vụ cướp. Cho dù có trả một cái giá lớn, chúng ta cũng không thể để bọn chúng xúc phạm tới niềm kiêu ngạo của quốc gia chúng ta. Tôi sẽ báo cáo chuyện này lên chủ tịch nước. Đồng thời cảnh cáo mấy người của Lâm gia, đừng hướng suy nghĩ bản thân của mình vào công ty của Tiểu Vân. Nếu có kẻ nào của Lâm gia làm vậy thì lập tức trục xuất khỏi gia tộc.

Lâm Lộ Trọng một hơi nói xong, liền không muốn nói chuyện nữa. Mọi mệt dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

- Vâng.

Dư Dụ nói xong lo lắng nhìn thoáng qua Lâm Lộ Trọng, lúc này mới xoay người ra khỏi thư phòng.

Chẳng những Lâm Lộ Trọng biết tập đoàn Vân Môn xúc phạm tới tổ chức sát thủ đứng thứ ba thế giới, mà rất nhiều gia tộc lớn cũng biết chuyện này. Có lo lắng cũng có chút hả hê.

Mà Tần gia ở Yên Kinh thì chắc chắn là cao hứng rồi.

- Thăng nhi, mối thù của con hẳn là sẽ được báo. Cha không tin tập đoàn Vân Môn có thể chống lại kẻ thù lớn như vậy. Tên Lâm Vân kia không ở đó là vận may của hắn. Nếu hắn ở đó thì hắn khẳng định cũng chạy không thoát. Một cái tập đoàn Vân Môn làm sao có thể đối phó với kẻ thù như vậy. Cho dù quốc gia muốn bảo vệ bọn chúng, cũng không thể thời khắc bảo vệ được.

Tần Bang nhìn con trai ngồi xe lăn, cảm hận nói.

Từ hai năm trước bị Lâm Vân đánh cho tàn phế, Tần Thăng chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn. Hai chân và hai tay của y đều bị đánh nát, đã không có cách

nào hồi phục. Chỉ có một tay là có thể miễn cưỡng hoạt động, nhưng không phải rất linh hoạt.

- Hừ, từ nay về sau hai đứa đừng nói những lời như vậy. Không nghe câu tai vách mạch rừng sao?

Tần Tiền đi vào phòng, nghe thấy Tần Bang nói vậy liền quát lớn.

- Cha, cái tên Lâm Vân kia đã mất tích lâu như vậy, nghe nói cũng đã bị Bát..

Tần Bang còn chưa nói hết thì đã bị Tần Tiền cắt đứt.

- Tần gia của chúng ta không còn liên hệ gì với những người khác. Người ta ra sao thì ra, không liên quan gì với Tần gia. Mà ta cần con nhớ kỹ. Cho dù con có thống hận người khác như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể chường bộ mặt hả hê ra ngoài như vậy được. Tổ chức sát thủ giết người phóng hỏa ở quốc gia chúng ta, chẳng lẽ lại là một chuyện đáng ăn mừng sao? Thực là ngu xuẩn.

- Con và Thăng nhi nên làm ra vẻ bình thường. Mà cũng nên tự đánh giá lại sai lầm của bản thân đi. Đừng phóng tất cả thù hận lên đầu người khác.

Tần Tiền nói xong, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào phòng đọc sách.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 229: Vũ Tích Rời Đi

M

ấy ngày nay Lâm Vân đều rất sốt ruột, nhưng thấy hai tên hải tặc cũng đã dốc hết sức mình lái thuyền rời. Không có biện pháp nào khác, chỉ đành phải bình ổn lại tâm tình.

Tuy vậy, việc tu luyện đã không thể được. Với tâm tính của hắn hiện tại, tu luyện cũng vô ích.

Lấy viên đá to bằng quả bóng rổ kia ra nghiên cứu một lát. Nhưng không phát hiện ra có cái gì dị thường. Chỉ là viên đá rất cứng rắn, không biết là chất liệu gì. Tuy còn nhiều chất liệu mà Lâm Vân không biết, nhưng hắn cũng đã nghe nói rất nhiều. Mà viên đá có màu xanh như vậy hắn chưa từng nghe qua.

Mất nửa ngày không tìm ra được công dụng của nó, Lâm Vân đành thu viên đá này lại, lấy ra cái đồng hồ. Chiếc đồng hồ thoát nhìn đã hết điện. Nhưng Lâm Vân không tin, nếu như đây là thiết bị truyền đi tin tức, làm sao có thể dễ dàng hết điện như vậy. Kiểm tra cẩn thận một lần, xác thực là không còn điện. Đành phải bỏ lại chiếc đồng hồ vào Tinh Giới, rồi nghĩ biện pháp trở về.

Vô luận những người là ai, nếu dám động vào tập đoàn Vân Môn, Lâm Vân sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Cho dù bọn chúng không còn chủ động đến gây sự, Lâm Vân cũng sẽ tìm tới hang ổ của bọn chúng. Huống hồ từ lời khai của tên Luton kia, bọn chúng không có khả năng từ bỏ ý đồ.

Mà tổ chức Hắc Thủ Băng Dao kia là một tổ chức như thế nào? Rõ ràng muốn phá hoại công ty của mình? Mình giống như chưa từng đắc tội bọn

chúng đi? Nếu như nói việc Lâm Vân giết chết hai người của bọn chúng ở rừng rậm Amazon bị tổ chức này biết, Lâm Vân tuyệt đối không tin tưởng.

Lúc ấy chỉ có mình và Hàn Vũ Đình. Hơn nữa bọn kia đều bị mình diệt khẩu. Hẳn không tin Hàn Vũ Đình có thể đem chuyện này nói cho người khác biết. Nếu như đã không phải là Hàn Vũ Đình, như vậy vì sao tổ chức Hắc Thủ Băng Dao lại tập trung vào công ty mình làm gì?

Nhớ lúc trước mình giết bốn người.. Có hai người là thành viên của Hắc Thủ Băng Dao. Còn hai người còn lại thì thuộc một tổ chức làm việc cho chính phủ Mỹ. Mà hai tên thành viên của Hắc Thủ Băng Dao kia có lẽ là được thuê. Nhưng thông qua ngữ khí nói chuyện của bốn người đó, thì có vẻ như hai tổ chức này khá quen thuộc với nhau.

Mặc kệ bọn chúng là tổ chức gì, cũng không quan tâm thực lực của bọn chúng đến đâu. Nếu bọn chúng đã chọc giận mình thì phải nhận lấy hậu quả.

Lâm Vân lại nghĩ tới Hàn Vũ Tích. Hai năm qua không biết nàng ấy sống một mình như thế nào. Một cô gái yếu đuối, vô thân vô cố ở bên ngoài, thực sự quá nguy hiểm. Nếu như Vũ Tích xảy ra ngoài ý muốn gì, như vậy cả đời hẳn sẽ sống dày vò và đau khổ. Thanh Thanh thì mình đã không được gặp lại rồi. Giờ chỉ còn có Vũ Tích, nếu nàng ấy lại xảy ra điều gì, Lâm Vân tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân.

Dù có tu luyện đến mức có thể hủy diệt một hành tinh, nhưng những thứ mất đi còn có thể lấy lại được sao? Vừa nghĩ tới sắp được gặp lại Vũ Tích, trái tim của Lâm Vân liền tràn đầy lửa nóng.

Chỉ vì con sông Tây Lương chết tiệt kia mà mình bị giam cầm hai năm. Lâm Vân biết trong con sông Tây Lương đó khẳng định có gì cổ quái. Nhưng với thực lực của hẳn bây giờ, đi vào sông Tây Lương chỉ tổ mất mặt.

Có lẽ một ngày nào đó, khi hần kết thành sáu sao hoặc là bảy sao, hần có thể đi vào đó. Nhưng điều đấy thật là xa vời. Hiện tại hần đang rơi vào trạng thái đình trệ tăng tiến tu vi. Tuy lực lượng tinh thần vào ban đêm có thể hỗ trợ hần tu luyện, nhưng còn kém linh khí nhiều lắm.

Hơn nữa, lực lượng tinh thần ở nơi này kém rất xa so với đại lục Thiên Hồng. Đặc biệt khi mình tiến vào một sao, tốc độ tu luyện lại càng thấp. Nếu hiện tại có thật nhiều linh thạch thì thật tốt. Nếu có nhiều linh thạch, hần không cần phải lo lắng vấn đề thăng cấp.

Nhưng tìm linh thạch dễ vậy sao. Không chỉ nói là nơi này, ngay cả đại lục Thiên Hồng, mỗi một viên linh thạch đều là thứ quý báu.

Mà Lâm Vân còn phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái. Cho dù trong tay có linh thạch, nhưng việc tu luyện vẫn rất chậm. Mà ngược lại, tu vi một sao hiện giờ của mình lại mạnh hơn khi có tu vi một sao ở đại lục Thiên Hồng.

Huống chi Tinh Hỏa của mình lại có màu tím, không như màu vàng lúc trước. Tinh Hỏa hiện tại rất mạnh, mạnh gấp mấy chục lần khi Tinh Hỏa chỉ có màu tím nhạt

Linh thạch thì vẫn phải tìm rồi. Tuy nhiên từ nay về sau, đi đâu mình cũng muốn mang Vũ Tích đi theo, không thể vứt bỏ nàng một mình được. Còn chuyện về Hắc Thủ Băng Dao, sau khi giải quyết xong sẽ lập tức mang Vũ Tích đi tới một chỗ yên tĩnh và đẹp đẽ, hoàn thành nốt giấc mộng hạnh phúc của hai người.

- Vân Tích, trường vừa khai giảng mà cậu đã xin nghỉ rồi sao?

Bùi Tiệp thấy Hàn Vũ Tích đang thu thập không nhiều quần áo và đồ đạc lắm vào trong vali, liền thắc mắc hỏi. Hai cô bạn cùng phòng khác cũng kỳ quái nhìn Hàn Vũ Tích.

- Ủ, mình phải đi đây, cảm ơn các cậu đã chiếu cố mình trong hai năm qua.

Hàn Vũ Tích khẽ cười nói. Từ lần trước xem bộ phim và biết Lâm Vân vẫn bình yên vô sự, tâm tình của nàng vẫn vui vẻ cho tới tận hôm nay,

- Cậu là nghỉ học luôn à?

Vương Yến kinh ngạc hỏi. Cô ta cũng biết Hàn Vũ Tích tốn không ít tiền để vào đây học. Thật không ngờ mới học hai năm mà đã xin nghỉ học rồi.

- Thật vậy sao, Vân Tích, cậu còn chưa có chứng chỉ mà, tốn nhiều tiền như vậy, chẳng phải là lãng phí sao?

Lưu Lệ Quyên cũng cảm thấy tiếc tiền cho Hàn Vũ Tích.

- Cảm ơn các cậu, mình vốn không có tính toán học ở đây để lấy bằng. Hiện tại mình phải trở về. Có lẽ từ nay về sau nếu có cơ hội, mình sẽ trở lại thăm các cậu.

Hàn Vũ Tích nói xong, nhắc cái vali không phải là lớn, rồi xoay người rời đi.

- Vân Tích, còn nhiều thứ như vậy cậu bỏ lại à?

Bùi Tiệp thấy Hàn Vũ Tích chỉ lấy quần áo và mấy thứ, còn những vật khác thì bỏ lại, liền vội vàng hỏi.

- Không cần đâu, cứ để chúng ở đó. Nếu mình trở lại thì mình sẽ cầm đi. Hiện tại cầm đi hết sao được. Cảm ơn các cậu, tạm biệt.

Hàn Vũ Tích nói xong thì đi xuống tầng.

- Vân Tích, để mình tiễn cậu.

Tuy Bùi Tiệp không biết vì sao Hàn Vũ Tích lại muốn nghỉ học. Nhưng cô ta biết có một số việc không nên hỏi, hoặc là cho dù hỏi, Vân Tích cũng

chưa chắc nói ra. Cho nên đành phải tiễn nàng rời đi.

- Không cần đâu, mình đi đây...

Hàn Vũ Tích cự tuyệt mấy bạn cùng phòng đưa tiễn, đi xuống tầng.

Mấy người đứng ở cửa sổ nhìn bóng lưng Hàn Vũ Tích dần dần xa, đều cảm thấy cô bạn này của mình chắc có nhiều tâm sự. Trước kia nàng luôn rầu rĩ không vui, nhưng gần đây có vẻ thay đổi rất nhiều. Vân Tích là một cô gái thực sự xinh đẹp. Tuy có nhiều vết sẹo trên mặt, nhưng vẫn không thể che lấp được dáng người hoàn mỹ và làn da bóng loáng của nàng.

Chỉ là không biết vì sao một cô gái ưu tú như vậy, lại không có nhiều nam sinh truy cầu. Tuy mặt của Vân Tích bị sẹo, nhưng thân hình và làn da của nàng tuyệt đối là thuộc cấp mỹ nữ, vậy mà nàng không có danh tiếng gì ở trong trường học này. Ngay cả nam sinh trong lớp cũng không thấy ai để ý tới nàng.

- Các cậu nghĩ Vân Tích sẽ trở về đây sao?

Đối với việc Hàn Vũ Tích đột nhiên nghỉ học, Vương Yên cũng cảm thấy rất tiếc nuối.

- Mình nghĩ cậu ấy sẽ trở về. Chỉ là mình kỳ quái, cậu ấy học ở đây được hai năm, nhưng không thấy có nam sinh nào truy cầu cậu ấy. Chẳng lẽ các nam sinh trong lớp mình đều bị mù sao? Chỉ biết hướng về khuôn mặt có sẹo của Vân Tích mà không để ý cái khác?

Bùi Tiệp thấy Hàn Vũ Tích đi rồi mới lên tiếng bất bình cho nàng ấy.

- Đúng vậy, mình cùng cảm thấy kỳ quái. Nếu mình là nam sinh, thì mình đã sớm truy cầu Vân Tích rồi. Mình còn chưa thấy cô gái nào có làn da và khí chất như Vân Tích.

- Chỉ là không biết vì sao bạn ấy lại có nhiều vết sẹo trên mặt như vậy. Thật là đáng tiếc.

Vương Yến cũng đồng ý với lời Bùi Tiệp.

- Mà sao Vân Tích không mang một quyển sách nào đi nhỉ? Không phải cậu ấy đến đây để học sao?

Lúc này Lưu Lệ Quyên mới phát hiện Hàn Vũ Tích để lại thùng sách, không có mang đi.

- A, bên này còn có tận một thùng thư nè.

Lưu Lệ Quyên mở một cái thùng giấy bên cạnh, ở trong là đủ loại bức thư và thiệp chúc mừng.

- Rõ ràng đều là thư tình của nam sinh ghi . Phần lớn là nam sinh của lớp mình. Nhưng không thấy bức nào được mở ra. Thật là kỳ quái....

Lưu Lệ Quyên đếm qua số thư trong này, thì thấy có hơn một trăm bức thư. Mà không thấy bức thư nào được bóc tem. Đều giống như giấy vụn bị vứt vào đây vậy.

- A, xem nè, có hai mươi bức thư có tên hai mươi nam sinh chúng ta đều không biết. Mà những bức thư này đồng dạng cũng không được mở ra. Nếu là mình, thì mình ít nhất đã mở ra xem họ viết gì trong đó rồi.

Bùi Tiệp cũng lật ra xem, rồi nói.

- Xem ra Vân Tích coi mấy bức thư này là giấy vụn ném vào trong thùng này rồi. Mình nghĩ ra một cách hay lắm. Chúng ta yêu cầu những người viết thư này mời chúng ta ăn cơm. Mỗi lần mời là trả lại cho họ một bức. Các cậu cảm thấy cách này như thế nào?

Vương Yên cầm lấy một bức thư chưa được bóc qua, bỗng nghĩ ra một điều rồi hưng phấn nói với hai người kia.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 230: Cá Tiêu Sả Ớt

M

ình còn tưởng nam sinh của lớp mình bị mù nữa, xem ra không phải như vậy. Mình thật muốn xem bên trong mấy bức thư này ghi gì. Nhưng chắc cũng chả có gì hay mà xem. Không phải nói ngưỡng mộ thì cũng là yêu em ngay cái nhìn đầu tiên gì đó. Chỉ là hơi tức vì hai năm nay mình mới có nhận được bốn bức thư tình.

Bùi Tiệp nói xong, lộ vẻ không cam lòng.

- Cậu còn tốt hơn mình. Mình mới nhận được hai bức. Vương Yến là mỹ nữ, chắc thu được nhiều hơn chúng mình rồi.

Lưu Lệ Quyên quay đầu hỏi.

- Mình chỉ có hơn hai mươi bức thôi, còn kém Vân Tích xa lơ xa lắc. Vân Tích thật là kiên nhẫn. Nếu là mình, mình đã mở ra xem hết rồi.

Vương Yến nói.

- Kỳ thật, mình cảm thấy không phải là Vân Tích kiên nhẫn, mà cơ bản cậu ấy coi những bức thư này là những thứ bỏ đi, không đáng xem xét. Mà cậu ấy không trả lại hay hồi đáp bọn họ vì tính cách của cậu ấy rất thiện lương. Cậu ấy không muốn mấy nam sinh kia tự ti hay là mất mặt. Mình cảm thấy Vân Tích không giống với những sinh viên chúng mình lắm. Mà có vẻ như cậu ấy đã yêu vị huấn luyện viên Lâm trên bộ phim kia rồi phải. Các cậu có thấy từ lần xem bộ phim ấy xong, cậu ấy có vẻ sáng sủa hơn lúc trước rất nhiều không? Còn có, mình nhớ lần đó đi xem phim, cậu ấy còn nói:” Nếu

như anh ấy thực sự là Lâm Vân, thì mình rất muốn gả cho anh ấy.” Lúc đó mình còn bất ngờ vì Vân Tích có thể nói ra được như vậy.

- Bây giờ nghĩ lại chắc cậu ấy thích những chàng trai như anh chàng Lâm Vân kia vậy. Nếu không phải mặt của cậu ấy có sẹo, thì mình nghĩ cậu ấy rất xứng với anh chàng huấn luyện viên Lâm kia rồi. Nhưng dù sao đây cũng chỉ là phỏng đoán của mình. Còn các cậu thấy thế nào?

Bùi Tiệp nói xong còn ra vẻ chờ mong.

- Mình thấy cậu suy đoán rất có lý. Nhưng cho dù mặt của Vân Tích trở lại bình thường, cậu ấy cũng không có khả năng đến với vị huấn luyện viên Lâm của Long Ảnh kia đâu. Hai người vốn không cùng một thế giới. Về cơ bản có thể nói hai người giống như hai đường thẳng song song vậy, không thể giao nhau được.

- Một người như huấn luyện viên Lâm, khẳng định có rất nhiều gia tộc lớn thêm muốn, đâu tới phiên dân chúng như bọn mình. Mình nghĩ vẫn nên tính kế để ăn cơm của đám nam sinh kia a.

Vương Yến bắt đầu nghĩ về kế sách của Lưu Lệ Quyên .

Hôm nay đã là ngày 10 tháng 9, còn có 10 ngày nữa là tới cuộc ước hẹn với Lâm Vân rồi. Trong lòng Hàn Vũ Tích luôn bồn chồn, lo được lo mất. Buổi sáng tỉnh mơ sau khi từ biệt với các bạn cùng phòng, tuy còn hơn một tuần lễ, nhưng Hàn Vũ Tích không muốn lúc đó phải vội vàng vàng trở về. Nàng muốn trở về sớm một chút, để phòng có bất trắc gì khi đi đường.

Nàng rất nhớ Lâm Vân, nhưng lại sợ đến lúc đó không gặp được hân. Cái cảm xúc trong lòng đó thật không có cách nào nói rõ. Tâm lý chờ đợi, lo lắng, sợ hãi, khiến cho nàng không thể bình ổn tâm tình được.

Lúc Hàn Vũ Tích lần nữa trở về Phần Giang, thì không thấy Mỹ Na ở nhà. Phòng của nàng thì không biết bị ai dọn đi toàn bộ rồi. Mà phòng của Mỹ

Na vẫn như vậy.

Đang nghĩ Mỹ Na có phải đi làm, nhưng lại phát hiện phòng của Mỹ Na chỉ có giường và chăn mền, các đồ dùng khác đều bị dọn đi rồi.

- Vũ Tích, cháu đã trở lại rồi à?

Đang lúc Hàn Vũ Tích muốn dọn dẹp, thì nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại là bác gái cho thuê nhà.

- Vâng, mà Mỹ Na dọn đi đâu rồi bác?

Hàn Vũ Tích vội vàng hỏi.

- Hiện tại Mỹ Na tới Yên Kinh làm việc rồi. Tuy nhiên con bé vẫn trả đủ tiền hàng tháng cho ngôi nhà này. Con bé bảo để dành khi nào cháu về thì có chỗ mà ở.

Bác gái thuê nhà liền trả lời.

- Vậy ạ..

Trong lòng Hàn Vũ Tích tự nhủ, không biết Mỹ Na làm gì ở Yên Kinh? Con bé làm gì có thân thích hay người quen nào ở đó đâu?

- Bác gái, bác biết vì sao Mỹ Na tới Yên Kinh làm việc không?

Hàn Vũ Tích kỳ quái hỏi.

- Hình như một người anh trai nào đó của con bé làm ở đó thì phải. Bác cũng không biết rõ ràng lắm. Vũ Tích, nếu cần đồ đạc gì thì cứ nói với bác. Hiện tại bác có việc phải đi trước.

Bác gái chủ nhà nói xong liền rời đi.

- Vâng cháu biết rồi, cảm ơn bác.

Hàn Vũ Tích đợi cho bác gái chủ nhà rời đi, liền quét dọn căn phòng lại cho sạch sẽ.

Sau khi lau chùi xong thì vừa tắm vừa suy nghĩ, xem ra tối nay đành phải ngủ trong phòng của Mỹ Na rồi. Mà đồ đạc của mình không biết Mỹ Na có mang đi theo không? Tuy nhiên hiện tại Hàn Vũ Tích không có ý gọi điện thoại cho Mỹ Na.

Nàng thầm nghĩ một mình lẳng lặng chờ đợi Lâm Vân trở về, không muốn bất kỳ ai quấy rầy nàng.

Hàn Vũ Tích chuẩn bị xong những vật này, rồi muốn đi ăn cái gì đó. Còn chín ngày nữa, nhưng đối với nàng lại đằng đẳng như chín năm vậy. Lúc ở trường học còn có thể chậm rãi trôi qua, nhưng hiện tại chỉ có một mình chờ đợi, mới biết cái gì được gọi là dài vò.

Đi ra khu nhà, Hàn Vũ Tích đã bất tri bất giác đi được một lúc, rồi tới gần công ty. Nhìn công ty mình đã làm việc vài năm này, Hàn Vũ Tích không hề có chút hoài niệm nào. Tuy không biết là ai cung cấp thông tin cho Tần Thăng, nhưng Hàn Vũ Tích vẫn có thể đại khái đoán ra, người này chính là Phương Bình.

Buồn cười lúc trước mình vì nghe Phương Bình nói, mà tát Lâm Vân một câu. Vì cái tát này mà nàng không biết hối hận bao nhiêu lần. Không biết bao nhiêu lần muốn mở miệng xin lỗi Lâm Vân.

Có thể tượng tưởng lúc đó anh ấy sững sờ và khố sở như thế nào. Nhưng anh ấy vẫn để lại quà cho mình ở Phụng Tân. Đó là bộ nội y hoa Sơn Trà, cũng là một trong mấy thứ mà mình trân quý nhất. Lúc nhận được bộ nội y hoa Sơn Trà này, nàng mới biết được, nguyên lai Lâm Vân cũng nghĩ tới mình, chứ không phải chỉ là mình tương tư một phía.

Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn, mới thấy mình đã đi tới quán cơm Hồ Nam.

Hàn Vũ Tích tiến vào quán cơm. Hiện tại còn sớm nên quán cơm không nhiều khách lắm. Chỗ ngồi lần trước với Lâm Vân vẫn để trống. Hàn Vũ Tích đi tới đó, ngồi xuống chỗ ngồi cũ của mình.

Mà chỗ ngồi đối diện không có ai, Lâm Vân chưa về. Hàn Vũ Tích sững sờ nhìn chỗ ngồi cũ của Lâm Vân, hiện tại nếu anh ấy ở đây thì thật là tốt.

- Xin hỏi cô cần gọi món gì?

Nhân viên phục vụ thấy cô gái kia đi vào rồi chỉ ngồi đó sững sờ, trong lòng rất là kỳ quái. Chỗ ngồi kia có cái gì đâu nhỉ, mà thường xuyên có nữ nhân tới đây rồi ngồi sững sờ. Lần trước có một cô gái rất xinh đẹp cũng thường thường đến đây ngồi ở chỗ đó bần thần. Mà cô gái lần này nếu không có sọc trên mặt thì cũng là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Nghe có người gọi nàng, Hàn Vũ Tích thanh tỉnh lại, vội vàng nói:

- Chỉ cần một đĩa cá tiêu sả ớt là được rồi. Mà chị có thể bật bài “Làm người yêu của anh” cho tôi nghe được không?

Nhân viên phục vụ rất là thật không biết nói gì, đến đây ăn mà chỉ gọi mỗi một món, không phải là quá ít sao. Nhưng khách đã yêu cầu như vậy, cũng chỉ đành gọi vào phòng bếp

- Một đĩa cá tiêu sả ớt nhé.

Không biết là vì nhân viên phục vụ này muốn Hàn Vũ Tích ăn xong sớm rồi rời đi, hay là do hiện tại ít khách ngồi, mà món cá tiêu sả ớt rất nhanh được mang lên.

Hàn Vũ Tích nhìn đĩa cá, cầm chiếc đũa gắp một miếng rồi cho vào trong miệng. Một cảm giác cay sè trực tiếp xông vào cổ họng của Hàn Vũ Tích, khiến nàng không ngừng ho khan, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống. Không biết có phải do vị cay của cá hay không.

“...Em biết anh sẽ không quên em, sẽ không vứt bỏ em một mình mà bay đi...”

Tiếng ca truyền tới, Hàn Vũ Tích nghe mê mẩn, thậm chí còn quên rằng mình tới đây là ăn cơm.

- Chị Vũ Tích....

Một tiếng kêu kinh ngạc cắt đứt sự chìm đắm trong tiếng ca của Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích ngẩng đầu lên, rõ ràng thấy Tô Tĩnh Như. Tô Tĩnh Như có vẻ rất kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Vũ Tích ở đây. Hàn Vũ Tích vừa cười vừa nói:

- Tĩnh Như, em cũng tới nơi này à? Ngồi đi..

- Mặt chị...

Tô Tĩnh Như không nói tiếp nhưng nước mắt đã không nhịn được rơi xuống. Một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, ngay cả mình cũng phải ghen ghét, không biết là ai có thể nhẫn tâm như thế?

Hàn Vũ Tích lắc đầu không nói gì, nàng không muốn nói về chuyện này.

Tô Tĩnh Như cũng hiểu suy nghĩ của Hàn Vũ Tích, vội vàng chuyển chủ đề:

- Vũ Tích, chị trở về từ lúc nào vậy? Em tìm chị mãi mà không thấy...

- Chị vừa về từ hôm qua, các em có khỏe không?

Biểu lộ hiện tại của Hàn Vũ Tích có vẻ như rất bình thản. Ngoại trừ việc của Lâm Vân ra, các việc khác trong mắt nàng đều là có cũng được, không có cũng không sao.

Cảm thấy ngữ khí bình thản của Hàn Vũ Tích, Tô Tĩnh Như ngượng ngùng cười nói:

- Mọi người đều khỏe. Cam Dao trở về quê nên chưa liên lạc được. Từ Yên thì đang ở Phụng Tân quản lý công ty bên kia. Chỉ có em là rảnh rồi....

Trong giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ và buồn chán.

Hàn Vũ Tích nhìn thoáng qua Tô Tĩnh Như. Nàng không phải là không biết tâm tư của Tô Tĩnh Như, nhưng vật gì cũng có thể nhường, chỉ có lão công là tuyệt đối không thể cho người khác. Nên nàng chỉ trầm mặc, im lặng không nói. Hào khí lập tức trở nên xấu hổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 231: Suy Nghĩ Của Mỗi Người

C

ứ cách vài ngày em lại tới nơi này ngồi một lúc. Không ngờ lại gặp lại chị ở đây, thật sự là may mắn. Chị có biết Lâm Vân đã trở về Phần Giang rồi không...

Tô Tĩnh Như thấy Hàn Vũ Tích không nói lời nào, liền chủ động nói ra.

- Lâm Vân đã trở lại...

Thanh âm của Hàn Vũ Tích run rẩy, đột nhiên đứng lên nói.

- Đúng vậy, anh ấy đã trở lại. Nhưng em chỉ nghe nói anh ấy trở lại mà thôi, chứ chưa thấy mặt. Lần trước em nghe nhân viên trong công ty của em nói là Lâm Vân mua một bộ quần áo của công ty. Nhân viên bán hàng còn lấy thừa của anh ấy chín mươi nghìn nguyên đây này. Chỉ là em một mực không gặp được anh ấy. HIện tại cũng nhanh hai năm rồi.

Tô Tĩnh Như biết Lâm Vân trở về Phần Giang là lúc trước nghe Đường Tử Yên nói trong điện thoại.

Nhưng nàng đi tới Phần Giang lại không gặp được hắn. Thậm chí nàng cũng đã tới sơn trang Hoàn Hồ hỏi thăm, vẫn không có bất kỳ tin tức gì của Lâm Vân. Chỉ biết một điều là địa vị của Lâm Vân ở Lâm gia đã thay đổi hoàn toàn. Từ một thiếu gia hoàn khố ai trong dòng họ cũng coi thường, thì nay đã trở thành nhân vật chạm tay có thể bóng.

- Nhanh hai năm rồi? Nhanh hai năm...

Hàn Vũ Tích lẩm bẩm nói, rồi ngồi xuống. Lúc đó mình vẫn còn đang ở Phần Giang, vì sao anh ấy không đến gặp mình? Chẳng lẽ anh ấy không muốn gặp lại mình sao?

Không, tuyệt đối sẽ không. Hàn Vũ Tích lập tức chối bỏ suy nghĩ này. Nàng đã từng nói qua, sẽ không hoài nghi Lâm Vân nữa. Lúc ấy hẳn nhất định có việc gấp, muốn làm xong mới trở về gặp mình, nhưng về sau mình lại rời đi. Nhất định là như vậy. Nghĩ tới đây, nàng rất hối hận vì quyết định ra đi lúc đó, nếu biết vậy thì không đi rồi.

Tô Tĩnh Như thấy Hàn Vũ Tích cúi đầu trầm mặc không nói, cũng không lên tiếng. Nhưng khi nhìn thấy trên mặt bàn chỉ có một đĩa cá sả ớt, lập tức nhớ tới lúc trước mình và Lâm Vân ăn cơm ở chỗ này, Lâm Vân đã gọi món đó.

Chắc đây cũng là món ăn mà Lâm Vân đã gọi khi đi cùng với chị Vũ Tích. Nhưng ăn cơm cũng không thể chỉ gọi một món a

- Chị Vũ Tích, nếu không chúng ta gọi thêm vài món rồi ăn cơm nhé?

Hàn Vũ Tích ngơ ngác nhìn Tô Tĩnh Như, giống như chưa hồi phục tinh thần.

- Chị Vũ Tích, sao chị chỉ gọi có một món?

Tô Tĩnh Như thấy Hàn Vũ Tích không chú ý tới lời của mình, đành phải hỏi lại.

Hàn Vũ Tích nhìn thoáng qua Tô Tĩnh Như, suy nghĩ giống như có chút rời rạc, thật lâu mới lên tiếng:

- Ngày đó là một ngày chị hạnh phúc nhất. Lúc chị và Lâm Vân tới đây dùng cơm, Lâm Vân đã gọi một bàn thức ăn. Ngoại trừ đĩa cá tiêu sả ớt ra, thì toàn là món mà chị thích ăn...

- Chỉ có món cá tiêu sả ớt này là anh ấy thích. Chính là chị còn đoạt món ăn của anh ấy. Hiện tại chị rất hối hận vì đã làm như vậy. Anh ấy đã gọi toàn món chị ưa thích như vậy rồi. Mà anh ấy khẳng định không thích ăn những món thanh đạm kia. Bữa ăn đó là chị mời anh ấy, nhưng anh ấy lại trả tiền...

Nói tới đây, Hàn Vũ Tích không khống chế được tâm tình, nằm xuống bàn khóc.

Tô Tĩnh Như vội vàng an ủi:

- Lúc ăn cơm, nam nhân trả tiền là chuyện bình thường, chị không cần phải lo nghĩ như vậy.

- Nhưng em không biết, anh ấy không có tiền, tiền anh ấy kiếm được đều là nhật đồ bỏ đi rồi bán. Em có biết để được ba trăm nguyên phải nhật bao nhiêu thứ không? Em không biết, nhưng chị biết. Về sau chị dùng một tuần nhật chai lọ bỏ đi, cũng chỉ bán được có một trăm nguyên mà thôi. Anh ấy có số tiền đó, nhất định là phải ăn mặc tiết kiệm lắm mới dành dụm được. Anh ấy là một người có ngạo khí. Mặc dù bạn của anh ấy là người có tiền, nhưng chị nghĩ anh ấy nhất định sẽ không hướng bọn họ vay tiền.

- Số tiền mà anh ấy tiết kiệm, không cam lòng dùng tới, lại vì chị mà dùng hết. Anh ấy mua một cái gối dựa cho chị, mời chị một bữa cơm, lại giúp chị mua cái dây vòng. Số đó gộp lại cũng phải hơn tám trăm nguyên. Mà quần áo trên người anh ấy còn không tới một trăm nguyên, lại có chỗ rách nát. Để có số tiền đó anh ấy phải nhật đồ bỏ đi bao nhiêu lâu? Hôm đó anh ấy chắc là rất đói bụng, nhưng chị lại đoạt đồ ăn của anh ấy.

- Đó cũng là ngày sinh nhật của chị, do chị không nhận được quà tặng của anh ấy mà trong lòng ủy khuất. Nhưng ngay cái đêm đó, anh ấy lại làm cho chị một món quà chỉ có duy nhất trên thế giới. Lúc anh ấy lấy ra cái dây

vòng, là chị biết anh ấy nhớ rõ ngày sinh nhật của chị. Chị đã khóc, bởi vì đó là món quà sinh nhật tốt nhất mà chị đã được nhận.

- Là Lâm Vân đưa cho chị...

Hàn Vũ Tích nói tới đây, vuốt Tượng Niệm trên ngực. Nghĩ tới sắp được gặp lại Lâm Vân, trong lòng nàng chỉ có vô tận ôn nhu.

Tô Tĩnh Như nhìn Hàn Vũ Tích thỏa mãn vuốt vòng cổ, trong lòng suy nghĩ."Lâm Vân không có liên quan gì tới mình, chỉ là cứu mạng mình một lần mà thôi. Mà mình có tình cảm với hắn là tương tư mà thành. Tình cảm hiện tại của mình là sùng bái hay là cảm kích hắn? Có lẽ do mình chưa được gặp một người nam nhân nào khác vĩ đại hơn hắn, nên mới có suy nghĩ như vậy? Nhưng trên thế giới này, còn có ai vĩ đại hơn hắn sao?"

Nếu Lâm Vân cũng đối đãi với mình như với Hàn Vũ Tích, chính mình sẽ như thế nào? Thầm thở dài một tiếng, có nhiều thứ, dù liên tưởng đến mấy, cũng không thể thành hiện thực. Lúc mình cầm Tượng Niệm trong tay cũng rất là yêu mến. Đáng tiếc nó không thuộc về nàng.

Nguyên lai chiếc vòng độc nhất vô nhị này là do Lâm Vân làm tặng cho vợ của hắn. Thật là hâm mộ. Lần nữa thở dài, Tô Tĩnh Như nhìn chăm chăm vào vòng cổ trên ngực của Hàn Vũ Tích, rõ ràng sửng sốt.

- Chị trở về là gặp Lâm Vân sao?

Tô Tĩnh Như nhìn Hàn Vũ Tích hỏi.

- Ừ, chị sắp gặp lại anh ấy rồi, hiện tại chị cảm thấy rất vui vẻ, chị..

Hàn Vũ Tích nói tới đây là dừng lại. Bởi vì nàng sợ mình ngày đêm thương nhớ, cuối cùng lại không nhìn thấy Lâm Vân.

Tô Tĩnh Như minh bạch tâm tư của Hàn Vũ Tích. Tuy tâm tình có chút buồn bã, nhưng vẫn lên tiếng an ủi:

- Lâm đại ca đã nói trở về gặp chị, vậy thì anh ấy nhất định sẽ trở lại. Anh ấy sẽ không lừa gạt chị đâu. Hơn nữa em cảm giác được Lâm đại ca cũng rất nóng lòng gặp lại chị. Chị phải tin tưởng vào anh ấy, tin tưởng vào chính mình.

- Chị sợ...

Hàn Vũ Tích nói được hai chữ, đột nhiên cảm giác, chuyện này có thể nói cho người khác nghe sao? Chỉ cần nói cho Lâm Vân nghe là được rồi.

Tô Tĩnh Như biết Hàn Vũ Tích lo lắng cái gì, muốn nói lời an ủi, nhưng lại không tìm được lời nào phù hợp. Dù sao hơn hai năm rồi nàng mới gặp lại Hàn Vũ Tích. Mà chiếc vòng cổ kia vốn trong tay mình, hiện tại lại ở trên cổ của Hàn Vũ Tích.

Nàng rất muốn Lâm Vân cũng làm cho mình một cái vòng cổ như vậy. Nhưng Lâm Vân tốn nhiều tâm tư làm cái vòng cổ như vậy, là để tặng cho vợ của hắn. Còn mình đâu là gì của hắn, hắn có lý do để làm vòng tặng mình sao ?

Hàn Vũ Tích nhìn Tô Tĩnh Như. Một người thông minh như nàng, sao không biết Tô Tĩnh Như đang suy nghĩ cái gì. Nàng còn biết Cam Dao cũng có tình cảm với Lâm Vân. Đột nhiên Hàn Vũ Tích có cảm giác rất hạnh phúc, bởi vì trong lòng Lâm Vân chỉ có nàng mà thôi

Tô Tĩnh Như cũng là một cô gái có tâm tư tinh tế, nàng nhìn biểu lộ hạnh phúc của Hàn Vũ Tích là hiểu. Ánh mắt có chút ảm đạm, chuyển chủ đề khác hỏi:

- Chị Vũ Tích, nếu không gọi thêm vài món rồi chúng ta uống chút rượu nhé.

Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn Tô Tĩnh Như nói:

- Thôi, chị ăn một món là đủ rồi. Nếu em muốn ăn thì cứ gọi đi. Về uống rượu, Lâm Vân không ở đây, chị không muốn uống.

Nghe Hàn Vũ Tích nói như vậy, Tô Tĩnh Như cũng là rất bất đắc dĩ. Đành phải gọi hai bát cơm. Thức ăn thì vẫn là đĩa cá tiêu sả ớt. Vì không chịu được cay, nên hai người vừa ăn vừa đổ mồ hôi, nước mắt chảy quanh.

- Khó trách Lâm Vân chỉ thích ăn cay. Bởi ăn cay xong, dư vị của nó vẫn còn..

Hàn Vũ Tích buông bát xuống, nhìn Tô Tĩnh Như ăn vất vả như vậy cũng biết cô bé này ăn không được cay.

- Gộp số lần ăn ớt trước kia của em lại cũng không bằng ăn một bữa hôm nay. Thật là cay chết mất.

Tô Tĩnh Như uống vài ngụm nước, vỗ ngực nói.

- Chị phải đi đây, Tĩnh Như, tạm biệt em....

Hàn Vũ Tích ăn xong định chào từ biệt Tô Tĩnh Như.

- Em cũng xong rồi, nếu không để em tổng chị trở về. Chị đang sống ở đâu?

Tô Tĩnh Như vội vàng hỏi.

- Cũng được, vậy thì cảm ơn em...

Hàn Vũ Tích tự nhủ, đi nhờ xe của Tô Tĩnh Như cũng tốt, đỡ phải chờ xe taxi.

Đưa Hàn Vũ Tích trở về khu chung cư, bởi vì Hàn Vũ Tích không mời Tô Tĩnh Như vào nhà. Nên tuy Tô Tĩnh Như rất muốn xem chỗ ở của Hàn Vũ

Tích, nhưng cũng đành phải thôi.

Hàn Vũ Tích cũng có ý định mời Tô Tĩnh Như vào nhà, nhưng hôm nay nàng mới chuyển về, ngay cả chén nước đều không có, thì sao mời khách được. Mà nàng cũng không muốn Tô Tĩnh Như quấy rầy cuộc sống yên tĩnh hiện tại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 232: Chúng Ta Về Nhà Thôi

H

ai năm không dùng điện thoại, điện thoại của nàng đã không biết vứt đi đâu rồi. Nàng đã quên người của Hàn gia, kể cả em gái Hàn Vũ Đình. Vũ Đình lấy đi giấy ly hôn của nàng, đến hiện tại nàng vẫn không có cách nào tha thứ. Còn người trong nhà thì coi nàng như một thức hàng hóa. Có ai quan tâm tới suy nghĩ của nàng không? Cho nên nàng càng chán ghét bọn họ.

Nàng muốn dành mấy ngày còn lại để một mình chờ đợi Lâm Vân, không muốn ai quấy rầy. Kể cả Tô Tĩnh Như trong đó.

Tô Tĩnh Như đi rồi, Hàn Vũ Tích đi vào căn phòng của Mỹ Na, chuẩn bị phủ bụi bặm năm mốc trên chăn mền. Nhưng lại phát hiện chăn mền rất sạch sẽ. Điều này chứng tỏ Mỹ Na thường xuyên trở về phơi chăn mền. Chỉ là không biết Mỹ Na đang ở đâu.

Đi bộ lâu như vậy, Hàn Vũ Tích cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Nàng muốn nghỉ ngơi sớm, rồi ngày mai tới bệnh viện Thanh An xem một chút. Đề phòng Lâm Vân tới đó trước, mình lại không gặp được hẳn.

Rũ cái chăn mỏng, thì lại phát hiện có một bức thư rơi xuống đất. Hàn Vũ Tích nhặt bức thư lên, là chữ của Mỹ Na:

- Chị Vũ Tích, em và Lâm đại ca đều rất khỏe. Lâm đại ca mở một công ty lớn ở Yên Kinh, chính là tập đoàn Vân Môn đó. Lâm đại ca nói với em rằng, công ty này cũng là của chị. Em thật sự cảm thấy vui cho chị

- Chị Vũ Tích thật biết nhìn người a. Chị không biết đâu, lúc trước khi gặp Lâm đại ca ở Yên Kinh, anh ấy đẹp trai lắm. Em biết chị không phải vì Lâm

đại ca đẹp trai mà yêu anh ấy, nhưng em vẫn muốn nói chị biết nhìn người, hì hì.

- Hai năm trước, khi chị rời đi không lâu, Lâm đại ca cũng đã tới đây. Anh ấy biết chuyện của chị xong rất là thương tâm, cũng rất phần nộ. Anh ấy bảo em tới tập đoàn Vân Môn làm việc, còn anh ấy thì đi tới Hàn gia giúp chị báo thù.

- Em mơ hồ nghe được vài tin tức, cũng không biết là đúng hay sai. Nghe nói Lâm đại ca đánh gãy chân người của Hàn gia. Mà vì chị, nên Lâm đại ca mới buông tha cho cha của chị. Còn có chính là, Lâm đại ca cũng đi tới Tần gia của Yên Kinh, rồi đánh gãy chân của Tần Thăng.

- Lúc Lâm đại ca nghe em kể lại chuyện của chị, anh ấy thực sự đau lòng. Em còn lần đầu tiên trông thấy Lâm đại ca rơi lệ, khiến em cũng không đành lòng nhìn. Đồ đạc trong phòng chị có lẽ là do Lâm đại ca cầm đi hết rồi. Chỉ là không biết anh ấy lấy đâu ra chìa khóa để mà vào.

- Sau khi Lâm đại ca rời đi, em còn gặp lại anh ấy ở Yên Kinh. Rồi từ lúc đó thì không nhìn thấy anh ấy nữa. Anh ấy đã vắng mặt công ty gần hai năm rồi. Nghe em gái Lâm Hình của anh ấy nói là do anh ấy đi tìm chị, chỉ là không biết anh ấy đi đâu tìm chị.

- Về sau có một lần Lâm Hình nói Lâm Vân đi tìm một người rất lợi hại trả thù. Nghe nói bản lĩnh của người kia rất lớn, còn là chương môn của môn phái truyền thừa nào đó. Em cũng không hiểu lắm, chỉ truyền đạt lại lời Lâm Hình nói mà thôi. Lâm Hình lo lắng Lâm Vân đi tìm môn phái này. Nhưng em nghĩ, nếu Lâm đại ca không tìm thấy chị thì anh ấy sẽ trở về, nên chị không cần phải lo lắng.

- Em thường trở về nhà cũ để xem chị đã quay lại chưa. Nếu nhìn thấy bức thư này thì chị nhớ gọi điện thoại lại cho em nhé. Còn nữa, chị đừng bỏ đi

lần nữa, bằng không Lâm đại ca trở về tìm không thấy chị, anh ấy lại thương tâm.

- Công ty của Lâm đại ca hiện tại rất phát triển. Chị đã biết nội y 'Vân Tầm Miên' là do Lâm đại ca làm chưa? Hiện tại, Dưỡng Nhan Hoàn, Dưỡng sinh hoàn đều là sản phẩm của Lâm đại ca, cũng là sản phẩm chủ yếu của tập đoàn Vân Môn.

- Em bây giờ là một quản lý của phòng tài vụ của tập đoàn Vân Môn. Rất mong chị sớm quay về rồi tới công ty làm với em. Hì hì, từ nay về sau chị chính là một tiểu phú bà rồi!. Chị về sớm nhé, chúng em đều rất nhớ chị. Mỹ Na!

Hàn Vũ Tích buông bức thư xuống, hai mắt đã sớm nhắm lại.

“Lâm Vân, em biết là anh có thể làm mọi chuyện. Nhưng chỉ mong anh ngàn vạn lần đừng đi báo thù. Em chỉ muốn anh trở về bên em là được rồi. Em cũng không cần làm tiểu phú bà gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh là được”

“Khó trách lần trước Lâm Vân không tìm mình. Nguyên lai lúc Lâm Vân trở lại thì mình đã đi. Thật là hối hận, nếu lúc đó mình không đi vội vã, thì đã có thể gặp lại Lâm Vân rồi không?”

“Nhưng không biết Lâm Vân gặp môn phái kia có gặp nguy hiểm không? Vì sao hơn một năm rồi chưa có trở về? Tĩnh Như nói Lâm Vân đã trở lại một lần, hẳn là lúc Lâm Vân trở lại tìm mình”

Hàn Vũ Tích đột nhiên rung mình một cái, trong lòng có một dự cảm không tốt. Lâm Vân đi tìm môn phái kia báo thù đã lâu như vậy không có trở về. Nếu anh ấy báo thù xong thì ít nhất cũng phải quay lại nói với Lâm Hình một tiếng mới đúng. Chả lẽ anh ấy xảy ra chuyện gì? Hàn Vũ Tích càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng biết rõ, chỉ cần Lâm Vân còn sống, mà anh ấy quan tâm tới em gái của anh ấy như vậy. Muốn làm xong việc rồi đi tìm mình, nhất định là muốn trở về chào hỏi với em gái anh ấy một câu. Nhưng sự thật là Lâm Vân rời đi không có tin tức. Lâm Vân có xảy ra chuyện gì không? Nếu như Lâm Vân xảy ra chuyện, cũng đã hai năm rồi, mình sống trên thế giới còn có ý nghĩa gì nữa? Mình đau khổ chờ đợi vài năm chẳng lẽ lại có kết quả như vậy?

Hàn Vũ Tích thật sự không chế không nổi suy nghĩ miên man, lại thỉnh thoảng an ủi bản thân, là Lâm Vân không xảy ra chuyện gì.

“Mình phải tin tưởng anh ấy. Vài ngày nữa là mình có thể gặp lại Lâm Vân rồi, ngày đó anh ấy chắc chắn sẽ trở lại. Anh ấy không thất hứa đâu, sẽ không...”

“Nhưng nếu Lâm Vân không trở về?”

Hàn Vũ Tích không muốn nghĩ tới điều này nữa. Nàng thà rằng chờ đợi trong lo lắng, còn hơn là nghĩ tiếp. Trong thời khắc này, nàng chỉ muốn thời gian trôi chậm hơn, để mình có thêm thời gian để chờ đợi. Đừng để đến ngày đó lại không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Vân đâu cả.

Mà Dưỡng Nhan Hoàn mà các bạn học suốt ngày thảo luận không ngờ lại do Lâm Vân làm. Mình cũng phải nghĩ tới điều này sớm mới đúng. Một thứ oanh động như nội y 'Vân Tầm Miên' như vậy, ngoại trừ Lâm Vân ra, còn có ai có thể làm được?

Mấy ngày kế tiếp, ngày nào Hàn Vũ Tích cũng đi tới bệnh viện Thanh An, rồi ngơ ngác nhìn vào bệnh viện. Nàng sợ vạn nhất Lâm Vân trở về sớm lại không trông thấy mình. Mình ở chỗ này chờ anh ấy, nếu anh ấy trở lại khẳng định sẽ thấy mình. Anh ấy tuyệt đối không lừa gạt mình. Anh ấy đã nói ngày hai mươi một sẽ trở về, thì sẽ không kéo dài tới ngày hai mươi hai.

Trước đây vì mình không tin anh ấy mà hiểu lầm anh ấy rất nhiều. Hàn Vũ Tích đã âm thầm thề trong lòng, từ nay về sau, vô luận Lâm Vân nói cái gì,

nàng cũng đều tin tưởng.

Nghĩ tới lần trước đưa Lâm Vân trở về từ bệnh viện này. Tuy đã trôi qua ba năm, nhưng lại giống như ngày hôm qua vậy. Hôm đó, bác gái chăm sóc cho Lâm Vân đã nghi ngờ Lâm Vân khỏi bệnh, vậy mà mình lại không tin tưởng bà ấy. Khi biết thì cũng đã quá muộn.

....

Hiện tại Lâm Vân cực kỳ sốt ruột. Mặc dù tên râu quai nón rất biết điều khiến tàu để tránh đi đội tuần tra, nhưng chỉ được một ngày, lại gặp phải tàu tuần tra của Đài Loan ở gần đảo Peng chặn lại.

- Làm sao bây giờ?

Tên râu quai nón hỏi Lâm Vân. Trốn tránh một con thuyền thì không sao, nhưng nếu như gây sự với tàu tuần tra thì sẽ kéo tới một đồng đội tàu tuần tra khác.

- Không phải lo lắng, cứ tiếp tục tăng tốc về phía trước.

Lâm Vân lạnh lùng nói. Hẳn không quan tâm thuyền hải tặc này có bị bắt hay không, hẳn chỉ quan tâm có thể kịp trở về gặp Vũ Tích hay không mà thôi. Đáng tiếc một chiếc điện thoại của mình đã hết điện, không thì đã gọi về báo bình an rồi.

Quả nhiên tàu tuần tra ra hiệu cho tàu hải tặc dừng lại để kiểm tra. Nhưng một lúc sau tàu tuần tra thấy con tàu kia không có ý dừng lại mà tăng tốc độ, liền lập tức đuổi theo.

- Tôi đề nghị lái thuyền cập bờ ở vịnh Ngư Đấu, chỗ đó tương đối gần đây.

Râu quai nón thấy vẻ mặt lo lắng của Lâm Vân, mà lại có thuyền phòng hộ đằng sau. Trong lòng cũng rất là sốt ruột. Bởi vì nếu bị bắt, Lâm Vân có thể

vỗ mông rời đi, còn mình làm sao có thể thoát được.

Hiện tại, lựa chọn duy nhất là mau chóng lên bờ, cho tên Sát Thần này đi vào đất liền, còn mình có thể tiếp tục chạy trốn.

- Nếu có bến bờ nào gần đây thì đi nhanh lên, đừng nói phí lời nữa..

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào một bến tàu đã mơ hồ nhìn thấy, trong lòng lo lắng vạn phần.

Lúc bến tàu còn cách hơn 1km, Lâm Vân đột nhiên ném một cái bàn đạp vào trong nước, rồi nhảy lên cái bàn đạp, phóng về bến tàu kia.

Hai tên hải tặc dụi dụi con mắt, còn tưởng mình nhìn lâu. Một lúc lâu mới nhớ tới là mình phải điều khiển tàu chạy trốn.

Mỗi ngày Hàn Vũ Tích đều đi tới bệnh viện Thanh An từ sáng sớm, liên tục trong một tuần. Nhưng nàng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Lâm Vân, vì vậy chỉ có thể an ủi bản thân. Có lẽ ngày mai Lâm Vân sẽ trở lại.

Nhưng hôm nay đã là ngày 21 tháng 9, là thời gian ước định của nàng và Lâm Vân. Trời còn chưa sáng, Vũ Tích đã tới bệnh viện Thanh An rồi.

Nhưng một mực đợi cho tận buổi trưa, vẫn không thấy Lâm Vân đâu cả. Hàn Vũ Tích càng đợi càng sợ hãi. Nàng thực sự sợ hãi Lâm Vân không đến. Thậm chí trong lòng còn có một thanh âm khác đang gọi

“Đồ ngốc, hắn sẽ không đến đâu, người đợi cũng bằng thừa. Đừng ngu nữa, gần hai năm rồi hắn đã trở về lần nào chưa....”

- Không..

Hàn Vũ Tích kêu lên một tiếng, những người xung quanh thấy vậy đều cách xa nàng mà đi. Nơi này là bệnh viện tâm thần, một nữ nhân suốt ngày đến

đây nhìn đông nhìn tây. Thậm chí có vài người suy đoán, cô ta có phải là bệnh nhân trong bệnh viện trốn ra không.

Người qua lại bệnh viện Thanh An vốn rất ít, trong bệnh viện lại không ngừng vang lên tiếng khóc và tiếng cười to, khiến Hàn Vũ Tích rất sợ và bối rối. Nàng sợ, sợ Lâm Vân không quay trở về gặp nàng, thậm chí vĩnh viễn mình sẽ không còn gặp lại hắn.

Trời dần dần tối, mặt trời cũng bắt đầu lặn ở phương trời xa xôi.

Hàn Vũ Tích nắm chặt quần áo của mình. Hiện tại nàng chẳng những sợ, mà còn cực kỳ hoảng loạn. Hoàn toàn không biết nên làm sao bây giờ. Hàn Vũ Tích không ngừng tìm một chỗ cao đứng để đón ánh mặt trời, nhưng mặt trời vẫn như vậy chậm rãi lặn xuống.

Nội tâm của Hàn Vũ Tích cũng như mặt trời vậy, chậm rãi trầm xuống. Thậm chí nàng cảm giác Lâm Vân vĩnh viễn sẽ không trở về. Giọng nói trong lòng không ngừng trách móc nàng không sớm chết đi để gặp hắn, khiến hắn càng đi càng xa.

Hàn Vũ Tích nhìn sắc trời dần dần tối, trái tim cũng như phủ một màu đen. Khi nàng đi lên từ tầng hai tới tầng sáu, vẫn không thấy chút ánh nắng mặt trời nào.

Nàng vẫn tự nhủ bản thân, bây giờ vẫn là ngày hai mươi mốt, chờ một chút, có lẽ Lâm Vân sắp tới rồi. Cứ một chút, một chút lại trôi qua....

Hàn Vũ Tích đã leo tới tầng cao nhất, nhưng cửa sổ xung quanh đã chặn mất tầm mắt của nàng. Buổi tối của bệnh viện Thanh An rất yên tĩnh, yên tĩnh khiến cho lòng người phải hoảng hốt. Hiện tại Hàn Vũ Tích rất hoảng hốt, nhưng nàng hoảng hốt là vì Lâm Vân vì sao còn chưa tới. Thậm chí nàng đã trèo lên lối thoát hiểm để đi lên tầng thượng của bệnh viện Thanh An.

Đi lên đây mới không có gì ngăn trở tầm mắt của nàng. Nàng đã nhìn rõ những ngọn đèn sáng từ các ngôi nhà xung quanh. Nhưng mặc cho nàng nhìn thế nào, vẫn không thấy bóng dáng của Lâm Vân đâu cả.

- Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích đứng ở trên sân thượng, thì thào nói.

Những lọn tóc của Hàn Vũ Tích bị gió thu thổi bay, bám vào mặt. Cả người đều lung lay như muốn ngã. Dưới bóng đêm cô đơn tịch mịch như vậy, cả người nàng như muốn theo gió mà đi.

“Lâm Vân chưa tới, mình thật là ngốc, còn ở nơi này lãng phí thời gian làm gì. Nếu mình đi theo anh ấy, có lẽ là đã tìm được rồi”

Hàn Vũ Tích thật sự nhịn không được sự dày vò của cô đơn, nàng chịu không được loại chờ đợi đến cháy lòng này.

Nàng đi tới gần lan can sân thượng, nhìn ở phía xa xa, những ánh đèn phồn hoa của thành phố kia không làm cho nàng lưu luyến. Những thứ này không phải là của nàng, nàng chỉ muốn Lâm Vân mà thôi. Tự giễu cười, trong lòng tự nhủ, còn không bằng từ nơi này nhảy xuống, có lẽ sẽ tìm được Lâm Vân.

.....

Lâm Vân dùng tốc độ cực nhanh phóng lên bến tàu. Một ít công nhân đang dỡ hàng trên bến tàu nhìn thấy là một cái bóng người từ xa đang tới. Đảo mắt cái đã đi tới trước mặt bọn họ. Còn chưa kịp phản ứng thì cái bóng lại biến mất vô ảnh vô tung. Đám công nhân đều dụi dụi mắt, tưởng là mình gặp ảo ảnh.

Lâm Vân đã thi triển tinh lực của mình tới cực hạn, rất nhanh đã đi tới quốc lộ. Lập tức ngăn cản một chiếc xe taxi, hẳn không muốn ngồi xe, mà là muốn hỏi một chút về giờ máy bay.

- Muốn chết à?

Lái xe trông thấy Lâm Vân đột ngột chặn lại xe của mình, khiến mình suýt nữa đâm vào hẻm, không khỏi dừng lại, sau đó mở miệng mắng to.

Lâm Vân lười giải thích, chỉ là mở cửa xe, xách cổ áo, lôi tên lái xe ra ngoài, lạnh lùng hỏi:

- Đêm nay có máy bay về Phần Giang không? Mà hôm nay là ngày bao nhiêu? Máy giờ rồi? Trong ba giây mà người không trả lời được thì đi chết đi.

Hỏi xong, Lâm Vân nhìn chăm chăm vào tên lái xe.

Tay lái xe thấy Lâm Vân rõ ràng có thể xách cả người nặng gần một trăm cân của mình, nhẹ nhàng giống như xách một con gà vậy, đâu dám do dự, trả lời ngay:

- Không có máy bay tới đó, hôm nay là ngày 29, hiện tại là sáu giờ chiều.

Lái xe còn chưa dứt lời, thì đã phát hiện mình bị ném về trở lại chỗ ngồi, mà người khi nãy đã biến mất vô ảnh vô tung. Vội vàng nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên không thấy bóng người nào. Nếu không phải tổng đài gọi y không ngừng, thì y còn tưởng gặp phải sự kiện linh dị.

Xoa xoa lồng ngực, tay lái xe mới biết không phải là ảo giác, thực sự có người vừa nắm lấy lồng ngực của mình. Tay lái xe sợ tới mức vội vàng khởi động xe đi về công ty. Không dám chở khách tiếp nữa. Hay nói giỡn, gặp một chuyện như vậy còn có tâm tư lái xe đón khách sao?

Nghe thấy hôm nay đã là ngày hai mươi mốt, Lâm Vân cực kỳ sốt ruột. Hiện tại không có máy bay, mà đi xe thì sao có thể nhanh bằng tốc độ chạy của hẻm được.

Lần nữa vận chuyển tinh lực tới cực hạn, cả người giống như một cơn gió biến mất trên đường quốc lộ. Một đường chạy như điên về hướng về thành phố Phần Giang. Mặc dù tu vị của hắn chưa tới một sao trung kỳ, nhưng đã là một sao sơ kỳ điên phong, nên tốc độ nhanh hơn khi chạy trong rừng rậm Amazon không ít.

Tuy nhiên, cứ liều mạng chạy như vậy, cho dù là một sao thì tinh lực vẫn bị tiêu hao nhanh chóng. Lâm Vân mặc kệ điều này, bốn giờ sau đã rời đi khu vực An Huy. Mắt thấy tinh lực của mình đã sắp hết. Mà mồ mồ hôi đã chảy ướt sũng cả quần áo.

Lâm Vân không chút do dự lấy ra một viên linh thạch, nắm trong tay rồi hấp thu linh khí. Tốc độ lần nữa được tăng lên, giống như một cái tàn ảnh, biến mất ở đường quốc lộ. Mà cùng ngày đó, các camera giám sát giao thông cũng chỉ có thể quay được vài cái bóng lơ mờ.

Hơn một tiếng sau, lúc linh thạch biến thành hạt bụi, Lâm Vân đã đi tới Phần Giang. Tới Phần Giang, Lâm Vân không chút do dự chạy về hướng bệnh viện Thanh An. Hắn không biết Hàn Vũ Tích có chờ ở đó không. Nếu như nàng không có ở đó, thì hắn sẽ lập tức đi tìm Mỹ Na.

Lâm Vân tin tưởng, nếu Vũ Tích yêu mình, nàng nhất định sẽ tới.

Lúc Hàn Vũ Tích đang chuẩn bị nhảy xuống, đột nhiên cảm giác Tường Niệm có chút nóng lên. Nàng dừng lại động tác nhảy xuống, mà sờ Tường Niệm đeo trên ngực.

“Lâm Vân, là anh biết em sắp đi theo anh sao?”

Hàn Vũ Tích run rẩy cầm Tường Niệm. Thậm chí nàng còn cảm nhận được nhiệt độ của Tường Niệm đang dần dần tăng. Nhưng trong chớp mắt lại nghĩ đây là ảo giác của mình.

“Là Lâm Vân sao? Hay là do mình nghĩ quá nhiều về anh ấy? Vạn nhất khi mình nhảy xuống thì Lâm Vân lại xuất hiện thì sao? Hôm nay là ngày 21, còn chưa tới 12h đêm. Có lẽ vài phút sau là Lâm Vân tới.

“Mình không cam lòng, mình còn chưa làm trọn bốn phận của một người vợ cho anh ấy, mình muốn chờ anh ấy, có lẽ chỉ một phút thôi, đúng, một phút thôi anh ấy sẽ tới.”

Hàn Vũ Tích cũng biết mình đang tự lừa dối bản thân, nước mắt không ngừng rơi xuống Tường Niệm. Ngay lập tức bị Tường Niệm hấp thu rồi càng ngày càng nóng.

Từng phút từng phút trôi qua, cho đến khi 12h đêm, vẫn không thấy dấu hiệu gì của Lâm Vân cả.

Lâm Vân còn đang ở một chỗ rất xa bệnh viện Thanh An nhưng cũng cảm giác được sự tồn tại của Tường Niệm. Trong lòng rất là lo lắng. Đã muộn như vậy rồi Vũ Tích vẫn còn đợi mình.. Nàng thật ngốc a. Vạn chuyển toàn bộ tinh lực còn lại, cả người như muốn bay lên.

Vừa đi tới gần bệnh viện Thanh An, đã nhìn thấy Hàn Vũ Tích đứng trên trước lan can sân thượng. Còn chưa kịp gọi một tiếng, thì đã nhìn thấy Hàn Vũ Tích nhảy xuống.

Lâm Vân bị dọa tới hồn phi phách tán, vận dụng hết cả tiềm lực của bản thân lao tới, nhưng hăn biết đã không còn kịp nữa rồi.

Bỗng nhiên một cỗ tinh lực nóng rực xông vào đan điền của Lâm Vân, khiến tốc độ của Lâm Vân tăng lên gấp đôi bình thường, mà vẫn còn không ngừng tăng lên .Ở thời điểm mấu chốt, Lâm Vân rõ ràng tấn cấp lên một sao trung kỳ. Và vừa lúc tiếp được Hàn Vũ Tích trước khi nàng rơi xuống đất

“Thật là nguy hiểm”

Lâm Vân ôm được Hàn Vũ Tích, trong lòng thở phào một cái, nhưng vẫn không nhìn được phn ra một ngum máu tươi. Máu tươi lập tức dính đầy ngực của Hàn Vũ Tích. Rốt cuộc không kiên trì được liền tê liệt ngã xuống.

- Mình đã chết rồi sao?

Hàn Vũ Tích lẩm bẩm nói. Nhưng đảo mắt đã thấy Lâm Vân nằm bên người mình, toàn thân đều ướt đầm, sắc mặt thì vàng như nghệ, đã hôn mê bất tỉnh.

Hàn Vũ Tích lập tức ôm Lâm Vân vào trong ngực nói:

- Lâm Vân, anh làm sao vậy? Anh tỉnh lại đi, chúng ta đều đã chết rồi sao...

Bỗng Hàn Vũ Tích nhớ lại, lúc mình nhảy xuống thì Lâm Vân vừa tới rồi tiếp được mình. Nhất định là do lực rơi của mình quá lớn, khiến Lâm Vân bị thương.

- Lâm Vân, anh không sao chứ? Đừng làm em sợ. Làm sao bây giờ, em thật là ngu ngốc, vì sao không đợi anh tới. Em...

Hàn Vũ Tích hiện tại đã lục thần vô chủ. Chính mình ngày đêm trông mong, khi Lâm Vân tới thì rõ ràng lại tại mình mà khiến anh ấy bị thương. Nàng thực sự hối hận.

- Anh không sao, em không cần phải lo lắng.

Lâm Vân đã tấn cấp tới một sao trung kỳ, vừa nãy bộc phát toàn bộ tinh lực trong người, cũng may tiếp được Hàn Vũ Tích, nếu không thì hẳn sẽ hối hận muốn chết.

Hàn Vũ Tích nhìn khóe miệng của Lâm Vân đầy máu tươi, liền lấy tay xoa xoa, cũng không nhìn được nữa, nước mắt rơi đầy trên mặt của Lâm Vân.

Lâm Vân muốn vươn tay giúp Hàn Vũ Tích lau nước mắt, nhưng một chút khí lực cũng không có. Hàn Vũ Tích cầm lấy tay của Lâm Vân dán lên mặt của mình, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta về nhà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 233: Đây Là Cuộc Sống Sao?

T

uy đã là tới giới hạn của một sao sơ kỳ, nhưng Lâm Vân đột nhiên bộc phát tiềm lực toàn thân, mới tiến vào một sao trung kỳ, khiến thân thể bị nội thương không nhẹ. Thấy Hàn Vũ Tích đã không có việc gì, tâm tình mới buông lỏng xuống. Sờ sờ khuôn mặt đầy sẹo của Hàn Vũ Tích, đau lòng vì vết sẹo, rốt cuộc không duy trì được, đã nằm xuống ngủ.

Hàn Vũ Tích ôm lấy Lâm Vân trong ngực, trong lòng vui sướng không có cách nào diễn tả bằng lời. Ánh mắt nhìn về phía Lâm Vân như muốn hòa tan vào đó. Lâm Vân đã lâu rồi không được ngủ yên ổn, hiện tại nằm trong ngực của Hàn Vũ Tích, mới có thể ngủ ngon. Chỉ là bởi vì thời gian dài không ngủ đủ và lo lắng, thần sắc có vẻ tiều tụy.

Hàn Vũ Tích nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Lâm Vân, không biết chỗ mình tát anh ấy còn đau hay không? Đến hiện tại nàng vẫn không tin được Lâm Vân đang nằm trong ngực của mình.

Bóng đêm được ánh trăng chiếu sáng càng thêm mờ lung, Hàn Vũ Tích cẩn thận ôm lấy Lâm Vân. Thậm chí nàng có một loại ảo giác, mình đang ôm anh ấy sao?

Thật hay là ảo?

Nhẹ nhàng cõng Lâm Vân lên, tựa hồ sợ làm tỉnh hẳn, động tác rất nhu hòa. Một ngày không có ăn cơm nên Hàn Vũ Tích phải lung la lung lay vịn Lâm Vân lên xe taxi. Lại từng bước một, cẩn thận đưa hẳn vào trong nhà.

....

Một giấc ngủ này của Lâm Vân rất dài. Hắn đã mơ rất nhiều giấc mơ, mà toàn những giấc mơ khiến hắn không muốn tỉnh lại. Bởi vì hắn mơ thấy mình đang nằm trong ngực của Hàn Vũ Tích, trong nội tâm cả kinh, lập tức tỉnh dậy:

- Vũ Tích?

Mở to mắt, Lâm Vân phát hiện mình đã thay một bộ đồ sạch sẽ. Còn đang được một thân thể mềm mại đầy hương thơm ôm lấy. Lâm Vân vừa tỉnh dậy, Hàn Vũ Tích cũng bị đánh thức. Nàng nhìn Lâm Vân trong ngực, nói:

- Anh đã khỏe hơn chưa?

- Vũ Tích? Ngày hôm qua....

Lâm Vân thấy mình thật đúng là nằm trong ngực của Hàn Vũ Tích. Trong lòng nói, không biết mình có làm gì Vũ Tích không? Là Vũ Tích giúp mình tắm rửa sao? Như thế chẳng phải...

- Không có việc gì, từ nay về sau chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, không bao giờ chia lìa.

Hàn Vũ Tích yêu thương vuốt khuôn mặt của Lâm Vân.

- Chỗ này của anh còn đau không?

Giọng nói và ánh mắt mang đầy vẻ nhu tình.

Ngày hôm qua nàng giúp Lâm Vân tắm rửa, thay quần áo, rõ ràng không cảm thấy ngượng ngùng gì cả. Nàng cảm thấy những việc này là việc mình nên làm.

- Không đau, cảm ơn em Vũ Tích. Chính là anh...

Lâm Vân xấu hổ phát hiện mình đang gối đầu lên ngực của Hàn Vũ Tích, nên định di chuyển tránh ra một chút.

- Đừng cử động, anh còn chưa khỏe.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân muốn tránh ra, lại ôm hằm vào, nhẹ nhàng nói.

Lâm Vân bị mùi hương mềm mại của xử nữ xông vào mũi. Huống hồ người ôm mình lại là Vũ Tích, người mà mình ngày đêm thương nhớ. Cho dù Lâm Vân là người có ý chí kiên định như sắt thép cũng không có cách nào ngăn cản được dục vọng của đàn ông.

Hàn Vũ Tích cũng cảm giác được sự biến hóa của Lâm Vân, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, vội nói:

- Đừng cử động, dựa ngốc. Em nói rồi, em muốn làm vợ của anh. Anh còn chưa khỏe, đợi khi anh bình phục lại, chỉ cần anh không chê em xấu, chúng ta...

Thanh âm của Hàn Vũ Tích càng lúc càng nhỏ, cuối cùng thì ngay cả nàng cũng không nghe thấy. Cũng may thính lực của Lâm Vân cực tốt, nghe vậy trong lòng rất ấm áp. Cứ như vậy ôm Hàn Vũ Tích, lần nữa ngủ thật say.

...

Khi Lâm Vân tỉnh lại, thì không phát hiện Hàn Vũ Tích bên người. Vội vàng ngồi dậy, mới phát hiện mình chỉ ngủ mười mấy tiếng, rõ ràng lại khôi phục gần đủ tu vi. Thử vận chuyển tinh lực trong người, không hề có trở ngại gì cả. Mà vết thương do Thương Giác bổ một chương ở sau lưng, luôn có cảm giác đau đớn, cũng đã không còn.

Quả nhiên là một sao trung kỳ. Chắc là do trong quá trình chạy đã tiêu hao hết tinh lực, lại sử dụng một viên linh thạch, khiến thực lực bộc phát.

Chuyện này rốt cuộc là phúc hay họa? Mong rằng chuyện này chỉ diễn ra một lần thôi.

Lại nhớ tới Vũ Tích, đang muốn xuống giường tìm thì Hàn Vũ Tích đã đẩy cửa đi vào.

- Vân...Anh đã khỏe hơn chưa?

Hàn Vũ Tích không muốn tiếp tục gọi thẳng tên Lâm Vân, nhưng lại không biết gọi như thế nào cho thân mật.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích, nàng mặc một bộ áo màu hồng phấn, và một cái quần dài màu xanh nhạt. Tóc dài chạm vai, khiến Lâm Vân ngạc nhiên phát hiện, Hàn Vũ Tích lần đầu tiên kẻ lông mày. Người con gái làm đẹp vì người mình yêu, có phải đúng trong trường hợp này không nhỉ?

Cho dù khuôn mặt có sẹo, cũng không có cách nào ngăn cản vẻ tú lệ của Hàn Vũ Tích. Vì nhìn sững sờ mà hấn quên mất trả lời câu hỏi của nàng.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân ngây người nhìn mình chăm chăm, trong lòng buồn bã, đi tới trước mặt của Lâm Vân nói:

- Có phải anh thấy em rất xấu phải không...

Lâm Vân phục hồi tinh thần, nắm lấy tay của Hàn Vũ Tích, không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói:

- Từ nay về sau chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia lìa.

Hàn Vũ Tích nghe vậy mới biết Lâm Vân không hề quan tâm tới tướng mạo của mình thay đổi như thế nào, liền cảm động lao vào lòng của Lâm Vân. Ôm chặt lấy hấn, một câu cũng không muốn nói. Động tác này đã thay câu trả lời, nàng cũng không muốn rời đi hấn.

Hương vị trên người Lâm Vân khiến cho nàng rất si mê. Từng hồi ức bên cạnh Lâm Vân dần dần ùa về và hợp làm một. Nàng đã suy nghĩ vô số lần, rốt cuộc lại có thể nằm trong ngực của hắn. Thậm chí còn lần đầu tiên ngủ cùng với hắn. Hiện tại nhớ tới mới cảm thấy có chút xấu hổ. Không biết khi nào mình đã không còn ngượng ngùng khi làm những việc như vậy.

- Anh không để ý tới dung mạo của em, huống chi anh còn có cách chữa trị khuôn mặt của em trở về nguyên vẹn. Chẳng lẽ em quên lần trước anh giúp em chữa trị sao? Vũ Tích, em phải tin tưởng anh.

Lâm Vân nói xong, nhẹ nhàng vuốt tóc của Hàn Vũ Tích. Trong lòng đang suy nghĩ cách để xóa bỏ các vết sẹo trên mặt Vũ Tích.

Kỳ thực hiện tại Lâm Vân hoàn toàn có thể xóa bỏ những vết sẹo này. Không chỉ nói hắn đã một sao, cho dù là lúc mới chỉ có Tinh Hồn, hắn cũng có thể làm được. Nếu như giúp nàng trị liệu xong, còn ăn vài viên Dưỡng Nhan Hoàn thì càng thêm hoàn mỹ. Còn có Trú Nhan Hoàn trong truyền thuyết, nhưng hắn chưa từng thấy qua.

- Ừ, em tin tưởng anh.

Hàn Vũ Tích tựa vào ngực của Lâm Vân, không muốn động dậy.

Sáng sớm là lúc tinh lực của Lâm Vân tràn đầy nhất, mà Hàn Vũ Tích lại nhào vào trong ngực của hắn. Cảm nhận được hai luồng mềm mại trước ngực nàng, ở đâu còn nhìn được. Đang muốn bế Hàn Vũ Tích lên giường, đột nhiên Hàn Vũ Tích ngồi dậy, kêu lên một tiếng:

- Không tốt.

Rồi chạy vội ra ngoài.

Đảo mắt Lâm Vân đã ngửi thấy một mùi cháy khét phát ra từ phòng bếp. Sờ sờ cái mũi cười, trong lòng tự nhủ, đây là gia đình sao?

Lâm Vân rửa mặt xong đi ra, thì Hàn Vũ Tích đã nấu xong ba món ăn, một bát canh. Tất cả món ăn đều có ớt cay. Lâm Vân biết Hàn Vũ Tích không thích ăn cay, nhưng nàng lại làm món ăn cay như vậy, nhất định là vì mình.

- Kỳ thực hiện tại em cũng rất giỏi ăn cay.

Hàn Vũ Tích trông thấy Lâm Vân nhìn những món ăn cay trên bàn, vội vàng giải thích.

Lâm Vân không nói gì, chỉ đi tới nhẹ nhàng kéo Hàn Vũ Tích vào lòng. Vừa định nói gì, thì Hàn Vũ Tích đột nhiên ôm cổ hân, một cái lưỡi ẩm ướt mà có hơi ngốc tiến vào miệng của Lâm Vân.

Hai người hôn nhau một lúc lâu mới thở phò phò dừng lại.

Hì một tiếng, Hàn Vũ Tích rõ ràng nở nụ cười, trên mặt còn đỏ bừng.

- Em cười cái gì?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích còn đang ôm cổ mình, lại không biết nàng cười cái gì.

- Hóa ra anh cũng chỉ là hữu danh vô thực.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân ngẩn người khi nghe mình nói vậy, lại cười khẽ, nói tiếp:

- Anh hôn môi còn không bằng em, không phải trước kia anh là công tử làng chơi sao?

- Kỳ thực, vừa nãy là nụ hôn đầu tiên của anh. Hắc hắc, em khẳng định không tin.. Mà cũng không nghĩ tới em lại mạnh mẽ như vậy...

Lâm Vân xấu hổ nói. Quả thực đây là lần đầu tiên hân hôn một người phụ nữ. Lúc trước ở cùng với Thanh Thanh, hai người nhiều nhất là nắm tay nhau mà thôi.

Nghĩ tới Thanh Thanh, Lâm Vân có chút sững sờ, nháy mắt lại âm thầm thở dài. Hân biết cả đời này phỏng chừng sẽ không còn được gặp lại Thanh Thanh nữa. Không biết hiện tại nàng sống như thế nào. Mà nguyên bản mình muốn tu luyện cả đời, thật không ngờ lại yêu Vũ Tích.

Vũ Tích cũng là một cô gái tốt. Nếu có một ngày nào đó, mình có thể nắm tay Vũ Tích và Thanh Thanh, cùng sống với nhau, có phải là trọn vẹn không. Nhưng như vậy thì chẳng phải mình quá tham lam rồi sao?

Hiện tại mình có tu vị một sao, nếu như không thể tiến thêm một bước nữa thì tuổi thọ của mình nhiều nhất là hai trăm năm. Ở một nơi có linh khí yếu ớt như Địa Cầu, nói tiến thêm một bước dễ dàng như vậy sao. Huống hồ hiện tại hân còn phải cố gắng trợ giúp Vũ Tích tu luyện. Hân không muốn nhiều năm sau, nhìn thấy bạn đời của mình dần dần già đi. Nếu là như vậy, còn không bằng hiện tại rời đi Hàn Vũ Tích, miễn phải chịu đựng cảm giác tương tư dài vô tận kia.

- Em tin anh. Em tin đây là nộ hôn đầu tiên của anh.

Hàn Vũ Tích ngẩng đầu, con mắt ngập nước nhìn Lâm Vân, không chút do dự nói ra câu tin tưởng.

Lâm Vân có chút kinh ngạc nhìn Hàn Vũ Tích. Bất kỳ người nào cũng sẽ không tin tưởng một tên hoàn hồn lang thang của Lâm gia lại lần đầu tiên hôn người khác. Nhưng Hàn Vũ Tích thì một mực tin hân. Từ ánh mắt của nàng cũng có thể thấy được điều đó. Nàng nói những lời này không có chút giả bộ hay mất tự nhiên gì cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 234: Anh Thích Thì Cứ Sờ Đi

C

hính là, nếu anh nói có một ngày nào đó anh sẽ đưa em bay lên bầu trời, hay là đưa em tới tận mặt trăng, em cũng tin tưởng sao?

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích hỏi.

- Chỉ cần là lời anh nói, em đều tin tưởng.

Hàn Vũ Tích không có chút nào hoài nghi. Nàng cho rằng với tài hoa của Lâm Vân, muốn mua máy bay tư nhân, hoặc là thông qua cách nào đó lên tới tận mặt trăng, cũng không phải là không có khả năng.

Lâm Vân bị lời này của Hàn Vũ Tích triệt để đánh bại. Trong lòng tự nhủ, ít ra nàng phải biểu hiện một chút kinh ngạc hoặc là không thể tưởng tượng nổi mới đúng. Vì sao lại bình thản như vậy?

- Từ nay về sau em gọi anh là Vân ca được không?

Hàn Vũ Tích ôm lấy bộ ngực rắn chắc của Lâm Vân, nhẹ nhàng nói.

- Em cũng có thể gọi anh là Ngũ ca, ở nhà anh đứng hàng thứ năm, hắc hắc..

Lâm Vân rất tà ác nói.

Thật không ngờ Hàn Vũ Tích nghiêm trang lắc đầu:

- Trong lòng em, anh không phải lão ngũ của Lâm gia kia. Anh chính là Lâm Vân, không có quan hệ gì với Lâm gia ca. Nên em sẽ gọi anh là Vân

ca.

Nói xong, lần nữa ôm lấy Lâm Vân, không nói gì thêm.

Mà trong lòng Lâm Vân lại cả kinh. Chẳng lẽ nàng biết cái gì sao? Điều này sao có thể? Chuyện này đến mình còn không rõ ràng lắm, sao nàng có thể biết được.

Nhưng trong nháy mắt, Lâm Vân liền hiểu tâm tư của Hàn Vũ Tích. Trong mắt của nàng, mình chính là lão công của nàng, không hề có dính líu gì tới bất kỳ gia tộc nào.

Hàn Vũ Tích không ngừng bảo Lâm Vân ăn nhiều một chút. Mà nàng thì ăn rất ít, phần lớn là ngắm nhìn Lâm Vân ăn cơm.

- Em nấu không ngon bằng anh nhỉ?

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân ăn cơm, cảm thấy rất hạnh phúc. Nàng đã chú ý, hiện tại Lâm Vân ăn cơm không còn phát ra tiếng động như lần trước nữa. Có phải anh ấy vì mình mà sửa đi không? Nhưng dù kiểu gì cũng được, miễn là của anh ấy, mình đều yêu mến.

- Anh đã tới Hàn gia phải không?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân đã ăn xong, nhẹ giọng hỏi.

- Ừ, anh còn nói muốn quay lại đại viện của Hàn gia rồi đốt trụ chỗ đó. Chỉ là một mực không có thời gian để đi.

Nếu không phải Hàn Vũ Tích nhắc nhở, thì Lâm Vân đã quên chuyện của Hàn gia rồi. Hiện tại hẳn chỉ cần có Hàn Vũ Tích bên cạnh là được.

- Đừng làm vậy, dù sao nơi đó cũng là nơi em sinh ra.

Nói xong, Hàn Vũ Tích đẩy vẻ chờ mong nhìn Lâm Vân.

- Ủ, gặp lại em rồi anh còn tới đó làm gì nữa. Huống chi em nói gì, anh đều nghe đấy.

Lâm Vân gật đầu đáp ứng yêu cầu của Hàn Vũ Tích.

Ngày hôm sau, Lâm Vân đi mua một hộp kim châm để giúp Hàn Vũ Tích xóa bỏ vết sẹo trên mặt.

Ném qua cơm tối, Lâm Vân bảo Hàn Vũ Tích nằm xuống giường, buông lỏng cơ thể. Sau đó sử dụng kim châm để cho Hàn Vũ Tích đi vào giấc ngủ. Rồi dùng hơn mười căn kim châm đâm vào các huyết vị trên mặt của Hàn Vũ Tích. Vận chuyển tinh lực vào bàn tay, chậm rãi mát xa khuôn mặt của Hàn Vũ Tích. Các vết sẹo trên mặt nàng bắt đầu biến mất.

Ba tiếng sau, Lâm Vân lấy kim châm ra. Mà khuôn mặt hiện tại của Hàn Vũ Tích đã trở lại như lúc trước. Nhưng Lâm Vân chưa dừng ở đó, hắn lấy ra một cọng Địa Lan cuối cùng, dùng một nửa, lấy nước thoa đều trên mặt của Hàn Vũ Tích. Địa Lan có tác dụng khôi phục làn da rất tốt, nhưng lại không thể dùng quá nhiều.

Dùng nhiều hơn ngược lại sẽ làm tổn thương làn da. Lúc ở trong rừng rậm Amazon, Lâm Vân mới lấy được ba cây Địa Lan, mà hai cây trong đó đã đưa cho Hàn Vũ Đình. May mắn còn lưu lại một cây. Nếu không dùng linh thảo khác cũng được, nhưng hiệu quả lại kém xa Địa Lan.

Thoa xong, Lâm Vân lại lấy một viên Dưỡng Nhan Hoàn, bỏ vào trong miệng của Hàn Vũ Tích. Viên thuốc rất nhanh tan ra rồi chui vào họng của Hàn Vũ Tích.

Làm xong toàn bộ thì cũng đã qua bốn tiếng, Lâm Vân cảm giác rất mệt mỏi. Mặc dù tu vị của hắn đã là một sao, nhưng dù sao hôm qua thăng cấp một sau trung kỳ có chút vội vàng, hiện tại còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích đang ngủ say, không muốn kinh động nàng. Chỉ là cởi áo khoác và quần dài của nàng ra. Nhưng khi nhìn tới áo lót bên trong, thì chính là áo lót mà mình đã làm tặng cho nàng. Cái áo lót này không phải đã qua ba năm rồi sao? Mà nhìn màu sắc của nó có vẻ như vẫn mới, chắc là bình thường nàng không mặc qua.

Trong lòng Lâm Vân nóng lên, hẳn đã biết Hàn Vũ Tích nghĩ gì. Là nàng không nỡ mặc vào, chỉ đợi khi mình trở về thì mặc cho mình xem. Nàng thật là khờ, mình đã làm được một bộ, chẳng lẽ không làm được mấy bộ nữa sao? Nhẹ nhàng vuốt ve cái áo lót, không có ý gì khác, chỉ là trong lòng nổi lên một loại nhu tình khó nói lên lời.

Một lúc lâu sau, mới thu hồi tình cảm, đi tắm rửa một cái rồi bắt đầu ngón bên cửa sổ tu luyện. Tuy hiện tại tinh lực tiêu hao rất nhiều, nhưng chỉ cần tu luyện cả đêm, Lâm Vân đã hồi phục như cũ.

Lúc buổi sáng, Hàn Vũ Tích tỉnh lại, nhìn Lâm Vân ngồi ở bên cửa sổ. Nghĩ tới việc tối hôm qua Lâm Vân giúp mình chữa trị chắc là mệt chết. Lần trước hẳn đã mệt mỏi đến đứng cũng không vững. Không khỏi đau lòng, bật thốt nói:

- Anh ngồi chỗ đó làm gì, sao không lên giường mà ngủ?

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích tỉnh lại, lập tức đi tới ngón bên cạnh nàng. Nhìn lại khuôn mặt của Vũ Tích thì đã trở lại bình thường, chỉ có vết nhàn nhàn của nước cây Địa Lan. Có vài chỗ, làn da không còn bóng loáng, nhưng điều này không làm khó được Lâm Vân.

- Em cứ nằm tiếp đi, đừng vội cử động.

Lâm Vân nhẹ giọng nói với Hàn Vũ Tích.

- Vâng...

Tuy không biết Lâm Vân muốn làm gì, nhưng nếu hắn đã nói, thì Hàn Vũ Tích đều nghe hắn.

Lâm Vân lần nữa vận chuyển tinh lực vào tay, rồi xoa bóp trên khuôn mặt của Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng lên, rồi lại trở nên lành lạnh. Một giờ sau, Lâm Vân thả tay xuống, nhìn Hàn Vũ Tích, thỏa mãn gật đầu.

Hiện tại trên khuôn mặt của Hàn Vũ Tích không còn bất kỳ vết sẹo nào. Ngay cả làn da cũng không nhìn ra chỗ chút bất đồng nào. Thậm chí còn bóng loáng hơn cả lúc trước.

Hàn Vũ Tích không chú ý tới Lâm Vân đang nhìn chăm chăm vào mình, mà là sờ sờ trên người, phát hiện y phục của mình đã bị cởi. Biết là Lâm Vân cởi hộ mình, nhưng lại nhớ mang mang lúc mình ngủ, Lâm Vân còn vuốt ve lồng ngực của mình nữa. Khuôn mặt đỏ lên, thầm mắng anh chàng bại hoại. Rõ ràng lúc mình ngủ, cũng làm chuyện này.

Lâm Vân thấy khuôn mặt của Hàn Vũ Tích trở nên đỏ bừng, có chút thắc mắc hỏi:

- Sao mặt em đỏ thế?

- Anh là tên xấu, tối hôm qua có phải anh...

Hàn Vũ Tích không nói được hết lời.

Lâm Vân đầu đầy nghi vấn nhìn Hàn Vũ Tích. Trong lòng tự nhủ, tối hôm qua mình có làm gì cô ấy đâu nhỉ. Chỉ là cởi áo ngoài của nàng rồi sau đó đi tu luyện thôi mà.

Thấy biểu lộ kỳ quái của Lâm Vân, trong lòng Hàn Vũ Tích rất ngọt, anh chàng bại hoại này còn giả vờ không biết. Đột nhiên kéo tay của Lâm Vân đặt ở lồng ngực của mình nói:

- Nếu anh thích sờ, thì cứ...

Lúc này Lâm Vân mới hiểu ra, nguyên lai động tác của mình tối hôm qua, Hàn Vũ Tích mơ mơ màng màng lại biết. Có chút thương tiếc, kéo Hàn Vũ Tích lại nói:

- Cô nàng ngốc, hiện tại em đừng nghĩ nhiều. Có một ngày nào đó anh sẽ đưa em tới mặt trăng rồi cử hành hôn lễ của chúng mình. Em có thích không?

- Có chứ, em rất thích.

Hàn Vũ Tích nói xong, chăm chú tựa vào ngực của Lâm Vân.

- Đưa tay của em cho anh.

Lâm Vân nhìn Hàn Vũ Tích nói.

Hàn Vũ Tích kỳ quái đưa tay của mình, Lâm Vân cầm lấy tay trái của nàng, rồi đeo một chiếc nhẫn Tình Giới vào ngón áp út.

- A, chiếc nhẫn thật đẹp...

Hàn Vũ Tích giơ ngón áp út lên nhìn mấy lần. Trên đời lại có chiếc nhẫn đẹp như vậy sao? Chiếc nhẫn thậm chí còn tỏa ra màu tím nhàn nhạt.

- Vân, chiếc nhẫn này là chiếc nhẫn kết hôn sao?

Đôi mắt của Hàn Vũ Tích đã đắm lệ. Nàng đột nhiên cảm giác mình thực sự hạnh phúc. Tất cả ủy khuất trước kia hiện tại đều biến mất vô ảnh vô tung.

- Ừ, thích không?

Lâm Vân nhẹ nhàng ồm Hàn Vũ Tích hỏi.

- Em rất thích, anh tặng cho em cái gì, em cũng thích. Nhưng em lại không có cái gì tặng anh, em...

Hàn Vũ Tích chợt phát hiện, mình còn chưa từng tặng Lâm Vân một món quà nào. Cho tới nay đều là Lâm Vân tặng cho nàng.

- Chúng ta còn phân ra ai với ai làm gì nữa? Của em chính là của anh rồi. Đâu cần em tặng anh cái gì nữa?

Lâm Vân vê cái mũi của Hàn Vũ Tích, nói.

“Đúng vậy, mình đã là của anh ấy, mình còn cần tặng cái gì cho anh ấy nữa?”

Hai người đều im lặng, không muốn nói chuyện thêm, chỉ chăm chú ôm nhau.

Lâm Vân kiểm tra thân thể của Hàn Vũ Tích một chút. Hàn Vũ Tích không có Tinh Nguyên nên không có cách nào Tu Tinh. Nhưng lại không chắc nàng có nguyên căn nào khác không. Mà nếu có nguyên căn nào khác, Lâm Vân cũng không có công pháp phù hợp cho nàng tu luyện. Hiện tại hẳn chỉ có một bộ công pháp tu chân đơn giản, nhưng phải có linh căn mới tu luyện được. Nếu không có linh căn thì vô pháp tu luyện. Đã không xác định được nàng có linh căn hay không, thì trước hết dạy cho nàng công pháp kia. Nếu nàng tu luyện hiệu quả, thì chứng tỏ rằng nàng có linh căn trong người. Nếu không có hiệu quả, thì đành phải nghĩ biện pháp khác vậy.

- Vũ Tích, anh muốn em luyện một chút công phu.

Lâm Vân buông Hàn Vũ Tích ra, rất trịnh trọng nói.

- Vâng, chỉ cần anh bảo em luyện là em sẽ luyện.

Hàn Vũ Tích trả lời vô cùng dứt khoát.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 235: Trở Lại Công Ty

L

âm Vân thấy thái độ của Hàn Vũ Tích như vậy, là biết nàng không coi luyện công là chuyện gì to tát, chỉ là nghe theo yêu cầu của mình mà thôi. Nên đành phải giải thích:

- Đây là công pháp có thể kéo dài sự sống. Em nghĩ mà xem, nếu chỉ có một mình anh luyện, như vậy rất nhiều năm về sau, em già đi, anh lại vẫn thế, em sẽ nghĩ như thế nào. Cho nên anh muốn em nhất định phải quyết tâm luyện tập.

Thấy Lâm Vân nói trịnh trọng như vậy, lại nghe nếu như không luyện công pháp này thì không thể vĩnh viễn ở bên cạnh Lâm Vân, Hàn Vũ Tích mới khẩn trương lên, vội vàng hỏi kỹ càng.

- Nhớ kỹ, công pháp mà anh dạy em, em đừng nói cho ai biết. Bởi vì nếu có ai khác biết thì có thể khiến chúng ta rước lấy họa sát thân. Tuy anh không e ngại, nhưng anh lại không yên lòng cho em.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích đã hiểu ý của mình, lần nữa nghiêm túc nói.

Nếu Lâm Vân đã nói cẩn thận như vậy, Hàn Vũ Tích liền biết những điều mình sắp học không phải là tầm thường. Vội vàng đồng ý:

- Vâng, em biết rồi. Em tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết, ngay cả Mỹ Na cũng không nói. Đúng rồi, anh có công ty riêng à?

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích chuyển chủ đề, đành phải trả lời:

- Chuyện này nói rất dài dòng. Em đi rửa mặt trước đi, chúng ta ăn xong điểm tâm thì đi tới Yên Kinh. Bên kia đang xảy ra chút việc, anh cần tranh thủ thời gian tới đó giải quyết.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Hàn Vũ Tích không dám tiếp tục ở lại trên giường, vội vàng đứng dậy mặc quần áo rồi rửa mặt.

Lâm Vân chuẩn bị làm mấy món gì đó để ăn, đột nhiên nghe thấy tiếng leng keng trong nhà vệ sinh. Vội vàng chạy vào trong nhà vệ sinh, thì phát hiện Hàn Vũ Tích đang sững sờ nhìn vào trong gương, dưới đất là bàn chải đánh răng và cái cốc.

- Lâm Vân, mặt của em không còn sọc rồi? Em đang mơ hay là thật vậy?

Hàn Vũ Tích nhìn mình trong gương không còn vết sọc nào, còn tưởng đang mơ.

Nàng nhớ tối hôm qua Lâm Vân nói giúp mình trị liệu. Nàng cho rằng nhiều nhất chỉ giảm bớt vẻ xấu xí mà thôi. Thật không ngờ lại trị liệu đến mức như vậy, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn. Anh ấy làm sao làm được như vậy?

Lâm Vân cười cười nhìn Hàn Vũ Tích, không trả lời. Hắn rất rõ tâm tình hiện tại của Hàn Vũ Tích. Nếu nói nàng không để ý gì tới dung mạo của bản thân, Lâm Vân sẽ không tin tưởng. Bất kỳ một người phụ nữ nào cũng đều rất quan tâm tới dung mạo của mình. Huống chi những người đã có người yêu.

Hàn Vũ Tích lần nữa lao vào ngực của Lâm Vân, nước nở ngẹn ngào nói:

- Khuôn mặt của em bị hỏng, em luôn lo lắng anh sẽ không còn quan tâm tới em nữa...

Sự lo lắng tích tụ trong lòng, nay đã được phóng ra.

- Vô luận em như thế nào, em đều là vợ của anh. Tiếp tục rửa mặt đi, chúng ta ăn xong rồi tới Yên Kinh sớm.

Lâm Vân nhẹ nhàng ôm Hàn Vũ Tích, ôn nhu nói.

Sân bay quốc tế Yên Kinh

Lâm Vân mặc một bộ áo mùa hè hiệu Versace nắm tay Hàn Vũ Tích mặc một áo màu phấn hồng đi tới sân bay. Từ xa nhìn lại, nam phiêu dật, nữ thoát trần, thật là một đôi người ngọc. Trong khoảng thời gian ngắn đã lãng phí vô số dung lượng của máy chụp ảnh và máy quay phim.

Hàn Vũ Tích giống như con chim nhỏ nép sát vào cánh tay của Lâm Vân, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

- Huấn luyện viên?

Một thanh âm vang to khỏe lên từ bên cạnh.

Lâm Vân quay đầu lại, là hai đội viên của Long Ảnh. Hắn nhớ tên hai người là Trương Á Khởi và Lưu Học Khai.

- Hai người sao lại ở đây?

Lâm Vân thắc mắc hỏi.

Hai người kia đi nhanh tới trước mặt của Lâm Vân, chào theo nghi thức của quân đội, rồi đồng thời nói:

- Chào huấn luyện viên, chào chị dâu.

Mặt của Hàn Vũ Tích đỏ lên. Chuyện Lâm Vân là huấn luyện viên của Long Ảnh, nàng sớm đã biết.. Chỉ là chưa hỏi hẵn mà thôi. Còn hai người này, nàng không chú ý có hai người này trong bộ phim hay không.

- Ài, hôm nay huấn luyện viên mới về thì đã có chút hơi muộn. Bởi vì tập đoàn Vân Môn lại bị tập kích, khiến Du Thiết phải sống đời sống thực vật, còn Chu Siêu thì đỡ hơn, chỉ bị trúng đạn ở chân. Tôi và Học Khai chủ động yêu cầu đội trưởng Thái để cho chúng tôi tới công ty của anh để hỗ trợ. Vừa xuống máy bay thì may mắn gặp được huấn luyện viên và chị dâu.

Trương Á Khởi trả lời đơn giản, bởi vì có rất nhiều chuyện y còn chưa biết. Y và Lưu Học Khai mới chỉ vừa đến đây mà thôi.

Lông mi của Lâm Vân nhắm lại, quả nhiên giống như mình nghĩ. Những tên hỗn đản kia rõ ràng lại đánh tới công ty, còn khiến một đội viên của mình phải sống đời thực vật. Áp chế lửa giận trong lòng, hỏi tiếp:

- Còn có ai bị thương không?

- Nghe nói còn chết tám người bảo vệ. Cụ thể như thế nào, bọn tôi không rõ ràng lắm. Mà chúc mừng huấn luyện viên đã tìm được chị dâu.

Lưu Học Khai chúc mừng nói.

- Ủ, cảm ơn cậu, tôi và Vũ Tích cũng vừa tới. Chúng ta cùng nhau đi tới công ty thôi.

Lâm Vân còn chưa dứt lời thì Diệp Điềm đã nhìn thấy mấy người bọn họ.

- Chủ tịch...

Diệp Điềm thấy là Lâm Vân, vội vàng chạy tới. Trong tay còn cầm một tấm bảng có viết tên hai người Trương Á Khởi và Lưu Học Khai. Xem ra Diệp Điềm tới nơi này là tiếp đón hai người. Nhưng không ngờ lại gặp Lâm Vân ở đây.

- Diệp Điềm? À, đúng rồi, em tới là đón Trương Á Khởi và Lâm Hình nhi. Vậy thì vừa vặn cùng một chỗ về công ty luôn.

Lâm Vân còn có một số việc muốn hỏi Diệp Điềm.

- Chủ tịch, đây là chị dâu Vũ Tích sao? Chị ấy thật xinh đẹp.

Diệp Điềm kinh ngạc nhìn dung mạo của Hàn Vũ Tích. Trên đời này lại có cô gái xinh đẹp như vậy sao? Phải biết rằng Hàn Vũ Tích sau hai lần được Lâm Vân hỗ trợ chữa trị, làn da và khí chất của nàng đã biến hóa cực lớn. Huống hồ trước đó nàng còn là một cô gái rất đẹp.

- Vũ Tích, đây là quản lý của công ty chúng ta, Diệp Điềm. Hai người này là đội viên của Long Ảnh, Trương Á Khởi và Lưu Học Khai.

Lâm Vân giới thiệu ba người cho Vũ Tích. Ba người này cũng đều cảm thán dung mạo của Hàn Vũ Tích.

Diệp Điềm biết rõ một chút tình huống trong đó. Trong lòng tự nhủ, khó trách Lâm Vân muốn đi tới Hàn gia gây sự.

Hiện tại công ty do thiếu Lâm Vân lãnh đạo trong một thời gian dài, nên giờ có chút loạn. Diệp Điềm cũng không muốn lãng phí thời gian, vội vàng lái xe đưa mọi người trở về công ty.

Mông Văn, Lý Thanh và mấy người Lam Cực đã sớm chờ ở cửa ra vào của tập đoàn Vân Môn. Bọn họ đã nhận được cuộc điện thoại của Diệp Điềm, bọn họ cũng không ngờ hôm nay Lâm Vân quay lại. Đều có chút hưng phấn vì có người tâm phúc.

Diệp Điềm lái xe tới tòa nhà Vân Môn. Lâm Vân và mấy người còn chưa xuống xe, đám người Mông Văn đã vội vàng chạy lên đón tiếp.

- Anh trai...

Lâm Hình ôm lấy tay của Lâm Vân, không muốn buông ra. Tuy biểu hiện bên ngoài của nàng rất bình tĩnh, nhưng trong nội tâm thì lại thời thời khắc

khắc lo lắng cho anh trai. Thậm chí còn cho rằng anh trai đã xảy ra chuyện. Vì không muốn mẹ lo lắng, nên đã bịa vài số chuyện để gạt mẹ. Nhưng Lâm Vân rời đi một thời gian lâu như vậy, Hà Anh cũng có một ít dự cảm không tốt.

Mà sau hai năm, anh trai đã trở lại, còn dẫn theo chị dâu Vũ Tích trở về. Trong lòng Lâm Hình rất cao hứng, khó có thể dùng lời để diễn tả.

- Chị dâu, chị thật xinh đẹp.

Lâm Hình nhìn thấy Hàn Vũ Tích bên cạnh Lâm Vân, vội vàng ôm lấy tay của nàng, tán thưởng nói.

- Lâm Hình, cũng không sợ người ta chê cười sao?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Hình yên mến anh trai của nàng như vậy, cũng có hảo cảm với cô em chồng này.

- Làm gì có ai phản đối, bởi vì chị Vũ Tích là người xinh đẹp nhất.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Lâm Hình cũng rất kinh ngạc với dung mạo của Hàn Vũ Tích. Hình như lần này chị ấy còn xinh đẹp hơn lần trước rất nhiều. Hay là do ảo giác của mình nhỉ?

- Chị Vũ Tích...

Mỹ Na đã đi tới, bắt lấy một tay kia của Hàn Vũ Tích, kinh dị nhìn mặt của nàng:

- Chị Vũ Tích, mặt chị...

Hàn Vũ Tích cười nói:

- Lâm Vân đã chữa khỏi giúp chị.

Thấy đám người Mông Văn ở chỗ này chờ, Lâm Vân hỏi:

- Mọi người đã tập trung đầy đủ hết chưa?

Mông Văn rất lễ phép đi lên chào hỏi Hàn Vũ Tích. Trong lòng nàng cũng rất rung động với vẻ đẹp tuyệt thế của Hàn Vũ Tích. Thật không ngờ vợ của Lâm Vân lại mỹ mạo như vậy. Nàng đã từng trông thấy vô số mỹ nữ, ngay cả bản thân nàng cũng tự nhận, nếu không có vết sẹo trên mặt, mình cũng là một mỹ nữ. Nhưng so với Hàn Vũ Tích, mình đúng thật không là gì.

Liễu Nhược Sương hẳn là xinh đẹp, nhưng Mông Văn vẫn cho rằng Liễu Nhược Sương kém Hàn Vũ Tích. Hai người đều là mỹ nhân, nhưng mình cảm thấy hai người có chút khác biệt, rất khó nói lên lời.

Chủ tịch của tập đoàn Vân Môn đã trở lại, nên các nhân viên của công ty đều rất hưng phấn. Hiện tại phòng họp trung tâm của công ty không cho phép nhiều người vào, chỉ có chủ tịch và hai vị tổng giám đốc là có quyền.

Còn phần lớn nhân viên là ở bên ngoài chờ. Phòng họp này là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Bình thường đám người Lam Cực là tập trung bảo vệ ở đây, ở bên ngoài chỉ cần vài bảo vệ là được.

Thấy Lâm Vân đi vào công ty, các nhân viên đều đứng lên vỗ tay hoan nghênh. Lâm Vân chỉ gật đầu, hiện tại hẳn không có tâm tư gì để nói chuyện với bọn họ.

Phòng họp tuy lớn, nhưng ngồi cũng không ít người. Có Lâm Vân, Hàn Vũ Tích, Mỹ Na, Lý Thanh, Diệp Điềm, Lam Cực, Trương Á Khởi, Lưu Học Khai, Lâm Hình và Mỹ Na. Chu Siêu thì đang ở bệnh viện chiếu cố Du Thiết. Trịnh Quân phải chịu trách nhiệm bảo vệ, những người khác thì không có quyền được vào.

- Mông Văn, em nói trước đi.

Lâm Vân thấy tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, liền tranh thủ thời gian nói.

Mông Văn gật đầu, kể lại mọi chuyện diễn ra trong thời gian Lâm Vân vắng mặt. Mông Văn kể lại rất kỹ càng, kể cả chuyện Dưỡng Tâm Hoàn bị Liễu Nhược Sương tố cáo ăn cắp bản quyền. Nhưng do có Hàn Vũ Tích ở đây, nên nàng không nói tới mối quan hệ giữa Lâm Vân và Liễu Nhược Sương.

- Nói như vậy, hiện tại Du Thiết còn đang nằm trong bệnh viện, chưa có tỉnh?

Lâm Vân hỏi.

- Vâng, có một viên đạn trúng ngay giữa ngực của Du Thiết. Viên đạn đã được lấy ra, nhưng vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê.

Trong câu trả lời của Mông Văn có ý tự trách bản thân. Nàng luôn trách mình không làm tốt trong khâu bảo vệ.

- Việc tài liệu Dưỡng Nhan Hoàn có bị lộ ra ngoài không thì không phải lo lắng. Còn việc Dưỡng Tâm Hoàn bị người khác tố cáo thì tôi nghĩ chắc là do tôi vô ý tiết lộ ra ngoài. Hai việc này cứ để tạm ở đó đã. Còn người tên là Liễu Nhược Sương, tôi căn bản không biết cô ta, nên về sau không cần phải cố kỵ.

Lâm Vân nói tới đây thì đang suy đoán. Phương án sản xuất Dưỡng Tâm Hoàn có phải là do mấy năm trước mình vô tình viết ra không nhỉ. Nhưng phương án sản xuất đó đã viết được vài năm rồi, vì sao đến gần đây mới sản xuất. Việc này phải hỏi Liễu Nhược Sương một chút.

- Huấn luyện viên...

Lam Cực đứng lên, vừa định nói gì lại thôi.

- Lam Cực, có chuyện gì cứ nói thẳng. Ở đây toàn là người nhà mà. Mà về sau cứ gọi tôi là Lâm Vân hoặc là chủ tịch là được, đừng gọi huấn luyện viên làm gì, chỗ này không phải trong bộ đội. Mà Lam Cực, cậu đã gặp lại Tề Dung chưa?

Lâm Vân thấy Lam Cực đã ở tập đoàn Vân Môn, phỏng chừng là đã gặp lại Tề Dung.

- Gặp được rồi...

Lam Cực lập tức trả lời. Y không nói những lời cảm ơn, bởi vì một câu cảm ơn cũng không đủ để bày tỏ sự cảm kích của y với Lâm Vân. Y quyết định dùng sự cảm kích đó để hết lòng làm việc cho công ty của huấn luyện viên.

- Tôi nghĩ mấy bọn tấn công công ty chúng ta kia chính là thuộc một tổ chức sát thủ thế giới, tên là Hắc Thủ Băng Dao. Đây là một tổ chức khá lớn thuộc châu Âu. Bọn họ từng làm ra vô số chuyện động trời. Thực không biết vì sao bọn họ lại muốn gây hại cho tập đoàn Vân Môn chúng ta.

Lam Cực nói tới đây thì ngừng lại.

Lâm Vân nhăn lông mày, trong lòng tự nhủ, hẳn sớm đã biết việc này do Hắc Thủ Băng Dao làm. Nhưng về tình hình bên trong tổ chức đó, Lâm Vân không biết gì cả.

- Có thu được thông tin gì về tổ chức này không?

Lâm Vân nhìn Lam Cực hỏi.

Lam Cực lấy ra một tập văn kiện và bốn cái đồng hồ đeo tay đưa cho Lâm Vân nói:

- Chỗ này là toàn bộ tư liệu của bọn chúng. Còn mấy chiếc đồng hồ này, tôi nghĩ chúng có cất giấu bí mật nào đó, nhưng không có cách nào tìm ra

được.

Lâm Vân nhận lấy tập văn kiện, mở ra nhìn, chỉ là một ít thông tin của Hắc Thủ Băng Dao mà Lam Cực thu thập được. Có một số tin tức được công khai trên inte. Những thông tin này chỉ có thể giúp hắn có cái nhìn đại khái về tổ chức Hắc Thủ Băng Dao mà thôi, chứ không có trợ giúp được gì nhiều.

- Hiện tại chúng ta có mấy nhà xưởng.

Lâm Vân đóng tập văn kiện lại, nhìn Mông Văn hỏi.

- Có ba xưởng, hai xưởng chế tạo thuốc, một xưởng mới xây để chế tạo linh kiện điện tử. Bởi vì hiện tại xưởng chế tạo các linh kiện điện tử không có gì cơ mật để bảo vệ, nên giao cho Tề Dung quản lý.

Mông Văn cảm thấy rất hổ thẹn vì vài năm mà mình chỉ có thành lập được ba nhà xưởng.

- Ba nhà là không tồi rồi. Tôi cần một thời gian ngắn để nghiên cứu và thiết lập một hệ thống an toàn. Đỡ phải về sau vất vả bảo vệ tài sản của công ty như thế

Lâm Vân nói tới đây, dừng một chút.

Quay đầu nhìn Hàn Vũ Tích nói:

- Vũ Tích, em trước đi với Mông Văn và Diệp Diễm làm quen với tình hình của công ty đi. Anh sẽ trở lại tìm em. Lam Cực, cậu dẫn theo Trương Á Khởi, Lưu Học Khai đi an bài công tác bảo vệ đi. Lý Thanh, hiện tại cậu đi cùng tôi tới bệnh viện nhìn xem Du Thiết. Sau đó thì đưa tôi tới nhà máy điện tử.

Lâm Vân và Lý Thanh đi tới bệnh viện, Chu Tuần thấy Lâm Vân tới, rất là hưng phấn, tiến lên nói:

- Huấn luyện viên.

- Chu Tuần, Du Thiệt thế nào rồi?

Lâm Vân gật đầu hỏi.

- Cậu ấy vẫn đang còn hôn mê, đã được một tháng rồi.

Chu Tuần nghe Lâm Vân hỏi về Du Thiệt, ánh mắt trở nên buồn bã.

Lâm Vân đi tới trước giường bệnh của Du Thiệt, thấy quả nhiên y đang rơi vào tình trạng hôn mê sâu. Liền xoay người nói với Chu Tuần:

- Các cậu chờ ở bên ngoài một lúc, để tôi xem thế nào.

Đợi hai người đi ra ngoài đóng cửa lại, Lâm Vân cầm lấy cổ tay của Du Thiệt. Rồi vận chuyển tinh lực, thăm dò kinh mạch của Du Thiệt.. Thì thấy kinh mạch của y bị đứt vài đoạn do đạn bắn trúng.

Lâm Vân lấy một trăm lẻ tám cây kim châm, dùng tốc độ cực nhanh đâm vào toàn thân huyết vị của Du Thiệt. Rồi vận chuyển tinh lực giúp y khôi phục lại gân mạch.

Một tiếng sau, Lâm Vân đi ra phòng bệnh, nói với Chu Tuần:

- Một tiếng sau Du Thiệt sẽ tỉnh. Cậu bảo y tá nấu chút cháo đậu xanh cho Du Thiệt ăn là không có vấn đề gì rồi.

- Huấn luyện viên, anh đã chữa trị khỏi cho cậu ấy rồi sao?

Chu Tuần mở to hai mắt, cơ hồ không thể tin được nhìn Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, sao có thể dễ dàng như vậy đã trị khỏi rồi? Tuy nhiên, nghĩ lại

bản lĩnh thần kỳ của huấn luyện viên Lâm, cũng không phải là không có khả năng.

- Ủ, Lý Thanh, cậu dẫn tôi tới nhà máy điện tử đi.

Lâm Vân nói xong, liền chào từ biệt Chu Tuần rồi rời đi. Hiện tại hẳn phải nắm chặt thời gian nghiên cứu cái đồng hồ này. Nhìn xem bên trong có bí mật gì mà mình cần biết không.

Tề Dung đã biết Lâm Vân trở lại, trông thấy Lâm Vân đi vào nhà máy, liền tiến lên chào hỏi. Lâm Vân cười nói:

- Trong nhà máy có phòng thí nghiệm không?

- Có, nhưng phòng thí nghiệm tốt nhất lại ở bên trụ sở tập đoàn. Chỗ này còn chưa xây dựng hoàn chỉnh.

Tề Dung trả lời khiến Lâm Vân yên tâm. Nếu như một nhà máy điện tử mà ngay cả phòng thí nghiệm cũng không có thì coi như bản thân nhà máy đó chính là thất bại.

Trong phòng thí nghiệm, Lâm Vân tháo chiếc đồng hồ ra.

Mặc dù chiếc đồng hồ đã được mã hóa, nhưng đối với Lâm Vân mà nói, một chút tính khiêu chiến cũng không có. Rất nhanh, Lâm Vân đã đọc được toàn bộ dữ liệu đã được mã hóa bên trong chiếc đồng hồ.

Hiện tại hẳn mới biết tổ chức Hắc Thủ Băng Dao là một tổ chức như thế nào. Tổ chức này được phân công hết sức nghiêm mật. Những người này chỉ là lính tôm tép mà thôi. Nên không có quá nhiều thông tin quan trọng được lưu trữ trong đồng hồ.

Theo tin tức được mã hóa trong chiếc đồng hồ, những người tấn công tập đoàn Vân Môn là những sát thủ thuộc Băng cấp. Qua những tin tức này

cũng biết được tổ chức Hắc Thủ Băng Dao có liên hệ chặt chẽ với vài quốc gia.

Nhưng thông tin trên đồng hồ không nói ra các quốc gia mà bọn chúng liên hệ. Mà các thành viên trong tổ chức này không biết tên nhau, chỉ gọi nhau bằng biệt hiệu. Lúc liên lạc cũng chỉ dùng biệt hiệu để liên lạc

Chỉ có tin tức mơ hồ là tổ chức này phân bố ở gần tháp Sith. Lâm Vân nghĩ thầm, cho dù biết trụ sở của chúng ở đâu những với năng lực hiện tại của mình, cũng không thể chém tận gốc tuyệt bọn chúng được. Nhiệm vụ quan trọng trước mắt chính là lập tức tăng tu vị lên hai sao, như vậy mình có thể đơn giản xử lý những tên khốn kiếp này.

Trong mỗi cái đồng hồ đều có một máy bộ đàm rất tinh vi. Xem ra đây là thiết bị liên lạc chính của các thành viên trong Hắc Thủ Băng Dao. Mà người thiết kế ra cái bộ đàm tinh vi như vậy quả thực không tầm thường. Lâm Vân phải cẩn thận mở, rồi dùng kính lúp nhìn nhiều lần mới thấy rõ cấu tạo bên trong nó. Cái bộ đàm này có thể nói là công nghệ bậc nhất ở Địa Cầu. Nhưng Lâm Vân không tốn tí sức nào phá giải toàn bộ kết cấu trong đó.

Lâm Vân suy nghĩ chế tạo một cái máy bắt sóng tương ứng với tần số của cái bộ đàm này. Để tránh lần sau mình gặp Hắc Thủ Băng Dao thì sẽ không có kẻ nào lọt lưới.

Không biết qua bao lâu, Lâm Vân đã thiết kế xong máy dò sóng. Chính đang muốn trở về với Vũ Tích, thì có tiếng gõ cửa phòng thí nghiệm. Lâm Vân đứng dậy mở cửa, là Hàn Vũ Tích đang đứng ở cửa ra vào.

- Vũ Tích, sao em lại tới đây?

Lâm Vân rất kỳ quái hỏi.

- Đã là tám giờ tối rồi, thấy anh chưa trở về nên em qua đây xem. Lâm Hình cũng đang chờ anh trở về đây.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân quả nhiên ở trong phòng thí nghiệm, mới âm thầm thở phào một cái. Tuy biết Lâm Vân ở chỗ này, nhưng không thấy tận mắt thì vẫn có chút lo lắng.

- Ủ, anh cũng đang định về đây.

Thu thập xong mẫu thứ, Lâm Vân nhẹ nhàng kéo eo của Hàn Vũ Tích, đi ra phòng thí nghiệm.

- Anh trai, chị Vũ Tích, chúng ta về thôi.

Lâm Hình đang ngồi trong xe đợi anh trai và chị dâu. Thấy hai người cuối cũng đi ra, mà anh trai lại âu yếm chị Vũ Tích như vậy, trong lòng rất cao hứng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 236: Linh Căn Của Vũ Tích

T

òa nhà mà Lâm Vân nhờ Mông Văn mua hộ quả thật không tệ. Còn có một cái hồ nhân tạo bên cạnh, phong cảnh xung quanh rất yên tĩnh. Đây là một căn biệt thự ba tầng, có sân lớn, lại nhiều chậu hoa, cây cảnh, đoán chừng là Lâm Hình về sau trồng.

Mẫu thân của Lâm Vân đã sớm đứng chờ ở cửa. Trông thấy ba người Lâm Hình đi tới, khuôn mặt của nàng lộ ra vẻ kích động. Lâm Vân còn chưa lên tiếng, Hàn Vũ Tích đã đi tới phía trước gọi:

- Mẹ, chúng con đã trở lại

Hà Anh lau nước mắt, luôn miệng nói:

- Tốt tốt, về nhà là tốt rồi. Chắc là rất đói bụng phải không, mau đi vào ăn cơm đi.

- Con thực xin lỗi mẹ vì đã rời nhà quá lâu, khiến mẹ phải lo lắng.

Tuy hai năm rời đi không trở về không hoàn toàn là do lỗi của hắn, nhưng để mẹ và em gái lo lắng như vậy, hắn vẫn có chút xấu hổ. Vốn định ở trong phòng thí nghiệm một tiếng đồng hồ rồi về luôn, không ngờ lại đắm chìm vào chế tạo tới mấy tiếng, khiến đến giờ ăn cơm cũng phải để người trong nhà đợi.

- Trở về là tốt rồi, trước đi ăn cơm rồi hẵng nói.

Trong lòng Hà Anh rất kích động. Hôm nay con trai chẳng những trở về, mà còn dẫn theo vợ của nó nữa. Nhìn khuôn mặt của Vũ Tích, nàng càng nhìn càng thấy yêu thích. Âm thầm khen con trai tinh mắt, có thể có một người vợ xinh đẹp như vậy.

Mấy người ăn xong cơm tối, lại hàn huyên trò chuyện vui vẻ mấy tiếng. Mãi đến 11h giờ đêm, Hà Anh sợ Lâm Vân và Hàn Vũ Tích vừa mới trở về còn mệt mỏi, nên thúc dục hai người tắm rửa rồi đi ngủ.

Phòng của Lâm Vân đã được Lâm Hình và mẫu thân thu dọn gọn gàng rồi. Là căn phòng ở tầng ba. Khi Lâm Vân tắm rửa xong, trở về phòng ngủ, thì phát hiện Hàn Vũ Tích đã ngồi trên giường.

- Đã muốn đi ngủ rồi à?

Lâm Vân tự nhủ, không phải buổi sáng đã nói đêm nay học công pháp sao, như thế nào đã quên nhanh vậy?

- A, em quên mất.

Bị Lâm Vân hỏi vậy, Hàn Vũ Tích mới nhớ ra Lâm Vân muốn dạy mình luyện công, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng xuống giường.

- Anh đợi chút, để em đi thay bộ quần áo khác.

Hiện tại Hàn Vũ Tích chỉ mặc quần áo ngủ.

- Không cần đâu, có phải học chiêu thức võ công gì đâu mà cần thay quần áo. Chỉ học vài câu khẩu quyết tu luyện mà thôi.

Lâm Vân nói xong, bảo nàng ngồi dưới sàn nhà, rồi bắt đầu dạy cho nàng một bộ công pháp tu chân tên là ‘Tiên Thủy Quyết’

Khẩu quyết của bộ tu chân này rất đơn giản chỉ là pháp quyết để hấp thu linh khí có chút phức tạp. Lâm Vân lấy ra một viên linh thạch để trên tay

của Hàn Vũ Tích, bảo nàng nắm lấy. Sau đó bảo nàng vận chuyển công pháp, dựa theo khẩu quyết mà Lâm Vân dạy để hấp thu linh khí. Lâm Vân tin tưởng bất kỳ một người nào mới tu luyện công pháp tu chân cũng không tốt hơn Hàn Vũ Tích. Bởi vì nàng còn có một viên linh thạch, một thứ cực kỳ quý hiếm.

Hai tiếng sau Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm giác được một dòng khí mát mẻ từ viên đá trong tay rồi chảy tới toàn thân. Một cảm giác thoải mái không có cách nào nói lên lời chảy quanh quẩn trong người Hàn Vũ Tích.

Lại hai tiếng sau Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn Lâm Vân thì phát hiện hắn đang khẩn trương nhìn mình. Vội vàng đứng dậy thì phát hiện thân thể của mình giống như nhẹ hơn rất nhiều. Liền kinh hỉ hỏi:

- Không ngờ công phu anh dạy cho em lại tốt như vậy? Mới có luyện bốn tiếng mà cơ thể cực kỳ thoải mái, mọi mệt nhọc đều tan biến hết.

Lâm Vân gật đầu, hiện tại hắn còn cao hứng hơn Hàn Vũ Tích rất nhiều. Hàn Vũ Tích nhanh như vậy có thể hấp thu linh khí chứng tỏ nàng là người có linh căn. Thậm chí linh căn này còn rất cao, chỉ đáng tiếc là mình không biết cao bao nhiêu mà thôi.

- Ủ, từ nay về sau em cứ theo phương pháp này mà tu luyện, đừng có ngừng lại, cũng đừng để lộ viên đá này ra bên ngoài. Một mực tu luyện cho tới khi anh trở về, biết chưa?

Lâm Vân rất trịnh trọng nói.

- Vân, anh lại muốn đi sao? Em muốn đi cùng với anh được không?

Hàn Vũ Tích vừa nghe thấy Lâm Vân lại muốn đi lập tức không khống chế được tâm tình của mình.

- Vũ Tích, anh cũng muốn dẫn theo em đi, chỉ là việc lần này dẫn theo em không thích hợp lắm. Nếu như em tu luyện tới một trình độ nhất định, cho dù em không đi, anh cũng muốn em đi cùng. Hiện tại em ở lại nhà thì bình an hơn. Mà phải nhớ chờ anh trở về, vô luận anh đi bao lâu anh cũng trở về, đừng làm chuyện điên rồ, biết không?

Lâm Vân cẩn thận dặn dò Hàn Vũ Tích. Hẳn sợ Hàn Vũ Tích lại làm ra chuyện ngốc nghếch gì đó.

- Vâng, em sẽ không lặp lại những chuyện trước kia nữa. Cho dù đợi bao lâu, em cũng đợi anh trở về mới thôi. Chỉ là anh phải trở về sớm đấy. Nếu anh không trở về sớm, em lại không nhận được muốn đi tìm anh.

Hàn Vũ Tích biết Lâm Vân muốn đi ra ngoài là nhất định có việc. Tuy nàng chỉ mới tới công ty có một ngày, nhưng Lâm Hình đã nói cho nàng biết rất nhiều chuyện.

- Anh biết rồi, em chỉ cần chờ anh là được. Thôi đi nghỉ sớm đi.

Lâm Vân yêu thương, vuốt mái tóc của Hàn Vũ Tích.

- Để em đi tắm trước đã.

Hàn Vũ Tích tu luyện đã một lúc, tuy không có chảy mồ hôi, nhưng luôn cảm thấy có chút bồn bĩ.

Lâm Vân nằm xuống giường để chờ Hàn Vũ Tích. Bất tri bất giác đã ngủ mất. Vẫn là khi Hàn Vũ Tích lên giường, mới đánh thức hẳn. Liền thuận tay ôm Hàn Vũ Tích vào trong ngực.

Lâm Vân nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Hàn Vũ Tích. Hẳn muốn cảm nhận từng ly từng tý thời gian bên cạnh Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích cũng ôm Lâm Vân, đôi mắt đắm lệ nhìn Lâm Vân. Lần nữa ngốc nghếch để lưỡi vào trong miệng Lâm Vân, rất nhanh nàng đã cũng cảm giác được lửa nóng từ người hắn.

Thờ gấp một hơi, nhẹ nhàng nói với Lâm Vân:

- Hiện tại chúng ta có thể làm phu thê rồi.

May là trời còn chưa sáng, bằng không khẳng định Lâm Vân có thể trông thấy khuôn mặt đỏ như trái cà chua của Hàn Vũ Tích.

- Nhưng anh sợ ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện của em.

Lâm Vân xác thực lo lắng điểm ấy. Hàn Vũ Tích còn chưa có Trúc Cơ, một khi phá hỏng cơ thể thuần âm của nàng, chẳng những ảnh hưởng tới tốc độ tu luyện, thậm chí còn không thể Trúc Cơ. Như vậy cái được không bù cái mất.

Huống hồ hắn cảm thấy linh căn của Hàn Vũ Tích không tầm thường. Bình thường một viên linh thạch cũng không thể có bốn tiếng ngân ngui đã tiến bộ như vậy. Nếu như linh căn của Vũ Tích là linh căn tinh khiết trong truyền thuyết, trước khi nàng Trúc Cơ, mình lại phá hủy thân thể thuần âm của nàng. Thì việc tu luyện của Vũ Tích sẽ rất chậm.

- Đừng lo, về sau em sẽ cố gắng tu luyện hơn...

Thanh âm của Hàn Vũ Tích nhu hòa giống như mật ngọt vậy.

- Mẹ, con lên tầng gọi anh trai và chị Vũ Tích xuống ăn cơm đây...

Lâm Hình đã làm xong bữa sáng hôm nay. Anh trai và chị Vũ Tích còn chưa xuống, nên muốn đi lên tầng gọi.

- Con bé ngốc này, anh trai của con vừa mới về, cũng không để cho nó ngủ thêm một chút. Thật đúng là chưa lớn được mà.

Hà Anh vội vàng ngăn cản Lâm Hình. Nàng vẫn đang chờ ôm cháu nội, làm sao có thể để cho Lâm Hình quấy rầy việc tốt của con trai và con dâu được.

Gọi anh trai xuống dùng cơm là chưa trưởng thành? Lâm Hình sững sốt nửa ngày mới kịp phản ứng, liền che miệng, đi tới một bên vụng trộm cười.

Cả đêm hôm qua, Lâm Vân và Hàn Vũ Tích cơ hồ không ngủ. Buổi sáng khi Hàn Vũ Tích tỉnh lại, thì phát hiện Lâm Vân đã sớm tỉnh, còn đang nhìn mình chăm chăm. Mà mình thì đang nằm trong ngực của Lâm Vân, bị Lâm Vân ôm chặt lấy.

- Anh đã tỉnh rồi à?

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân, nhẹ nhàng nói. Bỗng cảm giác ở dưới có cái gì đó cứng rắn đang chạm vào mình, khuôn mặt đỏ lên, để tay xuống dưới chặn lại.

Động tác này của Hàn Vũ Tích khiến Lâm Vân chịu không được, vội vàng nói:

- Em cứ cọ cọ như thế, thì anh không khách khí làm thịt em đâu.

- Cho đáng đời, ai bảo anh thích làm ngựa quân tử, anh tưởng em sợ anh sao?

Khuôn mặt của Hàn Vũ Tích lại đỏ.

Lâm Vân thở dài một hơi, kéo Hàn Vũ Tích vào trong ngực, nhẹ giọng nói:

- Vũ Tích, nếu em không muốn làm cho anh khó chịu, thì cố gắng chăm chỉ tu luyện vào. Một khi cơ thể thuần âm của em tiến vào Trúc Cơ, có lẽ đến anh cũng không có cách nào đánh giá cảnh giới của em. Nếu như hiện tại anh phá hủy cơ thể thuần âm của em, việc Trúc Cơ của em không những gian nan vô cùng, mà thậm chí từ nay về sau rất khó đạt tới cảnh giới cao.

- Kỳ thực, hiện tại anh rất muốn em, nhưng anh còn muốn thời gian ở cùng em dài hơn nữa. Có một số chuyện rất là huyền diệu, về sau anh sẽ từ từ nói cho em biết. Thực sự thì hiện tại anh có thể sống được hai trăm năm. Em đừng kinh ngạc. Anh nghĩ nếu như em không thể tới Trúc Cơ, vài chục năm nữa, em cách anh mà đi, thì anh làm sao có thể chịu nổi?

- Anh không thể vì nhất thời thoải mái, mà để cho chúng ta đau khổ về sau. Công pháp mà anh truyền cho em là công pháp Tiên Thủy Quyết, tổng cộng có mười hai tầng. Nếu em muốn để cho anh không khó chịu, thì sớm tu luyện tới tầng mười hai. Cho dù việc này có chút khó khăn, nhưng em cũng không cần phải gấp gáp. Chỉ cần có linh thạch là chúng ta có thể tiến bộ nhanh hơn.

- Em cũng không cần phải lo lắng cho những viên linh thạch này, mà cứ tập trung vào việc gia tăng tu vị. Chuyện của công ty, em thích đến thì đến, không quan trọng lắm. Anh lập công ty không thuần túy là vì tiền. Với bốn sự hiện tại của anh, muốn kiếm tiền lúc nào cũng được. Anh chỉ là sợ mình quá mức nhàm chán, nên mới thành lập công ty này mà thôi. Đương nhiên nếu đã làm, thì anh nhất định phải làm cho tốt.

- Mà công phu anh dạy cho em không phải công phu dưỡng sinh bình thường. Nó chính là pháp quyết tu chân chân chính. Khi em tu luyện tới một trình độ nhất định, muốn bay lên trời cũng không phải là việc khó. Có lẽ em chưa nghe qua về tu chân, nhưng em chỉ cần biết thế là được rồi. Cũng đừng nói cho bất kỳ người nào biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 237: Vài Chục Năm Sao Mà Đủ

H

àn Vũ Tích nghe vậy, mở to hai mắt, đã sớm quên chuyện phía dưới của Lâm Vân. Nếu những lời này không phải do Lâm Vân nói ra, thì nàng cơ hồ cho rằng người này có bệnh. Nhưng nàng đã từng nói, vô luận thế nào cũng tin tưởng hẳn. Hơn nữa chuyện tu luyện tối hôm qua còn rõ mồn một trước mắt. Tuy nhiên, cho dù là như vậy, nàng vẫn rất khó tiếp nhận.

- Anh nói xem, nếu tu luyện tốt thì chúng ta có thể trường sinh không? Chẳng lẽ lúc trước anh nói đưa em lên tới bầu trời là không phải dùng máy bay, mà anh muốn tự mình bay lên sao?

Tuy Hàn Vũ Tích tin Lâm Vân vô điều kiện, nhưng những lời của Lâm Vân vẫn quá sức tưởng tượng của nàng. Nhưng nhìn ánh mắt chăm chú của Lâm Vân, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng. Nàng tin tưởng Lâm Vân sẽ không lừa gạt mình. Chỉ là nàng nhất thời không thể tiếp nhận mà thôi. Trong nội tâm khiếp sợ, hoàn toàn không phát hiện, một tay của Lâm Vân đã để ở trước ngực nàng.

- Ủ, thật là lớn.

Lâm Vân một bên xoa xoa ngực, một bên đánh giá. Lúc này Hàn Vũ Tích mới phát hiện Lâm Vân làm trò quỷ, trong lòng chỉ có ngọt như mật, ngược lại càng ấn vào người Lâm Vân.

- Em biết đêm hôm đó anh làm sao tới được Phần Giang không? Lúc anh tới bến tàu Phúc Châu thì đã là sáu giờ chiều. Anh phải chạy từ đó tới tận Phần Giang đó. Em có tin không?

Lâm Vân vừa nói vậy, Hàn Vũ Tích càng thêm chấn động.

- Anh chạy bộ từ bến tàu Phúc Châu tới tận Phần Giang sao?

Hàn Vũ Tích càng không thể tin được nhìn Lâm Vân.

- Đúng vậy, nhưng đó là do tu vị của anh không đủ. Nếu đủ thì anh có thể trực tiếp bay đi rồi. Tin tưởng về sau chúng ta nhất định có thể bay lượn trên bầu trời. Cho nên em phải cố gắng, em biết không...

Lâm Vân cúi thấp vào tai Hàn Vũ Tích nói.

- Cái gì?

Hàn Vũ Tích cuối cùng mới minh bạch vì sao ngày đó Lâm Vân ướt đầm toàn thân. Nguyên lai là do mồ hôi thấm ướt. Trong lòng đau xót lẫn tự trách, càng ôm chặt Lâm Vân hơn, không muốn nhúc nhích.

- Mà anh nói tới Trúc Cơ là cái gì?

Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm thấy háo hức với việc sống với Lâm Vân lâu hơn. Nàng cũng không muốn chỉ sống với hắn vài chục năm. Mà có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, nàng càng mong muốn.

- Công pháp anh dạy cho em là công pháp tu chân. Chỉ có những người có linh căn mới có thể tu luyện được. Mà linh căn tốt xấu với linh khí nhiều ít, cũng ảnh hưởng tới việc tu luyện của cá nhân. Công pháp Tiên Thủy Quyết này có tổng cộng mười hai tầng. Một khi em tu luyện tới tầng mười hai thì có thể Trúc Cơ. Tuy nói trong một trăm người, chưa chắc có một người Trúc Cơ, nhưng anh lại tin tưởng em.

- Việc tu luyện này cũng quả thực khó. Anh rất ít nhìn thấy người có thể Trúc Cơ, thậm chí còn chưa gặp được một ai. Chỉ nghe thấy trong truyền thuyết mà thôi. Cho nên em mới phải cố gắng, giống như anh vậy, rất ít

người luyện tới ba sao. Nếu em luyện tới Trúc Cơ thì tương đương với ba sao của anh...

Lâm Vân nghĩ tới, về sau nhất định phải làm cho Vũ Tích Trúc Cơ. Cái này khó khăn quả thực không phải là nhỏ. Không chỉ nói Trúc Cơ, bước tới Luyện Khí tầng thứ mười hai cũng rất là gian nan.

Tuy nhiên, theo tốc độ tu luyện của Vũ Tích tối hôm qua, có thể thấy linh căn của nàng rất không tệ. Đây cũng là nguyên nhân mà Lâm Vân chờ mong. Bằng không hẳn đã không cần mới sáng sớm đã kiên nhẫn giải thích cho Hàn Vũ Tích như vậy.

- Vâng, em nhất định sẽ Trúc Cơ. Em muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, lão công...

Hàn Vũ Tích vì dụng tâm lương khổ của Lâm Vân mà càng thêm cảm động. Ôm chặt lấy Lâm Vân. cơ hồ không khống chế nổi tình cảm của mình. Một chút cũng không muốn hỏi vì sao Lâm Vân biết được những điều này.

Tiếng đập cửa vang lên, bên ngoài truyền tới tiếng của Lâm Hình:

- Anh trai, chị dâu, đi ra ăn cơm trưa nào.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới nhớ ra nơi này là nhà của Lâm Vân, chứ không phải chỗ mình thuê. Lâm Hình và mẹ chồng đang đợi, lập tức xấu hổ tới mặt đỏ bừng, vội vàng nhắc tay của Lâm Vân ra, rời giường nói:

- Nhanh xuống thôi, mắc cỡ chết người à.

Lúc xuống tầng, Hàn Vũ Tích thấy ánh mắt của Lâm Hình và mẹ chồng đều có chút mập mờ, khiến cho việc ăn cơm trưa cũng rất xấu hổ và không được tự nhiên.

- Vũ Tích, anh có vài việc muốn tới công ty, em...

Lâm Vân còn chưa nói hết, Hàn Vũ Tích đã đứng lên nói:

- Em cũng muốn đi với anh...

- Anh trai thiệt là, sao không dẫn chị dâu đi luôn, mà để chị ấy ở nhà làm gì.

Lâm Hình lập tức giúp Vũ Tích nói chuyện.

Hà Anh nhìn con trai và con dâu, cảm thấy phi thường hạnh phúc. Từ khi đi tới Yên Kinh, rốt cuộc không cần phải lục đục với những người của Lâm gia nữa. Hiện tại con trai, con gái đều rất tốt, nàng cảm thấy những đau khổ trước kia không là cái gì.

Lâm Vân dẫn theo Vũ Tích và Lâm Hình đi tới công ty. Rồi bảo Vũ Tích và Lâm Hình đi quen thuộc với công việc. Hắn thì gọi ba người Lý Thanh, Mông Văn và Lam Cực tới, lấy ra một tập thiết kế hệ thống an toàn mà hắn đã vẽ khi ở trên tàu hải tặc:

- Đây là bản thiết kế hệ thống an toàn mà tôi mới làm cho công ty. Các cậu cứ dựa theo bản thiết kế này mà lắp đặt. Nếu lắp đặt xong thì chúng ta không phải lo lắng vấn đề bảo vệ nữa. Tôi muốn đi ra ngoài thêm một thời gian.

- Huấn luyện viên, anh lại muốn đi ra ngoài à?

Lam Cực thủy chung không thay đổi được thói quen gọi là huấn luyện viên.

- Đúng vậy, tôi phải đi xử lý chuyện này. Chúng ta không gây chuyện, không có nghĩa là chúng ta sợ người khác. Không chỉ nói một cái tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, cho dù là một quốc gia chọc giận tôi, một ngày nào đó tôi cũng muốn lấy lại tròng diện...

Lâm Vân nói tới đây, thanh âm rất lạnh lùng và kiên định.

- Nhưng chủ tịch, bọn chúng là cả một tổ chức, đâu phải chỉ một người...

Mông Văn lo lắng nói.

Cho dù là Lý Thanh, vốn rất khâm phục Lâm Văn, cũng đầy vẻ lo lắng nói:

- Tổ chức Hắc Thủ Băng Dao này không phải là tổ chức tầm thường đâu. Đây là một tổ chức, mà cho dù là một quốc gia nhỏ cũng không dám động tới.

- Tôi biết tôi đang làm cái gì, các cậu không cần phải lo lắng. Hệ thống an toàn này phải làm nhanh một chút. Mông Văn và Lý Thanh trước an bài xong chuyện ở nhà máy điện tử đi. Còn chuyện Đường Tâm Hoàn, sau khi tôi trở về thì nói sau. Chuyện này có khả năng là trách nhiệm của tôi. Lam Cực cậu đi theo tôi.

Lâm Văn nói xong dẫn Lam Cực tới một phòng nhỏ, đến một góc khuất thì lấy ra bốn khẩu súng ak47 mới nhất.

Lam Cực đưa súng cho Lam Cực nói:

- Cậu giữ lại bốn khẩu súng này đi. Đương nhiên là không để lộ ra bên ngoài. Một khi có người có thể đột phá hệ thống an toàn của chúng ta, thì lập tức bắn chết. Mà yên tâm, loại người này hẳn là rất ít. Nhưng cũng không thể không đề phòng.

Lam Cực cho rằng Lâm Văn cất mấy khẩu súng ở trong văn phòng, nên cũng không quá để ý, lập tức nhận lấy mấy khẩu súng rồi hỏi:

- Huấn luyện viên, mấy khẩu súng này là anh lấy từ rừng rậm Amazon sao?

- Chuyện này thì cậu đừng hỏi. Buổi tối tôi sẽ đi, việc an toàn của công ty thì tôi giao hết cho cậu.

Lâm Văn nói tới đây thì vỗ vỗ vai của Lam Cực.

- Huấn luyện viên cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để bên này xảy ra vấn đề. Còn có, Du Thiết đã tỉnh lại, huấn luyện viên có đi tới đó nhìn cậu ấy một chút không?

Lam Cực đã biết chuyện Lâm Vân trợ giúp Du Thiết trị liệu.

- Ủ, tôi vốn định đi tới đó một chuyến. Chuyện bên này thì có thể thôi, tôi đi luôn đây.

Lâm Vân chào từ biệt Lam Cực và mấy người Mông Văn, liền dẫn theo Hàn Vũ Tích đi tới thăm Du Thiết.

Du Thiết khôi phục rất nhanh, y thấy Lâm Vân tới, rất là vui vẻ. Hiện tại y đã có thể đứng lên đi vài bước, phỏng chừng vài tuần sau là có thể kháng phục.

Lâm Vân gật đầu, cũng không tiếp tục giúp y trị liệu. Có một số việc không nên làm quá, miễn cho người ta hoài nghi. Dặn dò Du Thiết vài câu rồi lại dẫn theo Hàn Vũ Tích tới đại viện của Lâm gia, thăm hỏi lão gia tử.

Lâm Lộ Trọng đã biết tin tức Lâm Vân trở về. Thấy Lâm Vân còn dẫn theo Hàn Vũ Tích tới, rất là cao hứng. Lâm Vân thấy tinh thần của lão gia tử khá phấn chấn, lập tức biết gia gia của mình đã ăn qua Đường sinh hoàn.

Đối với việc Lâm Vân muốn một mình đi tới ỗ của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, Lâm Lộ Trọng cũng rất là lo lắng. Mặc dù biết không có cách nào khuyên nhủ Lâm Vân nhưng vẫn nhiều lần dặn dò hần. Thậm chí còn nói cho hần không cần phải lo lắng gia đình ở Yên Kinh, ông ta sẽ cẩn thận bảo vệ mọi người.

Lâm Vân nhận được lời hứa hẹn của lão gia tử, thì càng thêm yên tâm. Lần này trước khi rời đi, hần lưu lại một chiếc điện thoại cho Vũ Tích. Còn nói cho nàng biết, nếu không có việc gì quan trọng thì đừng gọi điện, bởi vì hần không có thói quen nạp điện thoại.

Còn có một nguyên nhân, đó là để điện thoại trong Túi Giỏ thì sẽ không nhận được. Chỉ mang theo mười cục pin, Hàn Vũ Tích có thể nhắn tin cho hẳn. Mà Lâm Vân còn chụp rất nhiều ảnh chụp của Hàn Vũ Tích để trong điện thoại di động. Lúc nào nhớ nàng có thể lấy ra xem.

Vào ban đêm, Lâm Vân ăn xong cơm tối với người nhà, liền từ biệt Hàn Vũ Tích, mẫu thân và em gái, một mình ly khai Yên Kinh...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 238: Mẹ Vợ

L

âm Vân không trực tiếp đi tới tháp Sith tìm tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, bởi hắc không phải là người lỗ mãng như vậy. Với năng lực hiện tại của hắc, cho dù tiêu diệt cả hàng ổ của tổ chức này, cũng không tạo ảnh hưởng quá nhiều tới bọn chúng. Việc đầu tiên mà hắc muốn làm là tới sơn thôn nhỏ tên Phổ Hà kia.

Nếu như chỗ đó thực sự có linh thạch, thì mình tới đó kiếm linh thạch rồi tu luyện tới tu vị hai sao, như vậy diệt tổ chức kia có nắm chắc hơn. Hắc tin tưởng Yên Kinh phòng thủ nghiêm mật như vậy, lại còn có lão gia tử trông nom, hắc rời đi mấy tháng chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Buổi tối không có máy bay tới Mi Sơn, Lâm Vân đành phải mua một vé máy bay tới sân bay Song Lưu của Thành Đô. Từ sân bay Song Lưu rời đi thì đã muộn. Đi tới siêu thị mua một ít đồ dùng, Lâm Vân không muốn lãng phí thời gian, nên quyết định chạy bộ tới Mi Sơn.

Đoạn đường từ đây tới Mi Sơn không phải là xa, nên Lâm Vân không cần dùng nhiều tinh lực để chạy. Chỉ cần nửa tiếng là tới nơi.

Theo như lời Lý Ly nói cách núi Mi Sơn một trăm km có một sơn thôn nhỏ gọi là Phổ Hà. Nhưng địa điểm này không quá rõ ràng, Lâm Vân đành phải hỏi đường. Nhưng hỏi tới hơn mười giờ đêm, vẫn không hỏi ra sơn thôn Phổ Hà ở đâu.

Chẳng lẽ Lý Ly nhớ sai vị trí rồi, hay là có nguyên nhân khác gì trong đó? Lâm Vân nghĩ thầm, chuyện này đã trải qua vài chục năm, chắc chỉ có vài người lớn tuổi mới biết, những người trẻ làm sao biết được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân tìm một người lớn tuổi để hỏi. Nhưng hiện tại đã là muộn, mà người dân ở vùng rừng núi không sống về đêm như ở trong thành phố, họ hay ngủ sớm. Thậm chí bảy tám giờ đã đi ngủ rồi.

Nếu Lâm Vân muốn hỏi, nhất định phải nửa đêm gõ cửa. Như vậy có chút không thích hợp. Cũng không thể khẳng định trong nhà đó có người già. Huống hồ hiện tại phần lớn các ngôi nhà đều đã tắt đèn.

Tuy nhiên, đã mất công đến đây rồi, mặt dày mặt dạn tới gõ cửa cũng không sao. Lâm Vân liền tiếp gõ cửa năm sáu nhà, đều gặp phải ánh mắt cảnh giác của bọn họ. Nhưng không ai biết Phố Hà mà Lâm Vân là ở đâu.

Đang lúc Lâm Vân phân vân không biết có nên đi tới các nhà khác hỏi tiếp không, thì có một ngôi nhà có trần nhà thấp cách đó không xa mở cửa. Một phụ nữ tuổi trung niên khoảng 40 tuổi, bưng một chậu nước đi ra ngoài. Bên trong nhà còn vang lên tiếng ho khan của một người lớn tuổi.

Lâm Vân thấy thế lập tức đi tới. Trong lòng tự nhủ hiện tại nông thôn đều là nhà ngói cao, một nhà có mái thấp như vậy, cũng là hiếm có.

- Cậu tìm ai?

Phụ nữ trung niên này đổ đi chậu nước, cảnh giác nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân thấy người phụ nữ này tuy không còn trẻ, nhưng vẫn không che hết vẻ tú lệ. Lâm Vân đột nhiên xuất hiện một cảm giác rất quen thuộc. Ánh mắt kia của cô ta tạo cho Lâm Vân một cảm giác khắc cốt铭心. Mình từng quen biết người phụ nữ này sao? Vì sao ánh mắt của người này lại nhìn quen như vậy?

Bỗng nhiên Lâm Vân chấn động. Vũ Tích? Người này sao lại có ánh mắt giống với vợ mình như vậy? Còn có dung mạo, tuy đã trải qua tuổi nguyệt bào mòn, nhưng vẫn có nhiều nét giống hệt Vũ Tích.

- Chào bác, bác không cần phải lo lắng, cháu chỉ là một người qua đường, cháu muốn hỏi đường mà thôi.

Lâm Vân một bên trả lời, một bên suy nghĩ, không biết người này có quan hệ gì với Vũ Tích không.

Phụ nữ trung niên này nhìn Lâm Vân ăn mặc rất chỉnh tề, khuôn mặt rõ ràng, ánh mắt rất thanh tịnh. Hắn nói là khách qua đường, nhưng không nhìn thấy vẻ phong trần hay mệt mỏi trên người hắn. Tuy nhiên, hắn có vẻ như không phải người xấu. Nhưng cô ta vẫn cảnh giác hỏi:

- Cậu muốn hỏi chỗ nào?

- Xin hỏi bác có biết Phố Hà là ở chỗ nào không?

Lâm Vân tranh thủ thời gian nói.

- Phố Hà? Tôi chưa từng nghe nói qua.

Phụ nữ trung niên vừa trả lời xong câu hỏi của Lâm Vân thì trong phòng lại vang lên từng đợt tiếng ho.

Phụ nữ trung niên nghe thấy thanh âm này, vội vàng đi vào căn phòng. Đang muốn đóng cửa lại thì không ngờ Lâm Vân cũng đi theo vào.

Trong nội tâm cả kinh, đang muốn chất vấn Lâm Vân thì Lâm Vân đã nói trước:

- Bác à, cháu là thầy thuốc, nếu trong nhà có người bệnh, thì để cháu thử trị bệnh xem.

Người phụ nữ trung niên nghe Lâm Vân nói vậy, nửa tin nửa ngờ. Căn phòng này cũ nát như vậy, cũng không có gì đáng giá. Huống hồ trong này

chỉ có mình và mẹ là ở lại. Người thanh niên này thoát nhìn ăn mặc chỉnh tề, chắc không có ý xấu gì. Vội vàng tránh ra cho Lâm Vân vào.

Lâm Vân đi tới trước giường, trên giường nằm một cụ bà hơn sáu mươi tuổi, sắc mặt vàng như nghệ. Nhìn là biết do dinh dưỡng không đầy đủ, lại còn có bệnh lâu năm nữa.

- Bác cứ yên tâm, cháu có thể chữa khỏi bệnh cho cụ. Bác lấy hộ cháu một chậu nước.

Lâm Vân quay đầu nói với phụ nữ trung niên kia.

Nhưng người phụ nữ trung niên này không đi lấy nước, mà chỉ cảnh giác nhìn vào Lâm Vân. Cô ta không tin Lâm Vân có thể trị khỏi bệnh cho mẫu thân. Nhưng một người thanh niên như vậy, muốn cái gì trong ngôi nhà rách nát này?

Lâm Vân thấy thế đành phải cười khổ một tiếng nói:

- Bác à, cháu biết bác không tin cháu. Nhưng đợi lát nữa bác sẽ biết. Bác nghĩ xem, nếu cháu muốn gây bất lợi gì cho bác, thì cháu không cần phải phiền toái như vậy.

- Cậu muốn làm gì? Tôi đã nói không biết Phố Hà ở chỗ nào rồi cơ mà?

Phụ nữ trung niên nghe thấy vậy lại càng cảnh giác nhìn Lâm Vân. Cô ta muốn gọi hàng xóm láng giềng tới. Nhưng đã trễ như vậy, mà nhà mình lại ở tận cuối thôn, phỏng chừng cho dù mình còn chưa gọi người, người trẻ tuổi kia đã không chế mình rồi.

Nghĩ tới đây, cũng không dám nhất thời lên tiếng. Chỉ ngóng trông Lâm Vân rời đi sớm. Lâm Vân thấy thế, đành phải đứng lên nói:

- Bác gái, cháu cho bác nhìn ảnh một người, xem bác có biết người đó không.

Lâm Vân nói xong, lấy điện thoại di động ra, rồi tìm ảnh chụp của Hàn Vũ Tích cho người phụ nữ trung niên này xem. Hẳn có chút hoài nghi hai người có quan hệ gì đó, nhưng không dám khẳng định.

Người phụ nữ trung niên nhìn hồi lâu, tuy không nhận ra người trong ảnh là ai, nhưng cô gái trong ảnh lại khiến cho nàng cảm giác một sự quen thuộc rất xa xôi nào đó. Ánh mắt của cô gái này sao nhìn quen thuộc như vậy. Đúng rồi, nó giống như đôi mắt của mình vậy.

- Bác gái, chắc bác không biết người trong ảnh là ai,, người đó là vợ của cháu.

Lâm Vân nói tới đây thì ngừng một chút.

- Vợ của cậu thật xinh đẹp.

Người phụ nữ trung niên không tiếc lời tán thưởng.

- Vâng, bác gái, kỳ thật lúc cháu vừa nhìn thấy bác, cháu đã cảm thấy ánh mắt của bác như vợ của cháu vậy.

Lâm Vân vừa dứt lời, tay của phụ nữ trung niên run lên, đánh rơi điện thoại xuống. Lâm Vân nhanh tay lẹ mắt bắt được cái điện thoại.

- Cậu nói...

Thần sắc của người phụ nữ trung niên rất kích động. Lâm Vân thở dài, hẳn đã khẳng định người này có quan hệ với Hàn Vũ Tích.

- Vợ cháu tên là Hàn Vũ Tích.

Lâm Vân nói tới đây, nước mắt của của phụ nữ trung niên đã lăn chã rơi xuống, không ngừng lấm bầm nói:

- Vũ Tích của tôi không chết, bọn họ lừa gạt tôi, con gái à, mẹ xin lỗi con...

Nói tới đây, cô ta đột nhiên phục hồi tinh thần, bắt lấy tay của Lâm Vân hỏi:

- Cậu nói Vũ Tích còn sống sao? Con bé có khỏe không? Hiện tại đang ở nơi nào, cậu mau nói cho tôi biết.

Lâm Vân cảm giác bàn tay của phụ nữ trung niên rất run rẩy. Không ngờ người này lại chính là mẹ của Vũ Tích, cũng là mẹ vợ của mình.

Hắn liền vội vàng hơi cúi người, làm lễ nói:

- Mẹ, hiện tại Vũ Tích rất khỏe. Con tên là Lâm Vân, là chồng của Vũ Tích.

Lúc này người phụ nữ trung niên mới nhớ tới người trẻ tuổi kia chính là con rể của mình, vội vàng lấy ra một cái ghế nói:

- Con mau ngồi đi, Vũ Tích của mẹ...

Nói tới đây, mới nhớ tới còn chưa rót nước cho con rể, vội vàng đi rót một chén nước đưa cho Lâm Vân. Trong mắt toát ra vẻ chờ đợi và sốt ruột.

- Vũ Tích đã kết hôn rồi sao? Hiện tại con bé đang sống ở đâu? Con bé đến chỗ này được không?

Vừa nói tới đây thì cụ già trên giường lại bắt đầu ho khan. Phụ nữ trung niên không đợi Lâm Vân trả lời, đi lên phía trước, đỡ mẹ mình ngồi dậy.

- Mẹ, để con rót cho mẹ một chén nước.

Lâm Vân nhìn căn nhà cơ hồ chỉ có bốn bức tường này. Hầu như không có thứ gì đáng giá, thậm chí cánh cửa bằng thủy tinh còn có vài chỗ bị vỡ.

Đi tới bên giường, Lâm Vân nói:

- Mẹ, để con xem bệnh cho bà ngoại.

- Con là thầy thuốc à?

Mẫu thân của Hàn Vũ Tích kinh ngạc nhìn Lâm Vân.

- Vâng, con vốn làm nghề thầy thuốc, nhưng về sau đã đổi nghề. Kỳ thực bệnh của bà ngoại cũng không quá nghiêm trọng, con có thể trị khỏi cho bà.

Lâm Vân nói, trong lòng thì nghĩ, nói như vậy cũng không sai, mình vốn là một chuyên gia về y dược.

Hàn mẫu bán tín bán nghi nhìn Lâm Vân giúp mẹ mình chữa bệnh. Lúc biết người thanh niên này là con rể của mình, cô ta đã không còn phòng bị như trước nữa.

Lâm Vân xốc chăn mền của bà ngoại lên, rồi lấy kim châm, dùng tốc độ nhanh nhất cắm lên kinh mạch huyết đạo của bà ngoại. Đồng thời vận chuyển tinh lực vào kim châm. Tăng cường kinh mạch toàn thân của bà ngoại, rồi dùng tinh lực chậm rãi ép các độc tố và tạp chất ra bên ngoài.

- Mẹ, mẹ vịn bà ngoại đi ra ngoài đi, tí nữa bà ngoại sẽ nôn ra ngoài.

Lâm Vân nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 239: Thập Bát Lí Trang

N

ghe Lâm Vân nói vậy, mẫu thân của Hàn Vũ Tích hơi sửng sốt, lập tức đi lên vịn mẹ mình. Thì kinh hỉ phát hiện mẹ của mình đã có thể đứng thẳng, hơn nữa còn có thể đi lại. Vội vàng dựa theo lời phân phó của Lâm Vân, dắt mẹ mình ra ngoài. Lâm Vân ngồi trong phòng nhìn căn nhà đơn sơ, trong lòng tự nhủ, nếu Vũ Tích trông thấy như thế này thì rất là đau lòng. Đợi sau khi đi tới Phố Hà trở về, thì liền đưa hai người tới Yên Kinh, ở cùng với Vũ Tích vậy.

Một lúc sau, mẫu thân của Vũ Tích vịn lấy bà ngoại trở về, tinh thần của bà ngoại đã tốt hơn rất nhiều. Lâm Vân biết chỉ cần ăn vài thứ bổ dưỡng là bà cụ trở lại như người bình thường, không có gì đáng ngại.

- Tiểu Lâm, con thực sự có bản lĩnh. Vũ Tích nhà ta đúng là được gả cho một người chồng tốt.

Mẫu thân của Vũ Tích nói tới đây, đôi mắt đã ửng hồng, có chút khống chế không nổi.

- Tiểu Nhụy, ai vậy?

Bà ngoại đã khôi phục, thoát nhìn tinh thần đã tốt hơn nhiều. Hơn sáu mươi tuổi rồi, nếu như không phải bị bệnh, thì thân thể rất tốt.

- Mẹ, đây là Lâm Vân, là chồng của Vũ Tích, Vũ Tích còn sống mẹ ạ.

Nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

- Con nói Vũ Tích còn sống sao?

Bà ngoại cũng giống như mẹ của Vũ Tích, nghe vậy rất là kích động. Bà ta biết chuyện con gái của mình bị Hàn gia đuổi ra ngoài. Mà Vũ Tích chính là đứa cháu gái cốt nhục duy nhất. Nên bà ta rất tình tường sự đau khổ của con mình khi không ở gần đứa cháu Vũ Tích.

Lâm Vân đành phải kể lại tình hình gần đây của Vũ Tích cho hai người. Hiện tại Vũ Tích rất tốt, đang làm cho một công ty, đã không còn quan hệ gì với Hàn gia nữa. Lúc Lâm Vân nói tới Hàn gia, thì trông thấy khuôn mặt của mẫu thân Hàn Vũ Tích rất là khó coi. Lập tức nói tránh sang việc khác.

Mãi cho đến hơn một tiếng sau, Lâm Vân mới có cơ hội hỏi bà ngoại xem Phổ Hà ở đâu. Bà ngoại nghe Lâm Vân hỏi vậy, suy nghĩ sau nửa ngày mới nói:

- Cháu muốn hỏi có phải là Thập Bát Lí Trang không?

- Thập Bát Lí Trang?

Lâm Vân sửng sốt một chút. Trong lòng nói, mình chưa từng nghe qua cái tên Thập Bát Lí Trang, chỗ đó là địa phương gì?

Bà ngoại thở dài nói:

- Phổ Hà cách nơi này hơn 100km về phía nam. Truyền thuyết nơi đó từng có mười tòa thôn trang. Nhưng vài chục năm trước, chỗ đó xuất hiện ra vấn đề, người chết rất nhiều. Cuối cùng người dân ở đó đành phải bỏ thôn mà đi, chỉ để lại một vùng núi hoang sơ, điêu tàn. Tuy nhiên nơi đó hiện tại không còn gọi là Phổ Hà nữa, mà gọi là Thập Bát Lí Trang.

- Về sau chỗ đó đổi thành nơi chôn cất người chết. Nhưng ai chôn người chết hoặc tảo mộ ở đó, khi trở về đều sống không lâu. Hơn nữa Thập Bát Lí Trang ở gần chân núi hoang, không thích hợp cho việc trồng trọt. Vì vậy

dần dần càng ít người đi tới đó, một mực hoang vu tới tận bây giờ. Cho nên người biết về Thập Bát Lí Trang không có nhiều.

- Bà ngoại, sao nơi đó lại được gọi là Thập Bát Lí Trang?

Lâm Vân tiếp tục hỏi.

- Bởi vì hơn năm mươi năm trước, lúc bà chỉ có mười mấy tuổi, cha đã mang bà tới chỗ đó. Bà có một người thân sống ở đó. Về sau chợt nghe nói chỗ đó xảy ra việc ma quái gì đó. Khiến cho mười tòa thôn trang trải dài từ Phổ Hà tới Phổ Tích trong vòng một đêm chết rất nhiều người. Người còn lại vì sợ hãi mà chạy đi hết.

- Nghe nói các thôn trang kia trải dài 5, 6 km. Trước kia chỉ có những thôn trang gần Phổ Hà là gặp chuyện không may. Về sau thời gian càng lâu, thì các thôn trang xung quanh cũng xảy ra chuyện.

- Cuối cùng gần mười tám thôn trang xung quanh đều bị hủy diệt. Trong khoảng thời gian ngắn, nơi đó trở nên rất tĩnh mịch. Sau giải phóng thì có người xây chỗ đó thành nghĩa trang. Nhưng những hiện tượng tà dị vẫn không ngừng xảy ra. Cuối cùng đành phải để hoang đấy.

Bà ngoại nói tới đây, thì có vẻ mệt mỏi. Lâm Vân và mẫu thân Hàn Vũ Tích vội vàng đỡ bà lên giường. Rất nhanh bà ngoại đã ngủ say.

Mẫu thân của Hàn Vũ Tích nhìn mẹ mình đã lâu rồi không ngủ say như vậy, càng thêm cảm kích đứa con rể đột nhiên xuất hiện này. Thấy Lâm Vân tài trí lẫn đáng người đều bất phàm, cô ta càng nhìn càng yêu mến. Cảm thấy ánh mắt của con gái mình thật là tốt.

Ngay cả Lâm Vân mặt dày như vậy cũng bị mẹ vợ nhìn không được tự nhiên, vội vàng nói:

- Mẹ cũng đi ngủ đi, còn ra ngoài trấn thuê khách sạn ngủ qua đêm nay. Buổi sáng ngày mai con lại tới.

Lâm Vân nói xong, đứng lên rồi đi ra ngoài cửa. Đột nhiên Lâm Vân nghĩ tới cái gì đó, lấy ra hai cái hộp đưa cho mẹ Vũ Tích:

- Mẹ, đây là hai hộp thuốc viên, rất có lợi cho thân thể. Viên Dưỡng Nhan Hoàn thì mỗi tuần mẹ ăn một hàn. Dưỡng sinh hoàn thì mẹ và bà ngoại, mỗi tuần ăn một hạt.

Mẫu thân của Hàn Vũ Tích nhận lấy hai cái hộp trong tay Lâm Vân, sững sờ nửa ngày, mới lập tức phản ứng:

- Như vậy sao được, hai thứ này quá đắt, con giữ lại mà cho Vũ Tích dùng.

Lâm Vân đẩy lại, vừa cười vừa nói:

- Mẹ, công ty của con và Vũ Tích chính là công ty sản xuất hai loại thuốc Dưỡng Nhan Hoàn và Dưỡng sinh hoàn này. Mẹ nói xem, chúng con sẽ thiếu chúng để dùng sao?

- Cái gì? Tập đoàn Vân Môn nổi tiếng chính là công ty của con và Vũ Tích?

Mẫu thân của Hàn Vũ Tích bị lời của Lâm Vân chấn trụ. Cô ta thật không ngờ một công ty lớn như vậy lại là công ty của con gái mình và con rể.

- Mẹ, con đi đây, sáng ngày mai con lại tới.

Lâm Vân nói xong, chào tự biệt Hàn mẫu, xoay người rời đi.

Mãi khi Lâm Vân đã đi thật xa, mẫu thân của Hàn Vũ Tích mới nhớ đóng cửa lại. Đi vào trong nhà, tâm tình không cách nào bình tĩnh được. Thật không ngờ con rể của mình lại có bản lĩnh và đẹp trai như vậy. Lại còn biết chăm sóc người khác nữa. Con bé Vũ Tích thật là biết chọn người, tìm được

một người chồng như vậy. Mà không biết con bé còn nhớ mình không, mình thật muốn gặp lại con bé.

Lâm Vân đi hơn 5km thì trở về thị trấn, tùy tiện tìm một khách sạn nghỉ ngơi qua đêm. Sáng sớm ngày thứ hai thì gọi một chiếc xe, rồi tới siêu thị, mua vài bộ quần áo, chăn bông, và đồ ăn. Lo lắng nhà của mẹ vợ quá nhỏ, nên không mua những đồ vật quá lớn. Chỉ có một cái TV và tủ lạnh.

....

- Em Nhụy à, sao hôm nay ăn sang vậy, làm thịt một con gà cơ đấy? Nhà em đâu có khách khứa gì đâu?

Một người phụ nữ trung niên cùng thôn trông thấy mẫu thân của Hàn Vũ Tích mới sáng sớm đã dậy làm nhiều món ăn, còn giết một con gà, có chút kỳ quái hời. Bình thường cô ta ngay cả trứng gà còn không nở ăn, mà chỉ để mang đi bán.

- Con rể của em tí nữa tới.

Mẫu thân của Vũ Tích cao hứng trả lời.

- A, em có con rể sao? Như thế nào nhiều năm như vậy còn chưa thấy con gái và con rể của em tới nơi này?

Phụ nữ trung niên rất khó hiểu.

Lau lau nước mắt, mẫu thân của Vũ Tích tiếp tục nói:

- Bởi vì mẹ con em đã chia lìa nhiều năm, ngày hôm qua mới vừa vặn gặp được con rể.

Thấy mẫu thân của Vũ Tích lau nước mắt, phụ nữ trung niên này mới minh bạch cái gì đó. Lại nhìn thấy bà của Vũ Tích đi từ trong nhà ra, lập tức kinh hỉ kêu lên:

- Bác có thể đi lại được rồi à?

- Đúng vậy, cháu rể của bác là thầy thuốc. Ngày hôm qua nó đã giúp bác chữa trị. Hôm nay thân thể tốt lắm, giống như không có bệnh gì vậy. Cháu rể thật là một thầy thuốc giỏi. Mà Nhụy nhi, cháu rể đâu?

Bà ngoại vừa dậy thì không trông thấy Lâm Vân đâu cả, vội vàng hỏi.

- Mẹ, sao lại đi ra ngoài làm gì?

Mẫu thân của Vũ Tích đi lên vịn lấy mẹ mình. Còn nói thêm:

- Lâm Vân đi tới thị trấn nghỉ ngơi rồi, buổi sáng sẽ quay trở lại.

- Nhụy nhi, con thật là, tối hôm qua đã trẻ như vậy, còn để cho cháu rể đến thị trấn ngủ. Ở lại chỗ này tùy tiện ngủ một đêm không được sao? Mẹ và con ngủ cùng một giường là được. Từ đây tới thị trấn xa như vậy...

Bà ngoại sau khi được Lâm Vân trị liệu, lại uống một viên Dưỡng sinh hoàn, hiện tại tinh thần rất tốt, âm thanh nói chuyện cũng rõ ràng.

Phụ nữ trung niên đứng một bên nhìn thấy như vậy không ngừng khen ngợi con rể của Hàn mẫu giỏi chữa bệnh.

Một tiếng xe vang tới, ba người ngẩng đầu nhìn lên. Thì thấy một chiếc xe tải đi vào trong thôn, đằng sau xe tải có chở cái gì đó. Xe tải một mực chạy tới trước mặt ba người mới dừng lại. Ba người còn đang kinh ngạc nhìn, thì Lâm Vân đã nhảy xuống xe, người còn chưa tới, tiếng đã tới trước:

- Chào buổi sáng, bà ngoại, chào buổi sáng, mẹ, cháu mua cho hai người mấy đồ dùng hàng ngày đây.

Phụ nữ trung niên trông thấy Lâm Vân, đôi mắt liền sáng lên. Bà ta còn chưa từng thấy một thanh niên ưu tú như vậy. Thoạt nhìn ngũ quan không

có gì đặc biệt, nhưng không biết như thế nào càng xem càng thấy đẹp trai. Lại nhìn đồng hồ để trên xe tải, là biết người thanh niên này là kẻ có tiền. Cô em Nhụy này đúng là sắp đổi đời rồi, có một con rể giàu có như vậy.

- Lâm à, sao mua nhiều thứ vậy con.

Mẹ của Vũ Tích thấy mấy người vận chuyển các đồ vật trên xe, lại có cả TV, tủ lạnh. Mà TV lại là tinh thể lỏng. Còn tủ lạnh thì trong thôn này rất ít người dùng. Đứa con rể này mua thật lãng phí tiền, có tiền cũng không nên mua nhiều thứ như vậy chứ.

Chăn bông và quần áo, là Lâm Vân nhìn chăn mền trong nhà đã rách nát mới cố ý mua. Còn gọi vài người thợ sửa lại cửa kính.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 240: Đánh Lén

M

ẹ của Vũ Tích nhìn những đồ vật này lại lau lau nước mắt. Trong lòng rất là kích động. Bà kích động không phải vì Lâm Vân mua nhiều thứ cho mình, mà là vì Lâm Vân rất biết quan tâm người khác, chứng tỏ hẳn đối xử với con gái mình chắc cũng không kém đi tí nào. Số khổ Vũ Tích cuối cùng cũng có một chỗ tốt để nương tựa rồi.

Lúc này người trong thôn tới xem đã không ít. Trải qua sự giới thiệu của người phụ nữ trung niên, mọi người cũng biết con rể của nhà Ninh Nhụy tới, là một người vừa đẹp trai vừa có tiền.

Sau khi vận chuyển xong đồ đạc và sửa xong cái cửa sổ, vài phụ nữ nhiệt tâm đều tới giúp đỡ sắp xếp đồ vật bên trong nhà. Khiến trong nhà của Ninh Nhụy lần đầu tiên náo nhiệt như vậy. Bà của Vũ Tích thì càng cao hứng cười không dứt.

Lúc ăn cơm, Lâm Vân thấy nhiều thức ăn như vậy, cũng biết là cô Hàn muốn chiêu đãi mình. Thì không khách khí, liên tiếp ăn vài bát cơm.

Sau khi cơm nước xong, Lâm Vân giả như vô ý cùng bà ngoại hàn huyên về chuyện ở Phổ Hà. Bà ngoại giống như phát giác, có chút lo lắng dặn dò:

- Cháu Lâm à, cháu ngàn vạn đừng tới Thập Bát Lí Trang kia.
- Cháu biết rồi, bà ngoại không cần phải lo lắng. Cháu muốn đi ra đây có chút việc, mấy ngày nữa cháu sẽ dẫn hai người tới Yến Kinh.

Lâm Vân thấy đã là buổi chiều, liền đứng lên nói.

- Lâm, Vũ Tích có điện thoại không? Mẹ muốn gọi cho con bé.

Mẹ vợ vẫn luôn nhớ tới Vũ Tích.

Lâm Vân chỉ phải nói:

- Điện thoại của con đã hết pin rồi mẹ ạ. Dù sao mấy ngày nữa con sẽ mang mẹ và bà ngoại tới Yến Kinh. Hiện tại con còn có vài việc cần làm.

Sở dĩ Lâm Vân không gọi điện thoại, bởi vì hấn sợ Vũ Tích nhịn không được muốn chạy tới. Mà nếu cô tới đây thì cũng biết mình muốn tới một nơi nguy hiểm như Thập Bát Lí Trang. Với tính cách của cô, thì nhất định sẽ không để cho một mình mình đi tới đó. Hoặc là muốn đi cùng mình. Nếu là như vậy thì mình phải chiếu cố cô, không thuận tiện làm việc. Mình đi vào đó nhiều nhất là hai ngày, mẹ con họ đã xa cách hàng chục năm rồi, muộn thêm hai ngày cũng không sao.

Vì linh thạch để tu luyện về sau, Lâm Vân nhất định phải đi Thập Bát Lí Trang. Chỉ cần có một chút hy vọng, Lâm Vân cũng không muốn buông tha.

Theo như lời bà ngoại thì Thập Bát Lí Trang là một nơi quỷ dị. Không nói truyền thuyết vài chục năm trước, cho dù hiện tại, chỉ cần người nào tới gần Thập Bát Lí Trang cũng tự nhiên đổ bệnh.

Đổ bệnh có lẽ là do bọn họ gặp phải cái gì kinh hãi, mới khiến tinh thần hoảng hốt. Về ma quỷ thì có chút mê tín, nhưng về việc đến gần rồi bị kinh hãi, thì Lâm Vân tuyệt đối tin tưởng. Nơi đó chắc có một vật gì đó mới gây ra ảnh hưởng như vậy. Nhưng Lâm Vân không quan tâm cũng không muốn điều tra. Điều hấn quan tâm là nơi đó có linh thạch hay không mà thôi.

Chuyện tương tự như vậy, Lâm Vân đã gặp một lần ở tháp Tây Hà. Nhưng đó là do cái tên bịt mặt kia không biết tu luyện loại tà thuật nào. Mà lúc này

đây không biết có phải là do một tên tu luyện tà công nào khác đang tác quái hay không. Nhưng cho dù tu luyện tà công, cũng không thể kéo dài mấy chục năm như vậy chứ? Lâm Vân không lo lắng những điều này, hẳn lo lắng nhất chính là, không biết nếu nơi đó có linh thạch, có bị người khác lấy đi mất không.

Chừng năm mươi dặm đường đối với Lâm Vân mà nói, thật sự là rất đơn giản. Lâm Vân càng đến gần Thập Bát Lý Trang càng cảm thấy người qua lại ít đi, cuối cùng gần như không còn ai.

Khi nhìn thấy từng vòng thanh sắt làm rào chắn thật dài, Lâm Vân biết rõ đã đến Thập Bát Lý Trang rồi. Không ngờ chính quyền lại dùng thanh sắt rào nơi này lại. Khi Lâm Vân đến nơi này trời vẫn còn rất sớm, nhưng một khi bước vào trong lại rõ ràng cảm thấy bầu không khí u ám, giống như nơi này không có sức sống vậy.

Bốn chung quanh là cỏ khô và nấm mồ hoang vu, xem ra cụ già nói nơi này từng là mộ địa quả không sai. Lâm Vân đi xuyên qua hàng rào sắt ngăn cách, đi vào nói gọi là Thập Bát Lý Trang này. Dựa theo miêu tả của cụ già, Phố hà hẳn là ở sâu bên trong.

Khiến Lâm Vân thấy kỳ quái đó là ở đây không chỉ không có một bóng người nào, mà ngay cả ếch, rắn, côn trùng, thậm chí cả chim cũng rất ít tới đây. Không ngờ còn có nơi như thế này, tại sao ra khỏi phạm vi này thì không còn bất kỳ chuyện gì nữa xảy ra?

Trong cỏ hoang khắp nơi đều là xương khô của dã thú, thậm chí thỉnh thoảng còn nhìn thấy hài cốt của con người nữa. Một giọng rên rỉ yếu ớt truyền đến, trong Thập Bát Lý Trang yên tĩnh này Lâm Vân nghe thấy rõ ràng. Hẳn không chút do dự rất nhanh lao về phía đó.

Một nam tử khô ngô nằm dưới chân bức tường đổ, tay xiết chặt lấy ngực, sắc mặt như tro tàn, hai mắt chẳng có chút sức sống. Lâm Vân vừa nhìn là

biết người này đã không còn bất kỳ sinh cơ (sức sống) nào, hút sinh cơ của người? Không ngờ lại có cả loại chuyện này sao?

Cho dù ở lục địa Thiên Hồng các loại tu luyện pháp quyết tầng tầng lớp lớp, cũng không có nghe nói qua công pháp tu luyện hút sinh cơ người? Nhưng người đàn ông trước mắt này đã cạn sạch sinh cơ, nếu không phải bị hút, lẽ nào còn có nguyên nhân khác sao? Người đàn ông này trong tích tắc nhìn thấy Lâm Vân, thì há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn chưa nói được gì thì đầu nghiêng xuống, ngã xuống đất và chết.

Lâm Vân nhìn bốn chung quanh khắp nơi đều là những bức tường đồ nát. Xem ra nơi này hẳn từng là một sơn thôn nhỏ, về phần có phải là Phổ hà hay không, Lâm Vân cũng không khẳng định. Nếu là Phổ hà, dựa theo lý mà nói thì di chỉ của đạo quan kia hẳn là phải ở đây.

Lâm Vân tìm rất lâu ở chung quan đấy, nhưng lại không phát hiện ra bất kỳ di chỉ nào của đạo quan. Lúc này sắc trời đã dần chuyển tối. Ban đầu khi nơi này còn sáng, Lâm Vân đã cảm thấy nơi này rất âm u, bây giờ lại càng thấy rõ hơn.

Đột nhiên Lâm Vân cả người giật mình, dường như có thứ gì đó muốn thoát thể mà ra, cảm thấy cả người uể oải. Nhanh chóng vận chuyển tinh lực, cảm giác không thoải mái này cũng biến mất. Lâm Vân nhướng mày, cái này rõ ràng không phải nguyên nhân khác, cũng không phải ảo giác, khẳng định là có người ám toán mình.

Người này có thể rat ay với mình không một tiếng động, xem ra không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lẽ nào là cổ võ giả đã tu luyện đến cực hạn, hay là tu chân giả giống như mình? Cho dù lúc trước người bịt mặt mà mình gặp ở tháp Tây Hà, khi đánh lén mình cũng sử dụng thứ hữu hình. Loại công phu vô thanh vô tức đánh lén người này là công phu gì? Chí ít bản thân mình không thuộc loại công phu này.

Bản thân mình tu luyện bao năm, đối với các loại công pháp tu luyện cũng có hiểu biết nhất định. Nhưng đối với loại công phu này thì một chút ấn tượng gì cũng không có, thậm chí có thể nói gần chưa như gặp qua.

Lâm Vân đang nghĩ tới đây, thì cảm giác khiến lòng người sợ hãi đó lại xông lên đầu. Lâm Vân sắc mặt khẽ biến, lần này rõ ràng là mạnh hơn lần trước mấy chục lần. Quả nhiên là có người muốn đánh lén mình, vẫn là loại đánh lén kinh khủng này. Hiện tại Lâm Vân cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân gây tử vong của người đàn ông vừa rồi.

Hóa ra thực sự có người hấp thu sinh cơ của anh ta. Lâm Vân da đầu run lên, thật không ngờ lại có loại công pháp hấp thu sinh cơ người như vậy sao? Thật là lợi hại, cũng quá báo đạo đi. Lẽ nào người này cũng là tu chân? Hoặc là pháp môn tu luyện còn cao hơn cả tu chân mà mình lại không biết?

Bất luận như thế nào, muốn hãn rời khỏi ngay bây giờ, hãn tuyệt đối không muốn. Bất luận là người thế nào, nếu đã hút mình hai lần mà không làm gì được, nói rõ rằng người này mình vẫn có thể chống lại được. Xem ra chuyện ở đây có linh thạch là thật, Lâm Vân làm sao có thể rời đi chứ?

Cho dù mình không phải là đối thủ của người này, Lâm Vân cũng muốn thử. Vạn nhất đánh không lại thì sẽ chạy, cơ duyên ở ngay trước mắt, muốn hãn đến thử cũng không thử mà đã rời đi, Lâm Vân lại không muốn như vậy. May mà mình không dẫn Vũ Tích đến đây, ở đây quá nguy hiểm.

Mặc dù không nhìn thấy thằng cha đánh lén mình này, nhưng Lâm Vân cũng hiểu được người ở đây tại sao luôn đến đây rồi thì sẽ xuất hiện các loại bệnh trạng, cũng hiểu ra mấy chục năm trước, mười mấy thôn trang ở đây đều biến mất.

Xem ra sinh cơ của những người đã chết ở đây đều bị kẻ vừa ra tay với mình hút hết. Còn có một bộ phận người bị hút một phần sinh cơ, dẫn đến khi ra ngoài thù hoảng hốt. Nhưng dựa theo cách nói của cụ già, người này

nhiều nhất chỉ hấp thu trong phạm vi của Thập Bát Lý mà thôi, vượt qua khỏi phạm vi này, phỏng chừng người này không hấp thu được.

Một tà công thật lợi hại và cũng quá bá đạo đi, có thể biến sinh cơ của người khác thành sinh cơ của mình để tiến hành tu luyện. Không ngờ ở đây lại có loại người này tồn tại. Chuyện này chẳng chút liên quan gì đến Lâm Vân. Hẳn không phải người làm chuyện tốt làm người tốt không lưu danh, nhưng nếu đề cập đến linh thạch, cho dù người này tốt cỡ nào, Lâm Vân cũng muốn đến xem xem mình có thể có được linh thạch không. Cái này thực tại đối với hắn quá mức quan trọng rồi.

Lâm Vân cảm thấy càng đi về phía đông, cảm giác cướp lấy sinh cơ trong cơ thể hắn càng mãnh liệt. Nhưng Lâm Vân lại không dừng đi về phía có cảm ứng mãnh liệt đó, đồng thời tinh lực vận chuyển, chỉ là khiến cho loại cảm giác này không tồn tại, nhưng tuyệt đối không để cho nó xâm nhập vào tinh thần của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 241: Từng Bước Sát Khí

Đ

ột nhiên, loại cảm giác này biến mất không chút dấu vết. Lâm Vân sửng sờ, trong lòng tự nhủ chuyện gì xảy ra? Tại sao đột nhiên biến mất? Chẳng lẽ sinh cơ của mình không mạnh? Lẽ ra tâm hồn và sinh cơ của mình mạnh hơn những người bình thường kia không biết bao nhiêu lần, mới chính là đối tượng mà kẻ kia cần chứ?

Tại sao không tiến hành ám toán với mình nữa chứ? Như vậy mình ngược lại không dễ tiếp tục tìm phương vị rồi. Tuy nhiên dựa theo phương hướng dẫn mạnh lên vừa rồi đối với mình thì ắt hẳn là ở bên này.

Lâm Vân cẩn thận từ từ tìm kiếm về hướng này. Tuy trời đã tối, nhưng ở đây không có cây cối lớn che khuất, ở vùng hoang dã này, Lâm Vân vẫn dựa vào mục quang siêu cường của mình nhìn một cách rõ ràng.

Một bức tượng nhỏ dưới chân gây nên sự chú ý của Lâm Vân. Tượng đá này trông như đã có từ rất lâu, rất có khả năng là tượng Bồ Tát mà dân chúng trong thôn thờ phụng từ rất sớm trong quan đạo. Nếu ở đây nhìn thấy tượng đá, vậy thì di chỉ trước đây của quan đạo sẽ ở gần đây thôi. Nói rõ ràng nơi mình tìm kiếm hẳn là không sai.

Lâm Vân thấy sắp tìm thấy quan đạo, tâm tình càng thêm kích động. Tiếp tục tìm ký chung quanh, quả nhiên Lâm Vân lại tìm thấy một hương đài đã nát không còn nguyên hình dáng, mười mấy viên gạch xanh đã không còn nhìn rõ màu vốn có. Xem ra đạo quan ở ngay đây rồi. Lâm Vân lập tức sử dụng lửa tím để đốt toàn bộ cỏ khô gần đây, tuy nhiên rất nhanh hẳn đã thay đổi chủ ý, đó là lấy ra một cái bật lửa.

Đúng lúc Lâm Vân châm lửa để đốt toàn bộ cỏ khô chung quanh đó, bỗng nhiên tâm thần quặn lên một cơn đau, cái bật lửa rơi xuống đất. Lâm Vân trong lòng tự nhủ không ổn, Người không lộ mặt kia dường như nhìn rất rõ các động tác của mình. Không ngờ nhất cử nhất động của mình đều bị gã lén theo dõi.

Không kịp để đi quản chuyện khác, Lâm Vân tinh lực bộc phát, vận hành một Chu Thiên, ép hoàn toàn khí tức âm lãnh đã đột nhiên xâm nhập vào cơ thể này ra khỏi người, rồi dùng tinh lực để tiêu trừ.

Vốn Lâm Vân sử dụng Tinh Hỏa thiêu hủy là thích hợp nhất, nhưng ở nơi này, mình rõ ràng là đang bị người ta theo dõi. Nếu không có một chút thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, mọi thứ của mình bị kẻ đang lén theo dõi này biết được, như vậy sẽ cực kỳ không ổn.

Lâm Vân hiện tại đã khẳng định người này tuyệt đối không phải là người của cổ võ thế gia gì đó, hoặc là tu luyện giả tu luyện cổ võ truyền thừa. Đối với cổ võ ở đây, Lâm Vân biết tuyệt đối không thể tu luyện đến cảnh giới vô hình để theo dõi người khác.

Nói như vậy ở đây người ám toán mình và người theo dõi mình, thậm chí khiến cho toàn bộ Thập Bát Lý trở thành đồng hoang, đều là do một người có thể vô hình theo dõi người khác làm nên sao?

Dùng cái gì mới có thể làm cho mình nhìn không thấy gã, còn gã lại có thể được nắm giữ hành tung của mình? Thần thức, ngoài thần thức ra, Lâm Vân quả thực nghĩ không ra thứ gì ở đây vừa có thể theo dõi mình, lại còn có thể tập kích mình nữa. Nếu nói là cameras thì đúng là nực cười. Cho dù người này dùng cameras có thể nhìn thấy mình, tuyệt đối cũng không thể tiến hành đánh lén mình được.

Người có thần thức? Ngoài tu chân giả ra còn có thể là ai? Không chỉ là tu chân giả, còn là Tu Chân giả tu luyện không hề thấp. Theo Lâm Vân được

biết thì Tu Chân giả phải tu luyện đến Trúc Cơ kỳ mới có thể có thần thức. Còn tu luyện giả chỉ ít phải sau khi có chút thành tựu mới có thể xuất hiện. Mà ở đại lục Thiên Hồng, người có thần thức đã ít lại càng ít.

Chỉ có người cực cá biệt mới có thể xuất hiện thần thức trong Luyện Khí kỳ. Nếu một người đang trong Trúc Cơ kỳ, Lâm Vân khẳng định mình không phải là đối thủ của gã. Không ngờ đến đây lại có thể gặp một người xuất hiện thần thức. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tu tinh cũng có thể sinh ra thần thức, đối với tu tinh xem ra nên nói là tinh thức, kỳ thực cũng không khác gì thần thức cả. Nhưng người tu tinh vốn ít, còn nữa một số ít người tu tinh muốn tu luyện ra tinh thức gần như không thể.

Bình thường dựa theo phạm vi bình thường của tu tinh mà nói, tu luyện tới cấp ba sao là có thể sinh ra tinh thức, chỉ có điều cực kỳ ít người có thể ở cấp bậc ba sao sinh ra tinh thức.

Lâm Vân trước đây khi tu tinh đã sinh ra tinh thức vào thời điểm ba sao, được vinh dự là thiên tài của tu tinh. Nhưng cho dù thiên tài như vậy, cũng không thể qua được ải năm sao.

Lâm Vân có chút do dự, người này không ngờ là một cao thủ Trúc Cơ kỳ đã có được thần thức. Mình tiến lên đối kháng với kẻ này, chẳng khác gì tự tìm cái chết cả.

Tuy nhiên Lâm Vân rất nhanh đã phản ứng lại, nếu người này là cao thủ Trúc Cơ kỳ, muốn ra giết mình gần như quá ư đơn giản. Phải biết rằng toàn bộ đại lục Thiên Hồng ngày nay, tuy đều tu luyện, nhưng tu luyện giả muốn tu đến Trúc Cơ quả thực hiếm như lông phượng và sừng lân. Nếu không cũng sẽ không cố gắng phát triển khoa học kỹ thuật rồi.

Người này nếu giết chính mình rất đơn giản, vậy tại sao không ra mặt giết mình. Lẽ ra với sinh cơ mạnh như của mình đối với người này cực kỳ có lợi

và khó gặp nữa. Còn nữa nếu người này có thể hút sinh cơ người để chuyển hóa và tu luyện, gã tại sao không ra mặt và rời khỏi nơi này?

Khiến cho Lâm Vân nghi ngờ nhất chính là, vừa rồi khi mình tìm thấy di chỉ của đạo quan này, liền bị tập kích rất gay gắt. Mà lúc trước đánh lén một phen với mình, về sau không làm gì được mình liền buông tha, rõ ràng là muốn mình rút đi. Thẳng đến thời điểm mình phát hiện di chỉ của đạo quan, mới tập kích mình một lần nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân đã đưa ra một dự đoán can đảm. Người này nhất định là bởi vì nguyên nhân nào đó mà nhất thời bị nhốt tại đây. Mình bây giờ có đi hay là không?

Lâm Vân cuối cùng quyết định vẫn qua đó xem một chút. Đã đến đây rồi, nếu như bởi vì khiếp đảm mà bỏ lỡ cơ hội tìm được linh thạch, có lẽ cuộc đời này sẽ không tiến thêm tấc nào nữa. Huống hồ nếu người này thực sự là Tu Chân giả Trúc Cơ kỳ bị nhốt, thì cho dù mình không đi tìm gã, đợi khi gã thoát ra rồi cũng sẽ không buông tha cho mình.

Nghĩ tới đây Lâm Vân không do dự nữa, chân dùng sức bước trên mặt đất. Quả nhiên âm thanh bên dưới có chút trống rỗng, nói rõ nơi này hẳn là có một thiên địa khác. Tuy Lâm Vân có thể trực tiếp đào bới lên, nhưng hẳn lại sợ động đến cơ quan, sẽ khiến mặt đất bị sụp xuống, nên vẫn tiếp tục tìm kiếm chung quanh.

Nếu nơi này là địa chỉ cũ của đạo quan, hơn nữa gã đánh lén mình rất để ý việc mình vào đây, đã nói rõ cơ quan của cửa vào rất có khả năng là ở đây.

Lâm Vân một bên phòng bị người bên dưới này đánh lén, một bên cẩn thận tìm kiếm chung quanh. Tìm rất lâu nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ cơ quan hay cửa vào nào, lẽ nào mình đoán sai rồi, cửa vào không ở đây?

Có phải là bị cỏ che lấp không? Lâm Vân một lần nữa lấy máy lửa ra đốt hết cỏ khô chung quanh. Đợi sau khi cỏ đã cháy được một khoảng lớn, Lâm

Vân vung tay lên, chưởng phong trực tiếp cuốn hết tro tàn của cỏ vừa bị đốt xong.

Dị thường cuối cùng đã xuất hiện, một khoảng đất rộng hai trượng, dưới chiếc đèn mờ của Lâm Vân hiện ra rất rõ ràng. Nhưng có một chỗ rất nhỏ rõ ràng không có gốc cỏ, chính là nói chỗ này cỏ dại không mọc, mà cỏ chung quanh đã phủ kín chỗ này. Bây giờ Lâm Vân đốt sạch toàn bộ cỏ hoang quanh đó, lập tức liền hiện ra.

Lâm Vân đi đến chỗ không có cỏ mọc, lấy ra một cái dùi sắt, gõ gõ, một âm thanh sắt cũng không phải sắt truyền đến. Không ngờ là một khối gì đó dạng na ná như tấm sắt, màu của nó không khác gì màu bùn đất chung quanh, nếu không chú ý thì thực sự là nhìn không ra được.

Thử nghĩ một chút, nếu quanh đây có cỏ, Lâm Vân không đi đốt, thì muốn tìm thấy chỗ này cũng thật không dễ dàng gì. Đối với những thứ như tấm thép, bây giờ trong lòng Lâm Vân có một loại cự tuyệt, hoặc là nói một loại phòng bị. Hẳn đã bị tấm thép ở Tây Lượng giang làm cho sợ rồi, cái này động một chút là cấm túc một hai năm, ai cũng sẽ chịu không nổi.

Tuy nhiên nếu đã phát hiện ra dị thường, thì cũng phải thử xem sao. Lâm Vân dùng dùi sắt vừa nạy ra, rõ ràng không có phản ứng gì, Lâm Vân không thể nạy được nó.

Nạy thêm một lần nữa, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Tấm này không biết là chất liệu gì, dường như rất dày, nhìn không hết là nó dày bao nhiêu. Hơn nữa chung quanh tấm sắt gần như đều là đá núi rắn chắc. Lâm Vân biết, nếu tấm này nạy không lên, thì mình có đào các hòn đá bên rìa này cũng không có tác dụng gì.

Ở đây hẳn vẫn còn cơ quan gì đó, Lâm Vân tiếp tục tìm kiếm thêm một vòng nữa. Quả nhiên, ở gần tấm này một lần nữa đã bị Lâm Vân phát hiện thêm một cái vòng sắt nhỏ. Nếu không phải Lâm Vân không ngừng dùng

dùi sắt gõ trên mặt đất, thì thực sự không phát hiện được vòng sắt vùi dưới mặt đất này.

Vòng sắt này không biết là được chế tạo nên từ sắt gì, rõ ràng là ở dưới mặt đất lâu như vậy, vẫn không bị gỉ. Lâm Vân dùng tay khê kéo vòng sắt một chút, bên tai truyền đến tiếng “Lộp bộp”, chưa đến ba nhịp thở lại vang lên một lần nữa.

Lâm Vân nhìn tấm nắp đây không biết được làm từ chất liệu gì mà mình nạy lên được này, rõ ràng không có chút động tĩnh nào. Lâm Vân nghĩ thầm theo như cái vòng sắt mà mình tìm được, nếu là cơ quan thì hẳn là đã mở rồi, nhưng sự thật là nó chẳng có chút động đậy gì.

Lẽ nào gần đây còn có cơ quan khác? Lâm Vân nghĩ đến khả năng này, tiếp tục tìm kiếm chung quanh. Quả nhiên trong một chỗ rộng khoảng một trượng, Lâm Vân liên tiếp tìm thấy tám cái vòng sắt thuộc loại này. Thử một chút, thì mỗi một vòng sắt dường như sau khi kéo một cái đều vang lên một tiếng “Cộp cộp”, sau đó rất nhanh trở lại như cũ.

Trong phương viên một trượng không ngờ có thể tìm thấy tám vòng sắt, xem ra phương viên một trượng này chính là bên trong của quan đạo cũ rồi. Những vòng sắt này trước đây không biết là bị thứ gì đó che lấp, về sau quan đạo bị sập mới lộ ra trên mặt đất.

Lâm Vân đã đoán được một chút tính khả năng, dùng tốc độ cực nhanh kéo toàn bộ các vòng sắt nghe “Lộp Bộp” một tiếng. Quả nhiên sau khi hấn kéo xong, tấm nắp mà khi nãy nạy mãi không động đậy đó đột nhiên chậm rãi di chuyển sang một bên, giống như một cánh cửa lùa. Sau khi tấm sắt đó mở ra, xuất hiện một thang đá âm u và hun hút. Thang đá này lập tức khiến Lâm Vân nhớ tới thang đá rất dài ở Tây Lương sơn. Một luồng mùi nấm mốc cùng với mùi thối thối khó chịu phả tới.

Lâm Vân vốn định đợi lát nữa thì xuống, nhưng dường như tấm sắt đó đang có hiện tượng trở lại vị trí cũ. Lâm Vân nghĩ nếu như trở lại vị trí cũ rồi, mình lại kéo cơ quan cũng không có phản ứng, vậy thì không thể vào được. Hẳn tin chỉ cần không phải là căn phòng với tấm thép dày mấy mét kia ở Tây Lược giang, những chỗ bình thường khác mình có thể chạy trốn được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân lúc này không chút do dự nhảy xuống.

Lâm Vân rơi xuống mặt bậc thang, cẩn thận từng bước một đi xuống. Lâm Vân đếm, thang đá tất cả có bốn mươi chín bậc, phần cuối cùng nhất của thang đá là một sân bằng, nhưng không có bất kỳ thứ gì. Lâm Vân trong lòng sững sờ, khoảng sân bằng này là có ý gì?

Tuy nhiên Lâm Vân vừa nghĩ tới đây thì mặt sân đó bên dưới chân hắn đột nhiên biến mất, Lâm Vân thoáng cái đã rơi tuột xuống. Trong lòng hắn cả kinh, hai chân lắc lư đảo mắt lại lui trở về, rơi xuống mặt thang đá.

Nhìn cái sân vừa biến mất đó không ngờ lập tức lại khôi phục lại hoàn toàn.

Một cơ quan quá tuyệt diệu. Lâm Vân nhìn phiến đá khôi phục lại trong nháy mắt, trong lòng tự nhủ phía dưới này không biết là vật gì. Hắn lấy dùi sắt ra đâm vào phiến đá mấy cái, nhưng không hề có chút phản ứng. Vận chuyển tinh lực không ngờ cũng chỉ đâm vào được một chút rất nông rồi lại bị chặn lại. Xem ra cái sân này không phải được làm nên từ một thứ tầm thường đâu. Không muốn tiếp tục phí phạm thời gian, Lâm Vân lấy ra một cái gậy sắt dài khoảng hơn một mét, sau đó lại đứng lên khoảng sân bằng ở chân cầu thang đá. Quả nhiên, cái sân đó lại một lần nữa biến mất. Lâm Vân lần này đã có phòng bị, nên không còn kinh hoảng nữa, tinh lực vận chuyển, tốc độ rơi xuống rõ ràng cũng chậm lại rất nhiều.

Nhưng cho dù có chậm lại, cũng có lúc phải rơi xuống mặt đất. Lâm Vân lo lắng nhất là bên dưới có vật gì đó, nên dùng cây gậy sắt cắm xuống phía dưới, còn thân mình thì nằm trên chiếc gậy sắt.

Một trận gió nhẹ rất khó chú ý được úp tới. “Không tốt”, Lâm Vân lập tức biết được ở đây căn bản chính là một cơ quan, mình trong lúc vô ý đã xông vào. Hắn vội vàng nhảy lên, nhưng không có chỗ để gắng sức, bây giờ không thể nào tiếp tục nhảy lên cầu thang đá ở trên đỉnh đầu được, cho dù có nhảy lên cũng vô dụng, phía trên đã bị bịt kín rồi.

"Răng rắc" một tiếng, chiếc gậy sắt bị một vật gì đó bẻ gãy với tốc độ cực nhanh. Chính vào lúc này, lực lượng rất lớn hút tâm phách và sinh cơ của người khiến Lâm Vân cảm nhận được cực kỳ rõ ràng, Lâm Vân gần như cảm nhận thấy linh hồn của mình đang bị hút đi vậy. Làm gì còn quan tâm đến bên dưới nữa, tinh lực vận chuyển, cuối cùng cũng khống chế được sức hút đáng sợ này, mà cả người hắn cũng đồng thời bị rơi vào thực địa. Không ngờ là một thứ giống như quả cầu tròn, Lâm Vân vội vàng lấy đèn mở ra, nhìn bốn chung quanh, phía dưới cực kỳ đơn giản, bên dưới chân mình lại là một vật bằng sắt hình tròn. Lâm Vân lập tức hiểu ra, vật này chính là cơ quan vừa rồi muốn nhốt mình ở bên trong, tuy nhiên dường như chỉ hoạt động một lần, nó đã kẹp lấy gậy sắt rồi, mình xem như vượt qua được một kiếp.

Lâm Vân trong lòng tự nhủ nguy hiểm thật, nếu không dùng gậy sắt, vừa rồi rơi xuống bị vật này kẹp lấy, cộng thêm thẳng cha đánh lên bên cạnh, thì mình thực sự rất khó thoát khỏi quả cầu sắt này. Huống hồ lực kẹp của hai nửa quả cầu này thực sự rất lớn, rõ ràng có thể bẻ gãy cả gậy sắt, nếu mình bị kẹp thì làm gì còn cái mạng này chứ?

Nơi đây văn hóa mấy ngàn năm, quả nhiên có rất nhiều thứ ly kỳ cổ quái, bất kể là Tây Lượng giang hay Thập Bát Lý Trang này đều mang vẻ quái dị. Năng nhân dị sĩ ẩn trong bóng tối quá nhiều, tiếp tục coi thường ở đây không có nhân vật tu chân chỉ sẽ mang lại nguy hiểm cho mình.

Một hồi âm thanh khúc kha khúc khích truyền đến, Lâm Vân vội vàng soi đèn mở tứ phía. Lúc này vừa nhìn, càng khiến Lâm Vân run rẩy da đầu. Không ngờ hai phiến đá cao mấy chục mét đang dần dần khép lại, bên dưới

hai bên phiến đá lớn rõ ràng có một cái hõm hình bán nguyệt. Quá là ác độc, không ngờ đến cả cái hõm này cũng nghĩ đến rồi. Có thể tưởng tượng nếu như phiến đá này khép lại, mình đứng trên quả cầu ở giữa này còn không bị nghiền thành tương hay sao.

Phía sau là vách tường đá không có chỗ có thể trốn, chỉ có thể chạy về phía trước, hi vọng phía trước đừng xuất hiện vấn đề gì thêm. Lâm Vân nhanh chóng lấy đèn mỏ ra soi, không ngờ phát hiện một cửa đá rất lớn và dày đang nhanh chóng rơi xuống, rõ ràng muốn nhốt mình ở trong này, sau đó chèn chết mình.

Tốc độ cửa đá rơi xuống nhanh hơn nhiều so với tốc độ khép lại của hai phiến đá, Lâm Vân đâu còn dám nghĩ nhiều, bộc phát ra tinh lực toàn thân xuyên qua từ một cái khe rất hẹp. Vừa xuyên qua được, thì phiến đá này liền rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng ầm ầm đình tai nhức óc.

Sau một khắc bên ngoài truyền đến âm thanh hợp lại của hai khối tường đá, làm chấn động cả lòng đất. Lâm Vân nắm chặt nắm tay, trong lòng thầm hận, hẳn biết cái cơ quan này tuyệt đối không phải hẳn mở ra, ở đây nếu như có cầu thang đá đi xuống, thì sẽ không dùng cái cơ quan này để giết chết người xuống. Có thể khẳng định cơ quan này là do gã thần bí vừa đánh lén mình đó làm ra. Người này nếu có loại cơ quan này, vậy tại sao ban đầu lại ngăn mình xuống? Tuy nhiên rất nhanh Lâm Vân hiểu ra, người này khẳng định bị nhốt ở đây, và cơ quan này là chỗ dựa cuối cùng của gã.

Nhưng không ngờ cơ quan này rõ ràng không thể giữ Lâm Vân ở lại, không biết người này vẫn còn thủ đoạn lợi hại hơn hay không. Lâm Vân nghĩ thầm mình cũng nên thăm phòng bị một chút, một khi không đối được, mình trước tiên phải tìm tốt đường lui.

Lúc này Lâm Vân mới có cơ hội dò xét chỗ mình đang có mặt, nơi đèn mỏ chiếu đến không ngờ là một đại điện. Một đỉnh lô rất lớn được đặt ở giữa

đại điện, có vẻ rất là quỷ dị. Bốn chung quanh đại điện đặt rất nhiều giá đỡ, không biết làm từ gì nhưng đến bây giờ vẫn chưa bị mục nát.

Cả đại điện giống như là một chỉnh thể, mùi nấm mốc bốc lên và mùi vị rất quái dị, khắp nơi xương người vứt la liệt, xem ra ở đây người chết không ít. Đại điện này không có chỗ thông với bên ngoài, Lâm Vân lập tức phát hiện ở đây không có chút không khí nào lưu thông.

Lâm Vân đột nhiên chú ý tới góc trái của đại điện, hẳn cảm thấy ở đây như có khí tức. Lập tức cẩn thận đi qua, khi đi tới gần thì dùng đèn mỏ soi và nhìn kỹ, quả nhiên góc tường chỗ này không giống lắm so với các chỗ khác.

Cạnh góc tường không ngờ còn cắm một thanh kiếm sắt dẹt tích loang lỗ. Lâm Vân tiến lên trước, nắm lấy chuôi kiếm và rút ra. Thanh kiếm vừa được rút ra, Lâm Vân lập tức biết được không tốt, mình đã làm một việc cực kỳ ngu xuẩn.

Kiếm sắt cầm trên tay còn chưa xem xét cẩn thận, thì bỗng nhiên một lực lượng trời buộc vô cùng cường đại cùng với tiếng “Rầm rầm” truyền đến, khiến Lâm Vân trước mắt một mảnh mơ hồ.

Lâm Vân trong lòng cả kinh, không chút nghĩ ngợi vận chuyển tinh lực bảo vệ tinh thần của mình trước, hẳn sợ người này trong tối đánh lén mình lần nữa.

"Ào ào" bất ngờ rơi xuống một mảnh bọt nước màu trắng, bọt nước này rất dày, giống như nghiêng đổ xuống vậy, rõ ràng đã cho Lâm Vân một loại cảm giác lạnh thấu xương. Vào lúc Lâm Vân còn chưa kịp khôi phục lại động tác, đã rất nhanh làm đông cứng Lâm Vân lại. Bọt nước càng rơi càng nhiều, cuối cùng rõ ràng tạo thành một cái cột băng cự đại, đóng băng cả người Lâm Vân ở bên trong cái cột đó.

Khi Lâm Vân thầm kêu không tốt thì đã bị cái cột băng kỳ quái này nhốt lại. Cái cột hình trụ rất lớn này thoạt nhìn rất quỷ dị. Khi Lâm Vân chưa kịp sử

dụng tinh lực phá vỡ cột băng, thì cột băng đã nhốt hẳn lại và đồng thời nhanh chóng trượt vào một góc của đại điện và lập tức xuất hiện một vết rạn.

Cột băng vừa trượt vào, trên góc của đại điện tựa như không có xuất hiện vết nứt vậy, mà trở lại với hình dáng ban đầu.

“Khắc khắc”. Tuy bị trói chặt trong đó, nhưng hai tiếng “Khắc khắc” vẫn truyền vào đến tai Lâm Vân. Cùng lúc đó Lâm Vân vận chuyển tinh lực để phá cột băng này, nhưng lại phát hiện toàn thân hẳn từ trên xuống dưới không thể nhúc nhích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 242: Cột Băng Quỷ Dị

N

gắng đầu lên lại trông thấy một màn càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Một gã đàn ông gầy trên cơ bản là chỉ có một bộ xương, đang vây quanh cột băng và quan sát hẩn, xem ra thanh âm vừa rồi là do gã phát ra.

- Không nghĩ tới lại là một tên tiểu tử, trông còn trẻ như vậy. Oh...

Thanh âm nói chuyện của gã có chút mơ hồ không rõ, có lẽ là do một thời gian dài không nói chuyện rồi.

Lâm Vân nhìn rồi lại càng cả kinh, người này không bị nhốt? Tại sao không ra ngoài? Nhưng Lâm Vân bị nhốt trong cột băng rõ ràng không có chút biện pháp nào phá vỡ. Kỳ quái chính là cột băng này còn có rất nhiều lỗ nhỏ giống như bọt khí.

Cái thứ nhốt mình này giống băng mà lại không phải là băng, lại lạnh như băng rét thấu xương, rõ ràng trói buộc tứ chi của mình không cách nào nhúc nhích. Vốn có một thân tinh lực nhưng lại không có chỗ để dùng, nếu không mình chỉ cần vung tay lên, cột băng này sẽ bị đánh tan ngay thôi.

Nhưng mùa này lại có loại băng lạnh như vậy dưới lòng đất, bản thân nó đã là một chuyện quỷ dị. Huống chi thứ băng này không chỉ có tác dụng làm đông lạnh, mà còn có thể trói buộc, làm cho mình tứ chi run lên, nói không chừng đây là một loại độc.

- Vốn không muốn cho người vào, lão tử bị nhốt ở đây đã mấy chục năm rồi. Những năm gần đây người càng ngày càng ít, vốn nghĩ rằng đời này hết

hi vọng thoát ra được, không ngờ khi sự sống của lão tử sắp đến đoạn cuối, thì lại mang đến một món quà lớn như vậy, khắc khắc...

Bộ xương nói xong, lập tức giơ hai tay lên.

Lâm Vân lập tức biết không tốt, bây giờ mình tứ chi đều bị trói buộc, không cách nào nhúc nhích, làm sao chịu được sự giày vò của người này. Quả nhiên sức hút còn mạnh hơn gấp mấy chục lần khi ở bên ngoài đó xông thẳng vào tâm thần hắn, Lâm Vân cơ hồ cảm thấy hồn phách đều như muốn biến mất, cả tâm thần đều đang phát run, tựa hồ muốn thoát thể mà đi.

Lâm Vân giãy dụa cố sử dụng tinh lực để ngăn cản loại cảm giác khắc cốt phanh tim này, bởi vì tứ chi không cách nào nhúc nhích, càng ngày càng cảm thấy không cách nào chống cự. Máu từ khoe miệng chảy ra dán lên băng lập tức biến thành màu tím.

Tiếp tục như vậy, Lâm Vân biết rõ không bao lâu nữa, mình sẽ giống như anh chàng vừa nhìn thấy trên kia, bị gã đàn ông trước mắt này hút hết sinh cơ.

Nhưng hiện tại Lâm Vân đã khẳng định người này không phải là Tu Chân giả, lại càng không phải là một người Trúc Cơ. Mà tà công mà gã học là chuyên môn đi hút tinh thần và hồn phách của con người, cũng chính là sinh cơ mà khi tu luyện nhắc tới. Nghĩ tới tay Lữ đạo sĩ mà lần trước gặp ở Yến Kinh, người đó cũng giống như gã này, nhưng thứ mà y tu luyện là tà công hút âm nguyên của trinh nữ.

Những kẻ tu luyện tà công này đều như nhau cả, cho người ta cảm giác kỳ quái, hơn nữa đều là những kẻ thương thiên hại lý tổn người lợi ta.

Lâm Vân sử dĩ phán đoán người này không phải Tu Chân giả, là bởi vì hắn không cảm nhận được khí tức Tu Chân giả trên người của gã, ngược lại lần trước trên người của gã Lữ đạo sĩ hắn cảm nhận được khí tức âm lãnh. Đây

không phải là khí tức âm lãnh của Tà Tu giả, nhưng lại cùng loại với khí tức Tu Vô giả.

Nhưng người này nếu như không phải Tu Chân giả, vậy thần thức kia của gã từ đâu mà đến? Huống hồ gã còn có thể lợi dụng thần thức từ cự ly xa như vậy công kích người khác.

Gã xương xẩu này hút rất mạnh tâm thần và hồn phách của Lâm Vân, tuy ép hẳn thổ huyết, nhưng vì Lâm Vân đã tu được một sao, kiểu vừa công vừa phòng này khiến cho gã kia cảm giác ăn không tiêu.

Bộ xương này một lần nữa âm lãnh nhìn Lâm Vân, đã dừng việc hút sinh cơ của hắn, mà là lần nữa đi đến chỗ góc nhà, cầm lên một cái cốc, đổ thứ gì đó trong cốc vào miệng rồi đặt cốc về chỗ cũ, bắt đầu ngồi xuống.

Lâm Vân nhìn thấy kỳ quái, trong lòng tự nhủ trong cái chén này là gì vậy, lại có thể khiến cho bộ xương này phải cẩn thận như thế?

Nhìn bộ xương đó ngồi xuống khôi phục, Lâm Vân cũng cấp thiết muốn nghĩ cách, một khi gã ngồi xong, khẳng định sẽ lại tiếp tục hút sinh cơ của mình. Như vậy một lúc sau, mình bất luận như thế nào cũng không ngăn được. Tà công thật quái dị. Truyền thống văn hóa mấy ngàn năm của Hoa Hạ, quả nhiên là vô cùng mênh mông, ngay cả loại tà công này cũng có người sáng tạo ra được.

Nhưng điều khiến Lâm Vân kỳ quái đó là người này có thể hành động như vậy, vậy tại sao không muốn rời đi, mà ở lại nơi này để làm gì? Nhưng đảo mắt chuyện càng khiến Lâm Vân trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra. Gã đột nhiên lấy ra ba hòn đá từ trong một cái hòm đá ở bên cạnh, lấy búa sắt ra đập nát một trong ba hòn đá, sau đó lấy bột đá nát đó rắc lên người mình.

Linh thạch? Lâm Vân thiếu chút nữa thì kêu lên thành tiếng. Không ngờ là linh thạch, còn tùy tùy tiện tiện lấy nó ra. Nhưng kiểu giống như gã kia sử

dụng linh thạch, chẳng khác nào chuột ăn lúa mạch, thật là phí phạm lương thực mà.

Lâm Vân âm thầm đau lòng, nhưng rất nhanh lại nghĩ đến mình đang bị trói buộc ở đây, đợi cho tên xương khô kia tu luyện xong rồi, thì đến lượt mình gặp nạn. Nghĩ tới đây không khỏi cực kỳ sốt ruột, trong lòng cuống lên, đột nhiên hấn nghĩ đến lửa tím của mình.

Tay tuy nhiên không thể nhúc nhích, nhưng lửa tím có thể đốt ra được. Lâm Vân vừa nghĩ đến lửa tím, càng không dám chậm trễ. Một ngọn lửa tím từ lòng bàn tay bay lên, cái thứ giống băng mà không phải băng này vừa gặp lửa tím thì lập tức biến thành hư vô, không ngờ đến nước cũng không có. Lâm Vân càng kì quái, đây rốt cuộc là vật gì vậy.

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc nghĩ đến thứ này, quả nhiên băng ở gần bàn tay biến đi, thì bàn tay hấn có thể nhúc nhích được rồi. Bây giờ cho dù không cần lửa tím hấn cũng có thể một chương phá tan cái cột giống như băng này. Nhưng Lâm Vân lại không muốn làm như vậy, như vậy khẳng định sẽ kích động đến gã xương khô đang tu luyện kia.

Lâm Vân đợi cho hai bàn tay sau khi đã khôi phục lại hoàn toàn, lại dùng tinh hỏa màu tím hòa tan toàn bộ không gian mà mình bị nhốt, như vậy cho đến khi không gian đủ để hấn có thể hoạt động thì hấn dừng việc hòa tan lại. Như thế nếu nhìn từ bên ngoài chỉ thoáng qua thì nhìn không ra được, và gã xương khô kia nếu đến bên cạnh mình một lần nữa, mình có thể đột nhiên đánh lén gã.

Nhưng còn một điều khiến Lâm Vân khá là cố kỵ đó là, thứ băng bị mình hòa tan này không biến thành nước, mà biến thành sương mù màu trắng. Mà đám sương mù đó lại vờn quanh trong căn phòng, gã kia lát nữa nhất định có thể nhìn ra.

Bây giờ hãn nóng vội nhất là linh thạch bên trong cái hòm đá kia, không biết bị thằng khốn này lãng phí mất bao nhiêu rồi. Nếu bị gã lãng phí hết, thì mình coi như giỏ trúc mức nước. Tuy nhiên ít nhất vẫn còn hai viên ở bên cạnh gã.

Lâm Vân đã quyết định xong rồi, nếu người này sau khi tu luyện xong không đến bên cạnh mình để hút sinh cơ, mà tiếp tục đập vỡ linh thạch, thì hãn bất luận như thế nào cũng phải ngăn gã lại.

Gã xương khô giống như cảm nhận được sự kỳ quái trong khắp căn phòng, gã dừng tu luyện, nhìn Lâm Vân vẫn bị nhốt trong cột băng khắc khắc cười hai tiếng, đứng dậy và đến trước mặt hãn. Gần như không phát hiện được bây giờ Lâm Vân đã có sự thay đổi, tiếp tục giơ tay, chuẩn bị hút sinh cơ của hãn.

Lâm Vân cười lạnh trong lòng, bỗng nhiên bùng lên, cùng lúc cột băng bị vỡ vụn, sáu tổ tinh đao đồng thời bổ về phía gã xương khô. Lâm Vân hận đến xương tủy con người này, ra tay chỉ muốn rất nhanh biến gã thành tro tàn.

Quả nhiên người này sửng sốt một chút, lập tức liền hiểu ra Lâm Vân đang ám toán gã, nghĩ cũng không cần nghĩ lui bước về sau, quả nhiên là phản ứng cực nhanh. Nhưng cho dù như vậy hai chân vẫn bị Lâm Vân chém đứt, hai đoạn chỉ có xương khô rơi trên mặt đất. Trên người gã không ngờ máu chảy rất ít, mà còn là màu xám hồng. Những tinh đao còn lại thì bổ trên mặt đất, để lại mấy chục vết đao.

Lâm Vân làm gì có chuyện để gã rời đi, tiếp tục đuổi theo, đang muốn kết liễu gã, thì cái bộ xương đã gục trên mặt đất đó bỗng nhiên đánh ra một quyền. Nguyên cả quyền phong đó không ngờ mang theo từng luồng hơi tanh bá đạo vô cùng.

Một kẻ xương xấu như thế, không ngờ có thể đánh ra một chiêu pháp bá đạo như vậy. Lâm Vân trong nội tâm cả kinh, người này tuyệt đối là một cường giả cổ võ tu luyện đến cực hạn.

Tuy không biết một cổ võ cường giả tại sao phải bị vây ở chỗ này, nhưng Lâm Vân không kịp nghĩ đến cái đó, vẫn là một tổ tinh đao chém nát bấy quyền phong đang xông tới mình đó. Còn chưa kịp thở một hơi, một trận ác hàn lại lao tới, Lâm Vân thầm kêu không tốt, một lần nữa đánh ra hai tổ tinh đao.

Nhưng hai tổ tinh đao này không ngờ chỉ làm chậm lại một chút tốc độ của thứ đang đánh về phía mình mà thôi, vẫn như thế không chút do dự đánh về phía ngực của Lâm Vân.

Hai tổ tinh đao rõ ràng không thể ngăn cản thứ này dừng lại, đây là cái thứ gì thế, Lâm Vân không kịp nghĩ đến cái khác vội vàng né sang một bên tránh. Nhưng thứ đó giống như là mọc thêm mắt vậy, vẫn tiếp tục đuổi theo phía sau lưng hắn.

Lâm Vân hoảng hốt, trong lòng tự nhủ đây là vật gì thế. Lại thêm hai tổ tinh đao đánh ngược lại thứ ám khí đang đuổi theo phía sau, đồng thời một tổ tinh đao đánh về phía gã xương khô đang nằm trên mặt đất.

Thứ ám khí đuổi theo Lâm Vân, sau khi bị hai tổ tinh đao của Lâm Vân ngăn lại, vẫn không ngừng lao về phía hắn, không ngờ còn mang theo lực khổng lồ chế mờ ảo. Lâm Vân muốn tránh cũng không được, "PHỐC" một tiếng thứ này đã đánh vào phía sau lưng Lâm Vân, đồng thời tinh đao của Lâm Vân cũng chém gã xương cốt kia thành mấy khúc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 243: Hàn Vũ Tích Bị Bắt Cóc

H

àn Vũ Tích rất lo lắng, Lâm Vân đã nói mỗi ngày đều sẽ chủ động nhắn tin hoặc gọi điện thoại cho nàng. Nhưng từ ngày đầu tiên, Lâm Vân còn gọi điện nói rằng có việc quan trọng. Đến mấy ngày sau Lâm Vân một mực không gọi điện hoặc gửi qua tin nhắn. Cho dù nàng gọi điện tới cũng không có tín hiệu gì cả. Hôm nay đã là ngày thứ mười, lẽ ra Lâm Vân phải sớm gọi lại cho nàng mới đúng.

Mỗi ngày Hàn Vũ Tích đều không yên lòng tới công ty làm việc. Thời thời khắc khắc suy nghĩ tới Lâm Vân, khiến cho tốc độ tu luyện cũng bị giảm xuống rất nhiều.

- Chị Vũ Tích, sao mấy ngày nay em thấy chị đều tâm thần bất định vậy? Là nghĩ tới anh trai em à?

Bình thường Lâm Hình đều đi làm và tan tầm với Vũ Tích. Nên thần sắc biến hóa của chị dâu, nàng thấy rất rõ.

- Ủ, chị có chút lo lắng cho anh ấy. Đã lâu như vậy rồi mà anh ấy còn chưa gọi điện thoại trở về.

Hàn Vũ Tích không hề cố kỵ nói ra lo lắng của mình.

- Chị Vũ Tích, chị không cần lo lắng cho anh ấy. Anh của em thường xuyên đi ra ngoài trong thời gian dài. Thậm chí lần trước còn rời đi hai năm cơ mà. Em nghĩ lần này anh ấy sẽ về nhanh thôi, chị cứ yên tâm đi. Tâm sự của anh trai là em rõ nhất, anh ấy coi chị như bảo bối như vậy, sao nỡ bỏ chị một mình trông phòng, hì hì.

Tuy Lâm Hình cũng rất lo lắng cho anh trai của mình, nhưng nàng vẫn an ủi Hàn Vũ Tích, hy vọng chị dâu mình không cần phải lo lắng.

- Con bé chết tiệt này.

Hàn Vũ Tích muốn đánh Lâm Hình, Lâm Hình cười hì hì chạy đi.

Lúc đi tới gara, đột nhiên xuất hiện bốn người nam tử ngoại quốc. Trong lúc Lâm Hình còn đang trốn tránh Hàn Vũ Tích thì một người đã đánh vào phần gáy của Lâm Hình, Lâm Hình liền ngất xỉu.

Một tên khác thì ngăn cản Hàn Vũ Tích lại, trong tay còn cầm súng ngắn.

- Các anh là ai?

Hàn Vũ Tích cảnh giác nhìn mấy tên ngoại quốc, đồng thời lui dần về phía Lâm Hình.

- Đừng nói nhảm, thành thật hợp tác, đi với chúng tôi một chuyến.

Một tên nam tử hơi gầy dùng tiếng Hán ngọng ngịu nói.

Hàn Vũ Tích không nói lời nào, chỉ tiếp tục lùi về phía sau.

- Lâm Vân là chồng của cô phải không, hiện tại hắn đang ở trong tay chúng tôi. Nếu cô muốn gặp hắn thì đi theo chúng tôi một chuyến.

Một tay da trắng, dùng tiếng Anh thuần thục nói.

- Cái gì?

Hàn Vũ Tích dừng lùi về phía sau. Khó trách Lâm Vân đã lâu như vậy không liên lạc lại với nàng. Anh ấy đã bị những người này bắt rồi. Tuy nhiên mình dựa vào cái gì mà tin những người này nói. Huống hồ, Lâm Vân

đã từng dặn qua, không cần phải lo lắng cho hẳn. Cho nên tuyệt đối không thể tin đám người này.

Hàn Vũ Tích đang lúc tâm thần bất định, không biết Lâm Vân có thực sự xảy ra chuyện gì hay không, thì chỉ cảm thấy phần gáy tê rần, lập tức ngất xỉu.

Mấy người kéo Hàn Vũ Tích lên xe, lại nhìn Lâm Hinh.

- Muốn mang theo cô ta không?

Nói chuyện là người nam tử hơi gầy.

- Không cần, nhiều người thì mục tiêu lớn. Giải quyết tại chỗ.

Tên nam tử trắng nhất nói.

Người nam tử da trắng vừa nói xong, một tên da đen lập tức rút súng, chuẩn bị giải quyết Lâm Hinh. Nhưng người da trắng đã cản lại:

- Súng có ống giảm thanh, nhưng nếu không cần dùng thì vẫn không nên dùng.

Lời của y vừa dứt, thì bên ngoài truyền tới tiếng nói, Lam Cực và mấy người Mông Văn đi vào gara.

- Mặc kệ cô ta, chúng ta đi thôi.

Tay da trắng nói xong, lập tức đi lên xe của Lâm Hinh. Sau đó mấy người kia cũng rất nhanh lên xe đi theo đằng sau.

- Là xe của Lâm Hinh, đi đâu mà vội vàng như vậy? Sao trên xe lại là một người nước ngoài?

Mông Văn rất tinh mắt lập tức nhìn ra điểm không đúng.

- Lâm Hình nằm trên mặt đất, không tốt, chị dâu có khả năng bị bọn người kia bắt đi rồi.

Lý Thanh lập tức phản ứng.

- Để tôi đuổi theo.

Lam Cực nói xong, lập tức lái xe đuổi theo.

- Lâm Hình, em làm sao vậy?

Mông Văn lay tỉnh Lâm Hình, sau đó lo lắng hỏi.

- Chị Vũ Tích đâu rồi? Có phải chị ấy bị đám người ngoại quốc kia bắt đi rồi không? Phải làm sao bây giờ?

Lâm Hình lo lắng đến rơi nước mắt.

- A...

Mông Văn và Lý Thanh đều sửng sốt. Nếu Hàn Vũ Tích thực sự bị bắt đi, vậy phải làm sao bây giờ? Không ai ở chỗ này là không biết tầm quan trọng của Hàn Vũ Tích trong lòng Lâm Vân.

- Lập tức gọi điện thoại cho cục cảnh sát thành phố và gia gia của Lâm Hình. Lý Thanh, cậu lập tức triệu tập toàn bộ đội bảo vệ, đuổi theo chiếc xe kia. Tôi sẽ đi liên lạc với chủ tịch ngay bây giờ.

Mông Văn nói xong, lập tức phân phó người kiểm tra camera giám sát đặt trong nhà ga. Tìm xem bọn chúng vào được bằng cách nào.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Yên Kinh lại sôi trào. Chỉ trong vòng 30 phút, Yên Kinh đã bị giới nghiêm. Tuy có nhiều người bất mãn, nhưng Lâm lão gia tử còn hơn một tháng nữa mới về hưu. Ai cũng không muốn Lâm Lộ

Trọng trước khi về hưu, còn đắc tội với ông ta. Huống hồ nghe nói người bị bắt cóc chính là vợ của Lâm Vân.

Lâm Lộ Trọng lập tức nổi trận lôi đình với công tác an toàn của Yên Kinh. Không ngờ bọn họ lại để lập đi lập lại sai lầm này. Thân phận của bốn tên ngoại quốc trong thời gian ngắn đã bị điều tra ra. Bọn chúng là theo bốn quốc gia khác nhau nhập cảnh. Còn có một tên ngoại quốc là quản lý nghiệp vụ của một công ty.

Mặc cho Yên Kinh phong tỏa nghiêm mật như thế nào đi chăng nữa, vẫn không tìm kiếm được bất kỳ dấu vết. Lam Cực chỉ cách chiếc xe của Lâm Hình vài phút thôi, nhưng lúc đi ra lại rõ ràng không thấy bóng dáng. Một giờ sau thì phát hiện ra chiếc xe của Lâm Hình bị đốt cháy ở một trạm xăng ngoài thành phố.

Trong chiếc xe bốc cháy không có người nào, chứng tỏ bọn chúng đã thay đổi phương tiện vận chuyển. Chỉ là không biết những người này vì sao lại bắt cóc vợ của Lâm Vân.

Tám tiếng sau, đồng dạng ở khu vực biển gần Bắc Triều Tiên, một con thuyền chở hàng đi tới bến tàu của Hàn Quốc thì dừng lại. Một con thuyền ca nô cũng đi tới. Con thuyền chở hàng liền chuyển một cái thùng gỗ lên chiếc ca nô.

Bên trong chiếc thùng chính là Hàn Vũ Tích đang hôn mê, chỉ có thể hô hấp thông qua một cái lỗ được thiết kế bí mật. Cái thùng được chuyển tới ca nô rồi tàu chở hàng rất nhanh rời đi. Khi chiếc thùng được đặt lên ca nô, Hàn Vũ Tích bị bừng tỉnh bởi nước biển bắn vào mặt. Khi mở to mắt thì phát hiện mình đang ở trên biển, liền biết mình đã bị bắt cóc.

- Cô không cần lo lắng, chúng tôi sẽ rất khách khí với cô, chỉ cần cô phối hợp là được.

Một người trên ca nô nhìn thấy Hàn Vũ Tích đã tỉnh lại, dùng tiếng Hán lưu loát nói.

- Các người rốt cuộc muốn làm gì?

Hàn Vũ Tích chuẩn bị một khi mình bị xâm phạm, thì lập tức sẽ tự sát.

Hai người trên ca nô, một nam một nữ thấy Hàn Vũ Tích đề phòng như vậy, người nam tử nói:

- Chỉ cần cô hợp tác, chúng tôi sẽ không động tới một ngón tay của cô. Nếu như cô không hợp tác thì khó mà nói. Mà chúng tôi bắt cô làm gì, chờ cô tới đích thì sẽ biết.

Ba tiếng sau, dưới sự trông chừng của một nam một nữ, Hàn Vũ Tích ngồi trên máy bay của Hàn Quốc đi tới Los Angeles của nước Mỹ.

Hiện tại Hàn Vũ Tích không lo lắng cho tình cảnh của mình, nàng chỉ lo lắng cho Lâm Vân. Không biết Lâm Vân có bị những người này bắt đi không? Tuy nàng rất tin tưởng Lâm Vân, nhưng do quan tâm sẽ bị loạn. Trong lòng vẫn là bất ổn, không thể bình tĩnh lại được.

Máy bay hạ cách, Hàn Vũ Tích bị dẫn tới một căn biệt thự xa hoa. Các đồ dùng bên trong đều đầy đủ hết. Chỉ nhìn tòa biệt thự này là biết, không phải người thường có thể mua được.

Hàn Vũ Tích tưởng bọn chúng sẽ hỏi cái gì trước, thật không ngờ mình lại bị nhốt trong một căn phòng, không có ai quan tâm. Ngay cả bữa cơm cũng do một người đàn bà da đen đưa tới. Từ lúc Hàn Vũ Tích bị đưa tới căn biệt thự này, thì ngoại trừ người đàn bà da đen kia, nàng không có trông thấy một ai khác.

Ba ngày sau, Hàn Vũ Tích mới bị đưa tới một căn phòng rất sáng. Ở bên trong ngồi năm người, hai người da trắng, một người da đen, và hai cô gái

ăn mặc rất sexy.

- Quả nhiên là một mỹ nữ điển hình của phương Đông. Một mỹ nữ tinh xảo như vậy, chỗ này của tôi còn chưa từng nhìn thấy. Tôi nghĩ chắc cô cũng không muốn bản thân cô xảy ra chuyện gì, khiến chồng cô sốt ruột phải không? Chỉ cần cô ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, trả lời hết câu hỏi mà tôi hỏi, thì chúng tôi sẽ không gây hại gì cho cô cả. Còn nếu cô không hợp tác, hắc hắc, chắc cô cũng hiểu kết quả nó như thế nào...

Một tên da trắng ngồi bên cạnh âm trầm nói.

Thấy Hàn Vũ Tích không nói gì, tên nam tử này nói tiếp:

- Hiện tại tập đoàn Vân Môn tổng cộng có mấy loại sản phẩm? Còn nữa, cô đã từng gặp qua cô gái trên ảnh này chưa. Nếu đã gặp thì cô ta đang ở nơi nào?

Nói xong, đưa một ảnh chụp cho Hàn Vũ Tích nhìn.

Hàn Vũ Tích nhìn thấy bức ảnh liền sửng sốt, không ngờ lại là ảnh chụp của Vũ Đình. Hơn nữa ảnh này chụp cảnh Lâm Vân đang ôm Vũ Đình trong ngực. Hàn Vũ Tích còn tưởng mình bị hoa mắt, cẩn thận nhìn kỹ càng, người ôm Vũ Đình đúng là Lâm Vân. Lâm Vân ôm Vũ Đình làm gì? Còn ở trong rừng rậm nữa. Vì sao Lâm Vân chưa từng nói chuyện này cho mình biết?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 244: Một Sao Hậu Kỳ

N

àng là em gái của tôi, nhưng hiện tại tôi không biết con bé đang ở đâu.

Tuy hiện tại Hàn Vũ Tích có rất nhiều nghi vấn, nhưng nàng biết, nếu người này đã hỏi vậy thì chắc chắn y biết quan hệ giữa mình và Vũ Đình.

- Tốt, trả lời vấn đề đầu tiên. Hiện tại tập đoàn Vân Môn có tổng cộng bao nhiêu loại sản phẩm?

Tên này thấy Hàn Vũ Tích chỉ trả lời câu thứ hai, liền hỏi lại câu đầu tiên.

- Hiện tại công ty mới sản xuất Dưỡng Nhan Hoàn và Dưỡng sinh hoàn. Còn một loại sản phẩm điện tử thì đang trong quá trình sản xuất.

Hàn Vũ Tích đoán bọn chúng cũng biết về hai loại sản phẩm kia. Còn sản phẩm điện tử thì nàng nói nửa thật nửa giả. Cho dù bọn chúng không tin cũng không thể xác nhận lời này đúng hay sai. Mà từ câu hỏi của bọn chúng, Hàn Vũ Tích cũng đoán được vì sao mình bị bắt cóc. Là có liên quan tới hai loại sản phẩm Dưỡng Nhan Hoàn và Dưỡng sinh hoàn.

- Cô biết cái này cái gì không?

Tên kia không cho ý kiến, mà lại lấy ra một vật.

-....

Hàn Vũ Tích sững sờ nhìn vật trong tay của người nam tử, nhất thời không nói ra lời.

Lâm Vân thấy xương cốt của người này đã bị chém thành vài khúc, mới thở dài một hơi. Nhổ cái ám khí sau lưng ra, sờ vào thì thấy lạnh buốt. Thoạt nhìn như một chùy bị bẹp hai đầu. Không biết là ám khí gì?

Để cái chùy kia một bên, Lâm Vân vội vàng vận chuyển tinh lực để vết thương ngừng chảy máu. Vừa rồi có cảm giác như sau khi giết xong cái tên xương cốt kia, cái ám khí giống như đinh chỉ đâm vào vậy. Nếu không mình chắc đã mất mạng. Cái ám khí này thật thần kỳ.

Nuốt một cọng cỏ Hầu Nhi, Lâm Vân lập tức đi tới bên cạnh hộp rồi mở ra. Một đồng linh thạch sáng ngời khiến cho Lâm Vân suýt nữa hôn mê vì cao hứng. Số linh thạch này tuyệt đối phải gần năm mươi viên. Mà số linh thạch này nhiều nhất chỉ chiếm một tầng của hộp đá mà thôi.

Số còn lại chắc đã bị tên xương cốt kia lãng phí gần hết. Cái tên hỗn đản đó lại dùng phương pháp như vậy tiêu hao linh thạch, thật đúng là ngu như bò.

Tuy nhiên, có thu hoạch như vậy, Lâm Vân đã rất vui mừng rồi. Thật không ngờ chỉ một chuyến đi mà thu hoạch lớn như vậy. Tranh thủ thời gian thu toàn bộ chiếc hộp ngọc lớn và linh thạch vào trong Tinh Giới. Lại nhìn hộp đá, bên trong còn có một tấm da cừu, một cái thẻ ngọc và một cái thẻ tre. Cầm tấm da cừu nhìn thoáng qua, đây là những lời mà tên xương cốt kia ghi.

“Ta là người của Đông gia ở Thái Ninh, tên là Đồng Trình. Năm 1954 thì bị vây khốn ở dưới đại điện Phổ Hà này, không thể tìm được đường ra. Nhưng may mắn chỗ này còn có mấy trăm viên đá kỳ quái màu trắng”

Lâm Vân thầm hận, mấy trăm viên linh thạch lại bị tên kia lãng phí chỉ còn bốn mươi tám viên. Nhưng kỳ quái là những mảnh vụn của linh thạch biến đi đâu hết rồi? Theo cách tu luyện của người này, thì hẳn là vẫn còn rất nhiều mảnh vụn mới đúng. Sao mình lại không thấy nhỉ? Lâm Vân đành phải xem tiếp.

“Trong đó còn có hai thẻ tre, một thẻ ngọc và một bộ công pháp Hấp Hồn Quyết, công pháp đã bị ta phá hủy. Một cai thẻ tre ghi lại khẩu quyết Tu Thần. Pháp quyết này vô cùng thần kỳ. Sau khi tu luyện có thể phóng ý niệm ra ngoài. Mọi sự vật trong phạm vi 5km đều có thể cảm nhận rõ. Nhưng ta chỉ luyện đến phạm vi đó mà thôi. Xa hơn nữa sẽ không cảm nhận được gì.”

Lâm Vân cầm thẻ tre lên, quả nhiên có viết chằng chịt những chữ phồn thể. Cẩn thận đọc qua một lần, quả nhiên là Tu Thần Quyết mà người kia nhắc tới. Lâm Vân rất là kích động, không ngờ mình lại gặp cơ duyên lớn như vậy. Có công pháp này trong tay, mình cũng không cần luyện tới ba sao là có thể luyện ra Thần Thức. Bỏ thẻ tre xuống, tiếp tục đọc.

“Sau khi phát hiện ra sự thần kỳ của Tu Thần Quyết, ta liền quyết định không ngừng luyện tập, bỏ lại quyền pháp của Đồng gia. Tu luyện xong Tu Thần Quyết ta lại phát hiện, nếu sử dụng thêm cả Hấp Hồn Quyết, ta có thể hấp thu hồn phách của người khác vào người. Mỗi lần hấp thu, thì Tu Thần Quyết của ta lại cao hơn một tầng. Thậm chí cả lực lượng cũng tăng trưởng.”

Lâm Vân nhìn thêm thì không thấy ghi gì về Hấp HỒN Quyết kia. Xem ra công pháp đó đã bị y phá hủy. Tuy nhiên Lâm Vân cũng không thích loại công pháp đó lắm. Không nói đến sự tà ác của nó, mà hiệu quả của nó còn kém xa công pháp Tu Tinh của mình.

Tiếp tục xem tấm da cừ

“Là do ta nhổ cái chùy sắt ở cạnh cánh cửa, mới bị nhốt ở trong căn phòng này. Nhưng về sau ta lại phát hiện cái chùy này như có linh tính. Ta thử sử dụng ý niệm để khống chế nó. Rõ ràng có thể sử dụng rất như ý.”

Có thể sử dụng thần thức để khống chế? Chẳng lẽ cái chùy này là một pháp khí? Lâm Vân vội vàng bỏ tấm da cừ xuống, nhặt cái chùy sắt lên. Vận

chuyển tinh lực thăm dò, liền lấp bấp kinh hải. Quả nhiên là một pháp khí, thứ pháp khí chỉ có trong truyền thuyết.

Lâm Vân chưa từng gặp qua một cái pháp khí nào, mà chỉ biết đây là pháp khí mà thôi. Cũng không biết cấp bậc và tác dụng của nó ra sao. Lâm Vân suy nghĩ, đợi cho mình tu luyện thành công Tu Thần Quyết này thì sẽ có thể luyện hóa pháp khí.

Nói như vậy, cái thanh kiếm sắt kia cũng là một thanh pháp khí. Nhưng cái tên xương cốt cũng không nói tới việc y đi vào trụ bằng a. Nhìn tiếp lời nhả nhủ ghi trên da cừu.

“Ta tưởng sẽ chết đói ở đây, nhưng lại phát hiện trong này có thạch nhũ. Một một tuần chỉ có một giọt thạch nhũ. Mà càng ngày càng ít. Nhưng rõ ràng chỉ nhờ những giọt thạch nhũ đó đã giúp ta sống được vài chục năm. Ở chỗ này có tổng cộng hai căn phòng....”

Ghi tới đây thì đã hết, Lâm Vân suy nghĩ, không biết tại sao lại không viết tiếp? Chẳng lẽ lúc đó xảy ra chuyện gì sao? Hay là y không còn tâm tư gì để viết tiếp. Xem ra y khẳng định thông qua thần thức biết được cơ quan trong này. Hơn nữa còn muốn thông qua cơ quan vậy kín mình ở đây. Chỉ là chưa kịp vậy kín thì đã bị mình lấy mạng.

Mà một gian phòng nữa mà người kia nói là căn phòng nào? Lâm Vân không quản được nhiều như vậy, thu tất cả đồ vật trong hộp đá lại, rồi ngồi xuống bắt đầu chữa thương.

Tu vị một sao trung kỳ, lại có sự trợ giúp của linh thạch, hai ngày sau Lâm Vân đã trị khỏi toàn bộ vết thương. Lúc này mới nhớ tới là mình còn chưa gọi điện thoại cho Vũ Tích. Vội vàng lấy điện thoại ra muốn gọi điện thoại cho nàng, thì rõ ràng lại không có tín hiệu.

Lâm Vân đi tới bức tường đã bị đổ kia. Bỗng xuất hiện một lực đẩy khiến Lâm Vân phải cố hết sức mới có thể đi vào đằng sau bức tường. Mà muốn

phá vỡ bức tường này khẳng định rất khó. Lâm Vân cũng không sốt ruột. Hắn tin tưởng mình nhất định có thể đi ra ngoài. Công pháp của hắn luyện không giống các võ giả cổ võ bình thường, hắn là một Tu Tinh, so với đám người kia thì mạnh hơn nhiều lắm.

Đi tới đằng sau bức tường kia, thì không còn sức đẩy nữa. Lâm Vân đi sâu vào trong thì cảm nhận được có sự ba động của linh khí truyền tới. Lâm Vân kiểm tra một chút thì phát hiện dưới mặt đất đầy là mảnh vụn linh thạch.

Nguyên lai tên kia trốn ở đây tu luyện. Trên tường có mấy cái cơ quan, nhưng đều đã được kéo xuống. Lâm Vân đoán rằng những cái cơ quan này là để khởi động các bẫy ám toán mình. Lâm Vân không chút do dự đẩy nó lên, một tiếng rầm rầm vang với, rồi lại im lặng. Lâm Vân tự nhủ, chẳng lẽ trong này không chỉ có một cái cơ quan, hay là nó đã mất đi hiệu quả?

Lâm Vân chẳng muốn tìm hiểu thêm. Nhưng nhiều mảnh vụn của linh thạch như vậy, hắn đương nhiên sẽ không lãng phí. Trực tiếp dùng số đó để tu luyện Tu Thần Quyết. Vừa bắt đầu tu luyện, Lâm Vân rõ ràng đã quên mất thời gian. Đợi khi hắn tỉnh lại, thì phát hiện mình đã tu luyện Tu Thần Quyết tới tầng thứ hai.

Lâm Vân mừng rỡ, thử phóng ý niệm ra xung quanh thì hắn có thể cảm thấy rõ ràng cảnh vật trong vòng 5km. Thật không ngờ, mình mới có một sao mà thần thức có thể phóng ra ngoài xa như vậy. Lúc trước cho dù mình đã luyện tới bốn sau hậu kỳ, cũng không thể làm được như vậy.

Vội vàng lấy ra cái chùy sắt dùng thần thức nhìn một chút. Tuy Lâm Vân không am hiểu nhiều về pháp khí nhưng vẫn còn biết hơn tên xương cốt kia rất nhiều. Hắn rất nhanh phát hiện, cái chùy sắt đẹp này chẳng những là một pháp khí, mà còn là một pháp khí phi hành. Tên của nó là Phi Vân Trùy, vừa có tác dụng công kích, vừa có tác dụng phi hành.

Lâm Vân vừa cuồng hỉ, vừa âm thâm kinh hãi. Ở nơi này quả nhiên là có người Tu Chân. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, mình một mực không gặp được ai.

Mặc dù chưa từng dùng qua pháp khí, nhưng Lâm Vân vẫn biết cách luyện pháp khí. Xem qua đẳng cấp của pháp khí này có vẻ như không cao. Lâm Vân chỉ mất một ngày dùng Tinh Hỏa và thần thức đã tế luyện xong pháp khí.

Chuyến đi lần này quả thực thu hoạch thật lớn. Lâm Vân lại lấy thanh kiếm sắt ra kiểm tra. Quả nhiên cũng là một thanh pháp khí. Trong lòng càng thêm kinh hỉ. Nhưng thanh kiếm sắt này rất khó luyện hóa. Mặc dù Lâm Vân hiện tại có thần thức, cũng có Tinh Hỏa không yếu, nhưng chỉ có thể sử dụng nhiều nhất là một phần mười lực lượng của thanh kiếm sắt này thôi. Dù như vậy, Lâm Vân vẫn cảm thấy thanh kiếm sắt này lợi hại hơn Tinh Dao của mình nhiều lắm.

Dùng hơn mười ngày tu luyện tiếp Tu Thần Quyết, lại luyện hóa pháp khí. Tăng thêm mảnh linh thạch rơi vãi đầy đất, Lâm Vân cảm thấy ần ần có xu thế đột phá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 245: Chọc Tới Nghịch Lân

L

inh thạch thật là thứ tốt. Lâm Vân lập tức tập trung tinh thần để đánh sâu vào hậu kỳ.

Quả nhiên chỉ mất thêm ba ngày, Lâm Vân đã cảm giác có một lực lượng khổng lồ dung nhập vào đan điền, chảy vào Tinh Hải. Không hề khó khăn thăng lên một sao hậu kỳ.

Những mẫu Linh thạch vụn vặt trên đất này vẫn là thứ tốt. Lâm Vân không để thừa chút nào thu hết toàn bộ lại, bỏ vào trong hộp ngọc. Đây là tài liệu để Lâm Vân tiếp tục tu luyện về sau.

Lâm Vân cầm thanh kiếm sắt đi tới trước bức tường, vung một kiếm xuống. Dưới lực lượng của pháp khí, hầu như cánh cửa đá này không có tính khiêu chiến nào, đã bị một kiếm của Lâm Vân chặt đứt đôi. Lực lượng kiếm xích kia cũng lập tức biến mất.

Khi Lâm Vân trở lại đại điện, nhìn cái đỉnh quý dị kia, còn có lúc mình nhổ xuống thanh kiếm sắt, không biết bọt nước lạnh như băng từ đâu chảy xuống. Lâm Vân rất muốn tìm hiểu rõ ràng, nhưng quyết định vẫn là đi lên trước để gọi điện thoại báo một câu bình an cho Vũ Tích.

Tốt nhất là tiêu diệt xong Hắc Thủ Băng Dao, rồi trở lại chỗ này kiểm tra cẩn thận xem.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không do dự nữa, đi ra đại điện, trực tiếp rơi xuống trước mắt cự thạch. Lại vận chuyển tinh lực vào thanh kiếm sắt, khối cự thạch này giống như đậu hũ vậy, bị Lâm Vân đào thành một cái động lớn.

Cơ hồ không tốn một chút khí lực nào. Lâm Vân thầm than, pháp khí đúng là thứ tốt.

Lâm Vân đi qua động đá, cuối cùng mới thở phào một hơi. Hai bên vốn bị kẹp bởi một khối đá lớn cũng đã biến mất. Xem ra cơ quan vừa này là điều khiến hai khối đá này. Vận khí của mình đúng là không tệ. Nếu cái cơ quan kia không hoạt động thì Lâm Vân phải mất rất nhiều thời gian để đào một cái động ở đây để có thể bay ra ngoài.

Lâm Vân bước lên Phi Vân Trù, trực tiếp bay tới cái đài cao kia. Đẩy một cái, cái đài lập tức thụt vào. Lâm Vân không tốn sức đứng ở trên thềm đá.

Lâm Vân thầm than, có đủ trang bị thật đúng là trọng yếu. Nếu hiện tại mình đang bị nhốt ở sông Tây Lương, thì mình có thể trực tiếp dùng thanh kiếm sắt này đào một cái động đi ra là được.

Lâm Vân rất nhanh đi tới chỗ tấm che trên đỉnh đầu. Cái tấm che cũng giống như cái đài cao kia, chậm rãi di chuyển sang một bên. Xem ra những cơ quan này chỉ nhằm vào người bên ngoài chứ không phải người bên trong.

Sau khi tấm che dời đi, Lâm Vân liền chui ra ngoài.

Lần nữa đứng trên mặt đất, Lâm Vân còn chưa kịp cảm thán thu hoạch phong phú của mình, đã vội vàng lấy điện thoại gọi điện cho Vũ Tích.

Lâm Vân nhăn lông mày lại, gọi tới điện thoại của Hàn Vũ Tích nhưng máy lại báo bận. Sao Vũ Tích có thể tắt máy được nhỉ? Hiện tại đang là buổi trưa, nàng càng không có lý do gì để tắt máy mới đúng.

Lập tức gọi điện thoại cho Mông Văn:

- Mông Văn , Vũ Tích có ở công ty không? Sao anh gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy lại tắt máy?

- Chủ tịch...Vũ Tích, cô ấy, cô ấy...

Mông Văn không biết nói như thế nào.

Lâm Vân nghe Mông Văn ấp úng liền sốt ruột, cao giọng hỏi:

- Vũ Tích làm sao?

- Thực xin lỗi chủ tịch. Chỉ vì em không để ý tới việc bảo vệ ở gara, nên phần lớn bảo vệ đều an bài ở gần tòa nhà. Lúc Vũ Tích và Lâm Hình tan việc, Vũ Tích đã bị người bắt đi. Lâm Hình thì bị đánh ngất xỉu. Tuy đã có hai kẻ bắt cóc bị bắt, nhưng lại không tìm thấy tung tích gì của Vũ Tích đâu cả.

Mông Văn trả lời Lâm Vân, nàng thực sự xấu hổ vì để xảy ra chuyện như vậy.

- Là ai?

Tay của Lâm Vân đang run rẩy, không biết là do tự trách hay là do phẫn nộ. Có lẽ là cả hai. Nếu hẳn biết là ai làm, hẳn sẽ không do dự biến kẻ đó thành tro bụi.

- Theo lời Lam Cực nói thì có thể là tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Vũ Tích có thể đã bị mang ra nước ngoài rồi.

Chuyện Vũ Tích bị bắt cóc đã xảy ra ba ngày trước, nhưng tâm tình của Mông Văn vẫn không có cách nào bình tĩnh.

Trong mắt của Lâm Vân như bắn ra lửa,

“Lại là Hắc Thủ Băng Dao. Lần này mà ta không xóa sổ tên của Hắc Thủ Băng Dao trên Địa Cầu, thì ta không gọi là Lâm Vân. Những tên khốn kiếp này, dám động vào nghịch lân của lão tử.”

Vốn muốn đi chào hỏi mẫu thân và bà của Vũ Tích, nhưng vì quá mức lo lắng cho Vũ Tích, nên Lâm Vân liền lấy ra Phi Vân Trùy. Để Phi Vân Trùy có tốc độ nhanh nhất, Lâm Vân bỏ thêm vào cái rãnh đằng sau của Phi Vân Trùy hai viên linh thạch. Vận chuyển tinh lực vào đó, Phi Vân Trùy trở nên lớn hơn. Lâm Vân dùng tốc độ nhanh nhất phóng lên trên không, chỉ để lại một vết nhàn nhạt trên bầu trời.

Tuy đã từng bay tới các vì sao, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Vân sử dụng pháp khí để bay. Nhờ có linh thạch phụ trợ, nên tốc độ của cái chùy nhanh như thiểm điện vậy.

Lâm Vân dựa theo phương hướng của bản đồ, chỉ mất chưa tới 30 phút đã tới tháp Sith. Tháp Sith là một tòa tháp được xây trên một thành phố cảng. Từ những thông tin mơ hồ trong cái đồng hồ, Lâm Vân biết nơi này chính là trụ sở của bọn chúng.

Bởi vì tu luyện Tu Thần Quyết, nên cho dù chưa tới ba sao, nhưng thần thức của Lâm Vân đã có phạm vi là 10km. Tăng thêm máy cảm ứng trong chiếc đồng hồ mà hắn từng lắp đặt, Lâm Vân chỉ mất nửa tiếng là tìm được một tên thành viên của Hắc Thủ Băng Dao. Tên này đang đi ra từ một quán bar. Y nhìn chiếc đồng hồ trên tay một lúc, sau đó mới lên một chiếc xe.

Lâm Vân không chút do dự đi theo sau y. Chiếc xe đi tới trước cửa một quán chơi bowling, Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra thì không phát hiện thêm thành viên nào của Hắc Thủ Băng Dao trong đó. Lập tức đi xuống, một chàng đánh ngất xỉu tên nam tử kia. Rồi kéo y tới một cái ngõ vắng, dùng nước tạt cho y tỉnh.

Tên này kinh dị nhìn Lâm Vân. Lâm Vân không nói lời nào, chỉ dùng lửa tím bắn vào chân của y. Ngọn lửa bắt đầu thiêu đốt dần lên trên.

Mới thiêu đến đế giày, tên kia đã không chịu được muốn kêu lớn. Nhưng lại phát hiện mình chỉ có thể há to miệng, không phát ra được thanh âm nào.

Loại cảm giác đau đớn này khiến cho y không nhận được, lộ ra vẻ sợ hãi.

Lâm Vân thấy đã dọa được y, lạnh giọng hỏi:

- Người là thành viên của Hắc Thủ Băng Dao phải không?

Người này thấy ngọn lửa đã dừng lại, lại nghe thấy câu hỏi của Lâm Vân, lập tức biết Lâm Vân muốn động vào tổ chức của bọn chúng. Mà ngọn lửa kia giống như được khống chế vậy, vẫn thoát ẩn thoát hiện ở dưới chân. Trong lòng y rất kinh dị, thậm chí còn cực kỳ sợ hãi. Tuy vậy vẫn lắc đầu.

Lâm Vân không hỏi tiếp, mà lại thúc dục Tinh Hỏa màu tím dọc theo chân của y chậm rãi lan dần lên. Tên nam tử này cảm giác toàn thân như bị thiêu đốt, khiến ý chí của y cũng bị đốt hỏng mất. Mà y rõ ràng không có cách nào ngắt đi, thậm chí không có cách nào nói chuyện. Chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Ngọn lửa tím dừng lại, nhưng đã đốt cháy nửa chân của người này. Còn truyền tới một mùi thịt cháy khét, khiến người ta muốn buồn nôn.

Tên thành viên của Hắc Thủ Băng Dao thấy ngọn lửa đã ngừng đốt. Nhưng cảm giác đau đớn đến xương tủy, vẫn còn tồn tại. Hơn nữa, ngọn lửa tím đó vẫn quanh quẩn dưới chân y.

- Người có thân phận gì trong tổ chức Hắc Thủ Băng Dao? Tổ chức của các người ở chỗ nào?

Tiếng nói của Lâm Vân giống như vang lên từ địa ngục vậy, không có một chút sinh cơ nào.

- Tôi là thành viên của Âm Băng. Trụ sở...

Nam tử này hơi thoáng do dự, ngọn lửa tím lại không chút khách khí bùng lên.

Tên nam tử này đâu dám do dự nữa, chịu đựng đau đớn kịch liệt nói:

- Trụ sở cách chỗ này không xa, trong câu lạc bộ tư nhân Gabin.

- Có bao nhiêu thành viên?

Lâm Vân tiếp tục hỏi.

- Tôi không biết, tôi chỉ là một thành viên Âm Băng bình thường mà thôi.

Lần này y trả lời nhanh vô cùng.

- Lập tức dẫn ta tới ổ của các người.

Lâm Vân nói xong, trực tiếp xách y vào trong xe. Minh thì ngồi ở phía sau.

Tên thành viên Âm Băng này, hỏi cũng không dám hỏi, lập tức khởi động xe chạy về phía câu lạc bộ tư nhân Gabin

Câu lạc bộ tư nhân Gabin không phải rất xa. Chỉ mất chưa tới 20 phút đã tới. Lâm Vân nhìn cái câu lạc bộ khổng lồ trước mặt, rồi dùng thần thức thăm dò. Không ngờ trong này toàn bộ đều là những thành viên đeo đồng hồ. Số lượng không dưới ba trăm người.

Lâm Vân cũng thông qua những chiếc đồng hồ trên tay của bọn chúng, đoán ra địa vị cao hay thấp của bọn chúng. Âm Băng là đeo chiếc đồng hồ màu xám. Mà mấy tên cấp Băng lần trước là đeo đồng hồ màu xanh xám. Bên trong câu lạc bộ này còn có người đeo đồng hồ màu xanh nhạt. Phỏng chừng là cấp Thủy. Đeo đồng hồ màu đen hẳn là thành viên Hắc Băng. Chỉ có bốn người là đeo đồng hồ màu bạc.

- Đồng hồ màu bạc biểu hiện thân phận gì? Tổng cộng có mấy người.

Lâm Vân hỏi tên kia.

- Đó là chỉ huy của chúng tôi, tổng cộng có mười người.

Tên Âm Bằng này biết đã đến mức này thì không nói không được.

Lâm Vân âm thầm tính toán. Có mười người chỉ huy, mà trong này chỉ có bốn người. Cho dù giết hết toàn bộ người trong này, cũng chỉ là một bộ phận mà thôi. Mà mình có ý diệt tận giết tuyệt bọn chúng.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân giơ một tay lên, tên thành viên Âm Bằng đã bị đốt thành tro bụi. Cửa xe mở ra, camera ở cửa ra vào chỉ có thể quay được một cái bóng, nhưng không thấy người đâu cả.

Lâm Vân vừa tới cửa cầu lạc bộ, đã bị bốn tên to khỏe chặn lại. Lâm Vân không chút nghĩ ngợi, giơ tay lên, bốn tên này đã đầu lìa khỏi xác, máu tươi lập tức chảy đầy đất, thoát nhìn rất khủng bố. Nhưng Lâm Vân giống như giết mấy con kiến vậy, không do dự đi vào.

Vừa vào bên trong, đã có mấy người cảnh giác. Lâm Vân không hề cố kỵ, gặp người là giết. Đồng thời vận dụng thần thức xem có tên nào chạy trốn không.

Có thể là do động tác của Lâm Vân quá nhanh. Hơn một trăm người bị giết, cả tầng một trở nên thành máu đỏ thì mới khiến cho người trên tầng cảnh giác. Đều cầm súng chạy xuống dưới tầng. Lâm Vân cười nhạt một tiếng, thần thức đã quét tới bốn tên đeo đồng hồ màu bạc ở trên tầng sáu. Bốn tên này đã biết có người đột nhập, liền theo camera chỉ huy các thành viên sát thủ từ các nơi vây quanh Lâm Vân lại.

Tuy Lâm Vân không sợ bọn chúng, nhưng lại sợ gây ra động tĩnh quá lớn. Hẳn không tin có nhiều thành viên Hắc Thủ Băng Dao tập trung tại một chỗ như vậy mà chính phủ không biết. Nếu như gây thanh âm quá lớn, thì chính phủ nước này chắc chắn sẽ gây bất lợi cho mình..

Nhìn rất nhiều thành viên của Hắc Thủ Băng Dao từ các chỗ hẻo lánh chạy tới, Lâm Vân đột nhiên bạo phát tinh lực toàn thân. Tạo thành một cái lưới màu tím. Tuy cái lưới này chỉ có thể duy trì vài phút, nhưng như thế đã là đủ rồi. Hắn phát hiện, thành viên mạnh nhất trong này cũng chỉ tương đương với lúc hắn hình thành Tinh Vân mà thôi. Hơn nữa nhân số chỉ có tám người. Những người còn lại thì kém hơn nhiều.

Quả nhiên, lưới màu tím vừa hình thành, rất nhiều viên đạn đã bắn về phía cái lưới. Nhưng không có cách nào xuyên thủng cái lưới đó. Lâm Vân khẽ kêu một tiếng, thân thể xoay tròn, bay từ cái thang ở giữa bay lên tầng trên.

Đồng thời Tinh Dao không ngừng bắn ra xung quanh. Vô luận là kẻ nào, dù cho tránh ở sau bức tường, hay ở trong phòng, đều bị dính một đao ở cổ họng. Động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Thậm chí ngay cả các thành viên trốn ở góc khuất cũng không tránh được số phận.

Chỉ vài phút, Lâm Vân đã giết ba trăm hai mươi chín thành viên của Hắc Thủ Băng Dao từ tầng một tới tầng năm. Vô luận là nam hay nữ, miễn là thành viên của tổ chức đều bị Lâm Vân bắn Tinh Dao xuyên qua cổ họng.

Bốn tên đeo đồng hồ màu bạc trên tầng sáu, ngơ ngác nhìn camera. Đột nhiên bọn chúng đều cảm thấy rùng mình một cái. Lần này chọc giận vào ai vậy? Lại tồn tại của một người nghịch thiên như vậy sao?

Bốn tên này nhìn nhau, lúc này mới nhớ tới là phải chạy trốn. Thừa dịp người kia còn chưa tới nơi, đã tranh thủ thời gian vội vàng chạy lên sân thượng.

Lúc này một tiếng Ầm vang lên, cửa đã bị đá văng ra. Lâm Vân thấy thân ảnh đang chạy trốn của bốn tên, lạnh lùng cười. Cũng không đuổi theo, mà lấy ra một khẩu súng, bắn trúng vào chân của tên chạy sau cùng, rồi xách y vào trong phòng.

- Cho người 30 giây trả lời, cô gái mà các người đã bắt cóc ở Yên Kinh, hiện tại đang ở nơi nào?

Lâm Vân lạnh lùng nói, rồi nhìn chăm chăm vào y.

Tên này hơi do dự. Hiện tại y mới minh bạch Hắc Thủ Băng Dao đắc tội ai. Còn chưa kịp nói chuyện, thì đã cảm thấy chân của mình nóng rực, vội vàng trả lời:

- Đang ở Los Angeles. Vị trí cụ thể tôi không rõ ràng lắm...

Tên nam tử này còn chưa dứt lời, thì đã bị ngọn lửa tím đốt thành tro bụi. Lâm Vân cũng biết Vũ Tích không ở chỗ này. Nếu không hẳn đã sớm phát hiện ra rồi. Thần thức quét tới ba tên còn lại. Bọn chúng đã chạy tới sân thượng, rồi chuẩn bị lên trực thăng rồi đi. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Nhảy ra ngoài cửa sổ, phóng một ngọn lửa, cả tòa nhà câu lạc bộ này lập tức bị ngọn lửa bao quanh.

Lâm Vân bước lên Phi Vân Trù, không chút do dự đuổi theo trực thăng.

Trực thăng mới bay một lúc đã đỗ ở trên mái của một tòa nhà. Mấy người kia vừa xuống trực thăng thì Lâm Vân đã đứng trước mặt của bọn chúng.

Ba người thấy Lâm Vân đột nhiên xuất hiện, đều há hốc mồm, kinh hãi không nói ra lời. Tên này là người gì vậy? Người dơi sao?

Lâm Vân mặc kệ vẻ kinh ngạc của bọn chúng, trực tiếp đi tới trước mặt một tên hỏi:

- Người có biết cô gái bị bắt ở Yên Kinh hiện tại đang ở nơi nào không?

Lúc này y mới kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Tôi không biết.

Lời còn dứt, Lâm Vân đã vung tay lên, y liền lìa đầu khỏi cổ. Máu tươi lập tức phun lên gần mét. Vài giây đồng hồ sau y mới ngã xuống.

Lâm Vân không biểu lộ gì đi tới trước mặt người thứ hai, cũng hỏi một câu như vậy.

- Tôi biết cô ta ở Los Angeles, còn vị trí cụ thể thì cần phải điều tra thêm...

Tên này thấy thủ đoạn giết người của Lâm Vân hung tàn như vậy, sợ đến mức vội vàng trả lời. Nhưng lời của y vừa mới dứt, đã bị một đao của Lâm Vân chặt đứt đôi cổ. Theo gót tên đầu tên.

Lâm Vân không tiếp tục hỏi tên thứ ba đã hồn phi phách tán, mà tháo hai chiếc đồng hồ màu bạc trên tay của hai tên đã chết kia. Rồi giơ tay lên, hai cụ thi thể lấy mắt thường có thể nhìn thấy, chậm rãi biến thành tro bụi.

- Tôi biết, tôi biết vị trí của cô gái kia. Cô ta đang bị nhốt ở trong một tòa biệt thự tư nhân ở số 151, đường Laya của Los Angeles. Hiện tại sức khỏe của cô ta vẫn tốt, không bị xâm phạm gì...

Nói xong, y run rẩy dè chừng nhìn Lâm Vân. Cảnh huyết tinh trước mắt đã hù sợ y.

Thủ đoạn giết người quyết đoán cùng với bản lĩnh giết người như ngóe của Lâm Vân khi xem trên camera, thậm chí khiến y tưởng người trước mặt này là ma quỷ.

- Vì sao các người muốn bắt cô ấy?

Con mắt của Lâm Vân như muốn phóng ra lửa.

- Là vì Dương Nhan Hoàn Dương sinh hoàn. Còn có viên đá năng lượng nữa... Chúng tôi là làm theo giao dịch với đội đặc công Hồ Nha.

Tên da trắng hơn năm mươi tuổi càng nói càng run rẩy. Y vốn cho rằng mình không bao giờ sợ chết, nhưng đối mặt với tử vong tràn đầy huyết tinh như vậy. Y mới biết mình còn sợ chết hơn ai hết.

- Trong tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, người có địa vị gì?

Lâm Vân tiếp tục hỏi.

- Tôi là phó chỉ huy, đứng hàng thứ hai.

Lúc tên này trả lời, cũng không dám nhìn vào mắt của Lâm Vân.

- Người đứng đầu?

- Tổng chỉ huy vừa bị anh giết. Chính là người ở giữa đó. Y tên là Paul, bình thường không hay tới câu lạc bộ. Nhưng hôm nay có việc mới đột nhiên tới....

- Tổ chức của các người có tổng cộng bao nhiêu người? Đều ở chỗ nào? Còn chiếc đồng hồ này thì xem kiểu gì?

- Tổng cộng có 5400 người. Còn phân bố cụ thể chỉ có ở trong đồng hồ của Paul mới có. Đồng hồ của Paul đang ở trong tay của anh. Chiếc đồng hồ đó dùng như sau...

Tên nam tử trả lời rất nhanh, còn trực tiếp tháo chiếc đồng hồ trên tay của mình, mở ra bản đồ phân bố thành viên cho Lâm Vân xem.

Y sợ mình chỉ cần làm chậm một điều, sẽ bị người trước mặt này một đao chặt đầu. Trong nội tâm y thầm hận tên Paul, đã chọc giận một tên sát thần như thế. Mà còn nhiều lần đắc tội với hắn nữa, thậm chí ngay cả vợ của hắn cũng bắt cóc. Còn nói cái gì là dụ dỗ hắn tới để giết. Những tên nghĩ ra kế này quả thực đúng là những tên ngu ngốc.

Lâm Vân mở chiếc đồng hồ vàng trong tay quả nhiên có thể thấy một cái màn hình rộng khoảng 2inch. Các khu vực phân bố thành viên của Hắc Thủ Băng Dao được đánh dấu rất rõ ràng. Mà ngay cả tòa nhà mà mình đang đứng này cũng có hơn một trăm thành viên, và một tên đeo đồng hồ bạc.

Nếu đã biết rõ địa phương cần đi, Lâm Vân không chút do dự, dùng lửa tím thiêu rụi tên phó chỉ huy này. Nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ hơn một trăm thành viên trong tòa nhà. Rồi dùng mỗi lửa thiêu hủy toàn bộ. Với tu vị hiện tại của Lâm Vân, giết những kẻ chỉ mạnh hơn người thường một chút này, quả thực không cần tốn quá nhiều khí lực.

Mặc dù muốn phá hủy luôn toàn bộ các cứ điểm kia, nhưng Lâm Vân vì lo lắng cho Vũ Tích, vẫn quyết định cứu nàng trước rồi mới giết người sau.

Cơ hồ chưa tới mười phút, Lâm Vân đã đi tới số 151, đường Laya của Los Angeles. Lâm Vân dùng thần thức thăm dò. Chỉ phát hiện ra có vài chục thành viên của Hắc Thủ Băng Dao đang vội vàng đi tới đi lui. Mà không thấy Vũ Tích đâu cả.

Đây là một tòa biệt thự cực lớn và xa hoa. Hàn Vũ Tích không ở trong này, chứng tỏ nàng đã bị chuyển đi. Lâm Vân nổi trận lôi đình, lập tức giết toàn bộ những người trong đó, rồi dùng một mỗi lửa thiêu rụi cả căn biệt thự.

Bỗng vang lên tiếng cảnh báo khắp nơi. Xe cảnh sát, máy bay nhanh chóng chạy về phía căn biệt thự. Hiện tại Lâm Vân không có chỗ ẩn thân. đành phải bay lên không trung, đi về một phía dò xét tung tích của Hàn Vũ Tích. Cảnh sát còn chưa phát hiện mình ở trên không trung. Nhưng một khi bọn họ phát hiện ra mình, mình rất khó có thể tiếp tục ở thành phố này tìm kiếm. Tuy Lâm Vân không sợ, nhưng lại không muốn rước lấy thêm phiền toái, tốn thời gian vô ích.

Một lúc sau, Lâm Vân vẫn không tìm ra được tung tích của Vũ Tích . Nàng giống như không còn ở thành phố này vậy. Không biết nàng có bị mang ra

ngoài thành phố này không.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 246: Khiếp Sợ Thế Giới

Đ

ang trong lửa giận, Lâm Vân không hề cố kỵ tiêu diệt cả ba mươi hai cứ điểm của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao ở thành phố Los Angeles. Cũng không để ý tới cả thành phố Los Angeles đã trở nên hỗn loạn. Lập tức bay tới toàn bộ cứ điểm của Hắc Thủ Băng Dao trên chiếc đồng hồ vàng. Đến chỗ nào là giết sạch chỗ đó, rồi dùng một mối lửa thiêu rụi. Phóng chừng Lâm Vân đã giết ít nhất gần 5000 người.

Chỗ căn cứ đông nhất là có bảy trăm người, chỗ đó lập tức trở thành một lò sát sinh. Lâm Vân giết nhiều người như vậy khiến không chỉ Los Angeles rối loạn, mà tất cả các thành phố khác đều sợ hãi. Bọn họ cho rằng điều này không phải do một người làm, mà do cả một tổ chức làm. Mà tổ chức này thật không ngờ khủng bố như vậy. Có thể đồng thời tiêu diệt toàn bộ căn cứ của Hắc Thủ Băng Dao ở hơn mười thành phố. Thành viên chạy trốn chỉ có rải rác vài người mà thôi.

Một phen giết chóc này, Lâm Vân đã giết sạch sẽ các cứ điểm trên chiếc đồng hồ. Nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của Vũ Tích. Chứng tỏ nàng ấy không bị chuyển tới các cứ điểm mà là bị chuyển tới một nơi nào đó.

Lâm Vân cảm thấy lo lắng. Đã dạo qua một vòng cũng không phát hiện ra dấu vết của Hàn Vũ Tích. đành phải lần nữa trở về Los Angeles. Tuy nơi này đã được cảnh giới nghiêm mật, nhưng Lâm Vân muốn tránh những cảnh sát này cũng là đơn giản. Hắn cảm thấy Vũ Tích là rời đi từ Los Angeles. Hắn có thể từ nơi này tìm chút manh mối gì đó.

Phạm vi thần thức hiện tại của Lâm Vân đã là hơn 10km. Nhưng hăn mất một đêm tìm khắp Los Angeles, cũng không thấy tung tích nào của Vũ Tích cả. Tuy nhiên, khi trời sắp sáng, Lâm Vân lại phát hiện một trạm dừng chân tạm thời của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Ở bên trong có chín người, có hai nữ nhân dáng người đầy đặn, và bảy người nam tử. Ngồi ở đầu rõ ràng là một tên có đeo đồng hồ màu bạc. Trong lòng Lâm Vân vui vẻ, âm thầm tự nhủ những tên này khẳng định có liên quan tới việc bắt cóc Vũ Tích.

Những tên đeo đồng hồ màu bạc đã bị Lâm Vân giết tám người. Còn hai người, thì ở đây có một. Nếu Lâm Vân giết nốt tên này, thì chỉ còn lại người cuối cùng.

Chín người ở đây có vẻ như đang thảo luận chuyện gì đó, thần sắc đều rất nghiêm trọng, thậm chí có chút sợ hãi.

- Các người đang đợi ta hay là trốn tránh ta?

Thanh âm của Lâm Vân đột nhiên xuất hiện ở chính giữa. Chín người này đều kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Lâm Vân.

Trong đó có năm tên sát thủ, lập tức rút súng. Nhưng bọn chúng còn chưa kịp bắn, thì Lâm Vân đã vung tay lên, một nhóm Tinh Dao lao tới cắt đứt đầu bọn chúng. Máu tươi lập tức phun ra đầy căn phòng, cực kỳ khủng bố.

Hai nam hai nữ còn lại đều đứng lên, sợ hãi nhìn Lâm Vân.

- Các người nhất vợ ta ở chỗ nào?

Thanh âm của Lâm Vân lạnh như băng, bốn người này nghe vậy đều rùng mình một cái.

- Anh nói cái gì, tôi không biết...

Một cô gái còn chưa nói hết, thì Tinh Dao đã cắt đứt đầu ả, đi theo gót của năm tên kia.

Thấy Lâm Vân thô bạo và hung tàn như vậy, mấy người đều ngây dại. Rõ ràng còn chưa nói hết câu đã bị giết. Sao người này lại tàn bạo như vậy?

- Người chính là Lâm Vân?

Tên đeo đồng hồ bạc run rẩy hỏi.

- Không sai, ta không thích nói nhảm. Mau thành thật khai báo, không thì theo y xuống âm phủ đi.

Nói xong, Lâm Vân tạo ra một chùm lửa tím, rồi ném vào một tên sát thủ đứng bên cạnh tên đeo đồng hồ bạc. Tên này lập tức bị ngọn lửa vây tím vây quanh. Trong nháy mắt ngọn lửa tím đã đốt cháy cơ thể của y. Bốc lên một mùi thịt cực kỳ khó ngửi. Mà tên bị đốt kia chỉ có thể lộ ra vẻ mặt khủng bố, không thể phát ra một tiếng nào.

Hai người còn lại thì nhìn Lâm Vân, trong lòng cực kỳ hối hận đã gia nhập tổ chức Hắc Thủ Băng Dao này. Cũng rất hối hận vì đã tán thành kế hoạch bắt cóc vợ của Lâm Vân. Toàn thân hai người đều bị ướt sũng bởi mồ hôi.

- Tôi nói. Cô ta đã bị Sanders bắt lên thuyền. Hẳn là đi từ cảng Los Angeles. Nhưng hai người đó có phải hay không theo bến tàu khác rời đi thì tôi không biết.

Tên này nói xong, run rẩy nhìn Lâm Vân mặt không biểu tình. Trái tim của y đập rất nhanh.

Trong vòng một ngày, giết hơn 95% các thành viên của Hắc Thủ Băng Dao. Lực lượng thần bí kia chắc chắn có liên quan ới người này. Hơn nữa, nhìn người này tâm ngoan thủ lạt như vậy, mà hẳn vừa đi vào như thế nào, lại

giết người như thế nào, bọn họ hoàn toàn không biết. Điều này chứng tỏ, tổ chức Hắc Thủ Băng Dao hoàn toàn không cùng đẳng cấp với tổ chức kia.

Lâm Vân nhìn tên nam tử này, phỏng chừng y nói không sai. Liền không chút do dự, giết nốt hai người, rồi dùng một mũi lửa thiêu rụi chỗ này. Về phần thể lửa có đốt sang các khu vực khác không, Lâm Vân căn bản chẳng muốn quan tâm. Đây là chuyện của chính phủ, không phải của mình. Huống hồ hung thủ đằng sau lại chính là Hồ Nha. Chờ mình cứu được Vũ Tích ra, thì bọn chúng chính là mục tiêu kế tiếp.

Lâm Vân lập tức bay tới biển Thái Bình Dương, căn bản không để ý những thành phố đằng sau đã hỗn loạn không chịu nổi.

Vào ban đêm, các tờ báo, trang web, tạp chí, TV đều truyền bá tin tức tổ chức Hắc Thủ Băng Dao bị toàn diệt. Lần này không biết tổ chức Hắc Thủ Băng Dao đã đắc tội với tổ chức nào. Rõ ràng trong vòng một đêm, 124 tòa cứ điểm thuộc 19 thành phố đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tính cả những tòa nhà xung quanh, thì đã có 170 tòa nhà bị đốt trụi. Mà thành viên của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao bị giết vô số kể. Tính toán sơ bộ trước mắt là khoảng 5000 người. Các lãnh đạo của tổ chức này đều không hề nghe thấy tin tức gì. Nghe nói ngay cả thủ lĩnh Paul của tổ chức cũng không chạy trốn được.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả thế giới xôn xao. Cơ hồ tất cả mọi người đều nghị luận là tổ chức nào có thể tiêu diệt Hắc Thủ Băng Dao nhanh gọn như vậy. Giết mấy nghìn người, phá hủy gần hai trăm tòa nhà lớn, phạm vị lại trải rộng khắp nơi, tuyệt đối không phải là do một người gây nên. Nhưng rõ ràng lại không phát hiện ra manh mối gì.

Đa số các quốc gia như lâm đại địch. Bắt đầu tăng cường phòng ngự và điều tra. Có thể trong vòng một đêm tiêu diệt trọn vẹn tổ chức Hắc Thủ

Băng Dao mà không hề để lại dấu vết. Thậm chí hung thủ là ai cũng không biết. Vậy thì tổ chức kia cũng quá mức dọa người.

Thậm chí có quốc gia, khi căn cứ của Hắc Thủ Băng Dao bị phá hủy, thì mới biết tổ chức này nguyên lai ở ngay bên trong quốc gia mình.

Chuyện lớn như vậy, khiến vô số người vỗ tay khen hay. Cũng có vô số người run rẩy như cây sậy.

....

Hàn Vũ Tích nhìn thấy linh thạch trong tay của người kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Lâm Vân đã từng nói loại vật này rất quý giá, có thể ngộ không thể cầu, Lâm Vân cũng chỉ có hai, ba viên mà thôi. Sao người này lại có thể có linh thạch được nhỉ? Y lấy được từ đâu? Hồn nữa, loại vật này khẳng định y không phải là vô tình lấy được, mà là cố ý tìm được. Mà sao y lại không biết đó là vật gì? Còn muốn hỏi mình?

Đang lúc Hàn Vũ Tích kinh nghi bất định, một cô gái đi tới bên người tên da trắng, rồi nói gì đó vào tai của y. Lại trông thấy sắc mặt của người kia đại biến. Lập tức đứng lên, có vẻ như đã quên cả hỏi Hàn Vũ Tích.

Sau vài phút, Hàn Vũ Tích đã bị mang đi chỗ khác. Trong mơ hồ nàng cảm thấy mình bị đưa lên một cái thuyền. Mãi cho tới khi con thuyền khởi động, chiếc vải đen che mắt mới bị bỏ xuống.

Lúc này, Hàn Vũ Tích mới có thể thấy vị trí của mình. Đây hẳn là một căn phòng nhỏ. Nếu như là trên một con thuyền, như vậy mình rất có thể đã bị di dời sang chỗ khác. Những người này gặp phải chuyện gì sao, mà phải vội vàng mang mình đi như vậy?

Hàn Vũ Tích lại phát hiện trong khoang thuyền không chỉ có một mình nàng, còn có một cô gái rất mỹ mạo. Cô gái này đồng thời cũng nhìn thấy Hàn Vũ Tích, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Cô là ai? Cô cũng bị bọn chúng bắt cóc à?

Cô gái này vừa nói vậy, Hàn Vũ Tích cũng biết là cô ta bị bắt như mình.

- Tôi là Hàn Vũ Tích, bị bắt cóc tới đây. Còn cô?

Hàn Vũ Tích nhìn cô gái hỏi.

- Tôi cũng bị bọn họ bắt tới đây. Tôi tên là Liễu Nhược Sương.

Liễu Nhược Sương vẫn cho rằng nữ tử xinh đẹp hơn mình hẳn là không thấy nhiều, nhưng hôm nay gặp Hàn Vũ Tích, nàng mới biết cái gì mới được gọi là xinh đẹp. Mi mục như vẽ, còn ẩn ẩn có một khí chất thoát tục như thần tiên, không ăn nhân gian khói lửa vậy.

“Liễu Nhược Sương?”

Hàn Vũ Tích nghe tên này có chút quen quen, không biết đã nghe ai nhắc qua. Rất nhanh nàng đã nghĩ ra cô gái này là ai. Không phải cô gái Liễu Nhược Sương đã xin độc quyền Dưỡng Tâm Hoàn kia sao? Cô ta còn là đệ nhất mỹ nữ của Yên Kinh nữa.

Thấy Hàn Vũ Tích sau khi nghe tên của mình, lông mày nhú lại, Liễu Nhược Sương có chút kỳ quái. Giống như đây là lần đầu tiên mình thấy cô gái xinh đẹp này mà. Sao có vẻ như cô ta nhận ra mình vậy.

- Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau à?

Liễu Nhược Sương nghi ngờ hỏi Hàn Vũ Tích.

- Không có.

Hàn Vũ Tích giãn lông mày nói. Cô gái Liễu Nhược Sương này đã lấy sản phẩm nghiên cứu của chồng mình rồi mặt dày đi đăng ký độc quyền, cho

nên nàng có ấn tượng không tốt với cô ta. Tuy nàng đã nghe Lâm Vân nói, khả năng là do sơ sót của hẳn, nhưng Hàn Vũ Tích vẫn y nguyên cảm thấy mất hứng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 247: Trốn Thoát

T

uy nhiên, Hàn Vũ Tích lập tức minh bạch vì sao Liễu Nhược Sương cũng bị bắt tới đây. Hẳn là có liên quan tới Dưỡng Tâm Hoàn. Nhưng bọn chúng đã bắt nhầm người. Nàng nghe Mông Văn nói, hiện tại các lãnh đạo bên trong công ty dược nghiệp Liễu thị tranh đấu rất lợi hại. Không chỉ nói Liễu Nhược Sương không có cách nào chi phối công ty dược nghiệp Liễu thị. Cho dù cô ta là phụ trách, phỏng chừng cô ta cũng không thể làm chủ được Dưỡng Tâm Hoàn.

Hai người lâm vào trầm mặc.

Đoán chừng bởi vì trên thuyền an toàn, hoặc là không lo lắng hai nữ nhân phản kháng, Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương chỉ bị nhốt trong phòng, không bị trói chân tay gì cả.

- Vì sao cô bị bắt vào đây?

Liễu Nhược Sương tựa hồ có chút không thích không khí nặng nề này, chủ động mở miệng hỏi người cùng cảnh ngộ.

- Tôi cũng không rõ ràng lắm vì sao bọn chúng muốn bắt tôi tới đây.

Hàn Vũ Tích biết mình bị bắt nhất định là có liên quan tới linh thạch và sản phẩm của công ty. Nhưng nàng lại không muốn nói cho Liễu Nhược Sương. Từ khi biết Liễu Nhược Sương đã lấy đi độc quyền của Dưỡng Tâm Hoàn, nàng liền không muốn nói chuyện với cô ta. Mà không biết những người này muốn đưa mình tới chỗ nào.

Hai ngày trôi qua, không có bất kỳ người nào đến. Trong phòng có sẵn một nhà vệ sinh, thức ăn đồ uống cũng có đầy đủ ở đó. Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương chỉ phải sống trong phòng, không đi ra được một bước.

Biết Hàn Vũ Tích có vẻ như không thích mình, Liễu Nhược Sương liền không tiếp tục hỏi.

Ngày thứ ba, hai người phòng chùng thuyền đã đi được khá xa, thì cửa được mở. Hai người nhân cơ hội nhìn ra bên ngoài, hình như phòng này nằm ở tầng cuối của thuyền.

Đi vào là một người trung niên có dáng người bình thường, trong miệng còn có mùi rượu.

- Vì hai cô mà khiến chúng tôi phải chạy đông trốn tây. Hôm nay tôi muốn khoái hoạt một chút.

Tên nam tử nói xong liền nhìn chăm chăm vào Hàn Vũ Tích là Liễu Nhược Sương.

- Trước là cô, vì cô xinh đẹp hơn. Con gái phương đông quả nhiên không giống tầm thường. Tùy tiện hai người mà cũng xinh đẹp như vậy. Hôm nay để tôi cho hai cô cùng sướng, ha ha...

Nam tử này nói xong, chỉ về hướng Hàn Vũ Tích.

- Đứng lại, người đừng có làm xằng bậy. Nếu như chủ nhân của người biết, thì người xong đời rồi.

Hàn Vũ Tích có chút kinh hoảng nói với tên nam tử. Tiếng Anh của nàng không tốt, nên chỉ có thể ngọng ngịu nói. Nàng thấy tên này ăn mặc bình thường, có vẻ như không phải là tên chỉ huy gì đó, nhất định là một tên lính quèn. Đoán chừng là do uống rượu, nên nổi lên can đảm. Quả nhiên, người

nam tử này nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, sửng sốt một chút, nhưng ngay lập tức lại trầm sắc mặt xuống:

- Những tên khốn kiếp kia hiện tại bản thân sống chết còn khó bảo toàn, sao có thể quản được ta. Các người cũng phải chết. Trước khi chết, ba chúng ta thoả mái một trận.

Nói xong, không chút do dự lao tới Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích nhìn rất chán ghét, đâu nguyên ý để y bổ nhào vào người. Bản năng giơ chân lên, dùng sức đá vào ngực của người nam tử này.

Người nam tử này rõ ràng bị một cước của Hàn Vũ Tích đá bay lên, đâm đầu vào một góc nhọn trên tàu, máu lập tức chảy ra. Nam tử này chỉ vào Hàn Vũ Tích, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng chỉ phát ra vài tiếng A,a. Sau đó thì nghiêng đầu một cái, chết không nhắm mắt.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đều ngây ngẩn cả người. Hàn Vũ Tích càng thật không ngờ, một cước của mình rõ ràng lại uy lực đến như vậy.

- Vũ Tích, không ngờ cô lại lợi hại như thế.

Liễu Nhược Sương chấn kinh nửa ngày, mới phản ứng.

Hàn Vũ Tích vẫn sừng sờ ở đó, lăm bằm:

- Mình giết người rồi..

Sắc mặt có chút trắng bệch, rõ ràng còn chưa minh bạch chuyện gì xảy ra.

- Những kẻ này đáng chết. Vũ Tích, chúng ta đi thôi, bằng không lại có kẻ khác đến. Vậy thì chúng ta không còn giữ được trong sạch. Mà khí lực của cô lớn thật đấy.

Người là do Hàn Vũ Tích đá chết, nên Liễu Nhược Sương phản ứng nhanh hơn Hàn Vũ Tích một chút.

Nghe Liễu Nhược Sương nói vậy, Hàn Vũ Tích mới tỉnh táo. Tự nhủ “Cô ta nói đúng, loại người này nếu không đá chết, thì mình và cô ta sẽ gặp phiền toái”

Hai người luống cuống tay chân chỉ tìm được ba cái chìa khóa trên người tên kia. Phòng chừng không có tác dụng gì.

- Vũ Tích, nếu như nơi này là tầng dưới chót thì chắc chắn phải có ca nô để chạy trốn. Chúng ta đi tìm chỗ cất ca nô rồi dùng nó để chạy trốn vậy.

Liễu Nhược Sương biết đây là cơ hội duy nhất để hai người thoát khỏi đám người này. Hiện tại cửa được mở ra, nếu lúc này không đi, thì về sau cũng khó mà thoát được.

Hàn Vũ Tích đã hoàn toàn bình tĩnh lại:

- Tốt, mang thêm một chút thức ăn đi. Bởi chúng ta còn không biết phải lên đến trên mặt biển bao lâu.

Vừa tỉnh táo lại, hai cô gái vì muốn giữ mạng sống và sự trong sạch của mình, làm việc cũng rất nhanh gọn. Tuy tay Hàn Vũ Tích vẫn còn chút run rẩy, nhưng cho dù nàng chết ở trong biển, cũng tuyệt đối không muốn đối diện với đám người kia. Hiện tại những người kia còn muốn lấy thông tin từ mình, hoặc là dùng mình uy hiếp Lâm Vân nên mới không động tới mình. Nhưng một khi bọn chúng chó cùng rứt giậu, như vậy mình rất khó bảo vệ bản thân. Thậm chí còn có khả năng tự sát.

Hai người ôm một đồng thức ăn và nước uống, cẩn thận đi ra căn phòng. Trên thuyền ngẫu nhiên truyền tới vài tiếng nói chuyện. Mà Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương không phải hạng người có kinh nghiệm phong phú. Cũng may vận khí của hai người không tệ lắm, không bao lâu thì đã tìm được cửa thoát hiểm.

Mở cửa thoát hiểm, quả nhiên trông thấy một con thuyền ca nô nhỏ. Con thuyền này còn được thiết kế để che mưa. Hai người vội vàng kéo cái thang rồi trèo lên thuyền, thức ăn cũng được vớt lên trên đó. Liễu Nhược Sương tháo xích của thuyền ca nô. Thuyền ca nô rất nhanh được tách ra khỏi thuyền lớn.

Trong nháy mắt, con thuyền ca nô này đã biến mất ở tầm mắt của thuyền lớn. Hai người đề né nội tâm hưng phấn, đều nhẹ nhàng thở ra. Tuy bây giờ là buổi tối, lại đối diện với biển rộng mênh mông, nhưng hai người vẫn cảm thấy ở chỗ này tốt hơn ở trên con thuyền bọn bắt cóc rất nhiều.

- Chúng ta chèo thuyền đi về hướng khác đi.

Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích cầm lấy cái mái chèo, không ngừng chèo thuyền để đổi phương hướng.

Hai người không nói lời nào mà tập trung vào chèo thuyền, thầm nghĩ khởi động thuyền đi càng xa càng tốt. Lúc trời tờ mờ sáng, Liễu Nhược Sương đã mệt đến nỗi không muốn cử động. để mái chèo lên thuyền rồi nói:

- Chỗ này chắc an toàn rồi.

Hàn Vũ Tích cũng dừng việc chèo thuyền. Tuy nàng cũng cảm giác rất mệt, nhưng không có vất vả như Liễu Nhược Sương. Đây là chuyện gì? Hàn Vũ Tích lại nhớ tới uy lực của một cước lúc trước. Mình mới đá một cái thôi đã đá bay một tên nước ngoài to con rồi. Trong nội tâm mơ hồ cảm thấy việc này có quan hệ với việc tu luyện gần đây của mình. Thật không ngờ mình mới tu luyện mười ngày, lại có hiệu quả như vậy.

- Vũ Tích, khí lực của cô thật là lớn. Bình thường cô hay tập thể thao sao? Hay là cô học qua võ công?

Liễu Nhược Sương nghỉ một lúc thấy đỡ hơn, liền ngồi dậy hỏi.

- Chồng của tôi dạy cho tôi. May mắn là anh ấy....

Hàn Vũ Tích nói tới đây lại nghĩ tới Lâm Vân. Hiện tại nàng rất nhớ hân. Không biết mình có thể gặp lại hân không? Nếu không có thuyền lớn nào đi ngang qua đây, hai người chắc chắn phải chết đói trên con thuyền ca nô này rồi.

- Cô đã kết hôn rồi à?

Liễu Nhược Sương kinh ngạc nhìn Hàn Vũ Tích. Nàng không biết ai có thể xứng với một cô gái xinh đẹp như vậy. Mà nhìn vẻ tương tự của Hàn Vũ Tích, có vẻ cô ta rất nhớ chồng của cô ta vậy.

Thấy Hàn Vũ Tích không trả lời, vẫn đắm chìm trong sự nhớ nhung, không khỏi lần nữa hỏi:

- Cô rất yêu chồng cô sao?

Hàn Vũ Tích nghe Liễu Nhược Sương hỏi vậy, sững sốt nói:

- Yêu? Tôi chỉ biết nếu không có anh ấy, thì tôi không muốn sống trên đời này...

Nói xong, lại không để ý tới Liễu Nhược Sương nữa, tiếp tục đắm chìm trong sự nhớ nhung.

Liễu Nhược Sương ngây người, là một nam nhân như thế nào có thể khiến một cô gái như Hàn Vũ Tích yêu đến khắc cốt铭心 như vậy?

Lâm Vân nghe thấy là Hàn Vũ Tích bị đưa đi theo đường biển, không chút do dự thiêu trụ tòa biệt thự rồi bay tới khu vực biển Thái Bình Dương.

Lúc này Lâm Vân cũng bắt chấp linh thạch và nghỉ ngơi, cả ngày lẫn đêm không ngủ không nghỉ tìm kiếm ở khu vực Thái Bình Dương. Thuyền lớn thuyền nhỏ đã dùng thần thức dò tra được hơn mười nghìn chiếc, nhưng vẫn

không phát hiện ra tung tích của Vũ Tích, cũng không phát hiện ra người của Hắc Thủ Băng Dao.

Đây đã là ngày thứ năm, thần sắc của Lâm Vân rất tiêu tụy. Hắn phát hiện pháp khí Phi Vân Trùy dưới chân đã có dấu hiệu bị rạn nứt. Phỏng chừng là do nó vốn đã có cấp bậc không cao, mà mình lại liên tục dùng linh thạch và tinh lực thúc dục sử dụng nó nên mới tạo thành vết nứt như vậy. Còn không biết có thể duy trì thêm vài ngày?

Phạm vi tìm tòi của Lâm Vân càng lúc càng rộng. Tới ngày thứ bảy, hắn đã tìm tới Bắc Thái Bình Dương. Hắn đoán có khả năng những người ở tòa biệt thự đã nói dối phương hướng cho hắn. Nhất định bọn chúng đã xuất phát từ hướng khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 248: Gặp Lại Tên Râu Xồm

L

âm Vân xoay người hướng Nam Thái Bình Dương, tìm tòi khu vực gần Nam Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương. Tối ngày thứ chín, Lâm Vân phát hiện vết rạn nứt trên Phi Vân Trùy càng ngày càng lớn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, Phi Vân Trùy sẽ triệt để bị phá hủy. Trong lòng Lâm Vân lo lắng. Phi Vân Trùy hủy thì hủy, nhưng nếu nó hủy thì hẳn sẽ không có cách nào tìm được tung tích của Hàn Vũ Tích.

Hắn không phải là không nghĩ tới nhờ nước Mỹ hỗ trợ, nhưng cuối cùng đành phải buông tha. Không nói tốc độ tìm kiếm của bọn họ khẳng định không bằng mình, chính là muốn nhờ bọn họ thì phải nhờ quốc gia của mình liên hệ. Huống hồ nếu làm như vậy, không nói tới nước Mỹ có đồng ý hay không, nhưng mục đích của mình sẽ ngay lập tức bị bại lộ. Rồi bọn họ sẽ biết mình chính là hung thủ giết sạch tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Mà mình kế tiếp còn muốn giết Hồ Nha, nếu bại lộ thân phận thì không phải chuyện tốt gì.

Quan trọng hơn họ sẽ biết mình biết bay. Vậy thì càng bất lợi. Nếu như những người này không biết bí mật của mình, cho dù có người suy đoán được việc diệt tổ chức Hắc Thủ Băng Dao có liên quan tới mình thì cũng không có bằng chứng.

Lâm Vân đang muốn tìm một con tàu để nghỉ ngơi chút, thì phát hiện ra con tàu hải tặc lần trước. Hiện tại con tàu hải tặc này không còn đáng vẻ như cũ nữa. Lâm Vân nhận ra nó bởi vì người lái tàu là tên râu quai nón lần trước. Hiện tại bọn chúng có vẻ đang bắt cóc một con tàu chở hàng.

Lâm Vân vốn định không quan tâm những tên hải tặc này làm gì. Nhưng nhớ lại tốc độ của con thuyền hải tặc này khá nhanh. Mà tên râu quai nón cũng là kẻ am hiểu về đường biển. Để chọ bọn chúng khởi động thuyền, mình thì ngồi trên đó, vừa nghỉ ngơi vừa tra xét cũng được. Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền không do dự bay xuống đuôi thuyền hải tặc.

Hơn ba mươi người, cả nam lẫn nữ bị đưa tới bong thuyền của tàu chở hàng. Tên râu quai nón và bảy tám tên hải tặc thì cầm súng uy hiếp nhóm con tin này, rồi đang nói nhỏ gì đó.

Lâm Vân đi từ đuôi thuyền tới đầu thuyền. Hai tên hải tặc bảo vệ thuyền trông thấy Lâm Vân đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt đều lộ vẻ kinh dị. Lâm Vân mặc kệ hai tên này, cho mỗi tên một cước bay xuống biển.

Nghe có thanh âm rơi xuống nước, bay tám tên hải tặc và tên râu quai nón quay đầu nhìn, thì thấy Lâm Vân đang ở bong tàu. Những con tin bị ép buộc lên tàu chở hàng cũng nhìn thấy tình hình bên này. Bọn họ đều giật mình khi trông thấy cảnh Lâm Vân đá bay hai tên hải tặc xuống biển.

Lâm Vân đi lên tàu hàng, vài tên hải tặc muốn giơ súng bắn về phía Lâm Vân, nhưng tên râu quai nón đã vội vàng ngăn lại, bảo bọn chúng bỏ súng xuống. Mình thì vội vàng chạy tới trước mặt của Lâm Vân, cúi người hành lễ:

- Dũng sĩ, ngài khỏe không? Có thể gặp lại ngài là vinh hạnh của tôi.

Lúc trước Lâm Vân tay không đoạt súng, giết người hung tàn mà quyết đoán, y vẫn còn nhớ mồn một. Người trước mặt này mà muốn giết người thì chính là dễ dàng như giết gà vậy, không hề có gánh nặng tâm lý nào. Bọn họ làm hải tặc giết người, còn muốn xem kẻ bị giết có giá trị hay không, có thể tìm được càng thêm chỗ tốt không. Nhưng cái tên này giết người hoàn toàn là dựa vào cảm xúc. Nếu hấn mất hứng, thì hấn lại giết người.

Huống hồ, cái cảnh Lâm Vân dùng bàn đạp phóng trên biển lúc cuối, còn rung động hơn so với việc giết người. Người này rõ ràng có thể giẫm lên tấm gỗ rồi phi trên biển, đây quả thực đúng là siêu nhân.

Hiện tại người y sợ nhất chính là Lâm Vân. Không nghĩ tới mới bình tĩnh được không lâu, hôm nay mới đi ra ngoài buôn bán thì đã gặp lại hắn. Không biết hắn có việc gì mà cứ phải lang thang trên biển nhỉ? Mà hắn lên con thuyền kiểu gì mà không ai biết?

Lâm Vân không để ý tới tên râu quai nón, chỉ đi tới trước mặt hai tên hải tặc vừa định giơ súng bắn mình kia. Rồi hai cước đá bay hai tên lên cao, một lúc sau mới rơi xuống biển.

Người xung quanh thấy vậy đều âm thầm kinh hãi. Một cước của người này sao có thể đá bay người lên cao như vậy? Hắn có phải là nhân loại không thể? Chỉ có tên râu quai nón là đổ mồ hôi toàn thân. Thầm nghĩ mình xui xẻo, vừa ra khỏi cửa đã gặp lại tên sát thần.

- Râu quai nón, người đúng là không tồi. Vừa mới trốn thoát đã khai trương nhanh như vậy.

Lâm Vân đá bay hai tên kia rồi quay lại nhìn tên râu quai nón, hờ hững nói.

- Nhờ phúc khí của ngài mà tôi mới trốn được. Hôm nay mới là ngày đầu tiên đi ra buôn bán.

Râu quai nón lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, nhưng ở trong lòng đã chửi Lâm Vân không biết bao nhiêu câu.

Lúc trước mình bị đội tuần tra bao vây, vất vả chạy trốn vài ngày mới tới Đài Loan rồi ngồi máy bay rời đi. Không ngờ lại gặp lại hắn. Mình vốn đã tránh đi phương hướng gặp hắn lần trước, vậy mà vẫn không thoát được.

Lâm Vân nhìn lướt qua ba mươi mấy con tin, vẫn chưa nói gì thì tên râu quai nó đã vội vàng nói trước:

- Tôi vừa mới tới, còn chưa làm gì bọn họ. Những người này đều là dân nhập cư trái phép.

Tên râu quai nón tưởng rằng Lâm Vân tới đây là để cứu những người này, tranh thủ thời gian giải thích.

Lâm Vân không hề để ý đám người đó mà quay đầu nói với tên râu quai nón:

- Lập tức khởi động thuyền của người. Dùng tốc độ nhanh nhất tìm kiếm các con tàu khác. Một khi ta nói ngăn cản thì phải ngăn cản.

Nói xong, Lâm Vân chẳng muốn để ý bọn chúng, lập tức nhảy lên thuyền của tên râu quai nón.

Râu quai nón không dám có ý kiến. Vội vàng dẫn theo bốn tên thủ hạ còn lại trở về thuyền hải tặc. Cũng không dám đánh chủ ý tới tàu chở hàng nữa.

Người trên tàu chở hàng lúc này mới phản ứng, không ngờ bọn họ lại được cứu như vậy. Mà nhìn biểu lộ sợ hãi của tên râu quai nón khi gặp người thanh niên vừa nãy, cũng biết hẳn đã cứu bọn họ. Đâu còn dám tiếp tục ở lại chỗ này nữa. Vội vàng phân công lái thuyền rồi rời đi.

- Xin hỏi dừng sĩ, chúng ta cần lái tàu đi tới nơi nào?

Râu quai nón cẩn thận đưa một cái ghế ngồi cho Lâm Vân.

Đột nhiên trông thấy Lâm Vân giống như cười mà không phải cười nhìn về sau y. Râu quai nón vội vàng quay lại nhìn, là một tên hải tặc chính đang dùng súng bắn chim nhắm ngay Lâm Vân. Trong lòng tên râu quai nón sốt

ruột, cầu trời đừng chọc giận tên sát thần này. Đồng thời cũng có chút hy vọng một phát này sẽ bắn chết sát thần.

- Đừng nổ súng.

Tuy tên râu ria lên tiếng ngăn cản, nhưng trong lòng âm thầm thúc giục

“ Bắn thì bắn mẹ đi, người có biết tốc độ của tên sát thần này như thế nào không?”

Tiếng súng vang lên, tên râu quai nón nhẹ nhàng thở ra. Chỉ cần súng nổ trước khi người kia động thủ, vậy chắc là trúng đích. Tuy nhiên, y còn chưa kịp lau mồ hôi trên trán, thì đã ngậy đại. Hai ngón tay của Lâm Vân đang kẹp một viên đạn. Lại còn cầm viên đạn nhìn nhìn, sau đó vung tay ném ra ngoài.

Tên hải tặc nổ súng kia, không chút ngoài ý muốn ngã xuống bong tàu. Ở giữa trán có một lỗ đạn. Lâm Vân từ từ đi tới, một cước đá văng y xuống biển.

Tên râu quai nón và ba tên hải tặc xung quanh đều sợ ngậy người. Tên râu quai nón và một tên thủ hạ cũ đều biết người này lợi hại, nhưng thật không ngờ lợi hại như vậy. Chẳng lẽ hắn là siêu nhân? Trong khoảng thời gian ngắn, quên cả nói chuyện.

- Người tên là Juan phải không?

Lâm Vân đi tới chiếc ghế, ngồi xuống rồi nhìn tên râu quai nón hỏi.

Lúc này tên râu quai nón mới kịp phản ứng, áp chế sự khiếp sợ trong lòng, vội vàng kính cẩn trả lời:

- Đúng vậy, tôi là Juan, mời dừng sĩ phân phó.

- Những lời ta vừa nói, người đã nghe rõ chưa?

Lâm Vân nhìn lướt qua tên Juan hỏi.

- Rồi, rồi, tôi đã hiểu. Tôi sẽ đi làm ngay bây giờ.

Tên râu quai nón nói xong, lập tức ra hiệu cho ba tên hải tặc còn đang thất thần. Rồi bốn người đều chạy vào phòng điều khiển.

Rất nhanh, con thuyền này đã theo như lời phân phó của Lâm Vân, đi khắp vùng biển, không mục đích.

Lâm Vân một bên dùng thần thức dò tìm xung quanh, một bên lấy Phi Vân Trùy cẩn thận nhìn. Đồng thời vận chuyển Tinh Hỏa tu sửa một chút.

Vết nứt trên Phi Vân Trùy không nhỏ, cho dù có lành lặn trở lại, Lâm Vân phỏng chừng nó chỉ có thể kiên trì cho mình sử dụng thêm vài ngày. Nếu hiện tại mình là hai sao thì tốt rồi. Chẳng những phi hành không cần linh thạch, cũng có tốc độ nhanh như thế. Còn không làm hỏng Phi Vân Trùy. Tu vị hai sao thì cũng có thể hồi phục Phi Vân Trùy như thường. Một sao thì không làm được.

Cũng may số linh thạch vụn vặt kia còn có thể dùng, nếu không mình đã tiêu phí mất mười viên linh thạch rồi. Mà cho dù là bã vụn của linh thạch, Lâm Vân cũng không nỡ. Nhưng bây giờ là vì tìm Vũ Tích, cho dù có dùng hết linh thạch, hẳn cũng muốn dùng.

Tên Juan này có vẻ hiểu ý của Lâm Vân, bảo người mang thức ăn tới phục vụ, rồi điều khiển con thuyền đi loanh quanh khắp nơi. Y biết nếu Lâm Vân đã phân phó như vậy, nhất định là có mục đích của hắn. Có thể là tìm người. Nhưng y cũng không dám hỏi rõ ràng, đỡ cho người này mất hứng, rồi một cước đá mình xuống biển thì xong đời.

Rất nhiều tàu chở khách và tàu chở hàng cũng nhận ra thuyền hải tặc của Juan. Vội vàng điều chỉnh thuyền sang tuyến đường an toàn,, tránh đi tàu

của tên Juan. Tuy nhiên bọn họ làm vậy là thừa, bởi vì hôm nay thuyền hải tặc của tên râu xồm Juan, giống như không có ý bắt cóc thuyền bọn họ vậy, chỉ là đi nhanh hơn một chút mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 249: Nhóm Hắc Thủ Băng Dao Cuối Cùng

L

âm Vân ngồi ở ghế, tuy rất mệt mỏi nhưng không có chút buồn ngủ nào. Một mực không có tin tức gì của Vũ Tích, khiến hắn chẳng những sốt ruột mà còn bắt đầu sợ hãi. Sợ hãi không còn được gạt lại năng.

Ngược lại tên râu quai nón này làm việc khiến hắn tương đối hài lòng. Tên râu quai nón có vẻ rất hiểu ý hắn, điều khiển thuyền rất nhanh, còn đi khắp nơi tìm kiếm, chứ không phải là loanh quanh hồ lộng Lâm Vân. Quả nhiên là một kẻ làm việc buôn bán không vốn, giỏi về nhìn mặt mà bắt chuyện.

Thuyền hải tặc vừa đi được mấy tiếng, Lâm Vân đã phát hiện ra một con tàu chở hàng. Trên đó có hơn một trăm người, toàn bộ là thành viên của Hắc Thủ Băng Dao. Còn có một người đeo đồng hồ bạc trên tay.

Áp chế sự kích động trong lòng, Lâm Vân lập tức nhảy lên Phi Vân Trùy, rất nhanh bay tới con tàu chở hàng kia. Lưu lại mấy người râu quai nón còn đang không ngừng điều khiển tàu đi khắp nơi. Thẳng đến mấy tiếng sau bọn chúng mới phát hiện là Lâm Vân đã rời đi. Tên Juan thở dài một tiếng, vội vàng lái thuyền chở về hang ổ. Chính chính hai tháng đều không dám đi ra. Trong lòng còn đang nghĩ Lâm Vân đến thuyền của mình, rồi lại rời thuyền của mình như thế nào mà mình không biết. Nếu không phải đã chết vài tên thủ hạ, thì y còn tưởng mình nằm mơ.

Hơn mười tên thành viên của Hắc Thủ Băng Dao bảo vệ đầu thuyền, chính đang khẩn trương nhìn xung quanh. Lâm Vân đảo mắt đã tới trước mặt bọn chúng. Không đợi mười tên này phản ứng, Lâm Vân đã lấy ra một khẩu súng ak47, bắn xối xả về bọn chúng. Ở chỗ này, Lâm Vân sẽ không sợ

những kẻ này chạy trốn, nên không cần phải lãng phí tinh lực giết người. Tiết kiệm sức lực để tìm Vũ Tích còn hơn. Hắc cũng đã biết Vũ Tích không ở trên con thuyền.

Nghe thấy tiếng súng, các thành viên trên thuyền đều cầm súng chạy về hướng đầu thuyền. Lâm Vân chẳng muốn nói nhiều, thấy một người bắn chết một người. Hắc đã phát hiện bên trong con tàu này có hai tên Hắc Thủ Băng và một tên chỉ huy. Chỉ cần để lại ba tên này hỏi han là được rồi.

Lâm Vân một bên dùng súng xạ kích, một bên đi về hướng khoang thuyền. Bất kỳ kẻ nào gặp phải Lâm Vân đều không thể may mắn trốn thoát.

Vài phút sau, Lâm Vân đã giết chết mười tên thành viên của Hắc Thủ Băng Đao. Lâm Vân dùng thần thức quét một cái, còn hơn ba mươi tên thành viên đang tập trung ở một căn phòng khá lớn. Phòng chừng bị Lâm Vân dọa sợ, bọn chúng đều đang khẩn trương nhìn về cánh cửa.

Lâm Vân trực tiếp đi tới cánh cửa đó, một cước đá văng cửa, cùng lúc là tiếng súng vang lên. Lâm Vân đã cất khẩu súng kia đi, bởi vì hắc ngại tốc độ súng quá chậm, không đủ để giết ngay lập tức.

Vô số viên đạn bắn về phía cánh cửa. Bắn một lúc nhưng không nhìn thấy ai. Nhóm người này còn đang kinh nghi bất định, thì đã nhìn thấy một mảng đao ảnh trắng xóa tràn ngập cả căn phòng. Hơn ba mươi tên thành viên sát thủ đều bị cắt thành từng khối. Một mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập cả căn phòng.

Chỉ còn lại ba tên thành viên của Hắc Thủ Băng Đao còn sống. Ba tên này chỉ cảm thấy toàn thân phát run, hai chân như nhũn ra.

Bọn chúng đã bao giờ trông thấy một cảnh máu me như vậy đâu. Cả căn phòng đều là từng khối thịt bị cắt đứt, cùng với máu tươi vung vẩy khắp nơi, khiến cho người ta có cảm giác như đứng giữa địa ngục vậy.

Lâm Vân chấp tay đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba tên kia.

Khung cảnh xung quanh trở nên tĩnh mịch.

Một lúc lâu sau, tên đeo đồng hồ màu bạc, không chống đỡ được đôi chân mềm nhũn, khắc chế mình không ngã xuống đồng máu tươi, run rẩy nhìn Lâm Vân hỏi:

- Người, người là ai? Là ma quỷ....

Người này còn chưa dứt lời, Lâm Vân đã một đao cắt đứt tay của y. Hai tên đeo đồng hồ màu đen bên cạnh, rốt cuộc không khống chế nổi sự sợ hãi trong lòng, đều đi tới một bên nôn mửa.

Một mình bọn chúng đối mặt với mưa bom bão đạn, có lẽ bọn chúng cũng không sợ. Nhưng trước mắt cái lò sát sinh này, còn nồng nặc mùi máu tươi, bọn chúng không thể chịu đựng được.

- Con tàu của các người có phải chở một cô gái tên là Hàn Vũ Tích không? Hiện tại cô ấy đang ở nơi nào? Cho các người 30 giây để trả lời. Nếu không trả lời thì các người cũng giống như những mảnh vụn trên mặt đất kia vậy...

Lâm Vân lạnh lùng nhìn tên đeo đồng hồ màu bạc nói.

- Người, người chính là Lâm Vân kia...Là người một người giết chết cả tổ chức Hắc Thủ Băng Đao, mà không phải là một tổ chức khác?

Tên đeo đồng hồ bạc lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Dùng cánh tay còn lại chỉ về hướng Lâm Vân, ngữ khí giống như là gặp phải một con quái vật vậy.

Lâm Vân lại giơ tay tung một đao chém đứt chân tên chỉ huy:

- Đừng nói nhảm nhiều.

Tên chỉ huy lập tức không nhin được đau đớn mà ngất xỉu trên mặt đất. Lâm Vân nhìn hai tên còn đang nôn mửa, lần nữa lạnh lùng nói:

- Hai người các người, ai biết thì nói mau.

- Tôi biết...Hai cô gái đó bị chúng tôi bắt lên con tàu này. Nhưng năm ngày trước, hai cô gái đó đã giết một thành viên của chúng tôi, rồi cướp lấy một con thuyền cứu nạn chạy trốn. Chúng tôi không có truy hai người đó, mà chỉ muốn mau chóng chạy trốn...

Một tên thành viên Hắc Băng nơm nớp lo sợ nói.

- Hai cô gái đó đi hướng nào?

Lâm Vân nghe được tin tức của Hàn Vũ Tích, cường chế kích động trong lòng.

- Là ngày thứ ba sau khi chúng tôi rời cảng Los Angeles. Nhưng tới buổi sáng ngày thứ tư chúng tôi mới phát hiện ra. Vị trí cụ thể thì không rõ ràng lắm.

Tên này nói xong câu đó, thì Lâm Vân đã không còn hứng thú nghe tiếp. Vung tay lên giết nốt ba người.

Lâm Vân đi ra căn phòng, vừa định dùng một mồi lửa thiêu nốt con thuyền. Thì bỗng cảm nhận được sự ba động của linh khí. Vội vàng đi tìm. Tới một căn phòng bố trí rất là xa hoa thì phát hiện ra một hộp gỗ có linh khí ba động trong đó. Mở ra xem thì phát hiện ra ba viên linh thạch.

Trong lòng Lâm Vân vui vẻ, vội vàng thu hồi ba viên linh thạch này. Trong đầu suy nghĩ, mình giết bọn chúng quá nhanh, bằng không có thể hỏi cái tên đeo đồng hồ màu bạc xem bọn chúng lấy đâu ra số linh thạch này. Nhưng bây giờ đã không hỏi được rồi.

Thật không ngờ ở thế giới này không thiếu linh thạch. Xem ra tăng tới tu vị cao hơn không còn là mộng tưởng. Thậm chí có một ngày nào đó, mình còn có thể xé rách tinh không, trở lại đại lục Thiên Hồng.

Hiện tại việc quan trọng nhất chính là mau chóng tìm được Vũ Tích. Sau đó giúp nàng tu luyện. Nếu có một ngày mình có thể tìm đủ linh thạch, đạt tới chín sao. Nói không chừng xé rách không gian không còn là mộng tưởng nữa. Còn nói tới dựa vào kỹ thuật để làm được điều đó thì đúng là một trò cười. Cho dù mình có sống lâu ở đây, khoa học kỹ thuật nơi này phát triển cao nhất cũng chỉ là thăm dò mấy hành tinh xung quanh địa cầu mà thôi, đi tới các hành tinh xa hơn thì đúng là nằm mơ.

Tuy không biết đại lục Thiên Hồng có phải là một hành tinh thuộc hệ Ngân Hà hay không, nhưng Lâm Vân đoán nó sẽ không gần Trái Đất. Thậm chí đã vượt qua cả hệ Ngân Hà. Hiện tại Lâm Vân cũng có thể khẳng định thế giới này có người Tu Chân. Ngay cả linh thạch và pháp khí đều xuất hiện. Mà cái thẻ tre không có chữ trên đó kia không biết dùng làm gì?

Còn có, chỗ này đã có người Tu Chân, vì sao đến bây giờ rồi mình cũng không gặp được một người?

Lâm Vân lắc đầu, buông tha những suy nghĩ này. Bước lên Phi Vân Trù, bay lên trời, rồi phóng một mũi lửa thiêu hủy cả con tàu chở hàng. Hiện tại, tổ chức Hắc Thủ Băng Dao coi như đã trở thành lịch sử. Mặc dù còn hơn một trăm tên lọt lưới, nhưng tin tưởng bọn chúng sẽ không dám tái tạo lại tổ chức. Bởi bọn chúng sẽ sợ mình tìm bọn chúng trả thù.

Hiện tại phải nhanh chóng tìm được Vũ Tích. Nghe tên Hắc Băng kia nói, có hai cô gái. Không biết còn một người là ai. Nhưng vô luận như thế nào, Vũ Tích đang sống trên một cái con thuyền nhỏ, trôi bập bềnh trên biển như vậy, là vô cùng nguy hiểm.

.....

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đã phiêu bạt trên biển được bảy ngày. Tuy hai người đã tiết kiệm đồ ăn và thức uống, nhưng số lương thực còn lại vẫn không còn nhiều lắm. Huống hồ lênh đênh một tuần trên biển như vậy, hai người đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Khuôn mặt trắng bệch vì tiêu tụy.

Hàn Vũ Tích tu luyện qua công pháp, lại được Lâm Vân cải thiện về thể chất, nên tốt hơn chút. Liễu Nhược Sương thì đã không chịu nổi. Hai người cũng biết, thêm ba ngày nữa,, mà không gặp được con thuyền nào đi qua, thì hai người chỉ có con đường chết.

Huống hồ, hiện tại chỉ cần vô tình gặp phải thời tiết ác liệt, thì hai người còn chết nhanh hơn.

Hàn Vũ Tích rất khát vọng được gặp lại Lâm Vân. Nàng và Lâm Vân mới ở bên nhau được vài ngày lại tách ra. Mà lần này có thể gặp lại được hẳn hay không cũng là khó nói.

Hai người đều buông tha cho việc chèo thuyền. Để cho con thuyền này trôi đi đâu thì trôi.

- Chồng của chị làm nghề gì vậy?

Trải qua mấy ngày cùng chung hoạn nạn trên một con tàu nhỏ, thái độ của Hàn Vũ Tích đối với Liễu Nhược Sương đã cải thiện không ít. Vừa nghe Liễu Nhược Sương hỏi vấn đề này, Hàn Vũ Tích đột nhiên nhớ tới từng kỷ niệm với Lâm Vân lúc trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 250: Khát Vọng Muốn Sống

M

ột lúc lâu sau, nàng mới trả lời:

- Anh ấy là một thiếu gia lắm tiền nhiều của, về sau thì lụi bại. Sau khi bọn chị kết hôn, mỗi ngày chị đều đi làm...Khi đi làm về, thì anh ấy đều đã làm xong cơm tối chờ chị về nhà...

Liễu Nhược Sương cảm giác Hàn Vũ Tích không phải nói cho mình nghe. Nhưng nàng vẫn ngạc nhiên khi Hàn Vũ Tích kể như vậy. Theo như lời của Hàn Vũ Tích,, thì chồng của chị ấy chẳng phải là một trạch nam không có công việc làm, phải để vợ nuôi sống sao? Một người chồng như vậy, mà Hàn Vũ Tích còn nhớ mãi không quên?

- Hiện tại nhớ tới, chị mới phát hiện khoảng thời gian đó là khoảng thời gian chị hạnh phúc nhất. Chị không muốn giàu có gì, không muốn sống thật lâu, chị chỉ cần ở bên anh ấy là được...

Hàn Vũ Tích nói tới đây thì đã trở thành tiếng thì thào.

- Chị Vũ Tích, chị không sao chứ?

Liễu Nhược Sương cảm thấy Hàn Vũ Tích có chút kỳ quái, vội vàng lay nàng hỏi.

- À, chị không sao, chị chỉ là đang nhớ anh ấy thôi...

Hàn Vũ Tích nói tới đây thì không nói thêm nữa. Ôm hai đầu gối, nhìn chăm chăm vào mặt biển mênh mông vô tận.

- Kỳ thật, vô luận chồng chị là dạng người nào, nhưng chị đã có một người yêu chị. Còn em, em phỏng chừng cả đời này mình sẽ không tìm được một người mình thích, hay là người yêu em sâu sắc. Cứ như vậy cô đơn cả đời cũng được. Có lẽ, chết trên biển rộng này cũng là một chuyện tốt.

- Chỉ là có một tâm sự vẫn chưa được giải. Một mực khiến cho em không an tâm. Nói không chừng, sau khi chết, em có thể bị đày xuống địa ngục vì sự tham lam...

Liễu Nhược Sương nhìn Hàn Vũ Tích đang tưởng niệm người chồng, đột nhiên có chút hâm mộ.

Hàn Vũ Tích kỳ quái nhìn Liễu Nhược Sương, một nữ nhân như vậy cũng có tính tham lam sao?

Thấy ánh mắt của Hàn Vũ Tích kỳ quái nhìn mình, Liễu Nhược Sương có chút thất thần cười cười, tiếp tục nói:

- Em chính là tổng giám đốc của công ty dược nghiệp Liễu thị. Bởi vì Dưỡng sinh hoàn của công ty dược nghiệp Liễu thị trong một đêm thành danh, đã trở thành một trong những công ty nổi tiếng thế giới. Tất cả mọi người đều hâm mộ công ty của em. Thậm chí ngay cả người thân trong nhà cũng muốn cướp đoạt công ty.

- Chỉ là, công ty càng phát triển, em càng cảm thấy không an tâm. Bởi vì Dưỡng Tâm Hoàn vốn không phải là sản phẩm do em sáng chế. Nhưng em lại lấy sản phẩm của người khác đi đăng ký độc quyền. Thậm chí, khi người ta tung ra sản phẩm, em còn không tỉnh ngộ, tố cáo bọn họ đã ăn cắp bản quyền. Về sau còn mặt dày mặt dày cầu người ta cho sản xuất hai năm.

- Nhưng hiện tại đã là hai năm rồi, mà em vẫn không có cách nào trả lại Dưỡng Tâm Hoàn cho bọn họ. Bây giờ gặp chuyện như vậy có lẽ là báo ứng.

Hàn Vũ Tích nhìn sắc mặt hối hận của Liễu Nhược Sương, cảm giác cô gái này không phải là người xấu, liền hỏi:

- Vậy vì sao em lại muốn làm như vậy?

Liễu Nhược Sương thấy Hàn Vũ Tích nghe mình kể mà không thấy kinh ngạc với thân phận tổng giám đốc công ty dược nghiệp Liễu thị của nàng. Trong lòng đã cảm thấy kỳ quái. Nghe Hàn Vũ Tích hỏi, có chút bất đắc dĩ trả lời:

- Lúc trước, vì nghiên cứu loại sản phẩm này, mà em và gia gia đã thế chấp cả nhà để đầu tư. Mà vài người chú và anh trai của em đều không chịu chi một đồng nào. Cuối cùng, vì không đủ tiền, em và gia gia phải đi khắp nơi vay nợ. Về sau số tiền nợ càng ngày càng nhiều. Nếu như em không thể sản xuất thuốc Dưỡng Tâm Hoàn này, thì em và gia gia thậm chí phải ngồi tù.

- Nếu một mình em thì em sẽ không để ý. Nhưng gia gia đã lớn tuổi như vậy rồi, còn phải ngồi tù thì sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của gia gia. Em đành phải mặt dày mặt dạn yêu cầu bọn họ cho em nắm quyền sản xuất trong hai năm, để trả nốt món nợ kia. Nhưng thật không ngờ danh tiếng của Dưỡng Tâm Hoàn lại lớn như vậy. Chỉ bán trong vòng một tháng, mà lợi nhuận đã tăng gấp đôi lợi nhuận trong một năm trước kia của công ty. Lúc đấy em liền sốt ruột, muốn sớm trả lại độc quyền cho bọn họ. Nhưng đã xảy ra một số chuyện.

- Tài liệu nghiên cứu của một loại sản phẩm của công ty kia đã bị trộm mất. Nghe nói đó là sản phẩm vô cùng trọng yếu của bọn họ. Thậm chí còn chết hai người bảo vệ. Em nghĩ chờ bọn họ xử lý xong chuyện này thì sẽ nói với tổng giám đốc của bọn họ. Nhưng sự việc về sau đã vượt qua quyền khống chế của em. Anh trai và chú bác của em đều lao vào chiếm các vị trí chủ chốt của công ty, rồi dần dần cướp mất quyền lực của em. Có mấy lần em muốn lấy độc quyền trả cho công ty kia, nhưng đều bị khống chế. Lúc đó em đã không làm chủ được tài liệu độc quyền của em nữa rồi.

- Về sau em đáp ứng lời mời tham gia một hội nghị ở Mỹ. Vì không muốn phiền lòng, nên mới tham gia hội nghị đó. Sau khi hội nghị kết thúc, em không có trở về nước luôn, mà ở Mỹ một thời gian để yên lặng tính toán chuyện kia. Việc này nói tóm lại vẫn là do em quá tham lam mà tạo thành. Nếu như lúc trước em cẩn thận điều tra, thì em sẽ không xin độc quyền của Dưỡng Tâm Hoàn.

- Lúc đó em đã quyết định về nước, dù thông qua pháp luật cũng muốn trả lại Dưỡng Tâm Hoàn cho bọn họ. Tuy hiện tại công ty của bọn họ rất có tiền, nhưng ai biết lúc đầu bọn họ đã tốn bao nhiêu tiền để nghiên cứu ra sản phẩm kia? Cho nên em cảm thấy mình vẫn nên sớm trả lại bản quyền Dưỡng Tâm Hoàn cho chủ của nó.

- Chỉ là đang lúc em chuẩn bị trở về nước, thì lại bị bắt cóc. Bọn chúng yêu cầu em phải đưa toàn bộ tư liệu Dưỡng Tâm Hoàn cho bọn chúng, hoặc là ghi lại một phần tư liệu khác.

Hàn Vũ Tích sớm biết Liễu Nhược Sương bị bắt là có liên quan tới Dưỡng Tâm Hoàn. Nhưng thật không ngờ cô ta lại có một phen đấu tranh tư tưởng như vậy.

- Em không cần phải lo lắng đâu. Có lẽ người kia căn bản không quan tâm tới Dưỡng Tâm Hoàn.

Hàn Vũ Tích bắt đầu đồng tình với Liễu Nhược Sương, liền đỡ dành cô ta.

- Không quan tâm Dưỡng Tâm Hoàn? Chị Vũ Tích có biết giá trị và lợi nhuận của loại thuốc này không. Nó có thể khiến cho bất kỳ một công ty thuốc nào điên cuồng. Hiện tại em không có cách nào trở về Yên Kinh, bọn họ chắc cho rằng em đã quit nợ. Em thấy thực sự có lỗi với công ty đó.

Liễu Nhược Sương nói xong, thở dài một tiếng.

Hàn Vũ Tích đang định nói thêm cái gì, thì đột nhiên sắc trời tối lại. Mặt biển vốn bình tĩnh bỗng nhiên nổi sóng.

- Không tốt, gió bắt đầu thổi rồi. Xem ra trời muốn mưa to, mà con thuyền nhỏ này của chúng ta không chịu được vài lần sóng đánh. Nói không chừng sóng đánh vài chục cái, thuyền mình sẽ bị chìm.

Liễu Nhược Sương vội lấy con thuyền, khuôn mặt tái nhợt. Con thuyền từ lúc xóc nảy, đã trở nên lung lay. Vốn đã chuẩn bị xong tử vong. Nhưng khi đối diện với tử vong, nàng lại cảm thấy bất lực như vậy.

Hàn Vũ Tích cũng bắt lấy lan can con thuyền, không dám cử động. Gió càng lúc càng lớn, con thuyền càng ngày càng bị chao đảo.

Hai người không dám nói chuyện nữa. Đối mặt với cuồng phong mưa bão như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Gặp phải tử vong, trong đầu của Hàn Vũ Tích trống rỗng, chỉ có bóng lưng của Lâm Vân. Nàng đã nghĩ tới bóng lưng này vô số lần, bóng lưng lúc thì mơ hồ, lúc thì rõ ràng.

Bóng lưng lúc hắt đi xuống hành lang, cúi đầu đi qua mình. Bóng lưng lúc mình đưa hắt tới sơn trang Hoàn Hồ. Bóng lưng lúc hắt biến mất vào trong đám đông....

Thấy Hàn Vũ Tích ngây người, nước mắt thì chạy ràn rụa, Liễu Nhược Sương vội vàng hỏi:

- Chị Vũ Tích, chị không sao chứ?

Hàn Vũ Tích lau nước mắt, nói:

- Chị không sao, chị sẽ không bỏ cuộc, chị muốn trở về bên anh ấy.

Hàn Vũ Tích nói xong, dùng sức mức nước biển tràn vào trong thuyền.

Liễu Nhược Sương nhìn Hàn Vũ Tích, cũng làm theo, lấy mấy cái chai lọ không ngừng mức nước biển ra ngoài. Tuy sóng biển liên tục đánh vào thuyền, nước bắn vào không ít, nhưng hai người vẫn không có ý dừng lại.

- Vũ Tích, chị có quen biết quen biết người này không. Không biết tri thức chuyên môn của hắn tốt hay kém? Nhưng cho dù tri thức chuyên môn không tốt, thì cũng không liên tục bị năm sáu chục công ty cự tuyệt à? Còn lấy lý do giống hệt nhau.

Liễu Nhược Sương một bên mức nước, một bên nói chuyện. Nàng muốn dùng cách nói chuyện để át đi cảm giác sợ hãi hiện tại.

- Không phải do anh ấy có tri thức chuyên môn kém. Chị tin tưởng anh ấy là người có bản lĩnh nhất thế giới.

Hàn Vũ Tích nhớ lại ngày đó Lâm Vân không ngừng đi tìm việc.

- A, vậy vì sao anh ấy không tìm được công việc? Về sau có tìm được không?

Hàn Vũ Tích nói người đó là người bản lĩnh nhất thế giới, Liễu Nhược Sương đương nhiên không tin. Chỉ có chút hiếu kỳ người kia có tìm được công tác hay không mà thôi.

- Cuối cùng có một người quản lý nhân sự của một công ty chủ động tìm anh ấy. Sau đó cô ta mời anh ấy tới công ty cô ta làm việc.

Hàn Vũ Tích nói tới đây thì nhớ tới cô nàng Trương Tuyền có ánh mắt câu hồn mà bị mình mắng lần trước.

- Vậy thì tốt, bằng không có chút khổ cho người kia rồi. Cuối cùng cũng tìm được việc làm.

Liều Nhược Sương không biết vì sao thở phào một hơi. Nàng nghe người này liên tục tìm vài chục công ty cũng không tìm được công việc. Trong nội tâm cũng rất đồng tình. Cũng may kết cục coi như là hoàn mỹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 251: Hàng Chữ Trên Vách Hang

N

gười quản lý cho anh ấy một số điện thoại. Nhưng lúc anh ấy rời đi rồi, thì chị nghe thấy người quản lý đó nói với đồng nghiệp của cô ta rằng đó là một số ảo...

Hàn Vũ Tích lại nghĩ tới Lâm Vân nhận được số điện thoại rồi cẩn thận đút vào túi.

- Cô quản lý kia sao lại làm như vậy? Còn có lương tâm hay không? Không tuyển người thì thôi, vì sao còn muốn lừa gạt người ta? Cô nàng quản lý này cũng phải thứ tốt gì.

Liễu Nhược Sương ngừng động tác múc nước, bắt đầu tức giận. Cái cô quản lý thật là quá quái. Tưởng rằng làm quản lý là giỏi lắm sao?

Hai người nói chuyện rõ ràng đã quên mất chuyện mưa bão. Nhất thời cũng quên luôn con thuyền nhỏ có nguy cơ bị nước biển đánh chìm.

- A, đúng rồi, chị Vũ Tích, chị quen biết người này à? Sao có vẻ như rất quen thuộc với hẳn vậy?

Liễu Nhược Sương kỳ quái hỏi.

- Ủ, anh ấy chính là chồng của chị. Cũng là người yêu chị nhất trên thế giới này. Mà nếu anh ấy biết chị đang xảy ra chuyện, khẳng định rất lo lắng. Phải làm sao bây giờ?

Thanh âm của Hàn Vũ Tích lúc đầu còn tự hào, nhưng về sao đã trở thành lo lắng.

- A...

Liễu Nhược Sương thoáng giật mình, nói không ra lời. Nàng thật không ngờ chồng của Hàn Vũ Tích lại là một người nghèo túng đến công việc cũng tìm không ra. Cố tình muốn an ủi vài câu, nhưng thấy Hàn Vũ Tích không có biểu hiện thất lạc gì cả, mà chỉ là lo lắng cho chồng. Nên không biết an ủi như thế nào.

Lúc này, sóng biển đột nhiên giảm đi, hạt mưa cũng dần dần nhỏ.

- May quá, thời tiết đỡ hơn rồi.

Liễu Nhược Sương bất chấp nghĩ ngợi lời của Hàn Vũ Tích, vui mừng nghe tiếng gầm gừ của mặt biển nhỏ lại. Nàng có cảm giác như tìm đường sống trong đường chết.

Sau khi cố gắng múc nốt số nước tràn vào thuyền, hai người đã cạn kiệt sức lực, đều nằm xuống thuyền ngủ. Bình thường thì có một người canh một người ngủ, nhưng hiện tại hai người đều mệt mỏi mà ngủ mất.

Khi Hàn Vũ Tích tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau. Mặc dù trời không còn mưa, nhưng sắc trời khá tối, giống như tùy lúc lại nổi mưa bão vậy. Trong lòng lại xuất hiện lo lắng. Lúc này Liễu Nhược Sương cũng đã tỉnh. Nhìn nhìn thời tiết, hai người không còn tâm tình để nói chuyện.

Tùy tiện ăn mấy thứ lót bụng, lo lắng nhìn sắc trời dần dần đen. Nhưng khí trời giống như muốn tra tấn hai người vậy. Một mực âm trầm hai ngày, thẳng đến khi hai người cho rằng không còn mưa nữa, thì mưa bão lại ầm ầm kéo tới.

Cơn bão lần này còn lớn hơn lần trước. Sóng biển cuộn cuộn ập tới. Rất nhanh con thuyền đã bị ngập đầy nước. Hai người buông tha việc múc nước ra ngoài. Chỉ là ngồi đó nhìn nước biển không ngừng chảy vào. Hai người biết rằng cho dù mức nước cũng vô tác dụng.

Một tiếng Oanh vang lên, sóng nước đẩy con thuyền nhỏ lên cao vài mét. Lúc rơi xuống, sắc mặt hai người đã tái nhợt, biết rằng hiện tại sợ hãi là dư thừa.

- Chị Vũ Tích, bây giờ chị muốn làm điều gì nhất?

Liễu Nhược Sương nhìn sắc mặt ngơ ngác thất thần của Hàn Vũ Tích, hỏi.

Hàn Vũ Tích vẫn không trả lời, Liễu Nhược Sương tự lẩm nhẩm với bản thân:

- Hiện tại điều em muốn làm nhất chính là....

- A, chị nhìn thấy một hòn đảo nhỏ...

Hàn Vũ Tích đột nhiên mông lung nhìn thấy một hòn đảo nho nhỏ,, lập tức kêu lên.

- Ở nơi nào? Sao em không thấy nhỉ?

Liễu Nhược Sương đã quên lời của mình, dọc theo phương hướng của Hàn Vũ Tích chỉ nhìn sang, nhưng phía trước rất là mơ hồ. Hiện tại sắc trời vốn tối nên chỉ nhìn thấy cái bóng lúc ẩn lúc hiện mà thôi.

- Vũ Tích, chị nói cái bóng kia là một hòn đảo sao?

Liễu Nhược Sương không rõ vì sao Hàn Vũ Tích có thể khẳng định đó là một hòn đảo.

- Nhất định là một hòn đảo. Chị còn trông thấy một số cây cối trên hòn đảo nữa. Chúng ta mau chèo thuyền tới đó thôi.

Hàn Vũ Tích nói xong, cầm lấy mái chèo, dùng hết sức lực di chuyển cho con thuyền nhỏ đi tới đó.

Liễu Nhược Sương thấy thế cũng cầm lên mái chèo, một bên dùng sức chèo thuyền, một bên nói:

- Vũ Tích, ánh mắt của chị thật là tốt. Đến hiện tại em cũng chỉ thấy một cái hình dáng mà thôi.

Hàn Vũ Tích khẽ giật mình, trong lòng tự nhủ, đúng vậy, sao mình có thể nhìn rõ như vậy nhỉ? Chẳng lẽ việc này cũng liên quan tới tu luyện sao?

Mưa càng ngày càng lớn, hai người biết nếu không nhanh chóng đi lên hòn đảo đó thì hai người không còn sinh lộ.

Nhưng nước tràn vào trong thuyền càng ngày càng nhiều, thuyền bé càng đi càng chậm. Cũng may đã rất gần hòn đảo. Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương không nói lời nào, mà tập trung sức lực chèo thuyền tới phía trước. Hai người không muốn buông tha.

- Chị Vũ Tích, không di chuyển được nữa rồi.

Liễu Nhược Sương đột nhiên phát hiện, dù cố đến mấy, con thuyền vẫn không nhúc nhích thêm nữa, có chút kinh hoàng nói.

- Hẳn là đã mắc cạn, chứng tỏ chỗ này không sâu. Chúng ta tranh thủ thời gian nhảy xuống thuyền rồi đi lên đảo nhỏ đi.

Hàn Vũ Tích nói xong, nhảy vào trong nước.

Liễu Nhược Sương kịp thời phản ứng, vội vàng nhảy theo đằng sau Hàn Vũ Tích, rồi bơi tới đảo nhỏ.

Quả nhiên, càng đi tới nước càng nông. Hai người dùng hết toàn lực bò tới hòn đảo. Vừa đi lên bờ, do còn chưa quen, nên hai người đều ngã xuống. Cũng chưa kịp thở phào thì một thanh âm rầm rầm vang tới. Vội vàng quay đầu lại thì thấy con thuyền nhỏ kia đã bị sóng đánh nát rồi chìm xuống biển.

- May mà chúng ta chạy kịp một bước, nếu không đã bị con sóng kia lôi xuống biển rồi. Nguy hiểm thật.

Liễu Nhược Sương vẫn còn kinh hoàng.

- Kia không phải sóng biển, mà là con gì đó.

Hàn Vũ Tích nhìn về sóng biển kia nói.

- A...

Liễu Nhược Sương có chút không tin nhìn về phía vị trí thuyền bị đắm. Còn chưa nói gì, thì lại một tiếng Oanh vang lên. Con thuyền vừa bị chìm lại bị vật đó đẩy lên, rồi văng xa hơn chục mét. Rồi lại bị chìm xuống nước biển.

- Đó là con gì vậy. May mà mấy hôm trước chúng ta không gặp phải nó, nếu không đã chết sớm rồi.

Liễu Nhược Sương vỗ vỗ ngực, trong lòng tự nhủ, chết trong biển còn chưa tính, nhưng nếu chết ở trong bụng của con quái vật kia thì đúng là oan uổng.

- Chúng ta đi nhanh thôi.

Hàn Vũ Tích nói xong, bất chấp mệt mỏi, đi về hướng đảo nhỏ. Liễu Nhược Sương đi theo đằng sau. Nàng cảm thấy biển cả thật đáng sợ. Cho dù đứng ở bờ biển vẫn cảm thấy sự đáng sợ của nó.

- Nhược Sương, hòn đảo này đã có người tới thì phải. Em xem, có rất nhiều vết cắt trên thân cây. Mà xem dấu vết, thì thời gian có vẻ không lâu.

Hàn Vũ Tích nhìn mấy vết chém còn mới, không khỏi nói.

- Mong trên đảo không có Dã Nhân. Nếu có thì thật đáng sợ.

Liễu Nhược Sương cũng phát hiện ra những vết cắt này, kinh hoàng nói.

- Không biết, nhưng những vết chém không dài lắm, chắc là không phải là Dã Nhân. Nếu như bị Dã Nhân bắt được, còn không bằng nhảy vào trong nước biển. Chỉ là thuyền của chúng ta đã bị chìm.

Tuy lời của Hàn Vũ Tích có vẻ như bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng lo sợ bất an.

- Có thể hay không là hòn đảo trong tiểu thuyết Robinson?

Liễu Nhược Sương bỗng nghĩ ra điều này.

- Chắc không phải, hòn đảo của Robinson sao có thể nhỏ như vậy...

Hàn Vũ Tích biết hòn đảo này không quan hệ gì với lời của Liễu Nhược Sương, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Đột nhiên Hàn Vũ Tích đứng lại.

- Chị Vũ Tích, làm sao vậy?

Liễu Nhược Sương thấy Hàn Vũ Tích dừng lại, còn tưởng rằng cô ta bị thế nào.

.....

Mấy ngày nay, Lâm Vân rất sốt ruột tìm tòi. Tính từ lúc rời thuyền của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao để tìm Vũ Tích đã là mười ba ngày rồi. Phi Vân

Trùy cũng đã bị rạn nứt rất nhiều. Đành phải thu Phi Vân Trùy vào trong Tinh Giới, rồi lấy ra một ván gỗ, đi lên đó, tiếp tục tìm tòi. Tuy tốc độ nhanh hơn đi thuyền, nhưng lại chậm hơn Phi Vân Trùy rất nhiều.

Mấy ngày nay, thời tiết không ngừng thay đổi. Mưa to lại đến bão lớn, sóng biển gào thét liên tục, Lâm Vân lo lắng không biết Vũ Tích chỉ ngồi trên con thuyền nhỏ như vậy có thể chống đỡ nổi sóng biển đập không?

Tuy rất sốt ruột, nhưng vẫn phải tiếp tục đi khắp nơi trên biển tìm tòi.

- Chị Vũ Tích, chị làm sao vậy?

Liễu Nhược Sương thấy Hàn Vũ Tích đứng bất động, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, không khỏi thắc mắc.

Hàn Vũ Tích không trả lời, mà sờ lên cái vòng cổ. Rồi đột nhiên bước nhanh đi về phía một ngọn núi. Liễu Nhược Sương thấy thế đành phải đi theo sau.

Hàn Vũ Tích đi thẳng tới một hang trên núi, rồi không chút do dự chui vào. Cái hang không lớn, chỉ rộng có 10m². Hàn Vũ Tích nhắm mắt lại, vuốt vuốt đồng cỏ khô ở trong hang động, thần sắc rất quái lạ. Nàng rõ ràng cảm thấy khí tức của Lâm Vân ở đây. Cảm giác đó rất giống khi đeo chiếc vòng cổ. Vừa rồi khi đến khu vực xuất hiện khí tức của Lâm Vân, chiếc vòng lại phát nhiệt.

Lâm Vân đã từng tới đây sao? Đột nhiên nàng ngáy ngẩn cả người, ở trên vách hang có một hàng chữ, Hàn Vũ Tích đọc qua một lượt, nước mắt đã rưng rưng:

“Tôi bị lạc ở chỗ này, chỉ còn hơn một tháng nữa là tới thời điểm gặp vợ của mình. Không biết hòn đảo ở chỗ nào, mấy tháng rồi cũng không có thuyền đi ngang qua. Tôi rất nhớ nàng, muốn được gặp lại nàng. Nhấn kết hôn tôi còn chưa có đeo vào ngón tay của nàng ấy.”

Phía dưới không khắc chữ. Hàn Vũ Tích đọc theo ánh sáng nhàn nhạt, nhìn phía cuối cùng có thêm hàng chữ:

“Vũ Tích, em phải chờ anh, anh nhất định sẽ quay trở lại. Lâm Vân.”

Hàn Vũ Tích vượt những chữ khắc trên tường, không nói một lời chỉ lặng lặng ngồi dựa vào hang động.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 252: Tiếng Thét Gào

L

Liễu Nhược Sương cũng chui vào hang, trông thấy Hàn Vũ Tích dựa vào hang động, ôn nhu vuốt ve vách hang, trong mắt có lệ quang, không khỏi lần nữa hỏi:

- Chị Vũ Tích,, chị không sao chứ? Không biết cái hang này là ai đào? Hẳn là có người từng ở qua đây. Có phải là Dĩ Nhân không nhỉ? A, chỗ này còn có một cái đèn mỏ này.

Liễu Nhược Sương vội vàng cầm cái đèn mỏ lên, thử ấn công tắc.

- Hết điện rồi.

- Chồng của chị đã ở trên đảo này mất tháng, còn cái hang này là do anh ấy đào.

Hàn Vũ Tích bỏ tay xuống, tiếp nhận cái đèn mỏ trong tay Liễu Nhược Sương, dùng vạt áo cẩn thận lau chùi.

- Cái gì? Chồng chị đã từng sống ở đây? Sao hẳn có thể một mình đến tận đây được?

Liễu Nhược Sương không biết là bị lời này của Hàn Vũ Tích chấn trụ, hay là bị người chồng kỳ quái của cô ta chấn trụ.

- Để em xem mấy chữ trên vách hang.

Liễu Nhược Sương đi tới đằng sau Hàn Vũ Tích, tuy ánh sáng có chút tối, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng.

- Chị Vũ Tích, đúng thật là chồng chị rồi. Qua những hàng chữ trên này, có thể thấy chồng chị coi chị như bảo bối vậy, chị thật là hạnh phúc. Hai người đã gặp nhau chưa? A, chồng chị cũng tên là Lâm Vân à?

Liễu Nhược Sương nhìn thấy chữ ký cuối cùng.

- Ủ, chồng chị chính là chủ tịch tập đoàn Vân Môn, cũng là người sáng chế ra Đường Tâm Hoàn. Chị nghĩ chắc em cũng biết anh ấy.

Hàn Vũ Tích vuốt ve cái đèn mờ mà Lâm Vân đã dùng qua, rồi vuốt ve những hàng chữ khắc trên vách. Hận không thể lấy những chữ này xuống.

- Cái này...Cái này, chị Vũ Tích, thực xin lỗi chị. Em không phải là cố ý, em...

Liễu Nhược Sương đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ. Chính mình cầm đi sản phẩm độc quyền của Lâm Vân, lại gặp vợ của hắn, như vậy thật xấu hổ.

- Hiện tại nói những lời này có tác dụng gì? Chúng ta đều không trở về được. Cho dù có thể trở về, chị cũng biết là em không cố ý. Chị sẽ nói cho Lâm Vân biết. Có lẽ, chỉ cần em trả lại sản phẩm Đường Tâm Hoàn cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không so đo.

- Hơn nữa, anh ấy không phải là người coi trọng tiền bạc. Nếu như anh ấy cần tiền, anh ấy sản xuất cái gì mà chả kiếm được tiền. Chị biết Lâm Vân mở tập đoàn Vân Môn khẳng định không phải vì tiền. Nếu là hiện tại, anh ấy căn bản sẽ không mở công ty này.

Hàn Vũ Tích nói tới Lâm Vân, đột nhiên rất là kiêu ngạo.

Liễu Nhược Sương trầm mặc không nói. Đối với sự kiêu ngạo của Hàn Vũ Tích, nàng chỉ có sự hâm mộ. Nàng biết chị ấy có tư cách để kiêu ngạo. Có một người chồng yêu chị ấy, còn có bản lĩnh như vậy. Chỉ là, không phải

chồng của chị ấy, Lâm Vân là một thiếu gia hoàn hảo sao? Hình như còn có vấn đề về tinh thần, sao có thể chênh lệch với tin tức mình kiếm được như vậy?

Hàn Vũ Tích nói trước kia chồng của chị ấy đi ra ngoài tìm việc là có chuyện gì xảy ra? Nghĩ tới đây, nàng không khỏi hỏi thăm:

- Vũ Tích, không phải chị nói chồng của chị đi ngoài tìm công việc, còn không tìm được việc nữa sao? Hiện tại...

Hàn Vũ Tích nghe Liễu Nhược Sương hỏi như vậy, trong lòng đau xót, ánh mắt rất là tự trách nói:

- Khi đó chị không biết quý trọng anh ấy. Chị không biết thứ trân quý nhất lại ở ngay bên cạnh chị. Chị chỉ nhớ tới anh ấy trước kia, lại quên những việc anh ấy làm cho chị. Chị thực xin lỗi anh ấy. Chị đối xử với anh ấy không tốt, nhưng anh ấy không ghét bỏ chị, vẫn muốn trở về tìm chị...

Hàn Vũ Tích lần nữa vuốt mấy chữ “Phải chờ anh”, trong lòng thương cảm. Em nhất định chờ anh, cho dù biết không đợi được anh, em vẫn đợi.

Liễu Nhược Sương nhìn thần sắc của Hàn Vũ Tích, khe khẽ thở dài. Nhưng trong lòng không biết vì cái gì, chỉ là nghĩ lúc trước Lâm Vân có thể tìm được Hàn Vũ Tích hay không?

- Chị Vũ Tích, sau đó chồng của chị có tìm được chị không? Chiếc nhẫn trên tay chị là do anh ấy tặng sao?

- Ừ, về sau chị gặp được. Chị là người không hiểu chuyện, nhưng anh ấy không trách chị một câu nào.

Hàn Vũ Tích hồi tưởng lại lúc đó, thần sắc rất là tự trách.

- Chị Vũ Tích, chiếc nhẫn mà chồng chị tặng có khắc chữ gì vậy? À, em chỉ hỏi vì hiếu kỳ thôi. Nếu không tiện nói, thì không cần đâu.

Từ những hàng chữ mà Lâm Vân viết lại trên vách hang, Liễu Nhược Sương cảm giác Lâm Vân là một người nam nhân rất trọng tình cảm. Trong lòng nàng liền hiếu kỳ, không biết người này sẽ khắc chữ gì lên trên chiếc nhẫn đó.

- Khắc chữ?

Hàn Vũ Tích ngây ngẩn cả người. Chiếc nhẫn này nàng đã nhìn bên ngoài vô số lần, nhưng chưa từng thấy có chữ gì khắc trên đó.

Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích đi ra hang động, tháo cái nhẫn xuống, rồi dựa theo ánh sáng nhìn vào bên trong. Càng nhìn, tay càng run lên, thiếu chút nữa để rơi cái nhẫn xuống mặt đất. Không biết có phải là do gần đây thị lực của nàng tăng lên hay không, Hàn Vũ Tích thực sự trông thấy một hàng chữ nhỏ, cực kỳ nhỏ khắc ở bên trong. Nàng phải tập trung nhìn mới có thể thấy.

“Sống chết có nhau, vĩnh viễn không chia lìa.”

Một cảm giác yêu thương bao phủ toàn thân Hàn Vũ Tích. Nàng đột nhiên rất muốn lập tức nhào vào ngực của Lâm Vân, rồi nhẹ nhàng nói với hắn:

“Em cũng vậy”

Liễu Nhược Sương rất muốn hỏi Hàn Vũ Tích, trên chiếc nhẫn khắc chữ gì, nhưng lại không tốt hỏi. Còn đang nghĩ ngợi, thì đột nhiên một thanh âm kỳ quái vang tới:

- Cô cô...

Giống như tiếng ếch kêu, nhưng cẩn thận nghe thì lại không phải tiếng ếch. Tiếng này trầm và đục hơn tiếng ếch.

Lại một tiếng Cô cô truyền tới, giống như có rất nhiều cái gì đó đang hướng bên này tới. Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương vội vàng chạy ra cái hang, rồi bị dọa tới sững sờ.

Vô số con cua đi lên hòn đảo nhỏ. Những con cua này có cái càng rất lớn. Một số động vật nhỏ không biết từ nơi nào chạy ra, nhưng đối mặt với đàn cua khổng lồ này đều bị cắt thành nhiều đoạn.

Những con cua này kết thành bầy, giống như chỉ muốn đi qua hòn đảo này mà thôi.

- Đây là cua gì vậy, sao lợi hại và to như thế? Chị xem, những con cua này chỉ còn cách chúng ta có hơn một trăm mét. Sớm muộn gì chúng cũng muốn bò tới đây. Vậy phải làm sao bây giờ?

Liễu Nhược Sương lần đầu tiên nhìn thấy nhiều cua như thế, mà con nào con nấy đều rất hung hãn và to khỏe, trong lòng rất hoảng hốt. Vạn nhất những con cua này bò vào hang, thì chỉ cần nó kẹp một cái, cũng đứt cả chân.

Hàn Vũ Tích vội vàng đeo lại chiếc nhẫn, cũng nhìn chăm chăm vào đám cua kia, một hồi lâu mới nói:

- Chị đã từng nhìn thấy những con cua này ở đâu đó rồi thì phải. Hình như loại cua này gọi là cua Hồng Vương, chị nhìn thấy chúng ở kênh thế giới động vật trên TV. Loại cua này rất hung dữ. Tuy nhiên màu sắc của cua Hồng Vương lại không giống với đám cua ở đây. Kích cỡ thì y hệt. Bọn chúng tới gần rồi...

(Cua Hồng Vương (红王蟹): Xem ảnh phía dưới, to vật vãi ==!)

Liễu Nhược Sương còn đang suy nghĩ cua Hồng Vương là cua gì, thì có vài con cua thật to đã bò tới, tốc độ nhanh vô cùng.

Liễu Nhược Sương tiện tay lấy một cái cành cây, rất khẩn trương nhìn mấy con cua. Những con cua này dường như cũng cảm giác có người ở chỗ này. Đầu tiên là rút rè thử một chút, rất nhanh sau đó là lập tức bò tới.

Hàn Vũ Tích khẩn trương nhìn bọn chúng. Thật không ngờ bọn chúng lại không sợ người như vậy. Cũng cầm lấy một cành cây xua xua đám cua.

Cành cây vừa mới chạm vào đám cua, ngay lập tức bị càng của chúng chặt đứt. Động tác rõ ràng rất nhanh nhẹn. Đồng thời chúng lại hung hãn bò tới.

Liễu Nhược Sương sợ hãi cơ hồ muốn khóc. Cầm lấy cành cây đẩy một con cua đã leo lên tới hang động. Nhưng đồng dạng bị con cua này dùng càng chặt đứt. Thiếu chút nữa là kéo Liễu Nhược Sương ra ngoài hang.

Trong lòng hai người hoảng sợ. Thật không ngờ không chết trong biển, lại sắp bị chết bởi đám cua này.

- Đây không phải cua Hồng Vương. Màu sắc của chúng không giống. Tuy vẻ ngoài rất giống, cũng rất hung mãnh, nhưng cua Hồng Vương không nhanh nhẹn như vậy. Mấy chục con cua này chắc là nhằm vào hai chúng ta mà đến. Mà các con cua khác chỉ muốn đi qua hòn đảo này mà thôi. Chị nghĩ, nếu chúng ta giết một con ở đây, những con khác lập tức sẽ tràn vào.

Hàn Vũ Tích đã nhìn những con cua này có nhiều đặc điểm khác với cua Hồng Vương trên TV.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Rất nhiều ngày không ngừng trải qua sinh tử, thể xác và tinh thần đồng thời bị tra tấn. Cuối cùng lại sắp bị đám cua xấu xí này ăn thịt, Liễu Nhược Sương nhin không được rơi nước mắt vì sợ hãi.

Đột nhiên một thanh âm kêu gào rất dài mang theo vẻ lo lắng và bi thương truyền từ mặt biển xa xôi truyền tới. Tiếng kêu gào kéo dài không dứt.

Hàn Vũ Tích giật mình, đột nhiên giống như nổi điên xông ra ngoài. Không hề quan tâm tới đám cua vây quanh cửa hang.

- Chị Vũ Tích, chị không muốn sống nữa à?

Liễu Nhược Sương muốn giữ chặt Hàn Vũ Tích lại, nhưng đảo mắt cái, Hàn Vũ Tích đã chạy rất xa...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 253: Gặp Lại

Đ

ộng vật có sự miễn cảm rất kỳ lạ. Những con cua này có vẻ như cảm nhận được sự uy hiếp từ tiếng kêu gào, đều trở nên rụt rè, chỉ dám đứng nguyên tại chỗ, không dám tiếp tục tấn công Liễu Nhược Sương nữa.

- Lâm Vân, em ở chỗ này...

Hàn Vũ Tích một bên chạy hướng bờ biển, một bên khàn giọng gọi. Nàng không hề bận tâm xung quanh là chẳng chịt những con to lớn. Cũng may chỗ nàng chạy, số cua không phải dày đặc, nhưng vẫn có khá nhiều.

Mấy ngày nay Lâm Vân cực kỳ nôn nóng. Mỗi ngày đều ở trên mặt biển thết dài, để giảm bớt sự lo lắng trong nội tâm. Mỗi lần sử dụng thần thức đều dùng đến tình trạng kiệt sức. Làm như vậy tuy thần thức của hắn có tiến bộ nhảy vọt. Nhưng hiện tại thần thức cũng bị tổn thương rất lớn. Thậm chí càng sử dụng, đầu càng cảm thấy đau. Nhu cầu cấp bách phải tìm một nơi để nghỉ ngơi. Nhưng còn chưa tìm được Hàn Vũ Tích, hắn không có cách nào để cho mình thư giãn.

Hôm nay đã là hai tuần, còn vẫn chưa tìm được Hàn Vũ Tích. Lâm Vân biết khả năng còn sống của Hàn Vũ Tích đã không lớn, nên tiếng kêu gào đều mang theo vẻ bi thương.

Đột nhiên, hắn tựa hồ nghe thấy tiếng gọi của Vũ Tích. Lâm Vân dừng lại trên mặt biển, chẳng lẽ là ảo giác của mình sao? Là do mình quá mức tưởng niệm Vũ Tích mới nghe thấy như vậy?

Tuy hiện tại phóng thần thức ra ngoài có chút đau đớn, nhưng Lâm Vân vẫn y nguyên phóng ra để dò xét.

Một hồi kinh hỉ như muốn làm nổ tung lồng ngực của hắn. Đồng thời cũng có vô cùng sự sợ hãi ập tới. Hắn nhìn thấy Hàn Vũ Tích đang chạy về hướng bờ biển, xung quanh là vô số những con cua to lớn.

Lâm Vân đâu dám do dự, dùng toàn bộ tinh lực của mình, lao về phía những con cua kia. Hắn không biết những con vật biển này có thể hay không cảm nhận được sự uy hiếp của mình. Chỉ cần bọn chúng cảm nhận được, thì chúng sẽ không gây thương tổn cho Vũ Tích.

Quả nhiên, một bộ phận con cua cảm nhận được có địch ý, đột nhiên quay lại, lao vào trong nước biển. Lâm Vân càng tới gần bờ, thì những con cua càng cảm nhận được sự uy hiếp lớn. Trong nháy mắt, những con cua giống như thủy triều vậy, biến mất trên hòn đảo nhỏ. Chỉ có mấy trăm con cua là vẫn tiếp tục bò tới.

- Vũ Tích...

Lâm Vân thấy Vũ Tích thực sự chạy về hướng của mình, chứ không phải nằm mơ. Vũ Tích còn sống. Không còn cái gì có thể khiến hắn mừng rỡ hơn khi nhìn thấy Vũ Tích bình yên vô sự. Hắn thậm chí muốn quỳ trên mặt đất cảm ơn ông trời, cảm ơn ông trời đã không mang Vũ Tích của hắn đi.

- Lâm Vân...Lão công...

Cả người ướt đầm Hàn Vũ Tích trông thấy Lâm Vân tiều tụy chạy nhanh tới, cũng không nhìn được lao vào lòng của Lâm Vân, nước mắt rơi như mưa.

Lâm Vân ôm chặt Hàn Vũ Tích vào trong ngực, trong lòng vui mừng không thể nói lên lời. Nhưng do sử dụng tâm lực và thần thức quá độ, hắn đột

nhiên cảm giác vô cùng mệt mỏi. Rốt cuộc không kiên trì được nữa, ngất xỉu trong ngực của vợ mình.

- Lâm Vân, lão công, anh làm sao vậy?

Thấy Lâm Vân nằm hôn mê trong ngực của mình, Hàn Vũ Tích sợ tới hồn phi phách tán.

Tinh lực hiện tại của Lâm Vân héo rũ, thần thức bị tổn thương. Mấy ngày nay vì tìm kiếm Hàn Vũ Tích mà thể xác và tinh thần đã mệt mỏi. Lại đạp sóng biển tìm tòi hơn mười ngày mười đêm, không ngủ không nghỉ. Hơn nữa khi vừa nhìn thấy Hàn Vũ Tích, tinh thần buông lỏng, sử dụng nốt số thần thức còn lại để dọa đám cua đi. Cho nên cho dù tu vị có cao hơn nữa cũng không thể kiên trì nổi.

Liễu Nhược Sương cũng nghe thấy tiếng thét gào tràn đầy bi thương kia. Chỉ không ngờ Hàn Vũ Tích khi nghe thấy tiếng kêu đó lại chạy ra ngoài, bất kể mạng sống. Mà đám cua kia cũng giống như lâm vào đại địch vậy, như thủy triều rời đi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Liễu Nhược Sương không kịp nghĩ nhiều, vội vàng vàng chạy ra ngoài tìm Hàn Vũ Tích. Ở một chỗ không xa lắm thì nhìn thấy Hàn Vũ Tích ôm một người nam nhân gian nan trở về. Liền đi lên hỗ trợ.

- Chị Vũ Tích, chị làm sao vậy? Người kia là ai? Hắn làm sao mà tới được hòn đảo này?

Liễu Nhược Sương vội vàng hỏi.

- Nhược Sương, anh ấy là chồng của chị. Anh ấy vì lo lắng cho chị mà tới tìm chị. Em giúp chị vịn anh ấy, rồi đặt lên lưng cho chị cõng.

Hàn Vũ Tích biết là do Lâm Vân quá mệt mỏi, nên rất đau lòng.

- A, để em giúp chị, hai người dắt thì nhanh hơn.

Tuy Liễu Nhược Sương kỳ quái vì sao Lâm Vân tới. Nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc hỏi han. Đang muốn giúp Hàn Vũ Tích dắt Lâm Vân trở về cái hang.

- Không cần đâu, để một mình chị công anh ấy trở về cũng được.

Nói xong, Hàn Vũ Tích cúi người xuống. Liễu Nhược Sương vội vàng vịn Lâm Vân lên lưng của Hàn Vũ Tích. Hàn Vũ Tích vốn mệt mỏi như vậy, không biết lấy đâu sức lực, rõ ràng từng bước một công Lâm Vân về tới hang động.

Liễu Nhược Sương nhìn đôi vợ chồng này, đột nhiên cảm giác cái mũi có chút ê ẩm. Không biết khi nào mình mới có thể có một người chồng yêu mình như vậy?

Hàn Vũ Tích công Lâm Vân tới cái hang, cẩn thận đặt Lâm Vân ở chỗ cỏ dày nhất. Rồi ngồi một bên, si ngốc nhìn Lâm Vân. Liễu Nhược Sương cũng đành phải ngồi ở bên cạnh. Cái hang vốn đã nhỏ, ba người ở càng thêm chen chúc.

Mà tâm lý vốn sợ hãi của hai người, bởi vì có thêm Lâm Vân ở đây, nên không còn sợ hãi như trước nữa. Thoáng buông lỏng tinh thần, Liễu Nhược Sương cũng cảm giác rất đói bụng, đồng thời phát hiện mình không còn khí lực nào.

- Chị Vũ Tích, hình như em bị cảm thì phải...

Liễu Nhược Sương tựa vào vách hang, cảm thấy có chút đau đầu.

Hàn Vũ Tích vội vàng đi tới bên cạnh, sờ lên trán nàng, quả nhiên là đầu rất nóng, liền nói:

- Đầu em nóng rực rồi này, trước nằm đây nghỉ ngơi một lúc.

Nói xong, xê dịch Lâm Vân sang bên cạnh. Hiện tại nàng cũng không có biện pháp gì tốt để giúp Liễu Nhược Sương.

Liễu Nhược Sương gật đầu. Nàng thật sự không còn chút khí lực nào. Liền nằm xuống bên cạnh Lâm Vân. Khả năng là do có vợ của người nam nhân này ở đây, lại trải qua mấy lần tử vong uy hiếp, Liễu Nhược Sương không suy nghĩ gì thêm. Chỉ là nghĩ mình vĩnh viễn sẽ không còn được gặp lại mẹ và cha.

Hàn Vũ Tích trông thấy Liễu Nhược Sương nằm ở bên cạnh Lâm Vân, đột nhiên có chút chua chua. Nghĩ một lát, cũng nằm xuống bên cạnh Lâm Vân, ôm lấy hân. Một lúc sau thì rơi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ, Lâm Vân mơ thấy Hàn Vũ Tích ở trong ngực mình. Nhưng không biết sao có thêm một bàn tay mềm nhũn đặt trên người mình? Vũ Tích ở trong ngực mình rồi, còn người kia là ai? Không khỏi lấy tay nhéo nhéo, cảm thấy rất mềm. Không đúng, hân bắt buộc mình phải mở mắt.

“A, bên cạnh còn có một cô gái khác, mà Vũ Tích thì đang nằm trong ngực của mình.”

Trong nội tâm mừng rỡ, dùng sức ôm Hàn Vũ Tích lại. Hân thực sự không muốn rời xa nàng nữa.

Lâm Vân vừa kéo, Hàn Vũ Tích đã tỉnh. Thấy vậy cũng ôm chặt Lâm Vân. Hôn nhiên quên mất còn có Liễu Nhược Sương nằm một bên.

Toàn thân của Liễu Nhược Sương đều vô lực, tay đều nhấc không nổi. Mà người chồng của Hàn Vũ Tích này thật đúng là một tên vô lại, rõ ràng đưa

tay để trên bộ ngực của mình. Đã sớm muốn gạt tay của hắn ra, nhưng nàng lại không có chút khí lực nào. Kêu vài tiếng thì Hàn Vũ Tích không nghe thấy. Không chỉ nói Vũ Tích không nghe thấy, mà ngay cả nàng ta cũng không nghe thấy rõ lắm thanh âm của mình.

Càng làm cho nàng nổi giận chính là, Lâm Vân còn dùng tay nhéo nhéo chỗ kia. Nước mắt đều rơi do tức giận, nhưng lại không có biện pháp nào cả. Không ngờ chồng của Hàn Vũ Tích lại háo sắc như vậy. Cũng may hắn đã tỉnh, mới bỏ cánh tay ra ôm lấy lão bà của hắn.

Không biết vừa nãy có phải hắn cố ý không. Quả nhiên tính cách của đại thiếu gia ăn chơi vẫn không thể thoát được.

Lâm Vân biết mình vừa rồi mơ mơ màng màng bóp nhầm chỗ. Nhưng do kích động được ôm lại Hàn Vũ Tích vào người, khiến hắn quên hết tất cả. Cả tinh thần đều đặt trên người của Hàn Vũ Tích.

- Vũ Tích...

Lâm Vân y nguyên có chút không tin tưởng mình đã tìm được vợ.

- Vâng.

Hàn Vũ Tích ôm lấy Lâm Vân, không muốn nói chuyện nhiều.

- Ủa, cái hang này không phải là cái hang lúc trước anh đào sao? Sao em có thể đến được nơi này? À, quần áo của em ướt đẫm rồi này, tí anh lấy quần áo mới cho em thay. Mà cô gái kia là ai vậy?

Lâm Vân vội vàng ngồi dậy, lúc này mới nhớ tới cô gái mà mình vừa vé ngực kia.

Liễu Nhược Sương vừa thẹn vừa giận. Cái tên này thật là. Vừa rồi còn bóp bóp ngực của mình, hiện tại rõ ràng giống như mới nhìn rõ mình vậy. Quả

thực đúng ăn vụng còn không chùi mép. Không biết có phải Vũ Tích bị người này lừa gạt không?

- À, đấy là Liễu Nhược Sương. Cô ấy cũng bị bọn chúng bắt cóc như em vậy. Nếu không phải là hai người, thì không chừng em đã bị sóng biển mang đi rồi. Hiện tại cô ấy bị cảm, anh xem có biện pháp nào chữa bệnh cho cô ấy không?

Hàn Vũ Tích nhìn Liễu Nhược Sương nằm trên mặt cỏ, có chút lo lắng nói.

- Việc nhỏ mà thôi, để anh...

Lâm Vân nói xong rồi xoay người bên cạnh.

Trong lòng Liễu Nhược Sương không biết bao nhiêu lần kêu gào, ta không muốn tên sắc lang người xem bệnh. Nhưng tiếng nói ra chỉ thành tiếng rên rỉ.

- Xem ra Nhược Sương bị bệnh không nhẹ. Lão công, anh xem cô ấy thế nào.

Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm giác mình thích gọi Lâm Vân là lão công hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 254: Kỳ Quái

L

âm Vân bắt lấy cổ tay của Liễu Nhược Sương, vận chuyển tinh lực thăm dò. Cô nàng này không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị kinh hải với lại hàn khí nhập vào người mà thôi. Nếu ở trong bệnh viện, bệnh này cũng không đơn giản. Nhưng nó lại không khó khăn với mình. Lâm Vân chỉ cần truyền tinh lực vào người Liễu Nhược Sương, rồi bức đi hàn khí bên trong cơ thể nàng. Trước sau chưa tới mười phút đã xong.

- Cô ấy đã khỏi chưa?

Hàn Vũ Tích có chút kỳ quái nhìn Lâm Vân, chữa bệnh gì chỉ có vài phút.

- Ừ, khỏe rồi. Lát nữa hai em thay quần áo đi. Anh ra ngoài một chút.

Lâm Vân nói xong, đi ra ngoài hang.

Hàn Vũ Tích nghĩ, lấy đâu ra quần áo mà đổi. Đang muốn hỏi Lâm Vân thì đã thấy Liễu Nhược Sương ngồi dậy, vội vàng hỏi:

- Nhược Sương, em đã đỡ hơn chưa?

- Đỡ hơn rồi, cảm ơn chị.

Trong lòng Liễu Nhược Sương kinh dị vô cùng. Vừa rồi lúc Lâm Vân nắm lấy tay của nàng, nàng cho rằng Lâm Vân muốn chiếm tiện nghi của mình. Thậm chí còn muốn dùng tay kia đánh hấn. Nhưng trong nháy mắt, trên cổ tay của nàng xuất hiện một dòng khí nóng, rồi lan tỏa tới toàn thân. Khiến

cảm giác thoải mái và rét lạnh trong người nàng, lập tức bị dòng khí nóng đó hòa tan.

Thở giơ tay lên, rõ ràng sức lực đã khôi phục gần như bình thường. Trong lòng tuy kinh ngạc với bản lĩnh của Lâm Vân, nhưng lại nhớ tới Lâm Vân vừa vê ngực của nàng, định vung tay lên đánh hấn. Nhưng vẫn nhịn được. Mặc kệ hấn có phải cố ý hay không vê mình. Mình đã thiếu nợ hấn. Không nói hấn vừa cứu mình, mình còn lấy Đường Tâm Hoàn của hấn, sản xuất trong hai năm. Hiện tại không phải mình trách vấn hấn, mà là hấn phải trách vấn mình mới đúng. Nghĩ tới đây, nàng thở dài, im lặng không nói.

- Vũ Tích, em cầm lấy cái rương này đi.

Lâm Vân đột nhiên xách một cái rương vào trong hang động.

- A, cái này....

Hàn Vũ Tích ngây ngẩn cả người. Cái rương này không phải chính là cái rương trong phòng của nàng ở nhà Mỹ Na. Vì sao lại có ở đây?

Hàn Vũ Tích vừa muốn hỏi, thì Lâm Vân đã vội vàng rời đi. Hàn Vũ Tích đành phải mở chiếc rương ra. Ở bên trong rõ ràng là số quần áo của mình để lại ở Phần Giang.

- Vũ Tích, chị lấy đâu ra cái rương đầy quần áo như vậy?

Liễu Nhược Sương trông thấy Hàn Vũ Tích mở một cái rương, bên trong là đầy quần áo, trong lòng kinh ngạc vô cùng. Nàng không trông thấy Lâm Vân đưa tới cái rương nên mới hỏi như vậy.

- Cái rương này... Chắc là Lâm Vân mang theo, chị cũng không biết nữa. Tí nữa hỏi anh ấy xem.

Hàn Vũ Tích mơ hồ nói. Từ lúc Lâm Vân nói cho nàng biết về chuyện Tu Chân, nàng biết có rất nhiều chuyện không thể dùng suy nghĩ bình thường để đoán ra được. Nhưng chỉ cần là Lâm Vân làm, nàng sẽ không hoài nghi.

Cũng như lúc mình nhìn thấy Lâm Vân từ biển đi vào vậy, cũng đâu có thấy con thuyền nào đâu?

- Chúng ta thay quần áo trước rồi nói sau. Bằng không cứ mặc áo ướt như vậy lại bị cảm mất.

Hàn Vũ Tích nói xong, đưa một bộ quần áo cho Liễu Nhược Sương, mình thì cũng lấy một bộ.

Cũng may thân hình của hai người cũng không khác nhau là mấy. Tuy nhiên khi hai người cầm quần áo, lại không biết hiện tại đối hay là một người đối trước. Hàn Vũ Tích đang chuẩn bị nói mình đi ra ngoài, Liễu Nhược Sương đã cởi quần áo của mình xuống.

Đối với việc này, Liễu Nhược Sương không có cảm kích gì. Dù sao lúc còn trong trường học, rất nhiều nữ sinh đều tắm cùng một chỗ. Mà ở cùng với Hàn Vũ Tích cũng một thời gian rồi, thời tiết lại lạnh như vậy, đổi quần áo càng sớm càng tốt.

Thấy Hàn Vũ Tích nhìn mình chăm chăm, Liễu Nhược Sương vội vàng xoay người nói:

- Chị nhìn em làm gì, chị cũng tranh thủ thay quần áo đi.

Trong lòng thì nói, sao Hàn Vũ Tích giống với chồng của cô ta thế. Rõ ràng nhìn chăm chăm vào mình thay quần áo.

Hàn Vũ Tích giờ mới hiểu mình nhìn vậy là có chút thất lễ, vội vàng nói:

- À, không sao, em đổi trước đi.

Liễu Nhược Sương một bên thay quần áo, một bên nói:

- Chị không đổi cũng không vấn đề. Nhưng tí nữa em sẽ không đi ra ngoài đâu. Em đề nghị chị vẫn là thừa dịp em còn chưa thay xong quần áo thì đổi luôn đi.

Ý tứ này phi thường rõ ràng. Mình thay quần áo, chị lại đứng một bên nhìn chăm chăm, đợi lát nữa chị thay quần áo, em đương nhiên muốn xem.

Hàn Vũ Tích vốn đang tính toán đợi Liễu Nhược Sương thay đổi xong quần áo ra ngoài, thì mình mới đổi. Nhưng nghe Liễu Nhược Sương nói vậy, ở đâu còn không biết ý của nàng ta. Vội vàng cởi quần áo bắt đầu đổi, tốc độ rõ ràng còn nhanh hơn cả Liễu Nhược Sương.

- Chị Vũ Tích, làn da của chị thật là đẹp, ngực còn lớn hơn cả em nữa. Lão công của chị thật là may mắn.

Liễu Nhược Sương đã thay đổi xong quần áo, bắt đầu bình luận đáng người của Hàn Vũ Tích. Nàng vẫn còn canh cánh trong lòng việc Lâm Vân sờ ngực của mình. Nàng cảm thấy Lâm Vân căn bản không xứng với Hàn Vũ Tích.

- Nhược Sương, chị thấy em là một cô gái nhã nhặn, sao lại háo sắc như vậy?

Hàn Vũ Tích vội vàng cầm quần áo đã đổi, xoay người nói.

Trong lòng Liễu Nhược Sương tự nhủ, mình háo sắc? Lão công của chị mới là háo sắc. Tuy nhiên không dám nói ra.

- Kỳ thực chị được gả cho anh ấy, là phúc phận đã tu từ kiếp trước. Nên lời vừa nãy của em là không đúng. Chị đi giặt quần áo đây.

Hàn Vũ Tích nói xong, đóng cái rương lại, cầm quần áo vừa thay đi ra ngoài. Lúc trước nàng đã nhìn thấy một cái hồ cách đây không xa.

Ở bên ngoài hang toàn là cành cây, đoạn cây do bão của cắt đứt. Cũng may chỉ bị hủy một bên đảo, bên kia vẫn còn nguyên vẹn. Đến tận bây giờ, Hàn Vũ Tích vẫn không biết vì sao đám của kia lại biến mất vô tung vô ảnh như vậy.

- Em cũng đi.

Liễu Nhược Sương vội vàng ôm lấy y phục của mình, đi theo Hàn Vũ Tích.

- Ủa, chồng của chị đâu, chị Vũ Tích?

Lúc Liễu Nhược Sương đi ra, rõ ràng không thấy Lâm Vân ở bên ngoài.

Hàn Vũ Tích cười nhẹ một tiếng. Nàng biết Lâm Vân nhất định là đi kiếm cái ăn. Mình đã ở chỗ này, anh ấy nhất định sẽ không đi xa.

Thấy Hàn Vũ Tích không trả lời, Liễu Nhược Sương cũng không hỏi tiếp.

Lúc hai người giặt xong quần áo trở lại, thì thấy Lâm Vân đã dựng một cái bếp đơn giản ở bờ biển, trên cái vỉ sắt còn nướng mấy con cá lớn. Mùi cá nướng lập tức lan tỏa khắp nơi. Hơn mười ngày hai người chỉ ăn mì tôm và thịt khô, đã lâu chưa nếm qua đồ ăn chín, nên vừa thấy thế đã vội vàng ôm quần áo chạy tới.

Lâm Vân để năm sáu con cá đã rửa sạch ở bên cạnh. Nhìn hai người chạy tới, đưa cá đã nướng xong cho hai người:

- Hai người ăn đi.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương vội vàng cầm lấy phần của mình, không chút nghĩ ngợi cắn một miếng, cá nướng thật là ngon.

- Đây là cá gì vậy? Ăn thật là ngon.

Liễu Nhược Sương phát hiện, cá này ăn chẳng những ngon mà còn không có xương.

- Không phải là do cá, mà là do anh nướng nó ngon thôi. Số cá này coi như đèn bù tổn thất lúc trước anh vô tâm. Lúc đó anh cũng không phải là cố ý muốn bắt chỗ đó. Hiện tại coi như anh xin lỗi em, em có tin hay không thì tùy.

Bởi vì gặp lại Vũ Tích, nên tâm tình của Lâm Vân rất tốt, liền khôi phục lại tính cách tùy tiện lúc trước.

- Bắt chỗ gì?

Trong lòng Hàn Vũ Tích tự nhủ, đây là lần đầu tiên Lâm Vân gặp Liễu Nhược Sương, sao ăn nói kỳ quái như vậy?

- Không sao, em đã quên rồi.

Khuôn mặt Liễu Nhược Sương đỏ lên. Trong lòng thầm hận Lâm Vân, hy vọng từ này về sau, hẳn vĩnh viễn đừng nhắc tới chuyện này. Càng không hy vọng hẳn nói ra chuyện này cho người khác.

- À, là do lúc anh ngủ, vô ý bắt vào chỗ này.

Lâm Vân không muốn nói dối Hàn Vũ Tích, trực tiếp chỉ vào bộ ngực của mình nói.

- Xì.

Hàn Vũ Tích thiếu chút nữa thì phun ra chỗ cá đang ăn, liếc nhìn Lâm Vân một cái, đột nhiên tới gần bên cạnh Lâm Vân, nói vào tai của hắn:

- Đây là lần thứ nhất đấy. Không có lần sau đâu. Anh muốn bắt thì bắt của em cũng được.

Nói xong, lại phì cười.

- Hắc hắc, anh biết rồi, em không nói anh cũng biết.

Lâm Vân nói tới vấn đề này, trong lòng có chút tâm động, cười hắc hắc.

Liễu Nhược Sương nhìn đôi vợ chồng này, thật không biết nói gì cho phải. Lão công của cô ta chạm vào ngực của cô gái khác, cô ta còn cười được. Còn có, cái tay Lâm Vân này nói tới chuyện đó mà còn ra vẻ quang minh chính đại. Da mặt dày thật không biết xấu hổ là gì.

Hàn Vũ Tích đương nhiên tin tưởng Lâm Vân không phải cố ý. Nếu Lâm Vân là loại người như vậy, thì mình đã bị hấn sờ soạng nhiều lần rồi.

Lâm Vân bắt nhiều cá, nên Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương không thể ăn hết. Số còn lại thì đều do Lâm Vân giải quyết.

- Chị Vũ Tích, hiện tại chúng ta nên trở về như thế nào?

Liễu Nhược Sương ăn no xong, hỏi Hàn Vũ Tích, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Lâm Vân.

Lâm Vân biết ý của nàng, nhưng không chút lo lắng nào nói:

- Còn hai tháng nữa chúng ta mới có thể về nhà. Cho nên chúng ta phải sống trên đảo này hai tháng.

- Nếu hai tháng không có thuyền tới thì sao?

Liễu Nhược Sương không đồng ý với lời này của Lâm Vân, lập tức phản bác nói.

- Không có thuyền thì anh mang các em bay trở về. Đương nhiên, nếu chờ không được hết thì anh dùng bè gỗ vậy. Có lẽ không tới hai tháng, chúng ta có về đến nhà.

Lâm Vân nói chuyện không chút khách khí.

- Anh...

Liễu Nhược Sương rất tức giận, chỉ nói được một từ rồi không nói được lên lời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 255: Sợ Hãi

N

hược Sương, em đừng tức giận, chồng chị không phải là loại người khẫu thị tâm phi đầu (Mồm nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo). À, mà em chưa giới thiệu hai người nhỉ. Đây là Liễu Nhược Sương, là tổng giám đốc của công ty dược nghiệp Liễu thị.

Hàn Vũ Tích vội vàng giảng hòa.

- Dưỡng Tâm Hoàn là của công ty dược nghiệp Liễu thị?

Lâm Vân cau mày hỏi.

- Thực xin lỗi, khi em trở về sẽ trả lại độc quyền Dưỡng Tâm Hoàn cho công ty của anh.

Trong lòng Liễu Nhược Sương xấu hổ vô cùng. Mình rõ ràng lại lấy Dưỡng Tâm Hoàn của hân mang đi đăng ký độc quyền cho mình.

- Được rồi, em đã giúp Vũ Tích rất nhiều. Anh coi như thiếu em một phần tình. Chỉ cần em trả lại quyền sản xuất Dưỡng Tâm Hoàn cho công ty, thì anh sẽ không truy cứu.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không vì một chuyện nhỏ nhặt đó mà làm khó Liễu Nhược Sương.

Huống hồ là do hân tiết lộ Dưỡng Tâm Hoàn ra bên ngoài. Chỉ cần có những lời này của Liễu Nhược Sương là đủ rồi. Nếu như đối phương không chịu nhận, Lâm Vân sẽ nghĩ mọi biện pháp để đưa nó trở về. Bởi vì đó là đồ vật của hân, tuy hân phạm sai lầm trước, giúp đối phương thu được lợi

nhuận. Nhưng nếu đã biết, hẳn sẽ thu về bằng được, chứ không có lý do gì cho người khác hưởng.

Nghe Lâm Vân không truy cứu trách nhiệm, Liễu Nhược Sương mới thở phào một hơi. Nàng chỉ sợ Lâm Vân muốn nàng bồi thường rất nhiều tiền. Mặc dù nàng có thể không bồi thường, nhưng lương tâm của Liễu Nhược Sương lại không cho phép nàng làm vậy.

Thấy hào khí có vẻ trầm mặc, Lâm Vân nói:

- Em gọi điện thoại trở về báo bình an đi.

Nói xong, Lâm Vân lấy chiếc điện thoại đưa cho Liễu Nhược Sương. Liễu Nhược Sương tiếp nhận điện thoại, đột nhiên cảm thấy thương tâm. Người mà quan tâm tới mình nhất, chắc chỉ có gia gia mà thôi.

- Vũ Tích, em không cần lo lắng, anh đã gọi điện thoại thông báo cho mọi người rằng anh đã tìm được em rồi. Còn có, lúc trở về em sẽ rất kinh hỉ cho mà coi.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích muốn nói cái gì đó, vội vàng nói trước.

Những ngày tiếp theo, Lâm Vân đào thêm hai cái hang trên vách núi. Cũng may ngọn núi này khá lớn. Một cái hang để đầy nồi bát, dùng làm phòng bếp. Hiện tại chỉ có thể dùng củi để đun. Lâm Vân quyết định lúc trở về phải mang thêm một cái bếp ga dã ngoại.

Phòng kia thì đào rộng hơn, rồi để giường của Hàn Vũ Tích trong đó.

Lúc Lâm Vân đào hang, hai người đều đứng ở xa xa. Đợi Lâm Vân đào xong, khi tới mới hát hiện trong cái hang đều có đầy đủ các thiết bị phòng bếp. Đặc biệt còn có một cái giường và chăn mền nữa.

- Cái này...

Liễu Nhược Sương ngây dại, những thứ này lấy từ đâu ra vậy? Chẳng lẽ chồng của Hàn Vũ Tích là một thầy phù thủy sao? Hơn nữa hẳn làm cách nào mà đào hang nhanh như vậy?

Hàn Vũ Tích biết bản lĩnh của Lâm Vân rất lớn, nhưng vẫn bị những thứ này làm cho rung động. Mà rõ ràng lúc Lâm Vân tới không thấy mang theo đồ đạc gì cả. Nhưng nàng không hỏi hẵn, nàng tin tưởng Lâm Vân sẽ nói cho mình biết.

- Cái hang ngoài này thì cho hai người ở, anh sẽ cái hang cũ kia. Phòng bếp thì giao cho hai người. Gạo và đồ gia vị anh đều để sẵn ở đó rồi. Hiện tại anh cần dùng thời gian một tháng để nghỉ ngơi. Chờ anh khỏe lại thì anh sẽ đưa các em trở về.

Sở dĩ Lâm Vân lấy những vật này ra, là vì dù sao lúc trở về,, Liễu Nhược Sương cũng biết mình có thể bay. Còn không bằng lúc này cho cô ta biết một chút.

- Chính là, em...

Hàn Vũ Tích muốn ở một chỗ với Lâm Vân,, nhưng khi nhìn thoáng qua Liễu Nhược Sương, thì lại thôi.

- Vũ Tích, em ra đây một lát.

Lâm Vân thừa dịp Liễu Nhược Sương còn đang sửng sốt, liền kéo Hàn Vũ Tích sang một bên, sau đó cầm tay nàng, vận chuyển tinh lực thăm dò.

- Vũ Tích, em đã luyện tới Luyện Khí một tầng rồi?

Lâm Vân ngây ngẩn cả người, không ngờ tốc độ tu luyện của Vũ Tích lại nhanh như vậy.

- Em không biết, chỉ là cảm thấy sau khi tu luyện công pháp anh dạy, cơ thể khỏe mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa thị lực còn rất tốt. Đây là một tăng à?

Hàn Vũ Tích nghe Lâm Vân nói việc tu luyện rất khó, nhưng mới hơn mười ngày mình được đã được một tăng rồi?

- Em có mang theo viên linh thạch không?

Lâm Vân hỏi.

- Không, em để ở nhà rồi.

Hàn Vũ Tích vội vàng trả lời. Nàng còn tưởng Lâm Vân muốn dùng linh thạch, mà mình lại không mang theo.

- Không sao, anh còn rất nhiều. Em cứ tập trung mà tu luyện đi, lần này anh kiếm được rất nhiều linh thạch.

Nói xong, lấy ra một viên linh thạch đưa cho Hàn Vũ Tích.

- Anh muốn tu luyện trong một tuần. Một tuần này nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi anh. Mà nếu có chuyện quan trọng thì phải lập tức gọi anh đấy nhé.

Hiện tại Lâm Vân muốn điều trị vết thương cho tốt, còn thử xem có tiến lên được hai sao không? Nếu như tu luyện tới hai sao, thì hẳn có thể tu sửa lại được Phi Vân Trùy. Hoặc là không có Phi Vân Trùy, thì hẳn có thể bay lượn trên không.

- Còn việc ăn uống?

Hàn Vũ Tích sững sờ, chẳng nhẽ nhịn đói một tuần sao?

- Không có vấn đề gì đâu. Việc tu luyện của anh vốn là dựa vào linh khí để cung cấp năng lượng. Huống hồ, nếu đói bụng anh có thể ăn chút lương

khô.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Hàn Vũ Tích vẫn cảm thấy không nỡ. Nhưng nàng biết còn nhiều thứ của hãn mà mình không hiểu.

Kế tiếp Lâm Vân bắt vài chục con cá đưa cho Hàn Vũ Tích, còn mình thì đi vào trong hang tu luyện.

- Chị Vũ Tích, em thấy thật là kỳ quái, chồng của chị lấy đâu ra nhiều đồ đặc như vậy? Còn có, anh ấy đến đây bằng cách nào?

Liễu Nhược Sương đột nhiên cảm thấy Lâm Vân rất thần bí.

- Có một số chuyện của anh ấy, chị cũng không rõ lắm. Tuy nhiên chị nghĩ về sau anh ấy nhất định sẽ nói cho chúng ta. Chỉ là chuyện này rất thần kỳ, em biết thì đừng nói với ai khác nhé.

Hàn Vũ Tích biết là không thể lừa dối Liễu Nhược Sương nên đành dặn dò như vậy.

- Vâng, em biết rồi.

Liễu Nhược Sương thấy Hàn Vũ Tích nói trịnh trọng như vậy, vội vàng gật đầu đáp ứng. Nhưng trong lòng đã biết Lâm Vân không phải là người bình thường. Một người bình thường thì không thể sáng chế ra ba loại thuốc nghịch thiên như vậy được.

Buổi tối, tuy Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương ở chung một cái hang, nhưng hai người vẫn thấy sợ hãi. Bởi ở xa xa thỉnh thoảng truyền tới đủ loại tiếng kêu. Hoặc là gió biển thổi vào cái hang, vang lên những tiếng xoàn xoạt.

Lúc hai người còn ở trên biển, thời khắc đều lo lắng thuyền sẽ bị lật. Thế xác và tinh thần rất là mệt mỏi, nên nếu đã nằm ngủ thì ngủ rất say. Hiện tại

đã an định nằm trên giường ấm áp, nhưng nghe những tiếng kêu bên ngoài lại sợ hãi khó ngủ.

- Chị Vũ Tích, chị nói xem ở đây có ma quỷ hay không? Em thật sự không dám tưởng tượng, nếu cứ như vậy, dù mười ngày chúng ta cũng không chịu được.

Liễu Nhược Sương muốn thông qua nói chuyện để giảm bớt sợ hãi trong lòng.

- Chị cũng không biết. Kỳ thực chị cũng rất sợ, nếu không phải Lâm Vân đang có việc bận, thì chị rất muốn tới chỗ của anh ấy.

Hàn Vũ Tích nói ra lời trong lòng của mình.

- Còn em thì sao?

Liễu Nhược Sương nghe Hàn Vũ Tích nói vậy thì rất lo lắng. Nếu Vũ Tích đi sang bên ở cùng với chồng của chị ấy, thì mình chỉ còn lại một mình ở chỗ này. Vậy thì không phải càng thêm sợ hãi sao?

Tuy Lâm Vân không muốn nghe các nàng nói chuyện, nhưng cái hang của hai người cách cái hang của hân chỉ có một tầng đá mỏng. Cho nên khi hai người nói chuyện, hân đều nghe thấy rõ ràng.

Đành phải thở dài một tiếng, đứng dậy đi tới cái hang của Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

- Là ai?

Nghe thấy tiếng cửa gỗ vang lên, Liễu Nhược Sương liền nổi da gà, Hàn Vũ Tích cũng chuẩn bị gọi Lâm Vân.

- Là anh. Mà lá gan của các em nhỏ thật đấy. Thật không biết sao các em có thể trải qua mười ngày trên biển?

Lâm Vân nói xong rồi đi vào.

Hàn Vũ Tích trông thấy là Lâm Vân liền lao tới ôm cổ hân. Trái tim đập thình thịch cũng đã bình tĩnh lại. Liễu Nhược Sương thì không thể làm như Hàn Vũ Tích, nhưng thấy là Lâm Vân vào, cũng thở phào một hơi. Hồn nhiên quên mất nơi này là chỗ ngủ của con gái, Lâm Vân không nên vào.

- Lâm Vân, em nghĩ....

Liễu Nhược Sương nói tới đây, thì không biết nói gì nữa.

- Không cần phải suy nghĩ nhiều đâu. Hôm nay cứ ngủ tạm như vậy đi. Ngày mai anh sẽ đóng cái hang này lại, rồi đào thông cái hang này với cái hang của anh.

- Hiện tại đi ngủ đi, tối nay anh ở chỗ này canh cho.

Lâm Vân đau lòng lão bà của mình phải phiêu bạt trên biển hơn mười ngày. Nên muốn cho nàng thoải mái nghỉ ngơi.

- Nếu không, anh cũng lên giường này ngủ. Cái giường khá rộng, ba người chúng ta cũng có thể nằm vừa.

Hàn Vũ Tích nói xong, kéo Lâm Vân lên giường.

Liễu Nhược Sương thấy thế, rõ ràng không đưa ra ý kiến phải đối. Mà xê dịch vào trong. Ý tứ rất rõ ràng, không thềm để ý Lâm Vân ngủ ở đây một đêm.

- Không cần đâu, anh tu luyện ở hang này một đêm cũng được.

Lâm Vân nói xong, ngồi xuống một cái ghế.

Hàn Vũ Tích thấy thế cũng không nín kéo Lâm Vân lên giường nữa. Dù sao trên giường còn có Nhược Sương. Có Lâm Vân ở đây, không còn sợ hãi, hai cô gái rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Nhiều ngày không được ngủ yên giấc. Một giấc ngủ này hai người ngủ rất ngon.

Lâm Vân tu luyện được vài tiếng, cảm giác tinh lực khôi phục không ít. Nhưng thần sắc lại khốn đốn. Bởi đã lâu rồi hắn cũng không được ngủ một giấc yên ổn. Cuối cùng là ghé vào đầu giường của Hàn Vũ Tích, rồi ngủ mất.

Buổi sáng khi Hàn Vũ Tích tỉnh lại, phát hiện Lâm Vân ghé vào giường mình nằm, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắn. Lúc này Liễu Nhược Sương cũng đã tỉnh, đành phải giả vờ ngủ tiếp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 256: Tên Đạo Sĩ

L

úc Hàn Vũ Tích vượt khuôn mặt của Lâm Vân, thì hẩn liền tỉnh. Vội đứng lên nói:

- Tí hai em ra ngoài đợi một lúc, để anh đào thông hai cái hang.

Thấy Lâm Vân đã đi ra ngoài, Liễu Nhược Sương vội vàng ngồi dậy, nhìn Hàn Vũ Tích, đùa giỡn nói:

- Mới sáng sớm hai vợ chồng đã buồn nôn như vậy, thật sự là không nhìn được.

Bởi vì ở cùng với Liễu Nhược Sương một thời gian dài, hai người đã sớm quen thuộc. Hàn Vũ Tích cũng biết Liễu Nhược Sương thích nói đùa, không do dự nói:

- Nhìn không được là tốt nhất. Nếu không buổi tối hôm nay cho em ngủ một mình ở đây, chị sang chỗ lão công ngủ.

- Đừng bà chị...

Nghe Hàn Vũ Tích nói như vậy, Liễu Nhược Sương vội vàng đứng dậy phản đối. Không dám trêu chọc hai nữa. Trong lòng thì buồn bực, có lão công là như vậy đấy.

Lâm Vân thấy hai người ra ngoài tìm thức ăn, liền trở lại cái hang lớn, thu toàn bộ đồ vật vào trong Tinh Giới. Rồi đào thông hai cá hang. Lại phong bế cái hang lớn này lại.

Như vậy hai cái hang đã thành một cái hang rộng. Lâm Vân vì không muốn hai người quấy rầy việc tu luyện của mình, liền cô ý làm một cánh cửa gỗ ngăn cách. Như vậy khi hai người đi ra đi vào cũng không ảnh hưởng tới mình.

Lâm Vân làm xong chỗ này, thì Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương cũng đã vất vả làm xong bữa sáng. Liễu Nhược Sương nhìn cái hang mới kia, không khỏi tắc lưỡi, thầm tán thưởng với tốc độ làm việc của Lâm Vân.

Hai người cũng rất hài lòng với cái hang mới này. Chủ yếu là Lâm Vân tách thành hai căn phòng, không ảnh hưởng lẫn nhau. Mà Lâm Vân ở ngay bên cạnh, như vậy hai người không cần phải sợ bóng sợ gió nữa.

Ăn cơm sáng xong, Lâm Vân đưa cho mỗi người một cái đèn mỏ. Về phần Dạ Minh Châu, do có cái đèn mỏ rồi, nên Lâm Vân không muốn lấy ra, kích thích tư tưởng của hai người.

Kế tiếp là Lâm Vân chữa thương và tu luyện.

Một tuần sau, Lâm Vân đã triệt để khôi phục tinh lực và chữa trị xong thần thức. Lúc này mới đi ra.

Thấy Lâm Vân đi ra, Hàn Vũ Tích rất là cao hứng, vội vàng đưa thức ăn cho hắn ăn.

Liễu Nhược Sương yên lặng không nói gì. Trải qua một tuần lễ này, nàng dường như đã minh bạch điều gì đó. Có vẻ như Lâm Vân không phải người bình thường. Thậm chí ngay cả Hàn Vũ Tích, mỗi ngày cũng ngồi ở trên giường tu luyện.

Nàng đã từng hỏi Hàn Vũ Tích, nhưng Hàn Vũ Tích chỉ nói là lão công của chị ấy muốn chị ấy làm như vậy. Về sau sẽ tốt cho thân thể. Tuy Liễu Nhược Sương rất muốn hỏi đây là công pháp dưỡng sinh gì, nhưng lại không tốt hỏi.

Nàng cho rằng đây chỉ là một loại khí công dưỡng sinh gì đó. Nếu Hàn Vũ Tích không muốn nói, thì nàng cũng không để ý.

Mỗi ngày Lâm Vân chỉ tập trung vào tu luyện. Ngẫu nhiên thì đi ra ngoài ăn cơm, hoặc là cùng hai người chơi đùa trên bờ biển, rồi xuống nước bắt cá. Một tháng này, trôi qua cũng thoải mái và vui vẻ.

Ở cùng Lâm Vân một thời gian dài như vậy, Liễu Nhược Sương dần dần tin lẫn trước Lâm Vân không phải cố ý vê ngực của mình. Tuy vẫn còn canh cánh trong lòng, nhưng không còn mãnh liệt như lúc đầu. Hơn nữa hiện tại nàng cũng biết Lâm Vân tuyệt đối không phải là người bình thường, thậm chí có thể đi trên mặt biển.

Chuyện này tạo cho nàng rung động rất lớn. Trong lòng suy nghĩ, có phải nếu Hàn Vũ Tích tu luyện xong cũng có khả năng như vậy không. Liễu Nhược Sương rất là hâm mộ, có mấy lần mở miệng muốn hỏi, nhưng vẫn nhịn được. Nàng là một người biết điều. Nếu Hàn Vũ Tích muốn nói, thì đã nói từ sớm rồi.

Chỉ là không biết, Lâm Vân nói hai tháng sau sẽ mang các nàng rời đi, là dùng phương pháp gì? Tới nơi này đã lâu như vậy rồi, còn chưa thấy một con thuyền nào đi ngang qua đây.

Đã vài ngày Lâm Vân không đi ra ngoài, nhưng Hàn Vũ Tích không hề có chút lo lắng nào. Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên Lâm Vân làm vậy. Nhưng khi hắc bế quan tới ngày thứ sáu, Hàn Vũ Tích có chút lo lắng. Tuy Lâm Vân đã dặn dò qua, nhưng nàng vẫn chủ động đi tới nhìn mấy lần.

Lâm Vân vẫn đang tu luyện, sử dụng linh khí là từ những mảnh vụn linh thạch. Lần này hắc đã tu luyện liên tục năm ngày. Tu vị đã là một sao hậu kỳ diên phong. Hôm nay muốn đánh sâu vào hai sao.

Số mảnh vụn linh thạch mà Lâm Vân lấy được từ Thập Bát Lí Trang gộp lại cũng được hơn một trăm viên. Mặc dù là bị nát, nhưng không hề ảnh hưởng tới linh khí bên trong nó.

Tu vị một sao đỉnh cao,, Lâm Vân không đành chỉ hấp thu linh khí. Tiếp tục hấp thu những mảnh nhỏ linh thạch. Bởi vì có linh khí đầy đủ, đã kích thích các tinh lực từ các kinh mạch và các huyết đạo, tạo thành chân khí trong Tinh Vân.

Những chân khí này để càng lâu thì càng nhiều. Rất nhanh đã tới mức giới hạn. Cảm giác đó như đánh sâu vào các huyết của Lâm Vân. Không ngừng thúc đẩy tạp chất trong người của Lâm Vân ra ngoài.

Oanh một tiếng, một tiếng nổ vang lên trong đầu của Lâm Vân rồi chấn động toàn thân. Trong nháy mắt trở nên bình thường. Lâm Vân lập tức cảm nhận được tinh thần và tinh lực của mình đều tăng lên gấp chục lần. Toàn bộ khung cảnh xung quanh đều trở nên cực kỳ rõ ràng.

Nhìn nhìn tạp chất chảy ra bên ngoài, Lâm Vân biết tu vị của mình đã tăng lên hai sao.

Lâm Vân chỉ cảm thấy tinh lực bành trướng toàn thân, thậm chí còn vang lên tiếng rung động từ xương cốt. Một lúc lâu mới trở lại bình tĩnh lại. Lâm Vân đứng lên, hiện tại hẳn cảm thấy du hành trong vũ trụ đã không còn là mộng tưởng nữa rồi. Lâm Vân nhìn không được, thét dài một tiếng. Trong tiếng theo dài mang theo hào tình vạn trượng, chỉ muốn phá không mà đi.

- Chị Vũ Tích, là tiếng kêu gào của chồng chị.

Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích đang nhặt vỏ sò trên bờ biển, nghe thấy vậy đều cả kinh.

Hàn Vũ Tích không chút do dự chạy về hang, Liễu Nhược Sương cũng vội vàng đuổi theo.

Rất xa đã thấy Lâm Vân đứng ở cửa hang, sừng sững đứng thẳng. Liễu Nhược Sương đột nhiên cảm thấy Lâm Vân đẹp trai thêm không ít. Sao lại thế nhỉ, chẳng lẽ là ảo giác? Lâm Vân đứng ở đó thật không giống như người phàm trần vậy, thậm chí còn như muốn bay lên trời. Cảm giác thật kỳ quái.

Hàn Vũ Tích cũng đứng lại, nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, trong mắt chỉ có nhu tình vô hạn.

- Anh đi tắm một lát

Lâm Vân nhìn hai người, cười một tiếng, chạy về phía cái hồ để tắm rửa.

- Chị Vũ Tích, sao em cảm thấy lão công của chị hình như đẹp trai hơn thì phải? Em còn cảm thấy anh ấy giống như một vị thần tiên, muốn bay lên trời. Cảm giác này thật là kỳ quái.

Liễu Nhược Sương nhìn Hàn Vũ Tích, hỏi.

Hàn Vũ Tích không trả lời, nàng giống như nhớ lại cái gì đó. Liễu Nhược Sương đành phải nói tiếp:

- Chị Vũ Tích, kỳ thật đôi khi chị cũng cho em cảm giác này. Chỉ là không mạnh mẽ như chồng của chị mà thôi. Rốt cuộc hai vợ chồng chị làm sao làm được như thế?

Hàn Vũ Tích chỉ mỉm cười nói:

- Để chị đi xem Lâm Vân.

Nói xong, cũng chạy về cái hồ.

Liễu Nhược Sương ngơ ngác nhìn Hàn Vũ Tích chạy đi, không đuổi theo. Đột nhiên trong lòng nó có một cảm giác khác lạ. Nàng đã từng nhìn thấy

vô số vợ chồng ân ái, nhưng đều không có cảm giác như đôi vợ chồng này. Đôi vợ chồng này cho nàng cảm giác rằng, người nào cũng có thể hy sinh mọi thứ vì đối phương vậy.

Lâm Vân chính đang tắm, trông thấy Hàn Vũ Tích chạy tới, vội vàng lau khô người, mặc một bộ quần áo sạch sẽ rồi mới đi lên. Hàn Vũ Tích chạy tới trước mặt của Lâm Vân, chỉ là ôm chặt hân, tựa vào trong ngực, không nói một lời.

- Còn có vài ngày nữa là anh có thể đưa em trở về.

Lâm Vân vuốt mái tóc của Hàn Vũ Tích, ôn nhu nói.

- Vâng.

Kỳ thực Hàn Vũ Tích không hề để ý có thể trở về hay không. Nàng chỉ cần ở bên cạnh Lâm Vân là được.

Thật lâu sau nàng mới ngẩng đầu hỏi:

- Em thấy một tấm ảnh, có hình của anh và Vũ Đình, giống như đang ở trong một khu rừng rậm...

Bởi vì Lâm Vân một mực tu luyện, mà lúc đi ra thì có Liễu Nhược Sương bên cạnh, nên nàng vẫn chưa hỏi. Đến hiện tại chỉ có hai người nàng mới đưa ra nghi vấn.

Lâm Vân nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, liền nhớ tới chuyện ở rừng rậm Amazon. Cũng không có ý dấu diếm Hàn Vũ Tích, liền kể lại câu chuyện rồi hỏi:

- Em nhìn thấy ảnh chụp đó ở đâu?

Việc Lâm Vân cứu giúp em gái của mình, Hàn Vũ Tích không có nửa điểm bất mãn. Nàng biết Lâm Vân làm vậy là vì mình. Thật sự là ủy khuất cho

hắn. Nàng không trả lời Lâm Vân, mà đột nhiên ôm lấy cổ hắn, rồi trao cho hắn một nụ hôn.

Liễu Nhược Sương đang đi tới, trông thấy đôi vợ chồng này tình tứ hôn môi như vậy, khuôn mặt liền đỏ bừng. Vội vàng chạy về bãi biển.

Thật lâu sau, hai người mới tách ra, Hàn Vũ Tích đang muốn nói chuyện thì Lâm Vân đã cười nói:

- Kỳ thuật hôn môi của em càng ngày càng tốt.

Hàn Vũ Tích nghe vậy, xấu hổ cù cù Lâm Vân một cái, mới nói ảnh chụp kia là do bọn bắt cóc lấy ra cho mình xem. Hơn nữa, bọn chúng còn đang có ý tìm Vũ Đình để hỏi về linh thạch.

Lâm Vân nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, không khỏi nhú lông mày lại. Những người kia thông qua cái đồng hồ, chụp được ảnh mình và Vũ Đình, cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng những người này rõ ràng lại đang tìm Hàn Vũ Đình. Chuyện này rõ ràng không liên quan tới Hàn Vũ Đình, vậy thì bọn chúng tìm Hàn Vũ Đình làm gì?

Vừa lúc đó, từ phương xa vang lên tiếng hét chói tai của Liễu Nhược Sương. Lâm Vân nghe thấy vậy, vội vàng ôm Hàn Vũ Tích chạy tới.

Lúc chạy tới, Lâm Vân thấy Liễu Nhược Sương đứng ở cách mặt biển khá xa, cũng không xảy ra chuyện gì, mới thở phào một hơi.

- Làm sao vậy?

Lâm Vân buông Hàn Vũ Tích xuống, lập tức nhìn thấy một cỗ thi thể nằm trên bờ biển.

- Một người chết.

Liễu Nhược Sương thấy Lâm Vân và Hàn Vũ Tích tới, vội vàng chạy tới phía sau của Lâm Vân. Cũng nắm lấy áo của hắn giống như Hàn Vũ Tích. Một cái đảo hoang vắng, đột nhiên xuất hiện một cỗ thi thể, tất nhiên là làm cho nàng sợ hãi.

Đó là một người ăn mặc quần áo đạo sĩ, đang nằm sấp xuống bờ biển.

- Y chưa chết.

Lâm Vân nhìn tên đạo sĩ kia, đột nhiên có một cảm giác quỷ dị truyền tới. Tên đạo sĩ này rõ ràng phát ra khí tức giống hệt với tên Lữ đạo sĩ mà hắn đã giết lần trước.

- Y vẫn còn sống sao?

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đều rất kinh ngạc. Nhưng lại thấy Lâm Vân không hề có ý cứu người, cũng không đi lên.

- Các em đi sau anh, đừng làm gì.

Lâm Vân sợ Liễu Nhược Sương vì xúc động mà đi lên cứu người. Tên đạo sĩ này cho hắn cảm giác còn nguy hiểm hơn tên Lữ đạo sĩ kia rất nhiều. Nhưng hiện tại Lâm Vân đã là hai sao, nên không để tên này vào trong mắt. Hắn chỉ là đang nghĩ, tên đạo sĩ này làm sao tới được đây? Chẳng lẽ y cũng biết phi hành sao?

- Lâm Vân, làm sao anh biết...

Liễu Nhược Sương đang muốn hỏi vì sao Lâm Vân biết người này còn sống thì tên đạo sĩ đột nhiên nhúc nhích. Nàng sợ tới mức không nói được thêm, mà nắm chặt cánh tay của Lâm Vân. Chỉ làm như vậy mới giảm bớt sự sợ hãi trong lòng nàng.

Một khu vực biển mênh mông vô hạn như vậy, không có thuyền, không có phương tiện đi lại, đột nhiên xuất hiện một người đạo sĩ, cho dù bất kỳ là ai cũng cảm thấy quý dị. Tuy lần trước Lâm Vân đột nhiên xuất hiện cũng rất làm cho người ta ngạc nhiên. Nhưng Lâm Vân dù sao cũng là chồng của Vũ Tích, hơn nữa còn sống, nên Liễu Nhược Sương dễ dàng chấp nhận hơn.

Lâm Vân kéo Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương ra đằng sau, rồi lùi một chút. Tuy hẳn không sợ tên đạo sĩ này, nhưng hai cô gái lại không biết một chút võ công nào. Huống hồ hẳn còn chưa biết tên đạo sĩ có thủ đoạn quý dị nào không.

Quả nhiên, không lâu sau,, tên đạo sĩ kia từ từ đứng lên. Nhìn ba người Lâm Vân cách đó không xa, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn. Nhưng y không lên tiếng, chỉ là phúi phúi cát bụi trên người.

Đã không còn cát bám vào, tên đạo sĩ kia lấy ra một cái hộp gỗ có vẻ cổ xưa nhìn nhìn. Rồi thỏa mãn đóng nó lại, mới nhìn ba người Lâm Vân rồi đi tới.

- Các người là ai? Vì sao ở chỗ này?

Tên đạo sĩ kia đi tới gần ba người, rất là âm lãnh hỏi.

- Thuyền của chúng tôi bị lật, rồi trôi dạt lên hòn đảo.

Liễu Nhược Sương thấy Lâm Vân không có ý nói chuyện, liền tranh thủ thời gian trả lời. Ở sâu trong nội tâm nàng cảm thấy tên đạo sĩ này rất nguy hiểm. Thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác rất âm u. Ánh mắt của y tựa hồ nhìn thấu quần áo của mình vậy. Trong lòng sợ hãi, trả lời xong thì lần nữa nép vào người Lâm Vân.

- Hắc hắc, không ngờ lại là hai xử nữ. Không tồi, không tồi.

Đạo sĩ nói hai tiếng không tồi, rồi nhìn Lâm Vân nói tiếp:

- Dương khí của người rất tràn đầy, mà nữ nhân bên cạnh người thì đều là xử nữ. Rất tốt, vì tính nhẫn nại này của người, ta quyết định cho người chết toàn thân. Người nhảy xuống biển tự kết liễu đi. Còn hai cô gái này thì để cho đạo gia.

Trong nội tâm Lâm Vân âm thầm tức giận, hừ lạnh một tiếng.

- Chúng tôi không chọc giận ông, vì sao ông muốn giết người?

Liễu Nhược Sương nép đằng sau Lâm Vân, nghe tên đạo sĩ này nói chuyện ác độc như vậy, rung mình một cái, rồi phản bác nói.

- Giết người cũng cần lý do sao? Chỉ cần hai đứa bay làm cho ta sướng, ta sẽ không giết hai đứa. Tuy nhiên, ta lại muốn giết nam nhân của các người. Ai bảo hân là một thằng ngốc, chỉ có cái túi da bên ngoài. Có hai cô nàng xinh đẹp bên cạnh như vậy, rõ ràng vẫn còn trinh tiết. Thật là tiện nghi cho đạo gia. Đạo gia thiên sinh chính là yêu thích xử nữ. Ha ha..,

Tên đạo sĩ kia nói xong liền cười to. Trong mắt tràn đầy hưng phấn. Không nghĩ tới, hân đang cần nguyên âm từ xử nữ, thì ở đây lại có, lại có phẩm chất cao như vậy.

- À, người có thể nói cho ta biết, người là đạo sĩ ở đâu không?

Tuy Lâm Vân hận không thể lập tức thiêu cháy tên đạo sĩ này. Nhưng hân vẫn nhịn được. Nếu chỉ giết đơn giản như vậy, thì hân chưa thỏa mãn. Hân muốn đốt tên này thành tro mới hả giận.

- Như thế nào, không phục đạo gia ta à. Đợi lát nữa đạo gia sẽ cho người chịu phục.

Tên đạo sĩ nói tới đây, thì đột nhiên nhảy ra đằng sau hơn ba mét rồi rơi xuống biển, động tác giống như bay vậy.

Đang lúc Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương suy nghĩ vì sao tên đạo sĩ này lại muốn nhảy xuống biển, thì tên đạo sĩ đã bắt được một con cá dài gần một mét, rồi bay tới trước mắt ba người.

Tên đạo sĩ bẻ đầu con cá, uống máu của nó. Uống một lúc sau, vẫn chưa thỏa mãn, vứt con cá đi, rồi nói:

- Hơi thiếu, nhưng đủ để ta bắt các người.

Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích bị chấn kinh. Động tác vừa rồi của tên đạo sĩ như là bay vậy. Mà tới động tác uống máu cá của y, lại khiến hai người muốn buồn nôn. Nhưng sự sợ hãi đã áp chế sự buồn nôn của hai người.

Hàn Vũ Tích đứng ở đằng sau Lâm Vân, nắm chặt lấy tay của hắn, còn đỡ hơn một chút. Nhưng Liễu Nhược Sương đã run rẩy cả người. Hành động của tên đạo sĩ kia thực sự kinh khủng.

- Ta nói thật cho các người biết, máu của xử nữ còn bổ hơn máu của con cá kia rất nhiều. Nếu hai người phục thị đạo gia tốt, thì đạo gia xong việc sẽ không uống máu của các người. Mà còn người, mau cút xuống biển đi. Đỡ phải đạo gia ta động thủ. Nếu không đến lúc đây thì không chỉ chết đơn giản như vậy đâu.

Tên đạo sĩ nói xong với hai nàng rồi quát vào mặt Lâm Vân.

- Có thể, nhưng người còn chưa trả lời câu hỏi của ta?

Lâm Vân vẫn bình thản nói.

Nghe Lâm Vân nói vậy, tên đạo sĩ đột nhiên lùi về ba bốn bước. Trong lòng tự nhủ, sao tên này bình tĩnh như vậy. Tuyệt đối không giống bình thường.

Nhưng khi y cẩn thận nhìn Lâm Vân, thì vẫn không phát hiện ra chút nào đặc biệt. Nghĩ tới đây, đột nhiên nhảy lên cao, rồi đánh một chưởng vào bờ biển. Một cái hố cát rộng ba mét, sâu năm mét xuất hiện, cát biển bay mù mịt.

Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích càng nhìn càng kinh hãi. Chỉ nghe Lâm Vân nói:

- Hai người quay về hang động trước đi, chỗ này giao cho anh. Khi nào anh gọi thì các em ra.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương nghe Lâm Vân nói vậy, cũng biết ở lại đây không giúp gì được cho hấn, nhưng lại không muốn rời đi. Hàn Vũ Tích vẫn giữ chặt lấy tay của Lâm Vân. Nàng có chút lo lắng cho Lâm Vân. Nếu như tên đạo sĩ này thực sự lợi hại, nàng thà rằng chết cùng với lão công còn hơn.

Liễu Nhược Sương thấy Hàn Vũ Tích không rời đi, cũng bắt lấy tay kia của Lâm Vân, không hề động đậy. Tuy trong lòng sợ hãi, nhưng nàng thầm nghĩ, chết ba người còn hơn chết một mình.

Lâm Vân cười cười. Biết tên đạo sĩ kia bắt đầu hoài nghi mình, chắc chắn sẽ không chủ động nói ra sào huyệt của y. đành phải nói với hai cô nàng đằng sau:

- Hai em buông tay của anh ra. Vũ Tích, em nên tin tưởng anh, đưa Nhược Sương trở về đi. Chỗ này không thích hợp cho các em lưu lại. Anh chắc chắn sẽ bình yên trở về. Lão mũi trâu này còn chưa đủ để gây hại cho anh.

Lâm Vân không muốn cho hai người nhìn thấy cảnh mình giết người tàn khốc. Dù sao thế giới của các nàng cách những vật này quá xa.

Hàn Vũ Tích nghe Lâm Vân nói vậy, liền buông tay ra. Nàng rất tin tưởng vào Lâm Vân. Nếu Lâm Vân đã nói như vậy, khẳng định hấn không sợ tên

đạo sĩ kia. Nói không chừng mình và Nhược Sương ở lại chỗ này, chỉ bó chân bó tay hăn mà thôi. Vội vàng kéo Liễu Nhược Sương trở về hang động.

Đạo sĩ kia chỉ chớp mắt nhìn ba người nói chuyện, mà không ngăn hai cô nàng rời đi. Lâm Vân tạo cho y một cảm giác nguy hiểm. Nhưng cũng không phải sợ hãi. Chỉ là vẫn cẩn thận một chút. Đợi giết chết tên nam nhân này, thì hai nữ nhân kia cũng không chạy thoát được.

Lâm Vân thấy hai nàng đã đi xa, rồi dùng thần thức xem. Thấy hai người đã trở về hang động, còn khẩn trương ngồi trên giường chờ mình, quyết định không lãng phí thời gian. Đạo sĩ kia rõ ràng không đề phòng mình, cũng không có khả năng chủ động nói ra sào huyệt của y. Còn không bằng chính mình hỏi. Đối với tên đạo sĩ này, Lâm Vân thực sự không để y vào trong mắt. Y còn kém mình nhiều lắm.

Đạo sĩ kia thấy Lâm Vân đột nhiên đi tới trước mặt, không hề do dự. Hai bàn tay xoa xoa tạo thành một vòng tròn, rồi đẩy về phía Lâm Vân.

Một mùi tanh hôi khó ngửi bắn về hướng Lâm Vân, gọi lại cho hăn ký ức lúc trước. Thủ pháp của tên này giống hết với như tên Lữ đạo sĩ kia. Chỉ là người này lợi hại hơn tên Lữ đạo sĩ rất nhiều. Nhưng Lâm Vân cũng không còn là Lâm Vân của ngày trước.

Không chỉ nói, hiện tại tu vị của Lâm Vân đã là hai sao. Cho dù là một sao, tên đạo sĩ này cũng không làm gì được hăn. Lâm Vân không hề cử động, chỉ giơ tay lên. Một ngọn Tinh Hỏa màu tím đánh ra ngoài. Ngọn lửa giống như có linh tính vậy, lao vào một chưởng tanh hôi kia của tên đạo sĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 257: Bí Mật Trên Thẻ Ngọc

N

gọn lửa màu tím sau khi phá hủy một chưởng này, không có biến mất. Mà tiếp tục quay xung quanh tên đạo sĩ. Khí tức nóng rực của nó khiến linh hồn của tên đạo sĩ như muốn bị thiêu đốt.

Lâm Vân muốn giết y thì thực sự đơn giản. Chỉ cần Tinh Hỏa lao vào, hay là một Tinh Dao, là đủ giết tên đạo sĩ. Nhưng hắn muốn hỏi y một số chuyện.

- Nội Hỏa? Người là Luyện Khí Sĩ?

Đạo sĩ kia đột nhiên run rẩy, hai mắt mở to, không thể tin nhìn Lâm Vân.

- Luyện Khí Sĩ là cái gì?

Lâm Vân lại bắn ra thêm một ngọn Tinh Hỏa, để đề phòng y tạt sát.

- A, người không biết Luyện Khí Sĩ, sao có thể tạo ra lửa?

Đạo sĩ kia đột nhiên ngừng lại, rồi lôi một cái hộp gỗ từ trong lòng nói:

- Đồ vật này rất có tác dụng với Luyện Khí Sĩ. Ta cho người, người tha ta một mạng.

Lâm Vân nhìn nhìn cái hộp trong tay của tên đạo sĩ. Duỗi tay ra, chiếc hộp trong tay của tên đạo sĩ trực tiếp bay vào trong tay của Lâm Vân. Lâm Vân lạnh lùng cười:

- Người có tư cách để đàm phán với ta sao?

Nói xong, ngọn lửa màu tím đột nhiên lao vào một cánh tay của y. Mắt thấy cánh tay của mình sắp bị thiêu rụi, cảm giác đau đớn toàn thân khiến cho y kịp thời phản ứng, phát ra một tiếng kêu gào:

- Đừng đốt, cậu hỏi cái gì, tôi đều trả lời...

- Sớm biết như vậy, thì đâu cần chịu khổ. Người là ai? Tới hòn đảo này làm gì? Còn có, người thuộc môn phái nào? Nói kỹ càng về môn phái của người. Chỉ cần có một câu khiến ta không hài lòng, ta sẽ tiếp tục đốt.

Lâm Vân nói xong, hừ lạnh một tiếng.

Toàn thân của tên đạo sĩ run lên, vội vàng nói:

- Đừng đốt, tôi nói. Tôi là Tào Khuê, là đệ tử của Âm Nguyệt Quan. Đạo quan của chúng tôi có mười ba người. Nhưng gần đây liên tục gặp chuyện không may, đã chết bốn người. Trong đó có hai người bị người nào đó giết, còn hai người thì bị tổ chức dị năng của quốc gia giết. Trong tổ chức dị năng kia có hai người là Luyện Khí Sĩ. Lần này quan chủ Dịch Hồ sai tôi mang theo cái hộp để nhờ người hỗ trợ.

- Nơi tôi cần đến là đảo Roosevelt ở gần Nam Cực. Vài ngày trước, thuyền của tôi xảy ra chuyện trên biển. Tôi phải bơi mấy ngày mới đi vào được hòn đảo này.

Lâm Vân nghe đến đây, trong lòng tự nhủ, không biết Luyện Khí Sĩ có giống như là người Tu Chân không? Lạnh lùng nhìn thoáng qua Tào Khuê, tiếp tục hỏi:

- Luyện Khí Sĩ là ai? Có thể bay lượn không? Loại người này nhiều hay ít?

- Nghe nói tu luyện Luyện Khí Sĩ là truyền thừa từ trước nhà Tần. Đây là một công pháp tu luyện trường sinh. Còn nghe nói ở thời cổ đại là có người

có thể bay lượn. Nhưng hiện tại còn chưa thấy Luyện Khí Sĩ nào có thể làm được điều đó. Mà tôi cũng không biết nhiều người như vậy. Tôi tới nơi này chỉ là làm theo lời phân phó của quan chủ mà thôi.

Tào Khuê không dám có ý giấu diếm gì.

Lâm Vân trầm ngâm một lát. Thật không ngờ quốc gia lại có một tổ chức dị năng. Không biết những người này có khả năng gì? Liền tiếp tục hỏi:

- Những người bên trong tổ chức dị năng thì có khả năng gì? Có bao nhiêu người?

- Tôi không biết. Tôi chỉ nghe quan chủ nói rằng có hơn hai mươi người bên trong tổ chức dị năng. Trong đó thì có hai người là Luyện Khí Sĩ.

Tào Khuê trả lời vô cùng cẩn thận. Sợ nói sai một câu sẽ bị những ngọn lửa vờn quanh này đốt cháy.

Lâm Vân suy nghĩ, nếu Hoa quốc đã có tổ chức dị năng, vậy thì khẳng định nước Mĩ cũng có một tổ chức như vậy. Những tổ chức này thành lập có lẽ để đối phó với các nhân vật lợi hại hơn chút mà thôi. Chắc bọn họ còn chưa đủ tới trình độ biết bay. Cho nên không gây uy hiếp gì được cho mình.

- Nói vị trí đạo quan của các người. Hiện tại đạo quan của các người còn mấy người? Mà trong hộp này là cái gì?

Lâm Vân nghĩ Tào Khuê nói có hai người của bọn chúng bị chết không rõ, thì rất có thể là hai tên này đã bị mình giết. Những đệ tử trong đạo quan kia có vẻ như đều tu luyện công pháp tà ác và thần bí. Hiện tại mình đã bắt được một tên, lúc trở về phải tiêu diệt cả hang ổ của bọn chúng. Bằng không để một loại đạo quan như vậy tồn tại trên đời, nói không chừng một ngày nào đó bọn chúng lại hại người thân của mình.

- Âm Nguyệt Quan của chúng tôi nằm ở phía nam sơn mạch Hoành Đoạn thuộc tỉnh Vân Nam. Bởi vì nơi đó đôi khi có khách du lịch là nữ đi qua, cho nên...

Nói tới đây nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Lâm Vân, vội vàng nói tiếp:

- Bởi vì công pháp của Âm Nguyệt Quan chúng tôi, không phải ai cũng có thể tu luyện. Bình thường trong một nghìn người mới có một người có thể tu luyện. Cho nên tìm được đệ tử cũng rất là phiền phức. Vì vậy khi chết bốn người đệ tử, quan chủ của chúng tôi mới tức giận lôi đình. Quyết định lấy ra đá Bạch Hà thượng phẩm, rồi tìm một người bạn là Luyện Khí Sĩ hỗ trợ.

Tào Khuê nói xong, nơm nớp lo sợ nhìn Lâm Vân. Âm thầm suy nghĩ không biết Lâm Vân sẽ xử trí mình như thế nào.

Lâm Vân mở cái hộp gỗ ra, bên trong quả nhiên có một viên linh thạch. Mà linh khí bên trong viên linh thạch này tinh thuần hơn tất cả linh thạch mà mình tìm được rất nhiều. Thậm chí còn gấp mấy chục lần.

“Đây là thứ tốt.”

Lâm Vân vội vàng đóng cái hộp lại. Hẳn biết viên linh thạch này khẳng định có tác dụng rất lớn đối với mình.

- Sư phụ của người có nhiều loại viên đá như vậy không?

Lâm Vân áp chế hưng phấn trong lòng, tiếp tục hỏi.

- Việc này thì tôi không biết. Chỉ là sư phụ tôi đã nói, viên đá Bạch Hà này là sư phụ tôi mất rất nhiều công sức mới có.

Tào Khuê nói đến đây là Lâm Vân biết không hỏi y thêm được điều gì.

Vung tay lên, hai luồng lửa tím lập tức lao vào tên đạo sĩ của Âm Nguyệt Quan. Tên đạo sĩ còn chưa kịp kêu lên tiếng, đã bị đốt thành tro rồi theo gió bay đi.

Cầm viên linh thạch vuốt vuốt nửa ngày, mới thay đổi một cái hộp rồi bỏ vào trong Tinh Giới. Trong lòng tự nhủ, viên linh thạch thượng phẩm này có tác dụng quá lớn đối với mình. Xem ra phải đi sơn mạch Hoàn Đoạn thuộc Vân Nam kia một chuyến. Chỉ cần tìm được vài chục viên như vậy, thì mình không cần phải lo lắng về việc thiếu thốn linh khí nữa rồi.

Vừa mới chuẩn bị trở về, thì Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đã chạy tới vì lo lắng.

Hàn Vũ Tích chạy tới trước mặt Lâm Vân, khẩn trương ôm cánh tay của hắn, rồi cẩn thận nhìn hắn từ trên xuống dưới, xem hắn có bị thương tổn gì không.

- Lâm Vân, tên đạo sĩ kia đâu rồi?

Liễu Nhược Sương chạy tới, rõ ràng không trông thấy tên đạo sĩ hung ác, vội vàng hỏi.

- Anh đã khuyên y trở về rồi. Không cần phải lo cho y nữa đâu, chúng ta trở về thôi.

Nói xong, kéo tay của Hàn Vũ Tích trở về hang núi.

Trong lòng Liễu Nhược Sương rất kỳ quái, nhưng nàng cũng không đoán ra nguyên nhân trong đó. Lâm Vân hắn là đã đánh bại tên đạo sĩ, rồi ném xuống biển cũng không chừng. Không ngờ lão công của Vũ Tích thật là lợi hại, tên đạo sĩ hung ác như vậy cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn khẳng định không phải là người tầm thường.

Sau khi cùng hai người trở về, Lâm Vân tự mình nấu một bữa cơm cho hai người. Bữa cơm toàn những món ngon, khiến hai người ăn rất hớn hờ. Hàn Vũ Tích vừa ăn, vừa nhu tình nhìn về phía Lâm Vân. Nàng nhớ tới những ngày Lâm Vân nấu cơm cho mình ăn. Liễu Nhược Sương thật sự không nhìn được, nhưng lại không nỡ thức ăn ngon. Đồ ăn Lâm Vân nấu thực sự hợp với khẩu vị của nàng.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Vân nói:

- Còn một tuần cuối, chúng ta có thể trở về. Có chuyện gì thì hai người lập tức gọi anh đấy nhé.

Nói xong, Lâm Vân trở về chỗ của mình, lôi Phi Vân Trùy ra tu sửa. Hiện tại Lâm Vân đã là hai sao, không chỉ cấp bậc của Tinh Hỏa tăng lên, mà hẳn còn có thể sử dụng rất nhiều pháp thuật. Không giống lúc một sao chỉ có thể bắn ra Tinh Hỏa và Tinh Dao.

Chỉ mất ba ngày, Lâm Vân đã tu sửa xong Phi Vân Trùy. Tuy phẩm chất của nó không còn tốt như lúc đầu. Nhưng hiện tại Lâm Vân đã không cần linh thạch kích phát Phi Vân Trùy, nên không lo nó bị hư hỏng.

Tu sửa xong Phi Vân Trùy, Lâm Vân kiểm tra lại đồ đạc đang có. Ngoại trừ hai cái thẻ ngọc không biết tên, còn có một thanh kiếm sắt, bốn mươi một viên linh thạch hoàn chỉnh, một cái hộp chứa mảnh vụn linh thạch, và một viên linh thạch thượng đẳng.

Một cái bản đồ bằng da dê, ở trên là bản đồ của hòn đảo khi mang Vũ Đình tới Amazon kia. Còn lại là một số thảo dược mà đào được trong rừng rậm Amazon. Và một số đồ dùng hàng ngày.

Lúc kết thành hai sao, Tiên Thủy Quyết đã tự động tăng lên ba tầng. Phạm vi của thần thức đã tăng tới 80km.

Hiện tại Lâm Vân đang cầm hai cái thẻ ngọc và viên đá mà lấy được ở chỗ tên râu quai nón. Về viên đá Lâm Vân đã nghiên cứu qua rất nhiều lần, đều không phát hiện ra là cái gì. Hiện tại cũng không có thời gian mà nghiên cứu. đành phải cất đi, rồi xem hai cái thẻ ngọc. Hắn rất muốn biết, vì sao thẻ ngọc luôn ở cùng một chỗ với linh thạch.

Thẻ ngọc cầm trên tay rất lạnh buốt, Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra, nhưng không phát hiện ra chỗ dị thường nào. Chỉ phát hiện ra một hàng chữ mơ hồ, giống như là chữ Hán.

Là do thần thức của mình còn chưa đủ cấp bậc sao? Lâm Vân để chiếc thẻ ngọc đến gần trán. Lúc thần thức quét tới, chữ ở trên đó nhìn được rõ ràng hơn. Đúng là do cấp bậc của thần thức còn quá thấp.

Là chữ phồn thể, ở trên đầu có ghi “Cơ bản về đan trận”. Lâm Vân cẩn thận nhìn nội dung khắc trên đó, là một ít tri thức cơ bản về luyện đan và trận pháp. Còn có một chút cấm chế đơn giản. Cuối cùng là vài đan phương và trận pháp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 258: Bay Về

L

âm Vân bỏ thẻ ngọc xuống, trong đầu suy nghĩ. Thẻ ngọc này lấy được từ Thập Bát Lí Trang, hẳn là của một Luyện Khí Sĩ mà tên đạo sĩ kia đã nói. Loại thẻ tre như vậy chắc là không ít. Nhưng không biết vì sao Luyện Khí Sĩ hiện tại không còn tồn tại nhiều. Mà theo lời của tên Tào Khuê kia nói, tu vị của các Luyện Khí Sĩ đều rất thấp. Lời này của y có lẽ không đáng tin lắm, bởi vì bản thân y còn chưa từng nhìn thấy qua Luyện Khí Sĩ.

Trong tổ chức dị năng của quốc gia đã có hai Luyện Khí Sĩ, vậy thì khi trở về mình nên hỏi một chút Luyện Khí Sĩ là thế nào? Nhưng nên cẩn thận một chút, bởi vì chuyện mình diệt tổ chức Hắc Thủ Băng Dao đã huyên náo cả toàn cầu. Nói không chừng có một ít tổ chức dị năng đã hoài nghi do một người làm. Cho nên an phận vẫn tốt hơn.

Mà bộ “Cơ bản về đan trận” ngược lại rất hữu dụng với mình. Từ nay về sau phải nghiên cứu cẩn thận xem. Lâm Vân bỏ thẻ ngọc xuống, cầm cái thẻ ngọc còn lại, rồi dùng thần thức dò tra. Cũng chỉ nhìn thấy mơ hồ.

Phỏng chừng cái thẻ ngọc này là do một người tu luyện lợi hại hơn lưu lại. Mà thần thức của mình chưa đủ để đọc nội dung trên đó. Không biết có phải là của Luyện Khí Sĩ trước nhà Tần lưu lại hay không? Nhưng thẻ ngọc này mình lấy được ở núi tuyết Misimi, cho nên cũng chưa chắc là của một Luyện Khí Sĩ.

Nếu có thể khắc chữ lên thẻ ngọc, Lâm Vân liền tìm một chỗ trống trên thẻ ngọc, rồi dùng thần thức thử khắc xem. Quả nhiên là rất dễ dàng khắc vào, nhưng lại lập tức tiêu tán. Cho dù như vậy cũng khiến cho Lâm Vân cực kỳ

mừng rỡ. Nguyên lai thần thức tu luyện tới một mức độ nhất định còn có tác dụng như vậy. Có lẽ phải tu luyện tới ba sao thì mới có thể nhìn thấy nội dung khắc trên cái thẻ ngọc thứ hai này.

Lâm Vân đi ra hang động, trông thấy Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đang nhàm chán trò chuyện gì đó. Phỏng chừng vì sợ tên đạo sĩ mà không dám chạy tới bờ biển, chỉ có thể ở đây nói chuyện cho qua ngày.

- Anh đi ra rồi.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân đi ra, thần sắc rất là kinh hãi. Trong mắt Lâm Vân hiện lên một tia xin lỗi. Biết mình quá đầu nhập vào tu luyện, không dành thời gian cho nàng. May mà chỗ này còn có Liễu Nhược Sương để cho nàng trò chuyện.

- Anh đã nói là sẽ đưa mọi người trở về phải không?

Liễu Nhược Sương thấy Lâm Vân đi ra, liền vội vàng hỏi.

- Đợi lát nữa, trước ăn chút gì đã.

Hàn Vũ Tích nói xong, vội vàng đi đun củi.

- Ủ, đợi lát nữa về, để anh thu thập đồ đạc bên trong hang.

Lâm Vân nói xong, trở lại cái hang, thu toàn bộ đồ đạc, kể cả giường ghế vào trong Tinh Giới.

Ba người ăn xong bữa cơm, Lâm Vân nói:

- Hiện tại chúng ta đi thôi. Số chén bát, xoong nồi thì để ở đây cũng được.

Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích đều có chút kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Sau nửa ngày, Hàn Vũ Tích mới lên tiếng:

- Nhưng chúng ta trở về bằng cách nào?

- Anh đã nói rồi mà, anh sẽ đưa các em bay trở về. Nói lời phải giữ lời chứ.

Lâm Vân nói xong, nắm tay của Hàn Vũ Tích đi ra ngoài. Liễu Nhược Sương thấy thế đành phải đi theo sau. Trong lòng đang nghĩ Lâm Vân đưa hai người về bằng cách nào.

Ba người đi tới bãi biển, Lâm Vân nhìn chăm chăm vào Liễu Nhược Sương nói:

- Nhược Sương, chắc em cũng nghĩ anh không phải người thường. Cho nên anh không hy vọng em kể lại chuyện xảy ra ở trên đảo này cho bất kỳ ai. Chỉ có một mình em biết là được rồi. Em làm được không?

Liễu Nhược Sương nhìn Lâm Vân, trong lòng tự nhủ, phải giữ bí mật việc gì? Việc giết người đạo sĩ kia sao? Nếu là vậy, cho dù anh không nói, tôi cũng không nói chuyện này ra bên ngoài. Tuy nhiên, việc anh lấy từ đâu ra cái giường, quả thực có chút kỳ quái.

- Vâng, em chắc chắn sẽ không nói với ai. Em hiểu ý anh mà. Hiện tại em muốn trở về, mà anh nói hai tháng sau sẽ dẫn theo bọn em rời đi. Bây giờ đã là qua hai tháng rồi, chúng ta vẫn còn ở trên cái đảo. Chẳng lẽ anh thực sự muốn bay về chăng?

Liễu Nhược Sương có chút buồn bực. Cả ngày ở trên cái đảo này, ngay cả bờ biển cũng không thể đi, nàng đã sớm muốn trở về rồi. Vũ Tích và Lâm Vân là hai vợ chồng, sống nơi này không sao. Mình sống ở đây chỉ có chen ngang mà thôi.

- Tốt, em tới đây.

Lâm Vân nói xong, ôm eo nhỏ của Hàn Vũ Tích, rồi nói với Liễu Nhược Sương.

- Anh muốn làm cái gì?

Liễu Nhược Sương thấy Lâm Vân duỗi một tay ra, có ý ôm mình, đương nhiên không muốn đi tới. Mà lui về sau mấy bước. Người này rõ ràng ở trước mặt Vũ Tích cũng muốn đùa giỡn mình như vậy.

- Mang theo hai em bay trở về chứ gì nữa. Em không đến đây thì bọn anh sẽ bay mất, để lại em một mình chỗ này đó. Anh vừa bay lên sẽ không muốn xuống đâu. Em cứ nghĩ kỹ đi. Nói không chừng ngày mai lại tới thêm một tên đạo sĩ khác. Hắc hắc...

Lâm Vân dọa Liễu Nhược Sương, rồi làm bộ muốn bay.

Hắn biết Vũ Tích và Liễu Nhược Sương chưa bao giờ bay lượn trên không, nếu không ôm eo của các nàng, đột nhiên bay lên không trung, các nàng nói không chừng vì kinh hãi mà lộn xuống.

Thấy bộ dáng của Lâm Vân rất nghiêm túc, Liễu Nhược Sương liền do dự. Người này nói bay trở về, có phải hay không là muốn nhân cơ hội để chiếm tiện nghi của mình? Tuy nhiên có chị Vũ Tích ở đây, chắc hẳn không ý làm như vậy? Hai tháng qua, chỉ có ngày đầu tiên là hắn có ý xấu với mình, về sau biểu hiện của hắn rất không tệ. Mình có nên tin tưởng hắn không nhỉ?

Liễu Nhược Sương lại nghĩ tới, Lâm Vân hẳn không phải người bình thường. Chẳng lẽ hắn có thể bay sao? Thôi, cho dù hắn không thể bay, mình cũng chỉ bị sờ một cái, có mất mát gì đâu. Tin tưởng có lão bà của hắn ở đây, hắn cũng không dám làm chuyện gì quá phật.

Hàn Vũ Tích cũng không tin Lâm Vân có thể mang các nàng bay trở về. Nhưng không có ý kiến với việc Lâm Vân muốn ôm cô gái khác. Bởi vì hắn không phải là loại người thích chiếm tiện nghi của con gái. Vì vậy không lên tiếng.

Liễu Nhược Sương lo lắng Lâm Vân thực sự để lại mình ở nơi đây. Trong lòng thậm chí tồn tại một phần nghìn ảo tưởng. Hy vọng Lâm Vân thật sự bay lên. Do do dự dự đi tới bên người Lâm Vân. Lâm Vân không chút khách khí ôm lấy vòng eo của Liễu Nhược Sương.

- Anh...

Eo của Liễu Nhược Sương bị Lâm Vân cường thế ôm lấy, một hương vị nam nhân mạnh mẽ truyền tới. Nàng chỉ nói được một lời, rõ ràng cảm thấy thân thể có chút mềm nhũn. Một cảm giác thư thái xông lên đầu. Thậm chí còn ngóng trông Lâm Vân không buông tay ra.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không buông tay. Phi Vân Trùy ở dưới chân bay lên, đảo mắt đã biến thành lớn hơn. Xoạt một tiếng, tà tà bay lên không trung. Hàn Vũ Tích giật mình, thật lâu không nói được lên lời. Lâm Vân nói từ nay về sau có thể phi hành là sự thật? Anh ấy có thể dẫn mình bay đi?

Đã lâu, Liễu Nhược Sương mới phản ứng, đỏ mặt lên nói:

- Không phải anh nói mang bọn em bay về sao? Vì sao còn không cử động? Muốn chiếm tiện nghi thì nói thẳng, bỏ...

Lời vừa đến đây, toàn thân của Liễu Nhược Sương đã mềm nhũn, chỉ hy vọng Lâm Vân chủ động buông tay ra.

- À, em nhìn xuống chân em mà xem.

Lâm Vân giống như cười mà không phải cười nhìn thoáng qua Liễu Nhược Sương. Lúc đầu hẳn còn bay rất chậm, chính là sợ hai người kinh hãi.

Liễu Nhược Sương vô ý thức nhìn xuống dưới.

- A.....

Một tiếng thét thật dài.

Nếu không phải Lâm Vân ôm nàng, thì chính cô ta nói không chừng đã buông tay rơi xuống dưới rồi.

Hàn Vũ Tích cũng đã phản ứng, run rẩy nói:

- Lâm Vân, chúng ta thực sự bay lên trời rồi?

- Ủ, anh đã nói rồi mà. Có một ngày nào đó anh sẽ đưa em lên tới các vì sao. Hiện tại chúng ta chỉ có thể bay trên không trung. Đi ra ngoài vũ trụ có chút xa xôi, nhưng không phải là không thể.

Lâm Vân nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Vũ Tích, không nhìn được hôn lên mặt nàng một cái.

Hàn Vũ Tích vì kích động, quên mất luôn Liễu Nhược Sương bên cạnh, càng thêm dán lên người Lâm Vân rồi hôn môi hân.

Liễu Nhược Sương nhìn mây trắng xung quanh, nàng đã bị triệt để rung động. Hai chân có chút run rẩy, còn có thể đứng được là nhờ Lâm Vân ôm nàng, mới có thể miễn cưỡng đứng ở trên Phi Vân Trùy. Trong nội tâm đã là kinh đào hải lãng. Lâm Vân rõ ràng có thể bay? Hân luôn tạo cho mình một cách thoát tục bất phàm, chẳng lẽ hân chính là một vị thần tiên sao?

Tuy nhiên, đã là thần tiên rồi còn háo sắc như vậy? Nhìn Lâm Vân và Hàn Vũ Tích đang hôn nhau, đột nhiên nàng không có bất kỳ then thùng hay xấu hổ gì cả.

Bởi cảm giác rung động khi được bay lên không trung vẫn còn.

Cũng may Lâm Vân bay không phải là nhanh. Không giống như lúc mới bay tới, tốc độ nhanh như sao băng. Hiện tại chỉ là trở về, nên hân có thể chậm rãi bay.

Gần nửa tiếng sau, Liễu Nhược Sương mới thích ứng, đôi chân cũng không còn run nữa. Nhìn mặt biển mơ hồ ở dưới và mây trắng mênh mông, Liễu Nhược Sương sinh ra một cảm giác mình là một tiên nữ. Nếu như mình có thể tự bay thì tốt.

Có chút áp chế không nổi, quay đầu nhìn Lâm Vân đang hôn Hàn Vũ Tích nói:

- Em có việc muốn hỏi anh, hai người đợi một chút rồi hôn tiếp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 259: Gặp Lại

N

ghe thấy tiếng Liễu Nhược Sương, Hàn Vũ Tích mới kịp phản ứng Nhược Sương còn đang ở ngay bên cạnh, vội vàng tách Lâm Vân ra, khuôn mặt đỏ bừng. Lâm Vân không sao cả, chỉ cười cười nhìn Hàn Vũ Tích nói:

- Lúc trở về chúng ta lại tiếp tục.

- Có chuyện gì?

Lâm Vân quay đầu nhìn Liễu Nhược Sương gần kề. Trong lòng tự nhủ, Liễu Nhược Sương coi như là một mỹ nữ, nếu nàng không ham Dương Tâm Hoàn thì cũng sẽ không bị bắt cóc.

Mà sau chuyện này mình cũng phần cẩn thận một chút mới được. Bởi vì còn có thể có những tên đui mù, vì muốn lấy sản phẩm của mình mà ra tay với người thân.

- Em muốn hỏi, anh là thần tiên sao?

Liễu Nhược Sương hỏi xong, nhìn nhìn Lâm Vân, lập tức nói thêm:

- Anh yên tâm, em sẽ không kể chuyện này ra bên ngoài đâu.

Lâm Vân gật đầu. Ở cùng với Liễu Nhược Sương đã hơn hai tháng, hẳn rất tin tưởng nhân phẩm của nàng.

- Anh không phải là thần tiên, anh chỉ là một người thường muốn cố gắng trở thành thần tiên mà thôi. Còn nếu em muốn hỏi vì sao anh có thể bay

được, thì anh không biết nên giải thích với em như thế nào. Anh cũng mới biết bay không lâu.

Nghe Lâm Vân nói, tim Liễu Nhược Sương đập thành thịch, bật thốt lên:

- Vậy anh có thể dạy em bay được không?

Liễu Nhược Sương không phải là loại nữ nhân thích tùy tiện yêu cầu người khác. Nhưng việc có thể bay lượn trên không này, thật sự khiến nàng quá mức rung động và hướng tới. Nên không chút rụt rè mà đưa ra yêu cầu.

- Việc này phỏng chừng không được. Một là do chuyện này quá mức kinh thiên hải tục, anh không muốn những người khác biết tới, cho nên mới yêu cầu em giữ bí mật. Thứ hai là không phải ai cũng có thể học được khả năng này. Nếu không phải thiên phú trời cho, thì dù có thông minh đến mấy cũng không học được.

Lâm Vân lý giải tâm tình của Liễu Nhược Sương, nhưng bản lĩnh này không phải gặp người là sẽ dạy.

Muốn học là phải có linh căn. Vũ Tích có linh căn, nhưng Liễu Nhược Sương thì không nhất định. Sở dĩ Âm Nguyệt Quan chỉ có mười ba người, Lâm Vân đoán rằng chắc cũng có liên hệ với linh căn. Tuy công pháp mà bọn chúng học không phải là công pháp tu chân chân chính, nhưng vẫn yêu cầu người học có linh căn.

Huống hồ, cho dù Liễu Nhược Sương có linh căn đi chăng nữa, hẳn cũng sẽ không dạy cô ta phương pháp Tu Chân. Một là không đủ tài nguyên, hai là hẳn và cô ta không có quan hệ gì cả.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Liễu Nhược Sương rất ảm đạm. Nàng biết yêu cầu vừa rồi của mình quá mức đường đột. Lâm Vân sao có tùy tiện dạy cho nàng những bản lĩnh như vậy được. Lâm Vân vốn không phải người bình

thường, mình cũng đã chiếm sản phẩm Dưỡng Tâm Hoàn của hắc hai năm, vậy mà còn yêu cầu hắc dạy mình cái này.

Hiện tại nàng cũng minh bạch việc tu luyện của Hàn Vũ Tích mỗi ngày, nhất định là do Lâm Vân dạy. Mà công pháp tu luyện của Hàn Vũ Tích chắc chắn không phải là công pháp dưỡng sinh gì cả. Nói không chừng cũng là phép thuật có thể bay lượn như Lâm Vân.

Không ngờ thế giới mình đang sống lại có pháp thuật như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng nổi. Điều này đã phá vỡ hoàn toàn những gì mà mình học được. Mình quả thực như ếch ngồi đáy giếng. Thế giới mênh mông như vậy, còn rất nhiều sự vật mà mình không biết. Khó trách hắc có thể nghiên cứu ra loại thuốc nghịch thiên như thế. Không biết hắc học được từ đâu?

Thấy Liễu Nhược Sương trầm mặc, Lâm Vân cũng không nói gì thêm. Những thứ như vậy không phải nói dạy là dạy được. Cho dù Liễu Nhược Sương có tiết lộ cho ai đó, Lâm Vân cũng sẽ không để ý. Tu vị hiện tại của hắc đã là hai sao. Mà việc tu luyện của Vũ Tích nhanh như vậy, có lẽ hắc có thể đem chuyện của công ty giao hết cho em gái của mình. Còn mình thì sẽ mang theo Vũ Tích tới một nơi để chuyên môn tu luyện.

Lúc trước, mộng tưởng của Lâm Vân là tu luyện tới chín sao rồi phi thăng mà đi. Hiện tại mộng tưởng của hắc chính là có thể mang theo Vũ Tích trở về đại lục Thiên Hồng để tìm Thanh Thanh. Với tính cách thiện lương của hai nàng, chắc bọn họ sẽ tiếp nhận đối phương.

Hàn Vũ Tích thấy Liễu Nhược Sương trầm mặc, có chút không đành lòng nói:

- Nhược Sương, em đừng đau buồn. Có lẽ từ nay về sau còn có cách khác. Hơn nữa, có thể được bay lúc này là tốt rồi. Đầu nhất định phải ngày nào cũng bay lượn.

Tuy lời an ủi này của Hàn Vũ Tích hầu như không có tác dụng gì cả, nhưng Liễu Nhược Sương lại đột nhiên nghĩ tới điều gì đó. Cười với Hàn Vũ Tích, rồi nói:

- Em biết rồi, cảm ơn chị.

Hàn Vũ Tích sững sốt một chút. Nhưng thấy Liễu Nhược Sương không còn uể oải như lúc trước nữa, thì cũng yên tâm. Dù sao hai người ở cùng nhau mấy tháng, đều đã coi nhau như chị em vậy.

Tuy Lâm Vân bay chậm, nhưng rất nhanh đã trở về Hoa quốc. Lâm Vân lựa chọn một nơi cách nhà của mẫu thân Vũ Tích không xa lắm rồi đỗ xuống.

- Lâm Vân, chúng ta đã về tới Yên Kinh rồi sao? Nhưng chỗ này không giống lắm thì phải?

Liễu Nhược Sương thấy Lâm Vân đã buông eo của mình ra, lại có chút lạ lẫm.

- Chưa tới Yên Kinh, chỗ này chỉ là một sơn thôn mà thôi. Vũ Tích, để anh dẫn em đi gặp hai người.

Lâm Vân nói xong, thu Phi Vân Truy lại, rồi dắt Hàn Vũ Tích tới nhà của mẹ nàng. Liễu Nhược Sương thì đeo sát theo sau.

- Gặp ai? À, đúng rồi, quần áo và giường của chúng ta vẫn còn ở trên đảo.

Hàn Vũ Tích bỗng nhớ tới còn chưa mang đồ đạc về.

- Em không cần phải lo lắng cho những đồ đạc kia. Anh đã cất đi rồi.

Lâm Vân vừa nói, vừa dẫn hai người tới trước cửa nhà mẹ của Hàn Vũ Tích.

Lúc Lâm Vân đi tới thì cửa lại khóa.

- Lão công, là nhà ai thế?

Hàn Vũ Tích có chút kỳ quái nhìn Lâm Vân, hỏi.

- Là nhà của mẹ em. Anh tìm được mẹ của em ở nơi này. Không biết vì sao hôm nay mẹ lại không có ở nhà nhỉ?

Lâm Vân cũng rất kỳ quái. Lẽ ra mẹ và bà của Vũ Tích phải ở nhà mới đúng.

- Cháu là con rể của em Nhụy phải không?

Một người phụ nữ trung niên nhìn Lâm Vân nói.

- Vâng ạ, bác gái, bác có biết mẹ vợ và bà của cháu đi nơi nào rồi không?

Lâm Vân thấy là bác gái nhiệt tâm lần trước, vội vàng hỏi.

- Ủa, cháu không biết à? Hai người đã tới Yên Kinh rồi. Em Nhụy vì nóng vội muốn gặp con gái Vũ Tích, nên tuần trước đã mang theo cụ đi rồi. Sao các cháu còn chưa biết?

Bác gái nói xong nhìn Lâm Vân, rồi nhìn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương ở bên cạnh. Tuy nhiên bà ta lập tức nhận ra Hàn Vũ Tích là con gái của Ninh Nhụy.

Không nghĩ tới con gái của Ninh Nhụy lại xinh đẹp như vậy. Mà con rể của cô ta cũng không tồi. Ninh Nhụy và cụ tìm được con gái, con rể như vậy coi như là đổi đời. Hai người đó đã chịu khổ quá lâu rồi.

Hàn Vũ Tích nghe thấy mẹ mình vẫn còn sống, còn ở trong một căn phòng rách nát như vậy, nước mắt liền rơi lã chã. Thân thể lung lay suýt nữa ngã xuống. Lâm Vân thấy thế vội vàng đỡ Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích run rẩy bắt lấy cánh tay của Lâm Vân hỏi:

- Mẹ em thực sự còn sống sao?

- Đúng vậy, anh đã gặp mẹ rồi. Mẹ và bà của em đều rất khỏe. Em không cần phải lo lắng đâu. Sở dĩ lúc trước anh không nói cho em vì sợ em lo lắng. Hiện tại hai người đó đi tới Yên Kinh thì người tập đoàn Vân Môn nhất định sẽ đón hai người. Chúng ta mau trở về thôi.

Lâm Vân nói xong, chào từ biệt bác gái nhiệt tâm này:

- Cảm ơn bác, bọn cháu đi đây.

Lâm Vân dẫn theo Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đi tới một nơi vắng vẻ. Lâm Vân còn chưa nói gì, Liễu Nhược Sương đã tự động đi tới bên người của Lâm Vân để cho hân ôm. Nàng cũng biết Lâm Vân muốn bay trở về Yên Kinh, bởi vì Hàn Vũ Tích muốn nhanh chóng gặp lại mẹ của chị ấy. Lâm Vân cũng không có tâm tình đùa cợt Liễu Nhược Sương, trực tiếp điều khiển Phi Vân Trùy, bay về hướng Yên Kinh.

Bởi vì mang theo Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích, cho nên Lâm Vân không dám bay quá nhanh. Nhưng chỉ cần chưa tới 30 phút đã tới địa phận của Yên Kinh. Lâm Vân đỗ xuống một đoạn đường vắng vẻ, gọi một chiếc xe taxi rồi bảo lái xe đi thẳng tới tòa nhà Vân Môn.

- Để em xuống đây cũng được.

Lúc xe taxi đi qua học viện y học cổ truyền Yên Kinh, Liễu Nhược Sương liền xuống xe trước.

- Vũ Tích, em không cần phải sốt ruột đâu. Mẹ của em đã tới nhà của chúng ta rồi. Hiện tại mẹ em đang nói chuyện với mẹ anh và Lâm Hinh.

Lâm Vân dùng thần thức đã nhìn thấy mẹ của Hàn Vũ Tích ở trong nhà mình. Liền bảo tài xế đi tới khu nhà của mình.

- Vâng.

Hàn Vũ Tích chỉ chăm chú bắt lấy cánh tay của Lâm Vân, không hỏi vì sao hẳn biết được. Bởi vì hiện tại nàng rất nóng ruột.

Rất nhanh xe đã tới khu nhà của Lâm Vân. Lâm Vân và Hàn Vũ Tích xuống xe. Lâm Hình đã nhìn thấy hai người, vội vàng chạy tới, giữ chặt tay của Hàn Vũ Tích, hưng phấn kêu lên:

- Anh trai, chị dâu...À, chị dâu, mẹ của chị cũng tới đó, chúng ta vào nhà đi thôi.

Thấy anh trai và chị dâu đều bình yên vô sự, trong lòng Lâm Hình hưng phấn không thôi.

Hà Anh và Ninh Nhụy đang nói chuyện, trông thấy Hàn Vũ Tích đi vào, Ninh Nhụy lập tức đứng lên. Tuy cô ta đã nhiều năm không gặp con gái của mình, nhưng vừa nhìn thấy mặt con bé, cảm giác thân tình đã khiến cô ta nhận ra được ngay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 260: Hàng Nhái

M

ẹ...

Hàn Vũ Tích gọi một tiếng, rồi không biết nói gì nữa. Đã bao nhiêu lần nàng ngẩng nhìn hình của mẹ trên bức ảnh duy nhất đã vàng ố kia. Bao nhiêu lần nhìn những đứa trẻ khác có người mẹ để yêu thương. Nàng luôn nghĩ nếu mình cũng có một người mẹ thì thật tốt. Thật không ngờ, hiện tại mẹ của mình đang ở ngay trước mắt.

- Vũ Tích...

Ninh Nhụy vốn tưởng con gái mình đã mất, mỗi lần nhớ tới con gái mình, nàng lại cảm thấy tự trách bản thân. Cô ta cũng thật không ngờ, hơn hai mươi năm sau, mình có thể gặp lại đứa con gái mà mình tưởng đã qua đời.

Hai mẹ con ôm nhau, nghẹn ngào khóc.

- Vũ Tích, mẹ con gặp nhau phải vui vẻ mới đúng.

Hà Anh thấy hai mẹ con khóc rất thương tâm, vội vàng khuyên nhủ.

- Đúng vậy, lúc này chúng ta phải vui vẻ mới phải. Vũ Tích, để mẹ nhìn mặt con xem. Mẹ xin lỗi con, vì đã để con chịu khổ một mình lâu như vậy. À, để mẹ dẫn con đi gặp bà ngoại.

Ninh Nhụy gặp lại con gái, tâm tình kích động mà quên mất việc chào hỏi Lâm Vân.

- Lâm Vân, anh đi cùng em tới gặp bà ngoại nhé.

Hàn Vũ Tích cũng nhớ tới Lâm Vân.

- Mẹ, mẹ và Vũ Tích đi gặp bà ngoại trước đi. Tí nữa con sẽ tới.

Lâm Vân biết mẹ con hai người đã lâu không gặp mặt, nhất định còn nhiều lời muốn nói.

- Vâng.

Hàn Vũ Tích lau lau nước mắt, cùng mẹ mình đi lên tầng.

Thấy Hàn Vũ Tích cùng mẹ của con bé đi lên tầng, Hà Anh cũng lau nước mắt. Trong lòng tự nhủ, vận mệnh của Ninh Nhụy thật giống như mình. Mình chỉ may mắn hơn là con trai của mình không bị đuổi ra Lâm gia. Mà hai đứa con sinh đôi kia của Ninh Nhụy lại bị Hàn gia nghi ngờ, rồi bị đuổi đi. Người của Hàn gia thực sự quá độc ác.

- Mẹ và em có khỏe không?

Lâm Vân thấy mẫu thân có chút thương cảm, liền đi lên phía trước hỏi.

- Mẹ và em đều khỏe lắm. Tam gia gia còn tới gặp mẹ một lần. Cha của con cũng tới một lần, nhưng mẹ không để ý tới ông ấy. Cũng may là con đã tìm được Vũ Tích trở về. Vân à, lần này đừng đi biệt tăm biệt tích nữa nhé. Hiện tại ở bên ngoài không yên ổn đâu. Trên TV mỗi ngày đều nói về việc mất an ninh ở các quốc gia gì đó. Con đừng để mọi người lo lắng nữa.

Hà Anh thấy con trai đã tìm được con dâu về, cuối cùng mới an tâm.

- Anh ơi, chị Văn tới.

Ở bên ngoài vang lên tiếng Lâm Hinh.

Mông Văn đi theo Lâm Hình vào nhà. Nàng trông thấy Lâm Vân vẫn bình yên vô sự, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

- Mông Văn, anh vừa về tới nhà em đã tới rồi. Ha ha, tin tức của em linh thông thật đấy.

Từ khi tìm được Vũ Tích, tâm tình của Lâm Vân rất thoải mái. Nói chuyện cũng trở nên tùy ý như trước. Không còn vẻ trầm trọng nữa. Thậm chí khi nói chuyện với Liễu Nhược Sương còn mang theo vẻ đùa giỡn.

- Cháu chào bác.

Mông Văn chào Hà Anh trước, sau đó mới ngồi xuống nói:

- Lâm Vân, chúc mừng anh đã tìm được Vũ Tích. Anh thật là có bản lĩnh.

Trong lòng Mông Văn đã có chút hoài nghi chuyện của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao có liên qua tới Lâm Vân. Nhưng vấn đề này vượt quá mức tưởng tượng của nàng. Nên Mông Văn không dám khẳng định. Hiện tại cả thế giới đều đang loạn xì ngầu lên vì chuyện đó..

- Mông Văn, em tìm anh có việc gì không? Anh đang định tới công ty nhìn một chút.

Lâm Vân rót một chén trà cho Mông Văn, vừa cười vừa nói.

- Em tới đây là thông báo với anh vài chuyện. Em nghỉ ngơi trong công ty mình có người giở trò. Gần đây có rất nhiều sản phẩm nhái Dưỡng sinh hoàn và Dưỡng Nhan Hoàn tung ra thị trường. Tuy cách điều chế của chúng không giống như chúng ta, nhưng có rất nhiều hiệu quả lại như nhau. Em cho rằng có người đã bán đứng lợi ích của công ty. Nhưng sau một hồi kiểm tra cẩn thận, vẫn không phát hiện ra kẻ tình nghi.

- Những loại thuốc nhái này khi tung ra thị trường chỉ lấy cái tên khác, nhưng hiệu quả lại rất giống. Bọn em đã mua một vài sản phẩm về rồi thử nghiệm qua. Tuy hiệu quả không thể theo kịp sản phẩm của chúng ta, nhưng nếu cứ để như vậy, bọn chúng sẽ dần dần cải thiện tốt hơn.

- Mà sản phẩm của bọn chúng rẻ hơn chúng ta rất nhiều. Sản lượng còn đang tăng thêm. Sớm muộn gì cũng có một ngày, sản phẩm nhái sẽ vượt qua sản phẩm của chúng ta. Không chỉ là hai sản phẩm kia, sản phẩm Dưỡng Vị Hoàn (Vi: Dạ dày) mà chúng ta mới tung ra thị trường một tháng, cũng đã có sản phẩm làm nhái rồi.

- Hơn nữa, hiệu quả của hàng nhái đang dần dần tăng cao. Điều này thật là kỳ quái. Tuy sản phẩm đó vẫn kém hiệu quả hơn chúng ta rất nhiều, nhưng giá cả lại rẻ hơn. Hơn nữa bởi vì chúng ta sản xuất không kịp, nên bọn chúng mượn hơi của chúng ta, hàng hóa của bọn chúng bán cũng rất chạy.

Nghe Mông Văn báo cáo xong, Lâm Vân không lên tiếng. Chỉ gõ gõ cái bàn, suy nghĩ.

- Anh trai, Tam gia gia vừa gọi điện,, bảo rằng tối nay vô luân như thế nào anh cũng phải tới chỗ gia gia một chuyến. Gia gia có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.

Lâm Vân đang suy nghĩ, thì Lâm Hình đã vội vàng từ trên tầng chạy xuống.

- Vậy à, em gọi lại cho Tam gia gia, bảo rằng buổi tối anh sẽ tới đó. Mông Văn, em đi theo anh.

Lâm Vân nói xong, đứng lên dẫn Mông Văn tới phòng đọc sách.

Đóng cửa lại, Lâm Vân hỏi:

- Về chuyện này, em có tính toán như thế nào?

Mông Văn do dự nửa ngày, mới lên tiếng:

- Bởi vì người phụ trách cách điều chế là chú Chân, Lý Thanh, và Diệp Diễm. Ba người kia nhất định sẽ không tiết lộ. Mà đơn thuốc cũng không phải phân phối cho mỗi người, mà là chia cho sáu người, mỗi người quản lý sản xuất một phần. Mà dược liệu chúng ta thu thập là cùng lúc thu, người khác không có khả năng dựa vào đó để tính toán phương thuốc. Nhưng việc đưa dược thảo xuống các nhà xưởng là do trụ sở gọi điện thoại chuyển tới. Em hoài nghi điện thoại của chúng ta bị nghe lén. Hơn nữa bọn chúng còn biết số hiệu của các loại dược thảo. Tuy người nghe lén không thể biết chính xác cách điều chế, nhưng bọn họ có thể dựa vào các dược thảo mà chúng ta phân phối xuống, rồi suy đoán ra.

Nghe Mông Văn phân tích như vậy, Lâm Vân không nói gì, sau một lúc mới nói:

- Khả năng điện thoại bị nghe lén là rất lớn. Chỉ là không biết kẻ nào có gan lớn như vậy?

- Em đã từng điều tra chủ tịch của các tập đoàn viễn thông có thể lấy cắp thông tin liên lạc của chúng ta. Một người là Tần Bang Trung của Tần gia, một người là Lý Danh Sinh của Lý gia. Em hoài nghi hai người này, bởi vì bọn họ có chút liên hệ với anh. Hơn nữa bọn họ khẳng định có chuyên gia về lĩnh vực điều chế dược phẩm. Em đã mua Dương sinh hoàn và Dương Nhan Hoàn nhái ở bên ngoài, rồi phân tích thành phần bên trong nó. Thành phần của nó chỉ khác với sản phẩm chúng ta vài loại dược thảo và số lượng pha chế mà thôi. Nhưng nếu tình hình này cứ kéo dài như vậy, em rất hoài nghi sản phẩm của bọn chúng sẽ bán vượt qua chúng ta. Mà em cũng tra được, mấy nơi sản xuất hàng nhái đều thuộc về các xí nghiệp của Lý gia và Tần gia.

Mông Văn nói xong, lo lắng nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân nghe vậy chỉ cười nói:

- Xem ra đã rõ kẻ tình nghi là ai. Nhưng em không cần phải lo lắng. Cho dù bọn chúng có biết toàn bộ được thảo trong phương thuốc, nhưng nếu không có cách điều chế cụ thể, thì bọn chúng không thể nào sản xuất thuốc có tác dụng như chúng ta được. Chỉ là chuyện này về sau đừng dùng điện thoại để liên lạc nữa. Dám theo dõi điện thoại của chúng ta, hừ.

- Chúng ta có thể kiện bọn chúng...

Mông Văn còn chưa nói hết, Lâm Vân đã khoát tay ngắt lời.

- Không cần đâu. Bọn chúng đã dám làm vậy, thì chắc chắn sẽ không để lại dấu vết. Mà cho dù bọn chúng để lại dấu vết, anh cũng không muốn dong dài với bọn chúng. Bọn chúng đã thích chơi, thì anh chơi đến cùng.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng.

- Lâm Vân...

Mông Văn có chút lo lắng nhìn Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ hẳn lại sử dụng thủ đoạn như với Tần gia lần trước. Phá hủy toàn bộ ngành thông tin của quốc gia sao? Làm như vậy đúng là thì đã làm lớn chuyện rồi.

- Mông Văn, anh biết em nghĩ cái gì. Anh sẽ không lỗ mãng như vậy, cho dù việc đó với anh rất đơn giản. Anh chỉ thích trầm thảo trừ căn mà thôi. Em lập tức cho người thu mua nhựa cây Tùng thân đỏ. Có bao nhiêu thu bấy nhiêu. Sau đó thì cho các nhà máy điện tử dừng sản xuất các sản phẩm mới. Mà chuyển sang sản xuất linh kiện điện tử chữ T. Xây dựng hoặc mua lại thêm hai nhà xưởng, chuyên sản xuất Microchip. Đồng thời thành lập hai nhà xưởng sản xuất khuôn đúc. Nếu tài chính không đủ thì cứ thông báo với anh. Anh cũng muốn lấy độc trị độc. Anh sẽ lột sạch thủ đoạn buôn bán của bọn chúng, rồi đá bay bọn chúng đi. Ha ha...

Lâm Vân nói xong cười ha hả.

Mông Văn nghe thấy vậy, mặt đỏ lên. Trong lòng tự nhủ, Lâm Vân ăn nói thật là tục tĩu. Tuy nhiên, cũng rất tò mò Lâm Vân muốn chế tạo cái gì. đành kỳ quái hỏi:

- Chúng ta muốn sản xuất cái gì à?

- Ngành thông tin của Hoa quốc rất hiện đại sao? Anh muốn thiết lập một hệ thống liên lạc thông tin của riêng mình. Không cần phải dùng đường dây thông tin của các tập đoàn khác để liên lạc. Có lẽ, cả nước sẽ không còn ai dùng thiết bị thông tin của hai nhà kia nữa. Chúng nó sẽ bị đào thải. Từ nay về sau, thư từ của cả thế giới đều sẽ thông qua ‘Vân Môn thông tín’.

Lâm Vân ngạo nhiên nói. Trong đầu thì suy nghĩ, thủ đoạn như vậy hai nhà kia cũng lấy ra được. Sớm biết bọn chúng sẽ không an phận mà.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 261: Kế Hoạch Lớn

A

, điều này...

Mông Văn thầm nghĩ, làm được điều đó quả thực giống như người si nói mộng. Nếu là một tập đoàn viễn thông thì còn có chút khả năng. Lâm Vân nói chuyện quả thực khoác lác quá mức. Cho dù có tài chính khổng lồ đi chăng nữa, nhưng ai dám đảm bảo toàn bộ mọi người sẽ dùng hệ thống của người?

Huống hồ Lâm Vân còn nói thư từ của cả thế giới đều phải thông qua tập đoàn Vân Môn, đây quả thực là điên rồi.

- Em cứ dựa theo lời anh mà làm đi.

Lâm Vân thấy bộ dạng khó tin của Mông Văn, cười nhạt một tiếng. Biểu lộ vô cùng tự tin và chắc chắn.

Mông Văn nhìn Lâm Vân, cũng không khuyên bảo cái gì. Dù sao, tiền là tiền của hắn. Hắn muốn làm như thế nào thì làm. Đành phải nói:

- Vâng, hiện tại tài chính của công ty rất đủ. Em sẽ lập tức phân phó cho cấp dưới. Mà có cần giữ bí mật về việc thu mua tài liệu hay không?

- Không cần đâu, cho dù bọn chúng biết chúng ta thu mua tài liệu gì, thì chỉ có anh mới biết dùng. Những người khác sẽ không biết cách sản xuất.

Lâm Vân rất tự tin nói.

- Vậy thì tốt.

Mông Văn nói xong, định rời đi.

- Mông Văn, em chờ một chút. Hiện tại anh có nửa cây dược thảo, anh sẽ giúp em xóa bỏ vết sẹo trên mặt.

Trong lòng Lâm Vân thì nói, nửa cây Địa Lan đã dùng qua, nếu không dùng nốt thì sẽ mất đi hiệu lực.

- Vâng, cảm ơn anh.

Mông Văn vốn không muốn chữa trị. Con gái làm đẹp vì người mình yêu, nhưng mình làm đẹp cho ai xem? Huống hồ, Lâm Vân có thể xóa bỏ toàn bộ vết sẹo trên mình sao? Lưu lại một vết sẹo mờ, còn không bằng cứ để như vậy.

Chỉ là người khác luôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình. Mặc dù mình không quan tâm, nhưng dù sao cũng là tổng giám đốc của một công ty. Hình ảnh như vậy cũng không tốt cho công ty lắm. Mà Mỹ Na đã nói Vũ Tích cũng từng có sẹo trên mặt như mình. Nhờ Lâm Vân mà khuôn mặt của cô ấy đã trở lại như bình thường.

Tuy Mông Văn không quá tin tưởng, nhưng lại cảm thấy Mỹ Na không cần phải lừa gạt nàng.

Thấy Mông Văn đồng ý, Lâm Vân gật đầu, bảo nàng nằm xuống giường. Lấy kim châm, đâm vào huyệt ngũ của nàng. Sau đó lấy ra nửa cây Địa Lan, giống như trị liệu cho Vũ Tích lần trước. Giúp nàng xóa đi toàn bộ vết sẹo đã đóng vẩy trên mặt. Rồi dùng Địa Lan và chân khí khôi phục lại dung mạo cho nàng.

Hiện tại tu vị của Lâm Vân đã là hai sao, nên việc chữa trị nhanh hơn rất nhiều. Làm xong mọi việc, Lâm Vân mới rút kim châm ở huyệt ngũ ra.

- Đã xong rồi à?

Mông Văn thấy Lâm Vân đứng ở bên giường, mặt đỏ lên nói. Nàng cảm giác tư thế này của mình có chút bất lịch sử.

- Anh đã xóa bỏ vết sẹo trên mặt em rồi đó. Tí nữa em cũng uống một viên Dưỡng Nhan Hoàn, rồi đi ra dùng cơm luôn. Anh ở bên ngoài chờ em.

Lâm Vân nói xong, cười một tiếng, rồi xoay người đi ra ngoài.

Mông Văn sờ sờ khuôn mặt của mình, không còn sờ tới vết sẹo nữa. Mặc dù nàng không quan tâm dung mạo của mình, nhưng trong lòng vẫn rất kích động. Vội vàng đi tới trước một cái gương, trong gương là một khuôn mặt không hề tí vết, cũng không thấy một dấu vết đã từng bị thương ở mặt.

Bàn tay của Mông Văn bắt đầu run rẩy. Trên đời lại có y thuật như vậy sao? Quả thực là phép thuật của thần tiên.

Lúc Lâm Vân xuống tầng Vũ Tích, mẹ vợ và bà ngoại đều ở đó. Lâm Vân vội vàng đi tới gọi một tiếng nãi nãi. Kỳ thực bà ngoại của Vũ Tích vẫn chưa tới bảy mươi tuổi. Hiện tại lại uống một viên Dưỡng sinh hoàn, tinh thần càng rất tốt, không có chút già cả nào. Bà ta trông thấy Lâm Vân đi xuống, rất là cao hứng. Càng nhìn cháu rể càng thấy hài lòng.

Lâm Vân thấy con mắt của Vũ Tích vẫn còn đỏ, biết ba người đang nói chuyện trước kia, vội vàng nói:

- Nãi nãi và mọi người đi dùng cơm thôi.

Hàn Vũ Tích đứng lên, nắm chặt tay cánh tay của Lâm Vân. Nếu không phải có nhiều người ở đây, nàng đã nhào vào ngực của Lâm Vân rồi. Lâm Vân biết tâm tình của nàng, vỗ vỗ lưng nàng nói:

- Chuyện đã qua thì cho nó qua đi. Chúng ta còn cả tương lai phía trước.

- Vâng.

Thanh âm của Hàn Vũ Tích rất nhẹ, nhưng tràn đầy yêu thương. Mọi người ở đây đều nghe thấy rất rõ ràng. Vài trưởng bối đều âm thầm vui mừng.

- Chị Văn đâu anh trai?

Hôm nay Lâm Hình và mẫu thân nấu một bàn thức ăn. Tuy hiện tại Lâm Hình và mẫu thân rất có tiền, nhưng hai người không thuê bảo mẫu gì cả. Chỉ có một người quét dọn vệ sinh vào mỗi tuần. Còn đâu thì đều tự mình làm.

- Chị tới rồi đây.

Nghe thấy Lâm Hình gọi mình, Mông Văn liền đi xuống tầng.

- Chị Văn, mặt chị không còn sẹo nữa kìa? Chị thật là xinh đẹp.

Lâm Hình thấy trên mặt của Mông Văn đã không còn vết sẹo nào, liền biết anh trai đã giúp chị ấy trị liệu tốt.

- Là Lâm Vân giúp chị. Mà muốn nói xinh đẹp, thì em phải nói tới Vũ Tích mới đúng.

Khuôn mặt của Mông Văn đã khôi phục lại vẻ tú lệ, nên tâm tình rất tốt.

- Chị và chị dâu đều xinh đẹp, đều đẹp hơn em. Anh trai, lúc nào đó anh cũng giúp em nhé.

Lâm Hình tiến lên, dùng đưa cánh tay của Lâm Vân.

- Lâm Hình, em đã rất đẹp rồi, không cần phải anh trai em trị liệu đâu.

Hàn Vũ Tích vội vàng nói ra. Nàng biết lúc Lâm Vân giúp mình trị liệu đã rất vất vả. Mà khuôn mặt của Lâm Hình vốn đã bóng loáng, đâu cần phải Lâm Vân giúp con bé trị liệu.

Lâm Vân biết ý của Hàn Vũ Tích, nhưng Lâm Hình lại không biết. Tuy vậy nàng cũng không đòi hỏi thêm, vội vàng buông tay ra. Mọi người vừa ngồi xuống bàn ăn cơm, Lâm Vân liền gãi gãi vào tay của Vũ Tích. Hàn Vũ Tích biết ý của Lâm Vân, nhìn Lâm Vân, xem hắn muốn nói gì, thì Lâm Hình lại lên tiếng cắt đứt.

- Anh trai, chị dâu, đừng bí mật ân ái như thế nữa, mau ăn cơm thôi, em đói chết rồi nè.

Lâm Hình còn chưa dứt lời đã bị Hà Anh đánh một cái.

- Con bé chết tiệt, không biết lớn nhỏ gì cả.

Một bữa cơm này ăn rất vui vẻ và ấm cúng. Sau khi cơm nước xong, Mông Văn cáo từ trở về nhà. Lâm Hình và Vũ Tích thu thập bát đĩa. Hà Anh, Ninh Nhụy và bà ngoại Vũ Tích thì ngồi nói chuyện phiếm. Ba người đều rất hài lòng với con cháu của mình.

- Vũ Tích, chúng ta đi lên tầng trước đi.

Lâm Vân dắt tay Vũ Tích lên tầng. Vài vị trưởng bối nhìn nhau cười, trong đầu đang suy nghĩ không biết khi nào thì có thể ôm cháu.

Lâm Vân vừa đóng cửa lại, Hàn Vũ Tích đã ôm chặt lấy hắn, nói:

- Lão công, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp em tìm lại mẹ và bà ngoại, em...

- Đã biết anh là lão công của em rồi, còn cảm ơn làm gì. Đưa tay của em đây, để anh xem em tu luyện như thế nào rồi?

Lâm Vân nói xong, nắm lấy cổ tay của Hàn Vũ Tích.

- A, em đã luyện tới Luyện Khí một tầng diên phong, sắp lên tầng thứ hai rồi? Không biết linh căn của em là linh căn gì vậy? Sao có tu luyện thần tốc

như thế?

Tốc độ tu luyện của Hàn Vũ Tích khiến Lâm Vân rất là kinh ngạc.

- Em chỉ muốn tu luyện nhanh tới Trúc Cơ, như vậy chúng ta có thể...

Trong lòng của Hàn Vũ Tích có chút xin lỗi Lâm Vân. Tuy hai người đã kết hôn nhiều năm như vậy, nhưng nàng không thể làm tròn trách nhiệm của một người vợ.

Lâm Vân biết Hàn Vũ Tích suy nghĩ cái gì, cầm lấy bàn tay của nàng nói:

- Thời gian chúng ta bên nhau còn dài mà, em không cần phải lo lắng điều này đâu. Với tư chất của em, chưa tới năm năm là có thể Trúc Cơ.

- Cái gì? Cần lâu như vậy sao? Em đã nói với bà ngoại rằng năm sau thì có...

Hàn Vũ Tích nói tới đây, có chút ngượng ngùng dừng lại. Suýt nữa thì nói ước định của mình và bà ngoại.

Nghe Hàn Vũ Tích nói như vậy, Lâm Vân rất là yêu thương kéo tay nàng, nói:

- Tư chất của em vô cùng tốt. Có lẽ nếu gặp cơ duyên thì hai năm Trúc Cơ cũng không phải là không có khả năng. Chỉ cần chúng ta cùng nhau nỗ lực là được.

Lâm Vân biết, nếu không gặp kỳ ngộ gì, thì trong vòng hai năm không thể Trúc Cơ được. Mà đã là kỳ ngộ thì chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Chẳng hạn như việc Lâm Vân kiếm được nhiều linh thạch và pháp khí là chỉ do kỳ ngộ. Tuy nhiên, cái bộ 'Cơ sở về đan trận' kia không biết có thể giúp hắn điều chế một số đan dược tăng quá trình tu luyện cho Vũ Tích không?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân quyết định nghiên cứu cái thẻ ngọc kia xem. Đợi cho Hàn Vũ Tích luyện tới Luyện Khí tầng thứ hai thì sẽ dạy nàng Tiên Thủy Quyết. Như vậy khả năng tu luyện của nàng có thể sẽ nhanh hơn. Giống như mình vậy, sau khi tu luyện xong Tiên Thủy Quyết, thì tốc độ tu luyện tăng lên rất nhiều.

- Vũ Tích, anh tới chỗ của Tam gia gia đây, em ở nhà tu luyện đi. Anh sẽ đi nhanh thôi.

Lâm Vân nói xong, xuống tầng chào mọi người rồi đi tới đại viện của Lâm gia. Hắn không biết lão gia tử có việc gì quan trọng mà cần gặp mình.

Lâm Vân vừa đi tới đại viện của Lâm gia, thì đã thấy Dư Dụ chờ ở đó. Dư Dụ trông thấy Lâm Vân tới, rất cao hứng chạy tới nói:

- Thiếu gia Vân, lão gia tử đã ở phòng sách chờ cậu. Cậu đi theo tôi.

Lâm Vân chào hỏi qua Dư Dụ rồi đi theo y tới thẳng phòng sách của lão gia tử. Trong lòng còn đang suy nghĩ, cái tay Dư Dụ này có chút cổ hủ. Thời hiện đại rồi còn gọi thiếu gia này thiếu gia nọ. Chắc là y đi theo lão gia tử lâu năm như vậy, ít nhiều cũng nhiễm thói quen của người già.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 262: Lo Lắng Của Lâm Lộ Trọng

L

âm Lộ Trọng thấy Lâm Vân đi vào, lập tức nói:

- Cháu ngồi đi.

- Tam gia gia, gia gia tìm cháu có việc gì không?

Lâm Vân vừa ngồi xuống lập tức hỏi.

Thần sắc của Lâm Lộ Trọng có chút nghiêm túc, gật đầu nói:

- Lần này có một việc cần thương lượng với cháu. Còn một tháng nữa là ta về hưu rồi. Cháu nói thật cho ta biết, việc liên quan tới tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, oanh động cả thế giới có phải do cháu làm không?

- Đúng vậy, chính là do cháu làm.

Lâm Vân không hề có ý giấu diếm. Hẳn biết có rất nhiều người đang hoài nghi hẳn, chỉ là không có chứng cứ mà thôi.

- Ủ, lần này cháu làm không sai, không để lại dấu vết nào. Nhưng vẫn có rất nhiều người đang hoài nghi cháu. Bọn họ cho rằng hung thủ tiêu diệt Hắc Thủ Băng Dao có liên qua tới cháu. Mặc kệ tổ chức này có quan hệ gì với cháu hay không, ta sẽ không hỏi kỹ càng. Ta sắp phải về hưu rồi. Sau khi ta về hưu, vị trí trung tâm của quốc gia sẽ không còn người của Lâm gia nữa. Về sau chúng ta hoàn toàn phải dựa vào bản thân mình.

- Cho nên đừng làm những chuyện như làm với Tần gia lần trước, hoặc là làm nhưng không nên quá rêu rao. Phải biết rằng, cứng quá sẽ gãy. Người tài ba của quốc gia có rất nhiều, không chỉ có một mình cháu đâu. Lúc trước cháu là huấn luyện viên Lâm của Long Ảnh, Diệp gia, Từ gia và Lục gia

đều giúp đỡ Lâm gia của chúng ta rất nhiều. Hơn nữa thủ trưởng số một Trường Minh Hiến rất thưởng thức những việc làm của cháu ở rừng rậm Amazon.

- Với lại những việc cháu làm lúc trước không gây ảnh hưởng lớn, chỉ giáo huấn Tần Thăng một trận mà thôi. Nhưng những chuyện như vậy không thể để phát sinh nữa. Phải biết rằng ‘Người đi trà nguội’. Cháu hiện tại không ở Long Ảnh, huống hồ Diệp Sở Thiên đã sớm về hưu, ta cũng sắp về hưu. Nên về sau cháu cần khiêm tốn một chút. Mà cháu cũng nên coi chừng Tần gia và Lý gia trả thù đấy.

- Hiện tại tập đoàn Vân Môn của cháu như mặt trời giữa trưa, người ngấp nghé tập đoàn không ít. Giống như việc Vũ Tích bắt cóc là có liên hệ với nó vậy. Vốn lúc đầu ta có ý định cho cháu kết hôn với cháu gái của Từ gia, như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn với sự nghiệp sau này của cháu. Nhưng cháu và Vũ Tích ân ái như vậy, ta sẽ không nhắc lại.

Lâm lão gia tử nói tới đây, thở dài một hơi. Rõ ràng ông ta rất tiếc nuối về việc đám hỏi với Từ gia. Cháu của mình mặc dù nhiều, nhưng có được sự tán thành của lão Từ, chỉ có một mình Lâm Vân mà thôi. Các cháu nội khác, người ta đều lười xem.

- Tam gia gia, cháu biết phải làm như thế nào.

Lâm Vân hít một hơi. Trong lòng nói, do thói quen khoái ý ân cừ của mình, nên không lo lắng chu đáo như lão gia tử. Chẳng lẽ cứ người thân bên mình xảy ra chuyện, mình lại đối phó như với Hắc Thủ Băng Dao, giết một cái sạch sẽ sao?

- Ừ, cháu biết là tốt rồi. Lý Ly là hạng người như thế nào, ta biết rất rõ. Tên kia là một tên không chịu có hại, lại còn biết ẩn nhẫn. Tần Tiên thì hoàn toàn khác, ông ta thì rộng lượng hơn. Tuy hai người đó không trực tiếp ra tay đối phó với cháu, nhưng sau lưng chọc dao là không thể thiếu. Nghe nói

gần đây Lý gia đám hỏi với Tần gia. Là cháu nội của Lý Ly, Lý Danh Sinh kết hôn với cháu gái của Tần Tiên, Tần Nhan.

- Hai nhà này đều có thù với Lâm gia chúng ta. Một khi hai nhà này đám hỏi, bọn họ sẽ liên kết lại với nhau đối phó với Lâm gia chúng ta. Phòng chừng, người mà chúng đối phó trước chính là cháu, nên cháu phải cẩn thận. Tuy Lâm gia của chúng ta không sợ, nhưng đã nói từ trước, chúng ta cũng không mạnh hơn bọn họ là bao nhiêu.

Lâm Lộ Trọng nói xong, thần sắc rất nghiêm túc.

Có thể nói, Lâm gia có Lâm Vân cường thế như vậy, rất nhiều người dè chừng, cũng rất nhiều người vì thế oán hận Lâm gia. Ai dè chừng, ai oán hận, thật không thể nói rõ ràng.

Lâm Vân hiểu ý của lão gia tử. Chỉ là hắn không ngờ Lý gia và Tần gia liên kết với nhau nhanh như vậy, còn kéo cả đám hỏi tới. Tuy nhiên, cho dù như vậy, có thể làm gì được hắn? Hiện tại Lâm Vân có thể khẳng định những suy đoán của Mông Văn là chính xác. Rõ ràng cháu gái của bọn họ còn chưa vào nhà chồng, đã hợp tác đối phó tập đoàn Vân Môn của mình rồi. Thủ đoạn rút củi dưới đáy nồi này thật lợi hại.

Nếu không phải những người nắm quyền lực trung tâm trong tập đoàn Vân Môn đều là người của mình, phỏng chừng đã bị hai nhà kia mua chuộc hết. Nhưng Lâm Vân không để những điều này vào trong lòng. Nói về cạnh tranh buôn bán, hắn còn sợ ai? Cho dù các người có nắm giữ ngành viễn thông của quốc gia trong tay thì thế nào? Ta liền lũng đoạn cả ngành đó cho các người xem.

- Tam gia gia, cháu có một việc muốn hỏi gia gia. Quốc gia của chúng ta có phải hay không có một tổ chức dị năng? Còn có Luyện Khí Sĩ gì đó? Những người này có khả năng gì?

Lâm Vân hỏi, đây mới là điều hãn quan tâm hơn cả. Hãn muốn xác định xem có người có thể uy hiếp được hãn hay không, để làm tốt chuẩn bị.

Lâm Lộ Trọng có chút kỳ quái nhìn Lâm Vân, trịnh trọng nói:

- Đây cũng là chuyện quan trọng mà ta muốn gọi cháu tới. Mà cháu nghe chuyện này ở đâu vậy? Đây đều là bí mật của quốc gia cơ mà. Tuy nhiên, nếu cháu đã biết, thì ta sẽ nói rõ ràng hơn. Ta tin tưởng cháu chắc sẽ không nói lung tung ra bên ngoài

- Quốc gia của chúng ta đúng là có tổ chức dị năng, tổng cộng có 13 người. Trong đó có bốn người là Luyện Khí Sĩ. Về phần dị năng khác thì ta không rõ ràng lắm. Nhưng ta biết có một người có khả năng khống chế tinh thần. Nghe nói người này có thể xâm nhập vào đầu óc của người khác, rồi khống chế đầu óc của người đó, bắt người đó làm theo ý của mình. Dị năng của y quả thật là lợi hại.

- Về phần Luyện Khí Sĩ, ta nghe nói bọn họ có thể điều khiển phi đao để công kích người khác, thậm chí còn không sợ súng đạn nữa. Dị năng là thiên sinh, mà Luyện Khí Sĩ là có thể tu luyện. Tuy nhiên, người có thể tu luyện Luyện Khí Sĩ chỉ là một người trong một trăm nghìn người. Không phải ai cũng có thể tu luyện thành công. Hơn nữa, quá trình tu luyện rất dài, phải vài chục năm mới có chút thành tựu. Còn tốn rất nhiều tiền của.

- Cho nên, từng Luyện Khí Sĩ đều là tài sản quý giá của quốc gia. Tuy hàng năm quốc gia tuyển chọn không ít người tu luyện, nhưng thành công lại vô cùng ít.

- Ý của ta khi nói tới việc này là, ta không biết cháu học từ đâu những bản lĩnh như vậy. Nhưng những người trong tổ chức dị năng kia đều không phải người bình thường, phỏng chừng ai cũng lợi hại hơn cháu. Cho nên sau khi ta về hưu, cháu phải an phận hơn một chút.

Nghe lão gia tử nói như vậy, Lâm Vân âm thầm suy nghĩ, ai cũng lợi hại hơn mình? Cái này chắc không có khả năng. Tuy nhiên hẳn cũng hiểu ý của lão gia tử, nên không có cãi lại. Còn nguyên nhân Luyện Khí Sĩ ít như vậy, là do bọn họ không biết về linh căn mà thôi. Mà Luyện Khí Sĩ này rõ ràng là người Tu Chân.

Điều này chứng tỏ tin tức của Tào Khuê là không chính xác. Nhưng Lâm Vân cũng không dám khẳng định tin tức của lão gia tử có chuẩn xác hay không. Tuy nhiên, nếu nói trong một trăm nghìn người mới có một người có thể tu luyện, hay nói là mới có một người có linh căn, đây nhất định là không có khả năng. Lâm Vân tin tưởng, trong việc này có nguyên nhân khác.

Mà dị năng tinh thần kia thì giống như một thần pháp mê hoặc người trong công pháp tu chân. Không biết có ảnh hưởng gì tới mình không.

Thấy thái độ không cho là đúng của Lâm Vân, lão gia tử đành phải nói tiếp:

- Cháu đừng coi thường những người này. Nghe nói, Luyện Khí Sĩ mạnh nhất trong tổ chức dị năng đã tới tầng thứ năm. Phải biết rằng, Luyện Khí Sĩ cao nhất cũng chỉ tới tầng thứ tám mà thôi. Nhưng tu tới tầng tám thì chưa nghe nói qua. Mà đến tới tầng thứ năm, là có thể phóng ra lửa, giống như thần tiên trong truyền thuyết vậy.

- Tuy nhiên, cả quốc gia chỉ có một người như vậy. Các Luyện Khí Sĩ khác đều là do y bồi dưỡng được. Người này tên là Sầm Luân. Nếu quốc gia phái người này tới, thì chứng tỏ quốc gia muốn bắt cháu lại, cho dù là ta cũng không thể ngăn cản được. Nếu không phải người trong tổ chức dị năng không thích hợp với việc huấn luyện viên. Thì chức huấn luyện viên của Long Ảnh đã sớm giao cho bọn họ rồi.

- Tuy nhiên cháu cũng không cần quá mức lo lắng. Lâm gia của chúng ta có cơ sở khá vững chắc, mặc dù không có người lợi hại như Sầm Luân,

nhưng không phải ai cũng có thể coi thường.

Lâm Vân nghe xong liền biết Luyện Khí Sĩ này luyện tới mức cao nhất chỉ có tám tầng. Vậy thì không hề có sức uy hiếp gì đối với mình. Đến tầng năm mà chỉ có thể ngưng tụ cầu lửa thì rất bình thường. Phỏng chừng người đó không có khả năng phóng ra quá nhiều. Khoảng bốn năm cầu lửa là tới giới hạn rồi.

Nhưng ở thế giới này lại có người Tu Chân, như vậy nhóm người Luyện Khí Sĩ phải biết tới sự tồn tại của linh thạch mới đúng. Chẳng lẽ bọn họ luyện không cần linh thạch sao? Nghĩ tới đây, lập tức hỏi:

- Tam gia gia, gia gia có biết những người này tu luyện kiểu gì không?

- Chuyện này thì ta không biết, bởi đây là cơ mật, phỏng chừng chỉ có bọn họ mới biết được. Mà ta còn có một việc muốn nói với cháu, việc này rất kỳ quái.

Nói tới đây, thần sắc của Lâm Lộ Trọng trở nên rất ngưng trọng.

Nghe lão gia tử nói trịnh trọng như vậy, Lâm Vân cũng rất hiếu kỳ. Là việc gì mà có thể khiến cho một người trải qua sóng to gió lớn như lão gia tử cũng phải coi trọng như vậy.

- Nước Mĩ sở dĩ đề nghị thành lập đội quân đặc công quốc tế, hơn nữa còn lựa chọn những bộ đội đặc công ưu tú nhất là có tính toán. Tuy hiện tại đội đặc công quốc tế bởi vì nhiều nguyên nhân còn chưa hoàn toàn chinh hợp, nhưng quốc gia của chúng ta là một trong năm quốc gia có quyền điều hành hội liên hiệp này. Cũng vì nguyên nhân như vậy, mà chúng ta mới biết được mục đích của nước Mĩ.

- Ở một chỗ bị Nam Băng Dương và Nam Cực bao quanh, vệ tinh của nước Mĩ đã chụp được hình của một kiến trúc hình cánh tay người. Nhưng cánh tay này chỉ có bốn ngón. Theo như lời của người Mĩ, bọn họ còn chụp được

trên kiến trúc hình cánh tay kia là một cái tháp cao. Ở giữa tháp cao là một cái đĩa bay.

- Theo như phán đoán của người Mĩ, đây là một cái đĩa bay hình thanh kiếm. Bởi vì họ không có cách nào tiếp cận khu vực kiến trúc đó. Cứ tới gần trong phạm vi nửa km thì sẽ bị ánh sáng trên kiến trúc đó bắn chết. Bên Mỹ đã chết rất nhiều người, nhưng không có cách nào tiếp cận được gần. Đang lúc nước Mĩ muốn phá hủy nó thì thứ này đã tự động biến mất. Thậm chí cả cái tháp cao kia cũng biến mất.

- Tuy người Mĩ rất là hiếu khách, nhưng loại vật này cũng quả rợn người. Mặc dù có ảnh chụp, nhưng không ai biết người Mĩ nói thật hay là giả. Bởi người Mĩ rất thích mấy cái trò về đĩa bay. Đã rất nhiều lần thấy họ làm giả bằng chứng về đĩa bay rồi tung lên mạng, chứ chúng ta đều chưa từng thấy tận mắt.

- Nhưng ta nghĩ lần này bọn họ muốn làm giả, vì sao phải lựa chọn biện pháp thực tế, còn đưa ra đề nghị thành lập đội đặc công như vậy? Mà kỳ quái nhất chính là vì sao bọn họ phải ngăn cản quốc gia của chúng ta vào năm quốc gia có quyền lập kế hoạch? Sau khi chúng ta thành công vào được năm quốc gia đó, người Mĩ mới chịu nói ra việc này.

- Sau khi chiếc đĩa bay kỳ lạ kia biến mất, ở xung quanh chỗ đó rõ ràng tìm được rất nhiều kim cương, đá quý, giá trị gộp lại bằng thu nhập cả một năm của một quốc gia trung bình. Người Mĩ cũng không có ý dấu giếm số tài sản đó. Hơn nữa còn cung cấp hàng mẫu, để cho các nhà khoa học của các quốc gia nghiên cứu.

- Người Mĩ cho rằng đây có thể là đĩa bay của người ngoài hành tinh, hơn nữa sức chiến đấu còn mạnh hơn chúng ta rất nhiều. Vì phòng ngừa những đĩa bay này tấn công Trái Đất, người Mĩ mới đề nghị thành lập đội đặc công.

- Mặc dù chỗ tốt đều do bọn họ cầm hết, nhưng chuyện này không thể không tìn hoàn toàn. Trải qua một cuộc phân tích của quốc gia chúng ta, đều cho rằng cái tháp cao kia đã từng xuất hiện trong nước. Hơn nữa người Mĩ còn biết đài cao đã xuất hiện trong quốc gia của chúng ta. Cho nên mới muốn độc chiếm số tài sản kia.

- Mặc dù người Mĩ biết nếu đã nói ra chuyện này, chúng ta khẳng định có thể suy đoán ra. Nhưng bọn họ vẫn phải nói thật. Bởi vì nếu chuyện đĩa bay tấn công là chính xác, như vậy rất nguy hiểm. Hiện tại chỗ đó đã bị phong tỏa, không cho người ngoài vào xem.

- Tuy nhiên, đợi khi đội quân đặc công quốc tế chinh hợp xong, thì đội đặc công có thể vào đó tìm hiểu tình hình. Cho nên ta hy vọng cháu có thể tạm thời trở lại Long Ảnh, xác nhận sự thật của đĩa bay kia. Quốc gia của chúng ta đã cẩn thận tìm kiếm tòa tháp, nhưng một mực đều không tìm được. Chúng ta cũng đã hoài nghi có phải nước Mĩ đã lấy trước rồi không. Ta phỏng chừng qua một thời gian ngắn nữa, quân ủy sẽ điều cháu tới để thảo luận.

Lâm Lộ Trọng nói xong, cũng là cau mày. Nói thật, ông ta không tin chuyện về đĩa bay. Trước kia đã nghe nói rất nhiều về chuyện này trên TV và báo đài. Thậm chí còn có người quay được video, nhưng trên thực tế, đều không có ai chính thức tin tưởng vào thứ này. Nếu quả thực là có, thì đó là một hồi tai nạn với Địa Cầu.

- Đây là một số tư liệu mà trợ thủ của ta đã điều tra ra được. Cháu cầm lấy mà xem.

Lâm Lộ Trọng nói xong, đưa cho Lâm Vân một xấp văn kiện.

Lâm Vân nhận lấy, mở ra nhìn. Ở trong có ghi chép một số thông tin cơ mật về sự tồn tại đĩa bay ở trong nước và nước ngoài. Chẳng hạn như ngày 19

tháng 9 năm 1961, đoàn sứ giả mười người của Mỹ do Betty và Barney Hill dẫn đầu tới New Zealand đã bị UFO bắt cóc. Chẳng lẽ việc này là sự thật?

- Đi hay không để cháu suy nghĩ đã. Nhưng cháu không muốn rời đi vợ và gia đình của cháu. Lần trước có hai tên bắt cóc bị cục cảnh sát bắt, hiện tại thế nào rồi?

Lâm Vân khép lại tập văn kiện, hỏi.

- Hai tên này đã khai báo. Bọn chúng chính là thành viên của tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Cho nên khi cháu cứu được Vũ Tích trở về, thì mọi người đều biết cháu có liên quan tới việc tiêu diệt tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Nhưng bọn họ chỉ hoài nghi mà thôi, vì không có chứng cứ. Cháu phải chú ý những tên dư đảng còn lại trả thù đấy. Mà hiện tại tập đoàn Vân Môn của cháu đã trở thành một công ty trọng điểm cần bảo vệ của quốc gia rồi. Cháu chỉ cần biết điều đó là được rồi.

- Mặc kệ cháu đã giải quyết tổ chức kia như thế nào, nhưng ta hy vọng cháu không nên động vào tổ chức của quốc gia. Hành động này rất không sáng suốt, dù sao gia đình và công ty của cháu đều ở quốc gia này. Chắc cháu cũng hiểu ý của ta chứ?

Lâm Vân nói xong, nhìn Lâm Vân.

Ông ta biết đứa cháu trai này của mình là một người to gan lớn mật. Ông ta chỉ sợ nó lại xằng bậy, cho nên mới nói vậy để dự phòng.

Lúc Lâm Vân đi ra đại viện của Lâm gia, trong lòng rất kỳ quái. Hẳn biết các hành tinh khác là có sự sống, nhưng theo như tính toán của hắn trước đây, không có hành tinh nào có thể dựa vào khoa học kỹ thuật để bay tới bay lui giữa các hành tinh được. Trừ khi khoa học kỹ thuật của hành tinh kia vượt quá mức tưởng tượng của hắn.

Còn về việc lão gia tử đề nghị hãn kết hợp với quân đặc công của quốc gia, Lâm Vân quyết đoán cự tuyệt. Chỉ là không muốn nói trước mặt của lão gia tử mà thôi. Một chuyện như vậy, khẳng định quân ủy sẽ phái người tìm mình, lúc đó mình có thể từ chối trước mắt họ. Mình ở lại Yên Kinh, người nhà mới đảm bảo an toàn. Hiện tại phải tăng tu vi cao hơn rồi nói sau.

Việc người Mĩ phát hiện ra đĩa bay chắc không phải là lung tung bịa đặt, có căn cứ thì mới nói ra như vậy. Một khi thực sự có người hành tinh khác xâm lược Địa Cầu, với khoa học kỹ thuật rồi lại phía sau mà tài nguyên lại phong phú như ở nơi này, nhất định sẽ bị chiếm đoạt. Mặc dù hãn không muốn để ý tới những chuyện như vậy, hãn không phải là anh hùng, nhưng người bên cạnh phải lám ao bây giờ? Cho nên chỉ có cách nhanh chóng tăng cường thực lực của bản thân.

Nếu như mình đoán không sai, nhóm người ngoài hành tinh này nếu muốn đi tới Địa Cầu thì cần ít nhất vài năm, thậm chí là vài chục năm. Cho dù có tàu vũ trụ nhanh hơn nữa, cũng không thể dùng thời gian ngắn để đi từ hành tinh này tới hành tinh khác được.

Lâm Vân về tới nhà, tắm rửa xong, đi vào phòng thì thấy Vũ Tích đã ngủ. Nhìn vợ mình ngủ rất là yên bình, Lâm Vân quyết định, từ nay về sau sẽ không để cho nàng gặp nguy hiểm nữa.

Tuy Lâm Vân đã rất nhẹ nhàng nằm xuống bên người Hàn Vũ Tích, nhưng Hàn Vũ Tích vẫn tỉnh lại. Có thể thấy được nàng ngủ không sâu. Hàn Vũ Tích thấy là Lâm Vân, lập tức chui vào ngực hãn nói:

- Lão công, anh trở về rồi à.

- Ừ, Vũ Tích, nếu có một ngày, anh muốn tới một nơi rất xa, thậm chí có thể không trở về, em...

Lâm Vân còn chưa nói hết lời, Hàn Vũ Tích đã khẩn trương ôm chặt Lâm Vân nói:

- Lão công, anh muốn vứt bỏ em ở đây sao? Anh đi đâu thì em sẽ đi theo đó...

Lời nói mang theo vẻ lo lắng, căn bản không quan tâm Lâm Vân muốn đi chỗ nào.

- Ừ, vô luận anh đi tới đâu, anh đều sẽ mang em theo.

Trong lòng Lâm Vân bay lên một cỗ hào hùng. Âm thầm tự nhủ, nếu thật sự có người ngoài hành tinh tấn công thì như thế nào? Lúc đó thì tu vị của mình cũng đã rất cao rồi.

Ngày hôm sau, Lâm Vân muốn Hàn Vũ Tích gia tăng tu luyện, mình thì đi tới công ty, triệu tập Lam Cực, Mông Văn, Diệp Diễm và Lý Thanh mở một cuộc họp quan trọng. Rồi tuyên bố phương hướng về sau.

Tập đoàn Vân Môn, tài đại khí thô, chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, đã xây dựng thêm mười nhà xưởng. Bao gồm nhà máy sản xuất linh kiện điện tử, nhà máy sản xuất khuôn đúc, nhà máy sản xuất Microchip, và mấy nhà máy lắp ráp.

Như vậy tập đoàn Vân Môn đã có một khu công nghiệp lớn của riêng mình. Trong khu công nghiệp còn có chỗ ở riêng cho nhân viên của công ty. Ngay cả Mông Văn và Lâm Vân cũng chuyển tới đó ở. Chỗ đó có thể nói là nơi có hệ thống an toàn nhất của Yên Kinh. Thậm chí mấy cái quân khu còn không bằng.

Khu nhà dành riêng cho nhân viên được gọi là Vân Môn Viên. Nơi này có hoàn cảnh rất là yên tĩnh và xinh đẹp. Còn là nơi có hệ thống an toàn bậc nhất Yên Kinh, dẫn tới rất nhiều người muốn mua phòng ốc ở nơi đây. Tuy nhiên, rất ít người có thể mua được. Bởi vì nơi này chỉ dành riêng cho người của tập đoàn Vân Môn. Mẹ và bà ngoại của Hàn Vũ Tích, cùng mẹ và em gái của Lâm Vân đều chuyển vào Vân Môn Viên để ở.

Cũng chỉ có vài người quen như Lục Dực và một vài nhân tài có thể mua một phòng nhỏ trong này. Bản thân Lâm Vân thì một bên tu luyện, một bên tập trung chế tạo hệ thống viễn thông của riêng mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 263: Tin Vui Của Hàn Vũ Tích

L

âm Vân đã thành thói quen mỗi khi về nhà, Hàn Vũ Tích đều chạy tới ôm lấy hắn. Nhưng hôm nay lại có chút kỳ quái. Bình thường thì ôm một lát lại buông ra, nhưng hôm nay sao ôm lâu như vậy?

- Lão công, có một tin tức tốt muốn nói cho anh biết. Anh đoán thử xem.

Hàn Vũ Tích thần bí nói.

Lâm Vân một tay bế Hàn Vũ Tích lên, hôn vào mặt nàng một cái nói:

- Em thì có bí mật gì để nói. Có phải là tăng lên Luyện Khí tầng hai rồi phải không?

- Sai rồi, cho anh đoán thêm. Nếu anh đoán đúng, thì anh muốn gì cũng được.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân đoán sai, càng thêm có tinh thần.

Lâm Vân sững sờ, chẳng lẽ còn có tin tức tốt nào khác? Những ngày này Vũ Tích chỉ ở nhà tu luyện thôi mà? Trong chớp mắt lại âm thầm buồn cười, nhất định là Luyện Khí tầng hai, còn ra vẻ thần bí nữa.

- Cho dù anh đoán không đúng, nhưng bây giờ anh cũng có thể làm mọi thứ mà.

Nói xong, tay nhéo nhéo vào ngực của Hàn Vũ Tích.

- Không được, anh chơi xấu. Nếu anh đoán không đúng, em sẽ không cho anh...

Hàn Vũ Tích còn chưa dứt lời tay của Lâm Vân đã run lên, thiếu chút nữa đánh rơi Hàn Vũ Tích xuống đất.

- Em đã...Luyện tới Luyện Khí tầng thứ ba rồi sao?

Lâm Vân đột nhiên phát hiện ra tu vị của Vũ Tích đã là Luyện Khí tầng thứ ba. Trong thời gian này do vội vàng nghiên cứu chế tạo, rõ ràng không để ý tới. Ngoài kinh hỉ ra không khỏi đau lòng.

- Lão công, là em muốn cho anh kinh ngạc, nên mới không nói cho anh biết.

Hàn Vũ Tích hiểu tâm tư của Lâm Vân, trong lòng ngọt ngào. Nói xong liền ôm cổ Lâm Vân, trao cho hân một nụ hôn thật sâu.

Hàn Vũ Tích nhanh như vậy đã luyện tới Luyện Khí tầng ba, khiến cho Lâm Vân rất là kinh hỉ. Hân thật không ngờ Hàn Vũ Tích chỉ dựa vào hai viên linh thạch, trong thời gian ba tháng đã luyện tới Luyện Khí tầng ba. Cho dù là thiên tài của đại lục Thiên Hồng bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Ôm lấy Hàn Vũ Tích vào lòng, không nỡ buông tay.

Hàn Vũ Tích không ngừng cố gắng tu luyện, chính vì cho Lâm Vân kinh hỉ. Nàng thấy Lâm Vân quả thực vui mừng như mình nghĩ, trong lòng càng ngọt như mía, ôm hân thật chặt.

- Vũ Tích, Tiểu Lâm, ăn cơm thôi.

Cửa phòng vốn không đóng, mẫu thân của Hàn Vũ Tích đi lên gọi con gái và con rể xuống ăn cơm, thì trông thấy con rể đang ôm hôn con gái, liền vội vàng đóng cửa lại.

Trong lòng cô ta rất cao hứng, cảm tình của con gái mình và con rể tốt thật là tốt. Ngày nào cũng rất ân ái với nhau. Tuy nhiên người trẻ tuổi đúng là không có kinh nghiệm, hôn môi cũng không đóng cửa lại. Con gái của mình

coi như may mắn hơn mình nhiều lắm, tìm được một người quy túc tốt. Lau lau nước mắt, như vậy cô ta đã rất thỏa mãn.

- A...

Hàn Vũ Tích vội vàng buông Lâm Vân ra, sắc mặt đỏ bừng. Bị mẹ bắt quả tang đang hôn Lâm Vân, thật là mắc cỡ muốn chết.

- Ha ha, có gì đâu, cũng không phải là người ngoài nhìn thấy. Em việc gì phải ngại ngùng.

Lâm Vân cười ha hả. Hàn Vũ Tích luyện tới Luyện Khí tầng ba khiến hân rất hưng phấn. Với tư chất này của Vũ Tích, không chừng chỉ cần hai năm là có thể Trúc Cơ. Nghĩ tới đây, trong lòng của hân lập tức nóng lên.

Hàn Vũ Tích nghe Lâm Vân nói vậy, cũng cảm thấy hân nó đúng. Là mẹ mình trông thấy, chứ phải ai đâu mà ngại. Tuy nhiên, nếu hiện tại đi xuống ăn cơm thì vẫn có chút xấu hổ.

Lâm Vân biết ý của Hàn Vũ Tích, cười cười nói:

- Không vội đi ăn cơm. Để anh dạy em cách sử dụng Tinh Giới đã. Còn dạy cho em một vài phép thuật nho nhỏ.

Luyện Khí tầng ba đã có thể sử dụng một vài phép thuật đơn giản. Nhưng với Tiên Thủy Quyết, phát thuật đơn giản nhất phải tới tầng thứ năm mới có thể sử dụng. Cho nên Lâm Vân quyết định dạy nàng một ít.

Hai tiếng sau, Hàn Vũ Tích mang theo vẻ mặt khiếp sợ nghịch Tinh Giới trong tay. Trong lòng đã bội phục lão công của mình, không có cách nào nói lên lời. Tuy Lâm Vân còn dạy cho nàng một phép Phong Nhận Thuật. Thuận tay là có thể chém đứt một cái ghế. Nhưng nàng lại thích khả năng chứa đồ vật của chiếc nhẫn hơn. Điều này thật là thần kỳ.

Khó trách lúc trước Lâm Vân có thể tùy thời lấy ra nhiều đồ vật như vậy. Từ nay về sau chính mình chẳng phải cũng có thể mang đồ vật đi khắp nơi như anh ấy sao?

Thấy Hàn Vũ Tích yêu mến chiếc nhẫn như vậy, Lâm Vân tiếp tục dạy cho nàng Tu Thần Quyết, đồng thời cho nàng thêm hai mươi viên linh thạch.

Nguyên bản Hàn Vũ Tích cố gắng tu luyện là để chính thức làm vợ chồng với Lâm Vân. Nhưng hiện tại nàng có thêm động lực khác, cho nên ngoại trừ thời gian bên cạnh Lâm Vân, thời gian còn lại nàng đều dành hết cho việc tu luyện.

Mông Văn rất là kỳ quái. Sau khi Lâm Vân tập hợp xong tài liệu thì rõ ràng tự thân động thủ. Dùng nhựa cây Tùng thân đỏ, lại hỗn hợp rất nhiều loại tài liệu tạo thành một đồng bùa nguyên liệu.

Sau đó thì mang đồng nguyên liệu đã trộn thành bùa kia tới tập đoàn Vân Môn, cất vào kho hàng an toàn nhất. Cho dù như vậy, Lâm Vân vẫn còn bố trí mấy trận pháp bảo vệ xung quanh. Những trận pháp này đều là Lâm Vân học được từ bộ ‘Cơ sở về đan trận’ trên cái thẻ tre. Kể cả sát trận, vây trận và mê trận đều bày bố. Tuy những trận pháp này không là gì với người Tu Chân, nhưng đối phó với người bình thường thì cực kỳ hiệu quả.

Huống hồ, ở bên ngoài những trận pháp này Lâm Vân còn thiết lập rất nhiều hệ thống phòng ngự tiên tiến nhất. Cho nên có thể nói căn phòng cất đồng nguyên liệu kia chính là nơi an toàn nhất trên thế giới.

Lâm Vân chuẩn bị xong những thứ này, thì lấy một cái ngọc bài đưa cho Mông Văn, rồi nói:

- Có ngọc bài này thì mới đi vào được căn phòng kia. Từ nay về sau căn phòng đó sẽ do em phụ trách. Mỗi ngày chỉ được lấy nhiều nhất là 5 cân nguyên liệu bùa. Với số nguyên liệu này, những linh kiện và microchip

được làm từ nó sẽ không có một ai có thể phỏng chế được. Về phần quản lý máy móc truyền tin, anh đã giao cho Lam Cực phụ trách và bảo vệ.

- Về sau khi thiết kế máy móc, chỉ cần năm cân nguyên liệu này làm nguyên liệu chính, chúng ta có thể sản xuất ra năm triệu linh kiện điện tử. Nói cách khác, cứ năm cân nguyên liệu này, là em sản xuất được năm triệu thiết bị liên lạc.

Mông Văn khiếp sợ nhận lấy tấm ngọc bài trong tay. Âm thầm tự nhủ, anh chàng Lâm Vân này nói chuyện sao toàn khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi thế nhỉ?

Nhưng mặc kệ Mông Văn khiếp sợ như thế nào, nhóm sản phẩm Vân Tinh Linh vẫn được sản xuất ra. Lâm Vân xếp đặt tổng cộng ba loại điện thoại Vân Tinh Linh với hơn một trăm kiểu dáng.

Công năng của nó chia làm cấp tỉnh, cấp quốc gia và cấp thế giới. Tác dụng của nó giống như việc phân cấp kia vậy, một thành phố cho tới cả thế giới dùng thiết bị liên lạc này hoàn toàn không cần phải đường dây. Thanh âm cũng rất rõ rệt, không sợ phải bị mất sóng.

Nhận được hàng mẫu, nhóm người Mông Văn và tất cả nhân viên trong tập đoàn Vân Môn đều sợ ngây người. Một thiết bị liên lạc như vậy cũng có thể chế tạo ra sao. Lý Thanh còn thử rời đi Yên Kinh rồi sử dụng thiết bị liên lạc này để gọi trở về, rõ ràng không hề có trở ngại gì. Tất cả mọi người đều hưng phấn tới phát run. Đây là khái niệm gì vậy? Đây chính là lũng đoạn toàn bộ ngành viễn thông của thế giới a, đồng thời cũng tiêu diệt toàn bộ phí điện thoại của Địa Cầu. Không cần phải quan tâm tới sắc mặt của các trùm viễn thông khác.

- Sản phẩm này nếu bị phỏng chế thì làm sao bây giờ?

Mất một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, Diệp Diễm và Mông Văn thật sự không nhịn được hỏi.

- Trong vòng hai trăm năm không cần phải lo lắng tới việc làm nhái. Nếu như dễ dàng bị làm nhái như vậy, thì anh chả cần phải tốn nhiều thời gian như vậy để thiết kế thiết bị này rồi.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, mình đã phải đau lòng bỏ thêm một đồng vụn linh thạch mới có thể sản xuất ra số bùa nguyên liệu kia, nói phỏng chế dễ dàng như vậy sao? Cho dù đối phương có người Tu Chân đi chăng nữa cũng không thể làm được. Kỳ thuật của mình không phải là người Tu Chân có thể tu ra.

Tiến bộ tu luyện của Hàn Vũ Tích rất thần tốc. Hiện tại nàng đã là Luyện Khí tầng ba điên phong. Tu Thần Quyết cũng luyện tới tầng thứ hai. Lâm Vân muốn đợi cho việc sản xuất bên này ổn định, rồi sẽ mang nàng đi tới hòn đảo nhỏ trong rừng rậm Amazon. Nếu thuận tiên thì tiêu diệt nốt đội đặc công Hồ Nha.

Mấy hôm trước người của quân ủy quả nhiên tới. Người tới là người quen Tần Vô Sơn. Đối với lời mời của quân ủy, Lâm Vân quả quyết cự tuyệt. Hắn không muốn dính líu tới chuyện này. Nếu quả thật có người ngoài hành tinh tìm tới Địa Cầu, vậy thì Lâm Vân càng muốn dành thời gian cho việc tu luyện.

Hơn nữa, nửa năm qua, hắn đều không vì chuyện của công ty mà buông tha cho việc tu luyện. Hiện tại hắn đã là hai sao trung kỳ. Sau khi giải quyết xong việc của công ty, hắn sẽ mang Vũ Tích đi khắp nơi xem có kỳ ngộ gì không. Để hắn có thể luyện tới ba sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 264: Âm Mưu

N

gày mười lăm tháng tám âm lịch, cũng là ngày tết Trung Thu truyền thống.

Vào ngày này ở Yên Kinh, tập đoàn Vân Môn đã đưa ra một quảng cáo khiến cho dư luận đều cho rằng đây là một quảng cáo điên khùng. Nội dung của quảng cáo rất đơn giản, chỉ có hàng chữ như sau:

“Quý khách gọi điện thoại phải mất tiền đúng không? Có Vân Tinh Linh không phải mất. Quý khách lo bị nghe trộm điện thoại phải không? Có Vân Tinh Linh, không phải lo. Quý khách gọi điện thoại ở những nơi xa xôi lo không có sóng phải không? Có Vân Tinh Linh, không lo không có sóng. Quý khách phải nạp điện cho điện thoại phải không? Có Vân Tinh Linh, không cần phải nạp.”

Quảng cáo của tập đoàn Vân Môn như phô thiên cái địa truyền bá khắp nơi. Kèm theo đó là những khẩu hiệu như, điện thoại của thời đại, điện thoại của miễn phí, điện thoại không thể làm nhái, vân vân...

Trong khoảng thời gian ngắn, loại quảng cáo mang khẩu khí vô cùng lớn này, đã chấn kinh cả nước. Thậm chí ngay cả thế giới đều biết, tập đoàn Vân Môn sắp tung ra một loại điện thoại không mất tiền gọi điện. Nói chính xác thì chỉ cần người mua một cái điện thoại Vân Tinh Linh là xong. Từ nay về sau không cần phải mất tiền cho việc sử dụng nữa.

Hơn nữa điện thoại Vân Tinh Linh là sử dụng năng lượng ánh sáng. Chỉ cần nơi nào có ánh sáng là tự động nạp điện, hoàn toàn không cần phải sạc. Không phải năng lượng mặt trời mà là năng lượng ánh sáng? Nghĩ thôi mà cũng đã khó tưởng tượng nổi. Mà một cục pin trong điện thoại có thể sử dụng trong hai năm. Sau hai năm thì tới tập đoàn Vân Môn mua.

Cái gì gọi là nghịch thiên? Đây chính là nghịch thiên.

Cái gì gọi là nghe rợn cả người? Còn có những lời nào nghe rợn cả người hơn quảng cáo này không?

Cả nước xôn xao, cả thế giới xôn xao.

Tập đoàn Vân Môn điên rồi, chủ tịch tập đoàn Vân Môn điên rồi. Thật vất vả mới đánh ra được danh tiếng, cuối cùng lại bị phát minh điên cuồng này làm cho xóa sạch.

Thật đáng tiếc cho một tập đoàn danh tiếng như vậy! Có người đồng tình, có người cười nhạo, có người chờ mong.

Nhưng cũng có một bộ phận người hiểu chuyện hơn. Bọn họ biết 'Vân Tầm Miên' cũng là do chủ tịch của tập đoàn Vân Môn sáng chế, cho nên có chút nửa tin nửa ngờ. Cũng có người cho rằng, ngay cả sản phẩm như Dưỡng Nhan Hoàn và Dưỡng sinh hoàn, tập đoàn Vân Môn cũng có thể sản xuất ra được, như vậy sao không có khả năng chế tạo ra một chiếc điện thoại nghịch thiên như lời quảng cáo? Cho dù thế nào như chẳng nữa, mọi người đều ngóng trông ngày 25 tháng 9, bộ điện thoại mang nhãn hiệu Vân Tinh Linh sẽ được tung ra thị trường. Mặc dù chưa nhìn thấy hiện vật, như những hình ảnh về kiểu dáng, màu sắc, sự tiện dụng của chiếc điện thoại trên quảng cáo, tuyệt đối đều hơn những chiếc điện thoại đang lưu hành ngoài thị trường rất nhiều. Cũng không biết là nhà thiết kế nào mà tài tình như vậy.

Lại thông qua báo chí nhào nặn, khiến quảng cáo của tập đoàn Vân Môn càng nói càng thái quá.

Lo lắng tới những khả năng trước kia của tập đoàn Vân Môn, rất nhiều công ty viễn thông bắt đầu sợ hãi. Không ngừng cử người đi tới thăm dò tập đoàn Vân Môn, có phải hay không thực sự sản xuất ra loại sản phẩm nghịch thiên như vậy.

Nhưng cũng có nhiều tập đoàn viễn thông lớn nghe thấy thông tin như vậy chỉ cười mà không quan tâm. Bọn họ đều không cho rằng đây là thật. Nhiều lắm cũng chỉ là một chiếc điện thoại có khả năng kết nối xa hơn mà thôi. Trong đó có tập đoàn Hoa Tín, tập đoàn viễn thông lớn nhất Hoa quốc thuộc Tần gia.

- Chú Tần, chú thấy sản phẩm Vân Tinh Linh của tên Lâm Vân kia làm có phải đã được thổi phồng quá đáng hay không? Hoặc là hẳn đã biết việc chúng ta nghe trộm điện thoại của tập đoàn Vân Môn?

Lý Danh Sinh đương nhiên cũng như phần lớn mọi người, đều không tin tưởng với sản phẩm sắp ra mắt của tập đoàn Vân Môn.

- Hẳn biết rồi thì sao? Có chứng cứ gì không? Mà cháu nghĩ xem, làm sao có điện thoại nào mà không cần dây nối để liên lạc? Có điện thoại nào mà không cần chi phí để kết nối? Cháu nghĩ xem chuyện này có thể sao? Cho dù là điện thoại di động cũng phải có trạm phát sóng. Chú thấy tên Lâm Vân này là bị bức đến điên rồi. Chỉ cần tập đoàn Vân Môn sản xuất ra điện thoại mới, thì một ngày nào đó chúng ta cũng có thể phân tích ra. Không phải được phẩm của bọn chúng đều bị chúng ta sắp nghiên cứu hoàn chỉnh đó sao? Cho nên cần gì phải lo lắng.

Chủ tịch tập đoàn Hoa Tín, Tần Bang Trung nói chuyện phi thường âm lãnh. Y đã sớm tính toán để chiếm tập đoàn Vân Môn sau khi Lâm Lộ Trọng về hưu. Nếu mất đi tập đoàn Vân Môn, y muốn xem Lâm Vân còn thủ đoạn gì để đối phó với Tần gia nữa.

Nghe Tần Bang Trung nói như vậy, Lý Danh Sinh cũng lộ vẻ âm lãnh nói:

- Chú Tần, không biết Liễu Quý của Liễu gia làm việc như thế nào? Nếu như thành công, ít nhất chúng ta đã có phương thuốc điều chế một loại sản phẩm.

- Về phương thuốc điều chế của Dưỡng Tâm Hoàn, không còn là vấn đề nữa. Nghe nói Liễu Nhược Sương từ khi trở về từ nước Mỹ, giống như bị uống nhầm thuốc vậy. Không ngừng muốn thu hồi quyền nắm tài sản. Hơn nữa còn muốn trả lại độc quyền cho tập đoàn Vân Môn. Hiện tại, bên đó đã lôi tới tòa án, phỏng chừng đã có kết quả. Chuyện này chúng ta không thể nhúng tay vào, cho nên không biết tên Liễu Quý kia làm việc như thế nào rồi.

Tần Bang Trung trầm ngâm thật lâu rồi mới nói.

- Đứa con gái điểm này, biết thế lúc trước đã không cần ra vẻ ôn hòa với cô ả. Lúc đó cháu còn muốn thu cô ta làm vợ bé. Hừ, sớm biết như vậy thì trực tiếp ném cô ả cho các huynh đệ trong bang chơi. Ý vào vài phần tư sắc, phỏng chừng đã sớm cấu kết với tay họ Lâm kia. Tuy nhiên hiện tại cháu đã chướng mắt cô ta. Nên vợ bé thì thôi, nữ nhân trong nhà càng ít càng tốt.

Nói tới phần sau, Lý Danh Sinh giống như nhớ ra cái gì, liền đổi giọng.

Tần Bang Trung âm thầm cười lạnh. Y biết rõ loại người như Lý Danh Sinh, tham vọng thì lớn nhưng bụng dạ lại hẹp hòi, suy nghĩ thiên cận, cho nên hợp tác với y không cần phải lo lắng gì cả. Chỉ là Tần Nhan phải gả cho y, quả thực như hoa nhài cắm trên bãi cứt trâu. Nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn bình thường, chỉ gật đầu nói:

- Kỳ thật bắt cô ta cưỡng gian cũng không sao. Một nữ tử không hề có bối cảnh, thì không cần phải lo lắng.

Vẻ mặt của Lý Danh Sinh trở nên vui vẻ, liền chuyển thành xấu hổ, cầm một chén trà lên giống như muốn che dấu suy nghĩ xấu xa của mình vậy.

- Chủ tịch, Liễu Quý tới.

Tần Bang Trung còn đang suy nghĩ như thế nào để trấn an Lý Danh Sinh, thì lão quản gia của y đã tiến lên bẩm báo.

Khóe miệng của Tần Bang Trung lộ ra một tia cười lạnh khó nắm bắt. Liền nói:

- Mau bảo y vào đi.

Liễu Quý có dáng người bình thường, đôi mắt tam giác, làn da rất trắng. Y đi theo quản gia vào phòng khách. Người còn chưa tới, tiếng ân cần thăm hỏi đã tới trước:

- Chủ tịch Tần, thiếu gia Lý, xin lỗi vì Liễu Quý tôi đã tới muộn.

- Ngồi xuống đi, có muộn gì đâu.

Tần Bang Trung vội vàng đứng lên, mời Liễu Quý ngồi xuống. Sau đó tự tay rót trà cho y.

Liễu Quý thụ sủng nhược kinh tiếp nhận chén trà trong tay của Tần Bang Trung, liên tục nói lời khách sáo:

- Không dám, không dám.

Lý Danh Sinh cũng biểu hiện rất khách khí. Ba người vừa ngồi xuống, chỉ nói chuyện phiếm với nhau, Tần Bang Trung không hề có ý nhắc tới chuyện Dương Tâm Hoàn.

Thấy Tần Bang Trung không đề cập tới, Liễu Quý nhin nửa ngày mới chủ động nói ra:

- Tôi đã lấy được cách điều chế của Dương Tâm Hoàn, nhưng độc quyền của nó lại bị con tiện nhân Liễu Nhược Sương cầm, chuẩn bị giao cho tập đoàn Vân Môn.

Liễu Quý nói xong lấy ra một tập văn kiện, kính cẩn đưa cho Tần Bang Trung.

Trong mắt của Tần Bang Trung lóe lên vẻ nham hiểm, lập tức khôi phục bình thường, nói:

- Không sao, chỉ cần có cách điều chế là được. Thật là khổ cho Liễu Quý lão đệ rồi. Lão đệ cứ yên tâm, chúng tôi sẽ không quên công vất vả của cậu đâu.

Liễu Quý nghe thấy Tần Bang Trung hứa hẹn như vậy, khuôn mặt lập tức lộ vẻ kinh hỉ, luôn miệng nói:

- Có gì đâu, đây là việc tôi nên làm. Nếu không phải do con tiện nhân Liễu Nhược Sương kia, thì tôi đã lấy nó sớm hơn rồi. Chỉ là đáng tiếc không lấy được bản độc quyền. Lão già kia đã chết, con tiện nhân Liễu Nhược Sương cũng sẽ không sống được lâu. Thứ mà anh đưa cho tôi, tôi đã cho cô ta uống. Phỏng chừng cô ta không chịu được hai tuần.

- Cậu làm sạch sẽ không?

Tần Bang Trung uống một ngụm trà, nhẹ giọng nói.

- Anh yên tâm, tôi làm rất là sạch sẽ. Người khác chỉ cho rằng lão già kia chết vì quá tức giận mà thôi. Tôi phỏng chừng trong mấy ngày nay, con tiện nhân Liễu Nhược Sương kia khẳng định cũng biết mình không khỏe. Hẳn là sau khi làm xong tang sự cho lão già, cô ta mới giao độc quyền cho tập đoàn Vân Môn.

Thanh âm của Liễu Quý phi thường ác độc và âm lãnh. Trong nội tâm đã âm thầm cười lạnh. Muốn mượn tay của ta giết người? Không biết chuyện năm đó mình cưỡng gian rồi giết chết một nữ sinh vì sao lại bị tên Tần Bang Trung này biết được, rồi mượn chuyện này uy hiếp mình. Tuy nhiên mình cũng không cần phải sợ y. Dù sao mình cũng không quen nhìn lão già và con tiện nhân Liễu Nhược Sương kia làm bừa rồi. Ngược lại, giúp y mình lại có chỗ tốt.

Nếu tên Tần Bang Trung này trở mặt, mình cũng có chứng cứ trong tay, nên không phải lo lắng.

Mà Lý Danh Sinh nghe tên Liễu Quý nói như vậy, trong lòng cũng lạnh lẽo. Thật là một tên hung ác. Chẳng những ra tay với bác ruột của mình, còn muốn đầu độc chết cả cháu gái. Đáng tiếc một cô gái đẹp như Liễu Nhược Sương, mình lại không có phúc hưởng thụ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 265: Trúng Độc

C

ậu đoán xem, sau khi Liễu Nhược Sương đi gặp Lâm Vân thì cô ta sẽ đi đâu?

Tần Bang Trung giống như đã biết kết quả này vậy, không hề có chút kinh ngạc, chỉ thuận miệng hỏi.

- Tôi nghĩ cô ta sẽ đi tới quê cũ của Liễu gia để bái tế cha mẹ của cô ta. Cô ta giữ gìn tập đoàn Vân Môn như vậy, chắc chắn đã thông đồng với tên Lâm Vân kia. Chứng tỏ cô ta chỉ giả vờ thanh cao, rồi vụng trộm lên giường với hắn. Nếu như hai người này thông đồng với nhau, phỏng chừng tên Lâm Vân kia có thể đi theo cô ta tới quê cũ của Liễu gia. Tuy nhiên không biết cô ta còn sống để đi tới nơi đó không.

Thanh âm của Liễu Quý càng ngày càng âm lãnh.

Tần Bang Trung và Lý Danh Sinh liếc nhìn nhau, đều áp chế không nổi sự vui mừng toát ra trong mắt. Không nghĩ tới lại có cơ hội tốt như vậy. Nếu như tên Lâm Vân thật sự đi tới quê cũ của Liễu gia, thì xem tên Lâm Vân kia còn chạy đi đâu được nữa? Cho dù người có lợi hại, chẳng lẽ ta lại không ám toán được người?

- Tốt, Liễu Quý, cậu thật đúng là ngôi sao may mắn của chúng tôi. Lần này tập đoàn y dược của chúng tôi có một người như cậu gia nhập, nhất định sẽ tiến xa thêm một bước. Ngày mai tôi sẽ mở một bữa tiệc ở Đệ Nhất Lâu, mong rằng cậu sẽ tới đó góp vui. Đêm mai chúng ta lại bàn bạc kỹ kế hoạch tiếp theo. Vô luận như thế nào, với việc cậu lấy được phương thuốc điều chế này, cậu cũng coi như một cổ đông của tập đoàn chúng tôi.

Khuôn mặt của Tần Bang Trung đầy vẻ vui mừng, không ngừng nói lời cảm kích với Liễu Quý.

Liễu Quý cũng rất là hưng phấn đứng lên rồi cáo từ hai người. Với y mà nói, lấy cách điều chế kia cực kỳ đơn giản. Y đã nhìn lão già kia không thuận mắt. Bởi lão già kia lại trợ giúp Liễu Nhược Sương trong phiên toàn lần này. Cho nên y mới đồng ý giúp Tần Bang Trung làm chuyện như vậy. Tin tưởng có Tần Bang Trung ở đằng sau chống lưng, sẽ không phải lo lắng xảy ra vấn đề. Mà cho dù có xảy ra vấn đề, mình cũng có thể lôi Tần Bang Trung ra làm bia đỡ đạn.

Cười lạnh nhìn Liễu Quý đi ra phòng khách, Tần Bang Trung nói với lão quan gia:

- Làm sạch sẽ một chút.

....

Đã mấy lần Lâm Lộ Trọng muốn gọi Lâm Vân tới để hỏi về chuyện của tập đoàn Vân Môn, nhưng ông ta vẫn nhịn được. Theo cách làm của đứa cháu này từ trước đến nay, thì biết nó không phải là một đứa xằng bậy.

Không phải áo lót 'Vân Tầm Miên' xuất hiện mấy năm trước cũng gây ồn ào như vậy sao? Cuối cùng vẫn được chứng minh là thật.

.....

- Xem ra, Lâm Vân của Lâm gia là muốn đi theo nghề buôn bán rồi.

Tần Vô Sơn nghe thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên là nghĩ tới Lâm Vân muốn theo con đường buôn bán.

- Xem ra là như vậy. Có lẽ hẳn không còn hứng thú với việc làm huấn luyện của Long Ảnh hay làm tổng chỉ huy của đội đặc công quốc tế nữa rồi.

Trà lời Tần Vô Sơn là một người niên tuổi hơn bốn mươi.

Trầm mặc sau nửa ngày, Tần Vô Sơn mới lên tiếng:

- Như vậy cũng tốt, chỉ là cái quảng cáo kia của công ty hãn quá mức dọa người. Đây là một con dao hai lưỡi a. Người này cũng quá nóng lòng thành công đi.

Ngày 25 tháng 9.

Đây là một ngày mà cơ hồ tất cả mọi người đều khẩn trương chờ đợi. Trung tâm giao dịch Vân Môn, nơi chuyên tiêu thụ sản phẩm của tập đoàn Vân Môn đã mở cửa.

Lần này tập đoàn Vân Môn không cần phải làm ra các hoạt động thu hút khách hàng gì, nhưng người mua vẫn đứng đợi đông nghịt ở ngoài cửa. Có rất nhiều người là thực sự muốn mua cái điện thoại Vân Tinh Linh. Có người thuần túy chỉ là tới xem náo nhiệt.

Lần này công ty viễn thông Vân Môn tung ra ba loại điện thoại. Loại cấp tỉnh có giá từ ba nghìn tới năm nghìn nguyên. Chỉ có mười kiểu dáng. Cấp quốc gia từ năm nghìn tới năm mươi nghìn nguyên, có một trăm kiểu dáng. Mà điện thoại Vân Tinh Linh cấp toàn cầu, có giá từ năm mươi nghìn tới năm trăm nghìn nguyên. Tổng cộng có bốn mươi kiểu dáng.

Chủng loại, giá cả kiểu dáng đều được bày biện hết sức rõ ràng, các loại đều có. Tuy giá thành sản phẩm hơi cao, nhưng nếu mua là được dùng vĩnh viễn, không phải mất các khoản chi phí các.

Buổi sáng ngày đầu tiên khai trương, đã được bán mấy chục nghìn chiếc. Mà có rất nhiều điện thoại là các công ty viễn thông khác mua về để nghiên cứu. Cho nên họ toàn mua theo số lượng lớn.

Trong lúc nhất thời, điện thoại Vân Tinh Linh của tập đoàn Vân Môn chấn động toàn thế giới. Lúc này các tập đoàn, các công ty, nhà máy liên quan tới ngành thông tin viễn thông mới bắt đầu luống cuống. Đây không phải chuyện đùa, một khi sản phẩm Vân Tinh Linh phổ cập khắp thế giới, thì sẽ dẫn tới rất nhiều công ty, nhà máy bị phá sản, kéo theo là hàng loạt người thất nghiệp.

Hơn nữa, Vân Tinh Linh phổ cập chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Cùng ngày, các sản phẩm của Vân Tinh Linh đã được đưa tới phòng nghiên cứu của các quốc gia và các nhà máy. Những chuyên gia kỹ thuật đều cho rằng,,nếu đã có hàng mẫu, thì phân tích ra kết cấu của chúng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nên không có gì phải lo lắng.

Một số công ty khôn khéo đã bắt đầu tới công ty viễn thông Vân Môn để hợp tác làm ăn. Chẳng hạn như bọn họ có thể hỗ trợ một số linh kiện sản xuất hay là vỏ hộp gì đó.

Trong một thời gian ngắn, mưa gió bắt đầu thay đổi. Công ty viễn thông Vân Môn cũng không ngừng tuyển công nhân viên, không ngừng xây dựng thêm các nhà xưởng.

Đã có rất nhiều người làm trong ngành nắm bắt được hướng gió, đều đầu quân cho công ty viễn thông Vân Môn.

Đây đã là một tuần sau khi sản phẩm Vân Tinh Linh được đưa ra thị trường. Tuy Lâm Vân cho rằng, loại sản phẩm này không phải lo vấn đề tiêu thụ. Nhưng thật không ngờ lại hút hàng như vậy. Tồn kho vốn có năm triệu chiếc, chỉ trong vòng một tuần lễ đã hết sạch. Không thể không tăng giờ sản xuất.

Bởi vì công nhân viên làm cho tập đoàn Vân Môn có tiền lương cao gấp ba, bốn lần so với các công ty khác, cho nên không có ai than phiền với việc tăng ca. Nhưng Mông Văn vẫn an bài chia là ba ca làm việc. Sản phẩm mới

không ngừng vận chuyển tới trung tâm giao dịch. Rồi bắt đầu xây dựng các trung tâm giao dịch khác trên toàn thế giới....

Thấy mọi việc của công ty đã đi vào quỹ đạo, Lâm Vân mới thở ra một hơi. Hiện tại hẳn muốn trở về nghỉ ngơi một chút, rồi tính toán đưa Vũ Tích đi ra ngoài. Chuyện ở đây giao cho đám người Mông Văn và Lý Thanh xử lý là được rồi.

- Chủ tịch Lâm, bên ngoài có cô gái tên là Liễu Nhược Sương muốn gặp ngài.

Lâm Vân vừa đứng lên, bí thư của Mông Văn đã đi vào nói.

- Liễu Nhược Sương? Cô ta tới đây làm gì? Em bảo cô ấy đến phòng khách chờ anh một chút, tí anh qua đó ngay.

Sau khi Lâm Vân thu thập xong mấy thứ thì mới đi vào phòng khách.

- Lâm Vân...

Trông thấy Lâm Vân tới Liễu Nhược Sương vội vàng đứng lên.

- Em cứ ngồi đi.

Lâm Vân nói xong cũng ngồi xuống.

Thần sắc của Liễu Nhược Sương rất tiêu tụy, vành mắt đã biến thành màu đen, khuôn mặt thì trắng bệch. Lâm Vân thấy vậy, âm thầm suy nghĩ, cô ta đi trộm mộ hay sao mà lại biến thành cái dạng này? Tuy vẫn không làm giảm đi vẻ mỹ mạo của nàng, nhưng Lâm Vân vẫn cảm thấy là lạ. Có nữ nhân bình thường nào lại không quý trọng dung mạo của mình như vậy? Mới nửa năm không gặp, cô nàng biến hóa thật lớn.

- Hôm nay em tới đây là trả lại độc quyền Dưỡng Tâm Hoàn cho anh. Công ty dược nghiệp Liễu thị cũng đã đình chỉ sản xuất Dưỡng Tâm Hoàn rồi.

Liễu Nhược Sương lấy ra một tập văn kiện dày đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân mở ra nhìn, trong đó quả nhiên có giấy đăng ký độc quyền của Dưỡng Tâm Hoàn. Lâm Vân gật đầu, khép tập văn kiện lại, nói:

- Ủ, vậy thì anh sẽ thu lại, đã vất vả cho em rồi.

Hắn có thể nhìn ra vì vật này, mà Liễu Nhược Sương đã mất không ít khí lực. Tuy nhiên việc này là điều phải làm, không có quan hệ gì tới hắn. Cho dù gần đây hắn bận rộn với công ty viễn thông Vân Môn, cơ hồ quên chuyện này. Nhưng đã là đồ đạc của hắn thì phải trở về với chủ nhân của nó.

Liễu Nhược Sương thấy Lâm Vân đã thu hồi tập văn kiện, mới thở phào một cái. Đứng lên nói:

- Mãi cho đến hôm nay mới có thể trả lại đồ đạc cho anh, em thật là xin lỗi. Chào anh....

Liễu Nhược Sương vừa nói tới đây, thân hình đã lung lay ngã xuống bên cạnh. Lâm Vân thấy thế, vội vàng đi tới phía trước vịn Liễu Nhược Sương. Lúc này nàng ấy đã nhắm chặt mắt, hôn mê bất tỉnh.

Lâm Vân vội vàng dùng tinh lực thăm dò, liền chấn động. Không ngờ tâm lực của cô ta đã suy kiệt tới trình độ như vậy. Chứng tỏ tinh thần của cô ta liên tục trong tình trạng bị đè nén, giấc ngủ thiếu trầm trọng. Hơn nữa trong người cơ hồ không còn sinh cơ.

“Không đúng, cô ta chứng một loại độc mãn tính. Chất độc đang dần dần ăn mất sinh cơ của cô ta. Vì vậy cơ thể của cô ta mới suy kiệt như vậy. Nếu như mới trúng độc trong một hai tuần thì mình có thể chữa khỏi. Nhưng hiện tại mình đã không có cách nào trị liệu nữa rồi. Phỏng chừng cô nàng đã trúng độc một hai tháng.”

“Một người bị trúng độc như vậy, vẫn có thể kiên trì giải quyết xong chuyện độc quyền để trả cho mình. Đây quả thực là kỳ tích. Không biết là ai hạ độc cô ta? Loại độc này có thể nói là loại độc cao cấp, bình thường rất khó có thể điều tra ra.”

Lâm Vân chậm rãi vận chuyển tinh lực vào trong cơ thể của Liễu Nhược Sương. Liễu Nhược Sương mở to mắt, thấy mình nằm trong ngực của Lâm Vân, nhưng không hề có ý giãy dụa, hoặc là nói không có chút khí lực để vùng vẫy.

- Em cần anh một chuyện được không....

Liễu Nhược Sương nhìn Lâm Vân, yếu ớt nói.

Lâm Vân sửng sốt một chút. Là cần mình cứu cô ta sao? Nhưng cô ta đã rơi vào tình trạng này rồi thì rất khó cứu. Mình cũng đâu phải là thần tiên. Tuy nhiên vẫn nói ra:

- Em có yêu cầu gì thì nói đi. Nếu như anh làm được, anh đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

- Em..Biết tình trạng sức khỏe hiện tại của mình, đã không thể ngồi xe nữa rồi. Làm phiền anh đưa em tới vịnh Liễu gia của huyện Chính Cốc thuộc tỉnh Lâm Hải. Em muốn tới nhà cũ của cha và mẹ...

Liễu Nhược Sương nói tới đây, muốn mở mắt ra, nhưng lại không còn sức.

- Ừ, nhưng không phải ông nội của em đang ở Yên Kinh sao? Sao em không tới chỗ của ông nội em?

Thông qua Hàn Vũ Tích, Lâm Vân cũng biết Liễu Nhược Sương sống nương tựa vào ông nội. Cha mẹ của nàng thì đã không biết đi đâu.

- Ông nội của em đã qua đời rồi....

Liễu Nhược Sương nói tới ông nội, nước mắt không nhịn được rơi xuống, lần nữa hôn mê.

“Không ngờ cô ta đã trúng độc nặng như vậy, tim cũng đã đập rất yếu. Cô ta có thể kiên trì tới tận bây giờ là nhờ ý chí của cô ta.”

Lâm Vân nhìn cái cặp xách tay màu đen mà Liễu Nhược Sương mang tới, quả nhiên có một bình tro cốt.

Cô nàng Liễu Nhược Sương này không mang gì cả, chỉ mang mỗi bình tro cốt, xem ra là đã chuẩn bị sau khi trả lại độc quyền cho mình rồi trở về vịnh Liễu gia luôn.

Nhưng với sức khỏe hiện tại của nàng có thể trở về vịnh Liễu gia được không? Không đúng, ngay cả quần áo cô ta cũng không mang theo, chắc là cô ta biết mệnh của cô ta không còn lâu. Ủ, đem tro cốt của ông nội trở về chỗ ở của cha mẹ, sao lại không gọi điện tới trước? Hay là còn chưa gọi tới hoặc là sợ người trong nhà lo lắng/

Lâm Vân phỏng chừng ông nội của Liễu Nhược Sương qua đời có liên quan tới Đường Tâm Hoàn. Nàng trúng độc nói không chừng cũng có quan hệ tới nó. Ài, thật sự là tiền tài hại người. Nếu như lúc trước Liễu Nhược Sương không lưu lại Đường Tâm Hoàn để sản xuất, thì những chuyện này đã không phát sinh rồi. Cô nàng Liễu Nhược Sương cũng là một người thích an phận, chỉ là nghĩ sai thì hỏng hết chuyện. Thôi, mình giúp nàng một lần này vậy. Đi tới vịnh Liễu gia cũng tốn không nhiều thời gian.

Nghĩ tới đây Lâm Vân liền bế Liễu Nhược Sương, bay ra ngoài cửa sổ. Hắn muốn trở về nói với Vũ Tích một câu.

- Lão công, đây không phải là Nhược Sương sao? Cô ấy bị làm sao vậy?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân ôm Liễu Nhược Sương từ cửa sổ nhảy vào, lại nhìn Liễu Nhược Sương hôn mê, vội vàng hỏi.

Lâm Vân kể lại tình hình của Liễu Nhược Sương cho Hàn Vũ Tích biết. Phong chùng là do cô ta với người nhà phải kiện cáo lên tòa án nên tâm lực tiêu hao quá độ. Tăng thêm gia gia có thể là bị mấy con cháu trong nhà làm cho tức chết, lại bị âm thầm hạ độc, khiến Liễu Nhược Sương rốt cuộc không kiên trì nổi.

Hàn Vũ Tích nghe Lâm Vân nói vậy, nước mắt đã rưng rưng, không khỏi nói:

- Sớm biết như vậy chúng ta đã không cần cô ấy trả Dưỡng Tâm Hoàn trở về rồi. Không nghĩ tới lại gây ra chuyện như vậy. Lão công, anh có thể cứu cô ấy không? Nhược Sương thực sự là đáng thương.

Lâm Vân lắc đầu nói với Vũ Tích:

- Cho dù chúng ta không đòi lại Dưỡng Tâm Hoàn thì vài anh trai và chú của cô ấy sớm muộn gì cũng tranh dành quyền lực, rồi khiến ông nội của cô ấy giận chết mà thôi. Huống hồ đây chính là sản phẩm chúng ta, cho nên em đừng suy nghĩ nhiều. Hiện tại tu vị của anh còn quá thấp, cộng thêm Linh Dược thiếu thốn. Cùng lắm là kéo dài thời gian, chứ không có cách nào để cứu sống.

Hàn Vũ Tích lau lau nước mắt nói:

- Anh dẫn cô ấy về đi, cho cô ấy gặp lại cha mẹ của cô ấy. Anh không cần phải lo lắng cho em đâu. Tu vị của em đã là tầng bốn rồi, hiện tại mọi sự việc trong phạm vi 40km, em đều biết rõ.

Lâm Vân nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, vội vàng cầm lấy cổ tay của nàng. Quả nhiên là Luyện Khí kỳ tầng bốn. Trong lòng không khỏi mừng rỡ. Với tu vị hiện tại của nàng là đủ bảo vệ bản thân.

Lâm Vân chào từ biệt Hàn Vũ Tích, rồi ôm Liễu Nhược Sương bay ra ngoài cửa sổ. Nhảy lên Phi Vân Trùy, rất nhanh đã tới vịnh Liễu gia.

Bởi vì sợ Liễu Nhược Sương hôn mê sâu, Lâm Vân cứ cách một lúc lại vận chuyển tinh lực vào người nàng. Quả nhiên, nhờ được tinh lực của Lâm Vân bổ sung, Liễu Nhược Sương lần nữa mở to mắt, nhìn mây trắng trên trời, nàng liền biết Lâm Vân đang dẫn mình trở về quê cũ.

- Cảm ơn anh...

Liễu Nhược Sương chỉ nói được ba chữ thì không nói gì nữa, chỉ kinh ngạc nhìn mây trắng xuất hàn.

Lâm Vân thở dài một tiếng, không biết nên an ủi cô ta như thế nào. Dù sao chuyện này mình cũng thúc thủ vô sách. Tâm tình của cô ta đã chết, cho dù có linh đan diệu dược đi chăng nữa cũng không nhất định khiến cô ta hồi phục. Huống chi mình không có linh đan diệu dược nào trong người.

Thấy Lâm Vân trầm mặc, Liễu Nhược Sương lại lên tiếng:

- Kỳ thực, em đã biết mình sống không được vài ngày. Nhưng em không hề có hối tiếc gì cả...À, có một hối tiếc, đó là em chưa từng yêu ai, hoặc là nói em không muốn yêu ai... Về sau em nhìn thấy Vũ Tích, em cũng rất hâm mộ, không biết hương vị của yêu là gì. Anh là một người nam nhân tốt...

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, không biết nói gì cho phải.

- Em được ông nội nuôi từ nhỏ. Sau khi ông nội qua đời, em liền cảm thấy thế giới này không còn có gì để lưu luyến. Kỳ thực, ngày đó anh nhéo ngực của em, trong lòng em rất tức giận. Nhưng về sau em không còn trách anh nữa. Anh không phải bận tâm đâu...

Liễu Nhược Sương càng nói càng nhỏ, cuối cùng là nằm ngủ trong ngực của Lâm Vân.

Lâm Vân lại sờ sờ cái mũi. Trong đầu suy nghĩ, mình đã quên việc vê ngực của nàng ta, ai mà để mãi điều đó trong lòng làm gì. Bây giờ nghe Liễu Nhược Sương nhắc lại, thì lại có chút ngượng ngùng. Tuy mình không để chuyện đó vào trong lòng, nhưng một cô gái bị người khác giới vê ngực, người để cho nàng không để vào trong lòng mới là lạ.

Tỉnh Lâm Hải cách Yên Kinh không gần, mà Lâm Vân thì không dám bay quá nhanh. Cho nên hơn một tiếng sau mới tới nơi ghi trên bản đồ. Rồi thật vất vả mới tìm được vịnh Liễu gia.

- Đã đến rồi sao?

Nhờ tinh lực của Lâm Vân, mà Liễu Nhược Sương lại lần nữa tỉnh lại.

- Đã đến rồi. Nhà của em ở chỗ nào?

Lâm Vân nhìn Liễu Nhược Sương, hỏi.

- Nhà đầu tiên ở phía bắc thôn.

Liễu Nhược Sương muốn giơ tay chỉ hướng, nhưng đã không còn khí lực.

Lâm Vân dùng thần thức quét qua một lần, lập tức nói:

- Có phải là một ngôi nhà trống rỗng không. Xung quanh căn nhà đó chỉ toàn là cỏ dại, hình như đã lâu rồi không có người ở đó.

- Đúng rồi...Cha mẹ em đã không còn ở đó. À, nhờ anh đưa em tới một chỗ phía sau núi, cách đây khoảng 8, 9 km.

Liễu Nhược Sương nói mấy câu thì đã mệt lả, thở hổn hển nửa ngày mới đỡ.

Lâm Vân không hỏi lại, lập tức đi lên Phi Vân Trù rồi bay đi. Lúc tới vị trí, thì toàn là mồ mả. Dùng thần thức quét qua một cái, xung quanh không có nhà ở nào, liền kỳ quái nhìn Liễu Nhược Sương.

- Nơi này chính là một nghĩa trang. Hai cái mộ phía trước chính là mộ của cha mẹ em. Anh thả em xuống đây là được.

Liễu Nhược Sương tựa hồ có một ít huyết sắc trên mặt.

Lâm Vân yên lặng không nói, nhẹ nhàng thả Liễu Nhược Sương xuống. Liễu Nhược Sương nhào tới phía trước hai nấm mộ. Còn chưa khóc thành tiếng, thì lại lần nữa hôn mê bất tỉnh. Lâm Vân vội vàng vịn lấy nàng, vận chuyển tinh lực vào sau lưng của Liễu Nhược Sương.

Liễu Nhược Sương tỉnh lại, chỉ quỳ trước ngôi mộ, xuất thần. Lâm Vân sợ Liễu Nhược Sương lại hôn mê, liền vận chuyển tinh lực hóa thành chân nguyên, không ngừng truyền vào người nàng. Trong lòng kinh ngạc vì cha mẹ của Liễu Nhược Sương rõ ràng đã chết rồi.

- Lâm Vân, cảm ơn anh đã dẫn em tới đây. Anh đưa hộ em tro cốt của ông nội...Anh đi đi, để em một mình ở chỗ này là được rồi...Nếu như anh có rảnh, thì ngày mai quay lại đây rồi chôn cất em ở bên cạnh cha mẹ...

Liễu Nhược Sương nói xong, biểu lộ rất bình tĩnh. Không nhìn ra vẻ tuyệt vọng.

Lâm Vân thở dài, lấy bình tro cốt, vừa đưa cho Liễu Nhược Sương, thì Lâm Vân đột nhiên cảm giác được một tia nguy hiểm. Còn chưa phóng thần thức kiểm tra thì một viên đạn đã bắn vào sau lưng hắn.

Viên đạn tiến vào cơ thể của hắn, đã bị tinh lực bên trong tự động bảo vệ. Cho nên viên đạn không thể đâm thủng ngực của hắn, mà chỉ có thể dừng

lại ở bên trong. Trong nháy mắt, viên đạn thứ hai lại bắn tới. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, giơ tay bắt lấy viên đạn, rồi thuận tay ném đi.

Nếu không phải vì Lâm Vân đang truyền tinh lực trợ giúp Liễu Nhược Sương, thì viên đạn lúc đầu sao có thể bắn sâu vào người hắn được. Nếu bắn trúng thì cũng chỉ đi vào được vài cm ma thôi. Chứ không vào sâu như hiện tại.

Sau lưng truyền tới một tiếng kêu đau đớn. Lâm Vân xoay người thì nhìn thấy một tên nam tử cầm súng ngắm đã ngã xuống. Ở giữa trán y là một lỗ đạn.

Lúc Lâm Vân ném viên đạn trong tay và xoay người, thì một tia sáng bắn thẳng về phía cổ họng của Lâm Vân. Ngay sau đó, một cái bóng phóng lên từ dưới mặt đất không xa. Động tác rất là liên tục.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 266: Sinh Tử Một Đường

T

rong nháy mắt tia sáng kia đã lao tới, Lâm Vân đang định tránh đi, thì bỗng nhiên tinh lực trong người của hắn không thể vận chuyển được. Đang lúc trong đường tơ kẽ tóc đó, Liễu Nhược Sương đã lao tới, chặn trước mặt hắn. Phi đao lao tới liền bắn trúng vào ngực của nàng.

Lúc tiếng súng vang lên, Liễu Nhược Sương đã vô ý thức muốn ngăn cản cho Lâm Vân. Nàng không trông thấy ánh đao phóng tới, cũng không biết tiếng súng là đằng sau vọng lại. Nàng không hề nghĩ ngợi lao lên chặn trước người Lâm Vân.

Nhưng nàng không ngăn cản được viên đạn lúc đầu, mà lại ngăn cản được phi đao bắn sau. Lúc đó nàng không biết vì sao lại bộc phát ra lực lượng lớn như vậy

Người ám toán Lâm Vân chui lên từ mặt đất, còn chưa rơi xuống, đã lập tức rút súng ngăn ra. Rõ ràng là một cao thủ. Tuy nhiên, y còn chưa giơ súng lên, đã bị Lâm Vân phóng Tinh Đao chém thành hai nửa.

Lâm Vân bất chấp tên sát thủ mà mình vừa giết, trực tiếp ông Liễu Nhược Sương vào trong ngực, vội vàng hỏi:

- Em có sao không?

Nhưng lập tức biết mình là hỏi vớ vẩn. Với sức khỏe hiện tại của Liễu Nhược Sương, bị trúng thêm một đao thì còn có thể thế nào?

- Dù sao em sắp chết, có thể chặn một đao giúp anh...Em...Rất vui...Kỳ thực, hiện tại em cũng rất thích anh....

Liễu Nhược Sương cười cười, con mắt đóng lại, rốt cuộc không mở ra được.

Lâm Vân lập tức dùng tinh lực bảo vệ trái tim của Liễu Nhược Sương. Cởi cái áo của Liễu Nhược Sương xuống, hai gò bồng đảo không thua kém Vũ Tích chút nào xuất hiện, khiến Lâm Vân có chút hoa mắt. Vội vàng thu lại tâm thần, tranh thủ thời gian rút phi đao ra, lại dùng thảo dược ngăn máu chảy.

Tuy sinh cơ của Liễu Nhược Sương chỉ còn cách một đường, cơ hồ là không thể sống nổi. Nhưng mình phải cứu bằng được nàng, bởi vì nàng đã giúp mình chặn một đao.

Vừa rồi phi đao kia bắn tới cổ họng của mình, nếu như không phải Liễu Nhược Sương ngăn cản giúp mình. Trong tình trạng không vận chuyển được tinh lực như vậy, mình còn mạng sống hay không? Liễu Nhược Sương chết là một chuyện, nhưng vì cứu mình mà chết lại là một chuyện khác.

Mình thiếu nợ nàng một mạng, nếu nàng ấy chết đi mình sẽ đi tìm ai để đổi lại? Vô luận là lương tâm hay là đạo tâm về sau sẽ có một vết rạn khó mà tiêu trừ. Thậm chí nó sẽ khiến tu vị của mình chỉ dừng lại được ở đây.

Lâm Vân là một người không thích thiếu nợ ai điều gì, huống chi là một cái mạng.

“Không được, nhất định phải cứu sống Liễu Nhược Sương. Cho dù không tu luyện một thời gian, mình cũng không thể thấy nàng cứu mình mà chết được.”

Đốt hai cỗ thi thể kia thành tro bụi, Lâm Vân không chút do dự ôm lấy Liễu Nhược Sương, rồi bay trở về nhà của nàng.

Nhà cũ của Liễu Nhược Sương phỏng chừng đã một năm rồi không có ai quét dọn. Bốn phía đều là tro bụi. Lâm Vân thấy một căn phòng coi như là

sạch sẽ, liền đẩy cửa đi vào. Đồ vật bên trong phòng này có vẻ như là của Liễu Nhược Sương. Sử dụng một phép thuật lau đi sạch sẽ bụi bặm trong căn phòng, rồi bế Liễu Nhược Sương lên giường.

Vận tinh lực ép viên đan ra ngoài, Lâm Vân cầm linh thạch khôi phục lại một phần chân khí. Với tình huống hiện tại của Liễu Nhược Sương, không cho hẳn nhiều thời gian để tu luyện.

Phóng mảnh linh thạch xung quanh chỗ ngồi và để mấy viên linh thạch bên cạnh. Rồi ôm Liễu Nhược Sương vào trong ngực, hai tay đặt vào bụng của nàng.

Lâm Vân muốn dùng tinh lực để bao lấy độc tố bên trong cơ thể Liễu Nhược Sương. Làm như vậy phi thường nguy hiểm bởi vì tinh lực toàn thân của hắn sẽ tiến vào cả người của Liễu Nhược Sương.

Như vậy một khi tinh lực không đủ sẽ làm cho hai người đều tê liệt. Liễu Nhược Sương thì càng trực tiếp bị đốt thành tro bụi, chứ đừng nói gì là cứu mạng sống. Mà làm như vậy cho dù thành công, cũng chỉ có thể bức chất độc bên trong người nàng tới một chỗ, chứ chưa triệt để chữa khỏi cho nàng. Nhưng ít nhất trong vòng mấy tháng, chất độc sẽ không phát tác.

Nếu như tu vị cao hơn, Lâm Vân có thể trực tiếp ấn vào huyệt Tâm Du sau lưng Liễu Nhược Sương hoặc là cầm cổ tay của nàng là được. Thậm chí không cần khóa chất độc, có thể trực tiếp bức ra ngoài.

Nhưng Lâm Vân chỉ có hai sao, chỉ có thể thông qua việc vận chuyển tinh lực toàn thân để khóa chất độc lại. Một khi tinh lực sử dụng hết, mà chất độc chưa bị khóa trọn vẹn, như vậy sẽ bị cản trở. Kết quả là một người bị thương, một người bị thiêu rụi.

Đây cũng là lý do vì sao trước kia Lâm Vân không trợ giúp Liễu Nhược Sương chữa trị. Bởi vì cho dù khóa lấy chất độc trong người nàng, cũng không thể giải quyết được vấn đề. Còn phải chịu khả năng cản trở rất lớn.

Lâm Vân đương nhiên là không muốn làm vậy. Liễu Nhược Sương cũng không phải là người nào của hắn.

Nhưng hiện tại bất đồng. Mình đã thiếu nàng một cái mạng, nếu có biện pháp mà không thử, thì sẽ tạo ám ảnh lớn trong lòng hắn.

Tinh lực hùng mạnh như suối tuôn, chảy khắp kinh mạch, huyết đạo của Liễu Nhược Sương.

Chất độc trong người của Liễu Nhược Sương đã bị tinh lực thông thả dồn về một chỗ. Dần dần hình thành một cái kén nhỏ.

Một tiếng, hai tiếng...Tinh lực của Lâm Vân không ngừng chuyển một vòng, rồi lại hai vòng, hấp thu lấy độc tố trong cơ thể của Liễu Nhược Sương.

Năm tiếng sau, toàn thân Lâm Vân đã ướt đầm mồ hôi. Tinh lực trong cơ thể đã bắt đầu héo rũ. Nhưng còn một nửa độc tố còn chưa bị khóa. Lâm Vân biết mình đã lỗ mãng làm việc. Vốn lúc đầu tinh lực đã yếu, hiện tại lại phong tỏa chất độc như vậy, thì càng thêm khó khăn.

Nhưng đã đến mức này rồi sao có thể buông tha? Một khi buông tha, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Còn khiến Liễu Nhược Sương biến thành tro bụi.

Cắn chặt răng, hấp thu linh khí từ những mảnh vụn linh thạch, trong lòng cũng biết, một khi hấp thu xong số mảnh vụn linh thạch này mà còn chưa khóa hết được chất độc, thì nàng ấy thực sự mất mạng.

Việc hấp thu linh khí không giống với việc luyện công. Luyện công là chậm rãi hấp thu linh khí sau đó chuyển hóa thành tinh lực. Giống như uống từng ngụm nước một vậy. Mà hấp thu linh khí như bây giờ, là không chuyển hóa linh khí, trực tiếp dùng số linh khí này bao vây lấy độc tố. Điều đó lại giống như uống một thùng nước.

Tám tiếng...Mười tiếng...Đã là mười hai tiếng Lâm Vân dùng ý chí kiên cường của mình để chèo chống. Linh thạch xung quanh đã bị biến thành tro bụi, nhưng vẫn có một phần độc tố bên trong cơ thể của Liễu Nhược Sương là còn chưa bị khóa lại.

Lâm Vân thở dài một tiếng, rốt cuộc không kiên trì nổi. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ cứ như vậy chết ở chỗ này? Không được, tuyệt đối không được, mình còn phải đi về rồi dẫn theo Vũ Tích đi ra bên ngoài tìm kỳ ngộ. Hai mươi viên linh thạch ở bên cạnh lại không thể dùng được. Bởi chính vì nguyên vẹn nên tốc độ hấp thu linh khí sẽ chậm hơn rất nhiều. Hấp thu nó còn không bằng không hấp thu.

Sớm biết như vậy thì cũng đập vụn số linh thạch này đi. Mà cho dù có đập vụn thì thế nào, nhiều nhất là kiên trì thêm một tiếng mà thôi.

Nếu có linh thạch có phẩm chất cao thì tốt rồi. Buông tha hay là không? Lâm Vân nhổ ra một ngụm máu tươi, sau lưng của Liễu Nhược Sương lập tức ướt đẫm máu tươi.

Chẳng lẽ cứ như vậy chết đi?

Linh thạch có phẩm chất tốt? Không phải mình có một viên sao? Sao không lấy ra thử xem nhỉ? Lâm Vân nghĩ tới đây, một viên linh thạch trực tiếp bay ra từ trong Tinh Giới rồi được Lâm Vân ngậm vào trong miệng.

Một cỗ linh khí mạnh mẽ và tinh khiết hơn số mảnh vụn linh thạch kia lập tức tuôn trào vào trong cơ thể của Lâm Vân. Lâm Vân thoải mái, thiếu chút nữa rên lên thành tiếng. Tuy linh khí đã đủ rồi, nhưng hiện tại thân thể của Lâm Vân quá sức mệt mỏi, tùy thời đều không thể duy trì được. đành phải tăng tốc độ bao vây lấy độc tố.

Nhưng cũng nhờ cỗ linh khí phong phú đó, Lâm Vân một hơi khóa được toàn bộ số độc tố còn lại trong cơ thể của Liễu Nhược Sương. Độc tố tụ tập

lại tạo thành một cái kén dẫu trong một góc của cơ thể Liễu Nhược Sương. Tuy nhiên cái kén này đã nối liền với kinh mạch của nàng rồi, nên không thể nào bức ra được.

Lâm Vân chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi. Trong người như có cái gì như muốn nổ tung vậy. Cuối cùng là tinh thần không chịu nổi, liền ngã xuống giường, hôn mê bất tỉnh.

Vậy là Lâm Vân đã mất mười tám tiếng để khóa chất độc trong người của Liễu Nhược Sương.

Liễu Nhược Sương mở to mắt, nhìn thấy căn phòng quen thuộc liền thì thào:

- Mình đã chết rồi sao? Cho nên linh hồn mới trở lại căn phòng cũ này. Ừa, không đúng, ai đang ôm mình vậy, còn để tay vào ngực mình nữa? Không tốt.

Liễu Nhược Sương vội vàng muốn gỡ cánh tay kia ra, nhưng đảo mắt đã nhìn thấy người ôm mình là Lâm Vân.

“Mình không chết? Là hắc cứu mình?”

Liễu Nhược Sương đột nhiên hiểu ra. Sau khi mình đỡ cho Lâm Vân một đao thì rơi vào hôn mê. Sau đó Lâm Vân ôm mình tới phòng cũ của mình, rồi dùng phương pháp nào đó cứu mình tỉnh lại.

Tuy nhiên xem cả người Lâm Vân ướt đầm mồ hôi như vậy, Liễu Nhược Sương liền biết là hắc đã quá mệt mỏi.

“Vết máu trên người mình là của Lâm Vân phun ra sao? “

Liễu Nhược Sương không tiếp tục bỏ tay của Lâm Vân ra, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắc. Lại lau vết máu ở miệng hắc đi, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn anh đã cứu em...

Nhìn miệng vết thương ở trước ngực mình đã được dùng thảo dược cầm máu. Cúc áo còn chưa được cài lại, là biết do Lâm Vân làm.

Trong lòng Liễu Nhược Sương chỉ có cảm kích,, chứ không hề có ý trách móc gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 267: Tuyệt Liên Tử

N

hệ nhàng gỡ tay của Lâm Vân ra, đi lấy một cái khăn khô, cẩn thận cởi áo cho Lâm Vân, rồi lau mồ hôi trên người hắn. Cả người nàng cũng bị dính đầy màu, nhưng nàng không còn sức lực nào để tìm quần áo thay, chỉ có thể tìm được khăn khô lau người Lâm Vân.

Hiện tại Lâm Vân thực sự quá mệt mỏi, tinh lực đã dùng gần hết, khiến đầu óc của hắn choáng váng. Nhưng hắn vẫn cảm thấy mơ hồ như Vũ Tích đang sờ tới sờ lui trên người mình. Liên vươn tay kéo Liễu Nhược Sương, thầm thì nói:

- Vũ Tích đừng làm rộn.

Rồi ngã đầu xuống ngủ say.

Liễu Nhược Sương đang giúp Lâm Vân lau mồ hôi trên trán, thì đột nhiên bị Lâm Vân ôm vào ngực. Thân thể vốn suy yếu của nàng, làm sao có thể ngăn cản được. Liên trực tiếp bị Lâm Vân ôm vào ngực.

Liễu Nhược Sương muốn gỡ tay ra, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân rất mệt mỏi. Đột nhiên không có ý gỡ ra nữa, liền nằm ở trong ngực của Lâm Vân. Rất nhanh cũng ngủ.

Lúc Lâm Vân tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái. Thử vận chuyển lực lượng Tinh Vân trong người, thì phát hiện tu vị của mình đã là hai sao điên phong. Chỉ cần tu luyện thêm một chút là có thể lên ba sao. Kinh hỉ qua đi mới phát hiện người nằm trong ngực mình không phải là Vũ Tích, mà là Liễu Nhược Sương.

Tuy nhiên đảo mắt hần đã hiểu tình huống. Xem ra mình là hảo tâm có hảo báo. Rõ ràng vì cứu giúp Liễu Nhược Sương mà tăng lên hai sao điền phong.

Nhưng cái giá của nó cũng quá lớn chút lớn. Mảnh vụn linh thạch thì bị dùng hết, còn tiêu xài cả một viên linh thạch thượng phẩm nữa.

Nhìn Liễu Nhược Sương nằm trong ngực, cúc áo vẫn được mở, hiện ra đôi bông đào trắng như tuyết. Xem ra là hôm qua mình đắp thảo dược lên vết thương của nàng lại quên cài cúc áo của nàng lại. Đang muốn cài lại, sau đó buông nàng ra. Đỡ phải bị nàng nói là chiếm tiện nghi.

Lâm Vân vừa để tay vào lồng ngực của Liễu Nhược Sương. Thì nàng đã mở mắt. Nhìn thấy Lâm Vân đặt tay ở lồng ngực của mình, rõ ràng không nói gì.

Lâm Vân liền xấu hổ, vội vàng nói:

- Không phải như em nghĩ đâu...Anh...

Da mặt của Lâm Vân coi như dày, nhưng cúc áo của người ta con đang mở, tay của mình lại đặt lên bộ ngực của nàng, cho dù là ai cũng không tin tưởng. Nên khuôn mặt của Lâm Vân có chút đỏ.

Còn đang muốn giải thích, Liễu Nhược Sương giống như không chú ý chút nào tới hành động của hần vậy, chỉ nói:

- Cảm ơn anh đã cứu em.

Lâm Vân tranh thủ thời gian đứng lên nói:

- Kỳ thực, kỳ thực em còn chưa khỏe. Anh chỉ mới bức chất độc tới một chỗ mà thôi, chứ chưa hoàn toàn giải trừ hết. Nếu như trong vòng một trăm ngày mà không tìm thấy Tuyết Liên Tử, phỏng chừng...

Lâm Vân nghĩ thầm, cho dù mình đã khóa chặt độc lại một chỗ,, nhưng cũng chỉ làm cho nàng sống lâu thêm một trăm ngày mà thôi. Trừ phi mình tìm được Tuyết Liên Tử, còn phải sống trăm năm trở nên thì mới chữa khỏi được. Nhưng Tuyết Liên Tử có thể sống trăm năm chỉ có ở trong truyền thuyết. Không chỉ nói là ở nơi này, cho dù là ở đại lục Thiên Hồng, cũng rất khó tìm được.

Liễu Nhược Sương sững sốt một chút, lập tức nhẹ nhàng cười:

- Vô luận như thế nào, em vẫn còn sống. Nên vẫn phải cảm ơn anh.

Nói xong, Liễu Nhược Sương đứng lên, đi lòng vòng trong căn phòng, rồi giới thiệu:

- Đây là phòng cũ của em. Phòng của cha mẹ thì ở đối diện. Đã lâu rồi em chưa trở về nơi này...

Lâm Vân thấy Liễu Nhược Sương đang tưởng nhớ lại cha mẹ của nàng, lập tức nói:

- Nếu không em đi đổi một bộ quần áo khác đi, rồi chúng ta đi ra ngoài ăn một chút gì đó.

Liễu Nhược Sương cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện trước ngực của mình hoàn toàn mở. Vội vàng lấy tay kéo áo lại, nhưng thần sắc lại không có xấu hổ hay thẹn thùng nào. Đối với một người đã chết một lần, hoặc là đã tiếp xúc với tử vong, có lẽ những điều kia đã trở thành thứ yếu. Hoặc là vì một nguyên nhân nào khác.

- Đây là quần áo của Vũ Tích, em thử xem có vừa không.

Lâm Vân lấy ra một bộ quần áo của Hàn Vũ Tích đưa cho Liễu Nhược Sương. Thấy Liễu Nhược Sương nhận lấy bộ quần áo, rồi muốn thay luôn. Lâm Vân sững sờ, trong lòng tự nhủ, ngày hôm qua mình chỉ mới giúp cô

nàng chữa thương mà thôi. Chẳng lẽ cô nàng muốn mình phụ trách sao? Mình đã làm gì đâu nhỉ?

Cũng may Liễu Nhược Sương dừng tay lại:

- Nếu không anh đi ra ngoài chờ em một lát. Em thay xong quần áo sẽ ra.

Khuôn mặt của Lâm Vân đỏ lên. Đáng nhẽ ra mình phải chủ động đi ra mới đúng. Còn chờ người khác bảo đi ra, đúng thật là không thể cứu chữa. Luôn miệng nói:

- Ủ, ừ,, anh không vội đâu, em cứ chậm rãi mà thay.

Lâm Vân đi ra ngoài phòng, lấy điện thoại gọi cho Vũ Tích:

- Vũ Tích à, anh còn phải dẫn theo Liễu Nhược Sương đi tìm Tuyết Liên Tử nữa. Vô luận như thế nào anh cũng phải cố gắng tìm biện pháp chữa trị cho cô ấy, nếu không trong lòng anh sẽ khó bình an. Anh muốn trở về dẫn theo em đi, em xem thế nào....

- Em...

Hàn Vũ Tích trầm mặc một lát, trong lòng có chút không muốn phải ly khai Lâm Vân cho dù là một thời gian ngắn. Nhưng vẫn trả lời:

- Anh đi với cô ấy đi, sớm trở về nhé. Em ở nhà chờ anh.

Lâm Vân nói vài câu yêu thương với Vũ Tích xong thì bỏ điện thoại xuống quay đầu nhìn. Liễu Nhược Sương đã thay đổi xong quần áo, đang đứng ở cửa ra vào nhìn mình. Vội vàng nói:

- Thay xong rồi à? Chúng ta đi ra ngoài ăn một chút nhé. Anh đã đói bụng rồi.

- Lâm Vân, cảm ơn anh. Vừa rồi em cũng nghe thấy chuyện anh muốn đưa em đi tìm Tuyết Liên Tử. Nhưng em nghĩ không cần đâu. Trong thời gian còn lại em muốn ở cùng với chị Vũ Tích, vượt qua những ngày tháng cuối cùng.

Liễu Nhược Sương rất cảm kích khi Lâm Vân vì nàng mà làm những chuyện như vậy. Nhưng nàng không chút nào muốn tìm Tuyết Liên Tử để cứu sống mạng mình.

- Điều này...Tuy cơ hội không nhiều lắm, nhưng vẫn còn có một chút. Nếu như em được chữa trị khỏi, chẳng phải em muốn ở cùng với Vũ Tích bao lâu thì muốn sao? Đâu cần để ý mấy ngày làm gì.

Lâm Vân thuận miệng khuyên.

Liễu Nhược Sương sững sờ, muốn ở bao lâu thì ở? Lời này của Lâm Vân là có ý gì? Đột nhiên mặt nàng đỏ lên, ngẩng đầu nói:

- Vậy thì cảm ơn anh.

Lâm Vân càng là sững sờ. Thật không ngờ mình mới chỉ khuyên một câu mà nàng ta đã đồng ý rồi. Đang định nếu như Liễu Nhược Sương không đồng ý thì đưa nàng ấy về chỗ của Vũ Tích, rồi mình tự đi tìm một mình. Thật không ngờ nàng ấy lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Mang nàng đi theo tìm đương nhiên là tốt hơn nhiều so với việc mình tìm được rồi mang trở về. Bởi nhờ đâu chất độc khuếch tán, thì mình ở bên cạnh cũng có thể vận công ngăn chặn.

Còn có một nguyên nhân, Tuyết Liên Tử dưới năm trăm năm phải dùng trận pháp hoặc phù triện cao cấp để phong bế. Bằng không để thời gian càng dài, dược tính càng thấp. Mà hiện tại mình chỉ biết một số trận pháp và phù triện cấp thấp nhất. Còn nếu có Tuyết Liên Tử trên năm trăm năm, thì chỉ cần dùng hộp ngọc bảo quản đơn giản là được.

Nhưng Tuyết Liên Tử trăm năm chỉ nghe nói trong truyền thuyết mà thôi, chứ nói gì Tuyết Liên Tử trên năm trăm năm.

- Đợi em chút, để em quét dọn sân nhỏ ở đây đã.

Liễu Nhược Sương trông thấy sân vườn của nhà mình đầy cỏ dại và đất cát, trong lòng rất khó chịu. Nơi này bởi vì các loại nguyên nhân mà một năm rồi mình chưa tới.

- À, chỗ này để anh dọn cho, em đi vào phòng nghỉ trước đi.

Liễu Nhược Sương nói xong, đợi cho Liễu Nhược Sương đi vào nhà,, lập tức sử dụng vài pháp quyết, đã dọn sạch sẽ sân ngoài và phòng trong. Trước sau chưa mất một phút đồng hồ.

Liễu Nhược Sương vừa đi vào phòng mình, nghĩ tới ngày hôm qua Lâm Vân giúp mình chữa thương khổ cực như vậy. Cho nên đi vào phòng chưa được một phút lại đi ra, muốn giúp Lâm Vân quét dọn. Nhưng lúc đi ra khỏi phòng lại trông thấy sân nhỏ sạch sẽ hầu như không có chút cỏ dại nào. Phòng khách cũng không hề có tro bụi. Giống như nơi này lúc nào cũng có người quét dọn vậy.

- Cái này...

Liễu Nhược Sương biết Lâm Vân không phải là người bình thường, nhưng vẫn có chút kinh dị. Một lúc lâu sau, mới liếc nhìn Lâm Vân nói:

- Cảm ơn anh, chúng ta đi thôi, để em mang anh đi ăn đặc sản của vùng này.

- Ăn đặc sản thì để lần sau đi, hiện tại đã là buổi chiều, anh mang em tới thành phố gần nhất ăn một bữa cơm. Buổi tối thì nghỉ ngơi, đến ngày mai thì đi.

Lâm Vân nói.

- Vâng.

Liễu Nhược Sương nói xong đi tới bên người của Lâm Vân, dán vào người hắn. Nàng biết lúc Lâm Vân phi hành sẽ ôm mình lại, nếu không mình sẽ có khả năng bị rơi xuống.

Lâm Vân cũng không nói nhảm, ôm eo của Liễu Nhược Sương, Phi Vân Truy ở dưới chân bay lên, rồi, rồi từ tư phóng lên trên không trung.

Lâm Vân biết Tuyết Liên Tử sinh trưởng ở dãy núi Thiên Sơn thuộc Tân Cương, hoặc mạch núi A Lặc Thái trong dãy núi Côn Luân. Và mọc chủ yếu ở sườn núi phía nam và phía bắc của núi Thiên Sơn. Ở mạch núi A Lặc Thái thì Tuyết Liên Tử thường thấy ở khu vực vách đá.

Tuy Tuyết Liên Tử có rất nhiều, nhưng Tuyết Liên Tử từ trăm năm trở lên lại vô cùng hiếm. Bởi vì bình thường Tuyết Liên Tử mọc được vài năm sẽ bị người hái xuống, hoặc là bị chim thú ăn hết. Cho nên căn bản khó mà có Tuyết Liên Tử tồn tại được hàng trăm năm.

Nửa giờ sau, Lâm Vân đã mang theo Liễu Nhược Sương đi tới một thành phố phồn hoa. Cũng không biết đây là thành phố nào nhưng vẫn đỗ xuống một chỗ vắng vẻ.

- Đây là thành phố Vũ Thường của tỉnh Lâm Hải, trước kia em và ông nội đã từng đến đây...

Liễu Nhược Sương nói xong, lại nghĩ tới ông nội.

- Chúng ta đi ăn cơm trước rồi tìm một chỗ nào đó nghỉ ngơi. Đợi lát nữa anh sẽ giúp em mua một số dược liệu.

Lâm Vân vừa nói, vừa dẫn Liễu Nhược Sương tới một quán ăn gần đó.

Hai người ăn cơm xong thì đi tìm phòng trọ. Thành phố Vũ Thường cũng là thành phố có dân cư hơn triệu người, quán ăn và khách sạn đương nhiên là nhiều. Bản thân Lâm Vân không thiếu tiền dùng, trực tiếp đi tới một khách sạn khá lớn gần đó, tên là khách sạn Vũ Ý.

Hai nữ nhân viên tiếp tân đứng sau quầy, thấy Lâm Vân đi vào, liền lễ phép chào hỏi.

- Tôi muốn thuê hai phòng liền nhau, loại phòng tốt nhất ấy.

Lâm Vân đưa CMND cho nhân viên tiếp tân.

- Không cần đâu, chỉ cần thuê một phòng hai người là được.

Liễu Nhược Sương vội vàng nói. Hiện tại nàng rất sợ ở một mình trong phòng. Ở một mình nàng sẽ cảm thấy bị đè nén và sợ hãi. Có lẽ một người đã chết qua lần thứ nhất đều sẽ rất sợ ở một mình trong bóng tối.

Hai nhân viên tiếp tân dùng ánh mắt trưng cầu nhìn Lâm Vân. Lâm Vân hơi sững sờ, trong lòng tự nhủ,, chẳng lẽ cô nàng muốn mình phụ trách sao? Mình đã làm gì nàng đâu? Tuy nhiên nhìn ánh mắt lo lắng của Liễu Nhược Sương, hẳn vẫn gật đầu nói:

- Vậy thì thuê một phòng hai người.

Khách sạn Vũ Ý là khách sạn ba sao của thành phố Vũ Thường. Nhìn cách sắp xếp bên trong, Lâm Vân tương đối thỏa mãn, thoát nhìn có vẻ rất sạch sẽ.

- Em đi tắm rửa trước đây.

Sau khi tắm xong đi ra, Liễu Nhược Sương vẫn mặc bộ quần áo Lâm Vân đưa tới lúc trước. Lâm Vân cũng muốn đi tắm rửa một chút. Từ lúc thăng cấp lên hai sao hậu kỳ, hẳn đã sớm muốn tắm rửa rồi, chỉ là chưa có thời

gian. Hiện tại đã thuê phòng khách sạn thì đương nhiên là muốn tẩy vết bẩn trên người rồi.

Khi Lâm Vân tắm rửa xong đi ra ngoài, Liễu Nhược Sương hơi chút sững sốt. Trong lòng tự nhủ, một mực không chú ý tới, không ngờ anh chàng Lâm Vân này lại đẹp trai và khí chất như vậy. Loại người này nếu không tiếp xúc nhiều với hẳn, vô luận như thế nào cũng không biết hẳn vĩ đại. Không biết lúc trước làm sao chị Vũ Tích lại phát hiện ra nhỉ. Ánh mắt của chị ấy thật là tốt. Nếu là mình, lần đầu tiên nhìn thấy hẳn sẽ không để người này ở trong lòng. Nghĩ tới đây, liền nhẹ nhàng thở dài.

- Anh có thể giúp em mua vài thứ không?

Hiện tại Liễu Nhược Sương không có đồ dùng hàng ngày gì cả. Nguyên bản là muốn về quê cũ để chấm dứt tính mạng. Nhưng Lâm Vân đã cứu mạng nàng, nàng không thể không có một ít thứ để vệ sinh cá nhân.

- Ừ, anh cũng định đi ra ngoài mua mấy loại thuốc. Em muốn đi không?

Lâm Vân cười cười. Cho dù Liễu Nhược Sương không nói, hẳn cũng sẽ giúp nàng mua mấy thứ.

Liễu Nhược Sương không phải rất bắt bẻ, hoặc là nói bây giờ không phải là lúc bắt bẻ. Nàng chỉ mua vài thứ cho nữ trong cửa hàng, và vài bộ quần áo để thay. Cũng không giống như các cô gái khác, đòi hỏi đi mua sắm.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, tính cách của cô nàng này có chút giống với Vũ Tích. Mà mới hai ngày không gặp Vũ Tích, thật sự là nhớ nàng. Liền lấy điện thoại ra, buôn chuyện với Vũ Tích.

- Vợ của anh thật là hạnh phúc.

Liễu Nhược Sương cầm theo vài cái túi lớn, thấy Lâm Vân bỏ điện thoại xuống mới nói.

- Kỳ thực, người hạnh phúc chính là anh mới đúng. Không nói tới điều này, để anh cầm mấy cái túi cho.

Lâm Vân xách mấy cái túi trong tay Liễu Nhược Sương, đến một chỗ vắng thì vứt hết vào trong Tinh Giới. Dù sao Liễu Nhược Sương đã biết, không cần phải dấu diếm nàng làm gì.

Ánh mắt của Liễu Nhược Sương chỉ chớp chớp một chút, không biết nghĩ gì, liền cúi đầu.

Lâm Vân đi một đoạn thì tới một nhà thuốc đông y tên là Vạn Dược Đường. Trong lòng vui vẻ, vội vàng kéo tay Liễu Nhược Sương đi vào.

Hiện tại đã là giờ nghỉ, người bán thuốc của Vạn Dược Đường đang chuẩn bị kéo màn cửa.

- Đợi chút.

Lâm Vân vội nói.

- Hai vị muốn mua thuốc sao?

Người bán thuốc nhìn Lâm Vân và Liễu Nhược Sương đang vội vã đi tới.

- Đương nhiên, anh giúp tôi bốc số thuốc ghi trên phương thuốc này.

Lâm Vân nói xong, đưa cho người bán thuốc một đơn dược.

Người bán thuốc nhận lấy xem qua, càng xem, sắc mặt càng khó coi. Hoàng Cầm, Liên Kiều, Linh Chi, Tuyết Liên...Những thuốc này không phải là không có, nhưng trong đơn dược đều yêu cầu phải mười năm trở nên. Đây quả thực là...

- Thực xin lỗi quý khách, rất nhiều thuốc trên cái đơn này chúng tôi đều có, nhưng số năm không đủ. Mà đằng sau thì toàn là thuốc Đông y quý báu. Giá tiền của nó....

Người bán thuốc có chút khó khăn nói.

Lâm Vân nhìn sắc mặt của y, là biết trong này không có thảo dược lâu năm như vậy, lập tức nói:

- Anh cứ dựa theo phương thuốc này mà bốc. Số năm thì cao nhất là bao lâu thì lấy. Về phần tiền nong...

Lâm Vân lấy vài sấp tiền đặt trên quầy.

Người bán thuốc nhìn thấy vậy thì không nói gì thêm nữa, chỉ dựa theo đó mà bốc thuốc.

- Loại dược lâu năm nhất trong tiệm thuốc các anh là bao nhiêu năm?

Lâm Vân thuận miệng hỏi.

- Đương nhiên là nhân sâm rồi. Nghe nói trong tiệm của chúng tôi từng có một cây nhân sâm hơn 500 năm. Đó là bảo vật của cửa hàng. Tuy nhiên về sau thì bị một người mua mất. Mà có dược thảo trên 500 năm chỉ có rải rác vài tiệm thuốc mà thôi.

Người bán thuốc nói xong, sắc mặt tràn đầy tự hào.

Lâm Vân giật mình, lập tức hỏi:

- Anh có biết dược thảo lâu năm của những tiệm thuốc kia là dược thảo gì không? Bọn họ có Tuyết Liên Tử không? Không biết anh có thể gọi sư phụ của anh cho tôi gặp được không?

Lâm Vân nói đến đây, thấy sắc mặt của người bán thuốc lộ vẻ khinh thường, đương nhiên là biết ý của y, liền nói tiếp:

- Tôi có một cây dược thảo năm trăm năm muốn bán cho tiệm thuốc các anh.

Người bán hàng trong lòng đang cười lạnh, nghĩ thầm muốn ta gọi sư phụ của ta tới thì ta phải gọi sao? Nhưng nghe thấy Lâm Vân nói vậy, lập tức kinh hãi. Người khác không biết sự quý trọng của thảo dược năm trăm năm, nhưng y biết rất rõ. Vội vàng nói:

- Tốt, để tôi gọi điện thoại

Lâm Vân mỉm cười, cũng không nói chuyện, mà thu tiền vào. Cùng Liễu Nhược Sương tìm một chỗ ngồi xuống.

Sau khi người bán thuốc gọi điện thoại xong, thì bọc lại số thuốc vừa bốc kia lại cẩn thận, đặt ở bên cạnh Lâm Vân, rồi đi rót một ấm trà.

Chưa tới nửa tiếng, một thân ảnh vội vã chạy vào trong tiệm thuốc, vừa tới nơi liền hỏi:

- Người bán dược thảo ở đâu?

Lâm Vân thấy là một lão nhân đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần rất tốt. Lão nhân này vừa hỏi vậy, lập tức đã nhìn thấy Lâm Vân liền đi tới:

- Tôi là Trịnh Mạt Thành, còn chưa thỉnh giáo bằng hữu họ gì? Có phải là cậu nói có dược thảo năm trăm năm không?

Trên mặt còn lộ vẻ nghi hoặc.

- Tôi là Lâm Vân, ông nói không sai, tôi có một dược thảo đã năm trăm năm rồi.

Lâm Vân đứng lên, đơn giản nói.

Trên mặt lão nhân run rẩy một chút, liền nói:

- Mời hai vị lên tầng nói chuyện.

Ba người vừa ngồi xuống, lão nhân đã không thể chờ được hỏi:

- Là dược thảo gì, có thể lấy cho tôi xem không?

Lâm Vân cũng không nói chuyện, lấy một hộp gỗ dài đưa cho ông ta.

- Sâm Vũ Lâm?

Trịnh Mạt Thành vừa mở hộp gỗ, đã cả kinh kêu lên, bàn tay thì run rẩy. Loại dược này còn quý trọng hơn nhân sâm nhiều lắm.

- Quả nhiên là hơn năm trăm năm, là thứ tốt, thứ tốt...

Trịnh Mạt Thành nhìn kỹ một lúc, rồi hơn 10 phút sau mới lưu luyến đóng lại hộp gỗ. Bàn tay vẫn còn run rẩy. Ông ta biết giá trị của cây dược thảo này lớn như thế nào.

Lâm Vân mỉm cười, cũng không nói chuyện.

Thấy biểu lộ của Lâm Vân như vậy, Trịnh Mạt Thành do dự đưa hộp gỗ cho Lâm Vân:

- Cậu đã có thứ này, nhất định là biết giá cả của nó. Lời nói thật, tiệm thuốc của tôi thật sự là không mua nổi.

Trịnh Mạt Thành nói là sự thật. Bản thân sâm Vũ Lâm đã quý trọng, bởi vì loại thảo dược này sống không quá ba năm, căn bản đừng nói là năm trăm năm. Quả thực còn quý giá hơn cả mấy cây nhân sâm năm trăm năm nhiều

lắm. Nếu có thì là vô giá. Thậm chí rất nhiều người còn chưa từng nghe nói qua. Chỉ có một số lão trung y tinh thông y dược mới biết được.

Lâm Vân đưa lại hộp gỗ cho Trịnh Mạt Thành. Loại cây sâm Vũ Lâm này hẳn đào được tổng cộng bốn cây. Đều là đào được ở một chỗ. Có hai cây đã là gần một nghìn năm. Nhưng loại thảo dược này không có tác dụng gì với hắn.

Thấy Lâm Vân đẩy lại hộp gỗ cho mình, Trịnh Mạt Thành có chút kỳ quái nhìn Lâm Vân. Mình đã nói không có thực lực mua cây thảo dược này rồi mà. Chẳng lẽ người thanh niên này muốn bán rẻ cho mình sao? Nếu như giá tiền của cây sâm này nằm trong phạm vi chi trả của ông ta, thì ông ta thực sự muốn mua nó. Dùng kinh nghiệm hơn năm mươi năm về thuốc Đông y của ông ta, đây tuyệt đối là một cây sâm Vũ Lâm hàng thật giá thật.

- Ý cậu là?

Trịnh Mạt Thành đẩy lại cái hộp gỗ, có chút không muốn hỏi.

- Trịnh lão, tôi muốn hỏi ông có biết nơi nào bán Tuyết Liên Tử không?

Lâm Vân hỏi.

- Tuyết Liên Tử? Thứ này tuy quý trọng, nhưng vẫn có người bán. Trong tiệm của tôi cũng có hơn mười cây Tuyết Liên Tử.

Trịnh Mạt Thành sững sờ một chút. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ hắn muốn đổi lấy Tuyết Liên Tử sao? Vậy thì quả thực quá tiện nghi cho mình rồi.

- Tôi muốn Tuyết Liên Tử từ năm trăm năm trở lên. Tốt nhất là năm trăm năm.

Lâm Vân biết mình còn chưa nói rõ vội vàng bổ sung.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 268: Xấu Hổ

S

ắc mặt của Trịnh Mạt Thành lần nữa biến đổi. Nói chuyện với người thanh niên trẻ tuổi này quả thực là đau tim. Động một chút lại nói tới thảo dược năm trăm năm, quả thực cho rằng những thuốc năm trăm năm là củ cải bán ngoài chợ chắc?

Tuy nhiên nhìn cây sâm Vũ Lâm hàng thật giá thật năm trăm năm kia, ông ta do dự nửa ngày, vẫn lắc đầu nói:

- Điều này phỏng chừng rất khó khăn. Tuyết Liên Tử năm trăm năm còn quý hơn sâm Vũ Lâm này một chút. Mà đâu có phải đơn giản là lấy được.

Lâm Vân nhìn sắc mặt do dự của Trịnh Mạt Thành, là biết ông ta còn có lời chưa nói hết. Chỉ vào cái hộp gỗ nói:

- Nếu như ông có thể nói cho tôi biết chỗ bán Tuyết Liên Tử như vậy, thì tôi sẽ cho ông cây sâm này.

- Cậu nói cái gì?

Trịnh Mạt Thành bỗng nhiên đứng dậy, nhưng đảo mắt lại ngồi xuống. Bàn tay run rẩy cầm lấy cái hộp gỗ. Một lát sau mới nói:

- Cậu nói rằng, cậu chỉ cần tôi cung cấp một tin tức, cậu có thể cho tôi cây sâm này sao?

Ngôn ngữ mang theo vẻ khó mà tưởng tượng.

- Ông không nghe lầm đâu, ý tôi chính là như vậy.

Thần sắc của Lâm Vân giống như là hỏi đường, rồi cho người ta một nguyên vậy.

Kinh hỉ qua đi, Trịnh Mạt Thành bắt đầu trầm mặc. Ông ta biết có một truyền thuyết về Tuyết Liên Tử, nhưng không biết là thật hay giả. Mà nếu có thật, thì người trẻ tuổi này vẫn lấy không được.

Hơn nữa, một khi đối phương biết tin tức này là do mình truyền ra ngoài, nói không chừng mình sẽ gặp họa.

Thấy sắc mặt âm tình bất định của Trịnh Mạt Thành, Lâm Vân như có điều suy nghĩ, một lát sau nói:

- Ông cứ việc nói đi, tôi cam đoan sẽ không nói cho ai biết.

Nghe Lâm Vân đảm bảo như vậy, Trịnh Mạt Thành giống như đã quyết định cái gì đó. Trầm giọng nói:

- Tôi cũng không biết tin tức này là thật hay giả, đây là do sự phụ của tôi nói cho tôi biết. Cậu nghe nói qua về Mộ Dung Sơn Trang chưa? Chắc là cậu không biết.

- Nhà Mộ Dung là một gia tộc thế gia, bốn mươi năm trước khi tôi còn ở vùng Thanh Hóa thuộc tỉnh Vân Bắc. Sự phụ của tôi đã từng nói cho tôi về các cây Tuyết Liên Tử trên trăm năm. Loại dược này nghe nói đã tuyệt tích, nhưng vẫn có mấy gia tộc cất giữ. Nhà Mộ Dung chính là một trong những gia tộc đó. Còn có mấy gia tộc nghe nói đã suy thoái. Cho dù có loại dược trân quý như vậy, chắc cũng mang bán rồi.

- Gia tộc Mộ Dung lại là một gia tộc rất thần bí. Mặc dù là ẩn thế, nhưng nghe nói gần đây có người của bọn họ đi ra làm vài việc gì đó. Tuy là một gia tộc lớn, nhưng hiện tại rất ít người biết về gia tộc này. Còn có hai gia tộc thế gia về thuốc Đông y, đó là Diêm gia và Xung gia. Hiện tại cũng rất ít

nghe nói về bọn họ. Tôi phỏng chừng khả năng bọn họ có Tuyết Liên Tử là vô cùng thấp.

Nghe xong những lời này của Trịnh Mạt Thành, Lâm Vân trầm tư một lát, lấy đơn thuốc vừa rồi đưa cho Trịnh Mạt Thành:

- Không biết Trịnh lão có thể lấy được số dược liệu ghi trên đơn thuốc này không?

Trịnh Mạt Thành tiếp nhận đơn thuốc của Lâm Vân, nhìn một lát, nói:

- Tuy trên này cần rất nhiều thuốc trên mười năm, nhưng tôi vẫn có thể giúp được cậu. Tối mai cậu tới nơi này lấy.

Lâm Vân gật đầu. Trong lòng tự nhủ, xem ra Trịnh Mạt Thành rất có thể lực ở thành phố Vũ Thường này. Liền đứng lên nói:

- Vậy thì tôi sẽ trở về chờ tin tức tốt của Trịnh lão. Còn cây sâm Vũ Lâm này coi như là thù lao đưa cho ông. Tiền thuốc thì ngày mai tôi sẽ trả.

Trịnh Mạt Thành run rẩy cầm lấy hộp gỗ, luôn miệng nói:

- Giá trị của cây sâm này còn nhiều hơn số dược thảo kia gấp bao nhiêu lần. Sao có thể để cậu trả tiền được.

Lâm Vân thấy vậy cũng không già mồm cãi láo, nói:

- Tốt, vậy cứ như vậy đi. Tôi đang ở khách sạn Vũ Ý, phòng số 12. Tối mai tôi sẽ tới lấy thuốc.

- Không cần, không cần, ngày mai tôi sẽ sai người đưa qua cho cậu. Cậu không cần phải tự mình tới đâu.

Trịnh Mạt Thành luôn miệng nói.

Sau khi cáo từ Trịnh Mạt Thành, Liễu Nhược Sương có chút lo lắng nói:

- Lâm Vân, theo như lời Trịnh lão kia nói, thì gia tộc Mộ Dung có vẻ như rất thần bí. Huống hồ một thứ quý giá như vậy, chắc gì người ta đã cho chúng ta. Em nghĩ...

Lâm Vân cười nhạt một tiếng, nói:

- Nhược Sương, em không cần phải lo lắng. Chỉ cần có số thuốc phụ trợ kia, anh đã yên tâm rồi. Ngày mai anh sẽ mang em trở về chỗ của Vũ Tích, anh đi một mình tới Thanh Hóa. Chỗ thuốc kia anh sẽ pha chế, mỗi tháng em uống một lần, nó sẽ ngăn cản chất độc trong người em phát tác. Vô luận là có tìm được Tuyết Liên Tử hay không, anh cũng muốn đi thử xem. Nếu không được, thì anh sẽ tới núi Thiên Sơn thử vận may.

- Nói như vậy, em không cần đi cùng anh phải không?

Liễu Nhược Sương vội vàng hỏi.

- Ủ, nếu như mua không được số thuốc kia, thì em vẫn phải đi theo anh. Bởi vì chất độc trong cơ thể em tùy thời cũng có thể bộc phát. Nhưng có số thuốc kia rồi, mỗi tháng em uống một lần, trong vòng ba tháng, chắc sẽ không sao.

Lâm Vân gật đầu.

Liễu Nhược Sương không nói thêm gì, hai người trở lại căn phòng. Liễu Nhược Sương là người yêu sạch sẽ, nên lại vào tắm rửa. Tuy nhiên, nàng ở trong phòng tắm nửa ngày cũng không ra, nếu không phải Lâm Vân nghe thấy thanh âm bên trong, thì hẳn đã sớm phóng thần thức kiểm tra rồi.

Liễu Nhược Sương thay đổi một bộ đồ ngủ sạch sẽ màu xanh lam. Tóc đã lau khô vắt sau vai, hai điểm màu đỏ hiện ra, rõ ràng không mặc áo lót. Một mùi thơm xử nữ truyền đến, khiến cả người Lâm Vân nóng lên, phía dưới

có chút bành trướng. Vội vàng thu liễm tinh thần, trong lòng tự nhủ thật là lợi hại. Nếu không phải ở nhà đã quen nhìn Vũ Tích, thì hẳn đã không chịu được rồi.

- Sao em tắm lâu như vậy?

Lâm Vân vừa mới thốt ra lời này thì đã âm thầm mắng mình ngu ngốc. Người ta tắm rửa lâu thì có liên quan gì tới mình cơ chứ?

- À, em giặt luôn nội y, lại đợi cho tóc khô nên mới lâu như vậy.

Liễu Nhược Sương thấy con mắt của Lâm Vân không ngừng quét qua quét lại trên người mình. Khuôn mình đỏ bừng, vội vàng đi lên giường, rồi kéo chăn mỏng lên.

Lâm Vân sững sốt một chút, trong lòng tự nhủ, cô nàng Liễu Nhược Sương này chủ động yêu cầu ở cùng phòng với mình. Vì sợ hãi là có, nhưng không phải là thực sự có ý gì với mình? Đúng rồi, lúc trước hình như nàng đã nói thích mình thì phải? Lúc đó là nàng tưởng sắp chết nên nói ra câu đó, vậy thì đây nhất định là suy nghĩ trong lòng nàng.

Tuy nhiên, cho dù lời của nàng là thật, nàng cũng là một cô gái rất vĩ đại. Nhưng mình chỉ có hảo cảm với cô ấy mà thôi, chứ không có ý gì khác. Huống chi mình đã có Vũ Tích rồi. Tuy ở đại lục Thiên Hồng, một nam nhân lấy vài người vợ là chuyện rất bình thường, nhưng Lâm Vân cảm thấy một người đâu có thể yêu nhiều như vậy. Chỉ cần một mình Vũ Tích là đủ.

Huống chi mình còn cần phải tu luyện, cũng không thể dùng nhiều thời gian cho những việc như vậy. Vài chục năm, chỉ trong nháy mắt là trôi qua mà thôi. Mình phải biết trân quý khoảng thời gian đó.

Hai người hàn huyên một hồi lâu, nhưng Liễu Nhược Sương biết điều không hỏi về những bản lĩnh kỳ quái của Lâm Vân. Có lẽ nàng biết, chuyện

này không có gì phải hỏi. Lâm Vân thì thở phào một cái, âm thầm tự nhủ, nếu nàng ấy hỏi thì đúng thật không biết nên trả lời thế nào.

Liễu Nhược Sương biết Tuyết Liên Tử rất khó tìm được, cũng biết cho dù mình khuyên can thế nào đi chăng nữa, Lâm Vân cũng sẽ không nghe mình, còn không bằng không nói. Tuy chỉ ở chung với Lâm Vân mấy tháng, nhưng nàng vẫn biết một ít về tính cách của Lâm Vân. Mặt ngoài rất hiền lành, rất dễ nói chuyện, nhưng một khi đã quyết định chuyện gì, cho dù một vạn con trâu cũng không thể kéo trở về. Nếu làm chuyện gì khiến hấn tức giận, hấn chắc chắn sẽ không cố kỵ một ai hay một vật gì. Tên đạo sĩ lần trước khẳng định đã bị Lâm Vân ném vào trong biển rồi. Người nam nhân này là một người ân oán phân minh.

Liễu Nhược Sương thậm chí ngóng trông đi cùng với Lâm Vân tới Thanh Hóa. Nhưng nàng biết, đi theo hấn chỉ làm phiền tới hấn mà thôi. Thấy Lâm Vân ngồi trên giường, giống như là luyện công, trong lòng có chút khổ sáp. Nàng không biết khi nào mình đã yêu mến người nam nhân này. Có lẽ là lúc mình tưởng mình sắp chết kia.

Nàng thậm chí còn suy nghĩ, nếu như tối nay Lâm Vân muốn ngủ cùng nàng, nàng sẽ làm sao? Bản thân nàng cũng không rõ ràng lắm. Có lẽ, chỉ có Vũ Tích là xứng với hấn mà thôi. Đối với việc Vũ Tích ở bên cạnh Lâm Vân, Liễu Nhược Sương chỉ có sự hâm mộ, chứ không có ý ghen ghét hoặc có ý gì khác.

Có lẽ mình không nên chủ động yêu cầu ở cùng một chỗ với Lâm Vân. Nếu như đây là thời cổ đại Lâm Vân muốn nạp mình làm tiểu thiếp, không biết mình có đồng ý không? Nghĩ tới đây, Liễu Nhược Sương khẽ thở dài một tiếng. Mình cũng sắp chết rồi, còn nghĩ tới những điều này làm gì?

Có lẽ do mình tiếp xúc với người khác giới quá ít, mới ở cùng Lâm Vân mấy tháng đã có hảo cảm với hấn. Tuy nhiên, hấn quả thực là một người rất

thần kỳ. Mà mình thì rõ ràng lại thích một người đã có vợ? Liễu Nhược Sương suy nghĩ lung tung một lúc, không biết đã ngủ lúc nào.

Bởi vì thể xác và tinh thần mệt mỏi trong một thời gian dài, nên một giấc ngủ này của Liễu Nhược Sương ngủ rất sâu. Đợi lúc nàng tỉnh lại thì không thấy Lâm Vân đâu cả. Vội vàng rời giường, suy nghĩ không biết Lâm Vân mới sáng sớm đã đi nơi nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 269: Tu Vị Ba Sao

L

âm Vân bởi vì tu luyện tới nửa đêm, phát hiện mình tùy thời có thể đột phá. Xem ra chính mình giúp Liễu Nhược Sương chữa bệnh, tuy hao tổn rất nhiều linh thạch, nhưng cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Hắn sợ nếu đột phá trong khách sạn kia thì sẽ gây ra động tĩnh quá lớn. nên liền ly khai khách sạn. Tìm một chỗ trống trải, cầm viên linh thạch thương phẩm mà lần trước chưa hấp thu hết kia, rồi không ngừng vận chuyển tinh lực vào trong cơ thể.

Lâm Vân chỉ cảm thấy tinh lực trong người mình nhanh chóng bành trướng. Sự bành trướng này không phải từ một sao lên hai sao có thể so sánh. Sau sáu tiếng, tinh lực đã tăng lên giới hạn. Chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc vang lên trong cơ thể, tinh lực bành trướng đột nhiên lan tới toàn thân.

Một cảm giác sảng khoái cực độ truyền tới. Lâm Vân cường chế sự hưng phấn, tiếp tục vận chuyển tinh lực để củng cố tu vi. Lại ba tiếng sau, Lâm Vân đứng lên, tâm tình rất là kích động. Vốn cho rằng tăng lên ba sao rất khó, rõ ràng bởi vì liều chết khóa độc cho Liễu Nhược Sương, cứ như vậy dễ dàng đột phá. Đây có lẽ hợp với câu hảo tâm có hảo báo.

Chẳng lẽ muốn đột phá Tu Tinh phải cần tới cực hạn sao? Khi tinh lực đạt ới cực hạn rồi chuyển sang suy yếu thì mới dễ dàng đột phá sao?

Bất kể như thế nào, với tu vị ba sao, đã tăng rất nhiều sự tin tưởng cho Lâm Vân, cũng cho hắn thêm một số kinh nghiệm. Hắn cảm thấy chỉ cần có đủ tài nguyên, chỉ trong vòng mười năm, tu vị của hắn có thể vượt qua lúc ở đại lục Thiên Hồng.

Về phần Vũ Tích, không cần hẳn phải lo lắng. Vũ Tích nhất định là một người có tư chất cực tốt, nếu không thì đã không tu luyện nhanh như vậy rồi. Chỉ là sau khi nàng Trúc Cơ, tìm công pháp cho nàng luyện lại là một việc phiền toai.

Lâm Vân phóng thần thức ra ngoài. Quả nhiên, tăng lên ba sao, thần thức cũng tự động tăng lên cấp bậc. Phạm vi tìm tòi hiện tại đã tăng lên 160km.

Mà tu luyện tới ba sao, thì có thể sử dụng thêm Ấn Thân Quyết và Tinh Vũ Quyết. Hiện tại Lâm Vân đã khẳng định, ba sao mà mình luyện được ở thế giới này còn mạnh hơn khi luyện tới ba sao ở đại lục Thiên Hồng rất nhiều. Tinh Vũ Quyết càng thêm mạnh mẽ, lúc trước không thể nào so sánh được.

Bây giờ đã là buổi sáng, hơn mười giờ. Tối qua lúc mình đi ra ngoài không báo trước cho Liễu Nhược Sương, hiện tại phải về luôn, nếu không nàng lại sốt ruột.

Lâm Vân bước lên Phi Vân Trù, chưa tới mười phút đã trở về căn phòng của khách sạn. Đây là do Lâm Vân đã thả chậm tốc độ, nếu không một khoảng cách chưa tới 300km thì đâu cần thời gian lâu như vậy.

Liễu Nhược Sương đang sốt ruột ngồi ở trong phòng, đột nhiên thấy Lâm Vân bay vào từ cửa sổ. Liền kinh hãi đi lên đón:

- Tối hôm qua anh đi ra ngoài à?

- Ừ, anh đi ra ngoài có chút việc.

Lâm Vân có chút ngượng ngùng. Liễu Nhược Sương sợ ngủ một mình, nên mới cố ý yêu cầu một căn phòng hai người. Vậy mà mình lại bỏ đi để lại nàng một mình. Cũng may lúc mình rời đi thì nàng đã ngủ say.

- Anh đi rửa mặt đi, em đã gọi thức ăn tối rồi. Anh rửa mặt xong thì đi ra ăn luôn.

Liễu Nhược Sương nói tới đây, thì có tiếng chuông cửa vang lên.

Liễu Nhược Sương đi tới mở cửa, là người bán thuốc của Vạn Dược Đường hôm qua. Người bán thuốc này rất cung kính đưa gói thuốc cho Lâm Vân rồi nói:

- Lâm tiên sinh, tôi mang số thuốc mà ngài yêu cầu theo lời của sư phụ tôi. Sư phụ tôi vốn định đích thân tới, chỉ là có một người bằng hữu của ông ấy tới. Cho nên chỉ có thể bảo tôi mang thuốc tới.

Lâm Vân sững sờ, trong lòng tự nhủ, lão Trịnh kia làm việc thật nhanh, mới một đêm thôi đã kiếm đủ số thảo dược cho mình rồi. Nhưng nghĩ lại cũng bình thường, người ta làm về thuốc Đông y trong năm mươi năm, hẳn là người quen rất nhiều. Cho nên làm chuyện này nhanh hơn mình đi hỏi rất nhiều.

Mà hiện tại ông ấy lại bề bộn như vậy, nhất định là có người tới mua cây sâm Vũ Lâm kia.

- Thay tôi cảm ơn sư phụ của anh.

Lâm Vân cũng không khách khí, nhận lấy số dược liệu trong tay người kia.

Vốn cho rằng phải chờ tới buổi tối. Thật không ngờ Trịnh Mạt Thành làm việc nhanh chóng như vậy. Chào từ biệt người bán thuốc, Lâm Vân ăn xong cơm sáng, liền đưa Liễu Nhược Sương bay trở về tới Yên Kinh, rồi đáp xuống ban công tầng ba. Phóng thần thức kiểm tra một lát, thì trong nhà chỉ có Vũ Tích và bà ngoại. Vũ Tích thì đang ngồi trước cái máy vi tính, không biết đang suy nghĩ cái gì mà chỉ sững sờ.

Lâm Vân gõ cửa, Hàn Vũ Tích mới phản ứng. Vội vàng đi tới mở cửa. Trông thấy là Lâm Vân, ngạc nhiên một chút, lập tức lao lên ôm chặt Lâm Vân.

- Em rất nhớ anh...

Lâm Vân vuốt tóc của Hàn Vũ Tích:

- Nhược Sương cũng tới đây.

- A...

Hàn Vũ Tích buông Lâm Vân ra, mới phát hiện Liễu Nhược Sương đứng ở đằng sau. Khuôn mặt hơi đỏ, vội vàng nói:

- Nhược Sương, mau vào phòng ngồi đi.

- Mẹ chúng ta đi đâu?

Lâm Vân thuận miệng hỏi.

- Lâm Hình đã dẫn theo hai người tới trung tâm giao dịch Vân Môn xem náo nhiệt rồi. Hiện tại điện thoại Vân Tinh Linh bán rất chạy. Nền đã đình chỉ bán lẻ, yêu cầu mỗi lần mua là mười nghìn chiếc. Nhưng cho dù như vậy ở trung tâm giao dịch Vân Môn cũng kín hết người.

Hàn Vũ Tích nói, ánh mắt thì đầy ôn nhu nhìn về Lâm Vân. Chỉ có nam nhân của mình mới có thể làm những chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng như vậy.

- Gần đây Mông Văn rất bận rộn. Chẳng những phải tiếp đón người của các nhà máy sản xuất điện tử, mà còn có cả người của các tập đoàn viễn thông lớn tới nữa. Chẳng những là ngành thông tin trong nước, ngay cả của nước ngoài đều nơm nớp lo sợ. Anh thì tốt rồi, làm xong thì về mông rời đi, mặc kệ mọi chuyện.

Lời của Hàn Vũ Tích có vẻ trách cứ, nhưng trong giọng nói không hề có ý trách cứ nào.

Liễu Nhược Sương cũng thầm than. Hiện tại nàng đã hiểu Lâm Vân là một người nghịch thiên như thế nào. Ngay cả hệ thống truyền tin như vậy cũng có thể làm được, nói gì tới Đường Tâm Hoàn kia. Anh chàng Lâm Vân này quả thực không thể dùng suy nghĩ của nhân loại để cân nhắc.

- Nhược Sương, chị nghe Lâm Vân nói là em bị trúng độc. Chị rất lo lắng, hiện tại em đã đỡ hơn chưa?

Hàn Vũ Tích thật sự lo lắng cho Liễu Nhược Sương. Nàng ở cùng với cô ta đã được mấy tháng. Nàng biết tính cách của Liễu Nhược Sương có rất nhiều điểm giống mình.

- Em đã hơn rồi, cảm ơn chị Vũ Tích.

Liễu Nhược Sương cảm thấy dung mạo của Hàn Vũ Tích càng ngày càng đẹp. Không biết có phải là có liên quan tới công pháp tu luyện hay không?

Lâm Vân dùng thần thức phóng tới toà nhà Vân Môn, quả nhiên thấy Mông Văn và Diệp Điềm đang rất bận rộn. Liên thu hồi thần thức lại, trong lòng cũng có chút ngượng ngùng.

Bên ngoài vang lên tiếng xe hơi, xem ra mấy người Lâm Hình đã trở lại.

- A, anh trai, anh thật đúng là thần long, chỉ thấy đầu không thấy đuôi, đảo mắt lại xuất hiện. Mẹ ời, anh trở về rồi.

Lâm Hình thấy là Lâm Vân, trong nội tâm rất cao hứng, vội vàng kêu lên.

Vũ Tích dẫn Liễu Nhược Sương đi xuống giới thiệu cho mọi người. Ăn xong cơm trưa, Lâm Vân dạy cho Liễu Nhược Sương cách dùng thuốc, rồi lập tức đi tới Thanh Hóa của tỉnh Vân Bắc.

Tuy Hàn Vũ Tích rất là không muốn, nhưng vẫn dặn dò Lâm Vân mau chóng trở về.

Lâm Vân đã từng đi tới tỉnh Vân Bắc. Nơi đó có trụ sở huấn luyện của đội đặc công Vân Bắc. Lâm Vân đã ở trong đó mấy tháng. Nhưng Thanh Hóa thì bất đồng. Tuy cũng thuộc tỉnh Vân Bắc, nhưng lại cách dãy núi Vân Quý khá xa.

Lâm Vân đến Thanh Hóa thì đã là buổi tối. Đối với một người chưa quen thuộc nơi đây, muốn tìm một gia tộc ăn thể xác thực không phải là một chuyện dễ dàng.

Lâm Vân tìm một nơi vắng vẻ, hóa trang đơn giản, liền biến thành một người dân công từ nhà quê mới lên thành

phố làm việc. Cho dù trộn lẫn trong đám người cũng không ai phát hiện ra. Hiện tại hắn chưa tới năm sao, không có cách nào tùy ý biến đổi khuôn mặt, chỉ có thể dựa vào hóa trang. Cũng may bản lĩnh hóa trang của hắn không tồi. Dùng thuốc tự chế là có thể thay đổi được. Không phải là người thân, thì rất khó nhận ra hắn.

Làm xong những việc này, Lâm Vân cố ý tìm mua một cái ba lô kiểu dáng quê mùa rồi xách lên vai. Hắn cải trang như vậy không phải sợ sệt điều gì, mà chỉ lo có người quen phát hiện ra hắn, rồi phiền toái lại kéo đến. Bởi vì dù sao hiện tại hắn cũng là chủ tịch của một tập đoàn ảnh hưởng tới cả thế giới.

Với trang phục hiện tại của Lâm Vân, quả thực giống hệt một thanh niên mới từ quê lên thành phố để làm công.

Lâm Vân đi qua một trường đại học gọi là đại học Thanh Hóa. Hiện tại đã là buổi tối, nhưng vẫn còn nhiều sinh viên tốp ba tốp năm đi lại. Thoạt nhìn rất náo nhiệt.

Tuy không biết phải đi nơi nào tìm, nhưng Lâm Vân biết một gia tộc lớn phải có rất nhiều sinh ý trải khắp, cũng có rất nhiều chỗ giải trí ăn chơi. Bởi

vì những chỗ như thế kiếm tiền nhanh, mà cũng không cần phải xuất đầu lộ diện. Còn có, những chỗ đó có đủ loại khách hàng qua lại, thích hợp cho việc ẩn nấp. Đương nhiên đây chỉ là một loại khả năng mà thôi. Có gia tộc chỉ chuyên về một sản phẩm nào đó.

Lâm Vân đang muốn tìm một chỗ ăn chơi gần đây, thì một nữ sinh đi tới rồi đột nhiên ôm cánh tay của hắn. Lâm Vân đang muốn ném cô ta đi, nhưng rõ ràng không phát hiện ra sát ý trên người cô ta, nên không vội động thủ. Muốn nhìn xem cô ta có ý gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 270: Bị Làm Tắm Mộc

N

guy Ngạn, anh đừng có dây dưa tôi nữa. Tôi đã có bạn trai rồi. Anh có biết xấu hổ là gì không?

Nữ sinh ôm cánh tay của Lâm Vân nói.

Lâm Vân nghe cô ta nói vậy liền bị mình bị mang ra là tắm mộc. Quả nhiên, có một người thanh niên hơn hai mươi tuổi đi tới. Vẻ mặt lạnh lùng nham hiểm nhìn Lâm Vân và nữ sinh đang ôm cánh tay Lâm Vân , nói:

- Giang Á, tôi còn tưởng rằng cô có ánh mắt tốt, nguyên lại là tìm một thằng dân công làm bạn trai. Quả nhiên là khẩu vị khác lạ. Cô sợ tôi gây khó chịu cho cô phải không, đồ đê tiện.

- Ngụy Ngạn, anh...

Giang Á bị những lời thô tục của tên thanh niên làm cho ghen lời. Bình thường Ngụy Ngạn vẫn là người nho nhã lễ độ. Nhưng mấy ngày nay y không ngừng dây dưa mình, lại còn đánh bị thương người khác nữa.

- Tôi làm sao? Một con ả đê tiện như cô, lão tử muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, cô cần phải tìm một tắm mộc tới. Ha ha, cô thật là xem trọng bản thân mình nhỉ. Lão tử chỉ vì công ty của cha cô mà tán tỉnh cô thôi. Nhưng hiện tại có một công ty tốt hơn đưa cho lão tử. Vốn định đêm nay phá trình cô, nhưng hiện tại lão tử không muốn như vậy. Khẩu vị của cô đã lớn như thế, thì mấy ngày nữa tôi sẽ tìm người tới hiếp chết cô. Hừ...

Tên Ngụy Ngạn này nói xong, hừ lạnh một tiếng với Lâm Vân, rồi xoay người rời đi.

Lâm Vân biết mình tai bay vạ gió, nhưng cũng không có quá để ý.

Sắc mặt của Giang Á tức giận đến tái nhợt. Run rẩy nửa ngày cũng không nói được một từ. Nguyên lai, mình cho rằng Ngụy Ngạn là một người nho nhã lễ độ, còn chuẩn bị kết giao với y. Chỉ là ba ngày trước, mình phát hiện y rõ ràng còn có một người bạn gái, còn nồng nhiệt tới mức hôn môi nữa.

Cho nên mấy ngày trước, khi Ngụy Ngạn tìm tới cô ta, cô ta bắt đầu tìm mọi cách để từ chối. Không nghĩ tới mấy ngày nay tên Ngụy Ngạn nay không ngừng tới lớp học của mình, thậm chí còn tới phòng ngủ của mình để tìm. Hôm nay, mới đi ra từ ký túc xá, chuẩn bị tham gia một cuộc tụ hội. Nhưng vừa tới cửa trường, đã nhìn thấy Ngụy Ngạn đang đứng ở một chỗ không xa chờ cô ta. Cô ta thực sự không có chỗ để trốn, biết rõ chỉ cần mình lái xe rời đi, y sẽ ngăn lại. Vừa vận trông thấy Lâm Vân đi qua trường học, liền lập tức dừng xe, muốn hãm làm tấm mộc.

Lâm Vân nhìn cô nàng Giang Á vẫn còn nắm lấy cánh tay của mình này. Khuôn mặt coi như đoan chính, tuy không phải là một mỹ nữ, nhưng có thể tính là một người đẹp.

- Cô có thể bỏ tay của tôi ra được không?

Lúc này Giang Á mới phát hiện mình một mực ôm cánh tay của Lâm Vân, vội vàng thả tay ra, nói:

- Thực xin lỗi vì vừa rồi đã liên lụy tới anh.

Lâm Vân không nói gì. Trong lòng tự nhủ cô nàng này cũng không tốt đẹp gì. Biết là muốn liên lụy tới mình, còn muốn đi lên ôm lấy cánh tay của mình.

- Anh cầm lấy số tiền này đi, coi như tôi cảm ơn anh.

Giang Á móc ra năm trăm nguyên đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân không chút do dự nhận lấy tiền, bỏ vào túi quần .

Thấy Lâm Vân thu tiền, Giang Á mới nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không ngốc đến mức trả thù lao cũng không cần. Mình không nợ cô ta cái gì, lại phải làm tấm mộc cho cô ta một lần. Thu chút phí hao tổn cũng không sai cả.

Giang Á nhìn Ngụy Ngạn rời đi, có chút lo lắng nói với Lâm Vân:

- Đợi lát nữa, có thể làm phiền anh giúp tôi đi tới một hội sở không? Tôi muốn tới đó tham gia một cuộc tụ hội. Nhưng tôi sợ tên Ngụy Ngạn kia ngăn cản tôi. Anh yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ trả tiền cho anh.

Thần thức của Lâm Vân đã phát hiện Ngụy Ngạn và hai tên nam tử đang tránh ở một cái ngõ, trông chừng hai người mình. Trong lòng cười lạnh một tiếng. Tên kia dám đánh chủ ý với hắn, thật sự là không muốn sống.

- Cô lái xe đi tới đó không được sao? Cần gì phải tôi đưa cô đi?

Lâm Vân âm thầm cười lạnh một tiếng rồi nói.

- Dù tôi lái xe cũng nhất định bị mấy người kia ngăn lại. Tôi chỉ muốn anh tiễn tôi tới cửa hội sở là được.

Hiện tại Giang Á biết mục đích mà Ngụy Ngạn mấy ngày nay tìm mình rồi. Nguyên lai là y đã tìm được một cô gái có tiền khác. Nên mới muốn đá văng mình. Người này thực sự là nham hiểm.

Lâm Vân đột nhiên nghĩ, những người trong hội sở kia nhất định là những người thuộc tầng lớp cao. Có lẽ ở đó mình có thể tìm được manh mối về gia tộc Mộ Dung. Nghĩ tới đây, không khỏi mỉm cười:

- Có thể, nhưng tôi còn chưa quen nơi này, nên tôi muốn cùng cô đi vào hội sở nhìn xem. Có được hay không?

- Điều này, anh ăn mặc như vậy, lại cầm theo một cái ba lô, mà bên trong đó toàn là những người....

Giang Á có chút khó khăn nói. Tuy nhiên anh chàng này cười lên trông thật đẹp.

- À, tôi sống ở gần đây thôi, tôi có thể để đồ đạc ở phòng trọ. Chẳng lẽ do tôi ăn mặc quá lạc hậu?

Lâm Vân có chút kinh ngạc hỏi.

- Vậy thì anh đi cất đồ đi. Để tôi gọi điện thoại cho Thiến Thiến hỏi xem.

Giang Á nói tới đây thì lấy điện thoại ra.

Một lúc sau,, Giang Á mới cúp điện thoại, nói với Lâm Vân:

- Được rồi, đợi lát nữa anh đi cùng tôi. Chỉ là anh coi như là tài xế của tôi thôi. Lúc đi vào thì tới một chỗ rồi ăn, đừng đi loạn khắp nơi, biết chưa? À, anh có biết lái xe không?

- Biết, cô ở chỗ này chờ tôi một lúc. Tôi trở về nhà trọ lấy vài thứ, rồi cất đồ đạc luôn.

Lâm Vân nói xong liền đi.

- Ba lô thì có thể để ở trong xe của tôi cũng được.

Giang Á vừa nói tới đây thì Lâm Vân đã đi xa. Dậm chân một cái, đi tới chỗ đỗ xe, lái một chiếc xe Beatles ra ngoài.

Lâm Vân đi thẳng tới chỗ Ngụy Ngạn đang đứng, hẳn là một người không thích phiền toái. Nếu đã muốn làm việc ở Thanh Hóa, đương nhiên không thích có mấy con ruồi cứ ong ong ở xung quanh.

- Anh Ngụy, cái tên ngu ngốc kia rõ ràng đi về hướng của chúng ta. Hiện tại chúng ta đi theo Giang Á hay là giả quyết hẳn trước.

Một tên có hình xăm bò cạp nói.

- Không cần phiền toái như vậy đâu, ta đến rồi đây.

Tên Ngụy Ngạn còn chưa trả lời, thì đã thấy Lâm Vân đứng ở trước mặt mình.

Ba người cả kinh. Người này vừa nãy còn đang ở khá xa. Vì sao trong chớp mắt đã đến đây rồi?

- Các người cũng không tồi, có thể tìm một góc chết như vậy để chờ đợi.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

- Động thủ, làm thịt tên ngu ngốc này. Chúng ta cứ thoải mái mà làm, một tên dân công mà thôi, cũng không ai để ý.

Lời của Ngụy Ngạn còn chưa dứt, Lâm Vân đã phóng ra ba đao, tiếp theo là ba ngọn lửa tím. Ba người này lập tức biến mất, giống như chưa từng xuất hiện ở nơi đây vậy. Chỉ có thừa thớt vài cái tro bụi rơi trên mặt đất. Đao mắt đã bị gió thổi đi. Trước sau chưa tới một phút đồng hồ.

- Đi thôi.

Lâm Vân quay về chỗ Giang Á, nói.

Giang Á còn đang nhìn đông nhìn tây. Suy nghĩ nếu mình lập tức lái xe, cái tên Ngụy Ngạn kia cũng không nhất định ngăn xe của mình lại. Thì Lâm

Vân đã xuất hiện trước mặt cô ta.

- Ủa, nhanh vậy, mau lên xe thôi. Anh lái xem.

Giang Á nói xong, đưa chìa khóa cho Lâm Vân.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, cô nàng Giang Á này cũng không phải xấu hoàn toàn. Đây là lần đầu tiên gặp mình đã tin tưởng mình như vậy. Không biết đó là ưu điểm hay là khuyết điểm? Phỏng chừng tên Ngụy Ngạn kia cũng như vậy quen biết cô ta.

Hội sở Vận Thanh cách đại học Thanh Hóa không xa. Lâm Vân chỉ mất 20 phút là lái xe tới nơi.

- Kỹ thuật lái xe của anh thật là tốt. À, tôi còn chưa biết tên anh là gì?

Giang Á âm thầm nói, cho dù mình chỉ mang theo lái xe, cũng không thể không biết tên người lái xe là gì chứ.

- Tôi tên là Mộc Vân. Lái xe là nghề cũ của tôi.

Lâm Vân thuận miệng bịa cái tên.

- Mộc Vân, họ Mộc cũng ít thấy. Chúng ta đi vào thôi, anh đi theo sau tôi, đừng nói chuyện nhiều. Đợi lát nữa đi vào thì ngồi bên cạnh tôi là được. Bình thường không cho phép lái xe đi vào, tôi phải nhờ chị Thiến Thiến mới được dẫn theo anh vào đó. Cho nên anh đừng để tôi khó xử.

Giang Á cẩn thận dặn dò Lâm Vân.

- Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ ngồi bất động tại chỗ. Lúc đi vào cô cũng không cần để ý tới tôi đâu, tôi chỉ cần một chỗ ngồi là được.

Lâm Vân nghĩ thầm, mình chỉ cần dùng thần thức và tai nghe là được.

- Giang Á, cậu cũng tới rồi à.

Một tiếng thanh thúy truyền tới.

Lâm Vân ngẩng đầu nhìn, là hai nữ sinh và một nam sinh vô cùng anh tuấn đang đi tới.

- Mình đến rồi đây. Linh Tố, Miêu Chỉ, anh chàng đẹp trai này là ai vậy?

Giang Á đi tới phía trước chào hỏi.

- Đây là Tào Kỳ, thiếu gia của chủ tịch tập đoàn hóa chất Kim Thanh. Tào Kỳ, đây là Giang Á, bạn học mà em vừa nói qua.

Một cô gái có mặt trái xoan vội vàng giới thiệu.

- Chúng ta mau đi vào thôi.

Cô gái này giới thiệu xong Tào Kỳ, nhìn thoáng qua Lâm Vân, không hỏi hẵn. Cô ta liếc qua cũng biết Lâm Vân chỉ là một người lái xe, có gì mà phải hỏi.

Bốn người cười nói đi vào trong, Lâm Vân không chút do dự đi theo phía sau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 271: Chu Linh Tố

T

ào Kỳ giống như nhớ ra cái gì đó, nhìn Giang Á rồi quay đầu hỏi Lâm Vân:

- Vị này là ai?

- À, đây là lái xe của em, đồng thời là bảo tiêu.

Giang Á nghe Tào Kỳ hỏi như vậy, có chút xấu hổ nói. Cảm thấy thật sự là không nên đồng ý yêu cầu của tên Mộc Vân này mới đúng. Nhưng đã vào đây rồi cũng không thể đuổi hẳn đi ra được.

- Lái xe? Khó trách...

Tào Kỳ giống như minh bạch cái gì đó, liếc nhìn Lâm Vân, không nói lời nào, dẫn đầu đi vào.

- Có mùi hóa chất, khó trách là có mùi khai khai của nước tiểu.

Lâm Vân nói nốt lời của Tào Kỳ.

Tào Kỳ biến sắc. Trong lòng tự nhủ, đây là nước hoa, hóa chất cái đếch gì vậy? Mà cái tên lái xe này thật là láo lếu. Đang muốn trở mặt, tuy nhiên lại giống như nhớ tới cái gì đó, phong độ tiếp tục đi vào.

Lâm Vân cũng giống như vừa nãy không phải là lời mình nói vậy, đi theo đằng sau bốn người. Đã dùng thần thức kiểm tra một lần, cuộc tụ hội này tổ chức ở tầng tám. Mà Lâm Vân cũng đã phát hiện có năm sáu mươi người bảo vệ chỗ tối chỗ sáng. Xem ra những người tham gia cuộc tụ hội lần này đều có bối cảnh.

- Em tên là Chu Linh Tố, còn chưa biết tên của anh?

Cô gái một mực không nói gì kia,, đột nhiên đi chậm một bước, đi song song với Lâm Vân, rồi hỏi tên hắn.

- Mộc Vân.

Lâm Vân trả lời đơn giản. Tuy cô nàng Chu Linh Tố này không phải là một mỹ nữ, nhưng cô ta có một con mắt rất to, lại động lòng người. Tựa hồ có thể nói vậy. Vô luận là một cô gái nào có đôi mắt linh động như vậy, cũng sẽ không quá xấu. Nhưng cô nàng Chu Linh Tố này vì sao phải muốn nói chuyện với một người lái xe?

Chu Linh Tố có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Lâm Vân. Cô ta thật không ngờ mình đã chủ động nói chuyện với người lái xe này rồi, mà hắn chỉ trả lời đơn giản như vậy. Vốn nàng sợ Giang Á xấu hổ,, lại thấy người lái xe này nói chuyện có cá tính như vậy, mới chủ động hỏi hắn một câu. Nhưng hiện tại nàng lại sinh ra hiếu kỳ với hắn.

Một người lái xe, tới một nơi sang trọng như vậy, lại vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh. Tự nhiên giống như vào phòng bếp lấy thức ăn vậy. Thậm chí còn mở miệng châm chọc Tào Kỳ. Tố chất của người lái xe này quả thực không phải bình thường. Chu Linh Tố càng nhìn Lâm Vân càng cảm thấy hắn bất đồng. Bởi vì cô ta có một con mắt khá đặc biệt.

Thang máy tới tầng tám thì dừng lại. Năm người đi ra thang máy thì thấy có rất đông người. Ở cửa lớn có bốn người bảo vệ trông coi, không ngừng tiếp nhận danh thiếp trong tay các vị khách.

- Thiếu gia Hoàng, mời vào...

- Thiếu gia Vạn, mời vào...

- Chị Giang, mời vào...Khoan, vị tiên sinh này, mời anh dừng bước.

Bảo vệ chặn lại Lâm Vân muốn đi vào.

- Đây là tài xế kiêm bảo tiêu của tôi. Anh có thể để cho hắn vào được không?

Giang Á thấy Lâm Vân bị ngăn cản đi vào, khuôn mặt nóng lên, rất là xấu hổ. Có rất nhiều người cũng dẫn bảo tiêu đi vào, nhưng chỉ có mình lại bị cự tuyệt. Rõ ràng là mình chưa đủ cấp bậc để mang theo bảo tiêu.

- Không được, lái xe là không thể vào. Chúng tôi nên vì quý khách mà phụ trách. Mong chị Giang thông cảm.

Tên bảo vệ tuy nói thông cảm, nhưng rõ ràng không thực sự thông cảm cho Giang Á.

- Nhưng mấy người kia cũng được phép dẫn theo bảo tiêu vào đây thôi?

Giang Á thấy mọi người đang nhìn mình, trong lòng quỳnh lên, chỉ đành phải nói vậy.

Tên bảo vệ âm thầm cười lạnh. Những người kia là ai? Mà cô là ai? Cho cô vào là đã tốt cho cô rồi, cô còn mang mình so sánh với những người khác. Cô có thể so sánh với Lưỡng Long của Thanh Hóa sao? Cô thể so sánh với Song Thù (Thù: mỹ nhân) của Thanh Hóa sao?

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, hắn đã nhìn ra là tên Tào Kỳ kia giờ trò quý. Bởi vì khi y đi vào trước, đã nói gì đó với tên bảo vệ.

Giang Á vừa nói mấy lời này thì đã biết mình phạm sai lầm lớn.

- Cho hắn đi vào đi.

Một thanh âm lạnh lùng không mang theo tí tình cảm nào truyền tới.

Mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh. Là một nữ nhân có khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng không hề mang theo vẻ tình cảm nào trên mặt. Đẹp khiến cho người ta sợ hãi, nhưng lạnh cũng đồng dạng làm cho người ta sợ hãi. Đi theo cô ta là bốn người bảo vệ và một cô gái.

- Là chị Xung Hy, cô ta tới nơi này làm gì..

- Đúng là chị Xung Hi rồi...

- Đúng rồi...

- Chị Hi đến rồi à, mau vào đi.

Người xung quanh đang nghị luận, thì một cô gái hơn ba mươi tuổi, phong tình vạn chủng đi ra đón.

- Chị Thiến Thiến.

Vừa thấy là cô gái kia, Giang Á vội vàng lên tiếng chào hỏi.

- Giang Á, em cũng tới rồi à, mau vào đi. Mà mấy cậu làm gì vậy, còn không tránh ra cho người ta vào.

Cô gái tên là Thiến Thiến này vừa chào mấy người kia, lại trông thấy bảo vệ ngăn Lâm Vân lại, thần sắc lập tức biến đổi, lập tức quát lớn.

Kỳ thực, khi cô gái tên Xung Hi kia nói, vài tên bảo vệ đã muốn tránh đường rồi. Nhưng nhất thời lại bị dung nhan của cô ta làm cho sửng sò, nên chưa tránh. Lúc này nghe cô gái tên Thiến Thiến quát lớn, vội vàng tránh sang một bên.

Lâm Vân không chút do dự đi vào, không hề có ý cảm ơn gì cả. Người xung quanh đều tự nhủ, anh chàng lái xe này thật là cá tính. Ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói.

Giang Á rất xấu hổ, vội vàng đi tới trước mắt cô gái tên là Xung Hi kia nói:

- Cảm ơn chị Hi, cảm ơn chị Thiến Thiến.

Xung Hi và cô gái tên Thiến Thiến cũng sửng sốt một chút. Thật không ngờ có có một người lái xe cá tính như vậy. Rõ ràng lại để cho chủ nhân cảm ơn, còn hăn thì đi vào trước.

Lâm Vân đương nhiên chẳng muốn dài dòng với bọn họ. Hăn và Giang Á chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nên vừa đi vào liền tìm vị trí để ngồi. Mục đích của hăn tới nơi này là nghe các nhân vật thượng lưu ở đây nói chuyện, xem có thể nghe ra được thông tin hữu dụng nào không. Cũng không phải tới để kết giao người nào. Có lẽ mình chỉ một lúc là đi ra.

- Chị Hi, bên này.

Cô gái tên Thiến Thiến liền tranh thủ mời Xung Hi đi vào.

Giang Á đi vào nhưng không trông thấy Lâm Vân. Đang muốn đi tìm hăn thì đã bị Miêu Chỉ kéo lại:

- Giang Á, mình nhìn thấy thiếu gia Thành và thiếu gia Minh, chúng ta đi tới bắt chuyện với bọn đi.

- Ở đâu?

Giang Á nghe thấy là Lưỡng Long của Thanh Hóa, lập tức quên luôn việc tìm kiếm Lâm Vân, vội vàng đi theo Miêu Chỉ. Đối với cô ta mà nói, có thể quen biết với Lưỡng Long của Thanh Hóa chính là ước mơ tha thiết vậy.

Lâm Vân thấy cơ hồ tất cả mọi người đều đi tới chào hỏi cô gái tên Xung Hi kia. Tuy nhiên cô nàng Xung Hi này vẫn mang bộ mặt lạnh như băng trả lời bọn họ. Một người lạnh lùng như vậy sao vừa nãy phải giúp mình nói

chuyện nhỉ? Tuy nhiên đảo mắt Lâm Vân lại nghĩ ra, hẳn là bởi vì mình đang chặn đường đi của cô ta.

Nhưng cũng không đúng. Lúc ấy cô ta còn cách mình một khoảng, cho dù là mình chặn đường cũng phải là người khác lên tiếng mới đúng. Bởi vì cô ta còn có một người nữ tử và bốn người bảo tiêu đi bên cạnh, việc này sao có thể do cô ta đích thân lên tiếng được.

“Không nghĩ ra thì liền mặc kệ, mình đến đây cũng không phải vì tò mò chuyện của người khác”

Lâm Vân dùng thần thức nghe những người xung quanh nói chuyện. Hi vọng có thể tìm được thông tin liên quan tới sản nghiệp của nhà Mộ Dung.

Tin tức về sản nghiệp nhà Mộ Dung còn chưa nghe được thì đã nghe thấy mục đích của lần tụ hội lần này. Nguyên lai đây là một bữa tiệc sinh nhật của một cô gái tên là Du Quân. Hình như còn liên quan gì đó tới Song Thù của Thanh Hóa thì phải.

- Sao anh chỉ ngồi một mình ở đây?

Lâm Vân chính đang chú ý người xung quanh nói chuyện, một thanh âm đột nhiên truyền tới.

Lúc Chu Linh Tố đi qua người Lâm Vân, Lâm Vân đã biết. Chỉ là không nghĩ tới cô ta lại rõ ràng bắt chuyện với mình. Đây là lần thứ hai cô ta chào hỏi hẳn.

- À, ngồi chỗ này ngắm nhìn giới thượng lưu để mở mang tầm mắt. Thật là hâm mộ bọn họ.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Tinh thần vẫn y nguyên chú ý tới những người kia.

- Kỳ thực, cũng chẳng có gì phải hâm mộ bọn họ. Có người anh nhìn qua rất là lịch sự, phong độ, nhưng người đó sống thật quá mệt mỏi. Anh xem, xung quanh Lưỡng Long của Thanh Hóa đều là các nhân vật có thể lực. Nhưng em thấy hai người đó sống thật là giả tạo. Hai người này biểu hiện bên ngoài rất hòa thuận, trò chuyện vui vẻ. Kỳ thực cho tới bây giờ đều là vụng trộm đấu đá nhau.

Chu Linh Tố ngồi xuống bên cạnh Lâm Vân, thuận miệng nói.

Lâm Vân sững sờ, liếc nhìn cô nàng Chu Linh Tố này. Đây là lần đầu tiên mình gặp mặt cô ta, hơn nữa còn dưới thân phận lái xe. Vì sao cô ta lại nói cho mình những chuyện như vậy? Chẳng lẽ cô ta là một cô ngốc?

Vô luận thế nào cô ta cũng không nên tiết lộ chuyện về Lưỡng Long Thanh Hóa mới đúng. Nói loại chuyện như vậy với một người lạ lẫm, tuy không phải là nói bậy bạ gì, nhưng cô nàng vẫn khiến Lâm Vân cảm thấy là lạ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 272: Lái Xe Kiều Ngạo

C

ó phải anh đang kỳ quái vì sao em lại nói chuyện này với anh phải không? Kỳ thực, lúc vừa trông thấy anh, em đã cảm thấy anh không phải là người bình thường. Tuy hiện tại anh chỉ là một lái xe, nhưng thành tựu về sau của anh rất là lớn.

Chu Linh Tố nói tới đây, bưng lên hai ly rượu vang trong khay, đưa cho Lâm Vân một ly nói:

- Anh cảm thấy rất kỳ quái phải không?

Chu Linh Tố lay lay ly rượu vang, tiếp tục nói:

- Cha em là một đại sư bói toán, tinh thông các quẻ kinh dịch. Tuy ngày nay không còn mấy ai tin tưởng bói toán, nhưng cha em vẫn có chút danh tiếng. Mà em thì có đôi mắt rất đặc thù. Nếu em tập trung tinh thần vào đôi mắt, thì đôi khi em có thể thấy trông thấy những điều mà người khác không thể nhìn ra.

- Lúc em vừa nhìn thấy anh, đột nhiên em trông thấy bên trong cơ thể anh có ba tia sáng lưu động rất là kỳ quái. Về sau em cẩn thận nhìn thì vẫn là ba tia sáng đó. Có đôi khi không nhìn thấy, nhưng em vẫn cho rằng anh không phải là người bình thường. Cũng không phải là một người xấu. Em có thể cảm giác ra được ngạo khí trong người anh, nhưng không cảm giác ra được sự xấu xa trong đó. Cho nên em mới mạo muội quấy rầy như vậy. Mong rằng anh tha thứ cho em.

Thần sắc của Lâm Vân vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đã kinh hãi vô cùng. Cô ta rõ ràng có thể nhìn thấy ba tia sáng trong người mình? Chẳng lẽ cô ta có Thông Linh Nhãn mà giới Tu Chân hay nói đến? Có thể nhìn thấy

nơi nào xuất hiện linh khí? Có lẽ cô ta chưa từng tu luyện qua công pháp nào, nhưng như vậy đã đủ làm cho người kinh dị rồi.

- Đương nhiên không phải lần nào cũng có thể trông thấy. Sau khi anh đi vào hội trường này thì em không thấy xuất hiện nữa.

Chu Linh Tố thấy Lâm Vân nhìn chăm chăm vào mình mà không nói. Vội vàng giải thích.

Lâm Vân vẫn không lên tiếng. Có phải mỗi khi tinh lực của mình rục rịch, thì cô ta mới trông thấy không nhỉ? Tuy nhiên, cho dù như vậy, mình vẫn nên giả bộ hồ đồ. Liền cười ha ha nói:

- Không ngờ trên đời này lại có đôi mắt kỳ diệu như vậy

Ngôn từ không có ý thừa nhận, cũng không có ý phản đối.

Nghe Lâm Vân nói như vậy, Chu Linh Tố như có điều suy nghĩ, trầm mặc một lúc mới nói:

- Anh thực sự là lái xe của Giang Á à? Kỳ thực em thấy anh không giống như một người lái xe. Anh cho em cảm giác như anh đứng trên những người ở đây vậy. Thậm chí ngay cả chị Hi cũng không cho em cảm giác như vậy. Có lẽ là em cảm giác nhầm.

- Em đoán không sai. Anh quen với Giang Á chỉ là tình cờ mà thôi. Rồi cô ta nhờ anh đưa cô ta tới nơi này. Anh muốn biết một chút về cuộc sống về giới thượng lưu ở đây. Cho nên mới thông đồng với Giang Á, bảo cô ta cho đi cùng.

Lâm Vân cảm thấy cô nàng Chu Linh Tố này rất thông minh. Nên không muốn nói quá nhiều với cô ta. Nhưng cũng không thể nói “Tôi không rảnh, xin cô đừng làm phiền tôi” a.

- Xì.

Chu Linh Tổ che miệng cười:

- Anh nói chuyện cũng thật là khác người. Giang Á chính là mỹ nữ của Thanh Hóa, lại bị anh nói là thông đồng như vậy. Nếu Giang Á biết, xem cậu ấy sẽ xử lý anh như thế nào. Hì hì.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Mỹ nữ sao? Chỉ là không xấu mà thôi.

- Anh có biết Lưỡng Long của Thanh Hóa và Băng Mỹ Nhân Xung Hi không? Người khác đều vây quanh bọn họ nói chuyện, sao anh không tới đó làm quen với bọn họ?

- Không biết, cũng không thích.

Lâm Vân trả lời dứt khoát.

Chu Linh Tổ mở to đôi mắt, kỳ quái nhìn Lâm Vân hỏi:

- Không thể nào. Anh thực sự không biết hay là làm ra vẻ cao thâm? Lưỡng Long Song Thù của Thanh Hóa cũng không biết?

- Vì sao anh phải biết bọn họ? Em có biết người đệ nhất thiên hạ từ xưa tới nay, có cô vợ xinh đẹp nhất thế gian, có thể xuyên qua vũ trụ, hùng bá man hoang là ai không?

Lâm Vân không như cười mà không cười hỏi.

- Đừng nói là anh đấy nhé.

Chu Linh Tổ không ngờ một người như Lâm Vân lại biết nói đùa.

- Ngay cả anh vĩ đại như vậy mà em không biết, vậy thì anh cần gì phải biết những người kia.

Lâm Vân nói xong, lộ ra bộ dạng buồn cười.

- Anh thật đúng là thú vị. Tuy nhiên, người bình thường chắc cũng không biết chị Hi là ai. Hôm nay là sinh nhật của Du Quân, người bạn tốt nhất của chị ấy nên chị ấy mới tới bữa tiệc lần này.

Chu Linh Tố nhìn mấy người Xung Hi và Lưỡng Long. Thấy Lưỡng Long có rất nhiều bảo vệ, còn Xung Hi chỉ có vài người bảo tiêu.

- Mạng của cô ta quý giá như vậy, mà chỉ có mang theo vài bảo tiêu. Hắc hắc...

Lâm Vân cười hắc hắc một tiếng, uống cạn ly rượu vang trong tay.

- Ách, sao có thể uống rượu vang như vậy. Mà anh cũng không thể trách chị ấy. Kỳ thực, nghe nói chị ấy đã bị mấy lần ám sát, nhưng chưa lần nào thành công. Chỉ có một lần là khiến chị ấy bị thương nặng.

- Cũng không biết vì sao có người muốn ám sát chị ấy. Kỳ thực chị Hi rất đáng thương, chị ấy chỉ có hai ba người bạn mà thôi. Những người còn lại không vì sắc đẹp của chị ấy thì cũng vì muốn chiếm lấy tài sản của chị ấy. Ài....

Chu Linh Tố nói tới đây liền trầm mặc. Rõ ràng cũng học cách uống rượu của Lâm Vân, một hơi uống hết ly rượu vang trong tay.

Lâm Vân tự nhủ, có lẽ cô nàng Chu Linh Tố này cũng là một trong những bạn bè của Xung Hi.

- Em biết anh không phải là người bình thường. Cha của em rất thích kết giao với những kỳ nhân dị sĩ. Nếu như đồng ý, em muốn giới thiệu anh cho cha của em. Đừng nghĩ cha em chỉ là một thầy tướng số bình thường. Ông ấy chính là thầy tướng số nổi danh cả Thanh Hóa, thậm chí là cả tỉnh Vân Bắc nữa. Nói không chừng, lúc hai người gặp nhau, cha em lại nhìn ra chỗ

bất phàm của anh thì sao. Không giống như em, chỉ cảm nhận được mà thôi. Lại không biết anh bất phàm ở chỗ nào.

Chu Linh Tố nói xong, rất chờ mong nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân khoát tay chặn lại. Trong lòng tự nhủ, hẳn cũng không muốn tiếp xúc với những loại người như vậy. Nếu là thực sự có thể nhìn ra, thì mình chẳng phải mất mặt sao.

- Anh có điện thoại Vân Tinh Linh không? Chúng ta trao đổi số điện thoại nhé.

Chu Linh Tố vẫn chờ mong nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, âm thầm suy nghĩ, số điện thoại của mình sao có thể nói cho cô biết được. Đây không phải là tự chuốc lấy khổ sao. Liền lắc đầu nói:

- Điện thoại kia quá đắt, anh mua không nổi.

-

May mà Chu Linh Tố không biết Vân Tinh Linh là sản phẩm của Lâm Vân. Nếu cô ta biết, thì chẳng phải là buồn bực chết.

- Linh Tố, sao em lại ngồi ở chỗ này?

Chu Linh Tố ngẩng đầu nhìn, là Du Quân và Xung Hi đang đi tới. Người lên tiếng là Xung Hi.

Chu Linh Tố vội vàng đứng lên:

- Chị Hi, em còn đang định tìm chị đây. Du Quân, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Nói xong, Chu Linh Tố lấy một cái hộp được gói rất đẹp và tinh xảo từ trong túi xách đưa cho Du Quân.

- Cảm ơn cậu, Linh Tố. Nếu mà mình không tới nơi này, thì cậu không có ý định tặng quà cho mình phải không. Hì hì.

Du Quân nhận lấy cái hộp, rất cao hứng nói.

Người bình thường tặng quà thì đưa lúc vào cửa. Chỉ có mấy người bạn tốt của Du Quân thì mới đưa quà tận tay.

- Có khả năng này, mà hai người ngồi đi.

Chu Linh Tố chỉ chỗ ngồi nói.

- Ừ.

Không ngờ Xung Hi lại lên tiếng đáp ứng yêu cầu của Chu Linh Tố, ngồi xuống chỗ cô ta chỉ.

Du Quân có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Xung Hi. Bình thường Xung Hi không bao giờ chủ động ngồi cùng chỗ với một nam nhân. Hôm nay cậu ta làm sao vậy? Chỉ đành phải ngồi bên cạnh Xung Hi, cười ranh mãnh với Chu Linh Tố:

- Còn cậu ngồi chỗ nào?

- Mình ngồi cạnh Mộc Vân là được.

Nói xong, Chu Linh Tố ngồi xuống một chỗ trống bên cạnh Lâm Vân.

Như vậy liền biến thành Lâm Vân ngồi cạnh Chu Linh Tố. Đối diện là Xung Hi và Du Quân.

- Linh Tố, cậu còn chưa giới thiệu anh chàng này. Anh ấy là ai vậy?

Du Quân rất kỳ quái nhìn thoáng qua Lâm Vân. Anh chàng này ngay cả một chút phong độ cũng không có. Từ vừa rồi đến hiện tại, không chỉ nói đứng lên nhường vị trí, ngay cả chào hỏi cũng không có.

- Đây là lái xe của Giang Á, Mộc Vân. Mộc Vân, không phải anh ngưỡng mộ chị Hi sao? Chị Hi đang ngồi đối diện với anh đó. Hì hì.

Chu Linh Tố nói xong câu đó, Lâm Vân buồn bực thiếu chút nữa muốn thổ huyết. Trong lòng tự nhủ, mình đã nói qua là ngưỡng mộ Xung Hi lúc nào đâu?

Xung Hi nhìn thoáng qua biểu lộ buồn bực của Lâm Vân, suy nghĩ chắc người này không có khả năng nói những lời như vậy. Cô ta lựa chọn ngồi ở đây là có mục đích. Một là vì Linh Tố là bạn tốt của cô ta, hai là người lái xe này có chút quý dị.

Biểu hiện của hắn không hề giống một lái xe chút nào, ngược lại Giang Á lại giống như tài xế của hắn vậy. Còn có, vẻ cao ngạo và khinh thường khi ở cửa ra vào kia của hắn, giống hệt với người em trai đã chết của mình. Ở trong một khoảnh khắc, cô ta thậm chí còn tưởng em trai Xung Khê đang đứng ở đó. Vì vậy mà cô ta mới chủ động giúp Lâm Vân giải vây. Cũng chủ động ngồi ở chỗ này.

Chính là, người lái xe này kiêu ngạo có chút thái quá. Vừa nãy không cảm ơn thì thôi, hiện tại diễn viên chính là Du Quân đi tới chủ động hỏi hắn, hắn lại giả bộ như không nghe được. Thậm chí còn phải để cho Chu Linh Tố giúp hắn trả lời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 273: Âm Sát

D

u Quân cũng phát hiện ra người lái xe này không giống tầm thường. Muốn nói luống cuống không nói lên lời, nhưng thần sắc của hắn có nửa điểm luống cuống nào đâu.

Lâm Vân đang chuẩn bị rời đi, nơi này không hề có thông tin nào hữu dụng với hắn. Tiếp tục ngồi ở đây cũng không hề có ý nghĩa gì.

- Chị Hi, chị Quân, Linh Tố, ba người đều ngồi đây à.

Một người trẻ tuổi ăn mặc gọn gàng lịch sự đi tới.

- Chào cậu, thiếu gia Thành. Cảm ơn cậu đã tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi.

Du Quân đứng lên nói câu cảm ơn.

Chu Linh Tố cũng đứng lên chào hỏi. Nhưng Xung Hi thì không hề động dậy. Lâm Vân đương nhiên là càng không động dậy. Du Quân và Chu Linh Tố bắt chuyện với y, thấy Xung Hi vẫn ngồi, đành phải ngồi xuống.

- Vị này là?

Tay thiếu gia Thành thấy Lâm Vân ngồi không nhúc nhích. Nhìn quần áo của hắn rất bình thường, thậm chí còn là bộ quần áo kém cỏi nhất trong này. Trong nội tâm rất căm tức, tên này là tên quái quỷ nào vậy, lại ra vẻ kiêu ngạo như thế?

Lâm Vân không trả lời. Những người khác cũng không trả lời y. Du Quân thì chưa quen thuộc gì với Lâm Vân. Chu Linh Tố lại không muốn đứng dậy giúp hắn giới thiệu.

Tuy nhiên đảo mắt đã có một thanh âm vang lên từ phía sau của thiếu gia Thành:

- Thiếu gia Thành, vị này là lái xe của chị Giang Á.

Tào Kỳ vừa đi tới đã chằm chọc Lâm Vân.

“Hừ, lái xe mà cũng trang bức nửa ngày. Một lái xe thì có tư cách gì ngồi đối diện với Xung Hi cơ chứ. Chỗ ngồi đó phải do ta ngồi mới đúng”

Tay thiếu gia Thành âm thầm nghĩ, nhưng bên ngoài vẫn nói:

- À, nguyên lai là lái xe, kính đã lâu, kính đã lâu.

Tên thiếu gia Thành nói xong, liền dùng ánh mắt ra hiệu cho một người nam tử phía sau lưng. Trong lòng y hiện tại rất tức giận. Một tên lái xe thấy mình tới còn không tranh thủ thời gian chủ động nhường chỗ ngồi. Chứng tỏ hắn coi thường mình. Hắn tưởng hắn là ai cơ chứ?

- Mộc Vân, vị này chính là một trong Lưỡng Long của Thanh Hóa, thiếu gia Liên Phấn Thành...

Chu Linh Tố nói vào tai của Lâm Vân, còn chưa dứt lời đã bị cắt đứt.

- Lái xe, cậu đứng dậy nhường một chút, để cho thiếu gia của tôi ngồi ở chỗ này.

Một tên to cao một mực đi theo phía sau của Liên Phấn Thành lập tức đi tới, đến trước mặt của Lâm Vân nói. Đồng thời vươn bàn tay ra, muốn chộp vào bả vai của Lâm Vân.

Lửa giận của Lâm Vân bốc lên. mấy tên chó chết này, tưởng lão tử dễ bị khi dễ chắc? Lúc lão tử ngồi một mình ở đây cũng không thấy bọn mi đi tới

ngồi. Hiện tại đến đây vài vị mỹ nữ thì lập tức giống như ruồi bọ cũng bám theo tới vậy.

Bả vai run lên, tên to khỏe kia không giải thích được chụp hụt. Lâm Vân giơ chân lên rồi đập một cái, rõ ràng đã đá bay tên bảo tiêu kia ra 5,6 mét. Y lập tức ngã xuống đất, nửa ngày cũng không đứng dậy được. Xem ra là bị thương không nhẹ.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn Lâm Vân, âm thầm tự nhủ, tay lái xe này thật quá hung hãn.

- Mộc Vân, sao anh lại đánh nhau ở đây, mau theo tôi rời đi.

Nói tới đây, Giang Á thấy người xung quanh đều đang nhìn mình, trong lòng rất hối hận vì đã mang hạng người này vào đây.

- Hãn chỉ là lái xe mà tôi mới thuê, chứ không phải lái xe chính thức của tôi. Tôi mặc kệ hãn.

Nói xong, Giang Á vội vàng chạy ra đằng sau. Nàng biết vấn đề này mình không thể xen vào được. Thử hỏi xem, dám đánh người của thiếu gia Thành sẽ có kết quả tốt sao?

Liên Phấn Thành lửa giận ngút trời. Y thật không ngờ tên lái xe kia lại bừa hãn như vậy. đang muốn tiến lên quát lớn.

- Cút đi.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn thoáng qua Liên Phấn Thành, chỉ nói một câu đơn giản.

Liên Phấn Thành tức giận đến phát run. Ở cả Thanh Hóa này, y đã khi nào gặp một người kiêu ngạo như vậy? Một lái xe còn dám bảo mình cút đi.

Liên không nhìn được, muốn bắt lấy Lâm Vân. Y thầm hận hôm nay mình chỉ mang theo một bảo tiêu. Nếu không thì y cần gì phải tự thân động thủ.

Lâm Vân đột nhiên đứng dậy, bắt lấy ngực của Liên Phấn Thành, giống như xách một con gà, xách y lên nói:

- Người tên là Liên Phấn Thành phải không? Ta cho ngươi mặt mũi, mà ngươi lại không biết xấu hổ. Vậy thì đừng trách ta.

Nói xong, vung tay tát vài cái. Đáng thương Liên Phấn Thành bị Lâm Vân liên tiếp tát cho nhỡ ra năm sáu cái răng, kèm theo cả máu tươi. Cái này còn chưa tính, sau khi Lâm Vân tát xong, liền ném Liên Phấn Thành đi ra xa. Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc truyền tới. Không biết là đã đứt một chân hay là hai chân.

Mọi người trong phòng đều ngây người nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân không để ý tới ánh mắt của những người xung quanh, đi tới trước mặt Tào Kỳ. Một cước liền đá bay Tào Kỳ lên. Rơi đúng vào bên cạnh của Liên Phấn Thành, đồng dạng vang lên hai tiếng Răng rắc. Phỏng chừng hai cái đùi cũng không giữ được.

“Lại có người dã man như vậy?”

Tất cả mọi người ở đây đều bị sự hung hãn của Lâm Vân làm cho kinh trụ. Tuy trong mắt của bọn họ, loại chuyện này rất bình thường, nhưng không ai trong bọn họ có thể làm công khai trong một cuộc tụ hội như vậy.

- Người xong đời rồi. Người chờ đấy, người mà có thể ra khỏi Thanh Hóa, thì ta liền đổi thành họ của ngươi.

Liên Phấn Thành đau đến chảy mồ hôi đầy trán, chỉ vào Lâm Vân thét gào. Lúc này y đã quên mất cả việc giữ gìn phong độ.

- Hừ, lão tử không cần một đứa con khốn kiếp như ngươi. Lần sau thấy mặt ta thì tránh ra. May mà tâm tình của lão tử hôm nay tốt, không so đo gì với ngươi. Lần sau thì sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng nói.

Người xung quanh bị những lời này của tên lái xe làm cho đánh bại. Đánh gãy hai chân của một trong Lưỡng Long Thanh Hóa, tát văng vài cái răng của y, rõ ràng còn nói là do tâm tình tốt. Nếu tâm tình của hắn không tốt, thì không biết hắn sẽ làm thế nào? Tuy nhiên, tên lái xe này phỏng chừng xong đời rồi. Có lẽ hắn không biết thế lực của Liên gia ở Thanh Hóa.

Chu Linh Tố cũng thật không ngờ Lâm Vân lại bạo lực như vậy. Đang muốn nói cái gì đó, thì đột nhiên đại sảnh tối thui, đèn điện xung quanh đều tắt.

Lâm Vân phóng thần thức ra ngoài, lập tức biết có người giở trò. Là hai tên bảo vệ đã ngắt cầu dao. Không biết bọn chúng là nhắm vào ai. Nhưng đảo mắt Lâm Vân đã nhìn thấy bọn chúng ngấm bấn về phía Xung Hi.

Bốn tên bảo vệ của Xung Hi đã đồng thời bị trúng đạn. Lâm Vân đang lo lắng có nên cứu cô gái băng giá mà đã giúp mình giải vây này không. Thì phát hiện trong sát na cô ta đã chui xuống cái bàn. Khiến Lâm Vân thiếu chút nữa cười ra tiếng. Cô gái này đúng là lạnh lùng như băng, nhưng không phải là người đần độn. Biết là bọn chúng đang nhắm vào mình. Tuy nhiên cảnh cô ta nấp ở dưới cái bàn thật là khôi hài.

Đèn vừa tắt, tiếng súng vang lên chỉ cách nhau vài giây mà thôi. Với phản ứng của Xung Hi như vậy, coi như là nhanh. Nếu chậm một chút, không chừng cô ta đã bị bắn trúng.

Lúc này tất cả mọi người trong đại sảnh mới la hoảng lên. Tròng diện cực kỳ hỗn loạn.

Lâm Vân đang chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ rồi đi, chuyện này không hề có quan hệ gì tới hắc, cho nên hắc không muốn liên quan vào trong đó. Đang lúc hắc muốn rời đi, thì một mùi thơm nhẹ nhàng truyền tới. Là Xung Hi đã chui ra từ dưới cái bàn rồi rõ ràng chạy tới núp sau lưng hắc. Còn nắm chặt góc áo của hắc nữa.

Không ngờ cô nàng này lại lấy mình làm tấm mộc. Lâm Vân tức giận không làm gì được. Muốn đi ra ngoài, nhưng Xung Hi nắm lấy áo của hắc, cũng đi theo.

- Cô muốn làm gì?

Lâm Vân đứng lại hỏi. tuy bốn phía là tiếng kêu sợ hãi, nhưng thanh âm của Lâm Vân vẫn rất rõ ràng truyền tới tai của Xung Hi.

- Có người muốn giết tôi.

Thanh âm của Xung Hi coi như tỉnh táo.

- Tôi biết, nhưng cô nắm lấy áo tôi làm gì. Cũng không phải là tôi muốn giết cô.

Lâm Vân không có ý định anh hùng cứu mỹ nhân nào.

Xung Hi sửng sốt một chút. Trong lòng tự nhủ, nếu anh muốn giết tôi, tôi có thể nắm lấy áo anh sao? Tuy nhiên vẫn nói:

- Chỉ cần anh dẫn tôi đi ra ngoài, bao nhiêu tiền tôi cũng cho.

- Làm sao cô biết tôi có thể dẫn cô đi ra ngoài?

Lâm Vân cảm thấy cô nàng này thật là kỳ quái.

- Tôi có cảm giác anh là người có bản lĩnh. Mà vừa nãy anh xuất thủ tôi cũng đã nhìn thấy. Mạng sống hiện giờ của tôi giao hết cho anh. Nếu anh

giúp tôi, thì chuyện của Liên gia, tôi sẽ giúp anh giải quyết. Xem như là giao dịch công bình. Mà tiền đương nhiên không phải là vấn đề.

Xung Hi vừa nói xong, thì có vài cỗ gió lạnh xông tới bên người cô ta.

Lâm Vân nhấc chân tung ra vài cước. Mấy tên muốn tập kích Xung Hi kia, còn chưa kịp vung dao về phía cô ta thì đã bị Lâm Vân đá bay ra vài mét. Liên tục là tiếng hét thảm vang lên, hiển nhiên là bị trọng thương.

“Lão tử đứng ở đây rồi mà cũng dám đánh lén, quả thực mù mắt chó.”

- Cảm ơn anh.

Xung Hi biết Lâm Vân vừa giúp mình, liền nói câu cảm ơn. Bàn tay thì càng nắm chặt góc áo của Lâm Vân.

Lâm Vân mặc kệ cô ta, trực tiếp đi tới cửa ra vào.

Xung Hi do dự một chút nói:

- Lúc này chắc chắn có người mai phục ở cửa ra vào. Hiện tại anh đi ra đây không phải dính bẫy của bọn chúng sao?

- À.

Thanh âm của Lâm Vân giống như bưng tỉnh đại ngộ vậy, đứng lại hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không cô ở lại đây, tôi đi ra ngoài một mình. Chắc bọn chúng không gây hại cho tôi đâu nhỉ.

Xung Hi không biết nói gì cho phải. Âm thầm suy nghĩ, thân thủ của người này không tệ, nhưng đầu óc sao lại giống câu ngu si tứ chi phát triển thế? Khó trách ngay cả Liên Phấn Thành cũng dám ra tay.

Nhưng vẫn vội vàng nói ra:

- Hiện tại bất kỳ ai đi ra ngoài cũng là mục tiêu của bọn chúng. Những người này làm việc rất hung tàn.

Lâm Vân đột nhiên nghĩ tới một điều. Cô nàng này không phải là người ngu ngốc, lại thuộc tầng lớp thượng lưu của Thanh Hóa, có lẽ gia tộc của cô ta không tầm thường. Nếu không thì nhờ cô ta hỗ trợ tìm nhà Mộ Dung, đỡ cho mình phải vất vả tìm kiếm?

Đúng rồi, Xung Hi? Chẳng lẽ là người của gia tộc họ Xung. Không phải Trịnh Mạt Thành đã nói Diêm gia và Xung gia là gia tộc thế gia về thuốc Đông y đó sao? Cho dù nói Xung gia đã xuống dốc, nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta, hình như không giống một gia tộc đã xuống dốc thì phải.

- Tôi nhớ ra rồi, không phải cô nói chỉ cần tôi giúp cô đưa cô ra ngoài, cô sẽ giúp tôi một việc phải không? Tôi không cần cô giải quyết về việc tên Liên Phấn Thành kia, mà tôi nhờ cô làm việc khác, cô thấy thế nào?

Lâm Vân đột nhiên đứng lại hỏi.

- Không có vấn đề.

Xung Hi là người rất quyết đoán, nghe Lâm Vân nói vậy liền lập tức đáp ứng. Cô ta biết rõ hôm nay nguy hiểm, vài người bảo tiêu rõ ràng còn chưa động thủ đã bị ám toán, chứng tỏ những người này không phải là người tầm thường. Ở đây càng lâu, càng bất lợi cho mình. Cho nên không do dự đáp ứng yêu cầu của Lâm Vân.

Lâm Vân sửng sốt một chút, thật không ngờ một băng mỹ nhân như vậy lại có đầu óc quyết đoán. Nếu người khác đáp ứng rồi, vậy thì Lâm Vân đương nhiên lười nói nhảm. Nhắc chân bước đi, lần này không phải là hướng về cửa chính, mà là hướng về cửa sổ.

- Kỳ quái, đến bây giờ xe cảnh sát còn chưa tới, chẳng lẽ không ai báo cảnh sát sao?

Lâm Vân lâu bầu nói.

- Tôi còn chưa bị giết thì chắc xe cảnh sát sẽ không tới đâu.

Xung Hi ngoài ý định trả lời Lâm Vân.

Lâm Vân đột nhiên ôm lấy Xung Hi, lao vọt tới phía trước ba bốn mét. Chỉ trong nháy mắt vài viên đạn đã găm xuống chỗ hân vừa đứng.

- Anh có thể tránh được cả viên đạn?

Ngữ khí của Xung Hi không còn vẻ lạnh như băng nữa mà trở thành run rẩy. Trong lòng kinh hãi vô cùng.

Cô ta thật không ngờ, một người lái xe có thể tránh được viên đạn. Đó là cô ta còn chưa biết Lâm Vân không muốn dùng tay bắt lấy đạn, nếu không thì không biết kinh hãi như thế nào.

- Có gì đâu, tôi chỉ dựa vào dự cảm mà thôi. Lúc đó tôi cảm thấy nguy hiểm nên mới nhảy đi. Cũng không biết là có đạn bắn ới.

Lâm Vân biết rằng nếu nói thật thì sẽ bị cô ta coi là ma quỷ, chứ không phải là người.

Nghe Lâm Vân giải thích như vậy, Xung Hi mới thở dài một hơi. Bởi vì chính cô ta cũng thường thường cảm giác được loại nguy hiểm kia. Vừa rồi, lúc mất điện, cô ta đã vô ý thức trốn dưới gầm bàn, cho nên mới tránh được làn súng bắn tới.

Lâm Vân ôm Xung Hi vào người, đột nhiên có chút kỳ quái. Không biết mùi trên cô nàng này là mùi gì, thơm nhàn nhạt, nhưng tuyệt đối không phải là mùi nước hoa, mà giống như là mùi của mồ hôi. Chẳng lẽ đây là mùi thơm tự nhiên của cơ thể. Một cô gái có có mùi thơm tự nhiên như vậy, có lẽ trong một tỷ người cũng không có một người như vậy.

- Mau buông tôi ra.

Xung Hi giống như cảm thấy mình đang ở trong ngực của Lâm Vân, liền đẩy người nói.

- Cô thực sự muốn tôi buông ra sao? Tôi định nhảy xuống tầng đó, cô có thể tự mình nhảy được không?

- Cái gì...

Tên này muốn nhảy từ đây nhảy xuống? Đây là tầng tám mà. Nhảy từ đây xuống thì còn gì là mệnh. Trong khoảng thời gian ngắn liền ngất người.

Lâm Vân đột nhiên nghiêng người một cái. Hai tiếng đình đương vang lên, đi theo là hai thanh chủy thủ cắm xuống mặt đất. Đồng thời là vang lên tiếng kêu thảm thiết. Hai kẻ đánh lén đã bị Lâm Vân đá văng ra cửa sổ.

THấy Xung Hi im lặng không lên tiếng, Lâm Vân lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ.

- A....

Một cảm giác không trọng lượng khiến Xung Hi kêu ra tiếng. Cũng may Lâm Vân chỉ nhảy xuống lan can ở tầng bảy.

Xung Hi thở phào một tiếng. Hóa ra là người này chỉ nhảy xuống một tầng, mình còn tưởng rằng hắn nhảy luôn xuống. Tuy nhiên từ tầng bảy tới tầng tám cách cũng khá xa, thân thủ của người này thật là tốt. Mà mình cũng chưa từng gặp một người lợi hại như hắn. Đối phó với mấy tên ám sát kia rất nhanh gọn dứt khoát, không hề có chút chần chừ nào.

Lâm Vân nghĩ thầm, nếu không có cô nàng này vướng víu, thì mình đã sớm bay đi mất tăm mất tích rồi. Tuy nhiên còn có việc cầu cô ta, cũng không

thể quá đặc tội. Lâm Vân nhảy xuống từng tầng một, rồi nhảy xuống mặt đất, vừa mới buông Xung Hi ra đã có tiếng xe cảnh sát vang lên.

- Không phải cô nói một lúc sau xe cảnh sát mới tới sao? Hiện tại mới có mười phút mà bọn họ đã tới rồi kìa.

Lâm Vân nhìn Xung Hi, cười nhạo nói.

- Đền trên tầng tám đã sáng.

Xung Hi trả lời đơn giản.

- Cô có muốn đi lên xem không?

Lâm Vân nhìn Xung Hi, trong lòng tự nhủ, chắc cô gái này không điên cuồng đến mức muốn đi lên.

- Không đi. Vừa rồi nếu không có anh, tôi đã bị giết rồi. Lần này tới đây tôi có mang theo bốn mươi người bảo vệ. Không ngờ bọn họ lại vô dụng như vậy...

Xung Hi không biết nhớ tới điều gì. Nói tới đây, sắc mặt liền thay đổi, không nói thêm nữa.

Lâm Vân thì nghĩ, đâu phải do những tên bảo vệ kia vô dụng. Bởi vì phần lớn trong số chúng chính là thủ phạm tham gia lần ám sát này. Tuy nhiên, xem sắc mặt vừa biến đổi của Xung Hi, là biết cô ta đã đoán ra được.

- Anh có rảnh không? Tôi muốn mời anh tới một chỗ để nói chuyện.

Thần sắc của Xung Hi đột nhiên trở lại bình thường.

- Có.

Lâm Vân cũng muốn hỏi Xung Hi vài chuyện. Hỏi xem Xung Hi có phải là người của Xung gia hay không. Nếu như không phải, thì dù sao cô ta cũng là danh nhân của thành phố Thanh Hóa này, chắc chắn biết nhiều chuyện ở đây hơn mình.

- Anh có điện thoại không? Cho tôi mượn một lát.

Xung Hi nhìn Lâm Vân hỏi.

- Không có.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không đưa điện thoại của mình cho cô gái này. Bởi trong điện thoại của hắn toàn là số tư nhân. Huống hồ, nếu không có điện thoại cô gái này không biết đi mua một chiếc mới à?

Xung Hi ngạc nhiên. Hiện tại Vân Tinh Linh đang dần toàn cầu hóa, nên các điện thoại khác đều rẻ như củ cải vậy. Tuy người này mình nhìn không thấu, nhưng cũng không giống như một người keo kiệt. Sao ngay cả điện thoại cũng không mua nổi. Nhưng vẫn nói:

- Vậy thì chúng ta đi tìm một chỗ nói chuyện vậy.

Xung Hi nói xong, liền dẫn Lâm Vân tới một quán bar tên là ‘Tình Nhân’. Lâm Vân vừa đọc đến tên quán bar này, liền có chút ngạc nhiên, một người như Xung Hi lại có thể dẫn mình tới một nơi như vậy.

- Tôi muốn gọi điện thoại.

Xung Hi tựa hồ không nhìn thấy tên quán bar vậy. Vừa đi vào đã trực tiếp hỏi nhân viên trong đó.

- Nếu như hiện tại cô gọi điện thoại, tôi nghĩ chỉ cần ba phút sau, bảo tiêu của cô sẽ tới. Lúc đó tôi nghĩ chúng ta không có không gian để mà nói chuyện.

Lâm Vân thấy Xung Hi cầm một chiếc điện thoại Vân Tinh Linh, đang muốn gọi điện thoại, liền lên tiếng.

Xung Hi sửng sốt một chút, đúng vậy, hiện tại gọi người nhà của mình cũng vô dụng. Nghĩ nghĩ, liền trả lại điện thoại cho người nhân viên. Nhưng trong lòng thì nghĩ, anh chàng lái xe này rốt cuộc là thông minh hay là đần độn? Vì sao lúc thì thông minh, lúc thì lại ngốc đến mức không biết nói gì cho phải?

- Anh muốn uống gì không?

Xung Hi nhìn Lâm Vân hỏi.

- Tôi là người nhà quê, không biết nhiều thứ lắm. Cô uống gì thì tôi uống cái đó.

Lâm Vân dứt khoát nói.

- Vậy thì cho hai ly rượu Diễm Dương Băng.

Nói xong, Xung Hi dẫn theo Lâm Vân tới một góc vắng ngồi xuống. Rất nhanh, hai ly rượu đã được đưa tới.

Lâm Vân uống một ngụm, một cảm giác nóng bỏng vờn quanh trong miệng. Nhưng khi nuốt vào lại có cảm giác lạnh như băng. Rượu này quả thực không tồi. Lâm Vân cũng là một cao thủ về pha chế rượu. Nên ngay lập tức thưởng thức ra được sự đặc biệt của loại rượu này. Chỉ là không ngờ cô nàng Xung Hi cũng thích loại rượu như vậy. Khẩu vị thật là khác người. Nghĩ tới đây, liền lộ ra nụ cười kỳ quái.

Thấy Lâm Vân cười kỳ quái như vậy, Xung Hi không biết nhớ ra cái gì đó, rõ ràng hỏi:

- Anh cười cái gì?

- Khẩu vị của cô thật là khác lạ...À không, tôi nói linh tinh mà thôi. Cô có chuyện gì muốn nói với tôi thì nói đi.

Lâm Vân nhất thời buột miệng nói, liền xấu hổ chuyển chủ đề.

Nghe Lâm Vân nói vậy, sắc mặt của Xung Hi có chút không cho là đúng, nhưng lập tức trả lời:

- À, tôi muốn biết anh bảo tôi giúp anh làm việc gì? Còn có một việc tôi muốn nhắc nhở anh. Tuy thân thủ của anh không tệ, có thể từ tầng tám nhảy xuống, nhưng như vậy chưa đủ để đối phó với Liên gia đâu.

- Có thể đối phó với Liên gia hay không là chuyện của tôi, không cần cô phải quan tâm. Tôi muốn nhờ cô giúp tôi tìm xem gia tộc Mộ Dung đang ở nơi nào. Gia tộc này hẳn là ở Thanh Hóa, nhưng tôi lại không tìm thấy. Tôi nghĩ, việc này chắc không có khó khăn gì với cô chứ?

Lâm Vân uống một hơi hết sạch ly Diễm Dương Băng, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn.

Thấy Lâm Vân rõ ràng uống rượu như uống nước vậy, Xung Hi hơi ngạc nhiên, rồi nói:

- Không có vấn đề gì cả. Chỉ cần gia tộc Mộ Dung còn đang ở Thanh Hóa, thì tôi có thể tìm ra. Tuy nhiên, tôi có một đề nghị, anh xem thế nào.

- Nói đi.

Lâm Vân xoay xoay cái ly, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 274: Nhiệm Vụ Mới

X

ung Hi biết ý của Lâm Vân, nhưng giả bộ không trông thấy, tiếp tục nói:

- Tôi muốn mời anh làm bảo tiêu kiêm lái xe cho tôi. Đương nhiên, thù lao anh có thể nói ra. Mà trước đó,, anh có thể giới thiệu thoáng qua về bản thân không? Ít ra tôi phải biết một chút lai lịch của anh chứ.

- Tôi tên là Mộc Vân, là người của vịnh Liễu gia. Đi tới thành phố làm công để kiếm tiền lấy vợ.

Lâm Vân thuận mồm nói địa chỉ của Liễu Nhược Sương cho Xung Hi.

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, quả nhiên chuyện tìm nhà Mộ Dung không khó khăn gì cho cô ta. Cô ta muốn mời mình làm bảo tiêu cũng vừa lúc mình muốn tìm hiểu cô ta có phải là người của Xung gia không. Mà cô nàng này thực sự quá keo kiệt. Mình muốn uống thêm một ly rượu nữa cũng không gọi. Rượu này có vẻ đắt tiền, nếu mình tự bỏ tiền để mua uống, thì có lẽ cô ta sẽ nghi ngờ thân phận lái xe của mình.

- Tôi đồng ý với đề nghị của cô. Còn tiền lương thì do cô định.

Lâm Vân không chút do dự đồng ý. Hẳn không quan tâm tới tiền lương bao nhiêu, nhưng cô nàng này có vẻ có nhiều tiền, chắc cũng không trả tiền lương quá thấp.

- Vậy thì tốt. Tháng đầu tạm thời là năm nghìn nguyên đi.

Xung Hi nói. Hỏi lai lịch của Lâm Vân chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Cô ta không nghĩ Lâm Vân có ý xấu gì với mình. Thứ nhất, bởi vì hôm nay cô ta tới lần tụ hội này là ngẫu nhiên. Chỉ có cha của mình và chị Nam là biết.

Thứ hai, Lâm Vân đã cứu mình mấy lần. Nếu hắn có ý sát hại mình thì mình đã sớm xong đời rồi.

- Cái gì...

Lâm Vân tức giận không biết nói gì cho phải. Mình làm lái xe kiêm bảo tiêu mà chỉ có năm nghìn nguyên một tháng, cũng quá keo kiệt đi. Sớm biết như vậy còn không bằng mình nói ra giá tiền. Mặc dù Lâm Vân không thiếu tiền, nhưng đã giúp đỡ cô nàng Xung Hi này thì có phải lúc nào cũng dùng tiền trước mặt cô ta được đâu. Một người khôn khéo như cô ta, nếu thấy mình sử dụng nhiều tiền quá, khẳng định sẽ nghi ngờ thân phận của hắn.

Nếu thế thì mình lại phải mất công tự đi dò tìm. Đây không phải là lãng phí thời gian sao.

Thấy khuôn mặt của Lâm Vân có chút nhăn nhó, trong lòng Xung Hi không giải thích được xuất hiện một cảm giác sáng khoái. Người này từ lúc gặp mình tới giờ đều lộ vẻ mặt vô si. Hiện tại có thể thấy vẻ mặt đau khổ của hắn, nàng thực sự thoải mái vô cùng. Liền nhắc lên ly rượu, uống một ngụm, tựa hồ rất thương thức vậy.

Rượu này là lần trước đi cùng với chị Nam rồi chị ấy giới thiệu. Mình vừa uống một lần đã thấy rất thích. Bởi vì mỗi khi uống thứ rượu này, lại khiến mình quên đi mọi việc trong một nháy mắt.

Lâm Vân thấy Xung Hi chậm rãi uống ly rượu. Âm thầm tự nhủ, lúc nào mình phải vụng trộm mua vài chai Diễm Dương Băng này về uống mới được.

Vốn muốn uống một nửa ly rượu, nhưng Xung Hi thấy động tác nuốt nước miếng của Lâm Vân khi mình uống rượu. Trong lòng đột nhiên muốn cười, lập tức uống hết ly rượu Diễm Dương Băng.

- Anh đang ở chỗ nào?

Xung Hi thỏa mãn vì đã trả thù được Lâm Vân, liền hỏi.

- Nhà trọ.

Lâm Vân mặt không biểu tình trả lời.

- Từ hôm nay trở đi, anh tới nhà tôi ở. Tôi tin rằng anh sẽ cảm thấy thoải mái khi ở đây.

Xung Hi nói xong, liền đứng dậy đi về hướng quầy bar.

- Đợi chút, tôi còn có một điều kiện. Đó là khi tôi làm bảo tiêu cho cô, không cho phép cô dẫn theo một người bảo tiêu nào khác. Như vậy sẽ khiến tôi mất mặt. Hắc hắc.

Lâm Vân gọi Xung Hi lại rồi nói. Trong đầu thì đang suy nghĩ, nhà cô thì có gì khiến tôi thỏa mãn?

- Cũng được. Tôi vốn không thích có nhiều người đi theo sau. Ừa, không đúng...

Xung Hi chợt nhớ tới mình không mang theo tiền để thanh toán. Thẻ ngân hàng cũng không mang theo. Cái này thì xong rồi.

Lâm Vân nhìn biểu lộ của Xung Hi như vậy liền biết cô ta không mang theo tiền. Nhưng vẫn ra vẻ thờ ơ, đi theo phía sau.

- Anh có tiền không? Lúc về tôi trả lại gấp đôi.

Xung Hi xoay người, nhẹ giọng nói với Lâm Vân.

Lâm Vân ra vẻ phòng bị, lùi ra phía sau hai bước. Giống như Xung Hi muốn đùa giỡn lừa gạt vậy. Trong lòng lại rất khó chịu. Lúc mình muốn uống thêm một ly thì cô ta không gọi. Hiện tại thì rõ ràng đòi mình trả tiền.

Khuôn mặt của Xung Hi lập tức đỏ bừng, đột nhiên lớn tiếng nói:

- Anh có phải là nam nhân hay không? Uống rượu còn bắt con gái phải trả tiền.

Thanh âm vừa dứt, tất cả mọi người trong quán rượu đều nhìn về phía Lâm Vân.

Khuôn mặt của Xung Hi càng đỏ hơn, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

- Được rồi, tôi sợ cô. Vài đồng tiết kiệm của tôi chắc đến ngày nào đó sẽ bị cô lột sách hết mất.

Lâm Vân khẽ cắn môi, đi tới trước quầy bar hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

- 526 nguyên. Tiên sinh muốn quét thẻ hay là trả bằng tiền mặt?

Giọng nói của cô gái thu tiền vẫn rất là nhẹ nhàng.

- Tôi trả bằng tiền mặt.

Lâm Vân đưa năm trăm nguyên mà Giang Á lúc trước cho. Lại lấy vài đồng xu từ trong túi áo đưa cho cô gái tính tiền. Sau đó do dự nửa ngày, mới đưa mười nguyên tiền xu cho cô ta.

- Đây là tiền boa cho cô.

Cô gái này sững sốt một chút. Tuy nhiên đảo mắt đã hiểu. Lập tức nhận lấy tiền nói:

- Cảm ơn anh. Anh là người tốt.

- Không cần khách khí như vậy, lần sau tôi tới, có lẽ sẽ cho cô nhiều tiền boia hơn hôm nay.

Lâm Vân nói xong, kéo tay Xung Hi đi ra quán bar. Lập tức đằng sau truyền ra rất nhiều tiếng cười.

Xung Hi vốn xấu hổ muốn chui xuống đất. Lại thấy Lâm Vân trả bằng rất nhiều tiền xu, rồi còn boia mười nguyên nữa, quả thực đúng là một kẻ dở hơi. Vì sững sờ nên khi bị Lâm Vân kéo ra ngoài còn không biết. Một lúc lâu sau thì mới phát hiện ra tay mình bị dắt ra ngoài. Sờ sờ bàn tay có chút nóng, trong đầu không biết phải hình dung đồ nhà quê này như thế nào.

Xung Hi và Lâm Vân đi tới ven đường để chờ xe taxi. Bởi vì chuyện vừa rồi, nên Xung Hi một mực không nói chuyện với Lâm Vân, chỉ đứng chờ ở ven đường.

- Tiểu Hi, sao em lại ở chỗ này?

Một chiếc xe màu đỏ đi tới chỗ Lâm Vân thì dừng lại. Rồi một nữ nhân tuổi chừng ba mươi xuống xe.

Lâm Vân đã phát hiện, nữ nhân này chính là nữ nhân đi theo Xung Hi lúc vào cửa.

- Chị Nam, chúng ta trở về hẵng nói.

Nói xong, Xung Hi liền mở cửa xe đi vào. Lâm Vân đương nhiên không chút do dự, mở cửa xe ngồi bên cạnh cô ta.

- Tiểu Hi, anh chàng này là ai vậy?

Cô gái gọi là chị Nam kia nhìn thấy Lâm Vân, liền vội vàng hỏi. Cô ta đã nhận ra hẳn chính là người lái xe bị ngăn ở cửa ra vào lúc trước.

- Đây là lái xe kiêm bảo tiêu mới của em. Tên là Mộc Vân. Vừa nãy chính là nhờ hắn cứu em. Mộc Vân, đây là chị Nam.

Xung Hi giới thiệu đơn giản hai người.

Cô gái gọi là chị Nam kia nhìn chăm chăm vào Lâm Vân hồi lâu, cuối cùng là không nói gì. Nhưng tới lúc khởi động xe, lại nói:

- Gia gia đã qua đời rồi, Tiểu Hi, em phải....

- Cái gì...

Xung Hi còn chưa nghe hết lời của chị Nam, sắc mặt liền tái nhợt, lập tức hôn mê bất tỉnh. Lâm Vân cầm tay của cô ta, truyền một chút tinh lực vào người, Xung Hi liền tỉnh lại.

- Tại sao có thể như vậy? Chị Nam, chị nhanh lái xe trở về đại viện để em xem gia gia.

Xung Hi kinh hoàng kêu lên. Sao có thể trùng hợp như vậy? Mình vừa suýt nữa bị ám sát, gia gia đã qua đời rồi?

- Buổi sáng sức khỏe của gia gia vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại qua đời?

Xung Hi có chút rối loạn tâm tình, thậm chí đã khóc lên thành tiếng.

- Chị cũng không biết. Chị chỉ vừa mới nghe tin tức này không lâu liền vội vàng đi tìm em.

Chị Nam một bên lái xe, một bên trả lời.

Chiếc xe đi tới một khu nhà khá là cổ xưa, nhưng có vẻ đã được sửa chữa qua, nên rất là lớn và quý phái. Chiếc xe đi vào trong sân thì dừng lại.

Sau khi xuống xe, Xung Hi lập tức chạy vào một căn nhà ở bên trái. Lâm Vân đương nhiên là đi theo phía sau. Thần thức của hắn đã quét tới một lão nhân đang nằm trong một căn phòng. Lão nhân nằm bất động trên cái giường, bên cạnh có một người phụ nữ trung niên đang đốt một nén hương.

Lâm Vân vừa thấy được cây hương này liền biết sự quý dị của nó, cười lạnh một tiếng. Trong lòng tự nhủ, gia tộc này quả nhiên là đã thối rữa bên trong. Nói không chừng lão già kia bị mấy đứa cháu làm cái gì đó.

- Tiểu thư đã trở lại.

Bảo vệ và một người hầu đi lên chào đón.

- Tiểu Hi, em đã trở lại rồi à. Mau đi nhìn mặt gia gia đi. Lúc gia gia sắp qua đời, ông ấy vẫn muốn gặp mặt em lần cuối. Ài...

Một người nam tử hơn ba mươi, có đôi mắt ti hi, thấy là Xung Hi, vội vàng đau thương nói, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia âm lãnh.

Xung Hi chỉ vội vàng chạy vào căn phòng của gia gia. Vì quá sốt ruột nên cô ta không để ý tới vẻ khác lạ của người anh họ. Nhưng Lâm Vân đã sớm nhìn ra tia âm lãnh đó trong mắt của y. Cũng không chào hỏi mà đi tiếp tục đi theo sau Xung Hi.

- Cậu là bảo tiêu à? Vậy thì ở bên ngoài chờ.

Nam tử này đột nhiên ngăn cản Lâm Vân.

Xung Hi lúc này mới nhớ tới Lâm Vân, thấy Lâm Vân bị ngăn cản, lập tức nói:

- Anh họ, đây là bảo vệ của em, cứ cho hắn vào đi.

- Như vậy sao được. Bảo vệ thì đứng ở bên ngoài là được. Ở trong nhà rồi còn lo lắng gì nữa. Mà một người ngoài sao có thể cho đi vào quấy rầy sự

yên nghỉ của gia gia được.

Nam tử trung niên vẻ mặt thành thật nói. Lúc nói tới người ngoài thì khinh thường nhìn Xung Hi một cái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 275: Biến Cố Ở Triệu Gia

V

âng...

Hiện tại Xung Hi tâm loạn như ma, không rảnh để nghĩ nhiều như vậy. Tuy nhiên nàng còn chưa nói hết thì đã bị cắt đứt.

- Tôi là bảo tiêu, đương nhiên muốn đi theo sau cô chủ. Vô luận ở nơi nào cũng có thể phát sinh nguy hiểm. Nói không chừng sáng ngày mai anh uống nước lạnh còn có thể bị nghẹn nước mà chết. Anh nói xem có nguy hiểm hay không?

Lâm Vân cười lạnh một tiếng.

Nam tử trung niên này nghe thấy vậy, sắc mặt biến đổi, đang muốn phát tác, thì Xung Hi đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì đó, lập tức nói:

- Mộc Vân, anh nhanh đi theo tôi.

Nói xong, không hề để ý tới anh họ của mình.

Lâm Vân không chút do dự đi vào.

Người anh họ này của Xung Hi chỉ nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

- Gia gia...

Xung Hi trông thấy gia gia nằm ở trên giường, hai mắt đã đóng lại, lập tức nhào tới, khóc rất là thảm thiết.

- Nếu như cô không muốn bị người ta coi làm con rồi thì lập tức dập tắt nén hương kia đi.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

- Cái gì? Nén hương?

Xung Hi xoa nước mắt trên mặt, có chút mơ hồ nhìn Lâm Vân. Tuy nhiên đảo mắt nàng đã nhìn thấy nén hương còn đang đốt, lập tức hiểu ra cái gì đó. Sắc mặt biến đổi, ném cái hương xuống rồi dập tắt nó.

Nhưng lại cảm thấy đầu óc hỗn loạn. Lâm Vân lấy một cây thảo dược đưa cho Xung Hi nói:

- Nhai cái cây này đi.

Đầu óc đã hỗn loạn nên Xung Hi không chút nghĩ ngợi nhận lấy thảo dược rồi nuốt vào. Hương vị có chút đắng, nhưng ngay lập tức đầu óc đã thanh tỉnh trở lại.

- Sao anh lại mang thứ này trên người? Anh để chỗ nào vậy?

Xung Hi kịp phản ứng, về mặt cảnh giác nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng nói:

- Đó là chuyện của tôi, cô không cần phải lo lắng. Nếu cô hoài nghi tôi thì tùy lúc có thể đuổi việc.

Lâm Vân nói vậy nhưng trong lòng đã tính toán trước. Đã biết Xung gia là ở nơi này, chỉ cần mày mò một lúc là biết bọn họ có phải là thế gia Đông y hay không. Huống hồ, cô nàng Xung Hi đã đáp ứng việc tìm nhà Mộ Dung, thì chắc cô ta sẽ không lật lọng.

- Sao không tiễn gia gia của cô tới bệnh viện?

Lâm Vân hữu ý vô ý nói.

- Chúng tôi đã mời thầy thuốc tốt nhất tới xem cho gia gia rồi. Bình thường gia gia rất ít khi đi tới bệnh viện, nhà của chúng tôi đã có một bệnh viện tư nhân.

Xung Hi tựa hồ đang giải thích cho Lâm Vân nghe vậy. Nói xong, lấy tay lau nước mắt, nắm lấy cánh tay của lão nhân, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- À...

Lâm Vân tựa hồ có chút ý vị thâm trường à một tiếng, liền không nói gì nữa.

Xung Hi cũng cảm giác không đúng. Gia gia đã như vậy rồi, dù không có cách nào chữa trị, thì cũng nên đưa tới bệnh viện mới phải chứ? Sao có thể để ở trong nhà?

Thật lâu sau, Xung Hi mới đứng lên, cả người có chút lão đảo, sắc mặt thì trắng bệch. Cô ta nhìn Lâm Vân nói:

- Có lẽ tôi không thể hoàn thành yêu cầu của anh. Nói không chừng ngày mai tôi không còn là chủ tịch tập đoàn nữa.

Nói xong, Xung Hi ngồi xuống một cái ghế, suy nghĩ thất thần.

- Nếu để cho tôi trị liệu, gia gia của cô có thể chưa tính là chết. Nhưng nếu không lập tức trị liệu, thì qua hai giờ sau, ông ta thật sự là chết.

Lâm Vân nhìn sắc mặt tái nhợt của Xung Hi, nói.

- Cái gì? Anh nói gia gia còn có thể cứu sống?

Xung Hi đột nhiên đứng lên, bắt lấy cánh tay của Lâm Vân, trên mặt đầy vẻ kinh hãi.

- Đúng vậy, nhưng có chút phiền toái.

Lâm Vân nói. Kỳ thực lão nhân này mới chỉ trúng độc mà thôi, còn chưa chết hẳn. Lâm Vân muốn cứu sống cũng rất đơn giản. nhưng hẳn lại cố ý nói phiền toái. Bởi vì hẳn muốn Xung Hi thiếu nợ mình, thì lúc cô ta giúp mình mới toàn lực.

- Van cầu anh cứu gia gia của tôi. Chỉ cần anh cứu sống gia gia, anh muốn tôi làm gì, tôi cũng đáp ứng.

Xung Hi đầy vẻ cầu khẩn nhìn Lâm Vân nói.

- Muốn cái gì cũng được?

Lâm Vân nghe vậy âm thầm buồn cười. Một nữ nhân cũng không thể nói lung tung như vậy. Cho nên giả vờ dùng ánh mắt nhìn về phía bộ ngực của Xung Hi, biểu lộ ra bộ dáng thấy người khó khăn thì lợi dụng.

Trông thấy ánh mắt của Lâm Vân như vậy, trong lòng Xung Hi tuy rất khinh bỉ, nhưng vẫn cắn môi nói:

- Cho dù anh muốn tôi, tôi cũng có thể cho anh.

Lâm Vân ngạc nhiên. Không ngờ cô nàng này lại thương gia gia của cô ta như vậy.

Xung Hi đã phải nói đến mức ấy, Lâm Vân cũng lười nói nhảm:

- Cô đi đóng cửa đi.

Xung Hi không chút do dự đi đóng cửa, Lâm Vân thì lấy ra một hộp kim châm. Vén chăn lên, rồi cách qua quần áo, đâm lên từng huyệt đạo trên

người lão nhân. Xung Hi ngạc nhiên nhìn. Cái tên Mộc Vân này lấy đâu ra nhiều đồ như vậy. Nếu cất vào trong túi sao mình không thấy nổi cộm lên. Mà hẳn làm sao biết mà mang theo những thứ này?

Nhưng nàng không kịp nghĩ sâu thêm, tay của Lâm Vân đã từ chậm chuyển thành nhanh. Cuối cùng cơ hồ biến thành tàn ảnh. Một trăm lẻ tám cây châm không ngừng lắc lư trên người lão nhân.

Xung Hi càng xem càng ngây người, đây là thủ đoạn châm cứu sao? Quả thực quá dọa người. Chẳng lẽ tên Mộc Vân này vốn là một thầy thuốc.

- Bang bang...

Có tiếng đập cửa mạnh truyền tới.

Xung Hi sửng sò, lập tức lộ ra vẻ giận dữ trên mặt. Là ai dám lớn mật như vậy, lại đập cửa ồn ào như thế.

Một tiếng Ầm vang lên, Xung Hi còn chưa đi tới mở cửa thì cửa đã bị đá văng ra. Đi vào là người nam tử trung niên mà Xung Hi vừa gọi là anh họ kia và hai người, một nam, một nữ.

- Triệu Tùy, anh muốn làm cái gì? Rõ ràng phá cửa phòng của gia gia mà vào. Anh quả thực là đồ súc sinh.

Khuôn mặt của Xung Hi tức giận đến trắng bệch, nàng chỉ vào người nam tử trung niên kia mắng, không còn gọi là anh họ nữa, mà là trực tiếp gọi.

- Hừ, cô đang làm gì vậy. Gia gia đã chết, cô còn không cho ông ấy chết được yên ổn, còn muốn dẫn người về tra tấn thi thể của gia gia như vậy sao. Đồ tiện nhân.

Triệu Tùy nói xong, muốn đi lên kéo Lâm Vân ra. Xung Hi còn chưa kịp ngăn trở, thì y đã vọt tới bên cạnh Lâm Vân.

Tuy nhiên, y còn chưa kịp bắt lấy Lâm Vân, Lâm Vân đã tung một cước đá y văng thật xa. Tên Triệu Tùy này lập tức quỳ rạp xuống mặt đất, không thể đứng lên nổi.

- Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, lại làm chuyện bại hoại gia phong trong linh đường của gia gia. Ôi...

Tên Triệu Tùy bị đá nhưng vẫn mắng rất là ác độc, Xung Hi đã tức đến phát run. Lâm Vân quay đầu, vung một ngón tay lên, đầu gối của tên Triệu Tùy ngay lập tức xuất hiện một cái lỗ. Y đau đến mức không thể lên tiếng, chỉ có thể lấy tay che máu.

Tiếp theo có vài người đi vào, giống như không nhìn thấy Triệu Tùy vậy. Trong đó có một người nam tử sáu mươi tuổi nói:

- Anh cả đã qua đời, hiện tại Triệu gia của chúng ta không thể tiếp tục chìm mê trong bi thống được. Hôm nay vừa vặn Xung Hi cũng đã trở về. Chúng ta nên thương thảo luôn việc ai sẽ làm chức gia chủ.

- Dù sao Triệu gia cũng là một gia tộc lớn của Thanh Hóa. Tuy hiện tại sản nghiệp của anh cả đều ủy thác cho Tiểu Hi quản lý, nhưng dù sao Tiểu Hi cũng không phải là người của Triệu gia chúng ta. Đương nhiên, một phần tài sản sẽ thuộc về Tiểu Hi. Mọi người thấy thế nào?

- Chúng tôi đương nhiên nghe lời chú hai. Chỉ là Triệu gia phải để cho một nữ nhân quả lý cả một gia tộc. Tôi không biết là bác cả nghĩ như thế nào.

- Đúng vậy, đúng vậy...

Tuy đi vào chỉ có vài người, nhưng người một câu, ta một câu, lão gia tử còn chưa chết, mấy tên này đã bắt đầu phân chia tài sản.

- Còn người bảo tiêu kia nữa, chú mặc kệ cháu có quan hệ gì với người bảo tiêu kia. Nhưng một người hạ nhân lại đánh con trai trưởng của Triệu gia

chúng, ta quả thực hơi quá đáng.

Tay chú hai kia tuy nói vô cùng tức giận, nhưng một mực đều không có liếc Triệu Tuy.

Lâm Vân nghe thấy vậy âm thầm buồn cười. Hắn biết lão gia tử đã sớm tỉnh, bị mình chặn lại nên không lên tiếng. Lúc này đã có thể buông tay ra để cho lão gia tử bão nổi. Nếu Xung Hi đã lo lắng cho người gia gia này như vậy, chứng tỏ rằng lão gia tử là thiên hướng Xung Hi.

Nhưng có một việc mà Lâm Vân tính sai. Nơi này rõ ràng không phải là Xung gia, mà là Triệu gia. Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Đợi lát nữa phải hỏi Xung Hi xem.

- Những tên súc sinh này hôm nay cuối cùng ta cũng nhìn thấy bộ mặt thật của các người. Ta mới ngắt đi một lúc, đã có người muốn phân chia gia sản. Các người...

Gia gia của Xung Hi nhờ được Lâm Vân trị liệu đã tỉnh lại. Lâm Vân vừa mới bỏ tay ra thì lão gia tử bắt đầu bão nổi.

- Gia gia...

Xung Hi kinh hãi, vội vàng đi tới vịn lão nhân lên.

- Anh cả, anh...

- Bác cả, bác không chết?

Thấy lão nhân ngồi dậy, những người kia lập tức kinh hoàng, lập tức đi lên thăm hỏi. Lâm Vân nhìn nhìn, biết người thực sự cao hứng chỉ có hai, ba người mà thôi. Những người còn lại thì hoặc là kinh hoảng hoặc là thất vọng thoáng qua trong mắt.

- Đều ngóng trông ta chết phải không. Triệu Tùy, đồ nghiệt tử này, ta không có đứa cháu nội như ngươi, dám hạ độc đối với ông của mình. Từ nay về sau, ngươi không còn là cháu của ta nữa, ngươi không xứng với họ Triệu. Cút đi...

Lão nhân nói tới đây, vì quá tức giận mà khó thở, phải dừng lại để hô hấp.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng. Không nghĩ tới Triệu Tùy lại dám hạ độc gia gia. Chỉ cần người thông minh là biết người hạ độc không chỉ có một mình y. Khăng định là có đồng lõa.

- Tiểu Hi, cháu lập tức gọi điện thoại cho luật sư. Ta muốn viết di chúc ngay bây giờ, ta muốn giao phó toàn bộ cổ phần và sản nghiệp của tập đoàn Ý Quang.

Lão nhân thở hổn hển nửa ngày, mới nói ra một câu khiến những người ở đây đều tim đập thành thịch.

- Gia gia, nhưng giờ đã muộn rồi. Nếu không...

Xung Hi nghĩ thầm. Hiện tại đã mười giờ tối, phải làm phiền luật sư sao?

- Muộn đến mấy cũng phải gọi. Ngày mai ta sẽ mở cuộc họp báo, tuyên bố vài chuyện...

Lão nhân không chút do dự trả lời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 276: Chân Tướng

L

uật sư tới rất nhanh, dù sao đây cũng là việc lớn liên quan tới cả một gia tộc. Cho dù là trời gần sáng đi chăng nữa, tay luật sư này cũng không dám mè nheo.

Lâm Vân thấy chuyện đến đây thì đã thành chuyện riêng, không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa, đứng lên định ra ngoài.

- Tiểu tử, cậu chờ tôi chút. Vừa rồi cảm ơn cậu. Không có cậu thì tôi đã chết rồi. Cậu là người có bản lĩnh lớn. Tiểu Hi có thể tin tưởng dẫn cậu vào đây, vậy thì tôi cũng không nói nhiều, chỉ hy vọng về sau cậu đối xử tốt với Tiểu Hi. Giờ cậu không còn là người lạ nữa, không cần đi ra ngoài đâu.

Lão nhân mỉm cười gật đầu, nói với Lâm Vân. Rồi xoay người đối mặt với đám người kia, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Xung Hi đang muốn giải thích, thấy thế thì đành phải nuốt lời vào.

- Các người đều là người của Triệu gia. Ta không hy vọng người của Triệu gia toàn là bọn hèn nhát. Các người muốn chia nhau tài sản của ta. Nhưng ta hỏi các người, các người có tư cách gì để được phân chia tài sản? 62% cổ phần của công ty là nằm trong tay của ta. 30% là của Tiểu Hi. Còn có 8% cổ phần là nằm trong các cổ đông khác. Trong đó có chút cổ phần nào là của các người không?

- Muốn ta chia 62% cổ phần của công ty? Nói thật cho các người biết, những cổ phần này cũng không phải là của ta. Ngay cả đại viện này cũng không phải là của Triệu gia. Người khác không biết, chẳng lẽ người, Triệu Cao cũng không biết sao?

Nói tới đây, lão nhân liếc nhìn người nam tử vừa nãy gọi ông ta là anh cả kia, tiếp tục nói:

- Bốn mươi năm trước,, ông nội của Xung Hi là Xung Quang và bà nội Xung Hi là Long Tiểu Ý đều là bạn tốt nhất của ta. Mà ta thì chỉ là một người quản lý điều chế dược liệu mà thôi. Nhưng Xung Quang đại ca cho tới bây giờ đều coi ta không khác gì anh em ruột thịt.

Ngừng một chút, có vẻ như lão nhân đang nhớ lại năm tháng lúc đó. Lâm Vân thì ác độc nghĩ, nói không chừng là quan hệ tay ba gì đó. Những lão gia hỏa này thật đúng là lãng mạn.

Lão nhân đương nhiên không biết Lâm Vân nghĩ gì. Phục hồi tinh thần, lại nói tiếp:

- Nhưng một người tốt như Xung đại ca, cũng có người ám toán. Vào một ngày của hai mươi ba năm trước, một đám người không rõ thân phận đã xông vào giết người của Xung gia. Cơ hồ cả gia tộc đều bị sát hại hết. Xung Quang đại ca đã liên tục ngăn cản ba đao cho ta.

- Lúc này không biết vì nguyên nhân gì, đám người kia lại đột nhiên rút lui. Trước khi lâm chung, Xung Quang đại ca bảo ta chiêu cố hai mẹ con Xung Hi. Hơn nữa còn giao trọn được đường Ý Quang phó thác cho ta. Nhưng mẹ của Xung Hi dẫn theo Xung Hi lúc đó chỉ mới một tuổi, khi trở về nhà mẹ đẻ, vì không cách nào thừa nhận cha của Xung Hi đã qua đời. Nên tới đêm cô ấy đã treo cổ tự sát.

- Ta thì bán sạch tất cả tài sản của Xung gia, rồi dẫn theo Xung Hi rời khỏi vùng duyên hải, về tới quê cũ của Xung Quang ở Thanh Hóa. Rồi dùng những số tiền đó, thành lập nên tập đoàn Ý Quang như bây giờ. Có thể nói nếu không có Xung Quang đại ca, thì ta đã sớm biến thành một đồng hồ. Sao có thể có được những ngày hôm nay? Số tài sản hiện tại đều là của

Xung gia. Ta đã tính toán lúc Xung Hi sinh nhật hai mươi lăm tuổi sẽ trả lại toàn bộ cho con bé.

- Nhưng ta đã đánh giá thấp sự hèn hạ của các người. Ở nhà của người ta, ăn cơm của người ta, còn có thể nổi lên loại tâm tư ác độc như vậy. Luật sư, hiện tại viết cho tôi một tờ di chúc. Tôi giao toàn bộ 62% cổ phần của công ty cho Xung Hi. Đại viện của Triệu gia thì lập tức trả lại cho Xung Hi.

- Triệu Bình, Triệu Quý, những năm qua, hai người cũng làm rất việc cho tập đoàn Ý Quang, cho nên hai người các người, mỗi người lĩnh mười triệu nguyên rồi lập tức rời đi tập đoàn Ý Quang. Còn lại những người con trai của Triệu gia làm trong tập đoàn Ý Quang, mỗi người lĩnh một triệu, lập tức rời đi.

- Triệu Tùy, người ám toán ông nội của mình, quả thực không bằng cầm thú. Từ nay về sau người không còn là người của Triệu gia nữa. Triệu Sâm, người là nghĩa phụ của Xung Hi, cũng là con trai trưởng của ta. Ta không biết chuyện này có liên quan gì tới người hay không, nhưng ta cũng không muốn biết. Từ hôm nay trở đi, người không còn là nghĩa phụ của Xung Hi nữa. Người đi lĩnh 5 triệu nguyên, rồi lập tức rời khỏi tập đoàn Ý Quang.

- Các người đều có nhà riêng của mình. Những năm qua, các người làm trong tập đoàn Ý Quang, cũng kiếm được không ít chỗ tốt. Ta nghĩ trong lòng các người cũng tinh tường. Trong lòng Xung Hi cũng rõ ràng hơn các người rất nhiều, không cần phải coi người khác là kẻ ngốc.

- Cho dù ta không nói, các người cũng biết. Từ nay về sau, các người không cần phải tới nơi này nữa. Tốt lắm, hiện tại các người đi thu thập đồ đạc rồi ngày mai rời đi đi. Tiểu Hi, bảo thư ký của cháu ngày mai tổ chức một cuộc họp báo....

Lão nhân nói xong, nhắm mắt lại, tựa hồ tất cả khí lực đều đã dùng hết rồi. Xung Hi thì đã khóc không thành tiếng. Tuy trước kia cô ta đã mơ hồ nghe

thấy gia gia nhắc tới cha mẹ của mình và ông nội của mình. Nhưng đây là lần đầu tiên, cô ta được nghe gia gia kể lại đầy đủ như vậy.

- Tiểu Hi, đừng trách gia gia. Chuyện này quá mức bi thương, gia gia không muốn nói kỹ càng cho con biết. Ài...

Lão nhân thấy Xung Hi chỉ cúi đầu khóc nước nỡ, lắc đầu nói.

- Mộc Vân, anh biết nén hương này là ai đốt không?

Xung Hi áp chế lại sự bi thương trong lòng, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Lâm Vân nghe vậy thì chia tay về người phụ nữ trung niên đang cầm bát cháo đứng cách đó. Phụ nữ trung niên thấy Mộc Vân chỉ tay về phía mình, liền làm rơi bát cháo xuống mặt đất. Liên tục đập đầu nói:

- Xin lỗi lão gia, là do thiếu gia phân phó cho tôi.

Lão nhân lần nữa thở dài, đuổi người hầu này đi, nhìn Lâm Vân hỏi:

- Cậu là một người rất có bản lĩnh, lại có khí chất tự nhiên. Là người làm theo bản tính của mình, hẳn là không có mâu thuẫn gì với Tiểu Hi. Cậu phải đối xử tốt với Tiểu Hi đấy.

- Gia gia, Mộc Vân chỉ là bảo tiêu mà cháu vừa mới thuê thôi. Gia gia đừng suy nghĩ nhiều.

Xung Hi vội vàng giải thích.

- Vậy à.

Lão nhân có chút kỳ quái, nhưng cũng không có tiếp tục hỏi.

- Bác, cháu muốn hỏi, bác đã từng làm quản lý hiệu thuốc của Xung gia phải không?

Lâm Vân giống như thuận miệng hỏi.

- Đúng vậy, ài...

Lão nhân nghe Lâm Vân nói vậy, lại nhớ tới quá khứ.

Xung Hi rất bất mãn vì Lâm Vân gọi gia gia của mình là bác. Liền nhìn sang Lâm Vân.

Lâm Vân tựa hồ không trông thấy vậy, tiếp tục hỏi:

- Vậy bác có biết Tuyết Liên Tử từ một trăm năm trở lên không?

Tay của lão nhân run lên, nhưng đảo mắt đã bình tĩnh lại. Trầm mặc một lúc lâu mới nói:

- Tôi có thể nhìn ra cậu là một người có y thuật rất là tốt. Tôi bị trúng độc gì tôi biết rất rõ. Mà cậu chỉ cần dùng kim châm để bức chất độc ra ngoài, tôi còn chưa từng gặp người có bản lĩnh như thế. Trừ khi là Diêm Tiểu Thiên của nửa thế kỷ trước. Nhưng cho dù là Diêm Tiểu Thiên, cũng không chữa trị nhẹ nhàng như cậu.

- Tuyết Liên Tử từ trăm năm trở lên là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Còn trên nghìn năm, thậm chí có thể cứu sống người chết, quyết định sinh tử. Tuy nhiên, hiệu quả này chắc chỉ là người xưa khuếch đại. Nhưng điều đó chứng tỏ rằng Tuyết Liên Tử cực kỳ trân quý.

- Về sự kiện hai mươi ba năm trước, tôi đã hoài nghi Xung gia có phải hay không có một cây Tuyết Liên Tử một nghìn năm, nên mới bị liên lụy. Nhưng trải qua việc kia, thì vẫn không thấy cây Tuyết Liên Tử xuất hiện.

Lâm Vân cả kinh. Trong lòng tự nhủ, cũng có cả cây Tuyết Liên Tử nghìn năm sau. Trịnh Mạt Thành chỉ bảo có cây Tuyết Liên Tử năm trăm năm mà thôi.

- Bác, bác có thể cho cháu biết, những người giết người của Xung gia ngày trước là hạng người gì không?

Lâm Vân nghe nói là Tuyết Liên Tử đã nghìn năm, có chút tâm động. Có một cây Tuyết Liên Tử như vậy, thì không đơn giản là chỉ giải độc cho Liễu Nhược Sương.

Chỉ cần tìm được cây Tuyết Liên Tử ngàn năm này, thì có thể luyện chế ra một lò Liên Sinh Đan. Còn giải độc cho Liễu Nhược Sương thì chỉ cần một viên là đủ. Tác dụng của Liên Sinh Đan không những giải độc mà còn có thể tăng tu vị. Cho dù một người đã sống lâu, uống một viên Liên Sinh Đan, cũng có thể sống thêm mười năm. Việc cứu người chết, định đoạt sinh tử, cũng không phải là hoàn toàn nói ngoa.

Tác dụng của Liên Sinh Đan còn cao hơn Dưỡng Nhan Hoàn rất nhiều. Huống hồ một lò Liên Sinh Đan có thể luyện chế ra 36 viên. Ngoạt trừ dược thảo chính là Tuyết Liên Tử ngàn năm ra, những dược thảo khác Lâm Vân đã có hơn nửa và cũng không phải khó kiếm. Nếu như tìm được Tuyết Liên Tử rồi, thì có thể trở lại dãy núi Vân Quý tìm số dược thảo còn lại.

Lão gia tử trầm mặc một lúc, mới tiếp tục nói:

- Có một người lúc chém chết Xung Quang đại ca đã để lộ ra một phần khuôn mặt. Tôi nhìn thấy có một vết sẹo kéo dài từ mắt trái xuống phía dưới. Lúc bọn chúng đột nhiên rút lui, tôi còn nghe thấy có người kêu y một tiếng là Đao Cừ. Đó, chỉ có hai manh mối này thôi.

Xung Hi thấy khi Lâm Vân nghe tới Tuyết Liên Tử nghìn năm, hai mắt liền sáng lên. Vì sao hẳn lại quan tâm tới Tuyết Liên Tử như vậy? Còn cần thận hỏi địa chỉ hiệu thuốc của Xung gia ở vùng duyên hải nữa. Người này có phải là dân công tới thành phố Thanh Hóa tìm việc không thế?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 277: Cầm Thú

Đ

ối với dung mạo của mình, Xung Hi rất có lòng tin. Bất luận kẻ nào khi lần đầu nhìn thấy cô ta, đều có một lúc ngẩn ngui thất thần. Thậm chí còn không ngừng tìm cơ hội để nhìn lén. Nhưng chỉ có tên lái xe Mộc Vân này, là chỉ nhìn thoáng qua mình, không hề biểu lộ kinh ngạc hay cần nhìn lén gì cả.

Chẳng lẽ người này là một người quân tử? Nhưng lại không giống lắm. Lúc mình đưa ra yêu cầu, không phải hắn không ngừng liếc nhìn bộ ngực của mình sao? Lúc đó ánh mắt của hắn rất là hèn mọi bĩ ối.

“Yêu cầu? Chết, không tốt rồi. Lúc đó chính mình yêu cầu hắn cứu gia gia, thì cho dù ngủ với hắn, mình cũng đồng ý. Vậy phải làm sao bây giờ? Mong rằng là hắn đã quên. Nhưng một người có ánh mắt hèn mọi bĩ ối như vậy, có thể quên chuyện như thế sao?”

Cũng may buổi tối Lâm Vân không nói chuyện muốn ngủ với mình. Chỉ là ở bên ngoài phòng của mình giăng co cả đêm. Cũng không biết là đang làm cái gì. Bởi vì chuyện xảy ra với Xung gia, lại lo lắng cho Lâm Vân sẽ gõ cửa, cho nên cả đêm Xung Hi đều không được ngủ ngon giấc.

- Tối hôm qua anh không không ngủ sao tinh thần vẫn tốt như vậy?

Buổi sáng Xung Hi đứng dậy, trông thấy tinh thần của Lâm Vân vẫn vô cùng phấn chấn, liền kỳ quái hỏi. Tối hôm qua, bởi vì lo lắng Lâm Vân đột nhiên xông vào phòng ngủ của mình, mà mình lại bởi vì đã đồng ý với yêu cầu của hắn, không có cách nào cự tuyệt. Một mực lo lắng cả đêm, không có ngủ. Nên đương nhiên cũng biết Lâm Vân một đêm không ngủ.

Nhìn vành mắt của Xung Hi có chút thâm quầng, Lâm Vân cười nhạt một tiếng, biết cô nàng đang nghĩ gì. Trong lòng tự nhủ, ngay cả người vợ đẹp như tiên ta còn chịu được, cô sao có thể bằng. Cho dù muốn đùa giỡn, ta cũng chỉ đùa giỡn Vũ Tích của ta mà thôi.

- À, tối hôm qua tôi ngủ rất ngon. Mấy ngày nay tôi có chuyện, không thể làm bảo vệ cho cô được. Cô tìm tạm bảo tiêu khác vậy.

Lâm Vân đã biết Xung gia chỉ còn một mình cô nàng Xung Hi này, nên không còn ý làm bảo vệ cho cô ta nữa. Dù sao vô luận như thế nào cô ta cũng phải tìm nhà Mộ Dung, nhằm hoàn thành lời hứa của cô ta. Còn mình thì cứ làm việc của mình thôi.

Hiện tại hẳn muốn đi điều tra xem cây Tuyết Liên Tử ngàn năm kia ở đâu. Cho dù còn tồn tại hay không, hẳn vẫn muốn đi tới vùng duyên hải nhìn xem.

- A, anh đã đáp ứng tôi rồi, sao có thể nói đổi ý là đổi ý được? Anh có phải là nam nhân hay không?

Xung Hi vừa nghe Lâm Vân nói vậy, vội vàng nói.

- Hắc hắc, tôi có phải là nam nhân hay không, không cần cô phải nói tới hai lần. Cũng may bây giờ còn sớm, cuộc họp báo chưa bắt đầu. Nếu không chúng ta vào phòng thử xem tôi là nam nhân hay không? Tuy làm vậy có chút tiện nghi cho cô. Nhưng vì chứng minh tôi là một người nam nhân chân chính, đành phải cố mà làm vậy.

Lâm Vân cười có chút âm hiểm, nhưng trong lòng cũng có chút đuối lý. Dù sao hôm qua vừa mới đáp ứng cô ta, hôm nay đã lật lọng rồi.

- Anh, đồ lưu manh...Một người con trai lớn tướng như vậy rồi, còn nói không giữ lời.

Xung Hi tức giận đến đỏ bừng khuôn mặt.

- Cô cũng nói không giữ lời đấy thôi, có phải riêng mình tôi đâu.

- Tôi nói không giữ lời lúc nào?

- Ngày hôm qua chả phải cô nói sẽ ngủ cùng tôi sao? Vì sao đợi cả đêm mà không thấy cô có động tĩnh gì?

- Anh...Tôi là con gái, chẳng lẽ anh không nhường con gái một chút được à?

- Tôi làm sao biết cô là con gái? Tôi là con trai, tôi có thể chứng minh. Nhưng cô có thể chứ?

- Anh...

Mới buổi sáng, hai người đã đứng ở cửa ra vào, cãi nhau như con nít mất nửa ngày.

Xung Hi tức giận nghĩ. Nếu muốn ngủ cùng mình thì anh ta phải tự đến mới đúng. Chẳng lẽ mình chủ động đến sao? Còn ngóng trông tên bỉ ổi này quên chuyện đó. Xem ra thời khắc hân hoan nhớ kỹ.

- Coi như anh hung ác. Tôi không hy vọng anh luôn đi theo tôi để bảo vệ. Nhưng có trường hợp quan trọng gì, anh nhất định phải đi theo tôi đấy. Hy vọng làm một người nam nhân, sẽ không cự tuyệt một yêu cầu đơn giản này đấy chứ?

Xung Hi rơi vào đường cùng, đành phải giảm yêu cầu của mình xuống.

Lâm Vân nghĩ nghĩ. Cô gái Xung Hi này cũng không phải là hạng người thích tham gia tiệc tùng hay dự họp gì. Mà mình còn phải ở quanh Thanh Hóa này trong một thời gian ngắn, đáp ứng cô ta cũng không có vấn đề gì. Nghĩ tới đây liền nói:

- Được rồi, chỉ cần tôi còn đang ở Thanh Hóa, thì không có vấn đề gì cả. Nếu tôi đã rời đi Thanh Hóa, vậy thì đừng trách tôi.

- Hy vọng lần này anh có thể nói lời giữ lấy lời. Căn phòng anh ở có thể tùy thời trở về ở. Chỗ này còn sạch sẽ hơn phòng trọ của anh nhiều. Còn có, anh cần cẩn thận Liên gia trả thù. Không đến lúc đó thì lại trách tôi không nhắc nhở anh trước. Anh cầm chiếc điện thoại Vân Tinh Linh này đi.

Xung Hi nói xong, đưa cho Lâm Vân một chiếc Vân Tinh Linh loại toàn cầu.

- Được rồi, còn cái này cho cô, cô có thể đeo lên cổ tay. Nó có thể bảo vệ cho cô mấy lần.

Lâm Vân nhận lấy Vân Tinh Linh rồi đưa một cái vòng tay cho Xung Hi.

Lâm Vân biết người muốn ám sát Xung Hi rất có thể là người của Triệu gia. Nhưng hiện tại tài sản đã được phân chia rõ ràng, nên chắc không còn xảy ra ám sát nữa. Nhưng hẳn còn trông cậy Xung Hi giúp mình làm việc. Cũng không hy vọng cô nàng này xảy ra chuyện gì. Nên cố ý làm một cái vòng tay giao cho Xung Hi.

Xung Hi nghi hoặc nhận lấy cái vòng tay nói:

- Đây là cái vòng tay mà, sao có thể....

- Tôi nói có thể là có thể.

Lâm Vân ngắt lời, rồi dứt Vân Tinh Linh vào túi, trực tiếp rời đi.

Xung Hi hung dữ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, cho dù anh có muốn lừa gạt tôi thì cũng không cần chơi trò này. Đeo một cái vòng tay cũng có thể bảo vệ mình sao? Người này có biết xấu hổ là

gì không vậy? Cầm lấy vòng tay, đang chuẩn bị vút lại vào phòng của Lâm Vân.

- Tiểu Hi, cuộc họp báo sắp bắt đầu rồi. Chúng ta đi ngay kẻo muộn.

Chị Nam đi tới nói.

Xung Hi thấy thế đành phải thuận tay đeo cái vòng thô ráp vào cổ tay, nói:

- Vâng, hiện tại chúng ta đi luôn. À, mà em đi chào hỏi gia gia trước.

- Thân thể của lão gia tử rất khỏe, ông ấy đã ngồi trong xe chờ em rồi.

Nghe chị Nam nói gia gia đang chờ mình, Xung Hi liền vội vàng chạy ra chỗ đỗ xe.

Lâm Vân thì trực tiếp đi tới vùng duyên hải, tìm kiếm tiệm thuốc cũ của Xung gia. Tuy nhiên chỗ này đã thành một khu buôn bán, không hề có dấu vết nào của một tiệm thuốc xưa.

Hơn nữa, chuyện đó đã trải qua hơn hai mươi năm rồi, muốn tìm những kẻ bị mặt kia cũng quả thực khó khăn. Nhưng bọn kia chắc chắn là lẫn lộn trong xã hội đen. Bình thường những người như vậy mới có vết chém trên mặt.

Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra toàn thành phố. Tập trung vào các quán bar, các tụ điểm ăn chơi. Bất kể như thế nào, nếu như không tìm thấy, hẳn cũng muốn đi tới các thế lực ngầm ở vùng duyên hải này khảo vấn một chút.

Lâm Vân rất nhanh đã phát hiện ra một mục tiêu. Ở dưới một tầng hầm của quán Thiên Hà Dạ, đang có ba mươi người tập trung ở đó. Rất nhiều người có hình xăm dữ tợn. Có hai người nam tử trẻ tuổi thì bị treo lên xà nhà.

Toàn thân đều là vết bầm tím do bị tra tấn. Đầu thì cúi gằm xuống, không biết còn sống hay đã chết.

Ngồi ở giữa là một người nam tử hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt âm lãnh. Bên cạnh là hai cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang, uốn éo trên người y. Quan trọng nhất chính là trên mặt của người nam tử này cũng có một vết sẹo. Tuy không biết người này có phải là người mình muốn tìm hay không, nhưng Lâm Vân quyết định vẫn đến hỏi xem.

Hắn không thích nhiều chuyện, thậm chí đều không có ý định cứu hai người kia. Dù sao cũng là hắc bang đấu tranh, không liên quan gì tới hắn. Nhưng sắc mặt của Lâm Vân lập tức thay đổi, hừ lạnh một tiếng, trong lòng tự nhủ, không ngờ lại có một đám súc sinh như vậy.

....

Hồ Sơn đang ngồi thư thái trên một chiếc ghế đệm, hai nữ nhân đầy đặn thì lấy nho cho y ăn. Mấy tên này dám ám sát người của y. Có ba tên thì một tên đã bị giết, bắt được hai tên. Tuy hai tên này rất có cứng cổ, nhưng y còn không để ở trong lòng. Y không tin mình không moi được tin tức từ miệng hai người này.

Y rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Trải qua vài chục năm phấn đấu, cuối cùng đã có thành tựu như ngày hôm nay. Cả vùng duyên hải này, chỉ cần nhắc tới Sơn ca, là ngay cả trẻ con cũng không dám khóc. Người chết trên tay y đã không thể đếm xuể. Thiếu nữ hủi trên tay của y cũng không thể đếm hết. Mà tất cả những điều này, là do y đã liều mạng kiếm được.

- Đại ca, còn muốn đánh không. Nếu tiếp tục tra tấn thì chắc hai tên này liền đi đòi nhà ma mất.

Một tên nam tử cầm cái roi da đã đánh đầy máu, đi tới trước mặt của Hồ Sơn hỏi.

- Không phải còn bắt được một con bé mười tuổi gì đó sao. Dẫn con bé tới đây. Ở trước mặt hai tên này, cường bức cho bọn chúng xem. Xem bọn chúng có dám không khai hay không, ha ha....

Hồ Sơn nói tới đây, thì vê vê ngực của hai nữ nhân.

Một tiếng rên rỉ dâm đãng vang lên:

- Sơn ca, về sau để bọn em dạy dỗ con bé kia, giúp Sơn ca thoải mái hơn.

- Súc sinh...

Một tên thanh niên bị treo ngược, nghe thấy vậy, liền nhổ một ngụm nước bọt mang theo cả máu tươi. Nhưng vừa mắng một tiếng đã bị roi da quất liên tục.

- Anh...

Một cô bé còn nhỏ tuổi bị dẫn tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 278: Hội Đấu Giá Dưới Mặt Đất (1)

H

ồ Sơn cười lạnh một tiếng, chính đang muốn nói chuyện, thì cửa tầng hầm đã bị đá văng ra, vang lên một tiếng điếc tai.

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía Lâm Vân đang chậm rãi đi tới. Rất nhanh bọn chúng liền phản ứng. Đều chạy tới vây quanh Lâm Vân.

- Phanh phanh..

Cũng không thấy người mới tới này động thủ kiểu gì, mười mấy tên vây quanh đều bị hấn đá văng tới góc phòng. Rõ ràng không một tên nào còn có thể đứng dậy được.

Mười mấy tên còn lại thấy thế đều lập tức rút súng ra. Trong lòng chấn động vô cùng. Người kia là ai? Sao mà lợi hại như vậy.

Nhưng bọn chúng còn chưa kịp nổ súng, Lâm Vân đã vung tay vai cái. Toàn bộ những tên cầm súng đều bị cắt đứt tay, máu chảy đầy sàn nhà. Tròng diện vô cùng khủng bố.

Hồ Sơn đã sớm đẩy hai nữ nhân xinh đẹp kia ra, nhìn chăm chăm vào Lâm Vân hỏi:

- Các hạ là ai, bang Đông Linh của tôi đã làm gì đắc tội anh, mong anh chỉ rõ.

Tuy lời nói có vẻ bình tĩnh, nhưng sự sợ hãi trong mắt y đã bán đứng y.

Lâm Vân không nói gì. Hắn vốn tính toán hỏi một chút tin tức. Không muốn quan tâm tới việc tranh chấp giữa các bang phái xã hội đen. Nhưng tên Hồ Sơn này lại làm những việc cầm thú như vậy. Ngay cả trẻ con cũng

muốn cưỡng bức. Điều này đã khiến Lâm Vân nổi lên sát khí. Loại cận bã như vậy, vô luận có phải là bang phái đấu tranh hay không, hẳn cũng sẽ không bỏ qua.

Lâm Vân mặc kệ tên Hồ Sơn, tiện tay vung lên, dây trói hai người kia lập tức bị cắt đứt, hai người liền ngã xuống mặt sàn.

Lâm Vân đi qua, vỗ tay vào bờ vai của hai người. Đảo mắt, hai người này đã lập tức khôi phục thân thể, dùng mắt thường cũng có thể thấy được. Tất cả mọi người đều bị thủ đoạn nghịch thiên của Lâm Vân làm cho sợ ngây người. Người này là ai? Chẳng lẽ những hành động của bọn chúng đã xúc phạm đến ông trời, khiến ông ta phải phái thần tiên xuống?

Hai người kia vừa được cứu, liền quỳ rạp xuống đất. Thủ đoạn như vậy không phải là thần tiên thì là gì? Cô bé cũng biết Lâm Vân đang giúp bọn họ, cũng làm theo hai người anh trai, quỳ rạp xuống.

Kỳ thực, ngoại thương của hai người này thật sự không tính là cái gì với Lâm Vân.

Lâm Vân tiện tay nhắc ba người lên nói:

- Ba người các người rời đi thôi. Chuyện ở nơi này do tôi giải quyết.

- Ân nhân...

Thấy nam tử trẻ tuổi còn muốn nói gì đó, Lâm Vân lập tức nhướn mày. Bởi vì hắn căn bản không muốn dính líu tới nhiều chuyện. Thầm nghĩ moi được từ tên mặt sẹo kia vài manh mối mà thôi. Cứu ba người này cũng vì hành động súc sinh của tên mặt sẹo kia.

Tuy nhiên, người thanh niên bên cạnh đã nhìn ra ý của Lâm Vân, liền vội vàng kéo tay của người em trai, rồi nói:

- Ân đức này chúng tôi sẽ nhớ kỹ. Cảm ơn ngài đã cứu mạng. Em trai, em gái, chúng ta nghe theo lời của ân nhân, rời đi thôi.

Lúc Lâm Vân đi vào, hai tên bảo vệ cửa đã bị đánh cho hôn mê bất tỉnh. Cho nên ba người này rất dễ dàng đi ra ngoài. Đảo mắt đã biến mất trong tầm mắt của mọi người. Lâm Vân thì thuận tay đóng cửa hầm lại

- Cậu rốt cuộc là ai? Muốn làm cái gì?

Hồ Sơn thấy Lâm Vân đóng cửa lại, liền biết không tốt đẹp gì, trái tim đập thành thịch.

Lâm Vân một cước đá bay Hồ Sơn ra khỏi ghế, rồi xuống ghế của y, nói:

- Ta có mấy vấn đề muốn hỏi người.

Lâm Vân lười chẳng thèm nhìn đến sự kinh ngạc của mọi người trong căn phòng, tiếp tục nói:

- Có ai biết tên Dao Cửu không?

Cả phòng mọi người đều đang trầm mặc.

- Anh rốt cuộc muốn như thế nào đây? Lẽ nào chúng tôi không biết người này thì anh định chém tận giết tuyệt hay sao, trên đường...

Một gã đàn ông bị Lâm Vân chém đứt cổ tay không ngờ vào lúc này chất vấn Lâm Vân, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt nhìn về phía gã.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, tiện tay một ngọn tinh hỏa màu tím bay qua, tên hỏi lại này đến hự cũng không kịp hự liền biến thành một đồng tro nhỏ ngay tại chỗ.

Những người còn lại nhìn Lâm Vân với ánh mắt sợ hãi, người này không ngờ chỉ tiện tay thì có thể biến một người thành tro bụi, hơn nữa còn rất nhẹ

nhàng.

Càng chủ yếu hơn là giết người đối với hắn mà nói, càng không có trách nhiệm hơn so với đám lưu manh lẫn lộn trong xã hội đen như chúng nó. Giữa lúc giờ tay cười lạnh có thể giết một người, thậm chí là biến thành tro bụi. Trên tay hắn phát ra ngọn lửa màu tím, lẽ nào hắn thực sự là Tiên Nhân?

- Được, nếu đã không biết Dao Cửu, vậy hỏi thêm một vấn đề khác, nếu thật sự vẫn không biết, vậy thì cả lũ sớm chết sớm đâu thai đi.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng.

Nếu như đổi thành bắt đầu, không ai tin tưởng lời Lâm Vân nói. Một lúc giết hai ba chục người, cho dù hắc bang cũng không dám làm như vậy, người này khi nói ra lại có thể như rất bình thường. Nhưng bây giờ không ai không tin, gần như tất cả mọi người đều tin Lâm Vân một lần có thể giết hai ba chục người bọn họ.

- Có ai biết một tên có vết đao kéo từ mắt trái xuống không? Tên này gọi là Dao Cửu.

Lâm Vân hỏi xong, gần như tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Hồ Sơn, bởi vì trên mặt Hồ Sơn cũng có một vết đao, thoạt nhìn rất là dữ tợn.

- Vẫn không có ai biết, xem ra tao chỉ đành phải ra tay thôi.

Lâm Vân ánh mắt lạnh lùng.

- Có phải mày hay làm mấy chuyện làm nhục người khác không hả?

Lâm Vân đi đến trước mặt Hồ Sơn, lạnh lùng hỏi.

Hồ Sơn lúc này đã nghĩ phản đối, nhưng uy lực cường đại trên người Lâm Vân vừa thi triển ra, đã khiến hai chân của Hồ Sơn phát run, luôn miệng nói,

- Có... có mấy lần.

Nếu cái gì cũng không hỏi ra được, Lâm Vân không chút do dự giơ tay lên khiến Hồ Sơn biến thành tro bụi. Mọi người chung quanh nhìn sự tàn bạo của Lâm Vân đến hừ cũng không dám hừ thành tiếng.

- Chúng tôi nguyện phục vụ anh, để anh có được sự hưởng thụ thoải mái nhất... chỉ cầu anh có thể...

Hai ả tuy sắc mặt đã trắng bệch, nhưng vẫn lập tức dùng vũ khí đáng giá nhất trên người mình để cầu cứu Lâm Vân một mạng.

Lâm Vân đến nhìn cũng không thèm nhìn, tiện tay cho hai ả biến thành tro. Hai ả này cũng không phải là thứ tốt đẹp gì, lại chủ động yêu cầu giúp Hồ Sơn điều giáo tiểu cô nương, bình thường loại chuyện này khẳng định làm qua không ít.

Tuy Lâm Vân giết người chẳng thấy máu, nhưng vẫn có người nhịn không được mà ngất đi. Cảm giác mà Lâm Vân mang lại cho bọn người này là Ma vương giết người.

- Tôi biết...

Một gã đàn ông gầy gò trong số đó bị Lâm Vân chém đứt cổ tay đột nhiên nói ra hai chữ tôi biết.

Lâm Vân ánh mắt lạnh lùng,

- Mà biết cái gì?

- Tôi tuy không biết ai là Đào Cửu, nhưng tôi có nghe qua tên Cửu Ca. Không biết Cửu Ca có phải là Đào Cửu mà anh nhắc tới hay không.

Người đàn ông này nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lâm Vân, rùng mình một cái rồi nói ra. Y lăn lộn trong giới xã hội đen đã gần hai mươi năm rồi, người hung tàn không biết đã gặp qua bao nhiêu, nhưng chưa từng gặp qua kẻ nào giết người nhẹ nhàng như Lâm Vân này.

Sở dĩ hai mươi năm vẫn là một tên lính quèn, là bởi vì y không muốn làm lão đại. Y biết làm một tên lính quèn mới là cách làm chính xác và sáng suốt nhất để giữ mình. Tuy làm một tên lính quèn thu nhập ít hơn rất nhiều, nhưng được cái yên ổn, có chuyện gì thì bên trên gánh hết. Lão đại của y chết lớp này đến lớp kia, nhưng y vẫn sống phời ra đấy.

- Cửu Ca là lão đại của Hải bang Hồng Kông, Hải bang là một trong ba bang hội lớn ở Hồng Kông. Nhưng nghe nói Cửu Ca mười năm trước đã rửa tay gác kiếm rồi.

Người đàn ông gầy gò này cẩn thận nói.

- Vậy y bao nhiêu tuổi rồi, trên mặt có vết đao không, là người nơi nào?

Lâm Vân trong lòng vui vẻ, tự nhủ Cửu Ca này nói không chừng thực sự chính là Đào Cửu mà mình tìm kiếm.

- Khoảng hơn năm mươi tuổi, tôi từ xa gặp qua một lần. Lần đó là đi cùng với lão đại trước của tôi là Phi ca. Tuy nhiên tôi không nhìn thấy mặt của Cửu Ca, nghe người khác nói trên mặt có một vết sẹo, nghe đâu là người nội địa. Tuy nhiên tám năm trước sau khi tôi từ Hồng Kông trở lại nội địa, thì không còn nghe thấy tin tức của Cửu Ca nữa.

Người đàn ông gầy gò này nói xong, rất lo lắng nhìn Lâm Vân. Nói thật y đã trải qua bao trận gió mưa, bị người khác chém qua, cũng đã giết qua mấy mạng người, nhưng chưa có một lần cảm thấy nguy hiểm như lần này. Nếu

hôm nay có thể thoát được một mạng, bất luận như thế nào y đều nguyện ý không làm những việc như vậy nữa.

Lâm Vân trầm tư một lát, tên Cửu Ca mà gã gầy còm này nói rất có khả năng chính là Dao Cửu mà mình muốn tìm, nhưng cũng không quá xác định. Tuy nhiên người này chỉ cần chưa chết, vẫn trà trộn trong đám xã hội đen, thì mình vẫn có thể tìm ra. Rửa tay gác kiếm, làm một người thường lẽ nào còn có thể mọc một lớp màng để bảo vệ chắc.

Xem ra mấy bang phái khác mình cũng không cần phải đi nữa. Nếu tay Dao Cửu này vẫn còn ở vùng duyên hải, những người này hẳn là không thể không biết, đi bang phái khác hẳn cũng không có tác dụng gì.

Lâm Vân nghĩ tới đây hừ lạnh một tiếng, đứng lên đi ra phía cửa ra vào.

Hơn hai mươi thành viên Hắc bang này nhìn thấy Lâm Vân không ngờ bỏ đi rồi, trong lòng đều khẩn trương không thôi. Thật không ngờ bỏ qua cho bọn chúng đơn giản như vậy.

Tuy nhiên chưa đợi cho đám người này kịp vui mừng, Lâm Vân đang đi ở cửa liền quay người lại, mấy chục ngọn lửa màu tím nhạt nhạt bắn ra, hai mươi người còn lại đến một tiếng gì cũng không kịp kêu, liền bị tinh hỏa màu tím hóa thành tro bụi.

Ngày hôm sau cả vùng duyên hải thậm chí toàn tỉnh đều chấn động. Đông Linh bang không ngờ trong vòng một đêm đã biến mất không dấu vết. Không một ai biết Đông Linh bang đi đâu, mấy con cá lọt lưới của Đông Linh bang quay đầu lại nhìn thấy cả căn phòng chỉ toàn tro xám, kinh hãi đến mức suốt đêm rời khỏi vùng duyên hải. Cho đến một tháng sau, có người mới phát hiện tầng hầm ngầm của căn phòng toàn tro xám này.

Khi Lâm Vân trở lại Thanh Hóa đã là sáu giờ chiều rồi, liền trực tiếp đi “Quán bar Tình Nhân”. Nói thật một câu, “Diễm Dương Băng” này, hẳn thật sự nhớ mãi không quên.

Cô gái ở quầy bar thấy Lâm Vân đến một mình, trong lòng rất là kỳ quái. Cô ta biết người này là kẻ không có tiền gì. Tối hôm qua đến đây uống rượu cùng một cô gái xinh đẹp còn muốn người khác bỏ tiền ra, nói thật một câu mười đồng tiền boa là số tiền ít nhất mà cô ta nhận được từ ngày vào làm tới giờ.

Tuy nhiên cô ta không phải là một kẻ cay nghiệt, biết mười đồng của người này giá trị bằng một trăm một ngàn của người khác. Tuy nhiên khi cô gái quán bar này còn đang thất thần, Lâm Vân đã đi đến và trực tiếp ngồi xuống trước quầy.

- Cho mười cốc “Diễm Dương Băng” đi.

Lâm Vân nói xong, hắn liếm liếm môi, lộ ra nụ cười rất dễ nhìn.

- Cái gì cơ?

Cô gái quầy bar này ngây ngẩn cả người, mười cốc “Diễm Dương Băng”? Mà còn là một người uống ư?

- Không sai, cô rót giúp tôi đi.

Lâm Vân thuận miệng nói ra.

- Nhưng, bartender của chúng tôi bây giờ không có ở đây, còn hơn nửa tiếng nữa mới tới.

Cô gái này lập tức thu lại ánh mắt kinh ngạc trước đó và nói.

- Như vậy đi, được rồi, dù sao tôi cũng không có việc gì. Đợi bartender đến rồi, cô mang ra giúp tôi nhé.

Lâm Vân nói xong trực tiếp đi đến một góc và ngồi xuống.

Hiện tại xác thực là không có chuyện gì, Lâm Vân một bên đợi uống rượu, một bên suy nghĩ là tiếp tục ở lại Thanh Hóa tìm kiếm Mộ Dung gia, hay là đi Hồng Kông. Tuy đã giao nhiệm vụ tìm Mộ Dung gia cho Xung Hi, nhưng Lâm Vân biết tính khả năng của việc tìm kiếm này quả thực không lớn, thậm chí không nhanh bằng tự mình tìm kiếm.

Loại ẩn thế gia tộc này thậm chí chính phủ cũng tìm không thấy, tuy nhiên xí nghiệp gia tộc có truyền thừa của xí nghiệp gia tộc, có những xí nghiệp gia tộc về các tin tức phương diện này còn linh thông hơn cả chính phủ.

Bất kể nói thế nào khả năng Mộ Dung gia có “Tuyệt Liên Tử” vẫn lớn một chút. Đám người cùng với Đào Cửu cướp đi “Tuyệt Liên Tử” đã hơn hai mươi năm rồi, cho dù mình tìm thấy Đào Cửu này, cũng không nhất định có thể tìm thấy “Tuyệt Liên Tử”.

Đào Cửu này mình nhất định phải đi tìm, nhưng vẫn lấy bên này làm chủ. Ở Thanh Hóa nếu thực sự tìm không thấy, thì mình sẽ đi Hồng Kông. Đã hơn hai mươi năm rồi, cũng không quan tâm một hai tháng.

Nhưng giọng nói chuyện điện thoại của một người cách vách đã thu hút sự chú ý của hắn.

- Đúng vậy, đã chuẩn bị xong rồi, đêm nay khẳng định không có vấn đề. Lần hội đấu giá dưới lòng đất này tôi nhất định sẽ toàn lực lấy bằng được thứ đó về... Được, tôi biết rồi.

Người này nói xong lập tức cúp điện thoại.

Lâm Vân trong lòng tự nhủ là hội đấu giá gì? Còn là ở dưới lòng đất? Phải lấy thứ gì về? Tuy nhiên bây giờ không có việc gì, tới hội đấu giá này xem một chút cũng không tệ. Nhưng người này không nói ra địa điểm của buổi đấu giá, còn cả những thứ đồ được đấu giá nữa.

- Chào anh, “Diễm Dương Băng” mà anh gọi đây ạ.

Cô gái quầy bar bưng đến mười cốc “Diễm Dương Băng”.

Lâm Vân bưng một cốc lên uống cạn, cảm giác cực nóng vào miệng xuống đến bụng lại lạnh buốt đó quả thật không tẻ. Tuy nhiên Lâm Vân uống thì rất thống khoái, còn người bên cạnh thì đã xem đến ngây người, làm gì có kiểu uống rượu cốc-tai như vậy? Người này quả thực chính là Lưu mục mục vào Đại Quan Viên mà! (Lưu mục mục một nhân vật trong “Hồng Lâu Mộng”, câu nói dùng để ví một người chưa gặp qua cảnh đời, đến một thế giới phồn hoa mới lạ đầy ngỡ ngàng).

Khi Lâm Vân uống đến cốc thứ sáu, thì người đàn ông gọi điện cách vách đã đi ra khỏi quán bar. Lâm Vân thấy thế liền từ nhân một hơi hết số rượu còn lại. Đi đến quầy lấy ra ba ngàn đưa cho cô gái quầy bar:

- Không cần thối lại.

Cô gái quầy bar còn chưa kịp phản ứng lại, thì Lâm Vân đã đi ra ngoài rồi. Vân về ba ngàn tệ trong tay, cô gái vừa rời trong lòng còn đang nghĩ, Lâm Vân đợi lát nữa làm sao để thanh toán đây, nhưng không ngờ đảo mắt đã nhận được mấy trăm tệ tiền boa. Người này thật là kì quái.

Lâm Vân một mạch đi theo phía sau người đàn ông gọi điện thoại. Người này quẹo trái quẹo phải mới lái xe ra từ trong tầng hầm ngầm của một bãi đỗ xe. Lâm Vân cũng không quản gã đi đến nơi khi gió nào, cứ thế bám theo phía sau xe của gã.

Nửa giờ sau, chiếc xe này dừng trước cổng một câu lạc bộ tư nhân. Lâm Vân thần thức quét qua một chút, quả nhiên ở tầng hầm ngầm của câu lạc bộ này có một hội trường đấu giá cực lớn, đã có người lục tục đến ngồi. Lâm Vân chú ý thấy mỗi người đi vào đều có một cái thẻ nhỏ, bên trên có viết số ghế ngồi.

Xem ra mình đi vào cũng phải kiếm một cái thẻ như vậy mới được. Tuy nhiên cái này rất đơn giản, Lâm Vân rất nhanh đã tìm thấy một người đàn ông đến tham gia hội đấu giá. Lập tức trước khi y xuống xe, hắn đánh người đó ngất xỉu, lấy thẻ của y, sau đó chậm rãi đi vào hội trường đấu giá trong tầng hầm ngầm.

- Tìm thấy người này chưa?

Liên Khiếu nhìn đứa con trai Liên Phấn Thành hai chân bị đánh gãy mặt thì sung vù lên, trong cơn giận dữ quát lên ầm ỹ. Kẻ nào ăn tim gấu gan báo, không ngờ dám ra tay với cả người của Liên gia.

- Tối qua, ở hội sở Vận Thanh, sau khi sự tình bắn giết phát sinh, thì không còn nhìn thấy người này nữa. Hắn dường như trong cơn hỗn loạn đã cùng biến mất với Chủ tịch tập đoàn Ý Quang Xung Hi rồi. Nhưng hôm nay Xung Hi xuất hiện trong cuộc họp báo, lại không nhìn thấy người này.

Một gã có chòm râu dê thoát nhìn rất tinh anh nói.

-Ồ, chuyện hôm qua hẳn là nhằm vào Xung Hi, chẳng lẽ cậu không đi kiểm tra bằng ghi hình sao? Xung Hi rời đi kiểu gì cũng phải đi từ cửa ra vào, lẽ nào cô ta nhảy lầu chắc?

Liên Khiếu lạnh giọng nói.

- Người này thân thủ rất lợi hại, không phải kẻ mà người bình thường có thể so sánh được. Chỉ cần nhìn hắn tiện tay đã bẻ gãy chân của thiếu gia có thể thấy là một nhân vật đáng gờm. Hơn nữa thiếu gia cũng là cao thủ thương quyền đạo, không ngờ không thể ngăn được cái phất tay của người ta. Bất luận là khinh địch hay là nguyên nhân khác, đều nói rõ hẳn không phải là một người đơn giản. Còn nữa đó chính là hôm nay, trong cuộc họp báo của tập đoàn Ý Quang, Xung Hi một lần nữa bị cháu trưởng của Triệu gia là Triệu Tùy thuê người ám sát. Lúc đó sát thủ cải trang thành phóng viên, còn liều mạng chen lấn đến trước mặt Xung Hi, nhưng không biết tại sao cuối

cùng lại quay ngược lại tự sát. Phía cảnh sát lập tức điều tra ra đó là sắp xếp của Triệu Tùy. Hôm nay Triệu Tùy đã bị cảnh sát khống chế, tôi cũng đã tra hỏi những người còn lại của Triệu gia. Tối qua sau khi sự tình ở hội sở Vận Thanh kết thúc, Xung Hi lại dẫn theo một vệ sĩ đến lão viện Xung Hi. Tên vệ sĩ này hẳn là kẻ đã hành hung thiếu gia tối qua. Nhưng hôm nay, cuộc họp báo của tập đoàn Ý Quang lại không nhìn thấy tung tích của tên vệ sĩ này.

Tên có chòm râu dê kể lại kết quả điều tra của mình một cách chi tiết.

- Chuyện này tiếp tục điều tra nghiêm mật. Người này đánh gãy hai chân của Thành nhi, ác độc như thế, cho dù lật cả vùng Thanh Hóa này, cũng không thể để hắn đi. Bây giờ cậu và lão Uông đi đến hội đấu giá, đem vật đó về đây. Tôi đoán là ở mảnh đất Thanh Hóa này, vật đó cao nhất cũng sẽ không quá ba mươi triệu tệ.

Liên Khiếu lạnh lùng nói xong, dùng sức vỗ xuống cái bàn trà bên cạnh một cái.

Xung Hi ngơ ngác ngồi trong phòng làm việc, sự tình của tập đoàn Ý Quang cuối cùng cũng đã kết thúc rồi, người của Triệu gia đều đã được giải quyết, 92% cổ phần của công ty đã về tới tay mình. Về sau hẳn là không còn chuyện ám sát mình nữa. Nhưng hôm nay trong cuộc họp báo, không ngờ vẫn có kẻ ám sát mình.

Tên Triệu Tùy này quả thật điên mất rồi, không ngờ dám hiển nhiên ám sát mình như thế.

Nhưng càng khiến cô kinh hãi đó là, đòn ra tay trí mạng đó, không ngờ thực sự đã bị chiếc vòng tay không bắt mắt trên tay mình chặn lại. Lúc đó khi tên phóng viên kia đâm một dao găm vào tim mình, Xung Hi liền biết mình lần này bất luận như thế nào đều không thể tránh thoát.

Khi đối diện với cái chết cô đột nhiên cảm thấy rất bình tĩnh, nhưng trong thời khắc bình tĩnh đó, trong trí óc mình không ngờ lại xuất hiện chuyện mình nợ Lâm Vân của công ty kia một đêm. Còn chưa kịp nghĩ tiếp thì dao găm đã đến trước mặt mình.

Bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới, bất luận kẻ nào cũng không kịp giải cứu. Trong nháy mắt đó thời gian rất ngắn.

Nhưng tên phóng viên đó không ngờ lại đâm vào không khí, dao găm đến trước người Xung Hi thì đột nhiên quay ngoắt 180 độ, tên phóng viên đó đã tự sát. Không có chuyện gì càng quái dị hơn chuyện này, tất cả mọi người đều cho rằng tên phóng viên đó là do không cẩn thận đâm hại một Xung Hi mỹ mạo như thế, trong nháy mắt muốn giết chết Xung Hi đã đổi ý lựa chọn tự sát. Mặc dù giải thích không thông, nhưng không còn giải thích nào tốt hơn như vậy nữa rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 279: Một Tấm Bản Đồ

N

hưng trên mặt tên phóng viên lộ vẻ kinh hãi, ánh mắt không tin và sự sợ hãi đã khiến cho sự nghi ngờ của mọi người đều trở nên không có căn cứ.

Chỉ có Xung Hi biết kẻ ám sát không phải do đối ý, cho nên cô mới giật mình. Cô biết rõ vào lúc thấy chiếc dao găm sắp đâm vào mình, chiếc vòng tay thô kệch không bắt mắt trên cổ tay mình phát ra thứ ánh sáng màu tím nhạt, rất nhanh đã đẩy ngược con dao găm lại, còn tự động làm rơi đầu dao, sao đó lại lần nữa rút trở về trong tay.

Xung Hi sợ ngây người ngay tại chỗ, tất cả mọi người đều cho rằng cô kinh hãi vì bị ám sát, chỉ có mình cô biết cô kinh hãi bởi chiếc vòng trên cổ tay. Không ngờ thực sự đã ngăn lại được, còn phát ra ánh sáng màu tím nhạt. Lâm Vân này quả đã nói thật, hẳn không lừa cô.

Lâm Vân là ai? Bản lĩnh của hẳn mình đã được chứng kiến, là có thể từ trên tầng tám từng tầng một nhảy xuống, đó tuyệt đối là cao thủ của cao thủ.

Nhưng mãi mãi không có thứ gì mang đến cho cô sự rung động như chiếc vòng tay này. Bởi vì trong cuộc họp báo cô nhất thời đã quên mất là vứt chiếc vòng đó đi, nhưng sự quên mất đó, lại cứu cô một mạng. Lâm Vân này là đạo sĩ ở Mao Sơn sao? Tương truyền đạo sĩ Mao Sơn có thể tác pháp thậm chí vẽ bùa. Làm sao mà mình nhìn tên Lâm Vân này chẳng giống chút nào cả? Hẳn thậm chí có chút giống với một người bán cao da chó, thậm chí còn có chút háo sắc.

Xung Hi về đến nhà, việc đầu tiên là gọi điện cho Lâm Vân. Tuy nhiên Vân Tinh Linh trước nay đều ở khu Vip, cũng đã xuất hiện thông báo không ở vùng phủ sóng. Phải biết rằng Vân Tinh Linh phủ sóng toàn cầu, chỉ cần không tắt máy, cho dù trốn trong góc của Bắc cực hoặc là Nam cực cũng sẽ

không xuất hiện nhắc nhở không ở vùng phủ sóng, Lâm Vân này không ngờ không ở vùng phủ sóng? Lẽ nào hắc đã ra khỏi địa cầu?

Ra khỏi Địa Cầu đương nhiên không có khả năng, khả năng duy nhất là Lâm Vân đã rơi vào trong tay người của Liên gia. Mà dù là rơi vào tay người của Liên gia, thì nhiều nhất cũng chỉ báo tắt máy mà thôi. Nghĩ đến đây, Xung Hi tự nhiên thấy sốt ruột, nếu thực sự rơi vào tay người của Liên gia thì phải làm sao đây?

Tuy nhiên rất nhanh Xung Hi biết mình quan tâm tắc loạn, với bản lĩnh của Lâm Vân, làm sao có thể rơi vào trong tay người của Liên gia được?

- Tiểu Hi, hội đấu giá dưới mặt đất được tổ chức lần này, chúng ta có tham gia không?

Chị Nam đi đến trước mặt Xung Hi hỏi.

- Chị sắp xếp người đi xem sao, nếu có Tuyết Liên Tử thì mua bằng được, nếu không có thì thôi.

Xung Hi sau khi nói xong, đột nhiên nghĩ đến chuyện tại sao mình muốn mua Tuyết Liên Tử? Là bởi vì hôm qua Lâm Vân rất hiếu kỳ với vật này?

Tuy nhiên đảo mắt liền cười, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy. Nếu thật sự có, mình mua về cho hắc cũng xem như là báo đáp ân cứu mạng mà. Nghĩ đến đây cô cúi đầu vâng vâng chiếc vòng thô kệch trên cổ tay, trong lòng nghĩ Lâm Vân rốt cuộc là ai.

Ánh sáng trong hội trường của hội đấu giá dưới mặt đất có chút tối, vào lúc chín giờ hội đấu giá đã bắt đầu. Lâm Vân quét qua một chút, rõ ràng là đã hết chỗ ngồi, may mà mình kiếm được một cái ghế, số ghế của hắc là số chín mươi mốt.

Chủ trì hội đấu giá chính là một thiếu phụ tướng mạo xinh đẹp động lòng người, mặc chiếc váy màu đen bó sát người, đứng trên sân khấu mang vẻ phong tình vạn chủng, đường cong bắt mắt, khiến người ta chìm vào ý nghĩ kỳ quái.

- Chào quý vị, cuộc đấu giá vật báu bốn năm một lần tại Thanh Hóa bắt đầu. Bốn năm trước ở Phần Giang chúng ta đã đấu giá được mấy vật quý hiếm, chắc hẳn mọi người vẫn còn nhớ rõ. Một miếng Ngũ thái phi tạm thời đưa đến hội trường đấu giá, đã chạm đến trái tim của vô số người, lần này chúng tôi vẫn sẽ không làm quý vị thất vọng. Bây giờ là vật phẩm đấu giá đầu tiên, một mai rùa được khai quật trong mộ cổ triều Tần, bên trên có khắc rất nhiều đồ họa. Tôi nghĩ bất luận đối với người thích chơi đồ cổ hay những người nghiên cứu văn hóa Viễn Cổ thì nó là bảo bối khó có được. Huống hồ chiếc mai rùa này còn mang đến cho người ta cảm giác thần bí. Đương nhiên tôi không biết đó là nguyên nhân gì, có lẽ trong tay quý vị đáp án sẽ được vén lên.

Thiếu phụ này nói ba xạo mấy câu đã tâng chiếc mai rùa lên vừa thần bí vừa có tác dụng, khiến cho mọi người có mặt đều có ý nghĩ muốn đến xem xem, rốt cuộc nó là vật gì.

- Chiếc mai rùa này khởi giá là ba trăm ngàn tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười ngàn tệ. Bây giờ bắt đầu đấu giá.

Thiếu phụ xinh đẹp này vừa nói xong thì có người kêu lên.

- Ba trăm mười ngàn...

Chiếc mai rùa này vừa mang ra đã mang lại cho Lâm Vân một cảm giác rất khác lạ, Lâm Vân tự nhủ vật này có thể mua về xem sao. Đây là đồ vật khai quật từ mộ cổ triều Tần, có lẽ có quan hệ với luyện khí sĩ thời Tiền Tần.

Lâm Vân thật không ngờ vật phẩm đấu giá đầu tiên đã khơi dậy sự hứng thú của hắn. Trong thẻ ngân hàng của hắn lần trước Mông Văn có chuyển vào

một tỷ, sử dụng cho một cuộc đấu giá chắc không có vấn đề gì.

Khi Lâm Vân nghĩ tới đây, thì chiếc mai rùa này đã tăng lên giá năm trăm ngàn. Lâm Vân không thích lãng phí thời gian, trực tiếp hô,

- Một triệu.

Sự trầm mặc ngăn ngủi, những người có mặt ở đây đều là kẻ có tiền, không phải đầu sỏ buôn bán, thì cũng là hào chủ một phương. Nhưng cho dù có tiền hơn đi nữa, cũng sẽ không coi tiền của mình là rác đâu! Chiếc mai rùa này nhiều nhất tăng lên đến bảy trăm ngàn đã khó lường rồi, tên điên này hoặc là kẻ lảm tiền, hoặc là chiếc mai rùa này thực sự là vật bảo bối?

Tuy nhiên dù có nhiều người nghĩ chiếc mai rùa này có thể là một vật bảo bối, nhưng lại không có một ai tiếp tục tăng giá.

Vào lúc người khác cho rằng chiếc mai rùa này sẽ kết thúc ở giá một triệu, thì lại có người ra giá.

- Một triệu lẻ mười ngàn.

Lâm Vân trong lòng tự nhủ người này không ngờ còn tăng giá, thuận miệng báo tiếp:

- Hai triệu.

Tất cả mọi người đều xôn xao, người khác chỉ tăng một chục một, vị này sao mỗi lần tăng là tăng cả triệu vậy? Có tiền thế sao? Hay là giận dữ? Tuy nhiên mặc kệ nghĩ ra sao, thì chiếc mai rùa này đã bị Lâm Vân mua về với giá hai triệu. Còn các đồ đấu giá kế tiếp như đồng hồ hiệu quý giá, kim cương, phương thuốc dân gian, đồ cổ, Lâm Vân đều không ra tay.

Thấy số chín mươi mốt mua xong chiếc mai rùa thì tắt lửa, rất nhiều người đều bắt đầu suy đoán với số chín mươi mốt này. Không phải bàn tán tác

dụng trọng yếu của chiếc mai rùa, mà bàn tán hăn liệu có phải là muốn làm náo động không.

- Được rồi, bây giờ là vật phẩm then chốt. Tất cả các vị có mặt ở đây có thể đều là đến vì nó. Lai lịch của vật này ban tổ chức chúng tôi cũng không biết, nhưng có thể khẳng định một điều rằng nó tuyệt đối là một vật rất quý.

- Tấm bản đồ trong tay tôi này không biết đã trải qua bao nhiêu năm, mọi người xem xem vẫn trơn bóng như mới. Nghe nói nó cũng được lấy ra từ trong ngôi mộ cổ thượng cổ, qua sự nghiên cứu của các nhân sĩ chuyên nghiệp, đây có khả năng là một tấm tàng bảo đồ. Nhưng phương vị thì không có cách nào xác minh rõ. Cụ thể có phải là tấm tàng bảo đồ này có phải là thật hay không chúng tôi cũng không biết, mời mọi người trước khi ra giá thì suy nghĩ kỹ càng. Sau khi báo giá toàn bộ hậu quả sẽ tự gánh, sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với hội đấu giá chúng tôi. Bây giờ giá khởi điểm cho tấm bản đồ này là năm triệu. Được rồi, bây giờ mọi người có thể báo giá rồi đó.

Thiếu phụ nói xong thì đặt tấm bản đồ dài 33,3cm rộng 16,5cm xuống, đợi mọi người bên dưới báo giá.

- Năm triệu năm trăm ngàn.

Trầm mặc rất lâu cuối cùng cũng có người báo giá.

- Năm triệu sáu trăm ngàn.

Tấm bản đồ này vừa được đưa ra, Lâm Vân liền cảm nhận được sự linh động mãnh liệt trên mặt bản đồ, là linh động không phải linh khí. Đây tuyệt đối không phải là tàng bảo đồ gì, mà nó là bảo bối mà giới tu chân dùng. Lâm Vân thiếu chút nữa tâm thần thất thủ, hiện tại trong thẻ của hăn có một tỷ, vật này bất luận thế nào cũng phải lấy được.

Cho dù không đấu giá được, giết người cướp của cũng phải lấy được nó. Vật này mang lại cho Lâm Vân khát khao mãnh liệt muốn giành lấy nó. Đương nhiên nếu như có thể mua được, thì cũng không cần đi giết người cướp của rồi. Dù sao loại chuyện này không phải thứ Lâm Vân thích làm, vô duyên vô cớ cướp đồ của người khác, không phải tính cách Lâm Vân. Nhưng sự hấp dẫn của tấm bản đồ này quá lớn, cho nên có thể mua được thì nhất định phải mua được.

Trong nháy mắt tấm tàng bảo đồ này đã tăng lên tám triệu rồi, người báo giá vẫn tiếp tục không ngừng tăng giá lên. Thanh âm “Hai mươi triệu” rất đột ngột, một lần nữa làm cho toàn hội trường phải kinh động. Rất nhanh mọi người đều hiểu ra, tên kia lại bắt đầu báo giá rồi. Rất nhiều người đang trong thế có được tấm bản đồ trong tay không khỏi rung mình một cái, không ngờ thăng giá này lại lần nữa tới quấy rối với vật phẩm cuối cùng này.

- Hai một triệu.

Vẫn có người muốn giành được tấm tàng bảo đồ hấp dẫn này, chỉ cần chiếm được tấm bản đồ, thì có thể phá giải được thứ trong đó, và có khả năng tìm được món bảo bối khổng lồ. Mặc dù chỉ là có lẽ, nhưng luôn mang hi vọng không phải tốt hơn sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lại Gây Rối

N

ăm mươi triệu.

Giọng nói của Lâm Vân lạnh như băng khiến cho mọi người trong hội trường như muốn hóa đá. Tên này là kẻ nào thế, sao không xuất bài theo lệ?

- Sáu mươi triệu...

Giọng nói của Lâm Vân cuối cùng đã chọc giận kẻ có tiền trong hội trường, sau khi Lâm Vân báo giá thì tăng lên thêm mười triệu.

- Một trăm triệu.

Sau khi giá của Lâm Vân đưa ra, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn. Người này thật sự điên rồi sao? Đây chỉ là một tấm tảng bảo đồ hư hư thực thực thôi mà! Hà tất phải liều mạng như vậy! Tên này đúng là điên rồi! Một trăm triệu mua về một tấm bản đồ, lại còn là thứ hư hư thực thực?

Người thiếu phụ chủ trì cuộc đấu giá cũng không ngờ vật này lại đấu được giá cao như vậy. Hưng phấn đến mức nói chuyện cũng có chút lạc giọng. Một thứ vốn dự đoán bán ra được với giá ba mươi triệu, bây giờ đã bán được một trăm triệu rồi, làm sao không khiến người ta kích động cho được.

- Một trăm triệu lần thứ nhất...

- Một trăm mười triệu.

Thiếu phụ này không ngờ đến cái giá này rồi mà vẫn có người còn lên giá.

- Năm trăm triệu.

Lâm Vân thấy phiền rồi, trực tiếp báo ra giá năm trăm triệu. Thằng cha này ở đâu chui ra mà phiền thế, lần sau gã vẫn còn báo giá, ông đây sẽ xuất luôn ra một tỷ. Nếu gã vượt qua một tỷ, vậy thì xin lỗi anh bạn, tôi phải giết người cướp của rồi.

Cả hội trường hít phải một hơi khí lạnh, ngay cả cái người giàu có kia muốn dùng tiền đè chết Lâm Vân, cũng bị cái giá Lâm Vân đưa ra làm cho ngây dại. Đây có phải là người không? Còn muốn người sống nữa không vậy! Đây là hội bán đấu giá dưới mặt đất trong nước đấy, đâu phải là quốc tế chứ. Thằng cha này sao lại biến hội đấu giá này thành đấu giá Dạ Minh Châu ở Yên Kinh vậy.

Thiếu phụ chủ trì đấu giá đã không còn là lạc giọng nữa, mà quả thực là toàn thân đã phát run. Vật này không ngờ bán ra với giá trên trời năm trăm triệu, cho dù đấu giá trích phần trăm bà ta cũng phát tài với một món tiền phi nghĩa rồi.

Không có ai tăng thêm giá. Năm trăm triệu mua một thứ không biết, cho dù là người có tiền hơn đi nữa, cũng không muốn mua. Huống hồ người một lần có thể xuất ra năm trăm triệu có mặt ở đây thật sự không nhiều. Rất nhiều người đều là không có tiền mặt, không phải là những người có thể nói xuất ra là xuất ra được như Lâm Vân.

Tấm bản đồ được Lâm Vân mua về, hẩn găng nén sự kích động trong lòng. Hẩn không dám luyện hóa ở đây, cũng không dám sử dụng tinh lực để kiểm tra, chỉ là muốn tiện tay cất tấm bản đồ đã được bọc cẩn thận bằng vải lụa vào trong chiếc nhẫn.

Tuy nhiên Lâm Vân lập tức ngăn cả người, tấm bản đồ này không cách nào để thu vào trong chiếc nhẫn được, bất luận hẩn cho vào kiểu gì cũng không được. Chuyện gì thế này? Lâm Vân tuy đến từ một nơi mà cả khoa học kỹ thuật và tu chân cùng tồn tại, nhưng rất nhiều chuyện trên phương diện tu chân hẩn cũng không hiểu hết được.

Cũng không có hệ thống sư phụ dạy qua hắt, hoặc là nói Thiên Hồng mặc dù khoa học kỹ thuật phát triển cũng không tệ lắm, nhưng tu chân cũng là một tình cầu rút lại phía sau.

Nếu đã không nhét vào được, Lâm Vân chỉ đành nhét nó vào trong ngực, chuẩn bị đợi lát nữa tìm kiếm chỗ yên tĩnh để nghiên cứu cẩn thận một chút.

Tuy nhiên Lâm Vân vừa đi ra khỏi đại sảnh buổi đấu giá liền biết ít nhất có ba người đi theo hắt, rõ ràng cũng có chủ ý giết người cướp của. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, không ngờ đã mang chủ ý đó đánh lên đầu mình.

- Tầm bản đồ bị người ta mua rồi, tôi đang đi theo người này? Bây giờ làm thế nào đây?

Nếu Lâm Vân chú ý thì người gọi điện này chính là vị đã báo giá một trăm mười triệu, cũng chính là vị mà hắt gặp ở quán bar Tình Nhân.

- Cái gì, cậu mang theo hai tỷ mà không mua được tầm bản đồ đó sao?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khiếp sợ dị thường.

- Đúng vậy, người này là tên điên, không ngờ một lần từ một trăm triệu tăng lên năm trăm triệu. Tôi nghĩ với giá này có thể mua được năm tấm như vậy. Bây giờ đi theo hắt còn có hai người nữa.

Người đàn ông gọi điện thoại này nói.

- Lập tức lộ thân phận, để những kẻ đi theo kia tránh ra. Người này không được bỏ qua, không ngờ có tiền như vậy. Không chỉ đoạt lại tầm bản đồ đó, mà cả tiền của y cũng lấy về.

Giọng nói đầu dây bên kia bình tĩnh mà lạnh lùng.

- Vâng.

Người đàn ông đi theo Lâm Vân này cúp điện thoại, thân hình đột nhiên triển khai, hóa ra là một cao thủ.

Sau hơn mười phút, người này đã ngăn Lâm Vân lại.

- Anh có chuyện gì không?

Lâm Vân nhìn người đàn ông ngăn trước mặt mình, có chút không hiểu hỏi.

- Cậu biết cậu bị bao nhiêu người theo dõi không? Những người này đã bị tôi đuổi đi giúp cậu rồi, tôi cũng không cần cậu cảm ơn tôi, chỉ cần cậu đi theo tôi một chuyến là được. À, giới thiệu một chút, tôi là Tạ Hổ.

Người đàn ông gọi điện thoại sau khi ngăn Lâm Vân lại, nói với hắn bằng giọng rất nhỏ nhẹ.

- Tạ Hổ phải không, anh giúp tôi đuổi đám người theo dõi kia đi, tại sao tôi lại phải cảm ơn anh. Hơn nữa, đường rộng thênh thang, phần ai người đẩy đi. Tại sao anh biết là người ta theo dõi tôi? Có lẽ người ta chỉ là người đi đường cũng không chừng, anh cũng bá đạo quá đi. Huống hồ tại sao tôi lại phải đi theo anh, tôi muốn về nhà ngủ không được sao?

Lâm Vân nói xong còn vỗ vỗ tấm bản đồ trong ngực, cảm thấy vẫn còn nên lập tức yên tâm. Nhất thời Tạ Hổ dở khóc dở cười, tên này nhiều tiền quá nên bị đàn ròi sao? Đến lúc này rồi không ngờ một chút cũng không sợ mình, cho dù là thằng ngốc cũng biết mình không có ý tốt. Nhưng động tác vừa rồi của hắn sao mình thấy có chút quen quen? Đúng rồi, nhớ ra rồi, chính là lúc học trung học, có một bài văn tên là Khổng Ất Kỷ, bên trên viết nét Mác (cách viết đưa bút về bên tay phải xuống) cứng nhắc vẫn còn.

Đây nhất định là con cháu nhà giàu kia. Tuy nhiên bất luận là ai, rơi vào tay mình rồi tuyệt đối không thể buông tha. Nghĩ tới đây gã mang theo cái nhếch mép, nói:

- Cậu không cần đợi lâu đâu, rất nhanh sẽ có xe đến đón cậu thôi.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến tên ngăn mình lại đó, cất bước rời đi. Tạ Hổ lần nữa ngăn Lâm Vân lại,

- Thứ nhất cậu không đi nổi đâu, thứ hai, cho dù cậu đi rồi, hậu đài nhà cậu dù có lớn, đắc tội với chúng tôi rồi cũng chịu không nổi đâu.

- Anh nếu đã nói với tôi anh là ai, ý chính là tôi bất luận như thế nào cũng đi không xong đúng không?

Lâm Vân bình tĩnh hỏi.

- Không sai, cũng không quá đần. Tuy nhiên cậu cũng khá bình tĩnh đó. Nói thật cho cậu biết, cho dù Dương bang chúng tôi bại lộ, chúng tôi cũng không sao. Cho nên cậu nên ngoan ngoãn phối hợp, có lẽ còn có thể giữ được một mạng không chừng.

Tạ Hổ biết, uy hiếp là cần có, nhưng không thể bịt mất đường sống của người khác, như vậy sẽ không còn đường sống để về nữa.

-Ồ, Thâm Hải Dương, ba đại bang? Nói sao nhỉ? Giới thiệu một chút đi, cũng để cho tôi được ngưỡng mộ quý bang một chút.

Lâm Vân cười có chút âm hiểm. Tạ Hổ sửng sốt một chút, người này có tiền như vậy, chắc là không gốc như thế chứ? Lẽ nào lúc này rồi mà một chút cũng không sợ? Nhìn bộ dạng của hắn không giống như đang giả bộ mà? Sắc mặt trầm xuống nói:

- Thâm bang, Hải bang, Dương bang, là ba bang lớn ở Hồng Kông, cái này là người Hồng Kông đều biết.

- Nhưng tôi không phải người Hồng Kông, anh giới thiệu một chút về Hải bang đi. Cái tên này nghe cũng không tệ nhỉ.

Lâm Vân cười lạnh trong lòng, không ngờ nghe thấy Hải bang ở đây, thật sự là không uống công khi đến đây.

Tạ Hổ sắc mặt âm trầm, gã không biết Lâm Vân đang có chủ ý gì, rốt cuộc là có nên đánh ngất hắn rồi mang hắn đi hay không.

Lâm Vân đã nhìn ra tâm tư của Tạ Hổ, ung dung nói,

- Có lẽ sau khi anh giới thiệu về Hải bang, tôi sẽ chủ động đi theo anh không chừng. Nếu không, tôi chỉ cần kêu lên một tiếng, có lẽ sẽ có người nghe thấy các anh là quân bắt cóc đấy. Để tỏ lòng thành ý, tôi xin phép nói trước tên của tôi, tôi là Lâm Vân.

- Cậu muốn biết gì?

Tạ Hổ trong lòng tự nhủ không ngu ngốc đấy chứ, còn biết mình là bắt cóc.

- Ví dụ như nói bây giờ Hải bang có bao nhiêu người? Lão đại là ai, đương nhiên còn có địa điểm văn phòng ở đâu nữa? Ngưỡng mộ mà, đương nhiên muốn biết những thứ này rồi.

Lâm Vân nói như không liên quan gì.

Tạ Hổ hiện lên thần sắc cảnh giác, người này muốn làm gì? Lại hỏi tỉ mỉ như vậy? Nào có ai giám đơn thương độc mã đấu với ba đại bang Hồng Kông chứ? Huống hoag ở đây là đại lục mà, hơn nữa hắn một chút thần sắc sợ hãi cũng không có.

- Tôi không phải người của Hải bang, chỉ biết lão đại là ai, những cái khác tôi không biết.

Tạ Hổ cười nhạt một chút nói, tự nhủ người dù thật sự không sợ hay là giả vờ, đã rơi vào tay Hải bang thì đừng có nghĩ đến chuyện chạy thoát.

- Vậy lão đại là ai?

- Lý Thiên Vương.

- Lý Thiên Vương? Đó là ai? Không phải nghe nói có một người là Cửu Ca sao?

- Cậu biết Cửu Ca? Nói, cậu là ai?

Tạ Hổ nghe Lâm Vân nhắc đến Cửu Ca, ánh mắt khẽ lạnh. Tên này không phải kẻ ngốc như vẻ bề ngoài, người biết Cửu Ca không phải là nhân vật đơn giản.

- Tôi đương nhiên là nghe nói rồi, tôi chỉ là hỏi anh thôi, có hay là không có. Nếu có, tôi bây giờ sẽ đi cùng anh. Nếu không có, tôi sẽ kêu người đấy.

Lâm Vân dường như không một chút cũng không coi Tạ Hổ ra gì.

- Không sai, có Cửu Ca.

- Được, vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, đi thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 281: Kinh Hải

K

hách sạn Kim Đàm, khách sạn năm sao duy nhất của thành phố Thanh Hóa. Lâm Vân đi theo Tạ Hồ tới một căn phòng xa hoa trên tầng tám. Tạ Hồ tiện tay đóng cửa lại.

Lâm Vân đã nhìn thấy trong căn phòng có một người nam tử tuổi hơn năm mươi. Cùng với bốn tên mặc áo lam khỏe mạnh đứng ở hai bên.

- Mộc Vân, đây là Xuân ca.

Tạ Hồ nói xong, liền trực tiếp đứng chắn ở cánh cửa. Rất rõ ràng là muốn chặn đường của Lâm Vân.

Lý Xuân nhìn nhìn Lâm Vân. Lời nói thật, y không thể nghĩ ra, một người ăn mặc bình thường như Lâm Vân lại là một tỷ phú có thể lấy ra hàng trăm triệu đô la. Trông thấy Lâm Vân vừa vào đã rất thoải mái ngồi xuống cái ghế, Lý Xuân liền sững sờ. Trong lòng tự nhủ, tên này là một tên gốc hay là một con nghé con mới đẻ?

- Không sai, là tôi mua Tàng bảo đồ. Cũng là người trả năm trăm triệu đô la. Nhưng tôi không biết là chúng ta có quen biết nhau cơ đấy. Cho nên ông bảo tôi tới đây làm gì? Chẳng lẽ ông muốn ỷ nhiều người, để cướp bảo đồ của tôi sao?

Lâm Vân giống như minh bạch điều gì đó có chút kinh ngạc nhìn Lý Xuân. Ý tứ chính là, bây giờ là giữa ban ngày, chẳng lẽ lại muốn cướp ngày sao?

Lý Xuân còn đang đắn đo với thân phận của Lâm Vân. Y vốn là người cẩn thận, cho dù là một chuyện năm chắc cũng phải hỏi rõ ràng. Dù sao người

này hiện tại đã không có cách nào rời đi, cho nên còn nhiều thời gian để nói chuyện.

- Mộc huynh đệ cứ nói đùa. Tôi làm gì có ý cường đoạt gì đó. Tôi đoán Tạ Hồ hần là đã nói cho cậu biết, chúng tôi là ai. Không biết cậu có thể cầm Tàng bảo đồ ra cho tôi xem được không?

Thanh âm của Lý Xuân rất là ôn hòa, không có chút lên mặt nào.

- Nhìn xem cũng có thể, nhưng tôi rất có hứng thú với ba bang phái lớn của Hồng Kong, không biết ông có thể giới thiệu qua cho tôi nghe được không?

Lâm Vân mỉm cười nói.

Lý Xuân sửng sốt một chút, mỉm cười nói:

- Tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết....

Lâm Vân cắt đứt lời của Lý Xuân:

- Không biết rõ ràng thì thôi. Tôi nghe nói, lão đại của Hải Bang, Cửu ca là một nhân vật nổi tiếng. Còn nghe nói rất nhiều sự tích của y. Ông nói cho tôi nghe một chút về nhân vật Cửu ca này và Hải Bang.

Lý Xuân nhăn lông mày lại, tên này là thực sự ngốc hay là giả ngốc? Chẳng lẽ hần không sợ hãi sao? Mà người này muốn thăm dò Đào Cửu làm cái gì?

Đào Cửu là người mà Lý Xuân quá quen thuộc. Y là một nhân vật hung ác. Hơn hai mươi năm trước, lúc mới tới Hồng Kong, Đào Cửu chỉ là một người ở tầng lớp dưới. Nhưng chỉ dùng thời gian mười năm, đã từ một tên thủ hạ trở thành Bang chủ của một trong ba bang lớn nhất của Hồng Kong. Cho dù mình lăn lộn trong xã hội đen ba mươi năm, cũng kém xa cái tay Đào Cửu kia.

Tuy nhiên, thái độ của Lâm Vân đã triệt để chọc giận Lý Xuân. Con mắt của y liền khép lại, không nói một câu.

Bốn tên nam tử mặc áo lam thấy thế, lập tức cười lạnh, đi lên bao vây Lâm Vân lại.

Lâm Vân cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Quả nhiên là muốn cưỡng đoạt, làm việc còn xấu xa hơn cả lão tử.

Tạ Hồ và Lý Xuân nghe Lâm Vân nói vậy, đột nhiên có một cảm giác lạnh buốt toàn thân. Người này rốt cuộc có chỗ dựa nào? Mà đối mặt với sáu người vẫn còn kiêu ngạo như vậy? Phải biết rằng, bốn người bảo tiêu này đều là cao thủ. Tạ Hồ càng là TaeKwonDo đai đen. Mà mình thì đã đạt tới Aikido sáu cấp.

- Chậm đã.

Lý Xuân đột nhiên ngăn cản bốn người bảo tiêu.

- Xin thỉnh giáo lai lịch của Mộc huynh đệ. Bởi không chừng lại là người một nhà.

Lý Xuân đứng lên, rất cẩn thận nói.

- Ông đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa. Tôi không phải là người nhà với đồ bỏ đi như ông. Nói cho ông biết, hôm nay, cho dù ông không muốn nói, tôi cũng bắt ông nói.

Lâm Vân chẳng muốn tiếp tục dông dài.

Lý Xuân liền biến sắc, kêu lên:

- Bất kể là ai, giết.

Tạ Hồ và bốn tên áo lam đã sớm nhìn Lâm Vân không thuận mắt. Lúc này nghe Lý Xuân ra lệnh, ở đâu còn do dự. Liền móc súng ra bắn về phía Lâm Vân. Rõ ràng ngay cả hứng thú động chân động tay cũng không có.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Liên tục tung ra năm đao. Năm cổ máu tươi lập tức phun ra. Tuy nhiên, còn chưa đợi bọn chúng rơi xuống mặt đất, năm ngọn lửa màu tím đã thiêu đốt thân thể của bọn chúng. Đao mắt trên mặt đất chỉ còn lấm tấm tro bụi, không còn vết máu nào.

Lâm Vân giơ tay lên, chỗ tro bụi liền dính thành một quả cầu, rồi bị Lâm Vân vứt ra ngoài cửa sổ. Trước sau chưa tới một phút đồng hồ.

Lý Xuân như bị chui vào hầm băng vậy. Đây là nhân loại sao? Một phút trước, nơi này còn có bảy người, hiện tại chỉ còn có mình và Mộc Vân. Năm người kia thì giống như không khí, rồi biến mất vậy. Mà mình thì rõ ràng nhìn thấy đầu của năm người kia bay lên.

Mồ hôi lạnh chảy dọc xuống lưng. Từ khi y lẫn lộn xã hội đen cho tới bây giờ, đã trải qua vô số sinh tử, gặp bao nhiêu điều thần kỳ, nhưng chưa bao giờ thấy chuyện gì quý dị như hôm nay. Mồ hôi lạnh đã thấm ướt đầm quần áo. Da đầu thì tê dại. Vốn không biết sợ hãi là gì, Lý Xuân hiện tại đã sợ hãi.

- Cậu, cậu...

Lý Xuân muốn nói một câu đầy đủ, nhưng tiếc rằng chuyện trước mắt quá kinh người, y không có cách nào nói hết được.

- Cậu, cậu cái rắm, nói toàn bộ những điều ông biết về ba cái bang phái kia cho tôi nghe. Nếu tâm tình của tôi tốt, tôi sẽ không đốt ông thành tro. Nói nhanh lên, đừng lãng phí thời gian của tôi.

Lâm Vân vỗ mạnh cái bàn trà, lạnh giọng nói.

Chấn kinh một lúc lâu, Lý Xuân mới bình tĩnh lại. Y đã trải qua vô số mưa bão, biết mình trong mắt người này chỉ như một con kiến mà thôi. Y đã sớm hối hận vì theo dõi Lâm Vân. Một tên biến thái như vậy, còn cố tình đi chậm, khiến cho Tạ Hồ đuổi kịp. Người này chẳng lẽ có bệnh chặc?

- Ba bang phái lớn của Hồng Kong cũng chỉ quật khởi trong vòng hai mươi năm lại đây. Nghe nói lão đại của Thâm Bang, Hải Bang và Dương Bang vốn ở chung một cái bang hội, đó là Bang Tử Ngộ. Nhưng hơn hai mươi năm trước không biết vì cái gì, bang Tử Ngộ di dời sang Hồng Kong. Chỉ ngắn ngủi trong vòng mười năm, đã phát triển lớn mạnh hơn rất nhiều bang hội khác ở đó.

- Nhưng cũng không biết vì nguyên nhân gì, cuối cùng bang Tử Ngộ phân liệt thành ba bang hội. Chính là ba bang Thâm Sâu Dương hiện tại. Tôi nguyên lai vốn là người của Điền Bang ở Hong Kong. Sau khi Điền Bang bị bang Tử Ngộ sát nhập, tôi liền trở thành một phó bang chủ của Dương Bang.

Lý Xuân nói tới đây thì ngừng một chút, sợ hãi liếc nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân nghĩ thầm, nguyên lai ba cái bang này vốn là một bang. Nghĩ tới đây thì nói:

- Ông có biết vì sao hơn hai mươi năm trước, bang Tử Ngộ phải chuyển tới Hồng Kong hay không?

Lý Xuân do dự một chút mới nói:

- Tôi biết cũng không chính xác lắm. Chỉ nghe nói là hơn hai mươi năm trước, bang chủ bang Tử Ngộ vì tranh đoạt một vật mà giết rất nhiều người. Mà những người bị giết kia thuộc về một gia tộc có lai lịch lớn. Về sau thế lực đằng sau của gia tộc kia vì giận dữ đã giết tới tận hang ổ bang Tử Ngộ.

- Lão đại của bang Tử Ngọ bị giết chết ngay tại chỗ. Bang Tử Ngọ cũng một đêm mà giải tán. Chia thành từng nhóm nhỏ di dời tới Hồng Kong.

Lâm Vân nghĩ thầm, quả nhiên là như vậy. Những tên kia muốn đoạt hãn là Tuyết Liên Tử. Chỉ là không biết Tuyết Liên Tử do ai cầm đi. Mà không nghĩ tới sau lưng của Xung gia còn có thế lực khác. Liên tiếp tục hỏi:

- Ông có biết vì sao bang Tử Ngọ lại muốn cướp vật đó không? Và vật đó hiện tại đang ở đâu?

Hỏi xong, Lâm Vân chăm chú lắng nghe, bởi vì đây mới là chuyện mà hãn quan tâm nhất.

- Tôi không rõ đó là vật gì. Nhưng nghe một huynh đệ trong bang Tử Ngọ nói, đó là một loại thuốc có thể cứu sống người chết. Lúc ấy lão đại của bang Tử Ngọ bị thương rất là nghiêm trọng, phải cần loại thuốc đó mới chữa trị được. Nhưng loại thuốc kia rất đắt, bên ngoài không thể mua được, với lại gia tộc kia cũng không đồng ý bán. Cho nên bang Tử Ngọ quyết định giết người đoạt vật. Tuy nhiên, thuốc kia còn chưa tới tay của lão đại bang Tử Ngọ, thì bang Tử Ngọ đã bị diệt. Hiện tại thuốc kia bị lưu lạc tới chỗ nào, đã không người biết.

Nghe Lý Xuân nói vậy, Lâm Vân liền biết lão đại bang Tử Ngọ còn chưa ăn Tuyết Liên Tử. Xem ra Tuyết Liên Tử đang trong tay một người nào đó trong bang Tử Ngọ. Rốt cuộc là ai? Chắc phải đến Hồng Kong một chuyến để điều tra rồi.

- Nói một chút về những thành viên cũ của bang Tử Ngọ còn sống tới hiện tại.

Lâm Vân biết được nhiều thông tin hữu dụng như vậy, tâm tình rất thoải mái.

- Hiện tại các thành viên cũ của bang Tử Ngộ đã xen lẫn trong ba bang phái lớn kia. Tuy nhiên, bất kỳ người nào trong số đó cũng đều là người có quyền cao chức trọng. Cụ thể là bao nhiêu người, tôi không rõ lắm. Còn Cửu ca mà cậu vừa hỏi, thì hiện tại đang ở vùng vịnh Thanh Thủy, thuộc Hồng Kong.

Lý Xuân nói xong, rất là bối rối. Y không biết Lâm Vân có thể hay không giết y diệt khẩu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 282: Biến Cố

L

âm Vân trầm tư một lát. Có lẽ thành viên cũ trong bang Tử Ngộ không thiếu. Mình đi tới Hồng Kong hẳn là tìm ra được manh mối. Hiện tại quan trọng nhất là tìm một chỗ vắng vẻ để nghiên cứu bản đồ trong tay này. Nhìn xem rốt cuộc là vật gì mà không thể thu vào được bên trong Tinh Giới.

Phải biết rằng Tinh Giới của mình không phải là phạm vật. Rất ít người có thể có được. Không phải vì luyện chế Tinh Giới khó khăn. Bởi vì tài liệu của nó, Tinh Minh Thạch cực kỳ khó kiếm. Đương nhiên, nếu là cao thủ luyện khí, có trong tay tài liệu như thế có thể chế tạo ra một giới chỉ có không gian càng lớn.

Mà mình chỉ có thể luyện chế ra một cái giới chỉ có diện tích là 20m². Hơn nữa dùng linh thạch để thay thế các tài liệu khác, sẽ rất không ổn định. Lúc đánh nhau có thể dễ dàng bị phá nát. Tuy là như vậy, nhưng cũng không thể, ngay cả các bản đồ cũng không chứa được a?

Chưa biết nguyên nhân trong đó, Lâm Vân còn chưa yên lòng. Nghĩ tới đây,, Lâm Vân tiện tay nhắc Lý Xuân lên.

- Cậu đã nói không biến tôi thành tro...

Lý Xuân thấy Lâm Vân nhắc mình lên, toàn thân phát run. Người này rõ ràng nói lời không giữ lời.

- Đúng vậy, tôi đã nói không đốt ông thành tro, nhưng tôi không nói là sẽ không ném ông ra ngoài.

Lâm Vân nói xong, căn bản không để ý tới Lý Xuân giãy dụa. Liền ném y ra ngoài cửa xuống. Một tiếng hét thảm vang lên, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Lâm Vân trực tiếp bay đi rời khỏi thành phố Thanh Hóa. Hắn muốn tìm một nơi vắng lặng để nghiên cứu tấm Bảng bảo đồ này.

Núi Sắt cách thành phố Thanh Hóa hơn 250km. Nghe nói nơi này từng là nơi sản xuất sắt thép lớn nên mới có tên gọi là như vậy. Về sau do sản lượng sắt thép bị giảm xuống, nơi này dần dần trở thành nơi hoang vu. Xung quanh cũng không có người sinh sống, bởi vì đất đai ở đây không phù hợp để trồng trọt hoa màu.

Chính vì lý do như vậy Lâm Vân mới chọn nơi này để nghiên cứu. Nơi này quả thực vắng vẻ, trong phạm vi 20km, không có một người, ngay cả động vật cũng rất ít.

Đi tới đỉnh núi trụi lủi, lấy tấm bản đồ bọc trong vải gấm. Từ lúc mua được tấm bản đồ này, Lâm Vân còn chưa cẩn thận xem qua. Hiện tại mới lấy ra xem xét nửa ngày.

Bản đồ này nhìn có vẻ rất mới, còn ánh lên màu vàng nhàn nhạt. Thậm chí còn có chút sương mù ẩn hiện. Đương nhiên sương mù đó chỉ có những người tu luyện mới có thể nhìn ra. Chứ người bình thường không thể thấy được.

Bản đồ rộng khoảng nửa mét. Lâm Vân chạm rãi mở ra. Nhưng chỉ mở được một đoạn đầu, đoạn sau cho dù hắn cố hết sức cũng không thể mở ra hết được.

Quả nhiên là bảo bối. Lâm Vân cực kỳ mừng rỡ. Tuy hắn chưa từng nhìn thấy tháp bảo của giới Tu Chân, nhưng đã từng nghe thấy truyền thuyết nói tới. Vốn đại lục Thiên Hồng không có người Tu Chân. Nhưng vài nghìn năm trước, đột nhiên xuất hiện vài người Tu Chân ở đâu đó tới. Rồi sau đó mấy người này thu nạp đồ đệ, một mạch truyền thừa đến hiện tại. Tuy đã dần dần xuống dốc, nhưng vẫn còn người Tu Chân. Giống như các truyền thuyết về Bàn Cổ thời mới khai thiên tích địa vậy. Vô luận là thật hay giả,

nhưng truyền thuyết vẫn được duy trì tới mãi đời sau. Tuy Lâm Vân không cho rằng Bàn Cổ là có thật, Thiên Địa cũng không giống như cổ nhân nói là hai khối lớn. Mà thực tế chỉ là một hạt cát trong vũ trụ mà thôi. Nhưng dù sao ở thế giới này cũng có Luyện Khí Sĩ, cũng có thần tiên trước thời nhà Tần.

Lâm Vân không cho rằng Tần Thủy Hoàng là người ngu ngốc. Ngay cả có thần tiên hay không cũng không biết. Nếu như y hồ đồ như vậy thì đã không trở thành hoàng đế đầu tiên của Hoa quốc rồi. Điều này chứng tỏ rằng y đã từng gặp qua người Tu Chân, và tưởng rằng người Tu Chân là thần tiên. Nhưng là cụ thể như thế nào đi tìm thần tiên, thì lại không biết được.

Dù sao, tuy Tần Thủy Hoàng lợi hại, nhưng trong mắt của người Tu Chân, y cũng chỉ là kẻ cỏ mà thôi. Có căn cứ thì mới có truyền thuyết. Huống chi đồ vật trong tay mình vốn là do các tiền bối lưu lại. Điều đó chứng tỏ suy đoán của hắn đã đúng. Thế giới này chẳng những có người Tu Chân, mà còn rất lợi hại.

Lâm Vân thu hồi suy nghĩ, khoanh chân bắt đầu muốn luyện hóa cái bản đồ này. Nếu là một bảo bối dùng cho Tu Chân,, như vậy thì mình có thể luyện hóa.

Lâm Vân chậm rãi rót tinh lực vào để thăm dò cái bản đồ màu vàng nhạt. Nhưng ngay lập tức, sắc mặt của hắn liền đại biến. Tinh lực của hắn vừa tiến vào một chút, lập tức giống như nước sông không có đê ngăn cản vậy, thoáng cái đã đổ ào ào vào bên trong cái bản đồ. Tinh lực chảy vào trong bản đồ, giống như một cục đá ném vào biển rộng vậy, không hề tạo ra một gợn sóng nào.

Lâm Vân muốn thu hồi lại tinh lực của mình, nhưng lại không có cách nào thu hồi. Tinh lực trong cơ thể rõ ràng không còn bị hắn khống chế nữa. Mà liên tục đổ vào trong cái bản đồ. Lâm Vân biết chuyện này đã không còn

đơn giản. Nếu tinh lực cứ bị hút như vậy, chẳng phải mình sẽ bị hút thành xương khô sao? Mồ hôi lạnh dần dần chảy xuống lưng của hắn. Lâm Vân quyết đoán vận chuyển Tinh Quyết. Cố gắng ngăn cản tinh lực của mình bị hút vào trong bản đồ, rồi tách bản tay ra.

Sau khi Tinh Quyết được vận chuyển, quả nhiên tinh lực chạy chậm hơn một chút. Nhưng vẫn không có cách nào bỏ tay ra tấm bản đồ. Cứ tiếp tục như vậy, hắn chỉ có thể kiên trì chực phút nữa thôi. Trong lòng Lâm Vân đã rất hối hận.

Đột nhiên, tấm bản đồ phóng kim quang lên trời, tiết ra từng cỗ linh khí xung quanh. Trong lòng Lâm Vân thầm hận. Nhiều linh khí như vậy nhưng mình không có cách nào hấp thu, chỉ có thể trơ mắt nhìn tinh lực của mình không ngừng bị hút đi. Huống hồ, gây ra động tĩnh lớn như vậy vậy, kiểu gì chả có người thấy. May mà thế giới này không phải là thế giới do người Tu Chân hoành hành, nếu không thì hắn đã sớm bị phát hiện rồi.

- Ánh sáng của linh khí?

Có hai tên đạo sĩ trung niên mặc đạo bào đã nhìn thấy ánh sáng phóng lên trời.

- Sư đệ, đây là chuyện gì vậy? Không phải nói người tu luyện không thể vào đời sao? Đây là truyền thống mấy ngàn năm, vì sao chúng ta vừa mới đi ra đã gặp phải ánh sáng linh khí lớn như vậy? Chẳng lẽ...

Tên đạo sĩ mặc đạo bào máu xám, nhìn linh khí phóng lên trời ở đằng xa, hỏi.

- Chúng ta qua đó xem. Tuy nói không cho phép đi ra ngoài, nhưng không phải cứ cách trăm năm, lại có vài đệ tử vụng trộm trốn ra ngoài sao? Tả Từ, Viên Thiên Cương, không phải là người tu luyện sao? Nhưng bọn chúng đi ra ngoài vẫn bình yên vô sự. Tuy mỗi lần đều bị trừng phạt, nhưng chứng tỏ

người tu luyện đi ra ngoài vẫn có. Mà nói không chừng là bảo vật gì đó xuất thế.

Tên đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh nói, trong mắt hiện lên một tia sáng.

- Có lý, dù sao chỗ đó chỉ cách đây hơn 15km mà thôi. Chúng ta đi xem cũng tốt.

Tên đạo sĩ áo xám nói xong, liền cùng tên đạo sĩ áo xanh trực tiếp đi về phía của Lâm Vân. Tốc độ của hai người cực nhanh.

Lâm Vân đã kiệt sức, nhưng không thể làm gì được. Giọng nói và nụ cười của Vũ Tích bỗng nhiên xuất hiện trước mắt. Hắn thầm than một tiếng, tinh lực trong cơ thể của hắn đã dần dần hao mòn. Mà lúc hai tên đạo sĩ kia chạy tới, hắn cũng đã nhìn thấy, nhưng không thể làm gì được.

- Kim quang là từ tấm bản đồ kia chiếu ra. Sư đệ, đệ có thấy không. Đây nhất định là một tấm bản đồ quý báu. Mà người kia hình như đang bị hút vào tấm bản đồ vậy. Sắc mặt của hắn thật là tái nhợt.

Tên đạo sĩ áo xám trông thấy bộ dáng vất vả của Lâm Vân, trầm giọng nói. Trong mắt hiện lên một tia tham lam.

- Cậu là ai? Xảy ra chuyện gì vậy?

Tên đạo sĩ áo xám hỏi Lâm Vân vài câu, nhưng hiện tại Lâm Vân không có cách nào trả lời. Toàn bộ tâm lực của hắn đang dùng để chống cự lực hút của cái bản đồ kia.

- Sư huynh, tên này khẳng định không phải là kẻ bình thường. Chúng ta...

Tên đạo sĩ áo xanh trao đổi cái nhìn với tên đạo sĩ áo xám. Tên đạo sĩ áo xám, hiểu ý, liền cầm kiếm trong tay đâm về hướng trái tim của Lâm Vân.

Lâm Vân vừa nhìn là biết hai tên đạo sĩ này muốn giết người cướp bảo vật. Nhưng các người cướp thì cướp đi, việc gì phải đâm ta? Nếu người có thể cướp đi tấm bản đồ này, ta cảm kích còn không kịp. Tuy nhiên, kiếm của tên đạo sĩ áo xám kia đã đâm tới. Hắn chỉ có thể cố gắng nghiêng cơ thể, mũi kiếm vừa lúc lướt qua trái tim, đâm xuyên qua ngực của Lâm Vân.

Máu tươi trên người của Lâm Vân lập tức tuôn ra như suối. Tên đạo sĩ áo lam thấy thế, liền tung ra vài lá bùa về phía Lâm Vân.

Vài tiếng oanh oanh vang lên, cả người của Lâm Vân đã trúng đầy vết thương. Tuy thoát nhìn rất khủng bố, nhưng không lợi hại bằng một kiếm kia của tên đạo sĩ áo xám. Có vẻ như lá bùa kia chỉ là lá bùa cấp thấp.

Lâm Vân biết hôm nay đã không chạy thoát. Nhưng hắn đột nhiên cảm thấy lực hút đã không còn. Xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn xuống dưới thì thấy rất nhiều máu của mình chảy lên tấm bản đồ.

Giờ mới hiểu, tấm bản đồ này thích hút máu hơn là hút tinh lực.

Đã có thể hoạt động, nhưng tinh lực trên người gần như cạn kiệt. Chỉ có thể lợi dụng thời cơ, tung ra một kích cuối cùng. Do mất máu quá nhiều, Lâm Vân liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Thấy Lâm Vân sắp duy trì không được. Tên đạo sĩ áo xám hưng phấn vô cùng. Đang chuẩn bị gọi sự đệ cầm kiếm hiệp lực giết Lâm Vân, không cần phải lãng phí bùa chú. Thì đột nhiên cảm giác tê rần ở giữa lưng. Một mũi kiếm đã xuyên qua lồng ngực của y. Y quay đầu nhìn về phía sau, nhìn chằm chằm vào tên đạo sĩ áo lam nói:

- Sư đệ, người....

- Sư huynh, thật xin lỗi rồi, tấm bản đồ này đệ cũng muốn.

Nói xong, tên đạo sĩ áo lam lập tức rút kiếm ra. Tên đạo sĩ áo xám lập tức ngã xuống, hai mắt mở to, không cam lòng mà chết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 283: Hiếu Lãm

T

ấm bản đồ này người lấy được từ đâu?

Tên đạo sĩ áo xám nhìn Lâm Vân như nhìn một người chết vậy. Y không biết người này gặp phải vận khí gì mà có được tấm bảo đồ như vậy. Y muốn hỏi Lâm Vân lấy tấm bảo đồ ở đâu, để y tới chỗ đồ tìm xem còn có bảo vật nào khác không.

Lâm Vân nắm một viên linh thạch trong tay, tranh thủ thời gian hồi phục linh khí. Nên không trả lời tên đạo sĩ áo lam kia.

Tên đạo sĩ áo lam thấy Lâm Vân không trả lời, liền đi tới trước mặt của Lâm Vân, rồi vung kiếm lên. Không nói hai lời một lần nữa đâm vào trái tim của Lâm Vân.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, giơ tay phóng ra Tinh Dao. Tên đạo sĩ áo lam không ngờ Lâm Vân bị thương vẫn còn lợi hại như vậy, lập tức bị chém thành hai nửa. Trước khi chết, trong mắt cũng tràn đầy không cam lòng giống như tay sư huynh mà y vừa giết.

Thấy hai tên đạo sĩ đã chết, Lâm Vân mới thở phào một tiếng. Lần này hẳn bị thương rất nghiêm trọng. Không thể rời bên ngoài chữa thương. Nhất định phải trở về. Nhưng không thể trở về nhà ở Yên Kinh, mà trở về căn phòng mà Xung Hi đã để sẵn cho hắn.

- Ủa, bản đồ đâu rồi?

Lúc này Lâm Vân mới phát hiện tấm bản đồ kia không thấy. Chỗ này ngoài mình và hai tên đạo sĩ vừa mới chết kia thì có ai đâu nhỉ? Vì sao tấm bản đồ đã biến mất rồi?

Lâm Vân cẩn thận tìm tòi xung quanh, nhưng vẫn không thấy. Vừa rồi cũng không có cơn gió mạnh nào, chẳng lẽ nó có thể tự động bay mất?

Tìm một lúc lâu không tìm được, mà Lâm Vân đã cực kỳ mệt mỏi rồi. Không dám tiếp tục tìm kiếm nữa, thuận tay thu lại hai thanh kiếm của hai tên đạo sĩ kia, rồi phóng một mối lửa biến hai người thành tro bụi.

Vừa nãy kim quang phóng lên trời đã có hai tên đạo sĩ tìm tòi. Lâm Vân không dám khẳng định lát nữa lại có người khác tới. Mà hiện tại hắn đã suy yếu đến việc tự chữa thương cũng khó khăn. Tranh thủ thời gian lấy Phi Vân Trùy ra, bước lên đó rồi bay về Thanh Hóa. Nhưng tới nơi cũng đã là ba giờ sáng. Lâm Vân từ cửa sổ bay vào căn phòng, liền ngã xuống sàn nhà, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Buổi tối Xung Hi thường ngủ không sâu. Thanh âm Lâm Vân ngã xuống sàn, cô ta đã nghe thấy. Có rất nhiều bảo vệ canh phòng khu nhà này, chắc không có người lạ đi vào. Nhưng thanh âm vừa rồi rất rõ ràng, hình như truyền tới từ phòng của tay lái xe Mộc Vân.

“Chẳng lẽ Mộc Vân đã trở lại?”

Xung Hi ngồi dậy, bật đèn lên rồi đi tới phòng của Lâm Vân. Gõ cửa nhưng không có ai trả lời. Xem ra là hắn chưa trở về. Liền thuận tay mở cửa. Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, Xung Hi liền nhìn thấy Lâm Vân nằm trên mặt đất, không biết sinh tử, liền kinh hãi thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng.

Xung Hi sửng sốt nửa ngáy, mới nhớ tới là phải dìu Lâm Vân lên giường rồi gọi thầy thuốc tới.

Nhưng Xung Hi vừa mới chạm vào người Lâm Vân thì hắn đã tỉnh lại. Nhìn thấy là Xung Hi, mới thở phào một hơi.

Xung Hi thấy Lâm Vân đã tỉnh lại, trong lòng liền vui vẻ, thiếu chút nữa buông tay làm cho Lâm Vân rơi xuống mặt đất. Hiện tại tóc của tên Mộc Vân này đã cháy đen, quần áo rách tung tóe. Hơn nữa ở ngực hình như còn bị cái gì đâm vào, không biết có sâu không. Vết thương chồng chất như vậy mà hắn còn có thể chạy về một mình, không biết là đánh nhau với ai? Chẳng lẽ là Liên gia sao?

- Anh nằm xuống đi, để tôi gọi thầy thuốc.

Xung Hi nói xong, đang định về phòng gọi điện thoại.

- Không cần đâu.

Lâm Vân bắt lấy cánh tay của Xung Hi, trong lòng tự nhủ, nếu gọi thầy thuốc không chừng mình thật sự mất mạng. Lâm Vân cũng không dám đem mạng nhỏ của mình giao cho người khác. Hắn không cho rằng còn có vị thầy thuốc nào biết trị cách trị liệu tốt hơn hắn. Mà mình ở Thanh Hóa đặc tội quá nhiều người, tính mạng ở trong tay mình vẫn là tốt hơn.

Xung Hi không biết vì sao Lâm Vân không cần thầy thuốc, nhưng vẫn đồng ý nói:

- Ừ, vậy thì tôi không gọi thầy thuốc nữa. Anh buông tay tôi ra đi.

Cô ta không dám dùng sức giãy dụa, vì sợ động phải vết thương của Lâm Vân.

- Nhớ kỹ đấy, vô luận thế nào cũng đừng gọi thầy thuốc.

Nói xong câu đó, Lâm Vân lại hôn mê bất tỉnh.

Xung Hi kinh hãi, vội vàng sờ mũi của Lâm Vân, phát hiện vẫn còn hô hấp. Tranh thủ thời gian lấy một chậu nước ấm, lau qua mặt cho Lâm Vân.

Nhưng vừa lau mặt của hắn đã suýt nữa dọa cô ta nhảy dựng. Nhìn kỹ lại thì mới biết người này hóa trang. Như vậy cái tên Mộc Vân cũng là giả.

Sau khi rửa sạch hóa trang trên mặt, Xung Hi mới phát hiện khuôn mặt của Lâm Vân rất dễ nhìn. Tuy không phải là đẹp trai nhất, nhưng lại có một mị lực rất hấp dẫn.

Thở dài một tiếng, không biết vì sao Mộc Vân phải hóa trang. Nhưng cô ta cũng không muốn tìm hiểu sâu. Nghĩ một lúc, vẫn là cởi áo của hắn xuống.

Cơ thể rắn chắc cân xứng bạo lộ trước mặt Xung Hi. Xung Hi sửng sốt một chút, người này sao có làn da tốt như vậy? Phôi hợp với khuôn mặt của hắn, quả thực là một anh chàng cực kỳ đẹp trai. Liền vội vàng thu hồi lại tâm tư, cẩn thận lau vết máu trên người Lâm Vân. Lúc này mới phát hiện ra vết thương xuyên thủng ngực.

Trông thấy miệng vết thương sâu như vậy, Xung Hi suýt nữa kêu ra tiếng. Nhưng vẫn cố nhịn được. Sau khi giặt sạch sẽ quần áo của Lâm Vân rồi hong khô, thì mặc lại cho hắn.

Làm xong mấy việc này, Xung Hi đã chảy mồ hôi đầy trán. Trong lòng tự nhủ, sao trên thân thể người này cũng có mùi thơm nhỉ? À, đây không phải mùi thơm, mà là một cảm giác tươi mát gì đó. Trên người của mình có mùi thơm, chỉ có vài người là biết. Còn phần lớn mọi người cho rằng mình là phun nước hoa. Nhưng Xung Hi tự biết, là cô ta chưa bao giờ xịt nước hoa.

Hôm nay cô ta mới phát hiện Mộc Vân cũng giống như mình. Trên người có hương vị tươi mát tự nhiên. Chẳng lẽ hắn và mình là cùng một loại người? Nhìn quần dài của Lâm Vân, cuối cùng là không có dũng khí để cởi.

Hiện tại sắc mặt của Lâm Vân rất tái nhợt. Lúc Xung Hi lau khuôn mặt và thân thể hắn,, hắn đã cảm nhận được. Hắn cũng minh bạch Xung Hi đã biết tướng mạo thật của mình,, nhưng hắn không có cách nào mở mắt. Hiện tại

hắn có thể làm, là cố gắng tụ kết tinh lực, thông thả chữa trị thương thể của bản thân. Nặng nhất vẫn là một kiếm xuyên ngực kia.

Mà cô nàng Xung Hi kia lạ thật, lau xong thân thể của mình rồi còn không mặc áo lại cho mình, còn vuốt ve miệng vết thương kia nửa ngày trời. Cái này làm cho Lâm Vân thực sự không nhẫn nhịn được. Cũng may về sau cô ta mới mặc lại áo cho hắn.

- Mộc Vân, anh rốt cuộc là loại người như thế nào? Sao tôi không thể nhìn thấu anh nhỉ? Mà vì sao anh phải cần hóa trang?

Xung Hi ngồi ở bên giường Lâm Vân, nhìn chăm chăm vào hắn, lẩm bẩm nói.

Lâm Vân nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Xung Hi, thiếu chút nữa buồn bực đến hôn mê. Cũng may hiện tại hắn đã có thể chậm rãi vận chuyển tinh lực chữa trị miệng vết thương. Không lâu sau, vì quá mức mệt mỏi, Lâm Vân đã lâm vào ngủ say. Tinh lực thì vẫn tự động chữa trị vết thương.

Xung Hi không dám rời đi Lâm Vân. Tuy nhiên cô ta có thể thấy huyết sắc dần dần xuất hiện trên mặt Lâm Vân. Thương thể có vẻ cũng đang chuyển biến tốt đẹp. Cô ta không dám rời đi, chỉ sợ vết thương có gì tái phát.

Xung Hi mơ thấy một giấc mộng khá xa lạ. Cô ta mơ thấy mình đang nằm trong ngực của một người nam nhân. Trong mơ, cô ta đột nhiên nghĩ, khi nào mình mới có thể tìm được một người nam nhân mà mình yêu mến.

Nghĩ tới đây thì cả kinh, liền mở to mắt. Mới phát hiện mình đang nằm trong ngực của Lâm Vân, mà hiện tại đã là buổi sáng. Cô ta sợ tới mức tranh thủ thời gian ngồi lên. Cũng may Lâm Vân vẫn đang ngủ, nên mới nhẹ nhàng thở ra. Nếu bị Mộc Vân biết mình ngủ thiếp trong ngực của hắn, chắc là mắc cỡ chết người.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không tỉnh lại. Tinh lực của hắn càng ngày càng hùng hậu. Miệng vết thương nhờ được tinh lực vận chuyển, rất nhanh được chữa trị. Các vết thương do lá bùa kia đập vào cũng không còn dấu vết gì cả.

Xung Hi không dám nhìn Lâm Vân nữa, nàng sợ mình nhìn Lâm Vân mà Lâm Vân vừa lúc tỉnh dậy thì sẽ xấu hổ.

- Chị Nam?

Xung Hi vừa mới mở cửa phòng của Lâm Vân đi ra thì thấy chị Nam đã đứng ở đó.

Tiểu Nam chính là người thân cận nhất của Xung Hi. Rất nhiều việc của Xung Hi đều giao cho Tiểu Nam đi làm. Nhưng hôm nay Tiểu Nam lại trông thấy Xung Hi, vốn không bao giờ thèm ngó tới các nam nhân khác, rõ ràng đi ra từ căn phòng của tay bảo tiêu kia.

- Tiểu Hi...

Tiểu Nam ngây ngẩn cả người, lại chỉ có mặc áo ngủ. Trên áo ngủ là vết máu, đây là chuyện gì? Ngó đầu nhìn vào căn phòng thì thấy tay bảo tiêu còn đang nằm trên giường.

Xung Hi rõ ràng qua đêm với một người bảo tiêu? Tiểu Nam không dám tin vào mắt mình.

Xung Hi không có cách nào giải thích rõ ràng với Tiểu Nam, vội vàng nói:

- Chị Nam, hôm nay em không tới công ty đâu. Chuyện của công ty chị giúp em giải quyết.

Nói xong, Xung Hi vội vàng đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Tiểu Nam cười cười, rốt cuộc đã có nam nhân chinh phục được con bé. Có lẽ từ nay về sau, Tiểu Hi không còn phải mang theo bộ mặt lạnh như băng lúc trước nữa. Tuy cảm thấy tay bảo tiêu căn bản không xứng với Xung Hi, nhưng Tiểu Nam đã cảm thấy yên tâm.

Xung Hi đã không còn nhỏ, sắp hai mươi lăm tuổi rồi. Huống hồ chuyện của công ty đã đầu vào đó, con bé nên tìm một chốn quy túc. Tuy người đó không khiến mình quá hài lòng, nhưng chỉ cần Xung Hi yêu mến là tốt rồi. Con bé không thiếu tiền, cả gia tộc cũng chỉ còn một mình con bé, không cần phải tìm một gia đình môn đăng hộ đối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 284: Giấu Tình Nhân Trong Nhà

C

hị Nam vì chuyện Xung Hi mà trong lòng cao hứng, vội vàng trả lời:

- Tiểu Hi, cứ nghỉ ngơi thoải mái với Mộc Vân đi. Chị thấy hấn không tồi lắm đâu. Tuy không phải là người giàu có gì, nhưng chỉ cần em yêu mến là tốt rồi. Đừng làm cho hấn cảm thấy bị gò bó.

Xung Hi sửng sốt một chút, liền biết chị Nam hiểu lầm. Cô ta cũng biết chị Nam nói dừng để cho hấn gò bó là có ý gì, ý là nói mình dừng để cho tay Mộc Vân kia cảm thấy tự ti. Nghe thấy tiếng bước chân đi xa của chị Nam, Xung Hi thở dài một tiếng. Mộc Vân là nam nhân của mình sao?

Lắc đầu, đương nhiên là không phải. Thời gian mình tiếp xúc với tên kia cũng không dài. Tuy hấn cho mình một cảm giác rất thần bí và có bản lĩnh, nhưng hấn lại không phải là nam nhân của mình.

Khi Lâm Vân tỉnh lại, cảm thấy thể lực đã hồi phục rất tốt. Hấn đã hoàn toàn áp chết được thương thế. Một khi tinh lực có thể vận hành bình thường, vết thương kia mặc dù nặng, nhưng không phải là điều khó khăn gì đối với hấn.

Bởi vì ngày hôm qua bị thương thiếu chút nữa chết, Lâm Vân càng thêm tưởng niệm Vũ Tích. Liền lôi ra điện thoại trực tiếp gọi cho nàng. Hai người không biết nói chuyện bao lâu, thẳng tới khi Xung Hi lần nữa đẩy cửa đi vào.

Lâm Vân đã biết Liễu Nhược Sương không muốn rảnh rỗi ngồi ở nhà, nên cũng đã tới tập đoàn Vân Môn làm việc.

Xung Hi bưng một bát cháo cho Lâm Vân. Trông thấy hân vừa cúp điện thoại xong, cũng không hỏi Lâm Vân gọi điện cho ai.

- Cảm ơn cô.

Tuy Xung Hi không dìu mình lên giường, mình vẫn có thể trị thương, nhưng Lâm Vân vẫn phi thường biết ơn cô ta. Dù sao căn phòng này cũng là của cô ta để lại.

- Cần gì nói câu cảm ơn. Anh đã giúp tôi rất nhiều lần mà.

Xung Hi thấy Lâm Vân đã ăn xong bát cháo, liền cầm bát đi, nghĩ nghĩ lại hỏi:

- Anh có thể nói cho tôi biết anh là ai không? Tôi biết anh khẳng định không phải là một lái xe. Còn nữa, vì sao anh phải cải trang?

Lâm Vân trầm mặc một lát.

- Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết đâu.

Xung Hi thấy Lâm Vân không trả lời cũng không cự tuyệt. Trái tim đập thình thịch, liền cam đoan một câu.

- Tôi, tôi cũng không biết nói sao với cô. Tôi là chủ của một công ty ở Yên Kinh, đến Thanh Hóa là có mục đích khác. Mà mục đích đó chắc cô cũng đoán ra, đó là tìm cây Tuyết Liên Tử. Tôi nghe nói nhà Mộ Dung có cây thuốc này. Nên mới nhờ cô tìm kiếm tin tức của nhà Mộ Dung. Về phần giả trang, là không muốn gánh thêm phiền phức.

Lâm Vân nghĩ nghĩ, nửa thật nửa giả nói.

- Vậy à, thực xin lỗi, vì tôi đã sai người tìm hai ngày, nhưng không tìm ra được tin tức gì. Anh không nên gấp gáp, người của tôi vẫn còn đang tìm

kiếm. Một khi tìm được, tôi lập tức sẽ thông báo cho anh biết. Còn nữa, cảm ơn anh đã cho tôi cái vòng tay.

Xung Hi nói xong, giơ cái vòng đeo trên tay lên.

Lâm Vân cười cười, không nói gì.

Xung Hi thấy Lâm Vân không nói gì, mím môi, lần nữa nói:

- Kỳ thực, vừa nãy tôi định hỏi, vì sao cái vòng anh cho tôi lại có thể tự động bảo vệ vậy? Cái vòng này tôi đã nhìn đi nhìn lại rồi, nó chỉ được làm từ tài liệu bình thường mà thôi. Bên trong không có bất kỳ pin hay là thiết bị điện tử nào. Anh có thể nói cho tôi biết anh làm nó như thế nào không? Anh yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ cho người khác đâu.

Nói xong, Xung Hi rất chờ mong nhìn Lâm Vân. Lời nói thật, nàng đã hoài nghi cái vòng tay thô ráp này mấy ngày nay rồi. Nếu hiện tại không hỏi ra thì sẽ ray rứt khó chịu.

Lâm Vân thở dài một tiếng. Điều này muốn hẩn giải thích như thế nào. Hẩn làm cái vòng tay là vì phòng ngừa vạn nhất. Không nghĩ tới hẩn vừa rời đi Thanh Hóa, chiếc vòng tay đã nổi lên tác dụng rồi. Không biết cô nàng Xung Hi này đã đắc tội bao nhiêu người, có lẽ không kém hơn mình.

Thấy biểu lộ chờ mong của Xung Hi như vậy, Lâm Vân không tìm được lời nào để nói dối, đành phải nói bừa:

- Tôi là thần tiên từ trên trời, bởi vì phạm vào luật trời mà bị giáng xuống trần gian.

Nói xong Lâm Vân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng tìm được cái cớ nửa giải thích nửa nói giỡn. Lấy cớ như vậy chắc chắn sẽ không ai tin. Đồng thời người đó cũng hiểu là mình không có ý giải thích.

- A, tôi vẫn cho rằng anh là thần tiên, thật không ngờ đây là sự thật?

Hai mắt của Xung Hi sáng lên, đột nhiên bắt lấy tay của Lâm Vân,, chỉ sợ Lâm Vân tùy hứng bay đi.

Cái này cũng có người tin sao? Hai mắt của Lâm Vân tối sầm, suýt nữa lại hôn mê bất tỉnh.

- Cô vẫn thật sự tin sao?

Lâm Vân mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Xung Hi, người phụ nữ này làm sao mà trí lực dường như có chút cô đơn lạnh lẽo vậy?

- Đương nhiên là tin, tuy nhiên bây giờ tôi không hỏi anh. Đôi khi vết thương của anh lành lại, tôi có chuyện muốn nói. Ở đây không phải là điện thoại tôi cho anh à.

Xung Hi lấy điện thoại từ trong tay Lâm Vân.

- Anh nói anh không có điện thoại, thế đây là gì hả? Hừ, anh nói dối tôi sao.

Xung Hi không chút do dự dùng điện thoại của Lâm Vân gọi vào máy của mình.

Lâm Vân bất đắc dĩ nhìn Xung Hi, lấy lại điện thoại của mình rồi không thèm để ý đến cô, nhắm tiếp tục trị thương.

Ba ngày sau Lâm Vân đã hoàn toàn hồi phục sức khỏe, Xung Hi vẫn chưa tìm được manh mối gì về Mộ Dung gia. Lâm Vân không thể tiếp tục đợi được nữa, để lại cho Xung Hi một bức thư rồi tự mình rời khỏi Thanh Hóa.

Năm đây chờ đợi chỉ bằng tự mình đi Hồng Kông tìm Dao Cửu. Về phần tấm bản đồ kia Lâm Vân vẫn không hiểu rõ là nó đã biến đi nơi nào rồi.

Xung Hi mấy ngày nay không có tâm tư gì ở lại công ty, nếu như không phải công ty vừa có nhiều chuyện được gây dựng lại, cô quả thật không muốn tiếp tục ở lại công ty nữa. Mỗi ngày chỉ mong về sớm để được nói chuyện cùng Lâm Vân, tính cách lạnh lùng ban đầu bởi vì quan hệ của Lâm Vân, rõ ràng đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng thay đổi của Xung Hi chị Nam nhìn thấy rất rõ, trong lão viện Xung gia của đại tiểu thư này giấu một tình nhân, điều đó cô biết. Mỗi ngày khi nhìn Xung Hi vội vàng về nhà để anh em em với tình nhân kia, cô luôn muốn cười. Xung Hi lạnh lùng cũng đã có người để thích, cái này trước đây đến nghĩ cũng không dám nghĩ. Từ sau khi biết trong căn nhà cũ của Tiểu Hi có giấu tình nhân, chị Nam rất ít khi lui đến chỗ ở của Xung Hi.

- Tiểu Hi, sao không dẫn bạn trai em tới đây? Để cậu ấy đến công ty cùng làm việc?

Hôm nay chị Nam thấy Xung Hi lại vội vàng vàng bảo mình lái xe đưa cô về nhà, liền hỏi.

- A...

Xung Hi da mặt cũng không dày, lập tức liền đỏ lên. Rất nhanh muốn nói gì đó, tuy nhiên nghĩ một chút lại không phản bác gì.

Thấy bộ dạng của Xung Hi, chị Nam thầm than, trong lòng tự nhủ con gái rơi vào bế tắc thật khó có thể dùng lẽ thường để nói chuyện.

Hôm nay tâm tình của Xung Hi lại cực kỳ tốt, bởi vì cô biết vệ sĩ Tiên Nhân của mình đã bình phục, chuẩn bị hôm nay dẫn hân đi quán bar Tình Nhân uống một ly “Diễm Dương Băng”. Cho nên sau khi tạm biệt chị Nam, không thể chờ đợi được nữa mà đẩy cửa phòng của Lâm Vân.

Căn phòng trống trơn khiến cô có một loại dự cảm hụt hẫng, nhìn bức thư trên giường của Lâm Vân, cô có một loại cảm giác, mình sẽ không còn

được gấp lại vệ sĩ Lâm Vân của mình nữa rồi.

Ba bước làm hai đi lên cầm lá thư trên giường của Lâm Vân, vội vàng mở thư ra.

- Quen biết cô tôi thấy rất vui, tôi đi đây. Cảm ơn cô thời gian vừa cô đã cho tôi nương nhờ. Về phần Mộ Dung gia không tìm thấy thì không cần tìm nữa nhé, có lẽ không có gia tộc này. À, quên mất nói với cô, tôi không phải là Tiên Nhân gì cả, tôi chỉ là một người bình thường thôi. Về sau có duyên chúng ta lại gặp lại nhé. Lâm Vân.

Một bức thư chỉ đơn giản vài từ rơi trên mặt đất, Xung Hi ngồi bịch xuống giường của Lâm Vân. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất vô lực, người như nhũn ra, tại sao không nói lời nào đã đi chứ? Mình tại sao lại phải để ý đến người vệ sĩ bình thường này? Câu nói kia của anh ta có ý gì? Lẽ nào cho rằng mình mỗi ngày nói chuyện cùng anh ta là bởi vì anh ta là Tiên Nhân?

Nhưng mình trước giờ chưa từng nghĩ như vậy, chỉ là thích nói chuyện với anh ta mà thôi. Huống hồ sau khi sự việc xảy ra mình cũng cho rằng lúc đó do mình bị váng đầu, mới coi Lâm Vân là Tiên Nhân. Làm gì có Tiên Nhân nào như vậy chứ, huống hồ từ Tiên Nhân nói ra cũng quá hoang đường mà. Chỉ là không giải thích với anh ta mà thôi, anh ta hiểu lầm mình rồi. Còn nữa hóa ra anh ta tên là Lâm Vân, sao cái tên này nghe quen thuộc thế?

Đúng rồi, mình có số điện thoại của anh ấy. Nghĩ đến đây cô vội vàng gọi đến chiếc Vân Tinh Linh mà cô cho hẵn, tiếng chuông vang lên trên giường. Chiếc điện thoại này Lâm Vân căn bản không mang theo. Xung Hi không chịu từ bỏ, tiếp tục gọi đến số điện thoại cũ của Lâm Vân. Lần trước khi mình phát hiện ra điện thoại của anh ta, thuận tiện dùng điện thoại của anh ta gọi vào máy của mình, cho nên có số của anh ta.

May mắn là lần trước mình làm chuyện này, nếu không thì thực sự không tìm được người này. Nhưng âm thanh khiến cô thất vọng lại vang lên, điện

thoại vẫn là không nằm vùng phủ sóng.

Lâm Vân lần nữa đi tới đỉnh núi Cương Sơn, không phát hiện được tung tích của tấm bản đồ. Tuy biết đây là một vật vô cùng quý giá, nhưng xem ra nó không có duyên với mình rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 285: Vũ Tích Gặp Nguy Hiểm

T

hả lỏng tâm tư không tiếp tục tìm kiếm tấm tàng bảo đồ này nữa, Lâm Vân nhanh chóng bay về vịnh Thanh Thủy ở Hồng Kông.

Hắn cũng không đi một cách cấp tốc, dù như vậy nhưng chưa đến một tiếng Lâm Vân đã đến vịnh Thanh Thủy.

Lâm Vân tốn không mấy thời gian đã tìm thấy Đào Cửu ở trong một trang viên tư nhân xa hoa. Một vết đao kéo từ mắt trái xuống, trong tay còn cầm một cây gậy golf. Chung quanh có vài tên vệ sĩ, còn có hai người đẹp đang rất bận rộn, xem ra tên Đào Cửu này sống cũng không tệ.

Lâm Vân đi vào sân Golf, thì mấy tên vệ sĩ mới phát hiện ra Lâm Vân đã đột nhiên đi vào, lần lượt xông tới. Đào Cửu cũng đã nhìn thấy Lâm Vân. Gã nhiều năm sống trong cảnh đao máu, Lâm Vân vừa xuất hiện đã mang lại cho gã một cảm giác nguy hiểm cực độ. Đào Cửu thuận tay vứt gậy golf trong tay, rất sắc bén chăm chăm nhìn Lâm Vân. Lâm Vân không chọn búa giết người, chỉ thuận tay đánh ra vài phát, bốn tên vệ sĩ và hai cô gái đều bị đánh ngất xỉu trên mặt đất. Đào Cửu tráo mắt ra nhìn, sức mạnh của Lâm Vân nằm ngoài dự liệu của gã.

Đào Cửu gần như đến nghĩ cũng không nghĩ, liền rút súng ngắn ra chia về phía Lâm Vân bắn ba phát. Lâm Vân tiện tay chộp ba viên đạn trong tay:

- Người chính là Đào Cửu?

Nhìn thần sắc bình thản không có gì lạ của Lâm Vân, Đào Cửu đột nhiên cảm thấy tim gan mình không cách nào để tiếp nhận chuyện ly kỳ trước mắt này. Gã biết rõ uy lực của khẩu súng trong tay gã, khẩu Colt đặc chế bán tự động, tuy tốc độ bay ra không phải là rất lớn, nhưng sự gây hại của viên đạn

này lại không nhỏ chút nào, vậy mà người này lại có thể chộp ba viên đạn vào trong tay.

- Ta hỏi người đó, người điếc rồi sao?

Lâm Vân thuận tay ném một viên đạn về phía Đào Cửu, viên đạn này giống như được bắn ra từ khẩu súng ngắn, xuyên qua cổ tay mà Đào Cửu đang cầm súng, khẩu Colt rơi xuống đất.

Đào Cửu lúc này mới kịp phản ứng, một đòn mà Lâm Vân cho gã quả thực quá lớn, gần như quên mất sự đau đớn trên cổ tay mình. Lần đầu tiên phát hiện cái mạng nhỏ của mình quá mong manh, run rẩy đáp:

- Ta là Đào Cửu.

Lâm Vân đi đến trước một chiếc ghế dùng để ngồi nghỉ ngơi và ngồi xuống,

- Xung Quang là do người giết?

Đào Cửu sững sờ, lập tức hiểu rõ ra, hóa ra người này đến là vì chuyện của Xung gia. Đã mấy chục năm rồi, không ngờ vẫn có người của Xung gia tìm đến. Rốt cuộc là có xong hay không. Tuy nhiên nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng lại không dám thừa nhận,

- Đúng, Xung Quang là do bọn ta giết.

Đào Cửu trả lời vô cùng cẩn thận, Xung Quang cũng không tính là một mình gã giết, nhưng hiện tại dường như chỉ có mình gã ở đây chịu tiếng xấu thay cho người khác.

-Ồ, hai mươi ba năm trước, các người vì nguyên nhân gì mà giết cả nhà Xung gia?

Lâm Vân mang giọng rất lạnh nói.

Đao Cửu rùng mình một cái, vội vàng trả lời:

- Ta khi đó chỉ là một tên đệ tử quên, không biết là nguyên nhân gì, chỉ biết nghe sự phân phó của lão đại...

“phụt” một vệt máu bắn qua, một ngón tay của Đao Cửu rơi xuống mặt đất.

- Câu trả lời này ta không hài lòng.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng.

- Nhưng khi đó ta thật sự...

Đao Cửu lời còn chưa dứt, lại “Phụt” một tiếng, tiếp tục một ngón tay rơi xuống.

- Người...

Đao Cửu thấy qua nhiều kẻ không nói đạo lý, nhưng chưa gặp qua tên nào như tên này.

Lâm Vân trong nội tâm thầm giận, tên Đao Cửu này có thể làm lão đại quá lâu rồi, tên khốn này, chuyện mà Lý Xuân cũng biết, gã không ngờ nói không biết. Lại một lần vung tay lên, cả cổ tay của Đao Cửu rơi xuống đất, kỳ quái đó là trên cổ tay chỉ chảy ra rất ít máu.

- Sự kiên nhẫn của ta có hạn thôi, chỉ cần người nói láo thêm nửa từ, thì không còn đơn giản như vậy nữa đâu.

Cơn tức của Lâm Vân bốc lên đến óc.

- Được, người có thể giết ta, ta vẫn không biết gì cả.

Đao Cửu hùng hổ, tuy đã tu dưỡng mấy năm nay, sớm đã không còn sự khẳng khái không sợ chết như những năm đó, nhưng tâm huyết thì vẫn còn

chút. Huống hồ gã biết rõ mình rơi vào tay tên này rồi, thì bất luận như thế nào cũng không thoát được chữ chết.

- Hừ!

Lâm Vân ban đầu còn chỉ nghĩ sau khi hỏi chuyện của Dao Cửu, sẽ đơn giản mà giết gã đi, không ngờ tên này lại lì lợm như vậy.

Một đám lửa tím bốc lên từ lòng bàn chân của Dao Cửu, rồi từ từ cháy bùng lên. Một loại đau đớn như xé rách tim gan truyền đến, Dao Cửu hét lớn, nhưng phát hiện mình đã không thể kêu ra tiếng được nữa rồi. Muốn động thủ nhưng phát hiện cả cơ thể không thể động đậy được nữa, vậy mà gã vẫn không thể ngất đi.

Nếu như có thể chết, Dao Cửu muốn mình dù chết đi vạn lần, cũng không muốn chịu cảm giác này.

- Ma quỷ, thả ta ra, ta nói.

Dao Cửu muốn gắng sức hô lên, nhưng lời nói đến bên miệng lại không phát thành tiếng. Tinh hỏa màu tím vẫn không ngừng chậm rãi thiêu đốt, kẻ khiến người ta sợ hãi này nhắm mắt lại tựa hồ như đang ngủ.

Lâm Vân khước miệng lần nữa lộ ra một tia cười lạnh, đạn trong tay một lần nữa bị hất bắn ra một viên, một tiếng kêu thảm truyền đến từ căn nhà phía xa.

- Người bây giờ có thể nói được chưa vậy?

Lâm Vân chậm rì rì hỏi.

Dao Cửu phát hiện bàn chân mình đã bị lửa thiêu mất một bên, một ngọn lửa tím nhỏ vẫn cháy dưới chân mình, gã hận mình sao không ngã xuống, người này quả thực là có thủ đoạn Thông Thiên.

- Người hỏi đi, chỉ cần sau khi ta nói xong, người hãy cho ta một sự thống khoái.

Đao Cửu căn rằng nói ra, toàn thân đã ứa đẫm.

Lâm Vân không tiếp lời.

Đao Cửu biết rõ nói nhảm nữa cũng không hữu dụng, chịu đựng sự đau đớn toàn thân nói:

- Người hỏi những thứ này ta nghĩ người đã biết ta là người của Tử Ngọ bang rồi. hơn hai mươi năm trước, bang chủ của Tử Ngọ bang vì bị trọng thương nên muốn cầu xin một viên Tuyết Liên Tử" tổ truyền của Xung gia, và đã bị cự tuyệt. Đêm đó bọn ta đến Xung gia cướp đoạt viên "Tuyết Liên Tử" này, khi ta gặp Xung Quang thì y đã bị trọng thương rồi. Ta lúc đó chém y ba đao, khi ta định giết một gã dượng sư khác, bọn ta nhận được tín hiệu Xung gia có cao thủ đến trợ giúp, người của Tử Ngọ bang bọn ta đã chết hơn phân nửa. Ta cùng mấy huynh đệ không kịp nghĩ nhiều chỉ đành mau chóng thoát thân, sau khi rời khỏi mới biết bang chủ đã bị cao thủ của Xung gia giết chết. Những bang đồ của Tử Ngọ bang còn lại đang bị giết chóc, bọn ta trốn không thể trốn, lập tức cùng với một vài huynh đệ nhập cư trái phép đến Hồng Kông.

- Hiện tại Tuyết Liên Tử đang ở trong tay ai?

Lâm Vân lập tức hỏi, đây mới là chuyện mà hắn quan tâm nhất.

Sau khi Lâm Vân hỏi xong, liền trông thấy ánh mắt của Đao Cửu có chút lập lòe, lập tức mang theo một tia thần thức quét:

- Nói mau, nếu như ta phát hiện ra người có chút lừa dối, thì người sẽ biến thành đồng tro bụi.

Đao Cửu rung mình một cái, vội vàng trả lời:

- Tuyết Liên Tử do tôi và một người huynh đệ mang đi. Người huynh đệ kia đã chết từ mười năm trước trong một cuộc chém giết giữa các hắc bang rồi. Về sau thì nó nằm ở trong tay tôi.

Lâm Vân nghe vậy rất mừng rỡ. Vốn đang tính toán đi tìm vài bang hội khác để hỏi, thậm chí đã tính toán đến tình huống xấu nhất, là Tuyết Liên Tử bị cao thủ đứng sau nhà Xung gia kia cầm đi. Không ngờ lại dễ dàng tìm được như vậy.

Liên dấu điểm thanh sắc, tiếp tục quát hỏi:

- Hiện tại người lập tức mang ta đi lấy Tuyết Liên Tử. Đừng có tâm tư khác. Người cũng biết ta là người không thích lễ mễ.

Đao Cửu luôn miệng nói:

- Tôi đặt nó ở trong hòm sắt.

Lời của Đao Cửu còn chưa dứt, thì đã bị Lâm Vân xách lên, trực tiếp bay về chỗ ở của y. Lúc này Đao Cửu mới biết chỗ đáng sợ của Lâm Vân. Rõ ràng có thể bay được? Nếu không phải toàn thân của y đang đau đớn vô cùng, thì y còn tưởng mình nằm mơ. Điều này đã phá vỡ hoàn toàn thế giới quan của y.

Cho nên đâu dám do dự, vừa về tới nơi, lập tức mở khóa an toàn, lấy một cái hộp ngọc đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân mở ra nhìn, quả nhiên là một cây Tuyết Liên Tử. Không ngờ mình thực sự tìm được một cây Tuyết Liên Tử nghìn năm. Vốn chỉ là đến đây thử tìm xem, vậy mà chỉ cần vài ngày là tìm được Tuyết Liên Tử này rồi.

Xem ra bất cứ chuyện gì, cho dù thoát nhìn không có khả năng, nhưng chỉ cần mình đi làm, thì có thể thành công. Tựa như nếu mình cố gắng tăng tu

vị để trở về đại lục Thiên Hồng, nhờ đâu mình lại thành công thì sao?

Tuy cây thảo dược này là của Xung gia, nhưng dù sao cũng đã bị cướp đi vài chục năm mới bị mình tìm được. Mình đã thuận tiện giúp Xung Hi trả thù, coi như Tuyết Liên Tử là thù lao.

Lâm Vân không hề nói nhảm, vung tay hóa Dao Cửu thành tro bụi, rồi lập tức trở về Yên Kinh. Tuy hẳn rời đi Vũ Tích chưa được mười ngày, nhưng hẳn vẫn có chút lo lắng cho nàng.

Hắn luôn có một cảm giác, Địa Cầu sắp phát sinh một sự việc nào đó. Lúc này nếu có thể không ly khai thân nhân của mình, thì vẫn không nên ly khai. Lâm Vân vội vàng phi hành. Mới mười phút đã trở về Yên Kinh. Khi phóng thần thức kiểm tra thì sắc mặt Lâm Vân lập tức đại biến. Hắn rõ ràng không trông thấy vợ của mình ở nhà.

Nhẽ ra hiện tại đã là tám giờ tối, Vũ Tích khẳng định phải ở nhà mới đúng. Nhưng sự thật là chỉ có Liễu Nhược Sương, em gái Lâm Hinh, mẫu thân và mẹ vợ là đang khẩn trương ngồi trong phòng khách, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Lâm Vân nghĩ thầm Vũ Tích cũng đã là Luyện Khí Kỳ tầng thứ tư, lại học được Phong Nhận, chẳng lẽ có người có thể tạo thành sự uy hiếp cho nàng sao? Sao có thể như vậy?

Thần thức quét tới công ty thì vẫn không thấy. Hiện tại thần thức của Lâm Vân đã có thể bao trùm toàn bộ Yên Kinh. Nên không chút do dự phóng hết mức.

Một phút sau, Lâm Vân giật tím mặt, bởi vì hắn trông thấy Hàn Vũ Tích đang bị một tên tu sĩ cũng là Luyện Khí Kỳ ngăn cản ở một nhà xưởng bỏ hoang. May mà chỗ đó chỉ cách đây hơn 100km, nếu không hẳn đã không nhìn thấy rồi.

Lâm Vân lập tức bay tới khu nhà hoang đó.

Cái tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ kia có tu vị cao hơn hẳn Vũ Tích, đã là tầng thứ sáu. Chẳng lẽ người này chính là Luyện Khí Sĩ mà Tam gia gia đã nói sao? Không phải nói những người này thuộc tổ chức dị năng của quốc gia cơ mà?

- Tôi chỉ cần linh căn của cô. Nói thật, một người có linh căn tốt như cô, không giao cho tôi thì thật là lãng phí. Nếu như cô nguyện ý đi theo tôi, tôi sẽ không bạc đãi cô. Tôi sẽ thu cô làm vợ bé. Cô phải biết rằng tôi chính là người của tổ chức dị năng quốc gia, quyền thế của tôi còn lớn hơn người chồng của cô không biết bao nhiêu lần.

- Nếu không phải là dung mạo của cô đã đả động tôi, thì tôi đã không mất tâm tư như vậy. Sách sách, nói thật, tôi còn chưa từng gặp một cô gái nào xinh đẹp như cô. Lão công kia của cô tuy có thể khua tay múa chân vài trò, nhưng hẳn biết làm điều này không?

Nói tới đây, tên nam tử tiện tay phóng ra ba quả cầu lửa ồ ồ ném vào xuống sàn nhà làm bằng xi măng. Lập tức chỗ đó xuất hiện một cái hố. Y liền dương dương đắc ý nhìn về phía Hàn Vũ Tích.

- Người là đồ hèn hạ, rõ ràng đã lừa gạt ta tới đây. Lão công của ta sẽ không bao giờ bỏ qua cho người. Người thuộc tổ chức dị năng của quốc gia thì như thế nào. Người chỉ là một tên bại hoại mà thôi.

Hàn Vũ Tích cười lạnh một tiếng, rồi lùi về phía sau vài bước.

- Rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt. Đến lúc đó ta hút hết linh căn của cô, lại cường bức cô, xem lão công của cô đến đây thì có thể làm được gì?

Người này nói xong phóng một hỏa cầu về phía Hàn Vũ Tích.

Chỉ là hỏa cầu vừa mới bay tới rõ ràng lại bay trở về, rồi đánh trả vào người nam tử kia. Lập tức cả người y đều bị ngọn lửa của mình đốt cháy. May mà uy lực của hỏa cầu này không mạnh, nếu không thì y đã xong đời rồi.

Một thanh âm lạnh lùng truyền tới:

- Ta tới rồi đây, người có thể làm gì được ta.

Hàn Vũ Tích nghe thấy thanh âm đó liền giật mình. Quay đầu lại nhìn, thấy là Lâm Vân, không chút do dự lao tới, ôm chặt người Lâm Vân nói:

- Lão công, anh đã trở lại.

- Vũ Tích, không sao rồi,, có anh ở đây, em không cần phải lo lắng.

Lâm Vân ôn nhu vỗ vỗ bả vai của Hàn Vũ Tích, nhẹ giọng an ủi.

- Người là chồng của cô ta? Người sao tới được nơi này?

Tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ sáu tầng kia rất kinh ngạc nhìn về phía Lâm Vân. Y biết hỏa cầu vừa nãy sẽ không vô duyên vô cớ đánh trả về mình.

- Hừ...

Lâm Vân chỉ hừ lạnh một tiếng, tên Luyện Khí Kỳ sáu tầng kia lập tức cảm thấy tâm thần chấn động, giống như bị một búa gõ vào đầu vậy. Lúc này y mới biết là mình đá vào thiết bản. Người trước mắt này không những cũng là Luyện Khí Sĩ, hơn nữa cảnh giới còn cao hơn mình mấy cấp.

- Người là tên Luyện Khí Sĩ có tu vị cao nhất của tổ chức dị năng kia? Thảo nào mỗi lần tổ chức dị năng tìm kiếm người có linh căn, lại tìm được ít như vậy. Nguyên lai là người giở trò quỷ. Rõ ràng có thể hấp thu linh căn của người bình thường để tu luyện. Công pháp của người không sai. Người có biết cái đĩa này không?

Lâm Vân nói xong, lấy cái đĩa mà vợ của Lam Cực là Tề Dung đã đưa cho hắn.

- Nguyên lai sư phụ của ta đã bị người hại, người...

Tên nam tử này đang định nói vài câu chửi thề, nhưng lời tới miệng liền dừng lên. Bởi vì hiện tại không phải là lúc để ý hồ báo. Từ trước tới này y vốn hung ác với người khác quen, không ngờ hiện tại gặp phải một người còn hung ác hơn.

Lâm Vân vừa nghe y nói vậy liền biết tác dụng của cái đĩa này là kiểm tra linh căn gì đó. Quả nhiên, khi mình lấy ra cái này, trên cái đĩa xuất hiện một vòng tròn máu đỏ sáng lập lòe. Chứ không còn là một điểm màu trắng nữa. Điều này chứng tỏ Vũ Tích có linh căn rất tốt. Liền vội vàng thu cái đĩa vào.

Tên Luyện Khí Sĩ kia thấy Lâm Vân lấy ra cái đĩa, là biết tu vị của mình kém xa hắn. Lúc này định muốn rời đi, nhưng phát hiện mình không có cách nào cử động. Rõ ràng lại bị giam tại chỗ. Y lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh. Người kia có tu vị gì vậy? Mà có thể giam cầm cả một Luyện Khí Sĩ sáu tầng?

- Môn phái của các người gồm những ai? Tổng cộng có bao nhiêu người?

Lâm Vân nhìn tên Luyện Khí Sĩ, lạnh lùng hỏi.

- Tôi...Tôi không biết, bản lĩnh của tôi đều là do sư phụ dạy. Hàng năm tôi phải cung cấp người có linh căn cho sư phụ hấp thu. Chỉ là mấy năm gần đây, sư phụ của tôi không biết vì sao không có tới. Nguyên lai đã bị tiền bối....

Tên Luyện Khí Sĩ kinh hồn táng đảm trả lời.

Lâm Vân biết thầy trò hai người này không phải thứ tốt gì. Còn tên Lữ đạo sĩ kia nữa, đều là rắn chuột một ổ. Rõ ràng hấp thu linh căn của người khác để tu luyện. Loại công pháp này, ở giới Tu Chân, chính là loại tà công âm hiểm phá đi nền móng của người khác. Tuy không biết linh căn của một người bị hút đi có thể chết hay không, nhưng Lâm Vân biết, nếu một người không còn linh căn thì sẽ bị tổn thọ từ hai mươi tới ba mươi năm. Mà linh căn bị hút đi khác gì là người đó bị mất đi linh căn đâu.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân chẳng muốn nói nhảm, trực tiếp phóng một ngọn lửa tím thiêu rụi tên tu sĩ kia. Tên này chỉ có thể trơ mắt nhìn ngọn lửa đốt từ chân rồi đốt lên người. Cảm giác đau đớn đến khủng bố khiến y có cảm giác cho dù bị rơi xuống mười tám tầng địa ngục, cũng không muốn bị thiêu như vậy. Mà hiện tại y cũng mới tỉnh ngộ, cô gái kia là nói thật, lão công của cô ta là một sự tồn tại mà y không thể tưởng tượng ra được. Nhưng hối hận thì đã muộn.

Phóng chừng y là người đầu tiên nhìn thấy quá trình mình bị hóa thành tro bụi.

Lâm Vân nhìn Vũ Tích trong ngực hỏi:

- Sao em lại ở chỗ này?

- Tên kia tới nhà chúng ta, rồi lấy ra thẻ chứng minh thân phận tổ chức dị năng quốc gia ra cho em xem. Em đã dùng thần thức kiểm tra, thì thẻ chứng nhận đó đúng là thật. Y nói anh đang bị vây khốn, em nghe thấy vậy rất là lo lắng. Cũng không ngờ người của tổ chức dị năng quốc gia lại lừa gạt em. Chỉ khi tới nơi này, người kia mới hiện nguyên hình. Y quả thực là một tên ác độc. May mà anh tới kịp, nếu không em đã....

Hàn Vũ Tích vốn cho rằng mình có Phong Nhận thì sẽ không sợ người này. Nhưng vừa nhìn thấy y phóng ra hỏa cầu, là biết mình không phải là đối thủ của y. Huống hồ mình không hề có chút kinh nghiệm đánh nhau nào cả.

- Không cần suy nghĩ nhiều đâu, chúng ta trở về thôi.

Lâm Vân ôm Vũ Tích bước lên Phi Vân Trù, hai phút sau đã đi tới cửa chính của biệt thự.

- A, anh trai và chị Vũ Tích đã trở về.

Lâm Hình tinh mắt, hai người vừa mới đi vào thì nàng đã nhìn thấy.

Vài vị trưởng bối cuối cùng mới thổi phào một tiếng. Lo lắng nửa ngày, nguyên lai là Vũ Tích đi đón chồng của mình. Đứa nhỏ này cũng thật là, đi ra ngoài mà không báo trước một câu. Chỉ có Liễu Nhược Sương là có cảm giác, sự tình không đơn giản như vậy.

Người một nhà đã lâu không gặp nhau nên không ngừng hỏi han. Lâm Vân trả lời rất cẩn thận, mãi cho đến lúc hơn mười giờ đêm, mới đưa Liễu Nhược Sương và Vũ Tích lên tầng.

Tuy đã lấy được Tuyết Liên Tử, nhưng Lâm Vân biết không dễ dàng để luyện chế nó thành Liên Sinh Đan. Thứ nhất là mình không có lò đan, thứ hai là mình chỉ có một hạt Sái Liên Tử, như vậy là chưa đủ. Còn có, quan trọng nhất là trình độ luyện đan của mình không cao lắm. Khả năng luyện chế thất bại cũng rất lớn.

Tuy nhiên những điều này không ngăn cản được Lâm Vân. Cho nên hẳn phải tính toán cẩn thận, nếu không sẽ lãng phí Tuyết Liên Tử. Hẳn đương nhiên cũng không ngu ngốc cho Liễu Nhược Sương ăn trực tiếp Tuyết Liên Tử. Như vậy không nói tới chuyện có thể hấp thu hay không, còn rất lãng phí Linh Dược.

- Lão công, anh tìm được Tuyết Liên Tử kia chưa?

Hàn Vũ Tích có chút lo lắng hỏi.

- Anh tìm được rồi.

Lâm Vân lấy một cái bát sứ, rồi cầm Tuyết Liên Tử ra. Dùng dao nhẹ nhàng cắt một miếng nhỏ, đặt vào trong bát sứ. Sau đó lại đổ nửa bát nước vào, dùng tinh lực để luyện hóa Tuyết Liên Tử trong bát.

Xong xuôi thì đưa bát thuốc cho Liễu Nhược Sương nói:

- Em uống hết đi.

Đợi Liễu Nhược Sương uống hết, Lâm Vân đặt bàn tay về phía sau lưng của nàng. Rồi vận chuyển tinh lực để giúp nàng hấp thu được tính. Chất độc vốn bị Lâm Vân bức tới một chỗ, đã rất đơn giản bị Lâm Vân đẩy ra ngoài cơ thể.

Đã tẩy trừ được toàn bộ chất độc trong người của Liễu Nhược Sương, Lâm Vân cuối cùng mới thở phào một hơi. Đợi cho Liễu Nhược Sương đi tới phòng của Lâm Hình ngủ, Hàn Vũ Tích mới nắm chặt bàn tay của Lâm Vân, thần sắc có chút kỳ quái.

- Làm sao vậy, Vũ Tích, có chuyện gì thì em cứ nói đi.

Lâm Vân nhìn sắc mặt của Hàn Vũ Tích là biết nàng có chuyện gì khó nói.

- Là về Vũ Đình. Em ấy mất tích đã nhiều năm, vài ngày trước, Mỹ Na được phân công tới Phần Giang quản lý. Em đã nhờ cô ấy thuận tiện hỏi thăm Vũ Đình. Thì mới biết được em ấy sau khi trở về từ rừng rậm Amazon, thì không lâu sau đã mất tích. Em nghĩ, em nghĩ...

Hàn Vũ Tích có chút ghen ngào nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 286: Tâm Tình

N

àng biết em gái vì sao muốn rời nhà trốn đi. Nhất định là vì em gái cảm thấy có lỗi với mình. Lúc Vũ Đình lấy trộm giấy ly hôn của nàng, là lúc nàng hận em gái duy nhất của mình nhất. Chỉ là hiện tại nghĩ lại, em ấy cũng chỉ vì muốn tốt cho mình mà thôi.

Phỏng chừng Vũ Đình đi theo Lâm Vân vào rừng Amazon đã xảy ra rất nhiều việc, mới thay đổi cách nhìn về Lâm Vân. Lại cộng thêm việc con bé cảm thấy việc mình bị hủy khuôn mặt là lỗi của nó. Nên nó mới hối hận và không có mặt mũi nào gặp lại hai người.

Chỉ là Vũ Tích rất yêu mến cô em gái này. Quan hệ của hai người từ trước tới nay vốn rất tốt. Tăng thêm Vũ Đình không vì mình không có mẫu thân mà làm giảm đi quan hệ chị em. Nói một cách khác, nếu như không phải vì chuyện của Lâm Vân, thì hiện tại quan hệ chị em của hai người vẫn tốt. Hơn nữa hai người đều một mực rất quan tâm đối phương.

Cho nên lần này nàng mới nhờ Mỹ Na khi tới Phần Giang thì thăm hỏi của Vũ Đình. Vũ Tích thật không ngờ Vũ Đình rõ ràng đã mất tích nhiều năm rồi. Nghĩ tới việc mất tích của con bé là có liên quan tới mình, nàng cảm thấy rất là tự trách.

Lâm Vân nghe Hàn Vũ Tích nói vậy liền trầm mặc, thật lâu không nói. Kỳ thực, hắn cũng không có ấn tượng tốt gì với Hàn Vũ Đình. Trước kia ở rừng rậm Amazon chiếu cố nàng ta, hoàn toàn là bởi vì Vũ Tích.

Hiện tại Vũ Tích nói ra chuyện này, hắn đương nhiên hiểu ý của nàng. Nhưng hắn không có ý đáp ứng. Bởi vì hắn muốn dành thời gian cho việc tăng thêm thực lực bản thân, rồi suy tính có thể hay không trở về đại lục

Thiên Hồng. Nếu như đã biết có cơ hội mà không thử, thì hẳn sẽ cảm thấy có lỗi với Thanh Thanh.

Thấy Lâm Vân im lặng không nói, trong lòng Hàn Vũ Tích thở dài một tiếng. Nàng cũng không ý trách cứ Lâm Vân. Dù sao, việc này vẫn là lỗi của cô em gái do đã quá xúc động làm việc. Một người em gái khuyên chị gái ly hôn, thì bất kỳ một người anh rể nào cũng cảm thấy không thoải mái.

- Được rồi, anh sẽ chú ý. Chỉ là về sau, anh đi đâu cũng dẫn theo em đi. Anh không muốn em gặp nguy hiểm nữa.

Lâm Vân thở dài nói. Thấy Vũ Tích đau lòng như vậy, hẳn thực sự không đành lòng cự tuyệt.

Hàn Vũ Tích ôm chặt Lâm Vân nói:

- Cảm ơn anh, lão công. Từ nay về sau em cũng không muốn rời đi anh. Em muốn mãi mãi ở bên cạnh anh. Ở bên ngoài nhiều ngày như vậy, chắc cũng mệt mỏi rồi, anh đi tắm rửa rồi ngủ sớm đi.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi. Âm thầm nói, không biết dạy vợ mình tu luyện có phải quyết định chính xác hay không? Vài chục năm làm vợ chồng chẳng lẽ không đủ? Vì quá tham lam, mà hiện tại ôm lão bà nhưng không thể làm gì được. Quả thực là buồn bực muốn chết.

Sau khi Lâm Vân tắm rửa xong, thì lập tức lên giường. Còn Vũ Tích thì đã thay xong áo ngủ, nhưng lại che kín chắn lại, có vẻ ngượng ngùng. Lâm Vân có chút kỳ quái kéo chăn xuống thì thấy hôm nay Vũ Tích mặc một bộ đồ ngủ rất mỏng, lộ rõ cả nội y ra bên ngoài. Lâm Vân lập tức ngậy người nhìn. Đẹp quá, Lâm Vân thầm khen một tiếng. Có một người vợ như vậy, người chồng còn đòi hỏi gì hơn nữa? Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt càng đỏ như trái táo chín, có chút thở hổn hển.

- Vũ Tích, là ai dạy em mặc kiểu này vậy?

Lâm Vân mất nửa ngày mới kịp phản ứng.

- Là chị Tề Dung nói cho em biết. Mấy hôm trước chị Tề Dung tới đây chơi, rồi nói với em về mấy chuyện này. Bằng không em cũng không biết. Anh thấy được không?

Hàn Vũ Tích bên ngoài nói, nhưng tim đã đập thành thịch, lo lắng Lâm Vân sẽ nghĩ mình quá lẳng lơ.

Lâm Vân nhin không được cười một tiếng. Thật không ngờ Lam Cực lại có một lão bà cực phẩm như vậy. Không biết y có bị lão bà của mình hút khô rồi hay không? Nghĩ tới đây liền cười ha hả.

Hàn Vũ Tích khó hiểu nhìn Lâm Vân. Không biết anh ấy cười cái gì. Không phải vừa rồi anh ấy rất yêu mến đó sao? Trong lòng có chút không yên. Kỳ thực nàng cũng thích loại cảm giác khi mặc như vậy, nhưng chỉ là không biết cảm thụ của Lâm Vân mà thôi.

Lâm Vân vuốt tóc của Hàn Vũ Tích, thương tiếc nói:

- Làm khó cho em rồi. Kỳ thực anh rất thích. Em không biết, con gái càng hư hỏng, coi trai càng thích à. Hắc hắc...

Lúc này Hàn Vũ Tích mới minh bạch vì sao Lâm Vân cười. Cũng không để ý xuân quang đại tiết trên người mình, lao vào đánh Lâm Vân:

- Xấu xa...

- Giết người rồi...

Hồi lâu hai người mới đùa mệt.

- Hiện tại em hy vọng có thể nhanh Trúc Cơ, em nghĩ làm việc kia chắc là rất hấp dẫn.

Áo lót trên người Hàn Vũ Tích đã mất trật tự, nhưng nàng mặc kệ mà ôm Lâm Vân, nhẹ nhàng nói.

- Anh cũng vậy. Anh bật đèn nhìn nhé...

- Vâng.

Lại vài tiếng loạn xạ vang lên, Hàn Vũ Tích tiện tay bật đèn ngủ, Lâm Vân cũng không muốn nhúc nhích.

- Khoan, anh đừng động đây.

Hàn Vũ Tích ôm lấy cánh tay của Lâm Vân,, ngạc nhiên nói.

- Sao vậy Vũ Tích?

- Trên cánh tay của anh có hình một cái bản đồ nè. Có vẻ giống như bản đồ núi sông.

Lâm Vân nghe vậy cả kinh, tranh thủ thời gian ngồi dậy, rồi nhìn cánh tay của mình. Quả nhiên có hình sông núi trên đó. Đây không phải là cái cái Tàng bảo đồ mà mình đấu giá được sao? Sao nó lại biến thành hình xăm trên cánh tay của mình như vậy?

- Lão công, đây là hình xăm à?

Hàn Vũ Tích kỳ quái hỏi.

- Hiện tại anh cũng không rõ ràng lắm. Chắc về sau phải tìm hiểu kỹ thêm mới biết được.

Lâm Vân thì càng kỳ quái. Sao cái bản đồ kia lại nhập vào cánh tay của mình nhỉ. Còn biến thành hình xăm nữa? Mà mình chỉ có thể nhìn thấy nó,

không thể cảm nhận mối liên hệ nào. Lắc đầu, quyết định tạm thời không nghĩ tới nó nữa.

- Lão công, anh có biết không, Tam gia gia vốn phải về hưu. Nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, hiện tại gia gia vẫn được tiếp tục đảm nhiệm chức vụ. Tuy nhiên, lại xảy ra việc gì đó, hôm trước gia gia còn gọi điện thoại cho em, nói rằng nếu anh trở lại thì tới chỗ gia gia một chuyến. Gia gia bảo có chuyện muốn thương lượng với anh.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân không để ý tới hình xăm, thì cũng không quan tâm lắm, ngược lại lại nhớ tới chuyện Tam gia gia tìm Lâm Vân.

Lâm Vân sửng sốt một chút, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ lại có thay đổi gì sao? Tuy nhiên Lâm Vân lập tức đoán chuyện này có tám phần là liên quan tới mình. Nếu như hần đoán không sai, chuyện mình tiêu diệt toàn bộ tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, đã trở thành một bí mật công khai rồi.

Nhưng cho dù như vậy thì thế nào. Dù sao chuyện này cũng không có chứng cứ gì cả. Mình không thừa nhận thì cũng không có ai dám động tới mình. Tam gia gia được tiếp tục nhậm chức, là do có người muốn mượn nhờ lực lượng của mình. Đoán chừng bọn họ cho rằng, mình tiêu diệt được Hắc Thủ Băng Dao là do có một tổ chức mạnh mẽ hơn đứng ở sau lưng mình. Tuy nhiên, tất cả các ông đã nghĩ lầm rồi.

Ngoại trừ nguyên nhân đấy, Lâm Vân không biết còn nguyên nhân nào có thể cho lão gia tử đến tuổi về hưu, còn được tiếp tục đảm nhiệm chức vụ. Bảo mình ra thêm sức thì có thể, nhưng bảo mình bán mạng, thì đừng hòng.

- Còn có một việc, em muốn nói với anh.

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân, có chút là lạ.

Lâm Vân gãi gãi đầu, vừa nãy thân mật với mình cực kỳ, sao chớp mắt đã biến thành khinh khỉnh rồi. Đành phải cười tự giễu hỏi:

- Có việc gì cứ hỏi thưa lão bà đại nhân.

- Gọi là lão bà đại nhân,, có phải trong lòng có quỷ? Anh có quen với Tô Tĩnh Như đúng không? Tưởng Niệm là do cô ấy trả lại cho em.

Hàn Vũ Tích nói tới đây thì vô ý thức sờ Tưởng Niệm đeo trên cổ.

- Ủ, anh có quen biết với cô ta. Nhưng như vậy thì sao? Cô ta vốn là chủ của công ty trước kia anh làm mà. Em phải biết mới đúng chứ?

Lâm Vân có chút kỳ quái vì sao Vũ Tích lại nhắc tới Tô Tĩnh Như.

- Người ta không muốn làm chủ của một công ty, mà muốn tới tập đoàn Vân Môn để làm thuê. Anh nói xem có liên quan gì không?

Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm thấy lão công của mình rất là giáo hoạt. Mình đã nói ra như vậy rồi, anh chàng còn giả vờ như không biết.

- Ách...

Lâm Vân lại sờ sờ cái mũi. Trong lòng tự nhủ, làm sao mà mình biết lý do Tô Tĩnh Như muốn tới tập đoàn Vân Môn làm việc cơ chứ?

Hàn Vũ Tích đương nhiên biết vì sao Tô Tĩnh Như muốn tới tập đoàn Vân Môn làm việc. Nhưng vẫn nói:

- Kỳ thực Tĩnh Như cũng không phải muốn tới đó đi làm. Chỉ là 'Vân Tầm Miên' của Phụng Tân đã ngừng sản xuất. Phụ thân của cô ấy mới bảo cô ấy tới Yên Kinh nhờ anh giúp đỡ. Nhưng Tĩnh Như lại không muốn như vậy. Cuối cùng cô ấy dẫn theo những nhân viên cũ làm việc ở công ty nội y 'Vân Tầm Miên' ở Phụng Tân, tới Yên Kinh để nương tựa vào anh.

- Ý của Tĩnh Như là không muốn những nhân tài này rời đi nơi khác. Muốn cho bọn họ tiếp tục phục vụ cho anh. Cô ấy còn đề nghị tập đoàn Vân Môn

xây dựng thêm công ty trang phục Vân Môn và tiếp tục sản xuất sản phẩm áo lót 'Vân Tầm Miên' ở Yên Kinh. Cô ấy thực sự không muốn cho 'Vân Tầm Miên' cứ như vậy biến mất. Cô ấy nói chỉ cần anh nguyện ý mở một công ty như vậy, cô ấy sẽ hết sức giúp đỡ.

Hàn Vũ Tích nói xong, giống như cười mà không phải cười nhìn Lâm Vân. Giống như trên mặt của Lâm Vân có viết ba chữ “Có gian tình” vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 287: Đàm Phán

A

nh có quan hệ gì với nàng ấy đâu. Em đừng suy nghĩ nhiều.

Hàn Vũ Tích nhẹ giọng cười:

- Em biết. Nhưng anh biết vì sao Tĩnh Như muốn ở lại Yên Kinh không? Nguyên lai cô ấy tính toán sau khi dẫn người của Phụng Tân tới làm việc cho anh rồi rời đi. Nhưng lại phát hiện bạn tốt nhất của cô ấy là Nhược Sương rõ ràng đang làm việc cho tập đoàn của anh. Không biết cô ấy nghĩ như thế nào lại ở lại. Hiện tại Mông Văn đã an bài cô ấy và mấy người kia vào các chức vụ của tập đoàn. Chỉ còn anh trở lại mà thôi.

Lâm Vân thầm than một tiếng. Xây dựng thêm một công ty trang phục Vân Môn, đối với hắn quả thực là quá đơn giản. Nhưng mục đích chính của hắn vốn không phải là phát triển tập đoàn. Hắn chỉ muốn khi cần có tiền thì có tiền tới, không cần lãng phí vào việc kiếm tiền. Chỉ là, tiền có thể mua được linh thạch sao? Hiện tại Lâm Vân đã biết mua không được. Nhiều nhất là như tên Lữ đạo sĩ kia, mua một ít cấm thạch mà thôi.

Hàn Vũ Tích cũng thầm than một tiếng. Nàng làm sao không biết tình cảm của Liễu Nhược Sương và Tô Tĩnh Như đối với Lâm Vân còn chưa có chết. Chỉ là nàng có thể nói cái gì? Vô luận như thế nào, nàng không thể nhường lão công cho người khác. Cho dù là em gái cũng không được, nói gì những người kia...

- Vũ Tích, mà sao chỉ có Tô Tĩnh Như dẫn người tới? Quản lý 'Vân Tầm Miên' ở Phụng Tân không phải là Đường Tử Yên sao?

Lâm Vân nghĩ tới vấn đề này liền hỏi.

- Nghe Tĩnh Như nói thì chị Tử Yên đã kết hôn rồi. Còn cụ thể thì cô ấy không có nói. Tĩnh Như tới Yên Kinh, cũng một phần vì cha của cô ấy muốn gả cô ấy ra ngoài. Hơn nữa, ông nội và ông ngoại của cô ấy đều ở Yên Kinh. Còn có....

Hàn Vũ Tích nói tới đây thì dừng lại một chút, rồi nhìn thoáng qua Lâm Vân. Lâm Vân lập tức minh bạch ý tứ của nàng. Hẳn là còn có mình ở Yên Kinh.

Thở dài một tiếng, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ Tô Tĩnh Như thật sự là vì mình mà tới? Mình có tiếp xúc với cô ta nhiều đâu nhỉ? Nếu Cam Dao tới tìm hẳn thì hẳn còn có chút tin tưởng. Còn Tô Tĩnh Như, hẳn và cô ta gặp nhau quá ít. Rất khó biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì. Nghĩ tới Cam Dao, Lâm Vân liền lắc đầu, không biết cô nàng này thế nào rồi. Vài năm không gặp lại, không biết nàng đã kết hôn chưa.

Hai vợ chồng giăng co một đêm, lúc thì lăn qua lăn lại, lúc thì nói chuyện thì thầm. Mãi cho tới lúc hừng đông thì hai người mới ôm nhau ngủ thật say.

Khi hai người tỉnh lại thì đã tới giờ ăn cơm trưa, không khỏi nhìn nhau cười. Mà người nhà phỏng chừng đôi vợ chồng đang ân ái, nên cũng không có ai đi lên gọi hai người.

- Anh đi tới chỗ của lão gia tử đây. Em có muốn đi cùng không?

Ăn xong cơm trưa, Lâm Vân chuẩn bị đi tới chỗ của lão gia tử xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Nếu như có thể, em cũng muốn đi,

Hàn Vũ Tích đương nhiên hy vọng ở cùng một chỗ với Lâm Vân. Chỉ là nàng không biết tới đó có phù hợp hay không.

Lâm Vân mỉm cười:

- Đương nhiên có thể rồi. Việc này cần gì phải nếu như nữa.

Đại viện của Lâm gia tuy bảo vệ rất nghiêm ngặt, nhưng khi bọn họ nhìn thấy là Lâm Vân tới, thì không có ai đi lên ngăn cản. Lúc tới thì không thấy lão gia tử ở nhà, chỉ có Dư Dụ mà thôi. Khi Dư Dụ thấy là Lâm Vân thì rất là cao hứng. Liền lập tức gọi điện thoại cho lão gia tử.

Sau khi gác điện thoại xuống, Dư Dụ nói với Lâm Vân:

- Lão gia tử muốn gặp cậu ở lão viện, thủ trưởng số một cũng ở đó. Hiện tại tôi sẽ lái xe dẫn cậu tới lão viện.

Thủ trưởng số một muốn gặp hẳn, đương nhiên hẳn không thể từ chối. Vô luận từ góc độ nào, cũng phải đi gặp ông ta một lần. Trong mắt của Hàn Vũ Tích chỉ có Lâm Vân, Lâm Vân đi nơi nào, nàng đều không có ý kiến.

Lâm Vân không biết vì sao những lãnh đạo của quốc gia này phải tới lão viện để sống. Nhưng quả thật linh khí ở nơi này phong phú hơn ở các nơi khác rất nhiều. Những nơi có nhiều linh khí như vậy, tuy người bình thường không thể hấp thu trực tiếp, nhưng vẫn có lợi cho sức khỏe của bọn họ.

Trong phòng tiếp khách của lão viện đã ngồi bốn người. Trông thấy Lâm Vân dẫn theo Hàn Vũ Tích đi vào, Lâm Lộ Trọng liền ra hiệu cho hai người ngồi xuống.

Lâm Lộ Trọng lập tức giới thiệu từng người một, Lâm Vân cũng rất khách sáo chào hỏi.

Ngoại trừ Lâm Lộ Trọng ra, ba người còn lại đều có hứng thú nhìn Lâm Vân. Bởi Lâm Vân khi biết thân phận của bọn họ đều không lộ ra vẻ sợ hãi hay là biểu lộ nịnh nọt gì cả. Điều này đã rất là khó có được.

Lâm Vân một mức biểu hiện bình thản, lễ tiết đúng mực, không thấy loại non nớt cũng như nôn nóng của người trẻ tuổi. Thậm chí ngay cả cô gái xinh đẹp bên cạnh Lâm Vân cũng biểu hiện bình tĩnh như hẵn vậy. Quả thực là một đôi trai gái trẻ có ý tứ.

Qua lời giới thiệu của lão gia tử, Lâm Vân mới biết ba người này là ai. Ngồi đầu chính là thủ trưởng số một của quân ủy, thần thái rất an tường. Bên trái là một vị lão nhân hơn sáu mươi tuổi, mang theo khí tức uy nghiêm của quân nhân. Ông ta chính là thủ trưởng đứng hàng thứ hai của quân ủy, Từ Trường Thâm. Bên phải trừ tam gia gia của mình ra, còn có một người là bộ trưởng bộ quốc phòng.

Lâm Vân xem tình hình như vậy liền biết vài vị này đang thương thảo chuyện gì đó quan trọng. Bằng không toàn bộ lãnh đạo cao nhất đã không ở đây. Hơn nữa, có vẻ như bọn họ còn là bằng hữu thân thiết.

- Tiểu Vân, nếu không cháu để Vũ Tích ngồi ở phòng bên chờ một lúc.

Lâm Lộ Trọng trông thấy Lâm Vân rõ ràng dẫn theo cả vợ mình tới, chủ động nói.

Lông mi của Lâm Vân giương lên, nhưng không nói gì cả. Nếu như đổi thành người khác, Lâm Vân đã không chút do dự dẫn theo Vũ Tích rời đi rồi. Nhưng bây giờ không thể làm như vậy, một là không thể làm mất mặt mũi của lão gia tử. Hai là chỗ này toàn là lãnh đạo trung ương, một chút đúng mực Lâm Vân vẫn có.

- Lâm Vân, em ở phòng bên chờ anh.

Vài vị lão nhân kia còn chưa lên tiếng, Hàn Vũ Tích đã chủ động nói đi ra ngoài.

- Ha ha, không cần đâu, tôi nghĩ những lời nói hôm nay của chúng ta, chẳng lẽ nào khi Lâm Vân trở về chẳng nói cho vợ của mình biết. Cũng không cần

lánh ra ngoài làm gì.

Nói chuyện là vị thủ trưởng số một.

Lâm Vân mỉm cười, không có trả lời. Thủ trưởng số một vừa nói như vậy, hẳn liền có hảo cảm với ông ta. Đây là một người làm việc nhanh gọn, thích sự thẳng thắn. Bởi vì ông ta nói đều đúng sự thật. Vô luận là trong này nói chuyện gì, hẳn cũng sẽ không giấu Vũ Tích. Hẳn không phải là người của tổ chức tình báo, nên không muốn dấu vợ mình chuyện gì. Trừ chuyện mình đã sống lại, bởi vì chuyện này nghe quá mức dọa người, huống hồ còn phải quan tâm tới suy nghĩ của mẫu thân và em gái nữa.

Cũng may vài vị thủ trưởng ở đây đều không có ý khác. Xem ra bọn họ cũng đồng ý với lời của thủ trưởng số một.

- Đúng là tuổi trẻ tài cao, không những có bản lĩnh lớn, ngay cả người vợ cũng là mỹ nhân đứng đầu quốc gia của chúng ta. Ha ha. Vài năm trước tôi đã nghe nói về cậu, liền biết cậu không phải là vật trong ao. Quả nhiên tôi đã đoán đúng vậy.

Vị thủ trưởng số một cười dài, cười mở nói.

- Hôm nay cố ý gọi cậu tới đây, đúng là có vài chuyện cần cậu hỗ trợ. Lão Lưu, ông nói trước đi.

Thủ trưởng số một nói xong, liền nhìn lão già có dáng người cao cao ngồi bên cạnh Tam gia gia.

- Ài, sao việc khó nói toàn giao cho tôi nói vậy. Làm bằng hữu với các ông thật là thiệt thòi. Ha ha, Lâm lão, người cháu nội này của ông thật không tồi. Chỉ riêng tập đoàn Vân Môn mà do cậu ta thành lập cũng đã vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người rồi. Hiện tại tập đoàn Vân Môn đã trở thành công ty nộp nhiều thuế nhất cho quốc gia đó.

- Mà tập đoàn Vân Môn còn sắp sản xuất ra vài loại sản phẩm điện tử mới như thiết bị năng lượng ánh sáng, thiết bị có trí thông minh nhân tạo. Về thiết bị có trí thông minh nhân tạo kia, tôi không rõ lắm, nhưng thiết bị năng lượng ánh sáng vừa mới ra, thì sẽ giúp Hoa quốc tiết kiệm được rất nhiều năng lượng. Ha ha, có thể tưởng tượng, một khi thiết bị đó được ra đời, thì năng lượng tương lai chính là năng lượng ánh sáng.

- Như vậy thì còn gì lo lắng việc bán chạy hay không nữa. Cậu thật hung ác đó Lâm Vân. Đã đoạt sự độc quyền của thông tin quốc tế rồi, ngay cả nguồn năng lượng tương lai cũng không buông tha. Đương nhiên, đây là chuyện tốt đối với quốc gia. Chúng tôi thích như vậy. Hắc hắc. Có thể tưởng tượng, một khi loại sản phẩm không thể phỏng chế như vậy được sản xuất, quốc gia của chúng ta có thể tăng lên một cấp bậc. Không tồi, không tồi.

- Đương nhiên, hôm nay chúng tôi gọi cậu tới không phải là vì chuyện này. Mà là về hệ thống viễn thông Vân Môn của cậu. Hiện tại hệ thống viễn thông của Vân Môn đã thịnh hành toàn cầu. Kể cả quốc gia của chúng ta cũng ở trong số đó. Nhưng có một điều là, rất nhiều người đã tiến hành phân tích sóng ngắn và sóng dài từ các sản phẩm truyền tin của công ty cậu, nhưng đều không thể phân tích ra nội dung trong đó. Điều này khiến chúng tôi không thể không bội phục cậu.

- Cậu là một tài năng đã vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Cũng may cậu là người của quốc gia chúng tôi, nên chúng tôi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cậu có biết, một quốc gia không thể nắm giữ thông tin qua lại, là một chuyện kinh khủng như thế nào không? Đây chả khác gì một hồi tai nạn đối với các quốc gia.

- Lúc trước chúng tôi còn chưa ý thức được một chiếc điện thoại Vân Tinh Linh lại mạnh mẽ như vậy. THậm chí đến mức không có cách nào phá giải. Vốn tính toán sau khi phá giải xong hệ thống viễn thông của Vân Môn, thì mới cùng cậu thương lượng chuyện này. Nhưng hiện tại Vân Tinh Linh đã

phổ cập, chuyện này đã như lửa xém lông mày. Không chỉ quốc gia của chúng ta sốt ruột, mà toàn bộ các quốc gia đều sốt ruột.

- Cậu sắp thành kẻ địch của toàn bộ quốc gia rồi. Ha ha. Cho nên chúng tôi hy vọng cậu có thể hợp tác với quốc gia, sát nhập công ty viễn thông Vân Môn thành một ngành thông tin của quốc gia. Ít nhất phải để cho quốc gia khống chế loại sóng truyền tin này. Đương nhiên, quốc gia sẽ không thiệt thòi cho tập đoàn Vân Môn của cậu.

Lão già này nói xong, vài vị ngồi ở đây đều có chút mong chờ nhìn Lâm Vân. Đương nhiên bọn họ đều hy vọng Lâm Vân đáp ứng. Nếu Lâm Vân không đáp ứng, thì đôi bên coi như muốn vạch mặt. Nếu bức Lâm Vân đi rồi tới nước ngoài, thì đây chính là một tổn thất lớn với quốc gia. Chuyện Lâm Vân diệt cả tổ chức Hắc Thủ Băng Dao, những người ngồi ở đây không ai là không biết. Nên ai có thể khẳng định lưu lại được Lâm Vân? Huống hồ, Lâm Vân còn là cháu trai của Lâm Lộ Trọng.

Lâm Vân cười nhạt, trầm mặc một lát. Hẳn suy nghĩ, kỹ thuật này không thể không giao ra được rồi. Cho dù không giao cho nước này, thì tới nước khác cũng không tránh được kết quả như vậy. Nếu không giao thì tập đoàn của hắn sẽ trở thành nơi mà cả dư luận thế giới đã kích.

Giao cho bọn họ thì có thể, nhưng giao như thế nào mới là vấn đề lớn nhất. Mình chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi. Cũng tuyệt đối không để điện thoại của công ty bị bất kỳ kẻ nào nghe trộm.

Xem ra chỉ có thể lấy tiền để đổi. Lâm Vân thầm than một tiếng. Tuy mình không hứng thú gì với tiền bạc, nhưng cũng không thể miễn phí giao kỹ thuật cho người khác. Đây không phải là tính cách của Lâm Vân.

Tốt nhất là lưu lại một trăm số điện thoại cho mình dùng, còn lại thì giao cho quốc gia xử lý. Cũng không thể ăn hết một chén cơm, kiêu gì cũng phải

chia bớt cho người khác. Có một trăm số điện thoại này là được, không phải lo kẻ khác nghe trộm.

- Như vậy đi, tôi nguyện ý giao kênh Vân Tinh Linh, kỹ thuật sóng ngắn cùng với hệ thống điện số cho các ông. Tùy các ông sử dụng. Công ty của chúng tôi sẽ không tham dự. Từ nay về sau công ty của chúng tôi chỉ phụ trách việc sản xuất điện thoại Vân Tinh Linh. Còn quốc gia thì cung cấp đầu số và hệ thống truyền tin. Tuy nhiên, không được thu chi phí truyền sóng.

- Về phần các quốc gia khác, tôi cũng nguyện ý giao hệ thống và kỹ thuật, đương nhiên tiền là không thể thiếu. Ba ngày sau công ty của chúng tôi sẽ tổ chức một cuộc họp báo, tuyên bố bán kỹ thuật truyền sóng của Vân Tinh Linh ra ngoài. Đương nhiên, tôi chỉ bán cho các chính phủ quốc gia, sẽ không tùy tiện bán cho bất kỳ công ty tư nhân nào.

Lâm Vân âm thầm tự nhủ, chỉ có thể làm như vậy. Bằng không một khi thư từ qua lại của thế giới bị lộn xộn, sẽ xuất hiện các nhân tố không ổn định.

Hắn tin tưởng, mặc kệ hệ thống này bao nhiêu tiền, bất kỳ quốc gia nào cũng đều muốn mua.

Nghe Lâm Vân nói như vậy, vài vị ở đây mới thở phào một cái. Làm như vậy là tốt nhất, chỉ cần có kỹ thuật này là được. Vốn sợ Lâm Vân không đồng ý, xem ra Lâm Vân vẫn tương đối phối hợp. Bởi vì Lâm Vân đang nắm trong tay một tổ chức có thể tiêu diệt toàn bộ tổ chức Hắc Thủ Băng Dao mà không để lại dấu vết. Đây là một cỗ lực lượng mà không ai là không dè chừng.

Tuy bọn họ đã từng điều tra tổ chức sau lưng Lâm Vân rồi, nhưng lại không hề tìm được dấu vết nào. Xem ra tổ chức kia là ở nước ngoài, chứ không ở trong quốc nội.

Thấy chuyện thứ nhất đã đàm phán ổn thỏa, hào khí trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Lộ Trọng cũng thở phào một hơi. Nói thật, tuy Lâm Vân là cháu trai của ông ta, nhưng ông ta biết mình không có cách nào chi phối được nó. Bản lãnh và suy nghĩ của đứa cháu trai này đã không cần phải ông ta chỉ dạy cái gì. Có lẽ ông ta chỉ có thể giúp đỡ nó ở một số ít chi tiết. Việc lớn thì Lâm Vân căn bản không cần ông ta hỗ trợ giải quyết.

Giống như chuyện liên quan tới Tần gia lần trước, tuy ông ta muốn giúp đỡ, nhưng còn chưa có đợi sự trợ giúp của ông ta, Lâm Vân đã một mình giải quyết rồi. Nghĩ tới đây, Lâm Lộ Trọng ho khan một tiếng:

- Tiểu Vân, vị này là Từ gia gia. Cháu gái của ông ta, Từ Nhân chắc cháu cũng quen biết.

- Ha ha, tốt, quả nhiên là một nhân vật phong vân, vừa tuần tú lại lịch sự. Khó trách cháu gái tôi luôn nhắc tới cậu. Tuy nhiên lần này tôi lại có một việc cần cậu hỗ trợ.

Thanh âm của Từ Trường Thâm rất to rõ.

Lâm Vân cười khở một tiếng. Từ Trường Thâm đã lên tiếng thì chắc có liên quan tới quân ủy. Nếu là quân ủy thì hẳn không dễ cự tuyệt. Muốn cự tuyệt thì phải thừa dịp ông ta còn chưa nói ra thì cự tuyệt trước.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền vội vàng đứng lên, lễ phép nói:

- Nguyên lai là Từ gia gia. Tôi đã nghe Tam gia gia đã nói về ông nhiều lần. Có thể làm việc cho Từ gia gia, trong lòng tôi cầu còn không được....

Lâm Vân nói tới đây, vài lão gia hỏa thầm kêu không ổn. Tên tiểu tử này quá khôn khéo và dối trá. Rõ ràng thừa dịp lão Từ còn chưa nói ra yêu cầu, định ngăn cản trước. Xem ra hẳn căn bản không muốn ra sức cho quốc gia.

Quả nhiên Lâm Vân nói tiếp:

- Chỉ là, em gái của vợ tôi đã mất tích vài năm. Vợ của tôi rất nhớ con bé. Hôm qua tôi cũng đã đáp ứng cô ấy đi tìm em vợ. Cho nên....

- Khoan, đừng vội cự tuyệt, chuyện này đương nhiên sẽ không để cậu bị thiệt thòi. Nhất định sẽ khiến cho cậu thỏa mãn. Ha ha, lão Lâm, ông nói xem.

Chương 287 (2): Đàm phán

Nói chuyện là người mà Lâm Vân cho là khôn khéo nhất, bộ trưởng bộ quốc phòng, lão Lưu.

Lâm Lộ Trọng nhắc chén trà lên uống nhằm che dấu tâm tư của mình. Trong lòng tự nhủ, nếu tôi có thể sai khiến được đứa cháu kia, thì đâu cần ông phải nhắc. Tuy nhiên, đã nhắc tới mình, thì cũng không thể không lên tiếng. đành phải nhìn Lâm Vân, cười khổ nói:

- Kỳ thực, việc lần này cũng không tốn quá nhiều thời gian của cháu đâu. Hơn nữa, cháu không cần phải lập tức đi làm. Nếu không cháu nghe Từ gia nói một chút.

Trong lòng Lâm Vân âm thầm cảm tức. Đã là gia gia thì phải hướng về cháu trai mới đúng. Liền âm thầm quyết định, nếu là chuyện nguy hiểm, tuyệt đối không đi làm

Từ Trường Thâm thấy Lâm Vân không có ý phản bác, lập tức thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói:

- Long Ảnh là do cậu huấn luyện nên cậu phải biết chuyện này.

Lâm Vân không thể không bội phục khẩu tài của lão Từ. Câu đầu tiên đã cắt đường lui của mình. Khiến mình không thể không để ý. Thời gian mình ở cùng các đội viên Long Ảnh tuy chỉ là ngắn ngủi mấy tháng, nhưng đã bị sự nhiệt huyết và tình cảm huynh đệ của bọn họ khi ở rừng rậm Amazon làm

cho cảm động. Thậm chí còn có vài người đội viên đang làm cho công ty của mình.

Nếu như có liên quan tới Long Ảnh, Lâm Vân thật không tốt cự tuyệt.

Từ Trường Thâm thấy thần sắc của Lâm Vân quả nhiên chuyển thành chú ý, mới mỉm cười, nói tiếp:

- Lần này Long Ảnh liên tiếp mất đi năm người đội viên. Ngay cả đội trưởng Thái Giang cũng bị trọng thương...

Lông mi của Lâm Vân giương lên, nếu không phải người nói chuyện là Từ Trường Thâm thì hẳn đã nhắc cổ lên hỏi rồi. Rõ ràng mất liên tiếp năm người huynh đệ Long Ảnh, là ai mà có thể lợi hại như vậy?

Về công về tư, Lâm Vân cũng sẽ không để hung thủ nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật. Lúc trước tổ chức Hắc Thủ Băng Dao mới bắt cóc Vũ Tích, đã bị Lâm Vân hủy diệt. Tuy Lâm Vân không phải là người có thù tất báo, nhưng là một người ân oán phân minh. Huống hồ Long Ảnh là do hắn tổn công sức đào tạo.

Thấy lông mày của Lâm Vân nhăn lại, Từ Trường Thâm tiếp tục nói:

- Lúc đầu quân ủy cũng cho rằng là do các đội quân đặc công khác ám toán. Nhưng về sau mới phát hiện không phải là như vậy. Lần hành động mang tính quốc tế kia, biểu hiện của Long Ảnh chúng ta là tốt nhất.

- Hồ Nha chỉ có một nửa số người trở về. Thậm chí có mấy đội đặc công của mấy quốc gia tham gia, chỉ trở về một hai người...

Lâm Vân nghe vậy, liền suy nghĩ không biết là ai có sức chiến đấu cường đại như vậy? Là tu sĩ sao? Hay là cái đĩa bay lần trước? Lẽ ra cái đĩa bay kia sẽ không nhanh chóng trở về mới đúng. Theo như phỏng đoán của Lâm Vân, ít nhất phải vài năm nó mới quay lại. Chẳng lẽ thực sự có nền khoa

học kỹ thuật vượt qua tất cả mọi hành tinh? Chỉ cần một thời gian ngắn ngủi mấy tháng là có thể di chuyển tới Địa Cầu? Tuy có nhiều nghi vấn, nhưng Lâm Vân không lên tiếng hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 288: Không Ngừng Đưa Ra Điều Kiện

T

ừ Trường Thâm tán thưởng nhìn Lâm Vân nói:

- Sau khi đội đặc công quốc tế chinh hợp, tới chỗ đã từng xuất hiện qua đĩa bay kia xem xét thì gặp phải hai tên nam tử che mặt kỳ quái. Bọn chúng có dáng người thấp, nhưng lại sử dụng một loại vũ khí vô cùng khủng bố. Một trăm sáu mươi người đặc công tinh anh của quốc tế, gặp phải hai người này, chỉ trở lại có sáu mươi bảy người. Còn lại thì trong một thời gian ngắn ngủi chết hết.

- Mà hai tên kỳ quái kia sau khi giết người, thì đã biến mất không thấy tung tích. Hiện tại vẫn chưa xác định được thân phận của bọn chúng. Không biết là người Địa Cầu hay là người ngoài hành tinh. Cũng không biết hai tên đó đi về hướng nào. Nhưng mặc kệ bọn chúng đi đâu, nếu quả thật bọn chúng là người ngoài hành tinh, thì sự việc trở nên rất nghiêm trọng.

- Xét thấy sức chiến đấu của đội viên Long Ảnh là mạnh nhất trong đội đặc công quyết tử, trải qua hội liên hiệp quyết định, hy vọng cậu, vốn là huấn luyện viên của Long Ảnh, có thể đảm nhiệm chức chỉ huy đội đặc công quốc tế.

Sắc mặt của Lâm Vân lạnh dần. Vì đội viên của Long Ảnh báo thù, không nói hấn cũng đi. Nhưng trải qua hội liên hiệp quyết định? Cái hội đấy thì có quyền gì mà quyết định mình? Thật là trò cười. Hơn nữa, điều này cũng chứng tỏ bọn họ chỉ muốn mình đi làm pháo hôi mà thôi.

Cho nên Lâm Vân không muốn hợp tác gì với cái hội liên hiệp kia, chỉ tổ lãng phí thời gian của hắn. Hiện tại thời gian của hắn quý giá vô cùng, nào có rảnh để đi làm những việc kia. Nếu thật sự có thời gian, còn không bằng đi chơi công viên với lão bà.

Mình không phải anh hùng, cũng không phải là người theo chủ nghĩa quốc tế. Mục đích của mình là người thân được sống một cuộc sống tốt đẹp và mau chóng tu luyện tới chín sao. Chỉ có thể mà thôi. Giúp đội viên của Long Ảnh báo thù, cho dù Từ Trường Thâm không nói, mình cũng sẽ đi. Nhưng vì đội đặc công quốc tế bán mạng, hẳn còn không cao thượng như vậy.

Nhìn sắc mặt vốn bình tĩnh chuyển dần sang lạnh lẽo của Lâm Vân , là mọi người biết, hẳn đang rất bất mãn.

Chỉ huy đội đặc công quốc tế là một cái chức vụ rất vang dội. Hơn nữa còn là một vinh dự cho quốc gia. Vậy mà tiểu tử Lâm Vân này rõ ràng giống như không quan tâm vậy. Lâm Lộ Trọng rất là xấu hổ, Từ Trường Thâm cũng không khá hơn chút nào.

Thấy Lâm Vân không lên tiếng, Từ Trường Thâm lần nữa nói:

- Nghe nói cậu đang thu thập vật này?

Từ Trường Thâm nói xong, lấy ra một viên linh thạch. Lâm Vân thấy vậy, trong lòng liền căng thẳng. Đây không phải là vật hẳn muốn thu thập, mà là bức thiết phải cần.

Thấy Lâm Vân quả nhiên lộ ra vẻ hứng thú, Từ Trường Thâm giống như con hồ ly già vậy, mỉm cười đặt linh thạch ở trên bàn.

Hàn Vũ Tích nhìn thấy lão nhân kia lấy ra một viên linh thạch, giống như câu cá. Mà mỗi dụ của ông ta rõ ràng là lão công của mình. Đột nhiên trong lòng Hàn Vũ Tích rất là cảm động. Lâm Vân vì một viên linh thạch mà kích động như vậy, tuy bên ngoài của hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng mình vẫn có thể cảm giác ra được. Vậy mà Lâm Vân lại giao cho mình mấy chục viên linh thạch để mình tu luyện. Chính mình còn tưởng thứ này tuy khó lấy, nhưng không phải là đặc biệt khó lấy.

Lúc này mới biết linh thạch có ý nghĩa như thế nào với Lâm Vân. Hẳn đối xử với mình thật là tốt. Nghĩ tới đây hai mắt của Hàn Vũ Tích đỏ lên, nắm lấy tay của Lâm Vân.

Lâm Vân đang suy nghĩ, lão Từ dùng linh thạch để câu mình, không biết ông ta có bao nhiêu linh thạch như vậy. Nếu ông ta có nhiều, thì đáp ứng điều kiện kia không có vấn đề gì, chỉ là thay đổi một chút mà thôi. Nhưng nếu chỉ là một viên linh thạch, thì chưa đủ để hãn thỏa mãn.

Sau này mình đi sơn mạch Hoành Đoạn tìm giáo phái Âm Nguyệt Quan kia. Nói không chừng có thể kiếm được rất nhiều linh thạch ở đó. Mặc dù đây chỉ là một loại khả năng, nhưng không phải không thể.

Lão Từ này chắc là biết chuyện Lý Ly mang theo một viên linh thạch tới rồi mình buông tha cho Lý gia. Nên cũng nghĩ rằng, chỉ cần một viên linh thạch như vậy, sẽ khiến mình đi vào khuôn khổ. Nhưng ông ta lại không biết, mình đã sớm không để một viên linh thạch vào mắt.

Linh thạch đương nhiên là thứ tốt, nhưng một viên sao có thể đủ cho hãn đáp ứng cái gì. Vũ Tích đột nhiên cầm tay của hãn, hãn đương nhiên biết suy nghĩ của nàng. Nhéo nhéo tay của Vũ Tích, ra hiệu cho nàng yên tâm.

Vài lão nhân trông thấy Lâm Vân không còn hứng thú, liền biết một viên linh thạch này còn chưa đủ để đưa ra điều kiện với Lâm Vân. Đều âm thầm cười khố, khẩu vị của anh chàng Lâm Vân này càng lúc càng lớn.

- Tôi có thể nói lai lịch của viên đá này cho cậu biết. Tuy hiện tại chỉ có một khối, nhưng không chừng chỗ đấy còn có.

Từ Trường Thâm thấy chỉ một viên đá không có tác dụng, liền đưa thêm đòn sát thủ. Một nơi có thể có mỏ đá như vậy, chắc anh chàng này phải hứng thú chứ.

Không nghĩ tới, ông ta vừa dứt lời, Lâm Vân đã nói:

- Không cần đâu, viên linh thạch này là các ông đào được ở dãy núi Vân Quý.

Mấy người ngồi đây nhìn nhau. Bọn họ đâu biết Lâm Vân đã sớm dùng thần thức để kiểm tra rồi. Linh khí bên trong khối linh thạch này ngang ngửa với mấy khối linh thạch mà mình tìm được ở đây, nên thuận miệng suy đoán một chút. Mà nhìn biểu lộ của vài vị này, xem ra mình đã đoán đúng.

- Chắc cậu cũng biết về tổ chức dị năng của quốc gia phải không. Loại đá này gọi là đá Bạch Hà. Quốc gia của chúng ta có bốn người Luyện Khí Sĩ. Nhưng người có tu vi cao nhất lại mất tích từ hôm qua. Luyện Khí Sĩ rất khó kiếm, toàn là nhân tài trụ cột của quốc gia.

- Lần này, chúng tôi còn mời thêm một người Luyện Khí Sĩ để hỗ trợ cậu. Cậu phải biết rằng, cơ hội này không phải ai cũng có được. Cậu tu luyện chính là công phu nội gia, nếu có một người Luyện Khí Sĩ chỉ đạo, phỏng chừng cậu sẽ thu được lợi ích không nhỏ. Cậu thấy thế nào?

Từ Trường Thâm xuất ra con bài cuối cùng để dụ Lâm Vân.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh, chỉ đạo mình? Cái tên bại hoại mạnh nhất của các ông đã bị tôi một mũi lửa đốt chết rồi, còn mang người khác ra dạy tôi? Tuy nhiên, hẳn vẫn cảm kích dụng tâm của Từ Trường Thâm. Chắc ông ta không có ý gì khác, chỉ là muốn nhìn xem mình có thể chuyển từ cổ võ sang Luyện Khí Sĩ hay không.

Xem ra mình phải lộ ra vài tay, bằng không lại xuất hiện mấy tên nữa, khiến cho đôi bên đều không xuống đài được.

Thấy Lâm Vân không nói gì, Từ Trường Thâm mỉm cười nói:

- Gọi đạo trưởng Hà Ngụ tới đây một lát.

Lâm Vân đã sớm nhìn ra đằng sau của Từ Trường Thâm có giấu hai người vệ binh, nhưng không nói ra. Quả nhiên không bao lâu sau, thì có một đạo sĩ hơn ba mươi tuổi đi tới. Nói thật, Lâm Vân không có hảo cảm gì với đạo sĩ cả. Bởi những người đạo sĩ mà hắn từng gặp, đều không phải là thứ tốt gì.

Cho nên tên đạo trưởng Hà Ngụ vừa đi vào, Lâm Vân không đứng lên chào hỏi. Nhưng vài vị lãnh đạo đều biểu hiện phi thường khách khí với y. Hà Ngụ là ai, là bán tiên có thể phóng ra hỏa cầu trong truyền thuyết à. Thậm chí y có thể nhảy qua một bức tường cao hơn 4m. Nếu không phải sợ quá mức rêu rao, thì quốc gia đã cho tay Hà Ngụ này đi tham gia thể vận hội Olympic rồi. Kiểu gì y chẳng dành được huy chương vàng.

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân và vợ của nó không có ý đứng lên, có chút sốt ruột. Trong lòng tự nhủ, đứa cháu trai này của mình quả thực quá kiêu ngạo.

Mấy vị thủ trưởng kia nhìn thấy Lâm Vân như vậy, sắc mặt cũng rất khó coi. Nếu không phải bọn họ coi trọng Lâm Vân và thể lực sau lưng hắn, thì đã lên mặt trách vấn rồi. Ngay cả thủ trưởng số một có ấn tượng tốt với hắn cũng phải thở dài. Bản lĩnh của tiểu tử Lâm Vân này là có, nhưng hắn không biết núi cao còn có núi cao hơn sao? Làm người không nên quá mức kiêu ngạo.

Xem ra đời lát nữa phải bảo Hà Ngụ cho hắn mở mang tầm mắt, cho hắn biết trên đời này còn có rất nhiều người lợi hại hơn hắn. Không biết lúc Hà Ngụ bắn ra cầu lửa, thì biểu lộ của Lâm Vân sẽ như thế nào.

Hà Ngụ thấy đôi nam nữ kia rõ ràng không để ý tới mình, trong lòng rất tức giận. Tuy nhiên khi y trông thấy Hàn Vũ Tích, lập tức như bị điện giật, đã sớm quên chuyện hai người thất lễ với y.

“ Nữ nhân này quả thực là xinh đẹp, tại sao trước kia mình chưa từng thấy qua một cô gái xinh đẹp như vậy nhỉ? Quả thực là tuyệt sắc khuynh thành”

Y liên quyết định, vô luận thế nào cũng phải thu phục nữ nhân kia vào trong tay.

Từ Trường Thâm nhìn thấy biểu lộ của Hà Ngụ như vậy, thầm kêu không tốt. Không nghĩ tới tay Hà Ngụ này lại không biết khống chế bản thân như vậy. Tuy nhiên, nghĩ lại thì cũng không thể trách y được, một nữ tử mỹ mạo như Hàn Vũ Tích, ai thấy chẳng động tâm? Bọn họ đã già rồi, đương nhiên là không nghĩ như vậy. Nhưng nếu thay đổi là một người trẻ tuổi, phỏng chừng cũng biểu lộ như Hà Ngụ.

Từ Trường Thâm vội vàng ho khan một tiếng, cảnh tỉnh Hà Ngụ. Hà Ngụ trông thấy Lâm Vân nhìn mình cười lạnh, trong mắt hiện lên một tia sát khí, không hề có ý giấu diếm. Trong lòng cũng hừ lạnh một tiếng, đã coi Lâm Vân như một người chết. Ngay cả thủ trưởng Lưu cũng nhìn thấy tâm tư của Hà Ngụ. Nhưng không biết nói thế nào. Chỉ có thể thầm than Lâm Vân không may. Cũng không thể phái người, hai mươi bốn tiếng bảo vệ Lâm Vân a.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 289: Ngài Là Thần Tiên?

H

ơn nữa, Hà Ngụ muốn giết người chẳng lẽ còn sẽ lưu lại dấu vết sao? Không có bằng chứng, cho dù quốc gia biết Hà Ngụ giết người, cũng sẽ không làm gì được y. Ai biết có một ngày nào đó cần y hỗ trợ hay không? Huống hồ nghe nói, Luyện Khí Sĩ tới một mức độ nào đó có thể bay lên trời. Quốc gia cũng không muốn đắc tội với một người có tiềm lực như vậy.

Từ Trường Thâm đã hối hận khi để Hà Ngụ trông thấy vợ của Lâm Vân. Lâm Lộ Trọng thở dài một tiếng. Biết việc này đã không thể vãn hồi. Nhưng nếu y muốn đánh chủ ý tới cháu dâu của mình, cho dù mình liều mạng cũng không để cho y làm được.

Vài vị thủ trưởng đều cảm thấy bất mãn với thái độ của Hà Ngụ. Nhưng cũng không đồng ý với sự thất lễ của Lâm Vân.

Lâm Vân đột nhiên đứng dậy. Mấy người trông thấy Lâm Vân đứng lên đều rất là vui vẻ. Ngóng trông Lâm Vân có thể chào hỏi đạo trưởng Hà Ngụ để hòa hoãn quan hệ giữa hai người. Nhưng cũng âm thầm cảm tức thái độ chậm trễ của Lâm Vân. Tuy nhiên, Lâm Vân không có nhìn Hà Ngụ, mà chỉ là chào từ biệt bốn vị thủ trưởng.

Mấy người sững sờ, ngay cả thủ trưởng số một đều ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ tiểu tử Lâm Vân này cho rằng chỗ này muốn tới là tới, muốn đi là đi sao. Lâm Lộ Trọng cũng âm thầm sốt ruột.

Lâm Vân đã sớm biết có thủ vệ bảo vệ nghiêm ngặt ở bên ngoài. Tuy nhiên hắn giống như không trông thấy vẻ kinh ngạc của các vị thủ trưởng, tiếp tục nói:

- Đề nghị của Từ gia gia, tôi sẽ xem xét. Còn về tên đạo sĩ Hà này, tôi muốn dẫn y tới một nơi để hỏi vài chuyện.

Lâm Vân nói tới đây, khuôn mặt của vài vị thủ trưởng đều đen lên. Ngay cả Từ Trường Thâm vốn giữ gìn cho Lâm Vân cũng sắc mặt tối sầm:

- Chỗ này không phải là chỗ cậu muốn tới là tới, muốn đi là đi. Tôi biết bản lĩnh của cậu, nhưng cậu phải đặt an nguy của quốc gia lên trên hết. Đừng tỏ vẻ kiêu ngạo như vậy.

Từ Trường Thâm tức giận nói, nhưng ông ta cũng có ý tốt trong đó. Lâm Vân mỉm cười, biết nếu mình không lấy ra vài trò, thì mấy vị trưởng bối này còn muốn gây khó dễ cho mình.

- Người tới đây, Hà Ngụ.

Hà Ngụ cười lạnh một tiếng, còn chưa nói gì, thì đột nhiên cảm giác mình không tự chủ được trượt tới bên người Lâm Vân.

Vài vị thủ trưởng đều cho rằng Hà Ngụ chủ động đi tới, đang muốn lên tiếng nhắc nhở đạo trưởng Hà không nên chấp nhặt Lâm Vân. Nhưng chỉ có Hà Ngụ là tự biết, sắc mặt của y đã tái nhợt, đổ đầy mồ hôi lạnh sau lưng. Y đã biết mình gặp phải loại người nào. Một người chỉ cần khẽ vẫy tay là mình liền tự động bị kéo tới, là đủ biết thực lực của hắn lớn hơn mình gấp trăm lần.

- Tiểu Vân, hiện tại đạo trưởng Hà là tổ trưởng tổ dị năng, cháu đừng làm xằng làm bậy. Huống hồ nơi đây không phải là nơi cháu có thể tùy tiện động chân động tay.

Lâm Lộ Trọng biểu hiện là nhắc nhở Lâm Vân, nhưng trên thực tế là cũng đang nhắc nhở Hà Ngụ, không được làm hại cháu trai của mình.

- Tam gia gia, chúng ta trở về rồi hẵng nói. Tạm biệt vài vị thủ trưởng.

Lâm Vân nói xong, liền một tay nắm Hàn Vũ Tích, một tay chộp áo của Hà Ngụ xoay người biến mất.

Từ Trường Thâm đang muốn bão nổi, thì đột nhiên ngậy đại. Vài vị thủ trưởng cũng đều ngậy đại. Bởi vì bọn họ phát hiện Lâm Vân đã biến mất tại chỗ. Đây là bốn sự gì vậy? Chưa từng nghe ai nói qua. Người Lâm Vân này là ai? Phải mấy phút sau, vài vị thủ trưởng mới kịp phản ứng, hai mặt nhìn nhau. Thì mới phát hiện không ai ở đây hiểu về cháu trai của Lâm lão.

- Thông báo cho đội trưởng đội cảnh vệ tới đây.

Thủ trưởng số một lên tiếng.

Rất nhanh đội trưởng đội cận vệ đã đi vào. Vừa tới liền chào theo nghi thức quân đội.

- Các cậu có nhìn thấy người nào đi ra ngoài không?

Từ Trường Thâm không chờ đợi được hỏi.

- Báo cáo thủ trưởng, chỗ này vẫn được bảo vệ rất là nghiêm ngặt. Trước mắt không phát hiện ra bất kỳ người nào đi ra ngoài.

Người đội trưởng đội cảnh vệ một bên báo cáo, một bên suy nghĩ, địa hình của nơi này không phức tạp, chẳng lẽ có một người đi ra mà mình lại không biết? Vậy thủ trưởng hỏi vậy là có ý gì? Huống hồ nơi này chỉ có một lối ra, người nào đi qua mà chả biết.

- Tốt lắm, cậu đi xuống đi.

Từ Trường Thâm nhận được câu trả lời liền ra lệnh cho người đội trưởng rời đi.

Vài vị thủ trưởng lúc này mới quay sang nhìn Lâm Lộ Trọng. Lâm Lộ Trọng cũng đồng dạng chưa thanh tỉnh. Thấy mấy người nhìn mình, không khỏi cười khổ một tiếng. Muốn nhắc chén trà lên uống một ngụm thì phát hiện nước trà trong chén đã hết.

.....

Lâm Vân bay tới một địa phương vắng vẻ rồi vút Hà Ngụ xuống mặt đất.

Mất nửa ngày Hà Ngụ mới kịp phản ứng, vẻ mặt ngây ngốc nhìn Lâm Vân hỏi:

- Ngài có thể bay? Ngài thực thần tiên sao?

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, tiến lên tát y một cái. Hắn rất căm tức khi cái tay Hà Đạo này không hề kiêng kỵ, mê đắm nhìn vợ của mình. Tát xong hai phát, Lâm Vân mới lạnh lùng nói:

- Hiện tại là ta hỏi người, chứ không phải người hỏi ta.

- Vâng, vâng tiên trưởng, ngài cứ hỏi đi.

Toàn thân của Hà Ngụ đã run rẩy, nhổ ra một ngụm máu mang theo vài cái răng. Một bên run rẩy vì sợ hãi, một bên kích động vì được gặp thần tiên.

- Hiện tại tu vi của người là Luyện Khí Kỳ tầng năm. Người đã tu luyện bao lâu để được như vậy. Và dùng phương pháp gì tu luyện?

Lâm Vân lạnh giọng nói.

- Hồi bẩm tiên trưởng, tiểu đạo bắt đầu tu luyện từ lúc bảy tuổi, tổng cộng đã tu luyện được ba mươi năm. Tầng năm thì mới ở tháng trước đột phát. Còn phương pháp tu luyện thì do sư phụ truyền cho tôi pháp quyết vận khí. Mỗi ngày đều phải luyện.

Hà Ngụ không dám giấu diếm, biết gì nói hết.

Lâm Vân gật đầu. Không có linh thạch, đan dược, cũng không có linh mạch. Ở một nơi có linh khí mỏng manh như ở đây, có thể tu luyện tới tầng năm là không dễ dàng. Hàn Vũ Tích nghe vậy mới biết mình trong một thời gian ngắn tu luyện tới tầng thứ tư là hoàn toàn do Lâm Vân tốn không ít tâm tư cho mình. Nên càng dán sát vào người Lâm Vân, trong lòng ngọt như ăn mật.

- Sư phụ của ngươi là Mạnh Tối phải không?

Lâm Vân hỏi vậy, là xem người này có phải do tên bại hoại kia dạy không. Nếu đúng vậy thì đệ tử cũng phải là thứ tốt gì.

- Không phải.

Hà Ngụ là người rất coi thường Mạnh Tối, vội vàng nói.

- Vậy thì việc tu luyện của ngươi là do ai dạy?

Lâm Vân nghĩ thầm, chẳng lẽ còn có người mạnh hơn Mạnh Tối sao?

- Là ông nội của tôi dạy cho tôi. Theo lời của ông nội, ông đã từng gặp thần tiên ở núi Côn Luân, rồi nhặt được một quyển sách còn có một nửa. Liên coi đó là bảo bối gia truyền. Nhưng cha tôi thì chỉ có luyện tới tầng thứ ba mà thôi.

Hà Ngụ nói xong, sợ hãi nhìn Lâm Vân.

- Đưa quyển sách đó cho ta xem thử một lát.

Lâm Vân không chút do dự đưa ra vấn đề khiến Hà Ngụ khó xử.

Tuy Hà Ngụ không muốn giao quyển sách quý của mình ra, nhưng cũng không dám cãi lại lời của Lâm Vân. Liên lấy một quyển sách còn một nửa,

lúc nào cũng mang theo người cho Lâm Vân.

Lâm Vân lật qua lật lại xem một lát, thì là một quyển pháp quyết Luyện Khí Kỳ đơn giản không thể đơn giản hơn. Cũng chỉ có thể luyện tới tám tầng. Liền ném trả lại cho Hà Ngụ.

Hà Ngụ thấy thần tiên không có hứng thú gì với quyển sách rách nát của mình, liền vội vàng cất đi. Cũng đúng, đã là tiên rồi, sao còn hứng thú với quyển sách của mình. Buồn cười lúc này mình còn động tâm tư với tiên nữ. Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh lại rơi sau lưng. Không biết kế tiếp mình sẽ chịu trừng phạt gì, không khỏi lo sợ bất an.

- Người nói trong núi Côn Luân có thần tiên? Người đã gặp qua chưa?

Lâm Vân lần nữa hỏi Hà Ngụ.

- Tôi chưa từng thấy trông thấy qua. Theo lời của cha tôi nói, tám mươi năm trước, ông nội và cụ của tôi đi vào trong núi hái thuốc. Thì nhìn thấy thần tiên đánh nhau ở đằng xa. Đợi cho hai vị thần tiên này đánh nhau xong một lúc lâu, cụ của tôi mới dám dẫn theo ông nội của tôi đi ra bụi cỏ. Cuối cùng thì nhặt được nửa cuốn sách ở chỗ đánh nhau đó.

Hà Ngụ không biết hai vị thần tiên trước mắt này có thể hay không tịch thu lại tiên thư của mình, nên cảm thấy rất lo lắng.

Lâm Vân vốn tính toán giết cái tay Hà Ngụ này, nhưng hiện tại giết y rồi, thì ai cũng biết là mình giết. Vậy thì quả thực là bác mặt mũi của vài vị thủ trưởng. Nghĩ tới đây, liền giờ tay lên nói:

- Hôm nay chỉ lấy một con mắt của người rồi tha mạng chó của người. Lần sau đừng để ta gặp lại, nếu không là ta sẽ giết chết.

Nói xong, Lâm Vân dẫn theo Hàn Vũ Tích lập tức bay đi.

Hà Ngụ sờ sờ một con mắt đã không biết mất lúc nào, trong lòng âm thầm nghĩ mà sợ. May mà thần tiên chỉ lấy một con mắt của mình. Có thể tưởng tượng, nếu không phải vì vài vị thủ trưởng, thì mạng nhỏ của mình đã không còn.

Bất kể là vì nguyên nhân nào, Hà Ngụ cũng không dám tiếp tục ở lại chỗ này nữa. Vội vàng đi ra đường cái gọi một chiếc xe taxi rồi trở về chỗ ở. Y biết mình còn phải đối mặt với rất nhiều nghi vấn, nhưng y cũng không dám quay trở về lão viện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 290: Nhu Tình Như Nước

T

rong núi Côn Luân lại có thần tiên? Lâm Vân dẫn theo Hàn Vũ Tích rơi xuống một ven đường vắng lặng, chuẩn bị ăn chút gì đó rồi quay trở về. Trong lòng còn đang suy nghĩ chuyện này. Hẳn biết chỗ đấy nhất định là có người Tu Chân ẩn dấu. Không biết qua mấy chục năm rồi, những người này còn ở đó hay không?

- Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích cùng Lâm Vân đổ xuống ven đường, lại không nhìn được kích động trong lòng, ôm chặt lấy Lâm Vân.

- Sao vậy Vũ Tích? Không phải em hay gọi anh là lão công sao? Như thế nào lại thành Lâm Vân rồi?

Lâm Vân thầm nghĩ sao Hàn Vũ Tích mạnh bạo thế nhỉ. Bình thường ở những chỗ đông người, nàng nhiều nhất chỉ dám nắm tay mà thôi. Hôm nay rõ ràng còn ôm lấy mình. Phải biết rằng, tuy chỗ này khá vắng vẻ, nhưng một nơi tập nập như Yên Kinh, vắng vẻ cũng thường có người qua lại.

- Cảm ơn anh.

Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn Lâm Vân, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Lâm Vân sững sờ, lập tức kịp phản ứng. Nàng chắc cảm động vì mình đã đưa hết linh thạch tiết kiệm cho nàng. Trong lòng cũng tràn đầy nhu tình, nhẹ nhàng vuốt tóc của Hàn Vũ Tích nói:

- Có gì đâu, chúng ta là vợ chồng mà, đừng nên suy nghĩ nhiều.

- Em thực hối hận, lúc trước ở sơn trang Tương Hồ, em lại đối xử với anh như vậy. Em... Yêu anh là hạnh phúc lớn nhất của em. Nhưng lúc trước em đối xử tệ bạc với anh, vì sao anh còn tốt với em như vậy? Em cũng không biết linh thạch lại trân quý với anh như vậy. Hôm nay em trông thấy tay đạo sĩ kia hơn ba mươi năm mới luyện tới Luyện Khí tầng năm. Thì em mới biết em cỡ nào hạnh phúc.

- Em còn mười viên linh thạch trong người, anh cầm hết đi, chờ anh tu luyện cao hơn, em lại...

Lời của Hàn Vũ Tích còn chưa hết, Lâm Vân đã dùng miệng chặn lại miệng của nàng. Hàn Vũ Tích cũng nhiệt liệt đáp lại. Hai người dường như đã quên chỗ này là ven đường.

Một hồi lâu sau, Lâm Vân mới buông Hàn Vũ Tích ra, nhẹ giọng nói bên tai của nàng:

- Tên đạo sĩ thú kia sao có thể so sánh với Vũ Tích nhà ta được. Hơn nữa, anh muốn em tu luyện nhanh hơn là có kế hoạch khác. Đứa ngốc, em không biết anh là sắc lang à. Nhanh tu đến Trúc Cơ đây, như vậy anh có thể... Hắc hắc.

Tuy làm vợ chồng đã lâu, giữa hai người đã không còn bí mật, nhưng Hàn Vũ Tích nghe xong những lời này vẫn đỏ mặt. Bất quá lần này nàng không có ý né tránh mà càng dán vào bên tai của Lâm Vân, nhẹ nhàng nói:

- Anh có sắc hay không, em là người rõ ràng nhất. Em nghe lời anh nói, cố gắng tu luyện tới Trúc Cơ, cho anh...

Trong lòng Lâm Vân chính đang ngứa, đột nhiên Hàn Vũ Tích ngừng lại. Thấy khuôn mặt của lão bà đỏ bừng, kiều diễm như hoa, Lâm Vân nhin không được hỏi:

- Để cho anh cái gì? Đằng sau nghe không rõ lắm.

Nhưng Hàn Vũ Tích chỉ đỏ mặt, không nói thêm gì nữa. Thật lâu sau mới thở dài nói:

- Nếu không anh cũng lấy cả Nhược Sương nữa. Nhược Sương vừa đẹp người lại đẹp nết. Nếu vài năm cũng không thể Trúc Cơ, em cảm thấy thật xin lỗi anh.

Lâm Vân sững sờ, trong nội tâm âm thầm buồn cười, lắc đầu không nói gì. Tuy hắn không để ý với chế độ một vợ một chồng ở thế giới này. Nhưng hiện tại hắn chỉ yêu có một mình Vũ Tích mà thôi. Nếu nói Nhược Sương là cô gái tốt, thì Tĩnh Như, Cam Dao, thậm chí Ninh Vi hoặc là Xung Hi gặp ở Thanh Hóa, có ai không phải là cô gái tốt đâu?

Cứ thấy xinh đẹp là lấy về, từ nay về sau còn không biết muốn kết hôn bao nhiêu người vợ. Hơn nữa, mình còn có Thanh Thanh, nhờ đâu về sau mình có thể gặp lại nàng thì sao?

- Em nói là thật lòng.

Hàn Vũ Tích đương nhiên không muốn Lâm Vân lấy quá nhiều lão bà. Không một nữ nhân nào là yêu mến lão công có nhiều người vợ. Nhưng mấy năm qua nàng luôn cảm thấy áy náy với Lâm Vân. Sớm biết như vậy, lúc đầu ở Phần Giang, mình cùng với hắn đã làm chuyện vợ chồng rồi. Cũng không cần tu luyện làm gì. Ai quan tâm tới Trúc Cơ hay không Trúc Cơ cơ chứ?

Trong lòng Lâm Vân cảm động, lần nữa hôn nhẹ môi Hàn Vũ Tích nói:

- Con gái tốt có nhiều lắm, chẳng lẽ về sau cứ gặp một người lại lấy một người sao/ Chẳng lẽ em muốn lão công của mình bị hấp thành da bọc xương à? Hắc hắc, quan trọng nhất chính là, vợ chồng phải có tình yêu, chứ không chỉ là việc trên giường. Nếu như anh thực sự yêu Nhược Sương...Ha ha, nói những điều nhảm chán này làm gì?

- Bại hoại...

Hàn Vũ Tích mắng một câu nhưng trong lòng rất ngọt ngào, dán ở trong ngực của Lâm Vân, không nói thêm gì. Nghĩ tới mình thiếu chút nữa bỏ lỡ người nam nhân này, Hàn Vũ Tích có chút hoảng hốt.

- Chúng ta đi thôi, ôm ấp ở chỗ này, nhiều người nhìn thấy mất.

Lâm Vân vỗ vỗ vai Hàn Vũ Tích.

- A...

Lúc này Hàn Vũ Tích mới kịp phản ứng nơi đây không phải là phòng của hai người, mà là ở ven đường. Bên kia rõ ràng đang có mấy người vụng trộm nhìn lén bên này, lập tức mặt càng đỏ. Vừa rồi là do nàng không kìm lòng được. Thật sự là mắc cỡ chết người.

Tranh thủ thời gian kéo tay Lâm Vân vội vàng rời đi. Một mực đi thật xa, Hàn Vũ Tích mới bình tĩnh lại. Nhìn Lâm Vân cười đắc ý, đang muốn nhéo người hân một cái. Nhưng tay vừa chạm tới hông lại trở thành cái ôm nhẹ nhàng. Nàng không nỡ nhéo Lâm Vân.

- Lão công, Vân Tinh Linh kia là tâm huyết của anh, sao anh phải bán cho bọn họ?

Hàn Vũ Tích đột nhiên nhớ tới Lâm Vân vừa mới mang bán kỹ thuật của Vân Tinh Linh ra ngoài, không biết Lâm Vân có thể hay không uế oải.

- Kỳ thật, cho dù bọn họ không tìm anh, anh sẽ vẫn giao cho bọn họ. Em biết không, nếu kỹ thuật này không giao cho chính phủ các quốc gia, thì sẽ trở thành kẻ thù của cả thế giới. Viễn thông chính là mạch máu của một quốc gia. Huống hồ, anh giữ lại kỹ thuật đó có làm được gì? Cũng không thể tự động biến thành tiền, còn không bằng bán ra ngoài.

- Anh chỉ cần nắm lấy nguồn sản xuất của Vân Tinh Linh là được. Đây là sản phẩm mà người khác không làm nhái được. Cho dù bọn họ biết được kỹ thuật của anh, nhưng không có tài liệu của anh, thì không làm được thiết bị truyền tin. Dù làm được thì khoảng cách truyền tin nhiều nhất chỉ là 200km mà thôi.

- Mà kỹ thuật này sắp được biến thành tiền. Còn Vân Tinh Linh vẫn là sản phẩm chính để truyền tin. Tại sao lại không làm? Em nói xem.

Lâm Vân nói xong, giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích bưng tỉnh đại ngộ:

- Vậy mà em tưởng anh trở thành người đại công vô tư rồi. Quả nhiên là có đạo lý. Khó trách anh còn muốn bán kỹ thuật này cho các quốc gia khác.

Lâm Vân rất xấu hổ, chẳng lẽ trong mắt lão bà của mình, mình chính là một gian thương sao?

Thấy biểu lộ kỳ quái của Lâm Vân, Hàn Vũ Tích thản nhiên cười:

- Anh càng không khéo càng tốt em sẽ không lo bị đói chết.

Nói xong, đột nhiên tựa vào người Lâm Vân, sau nửa ngày mới lên tiếng:

- Anh biết không, ngày đó lúc anh tìm việc ở chợ việc làm, em cũng ở đó. Lúc đó anh biết em nghĩ như thế nào không?

Lâm Vân nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, đột nhiên nhớ tới Trương Tuyền. Không biết cô nàng có đôi mắt câu hồn ấy bây giờ như thế nào rồi? Lần trước còn bị bọn Hải Tặc bắt cóc, mà mình trong lúc vô tình đã cứu cô ta.

- Lúc ấy, trong lòng em nghĩ, muốn anh theo em trở về. Cho dù em làm việc nuôi anh cũng được. Nhưng khi em ngẩng đầu lên nhìn, thì đã không biết anh đi chỗ nào. Về sau gặp anh thì đã trở thành anh nuôi em...

Hàn Vũ Tích không đợi Lâm Vân trả lời, đã tự nói.

Lâm Vân sửng sốt một chút, thật không ngờ lúc mình đi tìm việc làm ở chợ việc làm thì Hàn Vũ Tích cũng nhìn thấy. Lúc đó mình chỉ mới ngừng tự được Tinh Vân, ngay cả khả năng bảo vệ bản thân cũng khó. Thấy Hàn Vũ Tích đang chìm đắm trong hồi tưởng, vội vàng trừu ghẹo:

- Nếu biết lúc đó em yêu anh như vậy, thì anh đã không cần tìm công việc rồi. Liền trở thành tiểu bạch kiểm cho em nuôi sống thì tốt. Thật sự là thất sách a.

Hàn Vũ Tích lần nữa ôm sát cánh tay của Lâm Vân,, lắc đầu nói:

- Lúc em thấy nữ nhân kia lừa anh, em rất là tức giận. Tuy nhiên, lúc đó em chưa yêu anh. Lão công, anh có thể nói cho em biết, anh thích em lúc nào không? Em thực sự rất muốn biết.

Nói xong, Hàn Vũ Tích dừng lại, xuất thần nhìn khuôn mặt của Lâm Vân, giống như muốn nhìn thấy đáp án trên mặt của hắn vậy.

- Anh nghĩ hắn là đêm sinh nhật đó, lúc anh tặng em cái vòng Tường Niệm. Sau đó là em nhào vào lòng anh khóc.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi. Trong lòng tự nhủ, loại chuyện như vậy phải về phòng nói mới đúng. Ở trên đường cái nói chuyện này có vẻ mất tự nhiên. Chỉ là Hàn Vũ Tích đã hỏi, hắn không muốn lãng tránh đi.

- Em cũng vậy...

Hàn Vũ Tích nhớ lại, ngày hôm sau Lâm Vân không chào mà từ biệt, lúc đó trong lòng nàng rất đau đớn. Thậm chí hối hận vì sao ngày đó lại ngủ cùng với Mỹ Na. Tuy nhiên, nếu quay ngược lại thời gian, nàng cũng không có dũng khí ngủ cùng với Lâm Vân. Chỉ là ý nghĩ trong lòng mà thôi.

Lâm Vân không biết vì sao Hàn Vũ Tích lại nói lại chuyện này, sợ nàng quá mức thương tâm, vội vàng vừa cười vừa nói:

- Chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi.

- Vâng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 291: Bức Thư

H

àn Vũ Tích nói những tâm sự này cho Lâm Vân, vì nàng sợ hãi, không biết khi nào lại phải tách lão công ra. Tuy Lâm Vân nói từ nay về sau muốn dẫn theo nàng đi khắp nơi. Nhưng một việc như ngày hôm qua, ai biết nó có hay không lại phát sinh.

Thế giới này không có bất kỳ người nào có thể tin, ngoại trừ lão công của mình. Ngay cả tổ chức dị năng quốc gia cũng có những tên bại hoại như vậy. Lúc đầu mình làm việc ở trong một công ty nhỏ, còn chưa tiếp xúc nhiều mặt trái của xã hội. Nhưng càng về sau, càng trải đời nhiều, nàng mới biết thế giới này có thật nhiều điều đen tối.

Kỹ thuật Vân Tinh Linh là do lão công của mình dùng hết tâm huyết để sáng chế ra, vậy mà người khác chỉ nói một câu, không thể không giao đi. Tuy Lâm Vân nói vô cùng có đạo lý, nhưng nàng vẫn canh cánh trong lòng. Giống như mình trước kia vậy, người nhà bắt buộc mình làm gì, mình có thể trái lại bọn họ sao?

Nếu như không phải mình có Lâm Vân, thì đã chết lặng nghe theo lời an bài của gia đình rồi. Hiện tại nàng chỉ cảm thấy may mắn, may mắn người nhà lần đầu tiên bán đứng mình, thì đối tượng chính là lão công của mình bây giờ. Nghĩ tới đây, Hàn Vũ Tích ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, ánh mắt đã đắm lệ mang theo nhu tình dào dạt.

Lâm Vân thấy vậy liền hoảng sợ, vội vàng nói nhẹ vào tai Hàn Vũ Tích:

- Nơi này không phải là trên giường, em đừng có nghĩ ngợi lung tung.
- Bại hoại...

Nói ra hai chữ này, lại trầm mặc một hồi lâu mới nói:

- Em muốn trở lại công viên ở Phần Giang kia nhìn lại một lần. Đồng thời em muốn về đó xem hiện tại Vũ Đình đang ở nơi nào? Kỳ thực con bé cũng là một người đáng thương. Mẹ ruột của con bé rất ít khi quan tâm tới nó.

- Ừ, vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ.

Lâm Vân đương nhiên không có vấn đề.

- Nhưng giờ đã muộn rồi mà, sợ là không có máy bay về đó.

Hàn Vũ Tích vô ý thức nói.

- Cô gái ngốc, đã quên lão công của em là ai à?

Lâm Vân thật sự bị Hàn Vũ Tích làm cho đau lòng. Mình suốt ngày mang nàng ấy bay tới bay lui, vậy mà nàng ấy lại quên. Tuy nhiên điều này cũng không thể trách nàng ấy. Dù sao tư duy của con người thường hướng tới những điều quen thuộc, nhất thời khó mà tiếp thu được cái mới.

- A...

Hàn Vũ Tích suy nghĩ vẫn vơ nên quên mất chuyện Lâm Vân có thể bay được.

- Nghe nói con gái càng dần, con trai càng yêu thích.

Lập tức Hàn Vũ Tích tìm được cái cớ, giả hoạt nói.

-....

Lâm Vân không biết khi nào mà khẩu tài của Hàn Vũ Tích lại biến thành tốt như vậy. Trong lòng tự nhủ, em ngốc hay không ngốc, anh đều yêu mến.

.....

- Không nghĩ tới, lão bất tử Lâm Lộ Trọng còn có thể nhậm chức thêm ba năm. Chẳng lẽ chúng ta phải chờ tới ba năm sau mới có thể động thủ với tên Lâm tiểu tử kia sao?

Sắc mặt của Lý Danh Sinh rất âm trầm.

Từ lần trước cùng Tần Bang Trung lấy được cách điều chế Đường Tâm Hoàn từ trong tay của Liễu Quý, tăng thêm việc Liễu Quý vô thanh vô tức bị chết, khiến chuyện này không có bằng chứng để điều tra. Cho nên Lý Danh Sinh rất chờ mong Lý gia trong tay y có thể phát dương quang đại, viễn siêu huy hoàng lúc trước.

Nhưng không nghĩ tới, còn đang chuẩn bị động thủ với tập đoàn Vân Môn, thì lại có tin Lâm lão gia tử tiếp tục nhậm chức. Đây quả thực không phải là tin tức tốt gì.

Nói thật, lúc trước Lý gia muốn y giải trừ hôn ước với Tống Lôi, y rất là không cam lòng. Tống Lôi không những xinh đẹp, càng làm cho y tâm ngứa, chính là cô nàng kia có bộ ngực rất lớn. Sớm biết như vậy, thì đã làm thịt cô ta rồi. Tuy nhiên, cũng may Tần Nhan của Tần gia cũng không tồi. Khuôn mặt và bộ ngực kém hơn Tống Lôi chút, nhưng tính cách lại khá cay, khiến y không phiền chán.

Chỉ là, nữ nhân này cũng giống như Tống Lôi, đều không thích hẹn hò với mình. Thật là tâm ngứa vô cùng, nhưng vì là con cháu của Tần gia, nên y không dám bá vương ngạnh thương cung. Y không có bản lĩnh lớn như Lâm Vân, động vào Tần gia mà còn có thể tiêu diêu tự tại.

Trong lòng y rất rõ ràng, hai nhà Tần Lý hợp tác chỉ là muốn đối phó với Lâm gia mà thôi. Thậm chí y còn hoài nghi, một khi Lâm gia bị rơi đài, Tần gia có thể hay không bài trừ hôn ước. Cho nên y muốn trước khi lấy nhau, liền gao nấu thành cơm. Không cần phải đến lúc đó lại giống như Tống Lôi, bị vồ hụt con mồi.

Tần Bang Trung nghe Lý Danh Sinh nói vậy âm thầm mắng ngu ngốc. Cháu gái Tần Nhan tuyệt đối không thể gả cho một tên bao cở như vậy được. Nếu không phải vì đối phó với Lâm gia, Tần gia sao có thể dám hỏi với một tên ăn chơi trác táng như y?

- Danh Sinh, cháu không cần phải gấp. Lâm lão bất tử kia cho dù có tại vị hay không chúng ta cũng có biện pháp xử lý ông ta. Nhưng cần phải thay đổi kế hoạch lúc trước.

Tần Bang Trung nói tới đây, thì ngừng một chút, nhìn Lý Danh Sinh.

- Muốn thay đổi như thế nào?

Lý Danh Sinh vô ý thức hỏi.

Tần Bang Trung nghe thấy vậy, lần nữa cười lạnh một tiếng. Quả nhiên là một tên bỏ đi.

- Không chỉ nói nhà máy chế thuốc, cho dù tập đoàn viễn thông Hoa Tín cũng đang gặp nguy cơ. Không biết công ty di động của cháu như thế nào, nhưng ta chỉ biết tập đoàn Hoa Tín đang bắt đầu lỗ vốn nghiêm trọng.

Tần Bang Trung bất chợt thanh sắc, nâng chén trà lên uống rồi nói tiếp:

- Kế hoạch lúc đầu của chúng ta là muốn thông qua danh nghĩa của quốc gia, để cưỡng chế thu hồi công ty viễn thông của tập đoàn Vân Môn, sau đó chúng ta gây dựng lại. Nếu Lâm Lộ Trọng về hưu, hẳn là không có lực cản gì. Cái tay Lâm Vân kia cho dù lợi hại hơn đi chăng nữa, còn có thể đấu với một quốc gia sao? Cha chú cùng với ông nội của cháu, hai người liên minh lại, là không có vấn đề.

- Đây là dương mưu. Cho nên cho dù Lâm gia biết được cũng không làm gì được chúng ta. Người đi trà ngụy, chú không tin Lâm Lộ Trọng về hưu,

cấp trên còn giúp Lâm gia nói chuyện. Nhưng người tính không bằng trời tính, lão già Lâm Lộ Trọng kia rõ ràng lại tiếp tục nhậm chức. Cho nên kế hoạch này coi như bị phá sản.

- Nếu như cưỡng chế tiếp tục kế hoạch, nói không chừng sẽ chọc giận tên Lâm Vân điên cuồng kia, rồi hấn lại làm như đối với Hàn gia mà không sợ ai hời hấn.

Tần Bang Trung nói tới đây, hừ lạnh một tiếng, hận ý của y với Lâm Vân đã rất lớn.

- Vậy ý của chú là...

Lý Danh Sinh lập tức tỉnh táo. Đồng thời trong lòng tính toán, trước khi đánh bại Lâm gia, thì khiến cô nàng Tần Nhan khó chơi kia đi vào khuôn khổ.

- Bố cục mà chúng ta đã chuẩn bị thời gian trước có thể phát huy tác dụng. Huống hồ chúng ta còn có con át chủ bài.

Tuy Tần Bang Trung không thích tên thiếu gia ngu ngốc như lợn này, nhưng cũng chỉ có thể hợp tác với y. Hấn mượn không phải là y mà là thế lực của Lý gia.

.....

Tỉnh Phần Giang, đường Trung Dương, đại viện Hàn gia. Từ sau khi Lâm Vân tới đây làm náo loạn, nơi này không còn vẻ bề ngoài như trước. Tuy người của Hàn gia đã biết Lâm Vân tìm được Hàn Vũ Tích. Hấn là được Hàn Vũ Tích khuyên bảo, hấn sẽ không lại tới nơi này thiêu đốt. Nhưng nhân tâm của Hàn gia đã tán, sinh ý của Hàn gia càng ngày càng kém. Đang dần dần rơi vào cảnh lụy bại như ngày xưa.

Ngõ Mai Đầm, chỗ ở của Hàn Tranh Bình, mẫu thân của Hàn Vũ Đình, Lưu Phi không còn phong quang như ngày xưa nữa, cả người đều rất tiêu tụy. Lúc trông thấy Hàn Vũ Tích và Lâm Vân đi vào nhà, liền sửng sốt một chút, một lúc lâu mới kịp phản ứng, lập tức đứng lên nói:

- Vũ Tích?

Hàn Vũ Tích gật đầu nói:

- Cháu chào dì, cháu trở về đây là muốn hỏi Vũ Đình rời đi lúc nào? Dì có biết con bé đã đi nơi nào không?

Một tia hồi hận lóe lên trong mắt của Lưu Phi.

- Vũ Đình đã rời đi vài năm rồi, một mực không có tin tức của nó. Dì cũng đã tới tất cả thân thích, nhưng đều không tìm được con bé. Dì rất hối hận lúc trước Vũ Đình rời đi, dì không để ý tới nó. Hiện tại muốn tìm lại không thấy. Dì rất nhớ con bé...

Lưu Phi nói xong, cúi đầu nước mắt khóc. Lâm Vân kiểm tra một chút, không nhìn thấy Hàn Vũ Tích ở nhà, không biết là đi đâu rồi.

- Cháu muốn vào phòng của Vũ Đình nhìn một chút.

Hàn Vũ Tích rất đồng tình với Lưu Phi lúc này. Nhưng nàng cũng biết bà mẹ của Vũ Đình này là hạng người gì.

- Cháu cứ đi xem đi. Ba năm nay, đồ đạc trong phòng của Vũ Đình dì vẫn để như vậy, chưa di chuyển đi.

Hàn Vũ Tích dẫn theo Lâm Vân đi vào phòng của Vũ Đình. Gian phòng rất sạch sẽ, xem ra mẹ của Vũ Đình thường xuyên quét dọn nơi này. Trên bàn vẫn còn có rất nhiều sách vở, nhớ lại lúc Hàn Vũ Đình rời đi, con bé vẫn

còn chưa tốt nghiệp. Một khung ảnh chụp của Vũ Tích và Vũ Đình đặt ở chính giữa bàn học. Bức ảnh chụp Hàn Vũ Đình ôm tỷ tỷ, cười rất là vui vẻ.

Hàn Vũ Tích cầm lấy khung ảnh, nhẹ nhàng lấy tay lau bụi bặm. Thật lâu sau mới thả xuống, rồi muốn lấy ảnh chụp trong khung ra.

- A, trong khung ảnh còn có chỗ trống.

Thần thức của Lâm Vân đã quét tới chỗ trống trong khung ảnh.

Hàn Vũ Tích không có thói quen sử dụng thần thức, nghe Lâm Vân nói vậy, mới phát hiện có một phong thư kẹp bên trong của khung ảnh.

Cẩn thận mở phong thư ra, thì có một tờ giấy hơi mỏng rơi xuống. Nhưng chữ ở trên lại không nhiều lắm, còn có dấu nhăn nhúm, có vẻ như bức thư từng bị dính nước.

“Em thực xin lỗi chị, thực xin lỗi anh rể, vì em đã yêu anh rể. Em không có cách nào tự kiềm chế, luôn ảo tưởng mình còn nằm trong ngực của anh rể. Nếu như có thể quay về quá khứ, em thà rằng cùng tên Tần Thăng kia đồng quy vu tận, cũng không muốn y phá hư hạnh phúc của chị. Nhưng cuộc đời không có chữ nếu, chính là em đã phá hạnh phúc của chị.”

“Những thứ mất đi, về sau mới biết nó quý giá như thế nào. Em đã hại chị, khiến chị bị hủy dung mạo rồi bỏ nhà ra đi. Thiếu chút nữa còn hại tính mạng của chị. Lúc đầu em không hiểu, nhưng hiện tại em mới biết, lúc ấy trái tim của chị đã bị người nhà lấy đi. ”

“Hiện tại em cũng mới biết, trên thế giới còn có một nam nhân như anh rể. Em thực sự là ngu ngốc, luôn tự cho mình là đúng. Em yêu chị, nhưng lại yêu cả anh rể. Nhưng em lại làm thương tổn người mà em yêu nhất. Em không biết phải làm sao bây giờ. Em nghĩ mình hẳn là một người xấu xa.”

“Em muốn đi tìm chị. Nhưng em lại không dám đối mặt với chị. Em muốn đi tìm anh rể, nhưng em cũng không dám đối mặt với anh ấy. Nếu như còn kiếp sau, em muốn nói với chị rằng, em chỉ muốn làm một vật hồi môn, cùng chị gả cho anh rể....”

“Em đi đây, cho dù em cũng không biết nên đi nơi nào. Chị, em không dám nói lời xin lỗi với chị. Anh rể, em thực sự rất nhớ anh, rất nhớ...”

- Vũ Đình.

Hàn Vũ Tích đọc xong bức thư, có thể đã bị ướt bởi nước mắt, sững sờ. Nước mắt của hai chị em đều rơi xuống trang giấy.

- Vũ Tích.

Lâm Vân thấy thế, tranh thủ thời gian tiến lên ôm Vũ Tích. Hẳn sợ Vũ Tích thương tâm.

- Không sao đâu,, Vũ Đình đã là người lớn rồi, chắc con bé cũng biết mình nên làm gì. Em không cần phải lo lắng cho con bé.

Lâm Vân tiếp tục an ủi Hàn Vũ Tích.

- Lâm Vân...Hàn Vũ Tích nằm tử trong ngực của Lâm Vân, nghẹn ngào nói:

- Vũ Đình còn nhỏ, em tức giận với con bé có phải là sai không? Lúc đó, con bé còn chưa biết anh là người như thế nào. Em...

- Vũ Tích, em không cần phải suy nghĩ nhiều. Chúng ta sẽ đi tìm con bé. Vũ Đình đã không còn nhỏ rồi, làm sai có thể sửa, vô luận như thế nào, chúng ta đều là người một nhà mà. Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân vỗ vỗ bả vai của Hàn Vũ Tích.

- Vâng...

Hàn Vũ Tích liền cùng Lâm Vân rời đi ngõ Mai Đầm, Hàn Vũ Tích vẫn trầm mặc không nói.

Lâm Vân biết tâm tình hiện tại của Hàn Vũ Tích, nên cùng nàng chậm rãi đi trên đường.

- Em muốn hỏi anh một việc...

Hàn Vũ Tích đột nhiên đứng lại, nhìn Lâm Vân nói.

- Việc gì?

Lâm Vân có chút kinh ngạc nhìn Hàn Vũ Tích. Bộ dáng hiện tại của nàng có vẻ rất nghiêm túc. Tuy nhiên, hần lập tức biết nàng muốn hỏi điều gì. Hần cũng đã xem qua bức thư kia. Trong lòng tự nhủ không tốt, bởi vì vấn đề kia, hần không có cách nào trả lời.

- Nếu như tìm được Vũ Đình, anh chuẩn bị đối xử với con bé như thế nào?

Hàn Vũ Tích hỏi xong, chăm chú nhìn về phía Lâm Vân.

- Ách, điều này...

Lâm Vân thật sự là không biết nên trả lời như thế nào. Đối với Vũ Đình, hần chỉ là vì Vũ Tích mà quan tâm tới cô ta thôi, chứ không có cảm tình gì cả.

- Vũ Tích, anh biết em nghĩ gì, chỉ là...

Lâm Vân thật đúng biết trả lời thế nào. Tuy loại chuyện này ở đại lục Thiên Hồng rất bình thường. Nhưng ở thế giới này, lấy cả hai chị em có chút thái quá.

Hàn Vũ Tích không hỏi lại, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Lâm Vân nói:

- Cảm ơn anh, lão công. Chuyện của Vũ Đình, thì sau khi tìm được con bé sẽ nói sau. Có lẽ đến lúc đó, con bé lại suy nghĩ khác.

Nghe Vũ Tích nói như vậy, Lâm Vân mới thở phào một cái. Đương nhiên sẽ không bàn tiếp vấn đề này.

- Chúng ta đi tìm một chỗ ăn cơm đi. Rồi trở lại chỗ công viên kia nhìn xem.

Lâm Vân nói xong, phóng thần thức ra ngoài để kiếm một chỗ ăn cơm thích hợp. Nhưng ngay lập tức, sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống...

- Sao vậy anh?

Hàn Vũ Tích thấy sắc mặt của Lâm Vân đại biến, liền hỏi.

- À, là một người quen của anh, cô bé tên là Ninh Vi.

Lâm Vân nghĩ thầm, cô nàng Ninh Vi này nhiều năm không thấy. Hiện tại đã đầy đặn hơn rất nhiều.

- Em cũng biết cô bé Ninh Vi đấy.

Ninh Vi là người mà Hàn Vũ Tích phi thường biết ơn. Cũng vì quen biết với Ninh Vi, nàng mới biết mình hiểu lầm Lâm Vân. Nếu như không phải Ninh Vi nói cho nàng biết, có lẽ nàng đã mất đi Lâm Vân rồi. Nghĩ tới đây, trong lòng có chút khẩn trương, nắm chặt tay của Lâm Vân.

- Hiện tại cô ấy đang gặp phiền phức, chúng ta tới đó xem thế nào.

Lâm Vân nói xong, dẫn theo Hàn Vũ Tích đi thẳng tới một khách sạn tên là Khải Hoàng. Trong lòng lại có chút bất mãn với việc Lão Yêu an bài Ninh

Vì làm việc như vậy. Nhưng cũng có thể Lão Yêu không biết việc này, dù sao Lão Yêu cũng không thể một mực quan tâm tới nàng ấy được.

- Quản lý Sở, tôi thực sự không uống được nữa. Nếu không lần sau tôi mời giám đốc của tôi tới uống một bữa với anh.

Ninh Vi cầm lấy cốc rượu trong tay, do dự bất định. Nếu để tên béo này không vui, thì sinh ý với tập đoàn Vân Môn nhất định sẽ bị đổ vỡ.

Phải biết rằng hiện tại ngành viễn thông thuộc tập đoàn Cảng Hải đã rút lui. Mà ngành viễn thông của tập đoàn Vân Môn đang trở thành hương bánh trái, ai cũng muốn gặm một miếng. Lần này có thể cùng quản lý Sở của chi nhánh Phần Giang thuộc tập đoàn Vân Môn làm ăn, đã là việc vui ngoài ý muốn.

Tuy cơ hội lần này thực sự khó được, nhưng tất cả mọi người trong công ty đều không muốn làm. Không phải vì việc này không trọng yếu, mà là nó quá trọng yếu, nhưng tỷ lệ thành công cơ hồ là zero, ít đến thương cảm. Mà một khi thất bại thì có ý nghĩa là bị xuống chức hoặc từ chức.

Ninh Vi vốn có lý lịch tương đối kém liền trở thành pháo hôi, bị kéo ra thành tấm mộc. Ninh Vi nghĩ thầm, tuy mình làm ở đây đã được vài năm, nhưng vẫn kém xa với mấy lão gia hỏa làm vài chục năm ở đây. Không có cách nào, đành phải ôm tâm lý may mắn tới trao đổi làm ăn với vị quản lý Sở này.

Tên quản lý Sở quả nhiên giống như lời đồn, là một tên sắc lang. Y đã sớm nuốt nước miếng khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như Ninh Vi. Mà Ninh Vi mà một nữ đồng nghiệp mới ra trường uống rượu làm sao có thể so với tên quản lý Sở vài hai người cấp dưới của y. Dù sao Ninh Vi cũng làm việc được vài năm, nên cũng biết, một khi mình uống say, ba tên này sẽ không buông tha các nàng.

Vừa nghĩ tới công việc của mình là do Lâm đại ca năm đó giúp mình tìm được, nàng liền không muốn mất đi. Nhưng nhiều năm rồi mình còn chưa được gặp lại hắn. Không biết Lâm đại ca có khỏe không. Nghe nói chủ tịch của tập đoàn Vân Môn cũng tên là Lâm Vân. Đôi khi nàng nghĩ muốn tới Yên Kinh để nhìn xem chủ tịch của bọn họ có phải chính là Lâm đại ca không? Nhưng nàng cũng biết suy nghĩ này quá là vớ vẩn.

Về phần Lão Yêu, nàng cũng rất ít khi nhìn thấy y. Y giống như Lâm đại ca vậy, thường xuyên vắng mặt. Mình đã từng gọi mấy cuộc điện thoại cho chủ tịch Lục Dực để hỏi han tung tích của Lâm Vân. Nhưng chủ tịch đều không biết. Mà mình cũng không thể vì một chuyện như vậy, không ngừng gọi điện thoại làm phiền chủ tịch a.

Nghe Ninh Vi nói vậy,, sắc mặt của tên béo trầm xuống:

- Trưởng phòng Ninh, nói thật, chắc cô cũng biết tập đoàn Vân Môn của chúng tôi là một tập đoàn như thế nào. Tôi chỉ cần nói một câu, sẽ có khối người tranh nhau tới hợp tác với tôi. Mà cô, chẳng lẽ chỉ vài chén rượu cũng không thể uống với tôi sao?

Trong lòng Ninh Vi trầm xuống, biết mình không thể từ chối. Công việc này mình vốn không muốn từ bỏ. Một là vì mình rất thích công việc này, hai là công việc này do Lâm đại ca giúp mình tìm. Có lẽ ngày nào đó Lâm đại ca muốn tìm mình, mình còn ở nơi này làm, hắn có thể tìm được. Nếu mình rời đi, thì hắn lại không tìm thấy. Nàng cũng không có ý gì khác, chỉ muốn một ngày nào đó mời hắn đi ăn một bữa cơm mà thôi.

Nghĩ tới đây, Ninh Vi lần nữa uống rượu trong tay.

- Chị Ninh, chị...

Ngồi cùng với Ninh Vi là một cô gái vừa mới tốt nghiệp rồi tới công ty làm. Cô ta cũng biết tên béo có động cơ bất lương. Hơn nữa hai tên người hầu mà y mang tới cũng đều lộ vẻ sắc lang.

Sở Thuần âm thầm mừng rỡ. Ngay khi nhìn thấy Ninh Vi, y đã bắt đầu tính kế rồi. Thật không ngờ lại có một nữ nhân thanh tú như vậy. Quả là một niềm vui ngoài ý muốn. Hiện tại y rất hài lòng với chức vụ quản lý chi nhánh Phần Giang của tập đoàn Vân Môn này. Chẳng những tiền hoa hồng nhiều, còn có thể thường xuyên chơi mỹ nữ.

Thấy Ninh Vi đã uống nhiều, liền giơ tay bắt lấy bờ vai của Ninh Vi nói:

- Đi thôi, chuyện của công ty các cô cứ để tôi lo. Chúng ta đi hát karaoke giải trí nào.

Y vừa nói, mùi rượu đã phun đầy mặt Ninh Vi.

Tuy Ninh Vi đã uống hơi nhiều, nhưng còn rất thanh tỉnh. Đương nhiên lách mình tránh đi tay của Sở Thuần, trên mặt đã xuất hiện vẻ tức giận.

- Cô còn muốn hợp tác làm ăn hay không? Sao tôi không thấy thành ý của cô nhỉ?

Một tên nam tử cao gầy thấy Ninh Vi tránh bàn tay của tên béo, trong lòng rất không hài lòng.

- Không được thì thôi, có gì ghê gớm chứ?

Cô gái đi theo Ninh Vi thấy vậy liền muốn ly khai.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Một tên nam tử khác thấy vậy liền đá văng ghế lô chặn cửa ra vào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 292: Cáo Mượn Oai Hùm

C

ác anh muốn thế nào?

Ninh Vi thấy vậy liền có chút sợ hãi. Sao người trong tập đoàn Vân Môn lại không biết xấu hổ như vậy. Chẳng lẽ bọn này là dùng danh nghĩa của công ty để đi hại người sao?

- Anh Sở vừa ý cô là phúc khí của cô. Cô biết anh Sở là ai không? Chính là người của chủ tịch Lâm đó. Tiểu Tam, dẫn trưởng phòng Ninh đi vào phòng đi.

Tên cao gầy dùng ánh mắt ra hiệu cho tên nam tử kia.

Ninh Vi thấy tình hình không đúng, đột nhiên giơ chân đạp vào tên cao gầy kia. Sau đó muốn kéo đồng nghiệp của mình rời đi. Nhưng có thể vì uống rượu hơi nhiều, vừa đi được một bước, đã lão đảo ngã xuống, kéo theo cả đồng nghiệp của mình nữa.

Sở Thuần nhe răng cười một tiếng, muốn giơ tay tát Ninh Vi. Nhưng tay của y vừa giơ tới không trung, thì đột nhiên bị cắt đứt rồi rơi xuống mặt đất. Tình cảnh cực kỳ quỷ dị khiến tất cả mọi người ở đây đều ngây dại.

Hơn mười giây sau, tên béo kia mới kịp phản ứng, dùng tay kia nắm lấy bàn tay bị đứt, kêu to:

- Con mẹ nó, là đứa nào chém tay của ông.

Rõ ràng không có cảm giác đau đớn truyền tới. Nhưng nói xong câu đó, y liền trở nên kinh hoàng, vì tay y bị chặt chứ không phải là bị đánh.

- Là ta chém.

Lâm Vân dẫn theo Hàn Vũ Tích từ ngoài cửa đi vào. Máy tên này mới phát hiện không biết khi nào cánh cửa bị chặn bởi ghế lô đã được mở.

- Người là ai?

Tuy tên béo này là quản lý chi nhánh nhưng cũng không nhận ra chủ tịch. Bởi vì y chưa từng gặp qua Lâm Vân, không biết Lâm Vân chính là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn.

Tên cao gầy và tên Tiểu Tam lập tức tiến tới trước mặt của Lâm Vân. Nhưng hai tên này còn chưa tới gần, đã bị Lâm Vân đá văng ra xa, đập vào tường, còn truyền tới vài tiếng xương cốt bị đứt gãy.

- Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát.

Tên béo họ Sở giờ mới biết Lâm Vân không phải là hạng người tầm thường.

Lâm Vân chẳng quan tâm tên cao gầy kia đang dùng điện thoại báo cảnh sát, mà đi tới gần tên Sở Thuần, tát y vài cái. Đợi cho tên béo nhổ ra vài ngụm máu, mới giơ chân lên đá văng y ra xa. Rồi kéo Ninh Vi lại hỏi:

- Em có khỏe không?

- Anh là Lâm đại ca?

Ninh Vi vừa trông thấy Lâm Vân tới liền sững sờ. Bởi vì nàng không dám tin vào hai mắt của mình. Ba năm qua đi Lâm Vân vẫn không có chút thay đổi gì so với lúc trước.

- Có phải em làm ở đây rất ủy khuất hay không?

Lâm Vân thấy Ninh Vi phải hầu rượu, là biết Ninh Vi trôi qua rất không được như ý.

- Không phải...

Ninh Vi đột nhiên rất muốn lao vào ngực của Lâm Vân khóc một hồi. Hiện tại nàng gặp lại Lâm Vân giống như gặp lại một người anh trai vậy.

- Chị Vũ Tích, chị...

Ninh Vi đã nhìn thấy Hàn Vũ Tích đứng ở bên cạnh của Lâm Vân. Liền rất kinh ngạc với dung mạo tuyệt thế của Hàn Vũ Tích. Đồng thời cũng kinh ngạc vì sao Hàn Vũ Tích ở cùng một chỗ với Lâm Vân. Không phải chị Vũ Tích đã ly hôn rồi sao?

- Chào em Ninh Vi.

Hàn Vũ Tích đi lên đỡ Ninh Vi.

Lúc này Sở Thuần cũng chú ý tới Hàn Vũ Tích. Y liền há hốc mồm, nước miếng chảy ròng ròng. Rõ ràng đã quên mình bị chặt đứt một tay. Đẹp quá, trên đời lại có một mỹ nữ xinh đẹp như tiên tử vậy sao. Cho dù lão tử liều mạng cũng muốn xử lý tên tiểu tử kia. Tay của lão tử dễ chém vậy vậy sao? Ủa, tay của mình bị chém đứt phải chảy rất nhiều máu mới đúng. Vì sao không thấy tí máu nào nhỉ?

- Tí nữa chúng ta nói chuyện.

Hàn Vũ Tích biết trong một lúc không thể nói hết ra được.

- Hạ Lan, đây là Lâm đại ca mà chị hay nói đến. Còn đây là chị Vũ Tích, người mà chị thấy xinh đẹp nhất.

Ninh Vi kịp phản ứng, vội vàng giới thiệu mọi người.

Hạ Lan tiến lên chào hỏi hai người, đồng thời cũng rất khiếp sợ với dung mạo của Hàn Vũ Tích.

- Lâm đại ca, chuyện này nên làm sao bây giờ?

Ninh Vi chưa từng gặp một chuyện máu tanh như vậy, nên liền lo lắng hỏi.

- Các em không cần lo lắng. Tí nữa anh sẽ dẫn các em đi ăn một bữa tiệc lớn, không cần quan tâm mấy tên bỏ đi kia.

Lâm Vân thấy Ninh Vi rất là khẩn trương, nắm lấy tay của Vũ Tích, an ủi nói.

- Nhưng y chính là người của tập đoàn Vân Môn. Em nghĩ...

Ninh Vi không phải lo lắng cho mình, mà là lo lắng cho Lâm Vân. Thậm chí đang suy tính, lúc khai báo thì nói rằng mình là người chém đứt tay của Sở Thuần. Nhưng khi nàng nhìn xung quanh lại không trông thấy hung khí nào cả.

- Tập đoàn Vân Môn không có loại bỏ đi này. Từ hôm nay trở đi, y đã không còn là người của công ty anh.

Lâm Vân chán ghét nhìn thoáng qua tên béo kia. Trong lòng tự nhủ, theo tính tình của mình thì đã giết tên béo kia rồi. Xem ra mình vẫn không thể thích ứng với việc không thể tùy tiện giết người ở thế giới này.

- Ninh Vi, em không cần phải lo lắng. Tập đoàn Vân Môn chính là do Lâm Vân mở.

Hàn Vũ Tích thấy Ninh Vi vẫn còn lo lắng, liền an ủi.

- A, thực sự là của anh?

Ninh Vi ngây ngẩn cả người thật không ngờ tập đoàn kia thực sự là của Lâm đại ca.

Tên béo họ Sở nghe thấy vậy liền đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Tuy y chưa từng thấy qua chủ tịch của công ty, nhưng cũng đã từng nghe nói những việc làm truyền kỳ của chủ tịch. Thật không ngờ hôm nay mình lại xui xẻo như vậy.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn thoáng qua tên béo và hai tên nằm trên mặt đất kia. Trong lòng lại biết sự tình khẳng định không đơn giản như vậy. Xem ra có rất nhiều chuyện mình bị Mông Văn giấu đi. Nếu không phải hôm nay mình và Hàn Vũ Tích vô tình tới Phần Giang, thì không biết đến khi nào mới biết được. Phần Giang có chuyện như vậy, chẳng lẽ các địa phương khác đều không có.

Lúc này đã có tiếng xe cảnh sát truyền tới.

Hiện tại Tiêu Uy rất phong quang. Cũng bởi vì ban đầu ở Tiền Quỹ nghe lão Hắc nhắc nhở rồi nhận thức Lâm Vân. Đương nhiên chỉ là một bên nhận thức, nhưng về sau con đường làm quan của y rất thông thuận. Hiện tại đã từ một người đội trưởng leo lên tới sở trưởng rồi.

Lên tới chức sở trưởng, việc nhỏ y sẽ không thêm để ý, nhưng người gọi điện lần này là người của tập đoàn Vân Môn, y không dám chểnh mảng. Bởi vì hẳn biết nguyên nhân mà con đường làm quan của y thăng như vậy là nhờ kịp thời nhận ra Lâm Vân, cũng chính là Lâm tiên sinh, chủ tịch tập đoàn Vân Môn hiện nay.

Cho nên vừa nghe tới tập đoàn Vân Môn, y lập tức tự dẫn đội đi tới.

Dẫn theo vài người cảnh sát vừa đi vào, sắc mặt của Tiêu Uy liền thay đổi. Y cũng quen biết Sở Thuần. Mà cảnh tượng trước mắt đã vượt quá sức tưởng tượng của y. Y cho rằng nhiều nhất là lúc đánh nhau, Sở Thuần bị thất thế. Hoặc là Sở Thuần mượn mượn mình hỗ trợ để điều võ dương oai.

Nhưng cảnh trước mắt, hai người đồng bạn của Sở Thuần bị đánh ngã trên mặt đất. Vết máu thì loang lổ trên sàn nhà. Còn tay của Sở Thuần rõ ràng đã

bị chém đứt. Không ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy, còn liên quan tới người của tập đoàn Vân Môn nữa. Trong lòng Tiêu Uy phát lạnh, đang muốn hạ lệnh bắt đám người Lâm Vân lại.

Tuy nhiên, vừa quay người lại, nhìn thấy vẻ lạnh lùng của Lâm Vân, Tiêu Uy thiếu chút nữa tưởng rằng mình bị hoa mắt. Người này không phải chính là vị Lâm tiên sinh mấy năm trước mình gặp ở Tiền Quỹ sao? Hẳn không phải là chủ tịch tập đoàn Vân Môn sao? Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ vị Lâm tiên sinh này biết cấp dưới của hắn bị người đánh, mà hung thủ thì đã chạy đi rồi?

Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh đã rơi đầy lưng Tiêu Uy. Chắc chức sở trưởng của mình sắp đi tong quá.

- Lâm tiên sinh, thật không ngờ có thể gặp lại anh ở đây. Thật sự là vinh hạnh cho tôi...

Tiêu Uy đã thúc thủ vô sách.

- À, anh là đội trưởng Tiêu?

Lâm Vân cũng đã nhận ra vị cảnh quan này.

- Vâng, vâng. Nhờ phúc của anh mà tôi đã trở thành sở trưởng.

Trong lòng Tiêu Uy thầm hận hung thủ. Nhưng Lâm Vân ở chỗ này, y cũng không dám mặc kệ Lâm Vân mà đi hỏi Sở Thuần.

- Tốt lắm, cái tên Sở Thuần kia lợi dụng danh nghĩa của tập đoàn Vân Môn để khi nam bá nữ. Không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu rồi. Hôm nay còn muốn làm hại hai người bạn này của tôi nữa. Nếu tôi không kịp thời tới thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng được. Tôi hy vọng phía cảnh sát các anh có thể điều tra chi tiết những tên khốn kiếp này. Rồi đưa tội ác của

chúng ra công lý, cho người bị hại một công đạo. Tuyệt đối không thể nhẹ phán.

Tiêu Uy sững sốt một lát, mới kịp phản ứng. Nguyên lai tên Sở Thuần kia không biết thế nào lại đắc tội với lãnh đạo trực tiếp, thật là đáng đời. Xem ra vận khí của mình không tệ, vội vàng nói:

- Vâng, vâng, không ngờ lại có kẻ bại hoại như vậy, không coi luật pháp ra cái gì. Đây là việc mà chúng tôi nên làm.

- Mang ba người này đi.

Tiêu Uy ra lệnh. Trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không đắc tội với Lâm tiên sinh là được.

Vài người cảnh sát cũng không do dự, lập tức mang ba người Sở Thuần đi. Xem ra uy tín của Tiêu Uy khá cao.

- Ninh Vi, em và đồng nghiệp của em tường trình lại sự việc cho sở trưởng Tiêu nghe.

Lâm Vân biết Tiêu Uy còn muốn trở về làm khai báo. Nên chủ động nói ra, để y đỡ xấu hổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 293: Mông Văn Bị Bệnh

T

ôi là Ninh Vi, còn đây là đồng nghiệp của tôi Hạ Lan, hai người chúng tôi đều làm cho công ty điện tử Hải Xán của Phần Giang. Hôm nay tới đây là để đàm phán việc làm ăn với quản lý Sở. Chỉ không ngờ y lại là một người như vậy....

Ninh Vi đương nhiên hiểu ý của Lâm Văn, kể lại rõ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Tiêu Uy âm thầm thở phào, đỡ phải đến lúc ghi chép lại không hợ. Vội vàng nói:

- Cảm ơn tiểu thư Ninh đã phối hợp. Cái tên Sở Thuần kia che dấu quá sâu, hôm nay mới bộc lộ bản chất của y ra, may mà kịp thời phát hiện. Đồng bọn của y còn lôi dao găm ra muốn uy hiếp tiểu thư Ninh, nhưng trong lúc xô đẩy, thì lại làm bị thương Sở Thuần. Thật đúng là ác giả ác báo.

Tiêu Uy tự bịa một câu chuyện rồi chào từ biệt Lâm Văn rời đi. Ninh Vi và Hạ Lan nghe mà không hiểu ra sao. Sở Thuần đâu có bị đồng bọn của y chém đâu? Nhưng Ninh Vi lập tức phản ứng, hóa ra Tiêu Uy nói vậy là để câu chuyện phù hợp với lời khẩu cung.

- Lâm đại ca nguyên lai anh chính là chủ tịch tập đoàn Vân Môn. Em thường xuyên nghĩ, hai người có phải là một không, không ngờ lại là thực sự.

Ninh Vi được gặp lại Lâm Văn nên tâm tình rất kích động.

Hàn Vũ Tích biết Ninh Vi nghĩ gì, cười cười không nói. Nếu lúc trước Lâm Văn có ý gì với cô ta, thì Ninh Vi đã trở thành vợ của Lâm Văn rồi. Nàng

rất có hảo cảm với cô nàng Ninh Vi có khuôn mặt thanh tú này. Không nhờ cô ta, có lẽ mình còn đang hiểu lầm Lâm Vân.

- Đi thôi, Ninh Vi, Hạ Lan, anh và chị dâu mời các em ăn cơm. Phòng chừng một mực uống rượu đến hiện tại chắc còn chưa ăn gì phải không?

Lâm Vân cười nhìn Ninh Vi và Hạ Lan.

Hắn đã biết trong công ty xảy ra vài vấn đề, bằng không sẽ không xuất hiện một chi nhánh như ở Phần Giang. Với cách thức buôn bán như ở tập đoàn Vân Môn, chỉ có sản phẩm độc quyền, cùng khả năng tiêu thụ lớn, căn bản không cần phải chi nhánh gì cả. Không biết chủ ý này là ai đưa ra. Mà chẳng lẽ Mông Văn lại không quan tâm tới sao?

Quản lý chi nhánh gì mà không ở văn phòng làm việc, suốt ngày chỉ biết đi ra ngoài uống rượu rồi chơi gái. Thậm chí còn xảy ra cả việc cưỡng gian nữa. Có công ty nào làm ăn như vậy không? Lâm Vân lập tức nghĩ, có kẻ nào đó đang muốn phá hoại danh tiếng của tập đoàn mình. Mà không biết Mông Văn làm tổng giám đốc có phù hợp hay không? một chuyện như vậy mà không để ý, thì thật là thất bại.

Vô luận như thế nào, đêm nay phải trở về tìm Mông Văn nói chuyện.

Lâm Vân dẫn theo ba người tới một quán cơm sạch sẽ và yên tĩnh. Vừa ăn cơm vừa nói chuyện năm xưa.

Lúc này Ninh Vi mới biết được Hàn Vũ Tích vẫn là vợ của Lâm đại ca. Mặc dù có chút khó hiểu chị Vũ Tích nói lần trước ly hôn là sao, nhưng cũng dám đưa ra thắc mắc này trước mặt Lâm đại ca. Lần đầu tiên gặp chị Vũ Tích, nàng đã rất có hảo cảm. Không phải vì dung mạo tuyệt trần của chị Vũ Tích, mà vì chị ấy tạo cho nàng một cảm giác rất hòa ái.

Hiện tại gặp lại chị Vũ Tích, rõ ràng mình không có cảm giác xấu hổ và thẹn thùng vì đã nói ra tâm sự của mình lúc trước. Thật không biết là vì sao.

- Ninh Vi, nếu em không thích làm ở nơi này thì đi tới công ty của anh ở Yên Kinh mà làm. Dù sao công ty của anh cũng cần một người tài năng như em.

Lâm Vân thấy Ninh Vi tựa hồ không vui vẻ gì với công việc ở đây, nên chủ động nói.

- Vâng, kỳ thực em cũng muốn nói với Lâm đại ca chuyện này. Chỉ là, chỉ là...

Ninh Vi nói vài câu chỉ là, nhưng không nói lên được nguyên nhân. Nàng rất muốn báo đáp Lâm Vân một lần, nhưng lại sợ chị Vũ Tích hiểu lầm.

- Tốt, cứ như vậy đi. Sau khi giải quyết xong chuyện bên này, em cứ tới Yên Kinh tìm anh, hoặc là tìm Mông Văn. Anh sẽ nói qua cho Mông Văn biết.

Lâm Vân thấy mọi người đã ăn cơm xong. Vì lo lắng cho công ty, nên muốn rời đi luôn.

- Chị Ninh...

Hạ Lan thấy Ninh Vi muốn chuyển công tác,, trong lòng rất hâm mộ. Nhưng không có can đảm chủ động mở miệng yêu cầu.

Ninh Vi cũng không biết nói như thế nào nhưng Lâm Vân đã nhìn ra:

- Hạ Lan, nếu như em cũng muốn tới công ty của anh làm việc, thì có thể đi cùng với Ninh Vi.

Nói xong, Lâm Vân quay sang nói với Hàn Vũ Tích:

- Vũ Tích, hiện tại công ty có khả năng xảy ra vấn đề, anh muốn quay về đó xem. Nếu không, ngày mai chúng ta lại quay lại?

- Vâng, dù sao đã biết tình hình của Vũ Đình rồi, cũng không vội nhất thời.

Hàn Vũ Tích rất khéo hiểu lòng người, ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Vân.

Ninh Vi ngồi trong xe taxi, nhìn đằng sau là chị Vũ Tích hạnh phúc tựa vào người của Lâm đại ca. Trong lòng nói, cảm giác lúc trước của mình thật là chính xác. Cũng chỉ có chị Vũ Tích mới xứng đôi với Lâm đại ca mà thôi.

Trở lại Yên Kinh cũng mất không quá nhiều thời gian. Lâm Vân liền dẫn theo Vũ Tích đi thẳng tới tòa nhà Vân Môn.

- Chủ tịch, sao anh lại tới đây?

Diệp Điềm đang ở văn phòng sắp xếp tư liệu rồi tan tầm. Không nghĩ tới lại thấy Lâm Vân đi tới công ty.

- Chưa nghỉ à em, Mông Văn đâu rồi?

Lâm Vân thuận miệng hỏi, hẳn đã phát hiện Mông Văn không ở trong công ty.

- Chị Văn bị bệnh rồi, chỉ là chị ấy không muốn nằm viện. Mỹ Na đang chăm sóc cho chị ấy. Em cũng chuẩn bị về đó đây.

Trên mặt của Diệp Điềm rõ ràng lộ ra vẻ u oán với Lâm Vân. Chị Văn bị bệnh lâu như vậy mà anh chàng này không biết, quả thực hơi quá đáng.

- A, xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Vân vội vàng phóng thần thức kiểm tra, quả nhiên Mông Văn đang nằm trong nhà, thần sắc rất là tiêu tụy.

Lâm Vân sửng sốt. Trong lòng tự nhủ, thân thể của Mông Văn là do chính tay mình cải thiện qua, sao có thể dễ dàng sinh bệnh như vậy được? Hơn

nữa có vẻ như không nhẹ.

- Chị Văn đã bị bệnh được một tháng rồi. Đã chữa trị qua nhưng lúc tốt lúc xấu. Một mực không trị được tận gốc. Cho nên chị ấy vừa làm vừa nghỉ. Hai tuần gần đây đều không đi làm rồi.

Diệp Điềm nói xong, âm thầm thở dài.

Từ khi khuôn mặt của chị Văn được Lâm Vân trị liệu, chị ấy và Liễu Nhược Sương cùng với Tô Tĩnh Như về sau tới, được xưng là ba bông hoa của Vân Môn.

- Lần cuối cùng Mông Văn tới công ty là lúc nào?

Lâm Vân biết việc này khẳng định không phải là đơn giản.

- Lần trước khi Tĩnh Như tới, chị Văn còn tới công ty một lần, về sau thì không đến nữa. Không phải nằm trong bệnh viện thì nằm trong nhà. Mỗi lần phải do em và Mỹ Na luân phiên chăm sóc.

Diệp Điềm nói tới đây, liền rất ủy khuất. Cô ta ủy khuất vì Lâm Vân không quan tâm tới chị Văn.

- Vì sao không nói cho anh biết?

Lâm Vân lần nữa hỏi.

- Chị Văn không cho phép em nói. Hơn nữa anh thường không ở công ty. Hôm nay Mỹ Na định nói cho chị Vũ Tích, nhưng chị Vũ Tích lại đi cùng anh ra ngoài.

Diệp Điềm cúi đầu nói. Cô ta biết vì sao chị Văn không muốn nói chuyện này ra cho Lâm Vân và Vũ Tích. Chỉ là cô ta vẫn cảm thấy khổ sở thay cho chị Văn.

Kỳ thực Mông Văn ở cùng một khu nhà với Lâm Vân. Chỉ là Lâm Vân thường không ở nhà, nên đến hiện tại mới biết Mông Văn bị bệnh.

Lúc Diệp Diễm dẫn Lâm Vân và Hàn Vũ Tích tới phòng của Mông Văn, thì Mông Văn vừa mới ngủ. Sắc mặt của nàng rất tái nhợt, đôi mi thanh tú thì cau lại. Giống như nàng đang mơ thấy ác mộng gì đó, Diệp Diễm thấy vậy rất đau lòng.

Lâm Vân không tới nắm tay của Mông Văn, mà dùng thần thức quét một chút. Rồi hừ lạnh một tiếng, tự nhủ thủ đoạn thật là ác độc.

- Các em đi ra ngoài đi, anh muốn chữa bệnh cho Mông Văn. Khả năng thời gian hơi dài, cũng không cần phải lo lắng.

Lâm Vân nói với ba người Vũ Tích, Diệp Diễm và Mỹ Na.

Đợi ba người đi ra ngoài, đóng cửa lại, Lâm Vân mới ngồi trước giường của Mông Văn trầm tư. Nàng ấy không phải bị bệnh, mà chúng phải một loại trùng thuật. Mà đây không phải là loại trùng thuật thông thường, là một loại trùng thuật mới, tên là Hoặc Tâm Trùng. Năm đó lúc mình nghiên cứu y thuật đã từng tìm hiểu qua các loại trùng thuật.

Người có thể phóng ra loại Hoặc Tâm Trùng này chỉ có thể là cao thủ. Mông Văn bị trúng loại thuật này không lâu, nhưng cũng không ngắn. Chỉ thêm nửa năm nữa thì rất khó trị liệu. Vượt qua một năm là khó tránh khỏi cái chết.

Xem qua tình hình của Mông Văn, tuyệt đối không phải là mới trúng một tháng, khẳng định là hai, ba tháng rồi. Nhưng không biết là ai hạ độc nàng. Hoặc Tâm Trùng này để đến nửa năm, thì nó sẽ bắt đầu thôn phệ tâm thần. Đến cuối cùng thì gặp gì nuốt đấy, thẳng đến khi vật chủ tử vong mới thôi. Cho nên nếu không chữa trị, chưa tới nửa năm sau, Mông Văn sẽ rơi vào tình trạng loạn trí.

Cũng may Mông Văn là hạng người có ý chí kiên cường, nên mới có kiên trì được mấy tháng. Hai tuần trước còn đi tới công ty làm việc một lần, thật sự không phải là một nữ tử tầm thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 294: Quyết Định Của Mỗi Người

L

âm Vân bỏ chăn mền đắp trên người Mông Văn xuống, một mùi thơm nhàn nhạt truyền tới. Lâm Vân biết đây không phải mùi thơm bình thường, mà là do Hoắc Tâm Trùng kia tạo thành. Liền cười lạnh một tiếng. Tên sử dụng trùng thuật kia còn chưa tới mức thành thạo, nếu không thì trùng sẽ không tỏa ra mùi thơm như vậy.

Mông Văn mặc một bộ áo ngủ màu xanh nhạt, lúc Lâm Vân vạch cái chăn ra, nàng liền tỉnh.

- Mỹ Na...

Mông Văn vừa mới kêu một tiếng đã nhìn thấy người vạch chăn là Lâm Vân, khuôn mặt vốn tái nhợt liền đỏ hồng:

- Anh đã tới rồi à.

- Ừ, em cứ nằm xuống đi, đừng cử động. Thực xin lỗi em vì anh đã tới chậm.

Lâm Vân vội vàng nói.

Mông Văn sửng sốt một chút. Nàng vốn biết bệnh của mình không có cách nào trị liệu, lại nghe Lâm Vân nói là tới chậm, liền biết bệnh của mình đã vô phương cứu chữa, mới không khỏi thất thần.

Lâm Vân không biết Mông Văn hiểu lầm ý của hẳn, trong lòng còn đang suy nghĩ trị liệu Mông Văn như thế nào. Mấu chốt là không thể làm thương tổn con trùng trong người của nàng. Nếu một khi mình giết con trùng đó, thì người sử dụng trùng thuật sẽ phát hiện trùng thuật của y bị phá. Như vậy

bọn chúng sẽ chạy trốn mất. Mà mình thì không có cách nào điều tra ra kẻ đứng sau.

- Lâm Vân, anh ôm em đi.

Mông Văn tràn đầy chờ mong nhìn Lâm Vân.

Lúc này Lâm Vân mới phản ứng, liền cẩn thận bế nàng lên, muốn để nàng tựa ở đầu giường.

- Không cần đâu, anh cứ ôm em là được.

Mông Văn cười cười, có chút cố hết sức dịch vào lòng của Lâm Vân.

- Đừng khẩn trương, em sẽ không nói cho Vũ Tích biết đâu.

Mông Văn tựa vào trong ngực của Lâm Vân cười nói. Nói xong thì nhắm mắt lại.

- Nhưng ôm như vậy, anh sao có thể trị bệnh cho em?

Lâm Vân sửng sốt nửa ngày mới nói.

Nhưng Mông Văn không lên tiếng, mà chỉ nhìn Lâm Vân hồi lâu. Lâm Vân thấy thế cũng ngượng ngùng, đang muốn nói gì đó, thì đột nhiên Mông Văn ngẩng đầu, hôn lên miệng của Lâm Vân.

Môi của Mông Văn rất mềm mại, ẩm ướt, nhưng lại lạnh như băng. Một hương vị ngọt ngào xen lẫn chiếc lưỡi thơm tho của nàng, khiến cho tâm thần của Lâm Vân rất chập chờn, thậm chí có chút không muốn tách ra.

Nhưng Lâm Vân chợt nghĩ tới Vũ Tích ở bên ngoài, trong lòng cả kinh, đang muốn đẩy Mông Văn ra. Đột nhiên ở gò má có cảm giác lạnh như băng. Lâm Vân biết đây là nước mắt của Mông Văn, vội vàng vịn Mông Văn nằm xuống giường.

- Mông Văn , em...

Lâm Vân trông thấy đôi mắt của Mông Văn rõ ràng đắm lệ, liền vội vàng hỏi.

- Lâm Vân, em không muốn anh đẩy em ra...

Mông Văn nói xong, sắc mặt càng tái nhợt. Lâm Vân âm thầm tự nhủ, không đẩy ra sao mà chữa trị được, tình hình của cô cũng đâu lạc quan gì.

Nhưng thấy thần sắc của Mông Văn như vậy, Lâm Vân không đành lòng, vội vàng lại ôm Mông Văn vào trong ngực nói:

- Em đừng lo lắng, anh sẽ giúp em trị khỏi bệnh.

Mông Văn lắc đầu, nàng biết rõ sức khỏe của mình. Việc này khác với vết sẹo trên mặt lúc trước.

- Lâm Vân, em biết thân thể hiện tại của em như thế nào. Anh không cần phải an ủi em đâu. Lúc trước em nói muốn trao hết cho anh, nhưng em lại sắp chết. Nếu như anh yêu mến, hiện tại, hiện tại....

Mông Văn nói tới đây, khuôn mặt lại đỏ, hô hấp có chút dồn dập.

Lâm Vân thở dài một tiếng. Mình ôm một cô gái kiều diễm, mặc đồ ngủ mỏng, lại nói ra những lời như vậy, Lâm Vân rất muốn làm một lần cầm thú. Nhưng lúc này, hẳn không thể làm như vậy, muốn làm cầm thú thì cũng phải đợi Mông Văn chữa trị khỏi bệnh đã.

- Mông Văn, em đừng cử động.

Lâm Vân nói xong, đặt Mông Văn lên giường, cởi áo của nàng ra. Vốn hẳn còn đang do dự nên bức trùng độc ra như thế nào. Không biết cởi áo của

nàng, nàng có thể tức giận hay không. Nhưng vừa nghe Mông Văn nói vậy, là biết nàng sẽ không tức giận.

Mông Văn thấy Lâm Vân bắt đầu cởi áo của mình, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm đỏ tươi, rõ ràng không dám cử động.

- Mông Văn, em cứ bất động như vậy nhé. Độc trùng trong người em cũng có thể coi như một virus. Chắc anh phải mất thời gian khá dài mới có thể khiến nó chui ra được.

Lâm Vân an ủi Mông Văn, sợ lúc mình lấy trùng độc ra, nàng lại lộn xộn.

- A, nói như vậy là em sẽ không chết.

Vẻ đỏ ửng trên mặt của Mông Văn đã biến mất không ít. Cả người cũng trở nên khẩn trương. Sợ dĩ nàng có dũng khí nói ra những điều này với Lâm Vân,, bởi vì nàng cho rằng mình sắp phải chết. Sáng hôm nay, lúc nàng trở lại từ bệnh viện, trên bệnh án còn ghi rõ ràng là chuẩn bị hậu sự.

Điều này chỉ có Mỹ Na là biết. Nàng bảo Mỹ Na đi tìm Lâm Vân, chỉ là muốn trước khi qua đời thì được gặp mặt Lâm Vân một lần mà thôi. Không nghĩ tới Lâm Vân vừa tới đã nói có thể trị được bệnh cho mình. Nếu bệnh này được chữa thì không phải là mắc cỡ chết người sao? Nghĩ tới đây, sắc mặt của Mông Văn càng thêm tái nhợt, nàng đột nhiên không muốn bệnh của mình được chữa tốt.

- Em đương nhiên là không chết rồi.

Lâm Vân thấy sắc mặt của Mông Văn lại tái nhợt, trong lòng ngạc nhiên, không biết là nguyên nhân gì.

- Em, em...

Mông Văn thật không biết phải nói gì cho phải. Chẳng lẽ nàng lại nói mình không muốn trị bệnh sau, rồi nói anh đi ra ngoài đi?

Lâm Vân thở dài, mơ hồ đoán được một chút. Tuy mình đã trợ giúp Mông Văn báo thù, nhưng Mông Văn cũng không thiếu mình cái gì. Từ lúc nàng giúp mình xây dựng tập đoàn Vân Môn đến nay, tất cả việc lớn nhỏ của công ty, đều do nàng phụ trách.

Lý Thanh là loại người gì, Lâm Vân đương nhiên tinh tường. Cậu ta không có khả năng san sẻ nhiệm vụ với Mông Văn. Có thể nói, cả tập đoàn Vân Môn là do Mông Văn quản lý. Mà hôm nay nàng ấy lại nói những lời như vậy, chứng tỏ nàng ấy có tình cảm với mình. Có thể nàng ấy hiểu nhầm mình không thể chữa khỏi bệnh cho nàng, nên mới có thể bộc trực như vậy.

Có thể tưởng tượng, nếu nàng ấy biết mình có thể trị liệu, có lẽ nàng ấy sẽ mãi mãi giữ tình cảm đó trong lòng.

Lâm Vân lập tức rơi vào tình cảnh lưỡng nan. Đối với Mông Văn, hẳn cũng rất có hảo cảm, nhưng còn cách chuyện tình yêu nam nữ một khoảng cách. Nhưng chuyện tình cảm nam nữ ai có thể nói rõ ràng được? Không phải lúc trước mình cũng như vậy với Vũ Tích sao? Chỉ một buổi tối đơn giản mình đã yêu nàng ấy. Đôi khi tình yêu thật là xa, cũng có khi rất là gần.

- Em biết rồi, anh cứ giúp em trị bệnh đi, cảm ơn anh.

Thấy Lâm Vân do dự, Mông Văn đột nhiên cười nói với Lâm Vân. Nói xong câu đó thì nhắm mắt lại, sắc mặt trở nên bình tĩnh. Lâm Vân biết cho dù có thể bức trùng độc ra ngoài, thì bệnh tình của Mông Văn cũng không thể hoàn toàn chữa tốt. Bởi vì thân thể của nàng ấy đã bị trùng độc làm cho thương tổn. Nếu như nàng ấy còn không có ý chí cầu sống, vậy thì kết quả rất không lạc quan.

Một người phụ nữ đã bị tổn thương trong lòng, cho dù mình chữa trị khỏi cho nàng ấy, thì có hữu dụng sao? Huống hồ, nàng ấy đã thổ lộ với mình,

mình lại cự tuyệt. Bất kỳ một nữ nhân nào cũng không chịu được.

Cảm thấy không có động tĩnh gì, Mông Văn mở to mắt, thấy Lâm Vân vẫn còn sững sờ đứng ở đó. Đột nhiên trong lòng xuất hiện một cảm giác bị ai nhàn nhạt. Đã không còn then thùng vì bị cởi quần áo nữa, chỉ nói:

- Lâm Vân, em không sao đâu. Công ty còn rất nhiều chuyện chất đọng ở đó, anh mau trị khỏi bệnh cho em đi, để em còn nhanh đi làm.

Nói xong, Mông Văn hướng Lâm Vân cười cười. Giống như nàng muốn giải thích mình không có ý gì khác, để cho Lâm Vân không phải băn khoăn. Hơn nữa cũng tỏ ý, Lâm Vân không cần phải lo lắng cho chuyện của công ty.

Đã từng là một chuyên gia y dược của đại lục Thiên Hồng, Lâm Vân đương nhiên biết tâm tình hiện tại của Mông Văn. Nếu như cứ trường kỳ như vậy, nàng ấy sẽ trở nên chết lặng và lạnh lùng.

Lâm Vân không tiếp tục trợ giúp Mông Văn chữa trị, mà chỉ nhẹ nhàng ôm Mông Văn vào lòng nói:

- Mông Văn, hiện tại anh không thể hứa hẹn điều gì với em. Bởi vì làm như vậy anh sẽ thực xin lỗi Vũ Tích. Anh chỉ có thể nói với em rằng, nếu có một ngày anh rời đi nơi này, anh nhất định sẽ mang theo em và Vũ Tích rời đi. Em tin tưởng anh không?

Lâm Vân không nói hết câu,, nhưng Mông Văn đã nghe rõ ràng. Mông Văn ngẩn ngơ. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày nào đó, mình có thể theo Lâm Vân và Vũ Tích rời đi nơi này. Nhưng điều này sắp thành sự thật sao? Nàng chỉ muốn mình có thể giải quyết xong tâm nguyện lúc đầu với Lâm Vân, lại thật không ngờ người nam nhân mà mình yêu mến đồng ý dẫn mình và Vũ Tích rời đi.

- Lâm Vân, em...

Tuy Mông Văn rất muốn đi theo Lâm Vân và Vũ Tích rồi đi, nhưng nàng lại không biết Vũ Tích nghĩ gì. Nàng chỉ muốn trước khi chết, giao thứ quý báu nhất của mình cho người nam nhân mà mình yêu mến mà thôi.

- Lâm Vân, kỳ thực em không có ý đó, anh nghĩ nhiều lắm.

Mông Văn đã bình tĩnh lại, nàng biết Lâm Vân vì sao muốn nói với mình như vậy.

- Anh biết rồi, nhưng anh đã hứa hẹn

- Nhưng em...

- Không có nhưng nhị gì cả...

- Anh thật là bá đạo.

- Cuối cùng em cũng biết một chút về anh.

Khúc mắc của Mông Văn đã được cởi, vô luận từ nay về sau như thế nào, ít nhất nàng đã khôi phục lại hy vọng. Tuy tình cảm của Lâm Vân đối với mình không như với Vũ Tích, nhưng Lâm Vân là người thế nào, trong lòng nàng đã biết. Cho tới bây giờ nàng cũng đều không nghĩ xa đến mức sinh sống với Lâm Vân cả đời. Lời của Lâm Vân là để cho nàng suy nghĩ, chứ nàng không nhất định phải làm theo lời của hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 295: Ảnh Vương

Đ

ừng cử động.

Lâm Vân nói xong, hai tay không ngừng ấn vào các điểm trên người của Mông Văn. Mỗi một lần ấn xuống, Mông Văn lại cảm thấy một luồng khí cực nóng từ ngón tay của Lâm Vân chảy vào trong cơ thể của mình.

Gần mấy trăm luồng cực nóng đó đã chảy toàn thân kinh mạch của Mông Văn, rồi chậm rãi lưu động toàn thân. Bàn tay của Lâm Vân thì vẫn đặt vào bụng của Mông Văn, không chế mấy trăm luồng khí cực nóng này.

Mông Văn đột nhiên cảm giác đau ở ngực. Lúc đầu còn đỡ, nhưng càng về sau càng đau. Lâm Vân thấy biểu lộ đau đớn của Mông Văn, liền dùng tay kia ấn lên ngực của Mông Văn một cái. Lần này là một cỗ khí lạnh truyền vào ngực. Ngay lập tức có một vết nổi cộm di chuyển trong cơ thể nàng.

Chỗ nổi cộm đó đi tới đâu, Lâm Vân lại dùng ngón tay điều khiển khí nóng dồn theo đến đó. Rất nhanh vết nổi cộm đó đã chạy xuống bụng.

Một tiếng, hai tiếng sau, Mông Văn đột nhiên cảm giác bụng của mình càng ngày càng nóng. Nghĩ tới tay của Lâm Vân đang đặt trên bụng, có cảm giác kinh hoàng lại ứa ứa. Thử mở to mắt ra nhìn thấy toàn thân của Lâm Vân đã ứa sùng, mồ hôi không ngừng rơi vào bụng của nàng.

Mông Văn rất muốn bảo Lâm Vân dừng lại, nhưng nàng cũng biết đây là thời điểm mấu chốt. Nàng cũng là người luyện công pháp nội gia, biết là hiện tại nếu quấy rầy Lâm Vân, có khả năng sẽ gây trọng thương cho hắn. Tuy rất đau lòng,, nhưng chỉ phải cố nhịn không nói.

Trong lòng Lâm Vân thật không ngờ con trùng trong người của Mông Văn lại lợi hại như vậy. Là một con độc trùng vương cấp hai. Một con độc trùng vương như vậy, giá trị là vô giá, không phải muốn mua là mua được. Những người này đúng là thật cam lòng tốn tiền.

Không nghĩ tới bốn sự của người hạ độc không lớn, nhưng lại có trùng độc vương đẳng cấp như vậy. Tuy không phải là đẳng cấp quá cao, nhưng tuyệt đối không phải những kẻ như vậy có thể bồi dưỡng được.

Lúc Lâm Vân xúc chấn mền của Mông Văn lên, thì biết đúng là trùng thuật của người kia chỉ bình thường, không thể nói là cao thủ. Nhưng chỉ khó hiểu là sao y có thể có được trùng vương Hoặc Tâm Trùng. Giải thích duy nhất là trùng vương này không phải do y nuôi được.

Nhưng vô luận trùng vương Hoặc Tâm Trùng này lợi hại ra sao, hiện tại trải qua hai giờ đấu tranh, nó đã bị tinh lực của Lâm Vân bao lại.

Lâm Vân không vội lau mồ hôi, mà lấy ra một con dao nhỏ rồi rạch một đoạn dài 3cm trên bụng của Mông Văn. Rồi thúc dục tinh lực vào tay. Một viên tròn tròn bị ánh sáng bao bọc, rất nhanh bay ra, tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhưng viên tròn sáng này vừa bay được một đoạn đã bị Lâm Vân bắt được. Rồi để vào hộp ngọc, phong ấn bằng một tấm bùa cấp thấp. Xong xuôi thì vút vào Tinh Giới.

Lâm Vân hồi phục lại miệng vết thương trên bụng của Mông Văn, không kịp giúp Mông Văn mặc quần áo, vội vàng ngồi xuống mặt đất, khôi phục lại tinh lực.

Mông Văn đột nhiên cảm giác toàn thân được buông lỏng. Các loại bệnh trạng không thoải mái đã biến mất vô tung vô ảnh. Cả người trở nên rất nhẹ nhàng. Nhìn nhìn Lâm Vân đang ngồi trên mặt đất, Mông Văn mặc lại áo

của mình, thở dài một tiếng. Rồi cầm lấy khăn lông nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của Lâm Vân.

Lâm Vân mở to mắt. Trong lòng tự nhủ, thật là một con trùng vương lợi hại. Nếu không phải mình đã ba sao, thì tuy có thể bức nó ra, nhưng có lẽ cũng bị thương. Hơn nữa còn không có khả năng bắt nó lại.

- Hiện tại em cảm thấy thế nào?

Lâm Vân nhìn Mông Văn cầm khăn mặt, liền trực tiếp hỏi cảm giác của nàng.

- Đã tốt hơn rồi, cảm ơn anh, Lâm Vân. Chỉ là những lời vừa rồi, anh đừng để ở trong lòng.

Sắc mặt của Mông Văn lần nữa khôi phục như thường, chỉ là lúc nói những lời này, khuôn mặt có chút nhăn nhó.

- Anh đã hứa thì anh đương nhiên muốn để ở trong lòng. Chỉ là anh không biết khi nào mới có thể rời đi nơi này. Có lẽ là mười năm, có lẽ là hai mươi năm, thậm chí có khả năng vĩnh viễn không thể rời đi. Trong khoảng thời gian đó, em nên vì nhân sinh của mình mà đưa ra quyết định. Anh sẽ không trách em đâu, bằng không là quá ích kỷ.

Lâm Vân nói xong, trong lòng có chút không thoải mái.

“Mình nói thật dễ nghe, nhưng một khi Mông Văn thực sự lựa chọn rời đi mình, mình thực không có cảm giác gì sao?”

Lâm Vân đột nhiên cảm giác mình thật vô si. Đã như vậy rồi còn ra vẻ quân tử nói gì không trách nàng, thật đúng là ngụy quân tử.

“Chẳng lẽ mình nói như vậy là để thể hiện sự cao thượng của mình sao? Chẳng lẽ điều đó rất công bình với Mông Văn sao? Chẳng lẽ muốn người ta

đợi người, đợi người chậm rãi yêu nàng? Lại cho người ta một cái hứa hẹn hư vô nữa”

- Em chờ anh...

Mông Văn nói ba chữ này rất nhỏ, liền không nói gì thêm nữa. Mà chỉ cắn chặt môi, mặc cho nước mắt rưng rưng.

Lâm Vân đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra hàm răng trắng và chính tề, cười nói:

- Anh thay đổi chủ ý.

- A.

Mông Văn nghe Lâm Vân nói vậy, kinh ngạc nhìn hắn. Sắc mặt lần nữa trở nên tái nhợt. Nước mắt vốn rưng rưng, rốt cuộc không kìm nổi, tràn ra hốc mắt.

- Anh không muốn em phải lựa chọn điều khác. Em đã lựa chọn anh, vậy thì từ anh mà kết thúc. Em không có cơ hội để lựa chọn điều khác.

Lâm Vân đã quyết định cho dù mình không thể rời đi Địa Cầu, mình cũng không thể cứ như vậy để Mông Văn ở nơi này, mặc kệ không hỏi. Như vậy không đúng với tính cách của hắn.

- Lâm Vân....

Mông Văn rốt cuộc không khống chế nổi tâm tình, nhào vào ngực của Lâm Vân.

....

Trong một sơn trại trên núi Miễn Biên, một tên nam tử hơn năm mươi tuổi mặc quần áo dầy tiền, đột nhiên nhíu mày.

- Sao vậy Ảnh vương?

Ngồi bên cạnh y là một diễm phụ hơn ba mươi tuổi. Cô ta thấy nam tử này đột nhiên nhíu mày, trong lòng xuất hiện một dự cảm không tốt, liền vội vàng hỏi.

- Không có gì, chắc là bảo bối của anh vừa nghịch ngợm một chút.

Vừa rồi trong một nháy mắt, y cảm thấy Hoặc Tâm Trùng của mình tựa hồ có cảm giác nguy hiểm gì đó. Nhưng trong chớp mắt đã khôi phục bình thường. Y không biết đây là ảo giác của mình, hay là nguyên nhân gì khác.

Nhưng nếu nói trên thế giới này còn có người có thể đối phó với Hoặc Tâm Trùng của y, y sẽ tuyệt đối không tin. Không chỉ nói là người khác, cho dù là Hoặc Tâm Trùng phản bội, y cũng không thể đối phó được. Đương nhiên Hoặc Tâm Trùng vĩnh viễn sẽ không phải bội y. Đây là điều mà y yên tâm.

- Vậy mà dọa em đau cả tim. Còn tưởng xảy ra bất trắc gì.

Con mắt của diễm phụ này lướt qua người nam tử kia, một hương vị mê người lập tức khiến tên nam tử khó có thể chịu nổi. Liền vươn tay kéo cô ta vào trong ngực.

Hai cánh tay không ngừng lục lọi trên ngực của cô ta. Diễm phụ này thì càng uốn éo người, đảo mắt, y phục của hai người đã bị cởi hết, vứt xuống mặt đất. Rồi lập tức vang lên từng tiếng thô bạo và rên rỉ ra bên ngoài.

Hai tên thủ vệ canh giữ ở cửa ra vào, tựa hồ đã quen với loại âm thanh này. Rõ ràng nhắm con mắt lại hưởng thụ. Giống như người động tình bên trong đó là bọn chúng, chứ không phải là người nam tử hơn năm mươi tuổi kia.

- Ảnh Vương, em chịu không được...

Diễm phụ này một bên nhún nhảy, một bên rên rỉ nói. Nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia cười nhạo. Với cái của giống yếu xù như vậy, có là gì đối với ta.

- Nương tử cũng có lúc không được sao?

Tuy nói như vậy, nhưng người nam tử không hề có ý dừng lại.

Tuy nhiên một tiếng chuông dồn dập đã cắt đứt động tác của người nam tử. Trong mắt của diễm phụ kia thì xuất hiện vẻ thất vọng, đồng thời là một tia lửa giận. Người nam tử nghe thấy tiếng chuông, lập tức thả người nữ tử này ra. Y biết, không phải chuyện gì đặc biệt khẩn cấp, thì tiếng chuông sẽ không vang lên.

- Vào đi.

Người trung niên chỉnh lại quần áo, trầm giọng nói.

Một tên nam tử có chằng chịt vết sẹo trên mặt đi vào, cúi người hành lễ với y rồi nói:

- Bẩm Ảnh Vương, Vũ Linh Vinh Thượng cầu kiến.

- Bảo y vào đi.

Trong lòng tên nam tử mặc quần áo xa hoa thầm tức giận, nhưng vẫn nhịn được.

Đột nhiên y lại có dự cảm không tốt. Mình đồng ý thả ra Hoặc Tâm Trùng cũng bởi vì muốn tạo quan hệ với tên Vinh Thượng ày. Nhưng thời hạn nửa năm còn chưa tới, thì y đến đây làm gì?

Sở dĩ y đáp ứng giúp Vinh Thượng thả ra Hoặc Tâm Trùng, một là vì y không sợ Hoặc Tâm Trùng bị tổn thương. Ít nhất y cho rằng, trên thế giới

này không có ai có thể đối phó với Hoặc Tâm Trùng của mình. Mà mình muốn thu hồi lúc nào thì thu hồi.

Huống hồ, Hoặc Tâm Trùng sau khi thả ra rõ ràng tu vị của nó tăng lên một ít. Chứng tỏ chủ thể mà nó đang sống, hẳn là một người có thể chất phi thường tốt. Thậm chí đã tiếp cận tới võ giả tẩy tủy rồi.

Thứ hai là y kiểm được rất nhiều món lời. Cho nên một chuyện như vậy, có người ngu mới không làm.

- Ảnh Vương, hôm nay tôi tới đây là muốn hỏi xem Hoặc Tâm Trùng của ông có vấn đề gì không?

Vinh Thượng có dáng người rất anh tuấn, nhưng biểu hiện lại lạnh lùng. Lúc nói chuyện cũng không vui không buồn. Vừa đi vào, đã nói thẳng luôn vào vấn đề. Nhưng ánh mắt của y rất sắc bén, chứng tỏ là một nhân vật không đơn giản.

- Ha ha, Hoặc Tâm Trùng của tôi thì sao có thể xảy ra vấn đề được? Cậu cũng quá khô hài rồi.

Tên Ảnh Vương này cười ha ha, nhưng trên mặt đâu có ý cười nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 296: Em Cũng Không Uống

N

hìn Ảnh Vương cuồng tiếu, Vinh Thương không nói gì mà chỉ cười lạnh.

- Sao cậu lại suy đoán như vậy?

Ảnh Vương đột nhiên dừng cười, khuôn mặt trở nên lạnh lùng, giống như y chưa từng cười qua vậy.

- Hôm nay cố chủ gọi điện thoại cho tôi, nói rằng y trông thấy mục tiêu ngoại trừ ánh mắt là thất lạc ra, thì thân thể vẫn rất bình thường. Tôi nghĩ, chắc ông sẽ không lừa dối chúng tôi, nhưng đã hai tháng rồi, sao chủ thể vẫn còn tinh thần như vậy?

Ảnh Vương trầm tư sau nửa ngày, mới ngẩng đầu hỏi:

- Lúc trước cậu hạ độc như thế nào?

- Tuy tôi không biết gì về trùng thuật, nhưng tôi vẫn biết cách phóng trùng. Huống hồ là một con trùng vương hiếm có. Hơn nữa tôi đã nghiêm khắc dựa theo phương pháp của ông để phóng trùng. Người kia cũng vì vậy mà liên tục nằm giường trong một khoảng thời gian lâu. Điều này chứng tỏ tôi phóng trùng không có vấn đề gì cả. Vậy thì chỉ còn có khả năng là trùng trong cơ thể cô ta đã bị lấy ra.

Sắc mặt của Vinh Thương vẫn cứng ngắt, không chút biểu lộ, nhưng thanh âm lại cực kỳ rõ ràng.

- Chắc tôi phải đi một chuyến tới Yên Kinh xem. Nhưng nếu như trùng bảo có vấn đề gì thì tôi phải biết rồi. Vinh Thương, cậu nói xem?

Hoa Y Ảnh Vương nói xong, nhìn thoáng qua sắc mặt cứng ngắc của Vinh Thượng.

Nhưng tâm tình vốn bình tĩnh của y lại nổi lên một tia gợn sóng. Y nhớ tới cảm giác dị thường vừa lúc này. Chẳng lẽ trùng bảo thực sự xảy ra vấn đề gì sao? Điều này làm sao có thể? Trùng bảo của mình không phải là con trùng bình thường, ai lại có bốn sự như vậy? Có thể đối phó với một con trùng cấp vương.

Mà hiện tại tựa hồ như sự liên hệ giữa mình và trùng bảo đã nhạt đi một ít. Nếu không phải Vinh Thượng nói, thì mình đã không chú ý tới.

- Tôi đi cùng ông.

Vinh Thượng vẫn không biểu lộ gì.

....

Đây đã là ngày thứ ba Lâm Vân trị khỏi bệnh cho Mông Văn. Lâm Vân suy nghĩ vài ngày, quyết định nói chuyện của Mông Văn cho Vũ Tích.

- Lão công, anh muốn nói chuyện của chị Văn cho em nghe phải không?

Hàn Vũ Tích nhìn Lâm Vân muốn nói lại thôi, cười một tiếng, chủ động nói ra.

Lâm Vân sửng sốt hỏi:

- Làm sao em biết?

- Ngày đó em lo lắng cho anh, đã dùng thần thức để xem anh trị liệu cho chị Mông Văn. Là do anh quá mức tập trung mà không chú ý tới.

Thanh âm của Hàn Vũ Tích rất nhu hòa, thật giống như không cố kỵ tới cảm thụ của Lâm Vân vậy.

Thấy Lâm Vân chỉ ngẩn người, Hàn Vũ Tích thở dài một hơi.

- Làm sao vậy?

Lâm Vân đột nhiên có chút bất an.

- Lão công, anh là người tốt, chỉ là anh không biết về chị Mông Văn rồi. Anh cảm thấy chị Văn thực sự nghĩ như anh sao? Chị ấy là một cô gái tâm cao khí ngạo, tuy câu nói sau cùng của anh làm cho chị ấy cảm thấy anh thực tình, nhưng anh đã làm thương tổn tới chị ấy.

- Em không biết người khác yêu đương có giống như em không.

Hàn Vũ Tích nói tới đây, nhìn Lâm Vân một chút, tiếp tục nói:

- Nhưng ngay cả em cũng cảm giác được anh không thực sự yêu chị Mông Văn. Đó chỉ là sự cảm kích mà thôi. Chẳng lẽ anh nghĩ chị Văn không cảm giác được sao? Emm không biết người khác nghĩ gì, nhưng em chỉ cảm thấy, tình yêu không phải là đồng tình và bố thí.

Lâm Vân ngây người một lúc. Lúc ra về hẳn còn tưởng đã an ủi tốt Mông Văn, hẳn cũng thật có tâm tư này, rồi định trở về nói với Vũ Tích. Hẳn tin tưởng Vũ Tích không phải là loại người hẹp hòi. Mà cho dù Vũ Tích không đồng ý, hẳn cũng sẽ tôn trọng ý kiến của Vũ Tích. Nhưng thật không ngờ, mình đã làm sai, thậm chí đã làm thương tổn cả Mông Văn lẫn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân ngây người nửa ngày, liền đi tới ngồi bên cạnh của Lâm Vân, im lặng không nói.

Tiếng đập cửa vang lên, Hàn Vũ Tích vội vàng đứng lên mở cửa. Là Diệp Diễm, nhưng vành mắt của cô ấy có chút sưng đỏ.

- Diệp Diễm, sao em lại tới đây?

Lâm Vân đột nhiên có một cảm giác thật lạ, tâm tình này xuất hiện là do trông thấy Diệp Điềm đứng ở cửa.

- Lâm đại ca, chị Văn bảo em giao bức thư này cho anh.

Nói xong, Diệp Điềm lấy ra một bức thư.

Lâm Vân nhận lấy bức thư, run rẩy hỏi:

- Còn Mông Văn đâu?

- Chị Văn nói rằng chị ấy muốn đi ra ngoài một thời gian cho khuây khỏa. Cũng dặn anh không cần phải lo lắng. Nguyên nhân thì chị ấy đã viết trong bức thư. Lâm đại ca, chị Vũ Tích, em đi đây.

Diệp Điềm nói xong cúi đầu, vội vàng xuống tầng.

Lâm Vân phóng thần thức ra ngoài, quả nhiên không phát hiện ra tung tích của Mông Văn. Liền thở dài, mở bức thư ra.

“Lâm Vân, em đi đây, anh không cần phải lo lắng cho em. Anh là một người tốt, anh có thể cho em một hứa hẹn, em đã rất vui rồi. Chuyện của công ty, em tạm thời giao cho Diệp Điềm, anh không cần phải lo lắng đâu.”

“Đôi khi em rất muốn được sống chung với anh và Vũ Tích. Nhưng em lại không thể làm được. Không phải em lo lắng cho chế độ một vợ một chồng, em chỉ cần ở bên cạnh anh là được. Nhưng anh cho em không phải là tình yêu, mà là tình cảm khác. Em không trách anh, có lẽ một ngày nào đó, khi anh yêu em, em sẽ trở lại. Có lẽ rất lâu, cũng có lẽ rất gần.”

“Nơi em tới là một nơi rất an toàn, anh không phải lo lắng. Hơn nữa hiện tại em hoàn toàn có thể tự bảo vệ bản thân. Nếu đổi thành bất kỳ nữ nhân nào ở bên cạnh anh, em có thể ghen ghét. Nhưng chỉ riêng Vũ Tích, em chỉ có hâm mộ và thật lòng chúc phúc.”

“Anh phải nhớ là còn một hứa hẹn với em đấy. Bởi nhờ đâu có một ngày nào đó em lại đột nhiên muốn tìm anh thì sao. Tuy nhiên, vô luận như thế nào, trong lòng em đều không thể chứa người nam nhân khác. Em sẽ đợi anh cả đời.”

“Lâm Vân, anh có tin tưởng vào luân hồi không? Nếu thật sự có luân hồi, em nhất định sẽ không uống chén Mạnh Bà thang kia, em muốn mãi mãi nhớ về anh. Kiếp sau em muốn làm một cô gái xinh đẹp, sau đó nhất định đi tìm anh sớm, để anh cũng yêu em như yêu Vũ Tích vậy.”

“Tâm tình của em rất loạn, nên ghi bức thư này cũng có chút vụn vặt. Nhưng ghi đến đây em đã bình tĩnh lại. Tuy còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng em lại không biết viết ra như thế nào”

“Thôi, em phải đi đây, anh không cần lo lắng cho em đâu, cũng không cần phải tìm em. Em đi tới một nơi mà ngay cả Diệp Diễm đều không biết”

“Bảo trọng...”

Giấy viết thư rơi tà tà xuống mặt đất, Hàn Vũ Tích nhặt lên, sau khi xem xong, lại nhẹ nhàng gấp vào, bỏ vào phong bì.

- Vũ Tích, anh thực sự làm sai rồi sao? Anh làm thương tổn tới Mông Văn, lại làm thương tổn tới em...

Lâm Vân có chút hoảng hốt. Hắn đột nhiên cảm giác được vợ của mình nói đúng, mình đúng là không hiểu tâm lý của người khác.

Hàn Vũ Tích không trả lời Lâm Vân, chỉ nằm ở trong ngực của hắn rồi ôm chặt lấy hắn. Một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói:

- Em cũng sẽ không uống Mạnh Bà thang.

Trong lòng Lâm Vân chấn động, ôm lấy nàng nói:

- Anh cũng vậy.

....

Trên cơ bản Diệp Điềm đã tiếp nhận toàn bộ nghiệp vụ của tập đoàn Vân Môn.

Lâm Vân dẫn theo Vũ Tích đi vào tập đoàn Vân Môn là tham gia cuộc hội nghị cổ đông lần thứ nhất của tập đoàn. Kỳ thực, những người tham gia hội nghị này chỉ có Lý Thanh, Mông Chân, Diệp Điềm và hai vợ chồng Lâm Vân mà thôi. Lâm Hình và Lam Cực không phải là cổ đông, nhưng cũng được yêu cầu tham gia hội nghị.

- Trong lúc Mông Văn bị bệnh, có người đã âm thầm phá hoại tập đoàn Vân Môn. May mà tôi ngẫu nhiên phát hiện ra được. Hiện tại Diệp Điềm báo cáo kết quả điều tra cho mọi người nghe.

Lâm Vân đi thẳng vào vấn đề. Ở đây toàn là người nhà nên hẳn không cần phải vòng vo.

Diệp Điềm trầm mặc một lát, mới nói:

- Công ty xảy ra chuyện như vậy, người có trách nhiệm lớn nhất là em. Chị Văn bị bệnh, chúng ta đều rất lo lắng. Tuy chúng em đã hoài nghi chuyện này, nhưng còn chưa nói cho chủ tịch.

- Trong lúc chị Văn bị bệnh, đã tới công ty hai lần. Lần đầu tiên tới là đồng ý Lâm Cường gia nhập liên minh của công ty. Lâm Cường là anh họ của chủ tịch, đương nhiên chỉ là trên danh nghĩa. Hiện tại em và chị Văn đều hoài nghi Lâm Cường bị người khác mua chuộc. Cố ý làm hỏng danh dự của tập đoàn Vân Môn.

- Trong một tháng ngắn ngủi, Lâm Cường đã tăng thêm sáu phòng làm việc. Những phòng làm việc này cho tới bây giờ đều không làm được bất kỳ việc

gì có lợi cho công ty cả. Mà toàn dựa vào danh tiếng của tập đoàn Vân Môn để làm những chuyện như đánh nhau giết người.

- Trước mắt những phòng làm việc này đã bị chúng ta cưỡng chế đóng cửa. Đồng thời giao hai mươi người làm việc ở đó cho cơ quan cảnh sát. Còn Lâm Cường đã bị giám sát.

- Nếu không phải chúng ta khống chế chuyện này sớm, thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi. Chị Văn rời đi công ty, ngoại trừ một vài nguyên nhân khác, thì cũng có ý tự nhận lỗi. Chuyện này tuy đã được kịp thời ngăn lại, nhưng vẫn để lại một số hậu quả không tốt.

Diệp Điềm báo cáo xong, những người ngồi ở đây đều rất lo lắng.

Lâm Vân khoát tay nói:

- Không cần phải lo lắng. Chuyện này không trách Mông Văn. Nhưng Lam Cực và Diệp Điềm lại có sai lầm trong việc quản lý công ty, về sau nên cảnh tỉnh. Tôi cũng công bố luôn ở đây, tập đoàn chúng ta từ bây giờ sẽ không dùng bất kỳ người nào của Lâm gia. Đương nhiên, nếu muốn dùng cũng phải trải qua điều tra nghiêm ngặt.

- Tôi cũng tuyên bố chia 5% cổ phần của công ty cho Lam Cực và Lâm Hình. Từ nay về sau Diệp Điềm chính là tổng giám đốc của tập đoàn Vân Môn. Nhược Sương thì quản lý công ty y dược Vân Môn. Lam Cực quản lý công ty viễn thông Vân Môn. Các việc còn lại thì giao cho Diệp Điềm. Đồng thời Diệp Điềm hỗ trợ cho Tô Tĩnh Như gây dựng công ty trang phục Vân Môn. Chuyện về Lâm Cường thì giao cho tôi xử lý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 297: Điều Kiện Của Lão Gia Tử

S

au khi tan họp, Lâm Vân lập tức đi tới chỗ của Lâm Cường. Diệp Diễm thì triệu tập Liễu Nhược Sương, Tô Tĩnh Như và vài người quản lý cấp cao mở thêm một hội nghị. Bởi vì có quá nhiều chuyện, nên Lâm Vân nhất thời không có thời gian để gặp mặt Tô Tĩnh Như.

Lâm Vân một mình đi gặp Lâm Cường. Ánh mắt của Lâm Cường rất lập lòe, tuy kinh hoàng nhưng thần thái rất trấn định. Chỉ có chút mệt mỏi vì bị giám sát một thời gian lâu. Lâm Vân nhìn qua người này là biết y là người sợ phiền phức.

- Anh chính là Lâm Cường?

Lâm Vân vốn không có hảo cảm gì với người của Lâm gia. Mà tên Lâm Cường này rõ ràng lợi dụng là người của Lâm gia, muốn tiến vào tập đoàn Vân Môn để làm nội ứng. Cho nên Lâm Vân đã sớm tức giận. Kế hoạch của đám người kia thật là chu đáo và chặt chẽ. Bước đầu thì hạ độc Hoắc Tâm Trùng khiến Mông Văn hoảng hốt, bước sau thì Lâm Cường đi vào phá hoại danh tiếng của công ty.

- Lâm Vân.

Tròng mắt của Lâm Cường hơi híp. Tuy y chưa từng thấy qua Lâm Vân, nhưng y vừa liếc qua là nhận ra người trước mặt này chính là Lâm Vân, một người mà lão gia tử rất coi trọng.

- Anh nói kỹ càng quá trình bán đứng tập đoàn Vân Môn cho tôi, cùng với người đứng sau lưng là ai. Sự kiên nhẫn của tôi chỉ có hạn, hy vọng anh thành thật khai báo.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Lâm Cường, nói chuyện không hề có chút tình cảm nào.

Lâm Cường đang suy nghĩ nên ứng đối như thế nào, thì Lâm Vân đã giơ chân lên, đá vào chân trái của y. Một tiếng răng rắc vang lên, xương chân của y đã đứt gãy, đau đớn thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

- Tôi đã nói rồi, kiên nhẫn của tôi có hạn. Trong vòng năm giây tôi không nghe thấy anh khai thật, thì cái chân còn lại của anh cũng như vậy. Có lẽ anh sẽ trở về Phần Giang, làm bạn với tên Lâm Khải kia.

Thanh âm của Lâm Vân càng lạnh lùng.

Lâm Cường đột nhiên nhớ tới chuyện của Lâm Khải. Mặc dù y ở kinh thành, nhưng vẫn nghe qua chuyện của Lâm Khải. Biết là Lâm Khải cũng vì đắc tội với người trước mặt này, mà bị đánh tới mức vẫn phải ngồi trên xe lăn. Mà Lâm Khải kia hình như còn là anh trai cùng cha khác mẹ của hắn.

Tuy nhiên, vừa tự hỏi thì đã qua năm giây, Lâm Vân không chút do dự đá gãy chân còn lại của Lâm Cường.

- Tôi nói, tôi nói, đừng đánh.

Lâm Cường đau đến mức chảy cả nước mắt, làm gì dám do dự nữa.

- Là Lý Danh Sinh bảo tôi làm. Y bảo tôi rằng cứ tới ngày đó xin vào tập đoàn Vân Môn, tổng giám đốc Văn sẽ đồng ý. Hơn nữa còn để tôi phụ trách làm quản lý của một phòng.

- Chuyện về sau thì đều do Lý Danh Sinh bảo tôi làm. Y cho tôi hai triệu nguyên, chỉ cần tôi an bài mười lăm người của y vào các phòng làm việc là được.

Lâm Cường nói xong, đã chảy đầy mồ hôi vì đau đớn.

Lúc này y mới biết được danh tiếng hung ác của Lâm Vân không phải là lời đồn. Không biết kế tiếp hẳn có tra tấn mình không. Trong lòng đã sớm hối hận vì một chút tiền mà đáp ứng làm chuyện nội gian.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Hắn đã từng điều tra qua tên Lý Danh Sinh của Lý gia kia. Chỉ là một cái bao cỏ mà thôi, tuyệt đối không thể nghĩ ra một kế hoạch tỉ mỉ như vậy. Đoán chừng là còn có kẻ nào sai khiến nữa. Tuy Lý Danh Sinh không phải là chủ mưu, nhưng mình tuyệt đối cũng không tha cho y.

Lúc này có tiếng đập cửa vang lên. Lâm Hình mở cửa nhìn thấy Lâm Cường nằm dưới mặt đất, liền nói với Lâm Vân:

- Anh, Tam gia gia gọi điện bảo rằng anh mau chóng tới chỗ của gia gia.

- Ừ.

Lâm Vân không chút do dự dẫn theo cả Lâm Cường, bảo Lâm Hình lái xe đi tới đại viện của Lâm gia. Trong lòng Lâm Cường trầm xuống, biết mình đã xong đời rồi.

Lúc Lâm Lộ Trọng trông thấy Lâm Vân, trong mắt lộ ra vẻ quái dị. Nếu như lúc trước ông ta chỉ không bội phục với bản lĩnh của Lâm Vân, hiện tại ông ta đã nhìn không thấu đứa cháu trai này.

- Tam gia gia tìm cháu có việc gì?

Lâm Vân trước sau như một bình tĩnh.

- Anh họ cháu?

Lâm Lộ Trọng đã nhìn thấy Lâm Cường trong tay của Lâm Vân.

Lâm Vân tiện tay ném Lâm Cường xuống. Lâm Cường liền hét thảm một tiếng. Bởi vì đôi chân gãy ma sát với mặt đất, khiến y đau đến mức đổ mồ

hôi lạnh.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không giấu diếm, kể hết chuyện Lâm Cường trợ giúp Lý gia phá hư danh tiếng của tập đoàn Vân Môn cho Lâm Lộ Trọng nghe.

Lâm Lộ Trọng nghe xong liền nổi giận đùng đùng. Không ngờ Lâm gia lại có một tên bại hoại như vậy. Cũng lười liếc nhìn Lâm Cường, chỉ lạnh lùng phân phó:

- Mang nó ra ngoài, phế nốt đôi chân của nó.

Toàn thân của Lâm Cường co quắp lại, y biết mình xong đời rồi. Cho dù là cha của mình cũng không có cách nào cứu y. Bởi vì lão gia tử thật sự tức giận.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên rồi lập tức tắt. Lâm Vân gật đầu, khó trách Lâm gia dưới sự dẫn dắt của Lâm Lộ Trọng, có thể trở thành một gia tộc lớn. Chỉ riêng thủ đoạn cay độc của lão gia tử, đã không phải người thường có thể làm được. Có thể tưởng tượng, một khi địch nhân chọc giận lão gia tử, ông ấy chắc chắn sẽ xử lý gọn gàng dứt khoát.

Thậm chí còn biết việc gì cần điều tra, việc gì không cần phải điều tra. Riêng thái độ nắm chắc đó đã là một điều khó có được. Ngay cả Lâm Vân, vốn không phải là người của Lâm gia, cũng có một cảm giác quy túc. Tuy nhiên, Lâm Vân còn nhìn ra chút mách khéo trong đó. Hẳn cảm giác lão gia tử đã biết chuyện của Lâm Cường. Còn biết như thế nào, thì không rõ lắm.

- Chúng ta tới phòng sách nói chuyện.

Lâm Lộ Trọng rất coi trọng Lâm Vân. Tuy Lâm Vân chỉ là một người cháu trai của ông ta, nhưng ba ngày trước, hành động của Lâm Vân đã làm chấn động những vị lãnh đạo ở đó. Về sau vài người đã hỏi kỹ càng Hà Ngụ, kết quả thật là vượt mức tưởng tượng.

Tuy lúc ấy Hà Ngụ chỉ nói mơ mơ hồ hồ, không thể nói rõ ra được, nhưng có một điều có thể xác định là Lâm Vân có thể bay lên trời. Đây quả thực là một nhân vật cường hãn, đã sánh bằng cả một quốc gia rồi. Vô luận Lâm Vân có vì quốc gia hỗ trợ hay không, chuyện này vẫn nên được giữ bí mật.

Hôm nay Lâm Lộ Trọng chỉ đại biểu vài vị thủ trưởng mà gọi Lâm Vân tới đây đàm phán. Một mực kéo dài tới hôm nay, bởi vì các vị thủ trưởng còn chưa thương lượng ra thù lao để Lâm Vân đồng ý làm việc.

Đối với Lâm Lộ Trọng mà nói, Lâm Vân càng lấy được nhiều chỗ tốt, ông ta càng vui mừng.

Trong phòng sách, sau khi hai người ổn định chỗ ngồi, Lâm Lộ Trọng rõ ràng chủ động rót một chén trà cho Lâm Vân.

- Tam gia gia, rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lòng Lâm Vân đã đoán ra một ít nguyên nhân mà lão gia tử tìm mình. Nhưng nếu chỉ đưa ra những điều kiện như lần trước, vậy thì bỏ qua. Điều kiện của bọn họ còn chưa đủ để mình hỗ trợ bọn họ. Mà danh tiếng và quyền lực chỉ là phù vân đối với Lâm Vân mà thôi. Những thứ đó không hề có tác dụng gì với hắn.

- Cái này cho cháu.

Lâm Lộ Trọng lấy ra một tấm giấy màu xanh đậm đưa cho Lâm Vân.

- Đây là cái gì?

Lâm Vân cầm lấy tấm giấy, kỳ quái hỏi.

- Đây là giấy xác nhận cháu là ủy viên danh dự của quân ủy, do đích thân bộ trưởng bộ quốc phòng ký.

Lâm Lộ Trọng vội vàng nói.

Lâm Vân mở ra xem, quả nhiên có tên của mình trên đó. Nhưng hẳn không có chút hứng thú gì với thứ này. Thứ này giống như việc mình quyên góp mấy chục triệu rồi có được một tấm biểu dương vậy. Nó hoàn toàn vô dụng với Lâm Vân. Thật không biết là ai nghĩ ra đồ chơi này.

Trong lòng Lâm Vân cười lạnh, nhưng biểu hiện như không có gì. Trả lại tấm giấy cho Lâm Lộ Trọng:

- Tam gia gia, thứ này chẳng có tác dụng quái gì với cháu cả. Cháu nghĩ mọi người phải biết chứ điều này chứ.

Khuôn mặt của Lâm Lộ Trọng đỏ lên, trong lòng tự nhủ, ai chẳng biết thứ này vô dụng với người. Nhưng quốc gia chỉ có thể đưa ra điều kiện này để mua người mà thôi, còn có cái gì nữa đâu? Đá Bạch Hà mà người muốn kia, thực sự là quá quý hiếm.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng vẫn nói:

- Tiểu Vân, ta không biết sư phụ của cháu là ai, nhưng cháu xác thực đã làm cho các lão già chúng ta rung động. Nói thật, Lâm gia có một người như cháu, quả thực là một điều kiêu ngạo. Nhưng có những chuyện cháu không để ý, một người lãnh đạo quốc gia như ta lại không thể không để ý.

- Cháu có thể nói ta dối trá, ta cũng có thể cùng người khác vụng trộm tranh đấu. Nhưng một khi quốc gia gặp nạn cho dù ta có liều cái mạng già này cũng muốn xông lên phía trước. Lão Từ không có ý từ đến đây nói chuyện với cháu, nên chuyện này đành phải do ta nói.

- Hiện tại thế giới đã khá yên bình. Nhưng bạo loạn có vẻ như sắp phát sinh, điều này thì chúng ta không thể không chế được. Như chuyện người ngoài hành tinh, rất có khả năng là xảy ra. Còn hai người lạ mặt lần trước, lúc đầu chúng ta còn chưa xác định hai người đó có phải là người ngoài hành tinh

hay không, bởi vũ khí của hai người đó rất khủng bố. Nhưng được nhìn thấy khả năng của cháu, chúng ta đều cho rằng bọn họ cũng là người trong tiên đạo.

- Tiểu Vân, sư phụ của cháu hẳn là người trong tiên đạo phải không? Chắc ông ta cũng thuộc một phái ẩn thế nào đó. Những người này chỉ có thể nghe thấy trong truyền thuyết, chứ chưa từng thấy bóng dáng. Tuy ta không biết cháu cũng thuộc hay không, nhưng với năng lực của cháu, đi làm những chuyện như vậy là đủ rồi. Không chỉ vì hội liên hiệp, cũng phải vì sự hòa bình tương lai của quốc gia nữa.

- Ta biết những tư tưởng này của ta sẽ khiến cháu cảm thấy vớ vẩn. Nhưng lần này ta cũng đồng ý với những lão già kia. Tuy ta rất lo lắng cho cháu, nhưng đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm.

Nói xong, Lâm Lộ Trọng rất chờ mong nhìn Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 298: Địa Ngục Môn

L

âm Vân thì hết sức kính nể sự chân thành của lão gia tử. Nhưng để cho hắn bán mạng vì tờ giấy này, hắn tuyệt đối không muốn. Tuy nhiên, nếu thực sự là có người ngoài hành tinh xâm lược, thì hắn đi một chuyến cũng không sao. Vì chuyện này có thể ảnh hưởng tới người thân của hắn, đồng thời hắn cũng muốn vì nhóm người Thái Giang báo thù.

Nhưng Lâm Vân không lập tức đáp ý. Chẳng lẽ chỉ được một chỗ tốt đó thôi sao. Một thứ không hề có tác dụng với mình. Nếu như mình là người bình thường, nó còn có tác dụng đôi chút. Nhưng bây giờ thì mình cần gì, mang nó ra trang bức sao? Với thực lực hiện tại mình cần gì phải trang bức?

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân trầm tư, lần nữa lấy ra hai cái hộp nói:

- Một hộp là viên Bạch Hà lần trước. Một hộp thì là một viên lấy được từ trong núi Địa Ngục Môn ở Côn Luân.

- Địa Ngục Môn?

Lâm Vân sửng sốt hỏi.

- Đúng vậy, chỗ đó là một trong những nơi thần bí nhất của Hoa quốc, gần với Thần Nông Giá. Đây là tư liệu, cháu xem qua đi.

Lâm Lộ Trọng đưa một sấp văn kiện cho Lâm Vân.

Lâm Vân mở ra nhìn mới phát hiện Hoa quốc quả thật có không ít chỗ thần bí. Không chỉ có vùng núi Tây Lương và con sông Tây Lương.

Núi Địa Ngục Môn ở Côn Luân kia còn được gọi là núi Tử Vong Cốc. Tên quốc tế là thung lũng Lion. Thuộc cao nguyên Thanh Tàng của vùng núi

Côn Luân. Phía đông tới Thanh Hải Bồ Luân Đài, phía bắc tới Bồ Luân Đài. Phía Tây kéo dài tới núi Chí Sa. Chiều dài tổng cộng là 105km, rộng khoảng 33km. Diện tích khoảng 3500km², cao hơn mặt nước biển 324m.

Vùng này không có người nào dám vào. Kể cả những người chăn dê ở núi Côn Luân, cho dù dê chết đói vì thiếu cỏ cũng không dám đi vào khu thâm cốc mọc sum xuê đầy cỏ dại đó.

Thung lũng này chính Tử Vong Cốc của Côn Luân. Ở bốn phía xung quanh là đầy da lông, xương thú của động vật lẫn cả thợ săn liều lĩnh vào đó. Tạo cho người ta một cảm giác chết chóc khi tới gần.

....

Lâm Vân khép lại tập văn kiện, trầm tư một lát. Hẳn biết chỗ kia tuyệt đối không đơn giản. Nếu Hà Ngụ đã nói tổ tiên của y từng gặp người Tu Chân ở núi Côn Luân, thì chứng tỏ nơi đó có sự tồn tại của người Tu Chân cấp cao. Nhưng những người Tu Chân này vì sao lại không muốn xuất thế? Chẳng lẽ có nguyên nhân nào khác, hay là chỗ đó có một kết giới.

- Tam gia gia, vài vị thủ trưởng muốn cháu làm cái gì?

Vô luận như thế nào Lâm Vân đều muốn mau tới xem nhóm của Thái Giang. Hẳn cũng rất có hứng thú với hai tên lùn kia. Quan trọng nhất là hẳn đột nhiên muốn đi xem ngọn núi Địa Ngục Môn ở Côn Luân. Xem xem chỗ đó thực sự có người Tu Chân cấp cao không.

- Việc thứ nhất thì Từ lão đã nói qua. Đương nhiên hy vọng cháu có thể tìm ra thân phận của hai tên lạ mặt đó. Không cần phải lo lắng sống hay chết. Nhưng có thể sống thì vẫn tốt hơn. Bởi vì có thể bọn chúng nắm giữ các tư liệu bí mật. Cho dù cháu không muốn làm chỉ huy gì nhưng lấy tạm một chức vụ cũng được.

- Còn có, hy vọng cháu đem di vật của Bành Cách trở về. Bành Cách là nhà khoa học nổi tiếng của quốc gia chúng ta. Bởi vì năm năm trước đi Tử Vong Cốc của Côn Luân, về sau không thấy trở về. Trước khi ông ta biến mất, đã gửi về một tin tức, nói rằng ông ta đã lấy được một thông tin rất quan trọng.

- Bành Cách chẳng những phát hiện được một thông tin quan trọng, còn cầm theo một đồ vật rất trọng yếu. Từ lần Bành Cách biến mất trong núi Địa Ngục Môn của Côn Luân, quốc gia đã từng phái hơn một trăm người đi tới đó tìm kiếm tung tích của Bành Cách và tư liệu. Nhưng chỉ có một người trở về. Đến bây giờ vẫn còn điên điên khùng khùng. Viên đá này chính là do y mang về được.

- Đương nhiên, nhiệm vụ này cháu có nhận hay không thì tùy cháu. Về chuyện của công ty của cháu, chúng ta đã biết. Việc này thì do chính cháu đi xử lý. Chỉ là đừng quá phận là được. Ta đương nhiên hy vọng cháu chỉ cần xử lý kẻ chủ mưu mà thôi.

Lâm Lộ Trọng nói xong, cảm thấy thực xin lỗi đứa cháu trai này. Mặc dù biết nó không phải người thường. Nhưng dù sao hai việc này cũng quá nguy hiểm.

Lâm Vân thì nghĩ, những lão già này quả thực giáo hoạt như hồ ly. Mình cũng suýt bị lão gia tử lừa. Ông ta khẳng định đã biết việc Lâm Cương là tên nằm vùng trong tập đoàn Vân Môn. Không nghĩ tới, lúc đó lại giả vờ như là mới biết được vậy. Mình phải cẩn thận khi đàm phán với những lão già này. Nếu không lúc bị mấy lão bán đi, còn phải giúp các lão kiếm tiền.

Nhưng Lâm Vân cảm thấy rất có hứng thú với Tử Vong Cốc ở Côn Luân. Một người điên khùng cũng có thể mang về một viên linh thạch. Chứng tỏ linh thạch ở nơi đó không hề ít.

Tuy Lâm Vân đã quyết định làm hai chuyện này, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn là trầm ngâm. Không thể trả lời quá mức thống khoái, nhưng cũng

không thể để cho lão gia tử nhìn ra tâm tư của mình.

- Chỉ là ngày mai cháu còn chuẩn bị mở một cuộc họp báo.

Lâm Vân có chút ấp úng nói.

Lâm Lộ Trọng âm thầm buồn cười, biết tiểu tử Lâm Vân này không phải là người thích chịu thiệt, vội vàng nói:

- Việc họp báo cứ giao cho chúng ta. Cháu cứ yên tâm đi, kỹ thuật về Vân Tinh Linh, chúng ta nhất định giúp cháu bán được với cái giá tốt. Chỉ cần cháu nói số tài khoản của công ty cháu cho ta là được.

Lâm Vân đương nhiên cầu còn không được. Để mấy lão già bán đi kỹ thuật Vân Tinh Linh vẫn là tốt hơn. Đỡ phải gánh phong hiểm và bị người khác đổ ky.

- Lão gia tử thật thống khoái. Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Lâm Vân không chút do dự nói ra số tài khoản ngân hàng của mình, rồi cất đi cái tấm giấy màu xanh kia. Tuy tấm giấy này không có chỗ lợi gì, nhưng vớt vào trong Tinh Giới cũng chiếm không bao nhiêu diện tích. Nói không chừng tới ngày nào đó phải sử dụng.

Lâm Lộ Trọng không ngờ lần này Lâm Vân lại dễ tính như vậy, một câu nói nhảm cũng không có. Nhưng sao nó lại nói ra số tài khoản tư nhân nhỉ? Nhưng vì sợ Lâm Vân đổi ý, liền không lưu lại hắc nữa. Chỉ nói đơn giản vài câu tiễn Lâm Vân, liền vội vàng đi tìm mấy lão kia thương lượng.

Lâm Vân rời đi đại viện của Lâm gia rồi tới công ty. Vũ Tích vẫn còn đang chờ hắc ở đó. Về phần tìm hai tên người lùn kia, hắc chuẩn bị dẫn theo Vũ Tích cùng đi rồi tới hòn đảo nhỏ trên rừng rậm Amazon trước. Việc này vẫn một mực chưa làm vì đã có nhiều chuyện xảy ra.

Nhưng trước hết phải xử lý xong xuôi chuyện của công ty đã. Lâm Vân không cho rằng trùng vương là do người của Lý gia phóng ra ngoài. Còn chưa biết là ai phóng, trong lòng hẳn sẽ không an tâm rời đi. mặc dù Vũ Tích đi cùng mình, nhưng người thân và bằng hữu ở Yên Kinh còn rất nhiều. Lâm Vân không cho rằng tổ chức dị năng của quốc gia có thể đối phó với loại người này.

Không chỉ nói cái khác, chỉ riêng người biết sử dụng trùng thuật kia, có lẽ chỉ có mình mới có thể ngăn cản được. Lúc Lâm Vân đi tới công ty, ba người Vũ Tích, Tô Tĩnh Như và Liễu Nhược Sương chính đang nói chuyện. Những người khác thì còn bận công việc của mình.

Trông thấy Lâm Vân đi tới, ánh mắt của Tô Tĩnh Như có chút phiêu hốt, liền đứng lên nói:

- Lâm Vân, anh đã trở lại.

- Ừ, đã lâu không gặp. Không nghĩ tới hôm nay anh lại có vinh hạnh được trông thấy em. Đi thôi, hôm nay anh mời khách, mọi người cùng đi ăn một bữa.

Tuy mơ hồ biết một chút tâm tư của Tô Tĩnh Như, nhưng Lâm Vân lại không cho rằng mình có mị lực lớn như vậy. Bất quá, khi gặp lại Tô Tĩnh Như, hẳn vẫn có chút cao hứng.

Lúc trước chính là Tô Tĩnh Như cho hẳn công việc. Nàng cũng rất tín nhiệm mình. Mặc dù mình đã cứu nàng một lần, nhưng cho tới bây giờ Tô Tĩnh Như còn chưa từng phòng bị mình cái gì. Thậm chí, ngay sự tín nhiệm của Tô Tĩnh Như lúc đầu còn hơn cả Vũ Tích. Cho nên Lâm Vân rất có hảo cảm với nàng.

- Chị họ có tính cách hung dữ của em hiện tại thế nào rồi?

Lâm Vân có ấn tượng rất sâu với cô chị họ Miêu Di kia của Tô Tĩnh Như. Lúc mình đầu tiên trông thấy cô ta, cô ta mặc một bộ quần áo cảnh sát hở hang. Hiện tại nhớ lại vẫn còn chút buồn cười.

- Chị ấy đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đã hai năm rồi còn chưa thấy trở về.

Tô Tĩnh Như nghe thấy Lâm Vân nhắc tới chị họ Miêu Di, ánh mắt liền trở nên buồn bã. Trong lòng nàng cũng rất nhớ người chị họ kia.

Lâm Vân thấy một câu nói của mình khiến hào khí trở nên nặng nề, vội vàng dẫn mấy người đi ra ngoài ăn cơm. Hẳn sợ Liễu Nhược Sương cũng đồng dạng xúc cảnh sinh tình.

Một bữa cơm này ăn rất xấu hổ. Không biết có phải hay không là do thái độ của ba nàng với Lâm Vân. Cơm nước xong xuôi, mấy người đều về chỗ ở. Vì mấy người đều ở chung một khu nhà, nên cũng không cần phải đưa tiễn.

- Vũ Tích, anh muốn đi ra ngoài một lát. Chắc tối nay em không cần chờ anh đâu, có lẽ anh đi qua đêm.

Lâm Vân đưa Hàn Vũ Tích về nhà, hôn nàng một cái, rồi nói.

- Vâng, anh nhớ về sớm nhé.

Hàn Vũ Tích giống như biết Lâm Vân muốn đi ra ngoài vậy, liền giúp hắn chỉnh lại một chút quần áo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 299: Phi Linh Tông

L

âm Vân rời đi khu biệt thự, liền bay về hướng khách sạn năm sao Kinh Hải Đế. Lúc Lâm Vân ăn cơm cùng với ba người, đã phát hiện Lý Danh Sinh lén lút tới đây. Gặp gỡ hai tên nam tử ăn mặc rất kỳ quái.

Tuy không biết bọn chúng muốn làm gì, nhưng từ lúc phát hiện Lý Danh Sinh cho tới hiện tại, chỉ thấy y không rời đi khách sạn đó, mà còn không ngừng gọi điện thoại. Bởi vì cự ly quá xa, Lâm Vân chỉ có thể dùng thần thức nhìn thấy động tác của bọn chúng, chứ không thể biết bọn chúng đang nói chuyện gì.

Cho nên vừa ăn xong cơm tối, Lâm Vân đã không thể chờ đợi được nữa.

- Hoặc Tâm Trùng quả nhiên xảy ra vấn đề. Tôi chỉ có thể cảm giác được nó còn chưa có chết, nhưng lại không có cách liên hệ được với nó.

Ảnh Vương mặc quần áo hoa lệ đang ngồi ở một căn phòng vip số 13 trong khách sạn Kinh Hải Đế. Y nhíu mày nói.

Khuôn mặt cứng ngắc của Vinh Thượng chỉ cười lạnh không nói.

- Ngày hôm qua tổng giám đốc Văn của tập đoàn Vân Môn kia đột nhiên rời đi Yên Kinh. Hiện tại không rõ đi nơi nào. Có thể hay không cô ta đã chết rồi?

Lý Danh Sinh đối mặt với hai người này, chỉ dám cẩn thận nói chuyện.

Bá một tiếng, Ảnh Vương vỗ bàn nói:

- Quả nhiên là một thùng cơm. Mục tiêu biến mất ở Yên Kinh, còn hỏi chúng ta có phải là chết rồi hay không? Hiện tại ta chỉ muốn bóp chết người

thôi, đồ ngu ngốc.

Sắc mặt của Lý Danh Sinh lập tức trầm xuống, nhưng không dám nổi giận, chỉ nói:

- Lâm Vân của tập đoàn Vân Môn đã trở lại. Người này rất lợi hại, chúng tôi không dám giám sát y.

- Bớt nói nhảm đi, tôi không biết cậu lấy đâu tấm Ủng bài, nhưng đã có Ủng bài thì tôi mới giúp cậu một lần. Ngay bây giờ cậu đi xem tên Lâm Vân kia đang ở chỗ nào. Thời gian của chúng tôi chỉ có hạn. Còn có cô nàng Mông Văn kia nữa, tôi cho cậu hai tiếng đồng hồ, cậu phải dẫn bằng được cô ta tới nơi này.

Ngữ khí của Vinh Thượng lạnh như băng.

Sắc mặt của Lý Danh Sinh biến đổi, nhưng còn chưa lên tiếng thì một thanh âm lười biếng đã vang lên ở phía sau:

- Các người muốn tìm ta phải không?

- Lâm Vân.

Lý Danh Sinh giống như nhìn thấy quỷ vậy, lập tức đứng lên. Vinh Thượng và Ảnh Vương cũng kinh ngạc nhìn Lâm Vân xuất hiện ở cửa sổ, nửa ngày đều không thể nói một câu.

- Người vào đây bằng cách nào?

Khuôn mặt vốn cứng ngắc của Vinh Thượng đã có chút thay đổi.

- Hoặc Tâm Trùng là của người phải không?

Lâm Vân không trả lời Vinh Thượng, mà chỉ lạnh lùng nhìn Ảnh Vương mặc quần áo hoa lệ hỏi.

- Người cũng biết về Hoặc Tâm Trùng? Người đã lấy Hoặc Tâm Trùng của ta rồi phải không?

Sắc mặt của tên Ảnh Vương trở cuộc biến đổi. Cho dù y ngu xuẩn cũng biết mình gặp phải một cao thủ hiểm có. Lần này quả thực lành ít dữ nhiều. Trong lòng đã sớm hối hận vì đáp ứng Vinh Thượng làm chuyện này.

- Không sai, Hoặc Tâm Trùng của người đã bị ta lấy ra.

Thanh âm của Lâm Vân lạnh như băng, giống như không chú ý Lý Danh Sinh đang di chuyển về hướng cửa chính.

- Tốt, tôi thừa nhận tôi bại. Mời anh đưa ra điều kiện để tôi chuộc lại Hoặc Tâm Trùng.

Khéo mắt của tên Ảnh Vương run rẩy. Mấy lần muốn ra tay đánh cược một lần, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

- Ha ha.

Lâm Vân cười lạnh nói:

- Rơi vào tay ta còn muốn trả lại cho người? Người còn chưa tỉnh ngủ hả? Con trùng vương cấp hai này, dựa vào khả năng của người là không thể nuôi được. Nói, người lấy được nó từ đâu? Đương nhiên, người có thể lựa chọn không nói, nhưng người sẽ rất hối hận.

- Thiếu gia Lý, cậu muốn đi đâu vậy?

Thanh âm của Lâm Vân đầy vẻ cười nhạo.

Lý Danh Sinh nghe thấy vậy, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất. Đôi chân đã mềm nhũn, rõ ràng không thể đi tiếp về hướng cánh cửa nữa. Kết cục của Tần Thăng y là người rõ ràng hơn ai hết. Trong lòng đã sớm hối hận nghe

theo lời của Tần Bang Trung, đi đối nghịch với tên yêu nghiệt Lâm Vân này. Hiện tại y cũng minh bạch vì sao lão gia tử không cho phép người của Lý gia đối nghịch với Lâm Vân. Đồng thời cũng minh bạch vì sao Tần Bang Trung nói rằng, việc này một khi hoàn thành, y có thể cho người nhà của y một sự kinh hỉ lớn. Cho nên không thể nói chuyện này trước cho người nhà của mình nghe. Hơn nữa còn biết vì sao mọi chuyện tên Tần Bang Trung đều không ra mặt, có lẽ mình đã bị y lợi dụng từ đầu đến cuối.

- Rốt cuộc câu muốn thế nào?

Thanh âm của Ảnh Vương cũng rất lạnh lẽo. Mặc dù y có chút hàm hồ với khả năng của Lâm Vân, nhưng y đã nắm địa vị cao trong một thời gian dài, nên đương nhiên không muốn biểu hiện quá hèn nhát.

Lâm Vân không trả lời. Vinh Thượng thì lợi dụng lúc Ảnh Vương nói chuyện với Lâm Vân, đột nhiên lao tới, thân hình giống như một cơn gió vậy. Lao rất nhanh tới Lâm Vân. Người còn chưa tới, đã có bảy tám luồng ánh sáng xen kẽ tiếng gió đánh về phía Lâm Vân.

Trong nháy mắt Vinh Thượng ra tay, Ảnh Vương liền hiểu ý đồ của y. Đương nhiên không chút do dự phối hợp. Một thanh đao hình lưỡi liềm phát sau mà đến trước, bổ về phía Lâm Vân. Kết hợp với mấy luồng ánh sáng kia của Vinh Thượng tạo thành một cái lưới không có khe hở.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Nhắc chân lên hư không đá về phía Ảnh Vương một cái. Chiêu số của Ảnh Vương còn chưa đánh ra hết, thì y phát hiện loan đao của mình đã tự động đánh trả, chém vào phía trên đùi của mình.

Lúc ôm cái đùi lùi lại thì Ảnh Vương lại phát hiện Vinh Thượng đã bị Lâm Vân nhắc cổ lên không trung. Mà mấy luồng ánh sáng kia đã mất tăm mất tích. Trong lòng Ảnh Vương lập tức dâng lên một cảm giác lạnh lẽo vô

cùng. Lâm Vân đã tạo cho y một cảm giác không thể ngăn cản. Liền không chút do dự lùi về phía sau.

- Công phu nội gia luyện được tới mức như người,, quả thực là không sai. Người trước qua một bên, tí nữa tính sổ với người sau.

Lâm Vân tiện tay ném Vinh Thương tới góc phòng. Trong lòng thầm than, người này không hề kém Thương Giác mấy năm trước. Mà mấy năm trước, mình suýt nữa chết trên tay của Thương Giác. Nhưng hiện tại mình chỉ cần một chiêu là thu phục được y. Có thể thấy, thực lực mới điều quan trọng nhất.

Lâm Vân đột nhiên vung tay, một ngọn lửa màu tím tự động vây quanh Ảnh Vương.

Ảnh Vương trông thấy ngọn lửa bao vây lấy mình, trong lòng kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Nội hỏa? Không, đây không phải là nội hỏa. Cậu là thần tiên sao?

Nói xong câu đó, trong lòng Ảnh Vương liền trầm xuống. Y biết thủ đoạn bảo vệ tính mạng cũng không cần lấy ra rồi. Đối mặt với loại người như vậy, một chút cơ hội y cũng không có.

Không nghĩ tới, mình có thể lần nữa nhìn thấy thần tiên. Nội tâm của Ảnh Vương đã dần dần chìm tới đáy cốc.

- Ta là ai, người không cần biết. Hiện tại ta hỏi người một vấn đề. Một khi người do dự hoặc là ấp a ấp úng muốn nói láo, thì người không cần phải trả lời, lập tức sẽ trở thành tro bụi.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào Ảnh Vương. Sau khi nói xong, biểu lộ trên mặt rất bình tĩnh, nhìn không ra cái gì khác. Giống như hắn cũng không coi

trọng với câu trả lời của Ảnh Vương vậy. Còn giờ tay đánh ngất xiu Lý Danh Sinh và Vinh Thương.

Ảnh Vương biết Lâm Vân đánh ngất hai người kia là muốn tí nữa đối chứng khẩu cung. Cũng biết hôm nay có thể rời khỏi nơi này hay không, hoàn toàn phải nhờ vận khí của mình.

- Nói kỹ càng một chút, nếu ta không hài lòng là mất một bộ phận.

Lâm Vân thấy Lý Danh Sinh và Vinh Thương đã hôn mê bất tỉnh, mới nhạt giọng dò hỏi Ảnh Vương.

Ảnh Vương không chút nghĩ ngợi, vội vàng nói:

- Tôi tên là Ảnh Tân Tông, một mực sinh sống ở biên giới vùng Vân Nam và Myanmar. Mười lăm tuổi thì đi theo sư phụ học trùng thuật. Lúc ba mươi tuổi, trên cơ bản đã sử dụng trùng thuật giết người vô hình vô ảnh. Giang hồ lúc đó liền cho tôi một cái tên là Ảnh Vương.

- Lần này là tôi được Vinh Thương của Phi Linh Tông nhờ hỗ trợ. Tôi cũng đồng ý giao cho y Hoắc Tâm Trùng để y tới Yên Kinh hạ độc. Tôi vốn cho rằng đây chỉ là một việc đơn giản, nhưng không ngờ lại đặc tội tới tiền bối.

- Phi Linh Tông?

Lâm Vân còn chưa từng nghe qua cái tên này.

Ảnh Vương thấy Lâm Vân thắc mắc với cái tên Phi Linh Tông, vội vàng nói:

- Phi Linh Tông là một môn phái ẩn thế. Nghe nói một nghìn năm trước, đó là một môn phái lớn. Nhưng hiện tại đã xuống dốc rồi. Năm đó vì chấn hưng Phi Linh Tông, nghe nói tổ tiên của Phi Linh Tông truyền ra mười

khối Uỷ bài. Ai có được Uỷ bài trong tay có thể cầu Phi Linh Tông làm một việc.

- Tuy nhờ Uỷ bài mà Phi Linh Tông chiếm được rất nhiều tài sản, nhưng vẫn không thể chấn hưng, còn mang tới rất nhiều phiền phức cho Phi Linh Tông. Số Uỷ bài kia đã thu hồi được bao nhiêu, tôi không biết. Nhưng lần này là tên Lý Danh Sinh kia có một Uỷ bài, nên mới nhờ được Vinh Thượng.

Vinh Thượng là môn đồ duy nhất may mắn còn tồn tại của Phi Linh Tông. Y muốn thu hồi lại Uỷ bài và chấn hưng lại Phi Linh Tông. Sở dĩ y cầu tôi hỗ trợ việc này, là bởi vì y biết được Bát Quái Môn có khả năng bị diệt trong tay của tiền bối. Mà với bản lĩnh của y, nhiều nhất chỉ tương đương với môn chủ của Bát Quái Môn mà thôi. Nên vì phòng ngừa bất trắc, y mới tìm tôi hỗ trợ.

Lâm Vân trầm mặc không nói, sau nửa ngày mới hỏi tiếp:

- Người có được Hoặc Tâm Trùng từ chỗ nào?

Ảnh Vương sững sốt một lát, mới thời gian ha ba giây, y đã cảm giác tay trái của mình truyền tới cảm giác đau đớn. Tranh thủ thời gian nhìn cánh tay của mình, thì rõ ràng phát hiện có một ngọn lửa tím trên đó. Đang dùng tốc độ nhanh nhất đốt cháy cánh tay của mình.

- A....

Y lập tức kêu lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 300: Thu Một Thuộc Hạ

C

ảm giác đau đớn đến kịch liệt khiến Ảnh Vương càng thêm biết được sự lợi hại của Lâm Vân. Không nghĩ tới người này lại nôn nóng như vậy. Mình mới ngẫm nghĩ có hai ba giây, liền đốt cháy một cánh tay của mình. Cố nén đau đớn, trầm giọng nói:

- Ba mươi năm trước, tôi phát hiện ra một cái hang động ở vách núi Miễn Biên. Ở trong hang động này có một con trùng sắp chết đói. Lúc ấy con trùng đó đã đạt tới trùng vương cấp hai. Bởi vì người nuôi con trùng này đã chết, cộng thêm thuật điều khiển trùng của tôi khá tinh thông, nên tôi liền thu phục nó cho mình sử dụng. Còn hang động kia thì tôi không dám đi sâu vào. Bởi vì càng đi vào tôi càng cảm thấy linh hồn của mình như bị hút đi vậy.

- Tuy không biết trong đó có cái gì, nhưng chỉ cần có được Hoặc Tâm Trùng là tôi đã rất hài lòng. Theo tôi phỏng đoán, thì con Hoặc Tâm Trùng này được dùng để bảo vệ cửa hang. Tình huống cụ thể thì không rõ ràng lắm.

Lâm Vân tương đối thỏa mãn với tính cách thức thời này của tên Ảnh Vương. Ít nhất y không tồn tại tâm lý may mắn. Tiếp tục hỏi:

- Vinh Thượng cho người chỗ tốt gì?

- Một quyển sách một tấm thẻ ngân hàng có mười triệu yên trong đó. Mật mã là 61.

Ảnh Vương nói xong, liền lấy ra quyển sách và tấm thẻ ngân hàng.

Mặc dù Lâm Vân không để món tiền kia vào mắt, nhưng không có chút do dự nào thu vào. Những thứ này tuy ít, nhưng có vẫn hơn không.

Mở quyển sách ra nhìn, là một quyển pháp quyết tu luyện công pháp nội gia. Tiễn tay ném vào trong Tinh Giới, mới nói:

- Vẽ bản đồ vị trí cái hang mà người phát hiện ra Hoặc Tâm Trùng.

Tuy trong lòng Ảnh Vương âm thầm khinh bỉ, nhưng động tác không hề chậm. Cho dù chỉ có một tay, tay kia thì vẫn còn đau đớn kịch liệt. Nhưng y đã rất nhanh vẽ ra một cái bản đồ phác thảo rồi đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn một chút, liền thu bản đồ vào. Tiếp tục nhìn chăm chăm vào Ảnh Vương nói:

- Người là một người rất thức thời. Vốn ta có ý định giết người, nhưng vì người hợp tác như vậy, ta lại đổi ý. Người tự nói cách xử lý bản thân đi.

Ảnh Vương nghe Lâm Vân nói như vậy, mồ hôi lạnh lại chảy, vội vàng nói:

- Mặc cho tiền bối xử trí. Nếu như tiền bối cảm thấy tôi còn có chút tác dụng, thì xin cứ phân phó. Dù là chuyện khó đến mấy, tôi cũng nguyện ý giúp tiền bối làm được.

Hiện tại cho dù đánh chết y, y cũng dám hỏi Lâm Vân lấy lại Hoặc Tâm Trùng.

Lâm Vân tựa hồ không để ý tới thái độ của Ảnh Vương vậy, chỉ nói:

-

Lâm Vân nói xong, lấy một viên linh thạch ra rồi hỏi:

- Người có biết viên đá này là đá gì không?

- Tôi biết, đây là đá Bạch Hà.

Ảnh Vương nơm nớp lo sợ trả lời, nhưng không có chút do dự. Y biết người này chỉ cần dùng một ngón tay là mình sẽ biến thành tro bụi. Vừa này một cánh tay của mình hóa thành tro bụi, một lúc sau mình mới kịp phản ứng.

Lâm Vân không ngờ tên Ảnh Vương này lại biết về linh thạch. Giật mình, tiếp tục hỏi:

- Người có thể thu thập loại đá này không?

Đây mới là điều hần muốn hỏi.

- Có thể, loại đá này thỉnh thoảng có thể tìm được ở trong mỏ đá quý ở núi Miễn Biên. Nếu như tiền bối cần, tôi nguyện ý giúp tiền bối thu thập.

Ảnh Vương nghe thấy chỉ phải thu thập đá Bạch Hà, trong lòng liền nhẹ nhàng thở ra.

- A, vậy số đá Bạch Hà tìm được trước kia đâu rồi?

Trong lòng Lâm Vân rất hưng phấn, không nhịn được hỏi.

- Đã bị mấy người sư đồ đệ tìm đá quý mua mất rồi.

Tuy sắc mặt của Lâm Vân bình tĩnh, nhưng Ảnh Vương vẫn nhìn ra được Lâm Vân rất khát vọng loại đá Bạch Hà kia.

- Tốt, người giúp ta thu thập loại đá này, thì ta tha cho người một mạng. Trong vòng nửa năm đến một năm ta sẽ tới tìm người. Nếu như người không hết lòng tuân thủ theo lời hứa hẹn, thì người cũng biết hậu quả rồi đó.

Nói xong, Lâm Vân lập tức khoát tay, phóng ra vài đạo thủ quyết.

Rất nhanh, Ảnh Vương cảm giác được trong đầu xuất hiện một ngôi sao lúc ẩn lúc hiện gì đó. Trong lòng cả kinh, còn chưa lên tiếng, Lâm Vân đã tiếp tục nói:

- Ta đã đánh một ký hiệu vào trong đầu của ngươi. Một khi ngươi phản bội ta, ẩn ký đó sẽ lập tức phát nổ. Lúc đó, thì đầu ngươi cũng theo đó mà phát nổ.

Mồ hôi sau lưng Ảnh Vương đã đổ đầm đìa, luôn miệng nói:

- Tôi sẽ không phản bội đâu, tiền bối cứ yên tâm.

- Ngươi đi đi, từ nay về sau ta sẽ tự tới tìm ngươi. Không cần đến lúc đó khiến ta thất vọng. Nếu để cho ta hài lòng,, thì sẽ có phần thưởng. Một khi ta thất vọng, ngươi cũng biết hậu quả đó. Hừ...

Lâm Vân nói xong, hừ lạnh một tiếng.

Ảnh Vương đâu dám có ý kiến, vốn có tâm tư sau khi thoát khỏi chỗ này sẽ chạy trốn đi thật xa, giờ đã biến mất vô tung vô ảnh. Càng không dám đòi Lâm Vân trả lại Lâm Tranh, vội vàng cúi đầu thi lễ với Lâm Vân một cái, rồi rời đi khách sạn. Đoán chừng là trở về thu thập đá Bạch Hà.

Trên đường đi tới sân bay, Ảnh Vương còn thầm khen mình thức thời. Y biết lúc trước Lâm Vân đã động sát cơ. Thật không ngờ Lâm Vân vẫn có thể tha mạng cho mình, chỉ mất đi một cánh tay mà thôi. Điều đó đã là vận khí rất lớn rồi.

Lâm Vân vốn tính toán giết tên Ảnh Vương kia, nhưng vì đá Bạch Hà, hần liền buông tha suy nghĩ giết người. Cảm thấy thu phục một tên thuộc hạ như vậy cũng không tồi. Đỡ mất công mình phải tự thân đi tìm kiếm. Ảnh Vương là người lựa chọn thích hợp nhất.

Lấy chín khối Ung bài trong ngực của Vinh Thượng. Có lẽ tên Vinh Thượng này đã vì Phi Linh Tông,, cố gắng rất nhiều công sức mới lấy lại được số Ung bài này. Còn một khối thì không biết ở nơi nào. Nhưng Lâm Vân không quan tâm, tiện tay đập tỉnh Vinh Thượng đang hôn mê.

- Có phải là Ảnh Vương bảo người phóng Hoặc Tâm Trùng hay không? Kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Lâm Vân nhìn khuôn mặt cứng ngắc của Vinh Thượng nói.

Khuôn mặt của Vinh Thượng không biểu tình gì cả. Không chỉ nói là trả lời câu hỏi của Lâm Vân, ngay cả một động tác biểu lộ cũng không có. Lâm Vân thấy Vinh Thượng như vậy, cũng biết là không hỏi ra được cái gì. Chẳng muốn tiếp tục bức cung, tiện tay vung lên một ngọn lửa tím thiêu đốt Vinh Thượng.

Đối mặt với tử vong, Vinh Thượng rốt cuộc lộ ra vẻ sợ hãi, tựa hồ như muốn nói cái gì đó. Nhưng Lâm Vân đã chẳng muốn nghe. Phải biết Ảnh Vương đã khai báo hết, mà tên Vinh Thượng này còn trang bức, vậy thì cho y xuống địa phủ mà trang bức.

Sau khi Lý Danh Sinh tỉnh lại, hoảng sợ nhìn Lâm Vân. Vinh Thượng và Ảnh Vương thì đã biến mất vô ảnh vô tung. Hiện tại y đã hiểu, mình bị Tần Bang Trung mang ra lợi dụng. Tần Bang Trung biết y kém hơn Lâm Vân rất nhiều, cho nên mới kéo y ra để làm pháo hôi.

Nhìn Lý Danh Sinh đang phát run, trong lòng Lâm Vân tự nhủ, một tên bao cở như vậy, mà còn dám tính toán âm mưu với người khác. Thật không không biết trời cao đất rộng gì cả.

....

Ba ngày sau, Lâm Vân dẫn theo Vũ Tích đi tới Amazon.

Chuyện của công ty thì giao hết cho Diệp Diễm và Lý Thanh. Đối với Lý Danh Sinh, Lâm Vân lại buông tha y. Nhưng hẳn đã ghi âm lời khai của Lý Danh Sinh về việc Tần Bang Trung mưu đồ bí mật với tập đoàn Vân Môn. Cũng biết được, bọn chúng chính là mấy kẻ bày đặt nghe lén cách điều chế của công ty y dược Vân Môn.

Hai người này rõ ràng giết Liễu Quý, chiếm được cách điều chế của Dưỡng Tâm Hoàn. Tuy nhiên, nhà máy sản xuất Dưỡng Tâm Hoàn đã bị phá hủy. Điều kiện mà Lâm Vân buông tha cho Lý Danh Sinh, đó chính là y chủ động tố giác Tần Bang Trung, hơn nữa còn phải có chứng cứ đầy đủ.

Quả nhiên Lý Danh Sinh vì bảo vệ tính mạng, ở trước mặt Lâm Vân, khai báo toàn bộ âm mưu của Tần Bang Trung. Còn cả việc lợi dụng thuốc nhái để làm ảnh hưởng tới sinh ý của tập đoàn Vân Môn nữa. Tuy việc Tần Bang Trung giết người diệt khẩu không coi là gì, nhưng chuyện giết người một khi bị công khai, lại là một việc khác.

Tuần trăng mật của Tần gia và Lý gia chấm dứt, bắt đầu đấu đá lẫn nhau. Hai nhà không ngừng trốn tránh trách nhiệm. Bởi vì chuyện này có liên quan tới Lâm Vân, cho nên hai nhà đều phái người tới đại viện của Lâm gia để xin lỗi. Nhưng Lâm Vân thì đã ly khai Yên Kinh. Hẳn sẽ không tham gia vào mấy chuyện chó cắn chó đấy. Bọn chúng đấu càng hung càng tốt.

Lý Danh Sinh chính là một trong hai hung thủ gây ra sự mâu thuẫn của hai nhà Tần Lý. Cho nên y đương nhiên bị Lý Ly của Lý gia xử tội trước gia tộc.

Đối với đứa cháu ngu ngốc như Lý Danh Sinh, Lý Ly thật không biết làm gì cho phải. Nhìn đứa cháu trai trưởng quý trên mặt đất, Lý Ly tức giận đến khó nhịn.

- Ngu ngốc, không phải ta đã nói, muốn động vào Lâm gia thì cũng phải đợi Lâm lão đầu nghỉ hưu cơ mà. Vậy mà rõ ràng bị người ta lợi dụng. Lâm

Vân là người mà một mình người có thể động vào sao? Nhân tài của Lý gia đông như vậy, sao có thể xuất hiện một loại người phế vật như người cơ chứ. Vốn còn hai tháng nữa là kết thân với Tần gia, nhưng người lại gây ra chuyện này. Người cút đi.

Lý Ly rít gào nói.

Đối với Lâm Vân, ông ta rất là kiên ky. Cho dù Lâm lão đầu nghỉ hưu, muốn động vào Lâm Vân cũng cần phải có một kế hoạch tinh vi. Không nghĩ tới, đứa cháu vô dụng này, chẳng những đả thảo kinh xà, mà còn bị người ta lợi dụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 301: Kinh Hi Ở Hòn Đảo Nhỏ

G

ây mâu thuẫn với Lý gia như vậy, Tần gia cũng không thể làm gì được. Vốn kế hoạch của Tần Bang Trung rất chu đáo, nhưng y không ngờ đồng bọn của mình còn ngu ngốc vượt ngoài mức tưởng tượng. Vì để cho Lý Danh Sinh đắc thủ, y còn đem Ứng bài của gia tộc đưa cho tên đó. Cuối cùng là vật mất tật mang.

Phải biết rằng, khối Ứng bài kia kiếm được không hề dễ dàng chút nào. Nghe nói vô luận chuyện phức tạp ra sao, chỉ cần Ứng bài vừa ra, là có thể ngay lập tức giải quyết. Lần trước Lâm Vân náo loạn Tần gia, Tần gia sở dĩ không lấy ra Ứng bài, vì bọn họ không muốn gây mâu thuẫn với Lâm gia, hoặc là cố kỵ Lâm gia cũng có chuẩn bị ở đằng sau. Cho nên Tần Bang Trung mới thương lượng cùng anh trai của mình, dùng Lý Danh Sinh làm pháo hôi. Không nghĩ tới, cuối cùng vẫn bị Lâm Vân bắt quả tang.

Tần Tiền thì không biết nói gì cho phải. Bởi vì ông ta đã dặn đi dặn lại những đứa con cháu này, đừng đi gây sự với Lâm Vân. Nhưng bọn chúng có nghe đâu.

Vẫn là do người của Tần gia bình thường hay kiêu ngạo quen, không người nào dám đắc tội. Không nghĩ tới, lần này lại gặp phải một cái đình. Âm thầm thờ dài một tiếng, chịu một ít giáo huấn cũng tốt. Chỉ là mấy đứa con cháu này lại dám giấu mình để đi đối phó với Lâm Vân, chẳng lẽ Tần gia thực sự muốn suy tàn sao?

- Như vậy cũng tốt, Tần Nhan đỡ phải gả cho Lý gia. Con bé coi như gờ bó một tâm sự.

Tần Tiền biết đứa cháu gái của mình không thích cái tên Lý Danh Sinh hoàn khổ, tiếng xấu lan truyền kia. Lần này gây mâu thuẫn với Lý gia, ít ra

có một cái lợi, đó là đứa cháu gái mà mình thương yêu nhất kia không phải buồn phiền.

- Phụ thân, ngày hôm qua Nhan nhi đã bỏ nhà ra đi, đoán chừng con bé muốn đào hôn. Bọn con cũng không biết con bé đi nơi nào. Tần gia đã loạn thành như vậy, thật không còn tâm tư để đi tìm con bé.

Tần Bang Kỳ nói. Y tưởng rằng Tần Nhan chỉ đi chơi đâu đó, đợi con bé về rồi sẽ nói chuyện từ hôn. Không ngờ tới hôm nay rồi mà con bé còn chưa trở về, đành phải nói cho phụ thân biết.

- Cái gì? Vì sao không đi tìm?

Lửa giận trong lòng Tần Tiên lại dâng lên, lập tức vỗ bàn hỏi.

Người của Tần gia đều im phăng phắc. Tần Tiên thấy vậy chỉ biết thở dài, chán chường ngồi xuống.

Hiện tại Tần gia chẳng những gây mâu thuẫn với Lý gia, mà còn đắc tội với Lâm Vân càng sâu. Có vẻ như tên Lâm Vân kia có chuyện gì đó, nên mới không đánh lên cửa Tần gia. Tần Tiên cũng biết thủ trưởng rất coi trọng Lâm Vân. Thật không nghĩ tới Tần gia vẫn lần nữa chọc giận hắn.

Chuyện về Lâm Vân, những người khác của Tần gia không biết, nhưng Tần Tiên lại biết rất rõ. Cho nên ông ta mới sớm ra lệnh không cho phép ai được động vào Lâm Vân kia. Nhưng Tần gia y nguyên vẫn có người động vào hắn. Mà hiện tại, cháu gái của mình lại không thấy. Thật sự là hai việc đả kích nặng với Tần Tiên.

Lâm Vân không phải là không đi xử lý Tần Bang Trung, mà là hiện tại hắn không muốn đi. Lúc này hai nhà Tần Lý đang đấu đá hăng hái với nhau, Tần Bang Trung cũng bị giam lỏng. Lúc này đi giết Tần Bang Trung, rất có thể khiến cho hai nhà Tần Lý lại hợp tác lần nữa. Cho nên hắn tính toán, đợi

cho hai nhà này lưỡng bại câu thương, nếu như tên Tần Bang Trung còn chưa có chết, hẳn sẽ trở về bổ thêm một đao.

Huống hồ hiện tại hẳn còn có việc muốn làm. Trải qua chuyện này, chắc hai nhà tạm thời sẽ không tính toán mưu đồ với tập đoàn Vân Môn nữa.

....

Rừng rậm Amazon vẫn âm u như vậy, chỉ khác là lần này bên cạnh hẳn là Vũ Tích. Hẳn vẫn muốn dẫn theo Vũ Tích đi tới hang động trên cái đảo nhỏ kia. Trong hang động có một cái hồ có sương mù bốc lên trên. Cái hồ nhỏ này tạo cho Lâm Vân một cảm giác quý dị. Nhưng Lâm Vân rất muốn nhìn xem, bên trong cái hồ đó rốt cuộc có đồ vật gì. Huống hồ, bản đồ mà hẳn lấy được ở núi tuyết Misimi cũng đánh dấu hòn đảo nhỏ đó.

Còn có chính là bên cạnh cái hồ có một linh mạch lạnh như băng. Mình thì không thể hấp thu được rồi, nhưng không biết Vũ Tích có thể hấp thu được hay không. Lần trước đến Lâm Vân phải tìm mất vài tuần, nhưng lần này đến hẳn chỉ một thời gian rất ngắn.

- Lão công, đây là hòn đảo mà anh vẫn muốn dẫn em tới sao?

Hàn Vũ Tích nằm trong ngực của Lâm Vân hỏi.

- Ừ, đến rồi, em xuống đi.

Lâm Vân nói xong, muốn buông Hàn Vũ Tích xuống.

Nhưng Hàn Vũ Tích lại càng ôm chặt lấy hẳn:

- Không, em muốn được ôm như vậy.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, còn chưa trả lời, thì Hàn Vũ Tích đã nói tiếp:

- Trước kia không phải anh cũng một mực ôm Vũ Đình như vậy sao? Em cũng muốn được ôm, hừ.

Lâm Vân thật không biết nói gì cho phải. Xem ra nữ nhân nào cũng biết ghen. Nếu như Mông Văn không có rời đi, không biết Hàn Vũ Tích có thể hay không tiếp tục ăn giấm chua. Trong lòng thầm than một tiếng, có lẽ tình thương của mình vẫn quá thấp.

- Lão công, anh đang nghĩ gì vậy?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân chỉ sờ cái mũi cười không nói, ngẩng đầu hỏi.

- Kỳ thực, em chỉ muốn anh ôm em mà thôi, em không có ghen gì đâu. Nếu em là người như vậy, em đã không nói với anh về chuyện của Nhược Sương rồi.

Hàn Vũ Tích tựa hồ đang muốn giải thích tâm tư của mình.

Lâm Vân lại biết, tuy Hàn Vũ Tích có thể tiếp nhận các cô gái khác ở chung với mình, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không vui mừng. Có nữ nhân nào mà yêu mến chia xẻ lão công của mình với người con gái khác kia chứ? Huống chi ở một xã hội tôn trọng chế độ một vợ một chồng như nơi ở đây. Có lẽ mình tới từ đại lục Thiên Hồng, nên có nhiều tư tưởng không hợp với nơi đây.

Chẳng qua nếu như không phải Mông Văn không còn ý chí cầu sinh, thì Lâm Vân sẽ không hứa hẹn với nàng ấy. Xem ra đau dài còn không bằng đau ngắn.

Mình tuyệt đối sẽ không làm những chuyện khiến Vũ Tích không vui. Trở lại đại lục Thiên Hồng là quá mức xa xôi, không nên quá mức suy nghĩ. Nếu có một ngày như vậy, mình sẽ giải thích với Vũ Tích về chuyện của Thanh Thanh.

Hang động trên hòn đảo vẫn y nguyên như vậy. Có thể thấy hòn đảo nhỏ này chỉ có Lâm Vân tới hai lần, còn đâu không hề có tung tích của người khác. Nhìn xương trắng phơi đầy trên đảo và ao đầm là biết, chỗ này đã từng chết rất nhiều các loại động vật, thậm chí có cả nhân loại.

Lâm Vân dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua đám dơi kia. Khi đi vào trong động thì đám dơi kia mới kịp phản ứng.

- Lão công, có chút lạnh.

Hàn Vũ Tích nhìn không được, dán sát vào người Lâm Vân.

Lâm Vân ôm chặt Hàn Vũ Tích, nghĩ tới mấy năm trước dẫn theo người em gái tới. Vài năm sau thì dẫn theo cô chị tới. Nhân sinh thật đúng là biến hóa vô thường.

Tuy nhiên Lâm Vân không trợ giúp Hàn Vũ Tích giải trừ cái lạnh. Hẳn biết tu vị của Hàn Vũ Tích đã là Luyện Khí tầng bốn, hoàn toàn có thể tự mình khu hàn. Ra tay giúp nàng, ngược lại lại không tốt với việc tu luyện của nàng ấy.

- Xuống đây đi.

Lâm Vân lần nữa đứng ở bên cạnh cái ao, hoặc là nói là một cái hồ nhỏ thì chính xác hơn. Lúc trước mình tới nơi này chỉ mới đến Tinh Hồn. Hôm nay đã là tu sĩ ba sao.

- Em không...

Hàn Vũ Tích lười biếng nói một tiếng, vẫn núp vào trong ngực của Lâm Vân. Nàng rất thích cảm giác như vậy.

- Vũ Tích, đến rồi.

Lâm Vân không có cách nào, đành phải nhắc nhở một lần nữa. Hẳn thật sự không muốn làm trái với tâm ý của Vũ Tích. Cho nên từ Yên Kinh tới nơi này, Lâm Vân đều ôm Vũ Tích ở trong ngực.

- A.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới phát hiện đã đi tới bên cạnh cái một cái hồ nhỏ,, vội vàng rời ngực của Lâm Vân.

- Đây là nơi nào vậy? Chẳng lẽ chính là động dơi mà anh nói với em lúc trước? Trong này quả nhiên có một cái hồ nhỏ. Mà trong này lạnh thật đấy.

Hàn Vũ Tích nhìn xung quanh, đánh giá, mới biết mình đã đến nơi mà Lâm Vân đã nói tới mấy lần.

- Vũ Tích, bên cạnh cái hồ này có một linh mạch thuộc tính hàn. Anh không hấp thu được nó, em thử xem thế nào.

Lâm Vân chỉ vào chỗ phát ra linh khí nồng nặc kia.

- Vâng.

Hàn Vũ Tích nghe lời đi tới trước linh mạch, lấy một cái đệm để xuống rồi ngồi lên đấy. Lâm Vân đang định nhắc nhở vài câu thì đã thấy Hàn Vũ Tích tiến vào trạng thái tu luyện rồi.

Lâm Vân nghĩ thầm, quả nhiên nàng ấy có thể hấp thu. Đoán chừng là có quan hệ tới linh căn. Mà mình chỉ có Tinh Nguyên, chứ không linh căn như nàng ấy. Cho nên rất nhiều linh mạch cao cấp mình không thể hấp thu được.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng khác. Hẳn thậm chí còn muốn đi tới đó xem hiện tại mình có thể hấp thu linh khí để tu luyện hay không. Nhưng Vũ Tích còn đang tu luyện, đợi cho nàng ấy tu luyện xong thì thử sau.

Lâm Vân không quấy rầy lão bà tu luyện, mà đánh giá cái hồ một lúc rồi mới nhảy xuống. Một cảm giác lạnh thấu xương lập tức bao phủ toàn cơ thể hắn. Lâm Vân rung mình một cái, âm thầm may mắn mình đã tăng lên ba sao. Nếu như là ở thời điểm Tinh Hồn, liều lĩnh nhảy vào trong này, không chừng đã biến thành tảng băng rồi.

Cái hồ thoạt nhìn rất nhỏ, nhưng không ngờ ở dưới lại phi thường rộng. Lâm Vân nhìn bốn phía một lát, không thấy có vật gì cả. Chỉ là một cái hồ rất bình thường mà thôi, khác là sâu hơn hồ bình thường một chút. Tuy nhiên, Lâm Vân đã sờ thấy ở trên thành hồ có khắc ba chữ ‘Đầm Huyền Tiên’. Nguyên lai đây không phải là cái hồ, mà là một cái đầm.

Chẳng lẽ chỗ này chỉ là một cái đầm bình thường thôi sao? Lâm Vân lại tìm một vòng, thì phát hiện có dấu vết của nhân loại. Còn có một bộ thợ lặn chôn tận dưới đáy đầm. Xem ra đã lâu năm rồi. Hóa ra mình không phải là người đầu tiên phát hiện ra cái đầm này. Có người đã tới đây, chỉ không biết là đồ vật trong đầm có bị lấy đi hay không?

Tuy nhiên, vừa bơi một lúc, Lâm Vân lại phát hiện có một chỗ bất đồng. Ở một góc của cái đầm này có một trận pháp. Nếu như không phải hắn đã từng học qua trận pháp căn bản, thì đã không nhìn ra rồi. Đây là một trận pháp ẩn dấu.

Lâm Vân kiểm tra thoáng cái, trận pháp này có niên đại đã lâu, uy lực còn không bằng một phần so với lúc đầu. Cho nên mình có thể đi vào. Chỉ là không biết trong đây có cái gì, cũng không biết nếu đi vào sẽ mất bao lâu mới có thể đi ra. Vẫn nên đi lên nhìn Vũ Tích một lát. Để Vũ Tích một mình trên đó tu luyện, Lâm Vân thật không yên tâm.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân lập tức bơi lên mặt đầm. Nhìn Vũ Tích đang tập trung tu luyện, tóc dài xõa ngang vai, mi mục như vẽ, khóe miệng của Lâm Vân lộ ra một nụ cười hạnh phúc. Ngồi bên cạnh nhìn vợ của mình, thần sắc dần dần trở nên ôn nhu.

Đột nhiên linh khí trong linh mạch kia cuồn cuộn bốc lên, mà khí chất trên người của Hàn Vũ Tích cũng theo đó mà tăng. Chỉ ngần ngừ trong bốn giờ, Hàn Vũ Tích rõ ràng tấn cấp, từ Luyện Khí bốn tầng đã tăng đến năm tầng.

Sau khi tấn cấp, Hàn Vũ Tích mở đôi mắt đẹp ra, nhìn thấy Lâm Vân đang ngồi bên cạnh chờ mình. Không chút nghĩ ngợi nhào vào lòng của Lâm Vân.

- Lão công, em thăng cấp rồi.

Hàn Vũ Tích áp chế không nổi sự hưng phấn trong lòng.

- Anh nhìn thấy rồi. Trong một sát na kia, anh có một cảm giác tự ti mặc cảm. Em giống như một tiên nữ vậy, còn anh chỉ giống giống như một người nhà quê mà thôi.

Lâm Vân ôm lấy cơ thể thơm ngát của Hàn Vũ Tích vào trong ngực.

Hàn Vũ Tích phì cười một tiếng, dùng môi mình ngăn chặn môi của Lâm Vân. Trong hang động lạnh như băng, hai người hôn môi nhiệt liệt, cơ hồ muốn hòa tan lại với nhau. Một lúc lâu sau mới dừng lại, không ngừng thở dốc.

- Lão công, em chỉ muốn mau chóng Trúc Cơ, để làm chuyện ấy với anh.

Gò má của Hàn Vũ Tích đỏ bừng, ánh mắt cơ hồ muốn hòa tan Lâm Vân.

Trong lòng Lâm Vân ầm ập, đang muốn lên tiếng, thì Hàn Vũ Tích chợt nhớ ra cái gì đó, liền hỏi:

- Vừa rồi anh có kiểm tra cái hồ kia không?

- Có, anh đã nhìn thấy một trận pháp ở cửa ra vào. Anh sợ nhất thời không ra được, nên đi lên chờ em rồi chúng ta cùng vào đó.

Lúc này Lâm Vân mới nhớ tới mục đích của mình.

- Vâng, chỉ là linh khí chỗ này thật là tốt. Em cảm thấy tu luyện ở đây còn tốt hơn so với việc dùng linh thạch rất nhiều lần.

Hàn Vũ Tích có chút không muốn rời chỗ vừa tu luyện.

Lâm Vân âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ chỗ kia không phải linh mạch? Bởi vì linh mạch sẽ không khiến một người tu luyện nhanh như vậy. Nói không chừng chỗ đó chính là một quặng linh thạch.

- Vũ Tích, anh nghĩ linh căn của em thuộc cấp rất cao. Chỉ là anh không biết cao tới bao nhiêu mà thôi. Em cứ ở lại chỗ này tu luyện đi. Anh tới đó thử xem.

Lâm Vân nói xong, đi tới chỗ linh mạch lạnh như băng kia, rồi thử hấp thu linh khí trong đó. Rõ ràng cũng có thể hấp thu. Trong lòng hắn rất mừng rỡ, xem ra lần trước mình không thể hấp thu là bởi vì tu vị của mình lúc đó quá thấp.

Hơn nữa linh khí trong này quả thực là nồng đậm. Lâm Vân bỗng giật mình, hắn nhớ tới lúc ở dãy núi Vân Quý tìm được một viên linh thạch. Không phải viên linh thạch đó ở trong một cái linh mạch sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không dám chậm trễ, lấy ra thanh kiếm sắt, rồi lập tức đào cái chỗ linh mạch kia. Hàn Vũ Tích không biết Lâm Vân muốn làm gì, nhưng cũng cầm cái trùy sắt hỗ trợ.

Quả nhiên, Lâm Vân càng đào sâu xuống, linh khí càng dày đặc. Lâm Vân sợ người của Hàn Vũ Tích bị bắn, mà cái hố đào cũng được sâu rồi, vội vàng nói:

- Vũ Tích, em ở bên cạnh nhìn là được, để một mình anh đào thôi. Bằng không cả người em bắn mất.

- Không sao, em muốn đào với anh.

Hàn Vũ Tích không có ý dừng lại, cảm giác mình giúp được anh ấy chút nào thì giúp.

- Trên người em nếu dính đầy bùn, thì lát nữa anh ôm em sao được? Anh thì không sao rồi, bởi vì anh mang rất nhiều quần áo để thay.

Lâm Vân chỉ là không muốn vợ mình làm những chuyện lật vật như vậy.

- Vâng.

Hàn Vũ Tích biết Lâm Vân thương tiếc mình, nên không đào nữa, bỏ cái trùy sắt xuống, chỉ là ôn nhu nhìn Lâm Vân đào cái hố.

Cạch một tiếng, Lâm Vân đã đào trúng cái gì đó. Một cỗ linh khí nồng hậu truyền ra ngoài. Trong lòng Lâm Vân càng thêm hưng phấn. Nhưng đột nhiên hắn nghĩ ới điều gì đó, vội vàng nhảy ra.

- Sao vậy lão công? Linh khí trong này rất phong phú cơ mà?

Hàn Vũ Tích thấy linh khí nhiều như vậy, trong lòng cũng rất hưng phấn.

- Anh muốn tranh thủ bố trí một cái trận pháp phong linh để ngăn ngừa linh khí tiết ra ngoài. Nếu có người Tu Chân cao cấp ở gần đây, nhất định họ sẽ bị linh khí hấp dẫn tới.

Nói xong, Lâm Vân lấy một ít tài liệu, bố trí một trận pháp phong linh đơn giản. Tuy không thể hoàn toàn phong bế linh khí tràn ra ngoài, nhưng nó đã nhậm đi rất nhiều.

Hàn Vũ Tích không hiểu gì về thế giới Tu Chân, nên không biết sự hung hiểm ở trong đó. Thế giới Tu Chân là một thế giới rất tàn nhẫn, mạnh được yếu thua, không hề nói tới thân tình. Thậm chí vợ chồng, cha con vì một vật gì đó, có thể tranh đoạt đến sống chết, huống chi là người xa lạ. Tuy Lâm Vân chỉ là sinh sống trong một đại lục Tu Chân cấp thấp nhất, nhưng hẳn cũng biết một ít về sự khốc liệt của thế giới Tu Chân đó.

Huống hồ thứ mà Lâm Vân vừa đào được, chắc chắn không phải là thứ tầm thường. Thậm chí còn là bảo vật có thể khiến người Tu Chân điên cuồng cướp bóc. Cho nên không cẩn thận không được.

Đối với việc này, Hàn Vũ Tích không có chủ kiến gì, đương nhiên là nghe theo Lâm Vân. Sau khi Lâm Vân bố trí xong một trận pháp phong linh đơn giản, thì mới tiếp tục đào nốt cái hố.

Đợi Lâm Vân lôi ra được đồ vật trong đó, thì hai người mới nhìn thấy rõ, đây là một hòn đá lớn dài 1 mét, rộng 0,6 mét. Bên ngoài hòn đá không biết bị bao lại bởi vật gì, rất giống như gốm sứ.

Linh khí sở dĩ bị tràn ra, là vì gốm sứ bao quanh nó có vài vết rạn nứt. Mà linh khí thì theo chỗ rạn nứt đó tràn ra ngoài.

Lâm Vân vừa thấy hòn đá liền hít một hơi khí lạnh. Một vật có thể tỏa ra linh khí nhiều như vậy, rốt cuộc là vật gì? Thứ này nhất định là do một vị tiền bối lưu lại, nếu không thì đã không bọc kỹ càng như vậy. Chỉ là trải qua nhiều năm rồi, linh khí vẫn không bị biến mất, mà còn phong phú như thế. Chẳng lẽ hòn đá này có thể tự động hấp thu linh khí sao?

- Lão công, đây là hòn đá gì vậy? Sao giống như một cái giường đá vậy nhỉ?

Hàn Vũ Tích rất kinh ngạc khi nhìn thấy một hòn đá lớn như thế.

- Anh cũng không biết. Tuy nhiên đây tuyệt đối là một kỳ bảo có một không hai. Vũ Tích, chúng ta phát tài rồi. Có lẽ dựa vào thứ này, em rất nhanh có thể Trúc Cơ.

Lâm Vân cường chế kích động trong lòng.

Khó trách chỗ này lại tràn ra nhiều linh khí như vậy. Nguyên lại trong đó có bảo bối. Hơn nữa trong cái hang này còn có một cái đầm băng. Linh khí tràn ra ngoài mang theo thuộc tính băng giá, cũng không có gì lạ.

- A, thật sao? Như vậy em rất nhanh có thể Trúc Cơ rồi. Thật là quá tốt.

Hàn Vũ Tích áp chế sự hưng phấn trong lòng, rồi lại nghĩ tới chuyện Trúc Cơ.

Bởi vì chưa tới Trúc Cơ nên nàng luôn cảm thấy có lỗi với Lâm Vân. Nàng có cảm giác mình khiến cho lão công chịu ủy khuất. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng đồng ý Lâm Vân thu lấy Nhược Sương. Bằng không, có nữ nhân nào là nguyện ý giao lão công của mình cho nữ nhân khác?

- Ừ, khi chúng ta trở về, có thể ngồi trên hòn đá này để tu luyện. Khẳng định tu vị của chúng ta sẽ tăng rất nhanh.

Lâm Vân biết lão bà của mình nghĩ gì, liền nắm chặt lấy tay của nàng.

Sau đó Lâm Vân dùng nước trong cái đầm để lau sạch vết bám trên đồ sứ. Rồi dùng một vài tài liệu phong bế lại mấy vết rạn trên đó. Quả nhiên linh khí lập tức trở nên nhạt, không thể tràn ra ngoài.

Một vật quý báu như vậy, không biết là ai có thể lưu lại nơi này? Cái đầm kia tên là ‘Đầm Huyền Tiên’, chẳng lẽ đã từng có thần tiên sống ở trong này sao? Nghĩ tới đây, Lâm Vân càng chờ mong những thứ bị dấu trong trận pháp kia.

Bỏ hòn đá vào trong Tinh Giới, Lâm Vân mới thở phào một cái. Nếu như viên đá kia có thể tự động hấp thu linh khí, như vậy từ nay về sau tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều. Việc tu luyện tới chín sao chắc cũng không phải là mộng tưởng nữa.

- Vũ Tích, chúng ta đi xuống cái đầm thôi. Mà sao em vẫn kích động như vậy?

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Tích chưa hết hưng phấn, vừa cười vừa nói, kỳ thực trong lòng hẳn cũng hưng phấn không kém gì nàng.

- Bởi vì em nghĩ tới em sắp Trúc Cơ.

Trong mắt Hàn Vũ Tích lóe lên các vì sao.

- Em nghĩ tới Trúc Cơ là giả, mà nghĩ tới cái kia mới là thật đúng không?

Lâm Vân nhìn lão bà đẹp mê người của mình, trong lòng thật muốn đẩy nàng ấy xuống rồi mặc kệ tất cả.

- Vâng...

Khuôn mặt của Hàn Vũ Tích đỏ bừng, nhưng không phủ nhận lời của Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 302: Tiên Nhan Đan

L

âm Vân sợ vợ của mình không chịu được cái lạnh của đầm, nên lúc ôm nàng nhảy xuống đã dùng tinh lực để giúp nàng khu hàn. Dù sao tu vi lúc này của Hàn Vũ Tích chỉ tương đương với tu vi một sao của mình mà thôi.

Bởi vì tồn tại trong một khoảng thời gian dài, nên uy lực của trận pháp còn rất nhỏ. Phá hỏng nó cũng không khó khăn gì. Nhưng Lâm Vân không có phá hỏng, mà tìm được đường liền đi vào luôn. Đồng thời còn củng cố trận pháp thêm một chút.

- Lão công, anh thật là lợi hại. Hầu như cái gì anh cũng biết vậy.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân chỉ di chuyển vài viên đá, lập tức trong cái đầm xuất hiện một con đường. Nàng cảm thấy rất bội phục hẳn, liền dùng thần thức truyền âm.

Lâm Vân rất xấu hổ, vội vàng truyền lại:

- Trận pháp này trên cơ bản đã bị phá hỏng hoàn toàn, chỉ cần di chuyển vài chỗ là nó bị phá giải mà thôi. Chứ nếu trận pháp này vẫn còn giữ nguyên uy lực của nó, thì anh làm sao có khả năng vào được. Anh có một bộ trận pháp cơ bản, lúc đi về anh cho em xem.

- Vâng, nhưng em chưa muốn xem vội, đợi lúc Trúc Cơ thì nhìn. Nếu không lại chậm trễ thời gian.

Hàn Vũ Tích rất tự nhiên nói. Việc quan trọng nhất của nàng bây giờ chính là mau chóng Trúc Cơ. Trên thế giới này đã không còn việc gì trọng yếu hơn việc đó.

-...

Lâm Vân thật không biết nói gì cho phải. Chỉ ôm sát nàng lại, đồng thời hôn nhẹ lên trán của nàng.

- Ủa, sao trong này lại không có nước nhỉ.

Hàn Vũ Tích kinh ngạc kêu lên tiếng. Không ngờ ở trong đầm cũng có một chỗ không có nước.

- Em có nhìn thấy viên ngọc kia không. Đó chính là viên Tị Thủy Châu trong truyền thuyết. Trong này còn được bố trí một trận pháp ngăn nước chảy vào. Trận pháp này rõ ràng không bị hư hao nhiều. Đoán chừng là nhờ viên Tị Thủy Châu kia.

Lâm Vân nhìn viên Tị Thủy Châu khảm trên tường, nói.

- A, thực sự có Tị Thủy Châu trong truyền thuyết sao? Nó có quý giá như viên Dạ Minh Châu trong tay chúng ta hay không?

Hàn Vũ Tích được nhìn thấy Tị Thủy Châu trong truyền thuyết, trong lòng rất là hưng phấn.

- Dạ Minh Châu sao có so sánh được với Tị Thủy Châu. Giá trị của Tị Thủy Châu lớn hơn nhiều lắm.

Lâm Vân cũng chỉ nghe nói qua về Tị Thủy Châu, chứ đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Vậy có cần lấy nó không?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân có vẻ rất yêu thích viên ngọc kia, nhưng nàng không biết lấy viên ngọc đó có ảnh hưởng gì không.

- Điều này còn phải hỏi sao. Đương nhiên là muốn lấy đi rồi.

Lâm Vân buông Hàn Vũ Tích xuống, không chút do dự tách viên Tị Thủy Châu kia xuống. Chỗ này đã có một trận pháp chống nước rồi, cho dù mình lấy đi viên Tị Thủy Châu, thì trận pháp này vẫn còn có thể tồn tại được trăm năm trở lên.

- Thật là nhiều Dạ Minh Châu.

Hàn Vũ Tích nắm chặt tay của Lâm Vân, dọc theo thông đạo đi về phía trước. Liền nhìn thấy hai bên của thông đạo tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trong lòng rất cảm thán.

- Đây không phải là ngọc Dạ Minh Châu, mà là một loại đá phát quang. Có tác dụng duy trì trận pháp tạo ánh sáng mà thôi. Chứ không đáng giá mấy, còn không bằng cả Dạ Minh Châu. Hiện tại ánh sáng đã ảm đạm như vậy, phỏng chừng là không tồn tại được lâu nữa rồi.

Lâm Vân một bên đi, một bên giải thích cho Hàn Vũ Tích mấy thứ.

- Đây là xương con gì vậy?

Hai người đi tới một trước một cửa đá, nhưng trước cửa đá có một khung xương động vật rất lớn bao quanh đó. Tuy không biết khung xương này đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng vẫn thấy ánh sáng lập lòe phát ra từ khung xương.

- Đây là thần thú bảo vệ cửa động, anh cũng chưa từng thấy qua. Tuy nhiên, nhìn khung xương bên ngoài của nó, đây có lẽ là một thần thú hiếm có. Chỉ là những thần thú như vậy thường sống rất lâu. Đoán chừng là nó thấy tuổi thọ của mình sắp hết, nên mới tới nơi này để chết.

Trong lòng Lâm Vân dâng lên một cảm giác thất lạc nhàn nhạt.

Hàn Vũ Tích lập tức cũng cảm giác được, vội vàng ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Vân, nhìn hẩn hỏi:

- Lão công, anh làm sao vậy?

- Anh đang suy nghĩ, cho dù tu luyện đến đẳng cấp như thần thú này, nhưng cuối cùng vẫn phải biến thành một đồng xương cốt. Nên có chút hoài cảm mà thôi.

Lâm Vân xúc cảnh sinh tình nói.

- Không, em lại không nghĩ như vậy. Em chỉ cần chúng ta ở bên cạnh nhau là được. Cho dù chỉ có vài ngày, em chỉ cần có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh là em thỏa mãn. Kỳ thực em không quan tâm mình có được Trúc Cơ hay không. Em chỉ sợ khi em ra đi, anh không còn em ở bên. Cũng sợ anh ra đi, em lại không có anh bên cạnh.

Hàn Vũ Tích nói xong, nhẹ nhàng tựa vào người của Lâm Vân, không có vẻ u sầu nào, mà chỉ một loại cảm giác thỏa mãn nhàn nhạt.

- Vũ Tích...

Lâm Vân cảm thụ được tình yêu sâu đậm của lão bà, liền rơi vào sự say mê. Đúng vậy, hai người yêu nhau đã được ở cùng một chỗ, cần gì phải quan tâm bao nhiêu năm làm gì? Chính mình còn không suy nghĩ thấu triệt như vợ của mình. Nghĩ tới đây, tâm tình của Lâm Vân liền rộng mở trong sáng. Đồng thời cũng cảm giác được cảnh giới của mình tăng lên. Tuy còn chưa đạt tới mức thăng cấp, nhưng đã được lợi rất nhiều.

Cửa đá rất dễ dàng được mở ra. Lâm Vân ôm chặt Hàn Vũ Tích, cẩn thận đi vào cửa đá.

Bên trong là một thạch thất, thoát nhìn rất đơn giản. Hai bên của thạch thất có hai cái giá. Một bên thì xếp đặt vài bình ngọc và hộp ngọc. Một bên thì

xếp đặt một ít dược liệu và binh khí. Thoạt nhìn có vẻ như rất mới.

Hàn Vũ Tích đi tới một cái giá, còn chưa chạm tay vào mấy thứ, thì những thứ trên giá đã hóa thành tro bụi.

Lâm Vân nhìn ra được xung quanh hai cái giá đều có cấm chế bảo vệ. Nhưng do thời gian quá lâu, cấm chế bị hỏng, các đồ vật bên trong đó mới vừa chạm vào đã biến thành tro bụi.

- Thạch thất này tồn tại nhất định đã lâu rồi. Không biết những thứ trong chai lọ kia là thứ gì.

Hàn Vũ Tích trông thấy đồ vật trên cái giá đều biến thành tro bụi, cũng không cảm thấy đau lòng gì cả. Chỉ cảm thán nơi này đã trải qua nhiều năm.

- Vũ Tích, cấm chế của cái giá đã bị hỏng, chúng ta đi sang bên cái giá kia xem.

Lâm Vân đã nhìn ra cấm chế xung quanh cái giá còn lại còn chưa hoàn toàn bị hư hao. Có lẽ là còn chống đỡ thêm được mấy năm.

Những cấm chế ở đây tuy lợi hại, nhưng dù sao tồn tại đã lâu, Lâm Vân rất dễ dàng mở ra cấm chế. Ở trên cái giá còn có ba bình ngọc và ba hộp ngọc.

- Bên này ít hơn bên kia, không biết có gì trong đó.

Hàn Vũ Tích nhìn vài bình ngọc, thuận miệng hỏi.

- Phía trên là chữ gì vậy gì?

Hàn Vũ Tích nhìn bình ngọc trong tay của Lâm Vân, chữ trên bình ngọc khiến nàng cảm thấy rất kỳ quái.

- Chữ này cùng loại với chữ cổ hay được khắc trên đồ đồng ngày xưa. Anh đã từng nghiên cứu qua loại văn tự này.

Lúc Lâm Vân còn đang ở Phần Giang, vì rảnh rỗi nên đi tới một hiệu sách thì thấy một quyển có nói về văn tự cổ ghi trên mai rùa và trên đồ đồng ngày xưa. Thấy loại văn tự này có vẻ thú vị, nên đã tốn không ít thời gian để nghiên cứu nó. Không ngờ hôm nay lại dùng đến.

Hàn Vũ Tích ở càng lâu với Lâm Vân, càng phát hiện lão công của mình biết rất nhiều thứ. Nên nàng càng thêm tự hào khi có một người chồng như vậy.

- Vậy ở trên cái bình nó ghi cái gì?

Hàn Vũ Tích đầy hứng thú nhìn cái bình ngọc.

- Ở trên có ghi là Tạo Hóa Đan.

Lâm Vân trả lời, nhưng chính hắn cũng không biết Tạo Hóa Đan là cái gì. Càng không biết cách sử dụng. Khi mở ra nhìn, bên trong chỉ có ba viên. Một mùi thơm nồng đậm của đan dược truyền ra ngoài. Lâm Vân sợ dược tính của đan dược bị xói mòn, vội vàng đắp lại nắp.

- Mùi thơm nồng nặc như vậy, chứng tỏ là đan dược tốt.

Hàn Vũ Tích không hiểu gì về đan dược, nhưng khi ngửi được mùi hương toát ra từ nó, tinh thần lập tức chấn động. Chỉ mùi của nó đã như vậy rồi, chứng tỏ đan dược này là thuộc cấp cao.

- Ủ, đan dược này không tồi. Chúng ta trở về nghiên cứu sau.

Lâm Vân âm thầm suy nghĩ, ở trên quyển cơ sở về đan trận kia có ghi không ít về đan dược, nhưng không thấy nói về các đan dược cấp cao.

- Tiên Tuy Đan?

Lâm Vân mở ra cái bình thứ hai, ở trong có sáu viên. Cũng không biết Tiên Tủy Đan là cái gì, nhưng nghe tên có vẻ lợi hại.

- A...

Lâm Vân mở ra cái bình thứ ba, liền kêu lên một tiếng, bàn tay thì run rẩy.

- Sao vậy lão công?

Hàn Vũ Tích trông thấy biểu lộ kích động của Lâm Vân, vội vàng hỏi.

- Vũ Tích, không ngờ trong này lại có một lọ Tiên Nhan Đan. Có thể tưởng tượng vị tiền bối để lại chỗ đan dược này phải là người rất có bản lĩnh.

Bản thân Lâm Vân cũng rất muốn chế một lò Trú Nhan Đan, nhưng cũng biết là si tâm vọng tưởng. Không chỉ nói nó đòi hỏi rất nhiều loại dược liệu cấp cao. Mà cho dù lấy được số dược liệu đó, thì với khả năng luyện đan dược sơ cấp của mình, cũng không thể luyện chế ra được.

Mà Tiên Nhan Đan thì còn cao cấp hơn cả Trú Nhan Đan không biết bao nhiêu lần. Đây là loại đan dược mà cả giới Tu Chân cũng khó kiếm được chứ nói gì ở đây. Thật không ngờ, mình lại có được một lọ.

Cả đại lục Thiên Hồng phỏng chừng đều không có vài viên Trú Nhan Đan. Chứ nói gì là Tiên Nhan Đan. Lâm Vân được nghe nói về Tiên Nhan Đan cũng vì đây là một truyền thuyết truyền lưu trong đại lục Thiên Hồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 303: Tinh Hà Thần Quyết

T

rú Nhan Đan cấp cao nhất có thể bảo trì dung mạo được một nghìn năm không thay đổi. Nhưng nghe nói Tiên Nhan Đan có thể làm cho người ta trở lại tuổi hai mươi. Hơn nữa cho đến lúc chết đi, dung nhan vẫn không hề thay đổi. Nhưng theo truyền thuyết, Tiên Nhan Đan chỉ có ở Tiên Giới mà thôi. Tại sao lại có ở chỗ này?

Sau khi Lâm Vân giải thích qua cho Hàn Vũ Tích, ngay cả một người có tính cách đậm mạc như nàng, cũng lộ ra thần sắc hướng tới. Có ai nguyện ý trông thấy dung nhan của mình già đi không? Từ việc Đường Nhan Hoàn của tập đoàn Vân Môn bán chạy như vậy, cũng biết nhân loại rất yêu quý dung nhan của mình.

Lâm Vân cẩn thận mở ra cái bình ngọc, ở trong rõ ràng còn có mười hai viên. Một mùi thơm ngọt ngào thấm vào cả ruột gan truyền tới. Khiến cho cả tinh thần cũng rất sáng khoái.

Lâm Vân đổ ra một viên, rồi nói:

- Để anh uống thử một viên, em đợi một chút.

Nhưng Lâm Vân còn chưa kịp bỏ vào miệng, Hàn Vũ Tích đã đành lấy viên đan dược trong tay của hắn, rồi lập tức nuốt xuống:

- Thứ tốt để em uống trước, anh thì uống sau. Chờ em nói có thể uống được thì anh mới có thể uống đấy.

Hàn Vũ Tích nuốt viên đan dược xuống rồi bắt đầu luyện hóa dược lực.

Lâm Vân nhìn vợ mình đoạt viên đan dược trong tay, trong lòng rất thương tiếc. Tuy hẳn biết viên đan dược này hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng dù sao đã vô số năm trôi qua, ai có thể khẳng định thuốc này có phải là Tiên Nhan Đan hay không?

Mục đích mà hẳn muốn uống trước, là thử xem viên thuốc này có vấn đề gì không. Thật không ngờ vợ mình cũng nghĩ như mình.

Tiên Nhan Đan vừa chui vào bụng của Hàn Vũ Tích, nàng cơ hồ không cần luyện hóa, đã hoàn toàn hấp thu linh khí bên trong dược tiên. Đảo mắt, trên người nàng đã chảy ra một ít tạp chất.

Vốn có mỹ mạo phi thường, Hàn Vũ Tích vừa uống viên Tiên Nhan Đan này xong, càng lộ ra vẻ thanh lệ thoát tục. Ngay cả Lâm Vân cũng phải ngẩn ngơ nhìn nàng.

- Lão công, viên thuốc này có thể uống được. Em uống vào cảm thấy cả người rất thoải mái. Anh cũng uống đi.

Hàn Vũ Tích nói xong, cười mỉm nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân tiện tay ném ra một cái bồn tắm thật lớn, bên trong đã đầy nước, có chút ranh mãnh nói:

- Nhưng bây giờ anh chỉ muốn xem lão bà của mình tắm rửa mà thôi.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới cảm giác mình cần tắm rửa. Tuy là vợ chồng với Lâm Vân, nhưng tắm rửa ở trước mặt của hẳn cũng có chút ngại ngùng.

- Nếu không anh tránh đi một lúc nhé?

Lâm Vân giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Vũ Tích.

- A, không cần đâu, anh cứ ở bên cạnh em cũng được. Bằng không em sẽ sợ hãi.

Hàn Vũ Tích nói xong, liền nhanh chóng cởi quần áo rồi nhảy vào bồn tắm lớn.

Da thịt trắng như băng tuyết, bờ vai như được gọt thành, eo mảnh như lụa, dung mạo thì như trầm hoa lạc nhạc. Nàng ấy quả thực là đẹp.

Lâm Vân không dám nhìn Vũ Tích nữa, đành phải quay lưng lại. Nhìn nữa chắc hẳn không thể kiềm chế được mắt. Điều này quả thực còn kích thích hơn cả khi ngủ ở trên giường.

Cũng may Hàn Vũ Tích biết nơi này không phải nơi câu dẫn chồng mình, tranh thủ thời gian tắm rửa rồi thay quần áo.

- Em không hấp dẫn sao?

Hàn Vũ Tích ôm phía sau Lâm Vân hỏi.

- Không phải, là do định lực của anh giảm xuống, sự hấp dẫn của em tăng lên.

Lâm Vân không thể không trả lời.

- Vậy thì em sẽ cố gắng Trúc Cơ.

....

Lâm Vân đầu đầy hắc tuyến.

Thất vật vả mới chấm dứt đề tài này, Lâm Vân chợt nhớ tới còn chưa xem ba hộp ngọc, vội vàng nói:

- Vũ Tích, chúng ta còn chưa nhìn ba hộp ngọc kia có gì, thử xem nhé.

- Vâng, mà anh không uống viên đan dược kia sao?

Hàn Vũ Tích còn bắn khoản Lâm Vân không uống Tiên Nhan Đan. Bởi vì nàng đã uống một viên, thấy không có độc, nên Lâm Vân hẳn phải uống một viên mới đúng.

- Ách, trở về uống cũng được.

- Anh trở về uống, chẳng phải em có hại sao?

- Sao em lại có hại?

- Vừa rồi em uống đan dược, bị anh nhìn thấy tắm rửa. Em cũng muốn nhìn anh tắm rửa.

...

Đầu của Lâm Vân lại đầy hắc tuyến.

Hàn Vũ Tích rõ ràng cũng biết trêu ngoạ mình, tuy nhiên Lâm Vân đã mở cái hộp thứ nhất.

- Một thanh bảo kiếm thật xinh đẹp.

Hàn Vũ Tích đã quên tiếp tục hỏi Lâm Vân, cầm lên thanh phi kiếm màu xanh nhạt trong hộp ngọc kia. Yêu thích không muốn buông tay.

- Vũ Tích, đây nhất định không phải là thanh kiếm bình thường. Tuyệt đối là một bảo bối. Em cứ giữ lấy đi, tới khi nào Trúc Cơ thì sử dụng. Em có để ý tới Phi Vân Trùy mà anh dùng để phi hành hay không? Cái đó cũng là một bảo vật, chỉ là tri thức của anh chỉ có hạn không có cách nào biết cấp bậc của nó. Tuy nhiên, anh khẳng định thanh kiếm này còn cao cấp hơn thanh Phi Vân Trùy kia rất nhiều.

Lâm Vân nhìn thanh bảo kiếm này thì biết nó không phải là thứ tầm thường.

- Nếu là bảo bối thì thôi, anh cầm đi. Em cầm cũng không có tác dụng gì. Vì dù sao đều là anh dẫn em đi.

Hàn Vũ Tích liền tranh thủ đưa phi kiếm cho Lâm Vân.

Lâm Vân cười cười:

- Thanh phi kiếm này là để cho con gái dùng. Chẳng lẽ em không thích tự mình bay lượn sao? Em lưu lại cho mình mà dùng.

- Thích chứ, chỉ là em thích bay lượn cùng anh hơn. Chỉ cần anh dẫn em theo là được. Chẳng lẽ em có phi kiếm, thì anh sẽ không dẫn em theo sao? Vậy thì em không muốn.

Trong lòng của Hàn Vũ Tích, chỉ cần ở cùng với Lâm Vân là được, những thứ khác chỉ là thứ yếu.

Lâm Vân phải khuyên bảo mãi, cam đoan từ nay về sau, cho dù nàng có biết bay vẫn dẫn theo nàng. Thì Hàn Vũ Tích mới thỏa mãn nhận lấy phi kiếm.

Thở phào một tiếng, Lâm Vân tiếp tục mở cái hộp thứ hai. Tuy nhiên, vừa mở cái hộp ra, Lâm Vân liền ngây ngẩn cả người. Bởi đây là một cái hộp trống. Không biết vì sao một cái hộp trống rỗng lại để trình trọng ở chỗ này? Nhưng Lâm Vân vẫn cẩn thận thu hồi cái hộp trống này lại. Bởi vì hẳn cho rằng, nếu đã đặt ở đây thì nhất định là có nguyên nhân gì đó. Khi về thì nghiên cứu sau.

Tiếp tục mở cái hộp ngọc thứ ba, cũng may là trong hộp ngọc này có một cái thẻ ngọc.

Lại là một thẻ ngọc sao? Lâm Vân nghĩ tới trên người mình còn có một cái thẻ ngọc khác. Nhưng lần trước mình có tu vị hai sao, cũng không thể nhìn ra thẻ ngọc đó có cái gì. Lần này không biết có thể hay không nhìn được.

Lâm Vân lập tức dùng thần thức phòng tới cái thẻ ngọc, rõ ràng có thể nhìn thấy chữ trên đó. Trong lòng Lâm Vân vui vẻ, xem ra vẫn là do tu vị của mình quá thấp.

“Tĩnh Hà Thần Quyết?”

Lâm Vân biết đây cũng là một bộ pháp quyết Tu Chân, mà theo tên của nó rõ ràng cũng có một chữ Tĩnh. Xem ra có khả năng nó có liên quan tới bộ Cửu Tĩnh Thần Quyết của mình. Chỉ là công pháp này chính là công pháp Tu Chân chính tông.

Lâm Vân đọc lướt qua, thì bộ công pháp chỉ nói tới tu luyện Nguyên Anh là dừng. Đằng sau thì không thấy nữa. Vô luận hấn dùng thần thức kiểu gì để nhìn, đều chỉ thấy một màn mênh mông màu trắng. Xem ra là do tu vị quyết định. Tuy nhiên, công pháp này cho Vũ Tích tu luyện không phải vừa vụn thích hợp sao? Cũng không cần phải lo nàng sau khi Trúc Cơ không có công pháp để tu luyện. Công pháp này cho nàng luyện thật không tệ.

- Vũ Tích, em thử dùng thần thức xem thẻ ngọc này thế nào. Nếu như có thể nhìn thấy, thì về sau cứ dựa vào công pháp trên cái thẻ ngọc này mà tu luyện.

Nói xong, Lâm Vân đưa thẻ ngọc cho Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích tiếp nhận thẻ ngọc, nhìn một lúc mới nói:

- Em chỉ có thể trông thấy một phần văn tự mà thôi. Nhưng không biết chữ này là chữ gì.

Lâm Vân nghe vậy mới nhớ tới Hàn Vũ Tích chưa từng học ngôn ngữ mà người Tu Chân hay dùng. Tăng thêm chữ khắc trên thẻ ngọc kia toàn chữ cổ, nên nàng không biết. Tuy nhiên Lâm Vân rất nhanh đã phiên dịch ra thành ngôn ngữ của thế giới này rồi khắc lên cái thẻ ngọc rồi đưa cho Hàn

Vũ Tích. Đây là phương pháp mà hần học được hoang đảo. Không ngờ hôm nay có thể dùng tới.

Hàn Vũ Tích đã là Luyện Khí tầng năm, nên vừa nhìn bản phiên dịch của Lâm Vân, là nàng tiếp thu rất nhanh.

Lâm Vân một mực lo lắng vấn đề tìm công pháp cho vợ mình luyện, thật không ngờ lại kiếm được một cái ở đây. Lần này đi rừng rậm Amazon quả thực đáng giá.

- Vũ Tích, chỗ này nhất định từng là nơi sinh sống của một vị đại năng, nhưng không biết ông ta đã đi nơi nào. Chúng ta coi như là được truyền thừa của ông ta. Anh thật không ngờ ở Địa Cầu lại tồn tại một người có thủ đoạn thông thiên như vậy. Cái đầm mà chúng ta vừa vào kia là ‘Đầm Huyền Tiên’. Không biết có liên hệ gì với người đó hay không.

Lâm Vân chiếm được rất nhiều thứ mà mình mơ ước, nên trong lòng hưng phấn không thôi.

Nghĩ tới những thứ này là thứ chạm tay có thể bỏng ở giới Tu Chân, thật không ngờ vài ngàn năm trước trên Địa Cầu lại có sự tồn tại của một người đại năng như vậy.

Hai người đều rất cảm kích vị tiền bối đã để lại những thứ này cho bọn họ. Cho nên khi đi ra khỏi cửa hang, Lâm Vân liền chôn cất hài cốt của con thần thú không biết kia. Rồi mới ly khai đầm nước.

- Lão công, hiện tại chúng ta nên đi đâu?

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân rất cao hứng, trong lòng cũng thay hần cao hứng. Huống hồ nàng đã càng ngày càng gần Trúc Cơ.

- Đi xem đám người Thái Giang thế nào rồi.

Lâm Vân nói xong, trực tiếp dẫn Hàn Vũ Tích bay tới căn cứ của hội liên hiệp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 304: Biến Cố

T

uy nhiên ngay lập tức sắc mặt của Lâm Vân đại biến.

- Sao vậy, lão công?

Hàn Vũ Tích thời khắc đều chú ý tới Lâm Vân. Cho tới bây giờ nàng đều không có thói quen phóng thần thức ra ngoài.

- Em nhìn xuống dưới mà xem.

Lâm Vân chỉ vào một chỗ phế tích ở dưới chân.

- Sao vậy? Đây là nơi nào?

Hàn Vũ Tích nhìn phế tích trước mắt mà không hiểu ra sao.

- Nơi này vốn là căn cứ quân sự của hội liên hiệp, cũng là trụ sở của quân đặc công quốc tế. Nhưng hiện tại rõ ràng đã biến thành một đồng hoang tàn. Mà chúng ta ở trong hang động kia mới có hai ngày chứ mấy. Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Xem ra chỗ này bị phá hủy chưa lâu. Mà nhóm người Thái Giang có thể lành ít dữ nhiều.

Lâm Vân nghĩ tới các huynh đệ của Long Ảnh, đều rất lo lắng.

- A, chẳng lẽ thực sự có sự tồn tại của người ngoài hành tinh sao?

Hàn Vũ Tích nghe Lâm Vân nói vậy, vẻ mặt cũng đầy lo lắng. Nàng biết Lâm Vân là huấn luyện viên của Long Ảnh, cũng biết cảm tình của lão công với các đội viên của Long Ảnh rất sâu.

- Có phải là do người ngoài hành tinh hay không, anh không dám khẳng định. Nhưng chỗ này chắc chắn bị một lực lượng nào đó tập kích. Trước tiên hỏi lão gia tử xem.

Lâm Vân lấy điện thoại ra, nhưng còn chưa ấn nút gọi, đã có tiếng điện thoại vang lên. Lâm Vân lập tức nghe.

Một thanh âm lo lắng truyền tới:

- Xin hỏi có phải là ủy viên Lâm hay không?

Lâm Vân sửng sốt, cái gì ủy viên Lâm. Nhưng bỗng nghĩ tới trên tấm giấy màu xanh kia có ghi tình huống mình là ủy viên danh dự của quân ủy. Một cái hư danh mà thôi, vậy mà cũng có người nhớ tới.

- Đúng vậy, chính là tôi, có chuyện gì không?

- Ngài chờ một chút, Lâm lão, điện thoại của ủy viên Lâm đã thông, ngài nghe đi.

Người này vừa nói xong, lập tức truyền tới tiếng lo lắng của Lâm Lộ Trọng.

- Tiểu Vân, hiện tại cháu đang ở nơi nào? Cháu đã biết việc căn cứ của hội liên hiệp đặc công bị phá hủy chưa?

Quả nhiên là việc này, mà những người kia khẳng định đã liên tục gọi cho mình, liền nói:

- Cháu biết rồi, cháu đã nhìn thấy. Cháu đang chỗ đó đây.

- A, cháu nhanh chóng rời khỏi chỗ đấy mau. Hiện tại nơi đấy rất nguy hiểm. Lập tức rời xa chỗ đó, lúc về ta lại nói rõ tình hình.

Thanh âm của Lâm Lộ Trọng càng thêm lo lắng.

Lâm Vân sững sờ, nhưng lập tức hắn cũng nhận ra được đây là một sự quan tâm thật lòng. Đây là lần đầu tiên hắn sinh ra một chút thân tình với Lâm lão gia tử. Rõ ràng lão gia tử đang rất lo lắng cho sự an nguy của mình.

- Không sao đâu Tam gia gia. Hiện tại cháu và Vũ Tích đều đang ở đây, rất là an toàn.

Trong lòng Lâm Vân tử nhủ,, hiện tại thần thức của mình đã là hơn 250km. Còn có kẻ nào có thể đánh lén được mình. Huống chi mình đang bay trên trời.

- Cái gì, sao cháu lại dẫn theo Vũ Tích tới một nơi nguy hiểm như vậy. Cháu thật là hồ đồ, rõ ràng mang theo lão bà đi mạo hiểm. Đừng nói chuyện nữa, lập tức trở về Yên Kinh. Chúng ta sẽ thương lượng sau. Nhanh rời chỗ đó, càng nhanh càng tốt.

Lâm Lộ Trọng căn bản không để cho Lâm Vân có cơ hội giải thích, dồn dập nói

Lâm Vân nghe lão gia tử nói nghiêm trọng như vậy, mặc dù mình không cho rằng có cái gì, nhưng cũng không muốn lão gia tử lo lắng cho mình và vợ. Nghĩ nghĩ, lập tức nói:

- Vâng, cháu...

Thanh âm của Lâm Vân lập tức dừng lại, không kịp thu điện thoại, liền ôm Vũ Tích di chuyển đi vài trăm mét. Một luồng đạn nhanh hơn tia sét không biết bao nhiêu lần bay qua chỗ mà hắn vừa đứng.

“Đây là cái gì vậy? Rõ ràng tạo cho mình một cảm giác uy hiếp. Trong phạm vi thần thức của mình cũng không phát hiện ra vật gì bất thường a. Chẳng lẽ, một chùm đạn bắn từ khoảng cách xa hơn 250km cũng có thể lợi hại như vậy? Tốc độ của nó còn nhanh hơn viên đạn gấp bao nhiêu lần. Có

thể tượng tượng, nếu như hiện tại mình là hai sao, thì căn bản không thể tránh nổi rồi”

Thực lực, Lâm Vân lần nữa cảm thấy bức thiết phải tăng lên lực lượng.

Lâm Lộ Trọng ngẩn ngơ cầm chiếc điện thoại, thở dài một tiếng, trong mắt đã có giọt lệ. Lâm gia thật vất vả mới xuất hiện một người như Lâm Vân, không ngờ lại bị chết như vậy.

- Lão công, vừa nãy là vật gì, sao tốc độ nhanh như vậy? Là tia laze sao?

Hàn Vũ Tích cũng nhìn thấy chùm tia sáng vừa nãy.

- Hẳn là một loại laze gì đó, cụ thể thì không biết. Để anh kiểm tra lại xem.

Lâm Vân còn dứt lời, lần nữa dắt theo Hàn Vũ Tích dời đi vài trăm mét. Máy chụp chùm sáng lần nữa bắn xuyên qua chỗ Lâm Vân vừa đứng. Tốc độ nhanh như tia chớp.

Hàn Vũ Tích biết bọn họ nhất định là bị người khác theo dõi. Cũng may thủ đoạn công kích của đối phương chỉ có một kiểu như vậy. Nên không nói chuyện với Lâm Vân, mà dùng thần thức quan sát bốn phía.

Sắc mặt của Lâm Vân rất khó coi. Không ngờ mình bị đánh lén hai lần mà không biết tung tích của đối phương ở đâu. Quả thực là một sự khiêu khích trắng trợn.

- Vũ Tích, anh muốn đưa em trở về trước, rồi anh đi xem thế nào.

Lâm Vân có chút lo lắng chùm tia sáng kia. Tuy trước mắt mình còn không biết nó là cái gì, nhưng không khó để tránh đi. Chỉ là vạn nhất bị thương tới Vũ Tích, thì thật không tốt.

Hàn Vũ Tích im lặng không nói, Lâm Vân vừa nhìn là biết tâm tư của nàng. Nàng ấy muốn cùng sống chết với hắn. Nhưng lại sợ ảnh hưởng tới hắn.

Nghĩ tới đây, liền không nói tổng Hàn Vũ Tích trở về nữa, mà lại di động đi vài trăm mét, đồng thời sử dụng một phép ẩn thân. Hắn không biết mình ẩn thân đi có thể bị nhìn thấy hay không. Nếu như sau khi ẩn thân vẫn bị phát hiện, thì chứng tỏ những này nhất định là những tu sĩ Tu Chân. Nếu như không nhìn thấy, thì đó chỉ là một nhóm người sử dụng kỹ thuật công nghệ cao mà thôi.

Sau nửa giờ ẩn thân, Lâm Vân không thấy còn tập kích gì nữa. Lâm Vân cười lạnh một tiếng, quả nhiên là sử dụng kỹ thuật công nghệ cao.

Thần thức phóng hết mức kiểm tra căn cứ bị phá hỏng. Lâm Vân đã phát hiện ra hơn hai mươi cái camera ở trong phạm vi 160 dặm. Những cái camera này được thiết kế như những hòn đá vút ở trong rừng. Nếu không để ý thì rất khó phát hiện. Nhưng dưới sự quan sát của thần thức, không có gì là che dấu được Lâm Vân.

Đúng là công nghệ cao rồi. Những kẻ đánh lén mình này là lợi dụng các camera để định vị vị trí của mình, sau đó thì sử dụng chùm tia laze để công kích. Lâm Vân khẳng định, một công nghệ cao như vậy, chắc chắn không xuất xứ từ Địa Cầu. Vậy chỉ có khả năng là người ngoài hành tinh mà thôi.

Lâm Vân dùng thuật ẩn thân, kiểm tra một lần, nhưng không phát hiện ra những kẻ đánh lén kia. Xem ra bọn chúng thấy mất dấu của mình, liền đã rời đi.

Lâm Vân không do dự nữa. Nếu bọn chúng không ở đây, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ là thu thập toàn bộ số camera giống như viên đá kia rồi phá vỡ hết.

Kỹ thuật của những camera này đã vượt qua kỹ thuật của hắn, mang về nghiên cứu cũng không tìm ra được cái gì. Loại camera này có thể sử dụng năng lượng ánh sáng, còn có thể tự động thu thập thông tin rồi truyền về.

Nếu lấy về mà không thể phá giải, thì nói không chừng, còn bạo lộ ra chỗ ở của hắn.

Lâm Vân dẫn Vũ Tích trở về nhà liền gọi điện thoại cho lão gia tử. Lão gia tử biết được Lâm Vân vẫn bình yên vô sự, trong lòng phi thường cao hứng. Lập tức bảo Lâm Vân đi tới chỗ của ông ta để thương lượng.

- Vũ Tích, em muốn đi cùng anh không?

Lâm Vân biết ý của lão gia tử, nhưng vẫn muốn hỏi ý của vợ.

- Em không đi đâu. Em muốn ở nhà tu luyện, nhanh chóng Trúc Cơ.

Lúc đi trên đường, Hàn Vũ Tích đã nghe Lâm Vân nói tới việc này rất nghiêm trọng, nên nàng không muốn trở thành điều vướng víu cho Lâm Vân. Tuy rất muốn thời khắc ở bên người hắn, nhưng nàng rất minh bạch tình hình hiện tại. Mình ở bên cạnh hắn, chỉ khiến hắn phân tâm chiếu cố cho mình mà thôi.

- Ủ, để anh bố trí một trận pháp giúp em.

Lâm Vân lấy ra viên đá cực lớn kia, rồi bỏ vào trong phòng. Bố trí thêm vào trận pháp ẩn linh, mới để cho Hàn Vũ Tích ở trong phòng tu luyện. Còn mình thì đi tới chỗ của lão gia tử.

Khi Lâm Vân gặp lão gia tử, thì quả nhiên như dự đoán, ngoại trừ vài người đã gặp, còn có cả Tần Vô Sơn nữa. Tuy nhiên thủ trưởng số một lại không có ở đây.

Đối mặt với sự hỏi thăm của vài vị thủ trưởng, Lâm Vân đương nhiên sẽ không giấu diếm cái gì. Liền kể toàn bộ những gì mình chứng kiến. Kể cả việc mình lo lắng cho nhóm người Thái Giang nữa.

- Tiểu Vân, cháu thấy việc này thế nào?

Lâm Lộ Trọng vừa hỏi vậy, Lâm Vân liền biết, những vị thủ trưởng này đã thương lượng vô số lần. Nhưng đối mặt với một địch nhân cường đại như vậy, bọn họ cũng không có biện pháp nào ra hồn.

Lời nói thật, Lâm Vân không nhiệt tình lắm với chuyện này. Hắn chỉ lo lắng cho thân nhân và bằng hữu của mình mà thôi. Còn có chuyện của nhóm Thái Giang, tình huống hiện tại của bọn họ khiến Lâm Vân rất không yên lòng.

- Chẳng lẽ các quốc gia khác không có kế hoạch nào sao?

Lâm Vân thuận miệng hỏi.

- Đương nhiên là có. Thủ trưởng đi tham dự hội nghị đồng minh quốc tế rồi. Bên đó còn đang thương lượng đối sách đây. Hiện tại tổ chức dị năng của quốc gia cũng phải ra năm đội viên. Các quốc gia khác cũng đồng thời phải ra những dị năng dị sĩ. Hội liên hiệp bị phá hủy, hiện tại Liên Hợp Quốc đang lo lắng thành lập một hội liên hiệp tạm thời. Đây đã không còn là việc nhỏ nữa, mà đã liên quan tới cả thế giới rồi.

Nói chuyện chính là Từ Trường Thâm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 305: Lam Cực Mất Tích

L

ần này cũng không phải tất cả đội đặc công quốc tế đều gặp nạn. Còn có một nhóm người may mắn thoát khỏi. Quân đội của Mỹ vì biểu đạt thành ý, đã bắt đội trưởng của đội Hồ Nha là Peton lại. Y chính là người liên hệ với tổ chức Hắc Thủ Băng Dao để làm hại tới công ty của cậu. Bọn họ hy vọng cậu bỏ qua cho bọn họ, vứt bỏ hiềm khích lúc trước, tiếp tục hợp tác với đội Hồ Nha.

Tần Vô Sơn truyền đạt lại lời của nước Mỹ cho Lâm Vân.

Lâm Vân từ chối cho ký kiến. Đối với Hồ Nha, hắn đã không có cảm giác gì rồi. Nhưng hắn biết, người có liên hệ với Hắc Thủ Băng Dao chính là Brown, chứ không phải tên Peton nào đó. Về Brown, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha y. Hiện tại Hồ Nha cũng giống như Long Ảnh, đều đang chống cự địch nhân không rõ xâm lược, nên hắn không muốn hỏi. Nhưng cái tên Brown kia, hắn nhất định phải giết. Bởi vì hắn lấy được tin tức này là từ chiếc đồng hồ màu vàng của tên thủ lĩnh Hắc Thủ Băng Dao.

Đã nước Mỹ biểu đạt thành ý của mình, đã nói lên rằng, bọn họ đã biết, hoặc là hoài nghi Hắc Thủ Băng Dao chính là do mình xử lý. Có thể còn biết thực lực của mình đã đến mức một mình cũng thể làm gọn tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Nên bọn họ mới kiêng kỵ thực lực của mình.

Tuy nhiên, bắt một kẻ chết thay để biểu đạt thành ý? Trong lòng Lâm Vân âm thầm cười lạnh.

- Tiểu Vân, chuyện của Tử Vong Cốc ở Côn Luân tạm thời cứ để đó. Ta nghĩ việc quan trọng nhất bây giờ là điều ra hai người đã tàn sát quân đặc công quốc tế kia là ai. Còn có, trụ sở của hội liên hiệp có phải là do hai

người này phá hủy hay không. Còn phải điều tra xem vũ khí khủng bố mà hai người kia sử dụng là vũ khí gì để còn nghĩ ra biện pháp đối phó.

Lâm Lộ Trọng biết Lâm Vân có ý kiến với mấy lão già mình. Nhưng dù sao Lâm Vân cũng là người của Lâm gia,, những lời này, mình vẫn phải nói ra.

So với các đội viên của đội dị năng quốc gia, năng lực của Lâm Vân không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Chỉ riêng việc mình vừa nói chuyện với nó qua điện thoại, thì hơn một tiếng sau nó đã từ Amazon trở về đây, là biết khả năng của nó như thế nào. Tuy bản lĩnh của Lâm Vân thuộc về cơ mật của quốc gia, nhưng mấy vị ở đây đều biết.

Lâm Vân lại không nghĩ như vậy. Với hãn mà nói, việc ở Côn Luân còn quan trọng hơn, cũng hấp dẫn hơn việc đi tìm hiểu thân phận của hai người kia.

Tuy nhiên, nếu lúc này hãn không đưa ra ý kiến, thì hãn đã không phải là Lâm Vân rồi.

Giả vờ trầm tư hồi lâu, đợi cho mấy vị ở đây sốt ruột như kiến bò chảo lửa, Lâm Vân mới ngẩng đầu nói:

- Cũng không phải là tôi không muốn làm. Nhưng tôi lo lắng một khi tôi rời đi tập đoàn Vân Môn, lại có mấy kẻ không có mắt gây hại cho công ty tôi. Các vị nói xem, tôi phải làm sao bây giờ?

Vài vị thủ trưởng đương nhiên hiểu ý của Lâm Vân, bộ trưởng Lưu liền lên tiếng:

- Chuyện này cậu cứ yên tâm. Chúng tôi đã bắt Lý Danh Sinh và Tần Bang Trung lại rồi. Tin tưởng từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ kẻ nào dám đánh chủ ý với tập đoàn Vân Môn nữa đâu. Chỉ là buổi họp báo mà cậu yêu cầu còn chưa kịp tiến hành. Bởi xảy ra chuyện như vậy, không còn mấy quốc gia còn tâm tư để tham gia buổi họp báo này.

Lâm Vân vừa nghe ông ta nói vậy, liền biết những người này vì lấy lòng mình, muốn nhờ mình hỗ trợ, đã an bài chu đáo từ trước.

Cũng thật không ngờ hai tên che mặt kia lại ảnh hưởng tới việc buôn bán của mình. Vốn đang chờ thu tiền, nhưng xảy ra việc như vậy, ngay cả một cắc cũng không thu được. Như vậy sao có thể nhịn? Lâm Vân đang tính toán, tương lai vạn nhất mình không cách nào rời đi Địa Cầu, thì mình sẽ mua một hòn đảo lớn hoặc là một quốc gia để ở.

Cho nên, hiện tại hẳn muốn càng nhiều tiền càng tốt. Nhưng tài lộ của mình rõ ràng lại bị hai tên khốn kiếp kia chặn lại. Hơn nữa nhóm người Thái Giang còn có thể bị hại trong tay bọn chúng nữa. Nên Lâm Vân không có cách nào thờ ơ được.

- Tốt, nếu đã như vậy, tôi sẽ cố hết sức.

Lâm Vân nói xong , liền cáo từ mấy vị thủ trưởng.

Tuy các quốc gia đều đã cực lực giấu diếm chuyện này, miễn cho tạo thành khủng hoảng. Nhưng y nguyên vẫn có một vài lời đồn truyền ra khắp thế giới. Mặc dù hiện tại rất nhiều người còn cho rằng đó là lời đồn vô căn cứ, nhưng vẫn có một nhóm người rất lo lắng.

- Lão công, anh đã trở lại.

Hàn Vũ Tích thấy Lâm Vân trở về, liền đình chỉ tu luyện. Tuy nhiên nhìn ánh mắt của nàng, là biết nàng đã thu được rất nhiều chỗ tốt khi tu luyện trên tảng đá kia.

- Vũ Tích, anh phải đi ra ngoài một chuyến, em cứ ở nhà tu luyện đi. Hiện tại sẽ không có ai dám tới gây bất lợi với chúng ta đâu.

Lâm Vân nghĩ thầm, cho dù có kẻ nào muốn gây bất lợi cho vợ mình, thì với Luyện Khí Kỳ tăng năm của nàng, việc tự bảo vệ bản thân hẳn là không có vấn đề gì.

- Vâng, em chờ anh, anh nhớ sớm trở về nhé.

Trong mắt của Hàn Vũ Tích tuy lộ vẻ không muốn, nhưng nàng cũng biết mình đi theo hẳn cũng không giúp được gì. Nhiệm vụ quan trọng nhất của nàng hiện tại là nhanh chóng tăng cường tu vị.

- Vũ Tích, đưa Tướng Niệm cho anh.

Lâm Vân phải đi, nên muốn luyện chế vòng cổ của vợ mình một lần.

Mất hẳn một ngày Lâm Vân mới luyện chế Tướng Niệm thêm một lần rồi tự tay đeo lên cho nàng. Đêm đó hai người triền miên tới tận buổi sáng. Trước khi đi, Lâm Vân đưa sáu viên Tiên Nhan Đan cho Hàn Vũ Tích. Đưa cả thẻ ngọc có ghi cơ sở trận pháp của mình cho nàng.

Ngày hôm sau, Lâm Vân đang chuẩn bị đi tới chỗ mà đội đặc công quốc tế đầu tiên giáp mặt với hai tên kia nhìn xem thế nào. Thì Tề Dung và Diệp Diễm mới sáng sớm đã chạy tới.

Sắc mặt của Tề Dung rất tiêu tụy, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Vân thấy vẻ mặt của hai người đều lo lắng, nghĩ thầm, chẳng lẽ công ty lại xảy ra chuyện?

- Mấy hôm trước quản lý Lam tìm được tung tích của cừu nhân. Liên đi cùng với Du Thiết báo thù. Nhưng từ hôm đó đến hôm nay vẫn không thấy hai người đó gọi điện thoại trở về. Chúng em cũng đã gọi tới nhưng không

gọi được. Chỉ Dung rất lo lắng. Mà em nghe thấy Lâm Hình nói rằng anh đã trở lại, liền tranh thủ thời gian dẫn theo chị Dung tới.

Diệp Điềm dùng tốc độ nhanh nhất để kể lại sự tình cho Lâm Vân.

Lâm Vân nhướn mày. Trong lòng tự nhủ, mình cũng biết Lam Cực sốt ruột việc báo thù. Một khi biết được tung tích của cừu nhân thì đương nhiên sẽ đi tới đó. Chỉ là sao cậu ta chỉ dẫn theo một mình Du Thiết?

Nghĩ tới đây liền hỏi:

- Sao chỉ có hai người bọn họ đi, những người kia đâu? Còn có, Lam Cực đi đâu báo thù?

- Có người chủ động gọi điện thoại cho Lam Cực nói ra vị trí cừu nhân của anh ấy. Người đó còn nói rằng có một người đồng đội tên là Tiêu Đồng đang ở trong tay bọn chúng. Nếu như không đến sớm, thì Tiêu Đồng cũng sẽ bị mang đi.

- Lam Cực không kịp gọi người khác. Bởi vì lúc đó chỉ có Du Thiết ở cùng với anh ấy, nên anh ấy mới cùng Du Thiết đi luôn. Khi tới sân bay, anh ấy mới gọi điện thoại về, nói đơn giản nguyên nhân. Còn nói là tới tối sẽ trở lại. Địa điểm hình như là Thanh Hóa. Em đã tra nơi đó, đấy là thành phố thuộc tỉnh Vân Bắc.

Tề Dung nói xong, rất là lo lắng.

Nghe Tề Dung nói vậy,,phản ứng đầu tiên của Lâm Vân là chuyện này có âm mưu. Người gọi điện thoại khẳng định không phải là cừu nhân của Lam Cực. Nếu cừu nhân của Lam Cực biết địa vị của cậu ta, phỏng chừng trốn còn không kịp, sao có thể chủ động đi khiêu khích?

Nếu như không phải là cừu nhân của Lam Cực, vậy thì có người đang lợi dụng cừu nhân của Lam Cực để muốn giết Lam Cực. Hoặc là bọn chúng có

ý gì với tập đoàn Vân Môn. Vừa nghe tới Thanh Hóa, phản ứng đầu tiên của Lâm Vân, chính là nghĩ tới cô nàng Xung Hi, rồi mới nghĩ tới Liên gia.

Chẳng lẽ Liên gia phát hiện ra thân phận của mình, muốn thông qua việc đối phó với Lam Cực để khống chế mình sao? Tuy nhiên, khả năng này cực nhỏ. Một là thân phận của mình khẳng định không bị lộ. Bởi vì lúc ấy mình đã thay đổi khuôn mặt và đổi tên. Ngoại trừ có Xung Hi là biết tên thật của mình ra, những người khác nhất định không biết.

Mà Xung Hi không phải là hạng người bán đứng bằng hữu. Huống chi mình đã từng giúp đỡ cô ta.

Tuy nhiên, vô luận là thế nào, Lâm Vân cũng phải đến đó xem. Lam Cực chẳng những là đồng nghiệp của hắn, mà còn là huynh đệ của hắn. Lâm Vân đương nhiên sẽ không để cho cậu ta xảy ra chuyện. Nhưng Lâm Vân cũng không lo lắng tới tính mạng của Lam Cực. Một bang hội còn chưa đủ để đối phó với cậu ta. Thân thủ Lam Cực, Lâm Vân rất rõ ràng.

- Diệp Điềm, em dẫn Tề Dung đi nghỉ ngơi đi. Chuyện của Lam Cực, các em không cần phải lo lắng, để anh đi xem thế nào.

Lâm Vân thấy trong mắt của Tề Dung đều là vẻ lo lắng, biết cô ta vẫn còn sợ hãi với chuyện năm xưa. Đành phải an ủi như vậy. Cũng không có biện pháp đặc biệt gì để cô ta bình tĩnh lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 306: Gặp Lại Cam Dao

H

ai người vào nhà ngồi đi, không phải lo lắng đâu. Lâm Vân sẽ giải quyết tốt mọi chuyện thôi.

Hàn Vũ Tích rất tin tưởng Lâm Vân sẽ giải quyết được chuyện này. Nàng rất rõ bản lĩnh của Lâm Vân. Đối phó một hắc bang không phải là vấn đề gì khó đối với anh ấy.

- Lâm đại ca, để em giúp anh mua một vé máy bay nhé.

Diệp Điềm nói xong, đang định lấy điện thoại ra gọi.

Lâm Vân ngăn lại:

- Anh tự đi mua là được, em không cần lo lắng.

Nói xong, Lâm Vân và Hàn Vũ Tích nhìn nhau cười. Lâm Vân từ biệt ba người, liền bay tới Thanh Hóa nhìn xem Lam Cực. Chuyện về đĩa bay thì làm sau cũng không muộn.

Với tốc độ hiện tại của Lâm Vân, chỉ cần mười phút là đã bay tới Thanh Hóa. Thanh Hóa cũng là một thành phố lớn. Tuy không thể so với Yên Kinh, nhưng vẫn đứng trong top các thành phố lớn của quốc gia. Lâm Vân liền dùng thần thức để kiểm tra Thanh Hóa mấy lần.

Nhưng thần thức mới quét được đến một nửa, hắn liền sửng sốt. Bởi vì hắn nhìn thấy người quen, là Cam Dao. Không nghĩ tới Cam Dao lại ở Thanh Hóa. Về cơ bản, nàng không thay đổi gì cả, chỉ là thêm tính thành thực và một khí chất điềm tĩnh cao quý.

Cam Dao đang cầm vài cuốn sách đi tới đại học Thanh Hóa. Bên cạnh nàng là một người thanh niên có tướng mạo cực kỳ anh tuấn. Y vừa đi theo nàng, vừa nói chuyện gì đó. Cam Dao thỉnh thoảng mỉm cười trả lời.

Trong lòng Lâm Vân rất kỳ quái. Đáng nhẽ ra Cam Dao phải tốt nghiệp rồi mới đúng, sao vẫn còn học trong cái trường này? Mà người thanh niên kia có phải bạn trai của nàng không? Tuy nhiên, Lâm Vân không muốn quan tâm những điều này. Hắn chỉ có sự cao hứng vì gặp lại Cam Dao, lúc trước Cam Dao vẫn cứu hắn một mạng.

Nếu Cam Dao đã đi cùng bạn trai, thì Lâm Vân liền bỏ đi ý định chào hỏi. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình. Nếu Cam Dao đã có chỗ quy túc, thì không nên quấy rầy nàng ấy. Không biết mẹ của nàng ấy đã khỏi bệnh chưa. Cam Dao có thể nói là cô gái thứ hai ở cùng với hắn. Đường nhiên chỉ là quan hệ cùng phòng.

Lâm Vân tiếp tục dùng thần thức quét cả Thanh Hóa, nhưng rõ ràng không nhìn thấy bóng dáng của Lam Cực. Chẳng lẽ Lam Cực đã nói sai địa phương cho Tề Dung rồi sao? Hay là Tề Dung nghe nhầm?

Ngược lại Lâm Vân lại phát hiện Xung Hi. Cô ta đang ngồi ở trong nhà, không biết ngơ ngác nghĩ cái gì. Cô ta còn cầm cái vòng tay thô ráp mà Lâm Vân cho kia, không ngừng vân vê. Lâm Vân không muốn đi tới đó chào hỏi, dù sao hai người mới chỉ trong phạm vi quen biết mà thôi. Tuy cô ta cũng giúp mình một số việc, nhưng mình cũng giúp cô ta không ít.

Lâm Vân thu hồi thần thức. suy nghĩ xem Lam Cực rốt cuộc đi tới nơi nào rồi? Tuy không quá lo lắng, nhưng nếu sớm tìm thấy tin tức thì vẫn tốt hơn.

Lấy Vân Tinh Linh ra từ trong Tinh Giới rồi bỏ vào túi áo. Hắn sợ lúc người nhà gọi điện thoại tới lại không gọi được.

Quán bar Tình Nhân vẫn như vậy. Lâm Vân bỗng hoài niệm lúc trước mình đi cùng Xung Hi tới đây uống rượu Diễm Dương Băng. Uống một chén

rượu, cẩn thận suy nghĩ Lam Cực sẽ đi tới chỗ nào cũng không tồi.

Với thân thủ hiện tại của Lam Cực, Lâm Vân không lo lắng cậu ta sẽ bị hại. Huống hồ còn có Du Thiết đi cùng. Lâm Vân tin tưởng, chỉ bằng mấy bang phái xã hội đen cũng không thể tạo thành uy hiếp cho hai người bọn họ. Hẳn đến đây tìm Lam Cực là chỉ muốn bảo Lam Cực gọi điện thoại trở về cho Tề Dung mà thôi. Lo lắng thì cũng có, nhưng hẳn lại tin tưởng Lam Cực hơn.

- Tôi lại tới rồi đây.

Lâm Vân đi vào quán bar Tình Nhân, nhìn thấy vẫn là nữ nhân viên kia, liền cười chào hỏi.

- A, là anh...

Cô gái này đột nhiên trông thấy Lâm Vân, biểu lộ rất vui vẻ.

- Ủ.

Lâm Vân trông thấy người quen, tâm tình rất không tồi.

- Vẫn gọi mời chén Diễm Dương Băng sao?

Cô gái này biết Lâm Vân tới đây là chỉ uống loại rượu này.

- Không cần nhiều như vậy đâu, hôm nay chỉ uống một ly thôi. Tôi còn có chuyện muốn làm.

Lâm Vân muốn uống một ly cho đỡ thèm rồi đi tới các thành phố xung quanh xem.

Rượu Diễm Dương Băng rất nhanh được đưa tới, Lâm Vân uống một ngụm, cảm giác rất thoải mái. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, xung quanh Thanh Hóa có năm sáu thành phố, không biết là nên tới thành phố nào trước.

Uống xong một ly Diêm Dương Băng này, thì Lâm Vân trông thấy Cam Dao và người nam tử kia cũng đi vào quán này, còn ngồi một chỗ ở gần chỗ Lâm Vân đang ngồi.

Thấy hai người kia ngồi gần như vậy, Lâm Vân cũng giả bộ như không quen biết. Đang định đứng lên chào hỏi Cam Dao, thì tên nam tử đi theo Cam Dao kia đột nhiên lên tiếng:

- Dao Dao, anh đối với em như thế nào, nửa năm qua chắc em cũng biết. Nếu như chúng ta kết hôn, thì chẳng phải chuyện của em cũng là chuyện của anh sao?

Lâm Vân thật sự không muốn nghe những chuyện như vậy, thì Cam Dao đã trả lời:

- Liên Bình, một người ưu tú như vậy, vì sao cứ theo em làm gì? Em đã có người yêu rồi. Em chẳng những yêu mến anh ấy, hơn nữa anh ấy còn cứu em một mạng. Trong lòng em đã không thể chứa thêm một người nam nhân thứ hai. Thật là xin lỗi anh. Chỉ cần anh cứu mẹ và em gái của em, thì ngoại trừ bản thân em ra, các điều kiện khác em đều đáp ứng.

Trong mắt Liên Bình liền hiện lên một tia âm lãnh. Trong lòng tự nhủ, có nam nhân khác? Để lão tử chém chết hắn, xem cô còn yêu mến kiểu gì. Nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh hỏi:

- Người nam nhân mà em nói kia là ai?

- Liên Bình, em cầu anh. Em biết anh có thể cứu mẹ và em gái của em ra. Em cũng biết anh muốn hỏi người đó làm gì. Em nói cho anh biết cũng không sao. Anh ấy tên là Lâm Vân, anh cũng không cần đi tìm anh ấy, bởi vì anh đã không thể thấy anh ấy rồi.

Trong lòng Cam Dao cũng cười lạnh. Không chỉ nói người không thể tìm được anh ấy. Cho dù người có tìm được anh ấy thì thế nào. Liên gia của người dù có lợi hại hơn đi chăng nữa cũng có thể độ với Lâm gia sao?

Tên Liên Bình này tạo cho nàng ấn tượng không xấu. Nhưng nàng cảm thấy tính cách của y không tốt như vẻ bên ngoài của y.

Huống hồ Lâm Vân đã biến mất bốn năm, không còn tin tức gì rồi. Từ cái lần gọi điện thoại cho Đường Tử Yên, vẫn không nhận được tin tức gì của Lâm Vân, Cho nên Cam Dao không còn liên lạc với Hồng Tường Phụng Tân nữa.

Sắc mặt của Liên Bình rất âm trầm. Nữ nhân này đã phá hỏng sự kiên nhẫn của y. Y theo đuổi Cam Dao như vậy, bởi vì y nhìn thấy vẻ kiều mỹ và khí chất hiếm thấy của cô ta. Nhưng y lại không muốn dùng sức mạnh để cưỡng chế Cam Dao. Y muốn thông qua các loại phương pháp chính đáng để chinh phục cô gái trước mắt này. Như vậy mới có tính khiêu chiến.

Nhưng đã nửa năm rồi, không chỉ nói là hôn môi, ngay cả ngón tay của cô ta cũng không đụng đến được. Y đã dần mất cảm hứng chơi đùa. Còn không bằng trực tiếp đẩy lên giường, còn sợ cô ta không an phận sao?

Nữ nhân một khi lên giường, có thể thay đổi tất cả. Cô nàng Cam Dao này rất có thể là loại nữ nhân như vậy.

- Cam Dao, tôi chỉ muốn nói là tôi thực lòng thích cô. Cho tới bây giờ tôi chưa theo đuổi một cô gái nào lâu như cô. Còn chưa có nữ nhân nào mà Liên Bình này muốn mà không chiếm được. Cô đã không nể tình như vậy, vậy thì tôi cũng không cần nhân nhượng cô làm gì. Hôm nay cho dù cô không muốn lên giường với tôi, tôi cũng bắt cô phải lên giường.

Liên Bình thay đổi sắc mặt, đầy vẻ tà ác nói.

- Liên Bình, anh...Tôi không ngờ anh lại là hạng người như vậy...

Cam Dao thật không ngờ một người bình thường hay khách khí với mình, rõ ràng chỉ vì một câu cự tuyệt của mình, đã đột nhiên trở mặt.

- Cô phải tin rằng tôi rất yêu cô. Tôi không phải là hạng người như cô tưởng tượng. Tuy nhiên tôi thực sự không còn kiên nhẫn nữa.

Liên Bình nói xong, vung tay lên, lập tức có hai tên mặc áo đen đi vào, chặn đường đi của Cam Dao.

- Anh nên nhớ anh là một giáo viên, sao có thể làm những trò hèn hạ như vậy?

Cam Dao biết mình hôm nay đã không thể may mắn thoát khỏi. Trong lòng sớm hối hận vì mình dễ tin người khác. Huống hồ người này còn là công tử của Liên gia. Những công tử của thế gia này, có ai là nói đạo lý? Chỉ là do mình quá cả tin mà thôi.

- Giáo viên? Ha ha, tôi vốn không phải là giáo viên gì cả. Tôi đi tới trường học của cô làm giáo viên, bởi vì tôi muốn ở cùng văn phòng với cô mà thôi. Tôi đối với cô rất thật tâm, nhưng cô lại đối với tôi như thế nào? Tôi trả giá hàng trăm điều mà còn không nhận được một thứ. Vẫn là câu nói kia, nữ nhân mà tôi đã coi trọng, không có cô nào mà tôi không chiếm được.

Đây là lần đầu tiên Liên Bình vì một nữ nhân mà lãng phí mấy tháng trời. Cái trò chơi này y đã không muốn tiếp tục nữa.

- Phải không? Tôi có chút không tin tưởng.

Thanh âm lạnh lùng của Lâm Vân truyền đến.

- Người là ai? Biến sang một bên cho lão tử. Trần Hổ, kéo hẳn ra ngoài, đánh gãy hai chân của hắn. Thuận tiện cho hắn thêm vài cái tát.

Liên Binh nghe Lâm Vân xen ngang liền biến sắc, ngay lập tức vung tay ra lệnh cho một người nam tử phía sau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 307: Không Kiểm Chế Nỗi Tình Cảm

L

âm Vân?

Cam Dao cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. Nàng không ngờ có thể gặp lại Lâm Vân ở đây. Người nam nhân mà mấy năm qua nàng từng phút từng giây đều nhớ đến. Nàng cho rằng cả đời này sẽ không được gặp lại hắn rồi. Nhưng hôm nay hắn lại xuất hiện ở trước mặt nàng.

Cảm giác bất lực và bi thương khi nhìn thấy Lâm Vân bị cuốn vào trong tàu điện ngầm lúc trước bỗng ùa về. Cái ngày mưa to đó, nàng tê tâm liệt phế đuổi theo, ngã lại đứng lên, đứng lên lại ngã, chỉ vì người nam nhân này.

Đột nhiên được nhìn thấy lại người nam nhân mà nàng tưởng niệm vô số ngày đêm, Cam Dao đã không thể khắc chế tư tưởng của mình. Cũng không có cách nào khắc chế tình cảm của mình, nàng quên hết mọi thứ, lao vào trong ngực của Lâm Vân.

Nếu như vẫn còn ở cùng phòng với hắn, có lẽ nàng không có dũng khí xông vào ngực của Lâm Vân. Mà chỉ có thể yên lặng giống như trước kia nhìn hắn mà thôi. Nhưng bốn năm nhung nhớ bạo phát, khiến nàng nhận không được phóng túng tình cảm của mình.

Đã từng tưởng rằng người nam nhân này bị xe điện ngầm cuốn đi. Đã từng tưởng rằng không còn gặp lại hắn. Đã từng tính toán vì người nam nhân này mà cô độc cả đời.

Nhưng khi người nam nhân này lần nữa xuất hiện, Cam Dao không có cách nào khống chế tình cảm của mình. Nàng sợ hãi đây là một giấc mơ, khi tỉnh lại sẽ biến mất vô tung vô ảnh. Nàng muốn thừa dịp giấc mơ này còn chưa kết thúc, cố gắng ôm chặt lấy hắn.

Lâm Vân thật không ngờ Cam Dao lại không muốn xa rời mình như vậy. Một mùi hương mềm mại từ thân thể của Cam Dao lập tức truyền vào mũi của hắn.

- Cam Dao.

Lâm Vân cảm thấy cổ họng của mình co chút khô nóng.

- Lâm đại ca, có phải em đang nằm mơ không? Vì sao lại chân thật như vậy?

Cam Dao đã quên hết thấy mọi việc vừa nãy, nàng chỉ nhớ rõ mình còn đang ở trong ngực của Lâm Vân. Ánh mắt của nàng đóng lại, nàng sợ hãi khi mở to mắt ra, giấc mộng này sẽ giống như trước đây. Biến mất vô ảnh vô tung.

....

Trần Hồ trông thấy động tác Cam Dao bỗng nhiên ôm tên kia, liền rất kinh ngạc, nhìn nhìn Liên Bình, chờ y ra lệnh.

- À, nguyên lai người chính là Lâm Vân. Ha ha, ta đang muốn đi tìm người đây. Không nghĩ tới, người lại tự mình đến tận cửa. Hai cậu đi lên giáo huấn tên này cho tôi, đánh mạnh vào.

Liên Bình cười ha hả, nhưng trên mặt không có chút vui vẻ nào. Sự đổ kỵ và sự tức giận trong lòng y đã lên tới đỉnh điểm. Thật không ngờ một nữ nhân mà mình theo đuổi lâu như vậy, ngay cả bàn tay cũng không được cầm, rõ ràng đang ôm ngực của một người nam nhân khác.

Nếu không đánh tên này thành thịt vụn, thì y không thể giải hận. Mà con tiện nhân Cam Dao kia, sớm biết là một nữ nhân như vậy, thì đã kéo cô ta lên giường rồi.

Lâm Vân không đẩy Cam Dao ra. Hắn cảm nhận được tình cảm lưu luyến rất sâu của Cam Dao. Loại cảm giác này không có cách nào nói lên lời. Sự nhớ nhung đến khắc cốt ghi tâm của Cam Dao không hề cố kỵ truyền tới thể xác và tinh thần của Lâm Vân.

Lâm Vân chợt nhớ tới đêm hôm đó mình công nàng và hát cho nàng nghe:”Hoa cúc vàng, hoa Sơn Trà thơm...”

Còn có Cam Dao bị mồ hôi của mình thấm ướt ngực cùng với hai điểm đỏ tươi kia.

Lâm Vân thở dài một tiếng, nhìn hai tên nam tử mặc áo đen đang đi tới, vung chân trái lên đá vài cước. Mấy tiếng răng rắc của xương nứt vang lên, hai người này lập tức bị đá bay xa vài mét.

Liên Bình nhìn thấy, trong mắt liền xuất hiện sự kinh hãi và khiếp sợ. Y rõ ràng trông thấy hai tên bảo tiêu của mình còn chưa có đụng vào Lâm Vân, mà chân của tên Lâm Vân kia cũng không đá tới trên người của hai người bảo tiêu. Vậy mà hai tên bảo tiêu có võ công không tệ đã bị nứt xương rồi.

- Người tên là Liên Bình?

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Liên Bình còn đang sững sờ.

Lúc này Liên Bình mới phản ứng, vội vàng lui về sau mấy bước, rất lo lắng nhìn Lâm Vân:

- Tôi chính là Liên Bình, anh đừng tới đây.

- Người có phải là người của Liên gia Thanh Hóa hay không?

Ánh mắt của Lâm Vân trở nên sắc bén. Lần trước do hắn có việc nên không thể xử lý Liên gia được, không nghĩ tới lần này lại gặp phải một tên bại hoại của Liên gia.

- Đúng vậy, tôi chính là người của Liên gia. Việc vừa rồi tôi sẽ không so đo, tôi đi luôn đây, xin lỗi cô, Cam Dao.

Liên Bình nghe Lâm Vân nói vậy mới nhớ ra mình là người của Liên gia. Ngay cả thị trưởng Thanh Hóa cũng không dám đắc tội với mình. Nói gì chỉ là một tên Lâm Vân kia. Tuy nhiên tình thế lúc này mình không mạnh hơn hẳn. Đợi mình rời đi nơi này thì sẽ tính sổ với hắn.

Mặc dù nghĩ như vậy, thần sắc của Liên Bình vẫn rất dè chừng. Y sợ Lâm Vân bất kể hậu quả lao tới. Nhìn kiểu động thủ vừa rồi của Lâm Vân, cùng hai tên bảo tiêu của mình nằm trên mặt đất, là y biết võ công của tên Lâm Vân này không tệ, thủ đoạn cũng rất là cay độc.

- À, ta cần người so đo sao? Lần trước có một tên Liên hằm phen gì đó bị ta đánh gãy chân, không biết đã đi xuống giường được chưa?

Lâm Vân cười ha hả nói.

- Thành đệ là do người đánh? Người, người...

Sắc mặt của Liên Bình liền biến thành tái nhợt. Ngay cả người thừa kế của Liên gia là Liên Phấn Thành, tên Lâm Vân này cũng có thể đánh thành như vậy. Thì mình không thể dùng Liên gia làm tấm mộc rồi.

- Ta cái gì?

Lâm Vân mặc kệ y, tiến lên đá mấy cước. Liên Bình không kịp kêu lên tiếng, đã bị Lâm Vân đá bay về chỗ hai tên bảo tiêu kia. Hoàn thành một tổ ba người tàn tật.

Cam Dao cũng đã thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Quên mất mình muốn nói gì, chỉ là nhu tình trong mắt của nàng cơ hồ muốn hòa tan cả Lâm Vân.

Lâm Vân xấu hổ, ho khan một tiếng:

- Cam Dao, thật là xảo, không nghĩ tới lại gặp em ở đây.

- Lâm đại ca, thật là anh sao?

Cam Dao ôm lấy Lâm Vân, nước mắt đảo quanh, nhưng không ý buông tay hay là ngượng ngùng gì cả.

Lâm Vân thở dài:

- Cam Dao, chúng ta đi thôi, chỗ này nói chuyện không tiện. Phòng chừng một lúc sau cảnh sát sẽ tới. Vậy thì hơi phiền toái.

- Vâng.

Cam Dao rút cuộc tin tưởng đây không phải là giấc mơ. Người trước mắt thực sự là Lâm Vân. Buông hai tay ra, nhưng vẫn ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Vân. Nàng sợ một khi mình bỏ tay thì Lâm Vân sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Lâm Vân dẫn theo Cam Dao rời đi quán bar. Nhìn thấy Cam Dao chỉ lẳng lặng ôm lấy cánh tay của mình, không hề có ý muốn nói chuyện, Lâm Vân chỉ đành phải hỏi:

- Cam Dao, sao em lại ở Thanh Hóa?

- Năm đó khi anh rời đi, em đợi một tháng không thấy tin tức gì của anh. Em liền nghe lời của anh từng dặn, xin nghỉ việc rồi trở về quê cũ. Bởi có số tiền kia, nên bệnh của mẹ em cũng dần dần bình phục. Trong khoảng thời gian đó em đã gọi điện thoại mấy lần cho chị Tử Yên, nhưng đều không có tin tức gì của anh.

- Về sau em gái của em thi đậu đại học Thanh Hóa. Mẹ của em lo lắng cho em gái, em liền dẫn theo mẹ tới Thanh Hóa sinh sống. Sau khi học xong

một khoa chính quy, em cũng thi đậu ngành thạc sĩ của đại học Thanh Hóa. Nhờ vận khí tốt, mà em vừa có thể học thạc sĩ vừa có thể làm giảng viên của đại học Thanh Hóa.

- Mẹ của em không chịu được nhàn rồi, liền mở một quán ăn trước cổng trường. Em và em gái đã khuyên mẹ mấy lần, nhưng mẹ em nói chỉ muốn giúp chúng em, hơn nữa bà ấy cũng không chịu ngồi yên.

Thanh âm của Cam Dao giống như từ một nơi xa xôi truyền đến. Ngôn từ mang theo sự tự trách.

Lâm Vân sửng sốt, không biết Cam Dao làm sao vậy, liền vội vàng hỏi:

- Không phải anh cho em một thẻ ngân hàng sao? Chẳng lẽ em không nhận được à?

Cam Dao lấy tấm thẻ ngân hàng đưa cho Lâm Vân nói:

- Em không thể dùng số tiền trong cái thẻ này, Lâm đại ca, anh lấy về đi.

Lâm Vân nhìn tấm thẻ trong tay của Cam Dao, thật không biết nói gì cho phải, thật lâu mới thở dài:

- Cam Dao, anh biết em không coi anh như một người đại ca. Ở ngoài em gọi như vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

- Không phải, mỗi ngày em đều nghĩ tới anh, thật đấy...

Cam Dao càng nói càng nhỏ, đầu cũng cúi thấp xuống. Nàng thực sự ngày nhớ đêm mong người nam nhân này. Đã vô số lần nàng nghĩ tới thời gian mà nàng nằm trên lưng của hắn. Vô số lần nghĩ tới hình dáng của hắn. Cũng vô số lần thì thào hát lên câu hát “Hoa cúc vàng, hoa Sơn Trà thơm”

- Lâm đại ca, em biết lỗi rồi, em sẽ thu lại.

Cam Dao nhìn ánh mắt của Lâm Vân, đột nhiên có chút sợ hãi. Vội vàng cất lại tấm thẻ vào trong túi.

Lâm Vân cười, gật đầu nói:

- Như vậy mới đúng. Em đã gọi anh là đại ca, thì cần gì phải khách khí với anh làm gì? Em có thấy có anh em nào khách khí với nhau không? Từ nay về sau đừng làm như thế nếu không anh sẽ tức giận.

- Không phải...Anh nghĩ sai rồi, anh không phải là đại ca của em. A, ý em nói anh không phải là anh ruột của em. Em chỉ muốn nói, em...

Cam Dao đột nhiên dừng lại, nàng biết mình đang nói gì, nhưng không biết phải giải thích như thế nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 308: Xông Vào Đồn Cảnh Sát

L

âm Vân thở dài, biểu hiện của Cam Dao ngày hôm nay thật khiến cho hẳn khó hiểu tâm tư của nàng ta. Sợ nàng ta nghĩ nhiều, liền vội vàng hỏi:

- Em nói mẹ và em gái em xảy ra chuyện gì sao?

Trong mắt của Cam Dao hiện lên một tia bất lực:

- Mẹ và em gái em đã bị cảnh sát giam giữ một tuần rồi. Chuyện là như vậy, bởi vì mẹ của em mở quán ăn ở trước cửa trường học, nên cứ tới cuối tuần em và em gái lại tới giúp việc cho mẹ. Tuần trước, mẹ và em gái em gây xảy ra xung đột với người khác. Lúc em đi tới thì mẹ và em gái đã bị cảnh sát bắt đi rồi. Bọn họ nói rằng em gái của em cố ý gây thương tích cho người vô tội. Em muốn được gặp hai người, nhưng bọn họ lại không cho phép. Về sau em phải nhờ tới Liên Bình mới được gặp lại hai người.

- Thần sắc của hai người rất tiêu tụy. Em hỏi em gái thì mới biết được, việc xảy ra không như lời cảnh sát nói. Sự thật là có hai tên lưu manh đùa giỡn em gái của em. Bọn chúng muốn em gái em cùng bọn chúng uống rượu. Mẹ của em đi lên ngăn cản rồi khuyên bảo. Nhưng hai người kia rõ ràng lại đánh ngã mẹ em, còn không ngừng dùng chân đá.

- Em gái của em thấy mẹ bị đánh, liền cầm dao thái thịt xông tới. Cũng không biết em ấy có chém trúng người hay không, nhưng rất nhanh em ấy lại bị cảnh sát bắt đi. Đến hiện tại hai người còn chưa được thả.

Cam Dao nói xong, xoa xoa nước mắt. Trong một tuần này, nàng chưa từng được ngủ yên giấc. Hiện tại nàng ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Vân một là vì nàng quá nhớ hẳn, còn vì nàng thực sự bất lực.

- Đi thôi.

Lâm Vân sờ tóc của Cam Dao, hẳn cảm thấy ba người phụ nữ một khi tới một nơi chưa quen thuộc sinh sống, thì quả thực là gian nan. Hẳn đã nghe Vũ Tích nói qua chuyện của Cam Dao. Biết được Cam Dao vì đuổi theo chiếc tàu điện ngầm mà ngất đi, trong Lâm Vân liền thắc mắc có phải nàng ấy thực sự có tình cảm với mình hay không? Mà hôm nay nàng ấy rõ ràng đã thẳng thắn nói ra.

- Đi nơi nào?

Cam Dao còn chưa kịp phản ứng.

- Đi tới đồn cảnh sát chứ đi đâu nữa. Tới đó xem mẹ và em gái em như thế nào rồi.

Trong lòng Lâm Vân biết, rất có thể Cam Dao bị một người nào đó tính kế. Những người bán quà vặt khác đều không gặp phải việc gì, vì sa o hết lần này tới lần khác, quán của mẹ Cam Dao lại xảy ra chuyện?

- Nhưng mà, Lâm đại ca, những tay cảnh sát kia rất không nói đạo lý. Bọn họ sẽ không có khả năng đồng ý chúng ta đi thăm người thân đâu.

Trong lòng Cam Dao rất muốn nhìn mẹ và em gái. Nhưng nàng cũng có dự cảm, chuyện này rất có thể không giống như biểu hiện bên ngoài của nó.

- Em không thấy anh vừa đánh gãy chân của mấy người kia sao? Nếu anh sợ cảnh sát thì việc gì phải làm như vậy. Hắc hắc.

Lâm Vân tự giễu cười. Có vài việc đôi khi muốn tránh cũng không tránh được.

- A, đúng rồi, vậy phải làm sao bây giờ Lâm đại ca? Người kia là Liên Bình, chính là người của Liên gia Thanh Hóa, chúng ta làm sao có thể

chống lại bọn họ? Lâm đại ca, anh mau rời đi thôi, đừng ở lại đây nữa. Anh chỉ cần nói chỗ ở hiện tại của anh và Vũ Tích, em làm xong chuyện bên này sẽ đi tìm anh.

Cam Dao đột nhiên nhớ tới Lâm Vân vừa gây ra một việc lớn, việc này đã không còn là việc đánh người đơn giản như vậy nữa.

- Không cần đâu. Không chỉ nói đánh mấy con lợn của nhà Liên gia,,cho dù giết bọn chúng thì thế nào? Không nói những điều này nữa, chúng ta đi thôi. Hiện tại chắc Liên gia đã biết Liên Bình bị đánh. Nói không chừng đang truy lùng chúng ta.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng.

Cam Dao trông thấy nụ cười của Lâm Vân, đột nhiên bình tĩnh trở lại. Lúc ban đầu còn ở Phụng Tân, đối mặt với công ty trang phục Hồng Tường có cục diện rối rắm như vậy, không phải anh ấy cũng chỉ cười nhạt thôi sao?

Người nam nhân này tạo cho người khác một cảm giác rất yên ổn. Đột nhiên trái tim của Cam Dao đập thành thịch. Nàng bỗng nghĩ tới, không biết chị Vũ Tích có thể cho mình một khoảng trống nhỏ nhoi hay không. Nàng không ngại làm tình nhân của hắn, cho dù chỉ là một người ấm giường. Nàng chỉ cần ở bên cạnh hắn là được.

Nếu như không phải nhiều năm rồi mới gặp lại Lâm Vân, nếu như không phải nàng quá mức nhớ nhung Lâm Vân, thì nàng có dũng khí nhào vào lòng Lâm Vân sao? Nàng còn có dũng khí nói ra những lời đó sao? Chắc chắn sẽ không. Nhưng đã nói ra rồi, nàng sẽ không hối hận.

Nhưng có lẽ chỉ có chị Vũ Tích mới xứng với Lâm đại ca, mình chỉ cần gặp lại anh ấy là đủ rồi, cần gì suy nghĩ những thứ khác làm gì? Nghĩ tới đây, tâm tình của Cam Dao trở nên bình tĩnh.

Lâm Vân cảm nhận được tâm tình của Cam Dao lúc thì kích động, lúc thì bình tĩnh, không biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, nhưng vẫn có chút cảm giác.

Đồn cảnh sát của khu Hàm Phổ thuộc thành phố Thanh Hóa cách đại học Thanh Hóa không xa. Lâm Vân và Cam Dao chỉ mất mười phút đi xe taxi là tới.

Hơn mười chiếc xe cảnh sát vượt qua chiếc xe taxi, còi hú inh ỏi.

Lâm Vân và Cam Dao xuống xe, Lâm Vân cười nói với Cam Dao:

- Trông thấy mấy cái xe cảnh sát vừa rồi không? Chắc là muốn đi bắt anh đây, phản ứng thật là nhanh a.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Cam Dao khẩn trương nắm chặt tay của Lâm Vân. Nàng hy vọng hẳn có thể giúp mình, nhưng cũng sợ Lâm Vân bị cảnh sát bắt. Tâm tình rất là mâu thuẫn.

Lâm Vân dùng thần thức quét một vòng, cười lạnh nói:

- Xem ra mẹ và em gái của em sắp bị đánh, chúng ta vào luôn thôi.

Nghe thấy mẹ và em gái của mình sắp có hại, Cam Dao vội vàng buông lỏng Lâm Vân, bước nhanh vào đồn cảnh sát. Mẹ và em gái hiện tại mới chỉ là giam tạm thời. Một khi phải giáo dục lao động thì sẽ bị chuyển tới nhà giam chính thức. Cam Dao đã quên là hiện tại mình không có quyền gặp mẹ và em gái. Đúng là quan tâm sẽ bị loạn.

Quả nhiên, Cam Dao vừa chạy tới chỗ mẹ và em gái mình bị bắt, thì đã bị một người cảnh sát trung niên nghiêm khắc chặn lại nói:

- Có việc gì thì đi tới phòng tiếp khách, nơi này là chỗ giam giữ phạm nhân, không thể xông vào bừa bãi.

Cam Dao nghe vậy mới kịp phản ứng là mình không có quyền gặp mẹ và em gái. Ngay người trong chốc lát thì Lâm Vân đã đi tới. Hắn nắm chặt tay của Cam Dao,, nói:

- Mẹ và em gái của em không ở trong này. Anh thấy có hai người hơi giống em, em có ảnh chụp của bọn họ không?

- Có.

Cam Dao liền tranh thủ tháo cái vòng có hình trái tim đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân mở ra nhìn, liền sửng sốt, đây không phải là ảnh chụp của mình sao?

Cam Dao trông thấy Lâm Vân ngây người, mới kịp phản ứng, khuôn mặt đỏ lên, thấp giọng nói:

- Ở mặt bên.

Lâm Vân lật cái hình trái tim, quả nhiên trông thấy ảnh chụp chung của hai người. Hắn là mẹ và em gái của Cam Dao. Đây là ảnh ba người quan trọng nhất trong cuộc đời của Cam Dao sao?

Lâm Vân nhìn tấm ảnh chụp là biết người mà mình vừa nhìn thấy bị thẩm vấn là em gái của nàng. Liền trả lại cái vòng cho Cam Dao, nói:

- Em gái của em đang bị cảnh sát thẩm vấn, chúng ta đi thôi.

Cam Dao kỳ quái nhìn Lâm Vân, nhưng không lên tiếng.

Đi tới một phòng thẩm vấn trên tầng năm, Lâm Vân đang chuẩn bị gõ cửa, nhưng đảo mắt hắn đã thay đổi chủ ý. Liền một cước đá văng cánh cửa ra.

Một cô gái tuổi chừng hai mươi, tóc tai bù xù đang bị còng trên ghế. Vừa rồi Lâm Vân còn trông thấy quần áo của cô ta chỉnh tề, nhưng đảo mắt cái đã bị kéo xuống.

Một người nam tử hơn hai mươi tuổi, không mặc quần áo cảnh sát, đang cầm cái gậy côn định đánh cô bé. Nhưng gậy côn vừa mới tới một nửa đã bị người bắt lấy. Ngay sau đó Lâm Vân một cước đạp bay y lên tường. Tên này liền nằm vật xuống, không đứng dậy nổi.

- Cậu là ai? Sao dám xông vào phòng thẩm vấn còn đánh lén cảnh sát?

Một tên cảnh sát còn đang ghi chép, trông thấy Lâm Vân đánh đội trưởng của mình, còn đá tung cửa phòng thẩm vấn nữa, liền cầm lấy bộ đàm, muốn thông báo cho đồng nghiệp.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, lại tung một cước, đá bay tên cảnh sát đang chuẩn bị gọi hỗ trợ tới. Tên này đáp ngay ngẩn trên cái tên đội trưởng vừa nãy.

- Muội muội...

Cam Dao nhào tới cô gái bị trói trên chiếc ghế, nước mắt rơi như mưa. Lần trước tới, em gái của mình chỉ có chút tiểu tụy. Không nghĩ tới hôm nay tận mắt thấy em gái của mình bị đánh. Trên tay con bé còn có vài vết thương cũ, rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên bị đánh.

- Tỷ tỷ, sao chị lại tới đây?

Cô gái bị trói trên ghế nhìn thấy là chị mình Cam Dao, khàn giọng hỏi.

Lâm Vân đi tới tên cảnh sát mà mình vừa đá kia, lấy một cái chìa khóa trong túi của y. Rồi đi tới mở còng tay của em gái Cam Dao ra. Hai chị em liền ôm nhau, khóc nức nở. Một lúc lâu sau mới bình tĩnh trở lại.

- Lâm đại ca, đây là em gái của em, Cam Lăng. Em, đây chính là anh ấy.

Lúc Cam Dao giới thiệu Lâm Vân, rõ ràng không nói tên, sắc mặt còn có chút nhần nhó.

Cam Lăng chỉnh lại mái tóc rối bù, nhìn Lâm Vân một hồi lâu, mới đi tới trước mặt hắn, nói:

- Lâm đại ca, cảm ơn anh. Chị của em đã nói chuyện của anh cho em nghe rồi, cảm ơn anh lại giúp chị em một lần nữa.

Lâm Vân nhìn Cam Lăng, cô bé này không giống Cam Dao chút nào. Thậm chí khó mà nghĩ được hai người này là chị em ruột. Tuy trên mặt còn có vài vết thương, dung nhan cũng tiêu tụy vì mệt mỏi, nhưng không thể che giấu được khí tức thanh xuân của cô bé.

Trong mắt của Lâm Vân, tuy Cam Lăng cũng tính là một cô gái xinh đẹp. Nhưng cô ta còn kém Cam Dao một ít. Tuy nhiên, vẻ đẹp của Cam Dao là ẩn sâu bên trong, không biết vì sao tên Liên Bình kia lại nhìn ra được? Chẳng lẽ y cũng giống như Mạnh An sao?

Bất quá người khác đã không cho Lâm Vân thời gian suy nghĩ. Cửa ra vào lập tức xuất hiện bảy tám tên cảnh sát. Bọn họ vừa đi vào phòng thẩm vấn, liền bao vây ba người lại.

Bảy tám cây súng nhắm ngay vào Lâm Vân, Cam Lăng còn chưa kịp phản ứng, thì Cam Dao đã xông tới ngăn cản trước mặt Lâm Vân. Nàng thấy em gái mình bị ta tấn như vậy, là biết có người hãm hại. Cũng biết hôm nay khó trách khỏi một kiếp. Tuy nàng chặn trước người của Lâm Vân, nhưng biết mình chỉ có thể ngăn cản hộ Lâm Vân một viên đạn mà thôi. Nhưng nàng vẫn làm như vậy, căn bản là một hành vi vô ý thức.

Lâm Vân kéo Cam Dao về phía sau nói:

- Đây không phải là chuyện của phụ nữ, em không cần phải đứng ở phía trước.

Cam Dao còn chưa nói gì, thì tên cảnh sát bị Lâm Vân đá bay vào góc tường kia đã kêu lên:

- Hắn chính là người đã đánh lén cảnh sát.

Vài người cảnh sát nghe thấy vậy liền lao tới muốn bắt Lâm Vân tay không tấc sắt lại. Thân hình của Lâm Vân lóe lên, những người cảnh sát này chỉ thấy hoa cả mắt, rồi lập tức toàn bộ bị đánh ngã xuống mặt sàn.

Lâm Vân không nặng tay, bởi vì những người cảnh sát này đều làm theo lệnh của cấp trên. Việc này không có quan hệ gì tới bọn họ cả. Bảy tám khẩu súng đã bị Lâm Vân đá qua một bên. Tất cả mọi người thì há hốc mồm nhìn Lâm Vân. Kể cả Cam Dao dù biết Lâm Vân đánh nhau rất giỏi, nhưng nàng vẫn bị bản lĩnh của hắn hù sợ.

Hai mắt của Cam Lăng thì càng phát ra ánh sáng. Cô bé này không giống như chị mình ngoài mềm trong cứng. Mà là một cô gái trong ngoài đều mạnh mẽ. Bằng không cô ta đã không cầm dao phay chém người rồi.

- Cậu là ai, sao lớn mật như thế. Dám đến cục cảnh sát gây sự. Giỏi võ thì sao, cậu có thể đánh thắng được cả quân đội của quốc gia hay không?

Lại có ba người cảnh sát đi vào, người nói chuyện là một người cảnh sát trung niên đứng ở giữa.

- Hiện tại cậu tự thú đi, chúng tôi sẽ khoan hồng cho cậu. Một khi chúng tôi phải sử dụng bạo lực bắt cậu lại. Thì sự việc sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Tên cảnh sát trung niên này nhìn bảy tám người đồng nghiệp của mình còn đang nằm trên mặt đất, lại nhìn đồng súng ở một bên kia, cau mày nói.

- Ông là ai?

Lâm Vân nhìn thoáng qua người cảnh sát trung niên kia, lạnh giọng hỏi.

- Tôi là đồn trưởng của đồn cảnh sát Hàm Phổ, Vạn Chí Hoa. Tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ yêu cầu vừa rồi của tôi. Bằng không cậu sẽ bị quy vào tội chống lệnh bắt và đánh cảnh sát. Thậm chí còn bị liệt vào tội tấn công đồn cảnh sát nữa.

Vạn Chí Hoa nhìn mấy người thuộc cấp của mình nằm trên sàn nhà, trong nội tâm rất không hài lòng. Hiện tại tố chất của cảnh sát thật sự là quá thấp. Rõ ràng nhiều người như vậy cũng không thể bắt được một người.

Ngay cả bản thân mình, cũng đủ để đối phó với người tuổi trẻ kia. Nhưng y chỉ không muốn động thủ thôi. Năm đó lúc còn ở trong bộ đội, Vạn Chí Hoa chính là quán quân môn vật lộn. Hiện tại tới đồn cảnh sát làm việc, nhưng công phu không hề mất.

- Đồn trưởng Vạn phải không. Ông có biết vì sao tôi lại tới đây gây sự với đồn cảnh sát không mà trực tiếp hỏi tội tôi?

Lâm Vân ngược lại không nóng nảy, rõ ràng kéo một cái ghế ngồi xuống. Hẳn biết cái tên đồn trưởng Vạn này đã dám đi tới gần như vậy, là biết thân thủ của y không kém.

Lúc này đã vang lên rất nhiều tiếng xe cảnh sát. Đoàn xe cảnh sát đi bắt Lâm Vân đã trở về. Thậm chí có cả cảnh sát của đồn khác nữa. Cả đồn cảnh sát Hàm Phổ bị vây chặt như nêm cối vậy.

- Vô luận động cơ của cậu là gì, nhưng cậu dám tập kích đồn cảnh sát thì đã là tội lớn. Hiện tại cậu đã bị bao vây. Nếu hối hận thì còn kịp.

Lời của Vạn Chí Hoa còn chưa dứt, thì đã có người tiếp lời.

- Không còn kịp rồi, loại phần tử nguy hiểm như vậy chúng ta phải lập tức bắt hãm lại. Dám chống lại lệnh bắt thì bắn chết ngay tại hiện trường.

Nói chuyện là một nam tử tuổi hơn bốn mươi vừa đi vào. Nhìn người này là biết là người nắm giữ địa vị cao đã nhiều năm. Trên người có ẩn hiện một loại khí chất của lãnh đạo. Ngữ khí cũng không cho phép bất kỳ ai được nghi vấn.

Phía sau y còn có mấy người, đều đang lạnh lùng nhìn Lâm Vân. Thật giống như xem một con chim phải chết ở trong cái lồng vậy.

- Thị trưởng Đường, cục trưởng Liên, các vị cũng tới à?

Đồn trưởng Vạn trông thấy mấy người này, liền đi lên phía trước chào đón.

- Chuyện gì xảy ra vậy Chí Hoa? Sao đến bây giờ còn chưa bắt tên kia lại? Còn có, vì sao có nhiều cảnh sát nằm trên mặt đất như thế?

Nói chuyện là một người nam tử đi bên cạnh thị trưởng Đường.

- Là như vậy, cục trưởng Liên...

Lời của Vạn Chí Hoa lại bị cắt đứt.

- Cha, tên kia chính là tên lần trước đánh gãy chân của con. Hôm nay anh họ cũng bị hãm đánh gãy nhiều cái xương. Người này tên Mộc Vân, hẳn là là một tên rất kiêu ngạo.

Một người tuổi trẻ cắt đứt lời của Vạn Chí Hoa. Tuy Vạn Chí Hoa rất căm tức, nhưng không dám nói gì.

- Cậu chính là người lần trước muốn giáo huấn Liên gia chúng tôi, Mộc Vân phải không? Tôi là Liên Tiểu, cậu quả nhiên là nói được thì làm được nhỉ. Hôm nay lại đánh gãy mấy cái xương của Liên Bình, thật là một thiếu

niên anh hùng. Hôm nay tôi và con tôi đều tới đây, cậu thử giáo huấn tôi xem nào.

Liên Tiểu nhìn thấy Lâm Vân liền lửa giận ngút trời nói.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn cha con Liên Tiểu, lại nhìn vị cục trưởng Liên kia, cười lạnh một tiếng:

- Rất tốt, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Lời còn chưa dứt, người xung quanh chỉ thấy bóng người lóe lên, thậm chí còn không nhìn thấy động tác của Lâm Vân như thế nào. Thì đã nhìn thấy Lâm Vân lần nữa trở về chỗ của chị em Cam Dao, trong tay xách theo cha con Liên Tiểu.

- Mộc Vân, cậu đừng làm xằng bậy.

Vạn Chí Hoa vừa nhìn thấy một màn này , liền biết thân thủ của mình kém xa so với người thanh niên kia. Hai người quả thực không cùng một cấp bậc.

Cam Dao và Cam Lăng trông thấy có nhiều cảnh sát tới như vậy, đã sớm chết lặng. Cho dù bên mình nắm đạo lý, nhưng những người cảnh sát kia liệu có quan tâm không? Phòng chừng ba người các nàng đã không còn có chỗ trốn rồi.

Kỳ thực Cam Dao không quá sợ hãi. Được chết với Lâm Vân thì nàng có ngại gì. Đối mặt nhiều khẩu súng như vậy, khả năng trốn thoát đã bằng không. Huống hồ, cho dù ba người mình chạy trốn được thì thế nào, vẫn là hòa thượng không thoát được miếu.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, ném Liên Phấn Thành ra ngoài. Y lập tức đập vào hành lang, từng tiếng rầm rắc vang tới. Nhìn Liên Phấn Thành co quắp trên mặt đất, là biết người này xong rồi.

“Thật là lợi hại, thật là độc ác.”

Thị trưởng Đường và cục trưởng liên đều cảm thấy mồ hôi lạnh chảy đầy sau lưng. Không tự chủ được lui về phía sau vài bước. Có thể tưởng tượng, với thân thủ của Lâm Vân như vậy, muốn bắt bọn họ không phải dễ dàng như bắt Liên Phấn Thành sao?

Lâm Vân chẳng quan tâm những khẩu súng đang nhắm về hắn, chỉ ném Liên Tiểu lên rồi chơ giân đá vài cước. Lại vài tiếng răng rắc vang lên. Lâm Vân bắt lấy Liên Tiểu nói:

- Yêu cầu của ông đã được tôi làm theo. Ông còn yêu cầu gì không?

Liên Tiểu đã đau tới mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Nhìn con trai nằm tê liệt trên mặt đất, trong lòng hận không thể lột da rút gân Lâm Vân. Không ngờ cái tên này lại kiêu ngạo như vậy. Không, đây không phải là kiêu ngạo, mà là không kiêng nể gì, ra tay cực kỳ độc ác.

Lâm Vân biết những khẩu súng kia còn chưa nổ là vì mình còn nắm giữ Liên Tiểu trong tay. Một khi buông Liên Tiểu ra, thì sẽ là một loạt súng dày đặc bắn về phía hắn. Tuy Lâm Vân không để những khẩu súng kia vào mắt nhưng hắn không muốn làm cho những người ở đây khiếp sợ.

Người đồn trưởng Vạn Chí Hoa kia xem ra là một người chính trực. Còn thị trưởng Đường và cục trưởng Liên, vừa nhìn là biết cũng là người của Liên gia rồi. Bằng không, một chuyện không hề liên quan gì tới hai người bọn họ, việc gì phải vội vàng chạy tới đồn cảnh sát như vậy?

- Đồn trưởng Vạn, tôi hoài nghi vị cục trưởng Liên và vị thị trưởng Đường của Liên gia kia có vấn đề. Tôi đề nghị ông lập tức ra lệnh cho thủ hạ của mình, thu súng lại, sau đó thông báo cho tỉnh ủy về vấn đề của hai người này. Tôi dám khẳng định hai người này đã thiên vị cho Liên gia làm rất nhiều chuyện hại nước hại dân.

Lâm Vân vừa nói xong, sắc mặt của thị trưởng Đường đã tái nhợt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 309: Tìm Được Lam Cực

G

ặp qua người kiêu ngạo, nhưng chưa từng thấy qua một người kiêu ngạo như vậy. Hẳn cho rằng hẳn là ai? Chẳng những thị trưởng Đường và tất cả mọi người không lên tiếng. Cho dù Cam Dao và Cam Lăng cũng hết chỗ nói rồi. Cam Lăng thầm nghĩ, vị Lâm đại ca này quả thực quá ngây thơ.

Vạn Chí Hoa đột nhiên có một cảm giác quái dị. Y biết những lời này của Lâm Vân là rất chính xác. Hai người kia quả thực là người của Liên gia, hầu như ai ở Thanh Hóa cũng biết, cần người phải nói sao? Nhưng cho dù người là bí thư của thị ủy hoặc là thị trưởng cũng không thể nói bắt là bắt. Huống hồ người còn đang là một kẻ bắt cóc và hành hung cảnh sát.

Lâm Vân lấy ra một tấm giấy màu xanh, ném cho đồn trưởng Vạn, rồi tiện tay vứt Liên Tiểu sang một bên.

Người xung quanh đều sửng sốt, tên này bị điên rồi sao? Lại vứt bùa hộ mệnh của mình đi, nếu tất cả các khẩu súng ở đây đều nổ, hẳn không phải liền bị bắn thành tổ ong sao?

- Còn chần chờ gì nữa, lập tức nổ súng.

Thị trưởng Đường hừ lạnh một tiếng. Y cảm thấy rất bất mãn vì đồn trưởng Vạn không ra lệnh luôn. Tuy nhiên, xem thái độ của những người cảnh sát kia, thì ở trong đồn này, Vạn Chí Hoa vẫn là người đứng đầu.

- Chậm đã.

Vạn Chí Hoa vừa cầm tấm giấy màu xanh là biết không tốt. Y sống trong quân đội nhiều năm như vậy, đương nhiên là biết rõ một số chuyện. Mà ngay cả vị thị trưởng kia cũng biết, nhưng có lẽ y không để ý tới.

Quả nhiên, Vạn Chí Hoa vừa mở tấm giấy màu xanh ra, sắc mặt lập tức thay đổi, đầu còn do dự nữa, liền ra lệnh cho thuộc cấp:

- Tất cả cất súng đi.

Sau đó chạy tới trước mặt của Lâm Vân, chào theo nghi thức quân đội:

- Đồn trưởng đồn cảnh sát Hàm Phổ, Thanh Hóa gặp qua thủ trưởng.

Lâm Vân thu hồi tấm giấy, gạt đầu, rồi nhìn thoáng qua thị trưởng Đường và cục trưởng Liên nói:

- Hai vị chắc thịt cá dân chúng Thanh Hóa đã lâu rồi phải không?

- Vạn Chí Hoa, rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?

Thị trưởng Đường hừ lạnh một tiếng. Tuy âm thầm biết không ổn, nhưng Vạn Chí Hoa gọi một người trẻ tuổi như vậy là thủ trưởng là có ý gì.

- Phó trị trưởng Đường, cục trưởng Liên, vị này chính là thủ trưởng trong quân ủy, Lâm Vân.

Vạn Chí Hoa lạnh lùng nhìn thoáng qua vị thị trưởng Đường vốn một mực quát lớn mình này. Còn cố ý thêm vào một chữ phó. Y biết chỉ cần điều tra thoáng qua, thì tên phó trị trưởng Đường này liền xong đời.

- Cái gì?

Sắc mặt của Phó trị trưởng Đường trở nên tái nhợt. Y biết Vạn Sinh Hoa từng ở trong bộ đội, nên không nhìn lầm chuyện này được.

- Thủ trưởng vị này là phó trị trưởng Đường Cát, chuyên quản lý về quy hoạch Thanh Hóa,. Vị này là cục trưởng cục cảnh sát Thanh Hóa, Liên Nhất Nông.

Vạn Chí Hóa giới thiệu rõ ràng lai lịch và tính danh của hai người kia cho Lâm Vân. Y biết, Lâm Vân sở dĩ đưa tấm giấy màu xanh đỏ cho mình xem, là có ý muốn mượn nhờ thế lực của mình. Nếu như mình còn không cảm thấy được, thì kết cục cũng giống như hai vị kia thôi.

Lâm Vân nhìn thoáng qua Đường Cát và Liên Nhất Nông, nói với Vạn Chí Hoa:

- Thứ nhất, lập tức điều tra là ai hại hai mẹ con Cam Lăng. Thứ hai, gọi điện thoại cho tỉnh ủy, bảo bọn họ giúp đỡ điều tra hai vị này. Một phó thị trưởng quản lý quy hoạch thì liên quan gì tới phá án cơ chứ? Buổi tối tôi sẽ quay lại đây nhìn. Có vấn đề gì thì lập tức gọi điện thoại cho tôi. Tôi nghĩ chắc anh cũng biết nên làm thế nào. Bổ sung thêm một câu, nếu như người của tỉnh ủy không tra ra được, thì tôi sẽ tìm người khác điều tra.

Lâm Vân nói xong, cầm một tờ giấy, viết điện thoại của mình đưa cho Vạn Chí Hoa. Lời nói đầy kiêu ngạo và mang theo giọng quan. Cũng không hề cố kỵ các quy tắc ngầm trong quan trường. Khiến những người ở đây nghe vậy đều đổ đầy mồ hôi lạnh.

Vạn Chí Hoa vừa nghe Lâm Vân nói vậy, là biết ý của hắn. Điều này nói rõ, mình phải khống chế phó thị trưởng Đường và cục trưởng Liên lại, sau đó thì mới điều tra. Còn có, chính là tỉnh ủy nhất định phải điều tra ra căn nguyên. Nếu như không tra ra được, thì có khả năng ngay cả bí thư của tỉnh ủy cũng bị người này điều tra một phen. Lâm Vân là có ý cho mình chuyển lời cho người của tỉnh ủy.

- Vâng, thủ trưởng, chuyện của Cam Lăng, tôi cũng mới biết...

Lời của Vạn Chí Hoa còn chưa hết, đã bị Lâm Vân cắt đứt.

- Tôi đương nhiên là hiểu. Nếu không thì anh nghĩ anh có thể tiếp nhận nhiệm vụ này của tôi sao?

Lâm Vân nói chuyện rất quyết đoán, cũng rất quan liêu. Trong lòng tự nhủ, cái hư danh kia cũng không phải là không có tác dụng gì. Ít nhất miễn cho mình khỏi phải gọi điện thoại cho người khác, hoặc là giết tận nơi cứu người.

Giết đến long trời lở đất, tất nhiên là không được. Những người cảnh sát này không phải như đội viên của Hắc Thủ Băng Dao, mình không đến mức nhẫn tâm như vậy. Mà gọi điện thoại nhờ người khác thật quá phiền toái, Lâm Vân sợ nhất là chịu ơn mấy lão già kia.

- Thủ trưởng...

Đường Cát vừa nhìn thấy vậy liền biết mình sắp xong đời. Chẳng những mình sắp bị mất chức, mà không chừng còn vào tù ngồi. Cảnh sát chỉ cần điều tra vài chuyện, là kiểu gì mình chả bị lộ hết.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, Vạn Chí Hoa đã ra lệnh cho thuộc cấp khống chế Đường Cát và Liên Nhất Nông lại. Hay nói giỡn, tuy đã rời khỏi quân đội, nhưng đạo lý đánh rắn phải đập đầu, Vạn Chí Hoa đương nhiên phải biết.

Hôm nay mình đắc tội phó thị trường Đường và người lãnh đạo trực tiếp, cục trưởng Liên. Nếu mình không thể mượn nhờ lực lượng của Lâm Vân, bắt chết hai người này, như vậy người xong đời chính là y. Y không những phải chết, mà còn chết rất khó coi.

Cam Dao và Cam Lăng đã ngây người. Hai người thật không ngờ Lâm Vân còn là một vị thủ trưởng. Hình như đó là một chức vị rất lớn thì phải.

- Làm sao vậy? Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân nhìn hai chị em vẫn còn sững sờ, vừa cười vừa nói. Trong lòng tự nhủ, cái tấm giấy kia cũng không tồi.

- Lâm đại ca, anh thực sự là thủ trưởng sao?

Cam Lăng vẻ mặt sùng bái nhìn Lâm Vân. Mặc dù cô ta là một sinh viên, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy một vị thủ trưởng.

- Ách....

Lâm Vân cảm giác mình như thế nào không ra dáng một thủ trưởng gì cả. Nên khi Cam Lăng hỏi, liền xấu hổ sờ cái mũi.

- Tiểu Lăng, chúng ta đi gặp mẹ thôi.

Cam Dao phản ứng tốt hơn một chút. Nàng đã nhìn quen sự thần kỳ của Lâm Vân, tuy trong lòng vẫn còn kinh dị vô cùng, nhưng nàng lại không để ở trong lòng.

- À, mẹ của các cô đang chờ ở phòng khách. Đợi lát nữa tôi sẽ phái một chiếc xe chở mấy vị rời đi.

Vạn Chí Hoa đã sớm thả mẹ của Cam Lăng ra ngoài rồi.

- Không cần đâu đồn trưởng. Làm xong mọi việc thì gọi cho tôi. Có lẽ tôi sẽ quay lại đây một chuyến.

Lâm Vân nói xong, dẫn theo Cam Dao và Cam Lăng đi xuống tầng gặp mẹ của Cam Dao.

Vạn Chí Hoa thấy Lâm Vân đã rời đi, lập tức gọi điện thoại cho thị trưởng, và bí thư tỉnh ủy. Cho dù Lâm Vân đã phân phó, nhưng một mình y là không thể xử lý được việc lớn như vậy. Một khi không cẩn thận thì sẽ tan xương nát thịt.

Y không gọi cho bí thư tỉnh ủy trước, bởi vì y biết vị bí thư này có quan hệ mâu thuẫn với thị trưởng. Nhưng liên hệ mật thiết với phó thị trưởng

Đường. Cho dù mình muốn gọi cho bí thư tỉnh ủy, thì cũng phải đợi gọi cho thị trưởng trước đã.

Tuy Vạn Chí Hoa gọi điện, nhưng y vẫn cảm thấy lo sợ bất an. Y thậm chí còn hoài nghi cách làm có mình có đúng hay không. Nhưng hiện tại đã là đâm lao phải theo lao. Dù sao y cũng không có quá nhiều kinh nghiệm quan trường, y mới là chức đồn trưởng này được hai tháng mà thôi.

Hai chị em thấy mẹ lại là một phen kích động. Mẹ của Cam Dao không ngừng cảm tạ Lâm Vân, khiến hấn rất mất tự nhiên.

Cũng may Cam Dao kịp thời giải vây, nhìn khuôn mặt có chút xấu hổ của Lâm Vân, nàng hé miệng cười nói:

- Lâm đại ca, nếu không anh tới nhà em ngồi một lát.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không đi tới nhà Cam Dao rồi, hấn còn có việc phải làm. Đành phải nói:

- Cam Dao, anh còn muốn đi tìm một người. Hai em và bác về trước đi. Còn có, anh cảm thấy tuy sự việc hôm nay đã được giải quyết, nhưng Liên gia vẫn còn tồn tại. Mà anh thì không có khả năng diệt toàn bộ người của Liên gia được.

- Cho nên anh đề nghị lúc trở về, mọi người thu thập lại đồ đạc rồi rời đi Thanh Hóa. Đương nhiên nếu như em không ngại, có thể tới Yên Kinh. Ở Yên Kinh anh có một công ty, Tô Tĩnh Như cũng ở đó hỗ trợ. Nếu không em tới đó bảo Tô Tĩnh Như giúp đỡ, em thấy thế nào?

Cam Dao còn chưa nói gì, Cam Lăng đã hỏi trước:

- Lâm đại ca, anh còn có công ty sao? Công ty của anh là công ty gì?

- Là tập đoàn Vân Môn.

- A...

- A...

Những lời này của Lâm Vân thật sự làm cho ba người kinh hãi. Tập đoàn Vân Môn có thể nói là tập đoàn thu được nguồn lợi lớn nhất thế giới. Đây là công ty còn chưa hướng ra ngoài phát triển. Một khi tập đoàn Vân Môn hướng ra ngoài thế giới, có thể tưởng tượng nó là một quái vật khổng lồ như thế nào.

- Em phải sớm nghĩ đến mới đúng.

Cam Dao giống như lâm bầm nói.

- Việc học của Cam Lăng cũng không cần gấp. Đến lúc đó bảo Diệp Diễm chuyển trường giúp em. Em muốn tới trường nào học cũng được. Anh đi trước đây, tạm biệt mọi người.

Lâm Vân vội vàng đi tìm Lam Cực. Điện thoại đến tận bây giờ còn chưa kêu, chứng tỏ Lam Cực chưa trở về.

Sau khi trao đổi số điện thoại với Cam Dao, Lâm Vân đang chuẩn bị đi tới một thành phố bên cạnh tìm xem. Thần thức vừa phóng ra đã phát hiện một chiếc xe Audi đang phóng như bay, đằng sau còn có vài chiếc xe đuổi theo.

Lâm Vân không để ý tới đua xe, nhưng hăn lại phát hiện người lái chiếc xe Audi đó là Du Thiết. Còn Lam Cực đâu rồi? Có thể khẳng định Du Thiết đang bị đuổi giết. Chỉ cần nhìn vết thương chồng chất trên người cậu ta là biết.

Lâm Vân giận dữ liền bay tới gần chiếc xe Audi rồi gõ cửa xe.

Du Thiết đang lái xe với tốc độ cao, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng gõ cửa xe, còn tưởng là quý.

- Du Thiết, dừng xe lại.

Lâm Vân thấy Du Thiết càng tăng thêm tốc độ, đành phải lần nữa gõ cửa nói.

- Huấn luyện viên Lâm?

Du Thiết cuối cùng mới nghe thấy là thanh âm của Lâm Vân. Chẳng lẽ là mình nằm mơ, hay là ảo giác? Tuy nhiên, bất kể như thế nào, Du Thiết vẫn chậm rãi dừng xe lại.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Vân nhìn Du Thiết mệt mỏi không chịu nổi, hỏi.

- Thật là anh, chủ tịch? Đại ca Lam Cực đã xảy ra chuyện...

Du Thiết vừa nói tới đây, ba chiếc xe đằng sau đã đuổi tới. Trong ba chiếc xe có tổng cộng sáu người nam tử.

Lâm Vân khoát tay, ngắt lời Du Thiết, nói:

- Những người này có phải là muốn đuổi giết cậu hay không?

- Đúng vậy, tôi vừa trốn ra được, liền muốn tìm một chỗ để gọi điện thoại. Nhưng những người này giống như chó điên vậy, một mực dồn tôi đến tận bây giờ.

Du Thiết thở gấp một hơi nói. Trong suy nghĩ của y, vô luận là bao nhiêu người đến, chỉ cần có huấn luyện viên Lâm ở đây, là có thể giải quyết.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn ba chiếc xe đang đi tới gần, đột nhiên dậm chân. Ba chiếc xe giống như hện trước vậy, toàn bộ bị trôi đi, rồi bị hất văng xuống vách núi. Trong nháy mắt đã có ánh lửa bốc lên từ phía dưới.

- A, điều này...

Du Thiết biết huấn luyện viên Lâm rất lợi hại, nhưng điều này đã vượt quá mức tưởng tượng của y. Còn có, vừa rồi xe Audi của mình đi nhanh như vậy, làm sao hắn có thể gõ được cửa sổ xe? Tuy nhiên Du Thiết cũng biết hiện tại không phải là lúc hỏi những chuyện ấy. Liền vội vàng nói vị trí của Lam Cực cho Lâm Vân.

- Tốt, tôi đi trước xem Lam Cực thế nào, cậu cứ lái xe chậm là được.

Lâm Vân nói xong, xử lý thoáng qua vết thương cho Du Thiết rồi lập tức bay đi.

Du Thiết nhìn bóng lưng của Lâm Vân dần dần biến mất, trong đầu vẫn còn có chút hồ đồ. Chuyện này trước sau chỉ mới hơn một phút đồng hồ. Nếu không phải miệng vết thương của mình đã khép lại, còn có ba chiếc xe đằng sau biến mất không thấy đâu và có đám khói bốc lên từ phía dưới vách núi, y còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Lâm Vân đã đi tới chỗ Lam Cực bị nhốt. Hắn thật không ngờ Lam Cực đúng là ở Thanh Hóa. Chỉ khác là ở vùng ngoại thành mà thôi.

Hiện tại Lâm Vân đã nhìn thấy Lam Cực. Toàn thân của Lam Cực toàn là máu, xem ra đã bị tra tấn rất nhiều. Lâm Vân nhăn lông mày lại. Trong lòng tự nhủ, với bản lĩnh của Lam Cực như vậy, chỗ này còn có ai có thể đánh bại được cậu ta?

- Không biết tự lượng sức mình. Rõ ràng còn dám tới tìm ta. Con tiện nhân Tề Dung kia, ta sẽ đi Yên Kinh bắt nó trở về. Đến lúc đó ta cưỡng bức con bé đó trước mặt người, xem người có còn dám coi thường lão tử Dạ Ứng này không. Lão tử còn chưa tìm người, người đã chủ động tới khiêu khích lão tử rồi. Đánh nữa cho ta, chỉ cần lưu một hơi là được.

Nói chuyện là một tên nam tử hơn bốn mươi tuổi mặc áo vàng, trong miệng đang ngậm một miếng xì gà.

Bành bạch vài cái tát, không ai chứng kiến Lâm Vân vào bằng cách nào. Nhưng tất cả mọi người chỉ nhìn thấy Lâm Vân xách lão đại của bọn chúng lên rồi liên tục tát vào mặt.

Máu và răng từ miệng tên nam tử áo vàng kia rơi tích tắc xuống mặt đất. Trong nháy mắt này, cơ hồ tất cả mọi người đều ngây dại.

- Huấn luyện viên?

Lam Cực đã nhận ra người này chính là chủ tịch Lâm Vân của bọn họ. Tuy thương tích của y đã đầy mình, nhưng thần sắc vẫn rất kinh hãi.

- Người là ai?

Tên nam tử mặc áo vàng sợ hãi nhìn Lâm Vân, cố gắng lắm mới nói ra được ba chữ này. Nếu không phải Lâm Vân cẩn thận nghe thì đúng là không hiểu y nói gì.

Lâm Vân tiện tay ném y xuống mặt đất. Tên này đang muốn đứng lên, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, đau nhức đến mức không có sức để đứng lên.

- Giết hắn...

Cũng may y còn có thể chỉ huy thuộc hạ tiến hành phản kích.

Lâm Vân căn bản không hề hạ thủ lưu tình. Trong nháy mắt, hai mươi tên thuộc hạ này đã biến thành hai mươi cỗ thi thể. Cho dù có thần kinh thô như Lam Cực cũng cảm thấy có chút thái quá.

Lâm Vân tháo dây thừng trói Lam Cực ra, thuận tay xử lý vết thương cho y, rồi mới hỏi:

- Lam Cực, những người này rất tầm thường mà, sao cậu và Du Thiết, hai người lại không đấu được bọn chúng?

- Không phải nhóm người này, mà là một tên đạo sĩ. Vì không e ngại bọn chúng nên tôi mới tới đây, nhưng về sau bỗng xuất hiện một tên yêu đạo, bản lĩnh của y thực sự lợi hại. Chỉ cần mấy chiêu đã bắt được tôi và Du Thiết. Không biết Du Thiết thế nào rồi.

Lam Cực nói đơn giản, hiện tại cứu Du Thiết mới là quan trọng nhất.

- Cậu không cần phải lo lắng cho Du Thiết. Du Thiết đã trốn đi được rồi. Tên yêu đạo kia ở đâu? Cậu có biết không?

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, chỉ vài chiêu là bắt được Lam Cực, y là người như thế nào?

- Tôi cũng không rõ ràng lắm. Người kia là do tên Dạ Ứng này tìm được. Chắc là tên Dạ Ứng biết.

Lam Cực nói xong, chỉ về phía tên nam tử mặc áo vàng.

Dạ Ứng đã bị thủ đoạn của Lâm Vân dọa ngất. Chỉ một phút đồng hồ đã đơn giản giết toàn bộ thủ hạ của mình. Tên này là ma quỷ sao?

- Tốt nhất người nên nói hết chuyện này ra, ta không có bất kỳ kiên nhẫn gì để mè nheo với người.

Lâm Vân dùng chân đá tên nam tử áo vàng.

Dạ Ứng biết mình xong rồi. Trông thấy thủ đoạn giết chóc của Lâm Vân như vậy y không dám cò kè mặc cả với Lâm Vân, chỉ run rẩy nói:

- Người kia là đạo trưởng Lưu Vu. Một tuần trước y tới tìm tôi, nói rằng hai đệ tử của y vừa xuống núi thì biến mất. Rồi bảo tôi điều tra xem có người

nào lợi hại ở gần Thanh Hóa hay không?

- Tôi đã tra ra một người tên là Mộc Vân, cùng ngày xuất hiện ở Thanh Hóa. Về phần Lam Cực tiên sinh là chủ động tìm tôi, chứ tôi không có ý định bắt Lam Cực tiên sinh. Về sau Lam Cực tiên sinh muốn giáo huấn người của tôi, thì đạo trưởng Lưu Vu tới rồi bắt hai người bọn họ lại.

Lúc này Lâm Vân mới biết việc mình giết một tên đạo sĩ, còn một tên là do đồng môn của y hai ở núi Sắt đã bị bại lộ. Nếu đã tra được Mộc Vân, thì sớm hay muộn gì cũng tra ra được Lâm Vân.

- Chuyện của Mộc Vân kia, người đã nói cho tên đạo sĩ kia biết chưa?

Lâm Vân trầm giọng hỏi.

- Đã nói qua, y nói rằng buổi tối có thể lại đến.

Dạ Ưng nói xong, Lâm Vân đã chẳng muốn nghe tiếp, liền tiện tay giết y.

Trong lòng suy nghĩ, Xung Hi có lẽ đã gặp nguy hiểm

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 310: Côn Luân Tổ Sư

H

uấn luyện viên, tôi đã xác định rồi, gọi điện cho chúng ta không phải người này. Hắc là người khác đã moi móc lại thù cũ của tôi và Dạ Ưng. Tôi vốn luôn muốn đi tìm Dạ Ưng, chỉ là công việc ở công ty quá nhiều. Người này có thể nắm được chuyện của tôi, khẳng định không phải một người đơn giản. Còn nữa đó là tôi có một người em họ tên Tiêu Đồng, người gọi điện nói là nó đang trong tay của Dạ Ưng. Nhưng tôi đã hỏi qua y, y nói Tiêu Đồng không có ở đó. Hắc là đang trong tay của người gọi điện.

Lam Cực nói ra phân tích của mình.

- Anh Lam, anh không sao chứ?

Du Tiểu Thiết đã xông vào.

- Được rồi, chuyện này từ từ về điều tra. Lam Cực, cậu và Du Tiểu Thiết lập tức trở về Yên Kinh đi. À, đưa cả nhà Cao Dao về Yên Kinh luôn nhé. Sắp xếp ở tập đoàn Vân Môn. Bọn họ bây giờ đang đợi tôi, cậu đưa họ về rồi nói bây giờ tôi có việc, xử lý xong công chuyện sẽ về thăm họ.

Lâm Vân nói xong liền đưa số điện thoại của Cam Dao cho Lam Cực, đồng thời gọi điện cho Cam Dao, nói cho cô ta biết bây giờ mình có chút chuyện, trở về Yên Kinh sẽ đi thăm cô.

Thấy Lam Cực và Du Tiểu Thiết đã rời khỏi đây, Lâm Vân lại vội vàng muốn đi thăm Xung Hi. Không biết tên đạo sĩ Lưu Vu kia có phải đã nghi ngờ đến Xung Hi rồi không. Dù sao trong cuộc tụ hội lần trước mình đã rời đi cùng Xung Hi với thân phận Lâm Vân này.

Khi thần thức của Lâm Vân quét thấy Xung Hi, thì phát hiện Xung Hi đang nói gì đó với chị Nam kia của cô. Nói rõ rằng tên Lưu Vu kia chưa tìm đến Xung Hi, phỏng chừng trong hai ngày này, nên hẳn cũng ngại không muốn quấy rầy, mà trực tiếp đi Cường Sơn.

Trên Cường Sơn chỗ mà lần trước Lâm Vân ngồi, một đạo sĩ trung niên đang cẩn thận xem xét gì đó, thỉnh thoảng lại bốc đất lên ngửi ngửi, rồi lại ném xuống lại bốc lên năm khác.

Lâm Vân tự nghĩ thấy buồn cười:

- Ngươi Tị Tử (cách gọi nhạo báng đối với đạo sĩ), đừng có ngửi nữa, chỗ đó lần trước tôi đá vào đấy. Sở thích của ông cũng quá đặc biệt đi.

Lưu Vu trong lòng cả kinh, không ngờ có người có thể đi đến bên cạnh mình mà mình không phát hiện ra. Lão lúc này lui về sau đến hai trượng, mới ngẩng đầu chăm chăm nhìn Lâm Vân:

- Ngươi là ai?

- Tôi là ai? Ông không phải đang tìm tôi sao? Lần trước có hai đạo sĩ hình như một người mặc áo xám, một người mặc áo xanh bị tôi giết ở đây. Ông có phải đang tìm bọn họ không?

Lâm Vân nhìn đạo sĩ trung niên lên tiếng cười nhạo.

Tên đạo trưởng Lưu Vu này là người tu Luyện cao nhất mà cho đến nay Lâm Vân phát hiện được. Nếu hẳn không nhìn lầm thì người này đã luyện khí điền phong rồi, hơn nữa trong giai đoạn này đã dừng lại không ít thời gian. Đạo sĩ này phỏng chừng ít nhất cũng sáu mươi tuổi, vậy mà nhìn như chỉ mới bốn mươi, như vậy có chút giống với vị Lữ Phong đạo trưởng mà trước đây mình gặp.

Không biết đây là công pháp gì, theo Lâm Vân được biết thì Luyện Khí kỳ cũng không thể trú nhan (giữ cho dung nhan không bị già yếu), nhưng hẳn đã gặp hai người có thể trú nhan.

- Hóa ra chính là người đã giết hai đệ tử của ta, bọn chúng có thù oán gì với người, mà người phải hạ độc thủ như vậy.

Đạo sĩ trung niên tựa hồ như không nghe thấy tiếng cười nhạo của Lâm Vân.

- Ông chính là Lưu Vu đúng không? Nói đi, ông muốn gì?

Lâm Vân tuy là nói như vậy, nhưng hẳn đã không có ý để cho lão Lưu Vu này rời đi. Bất luận như thế nào, hẳn cũng phải gánh chút trách nhiệm với Xung Hi. Một khi lão Lưu Vu này rời khỏi nơi đây, người xui xẻo kế tiếp khẳng định chính là Xung Hi.

Đối với Xung Hi, Lâm Vân ấn tượng không tệ. Tuy là một người đẹp lạnh như băng, nhưng thứ nhất “Tuyệt Liên Tử” của mình đang ở trong nhà của cô ta, thứ hai khi mình bị thương, cũng là người con gái này đã chăm sóc mình mấy ngày. Người con gái này đối với người khác thì lạnh lùng, nhưng đối với mình thì cũng không tệ.

Hắn thậm chí còn suy nghĩ sẽ cho cô một viên “Tiên Nhan Đan” của mình để lấy “Tuyệt Liên Tử” của cả nhà cô. Tuy Tuyệt Liên Tử mà hắn lấy được này, hoàn toàn là dựa vào bản lĩnh của hắn, nhưng hắn cũng không thể nói là hắn không có quan hệ gì với Xung Hi. Không nói thứ này vốn là của Xung gia, còn nữa đó là tin tức của hắn cũng có được từ chỗ Triệu gia gia kia của cô, làm người không thể mất gốc được.

- Không sai, ta chính là Lưu Vu, người đã giết hai đệ tử Luyện Khí tầng bốn của ta cũng không tệ nhỉ? Hôm nay người giết người thì đền mạng đi.

Lưu Vu nói rồi giơ tay lên, một thanh lưu quang bảo kiếm không chút dấu hiệu lao về phía Lâm Vân.

Lâm Vân gật gật đầu, từ sau khi hấn đến đây, đây là nhân vật đầu tiên tu chân đạt đến Luyện Khí tầng mười hai. Tuy nhiên Luyện Khí điển phong đối với hấn vẫn chưa có bất kỳ uy hiếp gì.

Lưu quang bảo kiếm chỉ bay vào không trung còn chưa rơi xuống người Lâm Vân, thì Lưu Vu thất sắc kinh hãi, thanh bảo kiếm này không ngờ đã mất liên hệ với lão. Trong lòng biết không tốt, hôm nay có thể đá trúng tẩm sắt rồi. Đừng nói báo thù cho đệ tử, mà ngay cả mình hôm nay cũng khó rời khỏi đây.

Người có thể làm mất đi liên hệ giữa mình và bảo kiếm, tuyệt đối không phải là kẻ mà lão có thể chọc vào. Sư phụ của lão trước khi qua đời đã nói qua, làm một Luyện Khí sĩ, nếu đối phương có thể làm mất đi liên hệ giữa mình và binh khí của mình, vậy thì có thể chạy xa bao nhiêu thì chạy xa bấy nhiêu.

Lưu Vu không nói hai lời, quay người bước đi. Tuy nhiên khi lão ngẩng đầu lại nhìn thấy Lâm Vân vừa mới đứng đối diện với mình, sau khi mình xoay người vẫn đứng đối diện với lão.

Tâm tư của Lưu Vu lập tức trầm xuống:

- Người cũng là Luyện Khí sĩ? Hay là Luyện Khí sĩ cao cấp?

Lâm Vân lạnh lùng cười,

- Lưu Vu đạo trưởng, tin tôi bây giờ muốn giết ông dễ như trở bìa tay, tôi nghĩ ông cũng biết. Nếu ông trả lời tôi mấy vấn đề, tôi có khi sẽ suy xét có giết ông hay không.

- Được, người hỏi đi.

Phản ứng của Lưu Vu nằm ngoài dự liệu của Lâm Vân. Vốn hắn còn cho rằng phải thông qua một vài thủ đoạn mới có thể khiến cho tên Lưu Vu đạo trưởng này đi vào khuôn khổ, không ngờ lão Lưu Vu đạo trưởng này lại thức thời như vậy.

- Nói cho tôi biết ông đến từ đâu. Luyện Khí sĩ giống như ông còn bao nhiêu? Các ông có phải đều chạy loạn khắp nơi trong dân gian không, còn nữa các ông tu luyện như thế nào vậy? Tu luyện ở đâu, người tu luyện cao nhất là ai?

Lâm Vân không uy hiếp thêm. Hắn biết lão Lưu Vu này hắn giết rất đơn giản, nên không cần tiếp tục những lời uy hiếp nữa.

Lưu Vu cung kính làm lễ với Lâm Vân rồi mới nói:

- Tôi nghĩ tiền bối hãn cũng là Luyện Khí sĩ giống như tôi, nhưng tiền bối có lẽ không đi ra từ Côn Luân sơn. Dựa theo thuyết pháp của sư phụ tôi, đó là bây giờ bên ngoài Côn Luân sơn đã không còn tu sĩ cao cấp hơn nữa rồi. Cho nên nhìn thấy tiền bối tôi rất là kinh ngạc. Côn Luân sơn có một nơi gọi là Tử Vong Cốc (vực chết), cũng gọi là Địa Ngục Môn (cửa địa ngục), đây chỉ là một đại môn đi vào tiên cảnh của Côn Luân sơn mà thôi. Nơi đây luôn có Luyện Khí sĩ trông coi, không cho phép bất kỳ người nào vào. Tất cả những người đi vào Tử Vong Cốc trong Côn Luân sơn đều bị Luyện Khí sĩ trông coi bắn chết.

Lâm Vân chặn ngang lời của Lưu Vu:

- Sư phụ ông làm sao biết ngoài Côn Luân sơn ra sẽ không còn Luyện Khí sĩ nào nữa? Còn nữa có phải bây giờ ông đang canh ở Địa Ngục Môn? Ông muốn nói với tôi là ông tu luyện ở đây chứ?

Lưu Vu một lần nữa cung kính nói:

- Đúng vậy tiền bối, bởi vì từ Tiên Tần trở về sau, thiên địa linh khí tán loạn, ngoại trừ Côn Luân Tiên cảnh, thì tuyệt đối không còn bất kỳ nơi nào có thể tu luyện lên trên Trúc Cơ. Về sau dần dà những Luyện Khí sĩ bên ngoài dần dần diễn hóa thành cổ võ thế gia, cùng với một số ẩn thế môn phái của nội gia công pháp. Tôi là đệ tử Côn Luân hiện tại canh giữ ở Địa Ngục Môn. Đời trước là sư phụ tôi, mỗi một Luyện Khí sĩ canh giữ ở Địa Ngục Môn đều có thể được thu nhận hai đồ đệ, nhưng Luyện Khí sĩ canh giữ ở đây không được vượt quá bốn người. Sư phụ tôi đã thu nhận tôi và Lưu Khai. Lưu Khai đã trốn khỏi Côn Luân sơn trước khi sư phụ tôi sắp chết. Nghe nói y ra ngoài mở một môn phái mới, đã thu nhận mấy

đệ tử. Cho nên thế hệ này người bảo vệ Địa Ngục Môn chính là tôi, cùng với hai đệ tử của tôi. Hơn một tháng trước, tôi phái hai đệ tử đi tìm tung tích của Lưu Khai, tin tức có được là Lưu Khai đã chết, hơn nữa hai trong số đệ tử của y là Lữ Phong và Lữ Phi đã chết rồi...

Lâm Vân cắt ngang lời của Lưu Vu:

- Ông tại sao phải bảo vệ Địa Ngục Môn? Tại sao không vào tu luyện? Lẽ nào Côn Luân sơn Tiên cảnh vẫn không thể vào được sao?

Lưu Vu vội vàng nói:

- Chúng tôi đương nhiên muốn vào Côn Luân sơn Tiên cảnh để tu luyện, nhưng lại không có phúc duyên này. Côn Luân sơn Tiên cảnh mỗi khi tròn một trăm năm thì tổ sư sẽ ra ngoài, dẫn theo một đệ tử có Luyện Khí kỳ cao nhất bảo vệ Địa Ngục Môn đi vào, những lúc khác thì không cách nào mở ra. Chúng tôi sở dĩ nguyện ý canh giữ ở đây, là hi vọng tới lúc nhìn thấy tổ sư đi ra, và có thể được tổ sư dẫn vào Tiên cảnh. Nhưng những đệ tử chạy trốn, tổ sư ra ngoài sẽ sát giới cả loạt. Côn Luân tổ sư không cho phép Luyện Khí sĩ cao cấp trà trộn vào nhân gian. Tôi thăm dò tung tích của đám đệ tử của Lưu Khai cũng là đem tin tức đệ tử chạy trốn báo cho tổ sư biết, để giảm bớt thời gian tổ sư tìm kiếm những đệ tử này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 311: Người Không Hiểu Quy Tắc Quan Trường

L

âm Vân nghĩ thầm khó trách hiện giờ ở bên ngoài Luyện Khí sĩ ít như vậy, có vài tên nhưng toàn dạng không ra gì. Hóa ra không chỉ là linh khí không đủ, mà mỗi một trăm năm lại bị giết một lần. Tên Côn Luân tổ sư chó má của bọn chúng không cho phép Luyện Khí sĩ cao cấp trà trộn vào nhân gian, chính là nói mình và Vũ Tích đều là đối tượng truy sát của tên khốn này rồi.

- Ý của ông chính là tôi cũng là người mà tổ sư các ông muốn giết?

Lông mày của Lâm Vân khẽ động, trong lòng lập tức thấy không thoải mái. Tên Côn Luân tổ sư cũng quá rộng rãi rồi.

- Đúng, đúng. Tổ sư nói là tuyệt đối không cho phép Luyện Khí sĩ gây tai họa cho nhân gian.

Giọng nói của Lưu Vu đã bắt đầu run rẩy, sợ vị tiền bối trước mặt này, chỉ cần không vừa mắt là có thể biến mình thành tro bụi.

Lâm Vân giận quá thành cười, mắng tên tổ sư khốn kiếp này không biết là Logic gì, mà chỉ cần là Luyện Khí sĩ của Côn Luân sơn đều là đối tượng lão ta truy sát. Thật quá bá đạo đi mà.

- Tổ sư của ông tu luyện gì? Tại sao phải sau một trăm năm mới ra một lần?

Lâm Vân nén sự tức giận trong lòng, hỏi.

- Năm mươi năm trước sư phụ của tôi có nói với tôi, Côn Luân tổ sư là Nguyên Anh Lão tổ. Về phần sau một trăm năm mới ra một lần là bởi vì Địa Ngục Môn và Côn Luân Tiên cảnh có một kết giới. Kết giới này mỗi

khi qua một trăm năm mới mở rộng một lần. Khi mở rộng chỉ có Nguyên Anh Lão tổ mới có thể ra vào, còn tất cả thì...

Lưu Vu nhìn sắc mặt của Lâm Vân không bình thường, lập tức im miệng.

Nguyên Anh tu sĩ? Lâm Vân hít vào một hơi, mình hiện tại nhiều nhất chỉ tương đương tu luyện Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, một Nguyên Anh tu sĩ, chỉ cần một ngón tay sẽ bóp chết mình. Đây căn bản không cách nào chống lại, không phải không cách nào chống lại, mà căn bản là không cách nào nhìn thấy bóng lưng người này.

Hắn tuy chưa gặp qua Nguyên Anh tu sĩ, nhưng đã nghe qua rồi. Ở đại lục Thiên Hồng cũng không thấy qua sự tồn tại của loại cao cấp này, không ngờ lại gặp loại người này ở tinh cầu người phàm.

- Nguyên Anh tổ sư kia của ông còn bao lâu thời gian là có thể ra ngoài, lão ra ngoài thường bao lâu?

Sắc mặt của Lâm Vân đã vô cùng khó coi.

- Còn năm ngày nữa, nhưng thời gian ra ngoài chỉ có bốn mươi tám tiếng lại phải vào, nếu không kết giới sẽ đóng lại. Tổ sư ra ngoài mục đích chính là thanh trừ những Luyện Khí sĩ ngoại giới, còn nữa đó là dẫn theo Luyện Khí sĩ từ tầng mười trở lên đang canh giữ Địa Ngục Môn tiến vào Tiên cảnh.

Lưu Vu tuy biết sắc mặt của Lâm Vân không tốt, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ trả lời vấn đề của Lâm Vân.

Lâm Vân trầm mặc sau hồi lâu, không ngờ còn có loại tồn tại biến thái này. Mình và Vũ Tích xem ra là người tu luyện cao nhất bên ngoài rồi. Nguyên Anh Lão tổ ở Côn Luân này xem ra không buông tha cho bọn họ, bốn mươi tám tiếng, đối với một Nguyên Anh Lão tổ mà nói muốn giết bao nhiêu người thì thời gian như vậy cũng quá đủ rồi.

Mình chết thì chết, dù sao mình vốn không phải là người địa cầu, nhưng Vũ Tích mình bất luận như thế nào cũng không thể để cô ấy bị thương tổn. Làm sao bây giờ? Biện pháp duy nhất chính là ngăn cản Côn Luân Lão tổ này, để lão ở lại Tử Vong Cốc bốn mươi tám giờ.

- Anh đã nói là không giết tôi.

Tên Lưu Vu này nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vân trở nên hung ác, trong lòng thấy lo lắng không yên.

- Vậy sao? Tôi hình như chỉ nói là sẽ suy nghĩ có giết ông hay không, bây giờ tôi đã suy nghĩ xong rồi. Ông nên bị giết.

Nói xong Lâm Vân lười không thèm dong dài với tên Lưu Vu nữa, giơ tay giết chết lão đạo sĩ.

Hiện tại Lâm Vân cần phải nhanh chóng giải quyết việc bên này. Thời gian năm ngày, hẳn phải xử lý người che mặt kia, không thể để cho bọn họ gây hại đến tập đoàn Vân Môn, đến Vũ Tích. Còn nữa hẳn phải nhanh chóng đến Địa Ngục Môn, sau đó bố trí một số trận pháp. Mặc kệ có tác dụng hay không, hẳn phải giữ chân Côn Luân Lão tổ ở lại đó bốn mươi tám giờ.

Tránh né, Lâm Vân không phải là không có nghĩ tới, nhưng trên địa cầu tránh né một Nguyên Anh Lão tổ, quả thực chính là một sự chê cười. Hẳn không cho rằng có thể may mắn né tránh, hay là an toàn chút, vạn nhất trốn không thoát, mình chết rồi thì Vũ Tích cũng sẽ bị chôn cùng mình.

Trên đời không có tường không lọt gió. Tuy Vạn Chí Hoa không nói với Bí thư Tỉnh ủy Thanh Hóa Từ Thuần, nhưng Từ Thuần vẫn biết chuyện này. Lúc này, đầu tiên Từ Thuần tìm đến Vạn Chí Hoa, ông ta không ngờ Vạn Chí Hoa lại to gan đến như vậy, một đồn trưởng bé như hạt vừng mà dám qua mặt tự liên hệ với Ủy ban Kỷ luật để điều tra Đường Cát can tướng đặc lực hàng đầu của ông ta. Từ Thuần này làm sao có thể nhẫn nhịn cho được.

Vạn Chí Hoa vừa nhìn thấy Từ Thuần lao vào Cục cảnh sát liền biết sự tình đã bị bại lộ. Đường đường một Bí thư Tỉnh ủy mà đích thân chạy đến Cục cảnh sát, có thể thấy ông ta tức giận như thế nào.

- Vạn Chí Hoa, gan của anh cũng không nhỏ nhỉ. Không ngờ dám để cho người của Ủy ban Kỷ luật đi điều tra Phó Chủ tịch thành phố Đường Cát, còn khống chế anh ta. Ha ha ha, anh không sợ ăn bị ghen sao?

Từ Thuần lửa giận ngút trời. Một tên cán bộ tép riu mới đến Thanh Hóa được hai tháng, ngay cả một tình thế cơ bản nhất cũng không làm rõ, đã dám thông báo với Ủy ban Kỳ Luật đi điều tra Phó Chủ tịch thành phố, quả thực là còn to gan hơn mấy phần so với ăn gan báo.

Vạn Chí Hoa vừa nhìn thấy tư thái của Từ Thuần liền biết không tốt, Bí thư Từ sẽ vạch mặt triệt để. Ông ta ý vào mình là một viên quan từ bên ngoài chuyển đến mà thích nặn thế nào thì nặn.

- Bí thư Từ, là như vậy. Chuyện này là ý của thủ trưởng Quân ủy Lâm.

Vạn Chí Hoa vạn bất đắc dĩ, đành phải lôi Lâm Vân ra.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đồn trưởng Vạn?

Bên ngoài Cục cảnh sát Hàm Phố lại có một chiếc Audi chạy tới, trên xe có bốn người bước xuống.

Người nói chuyện là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi đầu tiên, thần sắc trên mặt nghiêm túc.

Vạn Chí Hoa trông thấy biểu cảm khi nói của Chủ nhiệm Ủy ban Kỷ luật, thì biết chuyện này mình đã quá mức liều lĩnh, lỗ mãng. Mình là một đồn trưởng, không ngờ vì một thân phận của Lâm Vân, cứ thế gọi điện cho Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật và Chủ tịch thành phố, mình vẫn còn non quá.

Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật này rõ ràng là đứng về phía Từ Thuần, Vạn Chí Hoa biết mình còn hiểu quá ít đối với quy tắc quan trường, làm việc không ngờ chỉ dựa vào tình hình của quân đội. Tuy bây giờ rất muốn gọi điện cho Lâm Vân, nhưng y biết cuộc điện thoại này y không nên gọi, nếu y gọi cuộc điện thoại này càng không có đường lui. Tuy nhiên cũng đâu có khác gì, bây giờ y cũng đã không có đường lui rồi.

- Là một đồn trưởng, tuy nói là phụng mệnh của Thủ trưởng Quân ủy, chú của tôi chính là Phó chủ tịch quân ủy, tôi tại sao lại không nghe qua cái tên Thủ trưởng Lâm gì gì đó.

Từ Thuần sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn về phía Vạn Chí Hoa giống như một người chết.

- Vạn Chí Hoa, anh rốt cuộc muốn làm gì? Lẽ nào một Phó chủ tịch thành phố thì có thể tổn hại danh dự vì một người như anh sao? Còn không nhanh chóng mời Phó Chủ tịch thành phố Đường ra đây.

Chủ tịch thành phố Lưu Văn Vãn còn muốn lôi kéo Vạn Chí Hoa mới đến này về phía mình, nhưng tên Vạn Chí Hoa này không ngờ lại không có đầu óc như vậy, lôi kéo hay không đã không quan trọng nữa rồi.

Gã cũng muốn xử luôn Đường Cát, nhưng biết rõ đây là người si nói mộng, còn không bằng hy sinh tên Vạn Chí Hoa đầu gỗ này để tặng một ân tình. Đường Cát là người của Từ Thuần, Từ Thuần là cháu trai của Phó chủ tịch quân ủy Từ Trường Thâm. Không nói tên Thủ trưởng Lâm Vân rất có thể là lừa đảo, Vạn Chí Hoa nói chỉ hơn hai mươi tuổi, làm gì có Thủ trưởng trẻ như vậy chứ? Cho dù là thật, Từ Thuần gọi một cuộc điện thoại, tên Thủ trưởng Lâm liêu lĩnh này cũng phải chết ghé. Chính quyền địa phương là nơi người có thể can thiệp được sao? Đây là điều tối kỵ.

Vạn Chí Hoa vừa thấy điệu bộ này đã biết hoàn toàn muốn coi mình là khói pháo, biết đã là một từ “chết”, làm gì còn dám do dự, lập tức cầm điện thoại

lên gọi cho Lâm Vân.

- Thủ trưởng, tôi là Vạn Chí Hoa, Bí thư thành ủy và Chủ tịch thành phố Lưu đều nhất trí yêu cầu lập tức thả Phó chủ tịch thành phố Đường Cát ra. Chuyện này tôi không làm chủ được.

Cuộc điện thoại của Vạn Chí Hoa khiến cho Từ Thuần và Lưu Văn Vấn sắc mặt càng trở nên âm trầm như muốn nhỏ ra nước đen vậy. Huống chi Vạn Chí Hoa đã để loa ngoài, ý tức là để cho mọi người có mặt ở đây đều nghe thấy lời mà Lâm Vân nói.

Là ai cũng biết Vạn Chí Hoa đã liều cái mạng già, nếu không nơi này là cục cảnh sát, Từ Thuần sớm đã sai người bắt Vạn Chí Hoa lại rồi. Kiêu ngạo, không ngờ kiêu ngạo như vậy, gọi một cuộc điện thoại còn bật loa ngoài, tên khốn.

- Phó Cục trưởng Lãng đâu?

Từ Thuần sắc mặt nặng nề hỏi.

- Phó Cục trưởng Lãng cũng bị đồn trưởng Vạn khống chế rồi.

Thư ký của Từ Thuần biết Từ Thuần muốn Phó cục trưởng Lãng bắt Vạn Chí Hoa lại, không ngờ tay Vạn Chí Hoa này cũng không phải dạng ngu ngốc, lại có thể nhanh như vậy khống chế luôn cả Phó cục trưởng.

Lâm Vân trong lòng đang căm tức chuyện của Côn Luân tổ sư, không ngờ tay Vạn Chí Hoa này bây giờ còn gọi điện thoại đến.

Nghe khẩu khí của hắn, Chủ tịch thành phố và Bí thư thành ủy không ngờ một đám còn liên hợp lại chèn ép Vạn Chí Hoa.

- Hà! Vậy còn Chủ nhiệm ủy ban kỷ luật đâu?

Giọng nói của Lâm Vân rất bình tĩnh, nghe không ra được cơn tức giận của hắn nhiều bao nhiêu.

Vạn Chí Hoa buông điện thoại, nhìn chăm chăm Chủ nhiệm Ủy ban kỷ luật hỏi:

- Chủ nhiệm Duyệt, Thủ trưởng hỏi ý anh sao?

Duyệt Trường Phong đã nghe thấy lời của Lâm Vân, ngữ khí bình tĩnh như thể khiến toàn thân y run lên. Tuy y không tán đồng việc bức quan thoái vị trắng trợn của Vạn Chí Hoa, nhưng đối diện với điện thoại của Lâm Vân y không thể không lập tức tỏ thái độ.

- Ý của tôi là nếu Thủ trưởng đã nói như vậy rồi, khẳng định là có lý do, nhưng sự tình cần đối sách cấp bách.

Lời nói của Duyệt Trường Phong bên ngoài thì nói là Vạn Chí Hoa có lý, nhưng kỳ thật vẫn đứng trên lập trường của Từ Thuần, chỉ có điều ngữ khí của y khá là uyển chuyển mà thôi.

- Anh chuyển điện thoại cho Bí thư thành ủy Từ gì đó đi.

Lâm Vân trong lòng lửa giận ngút trời, hắn đã quá phiền rồi, tên Bí thư Từ này còn làm loạn thêm. Ai rồi hơi giở giọng với đám rùa này chứ, hắn hiện tại đã rất phiền rồi.

Từ Thuần nhận lấy điện thoại, chưa kịp nói gì, Lâm Vân đã tức giận mắng tới:

- Đầu óc ông thối rồi hả, ông làm Bí thư cái kiểu gì vậy? Đã có thêm bao nhiêu tấm màn đen? Đít bẩn thế nào? Lập tức viết hết ra cho tôi, rồi cút về mà trồng khoai lang đi. Khốn kiếp.

Lâm Vân đột nhiên cúp điện thoại, hẳn bây giờ không phải đi đấu qua đấu lại với đám người trên quan trường này. Thời gian hiện tại của hắn rất gấp rút, không chỉ phải đi xử lý hai tên che mặt, trong mấy ngày này hắn còn phải bố trí xong tất cả sát trận và khốn trận mà hắn biết.

Hắn cũng biết muốn dùng những trận pháp này để vây khốn một Nguyên Anh tu sĩ là đầm rồng hang hổ, nhưng mục đích của Lâm Vân là vây khốn một phút là một phút.

Lâm Vân cúp điện thoại, mọi người có mặt đều hai mắt nhìn nhau. Người này là Thủ trưởng hay là lưu manh? Mồ hôi lạnh sau lưng Vạn Chí Hoa đã tuôn ra, y thậm chí nghi ngờ mình đã bị lừa, Lâm Vân này là người của Quân ủy sao?

Từ Thuần quăng điện thoại của Vạn Chí Hoa xuống đất, lạnh lùng nhìn Vạn Chí Hoa một cái. Mọi người có mặt thậm chí đều đã biết Lâm Vân là một tên lừa đảo rồi, làm gì có Thủ trưởng không có đối nhân xử thế trên quan trường như thế chứ? Loại đối nhân xử thế này muốn làm Thủ trưởng, quả thực là không thể, cho dù gia đình hắn có hậu đãi lớn cỡ nào cũng không được.

- Khiến người chết như vậy người khăng định không phục, ta sẽ để người chết phục một chút vậy.

Từ Thuần sắc mặt khó coi cầm điện thoại lên gọi một cuộc, rồi ấn loa ngoài.

- Xin chào, tôi là Từ Thuần. À, đúng đúng, làm phiền anh tìm chú của tôi là Phó chủ tịch Từ một chút.

Cuộc gọi của Từ Thuần vừa được kết nối, sự âm trầm trên mặt ông ta liền biến mất không chút dấu vết, thay vào đó là khuôn mặt đầy nét tươi cười.

- Ủ, Từ Thuần, cháu gọi đến có chuyện gì thế.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng điệu có chút mệt mỏi của Từ Trường Thâm.

- Chú ạ, là như thế này. Thanh Hóa không ngờ có một người đến giả mạo là Thủ trưởng Quân ủy, còn nói cái gì là Ủy viên thường vụ Quân ủy. Vừa đến liền muốn điều tra Phó chủ tịch thành phố của Thanh Hóa, không ngờ cũng điều tra luôn cả cháu, còn bảo cháu trở về mà trồng khoai lang. Tên Lâm Vân này mặc kệ có phải là lừa đảo hay không, nhưng cũng quá khoa trương rồi, đã đả thương vài người rồi ạ.

Thanh âm của Từ Thuần rất cẩn thận.

-Ồ, vậy thì bắt cái gì? Cháu nói anh ta tên là Lâm Vân?

Giọng nói của Từ Trường Thâm đột nhiên trở nên kịch liệt.

- Đúng vậy ạ, sao thế chú?

Từ Thuần đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

- Cậu cũng giỏi thật đó, Từ Thuần, không ngờ còn dám khiêu chiến với cả Thủ trưởng Quân ủy, bây giờ lập tức làm theo yêu cầu của Thủ trưởng đi, hãy hiệp trợ với Ủy ban Kỷ luật xử lý xong chuyện bên này, sau đó nhanh chóng trở về trồng khoai lang. Khốn thật, thật không dễ dàng mới trấn an được này, tên khốn cậu lại đổ rắc rối vào, tức chết ta mà.

Từ Trường Thâm cuối cùng cũng tức giận đến mức mất lý trí. Cúp điện thoại, Từ Thuần cầm lấy điện thoại nhìn mấy vị lãnh đạo của Thành ủy, tất cả đều trở nên trầm mặc đến mức đến cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Thật lâu sau Vạn Chí Hoa mới kịp phản ứng, thềm thở dài một hơi, y phỏng đoán chức Thủ trưởng của Lâm Vân là thật, nhưng không ngờ lại thật tới

nước này, ngay cả lão Từ một chút cũng không thèm hỏi căn do, trực tiếp để cho cháu trai của mình về trồng khoai lang rồi.

- Cái này, đồn trường Vạn, chuyện này tôi lỗ mãng rồi. Tôi nghĩ chuyện này nên nghiêm khắc làm theo chỉ thị của Thủ trưởng.

Lưu Văn Vấn mồ hôi đầy đầu, gã vốn đứng về cánh Từ Thuần, không ngờ lần này tự vác đá ném vào chân mình rồi. Lễ vật mà Vạn Chí Hoa tặng, đã bị gã nện vào mặt của Vạn Chí Hoa.

Gã cho rằng là chuyện vô cùng vớ vẩn, không ngờ nó là thật. Nếu như vậy thì bên chỗ gã đâu còn phải giúp đỡ Đường Cát chứ, thật hận không thể cầm cục đá mà ném thêm lần nữa. Nhưng chuyện này gã biết khẳng định không thể thành công, cho nên mới che dấu chủ ý giúp đỡ Đường Cát một chút.

Bởi vì gã biết cho dù mình không giúp Đường Cát mà cứ theo ý mình giúp Vạn Chí Hoa, thì kết quả cũng như vậy, Đường Cát khẳng định sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng chuyện trên đời này không ngờ lại thái quá như vậy, chuyện gã cho rằng không thể, thì nó lại có thể.

Duyệt Trường Phong cũng toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thầm than vận khí tốt của Vạn Chí Hoa, và nghĩ Lâm Vân này là thần thánh phương nào.

Từ Thuần ngệt mặt ra, ông ta biết lời nói của chú ông ta chính là ông ta đã bị vứt bỏ rồi, ông ta đã không còn tư cách đuổi theo vị trí cao hơn. Vốn còn hai năm nữa ông ta rất có khả năng được điều lên tỉnh, Đường Cát do ông ta bồi dưỡng sẽ để ý giúp ông ta tiếp tục khống chế Thanh Hóa. Tuy Đường Cát có tham một chút, nhưng rất biết nghe lời. Bây giờ tất cả đã xong rồi, Lâm Vân, trời ơi, rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 312: Hiếu Lãm

L

âm Vân vốn không có ý định đi Thanh Hóa, nhưng vì hãn muốn cho Xung Hi một viên Tiên Nhan Đan, nên đành phải đi tới Thanh Hóa một chuyến. Hiện tại thời gian rất cấp bách, phải cho Xung Hi đan dược vì Lâm Vân không muốn chiếm tiện nghi của nàng ấy mà thôi.

Nếu đã quyết định đi một chuyến tới Thanh Hóa, Lâm Vân cũng chuẩn bị xem luôn cái tên bí thư tỉnh ủy kiều ngạo kia. Tuy nhiên, về sau Vạn Chí Hoa đã gọi điện thoại tới, nói rằng sự việc đã được xử lý vô cùng thuận lợi. Hơn nữa thị trường cũng thay đổi chủ ý. Như vậy thì Lâm Vân chẳng muốn hỏi nữa. Bây giờ hãn có thể tiết kiệm bao nhiêu thời gian thì tiết kiệm. Về phần tên thị trường kia, mặc dù y là người có chức vị cao, Lâm Vân cũng muốn để ý tới y.

Tập đoàn Ý Quang của Xung Hi đã đi vào quỹ đạo. Sau khi phân chia tài sản rạch ròi, người của Triệu gia đã bị tẩy trừ ra khỏi tập đoàn. Xung Hi cũng liền trở nên rồi rã, nên suy tư cũng nhiều hơn. Nàng một mực suy nghĩ vì sao Lâm Vân rời đi mà không chào từ biệt.

Nàng biết chủ tịch của tập đoàn Vân Môn cũng tên Lâm Vân. Mặc dù khả năng cùng một người là không lớn, nhưng nàng vẫn có chút hoài nghi. Chỉ là nàng thật sự không có dũng khí đi tới tập đoàn Vân Môn, nhìn xem vị chủ tịch kia có đúng là Lâm Vân hay không.

Đã nhiều lần nàng suy nghĩ, mình có phải đã yêu người Lâm Vân này. Nhưng ngẫm lại cũng quá mức vớ vẩn. Thời gian mình tiếp xúc với hãn thực sự quá ngắn, chỉ có vài ngày mà thôi. Nhưng lại tưởng tượng, từ nhỏ đến lớn, mình tiếp xúc với một người nam nhân dài nhất, ngoại trừ gia gia của mình ra, thì chính là hãn.

Tuy không biết tình cảm thật của mình thế nào, nhưng hình bóng của Lâm Vân luôn xuất hiện trong đầu Xung Hi. Thậm chí, cái vòng tay thô ráp kia cũng trở thành đồ vật mà nàng yêu thích nhất. Kể cả việc Lâm Vân rời đi không chào từ biệt, khiến nàng cứ canh cánh trong lòng.

Hôm nay Xung Hi tan tầm sớm, ngồi ở căn phòng ngủ trước đây của Lâm Vân, yên lặng xuất thần. Nàng đã không rõ bản thân mình đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy rất là hư không.

Bỗng nhiên Xung Hi bật cười. Nàng nhớ tới lần mình cùng Lâm Vân đi tới quán bar Tình Nhân uống rượu Diễm Dương Băng kia. Nghĩ tới bộ dáng muốn uống nhưng lại không có ý tứ nói ra của Lâm Vân, khiến cho nàng muốn cười. Đột nhiên nàng cảm thấy Lâm Vân như một đứa bé.

Nàng cầm lấy điện thoại, lần nữa bấm số gọi cho Lâm Vân. Làm cho nàng kinh hỉ chính là, lần này đã có người nhắc máy.

- Alo?

Giọng nói quen thuộc của Lâm Vân truyền tới.

- Lâm Vân...Em là Xung Hi...

Thanh âm của Xung Hi có chút run rẩy.

Lâm Vân cũng đã nhận ra thanh âm của Xung Hi, liền mỉm cười. Chính mình đang chuẩn bị đi tới gặp nàng, không nghĩ tới nàng lại gọi điện thoại cho mình.

Nhưng ngay lập tức, tâm tình kích động của Xung Hi liền rơi xuống hầm băng. Bởi vì Lâm Vân tắt điện thoại. Vì sao một cuộc điện thoại hân cũng không muốn nghe? Chẳng lẽ mình đáng ghét như vậy sao? Đây là lần đầu tiên nàng bị từ chối một cuộc điện thoại, mà vẫn là một người nam nhân mà

nàng có cảm tình. Xung Hi chỉ cảm thấy trong mắt của mình mơ hồ có nước mắt đảo quanh.

- Chào em Xung Hi, gần đây có khỏe không?

Thanh âm của Lâm Vân đột ngột vang lên. Xung Hi sững sờ, nhìn điện thoại trong tay. Rõ ràng mình đã gác điện thoại rồi cơ mà, thanh âm kia từ đâu vọng lại vậy?

- Lâm Vân?

Xung Hi đã nhìn thấy Lâm Vân đứng ở trước mặt mình. Trái tim của nàng đột nhiên không có cách nào bình tĩnh trở lại. Vì sao lúc hắt tắt điện thoại, trong lòng của mình lại đau khổ như vậy? Còn khi hắt đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, tâm tình của mình lại trở về kích động rồi? Tuy nhiên, người này có vẻ yêu thích chui từ cửa sổ vào thì phải.

- Đúng vậy, không hoan nghênh à?

Lâm Vân thấy Xung Hi nước mắt rưng rưng, trong lòng lòng tự nhủ, cô nàng này sẽ không yếu ớt như vậy chứ? Bình thường cô ta rất mạnh mẽ cơ mà? Hay là đột nhiên bị bệnh rồi?

- Hình như em thích khóc nhè thì phải?

Tuy Lâm Vân không biết vì sao Xung Hi khóc, nhưng cũng biết có khả năng có quan hệ tới việc mình tắt cú điện thoại kia.

Đột nhiên Xung Hi rất muốn nhào vào lòng của Lâm Vân rồi đánh hắt, nhưng vẫn cố nhịn được. Nếu như vậy cũng thái quá chút. Mình mới quen hắt được bao lâu? Mặc dù mình rất muốn làm vậy, nhưng đây không phải là điều mình nên làm.

- Ai bảo...

Xung Hi vội vàng cầm lấy khăn mặt, lau nước mắt, rồi hỏi:

- Sao anh đột nhiên xuất hiện ở đây?

- À, anh đang có vài việc ở Thanh Hóa, thuận tiện tới thăm em một lát.

Lâm Vân thuận miệng nói.

Trong mắt Xung Hi lộ ra vẻ thất vọng. Hắn không phải cố ý tới gặp mình. Tuy nhiên, đảo mắt đã hồi phục tinh thần:

- Anh còn chưa ăn cơm phải không? Chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa nhé.

Lâm Vân lắc đầu nói:

- Một ngày nay anh có nhiều việc lắm, sợ là không có thời gian dùng cơm, anh gặp em một lát rồi đi luôn. Để lần sau vậy, nếu lần sau có thời gian anh sẽ dẫn em đi ăn cơm.

- A, anh phải đi luôn à?

Xung Hi vội vàng hỏi.

Lâm Vân có chút kỳ quái nhìn Xung Hi. Trong lòng tự nhủ,, đây cũng không phải nhà ta, ta đương nhiên phải đi rồi. Nghe khẩu khí của Xung Hi, giống như việc mình phải đi là việc không phải bình thường vậy.

- Thực xin lỗi, em...

Xung Hi có chút gian nan nhìn Lâm Vân. Nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nhìn ánh mắt u oán của Xung Hi, Lâm Vân hiểu ra một ít. Thậm chí thiếu chút nữa nói đồng ý đi ra ngoài ăn cơm với nàng. Cũng may kịp thời nhận được. Tranh thủ thời gian đưa một viên Tiên Nhan Đan cho Xung Hi nói:

- Em uống viên thuốc này đi. Sau khi uống xong chắc phải tắm rửa một lần.

- Đây là thuốc gì vậy?

Xung Hi nhận lấy viên thuốc trong tay của Lâm Vân. Viên thuốc này có một mùi thơm ngát, màu sắc rất là long lanh, trong suốt.

- Thuốc này...

Lâm Vân thật không biết nên nói thế nào cho phải. Chẳng lẽ nói đây là Tiên Nhan Đan, dùng để cải lão hoàn đồng sao?

Thấy bộ dáng ấp a ấp úng của Lâm Vân, lại nhìn đan dược phát ra mùi hương trong tay, thần sắc của Xung Hi bỗng nhiên tức giận. Nàng không phải là đồ ngốc. Ở một niên đại mà inte phổ biến như vậy, nàng cũng biết một số xuân dược. Bình thường, những dược vật có thể phát ra mùi hương như vậy, có thể kích thích bản năng nguyên thủy của con người.

Xung Hi cảm giác trong lòng hư không. Nàng không nghĩ tới Lâm Vân lại là loại người như thế. Mình vốn không có bệnh gì cả, cho mình uống một viên thuốc phát ra mùi thơm như vậy, còn bảo rằng uống xong phải tắm rửa một lần. Tâm tư của hắn đã quá rõ ràng rồi còn gì.

“Tôi mời anh ra ngoài ăn cơm, để có thể ở bên anh lâu hơn, chẳng lẽ anh còn không rõ tâm tư của tôi sao? Sớm muộn gì tôi chẳng phải là người của anh? Vì sao anh còn muốn làm như vậy? Chẳng lẽ ngay một thời gian ngắn cũng không chịu được?”

Vì thương tâm nàng liền rơi nước mắt. Lâm Vân thấy bộ dáng của Xung Hi như vậy âm thầm kêu khổ. Mình là người không sợ cái gì, nhưng chỉ sợ nước mắt của nữ nhân. Tranh thủ thời gian rời đi thôi. Nghĩ tới đây, vội vàng nói:

- À, anh phải đây, lần sau gặp lại.

Lâm Vân nói xong, liền nhảy ra ngoài cửa sổ. Hắc thích đi vào từ cửa sổ, cũng thích đi ra từ đó.

- Anh chờ một chút, em sẽ làm như điều anh muốn.

Xung Hi đột nhiên bỏ viên đan dược vào trong miệng rồi nuốt xuống. Chính nàng cũng không biết vì sao mình làm vậy. Là muốn trả thù Lâm Vân hay muốn tra tấn chính mình?

Nhưng Lâm Vân đã đi không thấy tung tích, Xung Hi càng thương tâm.

“Lâm Vân, anh là tên hỗn đản. Anh cho tôi uống loại thuốc này, rồi anh chạy đi, vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

Xung Hi cũng biết, sau khi uống loại thuốc này, phải có quan hệ với nam nhân ngay. Một khi không làm chuyện đó, dược tính càng lợi hại, càng gây thương tổn lớn tới nàng. Mà viên thuốc kia có mùi thơm như vật, nếu không quan hệ với nam nhân, chẳng lẽ mình sẽ bị dày vò cho đến chết sao?

Nguyên lai mình thực sự yêu người này. Tuy rất thương tâm khi Lâm Vân cho mình uống viên thuốc như vậy, nhưng mình vẫn y nguyên làm theo nguyện vọng của hắn mà nuốt vào. Nhưng yêu hắn? Điều này có thể sao? Hay đó là chỉ một sự hờn dỗi, hoặc là muốn báo ân hắn? Hắn là báo ân, bởi mình thiếu nợ hắn quá nhiều.

Xung Hi thực không biết rốt cuộc bản thân mình đang nghĩ gì? Nếu như trong lòng không có Lâm Vân, nàng có khả năng uống viên thuốc kia sao? Phỏng chừng, cho dù dùng dao bức vào cổ của nàng, nàng cũng không muốn uống.

Vô luận như thế nào, mình đã uống thuốc rồi, nhưng Lâm Vân lại đi. Xung Hi đột nhiên có chút hứng thú rồi. Tự giấu cười, có lẽ mình thực sự là con ngốc.

Nhưng đảo mắt Xung Hi đã cảm thấy không đúng. Mặc dù chưa từng uống qua loại thuốc như vậy, nhưng cũng biết dấu hiệu sau khi uống xong, toàn thân phải khô nóng mới đúng. Nhưng sau khi uống xong viên thuốc kia, chỉ cảm thấy cả người rất nhẹ nhàng, hơn nữa vừa tới cổ, nó đã tan ra rồi.

Một cảm giác vô cùng thoải mái xông lên đỉnh đầu. Không có cảm giác khó chịu nào, chỉ có một sự yên lặng nhàn nhạt.

Đây là thuốc gì vậy? Rõ ràng tạo cho người ta một cảm giác yên lặng. Cảm giác giống như mình đang ở bên cạnh Lâm Vân vậy. Sao có thể chân thật như thế? Nhưng lập tức, cả người nàng đã chảy ra một ít tạp chất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 313: Truy Đuổi

X

ung Hi tranh thủ thời gian đi vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ. Nhìn làn da trở nên bóng loáng và trắng nõn của mình, Xung Hi liền chấn động. Làn da của nàng vốn rất là trơn bóng, không nghĩ tới sau khi uống viên thuốc kia, nó càng thêm nõn nà.

Toàn thân là một cảm giác rất thoải mái, tựa hồ thể chất của mình đã hơn trước kia rất nhiều. Vốn dung mạo xinh đẹp càng thêm vẻ thanh lệ khả ái. Một vài cái mụn trên mặt cũng biến mất vô ảnh vô tung. Chỉ để lại một khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết trước gương.

Xung Hi nhìn dáng người lồi lõm của mình, đây là thân hình mà bất luận người nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt. Ngay cả bản thân nàng cũng không nhịn được nhìn mấy lần.

Xung Hi liền biết Lâm Vân cho nàng không phải là loại xuân dược kia. Mà một loại dược vô cùng trân quý để làm tăng dung nhan cho nữ nhân. Không ngờ mới uống trong một thời gian ngắn, nó lại có hiệu quả rõ rệt như vậy. Nàng thậm chí hoài nghi, cho dù bán cả công ty của mình, không biết có thể mua được một viên như vậy hay không?

Trên thế giới còn có loại đan dược thần kỳ như vậy? Lâm Vân thực sự là thần tiên sao?

Vô luận Lâm Vân có phải là thần tiên hay không, Xung Hi cũng biết mình đã trách lầm hăn. Một cảm giác hạnh phúc dạt dào lan tới khắp người nàng. Cảm giác không thoải mái kia đã sớm biến mất vô ảnh vô tung. Một viên thuốc quý báu như vậy, hăn cũng có thể đưa cho mình uống.

Khó trách hần nói sau khi uống xong phải tắm rửa. Nguyên lai ý của hần là như vậy. Vì sao mình lại suy nghĩ xấu xa như thế chứ? Thật sự là xấu hổ. Có lẽ trong tiềm thức, mình không hy vọng Lâm Vân dùng chiêu số kia với mình.

Nhưng đảo mắt Xung Hi đã tức giận đùng đùng, nhìn cái gương lồi bầu mông:

- Lâm Vân, anh là tên hỗn đản, bại hoại, đầu đất....

Xung Hi mắng được vài câu, đột nhiên bật cười. Lâm Vân có nhiều trứng như vậy sao? Không biết nghĩ tới điều gì, Xung Hi phì một tiếng, khuôn mặt liền trở nên đỏ bừng.

(Nguyên văn câu chửi của Xung Hi là hỗn đản, phơi đản, sủa đản. Mà đản trong tiếng Trung là trứng. Mà trứng là gì chắc anh em cũng hiểu)

....

Lâm Vân không biết Xung Hi suy nghĩ nhiều như vậy, hần đang bay tới chỗ xuất hiện vật thể lạ ở Nam Băng Dương. Hần muốn hôm nay tìm được hai người bịt mặt, rồi sau đó lập tức đi tới núi Địa Ngục Môn ở Côn Luân.

Lâm Vân lựa chọn dọc theo căn cứ bị phá hủy ở Amazon kiểm tra một vòng. Bởi vì nơi này đã từng là căn cứ của hội liên hiệp đặc công. Hơn nữa còn là một nơi bị những kẻ không rõ thân phận phá hủy. Có lẽ đi qua nơi này có thể phát hiện ra đầu mối gì đó.

Quyết định tạm thời này không để cho Lâm Vân thất vọng. Ở phía xa ngoài 160km, hần phát hiện một vật thể hình thoi màu trắng lơ lửng trên mặt. Trong lòng Lâm Vân mừng rỡ, vật thể màu trắng này thoát nhìn giống như một thiết bị để bay vậy.

Tuy nhiên, khi thần thức của Lâm Vân quét tới cái vật thể kia. Giống như đã làm kinh động tới nó vậy. Đột nhiên nó phóng tốc độ rồi bay mất hút ở đường chân trời.

Đã gặp được thứ như vậy, Lâm Vân tất nhiên sẽ không buông tha rồi. Liên đuổi theo ở phía sau. Rất nhanh, vật thể hình thoi kia đã lần nữa xuất hiện trong phạm vi của thần thức. Vật thể biết bay màu trắng này có vẻ như rất kỳ quái là có cái gì có thể đuổi theo nó.

Vật thể hình thoi không ngừng tăng tốc độ, nhưng vẫn phát hiện Lâm Vân đuổi theo phía sau. Lâm Vân nhìn tốc độ phi hành của vật thể này, rõ ràng không chậm hơn mình. Trong lòng rất kinh ngạc. Lập tức dùng tốc độ nhanh nhất muốn bắt được vật thể hình thoi kia.

Tốc độ phi hành của vật thể này đã tới giới hạn. Nhưng nó vẫn bị Lâm Vân dần dần kéo gần cự ly. Tựa hồ cảm giác trốn không thoát sự truy đuổi của Lâm Vân. Hai luồng ánh sáng nhanh chóng bắn về phía của Lâm Vân. Lâm Vân đã dùng thần thức phát hiện ra hai luồng ánh sáng đó, liền lập tức bay dõng đi vài trăm mét. Dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo.

Ánh sáng bị bắn hút, thần thức của Lâm Vân đã cảm nhận được sự kinh hoàng từ hai người bên trong của vật thể kia. Thần thức của Lâm Vân lại quét vào, lơ mơ trông thấy hai bóng người. Bọn chúng đều đeo một tấm vải đen kỳ quái. Xem ra hai người kia chính là hai người bịt mắt mà mình muốn tìm. Mà vật thể hình thoi này không biết là vật gì, tốc độ lại có thể nhanh như vậy.

Tuy nhiên, Lâm Vân khẳng định vật thể này không phải là đĩa bay có thể du hành xuyên không gian. Tốc độ của thứ này còn chậm hơn mình, sao có thể du hành trong vũ trụ được.

Vật thể hình thoi đang lao nhanh đột nhiên dừng lại. Lâm Vân sững sờ,, lập tức biết nó đã bỏ ý chạy trốn. Trong nội tâm âm thầm cười lạnh. Nhìn xem

người còn chạy đi đâu. Dừng lại để đối phó với ta sao? Chỉ cần ta cẩn thận một chút là được.

Lâm Vân giảm tốc độ, khi sắp tiếp cận vật thể hình thoi kia, thì đột nhiên một tiếng rít gào vang lên. Phần đuôi của vật thể hình thoi đang phóng ra một chùm ánh sáng cực kỳ chói mắt. Lâm Vân ở khoảng cách xa như vậy cũng cảm thấy độ nóng và sự nguy hiểm của chùm ánh sáng đó.

Có thể tạo ra một thứ ánh sáng nóng như vậy, mà vật thể hình thoi không bị gì. Rốt cuộc nó được chế tạo bằng vật liệu gì vậy? Vì sao không bị hòa tan? Nhưng Lâm Vân không kịp nghĩ nhiều hơn, phạm vi của chùm ánh sáng kia càng ngày càng lớn. Từ mấy trăm mét tới mấy nghìn mét chỉ trong một chớp mắt mà thôi. Ngay lập tức, chùm ánh sáng kia sắp bao bọc Lâm Vân lại.

Lâm Vân hoảng hốt. Nếu bị thứ ánh sáng này bao bọc lại, mình làm gì còn mệnh mà sống nữa. Trong đầu đã không kịp nghĩ ánh sáng này là ánh sáng gì, liền chạy trốn chết. Lâm Vân dùng tốc độ nhanh nhất bay lên không trung, đồng thời dùng lực lượng Tinh Vân tạo một cái vòng bảo vệ sau lưng.

- Rắc rắc rắc..

Lâm Vân thậm chí có thể nghe thấy vòng bảo hộ của mình bị thứ ánh sáng kia thiêu hủy. Có lẽ vòng bảo hộ không chịu nổi tia sáng kia lao tới.

Mãi tới khi bay lên tới 20km trên không, tia sáng kia mới chậm dần lại. Nhưng tinh lực của Lâm Vân cũng đã bị héo rũ nghiêm trọng. Tuy tránh được một kiếp, nhưng quần áo của hắn đã bị cháy không ra bộ dáng gì.

Lâm Vân thở phào một tiếng. Nhìn vật thể hình thoi vẫn ở đấy, trong lòng liền tức giận. Hắn chậm rãi bay tới đó, nhưng rất là cẩn thận. Một khi phát hiện đồ chơi kia lại bắn ra chùm ánh sáng, vậy thì lập tức chạy trốn.

Quả nhiên, khi Lâm Vân tới gần, toàn thân của vật thể hình thoi kia lại phát ra chùm sáng bạc. Lâm Vân không chút nghĩ ngợi, lập tức bay đi mấy km. Nhưng chùm ánh sáng kia chỉ sáng lên mà thôi, không hề có dấu hiệu công kích gì cả. Lâm Vân sững sờ tại chỗ, bay đến một khoảng cách khá xa thì dùng thần thức quan sát vật thể kia.

Bỗng vang lên vài tiếng Oanh oanh cực lớn. Vật thể hình thoi kia rõ ràng bị nổ tung. Uy lực nổ của nó không thua kém gì một quả bom nguyên tử.

Lâm Vân nghĩ thầm, sao đột nhiên lại phát nổ nhỉ? Tuy nhiên, lập tức hắn đã hiểu. Xem ra vật thể kia biết không thể tránh được sự theo dõi của mình, nên một kích vừa rồi là một kích lợi hại nhất của nó. Nhưng rõ ràng còn không xử lý được mình. Phỏng chừng một kích kia đã dùng gần hết năng lượng của vật thể. Đã cảm thấy không trốn thoát được, vậy thì nó lựa chọn tự bạo.

Lâm Vân thầm than một tiếng. Đáng tiếc, vật thể có thể phi hành kia thật không tồi. Nếu có thể lấy được, thì dùng nó để di chuyển, đỡ phải mất tinh lực để bay. Chỉ là không nghĩ tới nó lại tự phát nổ.

Mặc kệ hai tên kia tới đây làm gì, dù sao Lâm Vân cũng đã giết bọn chúng. Dù không biết được lai lịch và lấy được tài liệu từ bọn chúng, nhưng Lâm Vân không muốn quan tâm. Nhiệm vụ trước mắt của hắn chính là đi tới núi Địa Ngục Môn ở Côn Luân.

Một số tài liệu để bố trí trận pháp có thể mua được ở các thành phố. Nhưng một vài khoáng thạch và vật phẩm kỳ lạ quý hiếm, nhất định phải tự đi tìm. Lâm Vân gọi điện thoại cho Lâm Lộ Trọng, nói cho ông ta biết rằng hai người bị mặt kia đã bị mình giết. Lại nhờ ông ta để ý tập đoàn Vân Môn một chút.

Sau khi chuẩn bị xong số tài liệu để bày trận, lúc tới Côn Luân đã là ba ngày sau.

Mặc dù còn nhiều tài liệu không có nhưng Lâm Vân đã cố hết sức rồi.

Núi Côn Luân, hay còn được gọi là Côn Luân Hư, đồi Côn Luân hoặc núi Ngọc, là một dãy núi lớn của Châu Á. Cũng là dãy núi lớn nhất ở phía tây Trung Quốc. Dãy núi này bắt đầu ở phía tây cao nguyên Tân Cương thuộc Tây Tạng, kéo dài tới khu vực Thanh Hải, chiều dài tổng cộng ước chừng là 2500km. Điều này còn chưa tính là gì. Độ cao của dãy núi này so với mực nước biển là 6000m, đây là độ cao khá lớn.

Lúc Lâm Vân tới đây thì mới biết vì sao chỗ này gọi là Địa Ngục Môn. Còn chưa đi vào đã cảm giác một cỗ âm lạnh. Núi non ở đây trùng trùng điệp điệp, kéo dài không biết tới đâu, chỉ thấy trước mắt là mảnh bao la tuyết trắng.

Núi Địa Ngục Môn cũng không phải khó tìm. Lâm Vân vừa tới đó đã nhìn thấy xung quanh cốc Tử Vong có rất nhiều xương trắng. Còn thỉnh thoảng có vài tia chớp ở phía trên, làm cho người ta có cảm giác âm trầm đáng sợ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 314: Chiến Đấu Thảm Thiệt

V

ài tia điện rơi xuống bên cạnh Lâm Vân, Lâm Vân tranh thủ thời gian dùng tinh lực tạo một vòng bảo hộ rồi đi nhanh vào bên trong. Không nghĩ tới cốc Tử Vong này thoát nhìn không lớn, nhưng khi đi vào thì lại mệnh mông vô bờ.

Lâm Vân cũng minh bạch vì sao có nhiều động vật chết ở chỗ này như vậy. Một là vì nơi này có rất nhiều tia chớp. Cho dù không chết bị tia chớp đánh trúng thì cũng bị tên Lưu Vu và hai người đệ tử của y đánh chết.

Lâm Vân thầm nghĩ cái tên Lưu Vu kia chết cũng không hết tội. Không biết bọn chúng đã giết bao nhiêu người rồi. Nhất định là người xâm nhập vào đều bị bọn chúng giết chết.

Kết giới của Côn Luân Tiên Cảnh và Địa Ngục Môn không phải rất khó tìm. Có lẽ đối với một người bình thường, tìm vô số năm cũng không có biện pháp nào vào được. Nhưng với Lâm Vân, người đã nghiên cứu trận pháp và cấm chế lâu như vậy, thì rất dễ dàng tìm thấy kết giới trong cốc Tử Vong.

Ở bên cạnh không xa có một sơn động rất lớn. Sơn động đó bị cấm chế che dấu. Mặc dù cấm chế ở đây phức tạp hơn nhiều so với cấm chế vào Bát Quái Môn ở núi Tây Lương. Nhưng với nhãn lực hiện tại của Lâm Vân, vẫn có thể nhìn ra.

Lâm Vân không chút do dự đi vào sơn động đó. Xem ra nơi này chính là nơi sinh sống của tên Lưu Vu kia. Ở trong chỉ có một vài đồ dùng sinh hoạt hàng ngày. Lâm Vân cố ý tìm vài vòng, nhưng chỉ phát hiện được một ít tài liệu. Mà nửa khối linh thạch cũng không thấy. Thầm than các Luyện Khí Sĩ thật là nghèo kiệt xác.

Vì thời gian cấp bách, nên Lâm Vân dùng cả ngày lẫn đêm để bố trí mấy trận pháp. Hai ngày sau, tài liệu trong tay của Lâm Vân đã sử dụng hết, trận pháp cũng bố trí được trên trăm cái.

Nhưng Lâm Vân không có một chút cao hứng nào. Những trận pháp này muốn ngăn cản tu sĩ Nguyên Anh một tiếng cũng khó khăn. Nói gì tới bốn mươi tám tiếng. Thần sắc của Lâm Vân rất chán chường, không biết nên làm thế nào cho phải.

Chỉ còn hơn hai mươi tiếng nữa là Lão tổ kia đi ra rồi. Lâm Vân buồn bực ngồi xuống đất. Chẳng lẽ mình phải nhận mệnh sao?

Kiểm tra Tinh Giới của mình, không có bất kỳ một thứ nào có lực công kích mạnh. Điều toàn là một ít vật phẩm bình thường. Lợi hại nhất chính là thanh thiết kiếm mà tìm được ở Thập Bát Lí Trang. Trừ cái đó ra còn có Phi Vân Trùy và số linh thạch mà Vũ Tích đưa cho mình. Cộng thêm hai mươi viên linh thạch của mình mà thôi.

Tuy nhiên còn có một thẻ ngọc còn chưa nhìn. Lúc đầu ở trên hòn đảo nhỏ kia, do thần thức của mình quá thấp nên không nhìn thấy, không biết hiện tại thế nào. Cái thẻ ngọc này chính là tìm được ở núi tuyết Misimi. Lâm Vân thử dùng thần thức kiểm tra.

Khiến hấn kinh hỉ đó là hấn có thể nhìn thấy chữ ở bên trên tấm thẻ ngọc. Xem ra phải tu vị ba sao mới đủ. Tuy nhiên, Lâm Vân lại rơi vào thất vọng. Ở trên cái thẻ ngọc này chỉ ghi chép đơn giản một số tâm đắc khi tu luyện và giới thiệu một vài khu vực kỳ bí mà thôi.

Về sau thì không nhìn được, chỉ thấy mơ hồ. Xem ra là do thần trí của mình vẫn không đủ. Chỉ có thể nhìn thấy một phần.

Lâm Vân chán nản thu hồi thẻ ngọc lại, tâm tình càng thêm buồn bực. Nếu như tên lão tổ Côn Luân kia lúc đi đường bị ngã chết thì thật tốt. Đỡ phải lo

lãng y có thể đi ra hại người. Nhưng một lão tổ cấp Nguyên Anh có thể ngã chết sao? Lâm Vân chỉ tự sướng mà thôi, chứ không có biện pháp nào cả.

Vài tiếng Oanh oanh vang lên, cả kết giới đều run rẩy. Lâm Vân liền biết lão tổ Côn Luân muốn đi ra. Trong lòng lập tức khẩn trương.

Lâm Vân muốn đợi y ra rồi nghĩ biện pháp chặn y lại, chẳng hạn như tâm sự với y một lúc. Nhưng trong chớp mắt Lâm Vân đã buông tha cho ý nghĩ này. Nói chuyện với y cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi. Đây chính là Nguyên Anh lão quái a. Lúc vừa ra khỏi định y đã phát hiện ra khốn trận của mình. Còn không bằng thừa dịp chân khí của y đang tán loạn, thừa dịp đánh lén.

Một thân ảnh vừa mới mơ hồ xuất hiện, còn không ngưng thực, Lâm Vân đã cầm cây kiếm sắt, dùng tinh lực toàn thân chém xuống.

Vài tiếng nổ Oành oành vang lên. Kiếm sắt đã chém trúng vào mặt của hư ảnh. Một tiếng kêu rên rĩ tức giận truyền tới. Chiêu đánh lén vừa rồi của Lâm Vân nhất định đã làm y bị thương. Đang chuẩn bị tiếp tục ra chiêu, thì một thân ảnh cao lớn đã xuất hiện. Là một tên đạo sĩ trung niên.

- Lá gan thật không nhỏ, ngươi là đệ tử của ai? Ủa...

Tên đạo sĩ kia ồ lên một tiếng, đột nhiên im lặng, sắc mặt càng thêm âm trầm. Y biết lần tập kích này không phải là ngẫu nhiên mà là cố ý. Nhìn những trận pháp xung quanh kia là biết.

Lâm Vân nhìn người đạo sĩ trung niên này nắm lấy thanh kiếm của mình, là biết y chính là lão tổ Côn Luân. Tròng lòng lập tức chìm tới đáy cốc. Hẳn chưa từng gặp qua tu sĩ Nguyên Anh. Nhưng thật không ngờ mình lại kém y xa như vậy, thế này còn đánh đấm gì nữa.

Còn muốn ngăn trở y bốn mươi tám tiếng? Cho dù bốn mươi tám giây cũng khó khăn.

Lâm Vân biết mình sắp phải chết không thể nghi ngờ. Trong lòng lại rất nhanh nghĩ ra đối sách khác. Cho dù mình sắp chết cũng phải cho y khó chịu một chút. Nhưng tu vị hiện tại của mình chỉ có ba sao, muốn tự bạo thì cũng chỉ có thể làm cho người này bị thương mà thôi. Thậm chí mình chưa bạo tinh thì đã bị y giết chết rồi.

- Người là đệ tử của ai? Nói, những đệ tử trông coi Địa Ngục Môn đi đâu rồi?

Đạo sĩ trung niên lửa giận ngút trời hỏi.

- Tôi chính là người trông coi Địa Ngục Môn. Sư huynh của tôi nói rằng mấy ngày nay sẽ xuất hiện quái vật ở chỗ này. Nên bảo tôi thiết kế vòng phòng hộ cho chắc chắn. Vì sao người đi ra lại là ông? Thật là kỳ quái.

Vẻ mặt của Lâm Vân kỳ quái, nhìn chăm chăm vào vị đạo sĩ kia.

- Hừ, trong cơ thể của người có ba ngôi sao, người không phải là Luyện Khí Sĩ. Nhanh chóng khai báo, ta còn cho người chết toàn thân.

Đạo sĩ trung niên hừ lạnh một tiếng, thân hình lóe lên, đã đi tới cái hang động cực lớn kia. Mà những trận pháp mà mình bố trí, trong mắt y cơ hồ như không có vậy.

Khóe mắt của Lâm Vân run rẩy, rất nhanh lấy một viên Tạo Hóa Đan bỏ vào miệng. Hiện tại hẳn không có bất kỳ thủ đoạn nào khác. Chỉ có ba viên Tạo Hóa Đan và sáu viên Tiên Tủy Đan không rõ tác dụng. Lúc này đã bất kể sống chết, uống xong rồi nói sau. Vừa nuốt Tạo Hóa Đan vào bụng, còn chưa kịp uống Tiên Tủy Đan thì tên đạo sĩ kia đã xuất hiện trước mặt hắn.

- Vừa rồi người nuốt cái gì vậy?

Tên đạo sĩ lạnh lùng nhìn Lâm Vân. Khí thể bốc lên trên người y, cơ hồ ép Lâm Vân muốn thổ huyết. Người này không thể là giả được. Y chính là lão tổ cấp Nguyên Anh của Côn Luân.

Nhưng Lâm Vân không có cách nào nói chuyện. Tạo Hóa Đan vừa vào bụng đã bị hòa tan. Từng đợt linh lực cực lớn lan tỏa khắp cơ thể. Lâm Vân căn bản không kịp luyện hóa số linh lực này. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể như muốn nổ tung vậy. Hiện tại hắn chỉ muốn đem lực lượng trong cơ thể này tản ra ngoài. Bằng không mình sẽ bị nổ cho bành xác.

Không chút nghĩ ngợi, Lâm Vân đánh một chưởng về phía lão tổ Côn Luân. Tốc độ rõ ràng nhanh hơn bình thường gấp mười lần. Nhưng đầu óc của Lâm Vân đã trở nên rối loạn. Hắn chỉ còn có một tia ý thức, chính là muốn tiêu diệt tên đạo sĩ kia.

Lão tổ Côn Luân thấy Lâm Vân dám đánh mình, hừ lạnh một tiếng, hơi hợt vung tay. Một tiếng Oanh vang lên, y liền biến sắc, một ngum máu tươi lập tức phun ra ngoài. Vị lão tổ này thật không ngờ một chưởng kia của Lâm Vân lại mạnh hơn mấy chục lần cái chiêu đánh lén vừa nãy. Do khinh thường nên mới chịu thiệt thòi.

Lâm Vân đánh ra được một chưởng, lòng bàn tay rõ ràng buông lỏng, khí thể và tu vị không ngừng tăng lên cao. Răng rắc một tiếng, cơ thể đã ngưng kết tới bốn sao. Nhưng tinh lực vẫn không ngừng đổ về, không ngừng bành trướng.

Lâm Vân thì vô ý thức liên tục đánh về phía lão tổ Côn Luân. Cứ mỗi chưởng đánh ra, hắn lại cảm thấy thỏa mái hơn một chút.

Lão tổ Côn Luân bị Lâm Vân ép cho không thở được, trong lòng cũng căm tức vô cùng. Thấy một chưởng của Lâm Vân lại đánh tới, liền hừ lạnh một tiếng, xuất ra năm thành chân nguyên đá ra. Y muốn giết Lâm Vân thật dễ

như trở bàn tay. Nhưng y còn có chuyện muốn hỏi hắc, cho nên không ra đòn sát thủ. Chỉ muốn đánh ngất xỉu hắc mà thôi.

Sự thật lại lần nữa khiến lão tổ Côn Luân chấn động. Một cước kia rõ ràng không đánh gục người thanh niên này. Hắc rõ ràng vẫn không ngừng đánh chưởng về phía mình. Mà y còn cảm thấy, chưởng lực của người thanh niên này càng ngày càng mạnh. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lâm Vân bị trúng một cước của lão tổ Côn Luân, rõ ràng lại cảm thấy thư thái hơn, mà tinh lực trong cơ thể vẫn tiếp tục bành trướng. Linh lực không ngừng chuyển hóa thành tinh lực. Lần nữa trong cơ thể hắc lại vang lên tiếng răng rắc.

Lâm Vân sửng sốt. Không ngờ trong một thời gian ngắn, hắc đã thăng cấp lên năm sao.

Trong lòng Lâm Vân đầy bi ai. Cho dù có tu vị năm sao vững chắc cũng khó thoát khỏi cái chết. Một tu vi thông qua được lực để tăng lên thì ở đâu còn mệnh sống. Nhưng cho dù như vậy, hắc vẫn muốn mạng đổi mạng với tên đạo sĩ kia.

Lão tổ Côn Luân lạnh lùng nhìn Lâm Vân. Trong lòng y cũng rất kinh dị. Tên Lâm Vân kia rõ ràng trúng một cước của mình, còn có thể đứng lên. Thậm chí y còn cảm thấy tu vị của hắc hình như đang tăng lên. Chẳng lẽ hắc vừa uống là một loại đan dược có thể tăng tu vị nhanh chóng?

Trong cơ thể Lâm Vân lại vang lên hai tiếng nổ mạnh. Sắc mặt của Lâm Vân trở nên dữ tợn, hắc rõ ràng từ năm sao lên tới sáu rồi, rồi lại tới bảy sao. Tạo Hóa Đan rốt cuộc là đan dược gì vậy?

Lâm Vân không dám nghĩ tiếp. Bởi vì thời gian đã không cho hắc suy nghĩ. Kiểu gì hắc cũng nổ tung vì dư thừa linh lực mà thôi. Còn không bằng trước lúc chết, xử lý tên đạo sĩ kia. Nếu để y sống sót, thì Vũ Tích và người thân của mình chắc chắn gặp nạn.

Lâm Vân không nghĩ nhiều nữa, thừa dịp còn chưa phát nổ, liền liên tục sử dụng sát chiêu tấn công tên đạo sĩ.

Lão tổ Côn Luân nhìn Lâm Vân như người điên đánh tới, chỉ hừ lạnh một tiếng. Vốn đang tính toán hỏi hấn rồi mới giết. Nhưng tên này rõ ràng làm mình bị thương, còn liều mạng tiếp tục đánh về phía mình. Ở đâu còn nhịn được nữa. Liền phóng ra một Kim Ấn đánh về phía Lâm Vân.

Hai mắt của Lâm Vân đỏ bừng, sắc mặt dữ tợn vô cùng. Chỉ vung quyền lên đánh về phía cái Kim Ấn.

Từng tiếng Oanh oanh kịch liệt vang lên. Bàn tay của Lâm Vân đã bị đứt gãy không còn hình dáng gì. Toàn bộ xương tay của Lâm Vân rõ ràng đã bị đánh nát. Còn Kim Ấn cũng bị Lâm Vân đánh sang một bên.

Lão tổ Côn Luân rất cuộc biến sắc. Y còn chưa từng nhìn thấy người nào dùng da thịt của bản thân có thể chống đỡ được Kim Ấn của mình. Liền không nghĩ nhiều, phóng ra một thanh phi kiếm, muốn dùng phi kiếm giết Lâm Vân.

Linh lực trong cơ thể Lâm Vân đã hỗn loạn vô cùng. Hắn rất muốn bạo tình. Nhưng hiện tại hắn đã là bảy sao, cho dù muốn nổ cũng không thể nổ được hết. Nên Lâm Vân chỉ phóng ra được hai ngôi sao nhỏ màu tím nhàn nhạt về phía lão tổ Côn Luân.

Lại vài tiếng Oanh oanh vang lên. Hai ngôi sao nổ mạnh khiến cho Lâm Vân liên tục nhổ máu tươi. Cũng làm cho lão tổ Côn Luân lần đầu tiên bị trọng thương.

Lão tổ Côn Luân tức giận đến ngút trời. Phi kiếm và Kim Ấn toàn bộ phóng về phía Lâm Vân. Đồng thời vận chuyển chân nguyên trong cơ thể, phóng ra một hư ảnh. Cái hư ảnh này cầm một cái búa lớn, rồi đập về phía đầu của Lâm Vân. Tay lão tổ muốn dùng hư ảnh để đập Lâm Vân thành bánh thịt.

Ý thức của Lâm Vân đã trở nên mơ hồ. Hắn biết mình đã không có cách nào khống chế số linh lực trong cơ thể. Hắn muốn thừa dịp mình sắp nổ, ôm lấy lão tổ Côn Luân. Trước khi chết cũng phải kéo theo y đi chết chung.

Đang lúc muốn xông lên, Lâm Vân đột nhiên cảm thấy linh lực trong cơ thể biến mất một cách quỷ dị. Rồi sau đó là một cái bản đồ xuất hiện trước mặt của Lâm Vân.

Hắn cảm giác được bộ bản đồ này đang điên cuồng hấp thu linh lực bên trong cơ thể mình. Đây không phải là cái Tàng bảo đồ mình mua lúc trước sao? Trong nháy mắt, cái bản đồ này giống như cùng hắn tạo thành nhất thể. Hắn thậm chí có cảm giác, có thể dùng tấm bản đồ này để ngăn cản tên đạo sĩ kia.

Còn chưa kịp nghĩ phóng bản đồ như thế nào, thì một tấm bản đồ có ánh sáng chói lọi đã trôi nổi trên không trung. Kim Ẩn và phi kiếm của lão tổ Côn Luân lập tức bị thu vào cái bản đồ. Mà ngay cả hư ảnh kia cũng không thoát khỏi số phận.

“Hỗn Động Sơn Hà Đồ?”

Trong lòng lão tổ Côn Luân kinh đào hải lãng. Thật không ngờ chỗ này mình có thể nhìn thấy chí bảo của tiên giới, Hỗn Động Sơn Hà Đồ. Trong mắt y lập tức lộ ra vẻ nóng bỏng và tham lam, khiến trong khoảng khắc y mất đi lý trí. Cho dù bất kể thế nào, cũng phải lấy được Hỗn Động Sơn Hà Đồ vào trong tay.

Tuy nhiên, trong lúc y còn đang suy nghĩ, Lâm Vân đã lao tới trước mắt,, rồi liên tục đá đá về phái lão tổ Côn Luân. Hiện tại tuy linh lực trong cơ thể của hắn đã bị Hỗn Động Sơn Hà Đồ hấp thu, hai sao cũng bị nổ tung. Nhưng tu vị của hắn vẫn còn năm sao. Uy lực của mỗi quyền đều vô cùng lớn. Lâm Vân đã hoàn toàn không để ý tới xương tay của mình bị vỡ vụn, thậm chí còn lộ ra bên ngoài.

Lão tổ Côn Luân cũng đã quên mình là một tu sĩ Nguyên Anh. Đối mặt với Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, mấy người có thể bình tĩnh được? Cho nên hai người giống như hai tên du côn vô lại, quyền đâm tay đá.

Lâm Vân không biết mình đã nhổ ra bao nhiêu vũng máu, cũng không biết đâm bao nhiêu quyền lên người lão tổ Côn Luân. Hiện tại hắn chỉ có một suy nghĩ, đánh chết tên đạo sĩ này, không để cho y hại tới Vũ Tích.

Lão tổ Côn Luân đã sớm bị trọng thương. Lại không ngừng đâm đá với Lâm Vân, vết thương càng thêm chồng chất. Thậm chí y còn có ý định bỏ đi. Nhưng tên kia như một tên điên vậy, không ngừng đâm đá khiến y không thể thoát thân được.

Tổ chất thân thể của lão tổ Côn Luân cũng không quá mạnh mẽ. Y biết nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, mình sẽ bị mất mạng. Nhưng lại không có cách nào rời khỏi. Tuy rất thèm muốn Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn. Dù sao đã biết Hỗn Độn Sơn Hà Đồ trên tay của tên tiểu tử này rồi, tùy thời cũng có thể tới lấy.

Nghĩ tới đây, lão tổ Côn Luân liền xuất khiếu Nguyên Anh. Trong tay của Nguyên Anh nho nhỏ còn có một cái nhẫn và một tấm phù. Y muốn phóng Nguyên Anh chạy trốn.

Nhưng Nguyên Anh kia vừa mới đi ra, kim quang của Hỗn Độn Sơn Hà Đồ lại sáng lên, khiến Nguyên Anh không thể chạy được. Mà Lâm Vân thì đang điên, còn quan tâm gì Nguyên Anh hay không Nguyên Anh nữa. Liền bắt lấy Nguyên Anh nhỏ bé kia rồi bóp thành phấn vụn. Giới chỉ của lão tổ cũng ngay lập tức bị hút vào Hỗn Độn Sơn Hà Đồ.

Sau khi Hỗn Độn Sơn Hà Đồ không còn cảm giác có địch ý gì nữa, liền tự động nhập trở về trong cơ thể của Lâm Vân. Hóa thành hình xăm như cũ.

Còn lão tổ Côn Luân rõ ràng bị Lâm Vân đâm cho nát bết. Hiện tại Lâm Vân đã điên cuồng, nên không ngừng đâm vào cơ thể đã chết của lão tổ Côn Luân. Đồng thời tiện tay bóp nát tấm phù dùng để chạy trốn kia của y. Ngay lập tức, Lâm Vân đã biến mất khỏi cốc Tử Vong.

Thành phố Trung Ninh thuộc tỉnh Đông Hải.

Trường cấp ba Trung Ninh, các học sinh đang tan học trở về nhà.

- Tinh, cậu nhìn kia, người điên kia đã lảng vảng ở đây được vài ngày rồi. Ngày hôm qua cậu mua đồ ăn cho hắn, nhưng hắn vẫn chưa rời đi. Thật là đáng thương. Không biết tay của hắn nát như vậy, hắn có thấy đau không.

Ba cô nữ sinh, một cô ở giữa nói.

Cô gái tên là Tinh đứng một bên. Bên kia là một cô gái mặc áo hồng. Cô gái nhìn kẻ lang thang từ hôm qua tới hôm nay vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, liền nói với hai cô bạn của mình:

- Lan, Linh, hai cậu đi trước đi, tí nữa mình sẽ tới.

- Tinh, cậu lại muốn mua đồ ăn cho hắn sao? Cậu thật là ngốc, người lang thang nhiều như vậy, cậu quan tâm được hết chắc? Mà hôm qua cậu đã mua đồ ăn cho hắn rồi mà. Kệ hắn, chúng ta đi thôi.

Cô gái mặt tròn tròn vừa nghe là biết cô bạn Tinh của mình muốn xen vào việc của người khác.

- Không sao đâu Lan, mình biết mình đang làm gì. Cậu không cần phải lo lắng.

Cô gái tên Tinh nói với cô gái mặt tròn.

Cô gái mặt tròn lắc đầu thở dài:

- Tinh, mình cảm thấy đôi khi tính cách của cậu quá tốt. Như vậy là không được. Về sau lăn lộn trong xã hội sẽ chịu nhiều thiệt thòi lắm. Cha của mình thường dạy mình như vậy. Ở Nam Kinh có một cụ bà...À, thôi, không nói chuyện này với cậu, mình với Linh đi trước đây.

Nhìn hai cô bạn của mình rời đi, cô gái tên Tinh vội vàng đi tới một quán bánh mì, mua hai cái bánh mì và một chai nước. Sau đó vội vàng chạy tới chỗ người lang thang kia.

- Hạ Tinh, ngày mai cậu có rảnh không?

Một nam sinh cao lớn anh tuấn trông thấy là Hạ Tinh, sắc mặt vui vẻ, lập tức chạy tới. Đằng sau còn đi theo một nam sinh béo ục ịch.

- Ngày mai mình có việc rồi.

Hạ Tinh giống như không thấy nam sinh kia vậy, tiếp tục đi về phía kẻ lang thang.

- Vậy ngày kia?

Nam sinh đẹp trai vẫn không chịu từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

- Cũng không rảnh. Lưu Lượng, chúng mình mới là học sinh, mong cậu đừng suốt ngày quẩn quýt lấy mình.

Hạ Tinh nói xong, không để ý tới nam sinh này nữa, mà chạy một mạch về phía kẻ lang thang.

- Hắc hắc, xem ra hoa khôi của trường chúng ta thật là nhân hậu. Ngày hôm qua đã mua thức ăn cho kẻ lang thang kia rồi. Hôm nay lại đi mua. Người đẹp, tấm lòng cũng đẹp...

Tên béo còn chưa nói hết, đã bị tên Lưu Lượng đánh vào đầu một cái.

- Đừng nói nhảm nữa. Hạ Tinh, thi xong đại học, còn được nghỉ ngơi một tháng. Lúc đó có thời gian rảnh thì chúng ta đi chơi nhé.

Lưu Lượng nói xong, còn chưa đợi Hạ Tinh trả lời, đã lôi kéo cậu bạn của mình rời đi.

Hạ Tinh nhìn bóng lưng của Lưu Lượng, nhíu mày không nói gì. Chỉ đưa bánh mì và nước uống cho kẻ lang thang.

Ánh mắt của kẻ lang thang này rất tan rã. Thậm chí ngay cả khi Hạ Tinh đưa bánh mì, hắn đều không biết. Một tay của hắn đã da tróc thịt bong, ngay cả xương cốt cũng nhìn thấy được. Nhưng tựa hồ hắn không cảm thấy đau đớn gì cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 315: Kẻ Lang Thang Kỳ Quái

H

ạ Tinh âm thầm thở dài một tiếng. Mặc dù cô ta có lòng trắc ẩn, nhưng cô ta chỉ có thể giúp người lang thang này mua đồ ăn mà thôi. Điều kiện gia đình của cô ta cũng không khá giả gì, nên không thể dẫn hẳn tới bệnh viện để chữa trị cánh tay.

Tuy nhiên, Hạ Tinh cảm thấy kẻ lang thang này không giống với những lang thang khác. Tay của hắn rõ ràng là bị đánh nát. Không biết là vật gì tạo thành thương tổn như vậy. Còn có, mặc dù hắn chỉ là một kẻ lang thang có quần áo tả tơi, nhưng ở bên cạnh hắn, Hạ Tinh luôn cảm giác được một sự yên lặng. Loại cảm giác này rất khó nói lên lời.

Trông thấy kẻ lang thang vẫn giống như ngày hôm qua. Hạ Tinh đành phải để bánh mì và nước ở trước mặt hắn. Cũng không biện pháp xử lý nào khác. Số thức ăn ngày hôm qua mua cho hắn không biết là hắn đã ăn là bị chó hoang ăn.

- Hạ Tinh, em ở đây làm gì vậy?

Một giọng nữ thanh thúy cắt đứt suy nghĩ của Hạ Tinh.

- A, em chào cô Dương.

Hạ Tinh vội vàng chào hỏi.

Một phụ nữ tuổi chừng ba mươi năm tay một cô bé nhỏ bốn năm tuổi. Phụ nữ này có dung mạo không kém cõi gì hoa khôi trường học Hạ Tinh, còn nhiều hơn vẻ thành thực và nhẹ nhàng.

- Tỷ tỷ, chị đang cho anh kia ăn bánh à? Hình như anh ấy bị bệnh thì phải?

Cô bé nhỏ kỳ quái hỏi.

- Anh ấy không bị bệnh. Chỉ là anh ấy mệt mỏi nên muốn ngồi đây nghỉ ngơi một lúc.

Hạ Tinh nắm lấy tay của Chân Chân nói.

- Mẹ, anh ấy đã mệt mỏi như vậy, sao không ngủ ở trên giường mà phải ngồi ở đây?

Chân Chân kéo tay mẹ mình hỏi.

- Bởi vì, bởi vì...

Dương Vân không biết trả lời như thế nào.

- Cô Dương, cô dẫn Chân Chân về trước đi, tí nữa em mới về.

Hạ Tinh thấy cô Dương lúng túng trước câu hỏi của con gái mình, vội vàng chủ động giải vây.

- Được rồi, Hạ Tinh, cô đi trước đây.

Dương Vân sợ Chân Chân lại hỏi thêm, vội vàng dẫn con gái rời đi.

- Mẹ, sao mẹ không trả lời con....

Hạ Tinh vẫn nghe thấy tiếng của Chân Chân.

- À, anh kia ngủ ở đó vì không có chỗ ngủ...

Dương Vân không thể làm gì được, đành phải trả lời.

- Mẹ, nhà của chúng ta không phải có chỗ ngủ sao? Nếu không mẹ bảo anh ấy tới chỗ nhà chúng ta ngủ?

Chân Chân nói.

- ...

- Mẹ, không được sao?

- Không được, bởi vì anh ấy thích ngủ ở ven đường.

- Mẹ, không phải mẹ nói đứa trẻ ngồi ở dưới đất, là đứa trẻ hư sao? Vậy thì con cũng có thể nằm ngủ dưới đất rồi?

- Không được, con không thể ngủ ở dưới đất. Vì như vậy sẽ sinh bệnh.

- Vậy sao anh kia còn ngủ dưới đất? Mẹ nói dối con phải không? Hu hu...
Mẹ nói dối con...

Chân Chân nói xong, liền khóc to.

- Chân Chân, anh kia chỉ ngồi ở đó nghỉ ngơi một lúc mà thôi, ngày mai anh kia sẽ về nhà chúng ta ngủ.

Dương Vân không thể không nói như vậy.

- A, nguyên lại là như thế...

Chân Chân cuối cùng mới minh bạch vì sao anh kia phải ngồi ở dưới đất.

....

Hạ Tinh nhìn ánh mắt tan rã của người lang thang này, trong lòng nghĩ, mình chỉ có thể giúp hắn như vậy. Nên liền xoay người trở về nhà. Tuy nhiên cô ta lại trông thấy có hai con chó hoang đang nhìn chăm chăm vào hai cái bánh mì. Có thể tượng tượng, mình vừa rời đi, hai con chó hoang này sẽ lấy đi hai chiếc bánh mì.

Mà cái bánh bao hôm qua kia chắc hẳn đã bị mấy con chó hoang này ăn mất. Hạ Tinh nhìn kẻ lang thang, quyết định nhét cái bánh mỳ vào tay kẻ lang thang, rồi lại nâng cánh tay của hắn tới gần miệng.

Quả nhiên, ánh mắt của kẻ lang thang bỗng nhúc nhích. Nhìn nhìn bánh mỳ trong tay, đột nhiên tự mình ăn. Hạ Tinh cuối cùng mới thở ra. Đợi người lang thang này ăn xong cái bánh mỳ, lại giúp hắn ăn nốt cái bánh mỳ còn lại.

Ăn xong hai cái bánh mỳ, Hạ Tinh mở chai nước đưa cho người lang thang. Lúc này, người lang thang đã tự mình giở chai nước uống.

- Anh đừng chạy loạn khắp nơi, ngày mai tôi lại mua thức ăn cho anh ăn.

Hạ Tinh đứng lên, thờ dài nhìn người lang thang này. Không biết hắn là ai, vì sao không thấy có người nhà đi tìm. Tuy nhiên, hiện tại trời đã tối, đã đến lúc cô ta phải về nhà rồi.

Cả ngày hôm đó Hạ Tinh luôn nghĩ tới người lang thang kia. Ngày hôm sau khi tới trường, còn cố ý mang theo một hộp cơm. Mẹ và bố thường đi làm sớm, nên Hạ Tinh phải tự tay nấu ăn. Cho dù mang theo một hộp cơm, cha mẹ cũng không biết.

Tuy nhiên ngày hôm nay kẻ lang thang kia đã không còn ở chỗ đó. Hạ Tinh cầm hộp cơm trong tay, đột nhiên có cảm giác thất lạc. Người lang thang kia đã đi đâu rồi? Một cảm giác bị đánh mất sự yên lặng xuất hiện. Thật sự là một người lang thang kỳ quái.

- Hạ Tinh.

Có người gọi cô ta.

- Chào buổi sáng, Phán Lan.

Người tới là bạn thân của Hạ Tinh, Phán Lan.

- Ủa, có cần tin rồi còn mang theo hộp cơm làm gì? Không phải cậu định mang cho người lang thang kia chứ? Cậu cũng thiệt là, sắp phải thi tốt nghiệp rồi, còn có thời gian rảnh rồi quan tâm mấy việc này.

Cô gái mặt tròn có chút bất mãn khi Hạ Tinh làm vậy.

- Ủ, nhưng dù sao người kia cũng đã đi rồi.

Hạ Tinh cầm hộp cơm, có chút thất vọng nói.

- Vậy thì không tốt sao. Mình vừa mới nhìn thấy hẩn...À, nhanh vào lớp thôi, hôm nay có hai tiết kiểm tra.

Cô gái mặt tròn giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng dời chủ đề.

- Phán Lan, vừa nãy cậu nói là thấy hẩn phải không? Cậu nói cho mình biết hẩn đang ở đâu để mình còn đưa hộp cơm cho hẩn. Mang theo hộp cơm này tới trường cũng khá bất tiện. Cậu cũng biết bàn học của mình toàn là sách, không có chỗ để hộp cơm này mà.

Hạ Tinh vội vàng hỏi.

- Ài, thật sự là thua cậu. Người kia đang ở cửa hàng bán điện thoại Vân Tinh Linh. Cậu tới đó mà xem. Mình đi trước đây. Cậu phải nhanh lên đây, không lại trễ mất bài kiểm tra.

Cô gái mặt tròn nói xong liền chạy về phía trường học.

Cửa hàng độc quyền bán điện thoại Vân Tinh Linh cách chỗ này cũng không xa. Hạ Tinh ngẩng đầu là có thể thấy. Quả nhiên, có người bảo vệ đang ngăn cản một người lang thang đi vào.

Hạ Tinh vội vàng chạy tới. Cô ta không biết vì sao kẻ lang thang đó lại muốn đi vào trong cửa hàng.

Một người bảo an cầm gậy, nói với kẻ lang thang:

- Nếu cậu không đi, tôi sẽ ra tay đấy.

Kẻ lang thang này chỉ nhìn chăm chăm vào cái máy cái điện thoại đặt ở tủ kính. Ánh mắt lúc thì mê man, lúc thì tan rã.

- Các anh làm gì vậy?

Hạ Tinh chạy tới, vội vàng ngăn cản bảo vệ đánh hấn.

- Cô là người nhà của hấn phải không. Mau dẫn hấn dời đi thôi. Đồ đạc trong cửa hàng này đều rất đắt tiền. Nếu chẳng may làm phá hư một cái điện thoại, liệu cô có đền được không?

Tên bảo vệ thấy Hạ Tinh chạy tới, mới bỏ cây gậy xuống, cảnh cáo nói.

- Đi thôi, tôi mang cho hộp cơm nè.

Hạ Tinh dắt tay của kẻ lang thang, muốn hấn đi cùng mình.

Nhưng kẻ lang thang giống như không nghe thấy vậy. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại Vân Tinh Linh trong tủ kính.

- Đi thôi, tôi cũng có một cái điện thoại như vậy. Không cần phải nhìn ở đây đâu.

Hạ Tinh lấy cái điện thoại Vân Tinh Linh màu hồng mà cha cô ta đã mua cho. Cái điện thoại này phải mất hơn 5000 nguyên mới mua được.

Cô ta không biết vì sao mình muốn làm như vậy. Rõ ràng không cảm thấy đề phòng gì với người lang thang này cả. Cô ta chỉ cảm thấy khi ở bên cạnh

người lang thang này, rất là thoải mái và yên tĩnh. Đây chỉ là một loại cảm giác, nhưng không thể nói lên lời.

Quả nhiên, kẻ lang thang cầm lấy chiếc điện thoại Vân Tinh Linh trong tay của Hạ Tinh. Không còn nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tủ kính nữa. Mà chỉ cẩn thận xem cái điện thoại trong tay.

- Anh tên là gì? Nhà của anh ở đâu? Anh nói cho tôi biết, để tôi dẫn anh trở về.

Hạ Tinh đột nhiên sinh ra ý niệm dẫn người lang thang này trở về. Ánh mắt của hắn lúc thì mê man, lúc thì tan rã, khiến cho cô ta có một cảm giác rất đau lòng.

- Tôi là ai?

Kẻ lang thang cuối cùng cũng nói ra tiếng. Nhưng chỉ là tiếng thì thào. Lúc hắn vuốt ve chiếc điện thoại Vân Tinh Linh, thì lộ ra xương tay khiến người khác nhìn mà giật mình.

Hạ Tinh dặn dò hắn ăn cơm xong đừng có chạy loạn khắp nơi, cứ ở một chỗ này là được. Cô ta định lúc tan học thì dẫn hắn tới chỗ ở của người vô gia cư.

Phân phó xong thì đưa hộp cơm cho người lang thang. Hạ Tinh vội vàng chạy tới trường. Trước khi đi rõ ràng đã quên lấy chiếc điện thoại trở về. Lúc nhớ ra muốn quay lại lấy thì đã đến giờ thi.

Chiếc điện thoại kia cha mẹ mình phải tốn tiền lương một tháng mới mua được. Vậy mà mình lại sơ ý để quên vào tay của một người lang thang. Tuy cô ta đã trợ giúp người lang thang này,, nhưng không có nghĩa là cô ta muốn cho hắn điện thoại. Điện thoại ở trong tay mình còn hữu dụng. Điện thoại ở trong tay hắn thì thuần túy chỉ là một món đồ chơi mà thôi. Còn có khả năng bị vứt đi nữa.

Hạ Tinh vốn định giữa trưa thì quay lại lấy điện thoại. Nhưng thầy dạy toán lại dạy quá giờ những một tiếng. Buổi chiều thì lại có một môn thi. đành phải đợi đến chiều tối thì tìm kẻ lang thang kia.

Buổi chiều thi xong thì đã gần bốn giờ. Hạ Tinh vội vàng chạy ra khỏi trường học. Cô ta lo lắng người kia làm mất điện thoại.

Trông thấy kẻ lang thang vẫn ở chỗ đó, Hạ Tinh mới thở phào một tiếng. Không nghĩ tới, cả ngày trời mà hắn vẫn còn săm soi chiếc điện thoại Vân Tinh Linh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 316: Dương Vân Bất Đặc Dĩ

A

nh trả tôi chiếc điện thoại, bây giờ tôi sẽ dẫn anh đi tới chỗ khu nhà trọ cấp.

Hạ Tinh nhìn nhìn kẻ lang, vươn tay ra. Cô ta có chút lo lắng người này không trả điện thoại cho mình. Nếu là như vậy, cô ta cũng không có ý tứ mạnh mẽ đòi lại.

Tuy nhiên, điều lo lắng của Hạ Tinh không xảy ra. Kẻ lang thang không chút do dự bỏ điện thoại vào trong tay của Hạ Tinh.

Hạ Tinh sửng sốt. Cô ta rõ ràng cảm giác, kẻ lang thang này có vẻ khôi phục hơn lúc trước. Ít nhất ánh mắt không còn tan rã nữa, còn nghe hiểu lời của cô ta.

- Tên anh là gì? Nhà anh ở chỗ nào? Anh có thể nói cho tôi biết được không?

Hạ Tinh thu chiếc điện thoại lại, nhẹ nhàng hỏi. Cô ta sợ nói to sẽ kinh động tới kẻ lang thang.

- Tên? Nhà?

Kẻ lang thang nghe thấy vậy, ánh mắt lại trở nên mê mang.

- Không nghĩ ra thì không cần nghĩ. Từ nay về sau tôi gọi anh là Lang Thang cũng được. Hiện tại tôi sẽ dẫn anh tới khu nhà từ thiện. Anh đi theo tôi.

Hạ Tinh thấy ánh mắt của kẻ lang thang lại mê mang, sợ bệnh tình của hắn tăng thêm, vội vàng dời chủ đề.

Hạ Tinh nói như vậy, kẻ lang thang thật sự đi theo sau của cô ta, không hề có ý ngập ngừng gì cả. Hạ Tinh cuối cùng mới thở phào. Dẫn hẳn tới chỗ khu nhà từ thiện, chắc người ở đấy sẽ đưa hẳn tới bệnh viện để chữa trị bàn tay.

Người trên xe buýt không nhiều lắm. Nhưng bọn họ trông thấy một nữ sinh sáng sủa dẫn theo một kẻ lang thang đi lên xe, đều rất ngạc nhiên. Tuy Hạ Tinh là một cô gái thiện lương, nhưng dù sao cô ta vẫn chỉ là một học sinh phổ thông. Bị nhiều người nhìn như vậy, cô ta cũng cảm thấy xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên.

Kẻ lang thang chỉ nhìn chăm chăm vào Vân Tinh Linh ở trong tay của Hạ Tinh. Nói hẳn đi theo Hạ Tinh, không bằng nói là đi theo Vân Tinh Linh trong tay của Hạ Tinh.

Cũng may khu nhà từ thiện không xa. Qua bảy tám trạm xe buýt là tới. Hạ Tinh liền dẫn theo kẻ lang thang này xuống xe. Để lại những tiếng nghị luận trên xe. Bọn họ đang nghị luận xem cô nữ sinh kia có quan hệ gì với kẻ lang thang.

Khu nhà từ thiện rất vắng vẻ và lạnh lùng. Chỉ có rải rác vài người lang thang hoặc người không nhà để về ở. Bọn họ đang ngồi vắt vẻo ở các góc.

- Chuyện gì?

Có ba nam và một nữ ngồi đánh bài ở trong phòng tiếp khách. Thấy Hạ Tinh đi vào quấy rầy việc đánh bài của bọn họ, đều tỏ vẻ không hài lòng.

- Chào cô chú, cháu gặp được một người lang thang ở trên đường. Hẳn không có chỗ nào để đi, nên cháu dẫn hẳn tới đây. Các cô chú xem thế nào...

Hạ Tinh cẩn thận trả lời. Hiện tại nàng cảm thấy quyết định dẫn hắn tới đây có phải là chính xác?

- À, biết rồi, bảo hắn ngồi ở đại sảnh kia là được. Đến lúc đó tôi sẽ an bài chỗ ở cho hắn sau.

Một người nam tử trung niên vẫn nhìn bài trong tay, thuận miệng nói.

- Vương Lợi, anh chơi ăn gian phải không? Sao toàn ăn được bài thế.

Nói chuyện là nữ tử kia.

- Hắc hắc, tôi ăn gian hay không, thì hai ta tới phòng bên kiểm tra là biết thôi. Lúc đó tôi sẽ cho cô rất thỏa mãn.

Một người nam tử vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi nhìn ngực của nữ tử này.

- Muốn chơi lão nương cũng được, nhưng anh có tiền không? Với mấy đồng lương còm cõi kia, thì về nhà chơi vợ của anh đi.

Nữ tử này không chút khó chịu gì với vẻ ngả ngớn của nam tử hèn mọn bỉ ổi kia.

- Được rồi, được rồi, hai cô cậu muốn chơi thì để buổi tối chơi đi. Phương Phiến, đến lượt cậu rồi.

Nam tử vừa trả lời Hạ Tinh kia, đánh một con bài xuống rồi nói.

Hạ Tinh thấy không có người nào có ý trả lời mình, đành phải dẫn kẻ lang thang tới đại sảnh, tìm một chỗ bảo hắn ngồi xuống đợi.

- Lang Thang, anh cứ sống ở đây nhé. Lúc ăn cơm sẽ có người đưa đồ ăn tới cho anh. Tôi đi trước đây. Ngày mai tôi lại tới đây thăm anh.

Hạ Tinh nói xong, xoay người bỏ chạy khỏi khu nhà từ thiện này. Cô ta thực sự không dám ở chỗ đó lâu thêm nữa. Bởi vì lúc kẻ lang thang thấy mình rời đi, ánh mắt đầy vẻ thất lạc và thắc mắc làm cho cô ta không dám nhìn hẳn.

Lang Thang tựa hồ rất nghe lời Hạ Tinh. Ngoại trừ vẻ mê man trong mắt ra, rõ ràng không đi theo Hạ Tinh nữa.

Hạ Tinh chạy được thật xa, mới dám quay đầu nhìn lại khu nhà từ thiện kia. Cô ta có cảm giác như mình vừa làm một chuyện rất xấu vậy. Thậm chí có mấy lần cô ta nhớ tới ánh mắt thất lạc của Lang Thang đều định trở về dẫn hắn rời đi. Nhưng vẫn cố áp chế xúc động.

Cho dù mình dẫn hắn rời đi thì có thể dẫn đi nơi nào? Nhà mình sao? Điều này khẳng định không được. Hay là ở ven đường? Như vậy còn không bằng để hắn sống ở đó, còn có chỗ trú mưa trú nắng. Tuy nghĩ như vậy, cô ta vẫn rất tự trách bản thân. Cô ta cảm thấy Lang Thang không phải là một người xấu, thậm chí còn không phải là một người tầm thường.

Nhưng mình chỉ có thể hỗ trợ hắn như vậy. Nhiều nhất là lên mạng thông báo xem có ai bị mất người thân không mà thôi.

Hạ Tinh còn đang nghĩ ngợi, thì Vân Tinh Linh trong tay sáng lên.

- Hạ Tinh à, là cô Dương đây. Cô gọi điện cho em là hỏi xem em có biết kẻ lang thang kia ở đâu không? Ừ, cô sẽ lập tức tới.

Hạ Tinh cúp điện thoại, thật không nghĩ tới cô Dương lại gọi điện thoại hỏi về Lang Thang.

Dương Vân cũng buồn bực vô cùng. Hôm qua lúc đón con gái từ nhà trẻ trở về thì gặp phải một kẻ lang thang. Vì thuận miệng ứng phó với câu hỏi của con gái mà hôm nay nàng cố ý đổi đường đi. Thật không ngờ con gái vẫn hỏi nàng vấn đề đó.

- Mẹ, mẹ lại lừa con sao?

Chân Chân thấy hôm nay mẹ mình rõ ràng đi đường khác, liền hỏi. Chuyện ngày hôm qua, cô bé vẫn nhớ rất rõ ràng.

- Sao vậy Chân Chân, mẹ có lừa con cái gì đâu?

Dương Vân nghe con gái nói vậy, liền âm thầm kêu không tốt.

- Vậy vì sao hôm nay mẹ lại đi bằng đường này? Không phải hôm qua mẹ nói muốn dẫn anh trai kia về nhà mình ngủ sao?

Chân Chân ngây thơ hỏi.

- Ủ, đúng rồi, mẹ còn nói dẫn con đi ăn chân gà nữa nhỉ?

Dương Vân muốn dời đi sự chú ý của con gái.

- Mẹ, bảo anh ấy cùng đi ăn nhé.

Chân Chân tiếp tục nói.

- Ủ, được rồi. Ừa, xem xem, anh ấy không thấy. Chắc anh ấy đi về nhà ngủ rồi. Chúng ta cũng về nhà thôi.

Dương Vân đành phải đổi lại đường cũ. Nhưng lúc đi tới lại phát hiện người lang thang kia không còn ở đó. Thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Mẹ, mẹ lại lừa con rồi. Hôm qua không phải mẹ nói vì anh ấy không có chỗ ngủ nên mới phải ngủ dưới mặt đất sao? Hu hu...

Chân Chân khóc to vì mẹ mình lừa mình.

- Chân Chân đừng khóc, để mẹ tìm xem.

Dương Vân không muốn trong mắt con gái mình, mình là một người mẹ nói dối. Con gái chính là tất cả đối với nàng, nàng không muốn con gái chịu ủy khuất, dù chỉ là một tí.

- Cô Dương, em ở đây.

Sau khi Hạ Tinh gác điện thoại, cô ta vẫn đứng ở đây đợi.

- Hạ Tinh, nhà của cô có một cái kho ở tầng ngầm. Nếu không dẫn người lang thang đó tới kho hàng đó ở cũng được. Đỡ cho hần phải đi khắp nơi.

Dương Vân có chút ngại ngùng nói.

- Vâng, cô Dương. Việc này có phải là yêu cầu của Chân Chân không?

Hạ Tinh thuận miệng hỏi. Nhưng ngay lập tức biết mình lỡ lời.

Quả nhiên, mặt Dương Vân đỏ lên, giống như việc mình thờ ơ với người khác bị học sinh của mình bắt được vậy.

- Để em đi gọi.

Hạ Tinh biết cô Dương nghĩ gì, liền vội vàng bỏ đi. Cô ta cũng biết để cho Lang Thang sống ở đó không phải là một chủ ý tốt. Nhưng mình lại không có cách nào giúp hần. Nếu trong nhà của cô Dương đã có một kho hàng, vậy thì để cho hần ở chỗ đó cũng không tồi. Ít nhất cô Dương sẽ không bỏ đói hần. Còn mình thì lên mạng tìm hiểu xem, nói không chừng lại tìm được người nhà của hần.

- Lang Thang, anh đi ra ngoài à?

Hạ Tinh đi tới khu nhà từ thiện thì rõ ràng phát hiện Lang Thang đang đi ra ngoài. Nếu không phải mình quay lại đây xem, nói không chừng ngày mai tới thăm hần sẽ không thấy.

Trông thấy Hạ Tinh quay lại, trong mắt của kẻ lang thang xuất hiện một tia chờ mong. Hạ Tinh nhìn thấy vậy rất là đau xót, thầm hận mình không thể giúp gì được cho hắn.

- Lang Thang, anh đi theo tôi. Tôi dẫn anh tới một chỗ.

Hạ Tinh nói xong, trực tiếp đi tới chỗ của cô Dương đang đợi. Cô ta biết lang thang sẽ đi theo mình, đây là một loại trực giác. Quả nhiên, kẻ lang thang kia đi theo sau của Hạ Tinh mà không có chút do dự.

- Cô Dương, Lang Thang đến rồi, hiện tại cô dẫn hắn trở về luôn sao? Em muốn đi với cô được không?

Hạ Tinh muốn nhìn xem cô Dương an bài chỗ ở cho hắn như thế nào.

- Hạ Tinh, sao em lại gọi hắn là Lang Thang?

Dương Vân rất kỳ quái hỏi.

- À, hắn không nhớ tên của mình nên em tạm thời gọi hắn là Lang Thang. Em muốn đi qua tiệm thuốc, mua chút bông băng và vải để băng bó tay giúp hắn.

Hạ Tinh nhìn vết thương trên cánh tay kia của kẻ lang thang, trong lòng thay hắn khổ sở.

- Không cần đâu, việc này tí về nhà cô, cô sẽ làm. Chúng ta đi thôi.

Dương Vân kỳ quái nhìn thoáng qua Hạ Tinh, kéo tay Chân Chân nói.

- Anh, tối nay anh tới nhà em ngủ nhé? Mẹ em nói là ngủ trên mặt đất sẽ sinh bệnh.

Chân Chân đột nhiên buông tay của mẹ ra, chạy tới gần người lang thang, kéo góc áo của hắn nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 317: Biến Hóa Của Lang Thang

H

ạ Tinh nhìn kho hàng dưới tầng hầm của nhà Dương Vân, coi như là thỏa mãn. Chỉ tiếc là kho hàng thuộc về hai nhà. Bởi vì nhà kia không có ai ở, nên không tìm được người để thương lượng gỡ bỏ chỗ ngăn cách đi.

Lang Lang ở chỗ này cũng tốt. Bởi vì Hạ Tinh sắp phải thi tốt nghiệp trung học, nên không thể mỗi ngày đến thăm hấn được. Nàng biết cô Dương sẽ không để cho Lang Thang bị đói, cho nên cũng rất yên tâm.

Hiện tại tinh thần của Lang Thang đã tốt hơn so với lúc đầu gặp rất nhiều. Thậm chí thần trí của hấn đang dần khôi phục. Chỉ là hấn vẫn trầm mặc ít nói thường xuyên rơi vào trầm tư. Dương Vân đã hỏi Lang Thang nhiều lần về thân thể của hấn, nhưng Lang Thang đều ngơ ngác không biết gì cả.

- Lang Thang, sao cậu lại tháo băng gạc ra?

Tay của Lang Thang vừa ở bệnh viện băng bó xong, thì Dương Vân lại phát hiện hấn tháo băng gạc xuống. Lần trước cùng cùng Hạ Tinh mang theo Lang Thang tới bệnh viện, các bác sĩ nói rằng với thương tích của Lang Thang như vậy, đã không có cách nào trị liệu rồi.

Muốn trị khỏi cũng phải mời chuyên gia về xương cốt giải phẫu. Nhưng chi phí rất đắt, vượt qua khả năng chi trả của Dương Vân. Hơn nữa, cho dù giải phẫu có thành công, cũng chỉ có thể khôi phục công năng của hai ngón tay mà thôi. Nếu không thành công thì số tiền đó coi như là lãng phí. Dương Vân không có nhiều tiền như vậy, nên chỉ đề nghị băng bó tạm thời cho hấn.

- Tôi có thể tự mình chữa trị bàn tay này.

Lang Thang trả lời rất đơn giản.

- Cậu tự trị thương cho mình? Tay của cậu không phải chỉ đơn giản là bị rách da đâu...

Dương Vân thiếu chút nữa cho rằng Lang Thang lại giống như trước đây. Tuy nhiên Chân Chân đã kéo Lang Thang ra bên ngoài chơi.

Hiện tại mỗi ngày khi Chân Chân trở về, con bé đều dẫn Lang Thang đi chơi. Lúc trở về thì Lang Thang đều đúng giờ dẫn Chân Chân trở về. Thời gian dài trôi qua, Dương Vân cũng bắt đầu yên tâm giao Chân Chân cho Lang Thang. Chỉ là hôm nay Lang Thang nói muốn tự trị liệu bàn tay của hắn, Dương Vân có chút sợ hãi giao Chân Chân cho hắn. Nàng sợ Lang Thang đột nhiên phát bệnh.

Tuy nhiên cũng may Lang Thang không có dấu hiệu gì dị thường. Nên Dương Vân cũng yên lòng giao Chân Chân cho Lang Thang. Còn mình thì đi nấu cơm.

- Lang Thang, Chân Chân ăn cơm thôi.

Dương Vân nấu xong bữa cơm, liền đứng ở cửa sổ gọi hai người lên ăn cơm.

- Vâng ạ.

Là tiếng trả lời của Chân Chân. Dương Vân lắc đầu, từ khi mình ly hôn sau, đây là lần đầu tiên Chân Chân thân cận với người khác, còn là một người trầm mặc ít nói như Lang Thang.

- Tay của cậu?

Vừa mới ăn cơm,, Dương Vân cơ hồ không thể tin vào mắt mình. Mới chưa tới hai tiếng, Lang Thang có thể dùng tay để gấp thức ăn.

Chân Chân thì không hiểu gì cả, chỉ không ngừng ăn món khoai tây hầm mà mẹ nấu. Mà Dương Vân thì nghĩ tới, Lang Thang tuyệt đối không phải là một kẻ lang thang bình thường.

Đúng lúc này có tiếng chuông cửa vang lên. Dương Vân mở cửa, Hạ Tinh liền đi vào.

- Em chào cô Dương, em tới đây thăm Lang Thang.

Hạ Tinh nhìn thấy Lang Thang đang ăn cơm, trong lòng mới yên tâm. Tuy ba bốn ngày cô ta mới tới một lần, nhưng sự biến hóa của Lang Thang, cô ta đều nhìn thấy rất rõ ràng.

- Lang Thang, anh có thể dùng tay gấp thức ăn rồi à?

Vừa vào Hạ Tinh kinh hỉ nhìn Lang Thang gấp thức ăn ăn cơm. Cô ta không kinh hãi như Dương Vân, bởi vì cô ta vốn không tin những lời bác sĩ nói lúc trước. Hiện tại rõ ràng trông thấy Lang Thang có thể dùng đũa, trong lòng đương nhiên rất vui vẻ.

- Ừ, đã tốt rồi.

Tuy Lang Thang trả lời đơn giản, nhưng vẫn khiến cho Hạ Tinh hưng phấn. Biến hóa của Lang Thang quá lớn, chẳng những chủ động trao đổi với người khác, mà bàn tay đã gần khỏi hẳn.

Hạ Tinh vội vàng đi tới, nắm tay của Lang Thang rồi cẩn thận xem. Trong lòng cô ta thật sự cao hứng vì Lang Thang. Cô ta cảm thấy Lang Thang giống như anh trai của mình vậy. Cho nên ở trước mặt hắn, cô ta không hề có cảm giác câu thúc hay mất tự nhiên gì. Chỉ là tiếc nuối, tuy mình đã thông báo rất nhiều tin tức về Lang Thang trên mạng, nhưng vẫn không có ai biết cả.

- Hạ Tinh, em nắm tay của Lang Thang như vậy, thì làm sao hẳn có thể ăn cơm. Tay trái của Lang Thang mới trị liệu nên còn chưa khỏi hẳn đâu.

Dương Vân áp chế sự kinh hãi trong lòng. Nàng biết chuyện này tuyệt đối không thể tùy tiện nói ra ngoài. Một khi nói ra, còn chưa biết là phúc hay là họa.

- Lang Thang, hôm nay cậu vào trong nhà ở đi. Tôi và Chân Chân sẽ ở một phòng, cậu thì ở phòng kia.

Dương Vân thấy Lang Thang đã ăn cơm xong, chur động nói tới chuyện này. Nàng vốn tính toán hôm nay ăn xong thì sẽ nói.

- Thật sao cô Dương? Cô đồng ý để cho Lang Thang ở một phòng à?

Hạ Tinh nghe cô Dương nói vậy, liền ngây ngẩn cả người.

- Ủ, kho hàng phía dưới dù sao cũng là dùng chung với người ta. Hôm qua gia đình kia đã chuyển tới. Hôm nay còn cố ý tới kho hàng nhìn một lần. Tuy bọn họ không nói gì, nhưng chúng ta vẫn phải biết ý để cho Lang Thang rời đi.

Tuy Dương Vân không biết suy nghĩ của gia đình kia như thế nào. Nhưng người ta vừa đã đến xem kho hàng, chắc là có ý sử dụng. Cho nên chuyển đi sớm vẫn tốt hơn.

Cơm nước xong là dọn nhà. Lang Thang chỉ có một cái giường mà thôi. Mấy người liền tháo cái giường rồi chuyển tới căn phòng. Cao hứng nhất chính là Chân Chân, cô bé đã không cần tới kho hàng chơi với Lang Thang rồi.

- Lang Thang, cậu thực sự không nghĩ ra những chuyện trước kia sao? Cậu cần thận nghĩ lại xem. Có phải cậu đã từng làm việc trong bệnh viện không?

Hạ Tinh đi rồi, Dương Vân mới kỹ càng hỏi thăm Lang Thang. Nhưng Lang Thang vẫn như cũ ngơ ngác không nhớ ra cái gì.

Đã hỏi không ra, thì Dương Vân không hỏi nữa. Nhưng nàng lại có chút lo lắng để cho một người nam nhân lang thang ở cùng một chỗ với mẹ con bọn họ. Mặc dù biết Lang Thang không phải là một người bình thường. Nàng cũng chưa ý thức được việc Lang Thang tự chữa trị tay của hấn có khó hay không. Cho dù biết là rất khó, nàng cho rằng chỉ cần cho chuyên gia chữa là khỏi.

Nếu như nàng ta biết cả thế giới này ngoại trừ Lang Thang ra, không còn bất kỳ ai có thể chữa khỏi tay của hấn. Thì không biết Dương Vân sẽ há hốc mồm như thế nào. Trong lòng Dương Vân chỉ nghĩ, một khi Lang Thang có suy nghĩ quá phận, mình sẽ lập tức kêu to, rồi đuổi hấn ra khỏi nhà.

Phải biết rằng, trước cửa quả phụ, thị phi nhiều. Một khi Lang Thang giở trò đồi bại gì với mình, mình đuổi hấn cũng không thẹn với lương tâm. Hạ Tinh cũng không thể nói gì thêm.

Nhưng mỗi khi Lang Thang nhìn nàng đều không mê đắm như những người đàn ông khác, ánh mắt của hấn chỉ có sự yên lặng, không mang theo sự dị thường hay lưu luyến nào cả. Cho nên Dương Vân liền cho rằng Lang Thang không có hứng thú gì với nữ nhân. Hoặc ở là ở chỗ kia của hấn có trục trặc gì đó.

Bất kể như thế nào, nàng đã yên tâm. Điều này cũng rất bình thường. Dù sao Lang Thang vốn trôi dạt khắp đầu đường xó chợ. Nếu không phải nhờ Hạ Tinh và mình, hiện tại phỏng chừng hấn vẫn vất vưởng ở đâu đó.

Tuy nhiên Dương Vân cũng đoán rằng Lang Thang hấn không phải là một người bình thường. Từ lúc đầu khi mình đưa hấn trở về, sau khi hấn tắm rửa và thay đổi quần áo xong, hấn gần như biến đổi thành một con người khác vậy. Cả người hấn đều tỏa ra một cảm giác phiêu dạt và đẹp trai. Thậm chí

còn tạo cho nàng một cảm giác nam nhân cực kỳ mãnh liệt. Vì sợ đó là ảo giác của mình, có mấy lần Dương Vân muốn hỏi cảm thụ của Hạ Tinh về hắn như thế nào. Nhưng vẫn nhịn được. Một giáo viên lại hỏi học sinh của mình chuyện này, thì có chút không thích hợp.

Thẳng đến khi Lang Thang tự có thể chữa trị tay của hắn, Dương Vân càng thêm khẳng định, anh chàng Lang Thang này có xuất thân không tầm thường. Nhưng một người nam tử không tầm thường như vậy, vì sao không có chút hứng thú gì với nữ nhân? Tuy điều này vừa đúng với tâm ý của nàng, nhưng ở sâu trong nội tâm của Dương Vân, vẫn có chút đáng tiếc cho hắn.

Càng làm cho Dương Vân kỳ quái chính là, khi Lang Thang ở trong phòng, chỉ cần không gọi hắn hoặc là không cùng hắn nói chuyện. Hắn đều không chủ động đi ra hoặc là chủ động trò chuyện.

Trải qua một thời gian dài thử Lang Thang, Dương Vân cuối cùng đã buông lỏng phòng bị với hắn. Cũng không tận lực bày bày rập rập để kiểm soát đuổi Lang Thang nữa. Nên nàng không còn ngại mặc những quần áo thoải mái đi lại trong nhà.

Nói đúng ra là từ khi Lang Thang chuyển đến đây ở, ngoại trừ việc ăn cơm ra, cuộc sống sinh hoạt của nàng hầu như không có thay đổi gì cả. Mà nhờ có một người nam nhân trong nhà, mặc dù là một người mất trí nhớ, nhưng Dương Vân vẫn cảm thấy an toàn không ít.

Tuy sắp phải thi đại học,, nhưng tuần nào Hạ Tinh cũng tới thăm Lang Thang. Đôi khi cô ta còn ở cùng với Lang Thang trong phòng, nói chuyện mất nửa ngày. Dương Vân thật không biết bọn họ nói chuyện gì.

Mà có vẻ như quan hệ giữa Lang Thang và Hạ Tinh là tốt nhất. Rồi đến Chân Chân. Chỉ có mình là còn có cảm giác xa lạ với Lang Thang. Đôi khi Dương Vân nghĩ, có lẽ là do hắn biết mình muốn thử hắn.

- Lang Thang, có phải cậu có ý kiến gì với tôi không?

Dương Vân vừa từ trường học về, trông thấy Lang Thang đang chơi với Chân Chân liền chủ động hỏi. Hiện tại việc đưa đón Chân Chân đều do Lang Thang làm. Khiến cho Dương Vân đôi khi cảm thấy khá hư không. Nàng thậm chí còn cảm giác trong căn nhà này, mình dần dần bị chia cắt biên giới với Lang Thang và Chân Chân. Cảm giác này vô cùng kỳ quái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 318: Đi Mua Quần Áo

L

ang Thang khó hiểu ngẩng đầu nhìn Dương Vân, nói:

- Không có.

Khóe miệng của Dương Vân lộ ra một vẻ giảo hoạt:

- Không có thì tốt rồi. Bằng không tôi còn không có ý tứ nhờ cậu hỗ trợ. Thứ bảy này tôi có một cuộc họp với các bạn ở đại học. Cậu có thể đi theo tôi tới đó không?

Dương Vân cũng là vạn bất đắc dĩ. Nàng biết nếu không dẫn theo bạn trai thì khó mà yên bình. Lớp cũ của nàng có một nửa là nam sinh, mà một nửa trong số nam sinh đều đều ưa thích mình. Nếu có đồng học biết mình đã độc thân, thì có thể tưởng tượng tình hình như thế nào. Khăng định là về sau sẽ không ngừng có điện thoại gọi tới mời đi chơi. Điều này sẽ làm nhiều loạn cuộc sống của nàng.

Hơn nữa theo nàng biết. Còn có mấy nam sinh vì thích mình, mà còn chưa kết hôn. Nhớ tới cuộc hôn nhân bi kịch của mình, Dương Vân không khỏi ngậm thở dài.

Lang Thang nhíu mày nói:

- Còn Chân Chân thì sao?

- Hôm đấy gửi con bé tới nhà bà ngoại.

Dương Vân thấy Lang Thang rất quan tâm tới Chân Chân, trong lòng liền vui mừng.

- Vậy thì được.

Lang Thang trả lời vô cùng đơn giản.

Dương Vân biết tính cách của Lang Thang là như vậy, nên không có để ý. Chỉ cần Lang Thang đồng ý mình là tốt rồi. Ở chung với Lang Thang hai tháng, nàng cũng biết một ít tính cách của hắn. Chỉ cần hắn đáp ứng chuyện gì, thì chuyện đó sẽ không xảy ra vấn đề.

Lúc trước Chân Chân yêu cầu Lang Thang đi đón con bé. Chính mình rất không yên tâm. Nhưng trải qua một thời gian ngắn quan sát, thì phát hiện Lang Thang tuy mất trí nhớ, nhưng làm việc rất đầu vào đấy. Thì nàng mới yên tâm. Mỗi ngày hắn đều đúng giờ đón Chân Chân trở về. Chỉ là Lang Thang có một thói quen, đó là thường xuyên ngồi yên lặng một mình trầm tư. Tựa hồ như đang cố nghĩ ra cái gì đó. Nhưng đều chưa từng thấy hắn nói qua hắn đang nghĩ gì.

Thứ sáu, Dương Vân dẫn Chân Chân tới nhà mẹ của mình. Bình thường có Chân Chân ở nhà, ba người ở chung thì cũng không có vấn đề gì. Thời gian lâu, Dương Vân thì thấy bình thường. Nhưng hôm nay Chân Chân lại không có ở nhà, nàng mới cảm giác hiện tại giống như cô nam quả nữ vậy.

Tuy nhiên, nghĩ tới việc Lang Thang không có hứng thú gì với nữ nhân, thậm chí chỗ đó của hắn có vấn đề, Dương Vân mới yên tâm trở lại.

Chân Chân không có ở nhà, Lang Thang cũng không nhiều lời với Dương Vân. Sau khi ăn cơm xong, liền trở về căn phòng của mình. Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, dù Dương Vân đã thức dậy, nhưng Lang Thang thì vẫn ngủ.

Bởi vì quần áo mà Lang Thang mặc toàn là quần áo rẻ tiền, nên Dương Vân tính toán hôm nay mua giúp Lang Thang mấy bộ quần áo để tham gia cuộc tụ hội. Nhưng hiện tại hắn vẫn chưa dậy thì đi kiêu gì.

Vốn tưởng rằng Dương Vân không có hứng thú với nữ nhân, nên nàng không lo lắng trực tiếp mở cửa đi vào.

Một màn đập vào mắt khiến Dương Vân muốn kêu lên. Cũng may nàng kịp thời bịt miệng lại.

Lang thang đang nằm trên giường ngủ say. Mà phía dưới của hân thì giờ lên rất cao. Khuôn mặt của Dương Vân lập tức biến thành đỏ bừng. Không phải sinh lý của Lang Thang có vấn đề sao? Vậy mà mới sáng sớm hân đã phấn chấn như vậy rồi. Vậy vì sao khi hân nhìn thấy mình mặc quần áo mỏng, ánh mắt của hân cơ hồ không có chút biến hóa nào?

Nếu không phải lúc ở trường, các giáo viên nam đều xum xoe nàng, nàng còn tưởng rằng mị lực của mình bị giảm xuống. Phì, mình đang suy nghĩ gì vậy? Đã nói rằng cả đời này sẽ không để ý tới một người nam nhân nào nữa. Vì sao hôm nay nay lại bị hân kích thích?

“Chỗ đó thật lớn”

Dương Vân nghĩ tới đây, sắc mặt càng thêm đỏ. Đang muốn rời khỏi phòng, thì Lang Thang đã ngồi dậy, sững sờ nhìn Dương Vân:

- Đi luôn bây giờ à?

Nói xong, Lang Thang tựa hồ phát hiện ra ánh mắt của Dương Vân, liền cúi đầu nhìn phía dưới của mình, khuôn mặt bỗng nhiên có chút đỏ:

- Cô ra bên ngoài chờ tôi một lúc. Tí tôi ra luôn.

Lúc này Dương Vân mới ý thức được ánh mắt của mình đang nhìn chằm chằm vào chỗ đó của Lang Thang. Liên cuống quýt chạy ra khỏi phòng. Nàng chỉ cảm thấy trái tim mình đập rất nhah. Mình định rời đi nhưng không biết vì sao ánh mắt không tự chủ được cứ nhìn về phía đó của hân?

May mà Lang Thang là người có tính cách đạm bạc, nếu không mình chả phải xấu hổ muốn chết.

Lang Thang không để cho Dương Vân phải chờ lâu. Mới vài phút đã mặc xong quần áo chỉnh tề.

Thấy ánh mắt của Dương Vân vẫn quái dị nhìn mình. Lang Thang tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, không chủ động nói chuyện với nàng mà đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

- Lang Thang, tối nay chúng ta phải đi tụ hội với bạn học của tôi. Cậu có quên không đấy?

Dương Vân muốn nói chuyện để bớt xấu hổ.

- Vẫn nhớ, buổi tối chứ gì. Nhưng hiện tại đã đi rồi à?

Lang Thang ngạc nhiên hỏi Dương Vân.

- À, tôi muốn dẫn cậu đi mua mấy bộ quần áo. Đi tụ hội cũng không nên ăn mặc xuề xòa quá.

Mặc dù Dương Vân biết mình yêu cầu điều gì, Lang Thang cũng không cự tuyệt. Nhưng nàng vẫn giải thích cho hẳn biết.

Quả nhiên Lang Thang chỉ nói một câu ừ, liền không nói nữa.

- Lang Thang, hôm nay cậu phải đóng giả làm bạn trai tôi đấy. Cố gắng đừng để lộ, biết không?

Chuyện này Dương Vân vốn đã suy nghĩ kỹ, cũng biết không sao cả. Nhưng buổi sáng nhìn thấy chỗ đó của Lang Thang, nàng có chút không tự nhiên.

Lang Thang gật đầu, không nói gì.

Siêu thị Ninh Thành là siêu thị quần áo lớn nhất của thành phố Trung Ninh. Nơi này cũng bán nhiều thứ khác, nhưng quần áo vẫn nổi danh hơn cả. Cho nên chỗ này dần dần thành một siêu thị bán quần áo, giày dép và các vật phẩm đắt tiền. Từ tầng một tới tầng năm là chỉ bán quần áo với đầy đủ nhãn hiệu. Càng lên cao thì quần áo càng đắt.

Siêu thị Ninh Thành bao gồm rất nhiều các chủng loại quần áo, có bản lẻ có bán buôn. Cho nên quần áo đắt tiền hay rẻ tiền, ở đây đều có. Cơ hồ tất cả người dân ở thành phố Trung Ninh muốn mua quần áo đều tới đây để mua.

Do hôm nay là thứ bảy, nên khi Dương Vân dẫn theo Lang Thang tới, đã có rất đông người. Hôm nay Dương Vân quyết định chịu chi, dẫn Lang Thang đi tới tầng hai của siêu thị Ninh Thành. Chuẩn bị mua cho Lang Thang một bộ quần áo hàng hiệu.

Tuy ở bên ngoài của siêu thị Ninh Thành có rất đông người, nhưng vào bên trong thì không nhiều lắm. Bởi vì nhiều người biết, quần áo ở bên trong đắt hơn những quần áo ở bên ngoài không chỉ vài lần. Giá cả căn bản không có cùng cấp bậc. Còn không được mặc cả.

- Dương Vân, cậu cũng tới mua quần áo à?

Dương Vân vừa lên tầng hai, thì đã nghe thấy có người chào hỏi.

- A, Thôi Quyên, sao cậu lại ở chỗ này.

Dương Vân không nghĩ tới, còn chưa tham gia cuộc tụ hội, thì đã gặp phải cô bạn Thôi Quyên. Dương Vân không thích cô nàng này lắm. Cô ta là một người rất háo tài. Ý có vài phần nhan sắc, khắp nơi câu dẫn nam sinh có tiền. Nhưng một khi tiền không cung cấp đủ cho cô ta, cô ta lập tức đổi một người bạn trai khác. Nói khó nghe một chút, đây là một người nữ nhân mà ai cũng có thể làm chồng được.

Nhưng một người nữ nhân như vậy, hết lần này tới lần khác lại có rất nhiều nam nhân thích bám đuôi cô ta. Tuy nhiên, cô nàng Thôi Quyên này quả thực là một nữ nhân quyến rũ. Đó là sự quyến rũ trời sinh. Sau khi tốt nghiệp, nghe nói cô ta đang có quan hệ với một thiếu gia lắm tiền nào đó. Thật không ngờ lại gặp cô ta ở đây.

- Tiểu Quyên, đây là bạn học của em à? Sao không giới thiệu cho anh biết?

Tên nam tử đi cùng Thôi Quyên kia vừa nhìn thấy Dương Vân, hai mắt đã sáng lên. Liền không nghĩ ngợi, chủ động bắt chuyện.

- Đúng vậy, đây là Dương Vân, bạn học với em lúc còn học đại học. Cậu ấy từng là một trong mười hoa khôi của trường chúng em đấy. Lớp chúng em chiếm hai người, mà Dương Vân là một trong số đó.

Thôi Quyên nhõng nhẽo nói, nhưng vẫn có thể nghe ra có sự ghen tuông trong đó. Xác thực Thôi Quyên tự nhận không hề kém với hai người hoa khôi kia trong lớp. Nhưng cô ta rõ ràng không được ai bầu chọn vào trong mười hoa khôi của trường.

- Dương Vân,, đây là bạn trai của cậu hay là chồng cậu vậy?

Thôi Quyên nhìn Lang Thang ở đằng sau Dương Vân. Lang Thang mặc một bộ quần áo thể thao rẻ tiền, khiến Thôi Quyên vừa nhìn là biết một tên không có tiền, liền rất khinh bỉ. Cô nàng Dương Vân này có dung mạo không tồi, nhưng ánh mắt lại quá kém.

Dương Vân còn chưa nói gì, người nam tử đi theo Thôi Quyên đã vươn tay ra nói với Dương Vân:

- Chào em, anh là bạn trai của Quyên Quyên, Triệu Phổ. Rất vui được gặp em.

- Chào anh, đây là bạn trai của tôi, Lưu Lăng. Lăng, người ta muốn bắt tay với anh kìa.

Dương Vân thấy Triệu Phổ đuổi tay ra, liền ôm lấy cánh tay của Lang Thang nói. Tuy biết người nam nhân kia muốn nắm tay nàng, nhưng nàng không muốn tiếp xúc với y. Liền trực tiếp lấy Lang Thang ra làm tầm mắt.

Nhưng Lang Thang gần đây vốn nghe lời, rõ ràng lúc này lại không để ý tới Dương Vân mà đi về phía trước. Dương Vân vốn đang ôm tay của Lang Thang, nên không có cách nào đành phải đi theo hắn về phía trước.

Chỉ quay đầu, vẻ mặt có lỗi nói:

- Xin lỗi cậu nhé, Thôi Quyên. Tính tình của bạn trai mình vốn quái dị như vậy.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nàng cũng rất sáng khoái.

Triệu Phổ vẻ mặt âm trầm thả tay xuống, lạnh lùng nhìn thoáng qua Dương Vân và Lang Thang, rồi dùng ánh mắt ra hiệu với Thôi Quyên.

- À, không sao đâu. Anh Phổ cũng rất dễ tính. Đi thôi, chúng ta lên tầng xem quần áo nhé. Quần áo chỗ này đều lỗi thời rồi. Hôm nay anh Phổ của mình nghe nói là mình muốn đi gặp bạn học cũ, nên cố ý dẫn mình tới đây mua vài bộ quần áo mới. Dương Vân, chắc bạn trai của cậu cũng tới mua quần áo phải không. Chúng ta cùng đi chứ.

Thôi Quyên tựa hồ không chút nào để ý với chuyện vừa rồi.

Sắc mặt của Triệu Phổ cũng bình tĩnh lại, mang theo nụ cười nói:

- Đúng vậy, buổi tối nay Tiểu Quyên muốn gặp bạn cũ, nên anh muốn mua cho cô ấy vài bộ quần áo. Bạn bè tốt nghiệp sáu năm rồi, lâu lâu mới được gặp một lần, cũng không thể để cô ấy xấu mặt được.

Dương Vân vẫn không nói gì, đã bị Thôi Quyên kéo lên thang máy. Dương Vân vốn cự tuyệt, nhưng nhìn Lang Thang ở bên cạnh. Trong lòng tự nhủ, đi thì đi, trong thẻ ngân hàng của mình còn có hơn năm mươi nghìn nguyên tiền tiết kiệm. Cũng lắm là dùng hết chứ mấy.

Dương Vân vụng trộm bỏ cái thẻ ngân hàng vào trong tay của Lang Thang, sau đó nhẹ nhàng nói vào tai của hắn:

- Đợi lát nữa dùng thẻ của tôi.

Lang Thang cầm lấy tấm thẻ, nhú mày nhìn.

- Ôi, Dương Vân, bạn trai của cậu thật cá tính. Ngay cả thẻ tiết kiệm cũng dùng. Xem ra lần này hắn có vẻ sẽ mua rất nhiều quần áo cho cậu đấy. Mình thật chờ mong a.

Thôi Quyên nhìn bạn trai của Dương Vân mặc bộ quần áo thể thao rẻ tiền như vậy,, khoe miệng lộ ra vẻ cười nhạo. Triệu Phổ thì chỉ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Dương Vân, không ngừng nuốt nước miếng.

Dương Vân bị động tác của Lang Thang làm cho mặt đỏ tới mang tai. Liên vụng trộm đá Lang Thang một cái. Đột nhiên nàng trông thấy mục quang của Triệu Phổ, không tự chủ được tới lại gần Lang Thang hơn.

- A, Thôi Quyên, sao lại tới tầng năm rồi?

Dương Vân tưởng rằng chỉ đi lên tầng 3, 4 gì đó. Rõ ràng thoáng cái đã chạy lên tầng năm. Nếu như ở tầng 2 mình có thể mua được vài bộ quần áo. Nhưng ở tầng năm toàn là hàng hiệu quốc tế a. Cho tới bây giờ Dương Vân còn chưa từng nghĩ tới tầng năm mua thứ gì đó. Vậy phải làm sao bây giờ?

- Dương nhiên phải tới tầng năm mua chứ. Quần áo ở tầng dưới mình thấy toàn hàng xấu thôi. Hơn nữa, sáu năm rồi, lớp chúng ta mới có một cuộc tụ hội, sao có thể tùy tiện được. Huống hồ, là bạn trai mình trả tiền giúp mình.

Chắc bạn trai của cậu cũng thế phải không? À, không nói chuyện nữa, chúng ta đi xem quần áo.

Thôi Quyên tựa hồ rất tự nhiên nói. Giống như chuyện này vốn rất bình thường, chứ không có ý gì khác.

- Vậy được rồi.

Dương Vân nghĩ thầm, tới lúc đó mình chọn một bộ là được. Hơn năm mươi nghìn chắc cũng phải mua được một bộ. Mua xong thì lập tức kéo Lang Thang đi ăn cơm. Nếu như mà không mua được một bộ quần áo, thì thật là mất mặt. Tới buổi tối cũng không có ý tứ gì dẫn theo Lang Thang tới đó. Loại người như Thôi Quyên, Dương Vân biết rất rõ. Cô ta nhất định sẽ hóng hót với các bạn ở cuộc tụ hội.

Quần áo bán ở tầng năm quả nhiên không giống với các tầng khác. Chỉ có khoảng vài người có vẻ thành đạt dẫn theo bạn gái hoặc vợ của mình tới đây chọn quần áo.

Ở đây có đầy đủ các loại nhãn hiệu danh tiếng như Tanner Karan, Louis Vuitton, Armani, Chanel, Versace, khiến Dương Vân nhìn vào đã hít một hơi. Mặc dù nàng chưa từng mặc qua những nhãn hiệu quần áo đó, nhưng vẫn nghe nói về chúng. Không biết với năm mươi nghìn nguyên của mình, có thể mua được một bộ ở đây không. Trong lòng Dương Vân liền lo sợ bất an.

Tuy nhiên, một bộ váy màu vàng nhạt đã hấp dẫn mục quang của Dương Vân. Nữ nhân trời sinh đã có cảm giác nhạy cảm với quần áo. Mới vừa rồi còn lo lắng có đủ tiền mua quần áo hay không, ngay lập tức đã bị hấp dẫn bởi một cái váy.

Cái váy này có nhãn hiệu Chanel. Vừa nhìn thấy cái váy đó, Dương Vân liền có cảm giác, cái váy này chính vì mình là làm.

- Tiểu thư, tôi thấy chiếc váy này rất hợp với cô. Cô có làn da trắng như vậy, dáng người lại hoàn mỹ, mặc bộ váy này khẳng định sẽ xinh đẹp gấp đôi.

Nhân viên bán hàng thấy Dương Vân có vẻ thích bộ váy, liền lập tức đi tới giới thiệu. Nhưng mục quang của cô ta lại nhìn về phía Triệu Phổ.

Trong bốn người này chỉ có Triệu Phổ là mặc một bộ Versace nổi bật nhất. Nên nhân viên bán hàng vừa nhìn là biết chỉ có y mới trả đủ tiền cho chiếc váy.

- Đúng vậy, Dương Vân, thân hình và làn da của em rất hợp với chiếc váy này.

Triệu Phổ lạnh lùng nhìn thoáng qua Lang Thang, chủ động nói.

Dương Vân đang nhìn cẩn thận cái váy, thì nghe thấy tiếng Triệu Phổ, lập tức phản ứng, vội vàng nói:

- Xem thêm một lúc.

- Anh Phổ, hai bộ này không tồi, anh thấy thế nào.

Dương Vân còn đang do dự, thì Thôi Quyên đã chọn được một cái váy dài và một cái áo.

Triệu Phổ rất tiêu sái, lấy ra một cái thẻ màu vàng, đưa cho nhân viên tính tiền, nói:

- Trừ tiền hộ tôi.

- Tổng cộng là một trăm linh sáu nghìn nguyên, mời tiên sinh nhận hóa đơn.

Nhân viên tính tiền rất thành thực quét thẻ, rồi đưa một hóa đơn cho Triệu Phổ.

Mặc dù Dương Vân không đi theo sau Triệu Phổ, nhưng nàng vẫn nghe rõ ràng số tiền đó. Nàng liền sửng sốt, hai bộ quần áo đã hơn một trăm nghìn nguyên rồi. Cũng may trong thẻ của mình còn có năm mươi nghìn, chắc là đủ để mua một bộ.

- Dương Vân, nếu như em thích, thì anh mua tặng cái váy này cho em.

Triệu Phủ cười lạnh nhìn Lang Thang, rồi quay đầu khẽ cười nói với Dương Vân.

- Không cần đâu, Lãng, anh giúp em tính tiền nhé.

Dương Vân nói với Lang Thang một câu. Hiện tại trên người nàng còn có hai nghìn nguyên tiền mặt. Lúc về sẽ mua cho Lang Thang mấy bộ rẻ hơn.

Tuy nhiên Lang Thang vừa đi tới quầy tính tiền, sắc mặt của Dương Vân đã trở nên tái nhợt. Hiện tại nàng mới để ý giá của cái váy đó. Hai trăm sáu mươi ba nghìn nguyên? Vì sao cũng là váy mà giá cả chênh lệch lớn như vậy.

Chỉ có Thôi Quyên là âm thầm cười lạnh. Lúc cô ta đi tới nơi này mua quần áo, đã xem tờ Catalogue giới thiệu. Xem ra cô nàng Dương Vân này đúng là đồ nhà quê, ngay cả bộ quần áo đắt tiền nhất mà cũng không biết.

Mình cũng rất thích bộ váy kia, nhưng giá tiền của nó đã vượt qua phạm vi chi trả của Triệu Phổ. Thôi Quyên duyệt qua vô số nam nhân, đương nhiên là biết chừng mực ở chỗ nào. Nhưng Triệu Phổ nói nguyện ý giúp Dương Vân trả tiền, khiến Thôi Quyên vẫn có chút không thoải mái.

- Tiểu thư, để tôi giúp cô đóng gói bộ váy này lại nhé?

Nhân viên bán hàng thấy chiếc váy đắt tiền nhất này vừa mới trưng bày được vài ngày đã có người mua, nên trong lòng không khỏi cao hứng.

Bộ váy này được trưng bày vài ngày, người xem nó cũng không ít, nhưng không có người nào nguyện ý trả tiền. Bởi vì giá của nó quá đắt. Chiếc váy có kiểu dáng như vậy cũng có, mà giá tiền chênh lệch rất nhiều. Cho nên đến hiện tại vẫn không có người nào mua.

- A, đợi chút, Lãng, anh trở lại đây.

Sắc mắt của Dương Vân chuyển từ trắng sang đỏ, vội vàng gọi Lang Thang trở về.

Tuy nhiên, cho dù nàng không gọi, Lang Thang cũng đã trở lại. Hắn cầm về tấm thẻ và hóa đơn, đưa tấm thẻ cho Dương Vân nói:

- Cái thẻ này em cầm về đi.

Dương Vân sững sờ nhìn hóa đơn trong tay của Lang Thang, trong đầu nhất thời có chút loạn. Chẳng lẽ vừa rồi mình nhìn lầm giá tiền? Nghĩ tới đây, vội vàng lấy hóa đơn ở trong tay Lang Thang. Nhưng ở trên ghi rõ ràng giá tiền là hai trăm sáu mươi ba nghìn nguyên.

- Lưu Lãng, làm sao anh...

Dương Vân ngây dại cầm hóa đơn.

- À, bỗng nhiên anh nhớ ra anh có rất nhiều cái thẻ như của em.

Nói xong, Lang Thang tùy tiện lấy một tấm thẻ màu bạc.

Đầu óc của Dương Vân lại càng hồ đồ. Trên người Lang Thang có cái gì nàng biết rất rõ. Vì sao cho tới tận bây giờ đều không phát hiện ra trên người của hắn có thẻ ngân hàng? Tuy nhiên, Dương Vân biết lúc này không phải là lúc nghĩ tới vấn đề đó, trở về chậm rãi hỏi hắn cũng được.

Thôi Quyên cũng ngăn người nhìn bộ váy màu vàng trong tay của Dương Vân. Trong lòng có đủ ngũ vị. Cô ta thật không ngờ, đồ nhà quê kia thực sự

mua quần áo cho Dương Vân.

Sắc mặt của Triệu Phổ trở nên âm trầm. Trong lòng rất hận, lạnh lùng nhìn về phía Lang Thang. Lão tử muốn xem người giả vờ được bao lâu. Bộ váy kia chắc đã tốn tiền tiết kiệm vài năm của người. Xem người còn có tiền để mua nữa hay không?

- CHÚng ta đi xem các nhãn hiệu khác nhé. Lâu lâu mới có dịp như vậy.

Triệu Phổ vội vàng nói.

Trong lòng Dương Vân âm thầm cười lạnh. Lâu lâu mới có dịp? Siêu thị này có phải lạ lắm đâu, lúc nào muốn đến chả được. Nhưng Dương Vân không muốn tiếp tục ở đây. Bộ váy kia là Lang Thang dùng tiền của hắn mua. Tuy không biết trước kia hắn dấu thẻ ở chỗ nào, nhưng Dương Vân lại không muốn tiếp tục sử dụng tiền của Lang Thang. Bộ váy này lúc về mình sẽ nghĩ cách trả tiền cho hắn.

Nghĩ tới đây, Dương Vân đi tới ôm chặt cánh tay của Lang Thang nói:

- Mình và anh Lãng phải về đây. Hai người cứ tiếp tục mua sắm đi. Đi thôi, anh Lãng.

Dương Vân giữ chặt tay của Lang Thang, muốn đi xuống tầng.

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, còn chưa nói gì thì Lang Thang đã nói trước:

- Anh còn muốn mua mấy bộ, đợi lát nữa thì về. Không phải em nói đi gặp bạn bè không nên ăn mặc xuề xòa sao? Nên anh muốn mua vài bộ quần áo mới.

Từ lúc nhìn thấy tấm thẻ của Dương Vân, suy nghĩ của Lang Thang càng ngày càng rõ ràng.

Chương 319: Mua Xe

L

ời của Lang Thang khiến mấy người ở đây đều lắp bắp kinh hãi. Ngoại trừ Dương Vân là tự nhận biết một ít về Lang Thang, trong lòng Triệu Phổ và Thôi Quyên đều tự nhủ, chẳng lẽ tên này rất có tiền sao? Chứ không phải là tiền tiết kiệm của hắn? Hay là hắn vốn là một tên thích giả trư ăn thịt hổ? Tuy nhiên, nhìn thái độ khấn trương của Dương Vân, có vẻ không giống như vậy.

- Đúng đúng, tôi cũng tán thành. Đi thôi, chúng ta đi xem vài bộ nữa.

Triệu Phổ sợ Dương Vân kéo bạn trai cô ta rời đi, liền vội vàng nói.

Dương Vân còn chưa kịp nói gì, Lang Thang đã lần nữa trở lại gian hàng Chanel, chọn lấy mấy bộ váy cao cấp. Kể cả giày và tất cho nữ cũng chọn hai bộ, tổng cộng tốn thêm vài trăm nghìn nguyên.

Thấy Lang Thang lại mua một bộ váy Chanel, Dương Vân liền biết hắn muốn mua cho Hạ Tinh.

Sau đó Lang Thang giống như căn bản không nhìn thấy Triệu Phổ và Thôi Quyên đi theo sau, trực tiếp tới gian hàng của Louie, Vuitton, Armani mua mấy bộ quần áo nam và đôi dày. Giá trị tổng cộng đã là hơn một triệu nguyên.

Triệu Phổ đi đằng sau, sắc mặt đã trắng bệch. Y thấy Lang Thang mua gì, cũng mua theo. Y không muốn thua kém tên nhà quê kia. Nhưng tốc độ quét thẻ của tên Lang Thang đã khiến cho y có chút sợ hãi.

Nhưng như thế còn chưa kết thúc. Lang Thang còn đi tới chỗ bán đồ trang sức, mua hai cái khuyên tai và vòng cổ cao cấp, và một cái túi sách. Còn

mua thêm vài lọ nước hoa nữa. Lúc tính tiền Lang Thang đã trả tổng cộng sáu, bảy triệu nguyên. Triệu Phổ đi theo đằng sau, thấy thế dứt khoát dừng lại. Mặc dù y có tiền, nhưng cũng không tiêu sài như nước như tên đó được.

Dương Vân giống như đây là lần đầu tiên thấy Lang Thang vậy. Nàng đã bị việc mua sắm của Lang Thang hù sợ. Hẳn kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy?

- Xong rồi, chúng ta đi thôi.

Lang Thang cũng lười nhìn Triệu Phổ và Thôi Quyên đang ngây người, nói với Dương Vân.

Thẳng đến khi Dương Vân và Lang Thang đi đã lâu, Triệu Phổ mới vớt mấy bộ quần áo Louie, Vuitton xuống mặt đất, oán hận nhổ ra hai chữ:

- Trang bức.

Thôi Quyên vẫn sững sờ. Trong lòng còn đang suy nghĩ, khi nào thì ánh mắt của cô nàng Dương Vân kia lại tốt như vậy? Rõ ràng câu được một người bạn trai lắm tiền nhiều của? Không được, đêm nay nhất định phải tìm biện pháp lôi kéo anh chàng kia. Mà hẳn tên là Lưu Lãng thì phải?

Đi được rất xa, Dương Vân mới giữ chặt tay của Lang Thang hỏi:

- Lang Thang, cậu kiếm đâu ra được nhiều tiền như vậy?

- Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy tôi có vài tấm thẻ như của cô. Nên tôi tùy tiện lấy ra một tấm.

Lang Thang thuận miệng nói. Lúc hẳn trông thấy Dương Vân đưa cho hẳn tấm thẻ, hẳn liền nhớ tới chuyện mấy tấm thẻ, Giống như khi hẳn nhìn thấy Vân Tinh Linh vậy, hẳn cũng nhớ tới trong túi của mình tựa hồ có một cái điện thoại Vân Tinh Linh. Nhưng lại không tìm ra được.

Lấy ra được cái thẻ này là rất tình cờ. Hắn vừa nảy ra ý niệm, lập tức cái thẻ đã tới tay của hắn. Thậm chí hắn còn nhìn thấy một chỗ nào đó trên người của mình có vài tấm thẻ như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn bỗng nhớ ra rất nhiều chuyện. Chỉ là về lai lịch của mình thì nghĩ mãi không ra.

- Vậy cậu cất mấy tấm thẻ kia ở đâu vậy, sao tôi không trông thấy?

Dương Vân nhìn chăm chăm vào mắt của Lang Thang hỏi. Nàng thậm chí hoài nghi Lang Thang giả vờ quên quá khứ của hắn.

Lang Thang trầm mặc sau nửa ngày mới nói:

- Tôi còn đang suy nghĩ vấn đề này. Hắn là rất nhanh sẽ có câu trả lời cho cô.

Kỳ thực Lang Thang đang nghĩ tới trong người mình có một không gian để đồ nào đó. Chỉ là còn chưa rõ ràng nên không nói.

Dương Vân nhíu mày, nàng tưởng là Lang Thang không muốn nói.

- Nhưng làm sao cậu lại nhớ mật mã của tấm thẻ? Chẳng lẽ cậu đã nhớ ra những chuyện trước kia rồi sao?

Lâm Vân lần nữa hỏi.

- Tôi chỉ nhớ rõ một số là 429. Con số này hình như có liên quan gì đó với người quan trọng nhất trong đời tôi. Nhưng tôi nghĩ mãi lại không nhớ ra người đó là ai.

Lang Thang lại lâm vào trầm tư.

Dương Vân không tiếp tục hỏi nữa. Hôm nay Lang Thang đã nói rất nhiều, hơn nữa còn có trật tự rõ ràng. Chứng tỏ bệnh mất trí nhớ của hắn đang dần dần tốt. Người quan trọng nhất trong đời hắn? Chẳng lẽ là bạn gái của hắn

sao? Dương Vân lắc đầu, tận lực khiến đầu óc của mình không nghĩ lung tung.

- Lang Thang, cậu còn mua thêm hai bộ quần áo, một bộ là mua cho Hạ Tinh à?

Dương Vân thấy Lang Thang trầm tư, liền chuyển chủ đề.

Lang Thang ngoài ý muốn cười cười. Dương Vân ngây ngốc một chút, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lang Thang cười, thật sự là đẹp.

- Đúng vậy, tôi muốn mua một bộ cho Tiểu Tinh.

Lang Thang tựa hồ nhớ tới Hạ Tinh, khóe miệng lộ ra vẻ tiếu dung.

Dương Vân thấy Lang Thang cười, trong lòng rất là kinh hỉ. Liền tranh thủ rên sất khi còn nóng nói:

- Lang Thang, tôi thật là ghen tị a. Tôi là người đi mua sắm với cậu, nhưng cậu lại mua nhiều đồ cho Hạ Tinh như vậy.

Dương Vân muốn tâm tình của Lang Thang buông lỏng. Rồi nhớ tới càng nhiều việc trước kia.

Quả nhiên, Lang Thang lần nữa cười nói:

- Chị Vân, tôi cũng mua cho chị mà.

- Lang Thang, vừa rồi cậu gọi tôi là gì?

Dương Vân có chút kích động. Lang Thang đã hoàn toàn có suy nghĩ của bản thân. Sớm biết như vậy, nàng nên dẫn Lang Thang ra ngoài đi dạo mới đúng. Nói không chừng nhờ thế mà Lang Thang nhớ lại những chuyện trước đây.

- Tôi vừa gọi chị là chị Vân, có gì không tốt à?

Lang Thang đột nhiên cau mày, tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

Dương Vân thấy lông mày của Lang Thang nhú lại, vội vàng cắt đứt suy nghĩ của Lang Thang:

- Dương nhiên là tốt. Lang Thang, nếu cậu không nghĩ ra những việc từ trước, thì không cần phải nghĩ nữa. Cứ từ từ bình tĩnh mà nhớ lại, sẽ có ngày nào đó cậu hồi phục trí nhớ mà thôi.

Dương Vân nói tới đây, chợt nghĩ tới con gái của mình gọi Lang Thang là anh, mà hần lại gọi mình là chị, đúng là loạn bối phận,

- Ừ, chỉ là tôi bỗng nhớ tới một việc. Tôi cảm thấy tôi có thể bay được, nhưng không biết cách nào để bay?

Lang Thang vừa nói xong, lại trầm tư.

Trong lòng Dương Vân kinh hãi, vội vàng kéo tay của Lang Thang nói:

- Lang Thang, tôi đói bụng rồi, cậu chiêu đãi tôi nhé.

Sau khi nói xong, Dương Vân mới phát hiện mình rõ ràng có chút làm nũng. Vừa rồi Lang Thang nói hần có thể biết bay, khiến cho nàng sợ bệnh của hần lại chuyển biến xấu. Liền vội vàng làm ra bộ dáng làm nũng, muốn Lang Thang không phải suy nghĩ nhiều. Nhưng vì quá mức lo lắng, lúc nói ra lại mang theo vẻ nước nỡ.

- Không có vấn đề.

Lang Thang tựa hồ nhìn thấu tâm tư của Dương Vân vậy, nên không nghĩ tiếp.

Dương Vân nghe vậy mới yên lòng. Nàng biết tinh thần của Lang Thang còn chưa ổn định. Nên phải làm cho hắn vui vẻ khoái hoạt, không thể để cho hắn suy nghĩ những chuyện điên khùng kia được. Tuy nhiên hiện tại nàng cũng càng thêm khẳng định Lang Thang không phải là một người bình thường. Bằng không hắn đã không thể tùy tiện lấy ra một tấm thẻ có nhiều tiền như vậy rồi.

- Lang Thang, hiện tại chúng ta đi đâu?

Sau khi cơm nước xong, Dương Vân không muốn về sớm. Nàng phát hiện Lang Thang đi ra ngoài càng lâu, tư duy càng thêm rõ ràng. Còn có, nàng cũng yêu mến sự thoải mái khi đi dạo với Lang Thang như thế này.

- Đi cửa hàng xe nhìn xem. Tôi ôm nhiều đồ như vậy, mua một cái xe chở cho tiện.

Lang Thang suy nghĩ một lát, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, muốn giơ tay lên, nhưng đảo mắt lại để xuống. Rồi nói là muốn đi mua xe.

- A, Lang Thang, cậu còn nhiều tiền tiền?

Dương Vân lại lo lắng. Vừa rồi Lang Thang đã tốn mất mấy triệu nguyên, không biết trong thẻ của hắn còn đủ hay không.

- Tôi cũng không biết. Tôi còn vài tấm thẻ ngân hàng như vậy. Cô thử xem hộ tôi có bao nhiêu tiền trong tấm thẻ này. Mật mã à 429429.

Lang Thang nói xong, đưa tấm thẻ vừa dùng cho Dương Vân.

Dương Vân chần chờ tiếp nhận thẻ ngân hàng, cùng Lang Thang đi tới một cái máy ATM kiểm tra xem. Con số xuất hiện trên màn hình khiến Dương Vân sửng sốt, rõ ràng có tận chín con số, là gần một tỉ nguyên.

Dương Vân tranh thủ thời gian lấy thẻ rồi kéo Lang Thang qua một bên. Trái tim không nhịn được đập thành thịch, trả lại tấm thẻ cho Lang Thang nói:

- Lang Thang, sau cậu có nhiều tiền như vậy? Cậu có nhiều tiền như vậy, chứng tỏ gia đình cậu là gia đình rất có danh vọng. Vậy thì hôm nào chúng ta đi tới đài truyền hình rồi thông báo tìm người lạc, người nhà của cậu chắc hẳn sẽ tìm được cậu.

- Kỳ thực, tôi không coi trọng mấy đồng tiền đó lắm. Chị thích thì cứ lấy mà dùng. Tôi còn rất nhiều.

Lang Thang tựa hồ tùy ý nói một câu.

Dương Vân lại càng hoảng sợ, vội vàng nói:

- Lang Thang, từ này về sau đừng nói ra những lời như vậy. Cho dù người có tâm địa tốt nhưng thấy nhiều tiền như vậy, cũng khó mà thoát khỏi tham niệm.

Dương Vân nói xong, liền nhớ tới cô bạn Thôi Quyên kia. Không chỉ nói cô ta, lại có mấy người đối mặt với gần một tỉ nguyên mà không động tâm?

Lang Thang gật đầu. Từ một tháng trước hẳn có thể tự hỏi một số việc, đến hôm nay Dương Vân dẫn hẳn đi một vòng. Trên cơ bản, thần trí của hẳn đã khôi phục. Nhưng nhất thời vẫn không nghĩ ra mình là ai. Chuyện trước kia hẳn đã quên rất nhiều. Lúc hẳn lấy ra thẻ ngân hàng, liền biết mình trong người mình có một không gian có thể tùy ý sử dụng gì đó. Nhưng vẫn có nhiều chuyện, hẳn không có cách nào nghĩ ra.

Chẳng hạn như vì sao mình biến thành như vậy. Còn có vì sao mình luôn nghĩ tới mình có thể bay. Vừa này hẳn suýt nữa bỏ đồ vật vào trong không gian đó, nhưng kịp thời nghĩ tới không gian đó nên được giữ bí mật.

Khiến hắn suy tư suốt, đó là có một cô gái tên là Vũ, nhưng không nhớ ra nàng là ai. Và vì sao mỗi lần mình nhớ tới cô gái tên Vũ này, đều có một loại tưởng niệm khắc sâu vào xương cốt. Ngoại trừ cô gái đó ra, hắn còn nhớ mang máng mình tu luyện một loại công pháp nào đó. Nhưng thủy chung không nhớ ra được. Hắn cảm thấy sự quan trọng của nó chỉ sau cô gái tên Vũ kia.

Mà quan trọng nhất, hắn không nhớ ra hắn tên là gì. Có lẽ Dương Vân nói không sai, mình nên đi tới đài truyền hình làm một cái tìm người thân. Nói không chừng người thân của mình nhìn thấy, có thể đến tìm mình.

- Cậu không sao chứ Lang Thang.

Dương Vân thấy Lang Thang lại giống như có chút trầm tư, vội vàng hỏi.

- Tôi không sao. Chị nói rằng ai đổi mặt với số tiền đó cũng nổi lên lòng tham, vì sao tôi đưa tấm thẻ cho chị, chị lại không nhận?

Lang Thang có chút vui vẻ nhìn Dương Vân, hỏi.

- Tôi cần nhiều tiền như vậy làm gì? Tôi chỉ cần có Chân Chân là được, các thứ khác tôi đều không để ý. Tiền đủ dùng là tốt rồi.

Dương Vân nói tới đây liền thở dài. Cũng bởi vì nàng không quan tâm tới tiền, nên mới bị tên nam nhân hèn hạ kia lừa gạt. Coi như mình đổi hết cả tài sản của mình để được một tờ giấy ly hôn và Chân Chân.

Tựa hồ nhìn ra cảm xúc biến hóa của Dương Vân, Lang Thang thu hồi tấm thẻ lại, nói:

- Chúng ta đi mua xe thôi. Buổi tối cũng không thể ngồi xe taxi tham gia cuộc tụ hội chứ.

- Ừ.

Dương Vân biết Lang Thang có gần một tỉ thì không hề ngần cản hẳn mua xe nữa. Nhiều tiền như vậy, muốn mua xe nào chả được.

Các nhân viên ở đại lý xe 4S đều rất là nhiệt tình. Tuy quần áo của Dương Vân và Lang Thang chỉ bình thường, nhưng nhữnh người này làm lâu về mảng tiêu thụ rồi, còn tinh hơn cả Hồ Ly nữa. Dù hai người kia không nhất định muốn mua xe, cũng có nữ nhân viên chạy tới trước giới thiệu.

Tuy hai người này thoát nhìn không giống người có tiền, nhưng trong tay hai người đều xách theo từng túi hàng hiệu. Không quản bên trong có gì, nhưng chắc không kém. Đã từng có một lão nông dân đeo túi da rắn mua xe BMW cơ mà. Chuyện này người nào làm trong nghề chả biết. Cho nên làm về ngành tiêu thụ, kiêng kỵ nhất là trông mặt mà bắt hình dong.

Tuy tỉ lệ mua xe của hai người này không cao, nhưng vẫn có ba nữ nhân viên tiếp thị lúu rúu giới thiệu. Nhưng lập tức rời đi hai người, bởi vì hai người này trông thấy một đôi nam nữ mặc hàng hiệu đi tới. Mà tỷ lệ mua xe của đôi này chắc chắn cao hơn đôi ăn mặc bình thường kia. Cho nên chỉ còn có một cô là giới thiệu sản phẩm cho Lang Thang và Dương Vân.

- Tiên sinh, ngài muốn mua xe gì?

Nữ nhân viên cười ngọt ngào hỏi. Tuy cô ta cũng nhìn ra tỉ lệ mua xe của hai người kia cao hơn, nhưng hai người đồng nghiệp của mình đã nhanh chân tới trước rồi.

- À, tùy tiện một chiếc nào cũng được.

Lang Thang thuận miệng nói.

- Tùy tiện một chiếc?

Nữ nhân viên có chút ngây người. Nếu muốn mua một chiếc xe chỉ mấy chục nghìn nguyên thì ở đây không có. Ở đây xe rẻ nhất cũng phải hơn một

trăm nghìn nguyên. Tuy nhiên, lập tức cô ta nhận ra thái độ của mình có vấn đề, vội vàng bổ sung:

- Nếu không hai vị ngồi đây đợi một lát, tôi lấy nước cho hai người uống, để hai người bàn bạc kỹ hơn?

Thái độ của nữ nhân viên này cũng không tệ lắm, nhưng Lang Thang vẫn cau mày nói:

- Không cần, cô dẫn tôi tới gara nhìn xem là được. Tôi thấy ưng chiếc nào thì lấy luôn. Không cần lãng phí thời gian.

Nghe Lang Thang nói vậy, chẳng những nữ nhân viên này sững sờ. Mà ngay cả hai nữ nhân viên kia và đôi nam nữ mới vào cũng sững sờ. Người mua xe này thật là kiêu ngạo a, khẩu khí rõ ràng lại lớn như vậy. Chẳng lẽ người có hứng thú với một chiếc xe Bentley, người cũng mua luôn sao?

Tuy nhiên, người ta có khẩu khí lớn là chuyện của người ta. Hai người kia chỉ thoáng qua Lang Thang và Dương Vân, liền tiếp tục nghe hai nữ nhân viên giới thiệu.

- Như vậy thì mời tiên sinh đi vào.

Nữ nhân viên cũng chỉ đành đồng ý với yêu cầu của Lang Thang.

- Chúng ta cũng vào thử xem.

Đôi nam nữ này thấy Lang Thang và Dương Vân trực tiếp đi vào nhìn xe, cảm thấy chủ ý này cũng không sai. Hai người thương lượng một chút, liền cự tuyệt ngồi đợi, cũng đi thẳng tới gara.

Gara của nhà đại lý xe này có quy mô không nhỏ. Bên trong có đủ loại các nhãn hiệu xe với nhiều cấp bậc.

- Lang Thang, chúng ta cứ tùy tiện mua một chiếc cũng được. Dù sao chúng ta cũng không hay dùng lắm.

Tuy Dương Vân cảm thấy Lang Thang rất có tiền, nhưng nàng lại không có thói quen dùng tiền bậy bạ.

Nữ nhân viên nghe Dương Vân nói vậy liền vui vẻ. Cô ta vốn cho rằng hai người này cũng chỉ giống như hai người kia xem xe mà thôi. Nếu như cô gái đi bên cạnh đã nói mua xe, mặc kệ là mua chiếc nào, thì nhất định là muốn mua.

- Chị Vân, chị xem chiếc này thế nào.

Lang Thang chỉ vào một chiếc Porsche 9 màu xanh lam hỏi.

- Ủ, cũng được. Chỉ là xe này hình như dành cho nữ thì phải.

Dương Vân cũng thấy chiếc xe này rất đẹp, hình dáng của nó khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất thoải mái.

- Vậy thì chọn chiếc xe này. Cô giúp tôi gắn những phụ kiện tốt nhất cho xe nhé. Rồi giúp tôi làm thủ tục mua xe luôn.

Lang Thang nghe Dương Vân nói vậy liền gật đầu. Lập tức nói với cô gái bán xe.

- Cái gì?

Nữ nhân viên ngây ngẩn cả người. Hai người này mới tới đây chưa được một phút đã chọn xong xe, đây là kiểu mua gì vậy? Vài người đi theo đằng sau cũng ngây dại. Người này ngay cả giá xe đều không hỏi, liền mua luôn một cái xe thể thao có giá trị ba triệu nguyên. Người này rốt cuộc là ai?

Lang Thang nghe nữ nhân viên nói vậy, lại nhú mày. Nữ nhân viên thấy Lang Thang không hài lòng, vội vàng nói:

- Vâng, xin mời ngài đưa CMTND cho tôi, tôi lập tức đi làm thủ tục. Chỉ là những phụ kiện đi kèm cần hai trăm tám mươi sau nghìn nguyên.

- Ủ, cô làm nhanh giúp tôi.

Lang Thang đưa thẻ ngân hàng cho cô ta, còn CMTND thì lấy của Dương Vân.

- Vâng...

Nữ nhân viên đã bất chấp ngạc nhiên, thu tấm thẻ lại. Rồi dùng tốc độ nhanh nhất làm mấy thủ tục mua xe. Cô ta còn chưa từng thấy một người mua xe sang khoái như vậy. Cô ta cũng nhìn ra người mua xe kia không phải là người thích đông dài.

Dương Vân lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đi tới bên người Lang Thang nói:

- Lang Thang, sao cậu lại muốn dùng CMTND của tôi? Hơn nữa cậu còn mua một chiếc xe cho nữ như vậy? Tôi còn tưởng rằng cậu mua cho cậu dùng chứ?

- Chị Vân, tôi không biết lái xe, tôi mua nó là cho chị. Từ nay về sau đi đâu thì tôi nhờ chị lái là được.

Lang Thang thấy tốc độ làm việc của nữ nhân viên kia không tệ lắm, liền cùng Dương Vân ngồi một bên chờ.

- Lang Thang, tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng gọi tôi là chị Vân suốt như thế. Bằng không lúc đi tụ hội, mọi người lại biết tôi lớn tuổi hơn cậu. Lúc đấy không phải là cậu lái máy bay bà già sao?

Dương Vân nói xong, liếc nhìn Lang Thang rồi xì cười một tiếng. Đây là lần đầu tiên, sau khi ly hôn, nàng mới chọc ngoe một người nam nhân như

vậy.

- Vậy thì gọi chị là Tiểu Vân vậy. Vân? Vân...

Lang Thang nói xong lời cuối cùng liền nhắc chữ Vân mấy lần, tựa hồ muốn nhớ tới cái gì đó.

Dương Vân nghe thấy hần liên tục gọi mình là Vân, trên mặt đỏ lên. Không nghĩ tới anh chàng Lang Thang này còn là một người lẳng mạn như vậy. Chỉ là vì sao hần cứ gọi mình là Vân. Còn có, tại sao hần phải mua nhiều đồ cho mình như vậy? Mình và hần đâu có quan hệ gì đâu, những vật này mình sao có thể lấy hết được.

Tuy nhiên Dương Vân lập tức dừng những suy nghĩ lung tung của mình lại. Nàng đã phát hiện Lang Thang không đúng. Tuy hần liên tục gọi tên Vân, nhưng trong mắt không có sự ôn nhu, mà chỉ là thống khổ tự hỏi gì đó. Lòng mày của hần càng lúc càng nhăn, thậm chí còn có mồ hôi chảy xuống trán.

Dương Vân ngay lập tức bị dọa, liền vọt tới trước mặt của Lang Thang, ôm cánh tay của hần,, lo lắng nói:

- Lang Thang, đừng nghĩ ngợi nhiều. Không nghĩ ra cũng không sao đâu, đừng làm cho tôi sợ....

Sắc mặt của Lang Thang càng ngày càng tái nhợt. Dương Vân sợ hãi cơ hồ muốn khóc. Trong lòng đã sớm hối hận vì sao mình phải nhắc tới hai chữ chị Vân kia. Lâm Tranh thật vất vả mới hồi phục, mà mình lại khiến cho tinh thần của hần rơi vào hỗn loạn.

Bỗng nhiên Lang Thang té xỉu vào ngực của Dương Vân. Dương Vân thấy vậy liền nóng lòng như lửa đốt. Chỉ muốn lập tức đưa Lang Thang tới bệnh viện.

- Vị tiểu thư này, chào cô, nếu cô không ngại, tôi có thể xem bệnh giúp bạn trai cô được không?

Nói chuyện là người nam tử trẻ tuổi đi theo sau Dương Vân và Lang Thang kia. Bên cạnh y là một mỹ nữ rất khả ái.

- A, nhưng...

Dương Vân ngây ngẩn cả người. Nàng không biết người nam tử trước mặt này ai. Hơn nữa nàng biết bệnh của Lang Thang như thế nào, cũng biết vì sao hắn bị ngất như vậy. Liệu người nam tử này có thể chữa trị khỏi cho Lang Thang hay không?

Nhìn ra được vẻ do dự của Dương Vân, người nam tử trẻ tuổi bổ sung nói:

- Tôi là thầy thuốc trung y, đối với chứng hôn mê như vậy, tôi vẫn có thể giúp được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 320: Cảm Giác Bình An

V

ậy thì...Nhờ anh.

Hiện tại trong lòng Dương Vân rất loạn. Thấy nam tử kia nói y là thầy thuốc, lại có thể trị liệu cho Lang Thang. Liên vịn Lang Thang lên, để cho nam tử kia chữa bệnh.

Người nam tử mỉm cười, lấy một hộp kim châm từ trong túi ra. Dương Vân thấy y còn mang theo kim châm trên người, thì càng yên tâm. Không phải thầy thuốc thì ai mang theo kim châm đi làm gì. Bất quá, nghĩ tới người này sắp cắm kim châm lên người của Lang Thang, thì lại bắt đầu lo lắng.

- Lang Thang, cậu đừng lo lắng, đợi chữa trị tốt cho cậu thì chúng ta lại chậm rãi nghĩ. Nghe lời tỷ tỷ nhé.

Trong bất tri bất giác, Dương Vân đã coi Lang Thang là em trai của mình.

Nghe Dương Vân nói vậy, mấy người xung quanh mới biết, nguyên lai hai người này là chị em.

Người nam tử chính đang muốn đâm kim châm vào huyệt Ấn Đường của Lang Thang, thì Lang Thang đột nhiên mở mắt. Hắn nhìn thấy nam tử kia đâm kim châm vào mình, liền giơ tay tóm lấy, rồi kéo tay của y ra đằng sau. Đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì Lang Thang đã ấn người nam tử kia xuống mặt bàn, khiến y không có cách nào nhúc nhích.

Lúc này Dương Vân mới kịp phản ứng:

- Lang Thang mau buông tay. Người đó là thầy thuốc, vừa này cậu ta đang muốn giúp em trị liệu.

- À.

Lang Thang nghe vậy liền buông lỏng tay.

- Lai Quốc, anh không sao chứ.

Nữ nhân đi theo nam tử kia đương nhiên nhìn thấy quá trình từ lúc bị bắt đến lúc được thả ra của bạn trai mình. Thấy anh ấy vẫn còn ngây người, liền bước lên phía trước hỏi.

- Anh không sao.

Nam tử này nói xong, liền vươn tay nói với Lang Thang:

- Tôi là Tổng Lai Quốc, là thầy thuốc làm trong viện trung y Trung Ninh.

Dương Vân lo lắng thái độ của Lang Thang lại giống như đối với Triệu Phổ lúc ở siêu thị kia, đang muốn nhắc nhở hắn , thì đã trông thấy Lang Thang cũng giơ tay nói:

- Tôi tên là Lang Thang, trước mắt chưa có việc làm.

Nữ tử đi theo Tổng Lai Quốc kia nghe thấy vậy, cái miệng kéo kéo. Trong lòng tự nhủ,, đương nhiên người không có việc làm rồi. Có việc làm mà có thể mua nổi xe Porsche mới là lạ.

“Lang Thang?”

Tổng Lai Quốc nghe thấy cái tên này liền cảm thấy quái dị. Tuy nhiên biểu lộ bên ngoài vẫn bình thường, chỉ lấy một tờ danh thiếp đưa cho Lang Thang rồi nói:

- Đây là danh thiếp của tôi.

Lang Thang nhận lấy danh thiếp của Tổng Lai Quốc, bỏ vào túi rồi nói:

- Tôi không có danh thiếp cũng không có điện thoại.

Tổng Lai Quốc và nữ tử bên cạnh lập tức biết Lang Thang không muốn liên hệ với bọn họ. Đang định nói chuyện thì Dương Vân đã nói:

- Lang Thang xác thực không có điện thoại và danh thiếp, cậu ấy không lừa hai người đâu.

- Vậy thì không biết tối nay tôi có vinh dự mời hai người ăn cơm không?

Tổng Lai Quốc rất khách khí mời Lang Thang.

Dương Vân không có ý tứ nói:

- Thực xin lỗi, tối nay tôi và Lang Thang còn có việc.

Nghe Dương Vân nói như vậy, Tổng Lai Quốc tựa hồ như rất đáng tiếc nói:

- Vậy hai người nhớ gọi điện thoại cho tôi nhé. Hoặc là tới viện trung y tìm tôi cũng được.

Lúc này nữ nhân viên kia đã lái xe Porsche đi ra, các thủ tục cũng làm xong. Dương Vân thấy thời gian không còn sớm, liền chào từ biệt Tổng Lai Quốc rồi kéo Lang Thang vào trong xe, lái xe rời đi.

- Lai Quốc, sao anh khách khí với tên Lang Thang kia như vậy? Chẳng lẽ vì hắn có nhiều tiền sao?

Đội Dương Vân và Lang Thang đã đi xa, cô gái kia mới nhận không được hỏi.

- Đương nhiên là không phải. Tuy anh không phải người có nhiều tiền, nhưng vẫn có thể lấy ra được vài triệu. Em ở với anh lâu như vậy rồi, chắc cũng biết thân thù của anh chứ.

Tống Lai Quốc nhìn cô gái nói.

- Đương nhiên là biết, thế thì sao, A...

Cô gái này nói tới đây,, giống như nghĩ ra cái gì đó.

- Đúng vậy, bình thường đối phó với bảy tám người, anh còn chưa để vào mắt. Nhưng vừa rồi người Lang Thang kia chỉ dùng một tay là có thể khiến anh không động đậy được. Như vậy em đủ biết rồi đấy. Người này tuyệt đối là một cao thủ trong số các cao thủ. Nếu như anh không nghĩ sai, thì ngay cả sư phụ Liên Đức cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tống Lai Quốc sắc mặt tinh táo nói.

- A, anh nói hắn còn lợi hại hơn cả sư phụ Liên Đức à?

Cô gái này hiển nhiên là không tin. Ở trong suy nghĩ của cô ta, không có ai là lợi hại hơn sư phụ Liên Đức.

- Đúng vậy, chỉ là một cao nhân như thế, lại không thể được quen biết.

Tống Lai Quốc vẫn còn đáng tiếc nói.

- Không phải anh đã cho hắn điện thoại sao? Hắn có bệnh hôn mê, nói không chừng ngày nào đó lại tới tìm anh.

Cô gái này hiển nhiên là lạc quan hơn Tống Lai Quốc rất nhiều.

- Ài, tùy vào vận khí vậy. Thôi, chúng ta tiếp tục đi xem xe.

Tống Lai Quốc nói xong, liền tiếp tục cùng cô gái kia chọn xe trong gara.

- Lang Thang, vừa rồi cậu làm tôi sợ muốn chết. Rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tuy đây là lần đầu tiên Dương Vân lái một chiếc xe Porsche, nhưng nàng không để ý điều này, mà chỉ quan tâm tới việc Lang Thang vừa hôn mê hồi này.

- Tôi cũng không biết, tôi chỉ cảm thấy cái tên Vân có quan hệ gì đó với tôi.

Lang Thang nói xong lại nhú mày.

Dương Vân sợ Lang Thang lại suy nghĩ miên man, vội vàng nói:

- Lang Thang, xe này tốt đấy, cậu muốn thử lái không?

- Không cần đâu, tôi không quen lái xe lắm. À, Tiểu Vân, có phải lúc trước cô thấy tôi ở chỗ kia phải không? Tôi muốn tới đó nhìn xem.

Chiếc xe đang đi qua trường cấp ba Trung Ninh.

- Không phải là tôi phát hiện ra cậu, mà là Hạ Tinh. Chúng ta đi xem nhé. Tôi cũng định vào trường hỏi xem Hạ Tinh vì sao một tuần rồi không tới thăm cậu. Chỉ là không biết con bé đã tan học chưa.

Dương Vân nói xong, đỗ xe ở ven đường.

Một chiếc xe Porsche mới tinh đỗ ở gần cửa trường học, đương nhiên là dẫn tới rất nhiều người chú ý. Thậm chí có vài học sinh còn cầm điện thoại để chụp ảnh chiếc xe.

Tuy Dương Vân không coi trọng việc xe cộ lắm, nhưng nhìn thấy có nhiều người chụp ảnh xe của mình như vậy, cũng thấy cao hứng. Bỗng nhớ tới Lang Thang, vội vàng nhìn xung quanh thì phát hiện Lang Thang đang đứng ở chỗ lúc trước.

Dương Vân sợ Lang Thang nghĩ nhiều, vội vàng đi tới kéo áo Lang Thang.

Lang Thang quay đầu lại nhìn Dương Vân, nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo rằng hẳn không sao. Dương Vân thấy Lang Thang không có việc gì, liền đứng ở bên cạnh chờ hẳn. Dương Vân nhìn ánh mắt của Lang Thang chăm chú như vậy, mới cảm giác được sự yên lặng chính thức là như thế nào.

Nhớ tới lần nàng từng hỏi Hạ Tinh, vì sao đối xử với Lang Thang tốt như vậy, Hạ Tinh đã nói với nàng rằng:” Cô Dương, nếu là người lang thang khác, em nhiều nhất chỉ mua thức ăn mà thôi. Nhưng Lang Thang lại tạo cho em một cảm giác rất tĩnh lặng. Mỗi lần em ở cùng Lang Thang, em đều cảm thấy vui vẻ và thoải mái vô cùng. Cảm giác buồn tẻ vì học hành cũng trở phai nhạt rất nhiều. Em thực sự thích ở bên cạnh anh Lang Thang. Ở bên cạnh anh ấy em cảm thấy rất yên bình.”

Dương Vân lại chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Thậm chí nàng cho rằng Hạ Tinh ăn nói linh tinh, chứ mục đích chính là muốn giúp Lang Thang mà thôi. Không khỏi buồn cười với tâm tư của cô bé. Nhưng hôm nay nàng mới chính thức cảm thấy sự yên lặng trên người hẳn. Đây quả thực là một cảm giác thoát trần gì đó. Vừa thoải mái, vừa yên bình, lại có một sự nhớ nhung nhàn nhạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 321: Anh Có Bệnh

D

ương Vân...

Một thanh âm đột ngột cắt đứt suy nghĩ của Dương Vân. Làm cho nàng đang từ cảm giác phiêu dật, thoáng cái đã rơi xuống phạm trần. Dương Vân cảm tức quay đầu lại nhìn. Nguyên lai là đồng nghiệp của mình, Tưởng Bình.

Dương Vân đương nhiên không vô cớ bão nổi với Tưởng Bình, đành phải cười hỏi:

- Chào anh Tưởng, có chuyện gì à?

- Nghe nói hôm nay em tham gia cuộc họp với bạn cũ phải không? Nếu không ngại, anh nguyện ý tiễn em tới đó.

Nói xong, Tưởng Bình rung rung cái chìa khóa điện tử trong tay, tiếng động cơ của xe Regal mới tinh vang lên từ đằng sau.

Dương Vân nghe thấy thanh âm đó, đột nhiên muốn cười. Nhưng nàng vẫn nhịn được, vội vàng nói:

- Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, có người giúp em rồi.

Tưởng Bình không nghĩ tới chiếc xe mới mua của mình cũng không chiếm được cảm tình của mỹ nhân. Trong lòng còn đang tưởng rằng Dương Vân đa mặt mỏng, liền nói:

- Chúng ta là đồng nghiệp mà, cần gì khách khí như vậy. Hơn nữa, lái xe mới tới đó cũng có thể hãnh diện với bạn bè...

- Cô Dương, thầy Tường...

Thanh âm của hai nữ sinh đã cắt đứt cuộc đối thoại của Dương Vân và Tường Bình.

- Lan và Lộ à, cô đang định tìm Hạ Tinh đây. Hạ Tinh có ở lớp không?

Dương Vân trông thấy là bạn học của Hạ Tinh, liền vội vàng hỏi.

- Từ hôm qua tới giờ chúng em còn chưa trông thấy Hạ Tinh đâu cả. Chắc cậu ấy có việc gì bận rồi. Thôi bọn em đi đây, chào thầy cô.

Nữ sinh tên Lan nói xong liền rời đi.

- Ủ, chào các em.

Dương Vân nghe hai cô bé này nói vậy liền nghĩ tới Hạ Tinh có việc gì mà không đi học thêm nữa. Sắp thi đại học rồi, bình thường nếu không có việc gì thì bọn trẻ đều đi học thêm. Vì sao hôm nay Hạ Tinh lại không tới?

- Tường Bình, anh mua xe mới à?

Một giọng nữ truyền tới.

- Còn là xe Regal nữa, ăn chơi ghê. Tường Bình, hôm nay anh phải chiêu đãi bọn em một bữa đấy.

Đang có hai nữ tử đi tới. Nói chuyện là một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi. Tướng mạo tuy không phải là xuất chúng, nhưng con mắt rất câu hồn, còn có vẻ ướt át. Ánh mắt của cô ta nhìn về Tường Bình đầy vẻ ái mộ và sùng bái không chút che dấu nào cả.

- Không có vấn đề, Dương Vân, em đi cùng không. À, quên mất, em còn có cuộc tụ hội.

Tưởng Bình nhớ tới chuyện của Dương Vân, có chút thất vọng nói.

- À, cô Dương cũng ở đây à, tôi không chú ý. Tin tức của cô Dương thật là linh thông nhỉ. Tưởng Bình mới mua xe là cô biết rồi. Cô cũng đợi Tưởng Bình đón....

Nữ nhân có ánh mắt câu hồn kia còn chưa nói hết đã bị Lang Thang ngắt lời.

- Đi thôi, Tiểu Vân.

Lang Thang kéo Dương Vân còn đang mang vẻ mặt không giải thích được.

Dương Vân thấy Lang Thang muốn rời đi, cũng đành chào từ biệt ba người rồi đi theo hẳn.

- Còn chơi tiểu bạch kiểm cơ đấy. Cô nàng Dương Vân này càng sống càng kém, không có tiền cũng ra vẻ thanh cao.

Nữ nhân có mị nhãn kia rất khó chịu với thái độ của Dương Vân. Còn khó chịu với việc Dương Vân xum xoe khi Tưởng Bình mua xe mới. Đã có tiểu bạch kiểm bên người rồi, tuy nghèo một chút, nhưng không thể vừa thấy Tưởng Bình mua xe, đã có mới nới cũ chứ.

Tuy nhiên, một màn kế tiếp lại làm cho nữ nhân mị nhãn và Tưởng Bình trợn mắt há mồm. Cô nàng Dương Vân kia rõ ràng chui vào chiếc xe Porsche mới tinh đỗ ở ven đường. Chiếc xe Porsche thả ra một làn khói rồi dần dần đi xa.

- Dương Vân khi nào có một chiếc xe cao cấp như vậy rồi? Cho dù cô ta có bán cả nhà mình cũng mua sao nổi?

Nữ nhân có mị nhãn sau nửa ngày mới phản ứng. Nhìn chiếc xe Porsche đã biến mất, trong mắt đầy vẻ ghen ghét.

Tưởng Bình sửng sờ một lúc, mới xấu hổ đi tới chiếc xe Regal của mình. Người ta còn có cả xe Porsche mới, vậy mà mình còn dùng xe Regal khoe khoang trước mặt cô ta. Thật đúng là xấu hổ.

- Chị Vân, sao chị có vẻ không vui vậy?

Lang Thang nhìn Dương Vân lái xe, lần đầu tiên chủ động hỏi.

Dương Vân tựa hồ không phát hiện ra Lang Thang lại gọi mình là chị Vân, chỉ thờ dãi nói:

- Không sao. Hiện tại chúng ta trở về nhà thay đổi quần áo rồi tới khách sạn Nam Giang luôn.

Lang Thang không hỏi lại. Hắn biết cuộc họp với bạn cũ của Dương Vân được tổ chức ở khách sạn Nam Giang.

Dương Vân nhìn Lang Thang đã đổi xong quần áo mới, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. Đúng là người đẹp vì lụa, những lời này quả thực không sai.

Lang Thang mặc một bộ áo sơ mi Adidas, Dương Vân cảm thấy hắn tuyệt đối là một anh chàng đẹp trai. Nàng đã sớm qua tuổi hâm mộ những anh chàng đẹp trai. Nhưng Lang Thang mặc bộ quần áo này, tăng thêm bộ tóc có chút rối, còn có ánh mắt u buồn của hắn nữa. Khiến cho Dương Vân suýt nữa bị mê mẩn.

Nàng thậm chí hoài nghi nếu như hiện tại Lang Thang ôm mình, mình có dũng khí để cự tuyệt hay không? Tuy nhiên cũng may Lang Thang không ý định như vậy.

Thật không biết có nên dẫn theo Lang Thang không? Hắn ăn mặc như vậy chẳng phải là hút hết hồn các cô bạn của mình sao?

- Chúng ta đi thôi.

Lang Thang nhìn Dương Vân còn đang ngần người, nói.

- A, ừ, chúng ta đi thôi.

Dương Vân giờ mới phản ứng, thăm mắng mình hoa si. Liền chỉnh lý một chút rồi đi xuống tầng với Lang Thang.

Lúc Dương Vân và Lang Thang tới khách sạn Nam Giang thì đã hơn sáu giờ tối. Vốn thời gian ước định là sáu giờ. Cho nên cũng không tính là muộn.

Sau khi cất xe đi, Dương Vân liền liền kéo Lang Thang vào khách sạn.

- Đường Uyển.

Dương Vân đột nhiên buông cánh tay của Lang Thang, rất kinh hỉ đi nhanh vài bước, gọi một nữ tử mặc áo màu hồng và chiếc váy đen dài.

Nữ tử này quay đầu nhìn Dương Vân, cũng kinh hỉ kêu lên:

- Dương Vân, là cậu à. Không nghĩ tới, vài năm sau gặp lại, cậu vẫn như vậy.

Thần sắc của Dương Vân có chút ảm đạm, còn chưa trả lời thì có hai người nam nhân đi tới.

- Hai hoa khôi của lớp chúng ta sao còn đứng ở cửa vậy? Đường Uyển, cậu đúng là càng ngày càng đẹp. Dương Vân, cậu cũng không kém chút nào. Chúng ta cùng đi vào chứ.

Nói chuyện là một nam tử trẻ tuổi, dáng người trung bình.

- Chào cậu Trương Nhạc, chào cậu Phùng Húc Tùng.

Dương Vân thấy thế liền chào hỏi hai người.

- Chà, Dương Vân, cái váy mà cậu đang mặc là nhãn hiệu Chanel cơ đấy. Thật là đẹp. Bộ váy này chắc phải mất tiền lương một năm của mình, khoảng một trăm nghìn phải không? Cậu thật là có tiền.

Nam tử có hơi gầy rất khoa trương nói.

Dương Vân há to miệng, lại không biết nói gì. Nàng không phải là người thích khoe khoang. Thậm chí còn hối hận vì đã mặc một cái váy đắt tiền như vậy tới đây. Dù sao cũng chỉ bạn bè tụ họp, cần gì phải xa hoa như vậy. Nhưng đã lỡ mặc rồi thì cũng đành chịu.

- À, chính xác là hai trăm sáu mươi ba nghìn nguyên.

Thanh âm của Thôi Quyên vang lên từ phía sau.

- Hai trăm sáu mươi ba nghìn nguyên? Tiền lương ba năm của mình, trời ạ.

Trương Nhạc có dáng người bình thường càng há hốc mồm nói.

- Được rồi, cái váy đó có phải là cậu mua đâu mà kêu gào cái gì. Thôi Quyên, cậu cũng mặc áo hiệu Chanel phải không. Ài, chúng mình có vẻ sống càng ngày càng kém thì phải.

Phùng Húc hơi gầy cũng khoa trương nói.

Đường Uyển cũng phát hiện Dương Vân mặc một bộ váy Chanel, có chút kinh ngạc nhìn nàng. Trong ấn tượng của cô ta, Dương Vân không phải là một cô gái thích ăn mặc xa hoa cơ mà? Chẳng lẽ thời gian sẽ khiến người ta thay đổi sao?

- Đường Uyển, Dương Vân đến rồi à. Còn Thôi Quyên, Trương Nhạc, Phùng Húc Tùng, các cậu còn đứng đó làm gì, chúng ta vào đi thôi.

Một thanh âm hùng hậu của nam truyền tới.

- Lớp trưởng đến rồi, chúng ta vào đi thôi.

Phùng Húc Tùng vội vàng cùng mọi người đi vào.

- Anh Phổ, chúng ta cũng đi chứ.

Thôi Quyên nói với Triệu Phổ đi đằng sau.

Dương Vân đi tới bên cạnh của Lang Thang, nhẹ giọng nói:

- Vừa rồi là lớp trưởng của lớp chúng tôi, Chu Minh. Đợi lát nữa nếu cậu không thích, thì chúng ta đi về sớm nhé. Sau đó thì tới nhà Hạ Tinh xem con bé có xảy ra chuyện gì không. Sắp thi đại học rồi, mà nghỉ tận hai ngày học thêm.

- Dương Vân, đây là bạn trai của cậu à?

Đường Uyển giật mình nhìn Dương Vân. Lang Thang tạo cho cô ta một cảm giác rất rung động. Tuy cũng mặc hàng hiệu như người khác, nhưng không tỏ vẻ gì là thiếu gia cả. Làm cho người ta vừa nhìn vào liền có cảm giác thoải mái. Thậm chí ánh mắt u sầu của hắn còn làm cho mình rất đồng cảm.

- Đường Uyển, đi vào rồi nói.

Ở trước mặt các người bạn khác, Dương Vân còn có thể giả bộ coi Lang Thang là bạn trai. Nhưng Đường Uyển là bạn tốt nhất của nàng khi còn học đại học, còn ở chung bốn năm nữa, nên cảm tình không giống với những người bạn cùng lớp kia.

- Huynh đệ, tôi là Trương Nhạc, Nhạc trong khoái nhạc.

Trương Nhạc rất thân thiện đi tới trước mặt Lang Thang, vươn tay chào hỏi.

Triệu Phổ thấy vậy cười thầm. Tên Trương Nhạc kia xong rồi. Tên Lang Thang đó là một tên thích trang bức. Nếu có thể bắt tay đáp trả người mới là lạ. Tuy nhiên, màn tiếp theo khiến Triệu Phổ tức giận thiếu chút nữa thất khiếu chảy máu. Cái tên Lang Thang kia hết lần này tới lần khác cũng giờ tay bắt tay với Trương Nhạc.

May mà câu nói đầu tiên của Lang Thang khiến Triệu Phổ tìm được sự cân đối. Bởi câu đầu tiên của Lang Thang là:

- Anh có bệnh.

Triệu Phổ nhìn có chút hả hê. Mà những người xung quanh đều ngây ngẩn cả người. Người nam tử mặc toàn hàng hiệu này là đi cùng với Dương Vân. Mà Dương Vân là hoa khôi, tìm một anh chàng tuấn tú cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm. Nhưng tại sao lại là một kẻ dở hơi như vậy. Có vài cô liên tục phóng điện tới Lang Thang lập tức dừng lại. Trong lòng tự nhủ, khó trách một người nam nhân cực phẩm như vậy còn đến buổi tụ họp lớp cũ. Hóa ra là một người không bình thường. Bởi có người bình thường nào vừa nắm tay người khác đã nói anh có bệnh?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 322: Bạn Trai Hoàn Hảo

P

hùng Húc Tùng rất mất hứng, đi tới kéo tay Trương Nhạc ra nói:

- Chúng tôi có bệnh nên không trèo cao được người có tiền như cậu. Trương Nhạc, chúng ta đi sang bên kia xem.

Mà ngay cả Đường Uyển đều nhăn mày với anh chàng mà Dương Vân dẫn theo này. Anh chàng này cho nàng ấn tượng đầu tiên không tồi. Chỉ riêng đôi mắt u sầu của hắn, khiến nàng rất đồng tình. Không nghĩ tới hắn lại là một người nông cạn. Người không thích làm bằng hữu với người khác, thì thôi. Cần gì lúc nắm tay người khác lại nói có bệnh. Đó là ý gì vậy?

Mọi người xung quanh đều im lặng, Dương Vân thì mang theo vẻ mặt xấu hổ và thất vọng. Nàng rất hối hận vì đã dẫn theo Lang Thang tới đây. Thậm chí còn hối hận vì tham gia cuộc tụ hội này.

Trương Nhạc không biểu lộ phần nộ như những người khác, chỉ là ngạc nhiên nhìn Lang Thang, không lên tiếng.

- Cậu sao vậy?

Phùng Húc Tùng đã thấy thái độ của Trương Nhạc có chút không đúng. Mặc dù Trương Nhạc là người hào phóng, nhưng cũng không phải là người thích xu nịnh người khác. Chẳng lẽ bởi vì người mà Dương Vân dẫn tới có tiền, mà cậu ta lại như vậy?

- Mình thực sự có bệnh.

Tuy lời Trương Nhạc chả đâu vào đâu. Nhưng tất cả bạn bè ngồi đây cuối cùng mới minh bạch, anh chàng kia không phải có ý xúc phạm Trương

Nhạc, mà là hắn đã nhìn ra Trương Nhạc có bệnh.

Mới nắm tay thoáng cái đã phát hiện ra Trương Nhạc có bệnh? Y thuật của hắn thật là kỳ diệu.

- Dương Vân, bạn trai của cậu có bản lĩnh lớn thật.

Đường Uyển tới gần Dương Vân, nói nhẹ vào tai nàng.

- Ủ, y thuật của hắn rất tốt. Lần đầu tiên mình nhìn thấy y thuật của hắn, cũng đều không thể tin được. Mình dám khẳng định thế giới này không có mấy bác sĩ ngoại khoa nào giỏi hơn hắn.

Dương Vân nói xong, còn bỏ thêm một câu khẳng định. Bởi vì lần trước mới chỉ hai tiếng, Lang Thang đã có thể tự chữa trị bàn tay của hắn. Lúc đó nàng mới biết y thuật của Lang Thang tuyệt đối không tầm thường. Nhưng việc này nàng không dám nói với Đường Uyển, vì dù nói ra, phỏng chừng cô bạn mình cũng không tin.

- A...

Trong lòng Đường Uyển nhưng lại kinh dị vô cùng. Cô ta biết Dương Vân làm người như thế nào, chắc chắn sẽ không tự nhiên khoa trương người khác. Dương Vân đã nói người nọ là thầy thuốc lợi hại, vậy thì chứng tỏ bạn trai của Dương Vân là một người có y thuật khá cao.

- Đúng rồi, bạn trai của cậu tên gì nhỉ?

Đường Uyển nhẹ giọng hỏi.

Nhưng đã có rất nhiều bạn học nghe thấy, đều chạy tới muốn hỏi bạn trai của Dương Vân rốt cuộc tên là gì. Và vì sao hắn vừa nắm tay Trương Nhạc là biết Trương Nhạc có bệnh?

Dương Vân đang định nói thật với Đường Uyên là Lang Thang không phải là bạn trai của nàng. Nhưng thấy nhiều bạn học vây quanh mình như vậy, chỉ đơn giản nói:

- Anh ấy tên là Lang Thang.

- Wow, cái tên thật cá tính...

Một cô nàng không nhin được, khoa trương kêu lên.

- Tên hay, người càng đẹp trai...

- Đẹp trai chết người...

Đường Uyên cũng có chút ngây người. Sao tên của anh chàng đó lại lạ vậy. Tuy nhiên cô ta không có hỏi, cho dù muốn hỏi cũng đợi lát nữa hỏi lại Dương Vân.

Trương Nhạc biết mình bị bệnh, còn là bệnh không thể trị được. Năm sáu năm qua y vất vả làm việc, số tiền kiếm được đều dùng để chữa bệnh. Đến hai năm gần đây, y mới biết bệnh của mình không có cách nào trị liệu, liền dứt khoát kiếm được bao nhiêu tiền đều gửi hết về quê.

Dù sao y cũng sắp chết. Trước khi chết y muốn làm tròn trách nhiệm của mình, cho cha mẹ và em trai có một cuộc sống thoải mái hơn chút.

- Bệnh của anh có thể trị được...

Lang Thang còn chưa dứt lời, chén rượu trong tay của Trương Nhạc đã rơi xuống đất.

Các bạn học khác không biết Trương Nhạc bị bệnh gì, nên không quan tâm lắm. Nhưng bản thân Trương Nhạc lại quá rõ ràng. Bệnh viện đã kiểm tra và bảo rằng y bị bệnh cơ tim. Hoặc nói đơn giản là bệnh tim. Lúc đầu thầy

thuốc nói rằng có thể trị khỏi. Nhưng mất ba năm trị liệu, vẫn không có hiệu quả nào cả. Mà càng ngày lại càng nặng.

Cho dù uống thuốc Dưỡng Tâm Hoàn thì chỉ hiệu quả trong một khoảng thời gian mà thôi. Nói đúng ra là chỉ trị phần ngọn, không trị được phần gốc. Về sau Trương Nhạc mới buông tha cho việc trị liệu. Dù sao cũng không sống hơn được mấy năm, vậy thì để dành tiền gửi về quê nhà vẫn tốt hơn.

Chuyện y bị bệnh, ngoại trừ bạn gái đã chia tay ra, không có bất kỳ người nào biết. Ngay cả người thân trong nhà y cũng không biết. Đã đi tới vài bệnh viện, bọn họ đều nói không thể chữa trị. Đây mới là lần đầu tiên mình gặp một người nói rằng có thể chữa khỏi căn bệnh của mình. Khiến Trương Nhạc cơ hồ không thể tin được.

- Tôi tên là Lang Thang. Anh đi bệnh viện chắc họ nói rằng anh bị bệnh tim phải không? Kỳ thuật, bệnh của anh không phải là bệnh tim. Nhưng y học hiện tại nói nhầm bệnh tim cũng không thể trách được. Như vậy đi, nếu anh tin tưởng tôi, ba ngày sau tới tìm tôi. Hiện tại tôi sống với Dương Vân. Tôi không có điện thoại, lát nữa anh hỏi số điện thoại của Dương Vân là được.

Lang Thang nói rất đơn giản, nhưng vẫn khiến cho Trương Nhạc rất rung động.

Vô luận hẳn có thể trị được bệnh của mình hay không, nhưng chỉ riêng việc hẳn có thể nói mình bị bệnh tim, là mình đã có lòng tin rồi. Phải biết, từ đầu đến cuối, anh chàng Lang Thang kia chỉ nắm tay mình mà thôi.

- Tôi tin tưởng cậu. Chỉ là tôi không có nhiều tiền.

Trương Nhạc vốn tưởng rằng mình chết chắc rồi. Nếu không phải tính cách của y trời sinh là lạc quan, thì y đã sớm nằm trên giường không dậy nổi.

- Tôi không cần tiền, thứ đó tôi có nhiều lắm. Trước hết tôi sẽ ghi một đơn thuốc cho anh, anh uống ba ngày sau, thì đi tới tìm tôi.

Lang Thang nói xong, lấy ra một tờ giấy rồi viết phương thuốc cho Trương Nhạc.

- Anh cứ theo phương thuốc này mà nấu thuốc. Phải uống đủ ba ngày đấy. Số thuốc ghi trên đó không tốn nhiều tiền lắm, mới chỉ hơn một nghìn nguyên mà thôi. Số tiền đó chắc anh phải có chứ?

Lang Thang thấy Trương Nhạc đã nhận lấy đơn thuốc, thuận miệng nói. Trương Nhạc này có tình tình ngay thẳng lạc quan, lại là bạn học của Dương Vân, nên Lang Thang quyết định giúp anh ta một lần.

- Số tiền ấy đương nhiên tôi có. Cậu là bạn trai của Dương Vân phải không? Từ này về sau còn có rất nhiều cơ hội cảm ơn cậu, nên tôi sẽ không nói nhiều ở đây.

Trương Nhạc nhận lấy đơn thuốc, trong lòng mặc dù không có nhiều năm chắc với phương thuốc này, nhưng vẫn còn tốt hơn là chờ chết.

Các bạn học ở đây thấy Lang Thang nhanh như vậy đã xem bệnh và viết đơn thuốc cho Trương Nhạc. Bất kể là chữa đúng bệnh hay không, nhưng không thể nghi ngờ Lang Thang là một cao thủ y đạo. Rất nhiều bạn học đều tới gần, thậm chí hỏi Lang Thang đang làm ở bệnh viện nào.

Sắc mặt của Chu Minh có chút bất thiện nhìn Lang Thang. Y biết Dương Vân đã ly hôn, mà y vốn thầm mến nàng ta từ lâu. Đang chuẩn bị nhân cơ hội này, gần gũi với Dương Vân hơn. Không nghĩ tới Dương Vân lại dẫn theo một người bạn trai tới.

Mà người bạn trai của nàng ta thoát nhìn rất có tiền, hơn nữa còn là một thầy thuốc. Nhìn bộ váy Chanel trên người Dương Vân là biết. Nhìn Dương Vân mặc bộ váy Chanel, càng tôn thêm vẻ đẹp yêu kiều của nàng ta, không

hề có dấu vết nào đã từng kết hôn. Chu Minh càng thêm lửa nóng. Chỉ muốn ngay lập tức thu Dương Vân vào tay.

Tuy Đường Uyển cũng là mục tiêu của y, nhưng hậu trường của Đường Uyển quá lớn, Chu Minh không thể đắc tội được. Đối mặt với một gia tộc lớn như Đường gia, y còn không bằng một con kiến. Nhưng Dương Vân lại không giống như Đường Uyển. Nàng ta chỉ là một giáo viên bình thường mà thôi.

Tuy không biết vì sao năm đó vừa mới tốt nghiệp, Dương Vân đã ngay lập tức kết hôn. Nhưng đầu năm trước Chu Minh đã biết việc Dương Vân ly hôn. Cho nên, cuộc tụ hội lớp cũ vốn mười năm tổ chức một lần, Chu Minh liền nhiệt tình đề nghị đổi thành sáu năm. Mục đích chính là vì muốn tiếp xúc với Dương Vân.

Vì vậy chuyện Dương Vân có bạn trai khiến cho Chu Minh rất khó tiếp nhận.

Dương Vân đương nhiên là biết Chu Minh có ý với mình, cho nên một mực không cho Chu Minh có cơ hội nói chuyện một mình với nàng. Mà toàn kéo theo Đường Uyển hay các bạn gái khác đi theo.

- Dương Vân, mình có một việc muốn nhờ cậu giúp đỡ...

Đường Uyển nói tới đây có chút ngập ngừng.

Dương Vân nghi hoặc nhìn thoáng qua Đường Uyển, hỏi:

- Có việc gì?

Nàng biết gia tộc của Đường Uyển là một gia tộc rất lớn. Trước kia lúc còn học đại học, nàng đã từng tới nhà cô bạn này một lần. Bọn họ có rất nhiều tiền và thế lực, thật không biết còn có chuyện gì mà cô bạn mình phải cần mình giúp đỡ?

- Mình muốn mượn bạn trai của cậu một ngày được không? Cậu đừng hiểu lầm, y thuật của hắc giới như vậy nên mình chỉ muốn nhờ hắc giúp mình vài việc mà thôi. Mình biết cậu không phải là người thích nói dối, nên mình muốn hỏi cậu, Lang Thang có phải là thiếu gia của một gia tộc lớn hay không?

Đường Uyển liền giải thích cho bạn mình biết, nếu không Dương Vân lại hiểu nhầm.

Dương Vân nhẹ nhàng cười nói:

- Mình đương nhiên sẽ không hiểu lầm rồi. Cậu vừa ý Lang Thang mới là việc là. Mình nói thật cho cậu biết, mình nhất định ở ven đường đấy. Chứ không phải là thiếu gia của gia tộc nào cả.

- Cái gì?

Đường Uyển bị những lời này của Dương Vân hù không nhẹ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 323: Cút Đi

L

ang Thang vốn là một kẻ lang thang. Không nghĩ tới phải không? Tuy nhiên y thuật của hắn thật sự lợi hại, mình đã tận mắt nhìn thấy, không giả đâu. Vừa rồi hắn chỉ tùy tiện bắt tay của Trương Nhạc là biết Trương Nhạc có bệnh, nên không giả được. Mà cậu muốn nhờ y thuật của hắn, chẳng lẽ cậu có bệnh gì à?

Nói tới đây, Dương Vân đột nhiên giảm thanh âm, ranh mãnh nói vào tai của Đường Uyển:

- Chẳng lẽ là sảy thai à?

- Đi chết đi, không ngờ cậu bây giờ lại lưu manh như vậy.

Đường Uyển bị Dương Vân trêu ghẹo khiến mặt đỏ bừng. Biết là Dương Vân nói đùa với mình, nên vẫn giải thích:

- Ông nội của mình bị bệnh nhiều năm rồi. Đã mời rất nhiều thầy thuốc trong và ngoài nước, nhưng đều không có ai chữa trị khỏi hắn. Thậm chí bệnh tình của ông nội càng ngày càng nặng. Cậu xem có thể hay không bảo Lang Thang giúp ông nội của mình chữa bệnh?

- Đợi lát nữa mình hỏi Lang Thang xem. Về phần Lang Thang nghĩ thế nào, mình không biết. Tuy mình thấy hắn rất giỏi về lĩnh vực ngoại khoa. Nhưng bệnh của ông cậu là có phải là sở trường của hắn không mình cũng không dám khẳng định. Tí nữa mình gọi hắn tới, cậu hỏi kỹ càng xem. À, mà Đường Uyển, cậu đã sắp ba mươi rồi, sao còn chưa kết hôn? Mình còn tưởng rằng lần tụ hội này cậu sẽ không tới chứ?

Dương Vân thấy thần sắc của Đường Uyển có chút u sầu, lại không biết vì nguyên nhân gì.

- Ài, không nói tới những việc này. Hôm nay mình tới tham gia cuộc tụ hội này cũng là ngẫu nhiên. Mình vốn không định tham gia, nhưng thấy có cậu trong đó, nên mới tới.

Thần sắc của Đường Uyển có chút kỳ quái. Dương Vân theo bản năng cảm giác chuyện của Đường Uyển không đơn giản như vậy. Nhưng không có hỏi.

- Lang Thang, anh tới đây em nhờ một chút.

Dương Vân không tiếp tục hỏi Đường Uyển, mà gọi Lang Thang tới giúp Đường Uyển.

Lang Thang đang bị rất nhiều bạn học vây quanh hỏi cái này hỏi cái kia, hẳn cũng không tốt từ chối nhiệt tình của mọi người. Ai hỏi gì thì trả lời nấy. Nghe thấy tiếng Dương Vân gọi mình, liền không có ý tứ nói với các bạn học xung quanh:

- Chị của tôi gọi tôi, xin lỗi mọi người nhé.

Các bạn học xung quanh đều cười ha hả. Anh chàng Lang Thang này thật là lãng mạn, rõ ràng gọi bạn gái của mình là chị. Tuy nhiên nói chuyện lâu như vậy, bọn họ cũng biết anh chàng này tuy rất có tiền, nhưng lại rất bình dị và gần gũi, không có vẻ kiêu căng nào cả.

Hơn nữa, tri thức của hắn rất là uyên bác, không như những kẻ có tiền kia. Những kẻ đó ngoại trừ có tiền ra là không có gì cả, mà anh chàng Lang Thang này thực sự là người có học vấn. Có thể nhận thức một người như Lang Thang, các bạn học đều nguyện ý. Đặc biệt là Phùng Húc Tùng và Trường Nhạc càng coi Lang Thang là bằng hữu.

- Chuyện gì vậy, chị, à Tiểu Vân.

Lang Thang hiện tại mới nhớ tới không nên gọi Dương Vân là chị, vội vàng đổi giọng.

- Đường Uyển là bạn tốt nhất của em. Cô ấy có vài việc muốn nhờ anh hỗ trợ. Không biết anh có đồng ý không?

Dương Vân hỏi.

- Tất nhiên là đồng ý rồi. Nhưng là có việc gì?

Lang Thang kỳ quái nhìn Dương Vân.

- Chào anh, tôi là Đường Uyển, là bạn của Dương Vân. Tôi muốn anh giúp tôi một việc. Chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?

Tuy Đường Uyển giới thiệu mình, nhưng không có ý bắt tay.

Lâm Vân không để ý, nói:

- Vậy tranh thủ thời gian tới đâu đó nói đi. Sắp ăn cơm rồi.

Đường Uyển bị những lời này của Lang Thang làm cho suýt nữa té ngã. Lang Thang nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đường Uyển, cũng không cảm thấy mình nói sai gì cả. Hiện tại hẳn thực sự có chút đói, từ buổi trưa tới giờ đã có cái gì lót vào bụng đâu. Nếu không phải bị nhóm người Trương Nhạc và Phùng Húc Tùng kia hỏi đông hỏi tây thì hẳn đã sớm yêu cầu Dương Vân trở về ăn cái gì đó rồi.

Đi tới một căn phòng trống ở bên cạnh, Đường Uyển lấy lại bình tĩnh, nhìn Lang Thang nói:

- Tôi thực sự có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ. Tôi biết anh là một thầy thuốc giỏi...

- Cô muốn xem bệnh à?

Lang Thang ngắt lời của Đường Uyển.

- Đúng vậy, bởi vì tôi...

Đường Uyển còn chưa nói ra bệnh tình của ông nội mình thì đã bị Lang Thang ngắt lời. Điều này làm cho Đường Uyển rất là căm tức. Anh chàng Lang Thang này quả thực không có chút lễ phép nào cả. Đúng là nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài.

- Không cần phải nói đâu, bệnh của cô quả thực có chút đặc thù.

Lang Thang nói xong, lấy một tờ giấy rồi viết một đơn thuốc rồi đưa cho Đường Uyển, nói:

- Trước uống một ngày, bằng không hai bên hông của cô sẽ rất khó coi. Về sau sẽ hình thành một cái sẹo rất lớn. À, thuốc này uống vào đêm khuya hôm nay nhé, lúc cô đang ra kinh đó. Nhớ kỹ, trong vòng một tháng, không được có quan hệ tình dục...

- Cút đi...

Đường Uyển bị những lời này của Lang Thang làm cho tức giận đến khuôn mặt trắng bệch. Cô ta gọi hắn tới là muốn hắn giúp ông nội của mình. Không ngờ người này lại là một con sói đội lốt cừu, không những đùa giỡn mình, mà nói còn rất đầu vào đấy.

Thời gian kinh nguyệt của mình còn một tuần nữa mới tới. Với lại ngay cả tay của con trai mình chưa từng chạm qua, vậy mà hắn rõ ràng nói mình trong vòng một tháng không được quan hệ tình dục. Sao Dương Vân lại có một người bạn trai như vậy được nhỉ?

- Lang Thang, nhà Hạ Tinh đã xảy ra chuyện.

Đúng lúc này Dương Vân đi tới rồi kéo Lang Thang rời đi. Để lại đám bạn học ngơ ngác không hiểu và Đường Uyển với khuôn mặt đầy giận dữ và xấu hổ.

Hàn Vũ Tích cơ hồ sắp điên mất. Hai tháng qua nàng cơ hồ đã lật cả thành phố Thanh Hóa để tìm dấu vết của Lâm Vân, bởi vì lúc cuối Lâm Vân ở nơi này rồi mất tích. Cam Dao cũng đi theo để tìm Lâm Vân.

Vạn Chí Hoa đã không biết bị hỏi bao nhiêu lần. Ngay cả Xung Hi cũng bị hỏi. Hiện tại Xung Hi mới biết người nam nhân mà nàng yêu mến là ai. Hẳn thật sự chính là chủ tịch Lâm Vân của tập đoàn Vân Môn.

Hắn còn có một người vợ mỹ mạo như vậy. Gần đây tự phụ dung mạo hơn người, vừa nhìn thấy Hàn Vũ Tích Xung Hi liền biết mình còn kém vợ của Lâm Vân một chút. Nếu như không phải Lâm Vân cho nàng một viên đan dược không biết là thuốc gì, thì nàng thậm chí còn kém hơn nhiều lắm.

Lâm Vân mất tích đã được ba tháng. Hàn Vũ Tích mang theo thần sắc tiêu tụy trở về Yên Kinh. Xung Hi cũng đã được nàng mới tới Yên Kinh. Tuy Xung Hi không biết vợ của Lâm Vân mời mình tới Yên Kinh để làm gì, nhưng Lâm Vân đã cứu mình mấy lần, hơn nữa hắn còn là người nam nhân mà mình mến mộ. Cho nên Xung Hi đáp ứng lời mời của Hàn Vũ Tích, trực tiếp đi theo theo Hàn Vũ Tích tới Yên Kinh.

Hàn Vũ Tích rõ ràng mời tất cả nữ nhân có quan hệ với Lâm Vân tới. Nàng nói rằng có chuyện cần thương lượng với mọi người. Tuy không biết Hàn Vũ Tích muốn thương lượng cái gì,, nhưng vài nữ tử mà Hàn Vũ Tích mời đến, đều mơ hồ biết được điều gì đó.

Liễu Nhược Sương, Tô Tĩnh Như, Xung Hi, Cam Dao, Ninh Vi, mấy người đều được Hàn Vũ Tích mời tới một căn phòng.

- Chị Vũ Tích, chúng ta...

Sắc mặt của Ninh Vi có chút trắng bệch. Nàng tưởng chị Vũ Tích mời mọi người tới đây là muốn ngả bài.

Dung nhan như vẽ của Hàn Vũ Tích đã rất là mê mẩn. Nàng nhìn những cô gái xinh đẹp ở đây, trong lòng có một loại thương cảm khó nói lên lời.

- Mục đích mà tôi mời mọi người tới đây, chắc mọi người cũng biết. Chúng ta đều là nữ nhân. Mặc dù Lâm Vân là chồng của tôi, tôi không hy vọng anh ấy thích người con gái khác. Nhưng tôi cũng không thể ngăn cản người khác yêu mến anh ấy. Hôm nay tôi gọi mọi người tới, là muốn nói ra suy nghĩ của tôi. Tôi biết những người ở đây đều yêu mến Lâm Vân. Nếu như tôi có nhìn lầm, thì người đó nói cho tôi biết, tôi sẽ xin lỗi, sau đó tiễn người đó ra ngoài.

Một lúc sau không thấy ai lên tiếng, Hàn Vũ Tích lại tiếp tục nói:

- Đã không ai phản đối vậy thì chứng tỏ mọi người ở đây đều thích Lâm Vân. Tôi là một người vợ không xứng chức, Lâm Vân cũng không phải là một người nam nhân xứng chức. Tôi muốn chờ Lâm Vân trả lời thuyết phục cho mọi người, sau đó lại cho tôi một câu trả lời thuyết phục. Nhưng anh ấy giống như không biết gì vậy.

- Nhưng hiện tại anh ấy đã mất tích. Bởi vì tôi biết anh ấy đi nơi nào, cho nên tôi mới biết anh ấy sẽ không trở về để trả lời thuyết phục cho mọi người. Tôi đã từng khóc rất nhiều lần, nhưng khóc lóc không có tác dụng gì cả. Tôi chỉ có khả năng giúp đỡ anh ấy cho mọi người một câu trả lời mà thôi. Mọi người có thể đang chờ anh ấy thổ lộ, nhưng chuyện đó không biết bao giờ mới tới.

- Ý tôi là, có khả năng anh ấy đã qua đời, tôi muốn đi tìm anh ấy. Tôi cũng biết chuyến đi này không có bất kỳ đường sống nào. Cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa nghe nói có người nào sống sót khi tới đó. Bản lĩnh của Lâm Vân,

tôi là người biết rõ nhất. Nếu ngay cả anh ấy đều không thể đi ra, vậy thì tôi cũng giống như anh ấy, không thể đi ra ngoài.

- Nếu như mọi người nghe xong những lời này, còn nguyện ý làm nữ nhân của Lâm Vân, còn nguyện ý đi cùng tôi tìm Lâm Vân thì lưu lại. Nếu không thì tôi cũng sẽ không nói nhiều.

Hàn Vũ Tích nói xong, yên lặng nhìn mấy người nữ nhân ở trong phòng. Lão công nhần tâm rồi đi, không đợi mình Trúc Cơ, còn muốn mình giải quyết những nữ nhân của anh ấy nữa.

Đã không có Lâm Vân, nàng tu luyện cũng không còn ý nghĩa gì, có Trúc Cơ cũng không còn ý nghĩa gì. Mình đã đưa cổ phần của công ty cho mẹ mình, nên không phải lo lắng cho cuộc sống của bà ấy về sau nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 324: Suy Nghĩ Của Mỗi Người

N

hưng ở sâu trong lòng Hàn Vũ Tích, nàng vẫn rất tự trách bản thân. Nàng không phải là một nữ nhân tốt, không thể hiểu kính mẹ của mình. Nhưng nàng muốn đi tìm lỗi công của nàng. Cho dù đó có là một con đường chết đi chẳng nữa, nàng cũng muốn tìm hân. Không có Lâm Vân, nàng cảm thấy trên đời này không còn niềm vui sướng nào cả.

Hiện tại Tô Tĩnh Như rất mê mang. Nàng không biết vì sao mình lại một mực yêu Lâm Vân. Cho tới bây giờ Lâm Vân đều không cho nàng bất kỳ hứa hẹn nào. Không biết vì sao mình cứ trông mong hân như vậy.

- Vũ Tích, em muốn yên lặng suy nghĩ, ngày mai em trả lời chị được không?

Tô Tĩnh Như đứng lên nói.

- Đương nhiên là có thể, ngày mai em cứ tới tìm chị.

Ở sâu trong lòng Hàn Vũ Tích có một cảm giác thất vọng không nói lên lời. Nàng không phải thất vọng với Tô Tĩnh Như, mà là thất vọng với Lâm Vân. Tuy nàng không muốn Lâm Vân có quá nhiều nữ nhân, nhưng nàng cũng không hy vọng, nữ nhân yêu mến Lâm Vân, lúc tới thời điểm muốn trả giá lại lùi bước. Ngày mai? Có ngày mai sao? Hôm nay mình muốn rời đi luôn rồi.

Tô Tĩnh Như lẳng lặng đi ra ngoài. Cả căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng bước chân vụn vặt của Tô Tĩnh Như.

- Vũ Tích, tôi yêu mến Lâm Vân, thật sự yêu mến. Nhưng tôi chưa từng nghĩ cùng các nữ nhân khác chia sẻ một người chồng. Tôi cũng muốn trở về

ngĩ lại. Tôi không sợ chết, nhưng vấn đề này một khi không suy nghĩ cẩn thận, tôi không có cách nào yên tâm đi với cô.

Xung Hi là cô gái thứ hai đứng lên.

Xung Hi đi ra ngoài, bước chân của nàng có vẻ như cũng rất mâu thuẫn.

- Ủ, tôi hiểu ý cô. Dù sao cũng không có nữ nhân nào nguyện ý có những nữ nhân khác ở cùng với lão công của mình.

Tuy lời của Hàn Vũ Tích rất hời hợt, nhưng hàm nghĩa của nó đã biểu lộ không bỏ sót. Lão công là của nàng, nàng đã gọi những cô gái này tới, chính là biểu lộ, nàng nguyện ý cùng những cô gái khác chung một người chồng.

Huống hồ, những lời này của Xung Hi còn có ý nghĩa nữa sao? Lâm Vân rõ ràng đi Địa Ngục Môn. Mà mình muốn tới đó là xem anh ấy mà thôi. Vô luận là sinh tử, mình cũng muốn đến đó. Sinh tử đã mặc kệ, nói gì tới việc chia sẻ lão công của mình với các cô gái khác nữa.

- Chị Vũ Tích, em yêu mến Lâm đại ca, em cũng nguyện ý đi với chị tới chỗ đó. Chỉ là em không an tâm về cha của em, em không có cách nào vứt bỏ ông ấy. Em...

Ninh Vi biết, nếu mình đi ra căn phòng này, thì từ nay về sau không còn có tư cách yêu mến Lâm đại ca nữa.

Hàn Vũ Tích gật đầu, nàng biết Ninh Vi còn có một người phụ thân bị bệnh liệt người. Ông ấy hoàn toàn phải dựa vào Ninh Vi nuôi dưỡng.

- Ninh Vi, Lâm đại ca sẽ không trách em.

Hàn Vũ Tích nhìn Ninh Vi, khẽ thở dài một tiếng. Nếu như Ninh Vi nguyện ý đi cùng nàng, vậy thì cha của Ninh Vi còn có ai chiếu cố nữa? Ánh mắt

của Hàn Vũ Tích càng trở nên thương cảm.

Ninh Vi đi ra ngoài, bước chân đầy mê man.

Trong lòng Cam Dao đã sớm suy nghĩ về Lâm Vân. Vì hắn, nàng có thể nguyện ý hy sinh tất cả, kể cả tính mạng của mình. Bởi vì lúc trước Lâm Vân vì cứu nàng suýt nữa bị tàu điện ngầm cán chết đó thôi.

Ở sâu trong nội tâm của Cam Dao đã sớm gieo tình cảm với Lâm Vân. Nàng không để ý tới việc Lâm Vân thấy mình thế nào, có yêu mình hay không. Chỉ là nàng cũng suy nghĩ như Xung Hi, không có cách nào tiếp nhận nhiều nữ chung một chồng.

- Vũ Tích, em nguyện ý đi cùng chị.

Tuy Cam Dao không thể tiếp nhận điều đó, nhưng ý của Vũ Tích đó là Lâm đại ca có thể đã qua đời. Mà mình vốn thiếu Lâm đại ca một mạng. Có thể được chết cùng hắn cũng không sao cả.

Hàn Vũ Tích đã nhìn ra sự do dự trong mắt của Cam Dao. Đây không phải là do dự vì sợ chết.

- Cam Dao, nếu như Lâm đại ca còn sống, em có thể tiếp nhận những nữ nhân khác ở bên cạnh anh ấy không?

Hàn Vũ Tích hỏi thẳng, không còn muốn nói uyển chuyển hay ý ngầm gì nữa.

- Thực xin lỗi, chị Vũ Tích, em, em còn chưa chuẩn bị tâm lý muốn cùng những nữ nhân ở bên cạnh anh ấy.

Cam Dao cúi đầu thấp xuống, giống như câu hỏi là do Lâm Vân hỏi vậy. Và Lâm Vân đang chờ câu trả lời của nàng.

- Cam Dao, chị thay Lâm Vân cảm ơn em. Em là một cô gái tốt. Em không cần phải tiếp tục chờ đợi đâu, tuổi của em đã không còn nhỏ. Chuyện của công ty, chị sẽ chuyển giao cho Lâm Hình, em giúp đỡ Lâm Hình nhiều hơn nhé. Ở đây có hai viên đan dược, là do Lâm Vân lưu lại. Chị mang theo bên người cũng vô dụng. Em ăn một viên đi, còn một viên, thì em để lại cho người nào thì để.

- Đây là đan dược có thể trú nahan cả đời, rất là trân quý. Bởi vì đây là do Lâm Vân lưu lại, nên chị hy vọng em đừng tặng cho người khác, mà giữ lại bên người làm kỷ niệm. Chị nhờ em giúp đỡ Lâm Hình nhiều hơn. Nếu như Tĩnh Như muốn đi, thì em quản lý công ty trang phục Vân Môn vậy. Đây là sản nghiệp của Lâm Vân, đừng để cho nó xuống dốc. Chị không gọi Diệp Diễm tới, bởi vì chị không biết tình cảm của cô ấy thế nào.

Hàn Vũ Tích lấy hai viên Tiên Nhan Đan đưa cho Cam Dao.

Cam Dao một mực chết lặng đi ra ngoài, trong đầu rất hỗn loạn.

Thậm chí một tiếng sau, cũng không biết mình đi ra kiểu gì, hoặc trên tay của mình vì sao còn có thuốc Tiên Nhan Đan.

- Vũ Tích, cảm ơn chị.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương. Đột nhiên vành mắt của Liễu Nhược Sương đỏ lên, nói một câu không giải thích được.

- Nhược Sương, em?

Hàn Vũ Tích có chút ngây người nhìn Liễu Nhược Sương. Nàng rất đau lòng, bởi vì những người con gái yêu mến Lâm Vân đều rời đi căn phòng này. Nàng không biết Liễu Nhược Sương cũng như bọn họ hay không.

- Cảm ơn chị cho em một cơ hội để ở cùng Lâm Vân. Em yêu anh ấy, thực sự rất yêu anh ấy.

Liễu Nhược Sương bình thường rất tỉnh táo, chưa bao giờ nói những lời biểu lộ tình cảm của mình. Không ngờ hôm nay nàng ấy lại nói ra câu yêu Lâm Vân trước mặt Hàn Vũ Tích.

- Nhược Sương, sao em không nói với anh ấy sớm. Hiện tại Lâm Vân...

Hàn Vũ Tích nói xong, vành mắt cũng ửng hồng, nhưng cố không rơi nước mắt. Hiện tại Lâm Vân không ở đây, nàng cần giúp Lâm Vân giao phó tốt công việc ở tập đoàn Vân Môn, sau đó còn muốn đi tìm hắc. Nhưng trong một khoảnh khắc nàng cảm thấy rất mệt mỏi, thực sự mệt mỏi.

- Từ lúc Lâm Vân kéo em ra khỏi tử thần, em đã biết cả đời này của em, ngoài Lâm Vân ra, không còn người nam nhân nào khác có thể đi vào lòng của em. Chị Vũ Tích, em một mực không dám nói là vì em lo lắng. Nhưng hôm nay chị đã cho em một cơ hội để ở bên Lâm Vân. Vô luận như thế nào, em đều nguyện ý ở bên anh ấy.

Thần sắc của Liễu Nhược Sương không có bất kỳ thất lạc hoặc là không nguyện ý gì. Mà là tràn đầy sự sáng lạng.

Từ khi ông nội qua đời, nàng đã không còn thứ vui nào trên đời. Nếu như không phải gặp được Lâm Vân, thì nàng đã không muốn sống tạm bợ trên thế gian này nữa. Cha mẹ, ông nội đều rời đi, lưu lại một mình nàng, nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng khi nàng gặp Lâm Vân, nàng yêu hắc không phải vì hắc có thể phi thiên độn địa, vì nàng yêu con người của hắc.

Hôm nay có cơ hội cùng chết một chỗ với Lâm Vân, nàng không có gì phải tiếc nuối. Cho nên nàng muốn cảm ơn Vũ Tích. Không có sự đồng ý của Vũ Tích, da mặt của nàng không dày đến mức câu dẫn một người nam nhân đã có vợ.

Hàn Vũ Tích thờ phào một tiếng. Cuối cùng cũng có một người toàn tâm toàn ý yêu Lâm Vân:

- Nhược Sương, em không cần cảm ơn chị. Lâm Vân có một người yêu như em,, là hạnh phúc của anh ấy. Chỉ đáng tiếc....

- Đáng tiếc điều gì?

Liễu Nhược Sương được Vũ Tích thừa nhận, trong lòng rất vui sướng.

.....

- Có chuyện gì à, chị Vân?

Lang Thang vẫn không sửa được thói quen gọi Dương Vân là chị.

- Hạ Tinh vừa gọi điện thoại cho chị. Con bé cứ khóc mãi, nói rằng nhà con bé xảy ra chuyện. Chị chỉ phải bảo con bé đừng lo lắng, chị lập tức tới.

Dương Vân vội vàng nói.

Lang Thang cau mày tự hỏi. Gia đình của Hạ Tinh là một gia đình công nhân rất bình thường, bọn họ có thể xảy ra chuyện gì? Đối với Hạ Tinh, Lang Thang có một sự cảm kích rất sâu. Nếu như không nhờ cô ấy, hiện tại Lang Thang không chỉ nói hồi phục thần trí, thậm chí còn có khả năng bị chết đói ở ven đường. Cho nên chuyện của Hạ Tinh, hẳn tuyệt đối sẽ không thờ ơ.

Nhà của Hạ Tinh ở tầng bốn, khi Dương Vân và Lang Thang đi lên đó thì phát hiện cửa không khóa mà chỉ khép hờ lại. Đồ vật trong nhà bị vứt lộn xộn, có vẻ như vừa có kẻ nào tới đây lục soát vậy.

- Hạ Tinh, em có làm sao không?

Dương Vân trông thấy đồ vật trong nhà của Hạ Tinh vút linh tinh như vậy, mà Hạ Tinh còn đang ngồi ở dưới sàn nhà, hai mắt thì sưng đỏ.

- Cô Dương, anh Lang Thang.

Hạ Tinh trông thấy hai người tới, nhin không được nhào vào lòng của Dương Vân, khóc lóc.

- Hạ Tinh, đừng sốt ruột, có chuyện gì cứ từ từ nói. Đồ vật trong nhà sao vút bừa bãi như vậy?

Dương Vân vỗ vai Hạ Tinh, rồi đỡ Hạ Tinh ngồi xuống sàn nhà, nhẹ giọng hỏi.

- Mẹ và cha em đều bị bắt đi rồi. Nhà của em đã bị bán, em không còn chỗ nào để đi. Đợi lát nữa những người kia còn muốn tới đây mang em đi. những thứ quý giá trong nhà đều đã bán để trả tiền cho bọn chúng rồi...

Hạ Tinh khóc lóc nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 325: Nhị Gia

R

ốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lang Thang thấy nhà của Hạ Tinh đã bị bán, cha mẹ của em ấy còn bị bắt đi, trong lòng rất tức giận.

- Mẹ và cha của em mượn rất nhiều tiền, đều là vay nặng lãi. Tuần trước đã đến thời hạn trả tiền, mà nhà em còn không có đủ tiền trả. Cho nên bọn chúng đã bắt cha mẹ em đi. Bọn chúng còn chưa bắt em, bởi vì bọn chúng muốn em bán đồ đạc trong nhà, sau đó thì bảo em đi tới các thân thích vay tiền. Buổi tối bọn chúng sẽ tới mang em đi. Bọn chúng sắp tới rồi.

Hạ Tinh bắt được ống tay áo của Lang Thang, mới bình tĩnh lại.

- Bị người cho vay nặng lãi bắt đi? Sao em không báo cảnh sát?

Dương Vân không nghĩ tới lại có chuyện như vậy.

- Em không dám báo cảnh sát. Bọn chúng nói rằng nếu em báo cảnh sát thì cắt đứt chân cha mẹ em, sau đó tống cha mẹ em vào tù. Em không biết phải làm gì, đành phải gọi điện thoại cho hai người. Em...

Hạ Tinh nói xong, lại muốn khóc lên.

- Cha mẹ em có tiền lương mà, vì sao còn muốn mượn nhiều tiền như vậy? Bán cả nhà và đồ quý giá cũng không đủ trả nợ sao?

Dương Vân có chút kinh ngạc hỏi.

- Em cũng không biết vì sao cha mẹ nợ nhiều tiền như vậy. Em chỉ ngẫu nhiên nghe thấy hai người nói gì đó về cổ phiếu. Em đoán chắc là cha mẹ

vay tiền để đầu tư cổ phiếu.

Hạ Tinh chậm rãi khôi phục lại tâm tình.

- Cho dù đầu tư cổ phiếu cũng không thể vay nhiều tiền nặng lãi như thế. Chứ Chẳng lẽ cha mẹ em không biết rủi ro trong đó sao?

Dương Vân nghe xong không khỏi ngây ngấn cả người. Rõ ràng mượn tiền nặng lãi để đi đầu tư cổ phiếu. Nếu là ý một người thì thôi, nhưng nghe câu chuyện của Hạ Tinh, có vẻ như đây là ý của cả hai người.

- Đi thôi, chúng ta tới đó trước rồi chậm rãi thương lượng.

Dương Vân kéo tay Hạ Tinh, muốn đứng lên.

- Chắc không mượn được tiền phải không, vậy thì đi theo chúng tôi.

Hai tên nam tử lạ mặt đột nhiên xuất hiện ở cửa ra vào.

- Các anh là ai?

Dương Vân ngăn Hạ Tinh lại đằng sau.

- Cô là thân thích của Hạ Tinh phải không? Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không bức cô ta làm điều gì. Chỉ là muốn cô ta bán đồ đạc, để đủ tiền chuộc cha mẹ cô ta mà thôi. Cũng không thể thiếu nợ không trả phải không. Nếu như cô còn lo lắng, thì có thể lựa chọn báo cảnh sát. Tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

Tên nam tử bên phải đường hoàng nói.

- Bán của cải lấy tiền mặt, vì sao lại để cho một cô gái như Hạ Tinh làm? Sao không để cho cha mẹ còn bé làm chuyện đó?

Hiện tại là cha mẹ của Hạ Tinh nợ người ta tiền, nên bên họ có lý hơn.

- Việc này tôi không biết, tôi chỉ làm theo lời của ông chủ mà thôi. Hắc hắc.

Tên nam tử bên trái nhìn Dương Vân, ánh mắt rất là gian tà.

- Tốt, vậy thì chúng ta đi cùng bọn họ.

Lang Thang đứng lên, chuẩn bị đi theo hai tên kia.

- Anh Lang Thang, anh không cần phải đi. Anh đi cũng không có tác dụng gì đâu. Em đi theo bọn họ là được.

Hạ Tinh tuy nói vậy, nhưng thân thể của cô ta rất run rẩy, chứng tỏ cô ta đang sợ hãi.

- Nếu như không có tiền, thì cậu không cần đi theo chúng tôi. Ông chủ của chúng tôi chính là Nhị Gia của tỉnh Đông Hải. Nếu như cậu cho rằng cậu có thể tay không dẫn người trở về, thì tôi đề nghị cậu đừng lấy đầu của mình ra làm trò đùa. Chẳng lẽ cậu còn chưa biết danh tiếng “Lấy đức thu phục người” của Nhị Gia Đông Hải chúng tôi sao?

Tên nam tử bên phải cười lạnh một tiếng, tựa hồ đã nhìn ra ý của Lang Thang.

Y căn bản không sợ người khác báo cảnh sát. Không chỉ nói gia đình này thực sự nợ tiền của bọn họ. Cho dù bọn họ không nợ tiền, cảnh sát cũng không dám làm gì Nhị Gia.

- Làm sao anh biết tôi không có tiền? Tôi tới đó chính là để trả tiền.

Lang Thang lạnh lùng cười. Dương Vân muốn nói chuyện, nhưng chỉ mở mồm rồi không có nói lên lời. Nàng biết Lang Thang có tiền, nhưng mang theo gần một tỷ nguyên tới đó, cũng không phải là an toàn lắm. Huống hồ, ai chả biết Nhị Gia của Đông Hải là một người hắc bạch ăn sạch. Hơn nữa y

tuyệt đối sẽ không để lộ chuyện xấu ra ngoài. Một khi y đã làm việc, cảnh sát sẽ không có bằng chứng gì.

Mà cho dù y bị lộ bằng chứng, cả tỉnh Đông Hải này cũng không có ai dám động vào y. Một khi có người nào đắc tội y, cho dù là con trai của thị trưởng, cũng bị y bới một lớp da.

Hai tên nam tử kỳ quái nhìn Lang Thang. Đã biết là Nhị Gia rồi còn dám đi theo, lá gan của người này làm bằng sắt sao? Hai tên này liếc nhau một cái, liền gật đầu, một tên nói:

- Cậu đã kiên trì muốn đi, vậy thì đi thôi.

Nói xong, ánh mắt của ý lướt qua Dương Vân, cười hắc hắc một tiếng. Tiếp tục nói:

- Nói không chừng đại ca của tôi sẽ cao hứng mà không cần các cô trả tiền. Vẫn là xem biểu hiện của các cô như thế nào. Đại ca của tôi là người mà ông chủ tín nhiệm nhất, nếu các cô biểu hiện tốt, vậy thì tha hồ mà vinh hoa phú quý.

Dương Vân cắn môi, ở đâu còn không biết ý của tên nam tử kia. Chỉ là nàng lo lắng cho Lang Thang và Hạ Tinh nên mới đi theo.

- Ủa, chiếc xe này là của các cô à? À, chỉ riêng chiếc xe này là có thể trả một nửa tiền nợ rồi.

Tên nam tử dâm đãng thấy Dương Vân rõ ràng chui vào một chiếc xe Porsche, trong lòng liền vui vẻ. Thật không ngờ kiếm được một kẻ có tiền.

- Cô gái kia thì ngồi cùng chúng tôi.

Tên nam tử còn lại thấy Hạ Tinh cũng muốn chui vào xe Porsche, liền nói.

Hạ Tinh sững sờ, nàng không dám chui vào xe của hai tên kia, nhưng cũng không dám đi vào xe Porsche nữa.

- Hạ Tinh, em cứ vào xe đi. Anh ngồi đằng sau.

Lang Thang tựa hồ không nghe thấy tên nam tử kia ra lệnh vậy.

- Lỗ tai của người điếc à?

Tên nam tử này thấy Lang Thang rõ ràng bảo Hạ Tinh làm trái lệnh của mình, lập tức lửa giận bốc lên, đi tới rồi vung tay muốn đánh Lang Thang.

Lang Thang cười lạnh một tiếng, cũng không trông thấy hấn cử động gì. Chỉ lắc lư một cái. Vài tiếng dát dát vang lên, tên nam tử kia đã bị Lang Thang dẫm xuống mặt đất.

Tiếng dát dát vừa này, là tiếng Lang Thang đạp vào chân của tên nam tử. Vừa nghe thanh âm là biết, vài cái xương chân của tên nam tử kia chắc đã bị giẫm nát bấy rồi.

- A...

Một tiếng hét thảm vang lên, nhưng lập tức đã bị Lang Thang dùng chân đá văng một đồng bòn vào miệng của y, khiến y không kêu lên được nữa.

Tên nam tử có ánh mắt âm tà liền hoảng sợ nhìn Lang Thang. Y đã gặp qua rất nhiều kẻ hung ác, còn chưa gặp qua một người nào hung ác như hấn. Đảo mắt đã đánh đồng bọn của mình thành một người tàn phế, thủ đoạn cay độc, vừa nhìn là biết hấn không phải là người bình thường.

- Người còn muốn Hạ Tinh ngồi trên xe của người không?

Lang Thang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tên nam tử có ánh mắt hèn mọn.

Tên này rùng mình một cái,, vội vàng nói:

- Không cần,, không cần.

- Vậy còn chờ gì nữa, lái xe dẫn đường.

Lang Thang hừ lạnh một tiếng.

Tên này đâu còn dám nhiều lời. Thấy Lang Thang đã lên xe Porsche, liền vụng trộm đỡ đồng bọn của mình lên xe, rồi lái xe đi trước.

Dương Vân và Hạ Tinh đều khiếp sợ nhìn Lang Thang. Bình thường Lang Thang tạo cho hai người cảm giác rất hiền hòa và bình thản. Nhưng biểu hiện hôm nay của Lang Thang đã phát vỡ ấn tượng trong lòng của hai nàng.

Lúc tên nam tử kia muốn đánh Lang Thang, Dương Vân đã định xuống xe ngăn cản y. Nhưng chỉ trong nháy mắt, tên nam tử đó đã bị Lang Thang đánh tàn phế ngã xuống đất.

- Lang Thang, cậu không sao chứ?

Dương Vân lo lắng nhìn Lang Thang, nàng không ngờ một người hiền hòa như Lang Thang, cũng có thể đánh người mà không lưu tình như vậy.

Dương Vân còn không biết Lang Thang đã nhẹ tay với bọn chúng. Bởi vì có Hạ Tinh ở chỗ này, nếu không hẳn đã giết người một người, để một người dẫn đường rồi.

- Tôi không sao, chị không cần phải lo lắng. Hạ Tinh, em cũng đừng sợ, anh Lang Thang sẽ không để người khác thương tổn tới em đâu. Chị Vân, chị cứ lái xe theo sát cái xe phía trước đi.

Lang Thang sợ Hạ Tinh bị ám ảnh, liền vỗ vai của cô ta, mỉm cười nói.

- Vâng, em biết anh Lang Thang sẽ bảo vệ em. Cảm ơn anh, Lang Thang...

Hạ Tinh đột nhiên ôm lấy cánh tay của Lang Thang. Hiện tại nàng có cảm giác như mình thực sự có một người anh trai vậy. Người anh trai này sẽ bảo vệ mình vượt qua mọi thứ.

Tên nam tử có ánh mắt hèn mọn đỗ xe ở cửa một căn biệt thự tư nhân. Xe vừa dừng lại, lập tức có người khiêng tên nam tử bị tàn phế kia đi. Rồi có thêm bốn tên nam tử khỏe mạnh chặn lại đường quay xe. Xem ra tên nam tử có ánh mắt hèn mọn kia đã gọi điện thoại báo cáo về chuyện của Lang Thang.

Lâm Vân và Dương Vân, Hạ Tinh vừa xuống xe đã bị nhóm người đó lặng lẽ bao vây lại. Cho dù là Dương Vân cũng cảm thấy có sát khí xung quanh. Nhưng Lang Thang tựa hồ không cảm thấy gì vậy, vẫn tiếp tục đi theo tên nam tử có ánh mắt hèn mọn kia đi vào trong biệt thự.

- Người là kẻ đã đánh tàn phế Tiết Bì phải không?

Một tên nam tử có dáng người khô khô vừa nhìn thấy ba người đi vào, liền nhìn chăm chăm vào ba người, một hồi lâu mới hỏi. Hỏi xong, ánh mắt của y lại tập trung về phía Dương Vân, trong mắt đầy vẻ thương thức.

Lang Thang thấy người này rõ ràng ngồi ở đó rồi hỏi bọn họ như là thăm vấn vậy, ngay cả chỗ ngồi cũng không mời. Trong lòng rất khó chịu. Liền đi tới phía trước, tiện tay kéo tên nam tử khô khô kia xuống đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 326: Phải Điền Mới Luyện Thành Năm Sao

T

ên này chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị Lang Thang kéo xuống mặt đất, mà không có cách nào chống cự. Muốn nói chuyện mà không thể nói lên lời, muốn động thủ thì lại phát hiện tay chân của mình đều mềm như bún.

Phía dưới có hơn mười tên thủ hạ, mặc dù chưa được đại ca phân phó, nhưng đại ca đã bị không chế như vậy, liền lập tức xông tới. Hơn mười tên này đều có vũ khí ở trong tay. Thậm chí có một tên còn cầm súng.

Lang Thang hừ lạnh một tiếng, tiện tay bóp nát bàn trà gỗ ở phía trước rồi vung ra ngoài. Tiếng lách cách không ngừng vang lên, tay chân của hơn mười người kia đều bị gỗ vụn đâm trúng. Vũ khí trong tay cũng lập tức bị rơi xuống mặt đất.

Trước sau chỉ mới một phút đồng hồ mà thôi, đám lưu manh trong tòa biệt thự, toàn bộ đã bị ngã xuống mặt đất. Dương Vân và Hạ Tinh càng trợn mắt há mồm. Lúc này Lang Thang mới ngồi ở vị trí của tên nam tử khôi ngô, sau đó nói với Dương Vân và Hạ Tinh:

- Hai người cũng ngồi đi.

Đợi cho Dương Vân và Hạ Tinh ngồi xuống bên người mình, Lang Thang mới hỏi tên nam tử khôi ngô kia:

- Chính là ta, người có gì chỉ giáo không?

Tên nam tử khôi ngô đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh hồn. Nghe Lâm Vân hỏi vậy, liền run rẩy cả người, không nói được một câu.

Lang Thang thở dài. Nếu không phải có Dương Vân và Hạ Tinh ở đây, thì hẳn đã giết toàn bộ đám người này diệt khẩu rồi. Nhưng bây giờ lại không được. Cho dù muốn giết, cũng phải giết lúc không có mặt hai người này.

Lúc này, bên ngoài lại chạy tới bảy tám tên thủ hạ. Tình huống trước mặt khiến chúng đều ngần ngại. Vô ý thức nắm chặt vũ khí. Tuy nhiên Lang Thang lại vung ra hơn mười mảnh gỗ vụn. Mấy tên này cũng không thoát được số phận.

Sau đó hắn mới lạnh lùng nhìn một tên trông cửa nói:

- Còn đứng đó làm gì, mau thả người ra.

Tên đàn em này còn chưa kịp phản ứng, thì tên nam tử khôi ngô đã phản ứng trước. Y đã biết mình đã đá phải thiết bản. Chỉ có thể tranh thủ thời gian nói cho Nhị Gia. Để cho Nhị Gia thu thập người này. Mình thì không có cách nào chống lại được rồi.

- Mau thả Hạ Vệ Đông và vợ của ông ta ra. Đi nhanh...

Nam tử khôi ngô cố nén đau nhức toàn thân, nói với tên đàn em. Trong lòng y thì sợ hãi, không biết mình có bị tê liệt nửa đời sau không.

Tên đàn em lúc này mới phản ứng, vội vàng chạy ra ngoài. Không mất thời gian lâu, liền dẫn theo đôi nam nữ trung niên có thần sắc uể oải đi tới.

- Cha, mẹ.

Hạ Tinh vừa thấy cha mẹ của mình, liền chạy tới đón.

- Tinh Tinh, sao con lại ở chỗ này?

Người phụ nữ trung niên kia vẻ mặt lo lắng hãi hùng hỏi. Tuy nhiên, bà ta lập tức nhìn thấy hơn mười người nằm trên mặt đất. Khuôn mặt liền chuyển thành kinh ngạc và khó hiểu.

Lang Thang thấy thế, liền nói với Dương Vân:

- Chị Vân, chị trước dẫn người nhà của Hạ Tinh về đi. Tôi còn muốn làm vài chuyện rồi mới về.

Dương Vân nhìn Lang Thang, nàng biết mình ở đây cũng không giúp ích được gì cho hắn. Nói không chừng còn liên lụy tới hắn, liền đứng lên nói với Hạ Tinh vài câu. Mấy người rất nhanh rời đi căn biệt thự. Hạ Tinh vừa đi vừa quay đầu, lo lắng nhìn Lang Thang.

Lang Thang nhíu mày. Lúc hắn động thủ, hắn tựa hồ phát hiện trong đan điền của mình có năm ngôi sao. Nhưng đảo mắt lại không thấy. Chẳng lẽ đây chính là công phu mà mình tu luyện?

Lang Thang nghĩ tới đây, lần nữa vận chuyển chân khí rồi đập xuống cái bàn. Cái bàn quả nhiên vỡ vụn. Đồng thời năm ngôi sao trong cơ thể lại xuất hiện, nhưng chỉ ở trong nháy mắt mà thôi.

Thì ra là thế. Vốn từ trước mình làm việc gì đều do bản năng. Kể cả việc mình nhìn bệnh cho người khác và đánh nhau cũng dựa vào bản năng. Đến bây giờ mới phát hiện, mình thực sự luyện một môn công pháp nào đó có liên quan tới các ngôi sao. Nếu đã tìm được sự tồn tại của công pháp, thì Lang Thang sẽ không dong dài. Lập tức liên tiếp vung quyền, vung cước tại chỗ.

Đảo mắt, căn phòng khách đã bị Lang Thang đánh cho hoàn toàn thay đổi. Không ngừng có gỗ vụn và thủy tinh rơi xuống hơn hai mươi tên lưu manh kia.

Những tên này đều âm thầm kêu khổ. Không biết bọn họ gặp phải một tên biến thái hay kẻ điên nữa. Vì sao lại dùng phòng khách của mình làm nơi trút giận? Toàn những đồ trang trí đắt tiền đều bị Lang Thang đánh nát. Mà Lang Thang càng đánh càng hưng phấn.

Trong nháy mắt, những đồ trang trí treo trên tường và trần nhà cũng bị Lang Thang đánh rơi xuống. Hiện tại chân khí của Lang Thang đang tung hoành trong cơ thể. Một tiếng Oanh vang lên trong cơ thể hắn. Một ngôi sao sáng ngời lơ lửng trên đan điền của hắn. Bên cạnh còn có một ngôi sao có ánh sáng ảm đạm hơn.

'Cửu Tinh Thần Quyết'

Lang Thang thét dài một tiếng. Nguyên lai công pháp mà mình tu luyện là 'Cửu Tinh Thần Quyết'. Hơn nữa đã tu luyện tới năm sao. Chỉ là ngôi sao thứ năm tuy đã hình thành nhưng có vẻ chưa ổn định.

Ngũ Tinh Điền rõ ràng khắc ở trong đầu của Lang Thang. Nguyên lai tu luyện năm sao là như vậy. Nếu như không phải mình ngẫu nhiên phát hiện. Thì cho dù mình tu luyện tới năm sao, thì nó vẫn Hóa Trần. Điều này không có biện pháp giải quyết nào cả.

Hắn nhớ không rõ 'Cửu Tinh Thần Quyết' từ đâu mà tới. Nhưng hiện tại hắn đã biết, phương pháp tu luyện năm sao trên đó, tuyệt đối không đáng tin. Nếu như mình dựa vào pháp quyết ghi trên đó, thì vẫn là Ngũ Tinh Hóa Trần mà thôi.

Ngũ Tinh không điền tức Hóa Trần. Câu khẩu quyết này trong 'Cửu Tinh Thần Quyết' càng ngày càng rõ ràng. Lang Thang đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Nguyên lai, tới Ngũ Tinh nhất định phải bị điền. Nếu không điền thì sẽ lập tức bị chết. Công pháp này thật đáng sợ. Chứng tỏ nó có vấn đề. Nhưng một khi vượt qua được vấn đề đó, thì có thể đạt tới cảnh giới vô địch.

Nhưng việc Ngũ Tinh Hóa Trần đáng sợ như thế, có mấy ai có thể vượt qua. Lang Thang đoán chừng, cho dù hàng triệu người luyện công pháp này, cũng không tìm ra được người vượt qua trở ngại đó. Mà mình vì sao lại hóa thành điền khùng như bây giờ, mình cũng không rõ ràng lắm. Nhưng Lang Thang khẳng định, việc bị điền này nhất định là một thành tựu không dễ

dàng. Phải có một ngoại lực nào hỗ trợ thì hần mới trở thành một người Tu Tinh tới năm sao.

Mất trí nhớ? Lang Thang càng thêm tinh tường, đây là một sự kích thích để hình thành ngôi sao thứ năm. Chỉ cần hần hình thành ngôi sao thứ năm, hần sẽ hoàn toàn khôi phục lại trí nhớ.

- Ha ha ha...

Lang Thang đứng đó, xung quanh là đồng bừa bộn rồi cười như điên khùng. Không ngờ trong lúc vô tình mình rõ ràng đã vượt qua chướng ngại vật của Ngũ Tinh. Chỉ cần tốn chút thời gian củng cố lại tu vi Ngũ Tinh là được.

Tuy không biết vì nguyên nhân gì mà mình bị điên. Nhưng có thể thấy mình thật là may mắn. Rõ ràng đánh bậy đánh bạ liền thành tựu năm sao. Hơn nữa còn là từ trong lúc điên tỉnh lại.

Một ý niệm càng thêm rõ ràng truyền tới đầu. Không phải tất cả người tiến vào Ngũ Tinh Điên cũng có thể tỉnh lại. Ngũ Tinh Điên tỉnh càng sớm càng tốt. Nếu như qua một thời gian nhất định, có lẽ có khả năng vĩnh viễn không thể thanh tỉnh. Lang Thang xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. Trong lòng vô cùng cảm kích Hạ Tinh và Dương Vân.

Nếu như mình bế quan tu luyện Ngũ Tinh, cho dù bị điên cũng không có cách nào tỉnh lại. Cho dù mình đạt tới Ngũ Tinh mà không điên, thì sẽ Hóa Trần. Điều này chứng 'Cửu Tinh Thần Quyết' quá mức biến thái. Vượt qua Ngũ Tinh Điên không chỉ dựa vào cố gắng mà còn phải may mắn nữa.

Hơn hai mươi người nam tử bị đánh ngã trên mặt đất, đều vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lang Thang thét dài và cuồng tiếu. Trong lòng đều âm thầm run rẩy. Đây quả thực là một tên điên, hoàn toàn là một tên điên.

Lang Thang dừng tiếng cười lại, trong lòng suy nghĩ. Củng cố lại ngôi sao thứ năm nhiều nhất chỉ mất một tháng. Sau một tháng đó là mình lấy lại trí

nhớ, có thể nhớ ra mình rốt cuộc là ai, và cô gái tên Vũ kia nữa. Chắc không cần phải vội vã đăng tìm người thân trên ti vi. Ai biết mình có phải hay không bị người quen ám hại?

Nguyên lai hẳn thực sự có thể bay. Trong lòng hẳn vừa động, thần thức đã phô thiên cái địa phóng ra bên ngoài. Rồi nhìn thấy mấy người Dương Vân an toàn về nhà.

Trong lòng Lang Thang cao hứng, nên không còn tận lực tra tấn đám người này nữa. Mà đi tới trước mặt người nam tử khôi ngô nói:

- Ba ngày sau ta sẽ lại đến. Lúc đó người phải tập trung toàn bộ thủ hạ của người ở đây. Không làm thì đừng trách ta không khách khí.

Mặc dù biết mình sắp hồi phục trí nhớ, nhưng Lang Thang lại không muốn gây phiền toái cho mấy người Dương Vân. Mình là phải đi, nếu như trước khi đi không giải quyết những tên cặn bã này, nói không chừng bọn chúng sẽ trả thù chị Vân và gia đình Hạ Tinh.

Cho nên Lang Thang theo bản năng vẫn nổi lên sát tâm. Hẳn muốn những người này triệt để biến mất. Tuy biết giết người không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất, ít ra là ở nơi này không phải. Nhưng trong lòng Lang Thang tự nhiên cho rằng những người này nên giết. Nghĩ tới đây, trong đầu của hắn lần nữa giật giật, chẳng lẽ mình vốn sinh ra ở một thế giới toàn giết chóc sao?

- Vâng, vâng...

Nam tử khôi ngô đã sớm dập tắt suy nghĩ tới gây sự với Lang Thang. Thật không ngờ tên Lang Thang này lại không buông tha cho bọn họ. Còn muốn ba ngày sau bảo mọi người tập trung đến nơi này. Trời ạ, hẳn rốt cuộc là ai, chẳng lẽ hắn không biết câu, giặc cùng đường chó đuổi sao?

Chỉ có thể lập tức báo cáo cho Nhị Gia. Ngoại trừ Nhị Gia ra, đã không có ai có thể đối phó với người trẻ tuổi đáng sợ này. Đây quả thật là một Sát Thần. Nghe nói Nhị Gia có mối liên hệ với rất nhiều tổ chức sát thủ trên thế giới. Nhờ một sát thủ đứng đầu thế giới, chắc có thể giải quyết được người này.

Lang Thang lại lắc đầu. Trong lòng tự nhủ, nếu hiện tại mình gặp Trương Nhạc, bệnh của anh ta khẳng định có thể trị liệu tốt. Đâu cần phải uống ba ngày thuốc làm gì.

Vừa nghĩ tới mình sắp trở thành tu sĩ Ngũ Tinh, tâm tình của Lang Thang rất kích động. Tới Ngũ Tinh, hẳn đã có thể dễ dàng bay lên mặt trăng, đi dạo trong vũ trụ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 327: Có Bao Nhiêu Người Em Gái Tốt

H

àn Vũ Tích lắc đầu không trả lời Liễu Nhược Sương, mà lấy Tiên Nhan Đan ra rồi đưa cho Liễu Nhược Sương, nói:

- Em uống trước đi.

- Đây là thuốc gì vậy?

Liễu Nhược Sương cầm đan dược có mùi thơm ngát trên tay, ngậy người hỏi.

- Là thuốc do Lâm Vân lưu lại, em uống đi.

Hàn Vũ Tích nói xong, lấy điện thoại ra gọi.

Liễu Nhược Sương không hỏi thêm, lập tức uống viên đan dược vào. Rất nhanh nàng có cảm giác thân thể rất nhẹ nhàng và thoải mái. Đang muốn hỏi Hàn Vũ Tích đây là thuốc gì thì Lâm Hình đã đi vào.

- Chị Vũ Tích, chị tìm em à?

Lâm Hình nhìn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương ngồi bên cạnh hỏi.

- Ủ, Lâm Hình, hai viên đan dược này là do anh trai của em lưu lại. Em uống một viên, còn một viên đưa cho Mông Văn.

Hàn Vũ Tích nói xong đưa cho Lâm Hình một cái bình ngọc

- Chị Vũ Tích, anh của em đã gọi điện thoại cho chị à?

Lâm Hình rất kinh hỉ hỏi. Lần này anh trai lại đi ra ngoài mấy tháng đều không gọi điện thoại trở về. Mẹ nói rằng phải nhắc anh ấy thường xuyên

gọi điện trở về. Nhưng chắc anh lại quên rồi.

- Ủ, chị muốn cùng Nhược Sương đi tới chỗ của anh trai em. Chuyện của công ty tạm thời giao cho em và Diệp Điềm quản lý. Chị và anh trai của em không có ở nhà, nên em phải quan tâm tới mẹ và bà hơn nhé.

Ngữ khí của Hàn Vũ Tích rất bình thản, giống như lần này chỉ xa nhà một thời gian ngắn rồi trở về vậy.

- Vâng ạ, lần này chị với anh trai đi ra ngoài lâu không?

Lâm Hình nhận lấy cái bình ngọc, có chút lo lắng hỏi. Trong lòng nàng đang kỳ quái vì sao chị Nhược Sương cũng đi cùng. Chẳng lẽ chị Vũ Tích dẫn theo chị Nhược Sương là muốn ngả bài với anh trai? Chị Nhược Sương ở nhà mình lâu như vậy, Lâm Hình lại là một cô gái có tâm tư nhẵn nhụi, đương nhiên cũng nhìn ra được một ít. Chị Nhược Sương rất thích anh trai.

- Chắc phải mất một khoảng thời gian. Chị và anh trai em làm xong việc, khẳng định sẽ trở về, em không cần phải lo lắng. Về sau anh trai em và chị có lẽ sẽ không thường xuyên tới công ty quản lý những việc vặt nữa. Tuy hiện tại cổ phần của công ty vẫn trên danh nghĩa bọn chị, nhưng vẫn cần phải có em quản lý.

Hàn Vũ Tích nghĩ nghĩ, vẫn là giao phó Lâm Hình như vậy

- Chị Vũ Tích, em sao có thể quản lý một công ty lớn như vậy. Chị và anh trai phải sớm trở về nhé.

Lâm Hình thấy mình phải quản lý một công ty lớn như tập đoàn Vân Môn, nên có chút lo lắng.

- Không cần phải lo lắng đâu, còn có Diệp Điềm và Lý Thanh hỗ trợ em cơ mà. Có gì thì nhờ hai người đó san sẻ.

Hàn Vũ Tích đành phải lần nữa an ủi Lâm Hình, muốn cho Lâm Hình yên tâm.

Lâm Hình biết anh trai và chị dâu mình không phải là người bình thường, nên không tiếp tục hỏi nữa.

Đợi Lâm Hình đi rồi, Liễu Nhược Sương mới hỏi:

- Vũ Tích, chị nói Lâm Vân, anh ấy....

- Đúng vậy, Lâm Vân khẳng định còn sống, chị có thể cảm giác được. Có lẽ hắn vẫn còn đang ở chỗ đó, nhưng gặp phải một chút phiền toái.

Hàn Vũ Tích khẳng định nói.

- Nhưng chị Vũ Tích, sao vừa rồi chị lại nói với cô ấy như vậy?

Liễu Nhược Sương nhớ tới những lời vừa rồi của Hàn Vũ Tích với các cô gái. Tuy nàng hiểu một chút nhưng lại không dám khẳng định.

Hàn Vũ Tích thờ dài, không có trả lời. Liễu Nhược Sương cũng thờ dài, nàng minh bạch ý của Hàn Vũ Tích.

- Không biết Lâm Vân có thể hay không trách chị. Kỳ thật chị biết đi vào trong đó rất nguy hiểm, nên chị phải nói trước. Các cô đấy...Chị...

Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm giác mình rất ích kỷ. Thế giới này có mấy cô gái có thể dùng tính mạng của mình để đổi lấy người yêu? Huống hồ còn là một cái hứa hẹn hư vô?

Mình đã để các cô ấy lựa chọn quá tàn khốc, mình làm như vậy có thực sự đúng không?

Liễu Nhược Sương cũng cảm thấy sự thống khổ và mâu thuẫn trong nội tâm của Hàn Vũ Tích. Biết chị ấy đang suy nghĩ gì, liền vươn tay nắm lấy tay

của Hàn Vũ Tích nói:

- Chị Vũ Tích, kỳ thực chị đừng nhận hết lỗi về mình. Trái tim em mách bảo rằng chị làm đúng, chị đừng suy nghĩ nhiều quá. Nếu như không thể vì người mình yêu trả giả hết thấy, em cảm thấy tình yêu này rất yếu ớt. Ít nhất, em cho rằng như vậy.

- Chị biết Nhược Sương. Chị nghĩ hay là em ở lại chờ chị và Lâm Vân trở về. Buổi tối chị sẽ đi.

Hàn Vũ Tích phục hồi tinh thần, gật đầu nói.

- Em muốn đi với chị, chúng ta vừa nói rồi mà.

Liễu Nhược Sương cắn môi, kiên quyết nói.

- Nhược Sương, người khác không biết, nhưng em cũng biết Lâm Vân là ai. Hiện tại chị đã luyện tới Luyện Khí tầng sau, điều này chắc em không hiểu, toàn là do Lâm Vân dạy anh. Chị nói vậy là muốn nói chị có thể tự bảo vệ bản thân mà không có nguy hiểm gì cả. Chị chỉ muốn tới đó xem Lâm Vân gặp phiền toái gì rồi sẽ giúp anh ấy.

Hàn Vũ Tích đành phải an ủi Liễu Nhược Sương. Nếu như bên trong Địa Ngục Môn thực sự rất nguy hiểm. Như vậy nàng đi tới đó có thể tự bảo vệ mình. Nhưng Liễu Nhược Sương thì lại không được.

- Vũ Tích, chị không cần khuyên em đâu. Em nhất định đi cùng chị. Cho dù em có làm phiền tới chị, em cũng muốn đi.

Trong lòng Liễu Nhược Sương rất kiên định. Vô luận là Hàn Vũ Tích khuyên nhủ như thế nào, nàng đều muốn đi xem Lâm Vân. Nếu như chị Vũ Tích thật sự không trở lại, thì nàng chẳng phải vĩnh viễn không thể thấy Lâm Vân sao? Vũ Tích nói Lâm Vân không chết. Dù sao cũng chỉ là một

loại cảm giác. Cho nên Liễu Nhược Sương không muốn mất đi cơ hội nhìn thấy Lâm Vân lần này.

Nếu như không vì Lâm Vân, Liễu Nhược Sương vô luận như thế nào cũng không tới tập đoàn Vân Môn làm việc. Thậm chí nàng chỉ đơn giản ở trong nhà hẳn.

.....

Tô Tĩnh Như không ở lại công ty nữa, mà trực tiếp về nhà.

Trong lòng của nàng rất loạn, không có cách nào minh bạch suy nghĩ chính thức của mình. Gia đình đã vô số lần giới thiệu đối tượng cho nàng, nhưng đều bị nàng cự tuyệt. Những người kia, không phải là có bản lĩnh đầy mình, thì cũng là thiếu gia của một gia tộc lớn. Hoặc là phú hộ có gia sản hàng tỉ.

Nhưng vì sao nàng muốn cự tuyệt? Vì sao muốn tới tập đoàn Vân Môn làm việc? Chẳng lẽ là do mình thích làm cho công ty trang phục sao? Nếu như mình thích làm trong ngành đấy thì, thì gia đình của mình cũng có công ty trang phục. Làm cho gia đình chả phải tốt hơn sao?

Tô Tĩnh Như tâm loạn như ma, nàng không cách nào trả lời bản thân. Nàng biết mình đến đó là vì Lâm Vân, nhất định là vì hắn. Nhưng những lời Vũ Tích nói hôm nay, rõ ràng là nguyện ý muốn các nàng ở cùng một chỗ với Lâm Vân. Nhưng mình lại ma xui quỷ khiến đi ra khỏi căn phòng.

Trở về suy nghĩ thêm, suy nghĩ thêm cái gì? Hay là vì Lâm Vân cho tới bây giờ còn chưa cho mình một điều hứa hẹn, hay là mình không thể đưa ra sự lựa chọn như chị Vũ Tích được? Dùng tính mạng của mình vì một người nam nhân chưa từng hứa hẹn với nàng, nàng có thể làm được sao? Ngày mai, ngày mai mình có thể nghĩ ra được đáp án của vấn đề này sao?

Lâm Vân, hiện tại em rất muốn có một lời hứa hẹn của anh. Tô Tĩnh Như sững sờ, nàng đột nhiên phát hiện mình quan tâm chỉ là lời hứa hẹn của

Lâm Vân. Có lẽ có lời hứa hẹn này, nàng sẽ không do dự cùng Hàn Vũ Tích đi tìm kiếm Lâm Vân rồi. Đồng thời nàng cũng minh bạch tâm tư của mình. Nàng không thể nào yêu Lâm Vân như Hàn Vũ Tích được. Nàng chưa trả giá nhưng đã hy vọng có được hồi báo trước.

Tô Tĩnh Như vẫn thờ dài nhẹ nhõm. Tuy còn chưa làm ra quyết định ngày mai trả lời chị Vũ Tích như thế nào, nhưng trong nội tâm đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Không biết trong phòng kia còn lưu lại mấy người? Chợt nhớ tới một câu hát trong một bài hát đã lâu “Anh rồi cuộc có bao nhiêu người em gái tốt”, đáy lòng âm thầm thờ dài.

....

Tuy Xung Hi đã đi ra căn phòng, nhưng trong lòng nàng vẫn rất khó chịu. Nàng biết hành động của mình khẳng định sẽ bị cho rằng là sợ chết. Nhưng chính bản thân nàng biết là không phải như vậy.

Lúc đầu tiên nhìn thấy Hàn Vũ Tích, trong lòng nàng đã không thể bình tĩnh. Nàng thực sự thích Lâm Vân. Ngày đó nàng cho rằng Lâm Vân cho mình xuân được, nhưng vẫn nguyện ý nuốt vào. Tuy hành vi của nàng lúc đó có chút hờn dỗi, nhưng tâm ý đối với Lâm Vân đã rất rõ ràng.

Chỉ là không nghĩ tới Lâm Vân lại có một lão bà xinh đẹp như vậy, thậm chí nữ nhân yêu mến hẳn không chỉ một người. Tính cả vợ của Lâm Vân và nàng thì có tận sáu người. Nàng vừa giận vừa đau khổ, vì sao mình lại thích một người nam nhân đa tình như vậy.

Nhưng hẳn đa tình sao? Xung Hi nghĩ tới đây liền sững sờ. Hình như Lâm Vân cho tới tận bây giờ đều chưa tỏ tình với nàng qua một lần. Từ đầu đến cuối, thậm chí nửa câu hứa hẹn cũng không có. Thậm chí có một lần mình nửa nói thật, nửa nói đùa rằng nàng không ngại hành vi của hắn. Nhưng hẳn giống như không có suy nghĩ gì khác với mình.

Còn có, hần đưa viên thuốc trần quý kia cho mình uống là có ý gì? Lần kia hần đi mà không chào từ biệt, và hần tắt không nghe điện thoại của mình, vì sao hai lần đó mình lại thương tâm như thế?

Mình đã nói với Hàn Vũ Tích, mình không thể tiếp nhận nhiều nữ nhân cùng chung một người chồng. Nhưng những lời đó mình có cần phải nói không? Lúc gần đi, Hàn Vũ Tích có nói câu kia, nàng cuối cùng mới mình bạch. Cái câu không có cô gái nào yêu mến có chung một người với các cô gái khác phải là do Hàn Vũ Tích mới tư cách nói. Mình dựa vào gì mà nói những lời đó?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 328: Người Mà Nhị Gia Cũng Phải Sợ

B

ăn thân mình khi nào đã giữ được trái tim Lâm Vân rồi? Hoặc là nói khi nào mình đã được Lâm Vân yêu? Vợ của Lâm Vân quả thực là một nữ nhân lương thiện. Rõ ràng có thể cho các nữ nhân khác một cơ hội. Mình không thể bằng cô ấy. Dung mạo của mình đã kém cô ấy, cả tính cách cũng không có chỗ nào hơn Hàn Vũ Tích cả.

Xung Hi đột nhiên suy nghĩ, nếu như mình có thể lựa chọn lại, mình sẽ nghĩ như thế nào? Hoặc là nàng sẽ chọn cái nào? Vuốt ve chiếc vòng thô ráp trong tay thật lâu. Còn không có cam lòng trả cái vòng này cho Hàn Vũ Tích. Dù sao đây cũng chỉ là một đồ vật hộ thân bình thường mà Lâm Vân làm cho nàng mà thôi.

Nàng yêu Lâm Vân, nhưng nàng thực sự không muốn cùng những nữ nhân khác chung một người chồng. Hay là nàng có nhiều thứ không dứt bỏ được? Gia đình Xung Hi đã không còn một người thân, nàng còn có cái gì không dứt bỏ được? Tập đoàn Ý Quang mà gia gia lưu lại sao? Nếu như không phải vì nó, thì nàng muốn dùng cái gì để lấy cớ?

Nàng rất muốn đi hỏi cô gái tên Tô Tĩnh Như kia, muốn hỏi xem cô ấy nghĩ như thế nào? Liệu cô ta đã quyết định xong ngày mai sẽ đi cùng Vũ Tích hay chưa? Cũng không biết khi mình rời đi, các cô gái đằng sau còn có ai rời đi không? Hay chỉ còn một mình vợ của Lâm Vân ở căn phòng đó?

Xung Hi đột nhiên có chút đau lòng. Nàng cảm giác người bị thương tổn nhất không phải là các cô gái kia, mà là Hàn Vũ Tích.

Trong lòng Xung Hi rất rối loạn. Nàng không biết là nên tiếp tục lưu lại Yên Kinh, ngày mai cùng đi với Vũ Tích, hay là lập tức trở lại Thanh Hóa.

Lang Thang trở lại chỗ Dương Vân, Dương Vân chính đang trò chuyện với cha mẹ của Hạ Tinh. Tinh thần của cha mẹ Hạ Tinh thoát nhìn không phải là tốt. Hai người thấy Lang Thang trở về đều vội vàng cảm ơn. Xem ra bọn họ đã biết lai lịch của Lang Thang.

Đêm đó Lang Thang tu luyện cả đêm. Cảm thấy tu vi của mình tiến bộ vô cùng nhanh. Nếu như tìm một địa phương tốt để tu luyện, phỏng chừng không tới một tháng hẳn có thể hoàn toàn củng cố Ngũ Tinh. Sau đó thì khôi phục lại trí nhớ.

Ngày hôm sau Lang Thang đi làm hai cái thẻ ngân hàng. Hắn muốn rời đi hôm nay. Đã biết mình là một người Tu Tinh, thì không muốn tiếp tục lưu lại ở Trung Ninh nữa. Vốn định đợi ba ngày để xử lý xong chuyện ở đây rồi rời đi Trung Ninh. Nhưng hiện tại Lang Thang rất bức thiết rời đi.

Là Hạ Tinh và Dương Vân cứu hắn, cho nên hắn làm hai cái thẻ, mỗi thẻ có hai trăm nguyên. Mặc dù biết dùng tiền trả ơn có chút tục khí, nhưng Lang Thang lại không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn. Vì không cho ba người Dương Vân bị thương tổn, hắn liền luyện chế ra ba cái vòng tay. Với tu vị năm sao hiện tại của Lang Thang, luyện chế những cái vòng này rất đơn giản.

Hắn muốn rời đi nơi này rồi tìm một nơi có linh khí sung túc. Nhanh chóng đem tu vi của mình vững chắc tới năm sao. Để có thể khôi phục toàn bộ trí nhớ. Ngay cả ba ngày ngắn ngủi hắn cũng không chờ được. Bởi vì hắn luôn có cảm giác, mình phải mau chóng tìm được cô gái tên là Vũ kia. Về phần tại sao, hắn lại không biết.

- Anh Lang Thang, anh đã trở lại.

Từ lúc Lang Thang cứu cha mẹ của Hạ Tinh, cô ta càng không muốn xa rời Lang Thang.

- Hạ Tinh, cha mẹ em đâu?

Lang Thang nhìn Hạ Tinh, cũng cảm giác được tinh thần của Hạ Tinh rất tốt.

- Hai người đi thu thập phòng rồi. Cô Dương đang hỗ trợ. Em ở chỗ này chờ anh trở về.

Hạ Tinh vội vàng giải thích.

- Ủ, Hạ Tinh, anh phải đi đây. Đợi chị Vân trở về thì em nói với chị ấy rằng, hiện tại anh có việc gấp. Anh muốn tìm lại trí nhớ của mình, chắc là rất nhanh sẽ tìm được. Chờ khi anh nghĩ ra được anh là ai rồi, anh sẽ trở lại gặp các em.

Hiện tại Lang Thang rất bức thiết muốn tìm được trí nhớ của mình, chỉ vì cô gái tên là Vũ kia.

- A, anh Lang Thang, anh muốn đi luôn sao? Nhưng mà, cô Dương vẫn chưa về...

Hạ Tinh thật sự không muốn anh Lang Thang rời đi. Hiện tại trong lòng cô ta đã coi Lang Thang như một người thân vậy.

- Hạ Tinh, anh rất nhanh sẽ quay về gặp các em. Hai cái thẻ này, em đưa cho chị Dương một cái, còn một cái thì em lưu lại mà dùng. Mật mã đều là 61. Đợi cha mẹ em tới đây, thì mấy người dùng số tiền đó mà mua nhà, biết chưa? Anh tìm được trí nhớ rồi thì sẽ trở lại thăm em và chị Vân.

Lang Thang nói xong, lưu lại hai tấm thẻ ngân hàng vừa làm buổi sáng.

- Anh Lang Thang, em không cần tiền, em em...

Hạ Tinh rất muốn lưu anh Lang Thang lại, nhưng lại không nghĩ ra được lý do gì.

- Không phải lo lắng đâu. Anh rất nhanh sẽ trở về. Mấy vòng tay này, em, chị Vân và Chân Chân, mỗi người đeo một cái. Là anh Lang Thang tặng cho mọi người.

Lang Thang lại lấy ra ba cái vòng tay.

- Anh Lang Thang, hay là vẫn đợi cô Dương đến đây rồi đi. Em rất không muốn anh rời đi, hơn nữa cô ấy sắp về tới nơi rồi.

Hạ Tinh nói xong, vành mắt đỏ lên.

Lang Thang thở dài. Hiện tại hẳn thực sự muốn nhanh chóng cố gắng sao. Hẳn luôn có cảm giác có một việc rất quan trọng, hoặc là một người trọng yếu nào đó đang đợi hẳn vậy. Hẳn sợ nhìn thấy Dương Vân lại phải lưu lại một ngày.

Từ biệt Hạ Tinh, Lang Thang trực tiếp đi tới tòa biệt thự của tên nam tử khôi ngô bắt cha mẹ Hạ Tinh kia. Hẳn muốn giải quyết sạch sẽ chuyện ở đây. Mặc dù hẳn rất bức thiết ly khai, nhưng không thể để hậu hoạn ở nơi này được. Như vậy thì sẽ làm hại tới mẹ con Dương Vân và Hạ Tinh.

Lang Thang rất nhanh đi tới căn biệt thự đó, rồi đổ xuống. Hiện tại nơi này đã được quét dọn sạch sẽ, còn vài thiết bị đang được công nhân sửa chữa. Tốc độ làm việc của đám lưu manh này thật là nhanh, chỉ mới một đêm đã dọn dẹp đâu ra đấy rồi.

- A, ngài...Ngài đã tới...

Tên nam tử khôi ngô kia vẫn chưa đi. Bởi vì Lang Thang không ra tay độc ác với y, nên vẫn có thể đứng đó, đang sàu mi khổ kiểm suy nghĩ. Nhìn thấy Lang Thang tới, thần sắc rất là kinh hoàng.

Lang Thang gật đầu nói:

- Ta vốn định ba ngày sau mới tới, nhưng hiện tại ta có việc muốn rời đi. Cho nên người ngay lập tức tập trung toàn bộ đàn em của người tới đây. Ta có việc cần tuyên bố.

Mồ hôi trên trán tên nam tử khôì ngô liền chảy xuống. Tuy y không biết người trước mặt này là ai, nhưng hẳn là người mà y tuyệt đối không thể đấu được. Đêm qua lúc Lang Thang rời đi, y đã lập tức thông báo và gửi hình ảnh của Lang Thang cho Nhị Gia.

Nhị Gia vừa trông thấy hình ảnh của Lang Thang liền ngây người. Rồi quyết định lập tức từ nước Mĩ trở về Trung Ninh.

Trước khi tắt máy, Nhị Gia đã nói một câu:” Người này không thể đắc tội được. Phải đối xử với hắn thật tốt đấy, đợi tôi trở về”

Tên nam tử khôì ngô lúc đó sợ ngây người. Trong ấn tượng của y, vẫn chưa có người nào có thể làm cho Nhị Gia kinh sợ như vậy. Cho dù là người trong xã hội đen cũng không có ai. Nhưng Nhị Gia vừa nhìn thấy cái ảnh của tên Lang Thang này, đã dọa đến mức muốn lập tức trở về Trung Ninh. Tên này rốt cuộc là ai?

Mình vừa nói một câu mời sát thủ, thì đã bị Nhị Gia rống giận chửi mắng. Có thể tưởng tượng, nếu lúc đó mình ở bên cạnh Nhị Gia thì đã bị xối vãi cái tát rồi.

Nhìn bộ dáng kinh sợ của tên nam tử khôì ngô, trong lòng Lang Thang âm thầm kỳ quái. Hôm qua người này tuy cũng sợ hãi mình, nhưng ánh mắt thể hiện y muốn báo thù. Vì sao mới qua một đêm, thái độ của y đã như một đứa cháu nội vậy?

- Ngài khỏe không? Nhị Gia của chúng tôi đang từ nước Mĩ trở về, chỉ để báo phỏng ngài.

Giọng nói của tên nam tử khôì ngô còn mang theo vẻ run rẩy.

- Ủa, cái tay Nhị Gia kia có quen biết tôi à?

Lang Thang kỳ quái hỏi.

- Tôi không biết, nhưng chắc là Nhị Gia đã nghe nói qua danh tiếng của ngài. Ông ấy bảo tôi xin lỗi ngài trước. Mong ngài bỏ quá cho sai lầm của tôi ngày hôm qua.

Tên nam tử khôi ngô nói mà cơ hồ muốn khóc.

Lang Thang âm thầm suy nghĩ. Xem ra danh tiếng của mình trước kia có vẻ lan xa. Ngay cả tên Nhị Gia, lấy đức thu phục người kia cũng có vẻ sợ mình. Tuy nhiên hẳn không muốn ở chỗ này đợi cái gì Nhị Gia. Mặc dù Nhị Gia kia có thể biết sự lợi hại của hẳn, nhưng cũng có khả năng là hẳn không biết lai lịch của hẳn. Theo tính cách làm việc của mình, sao có thể để lại dấu vết cho người khác tra ra. Có lẽ tay Nhị Gia kia chỉ nghe qua danh tiếng của mình mà thôi.

Đã không hỏi ra được điều gì có ích, còn không bằng mau chóng tu luyện tới năm sau. Hơn nữa tay Nhị Gia kia còn không biết bao giờ mới trở về, nên chẳng cần phải đợi y.

- Đã nghe qua danh tiếng của tôi, như vậy cũng tốt. Tôi lập tức muốn rời đi nơi này. Qua một thời gian ngắn tôi sẽ quay trở lại. Nếu lúc đó gia đình Hạ Tinh hoặc gia đình nào đó bị các người làm hại, thì đừng trách tôi không khách khí.

Lang Thang hung dữ cảnh cáo. Mặc dù các gia đình khác bị thế nào không liên quan gì tới hẳn, nhưng vẫn thuận miệng cảnh cáo một câu. Cho đám lưu manh này dè chừng.

Hơn nữa Lang Thang khẳng định cha mẹ Hạ Tinh vay nặng lãi là bị bọn này lừa dối. Nhưng bị lừa dối như thế nào, Lang Thang cũng lười điều tra. Hiện

tại thời gian của hân rất quý báu.

- Vâng, vâng, tôi nhớ rồi...

Nam tử khôi ngô một mực đợi cho bóng lưng Lang Thang biến mất, thì mới dám giơ tay lau mồ hôi trên trán. Trong lòng y đã rất kiêng kị với người trẻ tuổi thần bí kia. Trong lòng còn đang lo sợ bất an, không biết Nhị Gia sẽ thu thập mình như thế nào.

Không ngờ đến Nhị Gia cũng không thể đắc tội người trẻ tuổi kia. Không biết hân là ai?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 329: Đường Uyển Hối Tiếc

T

uy Lang Thang không biết thân phận trước kia của mình, nhưng từ ánh mắt và hành động của tên nam tử kia, thì cũng nhìn ra, bọn họ rất kiêng kỵ mình. Cũng chứng tỏ rằng bọn chúng sẽ không dám gây bất lợi cho gia đình Hạ Tinh nữa. Có thể khẳng định, bọn chúng vì để cho mình nhìn thấy thiện ý của bọn chúng, sẽ trả những đồ mà bọn chúng cướp được từ gia đình Hạ Tinh. Bất kể như thế nào, một tháng sau mình sẽ vẫn quay lại đây một chuyến.

Thần thức của Lang Thang đã quét tới Trương Nhạc. Thấy y đang nằm trong một căn phòng suy nghĩ gì đó. Trên mặt bàn thì để một ít thuốc đông y vừa mới mua. Lang Thang mỉm cười, ba ngày sau mình có khả năng không ở Trung Ninh. Như vậy hiện tại đi tới đó trợ giúp Trương Nhạc chữa bệnh luôn cũng được.

...

Mãi đến khi Lang Thang đi thật lâu, Trương Nhạc vẫn còn đang sững sờ. Y thật không ngờ Lang Thang nhanh như vậy đã tới đây giúp mình chữa bệnh. Mà không biết hẳn tìm được phòng mình bằng cách nào?

Nhưng Trương Nhạc đã cảm giác rõ ràng được bệnh tật trong cơ thể mình đã hoàn toàn biến mất. Y thuật của anh chàng Lang Thang không ngờ lại thần bí đến như vậy. Trước sau mất chưa đến nửa tiếng, căn bệnh đã tra tấn Trương Nhạc vài năm, cứ như vậy biến mất. Cũng không cần phải đợi ba ngày nữa.

Trực giác nói cho Trương Nhạc biết, Lang Thang không phải là người bình thường. Mà còn là một người vô cùng giỏi. Tuy hẳn nói hẳn có việc phải rời

Trung Ninh, nhưng mình vẫn nên tới nhà của Dương Vân, cảm ơn cậu ấy. Dù sao Lang Thang vẫn là bạn trai của Dương Vân.

.....

Tối hôm qua là một buổi tối dày vò đối với Đường Uyển. Cô ta thật không ngờ bạn trai của Dương Vân lại là một kẻ lưu manh như vậy. Rõ ràng lấy chuyện kinh nguyệt của mình để đùa giỡn. Tối hôm qua, sau khi mắng Lang Thang, cô ta chuẩn bị vạch trần bộ mặt sắc lang của Lang Thang cho Dương Vân. Nhưng Dương Vân lại vội vàng dẫn bạn trai của cậu ấy rời đi.

Đường Uyển lập tức nghĩ, nhất định là tên Lang Thang kia đùa giỡn mình không thành. Sợ mình ở trước mặt Dương Vân vạch trần hắn, nên mới đi theo. Đường Uyển thở dài, buông tha cho việc gọi điện thoại cho Dương Vân.

Từ ánh mắt của Dương Vân nhìn về phía Lang Thang, là Đường Uyển biết bạn của mình rất để ý tới hắn. Vậy thì mình cần gì phải để cho cậu ấy đau lòng? Đường Uyển cũng không còn tâm tư gì tiếp tục hợp hành với bạn học. Lấy cơ thể không khỏe liền ly khai.

Nhưng điều khiến Đường Uyển không ngờ, ngày kinh nguyệt của cô ta lại xảy ra vào tối hôm qua. Điều này khiến cô ta sợ tới mức tưởng rằng Lang Thang động chân động tay. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Lang Thang căn bản là chưa đụng tới mình. Hơn nữa từ đầu đến lúc trở về nhà, mình còn chưa từng uống một cốc nước nào. Nên không thể bị hạ thuốc được. Vậy chỉ có thể giải thích duy nhất, chính là Lang Thang thực sự nhìn ra bệnh của mình.

Chẳng lẽ tay Lang Thang kia thực sự là một cao thủ y đạo sao? Đường Uyển nghĩ tới những câu nói đằng sau của Lang Thang, liền bất chấp then thùng, vội vàng chạy vào phòng tắm,, rồi dùng cái gương soi gương. Quả nhiên ở đó xuất hiện một vết màu đỏ.

Lúc này Đường Uyên mới bắt đầu sợ hãi. Vội vàng lấy đơn thuốc mà Lang Thang viết trong cái túi. Cô ta giữ cái đơn thuốc này vốn là để làm bằng chứng Lang Thang lừa giỡn mình giao cho Dương Vân. Hiện tại cô ta coi phương thuốc như chí bảo vậy, vội vàng đi ra ngoài mua những dược thảo ghi trên đó. Rồi lại vội vàng đun thuốc rồi uống. Chỉ một tiếng sau, Đường Uyên đã phát hiện vết đỏ trên mông biến mất, không còn dấu vết gì cả.

Hiện tại cô ta mới hiểu y thuật của Lang Thang đáng sợ như thế nào. Chỉ là Lang Thang lại không nói nguyên nhân mình bị bệnh. Nhưng cô ta cũng không kịp suy nghĩ sâu thêm, mà nghĩ tới việc lúc đó mình lại nói với hắn một Cút đi. Thật không biết nên đối mặt với Lang Thang và Dương Vân như thế nào.

Muốn tìm một chỗ tu luyện quả thực là khó khăn. Linh khí nơi này thật là thiếu thốn. Thật sự không có nơi nào có linh khí sung túc để cung cấp cho hắn. Mà hiện tại tu vi của hắn càng ngày càng cao, đòi hỏi linh khí ngày càng nhiều.

Hấp thu tinh hoa năng lượng của mặt trăng và mặt trời là tốt nhất. Tinh hoa của Nhật Nguyệt thậm chí còn tốt hơn cả linh khí. Nhưng tinh hoa Nhật Nguyệt ở đây, nếu như mình vẫn ở thời kỳ Tinh Vân, thì có thể hấp thu tu luyện. Hiện tại hấp thu thì quả thực là một chuyện đùa.

Tinh hoa của Nhật Nguyệt mỏng như vậy, còn không đủ cho việc tu luyện Tinh Hồn, chứ nói gì tới việc tu luyện năm sao như hiện tại.

Nếu như lên mặt trăng tu luyện? Lang Thang đột nhiên nhớ tới mình đang có tu vị gần Ngũ Tinh, thậm chí là Tứ Tinh điên phong, hắn là có thể đi lên mặt trăng. Ở trên đó hấp thu tinh hoa Nhật Nguyệt, chắc chắn tốt hơn ở trên Địa Cầu rất nhiều.

Đúng, chọn lựa mặt trăng vậy.

Lang Thang tính toán một lát. Mặt trăng cách Trái Đất chưa tới bốn trăm nghìn km. Dựa vào tu vị hiện tại của hắn, đi lên mặt trăng ước chừng cần hai ngày.

Khi mình củng cố vững chắc năm sao, thì tốc độ phi hành sẽ nhanh hơn, lúc quay về chắc cần vài tiếng là đủ. Tính ra việc đi lại không tốn bao nhiêu thời gian, mà hiệu quả tu luyện còn nhanh hơn ở Trái Đất rất nhiều lần.

Nghĩ tới đây, Lang Thang không do dự nữa, tìm một địa phương yên tĩnh, rồi bay lên không trung.

....

- Cái gì? Hạ Tinh, em nói Lang Thang đã rời đi rồi?

Dương Vân sững sờ cầm thẻ ngân hàng và hai cái vòng tay mà Hạ Tinh đưa.

Nàng đột nhiên cảm thấy rất hư không. Không còn Lang Thang ở bên cạnh, nàng cảm thấy thiếu vắng gì đó. Cuộc sống của mình từ trước vốn rất bình thản, nhưng Lang Thang từ khi bước vào cuộc sống của các nàng, tạo cho nàng có thêm một tia rung động, một tia sung sướng. Thậm chí còn có cảm giác như mình có một gia đình hoàn chỉnh vậy.

Không nghĩ tới Lang Thang lại vô thanh vô tức rời đi. Tôi cần thẻ tiết kiệm của cậu làm gì? Tôi đâu cần cậu mua xe và quần áo cho tôi? Tôi chỉ cần cậu mà thôi, Lang Thang.

Dương Vân ngây dại. Mình chỉ cần Lang Thang? Chẳng lẽ mình đã yêu người nam nhân trẻ tuổi gọi mình là chị kia rồi sao? Hay là nàng coi hắn như một người em trai? Nhưng hắn rời đi, ngay cả một câu chào từ biệt cũng không nói. Còn Chân Chân thì sao? Tí nữa về biết giải thích thế nào với con bé bây giờ?

- Cô Dương, cô không cần đau lòng như vậy. Anh Lang Thang nói rằng anh ấy sẽ trở lại.

Hạ Tinh thấy thần sắc của cô Dương không đúng, chẳng lẽ cô Dương đã yêu anh Lang Thang rồi? Hạ Tinh không còn là một cô bé ngây thơ nữa. Cô ta sắp học đại học rồi, nên cũng đã bắt đầu hiểu chuyện.

- Cô...Cô, Hạ Tinh,, em nói Lang Thang sẽ trở lại à?

Dương Vân nghe Hạ Tinh nói vậy, mới phản ứng.

- Vâng, anh Lang Thang nói rằng anh ấy muốn đi tìm lại trí nhớ. Anh ấy còn nói sẽ trở lại thăm chúng ta. Cô rất nhớ anh Lang Thang à?

Hạ Tinh cũng rất nhớ Lang Thang.

- Rất nhớ hân.

Dương Vân vô ý thức trả lời. Không hề có cảm giác lời này của mình có phù hợp hay không. Nói xong, có vẻ nàng đang suy nghĩ điều gì đó, ngây ngốc tại chỗ.

Một tiếng chuông điện thoại thanh thúy vang lên đánh thức Dương Vân. Dương Vân không kịp suy nghĩ, liền cầm điện thoại nghe.

- Dương Vân...

Đầu bên kia điện thoại vang lên một thanh âm ngập ngừng.

- Là Đường Uyển à? Xin lỗi cậu nhé, tối hôm qua mình có việc bận nên không kịp chào từ biệt mọi người. Mình còn đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu đây. A, cậu đến nhà mình rồi à? Tốt, mình lập tức xuống ngay...

Dương Vân cúp điện thoại, vội vàng xuống tầng.

Đường Uyển đang chờ ở dưới nhà. Thấy Dương Vân cũng ở nhà, mới thở phào một tiếng.

Đi theo Dương Vân vào trong nhà, Đường Uyển liền đánh giá thoáng qua căn nhà của Dương Vân. Trong nhà được trang trí rất đơn giản và mộc mạc. Cô ta đã nghe nói qua Dương Vân đã kết hôn một lần.

- Dương Vân, không phải cậu nói bạn trai Lang Thang của cậu đang ở chung sao? Như thế nào không thấy hẵn?

Mục đích của Đường Uyển tới đây vẫn là tìm Lang Thang. Nhưng rõ ràng lại không trông thấy Lang Thang ở trong nhà. Quan hệ của cô ta với Dương Vân vốn rất tốt, nên không ngại hỏi thẳng.

- Đường Uyển, Lang Thang không phải là bạn trai của mình, cậu đừng nói mò như vậy. Ngày hôm qua là hẵn đi theo giúp mình mà thôi. Chắc cũng biết lý do trong đó. Mà hôm nay cậu tới nhà mình là có việc gì à?

Dương Vân không biết việc giữa Đường Uyển và Lang Thang, nên mới hỏi vậy.

- Chẳng lẽ hẵn không ở đây?

Đường Uyển đột nhiên có chút khẩn trương.

- Lang Thang vốn sống ở chỗ này. Nhưng hôm nay hẵn đã đi rồi. Mình cũng không biết hẵn đi nơi nào.

Thần sắc của Dương Vân có chút ảm đạm.

Tay của Đường Uyển run lên, thiếu chút nữa đánh rơi chén trà trong tay. Không nghĩ tới, vì sự lỗ mãng của mình, mà đuổi đi một vị Thần Y. Lúc tới đây, cô ta còn suy nghĩ, nếu như Dương Vân giúp mình nói vài lời, hẵn là có thể nhờ được Lang Thang chữa bệnh cho ông nội của mình. Từ việc tối hôm

qua Lang Thang nhìn chuẩn xác bệnh của cô ta, là cô ta có một dự cảm mãnh liệt. Lang Thang có thể trị khỏi bệnh cho ông nội.

Nhưng hiện tại Lang Thang rõ ràng không còn ở đây. Vậy phải làm sao bây giờ?

- Dương Vân, hẳn có nói lúc nào quay trở lại không?

Đường Uyển nghe Dương Vân nói Lang Thang không phải là bạn trai của cậu ấy, hơn nữa hẳn cũng đã rời đi rồi, trong lòng liền rơi xuống đáy cốc. Cô ta biết Dương Vân không phải là một người thích nói dối. Cậu ấy nói Lang Thang không phải là bạn trai, thì thực sự là không phải.

Dương Vân có chút kỳ quái nhìn Đường Uyển. Trong lòng tự nhủ, vì sao Đường Uyển gấp gáp tìm Lang Thang như vậy? Tối hôm qua cậu ấy nói muốn nhờ Lang Thang hỗ trợ, nhưng không phải hai người đã trò chuyện riêng rồi sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 330: Tu Vị Năm Sao Chân Chính

M

ình cũng không biết. Hắn đã nói rằng sẽ quay trở lại, chỉ là không biết khi nào mà thôi. Có lẽ một tháng, cũng có thể lâu hơn. Mình cũng không biết Lang Thang rốt cuộc là ai.

Dương Vân nhìn thần sắc kích động của Đường Uyển, rốt cuộc xác định Đường Uyển thực sự có việc nhờ Lang Thang.

Đường Uyển trầm mặc, trong lòng đã không biết hồi hận bao nhiêu lần. Cô ta có một dự cảm, muốn gặp lại Lang Thang đã rất khó. Huống hồ Lang Thang vốn chính là người mà Dương Vân nhặt được ở ven đường.

- Không phải Lang Thang đã nói ba ngày sau sẽ giúp Trương Nhạc chữa bệnh sao? Đường Uyển,, cậu cứ ở đây với mình vài ngày. Nói không chừng ba ngày sau Lang Thang sẽ trở về chữa bệnh cho Trương Nhạc. Lúc đó là được gặp lại hắn rồi.

Dương Vân chợt nhớ tới chuyện của Trương Nhạc, tâm tình liền trở nên sáng sủa.

Ba ngày sau vẫn có thể gặp lại Lang Thang. Cho dù Lang Thang muốn đi tìm kiếm trí nhớ của hắn, thì hắn vẫn nên để lại phương thức liên lạc mới đúng. Hiện tại ngay cả một chiếc điện thoại hắn cũng không có.

- Đúng rồi, vậy thì ba ngày này làm phiền cậu vậy, Dương Vân...

Mặc dù như vậy nhưng Đường Uyển không ôm quá nhiều hy vọng. Cô ta chỉ cảm thấy rất khó gặp lại Lâm Vân.

Đi ra tầng khí quyển, Lang Thang cảm thấy tốc độ của mình nhanh hơn không ít. Một ngày sau, Lang Thang đã đi tới mặt trăng. Mặc dù biết trọng lực ở nơi này rất thấp, nhưng mới đầu vẫn còn chưa quen lắm. Tuy nhiên, nửa tiếng sau thì Lang Thang đã quen dần với trọng lực nơi này.

Quả nhiên, ở bất kỳ chỗ nào trên mặt trăng, tinh hoa Nhật Nguyệt cũng nồng hậu hơn Trái Đất nhiều lắm. Nhưng đã tới nơi này rồi thì tất nhiên phải tìm một chỗ tốt nhất để tu luyện.

Còn chưa tìm được chỗ để tu luyện thì Lang Thang đã phát hiện một chỗ có dấu vết con người đi tới. Chẳng lẽ chỗ này chính là nơi mà các phi hành gia của nước Mỹ và nước Nga đã tới sao? Nhưng thoạt nhìn không giống lắm.

Bởi vì phát hiện ra dấu vết đã từng có người ở đây, nên Lang Thang càng thêm cẩn thận. Hắn không dám khẳng định có người cũng từ Trái Đất lên mặt trăng tu luyện hay không. Vạn nhất là một đại năng Tu Chân, vậy thì với tu vị năm sao của mình, làm sao có thể chạy thoát.

Nhưng lo lắng của Lang Thang là dư thừa. Hắn tìm cả ngày trời cũng không phát hiện ra có dấu vết sinh sống ở đây. Chắc nếu có người nào ở mặt trăng thì cũng rời đi rồi.

Lang Thang không tiếp tục tìm kiếm nữa, mà tìm một chỗ phù hợp để tu luyện, rồi đào một cái hang ở đó. Còn bố trí một vài trận pháp ẩn nấp, mới yên tâm chui vào đó tu luyện.

Quả nhiên có tinh hoa Nhật Nguyệt nồng hậu, Lang Thang hấp thu rất dễ dàng. Hắn cảm thấy cả người đều thoải mái giống như tắm trong nước nóng vậy. Tinh hoa Nhật Nguyệt đi vào trong cơ thể, chậm rãi biến thành lực lượng Tinh Vân. Tu vi của hắn cũng chậm rãi tăng lên.

Nguyên bản có bốn sao, viên thứ năm thì đang vẫn ảm ảm, đang kịch liệt xoay tròn. Phần lớn tinh hoa Nhật Nguyệt đi vào cơ thể đều chuyển thành

tinh lực rồi rót vào ngôi sao thứ năm kia. Ngôi sao thứ năm càng ngày càng lóe sáng.

Một ngày, hai ngày...

Hai mươi ngày sau, Lang Thang thét dài một tiếng. Ngôi sao thứ năm trong cơ thể rốt cuộc đã hình thành. Tinh lực hiện tại của hắn đã tăng lên rất nhiều lần. Khiến cho Lang Thang có một cảm giác rung động thật sâu. Đến hiện tại hắn mới cảm thấy thực lực chân chính của mình.

Ngũ Tinh, đây mới thực sự là Ngũ Tinh. Thần thức cực kỳ mạnh mẽ quét ra ngoài. Phạm vi 1600km xung quanh mặt trăng đều bị thần thức bao trùm. Không nghĩ tới, Ngũ Tinh lại mạnh hơn Tứ Tinh nhiều lần như vậy. Có thể nói là biến hóa hoàn toàn về thể chất.

Từng khoảng trí nhớ dần được khôi phục. Nguyên lai mình bị một lão quái Nguyên Anh đánh thành như vậy.

Lâm Vân, Địa Ngục Môn, Vũ Tích...

Lâm Vân đột nhiên đứng lên.

‘Kết giới Côn Luân?’ Trong kết giới đó là một thế giới như thế nào? Mà mấy tháng rồi mình không có liên lạc với Vũ Tích, chắc nàng ấy đã rất lo lắng. Dựa theo tính tình của nàng ấy, nói không chừng đã đi tới Địa Ngục Môn tìm mình. Nguyên lai, người con gái mà mình nhớ mãi không quên là vợ của mình, Vũ Tích.

Những nhân vật nguy hiểm ở Địa Ngục Môn đều đã bị mình giết. Hiện tại Vũ Tích tới đó hẳn là không gặp nguy hiểm gì. Dù sao Vũ Tích đã là Luyện khí tầng năm, nói không chừng hiện tại cũng là tầng sáu rồi.

Tuy biết Vũ Tích sẽ không có việc gì, nhưng mình vẫn nên nhanh chóng trở về Yên Kinh. Nếu Vũ Tích thật sự đi Địa Ngục Môn, mình cũng phải đi tìm

nàng. Đã lâu như vậy rồi không gặp nàng, trong lòng hẳn cũng rất tưởng niệm.

Không nghĩ tới, trong một thời gian ngắn như vậy, mình có thể đạt tới năm sao. Đây là điều mà trước kia Lâm Vân không dám nghĩ. Tạo Hóa Đan rốt cuộc là một đan được như thế nào mà có thể nghịch thiên như vậy?

Nếu như không phải nhờ tấm bản đồ đó, phỏng chừng mình đã biến thành tro bụi rồi.

Mà nghe lão đạo kia nói tấm bản đồ tên là Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Không biết Sơn Hà Đồ này còn ở trên người mình không. Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Vân lập tức lửa nóng. Dùng thần thức quét một cái, thì vẫn thấy bản đồ trên cánh tay của mình.

Lâm Vân đột nhiên cảm thấy mình đi vào một thế giới mới tinh. Sông nước, cây cối ở đây giống như cảnh thần tiên vậy. Trong đầu lập tức xuất hiện mấy “Một đồ một thế giới”. Nguyên lai Hỗn Độn Sơn Hà Đồ lại là một thế giới khác. Khó trách lúc trước mình không có cách nào bỏ Hỗn Độn Sơn Hà Đồ vào trong cái Tinh Giới.

Lâm Vân rất hưng phấn. Hẳn biết tấm bản đồ này là một bảo bối phi thường quý giá. Nếu không nó đã không ngăn cản được lão tổ Côn Luân kia rồi.

Vô luận là bảo bối gì, chỉ cần có liên quan tới không gian khác đã là bảo bối quý báu rồi. Điểm ấy Lâm Vân cũng biết. Huống chi trong Hỗn Độn Sơn Hà Đồ không chỉ là một không gian, mà là cả một thế giới.

Tuy nhiên, thế giới này có vẻ nhỏ. Xem ra là có liên quan tới tu vị của mình. Mình phải tới tận năm sao mới có thể đi vào thế giới này. Chứng tỏ yêu cầu thấp nhất của Hỗn Độn Sơn Hà Đồ là năm sao, hoặc là cao thủ cấp Kim Đan.

Chỗ biên giới của bản đồ là một trạng thái hỗn độn. Chứng tỏ bản đồ này còn có thể vươn rộng hơn nữa. Chỉ cần mình tu luyện tới một trình độ nhất định là có thể mở ra. Mà nơi này có linh khí thật là sung túc. Lâm Vân thật không ngờ linh khí trong này còn phong phú ở bên ngoài rất là nhiều. Ừ, nói tới đây phải nhớ tới Tạo Hóa Đan kia. Nếu không phải nhờ bản đồ hút bớt linh khí trong Tạo Hóa Đan, thì mình đã bị nổ chết rồi.

Chẳng lẽ Hỗn Độn Sơn Hà Đồ có thể tự động hấp thu linh khí? Hiện tại Lâm Vân không thể biết. Chỉ có thể đợi về sau tu luyện, xem linh khí trong này có bị giảm bớt không.

Từ lúc củng cố xong ngôi sao thứ năm, Lâm Vân phát hiện tinh hoa Nhật Nguyệt đã không còn đủ để cho hắn tu luyện rồi. Giống như lúc trước hắn tu luyện từ Tinh Vân tới Tinh Hồn ở Trái Đất vậy. Ban đầu lúc còn ở trạng thái Tinh Vân, thì còn có thể hấp thu tinh hoa Tinh Thần để tu luyện. Nhưng tới thời điểm Tinh Hồn, tinh hoa đó đã không còn có nhiều tác dụng. Thậm chí còn không bằng hấp thu linh khí mỏng manh.

Hiện tại cũng giống như vậy. Từ Tứ Tinh diên phong tới Ngũ Tinh, tinh hoa của Nhật Nguyệt trợ giúp mình rất lớn. Nhưng một khi tới Ngũ Tinh, Lâm Vân phát hiện tinh hoa ở trên mặt trăng đã không còn đủ để tu luyện rồi.

Cũng may mình có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ trong tay. Chỉ là còn chưa biết biết tác dụng của Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Cũng không biết cách đem nó ra sử dụng để công kích hoặc phòng ngự. Nhiều nhất chỉ biết nó vẫn ở trong cơ thể mình mà thôi. Lâm Vân có một loại cảm giác, nếu hắn muốn sử dụng hoàn toàn Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, thì hắn phải luyện tới chín sao.

Tuy nhiên nếu không có Sơn Hà Đồ này, Lâm Vân tin tưởng chỉ cần linh khí trên cái hòn đá kia cũng đủ để tu luyện.

Không biết tu vị hiện tại của Vũ Tích đến mức nào rồi.

Dưới chân của hắn còn có một cái Kim Ẩn, một thanh kiếm và một cái giới chỉ. Lâm Vân biết mấy thứ này là của lão tổ Côn Luân.

Lâm Vân nhặt lên giới chỉ, nhưng tạm thời không dùng được. Bởi vì giới chỉ đã nhận chủ. Muốn luyện hóa giới chỉ của một tu sĩ Nguyên Anh, không mất thời gian mấy tháng thì không luyện hóa được. Cho nên trước để ở chỗ này.

Thanh kiếm sắt của mình vẫn còn, nhưng Phi Vân Trùy đã bị đánh nát. Từ nay về sau phi hành chỉ có thể tự đập tinh phi hành mà thôi. Tuy nhiên thanh phi kiếm của lão tử Côn Luân này có vẻ không tồi lắm. Cấp bậc cao hơn Phi Vân Trùy không biết bao nhiêu lần. Có thể luyện hóa nó dùng cũng được.

Phi kiếm này rõ ràng không phải là pháp bảo của tu sĩ Nguyên Anh. Nên Lâm Vân luyện hóa cũng không vất vả gì lắm, chỉ mất hai ngày là thanh phi kiếm bị luyện hóa. Đứng lên thanh phi kiếm, Lâm Vân cảm thấy rất hài lòng. Vô luận là tốc độ bay hay là khả năng công kích, đều hơn Phi Vân Trùy gấp nhiều lần. Đây là một pháp khí không tầm thường. Còn về cấp bậc của nó, hiện tại Lâm Vân còn chưa biết.

Lại cầm cái Kim Ẩn kia lên. Lâm Vân đoán chừng muốn luyện hóa nó phải mất ít nhất nửa tháng. Hắn không có nhiều thời gian như vậy để luyện hóa. Trước gặp lại lão bà rồi nói sau.

Lâm Vân buông Kim Ẩn xuống rồi đi ra Hồn Độn Sơn Hà Đồ. Đột nhiên hắn ngây ngẩn cả người. Hắn luôn có một cảm giác không đúng. Mặc dù hắn không quen thuộc với những người Tu Chân cấp cao, nhưng thông qua công pháp Tinh Hà Thần Quyết mà Vũ Tích đang luyện. Hắn vẫn biết những tu sĩ cấp cao đều có một pháp bảo bốn mệnh của mình. Hắn đã giết lão tổ Côn Luân rồi, vì sao không thấy pháp bảo bốn mệnh của y? Hóa ra chỗ không đúng là chỗ này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 331: Tiên Nữ

V

ừa rồi mình đã xem qua cái Kim Ẩn, cái đó tuyệt đối không phải là pháp bảo bốn mệnh của lão tổ Côn Luân. Mà nó chỉ là một pháp bảo công kích bình thường. Như vậy pháp bảo bốn mệnh của lão tổ Côn Luân đi nơi nào rồi.

Nguyên Anh của y dưới sự trợ giúp của Hỗn Độn Sơn Hà Đồ đã bị mình tự tay bóp nát. Nên pháp bảo của y phải ở trong Sơn Hà Đồ mới đúng.

Hơn nữa, một lão tổ Nguyên Anh mà tài sản chỉ có Kim Ẩn và một thanh phi kiếm, có vẻ vô lý. Mà cái hư ảnh cầm chùy kia, vì sao mình không thấy? Một đôi chùy kia vừa rồi ở Hỗn Độn Sơn Hà Đồ cũng không thấy đâu?

Không tốt rồi. Cho dù Lâm Vân ngu dốt cũng biết mình giết chết rất có thể chỉ là một phân thân. Một cái phân thân cũng có thể luyện tới Nguyên Anh. Lão tổ Côn Luân kia quả thực cường hãn.

Hiện tại nghĩ tới những thứ kia cũng không có tác dụng gì. Quan trọng nhất đó là Hỗn Độn Sơn Hà Đồ của mình đã bị bại lộ. Còn có, mình đã kết tử thù với lão tổ đó rồi.

Mặc dù kết giới ở Địa Ngục Môn chỉ một trăm năm mới mở một lần. Nhưng ai biết lão tổ Côn Luân có thể phá vỡ kết giới đi ra ngoài hay không? Có thể khẳng định, nếu lão tổ Côn Luân biết được mình có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ và đã phá hủy phân thân của y, thì chắc chắn y sẽ không buông tha. Chỉ hy vọng y không thể đi ra khỏi kết giới.

Hiện tại, biện pháp duy nhất là nhanh chóng tìm ra Vũ Tích rồi nắm chặt thời gian tu luyện. Nhưng cũng có một khả năng, kia không phải là phân

thân của lão tổ Côn Luân, mà chính là thực thể. Còn chuyện đĩa bay thì hẳn không lo lắng lắm. Hiện tại hẳn đã có tu vị năm sao, hẳn không tin dùng khoa học kỹ thuật có thể đối phó với những người Tu Tinh như mình. Hai cái tên bịt mặt lần trước mà mình giết, phỏng chừng hai tên giám thị do người ngoài hành tinh lưu lại. Hai tên này chắc có nhiệm vụ ở lại thu thập tình báo gì đó. Nếu như hẳn phán đoán không sai, ba đến năm năm sau, đám người hành tinh kia mới tới Trái Đất.

Lâm Vân quyết định trở về Yên Kinh trước rồi tính.

Nhưng Lâm Vân vừa mới đi lên phi kiếm, thần thức của hẳn đã phát hiện ra một luồng ánh sáng bay qua mặt trăng, trong nháy mắt biến mất không thấy tung tích. Ánh sáng này sao nhìn quen vậy? Lâm Vân không do dự, lập tức đi lên phi kiếm rồi đuổi theo.

.....

- Chị Vũ Tích, vùng núi Côn Luân rất lớn, chị có biết địa chỉ chính xác cả Địa Ngục Môn không?

Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích đang ngồi trên máy bay. Vừa nãy là Liễu Nhược Sương lên tiếng hỏi.

- Lâm Vân đã nói với chị rằng chỗ đó ở phía Tây Nam của Thanh Hải. Chúng ta tới đó tìm xem.

Hàn Vũ Tích nhẹ nhàng trả lời. Nàng sợ bị người khác nghe thấy.

- Vũ Tích, chị thực sự sẽ dạy em Tu Chân sao?

Liễu Nhược Sương nghĩ tới mình có thể như chị Vũ Tích học được thuật của thần tiên, trong lòng rất kích động. Nếu học được thuật đó, mình sẽ càng hiểu về Lâm Vân hơn.

- Đương nhiên, Lâm Vân đã nói với chị rằng, nếu như hai người yêu nhau, chỉ vài chục năm sao có thể đủ. Mà phải vĩnh viễn ở bên nhau.

Liễu Nhược Sương nghe Hàn Vũ Tích nói vậy thì suy nghĩ. Nếu như không thể được ở bên cạnh hẳn, cho dù một mình sống hàng nghìn năm, cũng có ý nghĩa gì đâu.

Lúc máy bay xuống Thanh Hải thì đã hơn bảy giờ tối.

Hàn Vũ Tích ngăn một chiếc xe taxi lại, nói một câu:

- Đi tới khách sạn tốt nhất.

Bỗng nàng thấy Liễu Nhược Sương cười một tiếng, liền kỳ quái hỏi:

- Em cười gì vậy?

- Em đang cười, có phải chị cũng bị dính tật xấu của Lâm Vân không? Cứ đông một tí lại nói đi tới khách sạn tốt nhất.

Liễu Nhược Sương nói như vậy, Hàn Vũ Tích mới phát hiện mình đúng là học từ tính cách của Lâm Vân. Mỗi lần Lâm Vân mang nàng đi ra ngoài, đều nói những lời này. Trong bất tri bất giác, nàng rõ ràng đã học theo hẳn.

Kỳ thực với tính cách của nàng, ở khách sạn nào cũng được, miễn là sạch sẽ một chút. Có lẽ đây là một thói quen. Giống như không có Lâm Vân ở bên cạnh, trong lòng nàng cảm thấy không quen vậy.

Tài xế taxi thấy hai mỹ nữ như vậy liền sững sốt nửa ngày mới phản ứng. Liền trực tiếp chở hai người tới khách sạn năm sao Hoàng Minh. Trong lòng ông ta còn đang suy nghĩ, không ngờ hôm nay lại thấy người đẹp như vậy, mà lại có tới tận hai người. Chẳng lẽ đây là ngôi sao sao điện ảnh? Nhưng sao không thấy người bảo vệ nào đi cùng nhỉ? Ở một khách sạn năm sao, chắc là rất có tiền.

Mặc kệ lái xe này nghĩ như thế nào,, thì rất nhanh đã tới khách sạn Hoàng Minh.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương vừa đi vào khách sạn đã rất nhanh hấp dẫn người trong đại sảnh. Tuy nhiên thoát nhìn là thấy hai người đẹp này không dễ tiếp cận, thậm chí còn có một khí chất tự nhiên cao quý. Người bình thường nhìn vào liền cảm thấy mình chưa đủ tư cách tiếp cận hoặc là tự ti mặc cảm.

Nhưng vẫn có người đi tới.

- Hai vị khiến cho tôi rất rung động. Tôi tên là Trần Ngọc Bân, không biết tôi có vinh hạnh giúp hai vị xách hành lý hay không?

- Anh là nhân viên khách sạn?

Hàn Vũ Tích mặt không biểu tình nhìn Trần Ngọc Bân.

- Không phải, không phải. Tôi chỉ cảm thấy vinh hạnh khi được gặp hai người đẹp như vậy. Cho nên tôi rất muốn vì hai người cống hiến sức lực mà thôi.

Trần Ngọc Bân nói chuyện chẳng những nhẹ nhàng có phong độ, mà động tác thì thể hiện y là người gia giáo. Thậm chí khi y mỉm cười nhìn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương, đều không có vẻ sắc tâm gì cả.

Tuy nhiên trong lòng y lại hưng phấn dị thường. Một mỹ nữ hiếm thấy như vậy, rõ ràng có thể thấy hai người cùng một chỗ, thật là may mắn trời cho. Với kinh nghiệm bụi hoa lão luyện của y, liền nhìn ra được hai vị mỹ nữ này vẫn còn trinh tiết.

- Không phải thì mời anh tránh ra để chúng tôi đi.

Ngữ khí của Hàn Vũ Tích lạnh như băng. Trần Ngọc Bản vội vàng tránh sang một bên, không có ý tức giận gì cả. Nếu như một mỹ nữ xinh đẹp như thế mà dễ dàng để y tới gần, thì y sẽ cảm thấy kỳ quái. Tuy nhiên, y đã gặp được hai người này thì không có khả năng buông tha cho bọn họ. Lúc trước cũng có rất nhiều mỹ nữ thờ ơ rồi cuối cùng cũng không thoát được lòng bàn tay của y đấy thôi. Đương nhiên ngoại trừ một nữ nhân nhảy xuống sông tự tử từ hai năm trước.

Mà hẳn cảm thấy cô gái mặc áo vàng nhạt này, có vài nét tương tự với cô gái đã nhảy sông tự tử lúc trước.

- Chị Vũ Tích, lần này là phòng tổng thống hay là phòng bình thường?

Liễu Nhược Sương căn bản như không trông thấy tên Trần Ngọc Bản vậy, chỉ hỏi Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích sững sốt một chút. Nếu Lâm Vân ở đây, hẳn sẽ không do dự chọn phòng tổng thống. Nhưng mỗi lần đó nàng đều cảm thấy ở phòng tổng thống quá đắt, mà không cần thiết.

- Nhược Sương, nếu không lần này chúng ta chọn phòng tiêu chuẩn vậy. Giá phòng tổng thống hơi cao.

Hàn Vũ Tích cảm thấy có tiền nhưng cũng không thể tiêu xài hoang phí như vậy được.

- Vâng, em cũng thấy như vậy.

Liễu Nhược Sương cũng cho rằng ở phòng tổng thống quá là lãng phí.

Mãi đến khi Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đi vào thang máy, ánh mắt của Trần Ngọc Bản ới dờn khỏi bóng lưng của hai người. Trong đầu y không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Trần thiếu, cậu vừa ý hai cô nàng cực phẩm kia rồi à?

Nói chuyện là một nam tử có vết sẹo rất dài.

Trần Ngọc Bân gật đầu nói:

- Không sai. Tôi thực sự coi trọng hai cô ta. Đúng là hai nữ nhân cực phẩm. Đặc biệt là cô nàng mặc áo vàng nhạt kia. Quả thực giống như một tiên nữ vậy. Trên người rõ ràng có một cỗ linh khí vờn quanh. Thật là quá đẹp.

- Vậy Trần thiếu có cần tôi hỗ trợ không?

Nam tử mặt sẹo cười hắc hắc hỏi.

Trần Ngọc Bân hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngay cả hai nữ tử mà tôi không làm gì được, thì tôi đâu còn xứng với hai chữ Trần thiếu nữa?

Tên Trần thiếu này có tư cách để kiêu ngạo như vậy. Bởi vì cha của y là chủ tịch thành phố, ông nội của y là quan lớn cấp tỉnh, cho nên hắc bạch y đều ăn sạch.

Tên nam tử mặt sẹo ngượng ngùng cười, chỉ nói:

- Nếu như Trần thiếu chơi chán, có thể cho huynh đệ chơi được không?

Tuy Trần Ngọc Bân có thế lực rất lớn, nhưng hai cô nàng kia khiến cho tên mặt sẹo này cũng cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

Trần Ngọc Bân lạnh lùng nhìn thoáng qua tên mặt sẹo. Y biết sở dĩ tên này dám nói chuyện với mình như vậy, bởi vì anh trai của y là đại ca của hắc bang lớn nhất vùng Thanh Nam. Nếu không phải là mình, thì y đã sớm trở mặt rồi.

Hai tên nam tử mặc áo sơ mi màu trắng đi tới trước mặt của Trần Ngọc Bân, một người thấp giọng nói:

- Trực tiếp vào hay là dùng thuốc?

Trần Ngọc Bân trầm tư một lát nói:

- Trước xem thế nào đã.

Nhìn Trần Ngọc Bân dẫn theo hai tên nam tử mặc áo sơ mi trắng rời đi, khóe mắt của tên mặt sẹo lộ ra một vẻ âm tàn. Tên họ Trần này quá mức kiêu ngạo. Bất kể thế nào, vùng này vẫn thuộc địa bàn của anh trai mình. Mình đã không tranh nữ nhân với hắn thì thôi, chỉ là yêu cầu y chơi xong thì cho mình chơi cùng vậy mà cũng không được. Tên chó chết này thực sự không coi ai ra gì.

Tuy nhiên nghĩ tới hậu trường của y, trong lòng tên mặt sẹo cũng có chút sợ hãi. Nhưng mị lực của hai cô gái kia thật quá lớn, đặc biệt là cô gái mặc áo vàng nhạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 332: Trần Thiếu Và Vương Ba Tử

C

hị Vũ Tích, em cảm thấy tên Trần Ngọc Bân vừa này không phải là thứ tốt gì. Chúng ta muốn cẩn thận một chút.

Liễu Nhược Sương thấy tuy tên Trần Ngọc Bân kia rất nho nhã lễ độ. Nhưng không biết vì sao, y luôn tạo cho nàng một cảm giác không thoải mái.

- Ủ, chị đã biết bọn chúng muốn làm gì rồi. Buổi tối hôm nay bọn chúng sẽ ra tay với chúng ta. Nếu như Lâm Vân ở chỗ này, nhất định sẽ giết hết bọn chúng. Loại người này không chết, sẽ không biết gây họa cho bao nhiêu cô gái nữa.

Thần thức của Hàn Vũ Tích đã sớm phóng ra từ trước.

- Chị Vũ Tích, chị làm gì vậy?

Liễu Nhược Sương trông thấy Hàn Vũ Tích tiện tay phóng ra ba đạo kinh phong rất mạnh liền hỏi.

- Trong phòng này có ba cái camera đã bị chị đánh nát. Thật không ngờ một khách sạn năm sao như thế còn đặt camera nhìn lén. Khách sạn này chắc cũng không phải thứ tốt đẹp gì. Ngay cả nhà vệ sinh cũng có hai cái kìa. Để chị đi đập nốt chúng.

Hàn Vũ Tích nói xong, liền đi vào nhà vệ sinh. Rất nhanh vang lên hai tiếng nổ nhỏ, Hàn Vũ Tích đã đi ra.

- Chị Vũ Tích, sao chị biết những điều này?

Liễu Nhược Sương kinh ngạc hỏi.

- Cái này gọi là thần thức, cũng là do Lâm Vân dạy. Anh ấy đã dặn chị, đi tới chỗ này cũng phải kiểm tra hoàn cảnh xung quanh một lát. Cho nên chị vừa đi vào căn phòng này liền đã kiểm tra tất cả. Nhược Sương, hiện tại chị sẽ dạy em công pháp Tu Chân. Công pháp mà Lâm Vân dạy cho chị có tên là Tinh Hà Thần Quyết. Anh ấy nói rằng nếu người nào không có linh căn thì sẽ không luyện được. Em thử vận dụng xem, nếu có tác dụng thì chứng tỏ em có linh căn.

Nói xong, Hàn Vũ Tích lấy tảng đá từ trong Tinh Giới ra rồi để xuống.

- Vũ Tích, cái này...

Mặc dù Liễu Nhược Sương biết Hàn Vũ Tích và Lâm Vân không phải người bình thường. Nhưng đột nhiên chị ấy lôi ra một tảng đá lớn, vẫn khiến cho nàng nhất thời không tiếp nhận được.

- À, đây là giới chỉ để để đồ vật. Khi nào chúng ta gặp lại Lâm Vân, thì bảo anh ấy làm cho em một cái. Có cái nhẫn này thì tiện hơn rất nhiều. Có thể tùy thân mang theo mà không có cảm giác nặng nhọc nhì cả.

- Khó trách lần trước ở trên đảo, anh ấy lôi ra được nhiều đồ vật như vậy.

Liễu Nhược Sương bưng tỉnh đại ngộ.

- Chị Vũ Tích, có phải là nếu em theo tuyến đường vận khí mà chị dạy, vận chuyển đủ một lần là xong một tầng à à?

Liễu Nhược Sương nghe xong Hàn Vũ Tích giảng về một ít kinh mạch và pháp quyết, liền khó hiểu hỏi.

- Không phải, em phải đả thông các kinh mạch bế tắc và huyết đạo thì mới được. Kỳ thật điều này không khó. Hiện tại chị sẽ dạy cho em đả thông hai kinh mạch. Em lắng nghe kỹ nhé...

- Em biết rồi...

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đều tập trung tu luyện. Đột nhiên Liễu Nhược Sương cảm giác không gian xung quanh có chút ba động, liền mở to mắt nhìn Hàn Vũ Tích. Hiện tại cả người Hàn Vũ Tích giống như tiên nữ vậy. Trên người không ngừng có một tầng hơi nước bao xung quanh. Hơi nước càng ngày càng mỏng, cuối cùng là biến mất hầu như không thấy.

- Sao vậy chị Vũ Tích?

Liễu Nhược Sương trông thấy Hàn Vũ Tích mở to mắt, liền vội vàng hỏi.

- Nhược Sương, chị vừa mới tăng lên Luyện Khí tầng bảy. Ngồi trên tảng đá này tu luyện, hiệu quả thật là tốt, linh khí rất đầy đủ. Còn em, thấy thế nào rồi?

Hàn Vũ Tích lo lắng nhìn Liễu Nhược Sương. Nàng thực sự lo lắng, nếu như Liễu Nhược Sương không thể tu luyện thì phải làm sao bây giờ?

- Em cảm thấy rất tốt. Sau khi tu luyện thì thân thể thoải mái hơn rất nhiều. Kể cả tinh thần cũng thế.

Liễu Nhược Sương cao hứng nói.

Hàn Vũ Tích gật đầu:

- Em hẳn là có linh căn. Hiện tại em cứ tu luyện như vậy. Đợi Lâm Vân trở về rồi lại hỏi anh ấy.

- Anh ấy cũng tu luyện Tinh Hà Thần Quyết à?

Liễu Nhược Sương rất muốn biết Lâm Vân tu luyện cái gì.

- Không phải, là Cửu Tinh Thần Quyết. Dù sao chị cũng không hiểu lắm. Nhược Sương, chúng ta tắm rửa xong rồi đi ăn cơm nhé.

Hàn Vũ Tích cảm thấy vừa tăng lên tầng bảy, thực lực cũng tăng lên không ít. Thì đi tới Địa Ngục Môn càng thêm nắm chắc.

- Trần thiếu, hai cô nàng kia từ khi đi vào căn phòng đều không thấy ra. Nên làm gì bây giờ?

Một tên nam tử mặc áo sơ mi trắng hạ thấp giọng nói với Trần Ngọc Bản.

- Chờ thêm một lát xem thế nào. Nếu như hai cô nàng này vẫn không đi ra ngoài, thì cậu giả vờ làm nhân viên rồi gõ cửa đi vào.

Trần Ngọc Bản cau mày nói.

- Vâng, tôi biết rồi.

Tên mặc áo sơ mi trắng nói.

- Còn có, camera trong phòng đó đã được bật lên chưa?

Trần Ngọc Bản nói xong, liền nghĩ tới các camera mà mình lắp đặt. Khách sạn này vốn chính là tài sản của nhà y. Số camera kia cũng là do y sai người lắp đặt. Vị trí chẳng những bí mật, mà còn có thể cung cấp cho y rất nhiều tin tức.

- Trần thiếu, không biết chuyện gì xảy ra, năm cái camera trong phòng đó đều bị hỏng rồi.

Một tên nam tử đeo kính vôi vàng chạy tới nói.

Trần Ngọc Bản không suy nghĩ nhiều, lập tức tát y một cái:

- Ngu ngốc, cứ đến thời điểm mấu chốt thì con mẹ các người lại làm hỏng. Nhanh đi sửa lại cho ta, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.

Trần Ngọc Bân nghe thấy camera mà mình sắp đặt trong phòng đó đều bị hỏng, trong lòng liền rất tức giận, ở đâu có thể nhin được.

- Trần thiếu, tôi cho rằng việc này có chút kỳ quái. Camera trong phòng kia, sớm không hỏng, muộn không hỏng, hết lần này tới lần khác lại hỏng. Cũng quá trùng hợp đi. Những camera kia đều được chuyên gia xếp đặt, sao có thể nói hỏng là hỏng được.

Nam tử mặc áo trắng đứng bên cạnh Trần Ngọc Bân tỉnh táo nói. Trần Ngọc Bân nghe y nói vậy liền bình tĩnh lại. Đúng vậy, cho tới bây giờ đều không nghe nói qua có cái camera nào bị hỏng. Vì sao thoáng cái đã hỏng năm cái trong một phòng được? Việc này tuyệt đối không bình thường.

Chẳng lẽ hai cô nàng kia là đặc công sao? Nhưng cho dù là đặc công đi chăng nữa, cũng không thể nhanh như vậy đã phá năm cái camera đi. Không chỉ nói phá hỏng, cho dù muốn tìm vị trí của năm cái camera, không có nhiều người là không tìm được.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Trần Ngọc Bân trở nên khó nhìn. Trong lòng y đột nhiên có cảm giác hai cô gái rất thần bí. Lúc này y mới nhớ tới lúc hai cô gái kia vào khách sạn, có vẻ như là vừa từ xa tới. Nhưng chỉ có cô gái mặc áo hồng là còn cầm túi xách, cô gái áo vàng kia lại không thấy mang theo cái gì cả.

Nếu như hai người này đi du lịch, vì sao lại tay không mà đến? Cho dù là đặc công cũng phải mang thiết bị đi theo chứ. Hai cô gái này có cổ quái. Xem ra mình phải cẩn thận với hai người này.

- Hà Lục, cậu đi gọi thêm mười huynh đệ tới đây. Lão tử cũng không tin, ở địa bàn của tôi, hai cô nàng kia còn có thể thoát được.

Trần Ngọc Bân vẻ mặt âm trầm ra lệnh. Trong lòng còn đang tính toán, có phải là do hai cô nàng này phá hủy camera hay không? Nếu như là hai người bọn họ, làm sao có thể phát hiện ra vị trí của camera được nhỉ?

- Chờ chút, Hà Lục. Trước điều tra lại lịch của hai nữ nhân này đã. Xem bọn họ viết gì trên giấy đăng ký.

Trần Ngọc Băng gọi lại tên nam tử mặc sơ mi màu trắng.

- Tôi đã xem qua rồi. Ở trên đó chỉ có ghi quê quán của họ là ở vịnh Liễu gia. Một người tên là Liễu Nhược Sương, còn một người tên là Hàn Vũ Tích. Cô gái tên Hàn Vũ Tích không ghi địa chỉ. Người đăng ký là cô gái tên Liễu Nhược Sương.

Nam tử mặc áo sơ mi trắng trả lời vô cùng cẩn thận.

Tu vi hiện tại của Lâm Vân đã là năm sao. Dưới chân lại là phi kiếm của lão tổ Nguyên Anh, cho nên tốc độ phi hành cực nhanh. Nhưng chùm ánh sáng kia bị mình thần thức của mình theo dõi, lúc thì ẩn lúc thì hiện. Nên nếu Lâm Vân chậm một chút, có thể mất dấu của chùm ánh sáng kia.

Khiến cho Lâm Vân không muốn buông tha cho việc đuổi theo chùm sáng kia là bởi vì chùm sáng này tạo cho Lâm Vân một cảm giác rất quen thuộc. Hiện tại hắn đã nhận ra thứ ánh sáng này giống với ánh sáng phát ra cái đầm lầy lạnh thấu xương trên hòn đảo nhỏ thuộc Amazon.

Đây rốt cuộc là cái gì? Là một bảo bối phi hành của tu sĩ sao? Vốn không có ý định đuổi theo, nhưng Lâm Vân lại cảm thấy một tia khí tức giống với tảng đá mà mình và Vũ Tích tìm được ở đó.

Khí tức này khiến cho tâm thần của Lâm Vân lay động. Chẳng lẽ Vũ Tích bị thứ này mang đi? Nghĩ tới đây, Lâm Vân càng thêm thúc dục thanh phi kiếm dưới chân đuổi theo.

Chùm ánh sáng kia giống như biết Lâm Vân đuổi theo nó vậy, rõ ràng bay càng lúc càng nhanh. Nếu như nó không phát ra khí tức của tảng đá, thì Lâm Vân đã không đuổi theo được rồi. Nhưng tảng đá đó là do vợ mình

giữ, hiện tại lại xuất hiện ở đây, vô luận như thế nào Lâm Vân cũng phải đuổi theo.

Tảng đá mất thì kệ nó, nhưng vạn nhất vợ của mình cũng bị bắt đi, vậy thì mình hối hận cả đời cũng không kịp. Đây không phải là Trái Đất, mà là vũ trụ, nếu bị mất tung tích, thì vĩnh viễn sẽ không tìm lại được.

Cho dù liều mạng hấn cũng muốn đuổi kịp chùm ánh sáng kia.

- Nhược Sương, chị định thử tối nay phi hành xem thế nào. Hiện tại chị đã là Luyện Khí bảy tầng, lai có một thanh phi kiếm đã được luyện hóa. Nếu không chúng ta rời đi luôn.

Hàn Vũ Tích đột nhiên rất muốn thử xem mình có thể bay được hay không.

Dựa theo lời của Lâm Vân, mình ít nhất phải tới Luyện Khí tầng thứ mười hai hoặc là Trúc Cơ mới có thể phi hành. Nhưng đó là ở dưới tình huống mình không thể phóng ra thần thức. Hiện tại tuy mình chỉ có Luyện Khí tầng bảy, nhưng Tu Thần Quyết đã tới tầng thứ ba. Phạm vi 50km xung quanh đều bị thần trí của mình bao trùm.

Nói cách khác, thần trí của mình đã tương đương với thời kỳ Trúc Cơ. Phi hành chủ yếu phải có phi kiếm và thần thức. Những thứ này hiện tại mình đều có. Chỉ là tu vị hơi thấp một chút. Nhưng vẫn có thể thử một lần.

- Vâng, chị Vũ Tích. Em cũng thấy ở trong khách sạn này không thoải mái lắm. Luôn có cảm giác bị giám thị gì đó. Tuy camera ở đây đã bị chị phá hủy hết, nhưng em luôn cảm thấy không an toàn.

Tuy Liễu Nhược Sương chỉ mới tu luyện có hai tiếng, nhưng đã có thể cảm ứng được một chút.

- Ủ. Xem ra là em có linh căn. Kỳ thực chị mới tu luyện được chưa tới một năm mà thôi. Nếu như em cũng có linh căn,, nói không chừng chỉ cần qua

một năm, em cũng luyện tới Luyện Khí tầng bảy.

Hàn Vũ Tích rất cao hứng khi Liễu Nhược Sương cũng có linh căn.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương vừa mới đi tới đại sảnh, một tên nam tử tuổi chừng ba mươi đã đi tới chỗ hai người. Ánh mắt của Hàn Vũ Tích trở nên lạnh lẽo. Nàng vừa nhìn là biết, người kia cố ý muốn đi qua hai nàng.

Hàn Vũ Tích nghĩ, nếu như người này có ý xấu gì thì nàng liền không khách khí. Ít nhất phải hung hăng giáo huấn y một trận.

Nam tử trung niên đi qua bên người của Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương, nhưng không có động tác quá phận nào cả. Hàn Vũ Tích mới thở phào một cái. Nàng không hy vọng động chân động tay với người khác.

- Các cô mau rời khỏi đây thôi. Các cô đang gặp nguy hiểm.

Nam tử trung niên này nói xong liền đi ra khỏi cửa. Lời của y tuy nhỏ,, nhưng Hàn Vũ Tích vẫn nghe rõ ràng. Nàng và Liễu Nhược Sương liền sửng sốt nhìn nhau. Không ngờ lại có người chủ động nhắc nhở hai nàng. Tuy y chỉ là bí mật nhắc nhở, nhưng không thể hoài nghi người này không muốn bọn họ bị rơi vào tay người khác. Y hẳn là có ý tốt.

- Chị Vũ Tích...

Liễu Nhược Sương rất kỳ quái lại có người chủ động thông báo nguy hiểm cho các nàng. Tuy Hàn Vũ Tích đã biết các nàng bị theo dõi, nhưng ở một nơi còn chưa quen thuộc như ở đây, có người xa lạ nhắc nhở, vẫn khiến hai người cảm động.

- Ủ, chị cũng biết. Chúng ta đi luôn thôi. Căn phòng kia thì cứ để đó.

Mặc dù Hàn Vũ Tích là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy, nhưng bị người bên ngoài nhìn chăm chăm như vậy, lại không có Lâm Vân ở bên cạnh, nàng vẫn có

chút lo sợ bất an.

Nàng không biết mình có năng lực để đối phó với những người này không? Cho dù có thể đối phó, nhưng nếu có rất nhiều người xông lên cùng một lúc, thì mình phải làm gì mới phải?

Khi ở cùng với Lâm Vân, nàng chưa bao giờ phải lo lắng tới những chuyện như thế. Nhưng hiện tại Lâm Vân không ở bên cạnh mình.

- Trần thiếu, hai cô nàng kia đã đi ra khỏi khách sạn rồi. Tuy nhiên tôi phát hiện ra có người của mặt sọc cũng theo dõi hai cô nàng đó. Hiện tại chúng ta phải làm gì?

Trần Ngọc Băng đang sai bảo mấy người điều hành kỹ thuật kiểm tra camera trong căn phòng mà Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương vừa ở. Thì nghe được thủ hạ của mình báo cáo.

- Có trả phòng hay không?

Hiện tại tâm tình của Trần Ngọc Băng rất không thoải mái. Nếu không phải camera bị hỏng, thì y đã nhìn thấy nhất cử nhất động của hai cô nàng kia trong phòng rồi.

- Chưa trả phòng, hình như là đi ra ngoài ăn cơm thì phải.

Câu trả lời này khiến y tương đối hài lòng.

- Vậy cứ tiếp tục theo dõi. Đợi lát nữa, hai người đó kiểu gì chả trở về. Về phần Vương Ba Tử, cảnh cáo y thoáng cái, nói rằng hai nữ nhân này thiếu gia ta đã vừa ý rồi.

Trần Ngọc Băng để điện thoại xuống, tâm tình lại tốt đẹp. Hai nữ nhân kia đã đi rồi, phòng còn chưa trả. Vậy thì tranh thủ thời gian vào phòng hai người lắp đặt lại camera, và an bài một hai cái hương kích dục.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương tới một quán cơm không lớn, rồi gọi vài món ăn.

- Chị Vũ Tích, vì sao mỗi lần đi ra ăn cơm chị đều gọi món cá tiêu xả ớt vậy? Em và chị ở Yên Kinh đã nếm qua mấy lần, lần này lại ăn à. Mà ở nhà em lại không thấy chị nấu món này. Chị có thể nói cho em biết được không?

Liễu Nhược Sương nhìn món cá tiêu xả ớt trên bàn. Nói thật, có ba lần nàng và Hàn Vũ Tích đi ra ngoài ăn cơm, chị ấy đều gọi món này. Nhưng lần nào cũng chỉ ăn có một ít.

- Chị...

Hàn Vũ Tích chợt nhớ tới ngày sinh nhật lần đó, ánh mắt liền trở nên âm đạm.

Thật lâu sau, Hàn Vũ Tích mới thở dài:

- Nhược Sương, chuyện này về sau chị sẽ nói cho em biết.

.....

- Trần thiếu, hai nữ nhân kia ăn cơm xong rõ ràng gọi xe rời khỏi nội thành. Giống như đi về hướng đông nam vậy. Tôi đang đi theo sau bọn họ.

Trần Ngọc Bân vừa mới an bài xong căn phòng, thì nghe thấy được đàn em báo cáo.

Hai nữ nhân này muốn làm gì? Buổi tối không ngủ mà còn đi ra ngoài? Chẳng lẽ hai người đó thực sự là đặc công? Hừ, đặc công thì thế nào. Có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Ra nội thành càng tốt, hành động càng thêm thuận tiện.

Nghĩ tới đây, Trần Ngọc Bân chỉ vụt xuống một câu:

- Tiếp tục bám sát.

Sau đó liền vội vàng dẫn theo vài huynh đệ tới đó.

- Có ý tứ, hai nữ nhân này thực không ngu ngốc. Rõ ràng biết chạy trốn. Tiếp tục bám theo đằng sau tên thuộc hạ của Trần thiếu.

Tên nam tử mặt sẹo đốt một liều thuốc. Hiện tại y đã không để Trần Ngọc Bân vào trong mắt. Nơi này không còn là khách sạn của tên đó nữa.

Tuy hậu trường của Trần Ngọc Bân rất lớn,, nhưng ở trong mắt của tên mặt sẹo, y chỉ là một tên thiếu gia dựa thế của gia đình mà thôi. Sao có thể so với Vương Ba Tử này được. Địa vị hiện tại của mình và anh trai đều là do hai anh em cố gắng mà đạt được.

Nếu ở tình huống bình thường, Vương Ba Tử không muốn gây xung đột với Trần Ngọc Bân. Nhưng hai nữ nhân hôm nay quả thực khiến cho y tâm động. Đặc biệt là cô nàng mặc áo vàng nhạt kia, so với tiên nữ trong mộng của y còn đẹp hơn vài phần. Cô nàng mặc áo màu hồng cũng là mỹ nữ mà Vương Ba Tử ít thấy trong đời. Hơn nữa chỗ này đã không còn là trong khách sạn của Trần thiếu gia nữa.

Cả đời Vương Ba Tử đã chơi đùa vô số nữ nhân. Không hề thiếu so với tên Trần Ngọc Bân. Nhưng y còn chưa từng chơi qua nữ nhân có cấp bậc như vậy. Ngôi sao ca nhạc Nguyễn Y kia, ở trong mắt của Vương Ba Tử, cũng không xinh đẹp bằng hai nữ nhân này. Hơn nữa, lúc đi ra ngoài Nguyễn Y đều là trang điểm, ai biết rốt cuộc mặt mũi cô ta thế nào.

Vốn đang suy nghĩ, xung đột ở trong khách sạn của Trần Ngọc Bân, thật sự không phải là việc sáng suốt. Tuy Vương Ba Tử xem thường Trần Ngọc Bân, nhưng gây xung đột trên địa bàn của y, Vương Ba Tử còn không ngốc đến vậy.

Nhưng thật không ngờ hai nữ nhân này muộn như vậy rồi còn đi ra khách sạn. Sau khi cơm nước xong còn gọi xe đi tới vùng ngoại thành. Chuyện tốt như vậy, Vương Ba Tử liền nghĩ tới mình chắc có duyên với các nàng. Trong lòng còn suy nghĩ, may mà hôm nay mình đúng lúc có mặt ở khách sạn Hoàng Minh. Bằng không kiếm đâu ra chuyện tốt như vậy.

Hàn Vũ Tích đã sớm biết đằng sau mình có mấy chiếc xe theo dõi, lạnh lùng hừ một tiếng. Thật không ngờ bọn chúng lại lớn mật như thế, rõ ràng công khai đuổi theo.

- Chị Vũ Tích, làm sao bây giờ?

Liễu Nhược Sương thấy sắc mặt của Hàn Vũ Tích không vui, liền lên tiếng hỏi.

- Những người này thực sự không biết xấu hổ, rõ ràng đuổi đến tận đây.

Sắc mặt của Hàn Vũ Tích dần dần băng hàn.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Liễu Nhược Sương cho rằng, tuy Vũ Tích đã đi theo Lâm Vân tu luyện qua. Nhưng lại biết thời gian tu luyện của chị ấy không dài. Cũng không biết chị ấy có thể đánh thắng những người này hay không. Trong lòng rất lo sợ bất an. Thân thể của mình là lưu cho Lâm Vân. Nếu như bị những người này cưỡng bức, cho dù nàng chết cũng cảm thấy dơ bẩn.

- Em không cần phải lo lắng đâu. Lâm Vân đã nói cho chị biết, một khi chị tới Luyện Khí tầng bốn là có thể tự bảo vệ bản thân. Hiện tại chị đã là tầng bảy rồi,, tuy chị chưa từng đánh nhau qua, nhưng chị có một loại cảm giác, những người này không phải là đối thủ của chị.

Hàn Vũ Tích nắm lấy tay của Liễu Nhược Sương, muốn an ủi cô ấy, nhưng trong lòng cũng không phải chắc chắn.

- Chị còn phong nhận, hỏa cầu, lôi điện, còn có thể phóng mưa bụi nữa.
 mấy chiêu này chị đã từng sử dụng qua, rất là lợi hại. Đợi tí nữa em sẽ được thấy.

Hàn Vũ Tích đột nhiên nghĩ tới, mình cũng coi như là một người Tu Chân, chẳng lẽ không đánh được vài tên lưu manh sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 333: Đuổi Tới Kiệt Sức

Đ

ây đã là ngày thứ tám từ lúc Lâm Vân đuổi theo chùm sáng kia. Lâm Vân phát hiện vô luận mình phóng nhanh như thế nào cũng không thể đuổi theo nó. Nhưng chùm sáng kia cũng không thể nào thoát khỏi sự truy đuổi của Lâm Vân.

Chẳng qua nếu cứ tiếp tục như vậy, Lâm Vân tin tưởng mình sớm muộn gì cũng đuổi được nó. Nhưng Lâm Vân lại phát hiện ra một vấn đề. Tinh lực trong cơ thể của hắn không ngừng bị héo rút. Mà chùm ánh sáng kia lại không thấy có ý dừng lại. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì chùm ánh sáng cũng thoát khỏi sự truy kích của mình, rồi biến mất trong vũ trụ bao la.

Nghĩ tới vấn đề này, Lâm Vân lập tức khẩn trương. Linh thạch trên người hắn chỉ còn mấy viên. Ngoài linh thạch ra, hắn không có bất kỳ đan dược nào để khôi phục tinh lực và chân nguyên trong cơ thể. Dựa theo tình trạng hiện tại, mình có thể kiên trì nhiều nhất được năm ngày mà thôi. Còn chùm ánh sáng kia, Lâm Vân hoài nghi nó có thể cứ bay như vậy hay không.

Đã không thể đuổi theo chùm sáng đó, như vậy phải nghĩ biện pháp giải quyết tinh lực trong cơ thể. Nếu như đến lúc đó tinh lực bị khô kiệt, ở trong vũ trụ như vậy, mình chỉ có con đường chết. Chết thì chết, nhưng vật thể bay mang theo khí tức của tảng đá mà mình giao cho Vũ Tích sẽ không có cách nào lưu lại.

Vũ Tích không bị bắt thì tốt. Vạn nhất Vũ Tích thật sự bị bắt, thì cho dù mình chết cũng không nhắm mắt. Không biết chùm ánh sáng đó rốt cuộc là cái gì, mà có nhiều năng lượng như vậy.

Tuy rất hiểu tình hình hiện tại, nhưng Lâm Vân lại không có bất kỳ biện pháp nào giải quyết. Chỉ có thể không ngừng tiêu hao tinh lực trong cơ thể để

truy đuổi. Một chút cũng không dám buông lỏng.

Mười lăm ngày sau, tinh lực trong cơ thể của Lâm Vân đã bắt đầu khô kiệt. Mà chùm ánh sáng kia càng ngày càng xa. Lâm Vân nhịn không được phun một ngụm máu tươi vào tinh không.

Cho dù đuổi đến chết mình cũng phải đuổi được vật đó. Kích phát một chút tinh lực cuối cùng trong cơ thể, Lâm Vân lần nữa tăng tốc độ. Hắn biết mình đang uống rượu độc giải khát. Sau lần gia tốc này mình sẽ bị tiêu tán trong tinh không, thậm chí thi hài không còn. Nếu hiện tại trốn vào trong Sơn Hà Đồ, còn có thể miễn cưỡng cứu được một mạng. Nhưng chùm sáng kia sẽ vĩnh viễn biến mất.

Chưa chết thì tuyệt đối không thể buông tha.

Khi một chút tinh lực cuối cùng bị Lâm Vân kích phát, Lâm Vân thở dài. Hắn biết mình đã tận lực. Tuy chết không nhắm mắt, nhưng ở trong một vũ trụ vô biên vô hạn như vậy, hắn không có cách xử lý nào khác.

Tuy còn không buông tha, nhưng Lâm Vân biết mình chỉ là giấy dựa mà thôi, hoặc nói là hồi quang phản chiếu. Trong tinh không cũng có một ít lực lượng tinh thần, nhưng đối với Lâm Vân chỉ như muối bỏ biển. Nếu có linh khí thì tốt rồi, linh khí càng tinh khiết càng tốt.

Lâm Vân biết trong tinh không sao có thể có linh khí, nhưng sự tình lại luôn khác biệt với sự tưởng tượng của hắn. Trong nháy mắt khi tinh lực của Lâm Vân hoàn toàn tiêu tán, rõ ràng có một cỗ linh khí cực kỳ hùng hậu và tinh khiết lấp đầy đan điền của hắn, đảo mắt liền biến thành tinh lực.

Lâm Vân sửng sốt, lập tức cuồng hỉ. Căn bản không kịp suy nghĩ thêm, điên cuồng tăng tốc đuổi theo. Nếu không tăng tốc, thì ánh sáng kia sẽ biến mất trong phạm vi thần thức của hắn.

Quả nhiên, một khi có tinh lực củng cố, Lâm Vân đã có thể tiếp cận với chùm ánh sáng. Tuy cự ly tiếp cận cực kỳ có hạn, nhưng có vẻ như đã nhanh hơn chùm sáng một ít. Chỉ cần tinh lực có đủ, thì sẽ có lúc hấn đuổi kịp chùm sáng đó.

Thấy cự ly của mình và chùm sáng đã ổn định lại, Lâm Vân mới thở phào một tiếng, rồi cẩn thận kiểm tra nơi phát ra linh khí. Linh khí này còn mang theo khí tức của Tạo Hóa Đan. Lâm Vân đã nếm qua Tạo Hóa Đan nên lập tức biết số linh khí đó là được Hỗn Động Sơn Hà Đồ cung cấp cho hắn.

Thật không ngờ Hỗn Động Sơn Hà Đồ có thể tự cung cấp linh khí. Trong lòng Lâm Vân rất mừng rỡ. Như vậy có thể nói, chỉ cần linh khí trong Sơn Hà Đồ không bị biến mất, thì mình sẽ vĩnh viễn có linh khí để cung cấp. Hơn nữa linh khí này cơ hồ không cần phải hấp thu, mà nó trực tiếp chuyển đổi thành tinh lực, cung cấp cho mình.

Nếu Hỗn Động Sơn Hà Đồ có thể cung cấp linh khí, vì sao lúc tinh lực của mình gần khô kiệt không thể hấp thu được? Phải tới lúc hết hoàn toàn thì nó mới chủ động cung cấp cho mình? Lâm Vân suy nghĩ nửa ngày, thực sự không tìm ra được nguyên nhân trong đó.

Giải thích duy nhất chính là hiện tại hắn chưa thể khống chế được Sơn Hà Đồ. Tuy nó đã hấp thu máu tươi của mình, nhưng nó cũng chỉ gửi vào cơ thể của mình mà thôi, chứ chưa chính thức nhận chủ. Chủ yếu là do tu vị của mình còn thấp nên tẩm Sơn Hà Đồ này khinh thường nhận mình làm chủ.

Nhưng lúc tinh lực trong cơ thể mình sắp tiêu tán, bức Sơn Hà Đồ này nói không chừng biết mình chết thì nó cũng không có kết quả tốt đẹp gì, mới chủ động cung cấp linh khí cho mình. Xem ra chỉ có giải thích này là hợp lý.

Lâm Vân nghĩ tới đây, lập tức tràn đầy tin tưởng. Một khi tu vị của mình tăng lên, Sơn Hà Đồ sẽ nhận mình làm chủ. Như vậy thì mình thích lúc nào hấp thu linh khí thì hấp thu sao? Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới những điều này. Quan trọng nhất bây giờ là phải lập tức đuổi được chùm sáng kia.

Lâm Vân đoán không sai. Một khi tinh lực trong người hẵn đầy đủ, Sơn Hà Đồ lập tức keo kiệt dừng cung cấp linh khí. Khi tinh lực trong cơ thể của Lâm Vân khô kiệt, Sơn Hà Đồ lại tiếp tục cung cấp linh khí.

Nhưng như vậy đã khiến Lâm Vân rất hài lòng. Chỉ cần giúp mình không ngừng truy đuổi chùm sáng kia là được. Tuyệt đối không thể để cho nó biến mất ngay trước mắt.

Tinh lực trong cơ thể Lâm Vân không ngừng khô kiệt, lại không ngừng tái sinh, lại khô kiệt. Không biết qua bao lâu, ngôi sao thứ năm trong người Lâm Vân càng ngày càng ngưng tụ. Tu vị cũng ngày càng vững chắc. Tốc độ rõ ràng tăng lên. Tuy đồng dạng là Ngũ Tinh sơ kỳ, nhưng tốc độ hiện tại của Lâm Vân đã nhanh hơn lúc đầu không ít.

Hơn nữa Lâm Vân còn có một loại cảm giác, cứ tuần hoàn khô kiệt và tái sinh như vậy, rất có lợi cho tu vị của mình. Nói không chừng, cứ tiếp tục truy đuổi như thế này, mình có thể đạt tới Ngũ Tinh trung kỳ. Nhưng đây chỉ là suy nghĩ mà thôi. Hiện tại điều hãn muốn làm nhất chính là tốc độ tiếp tục tăng, để đuổi kịp chùm ánh sáng kia là được.

Lâm Vân cảm giác cự ly của mình và chùm ánh sáng kia càng ngày càng gần. Từ phạm vi 1600km, đến hiện tại chỉ còn hơn 500km. Hơn nữa tốc độ của Lâm Vân còn đang gia tăng. Còn chùm ánh sáng kia không có dấu hiệu gia tăng tốc độ gì. Như vậy Lâm Vân đuổi kịp nó chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Tuy đã nhận ra trong cái vật kia có khí tức của nước ‘Đầm Huyền Tiên’, cùng với khí tức của tảng đá giao cho Vũ Tích, nhưng Lâm Vân không có cách nào dùng thần thức để kiểm tra bên trong.

Nhưng hiện tại cự ly cách chùm sáng kia chỉ còn hơn 500km, thì phát hiện cái vật phát ra ánh sáng kia giống hệt với cái vật hình thoi lúc gặp ở căn cứ Amazon. Chỉ khác là tốc độ của cái này còn nhanh hơn cái kia rất nhiều lần.

Chùm sáng kia gần như không ngờ đã hai tháng rồi, cái tên đằng sau kia vẫn còn đang đuổi theo không tha. Hơn nữa tốc độ còn không ngừng tăng lên.

Cho dù Lâm Vân có Hỗn Động Sơn Hà Đồ hỗ trợ, nhưng hắn cũng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Không phải mệt mỏi về thân thể mà là về tinh thần. Liên tục hai tháng không ngừng đuổi theo chùm ánh sáng trong vũ trụ, tạo cho hắn một cảm giác cực kỳ mệt mỏi.

Thậm chí hắn suy nghĩ, một khi mình dừng lại thư giãn, có thể ngủ luôn mà không tỉnh. Cho nên hắn muốn cẩn thận kiên trì. Bởi vì hắn phát hiện cự ly của mình với vật thể kia còn chưa tới 20 km.

Nghĩ tới lần trước vật thể hình thoi kia đột nhiên nổ mạnh, Lâm Vân rung mình một cái. Cầu mong cái này đừng như cái kia. Bay tới phạm vi 16km, thần thức của Lâm Vân đã nhìn thấy rõ ràng hình dáng của vật thể kia.

Đây không phải là một vật phi hành hình thoi, mà là hình tròn. Không giống đĩa bay cho lắm. Đĩa bay là hình tròn dẹp, cái này hoàn toàn có hình tròn. Lâm Vân tiếp cận gần với vật thể này. Nhưng nó không giống như cái lần trước, bắn ra chùm ánh sáng tập kích Lâm Vân.

Nhưng Lâm Vân cũng không dám xem thường. Ai biết đồ chơi này khi nào tấn công. Hơn nữa hiện tại tinh thần của hắn đã mệt nhọc cơ hồ muốn điên lên. Hắn không thể lập tức nằm xuống ngủ một giấc.

Khi Lâm Vân tiếp cận phạm vi vật thể bay hình tròn 10 km, thì phát hiện thần thức của mình có thể kiểm tra được ở bên trong.

Ở trong rõ ràng chỉ có một người, không trông thấy Vũ Tích. Lâm Vân truy đuổi hai tháng, kết quả lại như vậy, trong lòng rất giận dữ. Thần thức đột nhiên tăng lên, rồi tấn công người đang ngồi ở trong vật thể bay đó. Người này đang tập trung điều khiển, không đề phòng thần thức của Lâm Vân tấn công, rõ ràng đã bị thần thức giết chết.

Lâm Vân sửng sò. Khi nào thần thức của mình có thể giết người rồi? Cái tên điều khiển vật thể bay chỉ là một người bình thường, không phải là người Tu Chân. Nếu như là người Tu Chân, mình không có khả năng dùng thần thức để giết y. Tuy nhiên không phát hiện Vũ Tích bị bắt, đáng nhẽ ra mình phải cao hứng mới đúng. Vì sao phải tức giận?

Thật muốn cười lên ha hả, nhưng Lâm Vân phát hiện tâm thần của mình vừa buông lỏng, toàn thân đã mệt mỏi không chịu nổi. Hẳn biết mình nếu như không lập tức nghỉ ngơi thì chắc sẽ xong đời.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 334: Phong Nhận

V

ội vàng phát ra yêu cầu Hỗn Độn Sơn Hà Đồ thu cái vật thể bay kia lại, rồi lập tức trốn vào trong Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Cũng không quan tâm Sơn Hà Đồ có nghe rõ lời yêu cầu của mình hay không, lập tức nằm xuống đó ngủ một giấc.

Hai tháng không ngừng sử dụng thần thức, không ngừng truy đuổi vật thể bay kia, hẳn thực sự là chịu không nổi nữa. Nếu như không có Sơn Hà Đồ, thì Lâm Vân đã tiêu tán trong tinh không rồi. May mà trước khi tinh thần kiệt quệ, còn đủ sức chui vào Sơn Hà Đồ để nghỉ ngơi. Nếu không thì chết vì mệt mỏi quá.

Đã hoàn toàn ra nội thành, đám người đuổi theo đằng sau càng ngày càng lớn gan. Cho dù lái xe cũng phát hiện xe của mình bị người khác theo dõi. Y là một người lái xe thì có ai theo dõi y làm gì cơ chứ. Chắc chắn là vì hai nữ khách này rồi. Tuy hai vị này là mỹ nữ, nhưng y cũng không muốn mình bị liên lụy vào đó, liền dừng xe lại.

Hàn Vũ Tích bất đắc dĩ, đành phải xuống xe. Hàn Vũ Tích còn chưa kịp trả tiền xe thì tài xế đã lái xe chạy mất tăm mất tích. Y biết hai nữ nhân này sắp xong đời. Mà mình thì không thể vì thu tiền mà làm trễ nãi thời gian chạy trốn.

Xe taxi vừa đi, một chiếc Audi màu đen lập tức ngăn cản Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương còn chưa nói gì, thì một chiếc Audi cũng đồng thời đỗ trước mặt hai người. Trên xe đi xuống một nam tử có vết sẹo. Y trông thấy hai người Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương, liền thất

thần một lát. Trong lòng thầm than, cho dù là buổi tối cũng có thể nhìn rõ được vẻ đẹp của hai cô nàng.

- Các anh muốn làm cái gì?

Liễu Nhược Sương thấy hai chiếc xe này ngăn cản đường đi của mình, đằng sau có có một chiếc đang tới, áp chế sự sợ hãi trong lòng, hỏi.

- Hai cô không phải sợ hãi. Tên kia ngăn cản đường đi của hai cô mới là kẻ không có ý tốt. Mà tôi tới đây là để cứu hai cô. Chỉ cần hai cô đi theo tôi, những người này không dám làm gì hai người đâu.

Mặt sọc tận lực dùng ngữ khí bình thản của mình, nói.

- Vương Ba Tử, mục đích của người ai mà chả biết. Không lâu trước người còn bảo Trần thiếu của ta chơi đùa chán rồi nhường cho người đấy sao. Còn nói bảo vệ hai nữ nhân này? Ta xem người chính là bảo vệ hai cô này trên giường thì đúng hơn.

Tên mặc áo sơ mi trắng lái chiếc Audi, nhin không được xuống xe, quát lớn mặt sọc.

Sắc mặt của Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương rất khó coi. Đi tới một chỗ cách xa hai chiếc xe này, rồi lạnh lùng nhìn đám người đó.

- Hắc hắc, cho dù là Trần Ngọc Bàn cũng không dám nói chuyện với ta như vậy. Người tính là cái chó gì?

Vương Ba Tử vừa dứt lời, có hai tên nam tử liền chui ra từ chiếc xe Audi rồi vây quanh tên nam tử mặc áo sơ mi trắng.

Rất nhanh, chiếc xe đằng sau kia cũng chạy tới. Trên xe đồng dạng có hai tên nam tử đi xuống, rồi bao vây tên nam tử mặc áo sơ mi trắng.

Tên này thấy mình bị bốn người bao vây, không có đường để đi, nhưng không hề tỏ vẻ bối rối, chỉ nói:

- Vương Ba Tử, người muốn làm gì? Trần thiếu của chúng ta sắp tới đây rồi. Ta khuyên người đừng có làm quá mức. Ách...

Tên mặc áo sơ mi trắng còn chưa nói hết lời, đã bị một tên đâm vào bụng, đau đến mức khom người lại. Nhưng y còn chưa kịp thở ra, thì lại dính thêm vài cú đâm và cú đá.

- Một tên tay sai mà cũng dám khiêu chến với ta. Cứ đánh thật mạnh vào cho ta.

Vương Ba Tử nói xong câu đó liền nhìn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương, rồi muốn đi tới.

Két một tiếng. Một chiếc xe Benz giống như cơn gió dừng lại bên cạnh. Tiếp theo là một chiếc xe Audi. Trần Ngọc Băng vừa mới bước một chân ra ngoài cửa xe, đã hừ lạnh một tiếng:

- Vương Ba Tử, anh cũng giỏi thật đấy. Nhiều người như vậy cũng vậy đánh người của tôi.

- À, chào Trần thiếu. Không nghĩ tới Trần thiếu lại tự mình tới vùng hoang vu này.

Vương Ba Tử thấy Trần Ngọc Băng rõ ràng tự mình dẫn theo người tới, trong lòng cũng xiết chặt.

Tên mặt sẹo cho rằng Trần Ngọc Băng chắc chắn sẽ không buông tha hai nữ nhân này. Nhưng thật không ngờ y lại tới nhanh như vậy. Nếu như hiện tại xung đột trực tiếp với Trần Ngọc Băng, thì không phải là việc mà tên mặt sẹo muốn làm. Tuy y không sợ Trần Ngọc Băng, nhưng khiêu chiến công khai như vậy, thì sẽ không phải việc tốt với y.

- Hừ, nếu tôi không đến, phỏng chừng ngày mai tôi phải tới nơi này nhặt xác Nguyễn Định rồi.

Sắc mặt của Trần Ngọc Bân rất âm trầm. Y thật không ngờ tên Vương Ba Tử này dám động thủ với người của mình.

- Trần thiếu, cũng không thể nói như vậy. Tôi tuyệt đối sẽ không ra tay với thủ hạ của cậu. Nhưng tên Nguyễn Định này thật không biết lễ phép gì cả, cần phải giáo dục y một chút. Tốt lắm, nếu Trần thiếu đã tới, vậy thì tôi không cần phải giáo dục y. Mọi người trở về thôi.

Vương Ba Tử nói xong, liền gọi đàn em đang bao vây Nguyễn Định trở về.

Nghe thấy tiếng ra lệnh của Vương Ba Tử, bốn tên đàn em kia lập tức lui về phía sau Vương Ba Tử.

Trần Ngọc Bân nhìn Nguyễn Định bị đánh chảy đầy máu, sắc mặt càng thêm âm trầm. Không biết y rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Vương Ba Tử thì thầm mắng mình xui xẻo. Trần Ngọc Bân đến đây nhanh như vậy đã vượt quá ngoài dự liệu của y. Vốn tưởng rằng sau khi dạy dỗ tên Nguyễn Định này xong, liền mang theo hai nữ nhân kia rời đi. Nhưng Trần Ngọc Bân đến nhanh như vậy, khiến kế hoạch của y không thể không sửa đổi.

Nếu như là đấu ngầm, Vương Ba Tử khẳng định muốn đấu với Trần Ngọc Bân tới người sống ta chết. Nhưng đấu công khai như vậy, thì sẽ là bất lợi với y.

Làn này Trần Ngọc Bân dẫn theo sáu người, cộng thêm cả y và Nguyễn Định là tám người. Mà bên mình chỉ có năm người, thực lực đã rơi vào thế yếu.

Mặc dù Trần Ngọc Bân là một thiếu gia dựa vào thế lực gia đình, nhưng y cũng không phải là bao cở. Trần Ngọc Bân biết thực lực của Vương Ba Tử. Nếu đấu ngầm thì Trần gia không phải là đối thủ của hai anh em nhà này.

Nếu như hiện tại vạch mặt với Vương Ba Tử, như vậy liền có ý nghĩa, Trần gia và anh em nhà họ Vương triệt để đối đầu. Như vậy song phương đều không có lợi. Nhưng bảo y buông tha cho hai mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, y tuyệt đối sẽ không cam lòng.

Vương Ba Tử cũng nghĩ tới hậu quả nếu hai người vạch mặt nhau. Nên liền chủ động lên tiếng:

- Trần thiếu, tôi nghĩ chắc mọi người cũng hiểu rõ tình huống hiện tại. May mà ở chỗ này có hai mỹ nữ, chúng ta chia nhau mỗi người một cô vậy. Để chứng tỏ thành ý của Vương Ba Tử này, mời Trần thiếu chọn trước. Cậu thấy thế nào?

Trần Ngọc Bân nghe Vương Ba Tử nói vậy, liền trầm ngâm một lúc. Mặc dù bên mình có tám người, nhưng có thể đánh nhau chỉ có sáu. Thực lực không mạnh hơn Vương Ba Tử bao nhiêu. Nếu Vương Ba Tử đã đưa ra đề nghị như vậy, chứng tỏ y cũng không muốn gây sự với Trần gia.

Nếu như chỗ này là ở trong khách sạn, Trần Ngọc Bân chắc chắn sẽ không để ý tới tên Vương Ba Tử. Nhưng nơi này là vùng hoang dã ngoại thành, thực lực song phương không khác biệt nhiều lắm. Hơn nữa, Trần gia và hai anh em họ Vương đấu với nhau, khẳng định không phải là chuyện tốt. Nếu Vương Ba Tử đã chủ động yêu cầu mình chọn trước, thì y đã cho Trần thiếu mặt mũi rồi.

Loại mỹ nữ như vậy có một người cũng tốt. Huống chi mình còn được chọn trước. Nghĩ tới đây, sắc mặt vốn âm trầm của Trần Ngọc Bân liền chuyển sang hòa hoãn, cười ha hả nói:

- Vương huynh đã khách khí như vậy, thì tuyển trước vậy. Tôi chọn cô gái mặc áo vàng kia.

Sắc mặt của Vương Ba Tử cũng buồn lòng. Hiện tại y không muốn gây sự với Trần Ngọc Bản. Tuy thực lực của huynh đệ mình không kém, nhưng chỉ có thể hoạt động trong chỗ tối. Bọn họ cũng có quan hệ với mấy quan lớn, nhưng thực lực nhất định không bằng Trần gia. Mà cô gái mặc áo hồng kia cũng không kém là bao nhiêu, đều là mỹ nữ hiếm có.

- Ha ha, ánh mắt của Trần thiếu thật là tốt. Vậy chúng ta đi lên bắt người chứ.

Vương Ba Tử cười ha ha, không có ý do dự gì, liền trực tiếp đi tới phía Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương thấy bọn chúng coi hai người mình như hàng hóa, đều tức giận đến khuôn mặt trắng bệch.

- Chị Vũ Tích, làm sao bây giờ?

Liễu Nhược Sương trông thấy nhiều người tới như vậy, trong lòng rất sợ hãi. Các nàng chỉ là con gái, nên đối phó như thế nào?

Hàn Vũ Tích nhìn hơn mười người này tới gần, sắc mặt có chút trắng bệch. Tuy không biết phong nhận của mình có thể đối phó với nhiều người như vậy không. Nhưng nàng vẫn giơ tay lên, phóng một chiêu về phía một tên nam tử.

Phốc một tiếng, phong nhận mang theo luồng khí vô hình xông tới người nam tử kia. Một tiếng Ách vang lên, hai mắt của y liền biến thành mờ mịt.

- Sao vậy, Tiểu Thất?

Hai tên nam tử đi cùng y trông thấy Tiểu Thất không ổn, vội vàng dừng lại hỏi.

Tên nam tử Tiểu Thất kia đột nhiên dùng tay đặt lên bộ ngực của mình. Chỗ đó không ngừng chảy ra máu tươi. Y mở to con mắt, không thể tin được nhìn máu của mình, rồi mới ngã xuống đất bỏ mạng.

- Cẩn thần, hai người kia có ám khí. Tiểu Thất chết rồi...

Hai đồng bọn của y thấy ngực của Tiểu Thất bị vỡ ra, rồi máu tươi phun đầy người, thì lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

Nghe thấy tiếng kêu, tất cả mọi người đều dừng lại rồi nhìn về phía Tiểu Thất ngã trên mặt đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 335: Lần Đầu Giết Chóc

H

àn Vũ Tích thật không ngờ phong nhận của mình lại lợi hại như vậy. Thoáng cái đã chém trúng một người. Nàng còn chưa kịp cao hứng, đã nhìn thấy người nam tử bị mình chém trúng kia phun đầy máu tươi. Khiến sắc mặt của Hàn Vũ Tích lại trắng bệch. Đột nhiên cảm giác buồn nôn. Liền vịn lấy Liễu Nhược Sương bắt đầu nôn ra.

- Chị Vũ Tích, chị không sao chứ?

Liễu Nhược Sương cũng thấy buồn nôn, nhưng so với Hàn Vũ Tích, vẫn đỡ hơn rất nhiều. Dù sao người phóng ra phong nhận không phải là nàng. Hơn nữa nàng đã từng trông thấy qua Lâm Vân giết người.

Hàn Vũ Tích vừa nôn xong, liền rất nhanh điều chỉnh được tinh thần. Dù sao nàng đã đi theo Lâm Vân một thời gian, đây không phải là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy. Chỉ là đây là lần đầu tiên nàng giết người, có chút không quen mà thôi.

- Chị không sao.

Sắc mặt của Hàn Vũ Tích vẫn trắng bệch, lui về phía sau vài bước nói. Nàng thật không ngờ phong nhận của mình lại lợi hại như vậy. Nàng còn chuẩn bị không ngừng phóng ra phong nhận đây. Nàng tính toán, nếu như phong nhận không có tác dụng, thì sẽ phóng tiếp hỏa cầu. Chỉ là hỏa cầu không thể phóng ra liên tiếp như phong nhận được.

Liễu Nhược Sương đã trấn định. Nàng không nghĩ tới Vũ Tích lại lợi hại như thế. Cách một cự ly như vậy giơ tay lên đã có thể giết được một người. Khả năng của những người Tu Chân đã vượt quá khả năng tưởng tượng của nàng.

Trần Ngọc Bân và Vương Ba Tử đều vây quanh Tiểu Thất rồi nhìn miệng vết thương trên ngực của y. Sắc mặt của hai người rất khó coi. Vốn tưởng rằng đây là một chuyện đơn giản, nhưng thật không ngờ hai nữ nhân kia lại có ám khí lợi hại như vậy.

Người bị giết nhưng lại không thấy có ám khí gì bám trên đó.

- Các cô rốt cuộc là ai?

Trần Ngọc Bân bình tĩnh lại hỏi.

- Chúng tôi là ai không mắc mớ gì tới anh, còn chưa rút đi.

Liễu Nhược Sương thấy Hàn Vũ Tích có thể cách từ xa giết người, trong lòng đã không còn sợ hãi như lúc đầu nữa. Huống hồ đám người này toàn một lũ dơ bẩn, khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái.

- Quan tâm hai nữ nhân này là ai, chúng ta có mười một người cùng tiến lên, còn sợ hai ả kia sao?

Vương Ba Tử cũng nhìn ra hai nữ nhân này không phải là hạng người tầm thường. Nhưng ám khí có thể lợi hại hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản mười người thanh niên khỏe mạnh sao.

Trần Ngọc Bân gật đầu. Y đồng ý với đề nghị của Vương Ba Tử. Ngay lập tức mười một người đã bao vây hai người Hàn Vũ Tích lại.

Hàn Vũ Tích thấy mình bị bao vây, trong lòng không biết phong nhận có thể đánh thắng được bọn chúng không. Nhưng mắt thấy bọn chúng càng ngày càng tới gần. Trong lòng hết hoảng, liền không suy nghĩ nhiều, liên tục phóng ra phong nhận về đám người kia.

Hàn Vũ Tích không quản phong nhận của mình có giết được người hay không, chỉ biết không thể để cho bọn chúng tới gần mình.

Cho nên nàng không ngừng bắn phong nhận về phía trước. Cũng không biết khống chế phương hướng và mục tiêu của phong nhận, chỉ là bắn ra liên tục như mưa.

- Chị Vũ Tích, mau dừng lại.

Liễu Nhược Sương thấy xung quanh đã không còn ai đứng. Mà Hàn Vũ Tích còn đang không ngừng bắn ra phong nhận, liền biết là do chị Vũ Tích quá mức khẩn trương. Nhưng nhìn trên đất toàn người chết do chị Vũ Tích giết, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, suýt nữa nôn một bãi.

- Nhược Sương, em không sao chứ?

Hàn Vũ Tích cuối cùng mới dừng lại, chỉ là sắc mặt trắng nhợt đến đáng sợ.

Tuy nhiên ngay lập tức Hàn Vũ Tích đã nhìn thấy kiệt tác của mình. Tay chân đứt vung vãi khắp nơi, máu chảy đầy mặt đất, khiến Hàn Vũ Tích lại nôn mửa. Liễu Nhược Sương cũng nhìn không được, bắt đầu nôn.

Hai người nôn đến mức không thể nôn được nữa, mới ngừng lại.

- Chị Vũ Tích, còn có một người không chết.

Liễu Nhược Sương trông thấy còn một người nam tử trung niên xuất hiện ở bụi cỏ.

- Dừng động thủ.

Người nam tử trung niên này vừa đi ra, liền lấy ra một con dao găm rồi giết tên Ngụy Định vốn thoát được một mạng do bị thương kia. Rồi ông ta mới đi trước mặt Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

- Là ông?

Liễu Nhược Sương đã nhận ra người này chính là người đã nhắc nhở các nàng.

- Đúng vậy, là tôi. Tôi đã sớm nhìn tên Trần Ngọc Bân kia không vừa mắt. Người này đã làm rất nhiều chuyện hại nước hại dân, hôm nay cuối cùng cũng gặp báo ứng. Hai người giết bọn chúng là trừ hại cho dân lành. Tên Trần Ngọc Bân và tên Vương Ba Tử kia dựa vào thế lực của mình, đã làm hại sự trong sạch của rất nhiều thiếu nữ. Hôm nay, ông trời cũng đã mở mắt, khiến lũ súc sinh này chết đi.

Lúc nói chuyện, khuôn mặt của người nam tử trung niên đầy vẻ phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi chửi mắng đấm người Trần Ngọc Bân.

- Không phải ông là thủ hạ của y sao? Sao ông không có việc gì?

Tinh thần của Liễu Nhược Sương vẫn tốt hơn Hàn Vũ Tích một chút.

- Tên súc sinh này vì một cái cửa hàng, đã hại chết em trai và cha của tôi. Tôi trốn đi lính trở về chính là để báo thù cho người nhà. Nhưng thế lực của tên Trần Ngọc Bân này quá lớn, tôi không có cách nào tố cáo y. Đành phải ẩn núp làm thủ hạ của y, mượn cơ hội giết y.

- Chỉ là người này rất sợ chết, mỗi lần đều có vài đàn em đi theo sau. Tôi không sợ chết, nhưng tôi sợ một lần không giết được y sẽ khiến cho y cảnh giác. Không nghĩ tới hôm nay y đã chết. Thật sự là ông trời có mắt mà. Về phần vì sao tôi không chết, bởi vì tôi vốn không có ý bán mạng cho y. Lúc cô nương bắn ra ám khí, tôi liền trốn vào bụi cỏ. Ám khí của cô nương thật là lợi hại, nhưng có vẻ cô sử dụng không thành thạo thì phải. Vô luận như thế nào, tôi cũng đều cảm kích hai vị đã giúp tôi báo thù.

Hàn Điền nói xong liền ôm quyền tạ ơn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

Hàn Vũ Tích đã khôi phục một chút. Nàng nhìn một vài vết thương trên người Hàn Điền, gật đầu không nói gì.

Hàn Điền tiếp tục nói:

- Chỗ này cứ để tôi xử lý sạch sẽ. Các cô mau chóng rời đi thôi. Dù sao thế lực của Trần gia ở đây quá lớn. Một khi bị Trần gia phát hiện, trốn đi sẽ rất khó. Còn có một việc tôi muốn nói. Lúc trước tên Trần Ngọc Bân bàn kế hoạch với thủ hạ, tôi có nghe y nói về một cô gái có khuôn mặt hơi giống cô. Nhưng cô gái đó vì bị Trần Ngọc Bân bức bách, đã nhảy xuống sông Trại Hạ tử tự rồi.

Khuôn mặt vốn đang dần khôi phục của Hàn Vũ Tích lại trở nên trắng bệch, liền hỏi:

- Cô gái đó tên là gì?

Hàn Điền nhìn sắc mặt của Hàn Vũ Tích, trong lòng thầm than một tiếng. Quả nhiên hai người này có quan hệ, nên nói:

- Tôi nghe những người kia nói, là cô bé đó chưa bị bắt, nên không biết tên cô ta làm gì.

- Vũ Tích, chị không cần phải lo lắng. Khả năng không phải là Vũ Đình đầu. Cho dù là em ấy, có lẽ còn có thể thoát được tính mạng.

Liễu Nhược Sương biết Hàn Vũ Tích có một cô gem gái tên là Hàn Vũ Đình. Thấy Hàn Vũ Tích lo lắng như vậy, chỉ có thể mở miệng an ủi.

- Nhược Sương, chị muốn tới sông Trại Hà xem. Tuy đã hai năm rồi, nhưng chị vẫn muốn đi xem.

Thân thể của Hàn Vũ Tích có chút lung lay. Nếu như em gái xảy ra chuyện gì, thì lỗi chính là thuộc về nàng. Bởi vì em gái thẹn với nàng với Lâm Vân,

nên mới một mình rời nhà ra đi.

- Ủ, em cũng đi cùng chị. Hàn đại ca, cảm ơn anh đã nhắc nhở. Chúng tôi đi đây.

Liễu Nhược Sương nói xong, liền chào từ biệt Hàn Điền, rồi cùng Hàn Vũ Tích rời đi.

Hàn Điền nhìn bóng lưng của hai người dần biến mất trong đêm tối liền thở dài nói:

- Thật là hai nữ nhân kỳ lạ.

Sau đó ông ta tập trung toàn bộ số thi thể lại, rồi lấy xăng từ trong xe, đổ vào đồng thi thể. Cuối cùng là một mồi lửa thiêu rụi. Rồi vội vàng rời khỏi nơi này.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương cũng đã rời khỏi thành phố Thanh Hán. Để lại cả thành phố Thanh Hán nổi sóng.

Trưởng tôn của Trần gia, Trần Ngọc Bân rõ ràng bị mất tích. Đồng thời mất tích còn có em trai của lão đại bang Đầu Búa, Vương Ba Tử. Lần này chẳng những người của Trần gia nổi điên, mà lão đại của bang Đầu Búa cũng nổi bão.

Cả thành phố Thanh Hán đều bị phong tỏa, giống như phát hiện ra thành phần khủng bố vậy. Cảnh sát không ngừng điều tra khắp nơi.

Không mất thời gian lâu, bọn họ đã điều tra ra được thiếu gia Trần Ngọc Bân vì theo dõi hai người nữ tử mà bị mất tích. Trong cái đêm theo dõi đó, chẳng những có Trần Ngọc Bân, mà còn có cả Vương Ba Tử của bang Đầu Búa.

Bởi vì hai nữ tử này quá mức mỹ mạo, khiến cho Trần Ngọc Bân và Vương Ba Tử đều động tâm. Nhưng từ lúc hai nữ nhân kia rời khỏi nội thành, thì không thấy trở về nữa. Mà mấy chiếc xe mang theo mười ba người theo dõi hai nữ tử kia, toàn bộ đều biến mất. Tuy đã tìm được người lái xe taxi, nhưng không hỏi được thông tin hữu ích nào.

Về sau cảnh sát đã tìm ra ở một chỗ ngoại thành có dấu vết của rất nhiều hài cốt bị hỏa táng rồi bị chôn dưới mặt đất.

Người của Trần gia tức giận, người của bang Đầu Búa cũng rất tức giận. Là ai mà dám động thủ trên đầu thái tử. Ngay cả Trần thiếu gia của Trần gia và em trai của lão đại bang Đầu Búa cũng bị giết. Chẳng lẽ hai nữ nhân kia được ai giúp đỡ? Nhưng cho dù đối thủ có lợi hại hơn chăng nữa, Trần gia đều không thể buông tha.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 336: Tiên Cảnh Côn Luân

T

uy Trần gia và bang Đầu Búa cũng hoài nghi có phải Trần Ngọc Bân và Vương Ba Tử tự chém giết lẫn nhau, nhưng rất nhanh bọn họ đã bài trừ khả năng này. Dù sao nếu là sống mái với nhau, thì cũng không thể chết hết được.

Lai lịch của Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương rất nhanh bị điều tra ra. Rõ ràng là người của tập đoàn Vân Môn ở Yên Kinh. Hơn nữa Hàn Vũ Tích còn là vợ của Lâm Vân, chủ tịch tập đoàn Vân Môn.

Kết quả này khiến cho Trần gia khó mà tiếp nhận. Việc Lâm Vân đánh tới Trần gia ở Yên Kinh, cha của Trần Ngọc Bân là Trần Uông Sinh cũng biết. Về phần có thể động vào Lâm Vân hay không, thì y không thể làm chủ. Đêm đó y liền báo cáo tin tức điều tra cho lão gia tử của Trần gia, Trần Dĩ Cửu.

Trần Uông Sinh muốn hỏi ý kiến của lão gia tử, có thể xử lý tên Lâm Vân kia hay không. Bởi vì Trần lão gia tử có rất nhiều người quen ở Yên Kinh.

Việc cháu đích tôn của mình, Trần Ngọc Bân bị người giết còn bị đốt cháy, khiến Trần Dĩ Cửu tức giận vô cùng. Liền đưa ra mệnh lệnh, hung thủ cho dù là người của Diêm Vương cũng phải tìm ra cho bằng được.

Nhưng kết quả điều tra khiến cho Trần Dĩ Cửu hít vào một hơi. Nếu như là người của Diêm Vương, ông ta còn nói được vài lời. Nhưng nếu là Lâm Vân làm, ông ta biết mình phải ngay lập tức bỏ đi ý niệm báo thù trong đầu. Còn muốn khẩn cầu bồ tát bảo vệ Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương bình yên vô sự.

Người khác không biết sự lợi hại của Lâm Vân, nhưng ông ta rất tinh tường. Không nói Trần gia của ông ta không thể động vào Lâm gia. Cho dù là Lâm Vân Trần gia cũng không dám đụng vào.

Nghe nói tổ chức sát thủ Hắc Thủ Băng Dao, đứng thứ ba thế giới, bởi vì bắt cóc Hàn Vũ Tích, đắc tội Lâm Vân, liền bị Lâm Vân giết sạch sẽ. Khiến cho tổ chức kia chỉ còn là lịch sử.

Mấy nghìn người a, cả mấy nghìn người phân bố ở khắp các thành phố đều bị tiêu diệt. Một người có thể lực khủng bố như vậy, Trần gia bọn họ là không thể trêu vào. Cháu trai của mình chọc ai không chọc, lại chọc đúng vào vợ của Lâm Vân.

Gần đây còn nghe nói tên Lâm Vân kia còn là ủy viên danh dự của quân ủy. Thậm chí nghe nói Tần Bang Trung của Tần gia và trưởng tôn của Lý gia, vì đắc tội hắn, đã bị chính người nhà giam cầm.

Trần Dĩ Cử liền ra lệnh, tuyệt đối không cho phép ai tiếp tục điều tra việc này. Còn có, nếu như phát hiện hai nữ nhân kia, thì lập tức tránh xa.

Hành động của Trần gia đương nhiên không thể gạt được lão đại của bang Đầu Búa. Rõ ràng ngay cả trưởng tôn của Trần gia chết đi cũng không dám đi điều tra. Thế lực đằng sau hung thủ kia thật quá lớn.

Tuy nhiên Vương Lạc cũng không đợi lâu, liền biết hai nữ nhân kia là ai. Tuy Vương Lạc chỉ là đại ca xã hội đen ở một thành phố nhỏ như Thanh Nam, nhưng y vẫn rất rõ ràng các nhân vật nổi tiếng thế giới.

Lâm Vân,, trùm xã hội đen nào mà chả biết. Là người trong vòng một đêm đã tiêu diệt cả tổ chức Hắc Thủ Băng Dao. Có thể nói là chó gà không tha. Nguyên nhân chỉ vì Hắc Thủ Băng Dao bắt cóc vợ của hắn là Hàn Vũ Tích. Hơn nữa người gần nhất, lúc người này ở Thanh Hóa, chỉ nói một câu liền khiến cho bí thư tỉnh ủy phải về quê chăn vịt.

Có thể nói, bất luận là phía chính quyền hay là hắc đạo, y, đại ca của băng Đầu Búa cũng không bằng một cọng lông của người ta.

Em trai của mình sao lại đắc tội với loại người như vậy? Còn chọc giận vợ của hắn. Hiện tại, Vương Lạc suy nghĩ không phải là báo thù, mà là bang Đầu Búa xong đời rồi.

Núi Côn Luân.

Thần Sơn đệ nhất của Trung Nguyên.

Núi Côn Luân sở dĩ có thể xưng là Côn Luân Hư, bởi vì trong núi Côn Luân còn có cất dấu tiên cảnh Côn Luân. Mà tiên cảnh Côn Luân vốn không thuộc về Trái Đất. Nơi này là một chỗ Tu Chân thuộc Khôn Truân Giới.

Tiên cảnh Côn Luân ở Khôn Truân Giới đã tồn tại vài ngàn năm. Tuy không ngừng có người tu luyện tới cực hạn rồi phi thăng, nhưng cũng có rất nhiều người tu luyện đến lúc già rồi trở thành đồng cát vàng.

Linh khí thiên địa ở đây càng ngày càng mỏng manh, thiên tài địa bảo cũng dần dần giảm bớt. Hiện tại tu luyện ở Côn Luân tiên cảnh thuộc Khôn Truân Giới, muốn tiến một bước càng thêm khó, nói gì tới việc phi thăng. Trong ba nghìn năm gần đây, đã không còn người nào có thể tu luyện tới cảnh giới có thể phi thăng vào hư không rồi. Thậm chí ngay cả lão tổ Côn Luân có tu vị cao nhất, vẫn còn cách cự ly phi thăng rất xa.

Vì giảm bớt linh khí trong Khôn Truân Giới bị tiêu tán. Vài ngàn năm trước đã có một tu sĩ đại thần thông tạo kết giới ở Côn Luân, nhằm ngăn trở một ít võ giả đi vào tiên cảnh của Côn Luân. Nhưng cho dù như vậy, các tu sĩ ở Khôn Truân Giới cũng không ngừng sinh sôi nảy nở, người càng ngày càng nhiều. Mặc dù cả Khôn Truân Giới, những nơi Tu Chân như tiên cảnh Côn Luân có vô số kể, nhưng linh khí vẫn bị tiêu hao rất lớn.

Trong động Côn Hư của tiên cảnh Côn Luân, một đạo sĩ trung niên khuôn mặt âm trầm, trước ngực còn dính đầy máu tươi. Y chính là người có tu vi cao nhất của tiên cảnh Côn Luân hiện tại, lão tổ Nguyên Anh Ứng Hư Tử. Cũng là tổ sư của Côn Luân. Tu vi của y chẳng những cao nhất trong tiên cảnh Côn Luân, ở cả giới Khôn Truân cũng là cao thủ đỉnh cao.

Y thật không ngờ phân thân Nguyên Anh của mình lại có thể bị diệt. Còn là bị diệt ở Phàm Nhân Giới. Phải biết phân thân Nguyên Anh này của y không giống với phân thân bình thường. Sức chiến đấu của nó không hề thua kém gì một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Tuy thông qua tin tức chiến đấu từ phân thân kia truyền lại, đối thủ cũng là một người tu sĩ. Bởi vì nhờ một loại đan dược tăng cảnh giới trong nháy mắt cùng Hỗn Độn Sơn Hà Đồ mới có thể chiến thắng. Nhưng tên tu sĩ kia khẳng định cũng bị thương không nhẹ, thậm chí tử vong. Cho dù còn sống chắc tu vi cũng mất hết.

Mà Hỗn Độn Sơn Hà Đồ làm cho y rất khao khát. Một tu sĩ Nguyên Anh sống lâu đến mấy cũng chỉ là hai nghìn năm mà thôi. Cho dù mình có tu luyện ra một phân thân Nguyên Anh thì cũng đã sống được hơn ba nghìn năm rồi. Mắt thấy còn có hai ba trăm năm nữa là mình hóa thành tro bụi. Không nghĩ tới lúc này mình có thể thấy được Hỗn Độn Sơn Hà Đồ.

Nếu như chiếm được Hỗn Độn Sơn Hà Đồ đó, phân thân bị diệt có là gì?

Có lẽ nhờ bản đồ này, nói không chừng mình có thể hoàn thành nguyện vọng phi thăng. Tiên cảnh Côn Luân chỉ là một khu vực tu luyện của Khôn Truân giới mà thôi. Chỉ có y là biết tiên cảnh Côn Luân tuy ở trên Địa Ngục Môn của núi Côn Luân, bị cách một kết giới, nhưng tiên cảnh Côn Luân không nằm trên Trái Đất.

Địa Ngục Môn thật ra là một truyền tống trận tự nhiên, không có cách nào phá hỏng. Chỗ này chính là cánh cửa lui tới của Khôn Truân Giới và Phàm

Nhân Giới ở Địa Cầu. Vài ngàn năm trước, tu sĩ đại thần thông bố trí kết giới, là để ngăn cản việc đi lại giữa Khôn Truân Giới và Địa Cầu, đồng thời không để cho linh khí bị tiêu tán.

Khôn Truân Giới lớn hơn Địa Cầu không biết bao nhiêu lần. Là một thế giới chính thức của người Tu Chân. Vốn còn có một cánh cửa nhỏ đi tới tiên cảnh. Nhưng về sau bị biến mất. Giống như tiên cảnh ở Thiên Sơn và Thục Sơn vậy.

Tuy những cánh cửa vào tiên cảnh này bị biến mất. Nhưng tiên cảnh tồn tại là sự thật. Cũng giống như tiên cảnh Côn Luân đi vào Khôn Truân Giới mà thôi. Tuy nhiên, không chỉ ở tiên cảnh Côn Luân vài ngàn năm này không có người nào tu luyện tới cảnh giới phi thăng, mà ngay cả Khôn Truân Giới cũng không có ai.

Tuy cả tiên cảnh Côn Luân đã khống chế cả con đường duy nhất từ Địa Cầu tới Khôn Truân Giới. Nhưng cũng không có ai ngấp nghé nơi này. Bởi vì Địa Cầu là nơi sinh sống của người phàm, có linh khí cực kỳ thiếu thốn. Đi ra đây tu luyện cũng chả có tác dụng gì.

Nhưng Hồn Độn Sơn Hà Đồ lại xuất thế, đây là một tin tức cực kỳ chấn động. Hiện tại chỉ có một mình y biết, vô luận như thế nào cũng không thể để người khác biết. Một khi mình chiếm được Hồn Độn Sơn Hà Đồ, sau đó mượn nhờ năng lực của tấm bản đồ này, rất có thể sẽ tiến thêm một bước. Cuộc đời này sẽ có hy vọng phi thăng.

Y phỏng chừng tu sĩ có được Hồn Độn Sơn Hà Đồ kia, không chết thì cũng tàn tật. Đương nhiên khả năng chết lớn hơn một chút. Một loại đan dược trong thời gian ngắn đã có thể tăng lên mấy cảnh giới, y còn chưa từng nghe nói qua có ai uống loại thuốc đó mà không bị việc gì. Loại đan dược như vậy rất ít ỏi, nhưng lại không trân quý.

Ai lại muốn vì tăng cảnh giới lên mà bị nổ banh xác?

Tuy nhiên tên tu sĩ nhỏ nhoi kai lại có Hồn Động Sơn Hà Đồ và đan được nghịch thiên như vậy. Chứng tỏ hẳn nhất định đã tìm được một động phủ thời Thượng Cổ nào đó. Thực không ngờ ở Phàm Nhân Giới lại có sự tồn tại của động phủ Thượng Cổ. Không biết tiểu tử kia còn chiếm được vật gì không. Nghĩ tới trong lòng Ứng Hư Tử càng thêm lửa nóng.

Lúc này, cấm chế ngoài động phủ truyền tới sự ba động. Ứng Hư Tử giật mình nói:

- Vào đi.

- Đệ tử Côn Luân, Môn Thường bá kiến tổ sư gia.

Một tên đạo sĩ chưa tới ba mươi tuổi đi vào, thần sắc rất là cung kính.

- Môn Thường, tu vị của người đã tới Luyện Khí mười tầng rồi à? Tiến độ tu luyện trước mắt thế nào?

Ứng Hư Tử nhìn tay đạo sĩ kia, vẻ mặt ôn hòa hỏi.

Môn Thường tựa hồ có chút thụ sủng nhược kinh. Tổ sư gia rõ ràng dùng ngữ khí hòa nhã như vậy nói chuyện với y, là điều mà y không ngờ tới. Liên vội vàng khom người trả lời:

- Bẩm tổ sư gia, đệ tử ngu dốt, một mực dừng lại ở Luyện Khí mười tầng đã nhiều năm rồi.

Ứng Hư Tử gật đầu nói:

- Hiện tại kết giới Côn Luân thiếu đệ tử trông coi. Người có nguyện ý tới đó canh gác hay không?

Môn Thường vừa nghe như vậy, liền biết việc này chắc có lợi. Mình bị tắc ở Luyện Khí tầng mười nhiều năm như vậy, một chút dấu hiệu tiến bộ cũng

không có. Nếu như hiện tại được tổ sư gia coi trọng, nói không chừng còn được ban cho vài viên đan dược. Vậy thì mình nhờ đó có thể tăng tu vị rồi.

Nghĩ tới đây, vôi vàng nói:

- Đệ tử nguyện ý.

Ứng Hư Tử tựa hồ biết Môn Thường nhất định sẽ trả lời như vậy, thỏa mãn vuốt râu nói:

- Kết giới này vô cùng trọng yếu. Người chẳng những phải bảo vệ ở đó, còn phải đi tới Phàm Nhân Giới thu thập các tài liệu Tu Chân quý giá. Nếu như vô tình gặp được người có tư chất đặc biệt tốt, thì cũng có thể thu nạp về chúng ta. Nhưng số lượng đệ tử nhất định không được vượt qua bốn người, biết chưa?

- Đệ tử đã rõ.

Môn Thường vôi vàng khom người trả lời.

Ứng Hư Tử ném một cái bình ngọc cho Môn Thường nói:

- Trong này có vài viên đan dược có thể cung cấp cho người tu luyện tới Luyện Khí điền phong. Nếu về sau người làm việc tốt, ta sẽ cho người một cơ hội Trúc Cơ. Trong lúc người bảo vệ nơi này, không cho phép bất kỳ người nào hoặc động vật nào được tiến vào phạm vi Địa Ngục Môn. Một khi phát hiện giết không tha.

Môn Thường tiếp nhận đan dược, hưng phấn tới phát run. Phái Côn Luân có vô số tu sĩ, thật không ngờ việc tốt như vậy lại được giao cho mình.

Thấy Môn Thường đã tiếp nhận đan dược, Ứng Hư Tử lần nữa nói:

- Lúc trước có người bảo vệ kết giới, bởi vì sơ sẩy mà làm mất một bộ Sơn Hà Đồ. Nhiệm vụ của người cũng là đi tìm bản đồ kia về. Bản đồ này tuy

không phải là trân bảo gì, nhưng đó là bản đồ địa hình của phái Côn Luân chúng ta. Cho nên nó có ý nghĩa rất quan trọng với phái Côn Luân.

- Còn nữa, bản đồ này bị một tên tu sĩ cấp thấp cướp đi. Tên tu sĩ này phỏng chừng đã chết hoặc là tu vị bị mất hết. Trên người hắn có khả năng có đồ vật của những đệ tử bị giết lúc trước. Người cũng mang theo nó về. Nếu làm tốt, ta sẽ ban thưởng cho người một pháp bảo linh khí thượng phẩm. Đây là ảnh của hắn, người cầm đi mà tìm. Còn nữa, thanh pháp khí thượng phẩm này, ban cho người phòng thân.

Môn Thường tiếp nhận pháp khí thượng phẩm và thẻ ngọc chứa hình ảnh mà tổ sư đưa, tâm tình rất kích động, vội vàng nói:

- Đệ tử nhất định không phụ sự ủy thác của tổ sư.

- Đợi lát nữa ta sẽ giúp người đi ra ngoài. Sau khi người làm xong việc, lập tức bóp nát tấm thẻ ngọc. Ta sẽ buông lỏng kết giới cho người trở về. Sở dĩ ta không tự thân động thủ, bởi vì ta đang tu luyện tới chỗ quan trọng. Khi người làm xong mọi việc, ta sẽ ban thưởng cho người và cho người làm đệ tử của ta.

Ứng Hư Tử quả thực có khổ nói không lên lời. Nếu y có thể đi ra khỏi đây, thì y cần gì an bài Môn Thường đi ra ngoài làm gì.

Chỉ là kết giới muốn mở phải trăm năm sau. Y đương nhiên không muốn đợi lâu như vậy. Nhưng y đã là tu sĩ Nguyên Anh diên phong, dùng chân nguyên thôi động kết giới một lúc vẫn có thể làm được. Nhưng y cũng biết những tu sĩ cao cấp không thể đi qua kết giới đó, mặc dù họ có thể tạo ra một lỗ hổng trong thời gian ngắn.

Tu sĩ ngoài cấp Luyện Khí Kỳ sẽ bị kết giới phá thành mảnh nhỏ. Vô luận tu vị của người cao đến đâu, đều không thể may mắn thoát khỏi. Lúc trước đã có vô số người thử qua.

Tu sĩ Nguyên Anh điên phong có thể tiêu hao tu vị mấy năm để mở kết giới. Nhưng kết giới sau khi mở ra, chỉ có tu sĩ Luyện Khí Kỳ mới có thể ra vào. Mà tu sĩ cao cấp lại không thể được.

Môn Thường nghe thấy mình sau khi hoàn thành nhiệm vụ, rõ ràng có thể trở thành đệ tử chân truyền của tổ sư, trong lòng kích động đã không thể nói lên lời. Đối với việc bảo vệ kết giới Côn Luân, y vẫn biết một ít. Rất nhiều tu sĩ vô vọng thăng cấp đều khát vọng đi ra kết giới, tới Phàm Nhân Giới hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nhưng kết giới này chỉ có người trông coi mới có thể trăm năm ra vào một lần. Hoặc là được tổ sư Côn Luân mang ra mới được. Người bình thường thì không thể ra vào.

Môn Thường vốn cho rằng tu vị của mình thấp, không có cách nào tiến lên. Không nghĩ tới lại được tổ sư nhìn trúng, lại còn đưa mình tới Phàm Nhân Giới nữa. Còn được ban thưởng đan dược, hứa hẹn Trúc Cơ và tặng pháp bảo. Đây có lẽ là bước ngoặt trong con đường tu luyện của y.

Trong lòng càng thêm quyết định. Sau khi rời khỏi đây, lập tức đi tìm bản đồ địa hình của Côn Luân. Đoạt lấy những đồ vật của các sư huynh trông coi kết giới lúc trước. Sau đó tu luyện tới tầng thứ mười hai. Lúc trở về lão tổ sẽ giúp mình Trúc Cơ. Sau khi Trúc Cơ chính là đệ tử chân truyền của Côn Luân.

Nói không chừng Tiêu sư tỷ sẽ có cái nhìn khác về mình, nhờ đâu lại lấy được lòng mỹ nhân.

Ứng Hư Tử nhìn bộ dáng xuất thần của Môn Thường, liền ho khan một tiếng, mới khiến Môn Thường hồi phục tinh thần.

Lão tổ Côn Luân thấy Môn Thường hiểu rõ ý của mình, không do dự nữa dẫn theo Môn Thường tới vị trí kết giới.

- Môn Thường, sau khi người rời khỏi đây thì tới xung quanh Địa Ngục Môn tìm kiếm cẩn thận xem. Nếu như không thấy gì thì đi tìm người trong ảnh này trước.

Tổ sư Côn Luân nói xong, lấy một cái búa cực lớn bổ vào kết giới.

Vài tiếng uỳnh uỳnh vang lên, kết giới vốn chắc chắn vô cùng đã xuất hiện vết nứt.

Một khối áp lực cường đại phản về khiến cho lão tổ Côn Luân nhổ ra mấy ngụm máu tươi. Không kịp chữa thương, lập tức nói:

- Nhanh đi ra ngoài, nhanh.

Môn Thường không nhiều lời, liền chui qua vết rách. Vết rách này đảo mắt biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc đi ra Môn Thường liền nhớ tới cảnh lão tổ Côn Luân không ngừng thổ huyết, trong lòng rất kinh dị. Nếu lão tổ có thể tùy lúc ra vào, vì sao khi tổng mình ra ngoài lại vất vả như vậy? Bản đồ mà lão tổ cần tìm về kia có thực sự chỉ là một pháp khí bình thường hay không?

Môn Thường không nghĩ ra nguyên nhân trong đó. Tuy nhiên đối với y mà nói, có thể Trúc Cơ đã là sự kinh hãi cực lớn rồi. Cần gì phải suy nghĩ những cái khác?

Nhưng Môn Thường vừa đi ra đã bị cảnh vật trước mắt làm cho chấn kinh. Chỗ này rõ ràng từng có dấu vết chiến đấu của tu sĩ cấp cao. Tuy Môn Thường chỉ mới là Luyện Khí Kỳ, nhưng ở lâu trong Tu Chân Giới, y vẫn nhận ra đây là dấu vết chiến đấu. Dựa theo vết tích này, không thể là đệ tử Luyện Khí Kỳ được. Mà phải là các tiền bối từ Kết Đan Kỳ trở nên chiến đấu.

Không phải tổ sư đã nói chỉ có đệ tử Luyện Khí Kỳ mới đi ra ngoài được sao? Chẳng lẽ ở bên ngoài còn có đệ tử Kết Đan Kỳ? Cho dù trong tiên cảnh Côn Luân cũng không có mấy vị tiên bối Kết Đan Kỳ. Một vị tiên bối Kết Đan Kỳ sao có thể ở đây trông giữ kết giới được?

Qua những dấu vết chiến đấu này, có thể lờ mờ cảm thấy thời gian không phải rất dài. Nhưng lại không thể khẳng định.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 337: Cô Gái Ở Núi Cửu Hoa

Đ

ã không nghĩ ra thì không cần phải suy nghĩ. Môn Thường đi tới bốn phía kiểm tra một chút. Cuối cùng tìm được động phủ của đạo trưởng Lưu Vu. Liên bố trí vài trận pháp cấp thấp ở bên ngoài, rồi mới đi vào.

Môn Thường đã kiểm tra cả cốc Tử Vong của núi Côn Luân mấy lần. Ngoại trừ có vài dấu vết chiến đấu và xương cốt động vật ra, không còn trông thấy gì khác. Xem ra người mà mình muốn tìm không còn ở chỗ này. Theo như lời của tổ sư nói, người kia không chết cũng trở thành một tên phế nhân. Mình chỉ cần đi ra ngoài tìm kiếm là được.

Mà không biết người này là ai, dám tới Địa Ngục Môn của tiên cảnh Côn Luân để trộm đồ, thật là đáng chết. Hẳn phải cảm thấy may mắn vì là mình tới. Nếu là lão tổ, ông ấy chỉ cần quét thần thức một cái, tên kia làm gì còn chỗ ẩn náu. Tuy nhiên mình còn có hình vẽ trong tay, sớm muộn gì cũng tìm được người này mà thôi. Lão tổ cũng không quy định thời gian bao lâu, chỉ cần tìm được là tốt rồi.

Môn Thường sắp xếp lại đồ vật trong động phủ. Cũng lười quét dọn, liền rời đi núi Côn Luân. Y muốn vừa tìm người trên ảnh, giết hẳn rồi lấy lại những thứ hắn cướp được. Vừa dùng đan dược của lão tổ cho để tu luyện tới Luyện Khí tầng thứ mười hai. Rồi về tiên cảnh Côn Luân để lão tổ Trúc Cơ là vừa.

Vốn y không còn hy vọng gì với việc tu luyện. Nhưng nhờ được tổ sư thưởng thức, giao cho nhiệm vụ đặc biệt này. Khiến y lại trỗi dậy hy vọng tiến lên cảnh giới cao hơn. Điều này khiến cho Môn Thường đến tận bây giờ còn không thể tin đó là sự thật. Cho nên y càng bức thiết tìm tấm bản đồ kia.

Môn Thường đã đi ra núi Côn Luân được một tháng. Một tháng này, hắn liên tục hỏi thăm xem có ai biết người trên bức ảnh hay không, nhưng không có một ai biết.

Về sau y liền học sử dụng máy tính, rồi đưa ảnh chụp lên mạng. Nhưng đến hiện tại vẫn không có tin tức phản hồi trở về. Lúc này Môn Thường mới biết, việc tìm kiếm này không phải là đơn giản.

.....

Núi Cửu Hoa.

Một trong bốn ngọn núi lớn của Phật giáo Trung Nguyên. Nơi này chính là ngọn núi thứ mười một mà Môn Thường đã hỏi thăm. Y cho rằng, nếu người kia là tu sĩ, thì chắc chắn phải cần một nơi tu luyện. Mà những nơi có thể tu luyện, ngoại trừ sông núi ra, thì còn ở đâu được nữa. Bởi vì linh khí ở các nơi khác quá mỏng manh. Kém xa so với tiên cảnh Côn Luân. Môn Thường cho rằng tới những ngọn núi có linh khí nồng hậu vẫn dễ kiếm hơn.

Bởi vì núi Cửu Hoa là ngọn núi nổi tiếng của Trung Nguyên, linh khí ở nơi này cũng không tệ. Nên Môn Thường mới tới đây tìm kiếm. Còn có một nguyên nhân, đó là y muốn một bên tìm kiếm, một bên tu luyện. Một nơi không có linh khí thì không thể tu luyện được.

Tuy mỹ nữ ở Phàm Nhân Giới này không ít, nhưng có thể vào mắt của Môn Thường không nhiều lắm. Nữ tử ở thế giới này quá mức tục khí, không có chút tiên khí nào cả. So với sư tỷ của y, thì kém xa nhiều lắm. Ý định tới Phàm Nhân Giới kiếm mấy mỹ nữ chơi đùa cũng dần phai nhạt.

Nhưng hôm nay ở núi Cửu Hoa, Môn Thường lại phát hiện ra một nữ tử vừa ý của y. Tục khí trên người cô nàng này rất mỏng. Thậm chí còn có một loại linh tính nhàn nhạt. Môn Thường khẳng định đây không phải là một người Tu Chân. Có lẽ là do cô ta tu luyện một công pháp cùng loại nào đó.

Nữ tử này đã khiến y chú ý.

Cho nên vừa trông thấy nữ tử kia, y liền bất động thanh sắc đi theo sau. Nữ tử mặc áo hồng này chỉ đeo một cái túi du lịch. Trong quá trình leo núi, bước chân rất nhẹ nhàng, chứng tỏ công phu không thấp.

Hơn nữa, tới miếu thờ nào, vô luận là lớn hay nhỏ, cô ta đều đi vào đó thắp hương cúng bái. Sau đó thì quăng một ít tiền nhang đèn. Môn Thường không dám đi quá gần, nhưng cũng lờ mờ nghe thấy nữ tử này lúc cúng bái, có nhắc tới tên một người nam tử Lâm Vân nào đó.

Môn Thường nghĩ thầm, chắc nam nhân đó là người trong lòng của nữ tử này. Nhưng cô ta còn là xử nữ, ở giữa lông mi luôn có một vẻ u sầu nào đó. Giống như gặp phải một việc gì không giải quyết được vậy.

Tuy không biết cô gái này đang suy nghĩ cái gì, nhưng Môn Thường cho rằng cô gái này xứng đôi với mình. Mặc dù công pháp mà mình tu luyện không liên quan gì tới song tu. Nhưng đã đến Phàm Nhân Giới, cũng nên tìm một người bạn gái a. Bằng không, nếu như tìm mấy năm mà không tìm thấy người tu sĩ kia, chẳng phải mình cứ cô đơn cả đời như vậy?

- Chào cô, tôi tên là Môn Thường. Đây là lần đầu tiên tôi tới núi Cửu Hoa này. Tôi có thể làm quen với cô được không?

Mặc dù Môn Thường mới tiến vào Phàm Nhân Giới hơn một tháng, nhưng đối với chuyện tiếp cận nữ giới, y vẫn là hạ bút thành văn.

Cô gái này nhìn nhìn người thanh niên đang tới gần mình. Thanh niên này có khuôn mặt khá dễ nhìn. Trên người y có một loại khí chất thoát tục gì đó, khiến cho người ta có một cảm giác rất nhẹ nhàng.

Tuy nhiên cô gái này vẫn nhú mày. Mặc dù người thanh niên kia có khí chất không tồi, nhưng y lại là một người xa lạ. Cô ta không có thói quen nói chuyện với nam tử xa lạ lắm.

Môn Thường thấy cô gái này không trả lời, mà chỉ nhú mào, trong nội tâm càng vui mừng. Y cũng không thích loại con gái vừa nhìn thấy người lạ đã vui vẻ làm quen. Xem ra cô gái này rất có gia giáo.

Nghĩ tới đây, y liền mỉm cười, không tiếp tục nói chuyện nữa, mà chỉ giơ tay khẽ vuốt trán một cái.

Lúc này có hai gã thanh niên đang định xuống núi. Lúc đi qua cô gái kia, thân thể của bọn họ bỗng nhiên nghiêng một cái. Giống như cố ý lao vào cô gái đó vậy.

Cô gái này vốn không thoải mái khi có nam tử xa lạ bắt chuyện. Đang muốn rời đi, không nghĩ tới hai tên thanh niên kia lại muốn sàm sỡ mình.

Thân thể của cô ta lóe lên, nhấc chân đá một cước. Đá văng hai tên thanh niên muốn sàm sỡ mình kia.

- Cô làm gì vậy? Cha mẹ cô không dạy cô sao? Con gái mà lại tùy tiện động chân động tay đánh người khác như thế à?

Hai tên nam tử bị đá văng liền quỳ rạp xuống mất đất, thiếu chút nữa rơi xuống núi. Nếu bị rơi xuống cái núi Cửu Hoa này cũng không phải là chuyện đùa. Một tên nam tử mặt đen đứng lên, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm vào cô ta. Khuôn mặt của y vốn đen, vừa tức giận, khuôn mặt càng thêm đen.

Vừa rồi lúc hai người bọn họ đi ngang qua cô gái này, tự nhiên bọn họ bị nghiêng người rồi đụng vào cô ta. Đó hoàn toàn không phải là cố ý. Đang định nói lời xin lỗi thì thật không ngờ cô gái này đã trực tiếp đá bọn họ rồi. Nếu không phải bọn họ còn có chút công phu, thì có lẽ đã rơi xuống núi.

Bởi vì căn bản không phải cố ý, cho nên một tên mới tức giận quá lớn.

Vốn định đập bọn chúng rồi thì thôi, rõ ràng bọn chúng còn đứng dậy nói tới cha mẹ của mình, cô gái này càng thêm tức giận. Mình thế nào thì liên quan gì tới cha mẹ.

Khóe miệng của Môn Thường lộ ra vẻ tiếu dung không dễ phát giác. Chủ động ngăn cản trước người cô gái:

- Hai người rút đi mau. Thật không biết xấu hổ là gì. Giữa ban ngày ban mặt đùa giỡn con gái nhà lành, còn lên tiếng nhục mạ người khác nữa. Nếu không đi thì đừng trách tôi không khách khí.

Hai tên nam tử vốn chỉ định chửi một câu rồi không so đo với nữ nhân, còn là một mỹ nữ xinh đẹp. Nhưng thật không ngờ, cô gái kia còn chưa nói gì, thì người bên cạnh đã chủ động đi ra nói bọn họ rút đi rồi. Tên nam tử mặt đen sao có thể chịu được, liền giơ tay tung quyền về phía Môn Thường.

Môn Thường thấy lời của mình đã có tác dụng kích thích tên nam tử kia, cũng giơ tay trả về một quyền. Hai người đều bị trúng chiêu, tựa hồ là ngang sức ngang tài. Nhưng Môn Thường chỉ làm bộ, mà tên nam tử kia thực sự bị trúng một quyền.

Đang tức giận cho nên hai tên này đều xông vào đánh Môn Thường. Kết quả ba người liền loạn thành một đoàn.

Sự tình là do nữ tử gây ra, cho nên cô ta không chủ động rời đi. Đành phải nhìn ba người đấm đá nhau. Đồng thời âm thầm trách cứ người thanh niên kia nhiều chuyện. Nhưng trong lòng cũng có chút cảm kích, vì y giúp mình nói chuyện, còn chủ động đi lên chống lại hai người kia.

Ba người đánh nhau một lúc, cuối cùng đều kiệt sức. Rồi bị người ven đường tách ra.

Lúc này ba người đã chồng chất vết thương, quần áo rách tả tơi. Trên người Môn Thường thì không ngừng chảy máu. Khiến cho người xung quanh đều

cảm thấy kỳ quái. Ba người này chỉ tay dấm chấn đá, thì người thanh niên này lấy đầu ra nhiều miệng vết thương như vậy?

Hai người bị oan kia hung dữ nhìn thoáng qua Môn Thường và cô gái, liền đi xuống núi.

Cô gái này thấy Môn Thường vì chuyện của mình mới bị đánh thành như vậy, nên cũng không tốt rời đi. Liền lấy băng gạc trong túi đưa cho Môn Thường.

Môn Thường nhếch miệng cười tựa hồ rất đau đớn vậy. Tuy nhiên đảo mắt y đã trở thành bình thường. Cũng không yêu cầu cô gái này giúp y băng bó. Mà là ngồi xuống một chỗ rồi tự băng bó vết thương. Nhưng vẫn hỏi:

- Tôi tên là Môn Thường, không biết cô nương tên là gì?

Cô gái này trông thấy Môn Thường không giống như một nam tử có tâm cơ. Hơn nữa vừa rồi y rõ ràng không phải là đối thủ của hai nam tử kia, nhưng vẫn chủ động ra tay giúp đỡ mình, thậm chí còn bị thương. Có lẽ đây là một người nhiệt tâm. Do dự một lát mới nói:

- Tôi tên là Mông Văn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 338: Lừa Gạt

T

uy Môn Thường chỉ là Luyện Khí tầng mười, nhưng vốn xuất thân trong danh môn Côn Luân. Lúc còn Luyện Khí tầng mười đã tu luyện ra được thần thức. Mặc dù chỉ có thể xem trong phạm vi năm trăm mét, nhưng phạm vi như vậy đã mạnh hơn các môn phái khác nhiều lắm. Ở các môn phái khác, phải tới Trúc Cơ mới làm được như vậy.

Bởi vì Môn Thường cứ tiếp cận, Mông Văn lại có hảo cảm vì y giúp mình vừa này. Nên đồng ý cùng Môn Thường đi ngắm cảnh núi Cửu Hoa.

Tuy Mông Văn không quá nguyện ý qua đêm ở chân núi. Nhưng là vì phải giúp Môn Thường giới thiệu phong cảnh núi Cửu Hoa, nên mới làm trễ nải thời gian. Chỉ có thể ở chân núi qua đêm nay.

Mông Văn rất ít chủ động hỏi chuyện của Môn Thường. Mà Môn Thường cứ thao thao bất tuyệt giới thiệu về y. Y nói là y là một con mọt sách. Bởi vì ít đi ra ngoài nên không hiểu nhiều sự đời lắm.

Mông Văn thấy ở cùng một người xa lạ trong một căn khách sạn, là chuyện không nên. Nhưng cũng may du khách trong khách sạn này khá nhiều, không phải chỉ có hai người bọn họ. Mà nàng mới chỉ quen Môn Thường mà thôi. Vừa nghĩ như thế, Mông Văn liền bình tĩnh lại.

Môn Thường nghĩ thầm, hôm nay đã tiếp cận được cô gái tên là Mông Văn này. Chỉ cần chậm rãi sử dụng thủ đoạn, không sợ cô ta không rơi vào tay mình.

Mông Văn thì thở dài. Nàng rất áy náy, cảm thấy đi ngắm cảnh với một người nam tử xa lạ như vậy, là có lỗi với Lâm Vân. Nhưng nàng cũng biết

cách làm của mình không có gì không đúng. Chỉ là suy nghĩ này càng trở nên mãnh liệt.

- Lâm Vân...

Mông Văn thấp giọng gọi một tiếng, áp chế sự nhớ nhung trong lòng. Lúc ở công ty, nàng còn suốt ngày bận rộn, không có thời gian suy nghĩ tới hân. Hiện tại rảnh rỗi hơn, thì suy nghĩ về hân càng thêm mãnh liệt.

Hôm nay mình chẳng những cùng nam tử khác thăm quan núi Cửu Hoa, mà còn cùng y đi vào ở một khách sạn. Tuy hai phòng cách nhau khá xa. Nhưng Mông Văn vẫn có cảm giác day dứt trong lòng. Cho nên Mông Văn quyết định ngày mai sẽ tách Môn Thường ra, cho dù y tạo cho nàng ấn tượng tốt.

Môn Thường đương nhiên không nghĩ như Mông Văn. Với y mà nói, kế hoạch hôm nay coi như là thành công. Y đã dùng thủ đoạn khiến hai người nam tử kia ngã về Mông Văn. Sau đó thì diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Lại làm bộ bị thương, chiếm được mỹ nữ đồng tình. Cuối cùng là có cơ hội đi dạo ngắm cảnh với Mông Văn.

Giờ đây Môn Thường đang sử dụng thần thức của y để quan sát Mông Văn. Y hy vọng Mông Văn tắm rửa để mình có thể nhìn lén. Y cũng biết ở một nơi ẩm ướt như vậy, khả năng Mông Văn tắm rửa là không lớn, nhưng vẫn không loại bỏ được suy nghĩ đó.

Mông Văn sẽ không tắm rửa ở đây. Không chỉ nói không khí ở chỗ này rất ẩm ướt. Nàng cũng không có ý tắm rửa gì cả. Cho dù muốn tắm rửa cũng phải tới một khách sạn lớn. Hiện tại nàng đang cầm một cái gương, nhưng không phải để soi gương, mà là nhìn bức ảnh đằng sau nó. Ánh mắt của nàng rất ôn nhu.

Môn Thường không biết vì sao Mông Văn muốn xem đằng sau cái gương. Trong lòng y còn đang âm thầm buồn cười. Nhưng khi thần trí của y phóng

tới cái gương của Mông Văn, y đột nhiên sững sờ, ngay cả hô hấp cũng trở nên ồ ồ.

Tấm ảnh ở đằng sau tấm gương kia chính là ảnh của người mà mình đang muốn tìm. Mông Văn rõ ràng quen biết với người đó. Thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công phu. Môn Thường nghĩ tới đây, lập tức cười to.

Không ngờ mình lại gặp được chuyện tốt như vậy.

Y định đợi sáng mai hành động, nhưng trong lòng háo hức, thật sự nhịn không được. Liền đi tới căn phòng của Mông Văn. Vật đã đến tận tay rồi còn phải chờ đợi, thì chẳng khác gì chém y một đao.

Tiếng gõ cửa vang lên, Mông Văn liền tỉnh hồn. Đã trễ như vậy rồi còn ai có tới gõ cửa phòng mình nữa? Nếu không phải khách sạn này có rất đông người ở trọ, thì đúng là làm cho người ta sồn tóc gáy.

- Ai vậy?

Mông Văn vội cất đi cái gương.

- Tôi là Môn Thường. Lúc chiều tôi có vài việc muốn hỏi cô, nhưng lại quên mất. Đến bây giờ mới nhớ ra. Cô có thể mở cửa cho tôi vào được không?

Môn Thường kiên nhẫn nói.

- Vậy à, nhưng có chuyện gì sáng mai hỏi không được sao. Tôi sắp đi ngủ rồi.

Mông Văn bỗng cảnh giác. Đã muộn như vậy rồi, mà Môn Thường còn tới phòng của nàng làm gì?

- Chỉ là vài việc nhỏ muốn hỏi luôn thôi mà. Nếu cô sắp đi ngủ thì thôi vậy.

Môn Thường đành phải tùy ý nói.

- Nếu gặp thì anh hỏi luôn đi.

Mông Văn nói vậy nhưng không có ý mở cửa.

Môn Thường hận đến ngứa răng, nhưng cũng không có biện pháp nào. Đành phải nói:

- Cô đã từng đi qua núi Côn Luân chưa?

- Tôi chưa, làm sao vậy?

Mông Văn rất kỳ quái vì sao Môn Thường bỗng nhiên hỏi về núi Côn Luân. Nàng cũng tính toán đi tới đó một chuyến, nhưng chưa có cơ hội mà thôi.

- Ủ, nếu chưa đến đó thì thôi vậy. Tôi còn tưởng rằng cô đã đi qua nhiều ngọn núi nổi tiếng, trong đó có cả núi Côn Luân. Nên mới hỏi cô về núi Côn Luân. Tôi có một người thân thích tên là Lâm Vân, mất tích đã lâu. Nghe nói cậu ta mất tích ở núi Côn Luân nên tôi mới thử hỏi cô xem. Nếu cô chưa đi qua đó, thì ngày mai tôi đành phải mua một tấm bản đồ vậy.

Môn Thường nói xong xoay người, làm bộ phải ly khai.

Cửa bỗng mở.

- Anh quen người tên Lâm Vân à?

Mông Văn mở cửa hỏi, vẻ khẩn trương lộ rõ trên mặt.

Nhìn Mông Văn như vậy, Môn Thường liền đoán hai người này có gian tình. Nên ra vẻ tùy ý nói:

- Lâm Vân là em họ của tôi, sao tôi có thể không biết cậu ấy. Cô cũng quen biết cậu ấy à? Thật là trùng hợp.

Mông Văn hơi kỳ quái. Cho tới bây giờ, nàng còn chưa nghe Lâm Vân nói tới hẳn có một người anh họ nào. Nhưng có khả năng do mình tiếp xúc với hẳn không nhiều lắm, nên không biết hẳn cũng có một người anh họ.

- Cô xem tấm hình này đi.

Môn Thường lấy tấm ảnh chụp của Lâm Vân ra. Nhưng không nói đây là hình của ai. Ý muốn xem biểu lộ của Mông Văn khi nhìn thấy tấm hình này. Bởi vì hiện tại Môn Thường vẫn chưa chắc chắn người trong tấm hình đó có phải là Lâm Vân hay không.

- Đúng là ảnh của Lâm Vân rồi. Nhưng nếu anh là anh họ của Lâm Vân, vì sao phải cầm hình của anh ấy để đi tìm? Chẳng lẽ anh chưa từng gặp qua Lâm Vân sao?

Mông Văn nhìn thấy tấm ảnh của Lâm Vân, liền tin Môn Thường là anh họ của Lâm Vân.

- Ủ, hiện tại tôi đang tìm cậu ấy, cô có biết cậu ấy đang ở nơi nào không?

Môn Thường vì quá kích động, lại quên mất câu hỏi của mình có vấn đề.

Mông Văn là người có tâm tư rất tinh tế và trải đời. Những nữ nhân bình thường khó có thể so sánh. Nên vừa nghe thấy câu hỏi của Môn Thường, nàng liền nghi ngờ. Không phải Môn Thường vừa nói Lâm Vân đi tới núi Côn Luân rồi mất tích ở đó, vì sao bây giờ lại hỏi Lâm Vân đang ở đâu?

Vì nghi ngờ nên Mông Văn hỏi:

- Vừa nãy anh nói Lâm Vân đã đi tới núi Côn Luân mà? Sao anh biết anh ấy đi núi Côn Luân?

Môn Thường nghe Mông Văn hỏi vậy, liền cả kinh. Biết mình vừa có sơ hở. Cũng may cô nàng Mông Văn này không nghi ngờ thêm, tranh thủ thời gian

bổ sung:

- Tôi đã đi tới nhà của em họ. Em họ không có ở nhà. Mà người nhà của cậu ấy nói rằng cậu ấy có khả năng đi tới núi Côn Luân. Tôi còn tưởng cô quen biết Lâm Vân nên biết chỗ của cậu ấy?

Mông Văn lại nổi lên lòng nghi ngờ. Tay Môn Thường này quen Lâm Vân là chuyện rất bình thường. Nhưng cũng quá trùng hợp đi. Mình vừa lấy tấm ảnh của Lâm Vân ra xem, Môn Thường đã xuất hiện trước cửa phòng mình rồi. Rõ ràng còn hỏi về Lâm Vân. Vì sao không thấy y hỏi sớm. Mình và y đi ngắm cảnh cả ngày cơ mà?

Mông Văn trải đời nhiều hơn tay Môn Thường này nhiều lắm. Muối nói về tâm kế, Môn Thường nhất định không phải là đối thủ của Mông Văn. Hiện tại Mông Văn đã hoài nghi Môn Thường, nên nàng tỉ mỉ suy nghĩ từng hành động của Môn Thường lúc trước.

Trùng hợp đầu tiên là chuyện hai người nam tử ngã về phía mình. Khi ba người này đánh nhau, vì sao Môn Thường lại bị nhiều vết thương đến chảy máu như vậy? Ba người dùng tay chân đâm đá, bị thương cũng chỉ là những vết bầm tím mà thôi.

Trùng hợp thứ hai là lúc mình lấy ảnh chụp của Lâm Vân để xem, mình cũng có cảm giác lơ mơ bị theo dõi. Lúc đó mình còn chưa để ý, hiện tại suy nghĩ kỹ thì cảm giác đó rất chân thực. Nàng luyện võ nhiều năm như vậy rồi, độ mẫn cảm ít nhiều cũng tăng lên. Cộng thêm việc Môn Thường đúng lúc xuất hiện như vậy, Mông Văn khó có thể giảm bớt hoài nghi.

Tuy không biết sự tồn tại của thần thức, nhưng Mông Văn lại biết có rất nhiều cao thủ, có thể nghe được tiếng người nói chuyện từ khoảng cách xa. Có khả năng là lúc mình cúng bái, nhắc tới tên Lâm Vân, rồi bị người này nghe thấy.

- Cô không sao chứ?

Môn Thường thấy Mông Văn ngẩn người, liền nhắc nhở.

Mông Văn lập tức phục hồi tinh thần, khéo léo nói:

- Tôi không sao. Tôi còn tưởng Lâm Vân còn đang ở Kim Môn, quê của anh ấy. Không ngờ anh ấy đã tới núi Côn Luân rồi.

- Cô từ Kim Môn tới đây à?

- Đúng vậy. Tôi tới đây là để du lịch. Lúc đầu tôi cũng định đi núi Côn Luân cơ. Nhưng lúc đi qua núi Cửu Hoa, tôi thấy phong cảnh ở đây khá đẹp, nên mới nán lại. Rồi gặp anh ở đây, còn là anh họ của Lâm Vân nữa. Thật là trùng hợp.

Môn Thường mừng thầm trong lòng. Nguyên lai quê của Lâm Vân là ở Kim Môn. Có vị trí chính xác thì tìm kiếm dễ dàng hơn rất nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 339: Nhảy Xuống Núi

M

ông Văn bên ngoài nói vậy, nhưng bên trong đã trầm xuống. Hiện tại đã xác định người này không phải là anh họ của Lâm Vân. Y tiếp cận mình là có mục đích khác. Chắc là muốn thông qua mình để tìm được Lâm Vân. Huống hồ từ Kim Môn tới núi Côn Luân, có qua núi Cửu Hoa như mình nói đâu. Tay Môn Thường này rốt cuộc là ngu xuẩn hay là tự cho là thông minh? Ngay cả điều này cũng không biết?

Mà kinh nghiệm của mình vẫn không đủ, quá dễ dàng tin tưởng người khác.

Nhưng Mông Văn không ngờ rằng, Môn Thường tiếp cận nàng vốn không phải vì Lâm Vân. Thuần túy là vì muốn tán tỉnh nàng làm bạn gái mà thôi. Chuyện của Lâm Vân là về sau Môn Thường mới phát hiện.

Hiện tại Mông Văn đã biết mình gặp phiền toái. Thông qua những hành động của Môn Thường. Như nhìn được mình làm gì trong phòng, thậm chí còn thấy được ảnh chụp sau tấm gương. Một người như vậy tuyệt đối là cao thủ nội gia chân chính. Mình không phải là đối thủ của y.

Môn Thường không ngờ rằng Mông Văn đã phát giác ra được tâm tư của y. Tiếp tục nói dối nàng:

- Có vẻ như cô rất quen với em họ tôi thì phải?

- Biết chứ. Chúng tôi thường xuyên đi ra ngoài ăn cơm với nhau.

Mông Văn định nói mình không quen với Lâm Vân lắm. Nhưng Môn Thường đã biết mình có ảnh của Lâm Vân. Cho nên nếu nói như vậy, y khẳng định sẽ không tin tưởng.

- Anh có chuyện gì cần tìm Lâm Vân à?

Mông Văn rất muốn biết Môn Thường tìm Lâm Vân để làm gì. Tuy trái tim đập thình thịch, nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh nói.

Môn Thường đã nhận ra trái tim của Mông Văn đập nhanh hơn bình thường. Mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng y lại không cho rằng Mông Văn đã phát hiện ra. Với một người có tướng mạo xinh đẹp và khí chất thanh tú như Mông Văn, Môn Thường vẫn rất thưởng thức.

Tuy rất muốn bắt luôn nàng ta, nhưng lại sợ hành động này của mình sẽ khiến đối phương phản cảm. Hiện tại Mông Văn cũng quen biết Lâm Vân, vậy thì dễ làm hơn. Mình có thể thông qua chuyện của Lâm Vân, tiếp cận nàng ta. Nhưng phải suy nghĩ kế hoạch cẩn thận, không thể để cho Mông Văn nghi ngờ.

- À, có chuyện gì đâu. Tôi rất ít khi đi ra ngoài. Lần này đi tìm em họ Lâm Vân, coi như vừa du lịch, vừa giúp gia đình cậu ấy tìm tung tích của Lâm Vân. Ở trong nhà mãi cũng chán, đi ra ngoài cho khuây khỏa. Lúc bé, tôi và em họ rất thân nhau. Nhiều năm không gặp rồi, cũng hơi nhớ nó.

Môn Thường cười, lấy cớ nói.

Hiện tại y chỉ biết quê của người mà mình muốn tìm là ở Kim Gia. Nhưng không biết bây giờ hắn đang ở đâu. Xem ra cô nàng Mông Văn này cũng không biết. Nhưng Mông Văn có vẻ quen biết nhiều với hắn, mình có thể thông qua trò chuyện, tìm hiểu thêm được nhiều tin tức. Mà theo như biểu lộ của Mông Văn, tay Lâm Vân kia có vẻ chưa chết. Đoán chừng hắn đang trốn ở chỗ nào đó chữa thương rồi.

Không biết võ công mà Mông Văn học có phải là từ tên Lâm Vân kia hay không? Võ công của cô nàng này kém cỏi như vậy, chứng tỏ tay Lâm Vân kia cũng không hơn là bao nhiêu. Có lẽ hắn không phải là người Tu Chân. Môn Thường từng nghe nói người luyện công phu nội gia tới mức tận cùng

sẽ tương đương với Trúc Cơ Kỳ. Đoán chừng tay Lâm Vân kia chỉ luyện công pháp nội gia tới mức tinh thâm mà thôi. Công thêm lão tổ đã nói tu vi của hắn đã mất hết, nên mình không cần phải lo lắng.

- Tôi biết em họ đã đi tới núi Côn Luân, nhưng tôi lại không biết đường tới đó. Tôi tưởng cô đã đi rất nhiều nơi, cho nên mới tới đây hỏi đường. Nếu cô cũng đã có ý định đi tới núi Côn Luân, vậy thì ngày mai chúng ta khởi hành luôn nhé.

Môn Thường nói xong, chúc mấy câu ngủ ngon rồi trở về phòng.

Y biết không nên hấp tấp làm việc, cần làm từng bước một. Nhưng y lại không biết, kinh nghiệm xã hội của y kém xa so với Mông Văn. Nên nói chuyện có trăm ngàn chỗ hở. Bởi vậy mà Mông Văn mới phát hiện y không phải là anh họ của Lâm Vân.

Sau khi Môn Thường rời đi, Mông Văn liền rơi vào mâu thuẫn. Tuy biết Môn Thường không có ý tốt gì đối với mình. Nhưng y còn chưa ngã bài. Một khi y ngã bài với mình, mình sẽ không phải là đối thủ của y.

Lúc trước còn chưa biết, nên cảm thấy Môn Thường là người tốt. Nhưng hiện tại, đã có lòng nghi ngờ, thì phát hiện ánh mắt của Môn Thường khi nhìn về phía mình, luôn có một tia dục vọng. Mông Văn rung mình một cái, Môn Thường không có ý tốt gì với Lâm Vân. Nói không chừng y cũng đã tính kế với mình.

Việc duy nhất mà mình có thể làm hiện giờ, là lập tức rời đi mà không để cho Môn Thường biết được. Rồi gọi điện thoại cho Lâm Vân, nói cho anh ấy biết, có người đang tìm truy lùng anh ấy.

Mông Văn là một nữ nhân quyết đoán. Nên nghĩ là làm. Mông Văn lặng lẽ rời khỏi khách sạn. Nàng tính toán chạy cả đêm để Môn Thường không tìm thấy.

Hiện tại Môn Thường rất đặc ý. Chẳng những tìm được người kia, biết hẳn tên là Lâm Vân, còn quen với một cô gái mà khiến y vừa ý. Với thủ đoạn của mình, nói không chừng chỉ cần vài ngày, cô gái này sẽ trở thành người ẩm chắn cho mình. Lâm Vân phải không, hừ, người cướp đoạt đồ vật của phái Côn Luân. Hiện tại lão tử chẳng những muốn giết người lấy về đồ đặc, còn muốn thu nhận cả nữ nhân của người nữa.

Nghĩ tới đây, Môn Thường chỉ muốn cười to một tiếng. Thần thức tùy tiện quét tới căn phòng của Mông Văn. Y muốn biết cô nàng kia lúc ở một mình có làm những chuyện khiến nam nhân sôi sục không.

Nhưng sắc mặt của Môn Thường lập tức thay đổi. Mông Văn rõ ràng không có ở trong phòng của cô ta.

Môn Thường lập tức lao ra ngoài, phóng thần thức kiểm tra xung quanh khách sạn. Y lập tức nhìn thấy Mông Văn đang vội vàng chạy xuống núi. Đảo mắt đã thoát khỏi phạm vi thần thức của y. Môn Thường lập tức đoán ra Mông Văn đã hoài nghi mình giả mạo. Liền không do dự đuổi theo.

Nhẹ nhàng không được thì mạnh tay vậy. Môn Thường cũng không tin, một khi Mông Văn bị mình cưỡng chế lên giường, cô ta còn không nghe lời mình.

- Mông Văn, cô muốn đi đâu vậy?

Môn Thường chặn trước mặt Mông Văn, cười lạnh hỏi.

Nhìn Môn Thường chặn đường của nàng, sắc mặt của Mông Văn trở nên trắng bệch. Nàng chạy trốn vẫn bị y phát hiện, chứng tỏ y đã minh bạch tâm tư của nàng.

- Tôi không ngủ được, nên muốn đi dạo một lát...

Mông Văn cắn môi, lấy cớ nói.

- Vậy à? Tôi có thể đi dạo cùng cô được không? Có người trò chuyện vẫn tốt hơn.

Môn Thường nói xong, đi lại gần Mông Văn.

- Không cần đâu. Tôi lại thấy hơi mệt rồi. Tôi về phòng đây.

Mông Văn nói xong liền quay về khách sạn. Môn Thường đi theo sau Mông Văn trở về, cũng không lên tiếng, chỉ cười lạnh nhìn Mông Văn.

Lúc hai người đi tới cửa chính của khách sạn, Mông Văn bỗng giơ chân đá về phía Môn Thường, tốc độ cực nhanh. Môn Thường giống như đã đoán trước được vậy, nhẹ nhàng nhấc chân lên, liền đá Mông Văn văng xa mấy mét, ngã xuống mặt đất.

Môn Thường nhìn Mông Văn, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Mông Văn, nói thật cho cô biết. Cô là một người con gái khiến cho tôi có hứng thú. Nhưng tôi còn chưa từng có hành động gì xấu ảnh hưởng tới cô. Cô đừng ép tôi phải động thủ. Cô nên biết, với công phu mèo cào đó, tôi không hề để vào mắt.

Mông Văn tâm như chết bụi. Biết với võ công của mình, thật không là gì với Môn Thường. Khẽ cắn môi đứng lên, nhìn Môn Thường hỏi:

- Anh tìm Lâm Vân rốt cuộc là muốn làm gì?

- Hừ, tôi sẽ nói thật cho cô biết. Lâm Vân lấy trộm đồ vật của chúng tôi, nên tôi muốn tìm hắn để đoạt lại. Nhưng tôi thật tâm đối với cô. Nếu cô đồng ý, tôi chấp nhận cô là bạn gái của tôi. Đương nhiên, nếu cô không đồng ý, tôi sẽ cưỡng chế cô phải đồng ý.

Đã muốn ngả bài, Môn Thường quyết định không chờ đợi thêm nữa. Tối nay liền bắt Mông Văn lên giường. Nếu cô ta thức thời, thì dẫn theo cô ta

đi. Nếu không, thì mình tìm Lâm Vân rồi thăm vấn hân sau.

Mông Văn chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nhìn Môn Thường nói:

- Người đừng có nằm mơ. Lâm Vân chắc chắn sẽ tới tìm người.

Nói xong, Mông Văn chợt chạy trốn lên núi. Tốc độ rất nhanh.

- Cô nghĩ cô chạy được à?

Môn Thường thấy Mông Văn lỳ lợm như vậy, liền cười lạnh đuổi theo.

Nhưng ngay lập tức Môn Thường đã trợn mắt há mồm, vội vàng kêu lên:

- Không cần làm như thế....

Mông Văn không quan tâm tới tiếng kêu của y, nàng đã chạy lên tới đỉnh núi, rồi không chút do dự nhảy xuống. Trong chớp mắt, Mông Văn đã biến mất trong khe núi mệnh môn.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Môn Thường rung mình một cái. Y thật không ngờ Mông Văn lại cương liệt như vậy. Cao như vậy nhảy xuống, làm sao có thể sống sót được? Y thầm mắng mình quá bất cẩn. Nếu không vì mềm lòng, thì đã không chế cô ta ở trong khách sạn rồi. Nói không chừng hiện giờ hai người đã sung sướng ở trên giường.

Môn Thường cũng không còn tâm tư ở lại khách sạn, đêm đó liền rời đi núi Cửu Hoa.

Trong vũ trụ mệnh môn, một tấm Sơn Hà Đồ trôi nổi ở đó.

Lâm Vân đã ngủ ở trong tấm bản đồ được hơn một tuần. Tinh thần của hắn luôn rơi vào trạng thái mê man.

Khi Lâm Vân tỉnh lại, hắn liền thử vận chuyển chân khí ở trong cơ thể, tu vi của hắn rõ ràng đã tăng lên Ngũ Tinh trung kỳ.

Lâm Vân rất vui mừng. Nhưng hắn cũng biết, cảnh giới hiện tại của mình hoàn toàn là dựa vào đan dược, cho nên còn chưa ổn định. Việc tiếp theo của hắn không phải là tiếp tục tăng cảnh giới, mà là tu tâm dưỡng tính, đảm bảo Ngũ Tinh trung kỳ được vững chắc.

Bởi nếu tiếp tục tu luyện, nói không chừng hắn lại trở về trạng thái điên cuồng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 340: Tâm Sự Của Liễu Nhược Sương

N

hình vật thể bay hình tròn ở bên cạnh, Lâm Vân nghĩ thầm, Sơn Hà Đồ thật có linh tính, rõ ràng có thể hiểu mình muốn nói gì. Lâm Vân đang muốn kiểm tra bên trong vật thể bay hình tròn này có cái gì. Thì trái tim bỗng đập mạnh, tinh thần thì hoảng hốt.

Chuyện gì vậy? Lâm Vân chợt có cảm giác như mình đã quên một điều gì đó, hoặc là một người quan trọng với mình đã rời đi. Cảm giác đó rất khó nói, cũng rất đau lòng. Đây không phải sự đau lòng vì mất đi người thân, mà là vì mất một người đã khiến mình khắc cốt ghi tâm.

Người đó là ai? Vũ Tích? Mông Văn? Thanh Thanh? Đây là ba người con gái mà mình yêu nhất. Thanh Thanh cách mình không biết là mấy trăm triệu năm ánh sáng, thậm chí còn xa hơn. Nên không thể là nàng ấy. Như vậy chỉ còn Vũ Tích và Mông Văn.

Lâm Vân rất sốt ruột. Vô luận là ai, hẳn đều không muốn mất đi. Nếu không hẳn sẽ không tha thứ cho bản thân. Tuy tình cảm của mình cho Mông Văn chưa hẳn là tình yêu. Nhưng mình đã từng hứa hẹn với nàng ấy, nên địa vị của nàng ấy trong lòng mình, cũng quan trọng như Vũ Tích vậy.

Rốt cuộc là ai khiến mình bồn chồn như vậy? Là Vũ Tích? Là Mông Văn? Lâm Vân nóng lòng như lửa đốt. Hẳn phải lập tức chạy về Địa Cầu, tìm kiếm Vũ Tích và Mông Văn.

Không còn tâm tư điều tra vật thể bay kia, Lâm Vân chui ra Hồn Độn Sơn Hà Đồ, rồi thu bản đồ vào lại cơ thể.

Nhưng lơ lửng ở trong tinh không, Lâm Vân lại ngây ngẩn cả người. Ở một vũ trụ mênh mông như vậy, làm sao để xác định phương hướng của Địa

Cầu bây giờ?

Vì quá sốt ruột, Lâm Vân liền phun ra một ngụm máu tươi. Cố gắng bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn xao động

Nếu như Mông Văn xảy ra chuyện, cả đời này hắn sẽ sống trong hối hận. Bởi vì Mông Văn vì hắn mà rời đi, nhưng hắn lại không đi tìm nàng. Nếu là Vũ Tích xảy ra chuyện, cả đời này của hắn sẽ không còn niềm vui thú gì cả.

Sông Thanh Trại trải dài một trăm km, rồi chảy về sông Hoàng Hà.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương dọc theo sông Thanh Trại đã tìm được mấy chục km. Đã hỏi thăm không ít người dân sống ở đó, nhưng không có ai biết về Hàn Vũ Đình. Hôm nay, Lâm lão gia tử gọi điện tới từ Yên Kinh, nói rằng đã phát hiện ra tung tích của Lâm Vân ở thành phố Trung Ninh thuộc tỉnh Đông Hải. Ông ấy đã phái người tới đó tìm kiếm. Còn dặn dò Hàn Vũ Tích không phải lo lắng.

Tuy Hàn Vũ Tích thắc mắc vì sao Lâm Vân đã trở lại mà không liên lạc với mình, nhưng nàng và Liễu Nhược Sương vẫn đi tới thành phố Trung Ninh. Biết được tung tích của Lâm Vân, khiến nàng và Liễu Nhược Sương đều rất vui mừng. Riêng Liễu Nhược Sương, ngoài vui mừng ra, cô ấy còn thấp thỏm không yên. Mặc dù đã được Hàn Vũ Tích tiếp nhận, nhưng cô ấy còn chưa biết suy nghĩ của Lâm Vân như thế nào.

Trải qua hơn một tuần tập luyện, Hàn Vũ Tích đã có thể ngự kiếm phi hành, Nhưng vẫn chưa thể dẫn theo Liễu Nhược Sương bay đi được. Cho nên hai người quyết định ngồi máy bay tới thành phố Trung Ninh.

- Chị Vũ Tích, hiện tại em cảm thấy thân thể rất nhẹ nhàng, khí lực cũng lớn hơn rất nhiều. Như vậy đã là Luyện Khí một tầng mà chị nói chưa?

Liễu Nhược Sương thấy vì mình mà hai người phải đi máy bay. Nên rất muốn nhanh chóng đạt tới trình độ của Hàn Vũ Tích. Lúc đó sẽ không cần

làm phiền chị ấy nữa.

- Chắc là vậy, được Lâm Vân dạy nên chị cũng hiểu một chút. Em thử vận khí từ huyệt Dũng Tuyền tới huyệt Chu Thiên xem. Nếu dòng khí đó chạy một mạch, không có ngăn trở gì thì đó là tầng thứ nhất. Khi em tu luyện tới tầng hai, em sẽ có khả năng biết mình có thăng cấp hay không. Bởi vì hiện tại em mới có một tầng, nên không hiểu là phải.

Hàn Vũ Tích giải thích.

Liễu Nhược Sương tranh thủ thời gian nhắm mắt lại, rồi vận chuyển chân khí một vòng. Một lúc sau, nàng mới mở mắt, ủ rũ nói:

- Chân khí đi tới huyệt Kiến Trung thì trở nên chậm chạp rất nhiều, chứ không thông thuận như lời chị nói.

Hàn Vũ Tích thấy Liễu Nhược Sương gấp gáp như vậy, liền an ủi:

- Không sao đâu. Em mới tu luyện có một tuần chứ mấy. Theo như lời miêu tả của em, có lẽ rất nhanh em sẽ đột phá tầng thứ nhất.

- Chị Vũ Tích, Tinh Hà Thần Quyết mà chị dạy em, có phải là công pháp thần bí của thần tiên hay không?

Liễu Nhược Sương rảnh rồi, liền hỏi đông hỏi tây.

- Chắc là vậy, chị thấy Tiên Thủy Quyết mà chị tu luyện lúc trước kém hơn Tinh Hà Thần Quyết này nhiều lắm. Chị và Lâm Vân lấy được bản thần quyết này ở rừng rậm Amazon. Khi em tu luyện thần quyết này tới tầng sáu, thì chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể thấy được tu vị của em. Khi em tu luyện tới Trúc Cơ, chỉ có tu sĩ Kết Đan mới có thể nhìn thấy tu vị của em.

- Chị biết được những điều này vì chị đã tu luyện tới tầng thứ bảy. Cho nên chị đoán rằng Tinh Hà Thần Quyết cao cấp hơn các pháp quyết tu luyện

khác nhiều lắm. Còn cao hơn bao nhiêu thì chị không biết.

Hàn Vũ Tích đã luyện qua cả Tiên Thủy Quyết và Tinh Hà Thần Quyết nên mới có phán đoán như vậy.

Liễu Nhược Sương trầm tư một lúc rồi mới hỏi:

- Chị Vũ Tích, chị có biết vì sao anh Lâm Vân lại biết những điều này không? Trước kia em đã từng điều tra qua anh ấy. Nghe nói anh ấy là một thiếu gia ăn chơi, còn bị điên nữa. Không biết do đâu mà anh ấy thay đổi lớn như vậy?

Hàn Vũ Tích cũng trầm tư. Đây là vấn đề mà đến hiện tại nàng còn chưa rõ ràng lắm. Nếu nói Lâm Vân là giả, thì lại không giống. Nhưng Lâm Vân thực sự thay đổi quá lớn. Hàn Vũ Tích không biết trả lời ra sao, đành hỏi ngược lại:

- Nhược Sương, em có thể nói cho chị biết vì sao em lại yêu Lâm Vân hay không?

- Em?

Liễu Nhược Sương hơi sững sờ, ánh mắt trở nên mờ lung. Một lúc lâu mới trả lời:

- Ngày đó trên hòn đảo nhỏ, anh ấy vờ ngực của em. Lúc đầu em rất tức giận, nhưng nhìn thấy anh ấy thật lòng đối xử tốt với chị như vậy, em cảm thấy anh ấy chỉ là vô tình. Về sau khi em biết anh ấy chính là người đã nghiên cứu ra Dưỡng Tâm Hoàn, em lại cảm thấy thiếu nợ anh ấy.

- Điều khiến em cảm động nhất là, anh ấy biết em là người lấy đi bản quyền Dưỡng Tâm Hoàn, nhưng anh ấy vẫn giúp em đưa em về quê cũ thăm mộ cha mẹ. Còn vì cứu em mà vất vả tìm kiếm Tuyết Liên Tử. Từ bé đến giờ, còn chưa có ai tốt với em như vậy. Anh ruột và chú ruột của em chỉ vì một

ít tài sản, thậm chí mặc kệ sự sống chết của em, còn đẩy em ra khỏi Liễu gia...

- Ngày đó Lâm Vân giúp em chữa thương, thân thể của em đã bị anh ấy nhìn thấy. Nhưng em không hối hận. Lúc đó em tưởng rằng em sẽ chết, nên trong tiềm thức, anh ấy đã trở thành người nam nhân của em. Nhưng em không nghĩ tới, anh ấy vẫn cứu sống được em. Mà lúc đó em đã không thể rời xa anh ấy rồi. Nếu mất anh ấy, em chỉ muốn đi theo cha mẹ và ông nội. Nhưng mạng sống của em là do anh ấy vất vả mới cứu được, nếu em lại chết, thì thật là phụ công lao của anh ấy.

- Cho nên em mới không để ý tới thể diện ở lại nhà hai anh chị. Chị Vũ Tích, em thực xin lỗi chị, em...

Liễu Nhược Sương không nói được nữa. Nàng vừa yêu Lâm Vân, vừa cảm thấy có lỗi với Hàn Vũ Tích. Tuy Lâm Vân và nàng ở bên nhau không lâu, nhưng nàng vẫn bị chinh phục với tính cách và sự nỗ lực cứu sống nàng của hắn.

Lâm Vân là một người tốt. Tình cảm của mình đối với hắn, vốn từ phản cảm, kính nể, hiếu kỳ, cảm kích, rồi mới biến thành yêu. Lần trước, Lâm Vân vì cứu mình mà phun cả máu tươi. Đó là hình ảnh mà nàng không bao giờ quên được. Hiện tại đi theo chị Vũ Tích tu luyện, Liễu Nhược Sương mới hiểu lúc đó hung hiểm như thế nào và vì sao Lâm Vân phải phun ra máu. Nhưng Lâm Vân vẫn làm vậy. Vì một người mà hắn không quen thuộc, thậm chí đã từng đánh cắp thành quả lao động của hắn.

Cho nên khi Hàn Vũ Tích nói muốn đi tìm Lâm Vân, nàng liền không chút do dự đồng ý. Bởi vì nếu không có Lâm Vân, nàng đã đi theo người thân và mất đi hy vọng sống rồi. Nếu Lâm Vân ra đi, nàng cũng muốn đi cùng hắn. Thế giới này còn Lâm Vân nên nàng mới còn quyến luyến.

- Nhược Sương, em...

Hàn Vũ Tích cầm tay của Liễu Nhược Sương. Tuy nàng hy vọng làm bạn với Lâm Vân tới già, nhưng nàng không thể ngăn cản người khác yêu hẳn. Liễu Nhược Sương là một cô gái tốt, cũng là một cô gái đáng thương. Mình ít nhất còn có bà ngoại và mẹ. Nhưng Liễu Nhược Sương, ngoại trừ Lâm Vân mà cô ấy yêu đơn phương ra, có còn ai nữa đâu.

Cho nên Hàn Vũ Tích rất hiểu tâm sự của Liễu Nhược Sương. Lúc trước mình yêu Lâm Vân, không phải mình cũng nghĩ như cô ấy sao? Có lẽ Liễu Nhược Sương và mình rất hợp làm vợ chồng cả đời với Lâm Vân hơn các cô gái khác. Nếu có một ngày, Lâm Vân thực sự dẫn mình tới mặt trăng cử hành hôn lễ. Thì chỉ có mình và anh ấy ở trên đó có phải là quá vắng vẻ không? Có lẽ cộng thêm Liễu Nhược Sương, ba người ở bên nhau thì giống một gia đình hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 341: Người Nhà Của Lang Thang

N

hược Sương, Lâm Vân đã từng nói, có một ngày nào đó anh ấy sẽ dẫn chúng ta lên mặt trăng cử hành hôn lễ. Em có tin không?

Hàn Vũ Tích hỏi Liễu Nhược Sương, trong đầu lại nhớ tới cảnh lúc đó. Lâm Vân hỏi mình như vậy và mình không chút do dự trả lời tin tưởng. Bởi vì nàng cho rằng Lâm Vân muốn thuê một chiếc chiếc tàu vũ trụ bay lên mặt trăng. Về sau mới biết Lâm Vân có khả năng dẫn mình bay lên đó.

- Em tin anh ấy.

Liễu Nhược Sương cũng không do dự trả lời. Trong suy nghĩ của nàng, chỉ cần là lời Lâm Vân nói, nàng đều tin tưởng.

Hàn Vũ Tích âm thầm thở dài. Chấp nhận Liễu Nhược Sương coi như đền bù cho Lâm Vân vậy. Lúc trước mình thiếu nợ anh ấy nhiều lắm. Hai người kết hôn đã được bảy tám năm rồi. Nhưng cho tới tận bây giờ, nàng đều không làm tròn nhiệm vụ của một người vợ. Đời người có mấy tám năm như vậy? Hơn nữa Liễu Nhược Sương còn rất yêu anh ấy. Cho dù Lâm Vân không thích, mình sẽ vẫn giúp Liễu Nhược Sương nói chuyện.

Lúc này có tiếng thông báo vang lên, máy bay sắp hạ cánh xuống sân bay Trung Ninh.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương hồi phục tinh thần. Trải qua lần giải bày tâm sự này, hai người đã không còn khoảng cách gì. Hai người nhìn nhau cười, tình cảm càng thêm thân thiết.

Hàn Vũ Tích có chút tiếc nuối. Liễu Nhược Sương cũng phải tu luyện. Nên Lâm Vân chỉ có thể nhìn thêm vài năm.

- Chị Vũ Tích, em nhớ lúc ở Yên Kinh, chị nói một câu đáng tiếc. Lúc đó chị đáng tiếc điều gì?

Liễu Nhược Sương vẫn muốn hỏi điều này. Nhưng chỉ đến hôm nay, khi hai người đã không còn ngăn cách mới dám hỏi.

Hàn Vũ Tích không có ý dấu diếm, liền nói vào tai Liễu Nhược Sương vài câu. Liễu Nhược Sương liền đỏ bừng mặt. Cũng nói vài câu vào tai của Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích nghe xong, hai mắt mở to nhìn Liễu Nhược Sương, có vẻ như rất kinh ngạc. Hồi lâu mới không nhịn được cười.

Hai mỹ nữ tuyệt sắc cười cười nói chuyện ở sân bay như vậy, liền thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ. Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương lúc này mới kịp phả ứng, tranh thủ thời gian đi ra sân bay.

Có hai người nam tử đã đợi ở sân bay hồi lâu. Khi thấy Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Tích đi tới, liền vội vàng đi lên tiếp đón:

- Thiếu phu nhân, chúng tôi là người của lão gia tử phái tới đón hai vị. Lão gia tử rất lo lắng khi thiếu phu nhân đi ra ngoài tìm thiếu gia. Nên mới phái tôi và Chu Dương tới hỗ trợ. Lão gia tử đã biết chuyện ở Thanh Hán. Ông ấy còn đang xử lý.

Hàn Vũ Tích nhìn hai người, trong đó có một người nàng quen. Là cận vệ của lão gia tử, Dư Dụ. Liền vội vàng trả lời:

- Chào anh Dư, anh đi tới đây đón chúng tôi, còn Tam gia gia thì sao? Tôi có Liễu Nhược Sương đi theo là được. Mà các anh đã tìm được Lâm Vân chưa?

Nhưng Hàn Vũ Tích lập tức nghĩ tới, nếu đã tìm được Lâm Vân, thì người tới đón hai nàng phải là Lâm Vân mới đúng, chứ không phải là Dư Dụ.

- Theo nguồn tin của chúng tôi, thiếu gia đã từng ở thành phố Trung Ninh. Chúng tôi còn điều tra ra được có hai người quan hệ với thiếu gia, là một giáo viên cấp ba tên là Dương Vân. Mà một cô nữ sinh tên là Hạ Tinh. Bởi vì biết Thiếu phu nhân sẽ tới đây, nên tôi đã hẹn Dương Vân và Hạ Tinh gặp mặt ở một quán cà phê rồi. Đến lúc đó, Thiếu phu nhân cứ trực tiếp hỏi hai người họ. Nhưng có lẽ thiếu gia đã không còn ở thành phố Trung Ninh nữa rồi.

Dư Dụ báo cáo tỉ mỉ tình huống ở đây. Còn chu đáo hẹn Dương Vân và Hạ Tinh gặp mặt Hàn Vũ Tích.

Tâm trạng của Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương lại rơi xuống đáy cốc. Cuối cùng hai người vẫn không gặp được Lâm Vân.

Lâm Vân đã đi hơn một tháng rồi, Đường Uyển rất là chán chường. Từ cái hôm Trương Nhạc tới nhà của Dương Vân, Đường Uyển càng thêm tự trách bản thân.

Lang Thang chẳng những chữa khỏi bệnh cho Trương Nhạc mà còn chữa trị vô cùng đơn giản. Trương Nhạc nói rằng Lang Thang chỉ mất có nửa tiếng, cậu ấy đã khỏe mạnh như thường.

Cuối cùng Đường Uyển mới biết y thuật của Lang Thang lợi hại như thế nào. Dương Vân nói rất đúng, Lang Thang là thầy thuốc đứng đầu thế giới. Nhưng mình lại nói câu Cút đi với một thầy thuốc giỏi như thế. Cô ta rất là hối hận. Hối hận vì sáng hôm đó do mình do dự nên mới tới nhà Dương Vân muộn như vậy. Nếu tới sớm hơn thì đã có thể gặp Lang Thang rồi.

Từ hôm đó tới giờ, Đường Uyển vẫn ở trong nhà của Dương Vân. Không chỉ có cô ta chán chường, mà ngay cả Dương Vân cũng thế. Hạ Tinh phải thường xuyên tới đây dỗ dành cậu ấy.

Tuy có Hạ Tinh an ủi, nhưng Dương Vân vẫn rất lo lắng cho Lang Thang. Lang Thang đã nói rằng sau khi tìm được trí nhớ, hắn sẽ trở lại thăm mọi người. Nhưng thời gian hắn rời đi đã lâu rồi. Lẽ nào Lang Thang vẫn còn chưa tìm được trí nhớ?

Có điều hôm nay Đường Uyển phát hiện Dương Vân lúc đi làm trở về, biểu lộ có chút kỳ quái. Nửa kỳ vọng nửa lo lắng.

- Dương Vân, cậu không sao chứ?

Đường Uyển lo lắng hỏi.

- Người nhà của Lang Thang tìm tới mình. Rồi hẹn mình và Hạ Tinh tới quán cà phê Cửu Cửu.

Dương Vân trả lời.

- Vậy thì không tốt sao? Hỏi luôn Lang Thang đang ở đâu. Mình đi với cậu nhé. Mà người hẹn là ai vậy?

Đường Uyển không giống như Dương Vân, vừa nghe thấy tin tức này, cô ta rất phấn khích

- Là giọng của một người nam tử trung niên. Qua điện thoại, y nói rằng Lang Thang tên là Lâm Vân, là thiếu gia của bọn họ. Đoán chừng hắn là người có thân phận cao quý. Bọn họ tìm được mình là thông qua thẻ mua sắm ở trung tâm thương mại 4S.

Dương Vân cũng rất muốn gặp gỡ người nhà của Lang Thang rồi nói tình hình của hắn gần đây cho người nhà của hắn biết. Nhưng nghe thấy Lang Thang là một thiếu gia, nàng hơi lo lắng.

Tên của Lang Thang là Lâm Vân? Dương Vân nhớ tới lúc Lang Thang nói tới tên Vân luôn luôn cau mày. Nguyên lai trong tên của hắn cũng có một

chữ Vân.

- Thiếu gia thì sao chứ? Mình chả phải là tiểu thư của Đường gia còn gì? Tối này mình đi cùng cậu và Hạ Tinh là được. Cậu và Hạ Tinh là người có ân cứu mạng Lang Thang, người nhà của hắn chắc sẽ không làm hai người khó xử đâu. Mình thấy tính cách của Lang Thang rất tốt. Dựa vào đó, thì người nhà của hắn cũng không đến nỗi nào. Không phải có câu ‘Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng’ sao?

Đường Uyển vốn chỉ muốn nhanh chóng tìm được Lang Thang. Cô ta không cố kỵ nhiều như Dương Vân.

- Cô Dương, chúng ta đi thôi.

Hạ Tinh đi ra từ phòng vệ sinh. Thấy cô Dương và chị Uyển còn đang nói chuyện, liền nhắc nhở. Từ khi Lang Thang cứu cha mẹ của cô ta, còn giúp cha mẹ thoát khỏi cảnh nợ nần, Hạ Tinh luôn rất cảm kích Lang Thang. Hôm nay người nhà của Lang Thang đã tới, cô ta đương nhiên sốt ruột gặp bọn họ.

Còn có hai tấm thẻ ngân hàng có giá trị một trăm triệu nguyên mà mà anh Lang Thang đưa. Lúc mình và cô Dương biết được số tiền ở trong đó, bị dọa thiếu chút nữa ngất xỉu. Hai tấm thẻ này như hai quả bom hẹn giờ vậy, chứ không phải là thẻ ngân hàng. Cho nên cô ta muốn đưa trả cái thẻ này cho người nhà của Lang Thang. Chuyện cái thẻ, Hạ Tinh cũng không dám nói với cha mẹ.

Lúc ba người Dương Vân tới quán cà phê Cười Cười, người nhà của Lang Thang vẫn chưa đến.

- Cô Dương, không biết quê của anh Lang Thang ở đâu? Anh ấy có đúng là một thiếu gia nhà giàu không? Không phải mọi người hay nói, các thiếu gia nhà giàu rất ăn chơi đua đòi sao? Nhưng tính cách của anh Lang Thang có vẻ không giống vậy.

Những lời này của Hạ Tinh khiến Đường Uyển dở khóc dở cười. Không biết là người nào nói cho Hạ Tinh như vậy, thật là vớ vẩn.

- Chị Uyển, hai chị gái kia đẹp quá.

Hạ Tinh phát hiện Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đi vào quán café. Tuy cô ta là hoa hậu của trường học, nhưng so với hai chị này, mình chỉ như một cô bé con mà thôi.

Đường Uyển và Dương Vân cũng là những mỹ nhân, nhưng khi nhìn thấy Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương, không thể không trầm trồ thán phục. Hàn Vũ Tích đã tu luyện tới Luyện Khí tầng bảy, linh khí không ngừng bao quanh người, khiến cho người khác có cảm giác nàng ấy không chân thực. Liễu Nhược Sương mới chỉ tu luyện, nhưng dù sao trước đó nàng ấy cũng là đệ nhất mỹ nữ của Yên Kinh, còn từng uống một viên Tiên Nhan Đan nữa. Nên không hề thua kém Hàn Vũ Tích.

Dương Vân và Đường Uyển không thể không thừa nhận, mình còn kém hai người kia một ít.

Đang suy nghĩ về hai cô gái kia, thì thật không ngờ hai người đó lại đi tới bàn của ba người.

- Chào mọi người, xin hỏi Dương Vân và Hạ Tinh có trong ba người à?

Hàn Vũ Tích nhìn thấy chỉ có chỗ này là có ba cô gái ngồi . Các chỗ khác đều không có nên mới đi tới. Tuy hơi kỳ quái vì thừa ra một người, nhưng vẫn hỏi cẩn thận.

- Đúng vậy, lẽ nào hai người là người nhà của Lang Thang?

Dương Vân vội đứng lên.

- Lang Thang?

Hàn Vũ Tích ngạc nhiên.

- À, cậu ta không nhớ tên của mình, nên tôi và Hạ Tinh đều gọi cậu ta là Lang Thang.

Dương Vân tranh thủ thời gian giải thích.

- Anh ấy không nhớ tên của mình? Ý của cô là anh ấy đã mất trí nhớ?

Hàn Vũ Tích liền khấn trượng. Lâm Vân xảy ra chuyện gì mà đến tên của anh ấy cũng quên?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 342: Người Biết Cái Gì

H

ạ Tinh vội kéo cái ghế cho Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương ngồi xuống. Rồi mới kể rõ đầu đuôi câu chuyện. Từ lúc Lâm Vân ngồi ở ven đường gần trường học vài ngày, đến khi Dương Vân đưa hân trở về nhà, cuối cùng là hân lại rời đi.

Hàn Vũ Tích nghe xong, đã không khống chế được nước mắt. Nàng thật không nghĩ tới Lâm Vân lại chịu khổ như vậy. Rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì? Liễu Nhược Sương cũng không ngừng rời lệ. Nàng hận không thể tới Trung Ninh sớm để giúp Lâm Vân.

- Hai chị là người thân của anh Lang Thang à?

Hạ Tinh thấy Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đều rơi lệ khi mình kể chuyện của anh Lang Thang. Trong lòng cô ta liền có hảo cảm với hai người.

- Đúng vậy. Cảm ơn em nhé, Hạ Tinh. Chị là Hàn Vũ Tích, là vợ của anh ấy. Còn đây là Liễu Nhược Sương, cũng là người nhà của anh ấy. Mà anh ấy tên là Lâm Vân, chứ không phải là Lang Thang. Em có biết hiện tại anh ấy ở đâu không?

Hàn Vũ Tích cố nén nỗi đau trong lòng, bây giờ không phải lúc than khóc. Nếu Lâm Vân đã bị mất trí nhớ, thì việc cần làm hiện tại là phải tìm được anh ấy. Không thể để anh ấy lang thang ở bên ngoài như lúc trước được.

Dương Vân không ngờ Lang Thang đã kết hôn rồi, còn có một người vợ xinh đẹp như thế nữa. Nàng rơi vào trầm mặc, rồi không nhận được than thầm một tiếng.

- Em và cô Dương cũng không biết anh ấy đã đi đâu. Anh Lang Thang là một người tốt, anh ấy đã giúp em rất nhiều, em cũng rất muốn biết tung tích của anh ấy. Trước khi đi anh đã tới địa bàn của Nhị Gia Đông Hải gia giải quyết phiền phức giúp gia đình em. Lúc đi, anh Lang Thang còn đưa cho em và cô Dương hai tấm thẻ ngân hàng. Chị Vũ Tích, em muốn trả lại tấm thẻ ngân hàng này cho chị. Em không dám cầm tấm thẻ này. Cô Dương cũng nghĩ như vậy.

Hạ Tinh nói xong, đưa hai tấm thẻ cho Hàn Vũ Tích.

Hàn Vũ Tích đẩy hai tấm thẻ trở về, nói:

- Cảm ơn mọi người đã cứu Lâm Vân. Đây là một chút tâm ý của anh ấy. Nếu hai người coi Lang Thang là bạn tốt, vậy thì cầm lấy dùng ngay.

Hạ Tinh thấy Hàn Vũ Tích không cần, không có cách nào khác, đành phải thu lại, tiếp tục hỏi:

- Chị Vũ Tích, chị và anh Lâm Vân sống ở đâu? Có thể nói cho em biết được không?

Hạ Tinh rất muốn biết anh Lang Thang sống ở đâu. Để về sau có cơ hội, mình muốn tới đó thăm anh ấy.

- Lâm Vân và chị là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn ở Yên Kinh. Hạ Tinh, nếu như em tới Yên Kinh, có rảnh thì tới tập đoàn Vân Môn của anh chị chơi nhé.

Tuy hiện tại Hàn Vũ Tích có rất nhiều lo lắng, nhưng nàng vẫn cảm kích ơn cứu mạng Lâm Vân của Hạ Tinh và Dương Vân.

- Trời ạ...

Ba người Dương Vân đều sửng sốt. Tập đoàn Vân Môn là cái gì, nó là danh từ của sự thành công vượt bậc. Nghe nói, chính phủ vừa mới thay mặt tập đoàn Vân Môn tổ chức một cuộc họp báo. Công bố bán công khai kỹ thuật của điện thoại Vân Tinh Linh cho các chính phủ quốc gia. Khiến cho rất nhiều người không ngừng đổ về Yên Kinh. Quy mô của cuộc họp báo đồ sộ, náo nhiệt thậm chí còn hơn cả thế vận hội Olympic nữa.

Mà Lâm Vân lại chính là chủ tịch tập đoàn Vân Môn. Khó trách hẳn có nhiều tiền như vậy, khó trách cái tên Lâm Vân lại quen tại như vậy. Người đó chính là một truyền kỳ trong giới buôn bán. Thật sự không ngờ tới.

- Cậu ta chưa về nhà à?

Ba người trầm mặc thật lâu, Đường Uyển mới nhớ tới chuyện của mình, liền hỏi

- Vẫn chưa.

Hàn Vũ Tích kỳ quái nhìn Đường Uyển. Nếu Lâm Vân đã trở về, thì mình cần gì tới thành phố Trung Ninh này làm gì. Mà cũng lạ thật đấy, sao lão công Lâm Vân của mình toàn quen với mỹ nữ vậy nhỉ. Không biết cô gái tên Đường Uyển kia hỏi tung tích Lâm Vân làm gì?

- À, đây là bạn của tôi, Đường Uyển. cô ấy đi theo giúp tôi

Dương Vân thấy Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương có vẻ chán nản, vội vàng giải thích, còn tiếp tục nói:

- Nếu không tôi dẫn hai người tới tập đoàn Hòa Vận hỏi thử xem?

- Tập đoàn Hòa Vận? Chúng tôi tới đó làm gì?

Liễu Nhược Sương thắc mắc hỏi.

- Chỗ đó là sản nghiệp của Nhị Gia Đông Hải. Trước khi rời đi, Lâm Vân đã từng tới đó. Nhỡ đâu bọn họ lại biết tung tích Lâm Vân thì sao?

Dương Vân vội vàng nói.

Dương Vân đã có ý định đi tới tập đoàn đó hỏi từ trước rồi. Nhưng nàng vẫn do dự, bởi vì danh tiếng của Nhị Gia Đông Hải quá xấu. Lần này nếu có thêm người nhà của Lang Thang đi cùng thì yên tâm hơn.

- Nếu vậy thì chúng ta đi luôn thôi.

Hàn Vũ Tích không do dự đứng lên. Nàng không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào liên quan tới Lâm Vân.

Liêu nhị mấy ngày nay rất lo lắng, đồng thời cũng rất buồn bực. Không nghĩ tới người của mình lại đắc tội với Lâm Vân của tập đoàn Vân Môn. Ngày hôm sau khi y từ Mỹ trở về, đã phát hiện Lâm Vân rời đi trong ngày luôn rồi. Y lại sợ Lâm Vân đột nhiên quay về, cũng không dám lập tức rời khỏi Trung Ninh nên đã ở lại.

Vài tên thủ hạ đắc tội với Lâm Vân đều bị y nhốt lại, đợi khi gặp được Lâm Vân, sẽ giả vờ thả ra để bồi lễ với Lâm Vân.

Năng lượng của Lâm Vân, thời gian y lăn lộn ở Đông Hải lâu như thế, quả thực là quá rõ ràng rồi. Nếu Lâm Vân muốn tiêu diệt sản nghiệp dưới tên của y, hoặc là muốn cái mạng già của y, có lẽ trước sau không cần một tiếng đồng hồ đã giải quyết xong. Tuy những tin tức này y biết được từ một vài đại lão, nhưng y biết những chuyện liên quan đến Lâm Vân kia tuyệt đối là thật, nói không chừng còn có một bộ phận mà y không biết.

Đây cũng là khi lúc trước y nghe được chuyện Lâm Vân đến tập đoàn Hòa Vận ở Trung Ninh gây chuyện, tại sao khẩn trương như vậy rồi.

Nhưng đã đợi hơn nửa tháng, cũng không thấy Lâm Vân quay lại Trung Ninh. Bây giờ ở chỗ khác cũng có chuyện, nhưng lại không dám rời khỏi Trung Ninh, cứ thế bị kẹt lại đây.

Nhưng vận khí cuối cùng cũng đã đến, Lâm Vân không đến nhưng lại nghe được tin tức người nhà của Lâm Vân đã đến đây rồi. Liêu Nhị đâu còn không nhanh chóng chạy đi nghênh đón.

Dương Vân cùng Hạ Tinh chỉ là nghe qua Nhị gia “Dĩ đức phục nhân” (Lấy đức thu phục người) trong truyền thuyết, nhưng chưa từng gặp qua. Trong lòng mặc dù biết người này rất rất giỏi, nhưng tuyệt đối không có khái niệm cụ thể gì. Dù sao cuộc sống của các cô cách quá xa với những người này.

Nhưng Đường Uyển lại không như vậy, cô xuất thân từ gia tộc danh môn, đối với Liêu Nhị gia Dĩ đức phục nhân ở tỉnh Đông Hải, thì cũng quá rõ ràng rồi. Ngay cả gia tộc bọn cô cũng không dám đắc tội. Người này năng lượng vô cùng lớn, hơn nữa thủ đoạn khéo đưa đẩy, đối nghịch với y là đối thủ. Bất luận là hắc đạo hay bạch đạo, đều đã thành người thiên cổ rồi, nhưng y vẫn sống một cách vô cùng ung dung tự tại.

Nghe nói người này tuy là kẻ dối trá, nhưng lại cao ngạo vô cùng. Đừng nói mấy cô gái các cô, mà ngay cả cấp Chủ tịch thành phố cũng đừng nghĩ gặp được y một lần, muốn gặp cũng phải hẹn trước mới được. Còn nữa thiên ngoài miệng của y chính là Dĩ đức phục nhân.

Nhưng dù là một người như vậy, nhưng khi mấy người các cô vừa báo lai lịch, Liêu Nhị gia này không ngờ đã đích thân đến đón rồi.

Ban đầu Đường Uyển còn cho rằng Liêu Nhị là vì mỹ sắc của các cô, nên mới lay động sắc tâm, cảm thấy thậm chí có chút lo sợ bất an. Nhưng nhìn thần thái Liêu Nhị không dám nhìn thẳng Hàn Vũ Tích, cô biết mình đã lầm. Liêu Nhị này thực sự tôn kính Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương,

không có bất kỳ vẻ làm bộ trong đó, với nhãn lực của Đường Uyển thậm chí còn nhìn ra chút sợ hãi của y.

Đường Uyển nghĩ không sai, Liêu Nhị quả thực là có chút sợ hãi, không vì cái gì khác, chỉ đơn giản là vì người đến là vợ của Lâm Vân. Có lẽ với lịch duyệt và kinh nghiệm của y có thể kết giao với Lâm Vân, nhưng đối với vợ của hãn y không chỉ không thể kết giao, mà còn phải biểu hiện sự vừa đúng. Ngộ nhờ làm cho Lâm Vân tức giận, tất cả của y rất có khả năng trở thành “Hắc thủ băng đao” thứ hai.

Mà thực lực của Liêu Nhị y so sánh với “Hắc thủ băng đao”, cũng chỉ như con kiến so với con voi mà thôi, căn bản không cùng một cấp bậc.

Tình huống chi tiết Hắc thủ băng đao bị tiêu diệt y cũng biết, nhưng bức ảnh sau khi tiêu diệt biến thành tro tàn y có rất nhiều tấm. Sự tàn ác của Lâm Vân tuyệt đối là trên y, mấy ngàn người bị hãn thiêu thành tro tàn, cho dù Liêu Nhị lấy đức thu phục người như y phỏng chừng cũng không dám làm. Hàn Vũ Tích là vận mệnh của Lâm Vân, hắc đạo trên toàn thế giới đều biết, Liêu Nhị sao không biết cho được, cho nên mới nơm nớp lo sợ gấp đôi.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương cũng rất kỳ lạ với thái độ của Liêu Nhị, tự nhủ y kính cẩn lại cẩn thận như vậy với các cô, lẽ nào người này thực sự là “Dĩ đức phục nhân” tiếng tăm lừng lẫy mà miệng Dương Vân nói kia sao? Tuy nhiên những thứ này Hàn Vũ Tích không muốn biết, bất luận Liêu Nhị như thế nào, cũng không liên quan đến nàng.

- Ông chính là Nhị gia?

Hàn Vũ Tích đột nhiên hỏi một câu.

Liêu nhị rung mình một cái, vội vàng nói:

- Không dám, không dám, phu nhân chỉ cần gọi Liêu nhị là được rồi.

Trong lúc nói chuyện mấy cốc trà Đại Hồng Bào trên Vũ Di Sơn đã được pha với mùi hương mê người được bưng lên, Hạ Tinh chỉ cảm thấy loại trà này ngửi mùi cũng không tệ, không nhìn được uống một ngụm. Cho dù cô không hiểu về trà, cũng cảm nhận được đây tuyệt đối không phải trà bình thường.

Hạ Tinh không hiểu, nhưng Đường Uyển hiểu. Loại Đại Hồng Bào này không nhất định là loại tốt nhất, nhưng tuyệt đối là trà có thể bán ra với giá đắt nhất. Trong lòng càng không hiểu Lâm Vân vì nguyên nhân gì mà khiến Liêu nhị tôn kính như vậy, cô biết đây không phải là chỗ có thể hỏi, quyết định sau khi trở về sẽ hỏi phụ thân một chút.

- Một thời gian trước, Lâm Vân có đến qua chỗ ông không?

Hàn Vũ Tích cũng không có tâm tư đi uống trà, trực tiếp hỏi.

- Đúng, đúng, mấy thủ hạ không hiểu chuyện của tôi, tôi đã nhốt bọn chúng lại rồi. Để tôi gọi bọn chúng ra bồi tội.

Liêu nhị liên vội nói.

- Bồi tội thì không cần nữa, tôi chỉ muốn hỏi một chút về tin tức của Lâm Vân. Anh ấy sau khi rời khỏi chỗ ông thì đã đi đâu?

Hàn Vũ Tích khoát khoát tay tiếp tục hỏi.

Liêu nhị trong bụng thầm mắng, trong lòng nói cô là vợ hãm còn không biết, hỏi tôi thì được cái gì chứ. Nhưng thần sắc lại càng kính cẩn,

- Lúc đó khi Lâm thiếu gia đến, tôi vẫn đang ở Mỹ, nghe nói anh ấy đến Trung Ninh, tôi lập tức từ Mỹ trở về. Chỉ là Liêu nhị tôi phúc bạc, vẫn không được gặp anh ấy. Chỉ nghe người bên dưới nói, anh ấy từng nói có chuyện gấp nên phải rời đi, về phần đi đâu, tôi cũng không biết.

Hạ Tinh chợt nhớ tới cái gì đó, vội vàng ghé sát bên tai Hàn Vũ Tích nói:

- Anh Lang Thang nói đi tìm lại trí nhớ rồi, anh ấy một khi tìm lại được trí nhớ khẳng định sẽ quay về thăm chúng ta. Chị Vũ Tích, chị đừng lo, anh Lang Thang rất lợi hại mà.

Tìm kiếm trí nhớ? Lâm Vân từ núi Côn Luân trở về, chẳng lẽ lại đi núi Côn Luân? Nếu trí nhớ của hắn đã mất hết rồi, lẽ nào hắn còn có thể nhớ chuyện đi núi Côn Luân?

Tuy nhiên Hàn Vũ Tích biết sẽ không hỏi được gì từ chỗ Liêu nhị, chỉ đành cáo từ y. Mãi cho đến khi mấy người đi khỏi, Liêu nhị mới lau lau khuôn mặt “Dĩ đức phục nhân” của mình.

- Nhị gia, chỉ là mấy ả đàn bà thôi mà...

Một thanh niên đứng sau Liêu nhị lần đầu tiên thấy bộ dạng có chút căng thẳng của Liêu nhị, rất không hiểu hỏi. Nếu bình thường nhìn thấy mấy người đẹp này, Liêu nhị kiểu gì cũng giữ lại bằng được, chứ làm gì có kiểu chú ý như vậy chứ.

- Người biết cái gì.

Liêu nhị quăng lại một câu, đầu cũng không quay lại cứ thế đi vào.

Hàn Vũ Tích khi biết Lâm Vân khẳng định không có ở Trung Ninh liền để cho hai người Dư Dụ về Yên Kinh trước, còn mình ở lại xem sao rồi sẽ trở về cùng Liễu Nhược Sương. Dư Dụ lại không có cách nào, chỉ đành về trước cùng Chu Dương.

Hàn Vũ Tích và Dương Vân trao đổi điện thoại với nhau, Lâm Vân vừa đến Trung Ninh đã lập tức gọi cho nàng. Tuy Dương Vân muốn giữ Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương ở lại vài hôm, nhưng hai người bọn họ dường

như rất lo lắng chuyện của Lâm Vân, nên Dương Vân cũng không nói nhiều.

- Vũ Tích, chúng ta làm sao bây giờ? Anh ấy nếu đã mất đi trí nhớ, một mình làm sao có thể về nhà, ài, thật là làm cho người lo lắng mà.

Liễu Nhược Sương còn đang suy nghĩ chuyện Lâm Vân lang thang.

- Chị cũng rất lo lắng cho anh ấy, Dương Vân nói anh ấy đã khôi phục lại thần trí rồi, chỉ có điều những thứ trước kia đã không nhớ được nữa. Chị nghĩ anh ấy vẫn có một chút ấn tượng với chuyện trước kia đấy. Nếu như vậy, chị đoán anh ấy có thể đi Phần Giang. Bởi vì Phần Giang là nơi bọn chị ở lâu nhất, có lẽ anh ấy có thể nhớ được một chút, nên đi Phần Giang tìm lại trí nhớ trước kia là điều có thể. Cho nên Nhược Sương này, chị muốn đi Phần Giang xem sao.

Hàn Vũ Tích tuy không muốn đi Phần Giang một mình, nhưng vì Lâm Vân nàng chỉ đành đi đến đó xem sao.

Đối với Phần Giang, tình cảm của Hàn Vũ Tích rất là phức tạp. Ở đây nàng bị gia đình ép gả cho một anh chàng điên khùng, ở đây cô bị người nhà bức bách đến mức phải trốn đi, nhưng đây cũng là nơi mà nàng đã yêu Lâm Vân.

- Vâng, em cũng nghĩ như vậy, chỉ là không nghĩ thấu triệt như chị thôi. Em nghĩ anh Lâm Vân nếu đã quên nhiều chuyện trước kia, vậy thì chuyện anh ấy đi núi Côn Luân hẳn cũng phải quên rồi.

Liễu Nhược Sương lại nghĩ đến chuyện trước kia nàng đến Phần Giang điều tra Nhị thế tổ Lâm Vân này.

Môn Thường tuy bức Mông Văn nhảy xuống Cửu Hoa, nhưng đối với y mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì. Thứ nhất y ban đầu không có ý định giết chết Mông Văn, thứ hai y còn muốn tìm tung tích của Lâm Vân từ

Mông Văn. Kết quả cái gì cũng không đạt được, lại ép chết Mông Văn, đây không phải là điều gã muốn.

Mặc dù như thế, từ chỗ Mông Văn y cũng biết được người y muốn tìm tên là Lâm Vân. Quê quán của Lâm Vân có khả năng là Kim Môn, nhưng từ sau khi gã biết được chuyện Mông Văn đã biết y không phải là anh họ của Lâm Vân, Môn Thường có chút nghi ngờ, quê của Lâm Vân mà Mông Văn nói là Kim Môn liệu có chính xác hay không.

Tuy nhiên cũng may Môn Thường đã học được cách lên mạng, hai từ “Lâm Vân”, đã tìm thấy được mấy ngàn tin tức.

Nhưng khiến gã chú ý thì chỉ có mấy tin thôi. Người nghiên cứu ra nội y Vân Tầm Miên ở Phụng Tân là Lâm Vân. Kiểm tra cái tên Lâm Vân này, hẳn là quản lý đi ra từ 'Công ty trang phục Hồng Tường' ở Phụng Tân, tuy nhiên chỉ ở lại đây mấy tháng rồi đi.

Còn nữa đó là, Chủ tịch tập đoàn Vân Môn tên là Lâm Vân, nhưng tin tức đăng sau vị chủ tịch này là không, không có bất kỳ ghi chép gì. Tin thứ ba đó là thành phố Kim Môn có một Phó chủ tịch thành phố tên Lâm Doãn, Doãn và Lâm cách đọc gần giống nhau. Cái này khiến Môn Thường không thật khẳng định, nhưng gã đã tốn một ngày, cũng chỉ tìm ra mấy dòng tin tức này mà thôi.

Theo gã Lâm Doãn ở Kim Môn có tính khả năng rất cao, một người Mông Văn đã nói qua Lâm Vân là người Kim Môn, còn có một Phó chủ tịch thành phố vừa khéo tên là Lâm Doãn. Về phần tên khác nhau, có lẽ mình nghe nhầm cũng không chừng.

Ý tưởng của Môn Thường là trạm thứ nhất đi Kim Môn, trạm thứ hai đi Yên Kinh. Nhưng Thanh Dương không có sân bay, sân bay cách Thanh Dương gần nhất là sân bay quốc tế ở Phần Giang.

Xem ra vẫn phải đi Phần Giang một lần, từ Phần Giang cũng không có chuyến bay đi Kim Môn. Môn Thường cuối cùng quyết định Kim Môn có tính khả năng cao nhất y sẽ đi sau cùng. Bây giờ đi Phần Giang trước, tiện thể đến 'Công ty trang phục Hồng Tường' xem sao, sau đó ngồi máy bay đi Yên Kinh tới tập đoàn Vân Môn, cuối cùng là đi Kim Môn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 343: Ăn Nhip Với Nhau

M

ôn Thường ngồi trên xe lửa từ Thanh Dương đến Phần Giang, trong lòng nghĩ đến chuyện của Lâm Vân, còn có cô Mông Văn này rốt cuộc có quan hệ gì với Lâm Vân. Tự thấy cảm tức vì mình quá nóng vội, bằng không nếu biết quan hệ giữa Lâm Vân và Mông Văn rồi, y cũng có thể giả mạo một chút.

Cửu Hoa Sơn là một đại danh sơn của Hoa Hạ, truyền thuyết rằng nơi đây Bồ Tát linh nghiệm, chỉ cần đến cầu nguyện, thì khẳng định có thể có được nguyện vọng của mình. Nếu như không đạt được nguyện vọng của bạn, thì tức là bạn chưa đủ thành tâm, dù sao cũng không có quan hệ gì đến Bồ Tát.

Ngồi đối diện với chỗ của Môn Thường chính là hai người vừa từ Cửu Hoa Sơn cầu nguyện trở về. Một người đàn bà khoảng năm mươi tuổi, còn có một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi. Người thiếu phụ này có vài phần tư sắc, tuy chút tư sắc này của cô ta không gây sự chú ý cho Môn Thường, nhưng hai bầu ngực căng phồng đầy đặn của cô ta đã gây chút hứng thú cho y.

Tuy thiếu phụ này còn kém xa so với Mông Văn và Tiêu sư tỷ, nhưng cặp búi này quả là vốn liếng khá dày. Cô ta thấy Môn Thường nhìn chăm chăm vào ngực của mình, không chỉ không thấy ái ngại, thậm chí còn cố ý hếch hếch lên.

Môn Thường tuy không có hứng thú gì với loại phụ nữ như vậy, nhưng nếu cô ta tình nguyện, chơi một chút cũng có sao đâu.

Cô ta thấy Môn Thường nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình, ánh mắt còn có chút mùi vị nhục dục, hơn nữa Môn Thường này tướng mạo cũng

không tệ. Nếu không có chút bộ dạng háo sắc đó, thậm chí có chút ý vị thế ngoại cao nhân, người đàn bà này dường như rất có cảm giác thành tựu, nói:

- Này anh, anh cũng từ Cửu Hoa Sơn đến sao?

Môn Thường thấy cô ta không ngờ chủ động tiếp cận, nghĩ thầm quả nhiên là độ tuổi như hồ mà, phỏng chừng chồng cô ta là một gã héo quắt. Y gật đầu nói:

- Không sai, tôi vừa du lịch ở Cửu Hoa về, tới đó chỉ là để thăm vài người bạn cũ thôi.

- Vậy anh xuống ga nào?

- À, tôi đi Phần Giang.

- A, thật trùng hợp, chúng tôi cũng đến Phần Giang đây. Anh là người Phần Giang hả? Khá thú vị nhỉ.

- Không phải, tôi lần đầu đến Phần Giang, tôi đang phát sầu không biết làm thế nào để tìm được nhà em họ đây?

Môn Thường vừa nghe xong lời người phụ nữ này nói, dường như cô ta cũng ở Phần Giang, lập tức càng thấy hứng thú.

- Em họ anh là người Phần Giang hả? Cậu ấy tên gì?

Cô ta dường như rất hứng thú với lời nói của Môn Thường.

- Em họ tôi tên là Lâm Vân, chỉ có điều trước kia tôi nghe nói cậu ấy làm việc ở Phần Giang, lần này tôi vì trị bệnh giúp cho một người bạn ở Cửu Hoa, tiện thể đến thăm nó luôn.

Môn Thường nói linh tinh.

- Anh là bác sĩ hả?

Người phụ nữ kỳ quái nhìn Môn Thường, cô ta cảm giác Môn Thường không giống một bác sĩ lắm.

- Đúng vậy, tôi làm y học gia truyền. Người bạn cũ này của tôi vì đã đi rất nhiều bệnh viện lớn rồi, nhưng bệnh tình vẫn không có bất kỳ thuyên giảm, lần này cố ý mời tôi đến khám xem sao.

Môn Thường nói chuyện mà biểu lộ rất thản nhiên, gần như y đúng là một thể ngoại cao nhân vậy.

Khuôn mặt người phụ nữ hiện lên sự kinh ngạc, còn chưa nói gì, người đàn bà khoảng năm mươi tuổi bên cạnh đã nói trước:

- Bệnh bạn cậu đã chữa được chưa?

- Chỉ là bệnh phổi thôi, tôi trị hai ngày đã khỏi rồi. Thực sự không biết bệnh viện bây giờ làm ăn kiểu gì, ngay cả tí bệnh này cũng không chữa được, ài, y thuật xuống dốc rồi.

Môn Thường nói rồi còn nhắm mắt thở dài một hơi.

Người đàn bà vừa nói đó trong mắt đột nhiên hiện lên sự kinh hãi, tự nhủ hẳn không phải là mình gặp được thần y rồi chứ? Mình vừa từ Cửu Hoa sơn cầu nguyện trở về, trên xe lửa đã gặp được thần y, Bồ Tát ở Cửu Hoa Sơn này thật đúng là linh nghiệm mà!

-Ồ, anh đúng là thầy thuốc sao? Tôi là Trần Phượng, đây là mẹ tôi. Còn chưa hỏi quý danh của anh?

Người phụ nữ thấy Môn Thường nói với mẹ mình y chính là thầy thuốc, thì càng có hảo cảm với tay Môn Thường anh tuấn phóng khoáng này, ánh mắt khi nói chuyện còn mang theo chút ướn ắt.

- Ồ có gì đâu, tôi là Môn Thường, nhà tôi vốn là thế gia y thuật ẩn thế. Lần này tôi ra giúp là bởi vì cha của người bạn này trước kia từng gặp qua tôi một lần. Lần này cũng bởi vì ông ấy nhờ người gửi thư cho tôi, tôi mới biết chuyện người bạn đó bị bệnh, nên đặc biệt đến giúp đỡ.

- Thật không ngờ, xem ra người có y thuật thực sự đều là gia tộc ẩn thế à. Môn tiên sinh, không biết có thể mời anh đến nhà tôi ở tạm mấy hôm được không. Nhà tôi bây giờ cũng có người bị bệnh, nhưng đã tới rất nhiều bệnh viện đều không có kết quả gì, rất muốn nhờ Môn tiên sinh giúp đỡ.

Mẹ của Trần Phượng gần như rất cẩn thận hỏi, chỉ sợ mình mời một cách mạo muội, sẽ khiến cho tên Môn Thường ở trước mặt này cảm thấy quá mức đường đột.

Trần Phượng nhìn nhìn Môn Thường anh tuấn, trong lòng lại phập phồng, người họ Môn này quả thực hiếm thấy. Môn Thường vừa mới nói gã có một người em họ gì đó đang ở Phần Giang, người đó tên là Lâm Vân, mình giúp y tìm một chút là được rồi. Đúng rồi, Lâm Vân sao mà nghe quen thế, đợi đã, a, lẽ nào là Ngũ thiếu gia của nhà họ Lâm?

Trần Phượng ngây ngẩn cả người, phải nói người nổi danh nhất Phần Giang trừ Lâm Vân này ra, thì còn có ai nữa chứ. Không phải đúng là hãn chủ? Đang định tiếp tục hỏi thăm, Môn Thường lại nói:

- Có thể có được lời mời của cô, Môn Thường đương nhiên vui vô cùng. Nếu như có thể giúp cô chữa trị bệnh tình cho người thân, Môn Thường tất nhiên nguyện ý, chỉ có điều cháu còn phải đi tìm người, sợ...

- Người anh muốn tìm là Lâm Vân à? Anh ta thực sự là em họ anh sao?

Trần Phượng rất kinh ngạc nhìn Môn Thường hỏi.

- Đúng vậy, chính là Lâm Vân, làm sao vậy? Cô biết nó hả?

Môn Thường thấy ý của Trần Phượng giống như là biết Lâm Vân, cố nén sự vui sướng trong lòng, chậm rãi hỏi.

- Ủ, tôi biết người này, chỉ có điều bây giờ anh ta không ở Phần Giang nữa rồi, hẳn là đang ở Yên Kinh. Đúng rồi, em họ Lâm Vân của anh là chủ tịch tập đoàn Vân Môn, anh đừng nói là không biết nhé?

Trần Phượng có chút kinh ngạc hỏi.

- À, cái này tôi biết một chút, chỉ có điều không ngờ nó phát nhanh như vậy, tôi còn nghĩ nó vẫn đang ở Phần Giang cơ đấy. Tôi chỉ là nhất thời nảy lòng đến thăm nó, kỳ thực lần trước tôi gặp nó cũng là hai mươi năm trước rồi, khi đó nó đến nhà tôi. Không ngờ bây giờ nó đã là chủ tịch của một tập đoàn lớn, em họ tôi thật đúng là giỏi giang mà. Có lẽ nó không nhận ra tôi được nữa đâu.

Môn Thường đè sự cuồng hỉ trong lòng xuống, thật sự không uống công tí nào.

Lâm Vân ở Phần Giang này không ngờ là cùng một người với Lâm Vân ở Yên Kinh, tức là nói Lâm Vân mà mình tìm rất có thể chính là hắn. Nghĩ tới đây cố gắng khống chế sự run rẩy trong giọng nói và tiếp tục hỏi:

- Vậy cô có biết một người tên Mông Văn không?

- Đương nhiên biết rồi, cô ấy chính là tổng giám đốc của tập đoàn Vân Môn, chỉ cần là người biết tập đoàn Vân Môn thì đều biết cô ta.

Lời của Trần Phượng thiếu chút nữa khiến cho Môn Thường ôm hôn cô ta mấy cái.

Đã xác định Lâm Vân chính là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn, khó trách Mông Văn này và Lâm Vân kia có chút không rõ ràng, hóa ra là hai đầu sỏ của một công ty.

Trần Phượng thấy Môn Thường cúi đầu không nói lời nào, còn tưởng rằng y thất vọng vì Lâm Vân không ở Phần Giang, lập tức an ủi nói:

- Anh đừng vội, trước tiên cứ qua nhà tôi ở tạm mấy ngày, vừa khéo bệnh tình của cha tôi còn cần đến sự giúp đỡ của anh. Quê của Lâm Vân này thực ra là ở Phần Giang, cha anh ta Lâm Viễn Chương sống ở sơn trang Hoàn Hồ. Tuy đi Yên Kinh chỉ mất một tiếng đồng hồ, nhưng có một điều muốn nói với anh đó là, thực ra người của Lâm gia rất lợi thế, anh đã nhiều năm như vậy không đến, nói không chừng người ta sẽ không nhận người anh họ như anh đâu.

Môn Thường nghe thấy cha của Lâm Vân không ngờ ở Phần Giang, lập tức có chủ ý, đến lúc đó trước mắt là cứ khống chế Lâm Viễn Chương cha của Lâm Vân lại đã, sau đó đi tìm Lâm Vân, trong tay có được lợi thế này sẽ tốt hơn không ít.

Tuy nhiên từ lời nói của Trần Phượng y có thể cảm giác được rằng, Trần Phượng này không thiện cảm lắm với Lâm gia, mình tốt nhất không nên biểu hiện có quan hệ quá tốt với Lâm gia.

Nghĩ tới đây vội vàng nói:

- Kỳ thật tôi và em họ cũng đã mấy chục năm không qua lại với nhau rồi, lần này chỉ là tiện thì ghé qua chơi thôi. Giờ có tìm không thấy cũng không sao, dù sao hai nhà cũng không có quan hệ gì quá thân thích.

Một câu nói đơn giản đã biến ý đồ tìm kiếm thành một quan hệ vô cùng bình thường, đến chỉ là thuận đường, tìm được càng tốt, không tìm được cũng chẳng sao.

Trần Phượng thấy Môn Thường nói như vậy trong lòng càng thêm cao hứng, chỉ với mấy tiếng đồng hồ trên đường hai người đã càng lúc càng trở

nên máu lửa. Nếu đây không phải đang trên xe lửa, có khi hai người đã dìu nhau lên giường rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 344: Tin Tức Của Lâm Vân (1-2)

T

rần Phượng càng lúc càng thích Môn Thường anh tú hào phóng này, hơn nữa y nói chuyện cũng rất có tu dưỡng. So với gã chồng Lý Tiểu kia của mình thì không biết là mạnh hơn đến mức nào. Gã chồng kia của mình không chỉ là một Hoa Hoa công tử, mà còn ngày đêm không về. Mỗi lần về nhà thì nằm lên giường mấy phút là đã ngủ như chết, khiến cho cô ta chẳng khác gì một cô ả độc thân cả.

Nếu không phải vì Lý Tiểu là người của Lý gia Phần Giang, nói không chừng cô ta sớm đã ly hôn rồi.

Môn Thường cuối cùng đã hiểu rõ được ân oán giữa Lý gia và Lâm gia, cũng biết rõ được thân phận của Trần Phượng. Cô ta là vợ của nhị thiếu gia nhà họ Lý Phần Giang, lần này về nhà mẹ đẻ là cùng mẹ lên Cửu Hoa sơn cầu nguyện. Xem ra mình có thể liên lạc với Lý gia để nắm chắc nhiều tin tức hơn về Lâm Vân. Gã lập tức đồng ý với ý kiến đi về nhà họ ở mấy hôm.

Trần Phượng thấy Môn Thường đồng ý về nhà cô ta, còn chịu giúp thăm bệnh cho cha cô ta, mị sắc trong mắt càng dày đặc.

Hôm đó Môn Thường đến xem qua bệnh cho cha của Trần Phượng, ông ta hai năm trước hai chân đột nhiên bị liệt, đã đến rất nhiều bệnh viện, cũng đã kiểm tra ra được nhiều vấn đề, nhưng không cái nào chính xác. Trên cơ bản khi bác sĩ xem thì nói trôi chảy lắm, nhưng khi trị thì lại không ra gì cả.

Môn Thường là một tu sĩ Luyện Khí tầng mười, rất nhiều phương diện mạnh hơn nhiều so với một bác sĩ bình thường. Trải qua một lần trị liệu của y, cùng với một viên đan dược, cha của Trần Phượng rõ ràng đã cảm thấy được chân mình có chút cảm giác.

Cứ như vậy người của Trần gia càng tôn sùng Môn Thường, Trần Phượng càng ngênh phụng y. Tối ngày hôm đó hai người đã lăn lộn trên giường một trận. Cho dù Môn Thường là tu sĩ Luyện Khí tầng mười, nhưng cũng cảm thấy ăn không tiêu. Trần Phượng này khi ở trên giường quả thực giống như bị điên vậy. Bà Trần gần như biết con gái mình đang làm gì, nhưng lại giả vờ như không biết.

- Anh còn muốn đến Yên Kinh tìm em họ Lâm Vân của anh không?

Trần Phượng sau khi thỏa mãn, càng bộc lộ rõ sự phong tình, càng không che dấu hai ngọn núi ngạo nghễ trước ngực.

Môn Thường tiện tay nắn nắn vài cái rồi nói:

- Ngày mai tôi sẽ đi sơn trang Hoàn Hồ xem sao. Tuy đã lâu không qua lại với Lâm gia, nhưng đến rồi thì cũng nên chào hỏi chú ấy một tiếng.

Theo cách Môn Thường nghĩ, nếu như gã khổng chế được Lâm Viễn Chương, sau đó lại thông qua Lâm Viễn Chương khổng chế Lâm Vân, còn gì tốt hơn chứ.

- Thực ra người mà em họ anh cưng nhất là vợ anh ta. Vợ anh ta tuyệt đối là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà em từng gặp qua, hơn nữa rất kỳ quái nhé, trước sau mấy lần gặp qua cô ta thì càng thấy cô ta xinh đẹp hơn. Thật sự là kỳ quái, nếu như anh có được sự thừa nhận của cô ta, sao đó anh đi nhận em họ anh thì nhẹ nhàng quá rồi.

Theo Trần Phượng, Môn Thường này đến tìm Lâm Vân không gì ngoài tiền tài của hắn, muốn đến kiếm tí chút mà thôi.

- Vũ Tích, khu này của nhà Lâm Vân rộng nhĩ. Sơn trang Hoàn Hồ này chỉ sợ có một nửa là sản nghiệp của nhà Lâm Vân?

Liễu Nhược Sương đi theo Hàn Vũ Tích đến trước cổng sơn trang Hoàn Hồ. Đối mặt với sơn trang lớn như vậy, Liễu Nhược Sương cảm thán không thôi.

- Nhược Sương, ở đây không phải của Lâm Vân, là của Lâm gia. Lâm Vân và Lâm gia là hai chuyện khác nhau.

Hàn Vũ Tích nhớ lại chuyện ngày đó Lâm Vân bị đuổi ra khỏi sơn trang Hoàn Hồ, lần đó cô lái xe tiễn Lâm Vân tới cổng, về sau Lâm Vân lại đợi cô đi rồi, đến nhìn cũng không thèm nhìn sơn trang Hoàn Hồ này một cái, dứt khoát một mình rời khỏi nơi đây.

Nếu không phải mình và anh ấy đã hẹn là sẽ đi ly hôn, thì có lẽ bây giờ cô thật sự đã mất Lâm Vân. Xua đuổi người con trai bị điên của mình ra khỏi nơi ở duy nhất, Hàn Vũ Tích không có chút cảm giác thân tình gì đối với Lâm Viễn Chương cha của Lâm Vân. Cô cảm thấy cha hăn cũng giống cha cô, đều là loại người chỉ biết lo cho bản thân mà không thèm suy nghĩ cho con cái của mình.

- Vũ Tích...

Liễu Nhược Sương hiểu rõ tâm tư của Hàn Vũ Tích, lúc trước Lâm Vân ở công ty nói qua “Tập đoàn Vân Môn là của mọi người, không phải của Lâm gia.”

Hàn Vũ Tích nhìn sơn trang Hoàn Hồ tráng lệ này, không có bất kỳ ý nghĩ gì, cô chỉ muốn hỏi thăm một chút về chuyện của Lâm Vân, hoặc là nói cho bọn họ biết nếu như Lâm Vân có quay lại, thì lập tức gọi điện cho cô. Đối với nơi này cô không có chút cảm tình nào, từ trước tới nay cô chỉ mới qua đây có hai ba lần mà thôi.

- Xin chào hai cô, xin hỏi...

Một thanh âm làm hai người Hàn Vũ Tích bừng tỉnh.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương quay đầu lại thì thấy Môn Thường đang đi tới, nhưng lại không biết người này.

Môn Thường lại quên tiếp tục hỏi về sau, sự mỹ mạo và khí tức linh động của Hàn Vũ Tích khiến y ngây người. Một nữ tử phàm nhân không ngờ lại xinh đẹp như thế, dung mạo của hai cô gái này quả thực không kém gì so với Tiêu sư tỷ của y, thậm chí cô gái bên trái này càng có vẻ linh động hơn.

Thấy Môn Thường nhìn chăm chăm các cô mà không nói gì, hơn nữa ánh mắt có chút không lịch sự, Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đều trầm nét mặt, người này thật vô lễ.

Môn Thường phản ứng lại, vội vàng nói:

- Tôi là bạn của Lâm Vân, đến tìm người thân của anh ấy. Đây có phải nhà của Lâm Vân không?

Nghe xong lời nói của Môn Thường, Hàn Vũ Tích mới một lần nữa nhìn kỹ Môn Thường, người này là bạn của Lâm Vân sao? Sao không nghe anh ấy nói qua?

Nhìn thấy thần sắc nghi hoặc của Hàn Vũ Tích, Môn Thường vội vàng nói:

- Tôi là Môn Thường, lần đầu đến Phần Giang, cho nên mới hỏi thăm hai vị nhà của Lâm Vân. Ở đây có phải không?

Hàn Vũ Tích chưa từng gặp qua người này, cũng không có nghe Lâm Vân nói qua có một người bạn tên là Môn Thường, chỉ đành nói:

- Lâm Vân ra ngoài vẫn chưa về, tôi cũng đến tìm anh ấy. Chỉ có điều sao tôi chưa nghe nói qua anh ấy có một người bạn tên là Môn Thường nhỉ?

Môn Thường vừa nghe Lâm Vân quả nhiên chưa trở về, xem ra Lão tổ nói rất đúng, mình cũng không cần đi Yên Kinh nữa rồi, Lâm Vân này khẳng

định đã mất hết tu vị. Nói không chừng bây giờ còn nằm tại nơi hẻo lánh nào đó cũng nên, hoặc là chết rồi. Chỉ có điều nếu như vậy, sự khó khăn để mình tìm được Lâm Vân không phải càng lớn sao?

Cũng may tổ sư cũng không hạn chế mình cần phải tìm được hãn trong bao lâu, nên cũng không vội. Chỉ có điều Trần Phượng so với hai cô gái này giống như là chim sẻ so với Phượng Hoàng vậy, quả thực là chênh lệch nhau quá lớn. Cô gái này nói rằng chưa nghe Lâm Vân nói qua là có một người bạn như y, nói rõ quan hệ giữa hai người rất gần, mình cần phải nghĩ cách để tiếp cận hai người này mới được.

Nghĩ tới đây y vội vàng nói:

- Là thế này, Lâm Vân bị thương rất nặng, hiện tại không thể nhúc nhích, đang ở nhà tôi tĩnh dưỡng, tôi đến là để báo với người nhà.

- Cái gì?

Hàn Vũ Tích lập tức lộ ra thần thái khẩn trương, Lâm Vân chẳng những mất toàn bộ trí nhớ, lại còn bị trọng thương nữa. May mà mình đến đây, nếu không cứ chờ người đến Phần Giang báo cho cô, chẳng phải đã chậm trễ rất nhiều thời gian sao.

- Bây giờ anh ấy đang ở đâu?

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương cùng lúc hỏi, có thể thấy rõ sự lo lắng trong lòng.

- Hai cô là?

Môn Thường tuy nghĩ tới một trong hai người là vợ của Lâm Vân, nhưng hai người này đều là trinh nữ, nên cuối cùng vẫn không biết được rốt cuộc ai mới là vợ của Lâm Vân, có lẽ hai người cũng chưa chắc đã là vợ hãn.

- Anh mau nói Lâm Vân sao rồi?

Sự lo lắng và tình yêu thương của Hàn Vũ Tích chất đầy trong câu nói.

Môn Thường sửng sốt một chút, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ hai người đều là vợ của Lâm Vân? Điểm ấy Môn Thường cũng không có quá mức để ý, Khôn Truân giới đừng nói lấy hai người vợ, cho dù là hai mươi người cũng rất bình thường.

- Vậy cô là Hàn Vũ Tích phải không?

Những tin tức này Môn Thường có được từ Trần Phượng.

- Đúng, tôi chính là Hàn Vũ Tích, là Lâm Vân nói sao?

Hàn Vũ Tích vốn rất tinh táo, nhưng một khi đề cập đến chuyện của Lâm Vân, cô không còn cách nào có thể bình tĩnh được nữa.

- A, đúng vậy, tuy nhiên mọi người không cần phải lo lắng, tôi là người mà Lâm Vân bảo đến thông báo một chút, hai người có đi cùng tôi không? Anh ta bây giờ đang ở cùng với Mông Văn, Mông Văn đang chăm sóc cho anh ta, hẳn là không có vấn đề gì.

Môn Thường nói xong nửa câu trước, khi nói muốn đi cùng tôi không, y thấy cô gái bên cạnh lộ ra thần sắc cảnh giác, liền vội vàng lôi tên của Mông Văn ra.

Quả nhiên sau khi nghe đến tên Mông Văn, hai cô gái gần như thở phào một cái. Nói rõ rằng cô gái tên Mông Văn này không chỉ bọn họ có quen biết, mà còn là người bọn họ tín nhiệm.

Mình đoán đúng rồi.

- Đúng, chúng tôi muốn đi cùng anh, Lâm Vân bây giờ ở đâu? Anh mau chóng dẫn đường đi?

Hàn Vũ Tích nghe được chuyện của Lâm Vân thì lập tức tinh thần loạn lên.

- Vũ Tích, hiện tại không nên gấp gáp, nếu Lâm Vân đã có tin tức, chúng ta sẽ qua đó là được mà, đừng quá lo lắng.

Tuy Liễu Nhược Sương trong lòng cũng thấy bất ổn, không phải Lâm Vân tại sao lại bị thương, nhưng cô với tâm trạng ngổn ngang lo âu vẫn an ủi Hàn Vũ Tích không cần lo lắng.

- Cách Phần Giang hơn hai trăm dặm, cũng không xa lắm, đợi lát nữa tôi dẫn mọi người đi là được rồi.

Môn Thường vừa nói, vừa nghĩ xem thông qua cách nào để lừa gạt hai cô gái này đến Địa Ngục Môn ở núi Côn Luân.

- A, thiếu phu nhân đã trở lại rồi à?

Cổng khu viện của Lâm gia ở sơn trang Hoàn Hồ đã mở, một quản gia khoảng hơn năm mươi tuổi vừa khéo đi ra.

Người quản gia này tuy Hàn Vũ Tích có chút quen mặt, nhưng không biết là ai, chỉ đành nói:

- Ủ, tôi về có chút chuyện, ở đây có xe không dùng đến không?

-Ồ, bây giờ cần luôn sao? Nếu bây giờ cần, tôi sẽ lập tức đi chuẩn bị. Lão gia đi Yên Kinh vẫn chưa quay về.

Quản gia này nói xong thì đợi chỉ lệnh của Hàn Vũ Tích, bây giờ chỉ cần bất kỳ người nào có quan hệ với Lâm Vân, người của Lâm gia đều không dám đắc tội. Chuyện của Lâm Khải, tuy không có nói rõ, nhưng mọi người trong lòng đều biết rõ, huống hồ gì người trước mặt này là thiếu phu nhân.

- Vâng, vậy thì cảm ơn chú. Bây giờ chú đi chuẩn bị đi, chúng tôi cần dùng ngay.

Hàn Vũ Tích chỉ muốn nhanh chóng đến bên cạnh Lâm Vân, không còn bất kỳ ý nghĩ gì khác.

- Vâng.

Quản gia không chút do dự quay người đi vào đại viện.

Lúc này Hàn Vũ Tích mới hồi phục lại tinh thần nhìn nhìn Môn Thường, cô cảm thấy trên người người này có một loại sóng linh lực, thậm chí còn cao hơn cô một bậc. Nghĩ đến đây cô đột nhiên rung mình, người trước mắt này không ngờ là một tu sĩ sao?

Dựa theo những gì cô biết thì tu sĩ trên địa cầu cực kỳ ít, cho dù mấy tu sĩ trong tổ dị năng, cũng không có một người có thể đạt đến Luyện Khí tầng năm, người này rõ ràng là còn cao hơn cảnh giới của cô. Tuy không biết y đã đến Luyện Khí tầng mấy, nhưng thần quyết Tinh Hà mà mình tu luyện, có thể cảm ứng được tu vị của người này còn cao hơn mình.

Lâm Vân làm sao có thể dưỡng thương trong nhà một tu sĩ chứ? Hàn Vũ Tích đột nhiên cảm giác được có chút không bình thường, nhưng chỗ không bình thường đó cô lại không thể nói. Tuy biết thần quyết Tinh Hà của mình cao cấp hơn rất nhiều so với công pháp bình thường, Môn Thường chỉ cần không phải là tu sĩ Trúc Cơ, muốn nhìn ra được tu vị của mình hẳn là rất khó. Nhưng Hàn Vũ Tích vẫn cố gắng khống chế linh lực không bị tràn ra ngoài, sợ Môn Thường này có thể nhìn ra được tu vị của mình.

Cô tuy cảm thấy Môn Thường này không bình thường, tuy không nói ra được, nhưng phòng một chút cũng là điều nên làm.

Môn Thường cũng cảm giác được sự khác nhau giữa Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương, tuy nhiên rất nhanh liền bình thường trở lại. Nếu Mông Văn

đã học được công pháp nội gia của Lâm Vân, khiến mình cảm giác được khí tức khác với phàm tục, thì vợ của Lâm Vân sẽ học nhiều hơn về loại công pháp này.

Từng hồi tiếng còi xe truyền đến, rất nhanh một chiếc xe ô tô màu đen chạy tới trước mặt Hàn Vũ Tích, từ trên xe bước xuống một người lái xe rất khỏe mạnh, anh ta đi đến trước mặt Hàn Vũ Tích nói:

- Thiếu phu nhân, tôi là Kim Gia Cường, xe đến rồi, bây giờ có thể đi được chưa?

- Ừ, bây giờ đi thôi. Anh Môn Thường, anh ngồi trước chỉ đường đi, tôi và Liễu Nhược Sương sẽ ngồi ghế sau.

Hàn Vũ Tích nói rồi không cần chờ để Kim Gia Cường đi mở cửa, cô tự mình chủ động kéo mở cửa xe phía sau, ngồi vào trong cùng Liễu Nhược Sương. Môn Thường thấy thế, liền vội vàng ngồi lên ghế trước. Một lái xe, cho dù có cường tráng đi nữa, trong mắt Môn Thường cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Hàn Vũ Tích ngồi phía sau tuy sinh lòng hoài nghi tên Môn Thường này rất có thể là một tu sĩ cao cấp hơn cô, nhưng y ngay cả Mông Văn cũng biết, hẳn là không phải đang lừa bịp cô.

Trên đường đi Hàn Vũ Tích không ngừng hỏi thăm Môn Thường về chuyện liên quan đến việc Lâm Vân bị thương, Môn Thường trả lời không chút sơ hở, thậm chí còn nói rằng Lâm Vân bị thương chưa lành là do đi núi Côn Luân. Về sau gặp được sư phụ của y, mới cứu được Lâm Vân một lần dưới cơ duyên trùng hợp đó.

Lâm Vân hẳn là từng đến núi Côn Luân, điều này Hàn Vũ Tích biết, cô vốn định đi núi Côn Luân tìm Lâm Vân, chỉ có điều sau khi trở về Lâm Vân đã mất trí nhớ, lại còn bị thương nữa. Chả trách không nghe Lâm Vân nhắc

đến người có tên Môn Thường này, hóa ra Môn Thường này sau khi vì Lâm Vân bị thương đã cùng sư phụ cứu hắn, mới quan biết Lâm Vân.

- Anh Môn Thường, vết thương của anh Lâm Vân có nặng lắm không?

Liễu Nhược Sương có chút lo lắng cho vết thương của Lâm Vân, nếu đã không thể ngồi xe trở về, thì khẳng định là rất nặng.

- Ủ, vết thương không nhẹ, chỉ có điều bây giờ đã qua cơn nguy kịch rồi.

Môn Thường mỗi lần nói chuyện nhất định phải quay đầu lại nhìn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

- Anh Môn, nếu Lâm Vân đã có thể nói chuyện, anh ấy sao không gọi điện thoại về nhà? Còn đích thân anh chạy một chuyến?

Hàn Vũ Tích đột nhiên hỏi.

Môn Thường căng thẳng trong lòng, điểm này quả thật khiến y bất ngờ, tuy nhiên lập tức nói:

- Lâm Vân sau khi tỉnh lại chỉ nói bảo tôi đi Phần Giang tìm cha anh ta, hoặc là đi Yên Kinh tìm vợ anh ta Hàn Vũ Tích, nhưng lại không kịp nói số điện thoại thì đã bị hôn mê. Tôi tìm trên người anh ta cũng không có điện thoại, chắc là rơi mất rồi.

Môn Thường tuy cảm thấy câu trả lời của mình không có vấn đề gì, hơn nữa hôm qua y đã biết được tình hình đại khái của Lâm Vân thông qua chỗ Trần Phượng. Khắc khắc, còn Trần Phượng kia nữa, để cô ta từ từ đợi đi.

Hàn Vũ Tích lại nhíu nhíu mày, cô không tin Lâm Vân sẽ bảo Môn Thường đến Phần Giang tìm cha hắn, cô quá hiểu rõ Lâm Vân rồi. Nếu nói đi Yên Kinh tìm cô hoặc lão gia tử, cô còn tin một chút, nhưng đến tìm cha hắn, cô thực không tin lắm. Nghĩ đến đây cô hỏi lại một lần nữa:

- Lâm Vân bị thương lâu chưa?

- Bị thương đã lâu chưa?

Môn Thường thầm tính toán thời gian lúc mình rời khỏi núi Côn Luân rồi nói:

- Đã hơn một tháng rồi.

Hàn Vũ Tích suy nghĩ, tên Môn Thường này nhất định đang lừa gạt các cô. Lâm Vân rời đi Trung Ninh mới hơn nửa tháng, Môn Thường lại nói Lâm Vân bị thương ở chỗ y hơn một tháng. Nếu không phải Dương Vân lừa gạt các cô, vậy chính là Môn Thường lừa gạt các cô.

Dương Vân chắc chắn sẽ không làm vậy. Hơn nữa Dư Dự còn từng nói, nửa tháng trước Lâm Vân còn dùng qua thẻ ngân hàng. Vậy chứng tỏ người lừa các cô là Môn Thường. Liễu Nhược Sương cũng phát hiện ra sơ hở trong câu trả lời của Môn Thường. Nhưng cô là một cô gái gái thông minh, nên không lên tiếng. Nếu Hàn Vũ Tích đã hỏi như vậy, chứng tỏ chị ấy đã hoài nghi.

Tuy nhiên Hàn Vũ Tích lại thấy hơi yên tâm. Nếu Môn Thường đang lừa gạt hai người, vậy thì Lâm Vân có thể không bị thương. Chắc anh ấy đang đi đâu tìm trí nhớ.

Xe đã đi được vài chục phút, nhưng Môn Thường vẫn nói chưa đến nơi, chỉ lái xe về phía trước. Hàn Vũ Tích ước lượng khoảng cách. Với tốc độ lái xe như vậy, chiếc xe này đi ít nhất đã được 800km. Nàng rất sốt ruột, cố gắng nghĩ ra cách giải quyết.

Liễu Nhược Sương thấy xe càng chạy càng xa, Hàn Vũ Tích không biểu lộ gì. Đành phải chủ động nói:

- Chỗ chúng ta hình như đã vượt qua 300km rồi thì phải?

Môn Thường mở cửa sổ ra nhìn, lông mày cau lại, thì thầm nói:

- Chẳng lẽ do tôi đi nhầm hướng? Để tôi xem lại thế nào, bình thường là phải tới rồi chứ.

Miệng ngoài nói vậy, nhưng trong đầu thì nghĩ, nói không chừng hai người này đã hoài nghi mình. Cũng không ngờ đi xa như vậy rồi, còn chưa tìm được một chỗ phù hợp để động thủ. Môn Thường hoàn toàn không có ý định đối phó với hai người giống như đối phó với Mông Văn. Chậm rãi để cho hai người tiếp nhận mình. Cứ tìm một chỗ rồi dùng sức mạnh, sau đó trực tiếp đưa tới Côn Luân là được.

Liễu Nhược Sương đang lúc bối rối, bỗng có tiếng của Hàn Vũ Tích vang lên bên tai:

- Chị đang dùng thần thức truyền âm cho em. Tu vị của tay Môn Thường này cao hơn chị. Từ đầu đến cuối y đang lừa gạt chúng ta. Em đừng lên tiếng. Chị không biết y có thần thức hay không. Cho dù có cũng không thể mạnh bằng của chị được. Cũng may y chưa phát hiện ra chúng ta là người Tu Chân, cho nên chúng ta còn có cơ hội.

Liễu Nhược Sương nghe Hàn Vũ Tích nói vậy, thầm nghĩ, quả nhiên Môn Thường là kẻ dối trá. Lúc y mới lên xe, cô đã hoài nghi rồi, nhưng không tìm được điểm nào đáng nghi vấn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 345: Đánh Lén Thành Công

H

àn Vũ Tích biết rất rõ sự lợi hại của tu sĩ. Dù cho có nhiều người vây công y, thì cũng là chịu chết mà thôi.

- Anh tài xế, tôi nhớ chỗ này có một vùng núi lớn cơ mà? Sao đến hiện tại rồi tôi còn không trông thấy có sông núi gì?

Môn Thường vừa nghĩ vừa hỏi.

- Đi về phía trước 300, 400 km nữa là núi Tây Lương. Ở chỗ này không có sông núi gì cả.

Nếu Hàn Vũ Tích không lên tiếng, Kim Gia Cường đương nhiên không có ý đỗ xe.

- Núi Tây Lương? Vậy thì anh cứ lái xe tới chỗ đó. Tôi nghĩ lại xem.

Môn Thường nói xong, liền tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

- Dừng ở đây một lát, chúng tôi muốn xem đây là đâu.

Hàn Vũ Tích chợt bảo ngừng xe.

Nếu là Hàn Vũ Tích ra lệnh, Kim Gia Cường không chút do dự dừng xe lại. Nhưng còn chưa mở cửa xe ra, Môn Thường đã nói:

- À, tôi nhớ ra chỗ Mông Văn ở rồi. Đi thẳng 300, 400 km nữa là tới.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương đều sửng sốt. Không nghĩ tới tay Môn Thường này lại ngả bài nhanh như vậy. Có lẽ y đã không quan tâm ý kiến

của hai người, mà muốn dè chừng bọn họ. Hàn Vũ Tích biết phản kháng cũng vô dụng, đành phải ra lệnh cho Kim Gia Cường lái xe tiếp.

Môn Thường biết hai người này đã hoài nghi mình. Nhưng y không để ở trong lòng.

Hàn Vũ Tích chỉ có một quân bài duy nhất, đó là Môn Thường còn chưa biết mình là người Tu Chân đã luyện tới Luyện Khí tầng bảy. Liễu Nhược Sương hiểu rõ thực lực của mình quá thấp, chỉ có thể dựa hoàn toàn vào Vũ Tích.

Đến khi trời tối đen, xe mới dừng lại ở dưới chân núi Tây Lương. Môn Thường bất ngờ đánh bất tỉnh Kim Gia Cường. Y không muốn giết Kim Gia Cường, bởi y còn cần một người lái xe đưa y tới núi Côn Luân. Mục đích chính của y bây giờ là khuất phục hai nữ nhân kia, sau đó mới đi về núi Côn Luân. Môn Thường không muốn tái diễn sai lầm như với Mông Văn nữa. Cho nên xe vừa tới chân núi, y liền bảo dừng.

Có hai nữ nhân xinh đẹp như vậy ở bên cạnh, ở bên ngoài chơi bời vài mươi mấy năm cũng không thấy buồn chán. Lúc trước vì chuyện của Mông Văn, Môn Thường còn tức giận hơn nửa ngày. Nhưng hôm nay may mắn lại tới, gặp được hai cô nàng còn vừa ý hơn.

- Các cô không tồi, tới đây rồi mà còn bình tĩnh được như vậy. Chắc các cô đang nghĩ tôi lừa các cô phải không. Không sao cả, tôi rất thực lòng với hai người. Các cô ra đây đi. Chúng ta thương lượng xem, việc kế tiếp nên làm thế nào.

Môn Thường cười mỉm nhìn Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

- Lâm Vân và Mông Văn, hai người đó thế nào rồi?

Liễu Nhược Sương hỏi.

- Tôi gặp được Mông Văn ở núi Cửu Hoa. Tôi vốn định thu cô ta làm bạn gái, nhưng cô ta lại không thức thời, nhảy xuống núi tự vẫn. Nói thật, tôi rất đau lòng khi cô ta làm như vậy. Bởi vì lúc cùng cô ta du lịch ở núi Cửu Hoa, tôi đã thích cô ta. Cũng may gặp được hai người, tôi còn thích hơn.

- Còn về Lâm Vân, tôi rời núi chính là vì tìm hắc. Hắc lấy trộm đồ vật của môn phái chúng tôi, đương nhiên tôi phải đi đòi về. Nhưng trước hết đoạt hai lão bà của hắc đã, coi như tiền lãi. Các cô không cần phải lo lắng, nói là đoạt, chứ tôi thực sự thích hai cô. Hắc hắc, lần này tôi sẽ không phạm sai lầm như với Mông Văn đâu. Trong hai cô, ai tới trước? Xe tuy nhỏ, nhưng tôi vẫn mang theo chăn mền. Các cô xem đây...

Môn Thường nói xong, đột nhiên lôi một tấm đệm ở trong xe ra.

- Rất thần kỳ phải không? Kỳ thực tôi chính là một vị thần tiên. Tôi khác với cái tên Lâm Vân chỉ luyện công pháp nội gia kia. Nếu như hai cô theo tôi, tôi sẽ dạy những bản lĩnh này cho các cô.

Môn Thường vừa nói xong, thì điện thoại của Kim Gia Thường reo lên. Đoán chừng là người của Lâm gia gọi điện cho gã.

Môn Thường cầm lấy chiếc điện thoại, tiện tay bóp nát nó.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương xuống xe, im lặng không nói. Môn Thường thấy hai người đã đi ra, liền đi ra theo, đứng ở phía trước hai người:

- Hai cô thấy thế nào? Là ai tới trước?

Hai người vẫn im lặng, rồi Hàn Vũ Tích đi lên phía trước vài bước. Môn Thường thấy Hàn Vũ Tích chủ động đi tới, rất là vui vẻ nói:

- Là cô à, vừa khéo hợp với ý của tôi.

Môn Thường xác thực rất cao hứng. Trần Phượng sao có thể so sánh với hai cô gái trước mắt này. Không nghĩ tới Hàn Vũ Tích rất thức thời. Rất ít người có thể bình tĩnh đối mặt với tử vong như hai người này.

Hàn Vũ Tích vẫn đang dẫn đo, nên dùng hỏa cầu hay là phong nhận? Uy lực của thiểm lôi (tia sét) quá yếu, đã bị nàng loại trừ. Nàng chỉ có một cơ hội ra tay duy nhất. Tên Môn Thường kia vẫn còn tưởng rằng hai người chỉ là người bình thường. Nên nhất định phải nắm chặt cơ hội duy nhất này. Nàng đã không còn là Hàn Vũ Tích lúc phóng bừa bãi phong nhận về phía Trần Ngọc Bân. Trải qua một lần giết chóc, nàng đã thành thực không ít.

Quả thật Môn Thường không để Hàn Vũ Tích vào trong mắt. Theo suy nghĩ của y, Hàn Vũ Tích mạnh đến mấy cũng chỉ như Mông Văn, luyện qua công phu nội gia mà thôi. Chỗ này không có vách núi, cũng không có sông lớn. Nên y không sợ cô ta làm liều.

Hàn Vũ Tích bỗng giơ tay lên như muốn khởi thế công vậy. Môn Thường nhìn thấy thế, thầm khen động tác của cô ta thật ưu nhã. Nhưng ngay lập tức, Môn Thường đã cảm thấy không đúng. Có một đợt sóng linh lực rất mãnh liệt.

“Cô ta là một tu sĩ”

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Môn Thường. Y còn chưa nghĩ tiếp thì đã cảm thấy ngực của mình tê rần. Huyết đan điền của mình vừa bị hủy rồi? Môn Thường kinh hãi, mồ hôi lạnh lập tức túa ra. Liền không chút nghĩ ngợi, lấy mấy viên đan dược rồi nuốt xuống.

Hàn Vũ Tích thấy một kích này của mình thành công. Thì không do dự nữa, không ngừng phóng phong nhận về phía Môn Thường. Nhưng Môn Thường đã kịp thời tạo một cái vòng bảo vệ ở phía trước người. Phong nhận bắn trúng vào đó chỉ làm ung động cái vòng bảo hộ mà thôi.

Môn Thường vừa kinh hãi vừa tức giận. Không ngờ mình lại bị một nữ nhân đánh lén. Mà cảnh giới của nữ nhân này còn thấp hơn cả mình. Sao cô ta có thể đánh lén được mình nhỉ? Không dám nghĩ nhiều, liền vung hai tay ném hai lá phù tạo băng tấn công Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

Hiện tại Môn Thường cảm thấy chân nguyên trong người mình bị tiêu tán rất nhanh. Ngay cả vòng bảo hộ cũng sắp không kiên trì được lâu. Vừa nãy Hàn Vũ Tích đánh lén, đã đánh trúng vào chỗ yếu điểm của y. Nếu không lập tức rời khỏi đây chữa thương. Có lẽ tu vị của y sẽ bị phá hủy. Thậm chí để lại mạng ở chỗ này. Điều mà làm cho y sợ hãi hơn cả, đó là y dùng thân thể để khống chế chân nguyên. Nhưng nữ nhân kia lại dùng thần thức khống chế chân nguyên. Lẽ nào thần thức của cô ta mạnh hơn mình nhiều như thế?

Mặc kệ thế nào, hiện tại không phải là lúc tranh cao thấp với hai người đó. Mình phải nhanh rời khỏi đây chữa thương thôi.

Phù tạo băng đã bắn về phía Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương. Do Liễu Nhược Sương không có năng lực phòng ngự, cho nên Hàn Vũ Tích phải dùng thanh bảo kiếm chặn đỡ cho cô ấy tắm phù. Nhưng cho dù như vậy, hai người vẫn bị thương nhiều chỗ. Máu lập tức chảy đầm đìa.

Bị nhiều vết thương như vậy cũng một phần vì Hàn Vũ Tích không có kinh nghiệm đánh nhau. Một phần là phù tạo băng kia khá lợi hại. Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương nhìn nhau, suy nghĩ cũng giống như tên Môn Thường kia, muốn lập tức rời đi nơi này.

Môn Thường thấy phù tạo băng của mình đã làm hai người kia bị thương, liền vui vẻ trở lại. Bởi vì y đã biết mình đánh giá hai người kia quá cao, nên thầm tức giận vì bị đánh lén, còn bị đánh vào huyệt vị trọng yếu. Cho dù y biết mình đã đánh giá cao hai người này, nhưng Môn Thường vẫn không thể không tiếp tục có suy nghĩ bỏ trốn, y đã không thể kiên trì được lâu hơn nữa rồi.

Môn Thường cảm thấy chân nguyên trong cơ thể tràn ra như bị vỡ đê vậy. Thậm chí sinh cơ của y cũng đang dần bị héo rút. Nhưng Môn Thường vẫn cố gắng duy trì sự bình tĩnh, để hai người kia không phát hiện ra mình bị thương.

Môn Thường nghĩ tới đây, liền ném thêm hai lá bùa về phía Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 346: Tiểu Ni Cô Trên Núi Tây Lường

C

ó kinh nghiệm lần đầu, tuy Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương bị trọng thương, nhưng hai người vẫn có thể né sang một bên để tránh hai lá bùa bay tới.

Cho dù hai người tránh được lá bùa, nhưng mấy lá hỏa phù vẫn rất nhanh cháy bùng lên. Ngay lập tức, chiếc xe Mercedes đã bị cuốn vào trong biển lửa rồi nổ tung. Vì mất máu quá nhiều, sắc mặt của hai người đều trắng bệch. Lại thêm ảnh hưởng từ vụ nổ, vết thương càng nặng thêm.

Chiếc xe Mercedes lửa cháy càng lúc càng lớn. Hàn Vũ Tích thấy Môn Thường không có ý tấn công tiếp, liền kéo tay Liễu Nhược Sương chạy vào trong núi.

Nhìn hai người đó bỏ chạy, Môn Thường âm thầm thở phào. Cũng không dám đuổi theo, chỉ chạy về hướng ngược lại.

- Nhược Sương, em mau vận chuyển pháp quyết đi. Làm như vậy có thể cầm được máu.

Hàn Vũ Tích vô ý thức vận chuyển phát quyết trong người, thì thấy máu không chảy ra ngoài nữa, liền nhắc nhở Nhược Sương.

Liễu Nhược Sương bị thương nhẹ hơn Hàn Vũ Tích một chút. Nhưng chảy máu lâu như vậy, nàng vẫn thấy đầu váng mắt hoa, thân thể mềm yếu. Nghe Hàn Vũ Tích nói như vậy, liền không chút do dự vận chuyển công pháp. Quả nhiên, đúng như lời của Vũ Tích nói, máu trên người đã ngừng chảy.

- Tên Môn Thường kia không đuổi theo chúng ta.

Hai người chạy trốn gần hai tiếng, thì đã mệt mỏi không chịu nổi, đã rơi vào tình trạng bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu, thì mới phát hiện Môn Thường không đuổi theo hai người.

- Nhược Sương, chị nhớ ra rồi. Vừa rồi chị đánh lén y, đã đánh trúng vào chỗ yếu điểm của y. Đoán chừng y đã chạy tới chỗ nào chữa thương, nên không dám đuổi theo chúng ta.

Hàn Vũ Tích nhớ tới điều này, bởi vì sau khi mình đánh lén Môn Thường, y chỉ có thể phóng ra phù triện, chứng không thể sử dụng pháp thuật nào.

- Ài, nếu biết như vậy chúng ta nên đuổi theo giết y. Y đã giết người lái xe, còn hại chết chị Mông Văn. Anh Lâm Vân chắc sẽ rất đau lòng.

Liễu Nhược Sương rất hối tiếc vì không giết được tên Môn Thường kia để báo thù.

- Vô dụng thôi. Chúng ta cũng bị thương, đấu với y, kết quả sẽ là đồng quy vu tận. Tuy y không thể sử dụng phép thuật, nhưng nếu ý cứ phóng phù triện ra như vậy, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Hàn Vũ Tích nói xong liền trầm mặc. Vẫn là do mình thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Nếu tránh được lá bùa tạo băng kia, thì mình đã không bị trọng thương như vậy. Lúc đó Môn Thường làm sao có cơ hội chạy trốn.

- Không ngờ chị Văn lại bị y hại chết. Nếu Lâm Vân biết thì anh ấy sẽ rất đau lòng.

Vì mất máu quá nhiều, Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương chỉ nói được mấy câu, liền không ngăn cản được cơn buồn ngủ ập đến, nên hai người ngủ luôn lúc nào không biết.

Trên núi Tây Lược, buổi sáng vẫn tới sớm hơn bên ngoài một chút. Không khí trên núi vào buổi sáng vẫn bị bao trùm bởi từng tầng sương mù mờ

mông. Khi ánh mặt trời đầu tiên chưa chiếu xuống, một ni cô mặc áo bào màu xám, đang gánh hai thùng nước xuống núi. Nhìn từ xa, thân hình của người ni cô rất thon thả, như không mang theo khối lửa nhân gian.

Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương tựa vào nhau nằm ngủ ở bên cạnh một gốc cây tùng trên sườn núi, từ xa người ni cô đã nhìn thấy. Cô ta cả kinh, không biết mới sáng sớm như vậy, sao lại có người ở chỗ này? Còn là hai cô gái nữa. Trong đó có một người khiến cô ta cảm thấy rất quen thuộc.

Người ni cô chạy tới gần hai người, mới phát hiện hai người này không phải là đang nghỉ ngơi, mà là bị hôn mê hoặc là nói đã ngủ mê man rồi.

- Chị?

Người ni cô ngây dại. Cô ta thật không ngờ chị Vũ Tích của mình lại xuất hiện ở đây. Hàn Vũ Tích và Liễu Nhược Sương tuy mất máu quá nhiều, nhưng cũng may hai người luyện Tinh Hà Thần Quyết. Nên khi người ni cô xoa bóp vào huyệt nhân trung, Hàn Vũ Tích đã lập tức tỉnh. Khi Hàn Vũ Tích mở mắt, liền nhìn thấy người ni cô kia. Nàng lập tức kinh hãi. Nhưng chớp mắt lại thấy cái đầu trụi lụi của người ni cô, bị kích thích mà hô lên một tiếng “Vũ Đình”, rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Khi Hàn Vũ Tích lần nữa tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng rất sạch sẽ. Đồ vật trong này bài trí đơn giản, chỉ có một cái giường và một cái bàn. Trên bàn có một khung ảnh lớn. Nhưng kỳ quái đó là trong khung ảnh không có ảnh, mà chỉ có một cây thảo dược được ép trong đó.

Hàn Vũ Tích thấy cây thảo dược rất quen, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

- Vũ Đình...

Hàn Vũ Tích nhớ tới em gái của mình. Đang suy nghĩ con bé đi đâu rồi thì một ni cô thanh tú đã bưng một bát thuốc đi vào.

- Vũ Đình, là em thật sao?

Hàn Vũ Tích kinh ngạc, liền ngồi dậy. Sao em gái của mình lại thành ni cô rồi? Con bé đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhưng Hàn Vũ Tích lập tức hiểu ra ngọn nguồn trong đó. Em gái mình quy y cửa Phật có lẽ là do mình và Lâm Vân. Nhưng nhìn thấy em gái bình an vô sự như vậy, nàng cũng yên tâm.

- Chị đã tỉnh rồi à, mau uống bát thuốc này đi.

Hàn Vũ Đình bưng một bát thuốc đi tới bên cạnh chị mình. Cô ta vốn tưởng rằng sẽ không bao giờ được trông thấy chị của mình nữa. Thật không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại chị ấy.

Mà lúc mình bỏ nhà ra đi, không phải người nhà đã nói, khuôn mặt của chị ấy bị thương sao? Sao đã lành lại rồi? Còn nữa, vì sao chị ấy bị nhiều vết thương trên người như vậy? Nghĩ tới việc chị mình ngủ qua đêm trong rừng mà không bị dã thú tấn công, liền âm thầm may mắn.

Hàn Vũ Tích cũng có rất nhiều lời muốn nói với em gái của mình, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Nhìn cái đầu đã cạo trọc của em gái mình, Hàn Vũ Tích cảm thấy rất chua xót.

- Chị, cô gái mà đi cùng chị kia, em đã an bài chị ấy nằm ở phòng bên rồi. Chị không cần phải lo lắng đâu. Thuốc trong bát này là do đích thân sư phụ của em sắc. Chị mau uống đi.

Hàn Vũ Đình được gặp lại chị mình, trong lòng rất kích động. Tâm tình vốn bình thản, vì Hàn Vũ Tích tới mà có chút gợn sóng.

....

Hiện tại Lâm Vân rất sốt ruột. Trong một vũ trụ mênh mông như vậy, hẳn không có cách nào xác định chính xác phương hướng. Lo lắng và hoảng sợ

không ngừng dầy vò hần. Phải mất một lúc lâu, hần mới lấy lại bình tĩnh rồi suy nghĩ biện pháp.

Vừa bình tĩnh suy nghĩ, Lâm Vân liền nhớ tới vật thể bay trong Hồn Độn Sơn Hà Đồ. Không biết vật đó từ đâu tới, và vì sao lại mang theo khí tức nước hồ của ‘Đầm Huyền Tiên’ ở Amazon?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân chợt nhớ ra một điều, liền chui vào Sơn Hà Đồ.

Tuy cánh cửa của vật thể bay kia đóng vô cùng kín, nhưng thần thức hiện tại của Lâm Vân đã khá mạnh mẽ. Cơ hồ tương đương với thần thức của một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Nên không mất nhiều sức lực liền mở được cánh cửa kia ra.

Bên trong phòng điều khiển của vật thể bay, có một nam tử rất lùn ngồi ở đó. Tuy người này cũng có mắt, có mũi, nhưng y khiến cho Lâm Vân có cảm giác quái dị.

Lâm Vân cũng đã phát hiện ra một viên đá có khí tức như tảng đá ở ‘Đầm Huyền Tiên’.

Viên đá này mỏng và nhỏ hơn tảng đá kia rất nhiều, chỉ bằng một phần ba mà thôi. Bên ngoài viên đá không được bọc gì cả nên linh khí dày đặc tràn hết ra ngoài, khiến cho hần rất thoải mái.

Ở bên cạnh là vài cái thùng gỗ lớn, trong thùng gỗ có chứa nước lạnh. Lâm Vân vừa nhìn là biết, đây là nước lấy từ ‘Đầm Huyền Tiên’ ở rừng rậm Amazon. Xem ra vật thể bay này rời đi từ Địa Cầu. Nhưng viên đá kia, chẳng lẽ cũng lấy từ cái hang động kia sao?

Lâm Vân đã kiểm tra cái hang động kia nhiều lần, nhưng không phát hiện ra có cái gì khác. Người này làm sao kiếm được một viên đá ở đó nhỉ? Mà bọn họ vận chuyển nước ở đó làm gì? Còn vận chuyển lên vũ trụ? Chẳng lẽ nước trong đầm đó có tác dụng gì sao?

Điều mà Lâm Vân quan tâm nhất là vật thể bay này muốn đi nơi nào, và người này có phải là đồng bọn của hai người lần trước không?

Hiện tại Lâm Vân không tìm ra được đáp án. Lâm Vân cũng không tin với tốc độ bay của vật thể này, nó có thể bay tới một hành tinh có sự sống khác. Đừng nói với tốc độ này, cho dù tốc độ của nó tăng lên gấp chục lần, cũng không thể bay ra khỏi hệ Ngân Hà.

Chỉ có một khả năng duy nhất là người này cùng một nhóm với hai người bị mặt lần trước, hơn nữa nơi gã đến không phải là nơi gã sinh sống, mà hẳn là nơi đại loại như thế. Hoặc là bọn chúng chỉ nghĩ đem những vật này vận chuyển lên một tinh cầu nào đó, sau đó lại cùng quay về, thậm chí đồng bọn của bọn chúng trên tinh cầu này không phải là một.

Có khả năng là những người này có một trụ sở trên sao Hỏa. Lâm Vân rất muốn đi tới sao Hỏa điều tra xem. Nếu ở sao Hỏa có trụ sở của bọn chúng, thì chắc ở đó có rất nhiều thứ mà Lâm Vân muốn.

Tuy nhiên, mục đích quan trọng nhất của Lâm Vân hiện tại là trở lại Trái Đất. Còn muốn tới sao Hỏa điều tra, thì tu vị của mình chưa đủ. Những người này có thể di chuyển qua lại giữa các hành tinh, chứng tỏ bọn chúng có bản đồ hành tinh nào đó. Nghĩ tới đây, tâm tình của Lâm Vân lại lần nữa trở nên bức thiết.

Nhưng không cần Lâm Vân tìm tòi, hẳn đã kiếm được một bản đồ điện tử về vị trí các hành tinh. Tọa độ của các hành tinh được ghi rất rõ ràng. Quả nhiên, Trái Đất, mặt trăng và sao Hỏa được đánh dấu rất nổi bật.

Từ tấm bản đồ này, Lâm Vân có thể khẳng định bọn chúng có quan hệ với sao Hỏa. Nếu tu vị hiện giờ của mình là bảy sao, thì có thể tới sao Hỏa một chuyến. Việc cấp bách bây giờ của Lâm Vân là dựa vào bản đồ hành tinh này để quay về Trái Đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 347: Gặp Lại

P

hạm vi của bản đồ hành tinh này không lớn. Cũng may Lâm Vân có thể thông qua sự thay đổi của các vì sao ở chung quanh, để xác định mình hiện tại nằm ở phạm vi nào trong này. Có một tuyến đường rất rõ ràng từ đây đi tới mặt trăng. Chỉ cần tới được mặt trăng, quay về Trái Đất sẽ trở nên đơn giản.

Lâm Vân không chút do dự, mang bản đồ hành tinh ra bên ngoài Sơn Hà Đồi. Còn xác của người ngoài hành tinh kia, Lâm Vân liền vứt ra ngoài vũ trụ, mặc kệ nó trôi nổi đi đâu.

Lâm Vân không biết vật thể bay này dùng năng lượng gì để bay. Mà hẳn lại không biết điều khiển. Cộng thêm tốc độ bay của Lâm Vân cao hơn nó một chút, cho nên hẳn dứt khoát đập kiếm bay trở về.

Tu vị lên tới Ngũ Tinh trung kỳ, tốc độ cao hơn không ít. Lâm Vân chỉ mất chưa đến một tháng đã tới mặt trăng theo vị trí đánh dấu trên bản đồ hành tinh. Nghỉ ngơi trên mặt trăng một lúc, Lâm Vân lập tức bay xuống Trái Đất.

Lúc Lâm Vân tới Yên Kinh, mới phát hiện mình rời khỏi nhà đã ba, bốn tháng rồi.

- Anh...

Lâm Hình nhìn thấy anh trai đã trở lại, hưng phấn khó nói nên lời, liền lao tới ôm Lâm Vân. Trong lòng nàng, anh trai và mẹ có vị trí quan trọng nhất.

- Hình, Vũ Tích đâu?

Lâm Vân vừa tới Yên Kinh đã phóng thần thức ra ngoài, nhưng không nhìn thấy Vũ Tích, lập tức hỏi.

- Ủa, chị Vũ Tích không về cùng anh à?

Lâm Hình tưởng rằng chị Vũ Tích vẫn ở bên cạnh anh trai mình.

Lông mày của Lâm Vân nhíu lại, định hỏi tiếp thì Lâm Hình đã nói:

- Anh trai, anh không cần phải lo lắng cho chị Vũ Tích đâu. Chị ấy và chị Nhược Sương đều đang ở núi Cửu Hoa. Ngày nào chị ấy cũng gọi điện thoại trở về mà. Sáng nay chị ấy còn gọi một lần.

Lâm Vân nghe vậy mới yên tâm, định đi tới núi Cửu Hoa luôn. Nhưng trở về lại không thăm hỏi mẹ và mẹ vợ thì đúng là không tốt. Lâm Vân và Lâm Hình vừa vào nhà, thì hai người trưởng bối đã đi ra. Lâm Vân rời đi mấy tháng, tuy Hà Tinh cũng rất lo lắng, nhưng thời gian dài cũng quen. Bà ta biết đứa con trai này của mình vốn không thích an phận, nên không quá để ý.

Sau khi cơm nước xong, Lâm Vân lập tức kéo Lâm Hình lên tầng hỏi chuyện.

- Anh trai, anh có biết vì sao chị Nhược Sương đi cùng chị Vũ Tích tới núi Cửu Hoa không?

Lâm Hình rất thần bí nói.

- Vì sao?

Lâm Vân nghĩ thầm, tuy hẳn không biết Vũ Tích đi tới núi Cửu Hoa làm gì. Nhưng Nhược Sương đi cùng kết bạn với vợ mình, thì có gì lạ đâu.

Lâm Hình thấy biểu lộ của anh trai mình như vậy là biết anh ấy đang nghĩ gì. Vội vàng nói:

- Anh trai, không như anh nghĩ đâu. Anh có quen biết chị Tĩnh Như, Cam Dao, Xung Hi và Ninh Vi phải không?

Lâm Vân nhìn ánh mắt quái dị của em gái mình, chỉ biết con bé này suy nghĩ xấu xa gì đó. Cố ý nghiêm mặt lại, nói:

- Lâm Hình, em đừng suy nghĩ lung tung. Tất nhiên anh có quen biết với bọn họ rồi, nhưng quan hệ của bọn anh không như em nghĩ đâu.

- Hừ, anh còn không thừa nhận à? Nghĩ lung tung gì đâu, đây là sự thật. Chị Cam Dao đã nói cho em biết chuyện hôm đó. Chị Vũ Tích đã hỏi những người đó có thích anh không. Và các cô ấy đều thừa nhận. Vậy mà anh còn chối bay chối biến.

Lâm Hình khinh bỉ nói.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ hỏi:

- Vậy thì sao?

Mặc dù biết mấy người kia có hảo cảm với mình, nhưng Lâm Vân không nghĩ tới những điều khác. Các cô gái đó thích mình có lẽ là vì mình đã từng cứu bọn họ.

Lâm Hình thở dài, thành thật nói:

- Anh trai của em à, anh đừng giả nai nữa. Đến mức này rồi, anh còn giả vờ như không biết, thì anh cũng quá đáng rồi đấy. Chẳng hạn như chuyện chị Tĩnh Như tới công ty anh làm việc, tình ý của chị thể hiện rõ ràng như vậy rồi còn gì? Chị Tĩnh Như cũng có phải bé bỏng gì đâu, chị ấy đã hai mươi bảy tuổi rồi.

- Anh làm vậy là phá hỏng tuổi thanh xuân của mấy chị ấy. Nếu anh không thích bọn họ, thì cứ nói rõ ra. Còn để cho chị Vũ Tích phải ra mặt làm

người xấu nữa. Anh nói xem, có phải anh đã quá vô trách nhiệm không?

Lâm Vân cả kinh, liền vội vàng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Hinh không muốn làm cho Lâm Vân khó xử nữa, liền kể lại chuyện Vũ Tích cùng mấy chị kia ở trong phòng, cuối cùng chỉ lưu lại có hai người là Nhược Sương và Vũ Tích mà thôi.

Nghe xong lời kể của Lâm Hinh, Lâm Vân liền trầm mặc. Hắn rất hiểu vì sao Vũ Tích làm như vậy. Hắn cũng cảm thấy hắn không xứng đáng là một người nam nhân tốt. Chẳng lẽ mình không có chút cảm tình gì với những cô gái kia sao? Có phải là mình đã quá do dự hay không? Kết quả thì thế nào, không những làm thương tổn tới Vũ Tích, còn thương tổn tới các cô gái khác.

Về việc mấy cô gái rời khỏi căn phòng, Lâm Vân không có chút bất mãn và ý gì cả. Hắn chỉ có sự tự trách và xin lỗi những người đấy. Có thể tưởng tượng, để cho một cô gái mà mình chưa từng hứa hẹn gì, phải đưa ra lựa chọn này thực sự quá mức tàn nhẫn.

Thậm chí Hàn Vũ Tích còn chủ động gánh vác chuyện mà lẽ ra hắn phải tự mình đi làm. Hắn không trách Vũ Tích, cũng không trách những cô gái khác. Chính vì sự do dự của hắn mới tạo thành kết quả như ngày hôm nay. Nếu như biết tình cảm của bọn họ, sao mình lại còn do dự? Trực tiếp nói thẳng với bọn họ không phải tốt rồi sao? Càng sợ thương tổn tới bọn họ, thì vết thương lòng càng sâu. Khi Lâm Vân biết mình hiểu được điều này, thì có vẻ như đã hơi muộn.

Thấy anh trai của mình trầm mặc, Lâm Hinh cảm thấy những lời vừa rồi của mình hơi nặng. Lâm Hinh liền vội vàng nói:

- Kỳ thực, sáng hôm sau chị Tĩnh Như đã quay lại. Nhưng chị Vũ Tích và chị Nhược Sương đã rời đi rồi. Lúc đó, em thấy chị Tĩnh Như rất là đau khổ. Chị ấy không nói gì, mà chỉ trở về rồi cầm một bộ quần áo, có vài thứ trong đó của anh đưa cho em.

- Về sau thì sao?

Lâm Vân đau xót, vội vàng hỏi.

- Về sau thì chị ấy giao lại công tác cho Cam Dao rồi rời đi Yên Kinh. Em không biết chị ấy hiện tại đang ở đâu.

Lâm Hình thở dài nói. Nếu mình ở vị trí của anh trai, thì mình có xử lý tốt hơn anh ấy không? Có thể khiến mọi người đều không đau khổ không?

- Vậy anh tới chỗ Cam Dao hỏi xem.

Lâm Vân đứng lên.

- Anh trai, em khuyên anh đừng tới chỗ chị Cam Dao. Hiện tại chị Cam Dao đang tập trung hết sức mình vào công việc. Nếu anh tới đó sẽ quấy rầy chị ấy.

Lâm Hình thấy anh trai muốn đi tìm Cam Dao, liền ngăn cản.

Lâm Vân im lặng. Lâm Hình nói thêm:

- Có lẽ để một thời gian rồi anh hãy gặp chị Cam Dao. Thời gian có thể hòa tan rất nhiều thứ.

Lâm Vân chợt nhớ tới một điều, lấy bình ngọc ra, còn chưa nói gì, thì Lâm Hình đã nói:

- Anh trai, chị Vũ Tích đã đưa thuốc dưỡng nhan cho em rồi, anh không cần đưa thêm đâu. Em còn một viên để dành cho chị Mông Văn. Chị Vũ Tích

cũng đã đưa cho Cam Dao một viên.

- Ủ, nhưng em vẫn cần thêm một viên đưa cho Tĩnh Như đi.

Tuy Lâm Vân cảm thấy mình không nợ Tô Tĩnh Như cái gì, nhưng nàng ấy dù sao cũng đã yêu đơn phương mình nhiều năm. Cuối cùng vẫn là yên lặng rời đi Yên Kinh. Cho nên hẳn muốn tặng cho nàng ấy một viên Tiên Nhan Đan.

- Vâng, nếu gặp chị Tĩnh Như, em sẽ đưa cho chị ấy.

Lâm Hình cất viên đan dược đi.

Lâm Vân định cho mẹ và mẹ vợ mỗi người một viên. Nhưng nghĩ tới việc hai người sau khi uống sau sẽ trở về tuổi hai mươi, thì có vẻ quá mức, nên đành thôi. Thuốc này chỉ là giữ cho nhan sắc không già, chứ cũng không có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Trước khi đi, Lâm Vân luyện chế mười cái vòng cổ bảo vệ đưa cho Lâm Hình. Bảo con bé rằng, nếu những người kia có ai kết hôn, thì dùng danh nghĩa của con bé, tặng vòng cho họ. Coi như là đền bù tổn thất vì khuyết điểm của mình. Mặc dù đây không tính là khuyết điểm của hẳn, nhưng hẳn đã khiến các nàng lãng phí tuổi thanh xuân.

Vào ban đêm, Lâm Vân chào từ biệt Lâm Hình rồi đi tới núi Cửu Hoa. Thấy anh trai vừa về lại sắp rời đi, Lâm Hình tuy không muốn, nhưng nàng cũng biết anh trai mình không phải người bình thường. Nên cũng không quá lo lắng.

Đối với người khác, đi từ Yên Kinh tới núi Cửu Hoa phải mất thời gian khá dài. Nhưng đối với Lâm Vân, chỉ là vài mươi phút đồng hồ mà thôi. Đứng ở trên đỉnh núi Cửu Hoa, Lâm Vân rất nhanh tìm được Vũ Tích và Nhược Sương. Việc Nhược Sương bắt kể sinh tử cùng Vũ Tích đi tìm hẳn, đã cảm động tấm lòng của Lâm Vân.

Tuy mình đã từng cứu nàng ấy, nhưng thật không ngờ nàng ấy lại yêu mình sâu sắc như vậy. Điều này khiến hãn làm sao có thể phụ lòng nàng ấy được.

Mục đích ban đầu của Lâm Vân là một lòng tu luyện. Về sau hãn yêu Vũ Tích, thì hãn cảm thấy cả đời này có Vũ Tích là được. Nếu như tìm được Thanh Thanh thì càng tốt. Nếu không tìm thấy, hãn cũng không quá tự trách. Dù sao là do hãn ngoài ý muốn tới Địa Cầu. Nhưng Lâm Vân thật không ngờ, về sau còn phát sinh quan hệ với Mông Văn nữa. Sở dĩ Lâm Vân vội vã trở về là vì hãn lo lắng cho Vũ Tích và Mông Văn.

Hiện tại Vũ Tích không có việc gì, còn Mông Văn thì sao? Lâm Vân quyết định, sẽ dẫn theo Vũ Tích đi tìm Mông Văn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 348: Tung Tích Của Mông Văn

N

hưng thần thức của Lâm Vân vừa mới quét tới một người ni cô mặc đạo bào, đã khiến hần sửng sờ. Người ni cô đó rõ ràng là Hàn Vũ Đình. Vũ Tích thật là bản lĩnh, có thể tìm được em gái của nàng ở đây. Nhưng vì sao Vũ Đình lại quy y cửa phật?

Ba người Hàn Vũ Tích, Liễu Nhược Sương và Hàn Vũ Đình đang ngồi ở trong phòng nói chuyện. Thần sắc của ba người đều rất tiêu tụy. Lâm Vân vì muốn cho Vũ Tích kinh hãi, nên bảo Lâm Hình không gọi điện thông báo cho các nàng.

Cánh cửa khép hờ, rất lâu không nhìn thấy vợ của mình. Thời gian này sự tình xảy ra quá nhiều, hần không có cách nào để suy nghĩ cẩn thận quá trình trong đó. Lâm Vân từ đỉnh núi Cửu Hoa, lập tức xuất hiện ở trong căn phòng. Hiện tại hần đã rất sốt ruột, muốn được ôm vợ mình vào lòng.

- Lâm Vân...

- Anh rể....

....

Ba người đang nói chuyện thì nhìn thấy Lâm Vân đứng ở đó. Chỉ sửng sờ trong chốc lát, liền kích động đứng lên.

Hàn Vũ Tích áp chế dục vọng lao vào lòng của Lâm Vân. Nhược Sương và em gái đều ở đây. Nàng biết tình cảm của hai người dành cho Lâm Vân như thế nào. Nếu hiện tại mình ôm hần, vậy thì không tốt lắm.

Lâm Vân thấy Hàn Vũ Đình đội mũ ni cô, im lặng không nói. Hắn biết vì sao Hàn Vũ Đình lại làm như vậy. Nhưng hắn lại bất lực. Hàn Vũ Tích nhìn chòng của mình, vành mắt trở nên đỏ. Rất muốn lao vào lòng của hắn, nhưng lại sợ ảnh hưởng tới em gái và Nhược Sương.

Khuôn mặt gầy gò của Hàn Vũ Đình lộ ra một khát vọng thật sâu. Người anh rể mà nàng luôn nghĩ tới, rốt cuộc đã xuất hiện. Liều Nhược Sương là người không yên lòng nhất. Lúc trước nàng có thể liều lĩnh cùng Vũ Tích đi ra ngoài tìm Lâm Vân. Nhưng hôm nay gặp lại hắn, nàng không biết nên làm thế nào. Không biết vị trí của mình trong lòng hắn ra sao. Hay là mọi thứ vẫn như vậy.

- Cái gì? Mông Văn nhảy xuống núi Cửu Hoa?

Lâm Vân đầu ong lên. Khó trách lúc trước tinh thần của mình hốt hoảng như vậy. Cũng khó trách Vũ Tích ở lại đây mấy tháng, nguyên lai đều là vì chuyện của Mông Văn.

- Em đã tìm ở đây mấy tháng, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích nào của chị Văn. Nhưng em phát hiện ra một cái hang ở vách núi. Trong hang có một trận pháp ẩn nấp nên em không thể đi vào được. Nhưng cây tùng ở bên cạnh cái hang đó có dấu vết bị đứt gãy. Có lẽ chị Văn đã bị rơi xuống gần cái hang. Em theo dấu vết đó tìm mãi không thấy.

Trong mấy tháng này, Hàn Vũ Tích cơ hồ lục khắp cả núi Cửu Sơn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Mông Văn đâu cả.

Tâm trạng của Hàn Vũ Tích rất uể oải. Nàng thậm chí hoài nghi Môn Thường đã lừa mình. Nhưng theo tình huống của Môn Thường lúc đó, y cần gì phải lừa gạt các cô.

- Cái tay Môn Thường kia hiện giờ đang ở đâu? Có điều tra được lai lịch của y không?

Lâm Vân cực kỳ phần nộ. Tên khốn kiếp Môn Thường kia không những bức bách Mông Văn phải nhảy xuống núi. Y còn gây thương tổn cho Vũ Tích và Nhược Sương nữa.

Lâm lão gia tử chắc đã cử người điều tra việc này. Nhưng không biết có kết quả gì không?

- Còn chưa điều tra ra được. Tam gia gia đã phái người đi tới núi Tây Lương kiểm tra rồi. Nhưng chưa có tin tức gì. Em gặp được Vũ Đình ở núi Tây Lương, nấn ná vài ngày ở đó để điều trị vết thương rồi trực tiếp tới núi Cửu Hoa tìm Mông Văn. Vũ Đình cũng đi theo chúng em. Tìm mãi không thấy, lại phải lo lắng cho anh nữa, em...

Hàn Vũ Tích nói xong cúi đầu.

Mấy ngày này là mấy ngày giày vò đối với Vũ Tích. Nàng không có tin tức gì của Lâm Vân, lại không tìm được Mông Văn. Nếu đã biết tin tức của Mông Văn ở núi Cửu Hoa rồi, nàng tuyệt đối sẽ không mặc kệ. Không quản vất vả tìm kiếm Mông Văn, còn nhờ cả lão gia tử phái người tới đây tìm kiếm nữa.

Nhưng đã mấy tháng rồi, không có cách nào tìm được Mông Văn. Nàng không nói chuyện này cho Lâm Hình. Chỉ lặng lẽ chịu giày vò một mình.

- Vũ Tích, khổ cho em rồi.

Lâm Vân có thể hiểu sự mâu thuẫn và lo lắng của vợ mình. Nàng chẳng những lo cho mình, còn lo cho Mông Văn nữa. Nhìn khuôn mặt gầy gò của Hàn Vũ Tích, Lâm Vân rất đau lòng.

Lần này Vũ Tích không rụt rè nữa, liền lao vào lòng của Lâm Vân, nghẹn ngào khóc. Chỉ cần Lâm Vân trở về là được rồi. Có anh ấy chống đỡ, mình không phải vất vả như vậy.

Lâm Vân vỗ bờ vai của Vũ Tích, nhìn Nhược Sương và Vũ Đình cũng gây một vòng, thở dài một tiếng.

- Anh rể, chị của em có thể bay là nhờ được anh dạy phải không?

Vũ Đình vừa hỏi vậy, Lâm Vân mới chợt nhớ ra.

- Ủ, nhưng Vũ Đình, sao lại em lại xuất gia vậy? Có chuyện gì xảy ra à?

Lâm Vân nhìn Vũ Đình đội mũ ni cô, che đi mái tóc ngắn.

Vũ Đình chỉ cúi đầu, không lên tiếng. Vũ Tích đành phải giúp em gái mình kể lại đầu đuôi câu chuyện. Bởi vì Vũ Đình cảm thấy mình có lỗi với anh rể và chị, nên bỏ nhà ra đi. Cô ấy muốn ở một mình để suy nghĩ mọi chuyện. Chỉ là khi tới Thanh Hán, Vũ Đình lại gặp phải tên thiếu gia ăn chơi Trần Ngọc Bân.

Trần Ngọc Bân vừa nhìn thấy Vũ Đình liền nổi sắc tâm, muốn khống chế Vũ Đình lại. Nhưng y thật không ngờ Vũ Đình đã phát hiện ra và bỏ chạy. Khi chạy tới sông Thanh Trại thì bị đuổi kịp. Vì không muốn rơi vào tay Trần Ngọc Bân, Vũ Đình liền nhảy xuống sông và được sư phụ của cô ấy cứu.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Vũ Đình liền nản lòng thoái chí. Nên đi theo sư phụ, trở thành một ni cô. Cô ấy muốn chôn sâu mọi chuyện xuống đáy lòng. Mãi đến khi gặp lại chị mình, vì Vũ Tích một mực khuyên bảo, Vũ Đình mới đi tới núi Tây Lương.

Lâm Vân nghe xong, rất kinh ngạc. Ở núi Tây Lương cũng có ni cô am à? Liền nhìn Vũ Đình, hỏi:

- Vũ Đình, anh đã kiểm tra núi Tây Lương vài lần rồi, đâu có thấy cái am nào đâu nhỉ?

- Em nghe sư phụ nói qua. Có một lần sư phụ và hai sư tỷ của em hái thuốc ở núi Tây Lương, phát hiện ra một tòa kiến trúc che dấu ở đỉnh núi, bên trong rất hoang vắng. Về sau em hỏi chị Vũ Tích, mới biết chỗ đó có một trận pháp che dấu. Sư phụ của em may mắn tìm được chỗ đó. Thấy không có người, nên sư phụ quyết định chuyển tới chỗ đó ở.

Vũ Đình vừa nói xong, Lâm Vân liền hiểu.

Nơi đó chính là sào huyệt của Thương Giác. Không nghĩ tới, sào huyệt của Thương Giác vừa bị mình diệt, sư phụ của Vũ Đình lại phát hiện ra nơi đó. Thật đúng là ý trời. Tuy nhiên cơ quan ở chỗ đó đã khởi động. Không biết sư phụ của Vũ Đình có nhìn thấy sông Tây Lương ở dưới hay không. Có thời gian thì tới đó nhìn lại xem.

- Am đây có nhiều người ở không?

Lâm Vân hỏi.

Vũ Đình không biết Lâm Vân hỏi những điều này làm gì, nhưng vẫn trả lời:

- Không nhiều, tính cả em là bảy người. Các sư tỷ phần lớn là cô nhi mà sư phụ thu dưỡng. Còn có...

Vũ Đình không nói hết, Lâm Vân cũng hiểu. Còn có vài người như nàng vậy, không còn lưu luyến với phàm trần nữa.

- Vũ Tích, em dẫn anh tới cái hang kia xem.

Lâm Vân rất sốt ruột chuyện của Mông Văn. Nên muốn cùng Vũ Tích tới đó luôn.

- Em có thể đi theo không?

Từ lúc Lâm Vân trở về đến giờ, Nhược Sương không nói một câu nào, chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Vân. Trong mắt toát ra sự mâu thuẫn.

- Em cũng muốn đi.

Vũ Đình thấy chị Nhược Sương muốn đi, nàng cũng rất muốn xem. Mặc dù nàng biết chị của mình có thể bay, nhưng do năng lực của chị Vũ Tích có hạn, chỉ có thể một mình đạp kiếm phi hành. Chứ không có cách nào mang theo người để bay cả. Chỉ có anh rể là có thể làm được. Nàng biết anh rể từng chở theo chị Vũ Tích và chị Nhược Sương, thêm mình nữa chắc cũng không sao.

Lâm Vân thấy ánh mắt chờ đợi của Nhược Sương và Vũ Đình. Nghĩ lại, nếu để hai người ở đây, thì chắc họ sẽ rất sốt ruột, dẫn theo cũng được. Nên gật đầu nói:

- Vậy cũng được, tất cả chúng ta đều đi tìm.

Vũ Tích bay trước để dẫn đường. Lâm Vân thì dẫn theo Nhược Sương và Vũ Đình theo sau. Nhìn thấy tốc độ tu luyện của Vũ Tích như vậy, Lâm Vân rất kính nể. Mới trong một thời gian ngắn mà nàng đã lên tới Luyện Khí tầng bảy.

Nhược Sương thấy không sao cả, chỉ có Vũ Đình là lần đầu tiên bay, nên rất kích động. Phải ôm chặt cánh tay của Lâm Vân mới có thể ổn định thân hình.

- Nhược Sương, em luyện tới Luyện Khí một tầng rồi à?

Lâm Vân vừa ôm eo của Nhược Sương, liền cảm giác được Nhược Sương cũng tu luyện Tinh Hà Thần Quyết. Hơn nữa còn đã luyện được một tầng.

Trong lòng Liễu Nhược Sương ngọt ngào như uống mật. Một câu hỏi han này của Lâm Vân khiến nàng rất vui vẻ. Nhưng nàng còn chưa lên tiếng, Vũ Tích đã tới nơi.

- Nhanh như vậy à?

Khi Lâm Vân buông Vũ Đình ra, nàng ấy vẫn còn đắm chìm trong sự vui sướng vì được bay bổng.

Lâm Vân đáp xuống vách núi, nhìn cái hang ở đây. Lập tức biết đây không phải là một cái hang tự nhiên. Mà là do người đào.

- Mông Văn ở trong này.

Lâm Vân khẳng định nói.

- Sao anh biết?

Vũ Tích kỳ quái hỏi.

- Anh có cảm giác như vậy.

Lâm Vân trả lời đơn giản. Lúc hắn đã thông kinh mạch giúp Mông Văn, hắn đã rất quen với khí tức trên người của nàng ấy rồi. Dù cái hang này đã trải qua mấy tháng, nhưng Lâm Vân vẫn cảm thấy khí tức của Mông Văn trong này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 349: Biến Cố Bất Ngờ

V

ậy vết đứt gãy của cây tùng đúng là do Mông Văn rơi xuống đây làm gãy rồi.

Vũ Tích chỉ cây tùng ở bên cạnh.

- Ủ...

Qua dấu vết đó thì càng thêm chắc chắn rằng Mông Văn chưa chết. Nhưng tại sao lúc còn ở trong vũ trụ, mình lại có cảm giác đau đớn đến khắc cốt vấy nhĩ. Nếu Mông Văn chưa chết, cảm giác đau xót đấy là từ đâu đến? Mong rằng mình cảm giác sai. Nhưng hẳn cũng biết khả năng sai lầm là rất thấp.

- Vậy Mông Văn đang ở đâu? Em đã kiểm tra cẩn thận dưới vách núi, nhưng không thấy dấu vết gì của chị ấy. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với chị ấy rồi?

Vũ Tích khó hiểu hỏi.

- Anh cũng không biết. Nhưng trong cái hang này quả thực có một trận pháp. Để anh xem thế nào.

Lâm Vân cầm đèn mỏ, đi vào trong cái hang rồi quan sát. Trong này xác thực che dấu một trận pháp.

Nhưng đây là trận pháp gì, Mông Văn có bị ảnh hưởng không? Mông Văn chắc chắn sẽ không hiểu gì về trận pháp. Ngay cả Vũ Tích còn không có cách nào đi vào, thì Mông Văn sao có thể vào được.

Mặc dù trận pháp này được che dấu rất bí mật, nhưng có vẻ đã lâu lắm rồi. Nên Lâm Vân chỉ mất một tiếng là tìm thấy cách tháo gỡ trận pháp.

Vừa đi qua trận pháp, bốn người đều sững sờ. Trong này chỉ có một căn phòng mà thôi. Trong phòng chỉ có một cái bàn đá. Giữa bàn đá là một trận pháp truyền tống. Trừ nó ra, không còn một thứ khác hoặc ai khác.

- Đây là một truyền tống trận.

Lâm Vân kỳ quái nói. Truyền tống trận này phải cần linh thạch mới có thể khởi động. Mông Văn sao có thể bị truyền tống trận này kéo đi được nhỉ? Nàng ấy cũng không thể đi qua trận pháp kia. Mà cho dù đi qua được, cũng không có cách nào khởi động truyền tống trận. Nhưng Mông Văn vẫn biết mất, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Chẳng những ba cô không hiểu, mà ngay cả Lâm Vân cũng khó hiểu.

- Anh rể, truyền tống trận là cái gì?

Vũ Đình thắc mắc.

- Truyền tống trận có tác dụng di chuyển tới một nơi khác trong thời gian ngắn. Nhưng cái này phải có linh thạch mới có thể khởi động được. Em nhìn xem, xung quanh cái bàn đá có các rãnh là để linh thạch. Đặt linh thạch ở phía trên, bàn đá sẽ khởi động. Tình huống cụ thể thì về sau chị Vũ Tích sẽ dạy cho em. Thời gian còn dài mà.

Lâm Vân thuận miệng trả lời.

Nhưng Vũ Đình lại ngây dại. Lời này của anh rể có ý gì? Thời gian còn dài? Chẳng lẽ về sau mình có thể ở bên cạnh anh ấy? Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng không có nói ra, chỉ hỏi:

- Anh rể, linh thạch là cái gì? Anh có thể cho em xem được không?

Lâm Vân thấy Vũ Đình xuất gia đã được nhiều năm, nên muốn cho Vũ Tích dạy nàng Tu Chân. Còn việc nàng có linh căn hay không, thì phải tùy vào nàng. Vì vậy Lâm Vân không từ chối yêu cầu của Vũ Đình, liền lấy hai viên linh thạch ra. Hai viên linh thạch này có màu sắc khác nhau, nhưng tác dụng thì không khác nhau mấy.

Nhược Sương và Vũ Đình nghiên cứu bàn đá, Vũ Đình vân vê hai viên linh thạch, còn Lâm Vân thì nhắm mắt lại. Kiểm tra xem Mông Văn đã từng ở đây không?

Lâm Vân mở mắt. Hắn đã biết Mông Văn bị truyền tống trận mang đi đâu đó, nhưng lại đoán không ra Mông Văn vào bằng cách nào. Vậy là ai cho mình cảm giác đau lòng kia? Nếu không phải là Mông Văn thì là ai? Cho dù Mông Văn vượt qua được trận pháp, nhưng nàng lấy đâu ra linh thạch để khởi động bàn đá?

Vô luận như thế nào, mình cũng phải xem truyền tống trận này dẫn đi đâu. Nhưng trước hết đưa ba người Vũ Tích trở về Yên Kinh đã.

Lâm Vân đứng lên, nhưng lập tức kêu lên:

- Đừng.

Vũ Đình rõ ràng để hai viên linh thạch vào cái rãnh. Vừa bỏ vào là truyền tống trận khởi động, còn không biết là truyền tống tới đâu.

Bàn đá đã bắt đầu vang lên tiếng ì ầm và phát ra ánh sáng. Lâm Vân vội vàng đi tới cái bàn đó.

Một ánh sáng lóe lên, Lâm Vân bị ánh sáng kia đẩy văng đi rất xa và đập vào vách hang. Nhưng Lâm Vân không dám phá hỏng truyền tống trận. Nếu nó mà bị hỏng, nói không chừng lực lượng không gian sẽ xé nát tất cả mọi người ở đây.

- Vũ Tích, em nhanh dùng vòng bảo hộ bao bọc mọi người lại. Mặc kệ tới nơi nào, cũng đừng tách ra. Đợi anh tới đó rồi tính sau.

Lâm Vân chỉ kịp nói mấy câu đó, liền trơ mắt nhìn ba người bị bàn đá hút đi.

Hiện tại đã không phải lúc trách cứ Vũ Đình, mà phải lập tức đi theo vào trong truyền tống trận.

Cho nên ba người kia vừa biến mất, Lâm Vân lập tức đi tới bàn đá. Rồi dùng hai viên linh thạch để lên cái rãnh. Nhưng hăn đợi nửa ngày, vẫn không thấy bàn đá nhúc nhích.

Bàn đá này bị sao vậy? Lâm Vân liền đổ mồ hôi lạnh. Lẽ nào cái truyền tống trận này bị hỏng rồi? Điều đó không có khả năng. Hăn còn vừa kiểm tra xung quanh bàn đá, nhưng không thấy có vết rạn nứt hoặc hư hao gì cả.

Hăn không hiểu gì về cấu tạo của truyền tống trận. Bởi vì Lâm Vân chưa từng tiếp xúc thứ này. Dù sao truyền tống trận cũng thuộc về trận pháp cao cấp. Lâm Vân còn chưa đủ trình để nghiên cứu nó.

Hiện tại không thể khởi động lại truyền tống trận. Lâm Vân liền suy nghĩ tới ba khả năng. Thứ nhất là cái bàn đá đã bị hỏng. Thứ hai là phải cách một thời gian mới có thể sử dụng bàn đá. Nhưng khả năng này không lớn lắm. Thứ ba là bàn đá cần một loại năng lượng mạnh hơn mới có thể khởi động. Mà thứ năng lượng kia đã tiêu hao hết sau khi di chuyển ba người.

Tuy rất lo lắng cho ba người, nhưng Lâm Vân không quá sợ hãi. Dù sao tu vị của Vũ Tích đã là tầng bảy điên phòng, sắp bước vào Luyện Khí tầng tám rồi. Cho dù các nàng bị đưa tới một nơi như đại lục Thiên Hồng, các nàng cũng có khả năng tự bảo vệ. Ở đại lục Thiên Hồng, Luyện Khí tầng tám coi như là một cao thủ. Huống hồ Nhược Sương còn đang tiến bộ.

Đã không có cách nào khởi động truyền tống trận, mà Mông Văn cũng vì nó mà biến mất. Nên Lâm Vân quyết định nghiên cứu truyền tống trận rồi mới quay lại nơi này.

Sau khi ghi nhớ lại hình dáng của bàn đá, Lâm Vân củng cố lại trận pháp bảo vệ bàn đá. Rồi mới mang tâm trạng chán nản rời khỏi hang động.

Hiện tại hắn muốn trở lại Yên Kinh sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện. Sau đó thì đi tìm tên Môn Thường kia. Phải biến tên khốn kiếp đó thành tro bụi, thì Lâm Vân mới bình tĩnh nghiên cứu truyền tống trận được.

Một tuần sau, Lâm Vân rời đi Yên Kinh. Hắn đã giao toàn bộ cổ phần của tập đoàn cho mẹ, em gái và mẹ vợ. Còn nói cho ba người biết, mình và Vũ Tích muốn đi ra ngoài du lịch một thời gian. Mặc dù mẹ và mẹ vợ hơi hoài nghi khi không thấy Vũ Tích trở về, nhưng hai người vẫn lựa chọn tin tưởng Lâm Vân.

Trước khi đi, Lâm Vân còn đi gặp Lý Thanh và Lam Cực, nói cho họ biết, mình phải rời đi một thời gian. Nên bọn họ phải quan tâm tới tập đoàn Vân Môn nhiều hơn. Đồng thời nói cho Lam Cực, nếu có một người tên là Mạnh Anh tới đầu nhập, thì an bài cậu ta vào làm việc. Mạnh Anh dù sao cũng là đệ tử ký danh của hắn.

Lâm Vân không dám đi gặp mấy cô gái kia, bởi hắn không muốn rước thêm phiền não.

Rời khỏi Yên Kinh, Lâm Vân tới Trung Ninh trước. Hắn đã hẹn Hạ Tinh, sẽ trở lại đó thăm cô ấy và hai mẹ con Dương Vân. Mình sắp phải bế quan nghiên cứu truyền tống trận rồi, không biết phải mất bao lâu. Thậm chí Lâm Vân còn tính toán, thông qua kết giới Côn Luân, để tới thế giới Tu Chân tìm kiếm tài liệu về truyền tống trận.

Mặc dù không biết trong tiên cảnh Côn Luân có cái gì, nhưng Lâm Vân khẳng định nơi đó mới là nơi Tu Chân chân chính. Hắn còn hoài nghi, tiên

cảnh Côn Luân có phải là một môn phái Tu Chân thời cổ đại của Trái Đất, mới chuyển sang thế giới Tu Chân hay không. Khả năng này rất lớn, linh khí của Trái Đất thiếu thốn như vậy, chuyển đi nơi khác là bình thường. Bằng không vì sao họ muốn giăng một cái kết giới ở Trái Đất.

Chân Chân không có ở nhà. Lâm Vân chỉ nhìn thấy Hạ Tinh và Dương Vân đang nói chuyện ở bên trong. Hạ Tinh đã thi xong đại học, không biết kết quả thế nào.

- Chị Vân, Hạ Tinh, hai người khỏe không?

Lâm Vân chợt xuất hiện trong nhà của Dương Vân.

Dương Vân và Hạ Tinh đang nói chuyện phiếm, nghe thấy giọng nội của Lâm Vân, liền sững sờ.

- Anh Lang Thang.

Hạ Tinh phản ứng trước, lập tức lao tới ôm hân. Vừa rồi nàng còn nói chuyện với cô Dương về anh lang Thang. Không ngờ trong chớp mắt lại được gặp lại anh ấy. Nên cô rất là vui mừng. Hoàn toàn không để ý cửa đang đóng, Lang Thang vào bằng cách nào.

Lâm Vân vỗ bờ vai của Hạ Tinh. Hân rất biết ơn Dương Vân và Hạ Tinh. Hai người này đều là những cô gái có tấm lòng lương thiện.

- Chân Chân đâu rồi chị?

Lâm Vân nhìn Dương Vân vẫn còn sững sờ, liền hỏi.

- Chân Chân đang ở nhà bà ngoại rồi. Chị và Hạ Tinh còn đang định buổi chiều tới đó. Lang Thang, cậu khỏe không?

Dương Vân vẫn còn cảm thấy bất ngờ.

- Em vẫn khỏe. Chị Vân không tới đây cho em ôm một cái à.

Lâm Vân nghĩ mình sắp phải đi một thời gian dài, có lẽ sau này không còn gặp lại Dương Vân và Hạ Tinh. Nên muốn tỏ hết lòng mình.

- Lang Thang...

Dương Vân không cố kỵ lao vào ngực của Lâm Vân, ba người liền ôm nhau thật chặt.

- Hạ Tinh, em thi cử thế nào rồi?

Lâm Vân ôm hai mỹ nữ trong lòng. Đặc biệt là Dương Vân có thân thể đầy đặn, cộng thêm hương vị của nữ nhân thành thực, khiến hấn hơi tâm động. đành phải hỏi chuyện Hạ Tinh, để di dời sự chú ý.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 350: Xông Vào Tiên Cảnh Côn Luân

V

ì anh Lang Thang sống ở Yên Kinh, nên em đã thi đại học Yên Kinh. Em thi đỗ rồi, còn nửa tháng nữa là khai giảng.

Hạ Tinh vốn không có ý định thi vào đại học Yên Kinh, bởi vì thi vào đó khá khó, còn phải rời xa cha mẹ nữa. Nhưng vì anh Lang Thang, nàng liền quyết tâm thi vào đó.

- Nhớ tới nhà anh chơi nhé.

Lâm Vân nói địa chỉ nhà cho Hạ Tinh.

Ba người nói chuyện một lúc, nhưng vẫn ôm nhau. Hạ Tinh đơn giản chỉ muốn ôm anh Lang Thang, nhưng Dương Vân thì đã sớm mềm nhũn, cả người nóng rực. Lâm Vân cảm giác được sự biến hóa của Dương Vân, cộng thêm hân cũng ngứa ngáy khó nhịn, liền vội vàng nói:

- Anh có việc phải đi luôn đây, có lẽ phải mất một thời gian nữa mới quay trở về.

Dương Vân thấy Lâm Vân lại muốn đi, liền vội hỏi:

- Cậu lại đi à? Cậu và vợ cậu đã gặp nhau chưa?

- Bọn em đã gặp nhau rồi. Nếu lần sau có cơ hội, em sẽ trở lại thăm hai người. Nếu hai người có khó khăn gì thì tới Yên Kinh tìm em gái của em là Lâm Hình nhé. Con bé sẽ giúp đỡ hai người. Hạ Tinh, chị Vân, bảo trọng.

Lâm Vân nói xong, buông hai người ra rồi lấy hai viên Tiên Nhan Đan ra.

- Hai người chia nhau uống một viên là đủ. Còn một viên thì để lại cho người thân của hai người. Em đi đây, tạm biệt.

Lâm Vân nói xong, không lưu luyến, trực tiếp nhảy xuống cửa sổ rồi đi. Hãn phải làm vậy, bởi vì hãn sợ Dương Vân và Hạ Tinh sẽ níu kéo hãn lại.

Dương Vân và Hạ Tinh sững sờ nhìn bóng lưng của Lâm Vân biến mất. Không suy nghĩ vì sao hãn muốn nhảy qua cửa sổ, mà chỉ thấy thời gian gặp nhau quá ngắn. Nếu không phải còn cầm trong tay hai viên đan dược, hai người còn tưởng mình đang nằm mơ.

- Lang Thang, cậu chờ một chút.

Dương Vân vội vàng chạy tới cửa sổ gọi, nhưng Lâm Vân đã biến mất không thấy tung tích.

Vừa rời đi Trung Ninh, Lâm Vân lập tức bay tới Địa Ngục Môn ở núi Côn Luân. Theo lời kể của Vũ Tích, tên Môn Thường kia rất có thể từ nơi này đi ra. Chỗ kết giới ở Địa Ngục Môn vẫn là một bãi bừa bộn. Vừa nhìn là biết lúc đó mình và lão tổ Côn Luân chiến đấu kịch liệt như thế nào.

Hiện tại nhớ lại, mình có thể chiến thắng lão tổ Côn Luân, hoàn toàn là dựa vào may mắn.

Lâm Vân dùng thần thức quét qua một vòng. Đã quét tới một xác chết thối rữa. Xác chết này vút ở giữa động phủ. Lâm Vân đi qua đó nhìn, thần thức lại tìm được một cái thẻ ngọc.

Lâm Vân không nhìn còn đỡ, càng nhìn lại càng tức giận. Tiện tay phóng một chùm lửa, biến xác chết thành tro bụi.

Xác chết này chính là tay Môn Thường. Không ngờ y không chịu được vết thương mà qua đời. Lâm Vân đoán chừng phong nhận của Vũ Tích đã đánh

trúng vào huyết vị yếu nhất của y. Tên Môn Thường này muốn bảo vệ tu vị của y, kết quả là bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Trên thẻ ngọc có ghi rõ những việc mà lão tổ Côn Luân muốn Môn Thường làm. Trong đó có việc khống chế người nhà của mình để uy hiếp mình giao ra Sơn Hà Đồ. Tên lão tổ Côn Luân còn ra mật lệnh, sau khi lấy được đồ vật, thì giết toàn bộ người có liên quan để diệt khẩu. Thật đúng là một tên độc ác.

Quả nhiên lão tổ Côn Luân kia không chết. Lúc trước mình giết chỉ là một phân thân của y mà thôi. Thù này không báo, khó mà để cho Lâm Vân hả giận.

Huống hồ, nếu không phải Vũ Tích đánh lén thành công, thì chẳng những Vũ Tích và Nhược Sương có kết cục không tốt. Ngay cả người nhà của mình ở Yên Kinh cũng có thể bị Môn Thường giết hại. Lâm Vân nghĩ tới đây, liền đổ mồ hôi lạnh. May mà sự việc không xảy ra.

Nhưng lão tổ Côn Luân kia đã trở thành một mối tai họa, không diệt không được. Y đã có biện pháp để cho Môn Thường đi ra ngoài, thì cũng có thể phái những người khác đi ra. Nếu như mình không giết người này, thì gia đình mình sẽ luôn trong tình trạng gặp nguy hiểm. Cho tới bây giờ, Lâm Vân còn chưa từng bức thiết muốn giết một người như thế.

Tiên cảnh Côn Luân, động Côn Hư, sắc mặt của Ứng Hư Tử rất âm trầm. Y đã ngầm phóng cấm chế trên người của Môn Thường, nên mọi cử động của Môn Thường, y đều biết. Thật không ngờ, Môn Thường còn chưa nhìn thấy mặt của Lâm Vân, đã bị chết trong tay của một cô gái mới chỉ có Luyện Khí tầng bảy. Tên này đúng là một con lợn. Y chết cũng chưa hết tội, còn làm hỏng kết hoạch của mình nữa.

Nhưng con lợn này ít ra cũng dò ra được vài thông tin của người kia.

Hai tu sĩ Luyện Khí diên phong đứng trước mặt Ứng Hư Tử để đợi ra lệnh.

- Những lời tôi đã dặn dò, các cậu đã nhớ chưa?

Tuy mỗi lần mở kết giới, nguyên khí của y lại bị hao tổn. Nhưng vì Hồn Độn Sơn Hà Đồ, y đã bất chấp tất cả.

- Sư tổ, chúng đệ tử đã nhớ rồi. Sau khi rời khỏi đây, chúng đệ tử sẽ lấy lại tấm bản đồ địa hình phái Côn Luân mà tên Lâm Vân kia đã ăn trộm.

Hai tên đệ tử Luyện Khí đồng thanh đáp. Hai người không ngờ, mình mới chỉ có tu vị Luyện Khí, đã được lão tổ đích thân giao nhiệm vụ.

Nhưng hai người này nếu biết sau khi trở về, lão tổ của bọn họ sẽ giết người diệt khẩu, thì chắc không cảm thấy vinh dự như vậy.

Lâm Vân đứng trước kết giới, suy nghĩ biện pháp để đi vào tiên cảnh Côn Luân. Cả ngày đề phòng cướp còn không bằng giết tên cướp này. Cho dù y là một lão tổ Nguyên Anh, mình không đánh lén thành công thì vẫn có thể chạy trốn. Nếu lão tổ Côn Luân biết mình tới chỗ của y, thì chắc không phải người tới làm hại người nhà mình nữa.

Bởi mục đích của y chỉ là Sơn Hà Đồ trên người mình mà thôi.

Đang lúc Lâm Vân do dự bất định, thì kết giới bỗng nhiên rung chuyển rồi mở ra một khe hở. Lâm Vân cả kinh, lập tức minh bạch lão tổ khốn kiếp kia lại phái người bắt mình. Nhưng vì sao y không tự đi ra tìm mà phải nhờ người nhỉ? Hai cái tên vừa đi ra cũng chỉ là đệ tử có tu vị Luyện Khí kỳ mà thôi.

Lâm Vân không chút do dự, xuyên qua khe hở kia. Thuận tay đập nát hai tên đệ tử thành thịt vụn.

- Thăng nhải ranh, người dám.

Lão tổ Côn Luân thấy hai người đệ tử của mình mới đi ra khỏi kết giới ba giây thì đã bị người bên ngoài đập nát. Y cực kỳ phẫn nộ, lập tức hét lên một tiếng.

Lâm Vân chỉ cười nhạt, mặc kệ lão tổ kia, tiếp tục đi qua khe hở của kết giới.

- Không tốt rồi.

Áp lực cường đại khiến cho Lâm Vân cảm giác như mình sắp bị tan thành mảnh nhỏ. Rút lui là ý niệm duy nhất trong đầu của Lâm Vân.

Mình không thể đi qua cái kết giới này. Khó trách lão tổ không đích thân đi ra mà phải nhờ người khác. Lâm Vân biết mình chỉ chậm vài giây thôi sẽ biến thành đồng thịt vụn như hai người đệ tử kia.

Nhổ ra mấy ngụm máu tươi, Lâm Vân lập tức chui vào trong Hỗn Động Sơn Hà Đồi. Trong một sát na khe hở của kết giới đóng lại, Lâm Vân đã kịp chui vào Sơn Hà Đồi. Có thể nói cực kỳ nguy hiểm.

Dù Lâm Vân bị trọng thương, nhưng cũng không dám ở lại Sơn Hà Đồi. Vừa đi ra kết giới, Lâm Vân lập tức chui ra khỏi Sơn Hà Đồi.

Thật là một nơi có linh khí nồng hậu! Lâm Vân cảm thán một tiếng. Thân hình còn chưa đứng vững, đã có một luồng sát khí mãnh liệt đánh về phía cơ thể của hắn.

Lửa giận trong lòng Ứng Hư Tử đã lên tới đỉnh điểm. Hai lần mở ra kết giới, y đã phải tốn tu vi mấy chục năm. Nhưng đồ vật còn chưa tìm được, ba người đệ tử đã bị giết chết.

Không giết người này, lão tổ Nguyên Anh khó mà nguôi giận.

Lâm Vân biết người này mới chính là lão tổ Côn Luân. Nên không chút do dự phóng ra phi kiếm, ngăn chặn luồng sát khí vừa rồi.

Lâm Vân liền bị một chưởng này đánh cho phải lui lại vài bước, nhổ ra một ngụm máu.

Lâm Vân cả kinh. Một chiêu vừa rồi chứng tỏ tu vị của mình còn kém lão tổ Côn Luân nhiều lắm. Kế hoạch liều mạng một trận lập tức tan biến. Hiện tại phải tìm cách chạy trốn. Nếu dây dưa ở đây thì chết chắc. Chân thân và phân thân của lão tổ thật đúng là không cùng một đẳng cấp.

Mặc dù hãn đã nhìn ra lão tổ Côn Luân bị thương, nhưng hãn cũng bị thương rất nặng. Huống hồ, cho dù mình có thể lực tốt nhất, cũng không phải là đối thủ của y.

Hãn không dám ăn thêm Tọa Hóa Đan. Viên đan dược kia chính là thứ để đánh cược mạng sống. Lần trước may mắn mà không chết, hãn không cho rằng may mắn như vậy thường xuyên xảy ra. Nên Lâm Vân lập tức bước lên phi kiếm rồi bỏ chạy.

Ứng Hư Tử sửng sốt một giây, liền cười ha hả. Không nghĩ tới con mồi lại tới tận ỗ. Mình nghĩ trăm phương ngàn kế để bắt tên Lâm Vân kia, không ngờ hãn lại mang theo Hỗn Độn Sơn Hà Đồ tới tận chỗ này của mình.

Ứng Hư Tử áp chế sự kinh động, không do dự đuổi theo Lâm Vân. Y thầm nghĩ, tuy mình bị trọng thương, nhưng với tu vị Nguyên Anh đỉnh cao của mình, đuổi theo một tu sĩ chỉ tương đương với Kết Đan trung kỳ, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng lão tổ Côn Luân lập tức biến sắc. Y thật không ngờ một tu sĩ mới chỉ Kết Đan trung kỳ đã có tốc độ ngang bằng với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Đây còn là do hãn bị thương. Nếu không bị thương, thì khéo mình không đuổi kịp hãn rồi.

Tốc độ bay của Lâm Vân nhanh được như bây giờ, là nhờ việc hăn không ngừng đuổi theo cái vật thể hình tròn trên vũ trụ. Lúc đó hăn trong tình trạng tinh lực hết lại đầy. Không có bất kỳ một tu sĩ nào có thể làm được như Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 351: Dừng Kế Chạy Trốn

Ứ

ng Hư Tử đoán cũng không sai. Nếu Lâm Vân không bị thương, thì tốc độ của hắn tương đương với một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ dốc hết lực để bay.

Nhưng chỉ vì Lâm Vân không lường trước được uy lực của kết giới nên mới bị trọng thương. Nếu không nhờ Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, nói không chừng hắn đã bị ép thành mảnh vụn. Tuy bị thương ảnh hưởng tới tốc độ, nhưng vẫn rất nhanh.

Vì hai lần mở kết giới, nên Ứng Hư Tử bị thương không nhẹ. Huống hồ cách lúc mở kết giới mới có năm phút. Vì đuổi theo Lâm Vân nên y không dám chữa thương. Chỉ cần chậm một chút là Lâm Vân sẽ chạy trốn kịp. Vì Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, lão tổ Côn Luân đã bất chấp tất cả. Mặc cho tốc độ hiện tại của mình chỉ còn là Nguyên Anh trung kỳ.

Lão tổ Côn Luân thấy mình bay càng ngày càng chậm, mà Lâm Vân thì vẫn giữ nguyên tốc độ như vậy. Nếu hiện tại không bay nhanh hơn, vậy thì khoảng cách về sau sẽ càng xa. Một tên tu sĩ mới chỉ Kết Đan đã tạo cho y áp lực như vậy, khiến cho lão tổ Côn Luân thật sự nổi điên.

Lâm Vân nhìn thấy lão tổ Côn Luân sắp đuổi kịp, nội tâm trầm xuống. Nếu cứ như vậy, chỉ cần mười phút sau là mình bị lão đó bắt được.

- Thẩm Mãnh, lần đại hội thứ mười ba này, ông phái mấy người đệ tử đi vậy. Lão già ông thật là may mắn, có được vài người đệ tử giỏi. Mấy đệ tử của tôi có tư chất kém quá. Ủa, có hai vị đạo hữu đang bay tới kìa.

Thanh âm kia hơi già nua, nhưng vào tai của Lâm Vân, giống như thanh âm của thần tiên vậy.

Từ xa Lâm Vân đã nhìn thấy có hai người tu sĩ đang đạp kiếm bay từ từ. Liền bay tới phía trước rồi kêu lên:

- Đạo hữu Thẩm Mãnh, xin dừng bước. Người đuổi theo đằng sau kia đã giết đệ tử mà ông yêu quý nhất. Còn ngăn cản tôi tới báo tin. Y đang đuổi giết tôi đó.

Lâm Vân nói xong liền lướt qua hai người tu sĩ rồi bay xa.

“Mình quen cậu ta à? Nhưng điều này không quan trọng, tên đằng sau kia rõ ràng giết người đệ tử mà mình yêu quý nhất. Mặc kệ thật giả, bắt y lại rồi nói sau”

Thẩm Mãnh nghĩ tới đây liền ngăn cản Ứng Hư Tử lại, muốn hỏi cho rõ ràng. Nếu y thực sự đã giết đồ đệ của mình, vậy mình sẽ rút gân lột da y, rồi giết sạch môn phái của y.

- Tránh ra.

Ứng Hư Tử đã nghe thấy lời vu oan của Lâm Vân, nhưng y không có thời gian để giải thích với Thẩm Mãnh kia. Bởi vì chỉ chậm chân một chút thôi, tên Lâm Vân gian xảo kia sẽ biến mất không thấy bóng dáng. Cho nên y không do dự vung phát trần đánh về phía Thẩm Mãnh.

Thẩm Mãnh vốn chỉ hoài nghi, nhưng thấy người này không nói gì đã động thủ, thì càng tin lời của Lâm Vân. Cũng lấy một thanh kim đao, chống lại cây phát trần của Ứng Hư Tử.

Tu vị của Thẩm Mãnh là Nguyên Anh trung kỳ, kém Ứng Hư Tử rất nhiều. Nhưng do Ứng Hư Tử bị thương, lại đuổi theo Lâm Vân hồi lâu, nên hai người đấu ngang ngửa. Ứng Hư Tử bị Thẩm Mãnh làm phiền, trong lòng càng tức giận, không ngừng vận dụng chân nguyên. Thẩm Mãnh cũng tức giận không kém, liên tục trả đòn.

Người tu sĩ đi theo Thẩm Mãnh cảm thấy không đúng, vội vàng nói:

- Lão Mãnh, ông làm việc quá hấp tấp rồi. Chuyện gì cũng phải hỏi cho ra nhẽ rồi mới động thủ chứ.

Bề ngoài thì người tu sĩ này đang nói Thẩm Mãnh, nhưng lại có ý chỉ trích Ứng Hư Tử không hỏi rõ trắng đen. Ứng Hư Tử cũng đã bình tĩnh lại. Y biết nếu không trả lời hai người này, mình sẽ không thể thoát thân để đuổi theo Lâm Vân. Huống hồ, bản lĩnh của Thẩm Mãnh không kém, người bằng hữu của y cũng có vẻ lợi hại.

Mình thu thập xong hai người này, thì Lâm Vân khéo đã mất tăm mất tích rồi. Liền ngừng tay.

- Ủa, ngài không phải là tiền bối Ứng Hư Tử của Côn Luân đó sao?

Lúc này tu sĩ kia mới nhận ra Ứng Hư Tử. Bối phận của Ứng Hư Tử trong giới Tu Chân cũng khá lớn, còn là cao thủ đứng đầu.

- À, hóa ra là Viêm Thạc của phái Tụ Hỏa.

Người tu sĩ này có khuôn mặt đỏ, đầu trọc, chính là đại sư luyện khí nổi tiếng của Khôn Truân Giới, Viêm Thạc.

- Xin chào tiền bối Ứng Hư Tử. Đây là bạn tốt của tôi, Thẩm Mãnh. Không biết những lời vừa nãy của vị đạo hữu kia có phải là thật hay không? Hay là có hiểu lầm gì trong đó?

Viêm Thạc lập tức hỏi.

Thẩm Mãnh cũng nhận ra lão tổ Côn Luân Ứng Hư Tử. Nếu nói lão tổ Côn Luân giết một đệ tử Trúc Cơ của ông ta, thì ông ta không tin lắm.

- Tuyệt đối không có việc này.

Ứng Hư Tử nén giận, mình sao có thể vô duyên vô cớ giết một người đệ tử của người khác được.

Lâm Vân thấy Thẩm Mãnh đã ngăn cản lão tổ Côn Luân, âm thầm đặc ý, nhưng vẫn liều mạng bay đi. Lâm Vân bay ba ngày ba đêm, không ngừng thay đổi phương hướng. Đến tận đây Lâm Vân biết mình đã chạy thoát khỏi lão tổ Côn Luân, nhưng bởi vì để chạy trốn, đã đắc tội tới hai tu sĩ Nguyên Anh.

Nhưng Lâm Vân chẳng quan tâm việc này. Mục đích hiện tại của hắn là nhanh chóng tu luyện tới bảy sao, thậm chí là tám sao. Sau đó lập tức trở về cắt bỏ đầu của lão cầu Côn Luân khốn kiếp kia.

Lần này cũng không phải là không có thu hoạch. Đó là biết được thêm tác dụng của Hồn Động Sơn Hà Đồ, có thể xuyên qua kết giới. Mặc dù kết giới kia là do lão tổ Côn Luân mở ra, nhưng không biết có thể dùng bản đồ để xuyên qua các trận pháp khác không?

Một chuỗi âm thanh đánh nhau mang theo linh lực ba động truyền đến. Lâm Vân bay thấp xuống, xem là chuyện gì.

Có ba cô gái xinh đẹp đang bao vây hai người tu sĩ nam và không ngừng tấn công. Trên không trung thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu và sự ba động của pháp lực. Hai người nam tử kia mắt thấy sắp không kiên trì nổi.

Lâm Vân kiểm tra thoáng cái. Trong năm người này, có hai tu sĩ Trúc Cơ, còn lại đều là Luyện Khí. Hai tu sĩ Trúc Cơ là một nam và một nữ, hai người này chiến đấu là kịch liệt nhất. Nhưng người nam tử có vẻ yếu hơn. Hai nữ tử còn lại vây đánh một người, nên chiếm ưu thế là phải.

Lâm Vân không muốn xen vào việc của người khác. Nhưng năm người này chặn đường của hắn, mà hắn là một tu sĩ năm sao, nên hắn không có ý đi vòng.

Năm người đang đánh nhau gay cấn thì thấy Lâm Vân đi tới, nhưng bọn họ không quan tâm mà vẫn tiếp tục đánh. Bởi vì bọn họ không thấy trên người của Lâm Vân có sự ba động của linh lực nào, nên liền không để Lâm Vân vào mắt. Lâm Vân thì trực tiếp bay qua bên người của bọn họ, không có ý dừng lại.

Năm người này thấy Lâm Vân không chút sợ hãi đi qua bọn họ, liền dừng tay lại, hơi kinh dị nhìn Lâm Vân. Trong suy nghĩ của bọn họ, những người không cố kỵ đi qua như vậy, khẳng định là một tu sĩ cao cấp, hoặc căn bản không sợ bọn họ.

Nhưng Lâm Vân không để ý tới mấy người. Hắn chỉ muốn làm việc của mình, nên trong nháy mắt đã đi xa vài chục mét.

- Mau lấy bản đồ hành tinh ra đây thì chúng tôi thả hai người. Bằng không đừng có trách phái Dao Hoa của chúng tôi không khách khí. Anh cũng biết hai người các anh không phải là đối thủ của chúng tôi. Chúng tôi không ngại giết người để đoạt bản đồ đâu.

Nữ tử có tu vị Trúc Cơ, cay nghiệt nói.

- Dựa vào cái gì mà tôi phải đưa? Bản đồ hành tinh là do tôi phát hiện trước. Huống hồ ở trong đầm Hắc Thủy có không ít bảo vật quý giá hơn tấms bản đồ hành tinh này. Vì sao các cô không đuổi theo họ mà lấy, cứ phải lấy bản đồ của chúng tôi. Chẳng lẽ người của phái Dao Hoa, lại kiêu ngạo như vậy sao? Có thể tùy tiện khi dễ những tán tu chúng tôi? Các cô có biết xấu hổ là gì hay không?

Nam tu sĩ Trúc Cơ còn chưa trả lời, tu sĩ Luyện Khí đã nói trước.

Lời nói không hề cố kỵ, vạch trần bộ mặt ghê tởm của ba nữ tu sĩ kia.

- Dựa vào cái gì à? Chỉ bằng kiếm trong tay bà. Đã cho hai người cơ hội rồi, mà còn không biết nắm lấy. Vậy thì đừng trách bà không khách khí.

Một nữ tu sĩ Luyện Khí Kỳ nói xong, liền muốn vùng kiếm lao lên.

Lâm Vân vốn không có ý định xen vào việc của người khác. Nhưng bởi vì bản đồ hành tinh khiến hắn dừng bước. Đối với hắn, bản đồ hành tinh rất quan trọng. Lần trước hắn kiếm được bản đồ hành tinh chỉ là một khu vực nhỏ. Nếu có thể lấy được một bản đồ hành tinh hoàn chỉnh hơn, về sau muốn tìm đại lục Thiên Hồng hoặc là một hành tinh nào khác, cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Mặc dù còn chưa biết bản đồ hành tinh kia có đầy đủ hay không, nhưng Lâm Vân đã quyết định lấy nó. Có còn hơn là không có. Lâm Vân nghĩ tới mấy ngày trước lão tổ Côn Luân ngấp nghé Hồn Động Sơn Hà Đồ trong tay của mình, bị mình khinh bỉ là không biết xấu hổ. Nhưng hôm nay mình lại vừa ý bản đồ trong tay của người khác, điều này có phải là không biết xấu hổ không nhỉ?

Lâm Vân sờ sờ cái mũi. Dù có xấu hổ đi chăng nữa, vẫn phải có được bản đồ kia trong tay. Mình khinh bỉ lão tổ Côn Luân, là bởi vì lão già đó chẳng những muốn Sơn Hà Đồ của mình, còn muốn chém tận giết tuyệt. Nếu chỉ đoạt tấm bản đồ thì thôi, tất cả là do bản lĩnh. Nhưng lão già đó còn muốn uy hiếp người nhà của mình. Không giết lão thì không giải mối hận trong lòng.

Chỉ là hiện tại mình đang bị lão cẩu Côn Luân kia đuổi bắt. Nếu tới cướp bản đồ thì mấy người sẽ ghi nhớ khuôn mặt của mình. Huống hồ phái Dao Hoa kia có vẻ như không phải là một môn phái bình thường. Thực lực hiện tại của mình còn chưa đủ, không nên gây thù hằn quá nhiều.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 352: Bản Đồ Hành Tinh Kỳ Lạ

M

ục đích chủ yếu của mình vẫn là học truyền tống trận, tiêu diệt lão cẩu Côn Luân, và tìm được ba người Vũ Tích. Sau đó thì nói cho Vũ Tích biết chuyện về Thanh Thanh, xem nàng ấy có thể tiếp nhận Thanh Thanh hay không. Vô luận như thế nào, một khi tu vị của mình tới một trình độ nhất định, mình sẽ tìm biện pháp đi tới đại lục Thiên Hồng tìm Thanh Thanh.

Cho nên tấm bản đồ kia rất quan trọng với hắn. Trong một thời gian ngắn ngủi, đã có vô số ý niệm tràn vào đầu Lâm Vân. Lắc đầu, Lâm Vân không hề do dự nữa, lập tức thay đổi khuôn mặt của mình. Do tu vị của hắn còn thấp, cho nên chỉ có thể duy trì khuôn mặt giả này được mười phút. Nhưng mười phút là đủ để cho Lâm Vân làm xong chuyện.

Loại thay đổi dung mạo cấp thấp này, chỉ có thể lừa gạt những tu sĩ cấp thấp. Tu sĩ cấp cao thì chỉ cần liếc nhìn một cái là phát hiện ra. Cho nên công pháp này thật sự bình thường. Lâm Vân học được nó trong lúc nhàm chán không có việc gì làm. Hiện tại tu vị là năm sao thì càng dễ dàng sử dụng.

Năm người kia chuẩn bị hỗn chiến tiếp thì thấy Lâm Vân không đi mà quay lại. Đều dừng tay, không biết Lâm Vân rốt cuộc muốn làm gì.

- Ba đứa con gái lập tức biến, dừng để đạo gia phải tức giận. Nếu không đạo gia sẽ không thương hương tiếc ngọc đâu. Vừa vặn đạo gia còn thiếu khuyết vài người ấm giường, ba người các ngươi miễn cưỡng có thể bù đắp thiếu hụt đó.

Lâm Vân đi tới liền giận dữ mắng mỏ ba cô gái. Đối với hắn mà nói, ba cô gái này đang ngăn cản việc làm của hắn.

Ba cô gái này đều là những tu sĩ kiêu ngạo, hơn nữa còn là người của phái Dao Hoa, bình thường có ai dám nói chuyện với các cô như thế đâu. Thấy Lâm Vân vô lễ như vậy, còn bảo người của phái Dao Hoa ấm giường, nên rất tức giận. Âm thầm tự nhủ, người này là ai lại dám lên giọng với mình như thế? Chẳng lẽ tiếng tăm của phái Dao Hoa càng ngày càng đi xuống rồi?

Tuy nhiên đảo mắt ba người đều thu hồi sự tức giận, bởi vì cô gái có Trúc Cơ cảm nhận được áp lực cường địa phát ra từ người Lâm Vân, liền ngen ngào kêu lên:

- Tu sĩ Kết Đan...

- Chúng ta đi thôi.

Cô gái này nói xong, lập tức lấy ra một pháp khí phi hành, dẫn theo hai cô gái Luyện Khí Kỳ nhanh chóng rời đi. Đồng thời nhớ rõ khuôn mặt của Lâm Vân. Để khi trở về, thông báo cho môn phái, lấy lại thể diện này. Ba người này muốn lấy bản đồ, không phải là cho mình mà đây là lệnh của môn chủ. Chỉ là đồng môn còn chưa tới, ba người bọn họ sao có thể là đối thủ của tu sĩ Kết Đan?

Nhưng cô gái Trúc Cơ cảm giác khuôn mặt của người kia hình như có chút biến hóa. Chỉ là lúc đầu cô ta không để ý tới khuôn mặt của hắn lắm.

- Nếu không phục thì đi tới phái Côn Luân tìm gia gia nhé. Một cái môn phái Dao Hoa nho nhỏ, đâu xứng để phái Côn Luân ta để vào mắt.

Trước khi ba người kia rời đi, Lâm Vân còn bỏ thêm một câu. Khiến ba người thiếu chút nữa rơi xuống từ pháp khí phi hành.

- Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối. Đây là bản đồ hành tinh mà anh em chúng tôi lấy được. Hiện tại mượn hoa hiến Phật, đưa cho tiền bối.

Nam tử Trúc Cơ kia tuy chỉ là một tán tu, nhưng rất biết quan sát nét mặt của người khác.

Y thấy Lâm Vân quay lại, mà nữ nhân ngu xuẩn kia nhắc tới bản đồ tinh không. Chứng tỏ vị tu sĩ Kết Đan này muốn bản đồ tinh không. Dù sao không có cách nào giữ bản đồ này trong tay. Huống hồ bọn họ chỉ muốn cầm tấm bản đồ này mang đi bán đấu giá mà thôi. Hiện tại đưa bản đồ cho hắn, cũng chỉ vì bảo vệ tính mạng.

Lâm Vân thấy hai người thức thời như vậy, trong lòng rất vui vẻ, lập tức thu nhận tấm bản đồ hành tinh. Tấm bản đồ này là một viên ngọc hình tròn. Có lẽ là một pháp bảo gì đó. Nhưng thoát nhìn lại không thấy có linh lực ba động. Phỏng chừng là do đẳng cấp không cao.

Lâm Vân vừa mới phóng thần thức vào trong đó, vũ trụ mênh mông khiến cho Lâm Vân có chút choáng váng. Vội vàng thu hồi thần thức lại, trong lòng rất là kinh ngạc. Bản đồ hành tinh này tuyệt đối không tầm thường.

- Tiền bối, bản đồ này có lẽ là một bản đồ của một khu vực trong vũ trụ, không lớn lắm. Chúng tôi giữ nó cũng không có tác dụng gì.

Tu sĩ Trúc Cơ tiếp tục nói. Bản đồ này đúng là không có tác dụng gì với y.

Lâm Vân đương nhiên biết vì sao y nhắc vậy. Nhất định là y muốn mình đền bù tổn thất. Lâm Vân cũng không có ý cướp không của người ta. viên ngọc này không phải là vật bình thường, tu sĩ Trúc Cơ kia thấy nhỏ bởi vì thần thức của y quá thấp.

Nhưng Lâm Vân lục khắp Tinh Giới lại không có thứ gì có thể trả công. Có thì là Tinh Minh Thạch, vạn kim khó cầu. Muốn cho vài viên linh thạch, nhưng linh thạch cũng chỉ còn lại mấy viên.

Lần trước lúc luyện khí, hắn đã cắt ba khối Tinh Minh Thạch. Hắn dùng hai khối để luyện chế hai cái nhẫn. Bây giờ còn có một khối và phần lớn Tinh

Minh Thạch. Vậy thì đưa cho bọn họ một khối Tinh Minh Thạch cũng được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền lấy khối Tinh Minh Thạch đưa cho tu sĩ Trúc Cơ, nói:

- Vật này coi như là đền bù tổn thất cho hai cậu.

Nam tử Trúc Cơ thấy Lâm Vân tùy ý lấy một cục đá đưa cho mình, trong lòng cười khổ một tiếng. Biết mình không thể cưỡng chế người ta đưa thứ khác. Người ta là tu sĩ Kết Đan, chỉ vung tay cái là lập tức tiêu diệt được mình.

Nên y đành phải khom người cảm tạ:

- Đa tạ tiền bối.

Lâm Vân không để ý, xoay người rời đi, một lúc sau đã biến mất tăm mất tích. Hắn không muốn nấn ná lâu. Phòng chừng ba người Vũ Tích đang cần sự giúp đỡ của hắn. Huống chi khuôn mặt của mình cũng sắp trở về nguyên hình rồi.

- Anh, người kia thật đúng là đồ cướp đường. Ý vào có tu vị cao hơn, mà cướp không đồ đặc của chúng ta. Còn đền bù một viên đá vớ vẩn nữa chứ. Chúng ta cần gì viên đá đó, vứt đi là được...

Tu sĩ Luyện Khí kia rất tức giận nói.

- Kiến Vũ, đừng lớn tiếng như vậy.

Tu sĩ Trúc Cơ kia cũng thở dài. Cầm viên đá mà Lâm Vân đưa cho, cẩn thận xem xét đây là đá gì.

- Hòn đá vớ vẩn có gì mà phải xem.

Người em trai vẫn còn lâu bầu.

Nhưng nam tử Trúc Cơ kia đã biến sắc, ghen ngào kêu lên:

- Tinh Minh Thạch.

Đây đúng là thứ quý báu, có tiền cũng không mua được. Lần trước y may mắn được một vị tu sĩ Kết Đan đưa đi tham gia một cuộc đấu giá. Lúc ấy có một viên Tinh Minh Thạch chỉ bằng một nửa viên này, đã bán đấu giá được hai triệu linh thạch.

Không ngờ mình lại có được một viên Tinh Minh Thạch, lại còn lớn như thế.

- Ca ca, anh sao thế? Tinh Minh Thạch là cái gì?

Người em trai khó hiểu hỏi.

- Kiếm Vũ, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Lần này chúng ta phát tài rồi. Đi mau.

Tu sĩ Trúc Cơ vội vàng kéo người em trai rời đi. Đảo mắt đã biến mất không thấy.

Lâm Vân biết mình lại đắc tội thêm phái Dao Hoa. Hắn biết viên ngọc này không phải là một pháp bảo tầm thường. Nhưng không biết người của phái Dao Hoa có biết sự quý giá của viên ngọc hay không?

Viên ngọc này không giống với Hỗn Động Sơn Hà Đồ, nó có thể bỏ vào Tinh Giới được. Lâm Vân lắc đầu, để sau rồi nghiên cứu, việc quan trọng bây giờ là tới một chỗ an toàn hơn. Lâm Vân bay thêm vài ngày, cảm giác mình đã thực sự an toàn mới dừng chân lại.

Trải qua thăm dò, hắn mới biết nơi này không phải là tiên cảnh Côn Luân, mà là Khôn Truân Giới. So với Địa Cầu, Khôn Truân Giới lớn hơn nhiều

lắm. Tuy không dám khẳng định nơi này có phải là một hành tinh hay không, nhưng có thể khẳng định kết giới kia là một trận pháp thời viễn cổ. Mà Khôn Truân Giới và Địa Cầu có một quan hệ mật thiết gì đó.

Không ngừng chạy trốn vài ngày, Lâm Vân đã rất mệt mỏi. Nội thương còn chưa hoàn toàn khỏi.

Nhưng trải qua những lần hỏi thăm, Lâm Vân dần dần hiểu về thế giới Tu Chân. Nguyên lai linh thạch chẳng những có Hạ Phẩm, còn có Trung Phẩm, Thượng Phẩm và Cực Phẩm. Xem ra viên linh thạch mà mình lấy được trong tay họ Tào kia là một viên linh thạch Trung Phẩm. Mà tài nguyên trong Khôn Truân Giới cũng đang dần héo rút. Nhưng vẫn đầy đủ hơn Địa Cầu rất nhiều. Các phường thị và cửa hàng buôn bán rất tấp nập, giao dịch bằng linh thạch là chủ yếu.

Nhìn có nhiều linh thạch như vậy, Lâm Vân trông mà thèm, nhưng hăn không thể ra tay cướp. Làm như vậy là mình xong đời. Chỗ này tuy ít có tu sĩ Nguyên Anh qua lại, cho dù tu sĩ Kết Đan cũng không nhiều, nhưng vẫn là có. Tu vị của mình cũng chỉ tính sần sần ở nơi này mà thôi.

Lâm Vân thăm dò những môn phái chuyên nghiên cứu về trận pháp, nhưng chỉ nghe thấy có Ẩn Phù Tông. Nghe nói Ẩn Phù Tông là tông môn sản xuất bùa và trận pháp lợi hại nhất. Đã xếp vào tông môn, thì toàn là môn phái thần bí. Không có người mới lái thì khó mà mua được đồ đạc của bọn họ. Cho nên biết thì biết, Lâm Vân không biết đi đâu tìm mua đồ của bọn họ.

Một số môn phái lớn sản xuất trận pháp cũng lợi hại, nhưng Lâm Vân không dám tùy tiện gia nhập. Một là những môn phái này thu nhận đồ đệ rất nghiêm khắc. Cơ hồ điều tra tới ba đời dòng họ mới cho vào. Lâm Vân đoán chừng nếu mình gia nhập một môn phái nào đó, sẽ bị lão tổ Côn Luân phát hiện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 353: Vạn Bảo Các

T

uy tu vị của mình không cao không thấp, các môn phái cũng rất thích có cao thủ gia nhập. Nhưng bọn họ chắc chắn sẽ phòng ngừa và kiểm tra mình nghiêm khắc hơn. Những trận pháp cao cấp sao có thể dạy cho mình được.

Dù Lâm Vân rất muốn mua một cái mặt nạ, nhưng một cái mặt nạ cũng cần phải có mười viên linh thạch Hạ Phẩm. Tốt hơn thì cần một ngàn viên, thậm chí tới chục nghìn viên linh thạch Hạ Phẩm. Hiện tại trong Tinh Giới của Lâm Vân chỉ có bốn năm viên linh thạch đã dùng qua mà thôi, sao có thể đủ mua sắm.

Lâm Vân đã nghĩ qua luyện đan rồi bán. Nhưng để luyện chế ra đủ số đan dược để bán thì cần phải kiếm rất nhiều thảo dược, còn mất thời gian luyện nữa. Chắc phải mất nửa năm mới xong. Nửa năm là thời gian quá dài. Lâm Vân định bày hàng ở vỉa hè bán mấy thứ. Nhưng thấy những người bán hàng toàn là tu sĩ Luyện Khí, ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ cũng không có. Mà mình đã là tu sĩ năm sao rồi, đi bày bán vỉa hè, thì có chút khôi hài.

Lâm Vân khẽ thở dài một tiếng, áp chế tu vị của mình xuống ba sao. Lấy một cái bình ngọc lớn ra. Trong bình ngọc chính là nước lạnh mà người ngoài hành tinh lấy được từ trong hang động ở rừng rậm Amazon. Hắn không biết loại nước này có tác dụng gì, thử tới một cửa hàng hỏi thăm xem.

'Vạn Bảo Các' là cửa hàng lớn nhất của phường thị Đông Lâm. Lâm Vân nghĩ bụng, đã muốn hỏi thăm thì đương nhiên phải tìm một cửa hàng lớn để hỏi rồi.

- Xin hỏi ngài cần gì?

Lâm Vân vừa đi vào 'Vạn Bảo Các', thì đã có một nữ tu tuổi chừng ba mươi chào đón. Nữ tu này có thân hình rất đầy đặn, mặc một bộ quần áo màu xanh nước biển, dáng vẻ rất mê người. Nhưng sắc mặt của cô ta lại lạnh lùng. Lời nói tuy khách khí, nhưng ánh mắt lại theo dõi từng hành động của Lâm Vân.

Cô ta thấy Lâm Vân ăn mặc rất kỳ quái, hơn nữa chỉ có tu vị Trúc Cơ, thoát nhìn không giống một tu sĩ có tiền cho lắm. Mà bên trong của 'Vạn Bảo Các', không có thứ gì là không đắt tiền. Tùy tiện một đồ vật đã phải tốn mấy trăm tới mấy nghìn viên linh thạch rồi.

Tuy Lâm Vân là một tỷ phú ở Địa Cầu, nhưng lại là tên mạt rệp ở nơi này.

- Làm phiền cô gọi ông chủ của cô ra đây. Tôi có việc quan trọng muốn trao đổi với ông ấy.

Lâm Vân thấy trước mặt mình chỉ là một nữ tu Trúc Cơ sơ kỳ. Nên không dám khẳng định cô ta có thể biết lai lịch của loại nước kia hay không. đành phải nói như vậy.

Nữ tu này nhú mày. Trong lòng tự nhủ, người này thật là kỳ quái. Nếu tùy tiện gặp phải một người khách gọi ông chủ tới là phải gọi, thì nói gì tới việc buôn bán nữa.

- Thực xin lỗi đạo hữu. Có chuyện gì, anh cứ thương lượng với tôi là được rồi.

Cô ta không chút do dự cự tuyệt yêu cầu của Lâm Vân.

Lâm Vân cũng không dài dòng. Thử xem cô ta có biết loại nước này hay không đã. Liền lấy bình ngọc ra rồi nói:

- Tôi muốn bán thứ trong bình ngọc. Cô xem thế nào.

- Đây là cái gì?

Cô ta mở bình ngọc ra nhìn, rồi hỏi.

- Ài, vì thế tôi mới muốn gặp ông chủ của cô. Tôi muốn bán đồ cho cô, cô lại không biết, phải hỏi tôi. Thật sự là buồn cười, thôi đưa trả đây, tôi tới cửa hàng khác hỏi vậy.

Lâm Vân làm ra vẻ tức giận nói.

- Chờ chút...

Cô gái mặc áo xanh bông thay đổi sắc mặt. Cẩn thận quan sát nước trong chai.

Lâm Vân bất động thanh sắc, chờ cô ta lên tiếng trước.

Mấy phút sau, cô gái này mới dậy nấp, đem trả bình ngọc cho Lâm Vân rồi nói:

- Anh có thể chờ tôi một lúc được không? Tôi đi vào trong hỏi xem rồi sẽ trở lại.

Lâm Vân gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống. Hẳn biết cô ta không thể xác định nên muốn vào trong hỏi người có chuyên môn hơn.

Quả nhiên, sau một lát, cô gái này liền đi xuống, rồi mời Lâm Vân đi lên tầng hai.

Lâm Vân đi theo cô ta tới một phòng khách trên tầng hai. Hẳn lập tức phát hiện ở đây có bố trí vài trận pháp. Toàn là trận pháp mình không thể phá giải. Có lẽ là do một cao thủ trận pháp nào đó bố trí.

Một lão già tuổi hơn sáu mươi đang ngồi ở trong phòng khách, sắc mặt có vẻ khẩn trương. Ông ta nhìn thấy Lâm Vân và cô gái đi vào, lập tức đứng

lên.

- Bỉ nhân là Thất Tín, mời đạo hữu ngồi.

Lão già này rất khách khí nhường chỗ ngồi cho Lâm Vân.

Lâm Vân hơi sửng sốt. Sao người này lại có tên là Thất Tín được nhỉ, liệu có đáng tin không đây? Ông ta có tu vị Kết Đan sơ kỳ, coi như là một cao thủ. Nhưng Lâm Vân vẫn trả lời ngay:

- Tại hạ là Lâm Vân, tới đây là muốn bán vài thứ cho cửa hàng.

Thất Tín giống như nhìn thấy sự ngạc nhiên của Lâm Vân, hơi xấu hổ nói:

- Lão hủ còn có một ngoại hiệu là ‘Tuyệt không thất tín’. Nên cậu đừng hiểu lầm. Nghe An Hà nói, cậu có khả năng có Huyền Ngưng Hàn Thủy, không biết cậu có thể cho tôi xem được không?

Lâm Vân nghĩ bụng, hóa ra tên của nó là Huyền Ngưng Hàn Thủy. Nhưng không biết dùng để làm gì? Nghĩ tới đây liền đưa bình ngọc cho ông ta.

Nữ tử tên là An Hà đã bưng hai chén trà thơm tới. Lâm Vân nâng lên uống một ngụm, chỉ cảm thấy hương thơm ngào ngạt, chắc không phải là trà bình thường.

Lão giả nhìn nước trong bình nhiều lần. Thậm chí còn dùng công lực hút một giọt. Cuối cùng mới đặt nắp bình ngọc, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Lâm Vân sửng sốt, chẳng lẽ đây không phải là Huyền Ngưng Hàn Thủy sao? Hay là thứ này không đáng tiền?

Thấy biểu lộ của Lâm Vân như vậy, Thất Tín vội vàng nói:

- Đạo hữu đừng hiểu lầm. Đây đúng là Huyền Ngưng Hàn Thủy, hơn nữa phẩm chất còn rất cao. Chỉ là số lượng quá ít. Nếu đạo hữu đồng ý muốn

bán, tôi sẽ ra giá là năm mươi nghìn linh thạch Hạ Phẩm. Hoặc là mang đi bán đấu giá giúp cậu. Cửa hàng của chúng tôi sẽ thu 5% lợi nhuận.

Lâm Vân nghe thấy vậy thiếu chút nữa ngã ngửa. Không ngờ thứ này lại đáng giá đến vậy. Khó trách những người ngoài hành tinh kia lại muốn chở nó đi. Không biết tác dụng của nó là gì nhỉ. Lúc về phải nhanh chóng lấy toàn bộ Huyền Ngưng Hàn Thủy bỏ vào trong Hỗn Độn Sơn Hà Đồ mới được.

Thất Tín thấy Lâm Vân trầm ngâm không nói, còn tưởng giá tiền mình đưa ra quá thấp, vội vàng bổ sung:

- Đạo hữu, mặc dù Huyền Ngưng Hàn Thủy này chất lượng rất tốt, nhưng nó chỉ có tác dụng với các cao thủ luyện đan và luyện khí mà thôi. Đối với người thường không có tác dụng gì cả. Hơn nữa chỉ có một bình Huyền Ngưng Hàn Thủy là quá ít.

Lâm Vân hồi phục tinh thần, nhưng không trả lời Thất Tín, mà chỉ hỏi:

- Tôi thấy cửa hàng của ông được bố trí rất quý phái, không biết có phải do trận pháp tạo thành như vậy không?

Thất Tín không ngờ Lâm Vân hỏi điều này, nhưng vẫn trả lời:

- Đúng vậy, căn phòng này xác thực là có bố trí hơn mười trận pháp cao cấp. Có những trận pháp này, người ngoài sẽ không nghe thấy chúng ta nói chuyện hoặc nhận ra là khí tức của chúng ta.

- Vậy xin hỏi Thất đạo hữu, những trận pháp này đều là do cửa hàng bố trí à?

Lâm Vân tiếp tục hỏi, trong lòng hơi kích động.

- Không phải. Chắc đạo hữu đã từng nghe nói qua Ân Phù Tông phải không? Chỗ này chính là do truyền nhân của Ân Phù Tông bố trí.

Ông ta gọi Lâm Vân là đạo hữu, bởi vì đó là phép lịch sự. Nhưng ông ta lại kỳ quái Lâm Vân, một tu sĩ Trúc Cơ cũng gọi mình là đạo hữu. Tuy nhiên ông ta chỉ là thương nhân mà thôi, nên không đào sâu thêm vấn đề này.

- Vậy cửa hàng các công có cách liên lạc với Ân Phù Tông không?

Lâm Vân hỏi tiếp.

Hiện tại Thất Tín đã hiểu, anh chàng Lâm Vân này là muốn tìm Ân Phù Tông. Nhưng muốn mời Ân Phù Tông làm việc, một chút nước Huyện Ngưng Hàn Thủy như vậy là không đủ.

Nghĩ một lát, ông ta uyển chuyển nói:

- Rất khó tìm người của Ân Phù Tông. Tôi đã từng có lá bùa liên lạc với bọn họ. Nhưng lá bùa đó là tôi mua được trong một cuộc đấu giá. Một lá bùa chỉ dùng được một lần mà thôi. Hơn nữa, chi phí mời môn phái kia hỗ trợ rất là cao. Tôi sợ...

Lâm Vân hiểu ý của Thất Tín. Nếu không có tiền thì đừng hòng mời bọn họ làm việc. Mà không ngờ Ân Phù Tông kia kiêu ngạo như vậy. Ngay cả muốn gặp mặt cũng phải vòng vo như thế. Xem ra muốn học truyền tông trận từ bọn họ đúng là si tâm vọng tưởng.

- Không biết cửa hàng các ông đã tốn bao nhiêu để nhờ được bọn họ?

Câu hỏi này của Lâm Vân đã hỏi quá phạm vi quan hệ giữa hai người.

- Năm triệu linh thạch Hạ Phẩm, cộng thêm cho phép bọn họ phục chế một phần của Tứ Thập Cửu Trận.

Thất Tín nghĩ nghĩ, lại nói thêm:

- Thực ra, năm triệu linh thạch không gì là với cửa hàng chúng tôi. Mà giá trị của Tứ Thập Cửu Trận lại hơn năm triệu linh thạch nhiều lắm. Lúc trước, có một người tán tu phát hiện ra trận pháp này trong động phủ thời Thượng Cổ, đã dẫn tới vô số tu sĩ chém giết. Cuối cùng vị tán tu kia, vì không dám giữ lại trận pháp này, nên mới bán cho cửa hàng chúng tôi.

- Vậy các ông cho Ấn Phù Tông phục chế Tứ Thập Cửu Trận kia, thì chẳng phải để cho bọn họ biết cấu tạo của nó sao?

Lâm Vân kỳ quái hỏi. Nếu Ấn Phù Tông trong lúc phục chế tìm hiểu ra được cấu tạo của nó, rồi bán đi chỗ khác. Thì chẳng phải là quá thiệt thòi còn gì?

- Lâm đạo hữu nghĩ lầm rồi. Việc này không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Trận pháp này chỉ có thể phục chế một phần ba mà thôi. Mà một phần ba đó là chỗ đơn giản nhất. Hai phần ba còn lại có cấu tạo rất phức tạp, không thể nào phục chế lại được.

Mặc dù không muốn cùng Lâm Vân nói tới vấn đề kia, nhưng Tứ Thập Cửu Trận chính là sự tự hào của Vạn Bảo Các.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 354: Thương Lượng Giá Cả

À

, nói như vậy, các ông chỉ cho phép bọn họ phục chế một phần ba trận pháp Tứ Thập Cửu Trận, người của Ấn Phù Tông đã đồng ý bố trí trận pháp cho cửa hàng các ông rồi?

Lâm Vân nghĩ bụng, như vậy mới đúng. Nếu có thể phục chế toàn bộ trận pháp Tứ Thập Cửu Trận kia, vậy thì nó đã không phải là đồ quý rồi.

- Đúng vậy.

Thất Tín gật đầu. Trong lòng ông ta không rõ vì sao Lâm Vân kéo tới chuyện này, mà không hề nhắc tới Huyền Ngưng Hàn Thủy.

- Vậy vì sao trận pháp đó đến bây giờ còn chưa bán đi?

Lâm Vân kinh ngạc hỏi. Chẳng lẽ đây là bảo vật trấn các của bọn họ.

- Không phải. Mặc dù có rất nhiều người hỏi mua Tứ Thập Cửu Trận, nhưng lại không thể xác định giá cả của nó.

Thất Tín lắc đầu nói.

Lúc này Lâm Vân đã hiểu rõ hai vấn đề. Thứ nhất, Vạn Bảo Các là có hậu trường rất mạnh. Thứ hai là giá của Tứ Thập Cửu Trận không hề rẻ chút nào.

Mình đã không tìm được Ấn Phù Tông, cũng không dám tới các môn phái lớn học nghệ. Nếu chỉ bế môn tự tu luyện, thì mình không thể tiến bộ quá nhiều. Nếu không thì mua trận giả của Tứ Thập Cửu Trận kia cũng được. Có lẽ nhờ nghiên cứu nó mà mình có thể phá được truyền tống trận.

Nếu hôm nay không mua, có lẽ mấy ngày nữa, sợ có người ở đây biết mình bị lão tổ Côn Luân truy nã. Đối với thủ đoạn của lão tổ Côn Luân, đến bây giờ Lâm Vân vẫn còn sợ hãi. Cho nên phải nhanh chóng mua sắm những thứ cần thiết, rồi lánh một góc nào đó tu luyện tới bảy sao.

Phải thừa dịp lão tổ Côn Luân còn do dự bất định. Một khi lão tổ Côn Luân tìm không thấy mình, chớ cùng rút giậu cử người dán thông báo khắp nơi tìm mình. Vậy thì mình rất khó sống trong cái thế giới này.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền hỏi:

- Không biết Tứ Thập Cửu Trận cần bao nhiêu linh thạch?

Thất Tín kỳ quái nhìn thoáng qua Lâm Vân rồi nói:

- Lần trước trong buổi đấu giá, trận pháp này quy định là hai mươi triệu linh thạch Trung Phẩm. Nhưng không có ai mua nổi.

Lâm Vân hít vào một hơi. Đắt thật, tận những hai mươi triệu linh thạch, vẫn còn là Trung Phẩm. Đây không phải muốn giết người sao? Rốt cuộc là trận giản gì mà quý như vậy?

- Về Huyền Ngưng Hàn Thủy, không biết đạo hữu nghĩ như thế nào?

Thất Tín thấy mình nói nhiều như vậy, anh chàng Lâm Vân này còn không nói cái giá tiền, có chút không nhịn được. Tuy Huyền Ngưng Hàn Thủy chỉ có một lọ, nhưng hiện tại thứ này rất là quý giá. Có tiền cũng chưa chắc mua được.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Giá tiền vừa này mà ông đưa ra, không có vấn đề gì cả. Chỉ là không biết cửa hàng các ông cần bao nhiêu, và có thể lấy ra bao nhiêu linh thạch để mua?

Lâm Vân nghĩ bụng, trong Tinh Giới của mình có hơn mười thùng Huyền Ngưng Hàn Thủy. Mỗi thùng có hai ba trăm lít. Thứ này đắt như vậy, một thùng là đủ.

Thất Tín lập tức đứng dậy, thần sắc kích động hỏi:

- Lễ nào đạo hữu còn có rất nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy sao?

Phải biết rằng, những thứ như vậy càng nhiều càng đắt. Chỉ cần một lít Huyền Ngưng Hàn Thủy thôi, cũng khiến người khác tranh nhau đến vỡ đầu.

Lâm Vân không biết Huyền Ngưng Hàn Thủy rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng từ thái độ của Thất Tín, xem ra giá trị của thứ này rất cao. Hơi gật đầu nói:

- Chỉ cần cửa hàng các ông có tiền, bao nhiêu cũng có.

Mặc dù lo lắng Vạn Bảo Các có ý xấu, nhưng Lâm Vân lại nghĩ, tu vị hiện tại của mình tương đương với Kết Đan hậu kỳ diên phong. Thậm chí có thể liều mạng với tu sĩ Nguyên Anh. Còn không nói tới tốc độ nghịch thiên của mình.

- Tôi có thể xem hàng được không?

Thanh âm của Thất Tín đã trở nên run rẩy.

- Đương nhiên có thể.

Lâm Vân tiện tay lấy ra một thùng gỗ lớn. Bên trong chứa toàn bộ là Huyền Ngưng Hàn Thủy. Ước chừng là ba trăm lít.

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống. Thất Tín run rẩy vuốt ve thùng gỗ kia, cơ hồ nói không lên lời. Nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy như vậy, đặt ở giới Tu Chân, không biết sẽ chết bao nhiêu người để đoạt được nó.

Lâm Vân thấy thế, lại vung tay lên, thu hồi thùng Huyền Ngưng Hàn Thủy lại. Thất Tín sững sờ, biết là mình thất thủ. Mặc dù hơi ngạc nhiên vì một tu sĩ Trúc Cơ lại có giới chỉ, nhưng suy nghĩ của ông ta hiện giờ tràn đầy là thùng Huyền Ngưng Hàn Thủy kia.

- Ông xem, chỗ đó bao nhiêu tiền?

Lâm Vân cười mỉm nhìn Thất Tín.

Thất Tín áp chế sự kích động, nói:

- Đạo hữu xin chờ một lúc.

Nói xong, vung tay phóng ra một ngọn lửa.

Không bao lâu, một người tu sĩ trung niên đi vào trong phòng. Ông ta có khuôn mặt gầy gò, hai mắt thoát nhìn rất vô thần, còn khép hờ lại. Tuổi của ông ta có vẻ trẻ hơn Thất Tín, nhưng Lâm Vân biết đây chỉ là hình dáng bên ngoài của ông ta mà thôi. Tu vị của người này đã đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ.

Lâm Vân âm thầm cảnh giác. Không biết ông ta có thể nhìn ra được tu vị của mình hay không. Lâm Vân tin tưởng thần thức của mình đã tương đương với Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng hẳn lại không dám khẳng định đối phương có thể thấy tu vị của mình hay không.

Cảm thấy sự khẩn trương của Lâm Vân, Thất Tín vừa cười vừa nói:

- Tiền bối Chiêm Việt là trưởng lão đứng hàng thứ ba của cửa hàng chúng tôi. Cậu không cần phải lo lắng đâu. Vạn Bảo Các là nơi rất giữ chữ tín.

Tu sĩ Nguyên Anh vừa đi vào đã cảm thấy sự lo lắng của Lâm Vân. Con mắt hơi mở, nhìn thoáng qua Lâm Vân. Nhưng lập tức thu trở về.

Lâm Vân âm thầm hừ một tiếng. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng cứ phải trang bức như vậy sao?

- Cậu là người sở hữu ba trăm lít Huyền Ngưng Hàn Thủy phải không?

Chiêm Việt nhìn Lâm Vân chăm chú rồi hỏi.

- Đúng vậy. Ông nói giá đi. Tôi xem có phù hợp hay không?

Lâm Vân không kiêu ngạo, không hèn mọn trả lời.

Chiêm Việt ngạc nhiên nhìn Lâm Vân vài lần, mới tiếp nhận cái bình ngọc do Thất Tín đưa tới. Sắc mặt vốn bình thản, vừa nhìn thấy nước trong bình ngọc, liền thay đổi.

Bởi ông ta cho rằng việc Thất Tín nói có ba trăm lít Huyền Ngưng Hàn Thủy là lời nói vô căn cứ. Đang muốn quát Thất Tín một trận. Nhưng thật không ngờ đây thực sự là Huyền Ngưng Hàn Thủy. Còn là Huyền Ngưng Hàn Thủy Cực Phẩm nữa chứ.

Ba trăm lít? Chiêm Việt hít vào một hơi. Số nước đó cần bao nhiêu tiền cho đủ?

- Cậu đã xác định chất lượng của Huyền Ngưng Hàn Thủy trong cái thùng kia cũng giống như trong cái bình này chưa?

Sau một lúc lâu, Chiêm Việt mới hồi phục tinh thần.

Lâm Vân không trả lời, hẳn biết nói ra cũng chỉ là lời nói nhảm. Liền vung tay lên, thùng Huyền Ngưng Hàn Thủy vừa nãy lại xuất hiện tống phòng. Cả căn phòng lập tức trở nên lạnh lẽo.

Thật sự là Huyền Ngưng Hàn Thủy? Ánh mắt của Chiêm Việt co rút lại, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên gấp gáp. Người này là ai, sao có nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy như vậy? Hẳn lấy được từ đâu? Nghĩ tới đây,

Chiêm Việt nổi lên tà niệm. Nếu giết hắc ở đây, chắc sẽ không có người nào biết.

Nhưng khi nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Lâm Vân, thì lại nghĩ nhờ đâu hắc có hậu trường gì đó. Người này đã có thể bình yên vô sự mang theo Huyền Ngưng Hàn Thủy, thì chắc là không đơn giản.

- Cậu muốn bán như thế nào?

Chiêm Việt áp chế tâm tư lại.

- Cửa hàng các ông có thể mua nổi số Huyền Ngưng Hàn Thủy này không?

Lâm Vân tỉnh táo hỏi.

- Điều này, phỏng chừng trong lúc nhất thời chúng tôi không có đủ số linh thạch để trả.

Chiêm Việt đành phải trả lời như vậy. Đồng thời bắn ra một lát bùa, điều tra lai lịch của Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn thấy động tác của Chiêm Việt liền cười nhạt. Hắc biết do tài sản của mình nhiều nên bị đổ kỵ. Nhưng hắc không có cách nào khác. Làm kiểu gì mà chả bạo lộ tài sản. Bằng không hắc không thể có Tứ Thập Cửu Trận và linh thạch. Cầu phú quý trong nguy hiểm. Huống hồ, điều này không nhất định là nguy hiểm đối với mình.

- Vậy hiện tại cửa hàng các ông có thể lấy được bao nhiêu linh thạch?

Lâm Vân hỏi.

- Có thể lấy ra năm trăm nghìn linh thạch Trung Phẩm, bốn mươi triệu linh thạch Trung Phẩm. Đương nhiên, nếu đạo hữu đợi được một đêm, chúng tôi sẽ gom đủ số linh thạch để trả cho đạo hữu.

Chiêm Việt không nói tới linh thạch Hạ Phẩm. Bởi vì dùng linh thạch Hạ Phẩm không biết phải dùng bao nhiêu.

- Chờ một đêm cũng được. Nhưng tôi muốn có số linh thạch mà ông vừa nói trước. Ngoài số linh thạch đó ra, tôi còn muốn vài thứ. Huyền Ngưng Hàn Thủy cũng có thể đưa cho các ông một phần. Ngày mai các ông giao đủ số linh thạch thì tôi sẽ đưa nốt số Huyền Ngưng Hàn Thủy. Các ông thấy thế nào?

Lâm Vân có vẻ như không suy nghĩ liền đồng ý.

Chiêm Việt thấy Lâm Vân đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng rất vui vẻ, vội vàng nói:

- Tốt, chúng tôi sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ. Không biết ngoại trừ linh thạch ra, đạo hữu còn cần cái gì?

Nói xong, Chiêm Việt âm thầm cười nhạt. Cả đêm chuẩn bị? Cho dù gom góp cả tháng cũng không đủ số linh thạch để trả cho người. Tí nữa điều tra xem lai lịch của hắn, đồng thời phái cao thủ trở về. Phòng ngừa người này có tiếp ứng.

Hai người đều âm thầm tính kế, sao cho mình có lợi nhất.

- Tôi còn cần một số linh thảo, linh dược và thẻ ngọc. Cuối cùng là một pháp khí thuận tay và ngọc giản của Tứ Thập Cửu Trận. Chắc không có vấn đề gì chứ?

Lâm Vân ra vẻ hào hứng nói, nói xong còn biểu lộ các người đừng cự tuyệt. Nếu cự tuyệt thì ta lập tức mang Huyền Ngưng Hàn Thủy bán cho chỗ khác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 355: Truy Nã

C

hiêm Việt áp chế sự phản nộ, cho dù những yêu cầu mà tên tu sĩ nho nhoi như con kiến hôi này công lại, cũng không đủ trả tiền cho một thùng Huyền Ngưng Hàn Thủy, nhưng người này thật quá nông cạn. Tuy nhiên ông ta vẫn trả lời:

- Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi. An Hà, cô bố trí chỗ ở cho Lâm đạo hữu đi. Thất Tín, cậu mang linh thạch và trận giản của Tứ Thập Cửu Trận tới đây.

Ra lệnh xong, Chiêm Việt cười như hoa nói với Lâm Vân:

- Xin mời Lâm đạo hữu đi theo tôi để chọn linh thảo và pháp bảo.

Lâm Vân rất thỏa mãn đi theo Chiêm Việt ra ngoài. Nhìn Lâm Vân lấy đi linh thảo trân quý trên từng cái kệ, Chiêm Việt không hề đau lòng chút nào. Cho cái tên tu sĩ này đặc ý vài tiếng.

- Hoa Tử Linh, rất tốt, tôi muốn...

- Thiên Tâm Đẳng, ừ, cũng là thứ tốt. Còn có Tụ Linh Đan nữa cơ à, tôi cũng muốn. Thiên Diệp Đan, thuốc tiên chữa thương? Chiêm đạo hữu, tôi cảm thấy thuốc này không tồi.

- Ủa, còn có cả Viêm Tinh, cái này tôi lấy...

- Đây có phải là pháp bảo Cửu Nguyệt Hoàn hay không, đúng là thứ tốt. A, còn có cả thẻ ngọc dạy luyện khí? Còn là môn luyện khí cao cấp nữa chứ, quá tốt, tôi cũng muốn lấy.

....

Lâm Vân trắng trợn thu hết bảo vật bên trong Vạn Bảo Các. Chiêm Việt thì chúi mồm cười nhìn Lâm Vân, giống như đang xem một người chết vậy. Rất nhanh Lâm Vân đã thu xong thứ mình cần. Thất Tín cũng cầm linh thạch và trận giản của Tứ Thập Cửu Trận tới.

- Tốt lắm, thì tôi cần đã lấy đủ. Như vậy đi, tôi cho các ông một phần Huyền Ngưng Hàn Thủy. Số linh thạch còn lại ngày mai tôi sẽ lấy. Tôi đồng ý ở lại đây một đêm. Các ông thấy thế nào?

Lâm Vân rất hào phóng nói.

- Ha ha, cửa hàng chúng tôi lấy chữ Tín làm gốc, sao có thể không thể không tin cậu được chứ? Lâm đạo hữu cứ thoải mái nghỉ ngơi đi, khi nào tỉnh táo thì chúng ta thương lượng tiếp. Thất Tín, cậu dẫn Lâm đạo hữu tới phòng nghỉ ngơi đi.

Chiêm Việt vừa nói vừa cười. Khuôn mặt của ông ta vốn gầy gò, cười lên càng khó nhìn.

Lâm Vân không nói hai lời, liền đi theo Thất Tín tới phòng nghỉ. Vừa nhìn là biết căn phòng kia đã sắp đặt rất nhiều cấm chế. Xem ra bọn họ đã coi mình như cá trong chậu.

Tuy nhiên Lâm Vân nhìn thấy Thất Tín có vẻ xấu hổ và cắn rứt, thì biết ông ta là một người có tấm lòng tốt. Nghĩ tới đây, Lâm Vân lấy một bình ngọc có hai lít Huyền Ngưng Hàn Thủy trong đó, đưa cho Thất Tín rồi nói:

- Bình ngọc này là cho ông. Cảm ơn ông đã giúp tôi.

Thấy Lâm Vân cho mình nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy như vậy, Thất Tín càng thêm cắn rứt lương tâm, vội vàng nói:

- Việc mua bán là sòng phẳng, cậu không cần phải cho tôi thêm.

Lâm Vân cười ha hả, nói:

- Ông tưởng tôi chỉ có một thùng Huyền Ngưng Hàn Thủy thôi sao? Thạch đạo hữu xem thường tôi quá.

- Cái gì? Cậu, cậu vẫn còn Huyền Ngưng Hàn Thủy?

Những lời này của Lâm Vân đã làm cho Thất Tín chấn kinh. Anh chàng Lâm Vân này có tu vị không cao, nhưng không biết sao kiếm được nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy như vậy? Mà không biết hẳn có phải là thắng đàn hay không, mà mang thứ quý giá như vậy rêu rao khắp nơi.

Nhưng Lâm Vân đã nói như vậy, Thất Tín cuối cùng là vẫn nhận cái bình ngọc Lâm Vân cho. Ông ta cũng biết mình không thể cứu Lâm Vân được. Chỉ có thể nguyện cầu người tu sĩ không hiểu chuyện này, kiếp sau thông mình hơn một chút.

- Thất đạo hữu, hiện tại tôi muốn tu luyện. Sáng mai có đủ linh thạch thì ông gọi tôi. Từ giờ đến đó thì ông đừng quấy rầy tôi tu luyện đấy nhé.

Lâm Vân căn dặn rồi đi vào căn phòng, đóng cửa lại.

Thất Tín thở dài, lắc đầu rời đi.

Chiêm Việt quét thần thức kiểm tra. Thấy Lâm Vân đã đóng cửa lại mới cười lạnh một tiếng. Cho dù tay Lâm Vân này có hậu trường mạnh hơn đi chăng nữa, Vạn Bảo Các đã không thể buông tha hẳn rồi. Những lời vừa nãy của Lâm Vân, ông ta cũng nghe thấy. Không ngờ hẳn vẫn còn Huyền Ngưng Hàn Thủy. Còn chưa biết hẳn lấy số nước đó ở đâu, nên chưa thể giết hẳn. Đợi đại trưởng lão trở về, thì nghiêm hình khảo vấn. Cho dù hỏi không ra, thì chỉ cần sưu hồn là biết.

Về sưu hồn, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể làm được. Hiện tại tu vị của đại trưởng lão đã là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh cao. Một khi có

Huyền Ngưng Hàn Thủy, thì có chế luyện ra Thần Nguyên Đan. Có Thần Nguyên Đan trong tay, đại trưởng lão sẽ nhanh chóng thăng cấp lên Hóa Thần.

Nghĩ tới việc sắp nắm trong tay một lượng lớn Huyền Ngưng Hàn Thủy, Chiêm Việt không chờ đợi được nữa. Lập tức rời đi Thiên Nguyên, trở về báo cáo.

Lâm Vân biết, mình phải rời khỏi đây ngay lập tức. Nếu làm trễ nãi thời gian, thì ngày mai mình không thể trốn thoát. Sở dĩ Lâm Vân nắm chắc trốn khỏi, mặc cho có nhiều cấm chế như vậy, là bởi vì hắn đã phát hiện ra công dụng mới của Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Tấm bản đồ này rõ ràng có thể đi xuyên qua trận pháp. Cho dù Lâm Vân biết mình đi qua được kết giới kia là nhờ lão tổ Côn Luân mở ra. Nhưng hắn khẳng định những cấm chế ở đây không thể lợi hại bằng kết giới ở Côn Luân.

Lần này thu hoạch được rất nhiều, nên Lâm Vân không muốn nấn ná ở đây quá lâu. Hắn cũng biết ở bên ngoài trận pháp kia, không ngừng có thần thức phóng tới kiểm tra. Cũng biết thần thức không thể phóng vào căn phòng. Lâm Vân đoán chừng là do bọn họ sợ mình hoài nghi. Vừa lúc hợp với tâm ý của Lâm Vân.

Tính toán một lúc, Lâm Vân mới chui vào Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, rồi không chế bản đồ này, rất nhanh xuyên qua tất cả trận pháp bên ngoài căn phòng.

Lâm Vân âm thầm vui vẻ. Cũng không dám dừng lại, lập tức rời khỏi phường thị, đi tới một nơi vắng vẻ. Rồi mới lấy phi kiếm ra, dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Hắn khẳng định hiện tại Chiêm Việt còn chưa biết mình đã bỏ trốn. Bởi ai có ai ngờ trên thế giới này lại có bảo vật nghịch thiên như Hỗn Độn Sơn Hà Đồ? May mà mình tới đúng lúc bán đấu giá bản đồ này khi còn ở Thanh Hóa. Nghĩ tới Thanh Hóa, Lâm Vân lại nghĩ tới Nhược Sương. Không phải

vì cứu nàng ấy thì mình đã không đi tới Than Hóa rồi. Hiện tại hãn sao có thể cô phụ tấm thân tình của nàng ấy được?

Lại nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp không có tỳ vết nào của Xung Hi, Lâm Vân vô lực thở dài một tiếng. Hãn biết bây giờ không phải lúc nghĩ tới những điều này, liền dứt khoát thả lỏng người, tập trung điều khiển phi kiếm bay nhanh.

Biết được Lâm Vân đã chạy trốn, cả Vạn Bảo Các huyền náo lật trời. Sắc mặt của mọi người đều âm trầm. Chiêm Việt hận tới mức nghiến răng kèn kẹt. Ông ta không ngờ mình lại bị một tu sĩ Trúc Cơ lừa bịp.

Vạn Bảo Các lập tức dán thông báo truy tìm Lâm Vân, đồng thời tuyên bố giải thưởng lớn. Lão tổ Côn Luân thấy trông thấy thông báo bắt Lâm Vân của Vạn Bảo Các, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Nếu Lâm Vân bị Vạn Bảo Các bắt đi, thì những thứ trên người hãn đâu có phần cho y? Vì quá nóng vội, Ứng Hư Tử cũng đưa ra một thông báo bắt Lâm Vân. Phần thưởng còn cao hơn Vạn Bảo Các rất nhiều.

Vạn Bảo Các đương nhiên biết trên người của Lâm Vân có thứ gì. Nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy như vậy, sao có thể trở mắt nhìn phái Côn Luân lấy đi được? Lập tức cũng tăng phần thưởng, vượt qua phái Côn Luân.

Cứ như vậy, đôi bên không ngừng treo giải thưởng. Cuối cùng phần thưởng bắt Lâm Vân đã đến một mức độ mà không ai dám tưởng tượng. Thậm chí chỉ cần cung cấp tin tức của Lâm Vân thôi, cũng kiếm được món hời lớn rồi. Tất cả tu sĩ của Khôn Truân Giới đều nghị luận, không biết tay Lâm Vân này là thần thánh phương nào. Mà để cho hai thế lực lớn như vậy treo giải thưởng không hề để bắt hãn.

Nghe người của Vạn Bảo Các nói, Lâm Vân mới chỉ là tu sĩ Trúc Cơ mà thôi. Cho nên rất có nhiều người vì số tiền lớn mà truy lùng hãn. Thậm chí còn lập các nhóm chuyên lùng bắt Lâm Vân.

Nhưng còn chưa kết thúc, Thẩm Mạnh vì bị Lâm Vân đưa ra làm tấm mặt, nên trong lòng thầm hận. Cũng phát ra lệnh truy nã, chỉ là giải thưởng thấp hơn rất nhiều.

....

Dao Sơn, là ngọn núi đứng thứ mười trong mười ngọn núi lớn nổi tiếng của Khôn Truân Giới. Ngọn núi này sở dĩ nổi tiếng như vậy bởi vì nơi này không những có tài nguyên phong phú, phong cảnh tươi đẹp. Mà còn là trụ sở của phái Dao hoa, một trong mười ba môn phái lớn của Khôn Truân Giới. Càng quan trọng hơn, nơi này có rất nhiều mỹ nữ.

Phái Dao Hoa được xếp vào trong mười ba môn phái lớn, bởi vì đây là một môn phái có thực lực rất mạnh. Công pháp tu luyện chính của họ là Dao Hoa Quyết. Dao Hoa Quyết chỉ làm mấy bậc, chỉ có đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn mới có thể học Dao Hoa Quyết tinh túy.

Dao Hoa Quyết là một thần quyết thích hợp cho nữ nhân tu luyện. Trong cả Khôn Truân Giới, uy lực của nó có thể xếp trước mười. Những nữ nhân mà học Dao Hoa Quyết đều có một đặc thù. Đó là cho dù người có xấu xí quái dị đi chăng nữa, chỉ cần học qua Dao Hoa Quyết sẽ trở nên xinh đẹp. Càng luyện sâu, khí chất càng thêm cao quý.

Cho nên ở Khôn Truân Giới, các tu sĩ nam đều coi việc lấy nữ đệ tử của phái Dao Hoa là vinh quang. Có rất nhiều môn phái vì dựa hơi của phái Dao Hoa, mà cho môn hạ của mình cưới hỏi đệ tử giỏi của phái Dao Hoa.

Mà muốn đàm hôn với phái Dao Hoa thì không thể thiếu các loại sính lễ rồi. Cho nên tài lực của phái Dao Hoa không hề thua kém bất kỳ một môn phái nào.

Có tài lực và các mối quan hệ đàm hôn như vậy, cho nên dù phái Dao Hoa không phải là môn phái lớn nhất của Khôn Truân Giới, nhưng là một môn

phái không ai dám đụng vào. Một khi chọc giận phái Dao Hoa, thì chính là chọc giận những con rết của bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 356: Phá Vòng Vây

N

hưng lúc này, môn chủ Bạch Ngưng của phái Dao Hoa đang nhả mỳ ngời. Ở bên cạnh là vài nữ tử. Nếu Lâm Vân ở đây, khẳng định sẽ nhận ra ba người trong đó là ba người mà hắn đã đuổi lúc trước.

- Con có chắc chắn người đó chính là tay Lâm Vân đang truy nã hay không?

Bạch Ngưng nhìn đệ tử Trúc Cơ của mình, nghiêm mặt hỏi.

- Khởi bẩm môn chủ, đệ tử chắc chắn. Người này lúc quay lại đã thay đổi khuôn mặt, nhưng khi con vừa nhìn thấy ảnh của hắn trên Huyền Thường Lệnh là nhận ra ngay. Hắn chính là tu sĩ Kết Đan đã đuổi ba người chúng con lúc trước. Tu vị Trúc Cơ trên thông báo chỉ là giả mà thôi. Tên tu sĩ này là một tên cực kỳ hèn mọn bỉ ổi. Hắn đuổi chúng con đi chắc là vì muốn hạt trân châu kia.

Nữ đệ tử Trúc Cơ này khẳng định nói.

- Chắc Tinh Thần Châu đã bị hắn lấy đi rồi. Không biết thông báo truy bắt hắn có liên quan gì tới Tinh Thần Châu mà hắn cầm không?

Môn chủ Bạch Ngưng có dung mạo tuyệt trần lắm lắm tự hỏi.

Thấy các đệ tử ở dưới vẫn chờ mình ra lệnh, Bạch Ngưng liền quyết định nói:

- Lập tức treo giải thưởng truy bắt Lâm Vân, giải thưởng đặt cao hơn ba nhà kia

Mặc dù Lâm Vân biết Vạn Bảo Các sẽ không bỏ qua cho hắn. Nhưng hắn thật không ngờ mình lại bị cả Khôn Truân Giới đuổi bắt.

Lâm Vân không biết nguyên nhân trong đó. Nhưng hắn cũng biết mình đã đắc tội với lão tổ Côn Luân và Vạn Bảo Các, cho nên tốt nhất không nên lộ mặt lúc này.

Nhưng Lâm Vân đã đánh giá thấp quyết tâm tìm kiếm của Khôn Truân Giới. Lâm Vân vừa mới mua đồ dùng hàng ngày ở một thành phố ở Trái Đất, đã lập tức bị phát hiện.

- Lâm Vân...

- Đúng là hắn rồi.

- Còn chờ gì nữa, lên...

....

Lâm Vân không biết giá trị của mình đã cao tới mức khủng bố. Hắn chỉ biết mình bay suốt một tuần, lẽ ra đã thoát khỏi phạm vi của Vạn Bảo Các mới đúng. Nhưng thật không ngờ, vừa mới lộ mặt đã bị vây công rồi.

Lao tới là vài tên tu sĩ Trúc Cơ, còn lại là tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Lâm Vân biết nếu dây dưa với mấy đám người này, các tu sĩ cấp cao sẽ tìm tới. Huống hồ nơi này Phàm Nhân Giới, nếu đánh nhau ở đây sẽ ảnh hưởng tới tính mạng rất nhiều người vô tội.

Lâm Vân không chút nghĩ ngợi, lập tức bỏ chạy. Đang suy nghĩ không biết giải thưởng bắt hắn là bao nhiêu mà chạy tới Trái Đất rồi vẫn bị truy lùng.

Nhưng đảo mắt Lâm Vân liền sửng sờ. Hắn lại bị vài chục tu sĩ Trúc Cơ và Luyện Khí ngăn cản. Ở phía xa xa còn có hơn mười tu sĩ Kết Đan đang lục tục chạy tới. Thậm chí còn có hai tu sĩ cấp Nguyên Anh nữa chứ. Lâm Vân

kinh hãi. Cho dù mình lợi hại hơn nữa, cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Chỉ trong chớp mắt, hơn mười tu sĩ Kết Đan và hai tên tu sĩ Nguyên Anh đã gần tới nơi. Lâm Vân có thể tưởng tượng, một khi chậm trễ thêm thời gian, thì khẳng định càng có nhiều cao thủ tới. May mà hắn không động thủ ở trong thành phố. Cho nên không dám do dự, lập tức bước lên phi kiếm rồi bay đi.

Tuy nhiên hắn vẫn bị hơn mười mấy tên tu sĩ chặn đường. Cũng may những người này chỉ là tu sĩ Trúc Cơ và Luyện Khí mà thôi. Tu sĩ Kết Đan và Nguyên Anh còn đang ở đằng sau. Nhưng Lâm Vân khẳng định, chỉ chưa tới một phút, bọn họ sẽ tới nơi.

Nên Lâm Vân không dẫn đo nữa. Tiện tay phóng ra Tinh Vũ. Từ lúc luyện ra ba sao, đây là lần đầu tiên Lâm Vân sử dụng Tinh Vũ. Lúc này còn lòng dạ đàn bà, trì hoãn nhất thời, sẽ bị các tu sĩ cấp cao kia đuổi kịp. Đối mặt với mười tu sĩ Kết Đan và và tu sĩ Nguyên Anh, Lâm Vân không tin mình có thể chạy thoát khỏi.

Những người này đã muốn mạng của hắn, vậy thì hắn sẽ không lưu thủ. Dù cho họ có là tu sĩ cấp thấp đi chăng nữa, nhưng tính mạng của mình quan trọng hơn.

Không ngừng vang lên tiếng oanh oanh. Tu vị của Lâm Vân đã là năm sao, giết các tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ giống dễ dàng giống như giết gà vậy. Trong nháy mắt, ba bốn mươi tu sĩ cấp thấp đã bị Lâm Vân giết hết không còn một mống.

Khắp nơi đều là tàn tích của pháp khí và chân tay bị cụt.

Lâm Vân giết đám người này nhanh như vậy, nhưng vẫn chậm một bước. Hơn mười tên tu sĩ Kết Đan và hai tên Nguyên Anh đã vây hắn lại.

- Đúng là đồ ma tu độc ác, sao người dám giết nhiều tu sĩ cấp thấp như vậy?

Một tu sĩ Kết Đan trung kỳ nhìn thi thể văng vãi trên mặt đất, âm lãnh nói.

- Nói nhiều lời với hã làm gì, lập tức nhiên xương hã thành tro rồi đem đầu của hã giao cho Vạn Bảo Các. Ở phạm vi của Liệt Hỏa Môn chúng ta mà dám giết nhiều tu sĩ như vậy, trong đó còn có đệ tử của môn phái ta nữa. Khó trách hã bị cả Khôn Truân Giới truy đuổi. Tên Ma tu ác độc này không biết đã làm bao nhiêu chuyện ác rồi.

Một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ tuổi chừng ba mươi bị phẫn nói.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh gật đầu:

- Vạn Điền sư đệ nói đúng. Hã dám giết người trong phạm vi tông môn của chúng ta, không thể để cho hã rời đi được.

Đủ biết tu sĩ Kết Đan ba mươi tuổi này có địa vị không thấp trong phái Liệt Hỏa. Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng phải phục họa y.

Hai tu sĩ Nguyên Anh liếc nhìn nhau một cái, thừa dịp các môn phái khác còn chưa tới, tranh thủ thời gian bắt tên Lâm Vân này.

Người này bị nhiều nhiều môn phái dùng số tiền lớn truy nã như vậy, chắc chắn có cổ quái. Bắt lại rồi hỏi sau.

Lâm Vân âm thầm cười nhạt. Đúng là điển hình của ăn cướp còn la làng.

Lâm Vân còn đang tính toán, thì tên tu sĩ Nguyên Anh nhỏ tuổi hơn, đã vung bàn tay về phía hã.

Bàn tay này càng ngày càng lớn. Mắt thấy sắp chụp được Lâm Vân như chụp một con gà vậy.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Hắn biết tay tu sĩ Nguyên Anh kia khinh thường thực lực của mình. Y Tưởng mình chỉ là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ mà thôi. Nên mới nhẹ nhàng ra chiêu như thế.

Lâm Vân không che dấu tu vị của mình nữa, khí thế của hắn liền tăng vọt. Vung quyền đâm về phía bàn tay khổng lồ kia.

- Oanh oanh...

Không ngừng vang lên tiếng nổ, tên tu sĩ Nguyên Anh lớn tuổi hơn lập tức kêu lên:

- Không tốt.

Đồng thời vung cầm một thanh đao ngắn, chém về phía Lâm Vân. Còn nói một câu:

- Tất cả xông lên. Bắt sống hay giết chết cũng như nhau mà thôi.

Nhưng một quyền kia của Lâm Vân đã đánh nát bàn tay của người tu sĩ Nguyên Anh chủ quan kia.

Rồi vung phi kiếm đoạt được từ tay của lão tổ Côn Luân về phía thanh đao đang chém tới.

Phốc một tiếng, Lâm Vân phun một ngụm máu tươi. Lâm Vân biết rằng tu vị của mình hiện tại vẫn kém tu sĩ Nguyên Anh một bậc. Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ kia, mình cũng không phải là đối thủ.

“Trốn thôi!”

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Lâm Vân.

Mười pháp bảo đồng thời đánh về hướng Lâm Vân. Lâm Vân quỳnh lên, phóng ra vòng bảo hộ để tiếp tục sử dụng phi kiếm rời đi. Nhưng tiếc rằng

phi kiếm đã bị thanh đao ngăn của tu sĩ Nguyên Anh kia chặn lại. Không có cách nào thu về để đối phó với sự công kích của các tu sĩ Kết Đan.

Lâm Vân liền tranh thủ truyền ý niệm cho Hồn Độn Sơn Hà Đồ. Trông chờ bản đồ này giúp hấn ngăn cản một lần. Nhưng dù Lâm Vân có truyền ý niệm kiểu gì, Sơn Hà Đồ cũng không có ý đi ra giúp hấn. Lâm Vân rất tức giận, cưỡng chế phóng ra vài cái Kim Ấn.

Vài tiếng Oanh oanh vang lên. Sức công kích của mười người tu sĩ Kết Đan đã suy yếu đi vài phần. Nhưng vẫn có pháp bảo đánh vào vòng bảo hộ của Lâm Vân. Rồi lập tức xuyên qua vòng bảo hộ, đập vào người hấn.

Hiện tại khuôn mặt của Lâm Vân đã tái nhợt, vết thương chồng chất, máu tươi không ngừng chảy ra.

Tên tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bị Lâm Vân đánh nổ bàn tay kia lúc này mới kịp phản ứng. Thật không ngờ tay của mình lại bị một con kiến hôi đánh cho nát. Liền phóng ra một thanh phi kiếm màu đỏ, điên cuồng đánh về phía Lâm Vân.

Hai mắt của Lâm Vân đã đỏ bừng. Phóng thần thức ra ngoài thì phát hiện vài cỗ linh lực ba động rất mạnh không thua kém các tu sĩ Nguyên Anh, đang bay về phía này. Lâm Vân biết nếu bây giờ không thoát được thì phải bỏ xác ở đây. Liền bắt chấp phi kiếm màu đỏ tấn công mình, phóng tới hai tên tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Phi kiếm xuyên qua vòng bảo hộ của Lâm Vân. Lâm Vân cuống quýt giờ phi kiếm lên ngăn cản. Một cỗ chân nguyên cực lớn đánh cho Lâm Vân suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Dư lực của phi kiếm màu đỏ đã đánh trúng lưng của Lâm Vân. Lâm Vân lão đảo,, thiếu chút nữa rơi xuống, một cảm giác suy yếu truyền tới.

Lâm Vân nghĩ bụng, nếu không phải mình kịp thời ngăn cản, thì đã xong đời rồi.

Nhìn thấy Lâm Vân cả người đầy máu tươi lao tới, còn bị phi kiếm làm trọng thương nữa. Hai tên tu sĩ Kết Đan rất vui vẻ, đang muốn ra tay ngăn cản.

Nhưng sắc mặt của bọn chúng lập tức đại biến, vội vàng kêu lên:

- Không tốt rồi, hắn muốn tự bạo.

Hai tên này kêu lên như vậy bởi vì bọn chúng thấy Lâm Vân đã bị thương nặng, nhưng khí thế không ngừng tăng lên. Không phải tự bạo là cái gì.

Nhìn thấy hai tên tu sĩ Kết Đan đã tránh ra, Lâm Vân âm thầm thở phào một cái. Vừa nãy vì liên tiếp ngăn cả sự công kích của hơn mười tu sĩ Kết Đan và hai tu sĩ Nguyên Anh, tinh lực của hắn đã hao hết. Cũng may Hỗn Độn Sơn Hà Đồ kịp thời bổ sung một ít tinh lực cho hắn.

Lâm Vân không chút do dự chuyển hóa tinh lực này thành năng lượng bạo phát. Giả vờ như mình sắp tự bạo, khiến cho hai tu sĩ Kết Đan kia bị dọa sợ.

Đường vừa mở, Lâm Vân không khách khí nữa, bước lên phi kiếm. Trong nháy mắt đã bay xa hơn mười dặm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 357: Tuyệt Cảnh Thiên Diễm

L

úc này hơn mười tên tu sĩ mới phản ứng. Bọn họ không ngờ tên ma tu Lâm Vân lại giáo hoạt như vậy. Có thể lừa gạt thành tự bạo. Bọn họ liền không chút do dự, lập tức đuổi theo.

Đám tu sĩ kia vừa mới đuổi theo Lâm Vân, thì lại có hai tên tu sĩ Nguyên Anh đi tới.

Lâm Vân đang bay thì cảm thấy đầu óc choáng váng. Liền biết mình không thể kiên trì thêm được lâu. Hơn mười pháp bảo của tu sĩ Kết Đan, cho dù hắn đã ngăn chặn được chín phần uy lực, nhưng vẫn khiến hắn không chịu được.

Huống hồ hắn còn bị trúng một kiếm màu đỏ của tay tu sĩ Nguyên Anh kia nữa chứ. Vết thương càng thêm chồng chất.

Dù tốc độ của Lâm Vân đã rất nhanh,, nhưng hắn cũng biết mình không phải là đối thủ của tu sĩ Nguyên Anh. Nếu hiện tại mình không bị thương, nói không chừng còn có thể thoát khỏi bọn họ. Nhưng bị thương như vậy thì rất khó.

Trong Tinh Giới không có thuốc chữa thương nào tốt. Chỉ có một lọ Thiên Diệp Đan lấy được ở Vạn Bảo Các, không biết nó có tác dụng gì. Nhưng Lâm Vân không quan tâm, thân thể đã mệt mỏi như vậy rồi, mà tinh lực càng ngàn càng tiêu tán. Mà các tu sĩ không ngừng truy kích đằng sau. Lâm Vân mặc kệ, liền nuốt vài viên Thiên Diệp Đan xem thế nào.

Thiên Diệp Đan vừa vào trong cơ thể của Lâm Vân, lập tức biến thành từng tia nước nhỏ. Những tia nước nhỏ này giống như tình nhân vuốt ve vậy, chậm rãi hồi phục vết thương trên người Lâm Vân.

Lâm Vân mừng rỡ, quả nhiên là thuốc tốt. Khó trách Vạn Bảo Các lại muốn bắt mình như vậy. Dù nội thương vẫn còn rất nặng, nhưng nhờ hiệu quả của Thiên Diệp Đan, tình hình đã không còn chuyển biến xấu.

Tốc độ của Lâm Vân dần dần nhanh hơn. Nhưng lập tức Lâm Vân cảm thấy không đúng. Phía trước rõ ràng xuất hiện hai tu sĩ cấp cao, còn là nữ nhân nữa chứ.

“Là đệ tử của phái Dao Hoa ”

Ánh mắt của Lâm Vân co lại. Quả nhiên phái Dao Hoa rất coi trọng viên ngọc mà mình lấy. Có khả năng là phái Dao Hoa biết công dụng của viên ngọc đó.

Hai nữ nhân này thấy Lâm Vân bay tới, đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Khi nhìn thấy vết thương chông chất trên người hắn, thì lại biểu lộ đồng tình. Lâm Vân âm thầm cười nhạt. Đánh chết hắn cũng không tin tưởng hai người này quan tâm tới vết thương của hắn.

Biết rằng không có cơ hội chiến thắng hai nữ nhân có tu vị Kết Đan hậu kỳ này, nhưng khuôn mặt của Lâm Vân vẫn lộ vẻ kinh hãi, giống như rất cao hứng khi nhìn thấy hai người vậy. Hắn liền đi thẳng tới hai người bọn họ.

Thấy Lâm Vân đi tới, hai nữ tử Kết Đan này càng ra vẻ phong tình và đồng cảm. Cộng thêm đây là hai nữ tu rất xinh đẹp, thân thể đầy đặn. Khiến cho Lâm Vân cũng phải thầm khen lợi hại.

- Hai người cầm tạm mấy thứ này, buổi tối tôi sẽ tới tìm hai vị tỷ tỷ.

Lâm Vân nói xong liền ném một cái Kim Ấn. Đồng thời bay đi.

Một nữ tử đang muốn giơ tay bắt, thì người kia đã ngăn cản:

- Không đúng, Hàm Nguyệt, chúng ta chạy mau...

Đồng thời tạo ra một cái vòng bảo hộ.

Vài tiếng nổ rầm rầm vang lên, Kim Ẩn đã nổ tung thành từng mảnh. Linh lực cường đại tỏa ra xung quanh, bao gồm cả nai nữ tu này. Mặc dù đã có vòng bảo hộ ngăn cản, nhưng hai người vẫn bị thổi đi vài trăm mét, rồi nổ ra một ngụm máu tươi. Hai người đã bị thương nặng.

- Thật là một tên gian xảo.

Nữ tu sĩ muốn dùng tay tiếp Kim Ẩn kia, oán hận mắng. Nhưng trong lòng nghĩ mà sợ. Nếu không phải cô bạn mình kịp thời ngăn cản thì mình đã mất một cánh tay rồi.

- Kim Ẩn kia là một pháp bảo cực phẩm, vậy mà hắn sẵn sàng ném ra cho nổ. Người này thật là ngoan độc.

Cô gái kia nhìn phương hướng mà Lâm Vân biến mất, thì thào nói.

- Sư tỷ, hiện tại chúng ta nên làm gì?

Hàm Nguyệt hỏi.

- Còn làm gì nữa, đương nhiên là phải đuổi theo hắn rồi. Sau đó thì thông báo cho sư môn.

Nói xong, hai người liền bay đuổi theo.

Một đường chạy trốn này của Lâm Vân, mặc dù hắn đã liên tiếp thay đổi phương hướng,, nhưng những người truy đuổi phía sau vẫn càng ngày càng nhiều. Người chặn đường phía trước cũng không thiếu.

Bởi vì tốc độ của Lâm Vân hiện tại ngang bằng với Nguyên Anh sơ kỳ, nên đuổi kịp hắn đều là tu sĩ cấp Nguyên Anh hoặc là tu sĩ Kết Đan có pháp bảo phi hành lợi hại.

Lâm Vân rất sốt ruột. Những tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ sở dĩ không muốn đuổi theo hắn ngay, bởi vì sợ mình tự bạo. Nên bọn họ ở đằng xa nhìn chăm chăm, đợi cho tinh lực của mình hao hết.

Cho dù Lâm Vân không ngại quần chiến, nhưng dây dưa với bọn họ, chỉ kéo dài thời gian cho mấy lão quái Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi.

Tuy biết tình cảnh hiện giờ của mình, nhưng Lâm Vân lại không có cách nào cả. Phía trước vẫn không ngừng có người chặn đường, mà phía sau thì càng ngày càng đông.

Trên đường chạy trốn, Lâm Vân đã không biết giết bao nhiêu người. Cứ có người nào chặn đường hắn, là hắn không chút do dự tiêu diệt. Gặp người có tu vị cao, thì đánh lén một cái rồi chuyển sang phương hướng khác.

Ba ngày sau, Lâm Vân biết cao thủ đã tới. Đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hắn có thể chạy được. Nhưng đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ngay cả cơ hội chạy thoát cũng không có.

Lâm Vân từ xa đã cảm nhận được khí tức quen thuộc của lão tổ Côn Luân. Trong lòng thầm than một tiếng, chẳng lẽ mình cứ chết như vậy sao.

Lâm Vân hạ quyết tâm, cho dù tự bạo cũng không thể để cho những người này chiếm được thứ mà bọn họ muốn.

Lão tổ Côn Luân muốn chính là Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Phái Dao Hoa muốn là viên ngọc kia. Vạn Bảo Các thì muốn Huyền Ngưng Hàn Thủy của hắn. Còn những người khác, phỏng chừng là muốn kiếm phần thưởng. Chắc cũng có một bộ phận người tới xem náo nhiệt. Bọn họ muốn biết trên người của mình có cái gì, rồi sau đó nhân cơ hội kiếm chác.

Khí tức cường hoành càng ngày càng rõ ràng. Hiện tại không chỉ nói bị bao vây, chỉ cần vài lão gia Nguyên Anh hậu kỳ kia, cũng đủ cho hắn xong đời.

- Hắc không có đường để đi rồi. Ha ha, xem hắc chạy đi đâu được nữa?

Có tiếng cười nhạo vang lên từ đám người.

- Hiện tại hắc đã chó cùng rứt giậu nên mới chạy đến tuyệt cảnh Thiên Diễm.

- Ài, tôi còn muốn biết trên người hắc có cái gì mà phải treo giải thưởng truy nã lớn như vậy.

- Mà người này cũng thật lợi hại. Nghe nói tu vị của hắc chỉ mới là tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Nhưng bị mười tu sĩ Kết Đan và hai tu sĩ Nguyên Anh bao vây, vẫn có thể thoát khỏi. Còn làm bị thương một tay của trưởng lãnh Nguyên Anh của phái Liệt Hỏa nữa.

- Thật hay là giả? Làm sao mà hắc chạy thoát được.

- Cái này thì tôi không biết. Nhưng người này có thủ đoạn rất tàn nhẫn, một đường chạy trốn đã giết vô số tu sĩ....

...

Lâm Vân đương nhiên không nghe thấy những lời này. Hiện tại hắc chỉ cảm thấy phía trước rất nguy hiểm. Chỉ cần mình chạy vào đó sẽ lập tức tử vong. Nhưng đằng sau của hắc lại có bốn lão quái Nguyên Anh hậu kỳ chặn đường.

Không biết đằng trước là chỗ nào. Nhưng Lâm Vân nghe thấy tiếng kinh hô đằng sau và cảm giác nguy hiểm cũng rất mãnh liệt. Là hắc biết nơi này không phải là một nơi nên đi vào. Nhưng Lâm Vân chẳng quan tâm nhiều như vậy. Chết trên tay mấy lão quái Nguyên Anh kia, còn không bằng chết trong đó cũng được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không chút do dự phóng ra mấy vòng bảo hộ rồi lao vào tuyết cảnh. Mấy lão già Nguyên Anh hậu kỳ cũng đã đuổi tới, nhưng thật không ngờ Lâm Vân có khí khái tráng sĩ đứt cổ tay như vậy.

Chỉ có lão tổ Côn Luân âm thầm kêu khổ. Y biết Lâm Vân không phải là tráng sĩ đứt cổ tay, mà căn bản là Lâm Vân không biết nơi này chính là một trong những tuyết cảnh của Khôn Truân Giới, Thiên Diễm. Hắn vốn chỉ là một tên nai tơ chạy từ Trái Đất tới mà thôi. Có biết cái gì là tuyết cảnh Thiên Diễm đâu. Nếu hắn biết chắc hắn đã không đi vào đấy.

Tất cả những người truy đuổi Lâm Vân đều sửng sờ. Không ngờ hắn lại tự sát chạy vào tuyết cảnh. Sớm biết như vậy thì đã bắt hắn lại rồi.

Hắn nhảy vào tuyết cảnh thì mặc xác hắn, nhưng trên người của hắn toàn là bảo bối a.

Có rất nhiều môn phái và tán tu còn chưa từ bỏ ý đồ, nên đứng canh ở cửa ra vào. Nếu Lâm Vân có thể đi ra thì bắt luôn. Mặc dù còn chưa thấy ai đi vào tuyết cảnh còn có thể đi ra, nhưng vẫn có một nhóm người có suy nghĩ may mắn.

Bởi vì có cảm giác nguy hiểm, nên khi Lâm Vân chui vào tuyết cảnh Thiên Diễm, hắn liền tạo ra mấy cái vòng bảo hộ. Nhưng vừa mới đi vào tuyết cảnh Thiên Diễm, Lâm Vân lập tức cảm thấy cực kỳ đau đớn như bị xé rách vậy. Hỏa diễm khủng bố đã bắn về phía Lâm Vân. Điều khiến hắn sợ hãi, là ngọn lửa này không có màu sắc gì cả. Nhưng sức nóng của nó đủ để thiêu đốt hắn thành tro bụi.

Mấy vòng bảo hộ đảo mắt đã bị thiêu hủy. Lâm Vân hốt hoảng, vội vàng lại tạo ra mấy vòng bảo hộ. Nhưng chỉ có thể kiên trì được vài giây.

Lâm Vân sợ tới mức cùng lúc tạo ra ba vòng bảo hộ rồi nghĩ cách chui vào Hỗn Động Sơn Hà Đồi. Hắn không biết Sơn Hà Đồi có thể ngăn trở ngọn lửa khủng bố này không. Loại hỏa diễm này còn nóng hơn Tinh Hỏa của hắn

không biết bao nhiêu lần. Tinh Hỏa của hắc đã khá lợi hại, nhưng còn kém xa so với Hỏa Diễm này.

Không phải chỉ là kém, mà căn bản không cùng một cấp bậc. Giống như sự chênh lệch của một người phàm và một tu sĩ Hóa Thần vậy.

Càng làm cho Lâm Vân kinh hãi, đó là hắc không thể chui vào được Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Đây là hỏa diễm gì vậy? Sao kinh khủng như thế? Ngay cả Sơn Hà Đồ cũng không thể chui vào được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 358: Để Ý Tới Điều Gì?

B

Hiện pháp duy nhất của Lâm Vân là chỉ có thể không ngừng dùng tinh lực tạo ra vòng bảo hộ. Vòng bảo hộ bị hỏa diễm thiêu hủy rồi lại tạo. Hiện tại Lâm Vân đang so đấu tốc độ tạo vòng bảo hộ và tốc độ ăn mòn của hỏa diễm không màu kia.

Không ngừng vang lên tiếng lộp độp từ trong tuyệt cảnh Thiên Diễm. Có mấy lần hỏa diễm không màu kia thiếu chút nữa đốt xong vòng bảo hộ cuối cùng của Lâm Vân. Hiện tại quần áo trên người của Lâm Vân đã bị cháy hết chỉ rồi dần dần biến mất. Cũng may có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ không ngừng truyền tinh lực cho Lâm Vân. Bằng không hắn đã sớm không duy trì được.

Mặc dù như vậy, Lâm Vân vẫn cảm thấy khó mà ngăn cản nổi. Hiện tại còn vất vả hơn khi bị đám người kia đuổi theo. Đồng dạng là tinh lực bị hao tổn lại được bổ sung. Nhưng lần này hao tổn không phải do người làm. Lâm Vân rất muốn đi ra ngoài ngay lập tức. Nhưng hiện tại một bước hắn cũng không đi được. Tâm trí của hắn đều tập trung để chống cự hỏa diễm khủng bố kia.

Đảo mắt đã trôi qua ba ngày, tình huống như vậy vẫn không thay đổi. Thần kinh của Lâm Vân đã căng cứng,, tùy lúc bị đứt. Nếu không phải liên tục phải đối phó với tử vong, thì hắn đã kiên trì không nổi.

Hiện tại hắn chỉ có thể tạo ra tối đa là năm tầng bảo hộ, không thể tăng thêm được nữa. Nhưng điều này đã tốt hơn lúc đầu, khi mới chỉ tạo được hai tầng.

Cho dù như vậy, thân thể của Lâm Vân vẫn sắp tới giới hạn. Hỏa diễm khủng bố tùy lúc có thể tấn công vào cơ thể của hắn, biến hắn thành tro bụi.

Tuy nhiên đến ngày thứ năm, trong nháy mắt khi thân thể và tinh thần của Lâm Vân muốn sụp đổ, thì hần nhớ tới một biện pháp. Đó là một bên tạo vòng bảo hộ, một bên vận chuyển Tinh Quyết. Làm như vậy quả nhiên là đỡ hơn rất nhiều. Nhưng vẫn không thể thay đổi tình huống. Chỉ là cơ thể đỡ bị tra tấn hơn mà thôi.

Bảy ngày sau, Lâm Vân cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình như bị nướng chín vậy. Hần thầm than một tiếng, hần đã không kiên trì được rồi. Lẽ nào lại chết như vậy sao?

Vừa nghĩ tới đây, linh khí vốn vận chuyển tới huyết Xích Trạch thuộc kinh Thái Âm bỗng bị chệch hướng. Không chuyển tới hai huyết Liệt Khuyết và huyết Khổng Tối nữa, mà chuyển về phía hai huyết Hiệp Bạch và Thiên Phủ. Đảo mắt đã tới Trung Phủ.

Lâm Vân cả kinh, thầm kêu không tốt.

Phần Giang.

Tô Tĩnh Như về đây đã được một tháng.

Hiện tại ngồi đối diện với nàng là một người thanh niên tuổi chừng 30. Y là con trai của chủ tịch tập đoàn Sâm Thủy quốc tế, Sâm Minh Minh. Vì Tô Tĩnh Như trở về Phần Giang, nên không thể không tiếp nhận việc cha mình giới thiệu bạn trai.

Sâm Minh Minh nhìn cô gái ngồi trước mặt mình này, càng xem càng yêu thích. Không ngờ còn có một cô gái xinh đẹp như vậy. Người nhà của Sâm Minh Minh bảo y tới làm quen nên y không thể không tới. Bởi vì đó là con gái của chủ tịch tập đoàn Hồng Hải, y tới gặp mặt là rất miễn cưỡng.

Nhưng y trăm ngàn lần không nghĩ tới, cô gái đó lại là một mỹ nhân như vậy. Quả thực còn đẹp hơn cả tình nhân trong mộng của Sâm Minh Minh. Cô ta có làn da trắng như tuyết, tóc dài chạm đến vai, thân hình cân đối.

Còn mang theo khí chất thanh tú, thậm chí còn có sự u buồn nhàn nhạt. Khiến cho Sâm Minh Minh thiếu chút nữa chảy nước dãi.

Cơ hội lớn như vậy sao có thể bỏ qua được. Nên y liền thao thao bất tuyệt nói tới gia cảnh của mình, còn mình vĩ đại như thế này thế nọ. Y muốn tìm mọi cách để lấy được cô nàng này.

Mặc kệ Sâm Minh Minh hùng hồn thế nào, Tô Tĩnh Như đều bỏ ngoài tai. Nàng đang nghĩ tới tình cảnh trong căn phòng kia. Nàng không biết vì sao mình phải rời đi căn phòng đó. Lẽ nào mình không yêu Lâm Vân bằng những người kia? Hay là do Lâm Vân không cho mình bất kỳ một hứa hẹn, nên mình không muốn làm một chuyện vô nghĩa như vậy?

Nàng bỗng có chút u oán. Bởi vì Vũ Tích làm cho nàng phải lựa chọn như vậy, có phải là không công bằng? Nhưng Tô Tĩnh Như lại cả kinh. Tại sao mình lại cảm thấy không công bằng? Mình để ý tới cái gì vậy? Đã yêu một người, còn quan tâm tới những điều kia sao?

Hiện tại chính nàng cũng không hiểu bản thân mình muốn gì. Sáng ngày thứ hai khi nàng quyết định cùng đi với chị Vũ Tích, thì Lâm Hình lại nói chị ấy đi rồi. Sau đó nàng từ chức, rời đi tập đoàn Vân Môn rồi trở về Phần Giang. Từ hôm đó đến giờ, nàng một mực rơi vào trong trạng thái mê man.

Yêu là gì? Nàng không biết tình cảm của Lâm Vân đối với mình như thế nào. Nhưng tình cảm của hắn dành cho Vũ Tích, nàng lại biết rất rõ. Lúc ấy chị Vũ Tích nói, chị ấy không để ý tới chuyện một chồng nhiều vợ. Nhưng nếu mình là chị Vũ Tích, mình có thể làm được như vậy không?

Lúc Cam Dao tiễn mình trở về, cô ấy đã nói Xung Hi để ý, Ninh Vi để ý, chính cô ấy cũng để ý. Còn mình có để ý không? Tô Tĩnh Như biết nàng không để ý tới những điều này, vậy thì nàng để ý cái gì? Không thể trả lời được bản thân, chỉ có thể u oán Lâm Vân mà thôi.

Từ lúc hắn trở về Yên Kinh cho tới bây giờ, hắn chưa một lần tới gặp nàng. Rốt cuộc trong mắt hắn, nàng là cái gì? Có lẽ đây mới là điều Tô Tĩnh Như để ý nhất.

Nhìn người nam tử ngồi đối diện đang thao thao bất tuyệt, Tô Tĩnh Như đều không nghe vào một chữ.

Lâm Vân, chỉ cần anh nói một câu, bảo em đi theo anh, em cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng một câu đơn giản như vậy, anh đều không muốn nói. Em thật sự hận anh, chẳng lẽ anh không biết tình cảm của em dành cho anh sao?

- Tiểu thư Tĩnh Như, nói thật, thành công của tôi không bằng rất nhiều người, nhưng tôi tin tưởng tôi có thể làm tốt mọi chuyện. Vẻ đẹp của cô làm cho tôi rất bất ngờ. Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy một cô gái tú lệ như cô. Có thể được ngồi đây trò chuyện với cô là một sự vinh hạnh lớn với tôi. Tôi vốn không tin về tình yêu sét đánh, nhưng giờ tôi đã tin.

Sâm Minh Minh thâm tình nói.

- Tôi là một người rất cố chấp. Nên tôi luôn muốn tự tìm hạnh phúc cho mình. Tĩnh Như, nếu cô tin tưởng, tôi sẽ mang hạnh phúc tới cho đôi ta.

Sâm Minh Minh thực sự rất thích Tô Tĩnh Như. Một bên nói, một bên âm thầm quyết định chia tay với mấy cô bạn gái kia. Tuyệt đối không thể cho Tĩnh Như có ấn tượng xấu gì đối với mình.

Thậm chí y đã quên mất đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Tô Tĩnh Như ngẩng đầu nhìn Sâm Minh Minh, bỗng cười một tiếng. Sâm Minh Minh như ngây dại, nụ cười của nàng đẹp quá.

Anh chàng Sâm Minh Minh này coi như là một người tốt. Nhưng ở trong lòng Tô Tĩnh Như, y sao có thể so sánh với Lâm Vân được. Lâm Vân đã tạo cho nàng một ấn tượng quá sâu sắc. Cho dù trong giấc mơ cũng mơ về hắn.

- Tôi phải đi đây. Xin lỗi anh, tại cha tôi không biết rằng tôi đã có bạn trai. Tôi đi ra gặp anh bởi vì không muốn phụ lòng cha mà thôi.

Tô Tĩnh Như đứng lên, trong lòng đã nhẹ nhàng. Mông Văn có thể thổ lộ với Lâm Vân, vì sao mình không thể. Nếu anh ấy không đồng ý, thì mình sống một mình cả đời cũng được. Cần gì phải miễn cưỡng gả cho một người nam nhân mà mình không thích.

Nếu không được gả cho người mà mình thích, vậy thì không cần gả.

Sâm Minh Minh trơ mắt nhìn Tô Tĩnh Như đi ra quán cà phê, một lúc sau mới phản ứng. Chạy ra đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng của Tô Tĩnh Như đâu rồi.

Không được, nhất định phải lấy cô ta làm vợ. Không thể để cô ấy rơi vào tay của người khác.

Tô Tĩnh Như đi trên đường, hiện tại tâm tình của nàng rất thư thái. Từ mấy năm trước lúc Lâm Vân rời đi Phụng Tân, đã lâu rồi nàng mới thư thái như vậy. Chỉ là không có chị họ Miêu Di ở bên cạnh. Nếu có chị ấy chia sẻ niềm vui với mình thì tốt biết mấy. Nhớ tới chị Miêu Di, Tô Tĩnh Như âm thầm thở dài. Chị ấy đi ra ngoài đã vài năm rồi, đến hiện tại còn không có tung tích gì cả. Không biết chị họ đang ở nơi nào?

- Lâm Hinh, chị là Tĩnh Như đây. Chị Vũ Tích đã trở về chưa?

Tô Tĩnh Như vừa trở về nhà, không kịp chào mẹ, lập tức bấm điện thoại gọi cho Lâm Hinh.

- Là chị Tĩnh Như à. Chị dâu của em và chị Nhược Sương đi tới núi Cửu Hoa rồi. Về sau anh trai của em cũng tới đó. Một tháng trước anh ấy trở về nhà một chuyến nói rằng muốn dẫn hai chị ấy đi du lịch.

Tô Tĩnh Như gọi điện tới khiến Lâm Hình rất cao hứng. Bởi vì ở sâu trong lòng của Lâm Hình, nàng vẫn hy vọng chị Tĩnh Như cũng trở thành chị dâu của mình. Mặc dù biết là không thể nào, chỉ là nghĩ thế mà thôi. Đối với Lâm Hình mà nói, ngoại trừ Xung Hi mà nàng không có ấn tượng tốt, còn lại mấy người, nàng đều rất yêu quý.

Tô Tĩnh Như cúp điện thoại, trong lòng hơi thất lạc. Đi núi Cửu Hoa? Còn dẫn theo Vũ Tích và Nhược Sương đi du lịch? Tại sao không có mình trong đó? Tử Yên và Nhược Sương đều là bạn thân nhất của mình nhưng bây giờ người và vật đã không còn.

Hiện tại Tô Tĩnh Như cảm thấy mình rất cô đơn, chỉ lẻ loi một mình. Giống như một chú vịt con xấu xí bị bỏ rơi trong ngõ ngách vậy. Mình nên làm gì bây giờ?

Hay là trở lại tập đoàn Vân Môn ở Yên Kinh? Mới có rời đi nơi đó một tháng, mà mình như bị lạc mất hồn phách vậy. Có lẽ nếu mình ở đó, sẽ có một ngày Lâm Vân trở lại gặp mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 359: Ảnh Vương Gọi Điện

L

âm Hình thấy Tĩnh Như trở lại công ty, cực kỳ cao hứng. Lâm Hình luôn cảm thấy xin lỗi chị Tĩnh Như thay cho anh trai. Chị Tĩnh Như làm việc cho công ty lâu như vậy, mà anh trai rõ ràng không để ý gì tới chị ấy. Nếu không thích thì nói một lời. Chẳng lẽ phải để cho con gái chủ động nói ra sao?

- Chị Tĩnh Như, sau này chị đến nhà em ở nhé.

Lâm Hình biết Tĩnh Như chỉ có một thân một mình ở đây. Mà chị dâu và Nhược Sương đều không ở nhà, bảo chị ấy ở nhà mình cũng coi như có thêm người bạn tâm sự.

- Ủ, cảm ơn em, chị cũng định như vậy.

Tô Tĩnh Như không từ chối. Dù sao Lâm Hình cũng đã biết tình cảm của mình dành cho Lâm Vân, nên không cần phải che giấu. Nếu Lâm Vân trở về và không chấp nhận mình, vậy mình sẽ lập tức rời đi. Còn chưa hỏi Lâm Vân rõ ràng, nàng thật sự không cam lòng.

Cho dù Lâm Vân không có ý gì với nàng, nàng cũng có thể sống một mình cả đời. Đâu nhất định phải lập gia đình cơ chứ.

- Chị Tĩnh Như, chị muốn quản lý công ty trang phục Vân Môn hay quản lý thứ khác?

Chị Văn và chị dâu đi rồi, ngay cả Nhược Sương cũng đi, khiến Lâm Hình cảm thấy công ty có chút trống vắng. Cũng may còn có Diệp Diễm là chưa đi. Hôm nay Tĩnh Như trở lại, khiến Lâm Hình rất là cao hứng.

- Chị làm cho công ty trang phục cũng được. Nhưng chị muốn hỏi em một việc.

Tô Tĩnh Như nói.

- Chuyện gì vậy chị?

Lâm Hình hơi kỳ quái. Có chuyện gì thì cũng nên hỏi anh trai mới đúng, hỏi mình thì có tác dụng gì đâu.

- Tổng giám đốc Lâm, có một người tự xưng là Ảnh Vương Miễn Biên gọi điện thoại muốn tìm chủ tịch. Ông ta nói rằng công việc mà chủ tịch giao cho làm rất là thuận lợi. Nhưng ông ta vẫn có chuyện muốn đích thân nói với chủ tịch. Tổng giám đốc, cô có nhận cuộc điện thoại này không?

Điện thoại vang lên tiếng nói chuyện của thư ký.

Ảnh Vương Miễn Biên? Lâm Hình sửng sờ, nàng còn chưa từng nghe qua có một người như vậy.

- Chuyển điện thoại cho tôi.

Lâm Hình nghĩ bụng, anh trai còn không biết đến bao giờ mới trở về. Nếu là tìm anh trai, không chừng là việc quan trọng, nếu trì hoãn sẽ không tốt.

- Xin hỏi là ai đấy?

Lâm Hình cầm điện thoại lên hỏi.

- Tôi là Ảnh Vương, cô là ai? Người tôi cần tìm là tiền bối Lâm Vân cơ mà, sao cô lại nghe điện thoại?

Mặc dù Ảnh Vương rất sợ Lâm Vân, nhưng đối với người khác, y không bỏ được thói quen kiêu ngạo.

- Lâm Vân là anh trai của tôi. Hiện tại anh ấy không có ở đây, có chuyện gì anh cứ nói với tôi là được.

Lâm Hình nghe thấy là một giọng nam tử xa lạ, còn tưởng rằng là đối tác kinh doanh của anh trai.

Nghe thấy là em gái của Lâm Vân, Ảnh Vương nhẹ nhàng thở ra. Anh trai muốn tìm gì đó, chắc em gái phải biết. Cho dù không biết thì nói cho cô ta biết cũng được. Để khi anh trai cô ta trở về thì có cái mà thông báo. Dù sao đây cũng không phải là chuyện bí mật gì, chỉ là tìm kiếm đá Bạch Hà mà thôi.

- À, đá Bạch Hà mà Lâm tiên bối muốn tôi tìm, tôi đã tìm được năm viên rồi. Hiện tại tôi tới Yên Kinh đưa tận tay hay là thế nào? Nếu đưa tận tay, ngày mai tôi sẽ tự mình tới Yên Kinh một chuyến. Tuy nhiên, cái hang động mà tôi và Lâm tiên bối nói lúc trước, đã có chút biến hóa. Tôi nghĩ nếu Lâm tiên bối có thời gian, thì ngài ấy vẫn nên tự mình tới đó xem cho chính xác.

Mặc dù Ảnh Vương rất sợ Lâm Vân, nhưng đối với Lâm Hình, y không có gì phải sợ cả.

Lâm Hình nghe thấy anh trai muốn tìm đá Bạch Hà, không biết đó là vật gì, chỉ đành bảo Ảnh Vương tí mình sẽ gọi điện lại.

- Sao vậy, Lâm Hình?

Tô Tĩnh Như thấy Lâm Hình vừa cúp điện thoại chỉ cau mày không nói. Liền vội vàng hỏi. Nàng nghe thấy mang máng có liên quan tới Lâm Vân, nên hơi khẩn trương.

- À không có gì đâu. Có một người tên là Ảnh Vương gì đó, nói rằng muốn tìm anh trai em. Ông ta còn nói anh trai em nhờ ông ta tìm đá Bạch Hà, ông ta đã làm tốt. Rồi hỏi xem có cần đưa tới tận nơi hay không. Còn có một hang đá ở đó bị thay đổi, muốn anh trai của em đích thân tới đó kiểm tra.

Lâm Hình không có ý giấu diếm Tô Tĩnh Như.

- Vậy thì em gọi điện thoại cho Lâm Vân luôn đi.

Tô Tĩnh Như thúc dục Lâm Hình gọi điện thoại. Mặc dù nàng biết Lâm Hình hiểu ý của mình, nhưng nàng không dám chủ động gọi điện thoại cho Lâm Vân. Huống hồ tới bây giờ nàng còn chưa biết số điện thoại của Lâm Vân.

Lâm Hình cười khở một tiếng, nói:

- Chị Tĩnh Như, mấu chốt là em không gọi cách nào gọi được cho anh ấy. Em đã thử nhiều lần rồi.

- Chẳng lẽ Lâm Vân đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tĩnh Như chợt khẩn trương.

- Ha ha, chị không cần phải lo lắng cho anh ấy. Anh của em vắng nhà thường xuyên ấy mà. Lần trước không phải anh ấy đã biệt tăm biệt tích ba năm đấy thôi. Anh ấy không có chuyện gì đâu.

Lâm Hình biết một vài chuyện của anh trai. Nàng biết anh trai của mình không phải là người bình thường, nên không quá lo lắng.

- Lâm Hình, chị có một yêu cầu.

Tô Tĩnh Như suy nghĩ nửa ngày, mới ấp a ấp úng nói.

- Có chuyện gì thì chị cứ nói đi, đâu cần phải ngại. Bình thường chị đâu có khách sáo như vậy.

Lâm Hình biết chỉ riêng những việc liên quan tới Lâm Vân là Tĩnh Như còn ngại ngùng. Chứ những việc khác chị ấy không bao giờ lè mề lè mà, làm

việc rất dứt khoát.

- Chị muốn tới Miến Biên lấy đồ vật đó giúp anh trai em. Rồi xem luôn cái hang ở đó có thay đổi gì hay không. Như vậy khi anh Lâm Vân trở về, anh ấy không phải mất công tới đó một chuyến nữa.

Tô Tĩnh Như nói xong, hơi lo lắng nhìn Lâm Hình.

Lâm Hình âm thầm thở dài. Là con gái với nhau, nàng làm sao không biết tâm tư của Tĩnh Như. Chị ấy muốn giúp anh trai vài chuyện, để chứng tỏ cho anh trai biết, chị ấy không phải là người vô dụng. Lúc Tĩnh Như tới tập đoàn Vân Môn làm việc, chị ấy đã có tâm tư này rồi.

Tô Tĩnh Như xác thực là nghĩ như vậy. Mỗi lần Lâm Vân trở về, hẳn lại dẫn Vũ Tích rời đi. Mà nàng thì không thể chủ động tới tìm hắ. Nhưng nếu mình trợ giúp hắ làm việc gì đó, thậm chí nếu giúp hắ nhìn ra vì sao cái hang kia thay đổi, có lẽ Lâm Vân sẽ rút thời gian tới hỏi xem nàng tình huống ở đó. Như vậy thời gian nàng ở bên cạnh Lâm Vân sẽ nhiều hơn.

Tô Tĩnh Như nghĩ tới đây, khuôn mặt trở nên đỏ. Nàng xấu hổ vì đã dùng một ít tâm cơ để có thể ở chung với Lâm Vân.

Nếu đá Bạch Hà kia quan trọng với Lâm Vân, có lẽ nàng cũng có thể tới đó tìm kiếm giúp hắ. Không biết khi mình tìm ra được nhiều đá Bạch Hà, Lâm Vân sẽ cảm thấy thế nào? Hắ có cảm động không?

- Chị Tĩnh Như, chị đi một mình tới Miến Biên có vẻ nguy hiểm. Em nghe nói nơi đó có rất nhiều bang phái xã hội đen. Thậm chí còn có tội phạm bị quốc tế truy nã trốn sang đó nữa. Để chị đi tới đó, em không an tâm lắm. Em nghĩ vẫn là để cho người tên Ảnh Vương kia tự mình mang đồ vật tới là được. Nghe khẩu khí của ông ta, có vẻ như ông ta rất tôn kính anh trai của em.

Mặc dù Lâm Hình biết Tô Tĩnh Như nghĩ gì, nhưng nàng không yên lòng khi để cho chị ấy đi một mình tới Miển Biên

Một cô gái yếu đuối chạy tới một nơi xa xăm và hoang vu như vậy, đều không khiến cho ai yên tâm.

- Lâm Hình, em cứ để chị đi đi. Em biết chị nghĩ gì mà, chị thật sự rất muốn đi.

Tô Tĩnh Như gần như thỉnh cầu nói. Đây là một cơ hội tốt để tiếp cận với Lâm Vân, nên nàng không muốn bỏ lỡ.

Hiện tại nếu đối mặt với Lâm Vân, nàng sẽ không rụt rè mà nói thẳng ra. Dù thành công hay không, nàng cũng phải thử xem. Nàng không muốn tiếp tục chờ đợi nữa. Nàng đã đợi quá lâu rồi.

- Chị Tĩnh Như...

Lâm Vân nhìn biểu lộ chờ mong và quyết tâm của Tĩnh Như, trong lòng mềm nhũn. Cả đời có thể gặp vài người thật lòng yêu mến cơ chứ? Nhưng trong chuyện tình yêu, nàng không thể giúp đỡ gì cho chị ấy.

Tĩnh Như không nói gì, chỉ là kiên định nhìn Lâm Hình.

- Thôi được rồi, em gọi điện thoại cho Ảnh Vương báo trước vậy. Nhưng phải để cho anh Thiết đi cùng chị đấy.

Lâm Hình buông tha cho việc khuyên bảo Tĩnh Như.

- Không cần đâu. Nếu cần người khác đi cùng chị, còn không bằng bảo Du Thiết đi tới đó một mình là được. Lâm Hình, chị nghĩ, chị nghĩ em hiểu rõ suy nghĩ của chị phải không. Chị...

Tĩnh Như nói không lên lời.

Lúc này mình phải cố gắng. Mình đã bỏ qua một cơ hội, lần này vô luận như thế nào cũng phải đi thử xem. Mặc kệ thành công hay không, chỉ cần mình làm là được. Ít nhất mình không cần phải hối hận.

Lâm Hình nhìn Tĩnh Như một lúc, lại thở dài. Đưa một cái vòng cổ cho Tĩnh Như rồi nói:

- Chiếc vòng này là anh Lâm Vân bảo em tặng cho chị. Chỉ là em chưa cô hội đưa nó.

Lâm Hình không nói đây là chiếc vòng tặng khi Tĩnh Như kết hôn với người khác. Nàng không đồng ý với suy nghĩ của anh trai, nên lấy ra tặng trước.

- Tưởng Niệm?

Tĩnh Như cầm cái vòng, liền ngây dại. Đã rất nhiều lần nàng muốn có cái vòng cổ như vậy, hiện tại rốt cuộc đã có. Dù biết đây không phải là cái vòng cổ của Vũ Tích, nhưng chỉ cần do Lâm Vân làm, thì đó đều là Tưởng Niệm.

- Chị Tĩnh Như, sao chị lại khóc?

Lâm Hình nhìn Tĩnh Như không ngừng rơi lệ, bỗng cảm thấy mình nên đưa cái vòng cho chị ấy sớm hơn.

- Chị...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 360: Thổ Thất

T

ừ lúc nhận được cái vòng cho tới hiện tại, suy nghĩ của Tĩnh Như đều không rời khỏi cái vòng cổ. Nàng không biết lúc trước Vũ Tích làm mất chiếc vòng cổ như thế nào, nhưng với nàng, cho dù nàng chết cũng không muốn mất nó.

Tĩnh Như tạm biệt Lâm Hình rồi đi tới Miễn Biên. Khi tới đây nàng mới biết thế lực của tên Ảnh Vương kia lớn như thế nào. Bởi riêng việc đón nàng đã có tận hơn hai mươi người, còn lái toàn xe sang trọng nữa chứ.

Thấy có nhiều người đón mình như vậy, Tĩnh Như có chút hồi hộp. Nàng thật không ngờ Ảnh Vương lại là một trùm xã hội đen. Cũng may tay Ảnh Vương này rất tôn kính nàng.

Nhưng ánh mắt của y khiến cho nàng không thoải mái.

Hoa Y Ảnh Vương thật không ngờ lại có một cô gái xinh đẹp như vậy tới đây. Y đã gặp không ít mỹ nữ, nhưng một mỹ nữ có làn da trắng nõn như vậy, còn chưa từng gặp qua. Mà trên người cô ta còn phát ra một khí chất thanh tú nữa chứ. Khiến cho người ta không dời mắt được.

Ảnh Vương không biết đó là do Tĩnh Như đã uống Tiên Nhan Đan. Chỉ tưởng rằng đó là khí chất trời sinh.

Người phụ nữ mà y gần gũi nhất là Vạn nương tử, cũng là một mỹ phụ ngàn dặm có một. Nhưng cô ta so với Tĩnh Như, thì có thể coi như một người đàn bà dân dã mà thôi.

Hơn nữa còn không biết Vạn nương tử kia có bao nhiêu đàn ông bên ngoài. Gần đây mỗi lần quan hệ với ả xong, công năng của mình lại suy yếu đi khá

lâu. Dù không biết có phải do ả làm trò gì không. Nhưng vì thà tin còn hơn không, quan hệ giữa hai người càng ngày càng ít.

Quan hệ ít đi nhưng không thể dứt hẳn ra được. Một là vì các cô gái kia không có công phu trên giường như Vạn nương tử, thứ hai là không xinh đẹp bằng cô ả.

Mắt thấy nữ tử giúp Lâm Vân lấy đá Bạch Hà có mỹ mạo như vậy. Chỉ là không biết quan hệ giữa cô ta và Lâm Vân như thế nào. Nếu quan hệ không sâu, thì có thể chiếm lấy cô ta.

Dù sao Lâm Vân vẫn tạo tâm lý ám ảnh cho Ảnh Vương. Lâm Vân còn hạ một cấm chế trên người y nữa cho. Mặc dù đến tận bây giờ y vẫn chưa cảm thấy thân thể có gì khác lạ. Nhưng y vẫn sợ hãi thực lực khủng bố của Lâm Vân. Cái cảnh hấn giết Vinh Thượng như giết một con gà, vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Nếu Ảnh Vương là một tên ngu ngốc, thì đã không trở thành bá chủ một phương ở một nơi có hoàn cảnh sống ác liệt như vậy.

Dù y đã cố gắng khống chế sắc tâm của mình, nhưng vẫn bị vẻ đẹp của Tĩnh Như làm cho rục rịch. Nếu không phải cố kỵ Lâm Vân, thì y đã trói Tĩnh Như rồi ném vào trong phòng rồi.

- Chào tiểu thư Tô. Thực ra chỉ cần Lâm tiên bối nói một câu, tôi sẽ chủ động tới Yên Kinh đưa đồ vật là được. Đâu cần cô phải vất vả tới đây một chuyến. Tôi chính là Ảnh Vương Hoa Y. Xin hỏi cô với Lâm Vân là...

Ảnh Vương thích mặc quần áo sắc sỡ, nên mới có ngoại hiệu là Ảnh Vương Hoa Y.

Tĩnh Như nhìn ánh mắt trần trụi của tên Ảnh Vương này, trong lòng có chút lo lắng. Chỉ muốn lập tức lấy đá Bạch Hà rồi trở về Yên Kinh mà thôi. Ánh mắt của y thực sự khiến cho nàng sợ hãi.

- Chào anh, Ảnh Vương. Tôi là người nhà của Lâm Vân.

Bề ngoài của Tĩnh Như rất bình tĩnh, nhưng trái tim lại đập thành thịch, chỉ muốn rời chỗ này ngay lập tức.

Người nhà của Lâm Vân? Tâm tư của Ảnh Vương lại động. Nghe nói tay Lâm Vân có một người vợ tên là Hàn Vũ Tích, tướng mạo đẹp như hoa. Lễ nào cô nàng này cũng là nữ nhân của Lâm Vân? Điều này rất có thể. Bằng không cô ta đã không chủ động giúp Lâm Vân tới đây lấy đá Bạch Hà và kiểm tra sự thay đổi của hang động rồi.

Nếu cô ta cũng là nữ nhân của Lâm Vân, thì có chút phiền toái. Mình cũng không dám động vào. Thủ đoạn của Lâm Vân, y rất rõ ràng. Còn biết bay và phóng ra lửa nữa chứ, bản lĩnh không khác gì thần tiên cả. Hẳn chỉ cần vung tay là mười người như mình cũng phải biến thành tro bụi.

Nghĩ tới đây liền thở dài một tiếng. Một nữ nhân xinh đẹp như vậy, chỉ có thể nhìn mà không thể động vào, thật là không cam lòng. Nếu như mình cường chế đoạt nữ nhân thì thế nào? Ảnh Vương lại nghĩ tới bốn quả cầu lửa khủng bố của Lâm Vân.

Ảnh Vương Hoa Y không đi tới khách sạn, mà đưa Tĩnh Như tới nhà lớn của mình. Nơi đó đã bày sẵn một bữa tiệc chào đón Tĩnh Như. Tĩnh Như vì sợ hãi nên không muốn ăn thứ gì ở đó. Cũng may Ảnh Vương còn chưa quyết định có động thủ với Tĩnh Như hay không, nên trong bữa cơm không có chuyện gì phát sinh.

- Ảnh Vương đại ca, đá Bạch Hà mà Lâm Vân muốn, hiện tại có thể đưa cho tôi được không?

Cơm nước xong, Tĩnh Như lập tức đưa ra yêu cầu này.

Đá Bạch Hà vốn là tìm cho Lâm Vân, nên Ảnh Vương không từ chối. Trực tiếp lấy ra năm viên đá Bạch Hà giao cho Tĩnh Như.

Tĩnh Như cất đá Bạch Hà vào túi, rồi muốn lập tức đi tới hang động nhìn xem. Sau đó thì mau chóng trở về Yên Kinh. Ở chỗ này nàng cảm thấy không yên tâm. Bởi vì ánh mắt của Ảnh Vương không ngừng quét về phía mình. Còn có vài chục thanh niên có hình xăm dữ tợn đứng xung quanh. Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía nàng cũng không chút che dấu nào.

Hiện tại Tĩnh Như cảm thấy mình như một con dê con rơi vào bầy sói vậy.

Ảnh Vương Hoa Y hiểu tâm tình bức thiết của Tĩnh Như, cường chế ánh mắt của mình. Cười ha ha, nói với Tĩnh Như:

- Tô tiểu thư, cô cứ yên tâm đi. Danh tiếng của Ảnh Vương của tôi ở chỗ này không tồi. Hiện tại trời đã tối, sáng ngày mai chúng ta tới hang động đó nhìn cũng được. Buổi chiều mai cô về Yên Kinh cũng không muộn. Tôi bảo đảm cô sẽ được an toàn ở đây.

Mặc dù Ảnh Vương rất thèm thuồng Tĩnh Như, nhưng ở trong nội tâm của y có một loại cố kỵ rất sâu với Lâm Vân. Thậm chí y có một loại cảm giác, chỉ cần mình vừa chạm vào cô gái này, mình coi như xong đời.

- Ha ha... Hoa Y huynh mở tiệc chiêu đãi mỹ nữ như vậy, sao không mời đệ tới. Thật khiến đệ thất vọng mà...

Một thanh âm khàn khàn khiến cho người ta run rẩy vang lên từ cửa chính.

Sắc mặt của Ảnh Vương trầm xuống. Dám trước mặt y gọi Hoa Y, chỉ có Thổ Thất. Tên thật của Thổ Thất là Vương Thuần Bình. Gã này đã sinh sống ở Miễn Biên hai mươi năm rồi. Hai mươi năm trước, do bị truy nã vì giết người, nên mới trốn tới đây. Năm đó Ảnh Vương còn cứu gã một mạng. Nhưng sang năm thứ hai, gã lại đi theo một lão đại khác. Năm thứ ba thì lão đại kia bị nổ chết, gã liền tiếp nhận tất cả thế lực để lại.

Mà người này có tính nhẫn nại rất cao. Gã âm thầm làm đủ mọi chuyện bẩn thỉu để kiếm tiền như buôn bán thuốc phiện và nữ nhân. Cho nên chỉ trong thời gian mười năm ngắn ngủn, gã đã phát triển thế lực không thua kém gì Ảnh Vương Miễn Biên. Người này cực kỳ tâm ngoan thủ lạt, làm việc gì cũng không hề lưu tình. Gã còn là một tên cực kỳ hoang dâm, nên người khác ở sau lưng gọi gã là ‘Thiếu Nhất Bút’ ‘Thổ Thất’.

Cho dù thế lực của Thổ Thất không thua kém gì Ảnh Vương, nhưng Thổ Thất cũng không dám đắc tội với Ảnh Vương. Bởi vì trong tay của Ảnh Vương còn có một Cổ Vương. Nhưng vào nửa năm trước, không biết Thổ Thất từ đâu mà biết Ảnh Vương đã không còn Cổ Vương. Nên không kiêng kỵ bành trướng thế lực, dần dần xâm chiếm địa bàn và việc kinh doanh của Ảnh Vương.

Bắt đầu chỉ là thăm dò, nhưng về thì càng lớn mật. Tuy Ảnh Vương rất hận, nhưng lại không thể làm gì được. Vốn lần này mời Lâm Vân tới, ngoại trừ dẫn hắn tới xem cái hang động thay đổi, còn muốn mượn tay của Lâm Vân diệt trừ Thổ Thất.

Không ngờ Lâm Vân không tới, lại tới một nữ nhân. Còn là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp nữa chứ. Bởi như vậy, chẳng những không diệt được Thổ Thất, còn khiến cho gã đánh hơi được.

Ảnh Vương Hoa Y âm thầm kêu khổ. Nếu mình không giao cô nàng này cho Thổ Thất, thì khéo gã sẽ mượn cô nàng này để trở mặt. Nhưng nếu mình đưa cho gã, thì Lâm Vân nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Nhìn Vạn nương tử đứng bên cạnh Thổ Thất, Ảnh Vương Hoa Y lập tức hiểu rõ vì sao tên Thổ Thất này biết chuyện mình không còn Cổ Vương. Nguyên lại là do con ả ác độc kia rêu rao.

- Tô tiểu thư, cô đi nghỉ trước đi, tôi muốn thương lượng với lão Thất vài chuyện.

Sắc mặt của Ảnh Vương rất âm trầm. Y không dám gây sự với Thổ Thất nên thâm hận Lâm Vân. Nếu mình còn Cổ Vương, thì mình việc quái gì phải cúi thấp đầu trước tên Thổ Thất kia chứ.

Tĩnh Như nhìn Ảnh Vương, rồi lại nhìn Thổ Thất, trong lòng liền trầm xuống. Nàng biết lúc này mình thực sự nguy hiểm. Liền tranh thủ thời gian đi theo một cô gái giúp việc rời khỏi đại sảnh.

Vừa đi vào, đôi mắt của Thổ Thất đã nhìn chăm chăm vào Tĩnh Như, không dứt ra được. Gã vốn nhận được tin tức là Ảnh Vương đang đón tiếp một nữ nhân rất xinh đẹp. Thổ Thất còn xì mũi coi thường. Có nữ nhân nào gã chưa từng trông thấy qua? Có gì kỳ lạ quý hiếm đâu.

Lần này gã tới chỉ là muốn mượn cớ để diệt trừ Hoa Y mà thôi. Nhưng vừa nhìn thấy Tĩnh Như, gã đã sững sờ. Không ngờ trên đời lại có một cô gái xinh đẹp như vậy. Gã còn chưa từng thấy qua cô gái nào như cô ta. Lúc này Thổ Thất thực sự tâm động, gã phải có cô ta bằng được.

Tĩnh Như vừa rời khỏi đại sảnh, liền nghĩ cách rời đi nơi này. Nàng không phải là một người ngốc, vài năm sống độc lập, nàng đã luyện được sự bình tĩnh khi đối mặt với nguy hiểm.

Ánh mắt của Ảnh Vương nhìn về phía mình, và vẻ e ngại của y với cái gã vừa tới kia, Tĩnh Như nhìn thấy rất rõ ràng. Nàng hiểu mình sắp trở thành tài sản giao dịch của bọn chúng. Phải thừa dịp bọn chúng còn chưa đàm phán xong điều kiện hoặc chưa ngã bài, lập tức bỏ trốn. Nếu không mình sẽ xong đời.

Nhưng cô gái giúp việc một mực đi theo Tĩnh Như, Nàng vừa nhìn là biết cô ta muốn giám sát mình

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 361: Chạy Trốn

T

hồ Thất đang nói những lời khách sáo với Ảnh Vương, nhưng tâm tư của gã không ở chỗ này. Mà đã sớm bị nữ tử kia kéo đi.

- Thổ Thất, nể mặt tôi lần này. Cô gái kia là một người rất quan trọng. Tôi hy vọng cậu không nên động vào cô ta.

Cho dù sắc mặt của Ảnh Vương rất là khó coi. Nhưng không thể không ăn nói khép nép với Thổ Thất. Cho dù nơi này là địa bàn của y.

- Ha hả...

Thổ Thất cười to rồi nói:

- Nể mặt anh, hai mươi năm trước, cô gái mà tôi mang theo tới đây, hiện giờ đi đâu rồi? Có phải mỗi tối đều ở dưới háng của anh phải không? Anh còn có thể diện để cho tôi nể mặt sao? Người đâu, đi bắt cô gái kia về đây cho tôi. Khoan, để đích thân tôi đi vậy.

Sắc mặt của Ảnh Vương biến đổi, đột nhiên đứng lên:

- Thổ Thất, người đừng làm quá đáng.

- Quá đáng?

Thổ Thất cười nhạt:

- Trói lão già này lại.

- Người...Người đâu, đuổi tên chó chết này ra cho tôi.

Ảnh Vương tức giận đến phát run.

- Ảnh Vương thật xin lỗi, chúng tôi đã là người của anh Thất, ông già rồi.

Hai khẩu súng đã dí sát vào đầu của Ảnh Vương Hoa Y.

- Nghệ Trung, Lưu Tân, các cậu...

Ảnh Vương Hoa Y thật không ngờ hai thủ hạ mà mình tín nhiệm nhất lại phản bội y. Còn đi theo địch nhân lớn nhất của mình nữa chứ. Thân tín đã phản bội như vậy, nói gì những người thủ hạ kia. Nhìn Ảnh Vương phát run, Thổ Thất cười ha hả.

- Thổ Thất, tôi nghĩ cậu tốt nhất đừng nên động tới cô ta. Cậu có biết cô ta là ai không? Tôi nói cho cậu biết cũng không sao. Trải qua nửa năm tôi mới điều tra ra được. Chắc cậu cũng nghe nói tới Sát Thần nổi tiếng gần đây phải không. Cố Vương của tôi đã bị hãm lấy mất bởi vì tôi đắc tội với hắn.

- Hắc Thủ Băng Dao bởi vì đắc tội với vợ của hắn, nên trong một đêm đã bị tiêu diệt. Người này chính chính là Lâm Vân. Mà cô gái kia lại là nữ nhân của hắn. Hiện tại cậu có dám động đến cô ta không?

Ảnh Vương nói xong, lạnh lùng nhìn Thổ Thất. Thấy sắc mặt của gã thay đổi, thì mới thở phào một hơi.

Thổ Thất quả thật bị dọa sợ. Sát Thần kia ai mà không biết. Chỉ trong một thời gian ngắn đã quét khởi. Từ một năm trước, gã đã biết Sát Thần kia chính là Lâm Vân, chủ tịch của tập đoàn Vân Môn. Có thể động vào người nào, chứ không thể động vào Lâm Vân.

Ảnh Vương mặc dù biết có một người Sát Thần như vậy, nhưng lại không biết người kia chính là Lâm Vân. Về sau điều tra mới biết được. Thổ Thất thì khác, lúc Lâm Vân trong vòng một đêm tiêu diệt Hắc Thủ Băng Dao, thì gã đã biết rồi.

Hôm nay gã tới đây chỉ là lấy cơ tiêu diệt Ảnh Vương mà thôi, nên căn bản không quan tâm cô gái kia là ai. Đường nhiên càng không điều tra kỹ lai lịch của cô ta. Vừa nhìn thấy Tô Tĩnh Như, gã đã giật nảy mình, lập tức mê luyến nàng. Còn đang cười nhạo mình đúng là quê mùa.

Vừa có thể lấy cơ tiêu diệt Ảnh Vương, lại vừa có thể chơi một nữ nhân cực phẩm như vậy, Thổ Thất cao hứng vô cùng. Nhưng Ảnh Vương vừa mới nói ra thân phận của cô ta, đã khiến sắc mắt của Thổ Thất trở nên khó coi. Không ngờ nữ nhân kia lại là người của Sát Thần. Không biết có nên động vào hay không?

Trong thời gian ngắn, Thổ Thất đã suy nghĩ rất nhiều lợi và hại trong đó. Mặc dù gã biết Cổ Vương của Ảnh Vương bị mất được một năm rồi, nhưng lại không biết vì sao mất đi. Không ngờ việc này lại có liên qua tới Sát Thần kia.

Nhìn khuôn mặt âm trầm bất định của Thổ Thất, Ảnh Vương biết ý mà không chen vào suy nghĩ của gã. Y biết thực lực hiện tại của Thổ Thất mạnh hơn mình rất nhiều. Khiến y tức giận mình cũng không có chỗ tốt nào.

- Ha hả...

Thổ Thất bỗng nhiên cười to.

Lâm Vân thì thế thế nào? Hiện tại mình giết Ảnh Vương, rồi bắt cô gái kia, thì ai biết đó là do mình làm? Huống hồ, cho dù mình không động vào cô gái kia, với thủ đoạn của Sát Thần, chẳng lẽ hãn có thể buông tha cho mình sao?

Trái lại, giết Ảnh Vương, bắt cô gái đó, thì mình có lợi hơn. Cho dù Sát Thần kia tìm tới, chẳng lẽ mình không biết chạy trốn? Nghe nói thế lực của hãn phần lớn đặt ở nước ngoài, trong một thời gian ngắn chắc không thể triệu hồi được hết. Mà hãn có bản lĩnh lớn thì thế nào? Có thể đấu được hơn một trăm thủ hạ của mình không?

Tháy Thổ Thất cười to, trong lòng Ảnh Vương trầm xuống. Y biết mình xong đời rồi.

Vài tiếng súng vang lên rồi trở về bình tĩnh. Cũng có vài tên thủ hạ trung thành với Ảnh Vương, nhưng không nhiều lắm, dễ dàng bị thủ tiêu. Những người còn lại không do dự đi theo Thổ Thất. Hung danh của Thổ Thất có ai mà không biết. Huống hồ mấy năm nay, tay Ảnh Vương kia không có dã tâm gì, thế lực càng ngày càng rút lại, khiến cho thủ hạ của y rất bất mãn.

Cho nên ‘Thiếu Nhất Bút’ Thổ Thất không tốn nhiều thời gian đã thu phục xong thủ hạ của Ảnh Vương.

...

Nhưng hiện tại sắc mặt của Thổ Thất vẫn rất âm trầm. Trong căn phòng mà cô gái kia nghỉ ngơi, chỉ còn lại người giúp việc bị hôn mê. Rõ ràng là bị người dùng ghế đập đằng sau. Cho dù biết cô ta không thể chạy được xa, nhưng tâm tình của Thổ Thất vẫn không thoải mái.

- Còn nhìn cái gì nữa, lập tức đuổi theo bắt cô ta lại. Chỗ này toàn là đồi núi, xem cô ta trốn được đi nơi nào?

Thổ Thất tức giận quát, vài chục tên thủ hạ lập tức chia nhau đi tìm.

Trời đã dần tối, nghe thấy vài tiếng súng vang lên Tĩnh Như âm thầm may mắn mình rời đi sớm. Vì bảo vệ sự trong sạch của mình, nàng liền nhắm mắt cầm ghế đánh ngất xỉu cô hầu kia.

Tuy nhiên nàng cũng biết mình không thể chạy xa được. Chỉ có thể bước dài bước ngắn chạy vào trong núi để trốn. Tiếng bước chân đuổi theo đã truyền tới, Tĩnh Như biết nếu mình không chạy nhanh hơn, thì sẽ bị đám người kia bắt được.

Một lúc sau, trời đã tối như bưng, Tĩnh Như cũng kịp thời chạy được vào trong núi. Rồi tranh thủ thời gian muốn gọi điện thoại trở về cầu cứu. Nhưng Tĩnh Như lập tức tránh vào một bụi cỏ, rồi nín thở. Bởi vì có hai tên đang đi qua chỗ nàng. Nàng sợ tới mức cất điện thoại đi. Đợi cho hai tên này rời đi thì gọi sau.

- Cô gái này thật khôn khéo, biết mà chạy trốn trước. Làm hại lão tử mày mò trong rừng sâu núi thẳm như vậy.

Một tên trong đó nói.

- Cố gắng chút, đây là một cơ hội trời cho. Nếu chúng ta tìm được cô ta, không chừng anh Thất lại thưởng cho chúng ta. Hắc hắc, tôi nói vậy chắc cậu cũng hiểu chứ.

Tên kia nói, thanh âm hơi chói tai.

- Công nhận cô nàng này xinh đẹp thật. Nếu để cho lão tử ngủ một đêm, lão tử thiếu sống một năm cũng được.

- Hừ, nói nhỏ chút, anh Thất đã chấm cô gái này rồi. Nếu những lời vừa nãy của cậu rơi vào tai anh ấy thì cậu xong đời.

- Hắc hắc...Chỉ cần chờ cô ta gọi điện thoại, chúng ta chắc chắn sẽ nhận được tín hiệu.

Tên này cũng biết mình nói lỡ, liền chuyển chủ đề.

Tĩnh Như chợt nghĩ ra, cho dù mình không gọi điện thoại, những người kia cũng có thể phát hiện vị trí của mình nhờ chiếc điện thoại. Đang muốn tắt điện thoại đi thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên khiến cho Tĩnh Như hồn phi phách tán. Nàng âm thầm hối hận không tắt điện thoại sớm. Nhưng hiện tại nói gì

cũng đã chậm. Tỉnh Như lập tức cúp điện thoại rồi bỏ chạy. Căn bản mặc kệ chạy tới hướng nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 362: Chạy Trốn 2

Ở

bên kia, mau đuổi theo.

Hai tên nam tử đang nói tới điện thoại, thật không ngờ điện thoại của cô ta lại thật vang lên. Cô nàng này thật là đần, chạy trốn cũng không biết tắt máy.

Tĩnh Như không quan tâm được nhiều như vậy. Nhưng tiếng chuông điện thoại lại vang lên, nàng sợ tới mức lập tức vứt điện thoại đi.

May mà trời tối, lại ở trong rừng núi, nên trong nhất thời không bị đuổi kịp. Tĩnh Như thấy có hai đèn mờ đã sắp chiếu gần chỗ mình, liền liều mạng chạy về phía trước. Nhưng đôi chân bỗng nhiên mềm nhũn, rồi nàng rơi xuống trong một khe núi.

Tĩnh Như nấp vào trong khe núi, không dám cử động.

- Ủa, sao điện thoại của cô ta lại ở đây?

- Chắc là cô ta vừa vứt đi. Chúng ta dọc theo bên này tìm xem.

Hai người kia không theo dấu điện thoại đi về phía trước mà vẫn đi về hướng của Tĩnh Như đang trốn.

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần của bọn chúng, trái tim của Tĩnh Như như muốn nhảy ra ngoài. Nếu bọn họ đi tới chỗ này, khẳng định cũng giống như mình, rơi xuống khe núi.

Không đúng, hai người kia có đèn mờ trong tay, có lẽ có thể nhìn thấy cái hố, nên chưa chắc bị ngã xuống.

- Ê Tâm, chỗ này có một cái hố.

- Ủ, tôi cũng nhìn thấy rồi, kiểm tra bên kia cái hố xem.

Hai người vừa nói vừa nhảy qua cái hố, tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm. Không lâu sau, lại có nhiều người lục đục tới. Tỉnh Như còn chưa kịp thở phào thì lại khẩn trương. Có thể khẳng định, hai người kia tìm không thấy mình, sẽ nghi ngờ cái hố này.

Tỉnh Như vừa vội vừa sợ. Cố hết sức nép vào trong, để đèn mờ không chiếu tới. Cái hố ở khe núi này vừa sâu vừa mọc đầy cỏ. Nếu không cẩn thận chú ý thì sẽ không phát hiện ra nòng trôn ở đó. Nhưng nếu chiếu đèn mờ cẩn thận, thì Tỉnh Như sẽ lập tức bị lộ.

Đang sau lại có mấy người chạy đến, có lẽ là bọn họ cũng nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Trái tim của Tỉnh Như đập thành thịch, càng cố gắng chui vào trong. Bỗng nhiên nàng trông thấy một cái động. Cửa động bị một phiến đá và cỏ dại che lại.

Tỉnh Như không chút do dự, liền chui vào trong động. Vẫn không quên chỉnh lại cỏ dại và dùng sức đặt phiến đá che lại cái hang.

Quả nhiên, Tỉnh Như vừa mới ẩn nấp xong, thì hai tên nam tử vì không tìm thấy nàng nên liền vòng trở về cái hố. Rồi lấy đèn mờ cẩn thận kiểm tra khe núi. Thậm chí còn có vài tia ánh sáng chiếu qua khe hở của phiến đá. Tỉnh Như âm thầm may mắn, chỉ hy vọng hai người kia không phát hiện ra cái phiến đá này.

Tỉnh Như lo lắng là dư thừa. Màu sắc của phiến đá giống hệt màu của khe núi. Huống chi xung quanh còn mọc đầy cỏ dại như vậy.

Nghe thấy hai người này nói vài câu và tiếng bước chân càng ngày càng xa, Tỉnh Như mới thở phào nhẹ nhõm. Rồi cẩn thận nhìn xung quanh cái hang

này. Nàng đã ném điện thoại đi, nhưng còn có cái máy ảnh kỹ thuật số trong túi. Tĩnh Như liền mở đèn của máy ảnh, cái hang liền sáng lên.

Không ngờ trong hang còn có một cái bậc thang dài hẹp đi xuống, giống như là lối vào địa ngục vậy.

Trái tim Tĩnh Như đập rất nhanh. Cho dù lúc bị truy đuổi nàng cũng không sợ hãi như lúc này. Ở một cái động hoang như vậy còn xuất hiện một cầu thang, sao có thể không sợ hãi được.

Nhưng vì lo lắng những người kia có thể tìm đến đây, Tĩnh Như vẫn quyết định đi xuống cầu thang. Thang đá này có chỗ cao chỗ thấp, không biết đi bao lâu, cũng không biết lên cao được bao nhiêu, nhưng không khí ở chỗ này rất loãng, khiến nàng hít thở khó khăn.

Đi được chừng mười phút, lúc hô hấp trở lại bình thường, thì Tĩnh Như mới dừng bước.

Nàng dùng máy ảnh trong tay kiểm tra, mới phát hiện mình đang đứng gần cuối cầu thang, phía trước là vách núi. May mà mình dừng lại kịp thời. Nếu không đi thêm vài bước thì đã rơi xuống đó rồi.

Nhưng không biết ai làm cái hang như vậy làm gì? Mà chỉ kéo dài tới vách núi? Vô luận như thế nào, hiện tại nàng đã không còn đường để đi. Sớm biết như vậy thì đã không vứt điện thoại đi rồi.

Dù đã đi lâu như vậy, Tĩnh Như vẫn nghe thấy tiếng âm ĩ ở bên ngoài. Nếu nàng không nghĩ ra biện pháp, thì nơi này vẫn là tử lộ. Nhưng ở chỗ này vẫn tốt hơn là rơi vào trong tay đám người đó.

Chết không có gì đáng sợ, nhưng chết cô đơn ở một nơi không người nào biết như vậy, Tĩnh Như rất không cam lòng.

Nàng giơ máy ảnh kỹ thuật số lên, cẩn thận kiểm tra vách hang. Quả nhiên, một lúc sau nàng phát hiện có một cái thanh đẩy. Tĩnh Như không chút do dự kéo thanh đẩy xuống, thì một cửa đá mở ra. Ở bên trong lại là một hang đá.

Cái thanh đẩy này khá sạch sẽ, chứng tỏ thường xuyên có người sử dụng. Tĩnh Như nghĩ bụng, chẳng lẽ đây chính là cái hang mà tay Ảnh Vương kia nhắc tới.

Hang động không lớn, ở bên trong chỉ có một cái thiết bị hình tròn. Thiết bị hình tròn này thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ mạnh rất nhỏ. Cứ qua một thời gian ngắn, thì nó lại vang lên tiếng xoạch xoạch, giống như là một vật sống vậy.

Tĩnh Như có thể khẳng định đây là cái hang mà Ảnh Vương nhớ tới. Nếu là như vậy, Ảnh Vương có thể lại tới đây hay không? Vậy mình còn trốn đi đâu được nữa?

Không ngờ mình đã đi xa như vậy rồi, còn không thoát được bàn tay của bọn chúng. Tĩnh Như cảm thấy rất thất vọng và không cam lòng. Nàng âm thầm quyết định, một khi tên Ảnh Vương kia tìm tới đây, thì mình sẽ nhảy xuống vách núi tự sát.

Tĩnh Như đột nhiên có cảm giác, chỉ cần mình đi tới cái thiết bị hình tròn kia, là có thể chạy trốn được. Đó giống như một trực giác vậy. Từ bé đến giờ, trực giác của nàng luôn rất nhạy cảm, ngay cả cha cũng phải bội phục.

Tĩnh Như đi tới gần thiết bị hình tròn, ngây người một lúc. Nàng nghĩ mình thật vớ vẩn, lẽ nào đứng ở chỗ này là có thể chạy trốn sao? Trực giác lần này thật là kỳ quái.

Tĩnh Như cẩn thận nhìn thì trực giác càng mãnh liệt. Nàng sờ lên nó nhưng không thấy có biến hóa gì cả.

Tĩnh Như sờ, đây là lần đầu tiên nàng gặp chuyện như vậy. Thấy ở góc trái cả thiết bị có bốn cái rãnh. Những chỗ khác thì làm bằng chất liệu gì đó, được sắp xếp rất có trật tự. Nàng thử tháo mấy thứ trên đó, nhưng nó cực kỳ kiên cố. Dùng sức kiểu gì cũng không thể lay chuyển.

Tĩnh Như lại phát hiện ra một điều, đó là cái túi sách của mình hơi nóng.

Nhưng trong đó có gì đâu nhỉ, toàn là đồ nữ trang. Đúng rồi, còn có năm viên đá Bạch Hà. Chẳng lẽ viên đá đó có quan hệ với thiết bị này? Tĩnh Như lấy mấy viên đá Bạch Hà ra. Quả nhiên cái túi không còn nóng nữa.

Đúng là có quan hệ với viên đá này rồi.

Tĩnh Như thử bỏ hai viên vào trong hai cái rãnh. Bỗng một luồng ánh sáng hiện lên khiến cho nàng không nhúc nhích được.

Tĩnh Như cả kinh, ánh sáng đó phát ra từ đá Bạch Hà. Nếu như đá này bị biến mất thì xong rồi. Bởi vì nó rất quan trọng với Lâm Vân. Chẳng lẽ còn chưa mang về mình đã làm hỏng hai viên sao? Nhưng Tĩnh Như lại không có cách nào nhúc nhích.

Bên ngoài hang động vang lên tiếng nói chuyện và tiếng bước chân. Tĩnh Như rất sốt ruột, nàng biết Ảnh Vương đã tìm tới rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngay cả cơ hội tự sát cũng không có.

Một tiếng Oanh vang lên, cánh cửa của cái hang đột nhiên đóng lại. Thiết bị hình tròn kia bỗng phát sáng, rồi bao phủ cả người Tĩnh Như, nàng chỉ cảm thấy chóng mặt rồi hôn mê bất tỉnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 363: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

Đ

ây là một phương pháp nén tinh lực của năm sao thành một sao. Không biết càng tu luyện về sau thì sẽ như thế nào.

Lâm Vân không nghĩ thêm, mà tiếp tục tu luyện theo phương pháp mới. Nhưng sau khi hình thành ngôi sao nhỏ màu bạc kia, tu luyện lại không còn hiệu quả như lúc trước. Mà hỏa diễm bên ngoài vẫn tiếp tục đốt tới người, khiến Lâm Vân cực kỳ khó chịu, sống không bằng chết.

Dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng vì có kinh nghiệm lần đầu, nên Lâm Vân rất nhanh đã nghĩ ra biện pháp khác. Lần này hẳn không tu luyện kiểu nghịch chuyển nữa, mà dựa theo Cửu Tinh Thần Quyết, vận chuyển Lục Tinh Pháp Quyết. Quả nhiên lại tìm được cảm giác sáng khoái lúc trước.

Lần này Lâm Vân không đắm chìm vào việc tu luyện nữa, mà một bên tạo vòng bảo hộ, một bên kiểm tra tình huống bên trong cơ thể của mình.

Bên trong Tử Phù lại xuất hiện thêm một ngôi sao màu xanh. Tốc độ tạo sao rất nhanh. Đảo mắt đã có hai viên, mãi cho tới sáu viên, khi Lâm Vân không còn cảm thấy mát mẻ nữa, thì lại vận công nghịch chuyển. Quả nhiên sau một thời gian ngắn, sáu ngôi sao màu xanh này lại nén thành một ngôi sao màu bạc. Tuy tốc độ tạo sao chậm hơn lúc đầu, nhưng hiện tại trong Tử Phù đã lơ lửng hai ngôi sao màu bạc.

Trong đầu Lâm Vân xuất hiện thêm một pháp thuật công kích rất mạnh, Tinh Bạo.

Lâm Vân nghĩ bụng, quả nhiên là như vậy. Cửu Tinh Thần Quyết có thể tu luyện theo kiểu khác. Nhưng phải nhờ ngọn hỏa diễm khủng bố này hỗ trợ

mới được. Dựa theo tình hình này mà phát triển, nếu mình không ngừng nghịch chuyển và sửa chữa. Bảy sao sẽ nén thành ngôi sao màu bạc thứ ba. Tiếp tục tu luyện tới tám sao, chín sao, thì trong cơ thể của hắc sẽ có năm ngôi sao màu bạc. Lúc đó không biết lực chiến đấu của mình sẽ tăng lên bao nhiêu?

Lâm Vân cười ha hả. Hắc có thể tưởng tượng, một khi tu luyện tới mức đó, không chỉ nói là lão tổ Nguyên Anh, cho dù tu sĩ cấp Đại Thừa cũng không phải là đối thủ của hắc.

Hiện tại Lâm Vân mới phát hiện, chỉ cần một tầng vòng bảo hộ bằng Tinh Mang, cũng có thể kiên trì sức đốt của hỏa diễm được mười phút. Hắc không cần phải liên tục tạo ra vòng bảo hộ nữa. Chứng tỏ phép thuật phòng ngự mới này thực sự mạnh mẽ.

Lâm Vân tính toán, không biết mình ở trong này đã được bao lâu. Tu vị hiện tại của mình hắc là đã tương đương với tu vị bảy sao, thậm chí còn cao hơn. Cho dù gặp lão tổ Côn Luân mình cũng không cần sợ.

Ừa, có thể cử động. Đây là lần đầu tiên khi tiến vào trong tuyệt cảnh này, Lâm Vân có thể chủ động di dời cơ thể.

Dù rất muốn tiếp tục ở đây tu luyện. Nhưng Lâm Vân phải trở về Địa Cầu xem tình hình ở đó như thế nào.

Lâm Vân thu hồi công pháp lại, bỗng sững sờ. Dưới chân hắc có một viên ngọc nhỏ. Đây không phải là viên ngọc mà phái Dao Hoa muốn lấy về sao? Mà mình đã cất nó vào trong Tinh Giới rồi, vì sao nó lại chạy ra ngoài được? Hơn nữa còn không bị ngọn lửa thiêu hủy, viên ngọc này thật là cứng rắn. Lâm Vân nhặt viên ngọc lên, rồi phóng thần thức vào đó. Lâm Vân kinh hãi, bởi vì khoảng không trong đó mở rộng hơn rất nhiều. Không biết viên ngọc này có thể luyện hóa được không? Nghĩ là làm, Lâm Vân lập tức ngồi xuống, luyện hóa viên ngọc kỳ bí này.

Không ngờ Cửu Tinh Thần Quyết có thể luyện hóa nó. Ba tháng sau, Lâm Vân đã luyện hóa sơ qua viên ngọc.

Điều khiến cho Lâm Vân kinh hỉ, đó là khi luyện hóa xong viên ngọc này, hắn đã luyện được một phép thuật mới, đó là Tinh Di. Pháp thuật đó có thể giúp hắn di chuyển giữa các hành tinh. Nhưng phải đạt tới tu vị bốn sao thì mới được. Đương nhiên là bốn sao đã được nén lại. Còn có, mình phải cần một bản đồ hành tinh cực kỳ chính xác thì mới có thể du hành trong vũ trụ.

Không có bản đồ thì không được. Mặc dù phạm vi thần thức của hắn đã rất lớn, nhưng Lâm Vân không có cuồng vọng tới mức nghĩ rằng phạm vi đó có thể bao trùm các hành tinh. Nhưng ở Khôn Truân Giới chắc không có bản đồ như vậy.

Tinh Thần Châu là tên viên ngọc này sao? Tinh Thần Châu, rõ ràng cũng là một pháp bảo không gian. Đoán chừng lúc mình đặt vào trong Tinh Giới, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, viên ngọc kia đã bay ra khỏi Tinh Giới rồi chui vào túi áo mình. Khi quần áo của mình bị ngọn lửa thiêu rụi, nó liền rơi xuống đất.

Lúc luyện hóa Tinh Thần Châu, Lâm Vân phát hiện ra nó có thể hấp thu vạn vật của thể gian. Lâm Vân giật mình, không biết Tinh Thần Châu có thể hấp thu được ngọn lửa không màu này không.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền phóng một ý niệm vào trong Tinh Thần Châu. Một tiếng Oanh vang lên, ngọn hỏa diễm vây quanh Lâm Vân rõ ràng như cá voi hút nước, bị Tinh Thần Châu hút dần vào.

Lâm Vân âm thầm mừng rỡ. Cứ như vậy thì hỏa diễm ở đây sẽ bị Tinh Thần Châu hút đi toàn bộ. Lúc đó mình có thể rời đi nơi này rồi. Về sau lúc cần tu luyện thì không phải mất công tới nơi này nữa.

Lâm Vân kinh dị nhìn Tinh Thần Châu, trong lòng tự nhủ, mình đúng thật là may mắn. Ngay cả bảo bối nghịch thiên như vậy cũng có thể lấy được. Viên

ngọc này tuyệt đối không hề kém Hồn Độn Sơn Hà Đồ.

“Hồn Độn Sơn Hà Đồ?”

Nghĩ tới nó Lâm Vân lại tức giận. Cho dù bản đồ kia đã giúp hắn rất nhiều lần. Nhưng đôi khi nó lại không nghe lời hắn. Không biết với tu vị bảy sao hiện tại, có thể luyện hóa bản đồ kia không?

Thử chui vào Hồn Độn Sơn Hà Đồ, thì không ngờ lại dễ dàng chui vào đó được. Lâm Vân mừng rỡ. Quả nhiên không gian trong bản đồ này cũng được mở lớn hơn rất nhiều. Nhưng lại không biết luyện hóa nó như thế nào.

Tuy nhiên Lâm Vân lại nghĩ tới một điều, có lẽ Sơn Hà Đồ không thể luyện hóa, mà nó chỉ nhận chủ mà thôi. Vừa này khi chui vào bản đồ, mình đã cảm thấy có sự liên lạc giữa mình và nó. Chứng tỏ bản đồ này đã nhận mình làm chủ.

Không biết đây là bảo bối gì, lại có ý thức riêng như vậy. Thật là thứ tốt. Lâm Vân thử phóng ra ý niệm, Hồn Độn Sơn Hà Đồ liền tự động xuất hiện trên đỉnh đầu rồi tạo thành một màng phòng ngự màu bạc.

Mà cái bản đồ này thật kiêu ngạo. Thấy chủ nhân của mình có tu vị cao mới chấp nhận. Thật khinh bỉ nó. Nên gọi là Hồn Đản Sơn Hà Đồ mới đúng.

Nghĩ tới đây Lâm Vân liền cười ha hả. Nhưng hắn lập tức cảm giác được sự bất mãn của Sơn Hà Đồ. Hừ, bất mãn thì thế nào? Đã nhận chủ rồi, ta bảo gì phải nghe nấy. Còn sợ không điều khiển được một cái bản đồ nho nhỏ như người sao?

Nếu giới Tu Chân mà biết Lâm Vân gọi Sơn Hà Đồ là một cái bản đồ hồn đản và nho nhỏ, thì đã lập tức lao lên liều mạng với hắn rồi. Bảo bối như vậy mà không biết coi trọng, thật phí của trời.

Lâm Vân thu hồi Sơn Hà Đồ lại, nhìn Tinh Thần Châu. Thì thấy nó đã hút xong toàn bộ hỏa diễm không màu trong này. Chỉ lưu lại một mảng màu trắng. Có lẽ bùn đất trong đây đã bị ngọn lửa nung đốt nhiều năm, trở nên màu trắng như vậy.

Nhưng ở giữa màu trắng đó có những viên đá màu đỏ đã hấp dẫn ánh mắt của Lâm Vân. Lâm Vân liền nhặt một viên lên rồi cẩn thận nhìn.

- Thiên Diễm Tinh Kim?

Lâm Vân kêu lên một tiếng. Thật ngờ không ngờ thứ này lại có thật. Trên cái thẻ ngọc mà hắn tìm được ở núi tuyết Misimi, có nhắc tới hai mươi bảy kỳ bảo trong thế giới Tu Chân. Trong đó có Thiên Diễm Tinh Kim, thẻ ngọc nói rằng thứ đó đã tuyệt tích.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 364: Thánh Nữ Của Phái Dao Hoa

C

hỉ ở tuyệt cảnh Thiên Diễm thì mới có khả năng tồn tại kỳ bảo nghịch thiên như vậy. Lẽ nào nơi này chính là tuyệt cảnh Thiên Diễm? Lâm Vân nghĩ tới đây liền tranh thủ thời gian tìm kiếm nốt số Thiên Diễm Tinh Kim.

Một tiếng sau, Lâm Vân đã tìm được năm mươi hai viên Thiên Diễm Tinh Kim lớn nhỏ khác nhau. Viên lớn to bằng quả bóng đá, viên nhỏ thì chỉ bằng quả trứng gà.

Lâm Vân rời đi nơi đã khiến hắc vật và mấy năm. Quả nhiên phát hiện trên tấm bia đá ở phía ngoài có ghi “Tuyệt cảnh Thiên Diễm”. Nguyên lai nơi mà mình chống chọi mấy năm này thực sự là tuyệt cảnh Thiên Diễm.

Cảm nhận được Tinh Thần Châu trôi lơ lửng trong Tử Phủ, Lâm Vân cảm thấy thời gian qua không phải là uổng phí. Nhưng hiện tại hắc vật rất nhớ Vũ Tích, không biết nàng ấy như thế nào rồi?

Cầm thẻ ngọc kiểm tra lại, những chữ lần trước không nhìn thấy, hiện tại đã rất rõ ràng. Đây là một cái thẻ ngọc dạy luyện đan. Hình như cấp bậc khá cao. Nhưng lúc này Lâm Vân không có tâm trạng để nghiên cứu. Hắc vật chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, trở về Địa Cầu, rồi tìm thời gian nghiên cứu Tứ Thập Cửu Trận.

Nhưng Lâm Vân vừa thu hồi thẻ ngọc, bước ra tuyệt cảnh Thiên Diễm, thì nghe thấy có tiếng kêu sợ hãi. Thật không ngờ vừa mới đi ra đã có người.

Nghe tiếng kêu thì có vẻ như là một nữ nhân. Ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là một cô gái, còn là một cô gái rất xinh đẹp. Nhưng cô ta bị thương không nhẹ.

Đoán chừng cô ta nhìn thấy mình sống sót đi ra tuyệt cảnh Thiên Diễm, nên mới kêu lên như vậy. Lâm Vân cười nhạt, không biết ở trong này đã bao lâu rồi. Thuận tiện hỏi luôn cô ta cũng được.

- Anh đừng tới đây.

Cô gái này thấy Lâm Vân không biết xấu hổ, rõ ràng trần truồng còn cười mỉm đi về phía mình. Vội vàng nhắm mắt lại rồi kêu lên lần nữa.

Lâm Vân nghĩ bụng, chẳng lẽ cô ta còn sợ mình ăn thịt cô ta sao, việc gì phải khoa trương như vậy. Nhưng thấy cô gái này không dám nhìn hắn, Lâm Vân chợt nhớ ra là mình không mặc quần áo. Khuôn mặt liền đỏ lên, vội vàng lấy một bộ quần áo bên trong Tinh Giới rồi mặc vào.

Lâm Vân định hỏi cô gái này xem hắn đi vào tuyệt cảnh Thiên Diễm đã bao nhiêu năm rồi, không ngờ lại xảy ra chuyện xấu hổ như vậy. Mặc xong quần áo, Lâm Vân không muốn hỏi cô ta nữa. Mặc dù hơi kỳ quái vì sao cô ta lại xuất hiện ở đây, nhưng hắn không quá để ý.

- Đợi chút.

Lâm Vân đang định rời đi, thì cô gái kia lại gọi Lâm Vân.

- Có chuyện gì không?

Lâm Vân bình tĩnh nhìn cô ta. Trong lòng cũng không khỏi thầm khen dung nhan của cô ta. Thậm chí không hề thua kém Vũ Tích,. Đây là một mỹ nữ thuộc hàng tuyệt sắc.

Một cô gái xinh đẹp như vậy chủ động gọi hắn, đương nhiên là hắn không thể làm ngơ rồi. Cho dù cô ta đã nhìn thấy thân thể trần truồng của hắn, nhưng hắn lập tức muốn rời đi, hai người cũng khó mà gặp lại được.

- Anh mới vừa đi ra từ tuyệt cảnh Thiên Diễm phải không?

Cô gái kia không còn vẻ tức giận nữa. Mà chuyển sang thành sợ hãi và kinh ngạc.

- Đúng vậy, có vấn đề gì không?

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống. Cô gái này biết mình tiến vào tuyệt cảnh, chứng tỏ cô ta cũng là một trong những người muốn truy bắt mình.

Nữ nhân tuyệt sắc này cho dù bị thương rất nặng, nhưng tu vị cũng là Kết Đan hậu kỳ. Coi như là một nhân vật. Không biết cô ta tới một nơi hoang vắng như vậy là có ý đồ gì?

- Trời ạ, anh thực sự là đi ra từ tuyệt cảnh Thiên Diễm?

Lâm Vân vừa nói hết câu, cô ta liền sợ hãi kêu lên một tiếng. Rồi nhìn cẩn thận Lâm Vân, thần sắc mang theo vẻ sợ hãi, mê hoặc, thậm chí có cả khát vọng.

Đang lúc Lâm Vân sắp mất kiên nhẫn, thì cô ta đã nói tiếp:

- Chẳng lẽ anh chính là Lâm Vân, người mà năm năm trước bị bức tới tuyệt cảnh Thiên Diễm? Anh ở trong này năm năm mà vẫn có thể thoát ra ngoài sao?

Ý tứ rất rõ ràng, đã nhiều năm như vậy, mà người vẫn có sống nhăn.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng;

- Đúng vậy, chính là Lâm mỗ. Muốn mạng của tôi thì đi lên đi, nhưng đừng trách tôi ra tay ác độc.

Trong lòng thì lại nghĩ, vậy mà đã qua năm năm rồi. Thời gian thật là nhanh. Trong năm năm này chắc xảy ra không ít chuyện. Không biết gia đình mình như thế nào rồi, Vũ Tích có khỏe không.

- Lâm tiên bối đừng hiểu lầm. Đối với anh tôi chỉ có sự kính ngưỡng mà thôi. Không hề có địch ý.

Cô gái xinh đẹp kia vội vàng nói.

- Ủa, vậy hóa ra cô ở đây không phải vì chờ tôi?

Lâm Vân sững sờ. Nhưng mà cũng đúng. Có ai nghĩ tới đi vào tuyệt cảnh Thiên Diễm còn có thể sống sót cơ chứ. Huống chi là đã năm năm.

Cô ta gọi mình là tiên bối, phỏng chừng là do tu vị của mình cao hơn cô ta.

- Đương nhiên là không phải rồi. Tôi tới nơi này chỉ là muốn thu một ít hỏa diễm trong đó mà thôi.

Cô gái giải thích tiếp.

Lâm Vân nghe vậy liền ngăn người. Chẳng lẽ cô gái này cũng có bảo bối giống như Tinh Thần Châu, có thể hút hỏa diễm sao? Nhưng Lâm Vân lập tức nhìn thấy xung quanh đây có bày bố trận pháp. Liền hiểu cô ta muốn dựa vào trận pháp để thu hỏa diễm.

Nên liền hỏi:

- Cô thu thập hỏa diễm thì có liên quan gì tới tôi? Tôi đề nghị cô không nên tiếp tục thu nữa. Hỏa diễm trong này đã bị tôi lấy hết đi rồi. Cô có bố trí trận pháp cũng vô dụng.

- Cái gì? Hỏa diễm trong tuyệt cảnh Thiên Diễm đều bị anh lấy đi rồi?

Cô gái ghen ngào kêu lên. Anh chàng Lâm Vân này chẳng những đi ra được từ tuyệt cảnh Thiên Diễm, còn có thể lấy đi hỏa diễm trong đó. Hẳn rồi cuộc là ai?

- Có vấn đề gì không?

Lâm Vân lạnh lùng hỏi. Nếu tin tức hắc thu được hỏa điểm trong tuyệt cảnh Thiên Điểm bị truyền ra ngoài, thì lập tức sẽ có rất nhiều người truy đuổi hắc.

Năm đó bị nhiều tu sĩ đuổi giết như vậy, Lâm Vân đã thâm hận trong lòng. Ngay cả những tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ cấp thấp cũng đuổi giết hắc. Hiện tại hắc chỉ ước gì gặp được một người trong số đó, rồi trả cả vốn lẫn lãi cho chúng. Nếu không có tên nào chủ động, thì hắc đương nhiên cũng sẽ không chủ động đi tới cửa tìm những người đó. Huống hồ năm đó có rất nhiều người truy đuổi hắc, hắc không thể nhận ra hết được.

Thần sắc của cô gái kia thay đổi rất nhiều lần. Không biết là kinh hãi hay là vì nghĩ tới cái gì. Hồi lâu mới thở dài một tiếng, nói:

- Lâm tiền bối, tôi tên là Thẩm Uyên. Tôi nghĩ rằng chắc tiền bối đã từng nghe qua về phái Dao Hoa. Năm đó...

Lâm Vân cười ha hả:

- Phái Dao Hoa? Đương nhiên tôi đã từng nghe qua rồi. Hắc hắc.

Cười hắc hắc hai tiếng, Lâm Vân không nói gì thêm. Hắc đang chuẩn bị tới phái Dao Hoa rồi trả mối thù đuổi giết năm đó.

Thẩm Uyên nghe khẩu khí của Lâm Vân như vậy, cũng biết Lâm tiền bối có cừu hận rất lớn với phái Dao Hoa của mình. Nhưng vấn đề của mình, chỉ có thể nhờ hắc giúp đỡ mà thôi.

- Tôi muốn nhờ Lâm tiền bối giúp tôi một việc...

Thẩm Uyên cắn môi nói.

Sắc mặt Lâm Vân trầm xuống. “Giúp đỡ? Lão tử không giết người đã là phúc của người, còn nhờ ta giúp đỡ? Nằm mơ đi.” [/CHARGE]

Thấy sắc mặt của Lâm Vân âm trầm như vậy, Thẩm Uyên biết hẳn đang nghĩ gì, vội vàng nói:

- Đương nhiên tôi sẽ trả công khiến cho tiền bối thỏa mãn.

- À, có thù lao gì? Cô nói trước xem nào.

Lâm Vân suy nghĩ, phái Dao Hoa giàu có như vậy, từ phần thưởng truy nã mình là có thể thấy. Nếu như việc cô ta nhờ không lớn, thì mình nhân cơ hội này kiếm chút thù lao cũng được. Nhưng mỗi thù đuổi giết kia không thể không báo.

Cô gái kia nhờ mình hỗ trợ chắc chắn có liên quan tới Thiên Diễm. Dù sao mình có rất nhiều, nếu cô ta đưa ra thù lao thích hợp, thì cho cô ta một chút cũng được.

Thấy Lâm Vân không hỏi giúp đỡ cái gì, mà hỏi thù lao trước. Trong lòng Thẩm Uyên thầm khinh bỉ, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài:

- Nghe nói tiền bối rất quan tâm tới trận đồ. Năm đó chỉ vì một bộ Tứ Thập Cửu Trận mà đắc tội với Vạn Bảo Các. Hiện tại tôi có một bộ trận giản thời Thượng Cổ, không hề thua kém Tứ Thập Cửu Trận, có thể làm thù lao trả tiền bối.

- Nhưng yêu cầu để mở trận giản này phải luyện tới Hóa Thần Kỳ mới được. Hơn nữa tôi còn có mười viên linh thạch Cực Phẩm. Môn phái của chúng tôi đã cất giữ số linh thạch này nhiều lắm. Hiện tại cũng có thể cho tiền bối.

Lâm Vân sửng sốt. Không chỉ nói mười viên linh thạch Cực Phẩm, cho dù chỉ cần bộ trận giản kia cũng đủ cho Lâm Vân thỏa mãn rồi. Vậy mà cô ta đồng ý dùng cả hai thứ làm thù lao, không lẽ cô ta cần không chỉ là một ít

hỏa diễm. Lâm Vân có suy nghĩ này, bởi vì hắn không biết Thiên Diễm lợi hại như thế nào.

Nhìn thấy Lâm Vân âm trầm bất định, Thẩm Uyên cắn răng, tiếp tục nói:

- Tiểu nữ tuy chỉ là thân gái yếu ớt, nhưng nếu tiền bối cần, cũng có thể coi như là thù lao.

Dùng một ít Thiên Diễm đổi hai thứ kia đã khiến Lâm Vân hài lòng rồi. Không ngờ Thẩm Uyên còn đưa thêm cả cô ta vào trong thù lao nữa, khiến cho Lâm Vân cảnh giác. Lẽ nào cô ta cần rất nhiều Thiên Diễm? Hay là cô ta có ý đồ gì khác?

- Cô thử nói yêu cầu của cô cho tôi nghe xem.

Lâm Vân không biểu lộ gì nói.

- Tôi có hai yêu cầu. Một là tiền bối cho tôi một ít Thiên Diễm. Hai là nếu tu vị của tiền bối đã đạt tới Nguyên Anh, thì nhờ tiền bối giải trừ chất độc trong người của tôi. Tôi bị trúng một loại độc, chỉ có tu sĩ cấp Nguyên Anh mới có thể giải độc được.

Thẩm Uyên nói xong, khẩn trương nhìn Lâm Vân.

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Tôi còn tưởng cô muốn tôi không bỏ qua mối hận thù với phái Dao Hoa của cô. Nếu chỉ yêu cầu đơn giản như vậy, thì tôi yên tâm rồi.

Lâm Vân đúng là sợ cô ta muốn mình quên chuyện báo thù. Phải biết rằng việc tới phái Dao Hoa đòi danh dự là việc bắt buộc. Nhưng mười viên linh thạch Cực Phẩm đã khiến hắn tâm động. Bây giờ Lâm Vân không còn là con nai tơ như lúc trước. Hắn biết giá trị của linh thạch Cực Phẩm như thế nào. Đây là thứ chỉ có thể ngộ, chứ không thể cầu.

- Nếu tiền bối muốn đi tới phái Dao Hoa báo thù, thì tôi càng vui mừng.

Thẩm Uyên bỗng nhiên nói.

Lâm Vân nhú mày lại, hỏi:

- Vì sao?

Do dự một lát Thẩm Uyên mới nói:

- Bởi vì phái Dao Hoa xảy ra biến cố, nên bọn họ không còn phong quang như ngày trước. Môn chủ Bạch Ngưng của chúng tôi bởi vì bị kết tội phản bội nên đã bị vây công rồi giết chết. Ba vị trưởng lão trong môn phái thì bị lừa gạt. Có hơn bốn trăm người đệ tử nội môn của phái Dao Hoa bị giết. Cơ hồ đã vượt qua ba phần năm số đệ tử của phái. Số đệ tử còn lại đều là những tên nằm vùng của người kia.

- Tôi hoài nghi ba vị Thái Thượng trưởng lão không phải bị lừa mà là bị uy hiếp hoặc là đã bị giết rồi. Tôi vốn là Thánh nữ của phái Dao Hoa. Hiện tại tôi muốn nhờ Thiên Diễm để ngưng kết thành Nguyên Anh. Chỉ cần tu vi của tôi lên tới Nguyên Anh, tôi có thể nắm chắc trong vòng vài năm đoạt lại phái Dao Hoa, trả thù cho sư phụ.

Lâm Vân nghe xong Thẩm Uyên nói, liền sờ sờ cái mũi. Đúng là chó cắn chó. Như vậy thì mình tạm thời không đến đó. Mà cô nàng Thẩm Uyên này rõ ràng là một Thánh nữ, lại sẵn sàng kính dâng cơ thể của cô ta. Chứng tỏ cô ta rất hận kẻ kia.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền nói:

- Tôi đồng ý giao dịch với cô. Cô đưa cho tôi thứ mà cô muốn dùng để thu Thiên Diễm.

Thẩm Uyên thấy Lâm Vân không tỏ vẻ gì cả, liền lấy một cái chai màu xanh ra.

Lâm Vân vừa cầm cái chai liền biết nó không phải là thứ tầm thường. Ngoại trừ viên ngọc và bản đồ ra, mình không có thứ nào so được với nó. Xem ra vẫn cần một pháp bảo loại tốt. Bằng không luôn dùng thanh kiếm nhỏ đoạt được từ lão tổ Côn Luân cũng không hay lắm.

Một tiếng sau, Lâm Vân cầm tiền công, thỏa mãn rời đi tuyệt cảnh Thiên Diễm. Giúp Thẩm Uyên giải độc chỉ là một việc nhỏ đối với hắn.

Thẩm Uyên thì kinh dị nhìn Lâm Vân không chút do dự rời đi, cũng không nói nhiều một chữ. Hắn không nhắc tới việc mình giao thân thể của mình cho hắn. Chẳng lẽ hắn chường mắt mình sao?

Lúc đầu Thẩm Uyên tính toán, chỉ cần Lâm Vân muốn thân thể của cô ta, cô ta sẽ nhờ hắn giúp mình làm việc. Nhưng người ta đã không hề nhắc đến, thì cô ta càng không dám chủ động nhắc tới.

Đề nghị này là Thẩm Uyên rất quyết tâm mới đưa ra được. Không thể báo thù, thì thân thể này giữ lại có làm được gì? Nhưng Lâm Vân rõ ràng không thèm ngó tới. Thẩm Uyên không ngờ, sắc đẹp đã từng khiến cho bao nhiêu người ngấp ngé của mình, lại không vào mắt tên kia.

Tuy Thẩm Uyên thở phào nhẹ nhõm vì Lâm Vân không muốn làm điều đó. Nhưng cô ta lại có chút không cam lòng. Chẳng lẽ mình lại không chịu nổi như vậy ư?

Liệu có phải người này có vấn đề ở chỗ kia? Nhưng lúc đầu mình hắn, thấy chỗ đó của hắn không nhỏ mà. Vừa nghĩ tới đây, khuôn mặt của Thẩm Uyên đỏ bừng. Cố gắng loại bỏ suy nghĩ đó trong đầu.

Một tiếng sấm vang lên, khiến Thẩm Uyên rùng mình một cái. Mình suy nghĩ những điều này làm gì? Việc quan trọng nhất bây giờ là phải tu luyện

tới Nguyên Anh. Không có người khác hỗ trợ, chẳng lẽ mình không báo thù được sao? Hỏa diễm trong tuyệt cảnh Thiên Diễm đã không còn. Không biết Thiên Diễm Tinh Kim trong truyền thuyết có trong đây không? Nghĩ tới đây, Thẩm Uyên lập tức chui vào tuyệt cảnh Thiên Diễm.

Một ngày sau, Thẩm Uyên mới khỏi khu vực tuyệt cảnh. Tâm trạng hiện tại của cô ta rất là hưng phấn. Cô ta không ngờ mình lại tìm được ba viên Thiên Diễm Tinh Kim. Chỉ cần một viên thôi đã đủ cho cả thế giới Tu Chân tranh đoạt rồi. Vậy mà mình có thể tìm được ba viên to bằng quả trứng gà.

Có thứ này trong tay nên cô ta không dám lưu lại ở đó nữa. Nếu như bị người khác phát hiện, thì mình cũng sẽ giống như Lâm Vân năm đó, không ngừng bị đuổi giết. Không biết tay Lâm Vân kia có tìm được Thiên Diễm Tinh Kim hay không? Tuy nhiên, hẳn có vẻ như là tán tu, có lẽ căn bản không biết viên đá này là đá gì.

Ba ngày sau, tin tức tuyệt cảnh Thiên Diễm không còn hỏa diễm trong đó đã lan truyền khắp Khôn Truân Giới. Dẫn tới vô số tu sĩ đi tới đó tìm kiếm Thiên Diễm Tinh Kim.

Cuối cùng một tu sĩ Kết Đan tìm được một viên. Nhưng lúc đi ra, y lập tức bị vô số tu sĩ chém giết tranh dành. Về sau viên đá Thiên Diễm Kim Tinh đó biến mất vô tung vô ảnh, không biết là rơi vào tay ai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 365: Về Nhà?

T

rong một phường thị khá nhỏ thuộc Khôn Truân Giới rộng lớn.

Một người sai vật mặc áo xanh chảy máu miệng, nhưng vẫn ôm chặt năm viên linh thạch trong ngực, chết cũng không chịu buông ra. Đầu tóc của người sai vật rất rối bời, trên tay và mặt đã trúng nhiều vết thương. Cho dù bị ba tên nam tử vây xung quanh liên tục đập vào người, nhưng người đó không có ý thả năm viên linh thạch ra.

Cuối cùng, một người trung niên bán hàng vỉa hè bên cạnh nhìn không được, đi ra khuyên bảo người sai vật mặc áo xanh. Mặc dù ông ta rất sợ hãi ba tên kia:

- Niệm Vân, cậu đưa cho bọn họ năm viên linh thạch đi. Có năm viên linh thạch thôi chứ mấy.

- Không được, bọn họ cố lừa gạt để lấy linh thạch của tôi. Lần trước những người này đã lấy năm viên của tôi rồi. Lần này tôi sẽ không đưa cho bọn họ đâu.

Người sai vật tên Niệm Vân kiên cường nói.

Người trung niên lắc đầu thở dài, không nói gì nữa. Anh chàng Niệm Vân này cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức yêu mến linh thạch. Tuy linh thạch thì ai mà chả thích, nhưng vì linh thạch mà không tiếc mạng sống thì có chút quá. Mấy năm qua, vì linh thạch mà anh chàng này bị khi dễ rất nhiều lần. Nhưng dù vậy anh ta vẫn không hối lộ linh thạch cho tu sĩ tuần tra phường thị. Kết quả dẫn tới các tu sĩ tuần tra luôn mặc kệ anh ta khi bị người khác ức hiếp.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Đang lúc người sai vặt bị đánh thảm thiết, thì có hai nhân viên tuần tra đi tới.

- Người này bán hàng giả cho tôi. Hôm qua tôi mới mua một cây Lăng Sương, khi mang về dùng mới phát hiện là giả. Tôi trở lại bảo gã trả lại linh thạch, nhưng gã lại không trả. Số linh thạch đó là do tôi vất vả lắm mới kiếm được, vậy mà lại bị lừa gạt như vậy. Trong lòng đương nhiên là không dễ chịu rồi.

Một tên tu sĩ Luyện Khí tầng chín tranh thủ nói.

Người xung quanh nghe vậy cũng biết là y nói dối. Nhưng không có người nào dám đi ra đối chất.

- Hóa ra là thế.

Một tên tu sĩ tuần tra vặn tay của người sai vặt, rồi lấy năm viên linh thạch trong tay của gã. Trong phường thị không có người nào dám ra tay cướp bóc. Nhưng các tu sĩ tuần tra là ngoại trừ. Chỉ cần bọn họ cho nó là đúng, thì có thể cường đoạt.

Nhìn hai tên chấp pháp và ba tên nam tử rời đi, một tu sĩ già mới đi tới nâng người sai vặt mặc áo xanh đứng lên. Người xung quanh đều thở dài. Trong thế giới Tu Chân, có thực lực mới có quyền lên tiếng. Yếu hơn thì chỉ biết chịu đựng mà thôi.

- Cầm linh thạch đi.

Năm người đi tới một chỗ vắng vẻ, thì tên tu sĩ tuần tra đưa linh thạch cho ba tên kia.

Nhưng ba tên này chỉ khoát tay nói:

- Nhờ có Trần huynh hỗ trợ, mà tôi mới được minh oan. Chút linh thạch đó tôi sao có thể lấy về được. Coi như là huynh đệ chúng tôi hiếu kính Trần huynh.

Tên gọi là Trần huynh kia cũng không nhiều lời, liền cất số linh thạch đi. Rồi mấy người cười ha ha. Chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng làm chuyện như vậy.

Tĩnh Như bò lên, toàn thân đau đớn vô cùng. Nàng chính là người sai vặt mặc áo xanh. Nàng cũng nhớ không rõ đây là lần thứ mấy nàng bị cướp linh thạch đi rồi. Chẳng quan tâm tóc tai lộn xộn, chỉ lau hai mắt, rồi thu dọn hàng hóa, tập tễnh trở về. Để lại đằng sau là những tiếng thở dài.

- Niệm Vân, em có sao không? Lại bị người ta đánh à?

Liễu San nhìn thấy Tĩnh Như mệt mỏi trở về, trên người đầy vết thương, liền hỏi.

- Em không sao.

Tĩnh Như nhìn thoáng qua Liễu San. Trong mắt chỉ có sự cô đơn. Nàng tới đây đã được năm năm, ngoại trừ thu thập linh thạch ra, là tìm hiểu tin tức của Lâm Vân.

- Niệm Vân, chị nói rồi. Không dùng để tu luyện thì em tiết kiệm linh thạch để làm gì? Em đến đây được năm năm rồi mà vẫn chỉ là Luyện Khí tầng hai. Nếu hiện tại em lên tới Luyện Khí tầng chín và tầng mười thì có ai dám khi dễ em không?

Liễu San nói xong, cũng thở dài một tiếng.

Tu vị của cô ta đã là Luyện Khí tầng mười hai. Nhưng đối với một tán tu mà nói, tu luyện tới Trúc Cơ rất là khó khăn. Hiện tại cô ta đang thu thập

linh thạch để mua Trúc Cơ đan. Mà Niệm Vân thu thập linh thạch chỉ là để thu thập thôi thì phải.

Liễu San nhìn khuôn mặt tiêu tụy của Niệm Vân, nhất thời không tìm ra được lời an ủi. Nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Em có biết không? Hiện tại Khôn Truân Giới xảy ra một việc lớn....

Liễu San thấy Niệm Vân không có chút hứng thú, đành phải tiếp tục nói:

- Tuyệt cảnh Thiên Diễm, một trong ba tuyệt cảnh lớn, đã không còn hóa diễm nữa rồi. Nghe nói còn phát hiện ra Thiên Diễm Tinh Kim ở trong đó. Khiến cho rất nhiều tu sĩ bị chết.

- Chị vừa nói gì?

Tĩnh Như bỗng nhiên kích động:

- Ngọn lửa trong tuyệt cảnh Thiên Diễm không còn à?

- Ừ, em sao thế, Niệm Vân?

Liễu San kỳ quái nhìn biểu lộ khẩn trương của Tĩnh Như.

- Vậy người tên Lâm Vân kia có đi ra không?

Hiện tại trong đầu của Tĩnh Như toàn là tin tức của Lâm Vân. Nếu Thiên Diễm trong tuyệt cảnh Thiên Diễm không còn, vậy có lẽ anh ấy cũng có thể đi ra rồi.

- Ài, chúng ta và hắn không cùng một thế giới, em hỏi Lâm Vân làm gì? Mà trong tuyệt cảnh vài năm như vậy, sao có thể sống được? Lẽ nào em lại biết người tên là Lâm Vân kia?

Liễu San thấy thần sắc khẩn trương của Niệm Vân, liền nổi lên lòng nghi ngờ.

- À, không. Em chỉ có chút kính nể hăn mà thôi. Nên mới hỏi chuyện của hăn.

Tĩnh Như vội vàng giải thích.

- Niệm Vân, em vẫn nên dùng linh thạch để tu luyện đi. Em bị người ta đánh có phải lần một lần hai đâu. Lần trước còn phải nằm cả một tuần cơ mà. Thực lực hiện tại của em quá thấp. Mà chị có lẽ sắp phải rời khỏi phường thị này rồi. Chị muốn chuẩn bị để Trúc Cơ. Nhưng em ở một mình chỗ này quá nguy hiểm, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có, thì cần gì phải tích trữ linh thạch mà không dùng?

Liễu San thở dài.

Tĩnh Như trầm mặc. Nàng hiểu ý của Liễu San. Có Liễu San, một tu sĩ Luyện Khí tầng mười hai ở đây. Người ta còn cho nàng mặt mũi. Nhưng Liễu San vừa đi, không chỉ nói mình sẽ không kiếm được linh thạch, mà số linh thạch mình tiết kiệm được cũng có nguy cơ bị lấy mất. Nhưng nàng không dám rời khỏi phường thị. Bởi vì thế giới Tu Chân là thế giới của cường giả. Các phường thị khác cũng không tốt hơn nơi này bao nhiêu. Huống hồ chỗ này mình còn quen với vài người.

- Niệm Vân, em đừng lo lắng. Một thời gian nữa chị mới đi. Quê hương Yên Kinh của em có xa nơi này không? Nếu em muốn về nhà thì chị sẽ dẫn em trở về.

Liễu San cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

- Về nhà?

Tĩnh Như thì thào nói.

Hai chữ về nhà thật quá xa xôi với Tĩnh Như. Hai năm trước nàng đã mang theo linh thạch tới chỗ truyền tống trận ở cây đại thụ để trở về xem Lâm Vân đã từ tuyệt cảnh Thiên Diễm trở về hay chưa. Nhưng nàng lại phát hiện cho dù có linh thạch, nhưng mình vẫn không có cách nào điều khiển truyền tống trận đó. Nên nàng đành phải ngậm ngùi trở lại phường thị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 366: Chiến Đấu Với Tu Sĩ Hóa Thần

P

hường thị Đông Lâm là một phường thị lớn của Khôn Truân Giới. Nghe nói đại trưởng lão của Vạn Bảo Các nhờ có Huyền Ngưng Hàn Thủy, đã luyện chế ra được Thần Nguyên Đan. Ba năm trước tu vị đã lên tới Hóa Thần.

Cả Khôn Truân Giới, mặc dù cũng có cảnh giới Hóa Thần, nhưng bọn họ thường ẩn thế lánh đời, rất ít khi đi ra ngoài. Mà đại trưởng lão của Vạn Bảo Các rõ ràng tăng lên Hóa Thần, đây tuyệt đối là một tin tức lớn của Khôn Truân Giới.

Vạn Bảo Các tuy chỉ là một tổ chức buôn bán. Nhưng hiện tại đã có thực lực để tranh dành quyền lực với mười bốn môn phái lớn của Khôn Truân Giới.

Trong Vạn Bảo Các, người buồn bực nhất có lẽ là Thất Tín. Ông ta chẳng những bị bắt buộc giao nộp một lít Huyền Ngưng Hàn Thủy mà Lâm Vân cho. Còn bị phán tội trông coi không nghiêm khắc, hiện giờ vẫn còn bị nhốt trong phòng giam của Vạn Bảo Các.

Nhưng hôm nay Vạn Bảo Các có một vị khách không mời mà đến. Người này vừa tới đã tát bay một tu sĩ tiếp đãi, với lý do là không dâng trà. Người này hầu như không nói lý lẽ, chứng tỏ là muốn gây sự. Mà người này đương nhiên là Lâm Vân.

Dám tới Vạn Bảo Các có tu sĩ Hóa Thần gây sự, cả Khôn Truân Giới còn chưa có môn phái nào dám làm thế. Nhưng hôm nay lại có, khiến cho chương quầy của Vạn Bảo Các sừng sờ. Toàn bộ khách hàng trong Vạn Bảo Các cũng sừng sờ. Không biết người này là ai mà lại lỗ mãng như vậy. Chẳng lẽ hẳn không biết Vạn Bảo Các là chỗ nào sao mà còn gây sự? Người này có vẻ chán sống rồi thì phải.

- Xin hỏi các hạ muốn làm gì? Không biết Vạn Bảo Các có chỗ nào đặc tội với các hạ?

Tên chương quỳ tuổi trung niên có tu vị Trúc Cơ thấy Lâm Vân tát văng tiểu nhị, nhưng y không lập tức động thủ. Bởi vì y biết tu vị của người này chắc chắn cao hơn mình. Cho nên y chỉ có thể kéo dài thời gian, đợi cho người của mình tới.

- Bỏ tất cả đồ vật trong tiệm này vào một cái túi trữ vật, phân loại kỹ càng vào, rồi đưa cho ta.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

- Cái gì? Ngài muốn tất cả đồ vật trong tiệm này sao? Tiền bồi, điều này, điều này...Không biết ngài có bao nhiêu linh thạch?

Chương quỳ nghe vậy rất hoảng sợ. Người này nói chuyện sao giống như một kẻ điên vậy? Cho dù một môn phái bình thường cũng không mua nổi hết số đồ vật trong Vạn Bảo Các. Huống hồ nơi này còn là trụ sở chính.

Chẳng những chương quỳ ngây dại, mà tất cả khách hàng ở đây và người bên ngoài xem náo nhiệt đều sửng sờ.

- Ai nói ta phải trả linh thạch?

Lâm Vân lạnh lùng trả lời.

- A, người, người, người, lẽ nào người muốn cướp đoạt đồ đặc trong Vạn Bảo Các của chúng ta? Lá gan của các hạ thật là lớn. Người có biết Vạn Bảo Các là chỗ nào hay không? Còn không mau rút đi.

Tên chương quỳ một bên bảo Lâm Vân rút đi, một bên phóng mấy lá bùa truyền âm.

Cho dù người này có biến đi, nhưng hắn đã không thoát khỏi số chết rồi.

Quả nhiên, Lâm Vân còn chưa nói chuyện thì bên ngoài đã truyền tới một thanh âm lạnh lùng:

- Là ai to gan lớn mật như vậy, dám gây sự trong Vạn Bảo Các của ta? Ta thực muốn nhìn xem. Hừ...

Tiếng hừ lạnh này lập tức làm cho mấy người xung quanh bị thương. Đủ biết tu vị của người này rất thâm hậu. Ngay cả mấy tu sĩ Trúc Cơ đều không chịu được tiếng hừ này của y.

Lâm Vân đã nhận ra âm thanh này. Y chính là Chiêm Việt mà mấy năm trước muốn độc chiếm Huyền Ngưng Hàn Thủy của mình. Y chẳng những là một tên gian thương, còn muốn giết mình diệt khẩu nữa.

Cho nên vừa nghe thấy tiếng của y, sắc mặt của Lâm Vân liền trầm xuống. Hắn muốn giết tên Chiêm Việt này, sau đó lấy toàn bộ đồ vật trong Vạn Bảo Các.

- Là người?

Chiêm Việt đã nhận ra Lâm Vân. Lúc đầu là cả kinh, về sau thì tràn đầy kinh hãi. Thật đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại muốn vào. Vậy thì đừng trách ta không khách khí.

- Ha ha, thật ngờ là ngươi. Năm đó ta còn tưởng rằng ngươi chết ở bên trong tuyệt cảnh Thiên Diễm rồi chứ. Đúng là ông trời cũng giúp ta mà.

Nói xong, Chiêm Việt không chút nghĩ ngợi, lập tức lao lên muốn chộp Lâm Vân.

Trải qua sự việc của năm năm trước, y biết Lâm Vân không phải là hạng người đơn giản. Càng bắt được sớm thì càng tốt. Chỉ là y có chút bất ngờ vì

Lâm Vân chui vào tuyết cảnh mà không chết mà thôi.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, khí thế lập tức tăng lên. Chiêm Việt cũng là Nguyên Anh tu sĩ, thấy vậy liền kêu lên:

- Không tốt.

Tên Lâm Vân này cũng là tu sĩ Nguyên Anh, vì vậy Chiêm Việt liền thu tay về. Rồi phóng ra một bông hoa sen màu đen cực lớn về phía Lâm Vân. Đồng thời tay trái rút một thanh đao, bổ về phía Lâm Vân.

Bông sen màu đen phát ra mười tia ánh sáng rất quý dị, như muốn trói chặt Lâm Vân lại vậy.

Lâm Vân phát hiện tinh lực trong người mình vận chuyển có chút chậm chạp. Nhưng hắn vừa chuyển chân nguyên, thì lại hồi phục bình thường. Hắn để cho trúng chiêu là muốn thử xem, tu vị của mình tu vị Nguyên Anh có gì khác nhau hay không. Nếu không thì hắn đã không để cho tên Chiêm Việt động thủ mà giết chết y rồi.

Chiêm Việt thấy mình phóng ra pháp bảo, mà Lâm Vân còn không kịp phản ứng, liền âm thầm vui vẻ. Thầm nghĩ Lâm Vân là một tên ngu xuẩn. Đoán chừng là mới tấn cấp Nguyên Anh kỳ, nên còn chưa có kinh nghiệm chiến đấu. Người nghĩ rằng cứ thẳng cấp tới Nguyên Anh là có thể càn rỡ hay sao? Đúng là không biết trời cao đất rộng là gì.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên vung tay. Một lượng chân nguyên cực lớn đã cắt đứt sự liên lạc giữa Chiêm Việt và bông hoa sen màu đen. Chỉ trong chớp mắt, bông hoa sen màu đen kia đã biến mất không thấy tung tích. Chiêm Việt còn chưa kịp nghĩ nhiều, đã phun một ngụm máu tươi. Y thầm kêu không tốt, đang muốn thu hồi đao để tung pháp bảo hộ thân, thì Lâm Vân đã tung một quyền đánh trúng sống đao của y.

Một tiếng Oanh vang lên, thanh đao đã bị một quyền của Lâm Vân đánh văng ra xa.

Mà Chiêm Việt lại phun một ngụm máu tươi. Y trừng to mắt, nhìn Lâm Vân với vẻ không thể tưởng tượng nổi. Minh rõ ràng lại cắt đứt liên lạc với thanh đao?

Mặc kệ vẻ kinh hãi của Chiêm Việt,, Lâm Vân lại tung một quyền về phía y.

Chiêm Việt không kịp nghĩ nhiều, vận chuyển chân nguyên ngăn cản một quyền này của Lâm Vân. Nhưng một quyền này của Lâm Vân, ngay cả tu sĩ luyện thể cũng không ngăn cản nổi, nói gì là một tu sĩ bình thường như Chiêm Việt.

Cánh tay của Chiêm Việt lập tức bị đứt thành từng khúc, cuối cùng thì biến thành từng mảnh vụn. Ngay cả thịt cũng biến thành hư vô.

- Tu sĩ Hóa Thần?

Chiêm Việt kinh hãi. Thật không ngờ tu vị của tay Lâm Vân kia đã lên tới Hóa Thần. Nhưng hết thấy đã chậm. Không chỉ nói y, cho dù Nhị trưởng lão có tu vị Nguyên Anh hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn. Chắc chỉ có Đại trưởng lão tu vị Hóa Thần mới địch nổi thôi.

Nhưng mục tiêu hiện tại của Đại trưởng lão là phi thăng. Ông ta có thể tới sao?

Nguồn: Mê Truyện

Lâm Vân lạnh lùng cười. Chỉ có hắn là biết mình không phải tu sĩ Hóa Thần. Công pháp mà hắn sửa đổi không chỉ có như thế. Hắn đã nén tinh lực của mình lại. Nếu như hiện tại hắn tu luyện tới Ngũ Tinh Đại Thành, thì thực lực tương đương với năm tu sĩ chín sao.

Tu Tinh vốn là phương pháp tu luyện có sức chiến đấu mạnh nhất trong tất cả người tu luyện. Huống chi còn là một người có tu vị tương đương với năm tu sĩ chín sao. Đó không phải là một phép tính gộp đơn giản. Thậm chí còn lợi hại hơn năm tu sĩ chín sao cộng lại mấy lần.

Lâm Vân tiến lên một bước, nhắc Chiêm Việt lên như nhắc một con gà vậy, rồi nói:

- Không phải người muốn bắt lão tử ao? Hôm nay lão tử chủ động tới cho người bắt đây.

- Lâm ma đầu, người đừng có quá kiêu ngạo. Năm đó người đã giết bao nhiêu người, chính người phải biết. Tu sĩ Hóa Thần thì sao chứ, người chỉ là một tên cuồng ma thích giết người mà thôi. Nói cho người biết, Đại trưởng lão của chúng ta cũng là tu sĩ Hóa Thần, nên chúng ta không sợ người. Nếu người thả ta ra, ta có thể nói tốt về người cho Đại trưởng lão. Hơn nữa, những thứ trong tay của người, chúng ta cũng nguyện ý lấy ra nhiều linh thạch mua lại.

Chiêm Việt cứng miệng nói.

- Muốn sống phải không? Để xem tâm tình của ta thế nào đã. Hôm nay ta tới đây là lấy đồ vật trong tiệm của người. Tuy nhiên tâm trạng hôm nay của lão tử không được tốt lắm. Người đen thật đấy.

Nói xong, Lâm Vân ném Chiêm Việt lên, rồi chuẩn bị phóng một chùm Tinh Hỏa thiêu cháy y. Tên này sắp chết rồi mà còn dám uy hiếp mình.

Không ngờ, tên Chiêm Việt kia trước khi chết, còn muốn gây phiền phức cho Lâm Vân. Y rõ ràng kêu lên:

- Trên người hắn có rất nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy và Thiên Diễm Tinh Kim. Mau...

Lâm Vân cười lạnh một tiếng. Truyền ra ngoài thì sao? Lão tử sợ cái gì? Huống hồ Chiêm Việt người có thể nghĩ tới ta lấy được Thiên Diễm Tinh Kim trong tuyệt cảnh Thiên Diễm, chẳng lẽ những người khác không nghĩ ra sao?

Tên Chiêm Việt kia còn chưa nói hết, đã bị Tinh Hỏa của Lâm Vân đốt thành tro bụi. Trữ Vật Giới của y cũng bị Lâm Vân thu vào Sơn Hà Đồ.

Lâm Vân đã đến đây nên đương nhiên không khách khí chút nào. Lập tức thu toàn bộ thẻ ngọc, pháp bảo, tài liệu, linh thảo, linh thạch, tất tần tật đồ vật trong Vạn Bảo Các. Không để sót một thứ.

Cho dù thời gian của hắn rất ít, nhưng hắn không nóng nảy. Sau khi lấy sạch đồ vật trong đó, rồi thả Thất Tín ra, mới chậm rì rì đi ra cửa chính của Vạn Bảo Các. Thì phát hiện có mấy tên tu sĩ Nguyên Anh đã bao vây hắn lại.

- Ban ngày ban mặt mà các hạ rõ ràng cướp đoạt đồ đạc trong Vạn Bảo Các thuộc phường thị Đông Lâm chúng tôi. Chẳng lẽ các hạ không để cả Khôn Truân Giới vào trong mắt sao?

Một lão già Nguyên Anh hậu kỳ lạnh giọng nói. Ông ta thấy tu vị của Lâm Vân nhiều nhất chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ. Muốn nói hắn có tu vị Hóa Thần, ông ta tuyệt đối không tin tưởng.

Lâm Vân biết lúc này chỉ có thể dùng năm đấm để nói chuyện. Nói đạo lý với đám người này cũng chỉ là nói nhảm mà thôi.

- Ha ha, không sai, tôi muốn cướp sạch Vạn Bảo Các đây. Phường thị Đông Lâm của các ông có nhiều cửa hàng như vậy, nhưng vì sao tôi lại chỉ cướp Vạn Bảo Các. Chẳng lẽ tôi cần giải thích cho các ông sao? Năm năm trước, tôi tới Vạn Bảo Các bán Huyền Ngưng Hàn Thủy. Kết quả thì thế nào, Vạn Bảo Các lập tức muốn giết người cướp của, còn truy nã tôi nữa chứ. Tôi nghĩ chư vị chắc phải biết chuyện này nhỉ?

- Hôm nay tôi tới đây là để báo thù. Nếu muốn ngăn cản tôi, thì lên đây thử xem. Tuy nhiên, cảnh cáo các ông trước, tôi không phải là người tốt. Sau khi giết các ông xong, tôi có thể đối phó các ông như đối với Vạn Bảo Các. Đó là đi tới sản nghiệp của các ông cướp sạch một lần.

Lâm Vân biết khó mà tránh khỏi một trận đại chiến. Nên phải nói rõ ra, đến lúc đó thì không cần phải nương tay.

- Quả nhiên càn rỡ...

Một giọng nói vang lên từ phía xa, đảo mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người.

- Vi tiền bối...

Một tu sĩ hơn năm mươi tuổi vừa đi tới, cơ hồ tất cả tu sĩ xung quanh Lâm Vân đều hướng ông ta thi lễ.

Người vừa đến này có khí thế mạnh mẽ, mà ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng phải cung kính đối với ông ta. Lâm Vân có thể khẳng định người này chính là một tu sĩ Hóa Thần.

- Thái thượng trưởng lão, người này thật quá mức càn rỡ. Chẳng những đã giết Chiêm Việt trưởng lão, mà còn lấy sạch đồ đạc trong tiệm của chúng ta nữa. Hiện tại hãn còn uy hiếp cả phường thị Đông lâm...

Người chưởng quầy vừa bị Lâm Vân ném đi kia, lập tức đi tới trước mặt người trung niên, rồi cúi người bẩm báo.

- Hãn đã giết Chiêm Việt?

Tu sĩ này vừa nghe thấy vậy, sắc mặt càng thêm lạnh. Khí thế bỗng nhiên thành thực chất, rồi lao tới Lâm Vân.

- Thực lực không kém. Người chính là tu sĩ Hóa Thần kia phải không? Lão tử thử xem, có phải chỉ là hư danh hay không?

Lâm Vân cười iha hả, giống như không để những tu sĩ Nguyên Anh và tu sĩ Hóa Thần kia vào mắt vậy

- Thật là cuồng vọng...

Tu sĩ họ Vi này nói xong, liền giơ tay lên. Hai bàn tay lập tức đen nháy như mực. Không khí xung quanh lập tức vang lên những tiếng lách cách như tiếng sấm. Một cỗ chân nguyên cực lớn lao về phía Lâm Vân.

Vài tên tu sĩ Nguyên Anh bao vây Lâm Vân cũng cảm nhận được loại áp lực này. Bọn họ vội vàng lui ra xa vài chục mét. Trong lòng đều âm thầm lưu luyến với bản lĩnh của tu sĩ Hóa Thần. Nếu bị trúng một chiêu này của ông ta, không biết mình sẽ có kết quả như thế nào.

Sắc mặt của Lâm Vân cũng trở nên ngưng trọng. Tu sĩ Hóa Thần quả nhiên không tầm thường. Hơn nữa chân nguyên của ông ta còn mang tính ăn mòn. Có thể tưởng tượng, nếu như mình không thay đổi công pháp, với bảy sao bình thường, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của ông ta. Nhất định phải tới Thất Tinh hậu kỳ, hoặc là Bát Tinh mới có thể được

Nhưng hiện tại Lâm Vân không có gì phải sợ ông ta. Cho dù loại chân nguyên màu đen kia tạo cho hắn áp lực rất lớn, nhưng còn chưa phải là ưu thế tuyệt đối. Hắn có một cảm giác. Chân nguyên của hắn không hề thua kém người trung niên có tu vị Hóa Thần kia.

Nếu tu vị của hắn chưa đủ, gặp phải một loại chân nguyên có tính ăn mòn như vậy, chắc hắn chỉ có nước chạy trốn. Bằng không một khi bị thứ chân nguyên đó trói buộc, thì chỉ có con đường chết. Mà hiện giờ Lâm Vân cảm thấy chân nguyên của mình không hề thua kém ông ta. Đây cũng là nguyên nhân hắn dám trực tiếp đối đầu với tu sĩ Hóa Thần.

Khí thể toàn thân Lâm Vân tăng vọt. Không cần phóng ra pháp bảo gì cả, bởi vì hắn còn chưa có một pháp bảo phù hợp. Nên dùng hai tay chặn lấy. Xung quanh liên tục vang lên tiếng nổ mạnh. Chân nguyên màu đen bị Lâm Vân ném vung trở về, mang theo tinh lực trong đó, lao thẳng tới tu sĩ họ Vi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vân sử dụng Tinh Bạo, không ngờ có hiệu quả tốt như vậy.

Tu sĩ họ Vi vì coi thường Lâm Vân, suýt nữa ăn thiệt thòi. Ông ta liền lùi về phía sau một bước. Một cỗ khí thể bàng bạc bay lên, một cái xích màu xanh, không hề có dấu hiệu đánh xuống Lâm Vân.

Trong thời gian cực ngắn, cái xích màu xanh đó đã đập xuống mấy trăm cái. Nhưng vô luận nó đập như thế nào, đều bị một tầng ánh sáng bao xung quanh Lâm Vân ngăn lại

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 367: Thỏa Hiệp

Đ

ây là Tinh Mang của Lâm Vân.

Tu sĩ họ Vi mặc dù có nhiều thủ đoạn, nhưng hẳn không tin một tu sĩ Nguyên Anh có thể ngăn cản được pháp bảo bốn mạng của ông ta oanh kích.

Nhưng sau khi đập mấy trăm cái, cái vòng bảo hộ xung quanh Lâm Vân không hề có dấu hiệu bị rạn nứt nào cả, mà vẫn vững vàng ở đó.

Sắc mặt của tu sĩ họ Vi trở nên âm trầm. Thực lực của Lâm Vân đã vượt quá dự liệu của ông ta. Không ngờ một tu sĩ Nguyên Anh lại có chân nguyên hùng hậu như vậy. Ông ta không biết cho dù cái xích của ông ta đánh đến sang năm, cũng không thể làm gì được vòng bảo hộ của Lâm Vân. Bởi vì Lâm Vân đã có Sơn Hà Đồ cung cấp linh lực, chẳng lo bị khô kiệt.

Hơn nữa hiện tại Sơn Hà Đồ đã nhận chủ. Không cần phải đổi tinh lực khô kiệt nó mới cung cấp. Lâm Vân muốn hấp thu khi nào thì hấp thu.

Sắc mặt của tu sĩ họ Vi có chút trắng bệch. Bỗng nhiên thanh xích màu xanh phóng ra ánh sáng mạnh hơn lúc đầu, rồi dùng lực lượng cực lớn đánh về phía vòng bảo hộ của Lâm Vân.

Không ngừng vang lên tiếng rầm rầm, vòng bảo hộ của Lâm Vân đã vỡ tan.

Thấy tu sĩ họ Vi đã đánh nát vòng bảo hộ của Lâm Vân, các tu sĩ xung quanh đều tán dương.

- Thật không biết trời cao đất rộng là gì, dám khiêu chiến với tu sĩ Hóa Thần...

- Hiện tại chắc hẳn đã biết thực lực cách xa thế nào. Không chừng sắp phóng Nguyên Anh ra ngoài rồi.

- Phóng Nguyên Anh ra làm gì?

- Đần thế, để chạy chứ còn làm gì nữa. Ha ha...

Lông mày Lâm Vân nhăn lại. Hắn không nghĩ tới Tinh Mang của hắn có thể bị đánh nát. Tiếc rằng trong tay hắn không có pháp bảo nào tiện tay. Mà Sơn Hà Đồ là một bí ẩn, hắn không muốn lấy ra sử dụng trong trường hợp như thế này.

Bỗng nhiên Lâm Vân cảm thấy có gì nóng rực đang lao về phía mình. Lâm Vân nhìn nhìn, đó là ba quả cầu lửa màu xanh nhạt. Ba quả cầu này tản ra khí tức rất khủng bố.

- A, đó không phải là Di Hỏa “Tam Âm Lục Hỏa” sao? Không ngờ Vi tiền bối lại có Di Hỏa như vậy. Lần này tên Lâm Vân chết chắc rồi.

- Thật đúng là Di Hỏa “Tam Âm Lục Hỏa”. Mạnh thật, không biết khi nào tôi mới có thể tạo loại lửa đấy.

- Mơ đi. Muốn sử dụng loại lửa đó phải có cơ duyên. Cho dù người có lên tới Hóa Thần cũng phải xem cơ duyên như thế nào. Có phải tùy tiện là có ngọn lửa đó đâu.

....

Thấy ba quả cầu lửa mang theo áp lực cực lớn đang bao vây mình. Thậm chí ngay cả đường lui của mình cũng bị ngăn cản. Lâm Vân chỉ lạnh lùng cười. Hắn rõ ràng không có ý chống cự, mà giơ tay chụp một quả cầu lửa.

Người xung quanh thấy vậy đều hít một hơi khí lạnh.

Người này điên rồi sao? Rõ ràng dám dùng tay để bắt Tam Âm Lục Hỏa. Nhất định là vừa nãy bị Lục Xích đánh cho điên rồi. Vừa chạm tới ngọn lửa kia thì đã bị biến thành tro bụi.

Vi Trân cũng kinh dị nhìn Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, thực lực của tu sĩ Nguyên Anh này không hề kém. Chẳng lẽ hắn không biết là không thể dùng tay không đón đỡ Tam Âm Lục Hỏa sao?

Mặc kệ những người kia nghĩ cái gì, trong nháy mắt Lâm Vân đã nắm quả cầu lửa Tam Âm Lục Hỏa trong tay. Quả cầu lửa liền biến mất vô tung vô ảnh.

Những người xung quanh nhìn thấy Lâm Vân thực sự tiếp được Tam Âm Lục Hỏa. Thậm chí còn làm tan biến ngọn lửa, đều lặng ngắt như tờ. Sắc mặt của Vi Trân thì trắng nhợt. Một quả cầu lửa Tam Âm Lục Hỏa biến mất khiến cho ông ta thiếu chút nữa phun ra máu. Ngọn lửa này chính là ngọn lửa do ông ta luyện, nhưng đảo mắt đã bị cắt đứt liên lạc.

Lâm Vân cười lạnh lùng. Trong lòng tự nhủ, lão tử đã đối kháng với Thiên Diễm không màu ở tuyệt cảnh Thiên Diễm vài năm. Thậm chí về sau còn bị lão tử thu lại. Thì một ngọn Di Hỏa nho nhỏ sao có thể đốt ta được. Đoàn lửa Tam Âm Lục Hỏa vừa nãy kia đã bị Lâm Vân âm thầm thu vào Tinh Thần Châu.

Thu nốt hai quả cầu lửa còn lại vào Tinh Thần Châu, Lâm Vân lạnh lùng nhìn tu sĩ họ Vi kia. Hắn không chủ động tấn công, bởi vì hắn biết hiện tại hắn còn chưa có khả năng lưu một tu sĩ Hóa Thần lại. Lưỡng bại câu thương, còn không bằng giả vờ cao thâm. Tuy nhiên hắn cũng biết, tu sĩ họ Vi kia muốn lưu mình lại, chỉ là nằm mộng mà thôi.

Mà thực lực hiện giờ của mình đã tương đương với Hóa Thần Kỳ. Thậm chí còn lợi hại hơn tu sĩ họ Vi kia một chút. Chỉ là do kinh nghiệm chiến đấu với các tu sĩ cấp cao chưa đủ. Thứ hai là mình không có một pháp bảo tốt.

Cơ thịt trên mặt Vi Trân run rẩy một cái. Ông ta đã coi trọng tên Lâm Vân kia. Nhưng vẫn không ngờ hấn lại lợi hại đến như vậy. Sắc mặt biến ảo một lúc, giống như đã quyết tâm cái gì đó. Trong tay ông ta xuất hiện một hạt châu đen kịt.

Lâm Vân vừa thấy hạt châu, sắc mặt liền trầm xuống. Xem ra tay tu sĩ họ Vi kia không bỏ qua cho mình. Lâm Vân không do dự nữa, giơ hai tay lên, tạo thành những ngọn lửa màu tím nhạt cực kỳ khủng bố, rồi đánh về tu sĩ họ Vi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vân sử dụng Thiên Diễm kết hợp với Tinh Hỏa để công kích. Vi Trân thấy thế liền biết không tốt. Lập tức tạo ra một cái thuẫn có hình đầu rắn. Nhưng cái thuẫn đầu rắn này bị hòa tan rất nhanh, mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Nếu kéo dài thêm thì cái thuẫn sẽ tan biến.

Nhưng như thế còn chưa hết, Lâm Vân lại phóng thêm mấy chùm Tinh Hỏa đánh tới.

Xung quanh đã trở nên lặng ngắt như tờ. Bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, ngọn lửa màu tím mà Lâm Vân sử dụng mạnh hơn Tam Âm Lục Hỏa mà Vi trưởng lão tạo ra nhiều lắm.

Lâm Vân âm thầm suy nghĩ. Tinh Hỏa kết hợp với Thiên Diễm, lực công kích không tồi. Nhưng vẫn xa xa không bằng Thiên Diễm bên trong Tinh Thần Châu. Nếu trực tiếp mang Thiên Diễm trong đó ra sử dụng, không biết kết quả như thế nào? Lâm Vân rất chờ mong.

Lão già họ Vi kia có thể luyện hóa Tam Âm Lục Hỏa, không biết mình có thể luyện Thiên Diễm hay không? Nếu hấn có thể luyện hóa Thiên Diễm trong Tinh Thần Châu, Lâm Vân tưởng tượng khi mình đối địch với người khác, Thiên Diễm phô thiên cái địa phóng tới. Cho dù có tu vị cao tới đâu, phỏng chừng cũng không chịu được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân cười vô sỉ một tiếng. Mà trong mắt của Vi Trân, nụ cười đó giống như là châm chọc.

- Lâm đạo hữu, dừng tay lại đã...

Mắt thấy tấm lá chắn của mình sắp bị thiêu hủy, mà tay Lâm Vân kia vẫn không ngừng phóng ra lửa, tu sĩ họ Vi mới sợ hãi.

Lâm Vân khinh thường nói:

- À, chẳng lẽ người nói dừng tay là ta phải dừng sao. Người tính là cái đích gì.

Sắc mặt của Vi trường giống như gan heo vậy. Mình phải rất vất vả mới có được tấm chắn này. Nếu bị hủy thì sẽ không kiếm được cái thứ hai.

Nhưng điều này không phải là chủ yếu. Chủ yếu là mình không có cách nào ngăn cản ngọn lửa của Lâm Vân. Có thể tưởng tượng, một khi Lâm Vân thiêu hủy tấm lá chắn của mình, thì ngọn lửa kia sẽ phô thiên cái địa đốt cháy mình. Ngoại trừ chạy trốn, ông ta không có cách nào khác.

Nhưng có nên chạy trốn hay không? Vi Trân đã là tu sĩ Hóa Thần, nếu bỏ chạy đi, còn gì mặt mũi đi lại trong giới Tu Chân nữa. Trừ khi mình một mực tu luyện không đi ra ngoài.

Ông ta thật không ngờ Lâm Vân lại lợi hại đến như vậy. Nếu sớm biết, thì cứ để cho hắn đập bể cả phường thi Đông Lâm, còn mình thì không can thiệp. [/CHARGE]

Nguồn: Mê Truyện

- Tôi muốn thương lượng với Lâm đạo hữu một lát. Tôi tuyệt đối sẽ không để cho đạo hữu chịu lỗ vốn. Tôi tin rằng lần giao dịch này, đạo hữu có thể

kiếm được món lợi lớn nhất. Nếu đạo hữu tin tưởng tôi, chúng ta có thể hợp tác. Những chuyện lúc trước coi như chưa từng phát sinh.

Vi Trân vội vàng nói.

Lâm Vân nghĩ bụng, muốn giết một tu sĩ Hóa Thần cũng rất khó. Căn bản là không có biện pháp giết y. Hơn nữa, giết y cũng không có chỗ tốt nào. Tu sĩ họ Vi này là Đại trưởng lão của Vạn Bảo Các, trên người khẳng định có rất nhiều thứ tốt.

Hiện tại y không phải sợ mình, mà là không muốn chạy trốn để mất mặt mũi. Dù sao mình cũng đã được rất nhiều thứ tốt, thù cũng được báo. Nếu lão già này đã chủ động đề nghị hòa bình, thì có thể kiếm thêm vài chỗ tốt, tội gì không làm?

Nghĩ tới đây Lâm Vân liền cười ha hả. Lập tức tạo một cái vòng bảo hộ rồi thu hỏa diễm lại. Vi Trân thấy Lâm Vân đã thu hỏa diễm, mới thở phào một tiếng, cũng thu pháp bảo trở về.

Các tu sĩ xung quanh đều lặng ngắt như ve mùa đông. Bọn họ đều thật không ngờ Lâm Vân có thể ngăn cản cả tu sĩ Hóa Thần. Vậy thì mấy tu sĩ Nguyên Anh như mình sao có thể là đối thủ của hắn. May mà Vi trưởng lão đến kịp, nếu không thì bọn họ đã biến thành tro bụi rồi.

Ánh mắt của Lâm Vân quét về phía vài tu sĩ Nguyên Anh. Các tu sĩ Nguyên Anh phụ trách phường thị Đông Lâm đều chảy mồ hôi lạnh.

Một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tiến lên phía trước, chấp tay nói:

- Lâm tiên bối, lúc trước chúng tôi suýt nữa đã đắc tội ngài, mong ngài tha lỗi. Tôi là người phụ trách của phường thị Đông Lâm, Ngụy Vu Ngôn. Tí nữa phường thị chúng tôi sẽ có quà tặng cho ngài, còn mong tiên bối bỏ qua cho.

Lâm Vân vốn định giáo huấn mấy tên tu sĩ Nguyên Anh này một trận. Nhưng nghe thấy là có quà tặng, đôi mắt hơi híp lại, cười ha hả nói:

- Vậy thì tốt...

Nói xong thì mặc kệ bọn họ, trực tiếp đi vào Vạn Bảo Các.

Lưu lại vài tên tu sĩ Nguyên Anh nhìn nhau. Bọn họ chỉ biết cười khổ một tiếng, hối hận vì đã can thiệp vào chuyện này. Nếu không xuất đầu, thì đã không vô duyên vô cớ đắc tội một tiền bối Hóa Thần. Trong suy nghĩ của bọn họ, Lâm Vân có thể ngăn cản Vi trưởng lão, thì hẳn cũng là một tu sĩ Hóa Thần.

- Thất Tín, ông tới đây một lát.

Lâm Vân thấy Thất Tín đứng ở cửa ra vào, thuận miệng gọi.

Vi Trân thấy Lâm Vân gọi một đệ tử Kết Đan tới, nhưng không lên tiếng.

Chỉ có Thất Tín, đến hiện tại ông ta còn không dám tin, chỉ có mấy năm, mà anh chàng Lâm Vân kia đã biến hóa lớn như vậy. Không biết hắn tu luyện là công pháp gì mà tốc độ nhanh như thế? Ông ta cũng rất cảm động với việc Lâm Vân thả ông ta từ trong nhà giam. Huống hồ năm đó Lâm Vân là bị người khác tính kế, ông ta có giúp gì được đâu. Thậm chí lúc Lâm Vân rời đi, hắn còn cho ông ta một lít Huyền Ngưng Hàn Thủy.

- Lâm đạo hữu, thật không ngờ đạo hữu đã là tu sĩ Hóa Thần. Tôi rất hổ thẹn vì không nhìn ra tu vị của cậu.

Thực ra Vi Trân đã mơ hồ cảm thấy trong cơ thể của Lâm Vân có Tử Phủ, nhưng lại không dám tin. Tu sĩ có thể tu thành Tử Phủ đều là những người có đầy quyền năng. Khôn Truân Giới còn chưa có loại người này.

- Ha ha, tôi cũng chúc mừng Vi đạo hữu đã tu luyện tới Hóa Thần. Không biết lần này Vi đạo hữu muốn giao dịch gì với Lâm mỗ? Tôi là người miệng ăn núi lở, không có lời thì tôi sẽ không làm.

Lâm Vân cười ha ha nói. Hắn không chủ động giải thích mình không phải tu sĩ Hóa Thần. Hắn muốn những người này tưởng rằng tu vị của mình rất cao. Như vậy mới có lực chấn nhiếp.

Vi Trân âm thầm kinh hãi. Còn miệng ăn núi lở? Không phải vừa nãy người mới lấy rất nhiều đồ trong tiệm đó sao? Huống hồ trên người người còn có mấy nghìn lít Huyền Ngưng Hàn Thủy. Nói người không giàu có, thì còn ai giàu có nữa. Nói không chừng, ngay cả Thiên Diễm Tinh Kim trong tuyệt cảnh Thiên Diễm, người cũng có. Lắm tiền nhiều của như vậy còn kêu nghèo. Có quỷ mới tin người.

Nhưng lời này không thể nói thẳng ra rồi. Vi Trân chỉ cười ha hả:

- Vạn Bảo Các là do bốn người mở. Hiện tại trưởng lão Chiêm Việt đã qua đời, không biết Lâm đạo hữu có nguyện ý gia nhập Vạn Bảo Các hay không? Đương nhiên Vạn Bảo Các chỉ quan tâm tới việc buôn bán mà thôi. Trước mắt Vạn Bảo Các có bảy mươi hai chi nhánh ở Khôn Truân Giới.

- Lúc trước Chiêm Việt chiếm 10% cổ phần. Tôi chiếm 50 %, còn lại 40 % là của hai vị trưởng lão khác. Nếu Lâm đạo hữu nguyện ý, tôi đồng ý giao cho Lâm đạo hữu 30 %. Khiến Lâm đạo hữu trở thành đông gia thứ hai của Vạn Bảo Các. Lâm đạo hữu thấy thế nào?

Lâm Vân không nói gì, nhưng Thất Tín đã bị hù sợ rồi. 30% cổ phần của Vạn Bảo Các? Trời ạ, đấy là một khoản tài phú khổng lồ.

Lâm Vân nghĩ bụng. Nếu trở thành đại cổ đông thứ hai của Vạn Bảo Các, thì tài sản của mình sẽ nhiều hơn không ít. Nhưng mình không thể ở mãi chỗ này được. Kiểu gì chả phải về Địa Cầu. Cũng không thể treo cái hư danh ở đây a.

Vi Trân lại cho rằng Lâm Vân do dự vì phải trả lại đồ đạc đã lấy, liền mỉm cười nói:

- Lâm đạo hữu, những thứ mà cậu lấy được ở chỗ này, không cần phải trả lại đâu. Mất chỗ này, Vạn Bảo Các chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Lâm Vân sững sờ, biết Vi trưởng lão đã hiểu lầm mình, nhưng hắn không giải thích. Lâm Vân lập tức phóng thần thức ra kiểm tra. Nếu không phải Vi Trân đồng ý hắn trở thành đại cổ đông thứ hai, thì hắn đã cướp hết những thứ ở phía dưới rồi. Ở dưới này rõ ràng có một kho hàng cực lớn. Nhưng bên ngoài có bố trí trận pháp ngăn cản thần thức xâm nhập. Phòng chừng chỗ này mới là kho hàng chính thức của Vạn Bảo Các.

Giống như đã biết Lâm Vân phát hiện ra kho hàng kia, Vi Trân không nói chuyện, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

- Tốt, tôi đồng ý.

Lâm Vân lấy một trăm lít Huyền Ngưng Hàn Thủy ra, nói tiếp:

- Một trăm lít hàn thủy này coi như số vốn mà tôi góp vào.

Vi Trân thấy Lâm Vân vừa mới ra tay là một trăm lít Huyền Ngưng Hàn Thủy, cũng không khỏi động dung. Đây là một số tài sản không nhỏ a. Mình chỉ dựa vào một lít Huyền Ngưng Hàn Thủy đã luyện chế ra được Thần Nguyên Đan, sau đó mới thăng cấp lên Hóa Thần Kỳ.

Lâm Vân quay sang nhìn Thất Tín, rồi hỏi:

- Ông có nguyện ý giúp tôi trông coi việc buôn bán ở đây không?

Thất Tín thấy Lâm Vân còn trẻ như vậy đã là tu sĩ Hóa Thần. Ông ta tưởng rằng tuổi thật của Lâm Vân không như vẻ bề ngoài, nên liền quỳ xuống đất

nói:

- Khẩn cầu sư phụ thu tôi làm đồ đệ. Đệ tử nguyện cống hiến hết sức mình cho sư phụ.

Lâm Vân sững sốt. Một người lớn tuổi như vậy lại muốn làm đệ tử của mình? Tuy nhiên hẳn cũng hiểu ý của Thất Tín. Ông ta làm vậy là muốn cho mình yên tâm.

Lâm Vân nghĩ thầm, có một người đệ tử giúp mình quản lý công việc ở đây cũng không tồi. Liền nói:

- Như vậy cũng được. Ông làm đệ tử ký danh của tôi đã. Một khi tôi thấy ông hợp cách thì sẽ thu ông làm đệ tử chính thức. Môn phái của chúng ta gọi là Vân Môn. Đây là một viên khoáng thạch, ông cầm thứ này lắp vào pháp bảo của mình đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 368: Gặp Lại

T

hất Tín nhận lấy khoáng thạch, hơi sửng sốt. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ Lâm tiên bối đã có môn phái? Nhưng chưa từng nghe ai nói qua về Vân Môn?

- Thiên Diễm Tinh Kim?

Vi Trân kêu lên. Khoáng thạch mà Lâm Vân đưa cho Thất Tín rõ ràng là một viên Thiên Diễm Tinh Kim. Thứ này chính là vật liệu để luyện chế pháp bảo đỉnh cấp a. Nếu được cho vào pháp bảo bốn mạng, thì pháp bảo đó sẽ tăng cấp lên rất nhiều lần.

Nếu như có Thiên Diễm Tinh Kim, cộng thêm linh thạch Cực Phẩm luyện chế pháp bảo, thì cấp bậc của pháp bảo đó có thể lên tới tiên khí. Hoặc là cũng có khả năng biến thành linh bảo.

- Thất Tín, cậu có thể đưa cho tôi xem viên đá đó được không?

Vi Trân hơi run nói. Một viên Thiên Diễm Tinh Kim có kích cỡ bằng quả trứng gà như vậy là một thứ cực kỳ quý giá, có tiền cũng không mua được.

Thất Tín ngh hoặc đưa viên khoáng thạch cho Đại trưởng lão. Trong lòng còn đang suy nghĩ, chẳng lẽ đây thực sự là Thiên Diễm Tinh Kim? Trời ạ, sư phụ của mình cũng thật quá giàu. Mình chỉ là đệ tử ký danh, vậy mà hẳn đã cho một thứ quý báu như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, Thất Tín như chết lặng. Thậm chí ông ta còn không dám tin đây là sự thật.

- Vi trưởng lão có hứng thú với thứ này à?

Lâm Vân thấy hai mắt của Vi Trân tỏa sáng, vui vẻ hỏi.

Vì Trân hồi phục tinh thần, âm thầm tự nhủ, đây không phải là nói nhảm sao? Không có hứng thú với Thiên Diễm Tinh Kim mới là kẻ không bình thường. Cho nên ông ta vội vàng nói:

- Đúng vậy, đây là thứ tốt.

Nói xong, có chút tiếc nuối trả lại Thiên Diễm Tinh Kim cho Thất Tín.

Lâm Vân chỉ mỉm cười, lấy thêm một viên Thiên Diễm Tinh Kim, rồi nói:

- Một viên này cho Vi trưởng lão. Về sau tôi không thường xuyên ở đây, còn mong Vi đại ca giúp đỡ trông coi việc buôn bán ở đây nhiều hơn.

Lâm Vân vì muốn kéo gần quan hệ với Vi trưởng lão nên mới gọi ông ta là đại ca.

Vì Trân kinh hỉ nhận lấy Thiên Diễm Tinh Kim. Hiện tại ông ta đã quên bém chuyện Xà Linh Thuần của mình bị hỏng. Ông ta không ngờ Lâm Vân lại hào phóng như vậy. Sẵn sàng cho mình một viên. Mà viên này còn lớn hơn cả viên của Thất Tín nữa chứ. Pháp bảo của mình sắp tăng lên vài bậc rồi.

Nhưng ông ta cũng biết mình phải có thứ hồi đáp. Liên tranh thủ thời gian lấy hơn mười cái hộp ngọc và một túi linh thạch đưa cho Lâm Vân:

- Đây là một chút lòng thành của lão ca. Chỗ này đương nhiên không bằng Thiên Diễm Tinh Kim của lão đệ, nhưng mong lão đệ đừng từ chối.

Khẩu khí nói chuyện cũng thay đổi.

Lâm Vân đương nhiên sẽ không từ chối, cười ha ha nhận lấy rồi nói:

- Vậy thì tôi không khách khí. Tôi đi đây. Việc ở chỗ này giao hết cho Vi đại ca và Thất Tín.

Nói xong, Lâm Vân vừa định cáo từ, thì có hai đệ tử Trúc Cơ từ bên ngoài chạy vào. Hai người đưa một túi đồ cho Lâm Vân rồi nói:

- Đây là một ít lễ mọn của Ngự trưởng lão, mong Lâm tiên bối nhận cho.

Lâm Vân chưa từng từ chối những việc tốt như vậy. Một lúc sau, Lâm Vân cáo từ Vi Trân và vài trưởng lão Nguyên Anh của phường thị, rồi bay tới hướng tiên cảnh Côn Luân.

Hắn muốn tới đó tính sổ với lão tổ Côn Luân rồi trở về Địa Cầu luôn. Còn lão già Nguyên Anh đầu tróc mà mình lấy làm tấm mộc lần trước, Lâm Vân cảm thấy thiếu ông ta một nhân tình. Nên coi như tha cho việc ông ta truy nã mình.

Nhìn tài sản trong Sơn Hà Đồ và Tinh Giới, Lâm Vân không khỏi cảm thán một tiếng. Chuyển đi này thu hoạch thật lớn khiến hắn rất hài lòng. Linh thạch Thượng Phẩm đã đạt tới hai triệu viên. Linh thạch Trung Phẩm thì nhiều vô số kể. Còn có hai giới chỉ chưa được mở ra nữa. Một cái là giới chỉ của phân thân lão tổ Côn Luân, một cái là của Chiêm Việt.

Nửa ngày sau, Lâm Vân bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hắn rõ ràng cảm thấy sự ba động của một linh lực rất quen thuộc. Là người quen của mình sao? Lâm Vân tập trung cảm nhận, liền kinh hãi. Đây không phải là linh lực phát ra từ cái vòng cổ mà mình đã luyện chế sao?

....

Tĩnh Như thật không ngờ, mới chỉ vài ngày, ba tên tu sĩ kia lại tìm tới nàng. Ở một nơi mà tu sĩ cấp cao nhất là Trúc Cơ, nếu có thể lôi kéo quan hệ với đội tuần tra phường thị. Thì trên cơ bản có thể muốn làm gì thì làm. Mà ba tên tu sĩ này đã lôi kéo được quan hệ như vậy. Nghe nói một tên tu sĩ họ Trần còn là đối tác của bọn chúng.

Mọi người sau lưng gọi ba người này là Tam Độc. Chỉ cần bọn chúng vừa ý mục tiêu nào thì sẽ tìm kiếm cướp đoạt. Nhưng ba người này đều là những tu sĩ giàu có. Mà mình chỉ là một tu sĩ Luyện Khí tầng hai nghèo, vì sao gần đây bọn chúng cứ muốn hướng về mình nhỉ? Tĩnh Như thật không hiểu.

Các tu sĩ trong phường thị này đều là tu sĩ cấp thấp. Nhưng bọn họ không phải là những kẻ ngu ngốc. Tam Độc liên tục tới tìm Tĩnh Như gây phiền toái, nhất định là có thù riêng hay là vì nguyên nhân gì đó. Nếu chộc giận ba người kia, thì chắc không có chỗ sống trong cái phường thị này.

Cho nên khi ba người kia lại tới tìm Tĩnh Như, những người bán hàng rong xung quanh đều lục đục rời đi. Bọn họ không muốn liên lụy vào trong đó.

- Số linh thạch mà tôi kiếm được hai tháng, đều bị các anh lừa lấy mất. Vì sao các anh còn cứ nhắm vào tôi làm gì?

Tĩnh Như phần nộ nhìn ba tên. Trong vòng hai tháng, bọn chúng đã chiếm hai mươi viên linh thạch của nàng. Nàng muốn cướp linh thạch về, nhưng cũng biết đây là vọng tưởng.

Nàng suy nghĩ, hay là mình rời khỏi đây thôi. Chỗ này mình đã không thể sống nổi rồi. Nhưng không biết nên đi đâu bây giờ?

- Hai mươi viên linh thạch có là gì. Bởi vì linh thảo giả mà người bán, chúng ta đem luyện chế thành đan dược. Kết quả là khiến cho một sư đệ của ta bị chết vì độc. Hừ, một mạng người, hai mươi viên linh thạch có thể đền bù nổi sao?

Nam tử cao gầy lạnh lùng nói.

Tĩnh Như đương nhiên biết những người này muốn lừa bịp tống tiền nàng. Nhưng ở đây, nàng là người vô thân vô cố. Cũng không có nơi nào để giải oan. Huống hồ phường thị này là do tu sĩ Trúc Cơ mở, căn bản không phải là một phường thị chính quy. Người duy nhất có thể nói chuyện giúp nàng

là Liễu San. Nhưng không biết chị ấy bao giờ mới trở về. Nếu chị ấy rời đi phường thị, nàng thật không biết mình phải làm gì?

- Rốt cuộc các anh muốn thế nào?

Tĩnh Như biết mình không thể đấu được bọn chúng. Cũng biết không thể sống thêm ở đây được nữa.

- Còn thế nào nữa, chúng ta là người giảng đạo lý. Chỉ cần đền cho chúng ta một ít linh thạch là được. Hắc hắc.

Tên tu sĩ ở giữa cười nham hiểm nói.

- Tôi không có linh thạch.

Tĩnh Như không chút do dự cự tuyệt.

- Không có linh thạch? Sao ta nghe nói người đã tích trữ được linh thạch vài năm rồi. Phỏng chừng người là người giàu có nhất trong phường thị này ấy chứ. Vậy mà người lại nói không có linh thạch?

Tên cao gầy lạnh lùng nói tiếp. Lời nói còn mang theo vẻ châm chọc.

Tĩnh Như lập tức hiểu, những người này nhắm nhe số linh thạch mà mình tiết kiệm được. Khó trách bọn chúng không ngừng gây sự với mình. Trong lòng nàng không khỏi giận dữ. Nàng tiết kiệm linh thạch nhiều năm như vậy là để cho Lâm Vân. Vô luận như thế nào, nàng sẽ không giao cho những tên khốn kiếp này.

- Năm mơ đi.

Tĩnh Như nghiêng răng nói.

Nhưng lời của Tĩnh Như còn chưa dứt, tên tu sĩ cao gầy đã tung một cước vào người Tĩnh Như. Nàng lập tức té ngã xuống đất.

- Năm mơ à? Đừng tưởng chúng ta không biết người là con gái. Dù dung mạo của người có xấu chút, nhưng ba người chúng ta sẽ không ghét bỏ người đâu. Mà một người nghèo như người sao lại có pháp khí vòng cổ nhỉ? Rốt cuộc thì có giao linh thạch hay không?

Tu sĩ cao gầy càng nói chuyện càng âm lãnh.

Tĩnh Như rung mình một cái. Thì ra vài tên khốn kiếp này đã biết mình là nữ giả trang nam. May mà trước khi tới đây, mình đã hóa trang thành xấu xí. Bằng không thì đã sớm rơi vào tay của bọn chúng rồi.

- Vòng cổ này của ta.

Tên cao gầy nói, vươn tay muốn lấy vòng cổ trên người Tĩnh Như.

- Người dám ngang nhiên cướp đoạt trong phường thị sao?

Tĩnh Như lập tức kêu lên. Ở một nơi không có người thân nào của mình, chiếc vòng cổ chính là sinh mạng thứ hai của nàng. Vô luận như thế nào nàng cũng không để bọn chúng cướp đi.

- Ai nói là ta cướp? Là người cho mới đúng.

Tên tu sĩ cao gầy còn chưa dứt lời, bàn tay chạm vào vòng cổ đã bị văng ra.

- Ái chà, vẫn là pháp khí phòng ngự cơ đấy. Đúng là thứ tốt.

Nói xong, tên tu sĩ cao gầy lại vươn tay chụp tới.

Tĩnh Như không muốn bọn chúng đụng vào vòng cổ của mình, liền lăn một vòng, tránh thoát tên tu sĩ cao gầy kia chụp được.

- Người dám tránh?

Tên cao gầy thấy Tĩnh Như lại dám tránh mình, trong lòng liền tức giận.

Tên cao gầy đang muốn tiếp tục tiến lên thì đã bị tu sĩ im lặng này giờ ngăn cản:

- Hà Phiền, đừng động thủ chỗ này. Chúng ta nghĩ biện pháp lôi cô ta ra bên ngoài phường thị thì động thủ. Bằng không sẽ ảnh hưởng tới mặt mũi của Trần đại ca.

Tên cao gầy gật đầu, thu tay lại, u ám nói:

- Ta nhớ người ở chỗ này đã được bốn năm năm rồi phải không. Chẳng lẽ người không biết ba huynh đệ chúng ta vừa ý cái gì, sẽ không để thoát sao? Cho người hai lựa chọn, một là bồi thường linh thạch. Hai là ấm giường cho huynh đệ chúng ta. Đương nhiên linh thạch vẫn phải đưa rồi.

- Cút đi...

Tĩnh Như không ngờ bọn chúng vô sỉ như vậy. Có thể ngang nhiên cướp đoạt trong phường thị.

- Ha ha, muốn lão tử biến đi, phải xem người có khả năng đó không?

Tên cao gầy nói xong, muốn đi lên động thủ.

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Một giọng nói nghiêm khắc truyền đến. Là một tu sĩ cấp cao.

Tên cao gầy và đồng bọn rùng mình một cái, đồng thời nảy sinh sự sợ hãi. Loại uy áp như vậy, nhất định là của tu sĩ Trúc Cơ.

Một người trung niên tuổi chừng 40, không biết khi nào đã đứng ở trước mặt ba người.

- Lưu môn chủ? Văn bối tham kiến tiền bối.

Ba người hồi phục tinh thần. Trong cả phường thị này chỉ có một tu sĩ Trúc Cơ duy nhất, là Lưu Kỳ. Nên ba người vội vàng làm lễ.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Tên Lưu Kỳ rất ít khi tới phường thị. Bởi vì gã đang tập trung tấn cấp tới Kết Đan Kỳ. Tu vị hiện tại của gã là Trúc Cơ hậu kỳ điện phong.

Chỉ là hôm nay ngẫu nhiên đi qua phường thị, thì trông thấy phường thị của mình xảy ra tranh chấp. Khiến cho gã rất là tức giận. Càng làm cho gã tức giận, đó là không nhìn thấy mặt mũi hai tên đệ tử tuần tra của mình đâu.

- Bẩm báo tiền bối, cô gái này tên là Niệm Vân. Vì chúng tôi mua phải một cây thảo dược giả của cô ta, kết quả khiến một tu sĩ huynh đệ của chúng tôi chết đi. Chúng tôi bảo cô ta đền một ít linh thạch, nhưng cô ta lại không đồng ý.

Tên cao gầy vội vàng nói.

Y cho rằng Lưu Kỳ là một tiền bối Trúc Cơ, không có khả năng vì một chuyện nhỏ như vậy điều tra rõ đầu đuôi. Hơn nữa nghe nói ông ta còn đang tập trung thời gian để thăng cấp tới Kết Đan, nên càng không có thời gian rảnh như vậy. Đây cũng là nguyên nhân y dám bịa đặt nói dối trước mặt một tu sĩ Trúc Cơ.

- À , là một cô gái?

Lưu Kỳ nhìn kỹ, Tĩnh Như quả nhiên là một nữ tử có tu vị Luyện Khí tầng hai. Nhưng có vẻ cô ta đã dịch dung.

Lưu Kỳ giơ tay lên, một phép thuật đã xóa bỏ bụi bặm trên người Tĩnh Như.

Tĩnh Như thấy vết hóa trang của mình đang bị biến mất. Nhìn đôi bàn tay trở nên trắng noãn, trong lòng thầm kêu không tốt. Nhưng nàng mới chỉ là Luyện Khí tầng hai, sao có thể chống trả được chứ.

Các tu sĩ ở đây nhìn thấy dung mạo của Tĩnh Như như vậy đều ngây ngẩn cả người. Không ngờ lại là một nữ tu tuyệt mỹ. Ba tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ kia cũng âm thầm hối tiếc. Nếu biết nữ tu này xinh đẹp như vậy, thì đã thu thập cô ta rồi, đâu cần phải chờ tới bây giờ.

Lưu Kỳ vừa nhìn thấy liền tâm động. Mỹ mạo của cô gái này không hề thua kém Thánh nữ của phái Dao Hoa mà gã chỉ dám nhìn từ xa. Nhưng Thánh nữ chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi, hai người căn bản không thuộc một tầng lớp.

Không ngờ hôm nay mình lại gặp một cô gái có dung mạo như vậy ở phường thị. Lưu Kỳ chỉ muốn cười to một tiếng:

- Cô tên là Niệm Vân nhỉ? Cố có bằng lòng đi cùng tôi không? Tôi là chủ nhân của phường thị này. Chỉ cần cô đồng ý, về sau cô không cần tới nơi này bày hàng nữa. Cô muốn bao nhiêu linh thạch thì có bấy nhiêu. Kẻ nào đã đắc tội cô, tôi sẽ xử lý kẻ đó. Cô thấy thế nào?

Lưu Kỳ cố gắng áp chế thanh âm sao cho bình tĩnh.

Nghe Lưu Kỳ nói vậy, sắc mặt của ba tên Luyện Khí Kỳ kia đều trắng bệch, lo sợ bất an.

- Thực xin lỗi, tiền bối, tôi chỉ muốn ở chỗ này bày cửa hàng mà thôi. Chứ không muốn đi đâu cả. Cảm ơn tiền bối đã giải vây/. Tôi xin cáo từ.

Tĩnh Như vội vàng đứng lên, thu thập hàng hóa muốn rời đi.

Sắc mặt của Lưu Kỳ liền trầm xuống, nói:

- Cô có biết hậu quả của việc cự tuyệt tu sĩ Trúc Cơ là như thế nào không? Đừng khiến tôi phải tức giận.

Trong lòng Tĩnh Như cũng trầm xuống. Nàng biết tên tu sĩ Trúc Cơ kia muốn cái gì. Nhưng không biết nên làm thế nào cho phải.

Thấy bộ dáng thất kinh của Tĩnh Như, Lưu Kỳ ôn hòa cười:

- Cô không cần phải lo lắng. Chỉ cần làm đạo lữ của tôi, tôi sẽ bảo vệ cho cô. Đi thôi, về sau tôi sẽ khiến cô vui vẻ.

Tĩnh Như không như Lưu Kỳ suy nghĩ đi theo, mà là lui về hai bước:

- Tiền bối, tôi đã có chồng rồi, mong tiền bối tự trọng.

Sắc mặt của Lưu Kỳ như mây đen, hừ lạnh một tiếng:

- Đã cho mặt mũi, còn không biết xấu hổ.

Lưu Kỳ không còn kiên nhẫn để mè nheo với Tĩnh Như nữa. Liền giơ tay cách không chụp Tĩnh Như. Tĩnh Như chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cực lớn kéo nàng về phía tên tu sĩ Trúc Cơ kia. Trong lòng nàng quýnh lên, chiếc vòng cổ lại phóng ra linh lực phòng ngự.

- Ủa, lại có vòng cổ bảo vệ cơ đây. Vòng cổ này là ai đưa cho cô? Cô không nói cũng không sao. Tôi mang cô về hỏi là được.

Lưu Kỳ hơi ngạc nhiên. Loại vòng cổ như vậy chỉ có tu sĩ Kết Đan Kỳ mới có thể luyện chế được. Lẽ nào cô ta lại quen biết tu sĩ Kết Đan?

- Là của ta tặng. Người có gan thì cứ hỏi ta là được.

Một thanh âm đột ngột vang lên. Thậm chí người xung quanh còn không ai nhìn thấy người kia đến lúc nào, từ đâu tới

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 369: Trừng Trị

L

âm Vân thật không ngờ Tĩnh Như lại xuất hiện ở Khôn Truân Giới, còn bị người bức bách. Lửa giận trong người của hắn lập tức bùng lên. Nhìn bộ dáng rách rưới của Tĩnh Như, là hắn biết nàng đã ở đây chịu không ít đau khổ. Thật sự làm khó cho nàng. Một người phạm tới đây còn có thể sinh tồn được.

- Lâm Vân...

Tĩnh Như cơ hồ không dám tin vào mắt của mình. Chẳng lẽ mình đang nằm mơ? Mặc kệ có phải là mơ hay không, Tĩnh Như cũng không chút do dự, cũng không quan tâm rụt rè, nhào vào lòng của Lâm Vân.

Mấy năm qua, nàng sinh hoạt trong một thế giới xa lạ. Nếu không phải còn có một tín niệm duy trì nàng, thì nàng đã sớm sụp đổ rồi.

Ôm Tĩnh Như đã khóc như mưa, Lâm Vân không biết an ủi nàng như thế nào. Cũng không biết nàng tới đây kiểu gì. Tính cách của Tĩnh Như rất ít nói, nhưng tuyệt đối là một cô gái mạnh mẽ. Nàng sẽ không rơi lệ vì một chuyện bình thường. Rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì vậy? Nhưng Lâm Vân cũng biết, hiện tại không phải là lúc hỏi những điều đấy.

- Lâm Vân? Ngài chính là Lâm Vân bị truy nã mấy năm trước? Ngày hôm qua còn áp chế cả tu sĩ Hóa Thần, Lâm tiên bối? Ngài là chồng của Niệm Vân sao?

Lưu Kỳ càng nói càng run. Thật không ngờ chồng của cô gái này lại là một nhân vật khủng bố. Việc Lâm Vân áp chế một tu sĩ Hóa Thần, phỏng chừng đã truyền khắp nửa cái Khôn Truân Giới rồi.

- Tin tức của người linh thông thật đấy. Tĩnh Như, em nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Vân nhẹ nhàng vỗ bờ vai của Tĩnh Như, rồi giúp nàng chỉnh lại đầu tóc rối bời. Trong lòng hẩn thẩn than một tiếng. Tĩnh Như đổi tên thành Niệm Vân, không phải là nghĩ tới hẩn sao?

- Niệm Vân, em có sao không?

Khi Liễu San trở về thì nghe thấy Niệm Vân bị bắt nạt, liền vội vàng chạy đến. Thì mới phát hiện Niệm Vân rõ ràng nằm trong ngực của một người nam tử. Lại nhìn một vòng thì chấn động, ngay cả đông chủ phường thị Lưu Kỳ cũng ở đây. Trong lòng cô ta hoảng hốt, đang chuẩn bị cúi người hành lễ với tiền bối Trúc Cơ.

- San tử, chị trở lại rồi à.

Tĩnh Như thấy Liễu San tới, liền xấu hổ rời khỏi lòng Lâm Vân. Nhưng một tay của nàng vẫn nắm chặt lấy áo của Lâm Vân. Nàng sợ một khi mình buông lỏng, Lâm Vân sẽ biến mất vậy.

Lâm Vân thấy một cô gái có tính cách như Tĩnh Như còn bị người khác bắt nạt trở nên sợ hãi như vậy. Rốt cuộc không át chế được lửa giận. Hai mắt lạnh lùng nhìn về phía Lưu Kỳ đang run rẩy và ba tên Luyện Khí Kỳ đã tê liệt trên mặt đất. Sau đó hẩn nhìn về phía một tu sĩ già hỏi:

- Ông nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Uy thế của Lâm Vân đã khiến các tu sĩ xung quanh đều kinh sợ. Nên tu sĩ già kia không dám giấu diếm. Kể lại việc Tam Độc bắt nạt Tĩnh Như như thế nào. Còn muốn cướp lấy linh thạch của Tĩnh Như. Còn kể lại cả việc Lưu Kỳ cưỡng bức Tĩnh Như làm đạo lữ.

Liễu San nghe người xung quanh nói người này là Lâm Vân. Lại nghĩ tới việc Niệm Vân luôn lo lắng cho người tu sĩ bị rơi vào tuyệt cảnh Thiên Diễm kia. Thì biết Niệm Vân quen biết Lâm Vân. Trong lòng âm thầm cao hứng thay cho Niệm Vân. Thật không ngờ cô bé ở cùng phòng với mình mấy năm này, lại có hậu trường lớn như vậy.

Cô ta đã nghe nói việc Lâm Vân đánh bại tu sĩ Hóa Thần ở Vạn Bảo Các. Chuyện này tạo cho cô ta một rung động thật lớn. Nghe nói mấy trước, Lâm Vân mới chỉ là một tu sĩ Kết Đan. Vậy mà hiện tại hẳn đã có thể đánh bại tu sĩ Hóa Thần. Xem ra, ở mãi một cái phường thị chỉ có tu sĩ Luyện Khí Kỳ thì không có tiền đồ gì lắm. Cô ta quyết định đi ra ngoài mạo hiểm.

Lần này Liễu San trở về là để cáo từ Niệm Vân. Nhưng không ngờ lại được nhìn thấy tu sĩ khiến cả Khôn Truân Giới nổi sóng. Hẳn còn là chồng của Niệm Vân nữa chứ. Trong lòng cô ta chấn động vô cùng. Lúc nhìn thấy dung nhan kiều diễm và mỹ mạo của Niệm Vân, cô ta cuối cùng mới minh bạch gì đó. Khó trách Niệm Vân phải đóng giả thành con trai.

Khiếp sợ qua đi, chỉ là sự bội phục với tấm si tình của Niệm Vân. Niệm Vân thu thập linh thạch như vậy, chính mình cũng không nỡ dùng, nguyên lai là để dành cho Lâm Vân. Cho tới bây giờ đều chưa nhìn thấy cô ấy sử dụng dù chỉ một viên linh thạch. Bằng không tu luyện vài năm rồi mà vẫn chỉ tăng thứ hai.

- Lâm tiên bối, tôi có điều muốn kể cho ngài.

Sau đó Liễu San kể lại việc Tĩnh Như không nỡ dùng linh thạch như thế nào. Còn hay bị vài tên tu sĩ trong phường thị bắt nạt. Kể tất tằn tật cho Lâm Vân. Thậm chí còn nói cho hẳn biết, Tĩnh Như vì bảo vệ số linh thạch đã vô số lần bị đánh.

Lâm Vân càng nghe càng tức giận. Ánh mắt nhìn ba tên tu sĩ và tên Lưu Kỳ đã trở nên âm lãnh. Hiện tại hẳn cảm thấy mình có lỗi với Tĩnh Như, vì đã

để tuổi thanh xuân của nàng ấy lãng phí ở đây.

Lưu Kỳ như bị chui vào hầm băng vậy. Gã muốn xin khoan dung, nhưng gã biết, ở trước mặt một tu sĩ Hóa Thần, mình còn không bằng một con kiến. Lưu Kỳ muốn dùng tài sản của mình để đổi một mạng, nhưng cũng biết số tài sản đó không đủ để Lâm Vân coi trọng.

Nhìn cô gái đang ôm Lâm Vân kia, trong lòng Lưu Kỳ thầm hận. Người có một người chồng là tu sĩ Hóa Thần, còn tới cái phường thị của ta giả trư ăn thịt hổ làm gì?

Lâm Vân không dài dòng, tiện tay vung Tinh Hỏa đốt cháy tên tu sĩ Trúc Cơ thành tro bụi. Thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp.

Trữ vật giới của tên Lưu Kỳ được Lâm Vân ném cho lão già kia:

- Đây là phần thưởng cho ông.

Lão già này thật không ngờ Lâm Vân có thể hào phóng tặng cho mình túi trữ vật của một tu sĩ Trúc Cơ như vậy. Trong lòng hưng phấn suýt nữa bị hôn mê bất tỉnh. Nửa ngày mới hồi phục tinh thần.

Tĩnh Như ôm sát bên người Lâm Vân. Hiện tại nàng không quan tâm tới hết thảy. Ngay cả Lâm Vân làm gì, nàng cũng không biết. Trái tim của nàng như muốn vỡ òa trong sự sung sướng.

Hai tên tu sĩ tuần tra đã nhìn thấy một màn này, vội vàng chui vào đám đông, muốn chạy trốn. Nhưng đám đông vừa thấy bọn chúng liền tách ra. Lâm Vân vung tay tạo thành một bàn tay khổng lồ, kéo hai tên này lại rồi ném về phía Tam Độ.

- Hai người là tu sĩ tuần tra phải không?

Ngữ khí của Lâm Vân lạnh như băng.

- Vâng, vâng, mong tiền bối tha mạng. Chúng tôi là người của Lưu gia. Mong tiền bối nể mặt Lưu gia, tha cho chúng tôi một mạng.

Một tên tu sĩ vội vàng nói.

- Lưu gia? Người không thấy sư phụ của các người bị ta đốt thành tro rồi sao? Tuy nhiên, các người chết không được thoải mái như gã đây đâu.

Lâm Vân nói xong, vung tay tạo thành một trận pháp bao vây năm tên này. Rồi ném một chùm Tinh Hỏa vào trong đó. Cũng không nhìn năm tên Luyện Khí Kỳ quần quai như thế nào, dẫn theo Tĩnh Như rời đi:

- Chúng ta đi thôi.

- Vâng.

Tĩnh Như không hề có ý kiến.

Ở trong trận pháp truyền đến tiếng kêu đau đớn chói tai và tiếng cầu xin tha thứ. Nhưng không có ai dám tới gần

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 370: Thu Nhận Đệ Tử Thứ Hai

N

iệm Vân, thì ra tên thật của em là Tĩnh Như. Cũng đến lúc chị rời khỏi đây rồi.

Liễu San thấy Tĩnh Như có vẻ như đã quên mình, trong lòng hơi thất vọng, nên chủ động nói.

- À chị Liễu San.

Tĩnh Như lúc này mới phản ứng, vội vàng buông cánh tay của Lâm Vân ra, nắm tay của Liễu San rồi nói:

- Chị phải đi à? Em cảm ơn chị vì mấy năm nay chị đã chiều cố em. Nếu không có chị, em đã

Tĩnh Như nghĩ tới những việc mà Liễu San đã giúp mình trong mấy năm qua. Nàng cũng rất lý giải chị ấy rời khỏi chỗ này để đi tìm kỳ ngộ. Nếu không gặp được Lâm Vân, thì Tĩnh Như đã muốn đi theo Liễu San rời khỏi nơi này rồi.

- Cảm ơn cô đã giúp đỡ Tĩnh Như trong mấy năm. Không biết tôi có thể giúp cô việc gì hay không?

Lâm Vân nghe Tĩnh Như nói vậy, cũng rất biết ơn Liễu San. Có thể tượng tưởng, Tĩnh Như không có Liễu San chiều cố, thì cuộc sống của nàng ấy ở đây sẽ bi thảm như thế nào.

- Tôi...

Liễu San sững sờ. Một tiên bối Hóa Thần hỏi có thể giúp đỡ mình cái gì hay không, đây chính là kỳ ngộ lớn a. Nếu có tu sĩ Hóa Thần trợ giúp, thì mình

cần gì phải đi ra ngoài tìm kiếm? Một túi trữ vật của tu sĩ Trúc Cơ, Lâm tiền bối không do dự cho người khác. Chứng tỏ lâm tiền bối rất giàu có.

Lâm Vân biết những lời này của mình rất có ý nghĩa với một Luyện Khí Kỳ tăng mười hai, nên không thúc giục cô ta. Nhưng Tĩnh Như lại không hiểu được như vậy. Nàng thấy Liễu San sững sờ, vội vàng kéo tay của Liễu San, nói:

- Chị San, chị không sao chứ?

- À, chị...

Hồi phục tinh thần, Liễu San bỗng nhiên quỳ xuống:

- Cầu mong tiền bối thu tôi làm đệ tử.

- Chị San, chị làm gì vậy? Mau đứng lên.

Tĩnh Như vội vàng kéo Liễu San lên. Nhưng Liễu San chỉ đẩy vế chờ mong nhìn Lâm Vân. Trong lòng cô ta thầm than, Niệm Vân có một hậu trường tốt như vậy, lại không biết cố gắng tu luyện. Thật là phí của trời.

Mặc dù Tĩnh Như biết những người tu chân coi trọng việc đề cao tu vị hơn hết thảy. Nhưng nàng vẫn chưa thể dùng nhập với kiểu suy nghĩ đó. Nếu không phải buổi tối nhàn rỗi vô sự, thì ngay cả Luyện Khí tăng một nàng cũng không luyện tới rồi.

Lâm Vân giật mình nhìn Liễu San. Tuy cô ta có khuôn mặt không phải thanh tú, nhưng có vẻ là người khôn khéo, có chủ kiến và quyết đoán. Nếu đã thu đệ tử, thì thu thêm vài người cũng không sao.

- Cô đứng lên đi, tôi đồng ý nhận cô làm đệ tử.

Lâm Vân mỉm cười nói.

Liễu San sững sờ rồi chuyển sang mừng rỡ. Cô ta thật không ngờ một tu sĩ Hóa Thần lại chấp nhận mình làm đệ tử dễ dàng như vậy. Điều này nói ra, chắc chẳng ai tin.

- Ở đây tôi có vài chai đan dược, cô cầm lấy đi. Cố gắng tăng cường tu vị. Còn hai chiếc linh khí này nữa, cô cũng cầm đi.

Những thứ này, Lâm Vân đều lấy từ Vạn Bảo Các.

- Trúc Cơ Đan? Hoàng Nguyên Đan? Linh khí công kích Thượng Phẩm, linh khí phòng ngự Thượng Phẩm?

Liễu San nhận lấy mấy thứ Lâm Vân đưa, liền ngây ngẩn cả người, hai mắt trở nên ươn ướt. Mỗi giờ mỗi khắc cô ta đều cố gắng tu luyện, nhưng mười năm qua, tu vị của cô ta mới tới Luyện Khí điền phong. Mà hiện tại trong tay mình là hai pháp khí Thượng Phẩm. Những thứ có lẽ cả đời cô ta cũng không kiếm được.

- Sư phụ, con...

Liễu San không biết nói như thế nào để bày tỏ tâm trạng của mình lúc này.

- Không phải nghĩ nhiều đâu. Những thứ này chỉ là mấy thứ đơn giản. Nếu cô cố gắng, thì Kết Đan, Nguyên Anh không phải là khó.

Những lời này của Lâm Vân không phải là nói bừa. Hiện tại hắn có mấy quyển Đan Quyết. Mà trong giới chỉ thì có vô số linh thảo, đan dược nào mà chả luyện được? Cho dù hắn luyện chế không được, thì hắn có thể dùng linh thạch để mua.

- Vâng, sư phụ.

Liễu San vẫn chưa tin những điều này là thật.

- Liễu San, hiện tại tôi muốn dẫn Tĩnh Như rời đi. Cô cứ ở chỗ này tu luyện vậy. Hiện tại tôi có 30% cổ phần của Vạn Bảo Các, cô còn có một sư huynh ở đó. Cô đến đó tu luyện cũng được. Một là chỗ đó tương đối an toàn. Thứ hai là nếu cần gì, có thể trực tiếp hỏi sư huynh của cô là Thất Tín.

Lâm Vân nghĩ bụng, ở Vạn Bảo Các, mình chỉ có một mình Thất Tín trông coi, có vẻ không ổn. Hiện tại thêm Liễu San tới đó giúp việc, lại cho cô ta một chỗ tu luyện an toàn, đúng là một công đôi việc.

Liễu San lại bị hù sợ. Cho dù cô ta chỉ là một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, nhưng không có nghĩa là cô ta không biết Vạn Bảo Các. Sự phụ của mình kinh khủng thật, không những là đồng gia ở đó, còn có 30% cổ phần Vạn Bảo Các nữa chứ.

Lâm Vân biết tu vị của Liễu San không cao. Nên dẫn theo cô ta tới Vạn Bảo Các ở phường thị Đông Lâm luôn. Dặn dò Thất Tín chiếu cố Liễu San, rồi mới dẫn theo Tĩnh Như rời khỏi phường thị Đông Lâm.

Lúc này Lâm Vân mới có thời gian hỏi Tĩnh Như vì sao lại luân lạc tới Khôn Truân Giới.

....

- Thật đúng là to gan lớn mật.

Nghe xong Tĩnh Như kể lại, Lâm Vân đã nổi lên sát khí. Tên chó chết Thổ Thất kia, không thể để cho y sống được.

- Em nói em bị đưa tới đây là vì một truyền tống trận phải không?

Lâm Vân chợt nhớ tới nguyên nhân vì sao Tĩnh Như ở đây. Hẳn định thông qua Hỗn Động Sơn Hà Đồ để đi qua kết giới rồi trở về Địa Cầu. Nhưng làm như vậy, hẳn có thể bị trọng thương. Hơn nữa theo thông tin lấy được từ Vi Trân. Tu vị càng cao, bị cản trở càng lớn.

Nếu đã có truyền tống trận, vậy thì không thể tốt hơn. Khi Tĩnh Như đưa Lâm Vân tới cây đại thụ lần trước, Lâm Vân liền thầm khen người bố trí truyền tống trận này thật thông minh. Nhưng Lâm Vân lại không hiểu, vì sao truyền tống trận ở núi Cửu Hoa lại không bí mật như vậy.

Bên trong cây đại thụ rất tối, nên Lâm Vân lấy một viên Dạ Minh Châu ra. Bên trong liền sáng lên một ánh sáng nhu hòa. Bởi vì Tĩnh Như đã từng tới đây quét dọn vài lần, nên trong này có vẻ sạch sẽ.

Tĩnh Như thì sửng sốt nhìn Dạ Minh Châu trong tay của Lâm Vân. Mấy năm trước nàng nghe nói Lâm Vân đã bán đấu giá một viên Dạ Minh Châu. Không ngờ hãn vẫn còn.

- Nếu em thích thì cầm lấy.

Lâm Vân đưa viên Dạ Minh Châu cho Tĩnh Như.

- Cảm ơn anh.

Tĩnh Như nhận lấy viên Dạ Minh Châu, nàng xác thực rất thích viên ngọc có ánh sáng nhu hòa này.

- Trong này còn có một cái túi, không biết bên trong là cái gì?

Lâm Vân bỗng nhìn thấy một gói nhỏ ở trong thân cây. Trong cái gói đó có sự ba động của linh khí.

- À, đây là số linh thạch mà mấy năm qua em đã giúp anh tích góp được. Nhưng hiện tại có lẽ nó đã không có tác dụng gì với anh rồi.

Tĩnh Như nhặt cái túi lên, vẻ mặt hơi hoảng hốt. Nàng không biết những thứ Lâm Vân cho Liễu San là những thứ gì. Nhưng nàng vẫn nghe nói qua về Trúc Cơ Đan và pháp bảo Thượng Phẩm. Số linh thạch mà nàng tiết

kiêm mấy năm này, chắc cũng không mua được một góc của cái đó. Nên trong lòng nàng hơi mất mát.

Lâm Vân nhận lấy cái túi rồi cởi ra. Ở bên trong có hơn chín trăm viên linh thạch Hạ Phẩm, phát ra linh khí nhàn nhạt. Lâm Vân không biết nên nói cái gì. Hẳn tùy tiện lấy một viên linh thạch Thượng Phẩm cũng quý giá hơn số linh thạch này mấy chục lần. Nhưng hơn chín trăm viên linh thạch Hạ Phẩm vẫn khiến Lâm Vân sửng sờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 371: Đòi Nợ Phái Côn Luân

N

ghe nói các tu sĩ phải cần thứ này để tu luyện nên em mới tích cóp nó lại. Nhưng em biết hiện tại nó đã không có tác dụng gì với anh rồi.

Tĩnh Như thấy Lâm Vân chỉ nhìn túi linh thạch, không nói, thần sắc rất âm đạm, cúi đầu nói nhỏ.

- Anh...

Lâm Vân giống như bị một thứ gì đó chặn ở ngực. Hắn có thể tưởng tượng, một tu sĩ Luyện Khí cấp thấp, sinh sống ở một nơi người ăn thịt người này. Mất năm năm thu thập gần nghìn viên linh thạch là điều không hề dễ dàng. Thậm chí ngay cả một cái túi đựng hoàn chỉnh cũng không có, mà chỉ là một cái túi tự may.

Trong đầu hắn hiện lên dáng vẻ mừng rỡ của Tĩnh Như khi mỗi lần kiếm được một viên linh thạch. Cả bộ dáng của nàng khi bảo vệ số linh thạch không bị người khác cướp mất. Mỗi viên linh thạch Hạ Phẩm này, đối với Lâm Vân mà nói, còn trân quý hơn mỗi viên linh thạch Cực Phẩm vô số lần.

Khó trách, Liễu San đã dạy Tĩnh Như công pháp Tu Chân, nhưng nàng ấy luyện năm năm vẫn chỉ là Luyện Khí tầng hai. Cũng khó trách một tu sĩ Luyện Khí tầng hai lại hay bị bắt nạt như vậy. Hóa ra tất cả là vì số linh thạch này.

- Cảm ơn em, số linh thạch này hữu dụng với anh. Anh sẽ giữ lại rồi chậm rãi dùng.

Lâm Vân cảm thấy, mỗi câu mỗi chữ nói ra sao mà gian nan.

Tĩnh Như nghe thấy Lâm Vân nói số linh thạch đó có tác dụng với hắn, mới nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng nàng cũng có thể trợ giúp Lâm Vân làm vài chuyện. Lúc trước nàng tới tập đoàn Vân Môn làm việc, chính là vì muốn giúp Lâm Vân làm gì đó. Nhưng lúc đó nàng vẫn cảm thấy mình không giúp được gì cho Lâm Vân. Hiện tại rốt cuộc có thể rồi. Chỉ là số linh thạch đó thực sự hữu dụng với Lâm Vân sao? Lúc trước mình nghe nói Trúc Cơ Đan rất đắt cơ mà?

- Tĩnh Như, em đi Miễn Biên là muốn giúp anh lấy đồ đạc phải không?

Hiện tại trái tim của Lâm Vân như bị bóp nghẹt, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

- Vâng, em muốn giúp anh làm vài chuyện. Còn có, còn có, nếu anh trở về, anh sẽ tới hỏi em. Nên em...

Tĩnh Như cúi đầu. Nàng không hề cảm thấy hối hận vì đã giúp Lâm Vân. Trong tích tắc nhìn thấy Lâm Vân, mọi ủy khuất đều đã biến mất.

- Tĩnh Như.

Lâm Vân ghen ngào gọi một tiếng, rồi bế nàng lên.

- Lâm Vân...

Tĩnh Như cũng gọi một tiếng, rồi ôm cổ Lâm Vân. Hai người không kìm nén nổi cảm xúc mà trao nhau một nụ hôn nồng nhiệt.

Tâm thần của Lâm Vân vì kích động, đôi tay đã luồn vào ngực của Tĩnh Như.

Hai người hôn nhau một lúc lâu nhưng vẫn chưa tách ra. Cả người Tĩnh Như đã mềm nhũn, nếu không có Lâm Vân ôm thì đã ngã xuống đất rồi.

Cuối cùng vẫn là Tĩnh Như tách đôi môi ẩm ướt ra trước, ánh mắt trong suốt nhìn Lâm Vân, nhẹ nhàng nói:

- Thân thể của em vốn là của anh.

Nói xong câu đó, Tĩnh Như e thẹn tựa đầu vào bả vai của Lâm Vân. Ánh sáng nhu hòa của Dạ Minh Châu còn vắt lên một màu đỏ nhàn nhạt.

Lâm Vân chợt hồi phục tinh thần. Hắn nghĩ tới Vũ Tích. Nếu bây giờ làm chuyện đó với Tĩnh Như, thì hắn cảm thấy thật xin lỗi Vũ Tích.

Thấy một lúc lâu Lâm Vân không có động tác gì. Tĩnh Như ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Vân:

- Anh sao vậy?

- Tĩnh Như, anh từng nói với Vũ Tích. Có một ngày nào đó anh sẽ dẫn cô ấy tới mặt trăng rồi tổ chức một cuộc hôn lễ đẹp nhất. Đến lúc đó, em đi cùng anh nhé?

Lâm Vân cúi đầu, hôn Tĩnh Như một cái.

Tĩnh Như trầm mặc một lát. Nàng hiểu dụng tâm lương khổ của Lâm Vân. Anh ấy muốn nói rằng nếu mình để ý tới việc anh ấy có vợ, thì anh ấy sẽ không tùy tiện khiến mình chịu thiệt. Phòng chừng còn có một nguyên nhân, anh ấy không muốn làm chuyện đó ở một nơi như vậy.

Dù thấy có chút tiếc nuối, nhưng sống vài năm trong thế giới Tu Chân, tâm trí của nàng đã được rộng mở rất nhiều. Mặc dù chỉ loanh quanh trong một phường thị nhỏ nhỏ, nhưng nàng đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

- Vâng.

Tĩnh Như nhu thuận nằm trong ngực của Lâm Vân. Nàng cũng muốn một hôn lễ xinh đẹp giữa hai người. Bất kỳ một người phụ nữ nào đều có một

giấc mộng như vậy. Cho dù Tĩnh Như rất yêu Lâm Vân, nhưng nàng cũng có tâm tư như thế.

- Em xuống đi, để anh xem truyền tống trận này một lát.

Lâm Vân nhẹ nhàng nói.

- Vâng...

Tĩnh Như đáp ứng nhưng vẫn ôm Lâm Vân không bỏ. Trong lòng nàng xấu hổ vô cùng. Bởi vì cả người nàng hiện tại đều mềm nhũn, không có cách nào đứng dậy.

Lâm Vân cũng thấy không đúng, vội vàng hỏi:

- Tĩnh Như, em làm sao thế?

- Anh là bại hoại...

- Sao bỗng nhiên nói xấu anh vậy?

- Bởi đều do anh làm hại.

-

Hai tiếng sau, Tĩnh Như thay một bộ váy mới, dáng vẻ càng thêm xinh đẹp. Rồi Lâm Vân dẫn theo Tĩnh Như rời khỏi cái thân cây.

- Tĩnh Như, anh vẫn chưa hiểu rõ cấu tạo của truyền tống trận kia. Xem ra chúng ta phải ở lại Khôn Truân Giới thêm một thời gian rồi. Để anh nghiên cứu mấy trận pháp trong thẻ ngọc xem thế nào.

- Vâng, em chỉ cần có anh ở bên cạnh là được.

- Ừ, hiện tại chúng ta đi tới tiên cảnh Côn Luân, anh có món nợ ở đó phải đòi.

Tiên cảnh Côn Luân, một trong mười đại tiên cảnh của Khôn Truân Giới.

- Đẹp quá.

Tĩnh Như nhìn khung cảnh đẹp như vẽ ở đây, không khỏi than một câu.

- Nếu em thích, thì anh cướp chỗ này cho em, cho em là trại chủ.

Lâm Vân cười hắc hắc nói.

- Cảnh đẹp như vậy, anh vừa nói, nó liền trở nên tục tũn rồi. Đúng là nhà giàu mới nổi mà.

Tĩnh Như cười mỉm.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi. Tĩnh Như nói thật đúng tim đen. Mình quả thật là nhà giàu mới nổi. Chỉ là công pháp mà mình sáng tạo kia quá mức nghịch thiên. Không biết có để lại tai họa ngầm gì không. Về sau phải nghiên cứu kỹ mới được.

Lâm Vân lấy một thanh trường thương ra. Đây là một thanh pháp bảo Cực Phẩm. Hiện tại Lâm Vân không có pháp bảo gì tốt, đành phải dùng cây trường thương lấy từ Vạn Bảo Các này. Hắn cảm thấy trường thương hợp với mình nhất. Nếu có điều kiện thì tự luyện chế ra một pháp bảo kiểu trường thương đỉnh cấp cho mình dùng cũng được.

Mấy tiếng rầm rầm kịch liệt vang lên. Một thương này của Lâm Vân đã khiến đại trận bảo vệ tiên cảnh Côn Luân cũng phải chấn động. Ngay lập tức có mấy tên tu sĩ liền bay ra.

- Không biết vì sao đạo hữu lại muốn tấn công trận pháp bảo vệ của chúng tôi?

Nói chuyện là một đạo cô tuổi trung niên. Lâm Vân thấy đạo cô này có tu vị Nguyên Anh sơ kỳ. Mà đứng sau bà ta là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Dung mạo của cô ta không hề thua kém Tĩnh Như và Thẩm Uyên.

Ngoài ra còn có bảy tám tên tu sĩ. Trong đó có một tên Nguyên Anh Kỳ, số còn lại đều là tu sĩ Kết Đan. Ngay cả thiếu nữ xinh đẹp kia cũng là tu sĩ Kết Đan. Lâm Vân không khỏi thầm khen môn phái Côn Luân quả nhiên là một môn phái lớn. Tùy tiện đi ra cũng là đệ tử Kết Đan.

Cho dù ở đây có bố trí trận pháp ngăn cản thần thức. Nhưng thần thức của Lâm Vân vẫn dễ dàng đi vào. Hẳn biết tu sĩ cấp cao trong tiên cảnh Côn Luân không chỉ có vài người này. [/CHARGE]

Nguồn: Mê Truyện

- Ta là Lâm Vân. Lão tổ Côn Luân của các người nợ ta vài thứ, nên ta muốn đòi lại. Mau gọi lão tổ của các người ra đây. Bằng không thì đừng trách ta không khách khí.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

- Thì ra tiền bối chính là Lâm tiền bối. Không biết có thể mời tiền bối vào trong này ngồi một lúc được không?

Đạo cô trung niên nghe thấy là Lâm Vân, liền trở nên khách khí.

Lâm Vân cười ngạo ngễ. Vào thì vào, chẳng lẽ ta còn sợ các người có Hồng Môn Yến. Nên hẳn liền nắm tay của Tĩnh Như bước vào trận pháp. Đồng thời gia tăng khí thế, thuận miệng nói:

- Mời dẫn đường.

Vài tên tu sĩ Kết Đan thấy Lâm Vân kiêu ngạo như vậy, đang định đi lên ngăn cản. Nhưng bỗng nhiên bị một cỗ áp lực khổng lồ đè xuống. Mấy tên

này liền lùi lại vài bước, phun ra máu tươi, sắc mặt đầy kinh hãi.

Thấy Lâm Vân lợi hại như vậy, sắc mặt hai tu sĩ Nguyên Anh càng thêm tái nhợt. Đang muốn nói chuyện thì Lâm Vân đã thu hồi khí thế. Đạo cô trung niên mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:

- Cảm ơn tiền bối đã lưu tình.

Phái Côn Luân chẳng những có động Côn Hư, mà còn có cả điện Côn Hư.

Điện Côn Hư rất nổi tiếng trong thế giới Tu Chân. Thậm chí còn có truyền thuyết, điện Côn Hư vốn là một pháp bảo biến thành. Nhưng trải qua rất nhiều năm cố gắng, phái Côn Luân không có cách nào luyện hóa điện Côn Hư này. Cho nên bọn họ tưởng rằng lời đồn này là vô căn cứ.

Lâm Vân vừa dẫn Tĩnh Như đi theo đạo cô vào điện Côn Hư, cũng cảm thấy nơi này không giống bình thường. Có một khí tức xa xưa nào đó cứ luẩn quẩn trong đại điện. Khiến Lâm Vân thật không nói rõ ra được đó là cảm giác gì.

- Mời Lâm tiền bối và cô nương ngồi.

Đạo cô trung niên rất khách khí mời Lâm Vân và Tĩnh Như an vị. Trong lòng bà ta cũng không khỏi ngạc nhiên với tướng mạo của Tĩnh Như. Xung quanh cô ta còn có tiên khí. Chẳng lẽ cô ta đã uống tiên đan sao? Nhưng ngay lập tức bà ta đã vứt bỏ ý nghĩ đó. Điều này sao có thể xảy ra được.

Lâm Vân không nói chuyện, hẳn muốn biết đạo cô này mời hẳn vào đây làm gì. Tĩnh Như cũng không nói gì. Nàng thấy Lâm Vân ngồi xuống thì mới ngồi xuống theo. Rất nhanh đã có hai chén trà thơm ngát được đưa tới.

Thấy hai người Lâm Vân đã ngồi xuống, đạo cô trung niên mới mỉm cười nói:

- Văn bối là môn chủ của Tây Phong thuộc phái Côn Luân, Nhất Huệ. Vị này là phó môn chủ Bắc Phong phái Côn Luân, Chiến Giang. Còn đây là đồ đệ của tôi, Niệm Tiêu.

Đạo cô trung niên chỉ về tên tu sĩ Nguyên Anh và cô gái đứng bên cạnh mình giới thiệu. Hai người này liền bước lên phía trước cúi chào Lâm Vân.

Niệm Tiêu? Lâm Vân không khỏi nhớ tới tên giả Niệm Vân mà Tĩnh Như dùng, liền quay sang cười với Tĩnh Như. Vừa vặn Tĩnh Như cũng nghĩ tới điểm ấy, trên mặt có chút ngượng ngùng. Nàng thấy Lâm Vân nhìn mình, liền cười một tiếng, trong mắt lộ vẻ ôn nhu.

Lâm Vân lại nhìn cô nàng tên Niệm Tiêu kia, trong lòng tự nhủ, cô ta thật xinh đẹp. Chẳng lẽ cô ta cũng giống như Tĩnh Như, có một người bạn trai tên là Tiêu sao? Không biết khi cô ta gặp được người đó có làm những việc như mình và Tĩnh Như làm không? Lâm Vân nghĩ tới đây, liền tà ác cười.

Niệm Tiêu thấy Lâm Vân trẻ tuổi như vậy đã luyện tới tu vị Hóa Thần, trong lòng rất khiếp sợ. Cho dù không biết tuổi thật của hắn là bao nhiêu, nhưng nàng không khỏi bội phục Lâm Vân.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Lâm Vân và cô gái mỹ mạo ngồi bên cạnh kia mắt đi mày lại, không có một chút phong phạm của tiền bối nào, liền không khỏi xem nhẹ. Về sau lại nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vân nhìn về phía mình đầy vẻ hèn mọn bỉ ổi, thì bắt đầu khinh bỉ. Nguyên lai người này là một tu sĩ thích hái hoa ghẹo cỏ. Ấn tượng đối với hắn đã rơi xuống vụn vỡ.

Đồng thời cô ta cũng có cái nhìn xấu với Tĩnh Như. Mặc dù nữ nhân này rất đẹp, nhưng lại yêu mến nam nhân như thế. Chắc là vì tu vị của Lâm Vân cao, nên mới theo đuôi nịnh nọt.

Nhất Huệ thấy Lâm Vân khi nhìn về phía đồ đệ của mình thì đầy vẻ khác thường, liền âm thầm vui vẻ. Không khỏi ho khan một tiếng. Mặt Lâm Vân đỏ lên, thầm nói các người đã hiểu lầm, ta không hèn mọn bỉ ổi như các

người nghĩ. Nhưng lời này sao có thể giải thích ra ngoài được. Đành phải nhìn Nhất Huệ hỏi:

- Không biết sư tổ của các người có ở đây không. Hôm nay ta tới đây là muốn gặp y.

Nói xong câu đó, Lâm Vân đã trở lại vẻ bình tĩnh và lạnh lùng.

- Lâm tiền bối, mấy ngày trước Vương tổ sư đã đi ra ngoài du lịch rồi, đến hôm nay còn chưa về. Trước khi đi, tổ sư đã dặn dò chúng tôi, nếu Lâm tiền bối tới, thì không được chậm trễ. Còn mấy vị môn chủ và chưong môn thì đang bế quan, không thể đi ra tiếp đón tiền bối được. Mong tiền bối rộng lượng bỏ quá cho.

Nhất Huệ tôn kính bái bái.

Cho dù Nhất Huệ đã khách khí như vậy, nhưng Lâm Vân vẫn nghe ra hàm ý trong đó. Một là ngoại trừ một môn chủ và phó môn chủ ở đây, các môn chủ khác đều đang bế quan. Thứ hai là lão tổ Côn Luân không dám gặp lại mình, chắc y có ý cúi đầu trước mình.

Bởi vì một lão tổ Nguyên Anh hậu kỳ như y, thì cần gì phải đi ra ngoài du lịch làm gì. Huống hồ mấy năm trước, bởi vì cường chế phá vỡ kết giới, lão tổ Côn Luân đã bị trọng thương. Lâm Vân không tin thương thế của y đã khỏi hẳn. Cho dù có khỏi hoàn toàn đi chăng nữa, cũng không nên đi du lịch. Còn có, Lâm Vân không tin những người kia đang bế quan. Nói không chừng bọn chúng đang âm thầm bố trí cái gì đó ở phía sau.

Mà vô luận như thế nào, hẳn không thể buông tha lão tổ Côn Luân kia. Bởi vì y đã từng tính kế giết cả nhà mình. Cho dù y có cúi đầu chịu thua đi chăng nữa, Lâm Vân cũng sẽ không buông tha.

Có thể khẳng định, nếu thực lực của mình yếu hơn y, thì sẽ bị lão tổ Côn Luân kia đánh cho xương cốt không còn.

Thấy Lâm Vân nghe xong chỉ cười lạnh không nói. Nhất Huệ không biết vì nguyên nhân gì Lâm Vân muốn tìm lão tổ của mình. Nhưng bà ta khẳng định đây không phải là chuyện tốt. Chắc hai người có ân oán gì đó, với địa vị của mình, sao có thể đi ra điều giải được.

Mà tổ sư vừa mới nghe nói vị Lâm tiền bối này đánh bại tu sĩ Hóa Thần, liền dặn dò mình. Nếu Lâm Vân tới thì nói cho hẳn biết, ông ta đã rời khỏi phái Côn Luân. Điều này chứng tỏ lão tổ đã đắc tội Lâm tiền bối. Lại nghĩ tới chuyện mấy năm trước, phái Côn Luân đã truy nã Lâm Vân, Nhất Huệ đã đoán ra được bảy tám phần.

Bỗng nhiên bà ta hơi biết ơn vì Lâm Vân không giết lung tung người trong phái. Nếu như hẳn là một tu sĩ ngoan độc, lại có tu vị cao như vậy, khẳng định sẽ giận chó đánh mèo. Có mấy môn phái có thể ngăn cản được lửa giận của tiền bối Hóa Thần cơ chứ? Nên bà ta rất kính nể với hành động quang minh lỗi lạc của Lâm Vân.

Nhưng Nhất Huệ lại hiểu lầm Lâm Vân. Ý định ban đầu của Lâm Vân chính là giết sạch phái Côn Luân. Nhưng chuyện xảy ra giữa hẳn và Vi Trân đã khiến hẳn thay đổi chủ ý. [/CHARGE]

Một là vì phái Côn Luân là môn phái lớn nhất của Khôn Truân Giới, tiêu diệt hết bọn họ sẽ dẫn tới tu sĩ khác bất mãn. Hơn nữa mình còn có việc buôn bán ở Khôn Truân Giới. Làm vậy sẽ ảnh hưởng hoặc thậm chí không buôn bán gì được. Thứ hai là theo như lời của Vi Trân, có không ít môn phái trong mười ba môn phái lớn cũng có tu sĩ Hóa Thần. Nhưng những tu sĩ này rất ít ra mặt mà thôi. Một khi có liên quan tới sinh tử của môn phái đó, những lão già kia sao có thể làm ngơ được.

Vả lại những tu sĩ Hóa Thần đó đã sống ba tới bốn nghìn năm rồi. Nếu quả thật có mấy tu sĩ Hóa Thần ngăn cản hẳn. Phỏng chừng hẳn không thể chạy trốn, chứ nói gì là việc buôn bán ở đây.

Còn có một điều, Lâm Vân không muốn vì một mình lão tổ Côn Luân mà giận chó đánh mèo cả phái Côn Luân. Hiện tại thế giới Tu Chân ở Khôn Truân Giới đang giữ ở mức thăng bằng. Một khi một môn phái lớn như phái Côn Luân bị hủy diệt, nói không chừng sẽ dẫn tới dẫn tới cả giới Tu Chân rung động bất an. Như vậy không biết bao nhiêu tu sĩ sẽ bị mất mạng.

Nhưng Lâm Vân không có ý buông tha lão tổ Côn Luân.

Lâm Vân không tin lão tổ Côn Luân đã rời khỏi nơi này. Có lẽ lão ta đang bố trí cái gì đó. Lúc mới tới nơi này, Lâm Vân còn tưởng rằng lão tổ Côn Luân không chịu được mất mặt, đi ra đấu tay đôi với mình. Thật không ngờ lão già đó lại làm con rùa đen rụt cổ. Xem ra chỉ có thể đợi lần sau, nếu thấy y đi một mình thì bắt lấy.

- Lâm tiền bối, trước khi lão tổ của chúng tôi rời đi đã giao vài thứ cho tôi. Ông ấy nói rằng lúc trước nợ ngài cái gì thì hiện tại trả lại cho tiền bối.

Nhất Huệ lấy một chiếc nhẫn ra, rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho Niệm Tiêu.

Niệm Tiêu biết sư phụ của mình cũng nhìn ra ánh mắt hèn mọn của Lâm tiền bối khi nhìn về phía mình. Nên khi sư phụ ra hiệu, cô ta liền hiểu dụng ý của sư phụ. Chỉ là nghe qua lời nói chuyện của sư phụ và Lâm tiền bối, thật không ngờ hẳn lại có thù hận với phái Côn Luân. Chuyện năm năm trước môn phái của cô ta truy nã Lâm Vân, cô ta không chú ý lắm. Bởi vì lúc đó cô ta đang bế quan. Gần đây vì đã Kết Đan nên mới xuất quan mà thôi.

- Niệm Tiêu, lát nữa con đừng cự tuyệt ý của sư phụ. Việc này có quan hệ rất lớn tới sự sinh tử tồn vong của phái Côn Luân. Niệm Tiêu, sư phụ thật sự xin lỗi con. Ài...

Niệm Tiêu nghe thấy tiếng sư phụ truyền âm như vậy.

Lúc Nhất Huệ nhìn thấy một thương của Lâm Vân đánh vào đại trận bảo vệ, là biết Lâm Vân có thể muốn tiêu diệt cả phái Côn Luân. Tu vị của người này khó mà đo lường được. Không biết vì sao lão tổ lại đắc tới với một tu sĩ Hóa Thần. Bà ta thực sự không hiểu.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Vân có vẻ có ý với Niệm Tiêu, bà ta âm thầm vui mừng. Nếu chỉ hy sinh một mình Niệm Tiêu mà cứu được cả phái Côn Luân, thì không gì tốt bằng. Hơn nữa, để cho Niệm Tiêu đi theo một tu sĩ Hóa Thần, cũng có cái lợi.

Biết được dụng ý của sư phụ, tuy Niệm Tiêu không muốn, nhưng cô ta vẫn cầm giới chỉ đi tới trước mặt của Lâm Vân, rồi hai tay nâng lên. Trong suy nghĩ của cô ta, mệnh lệnh của sư phụ là quan trọng nhất. Sư phụ chắc chắn sẽ không hại mình.

Niệm Tiêu nghĩ thầm, chắc tên tu sĩ hèn mọn bỉ ổi này nhất định sẽ mượn cơ hội chạm tay của mình. Nhưng vì không muốn cho hãn giặc chó đánh mèo cả phái Côn Luân, nên đành phải nhẫn nhịn.

Lâm Vân nhìn giới chỉ được đưa tới trước mặt, liền biết lão tổ Côn Luân muốn dùng số tài sản này để mình bỏ qua cho y.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Lão tổ Côn Luân này quả thực giáo hoạt như Hồ Ly vậy. Khôn Truân Giới rất rộng, nếu lão già kia muốn trốn hãn, Lâm Vân thật không có biện pháp tìm ra y. Cho dù y vẫn đang ở tiên cảnh Côn Luân, mình cũng không thể làm gì được. Trừ phi là diệt sạch phái Côn Luân.

Nếu chiếc nhẫn kia là để đền bù tổn thất, thì hãn không cần phải khách khí.

Lâm Vân duỗi tay ra, chiếc nhẫn tự động rơi vào tay hãn.

Niệm Tiêu sửng sốt, người này không có ý nắm tay mình à? Trong lòng cô ta đang nghĩ, không biết tí nữa sư phụ sẽ đưa ra yêu cầu gì? Lẽ nào ngoại

trừ chiếc nhẫn kia ra, tên Lâm Vân này còn muốn yêu cầu khác sao?

Lâm Vân nhận lấy giới chỉ, cẩn thận nhìn một chút, trong lòng rất thỏa mãn.

Có mấy trăm cây linh thảo, còn có các tài liệu luyện khí quý hiếm và một vài thẻ ngọc dạy trận pháp. Xem ra phái Côn Luân cũng biết mình muốn nghiên cứu về trận pháp. Bên trong còn có hơn năm trăm nghìn linh thạch Thượng Phẩm. Nhưng không có pháp bảo nào cả. Đoán chừng lão tổ Côn Luân tưởng mình có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ rồi nên không cần pháp bảo khác.

Nhưng y lại không biết, thứ mà mình cần nhất bây giờ là pháp bảo. Tuy nhiên số tài sản này cũng không tồi. Có nhiều tài liệu luyện khí như vậy, hẳn cũng có thể tự mình luyện chế vài món bảo bối tốt.

Thu hoạch lớn ở Vạn Bảo Các, tới phái Côn Luân cũng kiếm chác được không ít. Khiến Lâm Vân âm thầm hối hận, sao lúc trước mình không đắc tội thêm mấy môn phái. Làm cho bọn họ phát lệnh truy nã mình cơ chứ?

Không biết có nên tới phái Dao Hoa kia một chuyến hay không? Lâm Vân bắt đầu do dự. Vốn không có ý định đi. Nhưng nghĩ tới sắp có một khoản thu nhập khổng lồ, Lâm Vân định thay đổi chủ ý.

Nhất Huệ và tên tu sĩ Nguyên Anh kia thấy Lâm Vân cầm lấy chiếc nhẫn, trầm ngâm không nói, trên mặt còn biểu lộ kỳ quái. Không khỏi đều lo sợ bất an.

Chiến Giang nhìn biểu lộ âm tình bất định của Lâm Vân, trong lòng thầm kêu không tốt. Nhất định không thể để cho hắn bắt mất được. Không biết vì sao sư muội Nhất Huệ lại chậm chạp không đề cập tới chuyện kia. Vì vậy vội vàng nói:

- Lâm tiên bối Niệm Tiêu là đệ tử giỏi nhất của phái Côn Luân chúng tôi, tính cách cũng rất hiền lành, thực đức. Mới chưa tới ba mươi tuổi đã Kết

Đan rồi. Nếu Lâm tiền bối không chê, thì có thể thu con bé làm thiếp.

Niệm Tiêu nghe thấy vậy như bị ngũ lôi oanh kích. Thật không ngờ sư thúc lại muốn mình làm thiếp cho hắn. Phải làm sao bây giờ?

- Làm thiếp?

Lâm Vân ngạc nhiên. Tĩnh Như thì càng khó hiểu nhìn mấy người này. Đang yên đang lành tổng một nữ nhân làm gì? Nhưng nàng nghĩ tới đây là Khôn Truân Giới, việc giết chóc cũng chẳng ai quản lý, nói gì tới việc tặng một người. Nên nàng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Nhất Huệ vốn suy nghĩ, nếu Lâm Vân coi trọng đồ vật bên trong giới chỉ, sẽ không gây phiền toái cho phái Côn Luân nữa. Cũng không cần phải để nghị Niệm Tiêu làm thiếp cho hắn. Đợi lát nữa hỏi ý của Niệm Tiêu xem. Nếu Niệm Tiêu nguyện ý, bà ta sẽ nhắc chuyện này với Lâm tiền bối. Dù sao Niệm Tiêu cũng là đệ tử mà bà ta yêu mến nhất.

Thật không ngờ Chiến sư huynh lại chủ động nhắc tới chuyện này. Nhưng Nhất Huệ lập tức biết ý của sư huynh. Bà ta âm thầm thở dài, không nói gì thêm. Dù sao cả phái Côn Luân đi lên cũng không ngăn cản được lửa giận của một tu sĩ Hóa Thần. Cho dù chặn được cũng là tổn thương nặng.

Nghĩ tới đây, Nhất Huệ nói:

- Đúng vậy, nếu Lâm tiền bối nguyện ý, tiểu đồ của tôi sẽ đi theo ngài.

Nói xong, bà ta nhìn Niệm Tiêu với vẻ đầy áy náy. Đáng nhẽ ra phải nói chuyện này trước cho con bé mới đúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 372: Trở Về Địa Cầu

H

ện tại đầu óc của Niệm Tiêu chỉ trống rỗng. Cô ta không ngờ mình lại bị coi như một công cụ hy sinh. Cho dù tên Lâm Vân kia không phải là một người xấu xí, nhưng ánh mắt của hắn quá hèn mọn bỉ ổi. Hơn nữa có vẻ như là hạng người háo sắc. Không biết đã làm hỏng đời bao nhiêu cô gái rồi. Quan trọng nhất là mình và hắn không có cảm tình gì, sao có thể sống với hắn được? Nói làm thiếp là dễ nghe, chứ nói trắng ra, mình chỉ là đồ chơi của hắn mà thôi.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cự tuyệt? Nhưng tu vị của mình mới chỉ là Kết Đan, làm gì có quyền cự tuyệt các tiền bối trước mặt cơ chứ? Còn nói cái gì đệ tử giỏi nhất. Kết quả không phải bị bán cho người khác sao? Niệm Tiêu không khỏi đau lòng muốn chết.

Lâm Vân đã hiểu ra mọi chuyện, nhưng hắn chỉ mỉm cười. Hắn hoàn toàn không có ý muốn Niệm Tiêu làm thiếp cho mình. Ở Địa Cầu hắn còn rất nhiều khoản nợ tình chưa giải quyết. Nên không muốn gánh thêm rắc rối.

Từ việc Tĩnh Như vì mình mà vất vả tích góp linh thạch trong năm năm, hắn đã quyết định không gây thêm nợ tình nữa. Một mình hắn làm sao có nhiều tình cảm để chia sẻ như vậy được. Mắt thấy tu vị đang ngày càng tăng cao, Lâm Vân càng không muốn tốn thời gian vào những việc khác.

Hắn không muốn phụ lòng những cô gái bên cạnh mình. Cũng không muốn kéo theo một khoản nợ tình nữa. Hắn là một người có quy tắc, không phải là hạng người ăn xong rồi bỏ.

Hắn đã quyết định, sau khi dàn xếp cho mấy người Vũ Tích xong, sẽ đi tìm bản đồ hành tinh. Hoặc bản đồ có vị trí của đại lục Thiên Hồng. Nếu có thể tìm được, chờ khi tu vị của mình lên tới năm sao màu bạc, tới các hành tinh

sẽ không còn khó khăn nữa. Lúc đó sẽ tới đại lục Thiên Hồng đón Thanh Thanh, rồi dẫn mọi người tới một nơi có phong cảnh xinh đẹp rồi một lòng tu luyện. Cho đến khi cùng các cô ấy bay lên Tiên giới.

- Ha ha, tôi nghĩ hai vị đạo hữu đã hiểu lầm ý của tôi. Tôi đã có vợ rồi. Nếu lão tổ của các vị không ở đây, thì lần sau tôi sẽ quay lại. Cáo từ.

Nói xong, Lâm Vân nắm lấy tay của Tĩnh Như rồi rời đi. Đảo mắt đã biến mất khỏi tiên cảnh Côn Luân.

- Điều này...

Chiến Giang và Nhất Huệ đề sửng sờ. Chẳng lẽ Lâm tiên bối chướng mắt Niệm Tiêu sao? Vì sao lúc đầu khi hắn nhìn Niệm Tiêu lại có ánh mắt kỳ quái, mang theo vài phần sắc lang như vậy? Mấy người này đâu biết rằng, lúc đó là Lâm Vân nhớ tới tình cảnh khi hắn gặp lại Tĩnh Như mới có ánh mắt như vậy.

Niệm Tiêu ngây ngốc đứng ở đó. Hắn rõ ràng không quan tâm tới mình? Lẽ nào mình lại kém cỏi như vậy? Một lúc trước cô ta còn lo lắng cho vận mệnh của mình. Nhưng khi tu sĩ Hóa Thần không muốn cô ta, thì cô ta lại cảm thấy rất không cam lòng và ủy khuất.

- Niệm Tiêu, con không sao chứ?

Nhất Huệ thấy đệ tử của mình không đúng.

- Con...

Niệm Tiêu bỗng nhiên ôm mặt khóc rồi chạy ra ngoài. Ngay cả làm một người thiếp cũng bị cự tuyệt, cô ta cảm thấy lưu lại đó chỉ tổ xấu mặt. Hai tu sĩ Nguyên Anh nhìn tu sĩ Kết Đan ủy khuất chạy đi, đều lắc đầu không biết nói gì. Đã là tu sĩ cấp cao rồi còn ủy mị như vậy.

- Lâm đại ca, sao anh không thu cô ấy làm thiếp?

Lâm Vân và Tĩnh Như rời đi đã được khá xa, Tĩnh Như mới đầy ý vị hỏi Lâm Vân.

Lâm Vân sững sốt một lát, rồi thở dài không nói. Hắn thở dài không phải vì Niệm Tiêu, mà bởi vì hắn chợt phát hiện, nữ nhân bên mình hơi nhiều. Hắn còn không biết nên cự tuyệt như thế nào. Làm như vậy có đúng không? Chẳng những không công bằng với Vũ Tích, còn không công bằng với cả các cô gái khác.

Nhưng nhiều khi, hắn không thể cự tuyệt được. Ngoại trừ Mông Văn sinh tử không biết, hắn lại có Tĩnh Như. Huống hồ còn có Nhược Sương nữa chứ.

Lâm Vân đột nhiên cảm thấy đầy phiền não. Hắn có thể nói không thích Tĩnh Như sao? Khi nhìn thấy một túi đầy linh thạch Hạ Phẩm kia, trong lòng hắn đã có bóng dáng của nàng.

Giống như cảm thấy tâm sự của Lâm Vân, Tĩnh Như không hỏi thêm. Đối với nàng mà nói, chỉ cần được ở bên cạnh Lâm Vân là tốt rồi. Quan niệm mạnh được yếu thua trong Khôn Truân Giới đã khiến suy nghĩ của Tĩnh Như giải phóng rất nhiều. Nàng đã biết sinh mạng của con người yếu ớt như thế nào.

Chỉ là một phường thị nhỏ nhỏ, mà hàng ngày đều có người bị giết chết. Ở đây so với một thế giới có pháp chế như Địa Cầu, thật sự là chênh lệch quá lớn. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng không dám rời đi phường thị. Mỗi lần Liễu San trở về, thì những người bạn đồng hành lại chết vài người. Nhân mạng ở thế giới này quả thực quá rẻ mạt.

Lúc trước Vũ Tích mời các cô tới căn phòng, thì nàng là người thứ nhất đi ra ngoài. Bởi vì nàng cảm thấy ủy khuất. Nhưng hiện tại nàng mới hiểu được, người ủy khuất không phải là nàng, mà là Vũ Tích. Nếu có thể quay

ngược thời gian, nàng chắc chắn sẽ không đi ra ngoài. Nàng tin rằng, nếu Xung Hi và Cam Dao sống trong Khôn Truân Giới một khoản thời gian, hai người đó cũng nghĩ như mình vậy.

Chỉ khi mất đi những thứ quý giá nhất, hoặc khi người rơi vào hoàn cảnh có thể giết bất cứ lúc nào. Thì có gì quan trọng bằng ở bên cạnh người mà người yêu nhất? Trưởng thành phải cần một cái giá lớn. Nếu như mình luôn ở Địa Cầu, có lẽ tới lúc già, sẽ nhớ lại những chuyện tình yêu ngày xưa và hối hận. Nhưng khi chết đi, mình khẳng định sẽ không rõ mình làm sai cái gì. Hoặc là chỉ oán người mình yêu nhất lại yêu người khác.

Nhược Sương là bạn thân nhất của mình, vì sao cậu ấy có thể ở lại căn phòng đó? Lẽ nào cậu ấy cũng hiểu ra được những điều này? Cậu ấy đã trải qua chuyện gì vậy nhỉ?

- Tĩnh Như, em suy nghĩ gì mà thất thần vậy?

Lâm Vân phá vỡ sự yên lặng.

- Em chỉ là nghĩ không muốn rời khỏi anh mà thôi.

Tĩnh Như không che dấu suy nghĩ của mình.

- Vậy thì em phải cố gắng tu luyện đấy. Công pháp mà Liễu San dạy cho em quá kém. Anh đã dặn dò Thất Tín giúp cô ấy tìm công pháp mới. Còn em thì tu luyện Tinh Hà Thần Quyết trước. Về sau anh sẽ tìm pháp quyết phù hợp cho em.

Lâm Vân vuốt tóc của Tĩnh Như. Dù không biết tại sao nàng lại thay đổi suy nghĩ như vậy, nhưng nếu nàng đã đồng ý theo mình, thì cũng không thể để cho tu vị của nàng ấy rơi lại quá xa.

Một ngày sau, Lâm Vân mở một cái động phủ ở một ngọn núi nhỏ có linh khí dày đặc. Đưa cho Tĩnh Như một cái giới chỉ, trong đó có vài ngàn linh

thạch Thượng Phẩm. Rồi bố trí một trận pháp Tụ Linh, để cho Tĩnh Như một mình tu luyện. Hắn muốn nghiên cứu kỹ trận pháp để mở truyền tông trận.

Trong giới chỉ của phân thân lão tổ Côn Luân, chỉ có một ít đan dược Nguyên Anh và một ít linh thạch Thượng Phẩm. Nhưng trong giới chỉ của Chiêm Việt lại có không ít thứ tốt. Một trăm nghìn linh thạch Thượng Phẩm, rất nhiều linh thảo và đan dược. Một cái lò luyện đan màu tím. Một vài thẻ ngọc luyện đan. Còn có một cái thẻ ngọc mà hắn không mở được cấm chế. Phòng chừng Chiêm Việt cũng không mở nó ra được. Chỉ là không biết y lấy được nó từ chỗ nào.

Thì ra Chiêm Việt là một Luyện Đan Sư. Cái lò luyện đan màu tím này có phẩm chất không tồi. Mình dùng nó luyện đan cũng được.

Lại lấy cái thẻ ngọc ở núi tuyết Misimi ra xem. Lâm Vân đã nhìn qua một lần, đó là thẻ ngọc luyện đan. Nhưng có vẻ như không trọn vẹn. Phía sau cái thẻ ngọc này có ghi mười hai pháp quyết mở đan và thu đan. Đây là những kiến thức mà Lâm Vân đang cần nhất.

Lấy Tứ Thập Cửu Trận và thẻ ngọc trao đổi được với Thẩm Uyên. Bỏ Tứ Thập Cửu Trận sang một bên, cầm cái thẻ ngọc mà Thẩm Uyên nói rằng chỉ có tu sĩ Hóa Thần Kỳ mới có thể mở cấm chế ra được. Hiện tại Lâm Vân cảm giác tu vị của mình tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ. Không biết có thể mở thẻ ngọc ra được không?

Thẻ ngọc này quả nhiên có cấm chế. Lâm Vân cẩn thận hóa giải cấm chế, nhưng qua mấy tiếng, hắn chỉ có thể mở được một phần nhỏ.

Nhưng một phần nhỏ này cũng giúp Lâm Vân hiểu ra, đây không phải là thẻ ngọc trận pháp, mà là một thẻ ngọc luyện khí. Phía trước lộ ra hai chữ to Diễn Nhất, là biết liên quan tới luyện khí rồi. Lâm Vân không nghiên cứu

sâu về luyện khí cho lắm, nhưng hần cũng biết bên trong thẻ ngọc này là một môn pháp quyết luyện khí không tầm thường.

Vì sao một thẻ ngọc luyện khí lại bị Thẩm Uyên nói rằng thẻ ngọc trận pháp. Chẳng lẽ cô ta hiểu lắm sao? Mà hai cái tên Diễm Nhất và Tứ Thập Cửu Trận kia, sao lại giống như vậy? Chẳng lẽ chúng có liên hệ gì đó?

Lâm Vân nghĩ không ra, cũng chẳng muốn nghĩ thêm. Nhìn thẻ ngọc luyện khí, hần có cảm giác về sau muốn luyện chế pháp bảo, có thể tham khảo cái thẻ ngọc này.

Thu hồi thẻ ngọc luyện khí, Lâm Vân cầm trận giản của Tứ Thập Cửu Trận lên. Vừa nghiên cứu được một lúc thì Tĩnh Như đã gọi hần ra ăn cơm.

Lâm Vân hơi sững sốt. Đúng là đã lâu rồi hần còn chưa có thứ gì vào bụng. Nên quên mất Tĩnh Như cũng phải ăn uống. Trong lòng có chút hổ thẹn.

Mấy con cá đã được Tĩnh Như nướng xong rồi để một bên. Lâm Vân nhìn khuôn mặt dính đầy tro của Tĩnh Như, trong lòng rất áy náy. Liền kéo nàng vào lòng rồi hôn thật sâu. Một lúc sau, Tĩnh Như mới đẩy Lâm Vân ra, khuôn mặt ửng hồng, trách móc Lâm Vân:

- Anh không ăn thì để em ăn. Em đang chết đói đây.

Cả ngày rồi Tĩnh Như còn chưa có gì vào bụng, nên khó trách là đói. Sau khi ăn xong mấy con cá nướng, Lâm Vân lại đi săn mấy con thỏ, rồi nướng sẵn để đấy. Phòng khi Tĩnh Như đói bụng phải tự đi kiếm ăn.

Một tuần sau, Lâm Vân cuối cùng mới hiểu rõ nguyên nhân vì sao không thể khởi động truyền tống trận. Trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Thì ra muốn khởi động truyền tống trận cần phải có hai viên linh thạch Thượng Phẩm. Cái truyền tống trận ở núi Cửu Hoa kia lúc đầu đã đặt sẵn mấy viên linh thạch Thượng Phẩm trong cái rãnh bên ngoài rồi.

Sở dĩ Vũ Đình khởi động được truyền tống trận kia, là vì hai viên linh thạch Hạ Phẩm mà nàng cho vào đã kích thích số linh thạch Thượng Phẩm dự bị. Hai viên linh thạch Hạ Phẩm kia nhiều nhất chỉ có tác dụng châm lửa mà thôi. Khi linh thạch Thượng Phẩm bị dùng hết, thì năng lượng của nó cũng cạn. Cho nên Lâm Vân đương nhiên không thể khởi động nó lại được nữa. Nếu như lúc ấy Lâm Vân có linh thạch Thượng Phẩm thì đã khởi động được truyền tống trận rồi. Mà truyền tống trận ở núi Miễn Biên kia chắc cũng được khởi động như vậy

Lâm Vân hao tâm tổn trí tìm các trận giản, nghiên cứu mất một thời gian, cuối cùng đưa ra kết quả, là chỉ cần hai viên linh thạch Thượng Phẩm là đủ. Khiến cho hắn không khỏi buồn bực vô cùng.

Thấy Lâm Vân buồn bực như vậy, Tĩnh Như hơi có chút buồn cười. Lúc này nàng cảm thấy Lâm Vân như một đứa bé vậy.

- Thôi, dù sao có thêm kiến thức cũng là chuyện tốt. Chúng ta nhanh trở về đi. Rời khỏi nhà vài năm rồi, chắc cha mẹ em rất lo lắng.

Nói xong, đôi mắt của Tĩnh Như trở nên đỏ. Xa nhà nhiều năm như vậy, hiện tại nàng rất bức thiết muốn gặp lại cha mẹ.

Lâm Vân cũng rất nhớ gia đình và vợ của mình.

Dẫn theo Tĩnh Như trở lại khu rừng. Khu rừng này không lớn, được chia làm nhiều mảnh nhỏ, ở giữa là quan đạo rộng rãi. Mỗi mảnh chỉ chiếm mấy trăm mét vuông. Khó trách truyền tống trận ở chỗ này lâu như vậy, không có ai phát hiện ra.

Lâm Vân vừa để hai viên linh thạch Thượng Phẩm vào truyền tống trận, thì truyền tống trận đã phát ra một ánh sáng chói mắt bao phủ cả Tĩnh Như và Lâm Vân. Hai người lập tức trở về Miễn Biên.

- Rốt cuộc đã trở lại.

Tĩnh Như nhìn cái hang mà mình đã trốn, không khỏi thốn thức.

Lâm Vân kiểm tra bốn phí rồi mới dẫn Tĩnh Như ra ngoài. Cửa hang năm đó đã bị chặn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Làm sao ra ngoài bây giờ?

Tĩnh Như nhìn cửa hang bị chặn lo lắng hỏi.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng:

- Lẽ nào em đã quên anh có thể bay sao? Chỗ kia còn một cái cửa thông ra vách núi còn gì.

Lúc này Tĩnh Như mới phản ứng. Dù ở thế giới Tu Chân vài năm rồi, nhưng nàng vẫn không thích ứng hoàn toàn cuộc sống ở đó.

Lâm Vân ôm Tĩnh Như bay lên vách đá, lông mày bỗng nhíu lại.

- Sao vậy?

Tĩnh Như liền hỏi.

- Hình như chỗ này đã xảy ra chuyện lớn gì đó. Mặt đất rất gồ ghề, cũng không nhìn thấy tên Ảnh Vương kia đâu cả.

Thần thức của Lâm Vân đã phóng ra xung quanh, nhưng không nhìn thấy Ảnh Vương.

Ngày đó Tĩnh Như chạy trốn trong đêm, nên không rõ địa hình ở nơi này lắm. Chỉ có thể nhớ đại khái phương hướng mà thôi.

- Nhưng anh lại phát hiện tên băng hữu của Ảnh Vương mà em đã miêu tả Gã này có vẻ sống rất thoải mái. Chúng ta đi xem tên khốn kiếp kia thôi.

Thần thức của Lâm Vân lại quét tới một tòa kiến trúc được xây dựng kiên cố như một tòa thành vậy. Ở bên trong có một người giống hệt như lời Tĩnh Như miêu tả, đôi mắt hình tam giác, có hai vết sẹo ở cằm, đang ngồi ở đó.

Người này rất biết hưởng thụ. Ở bên cạnh là một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp, trong ngực còn ôm một cô gái có làn da trắng như tuyết. Bàn tay thì không ngừng vờ vờ ngực của cô ta. Một người thanh niên trẻ tuổi bị đánh cho bầm dập đang nằm giữa đại sảnh. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, đảo mắt đã xuất hiện trong căn phòng lớn kia.

- Người có vẻ rất sướng phải không?

Lâm Vân lạnh lùng nói.

Mấy năm trước, bởi vì phòng ngừa Sát Thần đến đòi nợ, Thổ Thất đã cho xây dựng một tòa nhà cực kỳ kiên cố này. Từ đó đến giờ, y sống rất là tiêu dao tự tại.

Tiếng nói đột ngột của Lâm Vân đã khiến y cả kinh. Đang muốn chửi mắng tên nào cho người này vào, thì bỗng nhìn thấy Tĩnh Như đứng ở bên cạnh Lâm Vân, hai mắt liền trở nên phát sáng.

Năm đó khi nhìn thấy cô gái này, đã khiến y bứt rứt không yên. Không có lúc nào là không nhớ tới cô ta. Không ngờ hôm nay cô ta lại xuất hiện ở trước mặt mình.

Không biết là tên đàn em nào khôn khéo như vậy. Rất hiểu mình nghĩ gì. Tí nữa phải thưởng lớn mới được.

- Người là ai?

Thổ Thất nhìn Lâm Vân hỏi.

- Ta là ai người không cần qan tâm. Ta tới đây là thu vài món nợ.

Ánh mắt của Lâm Vân cực kỳ lạnh lẽo. Hắc quyết định không để cho tên khốn kiếp này chết thoải mái.

- Là ai cho hắc vào đây, người đâu, bắt hắc lại, rồi cắt đứt hai chân của hắc cho ta. Con mẹ nó chứ, dám nói chuyện với ta như vậy.

Thái độ của Lâm Vân khiến Thổ Thất rất tức giận. Bàn tay càng nắm chặt,, khiến cô gái kia đau đến chảy nước mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 373: Chiến Tranh Thế Giới

B

ồn tên thủ hạ nghe thấy Thổ Thất ra lệnh, liền không chút do dự xông tới. Lâm Vân không quay đầu lại, chỉ vung tay phóng ra Tinh Dao. Bốn người kia không rên lên một tiếng, đã đứt thành vài đoạn, chết không thể chết hơn.

Mấy năm này Tĩnh Như đã thấy rất nhiều tranh đấu bên trong phường thị. Cũng thấy rất nhiều người chết, nên không cảm thấy có gì không thoải mái, chỉ là không muốn xem mà thôi.

- Người...

Thổ Thất rất cuộc biến sắc. Sự lợi hại của người này đã vượt quá tưởng tượng của y. Đang muốn rút súng lục ra, thì bỗng phát hiện mình không thể nhúc nhích được tay chân.

Một tiếng chuông inh ỏi vang lên. Đáo mắt đã có hơn bốn mươi tên thủ hạ cầm đủ loại vũ khí, kể cả súng tự động lao vào căn phòng.

Lâm Vân cũng chẳng muốn nhiều lời. Liền phóng ra Tinh Vũ. Hơn bốn mươi tên đều ôm cổ họng, ngã vật xuống tắt thở. Lại một chùm Tử Hỏa phóng tới. Tất cả bọn chúng đều biến thành một đồng tro bụi, chồng chất tại một góc phòng. Tình cảnh cực kỳ quỷ dị.

Sắc mặt của Thổ Thất đã trắng bệch. Người kia là ai vậy? Thần tiên sao? Hay là kỳ nhân dị sĩ? Bỗng nhiên y nhớ tới những điều Ảnh Vương nói năm đó. Liền kinh hãi kêu lên:

- Người, người, người chính là Lâm Vân, đã tiêu diệt cả Hắc Thủ Băng Dao phải không?

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống:

- Đã biết danh tiếng của ta mà còn dám động vào người thân của ta. Lá gan của người quả thật không nhỏ.

Trong lòng Thổ Thất đã chìm xuống đáy cốc. Mấy năm trước vì đắc tội Lâm Vân y còn nơm nớp lo sợ. Nhưng một mực không thấy ai tìm đến mình, chỉ có vài người trong quân đội đi tới đây tìm cô gái kia mà thôi. Y còn tưởng rằng vài năm trôi qua, sẽ bình yên vô sự. Nhưng thật không ngờ, điều gì đã đến sẽ đến.

Cô gái nằm trong ngực Thổ Thất đã run rẩy té xuống mặt đất. Cô ta đã bao giờ nhìn thấy thủ đoạn giết người kinh khủng như vậy đâu.

Vạn nương tử ngồi bên cạnh Thổ Thất cũng kinh hãi vô cùng. Cô ta sợ Lâm Vân không thua kém gì Thổ Thất, bởi vì cô ta chính là người báo cáo việc Tĩnh Như tới chỗ của Ảnh Vương.

- Tôi...Tôi thực sự không biết đó là người của tiền bối. Tôi...

Cả đời Thổ Thất đã giết vô số người. Nhưng đối mặt với một người lợi hại như Lâm Vân, y biết mình còn không bằng một con kiến. Nên mới nói một câu, hàm răng đã run cầm cập.

- Người cứ yên tâm đi, ta sẽ cho người chết vô cùng thoải mái. À, mà Ảnh Vương có phải đã bị người giết rồi phải không?

Sắc mặt Lâm Vân trầm xuống, những lời nói ra khiến Thổ Thất kinh hồn táng đảm.

- Không phải là tôi, là Vạn nương tử giết. Nếu không phải năm đó do Vạn nương tử mật báo, thì tôi đã không làm như vậy rồi.

Thổ Thất nghĩ ra được kẻ chết thay, liền nói chuyện trôi chảy.

- Tên khốn kiếp này. Lão nương đã làm bao nhiêu việc cho người, vậy mà hôm nay người lại bán đứng lão nương.

Vạn nương tử thấy Thổ Thất không do dự bán rẻ mình, không khỏi chửi ầm lên.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Bố trí một trận pháp bao bọc Thổ Thất và Vạn nương tử. Rồi phóng một ngọn Tinh Hỏa vào đó.

- A a...

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền tới. Lâm Vân giống như không nghe thấy vậy, chỉ nhìn cô gái đang run rẩy kia nói:

- Tên khốn kiếp kia xây dựng tòa nhà này lúc nào? Vì sao y muốn xây dựng nó?

Thổ Thất hoảng sợ nhìn ngọn lửa chậm rãi thiêu đốt cơ thể mình. Cả người y đau đớn như bị hàng vạn con côn trùng cắn vậy. Nhưng đầu óc rõ ràng rất tỉnh táo. Cho nên y chỉ có thể trơ mắt nhìn tay chân của mình biến thành tro bụi. Loại giày vò này khiến y không thể chịu được. Muốn ngắt đi, lại không có cách nào ngắt. Khủng bố còn hơn mười tám tầng địa ngục.

Thổ Thất ngẩng đầu nhìn Vạn nương tử đã biến mất. Y không khỏi hò hét. Vì sao, vì sao cô ta lại chết thoải mái hơn mình. Trời ạ, mau để cho tôi chết đi. Thật hối hận, chỉ vì mê đắm sắc dục, mà mình đã xúc phạm tới nữ nhân của Lâm Vân. A...

Lâm Vân thấy cô gái này run rẩy không nói lên lời, liền vung tay đẩy cô ta ra ngoài rồi nói:

- Cô đi đi.

Lại phóng thần thức kiểm tra, không khỏi nhú mày. Không ngờ tên khốn kiếp kia làm cả việc mua bán phụ nữ. Trong tầng hầm rõ ràng giam giữ hơn hai mươi cô gái. Bên cạnh còn có một phòng chứa súng ống và thuốc phiện. Xem ra tên khốn kiếp này đã bắt chấp thủ đoạn để kiếm tiền rồi. Lẽ nào không có ai ở đây quản y sao?

- Lần đầu là lúc tôi đi tìm việc. Lúc đó cô còn rất khách sáo với tôi.

Lâm Vân vừa nói vậy, khuôn mặt của Trương Tuyên liền đỏ lên. Đây là việc mà cô ta hối hận nhất. Chỉ vì hiểu sai mà khiến công ty mất đi một thiên tài. Lúc hăn chán nản nhất, mình lại không biết thuê hăn. Cô ta suy nghĩ, nếu như lúc đó mình thuê hăn, thì hăn hiện tại sẽ như thế nào? Mình hiện tại sẽ như thế nào?

- Lần thứ hai là cô theo dõi tôi. Cô đi theo người của Lý gia.

Lâm Vân vừa dứt lời, Trương Tuyên đã cả kinh, vội vàng hỏi:

- Lúc đó anh cũng biết à?

- Tất nhiên. Lần thứ ba là tôi đã cứu cô thoát khỏi đám hải tặc. Nhưng lúc đó cô không những không cảm ơn tôi còn cố gắng núp đi. Chẳng lẽ tôi đáng sợ như vậy sao?

Lâm Vân tự giễu cười.

Trương Tuyên ngây ngẩn cả người. Thì ra lần đó hăn đã biết mình. Lúc ấy cô ta còn lo lắng hăn sẽ giết người diệt khẩu. Trương Tuyên không khỏi hổ thẹn. Từ đầu đến cuối cô ta đều không tin Lâm Vân, kết quả thì sao, lần nào cũng được hăn cứu. Xem ra mình và hăn thật sự có duyên. Hôm nay hăn là lần thứ tư mà hăn nói.

Trương Tuyên nhìn Tĩnh Như, không khỏi sửng sốt. Không phải vợ của Lâm Vân là Hàn Vũ Tích sao? Mà vì sao hăn luôn quen với mỹ nữ vậy nhỉ?

- Mà cô bị bắt vào đây kiểu gì vậy?

Lâm Vân kỳ quái hỏi. Lẽ ra một thành phần tri thức như Trương Tuyền, sẽ không phải là đối tượng mua bán của Thổ Thất mới đúng.

- Tôi chạy nạn tới đây thì bị bắt.

Trương Tuyền thở dài. Mình đi khắp nơi du lịch không phải vì có liên quan tới người này sao. Nếu không là vì hăn, thì nói không chừng mình vẫn làm việc cho công ty điện tử Ái Đạt rồi.

- Chạy nạn?

Lâm Vân kinh ngạc lặp lại. Bỗng nhiên hăn nghĩ tới một đám phế tích, thì trong lòng có một loại dự cảm không tốt.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Vân khẩn trương nhìn Trương Tuyền rồi hỏi.

Trương Tuyền nhìn ánh mắt hỏi thăm của Lâm Vân, không khỏi sửng sốt. Chẳng lẽ hăn không biết những chuyện xảy ra gần đây sao? Điều này sao có thể? Chuyện này đã lan ra cả Thế giới rồi mà?

- À, gần đây tôi luôn sống ở trong rừng rậm hoang sơ nên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Lâm Vân thấy vẻ mặt của Trương Tuyền lộ vẻ kỳ quái, liền tranh thủ thời gian giải thích.

Trương Tuyền nghe vậy mới thở phào một cái. Như vậy mới hợp lý chứ. Dù sao xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao có thể không biết được. Vẫn hơi khó hiểu Lâm Vân ẩn cư trong rừng sâu làm gì, nhưng cô ta cũng biết không tốt hỏi.

- Bởi vì đang có chiến tranh thế giới lần thứ ba. Rất nhiều quốc gia đều bị diệt vong. Nghe nói, bọn chúng đã đánh tới quốc gia của chúng ta...

Trương Tuyên còn chưa dứt lời, Tĩnh Như đã ngẹn ngào kêu lên.

- Cái gì?

Tĩnh Như nghe thấy là chiến tranh thế giới lần thứ ba, còn lan tới Hoa Quốc, tron lòng rất khiếp sợ.

Lâm Vân mỉm cười. Với thế cục của thế giới bây giờ, làm sao có thể phát sinh chiến tranh thế giới lần thứ ba cơ chứ. Trong này khẳng định có nguyên nhân gì đó.

- Mười quốc gia của Châu Âu đã liên kết thành một liên minh gọi là Kỷ Minh. Bọn họ đã liên tục tiêu diệt vài quốc gia. Nghe nói những khu vực mà bị liên minh đó xâm lấn, đều không thể nhận được tín hiệu gì cả. Cho nên mọi người đều không biết những quốc gia đó đã xảy ra chuyện gì.

- Tuần trước nước Mỹ đã bắn vài tên lửa đạn đạo tới đó. Nhưng lại vô duyên vô cớ bay trở về căn cứ của nước Mỹ. Hiện tại cả thế giới đều rơi vào khủng hoảng, người người cảm thấy bất an. Nghe nói Liên Hợp Quốc đang thành lập lại hội liên hiệp đặc công để chống lại Kỷ Minh. Tôi xem TV nên biết được những thông tin này. Còn tình huống cụ thể thì tôi không biết.

Trương Tuyên nói xong, thần sắc có chút mê man.

- Ủa, vậy vì sao cô lại bị tập kích? Còn nói bọn chúng đã đánh tới quốc gia của chúng ta?

Lâm Vân biết sự tình khẳng định không đơn giản như bề ngoài. Nhưng lại khó hiểu với việc Trương Tuyên bị tập kích vẫn có thể thoát được tính mạng. Kỷ Minh kia đã lợi hại như vậy, làm sao còn để người thoát?

- Tôi cùng vài người bạn đi du lịch ở Vân Nam. Thì bị một đội quân che mặt tập kích. Lúc ấy còn nghe thấy tiếng nổ mạnh và tiếng súng rất kịch liệt nữa. Tuy nhiên, hiện tại nhớ lại, đám người đó chắc không phải là người của Kỷ Minh. Nghe nói người của Kỷ Minh có một loại vũ khí rất tiên tiến. Giống như là đĩa bay vậy, có thể phóng ra ánh sáng mạnh. Còn đám kia chỉ là dùng vũ khí bình thường.

Trương Tuyền kể xong liền im lặng. Ánh mắt của Lâm Vân thì co rút lại. Hắn đã hiểu nguyên nhân trong đó. Chắc chắn những người ngoài hành tinh kia đã tới Trái Đất và chiếm lĩnh các quốc gia. Tự lập thành một tổ chức tên là Kỷ Minh.

Chỉ có khoa học kỹ thuật vượt bậc, bọn chúng mới có thể chiếm lĩnh các quốc gia mà không để lộ thông tin ra ngoài và không cho người khác xâm nhập. Nhưng đám người tập kích Trương Tuyền, có lẽ là một đám đục nước béo cò. Nói không chừng còn là người của tên Thổ Thất kia.

Lâm Vân nhìn Trương Tuyền, lại nhìn hai cô gái đứng ở bên cạnh Trương Tuyền, hỏi tiếp:

- Lúc tôi dùng kính viễn vọng thì nhìn thấy một thành phố hoang tàn ở gần đây. Hơn nữa còn có rất nhiều cái hố lỗ chỗ. Chuyện gì xảy ra ở đó vậy?

Trương Tuyền còn chưa lên tiếng,, thì một cô gái ở đằng sau đã nói:

- Cách đây nửa tháng, một vật thể bay hình tròn đã bay qua thành phố Ngạn Châu. Rồi bị quân đội của Ngạn Châu phát hiện. Về sau thì phát sinh một trận chiến lớn. Cuối cùng thì Ngạn Châu trở nên hoang tàn như vậy.

Lâm Vân vừa nghe, trong lòng liền giận dữ. Những người trong Kỷ Minh kia thật là hung ác. Lại có thể chiếm tận giết tuyệt như vậy, ngay cả dân chúng cũng không buông tha. Oan có đầu, nợ có chủ, nhưng những người này căn bản không hỏi lý do, đã giết hàng loạt rồi. Nhất định bọn chúng muốn độc chiếm tài nguyên trên Trái Đất.

Kỷ Minh, không biết là hành tinh nào.

Lâm Vân nghĩ bụng, thời gian thành lập của Kỷ Minh hẳn là không dài. Bởi nếu là dài thì bọn chúng đã chiếm lĩnh cả Trái Đất rồi.

- Các cô có tính toán gì không?

Lâm Vân nhìn thấy ba người hỏi.

- Tôi sẽ trở lại Phần Giang. Cảm ơn anh đã hai lần cứu tôi.

Hiện tại Trương Tuyên cảm thấy rất mệt mỏi. Mấy năm nay mặc dù đã thỏa lòng mong ước, đi du lịch khắp cả nước. Nhưng hiện giờ nàng đã thấy mệt mỏi.

- Cần tôi đưa cô trở về không?

Lâm Vân hỏi.

- Không cần đâu. Chỗ này cách Côn Minh không xa. Mấy người chúng tôi sẽ tới Côn Minh trước. Tôi đi đây, tạm biệt. Nếu có thời gian tới Phần Giang, thì tôi mời anh ăn cơm.

Trương Tuyên cười nói với Lâm Vân. Rồi dẫn theo hai người kia rời đi.

- Lâm Vân,, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Mặc dù Tĩnh Như biết bản lĩnh của Lâm Vân rất lớn. Nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi đối với những thứ không biết.

- Anh muốn tới rừng rậm Amazon một chuyến. Em đi cùng anh nhé.

Lâm Vân nghĩ bụng. Những người kia biết được sự quan trọng của Huyền Ngưng Hàn Thủy trong hang động, chứng tỏ bọn chúng cũng có người Tu Chân. Hoặc là bọn chúng làm việc cho một đám người Tu Chân nào đó.

Tĩnh Như đương nhiên đồng ý đi theo Lâm Vân. Còn cách Amazon một đoạn xa, thần thức của Lâm Vân đã phát hiện ra sự thay đổi ở nơi này. Không chỉ nói là hàn đầm, ngay cả hòn đảo nhỏ cũng bị san bằng. Trở thành một khu căn cứ màu trắng.

Đây khẳng định là một trụ sở của Kỷ Minh ở rừng rậm Amazon rồi. Lâm Vân giận dữ, ngoài việc hấn được lợi từ số nước trong ‘Đầm Huyền Tiên’ kia ra. Ở trong đó còn có di tích của vị tiền bối mà hấn coi trọng như sư phụ của mình vậy. Không ngờ chỗ đó lại bị những tên khốn kiếp này san bằng.

Không giết hết bọn chúng, không thể giải hết mối hận trong lòng Lâm Vân. Cho dù Lâm Vân không phải là của Trái Đất, nhưng người thân và vợ của đều ở nơi này. Hơn nữa khi hấn sống lại, hấn một mực sinh hoạt ở đây. Cho nên hấn vẫn có cảm giác gắn bó với nó. Và lại những tên khốn kiếp này rõ ràng biến Ngạn Châu thành phế tích. Lại nghĩ tới ‘Đầm Huyền Tiên’ sẽ không còn. Lửa giận trong lòng Lâm Vân đã đốt hừng hực.

Bỗng nhiên, mấy trăm chùm sáng bắn về phía Lâm Vân. Lâm Vân cười lạnh một tiếng, đây có lẽ là chùm ánh sáng mà Trương Tuyên đã nhắc tới lúc trước.

Thứ ánh sáng này có là gì so với Thiên Diễm ở tuyệt cảnh Thiên Diễm? Lâm Vân lập tức tạo một vòng Tinh Mang bảo hộ. Ánh sáng đó đánh trúng vào Tinh Mang, chỉ vang lên tiếng lộp bộp, còn vòng bảo hộ thì không bị gì cả. Uy lực của những chùm ánh sáng này vẫn yếu hơn cái xích màu xanh của Vi Trân nhiều lắm.

Lâm Vân cười ha hả, khễ quát lên một tiếng:

- Tĩnh Bạo.

Hai tai giờ lên, trong không khí không ngừng vang lên tiếng nổ lớn. Căn cứ màu trắng ở phía dưới lập tức bị phá vỡ giống như có một trận gió lạnh cắt

qua vậy.

Vô số tên mặc áo đen bị nổ văng ra ngoài. Những tên còn chưa bị chết liền lấy vũ khí, bắn ra ánh sáng về phía Lâm Vân.

Đồng thời, một vật thể bay hình tròn bay ra từ căn cứ màu trắng. Nó có vẻ như muốn chạy trốn.

Vật thể bay này giống hệt với vật thể bay mà Lâm Vân đuổi theo trong vũ trụ lúc trước. Điều này càng thêm xác định bọn chúng là cùng một nhóm người. Lâm Vân liền đuổi tay ra, Tinh Bạo lập tức đuổi theo.

Oanh một tiếng, vật thể hình tròn đã nổ tung, ngay cả mảnh vụn cũng không có.

Nghĩ tới lúc trước mình phải vất vả đuổi theo vật này. Nhưng hiện tại mình chỉ cần vung tay là giải quyết. Lâm Vân không khỏi cảm thán thế sự thay đổi quá nhanh.

Lâm Vân không chút lưu tình chút nào. Trong nháy mắt, căn cứ màu trắng kia đã biến thành phế tích. Vô số tên mặc áo đen bị Lâm Vân thiêu đốt thành tro.

Kiểm tra thấy không có tên nào trốn thoát, Lâm Vân liền dẫn theo Tinh Như bay trở về Yên Kinh. Hắn muốn hỏi lão gia tử rốt cuộc là việc gì xảy ra.

Từ rừng rậm Amazon tới Yên Kinh, với tốc độ hiện tại của Lâm Vân, chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 374: Gặp Lại Mông Văn

V

ũ Tích?”

Lâm Vân sững sờ. Vừa tới Yên Kinh hẳn đã trông thấy Vũ Tích đứng ở cửa căn biệt thự. Nàng đứng yên lặng ở đó giống như một hòn vọng phu vậy. Tốc độ của Lâm Vân rất nhanh, không biết vì sao Vũ Tích vẫn biết được là hẳn về.

Lâm Vân vừa hạ xuống, Vũ Tích đã không chế không nổi tâm tình, liền lao vào ngực của Lâm Vân. Mỗi đêm Vũ Tích đều đứng ở cửa chờ một lúc lâu. Nàng nghĩ Lâm Vân trở về, nàng có thể thấy được ngày. Một ngày lại hai ngày, một năm rồi lại hai năm. Nhưng nàng không ngờ hôm nay Lâm Vân đã thực sự trở về. Nàng liền không nghĩ ngợi gì cả, lập tức lao vào ngực của hắn.

Liễu San cũng đã xuống tầng. Nàng nhìn thấy Vũ Tích và Lâm Vân ôm nhau, hai mắt đỏ lên, tranh thủ thời gian kéo tay Tĩnh Như đứng sang một bên. Không ngừng hỏi han Tĩnh Như.

Mặc dù Lâm Vân biết Vũ Tích sẽ không xảy ra chuyện gì. Nhưng hiện tại được ôm lấy nàng, hẳn mới thực sự yên tâm. Giơ tay lau nước mắt hộ Vũ Tích rồi hỏi:

- Vũ Tích, không phải em bị truyền tống trận đưa đi sao? Sao có thể trở về được? Mà em gầy đi đấy. Ủa, em đã luyện thành Trúc Cơ rồi?

Chuyện vui liên tiếp tới. Vũ Tích không những đã trở lại, tu vị còn tăng tới Trúc Cơ nữa.

- Em sao thế?

Lâm Vân thấy sự lo lắng trong mắt của vợ, liền vội vàng hỏi.

- Chúng ta vào nhà rồi nói chuyện.

Vũ Tích và Lâm Vân vào nhà, nhưng nàng vẫn ôm chặt tay của hắn, không muốn bỏ ra.

- Nhược Sương, em cũng trở lại rồi à. Thật là tốt quá. Chúng ta cùng vào nhà thôi.

Lâm Vân nhìn Nhược Sương đứng một bên nhìn mình, trong lòng có chút áy náy.

Nhược Sương thấy Lâm Vân cuối cùng đã nhớ tới mình, cái mũi hơi cay cay.

- A, anh trai, anh trở về rồi.

Tiếng kinh hỉ của Lâm Hinh vang lên từ cửa. Mặc dù nàng biết mỗi lần rời khỏi nhà, anh trai mình sẽ đi rất lâu. Nhưng lần này thực sự quá dài. Đã gần sáu năm rồi.

- Ủ, anh về rồi đây. Ủa, Lâm Hinh, em cũng bắt đầu tu luyện rồi à?

Lúc này Lâm Vân mới phát hiện Lâm Hinh đã luyện tới Luyện Khí tầng năm. Con bé tu luyện nhanh như vậy chắc có liên quan tới tảng đá kia.

- Vâng, chị dâu dạy em đấy.

Lâm Hinh được gặp lại anh trai liền rất cao hứng. Nàng cũng đã quên luôn việc bất mãn vì sao anh ấy không dạy mình tu luyện từ sớm.

Lâm Vân âm thầm kỳ quái. Hắn không tin việc bất kỳ người nào cũng có linh căn. Nhưng vì sao các cô gái xung quanh mình, như Nhược Sương,

Tĩnh Như, thậm chí cả em gái mình đều có thể tu luyện vậy? Thật là khó hiểu.

Hà Anh và mẹ Vũ Tích cũng vội vàng đi xuống. Lâm Vân đi ra ngoài đã nhiều năm rồi, lần này trở về, mọi người trong nhà đều vui mừng. Liên tục hỏi han tình hình của Lâm Vân trong mấy năm nay, còn hỏi hắn đã đi nơi nào. Lâm Vân chỉ nói qua loa, chứ hắn làm sao có thể nói mình bị nhốt ở trong Khôn Truân Giới được. Việc này vượt quá mức tưởng tượng của hai người.

Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên cả nhà ăn chung một bữa cơm đoàn viên. Thậm chí còn có thêm hai người Nhược Sương và Tĩnh Như.

Cơm nước xong, mọi người cũng biết Lâm Vân và Vũ Tích có nhiều lời muốn nói. Nên không quấy rầy hai người.

- Vũ Tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho anh biết. Mà Vũ Đình đâu?

Lâm Vân thấy hai người đã trở lại, nhưng không thấy Vũ Đình ở đây. Không biết có phải vì mẹ của Vũ Tích ở đây nên Vũ Đình không tới hay không?

- Ngày đó, trước khi bị truyền tống trận mang đi, em nghe lời căn dặn của anh, đã tạo một vòng bảo hộ bảo vệ Nhược Sương và Vũ Đình.

Vũ Tích nhớ lại những lại chuyện lúc đó, trong lòng vẫn hồi hộp.

Liên tục vang lên những tiếng nổ mạnh, khiến ba người đều choáng váng. Khi ba người tỉnh lại,, thì phát hiện chỗ mình nằm không còn là cái hang động kia nữa rồi.

Mặc dù ba người được vòng bảo hộ của Vũ Tích bảo vệ, nhưng tu vị của Vũ Tích mới chỉ là Luyện Khí tầng bảy. Cùng lúc bảo vệ ba người, thì có chút

lực bất tòng tâm. Nên khi ba người bị rơi xuống, đều phun ra một ngụm máu tươi.

- Chị, chúng ta bị làm sao vậy?

Vũ Đình không hiểu chuyện gì xảy ra.

Vũ Tích thở dài. Lúc này không phải là lúc trách cứ Vũ Đình, chỉ đành phải giải thích:

- Cái bàn đá lúc trước là truyền tống trận. Nếu bỏ linh thạch vào đó thì nó sẽ khởi động. Vì vậy chúng ta mới bị đưa tới nơi này.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Vũ Đình cuối cùng mới biết mình phạm vào sai lầm. Chỉ có thể đáng thương nhìn Nhược Sương và chị của mình. Nàng không biết nên làm gì cho phải.

- Chị cũng không biết phải làm gì. Lâm Vân đã bảo chúng ta chờ anh ấy. Vậy thì chúng ta cứ ở chỗ này chờ. Anh ấy nhất định sẽ tới.

Hiện tại Vũ Tích không có bất kỳ biện pháp nào cả, chỉ có thể an ủi Vũ Đình như vậy.

- Ủa, chỗ này có vẻ như là một đại điện. Xung quanh còn có hai truyền tống trận nữa chứ. Cộng thêm cái của chúng ta là ba cái. Hai người nhìn xem có đúng không?

Nhược Sương cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh. Thì phát hiện ba người tới một cung điện cực lớn.

- Mông Văn?

Vũ Tích bỗng nhìn thấy Mông Văn nằm hôn mê bất tỉnh ở một góc của cung điện. Trong lòng vừa mừng vừa sợ, thật không ngờ Mông Văn cũng bị đưa tới đây.

- Đúng là chị Văn rồi.

Nhược Sương cũng đã nhìn thấy Mông Văn.

- Chị không sao chứ chị Văn?

Vũ Tích lắc lắc Mông Văn. Nhưng nàng ấy vẫn hôn mê bất tỉnh, khuôn mặt có màu xanh nhạt, thoạt nhìn rất khó coi.

- Chị Văn hình như bị trúng độc. Nếu có một viên đan dược kia thì tốt.

Vũ Tích thở dài một tiếng. Viên Tiên Nhan Đan cuối cùng nàng đã đưa cho Vũ Đình uống mất rồi. Tiên Nhan Đan không những có tác dụng bài xuất tạp chất trong cơ thể, mà còn có thể bài trừ được cả chất độc nữa.

- Vũ Tích, có phải chị cần đan dược này phải không?

Nhược Sương lấy một viên Tiên Nhan Đan ra hỏi.

- Sao em vẫn còn một viên? Lần trước chị đưa em chưa uống à?

Vũ Tích kỳ quái nhìn Nhược Sương.

- Lần trước anh Lâm Vân còn đưa em một viên. Em còn chưa kịp giải thích, thì chị đã kéo anh ấy hỏi việc kia rồi. Cho nên em vẫn giữ viên đan dược đó.

Nhược Sương định nói với Vũ Tích về viên đan dược này từ sớm. Nhưng xảy ra chuyện truyền tống trận, nên còn chưa kịp giải thích.

Tiên Nhan Đan vừa bỏ vào miệng của Mông Văn, lập tức tan ra. Nhưng Mông Văn vẫn hôn mê bất tỉnh, mà màu xanh trên khuôn mặt vẫn còn.

- Chị Vũ Tích, em phát hiện ra một điều kỳ quái. Chị Văn bị ép nhảy xuống núi đã được hơn một tuần. Nhưng thấy cơ thể của chị ấy không phải kiệt sức vì đói. Không biết chị ấy đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Nhược Sương nói xong, đầy nghi hoặc nhìn Vũ Tích.

Vũ Tích cũng cảm thấy khó hiểu.

- Chị ấy tỉnh rồi kia.

Vũ Đình kêu lên một tiếng, giống như thấy một việc gì rất đáng sợ vậy.

Vũ Tích và Nhược Sương vội vàng nhìn lại. Thì bỗng trông thấy hai mắt của Mông Văn lộ ra vẻ yêu dị, rất là dọa người. Nhưng đảo mắt, vẻ yêu dị đã biến trở thành mê man và giãy vò. Rồi Mông Văn lại nhắm mắt lại, nặng nề ngủ say.

- Chị ấy bị sao thế nhỉ?

Nhược Sương cũng thấy Mông Văn có chút không đúng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 375: Đoạt Xá

C

hị không biết. Hình như...

Vũ Tích không dám nói ra. Mông Văn giống như bị linh hồn khác xâm nhập vào vậy. Nhưng chuyện như vậy nói ra thật rợn người.

Vũ Tích nghĩ nghĩ, thử phóng thần trí của mình xâm nhập vào trong đầu của Mông Văn. Bỗng nhiên một cảm giác kịch liệt tấn công về phía Vũ Tích. Vũ Tích liền phun ra một ngụm máu tươi.

Mông Văn kêu lên một tiếng, màu xanh trên khuôn mặt nhạt đi không ít.

Nhưng Nhược Sương và Vũ Đình đang lo lắng hỏi han Vũ Đình, nên không để ý tới biến hóa của Mông Văn.

- Chị không sao chứ?

Vũ Đình thấy chị của mình phun ra máu, trong lòng rất sốt ruột.

- Chị không sao. Chỉ là bị tinh thần của chị Văn công kích nên bị thương mà thôi.

Vũ Tích vẫn còn sợ hãi. Vừa nãy khi thần trí của nàng tiến vào đầu của Mông Văn, thì ngay lập tức bị phản kích.

Nhìn Mông Văn vẫn một mực hôn mê, ba người Vũ Tích thật không có biện pháp gì cả.

Một ngày sau, ba người tìm tòi một vòng, nhưng không phát hiện ra cửa ra vào của đại điện. Mà vách tường ở đây cực kỳ rắn chắc. Xem ra ba người bị nhốt ở trong này.

- Chị, sao anh rể còn chưa đến? Liệu có phải truyền tống trận kia đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Vũ Đình chờ lâu nên có chút sốt ruột. Mặc dù trong Tinh Giới của Vũ Tích có rất nhiều đồ ăn, nhưng không khí trong đại điện này rất âm trầm. Khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

- Chuyện này tất cả do em mà ra. Chắc Lâm Vân còn chưa nghĩ ra biện pháp tới đây...

Vũ Tích liếc Vũ Đình một cái. Hơi bất mãn với tính cách xao động của cô em gái. Nếu không vì sự hấp tấp đó, thì ba người đã không ở đây rồi.

Biết là mình làm sai, nên Vũ Đình không dám nói thêm.

- Anh Lâm Vân đến rồi kia.

Nhược Sương bỗng nhìn thấy một vòng ánh sáng xuất hiện trên một cái truyền tống trận. Căn cứ vào kinh nghiệm của ba người, có người bị truyền tống trận mang đi mới có ánh sáng như vậy.

- Không phải là truyền tống trận đã mang chúng ta đi.

Vũ Tích tỉnh mắt hơn. Nàng đã phát hiện cái truyền tống trận đó không phải là cái đưa ba người tới đây.

Ánh sáng vừa tắt, thì có một mỹ phụ hơn ba mươi tuổi và một nam tử râu ngắn hơn bốn mươi tuổi đi ra truyền tống trận.

- Ủa, chỗ này cũng có người cơ à? Mà còn nhiều hơn một truyền tống trận nữa chứ?

Mỹ phụ kia ngạc nhiên nói.

- Xem ra truyền tống trận mới này vừa mới tống bốn cô nàng kia tới. Truyền tống trận này thiết kế bí mật thật. Chỉ xuất hiện khi đưa người tới mà thôi. Người thiết kế truyền tống trận này có lẽ là một cao nhân.

Tên nam tử râu ngắn nói.

- Chà, toàn là mỹ nữ. Các cô có phải được truyền tống trận kia đưa tới hay không?

Mỹ phụ đi tới trước mặt Vũ Tích rồi hỏi. Trong lòng cô ta rất kinh ngạc với dung mạo của Vũ Tích.

Mấy người Vũ Tích đều rất mờ mịt. Các cô nghe không hiểu hai người này nói gì.

Mỹ phụ giống như hiểu ra cái gì đó, liền vung tay tạo vài chùm ánh sáng bắn vào đầu ba người. Trong đầu ba người Vũ Tích lập tức xuất hiện những kiến thức gì đó. Hiện tại ba người đã hiểu mỹ phụ kia nói gì.

- Bị đoạt xá?

Mỹ phụ và ba người Vũ Tích còn đang nói chuyện, nam tử râu ngắn đã phát hiện Mông Văn nằm trên mặt đất. Liền cau mày nói.

Trong lòng Vũ Tích cả kinh. Nàng chợt nhớ tới trong thẻ ngọc mà Lâm Vân đưa cho nàng có nói tới việc đoạt xá. Nghĩ tới tình cảnh của Mông Văn, nàng liền đi tới trước mặt nam tử râu ngắn kia, thỉnh cầu:

- Mong tiền bối cứu Mông Văn một mạng.

Người nam tử nhìn thoáng qua mỹ phụ rồi gật đầu. Mỹ phụ kia liền nắm lấy cổ tay của Mông Văn, rồi nhắm mắt suy nghĩ.

Mỹ phụ này đồng ý trợ giúp Mông Văn bởi vì Mông Văn không phải là người Tu Chân, mà đoạt xá kia vẫn không thể đoạt được. Chứng tỏ người

đoạt xá đó không phải là một nhân vật lợi hại.

Nhưng thần niệm của cô ta vừa mới chui vào người của Mông Văn, thì phát hiện suy nghĩ của mình thật quá sai lầm. Tu vị của người đoạt xá rõ ràng không thấp. Thậm chí còn không thua gì tu vị của cô ta. Chì là do tàn hồn lưu lại thời gian quá lâu, nên đã yếu ớt không chịu nổi. Sở dĩ đến bây giờ còn chưa đoạt được, là vì người đoạt xá muốn mượn linh hồn của Mông Văn để dưỡng thương.

Mỹ phụ với mới xâm nhập vào ý thức của Mông Văn, thì người đoạt xá kia, do được nuôi dưỡng trong một thời gian ngắn,, nên đã bắt đầu khôi phục. Vì vậy hai người xảy ra một cuộc tranh đấu về thần niệm.

Nhìn thấy lông mày của mỹ phụ nhăn lại, mà thân thể của Mông Văn không ngừng run rẩy, nam tử râu ngắn liền biết gặp phải phiền toái. Ông ta vội vàng nắm lấy cổ tay của mỹ phụ, muốn trợ giúp cô ta một tay.

Quả nhiên, nhờ có nam tử kia giúp đỡ, hai người rất nhanh phân ra thắng bại. Một cái bóng đen như than chì chui ra từ cơ thể của Mông Văn, rồi phát ra tiếng the thé của người già:

- Ta và các người không oán không cừ, vì sao các người lại gây chiến với ta...

- Hừ, không oán không cừ? Lẽ nào cô gái mà bị người đoạt xá có oán có thù với người rồi?

Nam tử râu ngắn vừa nói vừa phóng một ngọn lửa tới cái bóng. Cái bóng đen kia liền mờ đi rất nhiều.

- Các người thật ác độc. Ta đã đợi hơn hai nghìn năm rồi. Lúc sắp tan biến thì gặp được cô gái kia. Lẽ nào các người chỉ vì một người phạm, mà muốn đẩy ta vào chỗ chết?

Cái bóng kia càng ngày càng nhạt, nó không cam lòng kêu lên. Nhưng tiếng nói đã nhỏ hơn rất nhiều.

Vũ Tích thấy cái bóng này ác độc như vậy, liền không chút nghĩ ngợi cũng phóng một ngọn lửa tới. Cái bóng vốn đã như đèn cạn dầu, không còn năng lượng để duy trì. Nên ngọn lửa của Vũ Tích rất yếu, cũng đủ khiến nó bị tổn thương nặng.

Vũ Tích rất hận nó suýt nữa giết Mông Văn, liền không ngừng phóng hỏa cầu tới. Cuối cùng thì cái bóng kia vì không chịu nổi đã bị tiêu tán trong đại điện.

Thấy đã tiêu diệt được tác nhân gây hại cho Mông Văn, Vũ Tích và Nhược Sương đều đi lên cúi người cảm ơn đôi nam nữ này.

Nam tử râu ngắn khoát tay nói:

- Cô bé kia chỉ còn cách sống chết một đường. Nếu không phải được uống đan dược, thì đã tiêu vong rồi.

Vũ Tích thấy vậy, liền cầu mong hai người chữa trị cho Mông Văn.

- Cho dù cô không nói, tôi cũng cứu cô ấy.

Mỹ phụ trung niên cười một tiếng, rồi lấy một viên đan dược bỏ vào miệng của Mông Văn.

Không biết cô ta cho Mông Văn uống thuốc gì, Mông Văn rõ ràng tỉnh lại. Ngoại trừ khuôn mặt vẫn còn trắng bệch, thì cơ thể coi như được hồi phục.

- Chị Văn, chị đã tỉnh rồi à.

Vũ Tích và Nhược Sương thấy Mông Văn đã tỉnh, trong lòng rất cao hứng.

- Vũ Tích, Nhược Sương, sao các em lại ở đây?

Mông Văn nhìn hai người Vũ Tích mà không hiểu ra sao. Giọng nói vẫn còn suy yếu.

- Bọn em đi tìm chị, nhưng về sau do không cẩn thận mới bị truyền tống trận đưa tới đây.

Nhược Sương nói.

- Truyền tống trận?

Mông Văn lặp lại ba chữ này, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ.

- Chị không sao chứ?

Vũ Tích lo lắng hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 376: Chính Thức Làm Vợ

V

ẻ hoảng sợ trên mặt Mông Văn vẫn chưa thối lui. Một lúc lâu sau, khi Nhược Sương vỗ nhẹ vào lưng thì nàng mới khôi phục một ít:

- Ngày đó, khi chị nhảy xuống vách núi thì rơi vào một cây tùng ở dưới. Nhưng bỗng nhiên chị lại bị một lực hút rất lớn hút vào trong cái hang núi. Trong mơ hồ, chị cảm thấy như có một cái bóng chui vào đầu mình.

- Sau đó cái bóng kia bắt đầu không chế hành vi của chị. Lúc đầu chị còn chưa biết. Về sau khi biết rồi, thì chị bắt đầu tranh đoạt quyền kiểm soát với cái bóng kia. Lúc đó chỉ rất sợ hãi, không biết vì sao mình lại bị thế. Qua một lúc thật lâu, đang lúc chị cảm thấy mình sắp chết, thì chị bỗng nhiên lấy được ý thức. Rồi cái bóng kia chui ra khỏi ý thức của chị...

Mông Văn nói xong, thân thể vẫn còn run vì sợ hãi.

- Chị Văn, chị đã được hai vị tiên bối này cứu. Cái bóng kia đã bị hai tiên bối đẩy ra ngoài và chết rồi. Hiện tại chị đã được tự do.

Vũ Tích vội vàng chỉ về hướng mỹ phụ và nam tử râu ngắn, nói.

Mông Văn vừa nghe Vũ Tích nói vậy, tuy còn chưa hết bàng hoàng, nhưng vẫn đứng lên cảm ơn hai người.

- Tôi thấy bốn người các cô đều có tiên căn. Cụ thể là tiên căn gì, tôi không biết nói ra như thế nào. Chỉ biết là nó tốt hơn linh căn của người phàm rất nhiều. Tuy không biết bốn người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bốn người có nguyện ý bái tôi làm thầy không? Tôi có thể khiến bốn người trở thành thần tiên.

Mỹ phụ nhìn bốn người Vũ Tích, hỏi.

- Thần tiên?

Mông Văn sửng sờ.

Nhưng Vũ Tích và Nhược Sương không có cảm giác lạ lẫm gì. Vũ Đình cũng đi theo hai người lâu như vậy, mặc dù còn chưa tu luyện, nhưng cũng biết một ít. Nên không sửng sờ như Mông Văn.

- Đúng vậy, thần tiên có thể bay lên trời, chui xuống đất, có thể tùy tâm sở dục. (Làm mọi việc theo ý mình).

Người nam tử râu ngắn nói.

- Tôi không muốn làm thần tiên, tôi chỉ muốn gặp anh rể của tôi mà thôi.

Vũ Đình vội vàng nói.

- Tôi đã có chồng rồi, nên tôi muốn ở cùng với anh ấy. Thực xin lỗi vì không thể thành đệ tử của tiền bối được.

Vũ Tích cũng tỏ thái độ.

Nhược Sương thì chỉ lắc đầu, đứng đằng sau của Vũ Tích.

Mỹ phụ trung niên nói:

- Thực ra hai người đã tu luyện một loại công pháp khác. Mặc dù hai người có tiên căn, nhưng cũng không thể làm đệ tử của tôi được.

Cô ta vừa nói vừa chỉ về Vũ Tích và Nhược Sương.

Sau đó hướng Vũ Đình và Mông Văn nói:

- Hai cô thì khác, hai cô còn chưa tu luyện công pháp gì cả. Có thể bái tôi làm thầy.

Mông Văn nhìn Vũ Tích và Nhược Sương, trong lòng có chút đau khổ. Mỗi thù của nàng đã được báo, mặc dù nàng chưa hoàn toàn báo đáp được Lâm Vân, nhưng nàng cũng giúp hắn thành lập tập đoàn Vân Môn. Nhưng yêu hắn thì sao chứ, nữ nhân bên hắn nhiều lắm. Mình có tính là cái gì?

Nếu không phải vì Lâm Vân thì nàng đã không đi du lịch khắp nơi rồi. Hôm nay được vị tiền bối kia cứu, gia nhập vào môn phái của cô ta cũng không sao cả.

Nghĩ tới đây, Mông Văn liền cúi người thi lễ với mỹ phụ:

- Mông Văn nguyện ý bái tiền bối làm thầy.

Mỹ phụ trung niên thấy Mông Văn đồng ý, rất là cao hứng. Liền tranh thủ đỡ Mông Văn lên, rồi đeo giúp Mông Văn một cái giới chỉ vào tay:

- Thứ này tặng cho con.

- Chị Văn, chị...

Ba người Vũ Tích thấy Mông Văn muốn bái một người xa lạ làm thầy, đều kinh ngạc. Nhưng Vũ Tích bỗng hiểu ra điều gì đó, chỉ thầm than một tiếng. Chuyện về tình cảm, nàng không có cách nào hỗ trợ.

- Chỉ có con thôi à? Tiểu cô nương kia, cô tên là gì?

Mỹ phụ trung niên mỉm cười nhìn Vũ Đình.

- Tôi là Hàn Vũ Đình. Nhưng tôi không muốn bái tiền bối làm thầy. Tôi chỉ muốn bái anh rể làm thầy mà thôi. Anh rể của tôi lợi hại hơn hai tiền bối nhiều lắm.

Vũ Đình không chút do dự cự tuyệt.

Mỹ phụ nghe vậy bật cười:

- Lợi hại hai chúng tôi? Cô có biết tu vị của chúng tôi thế nào không? Cô và anh rể của cô đều là người của thế giới phàm nhân, việc Tu Chân không đơn giản như cô nghĩ đâu. Cho nên cô phải nghĩ kỹ, nếu bỏ qua, lần sau sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

Ở trong mắt của mỹ phụ kia, anh rể của Vũ Đình nhiều nhất chỉ là Trúc Cơ Kỳ mà thôi.

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không muốn bái tiên bối làm thầy.

Vũ Đình kiên định nói.

- Ài, tôi còn đang nghĩ, nếu cô bái tôi làm thầy, tôi sẽ tặng cho các cô mấy viên linh thạch Thượng Phẩm. Để cho hai cô gái kia khởi động truyền tống trận rời đi. Nếu cô không muốn thì thôi. Chúng tôi đi đây. Chỗ này đôi khi hàng trăm năm cũng không có người tới. Nên đừng trách tôi đã không nhắc nhở các cô.

Nói tới đây, mỹ phụ nắm lấy tay của Mông Văn, muốn rời đi.

- Sư phụ.

Mông Văn nghe thấy mấy trăm năm cũng chưa chắc có người tới đây, liền vội vàng muốn thỉnh cầu sư phụ cứu ba người Vũ Tích.

“ Không phải lo lắng, sư phụ sẽ cứu ba người đó. Sư phụ chỉ muốn thu cô gái kia làm đồ đệ mà thôi.”

Mỹ phụ truyền âm vào tai Mông Văn.

- Tiền bối, tôi nguyện ý làm đệ tử của ngài. Chỉ cầu ngài cho chúng tôi vài viên linh thạch, để cho hai người em của tôi được trở về.

Vũ Đình thấy mỹ phụ kia muốn đi, liền đi lên phía trước cầu tình.

- Không được, cô đã tu luyện công pháp khác rồi. Mặc dù tư chất của cô là tốt nhất, nhưng không thể được.

Mỹ phụ vội vàng nói.

- Sư phụ, con nguyện ý bái ngài làm thầy. Cầu sư phụ ban cho hai chị của con mấy viên linh thạch.

Hàn Vũ Đình cuối cùng ý thức được sự tình nghiêm trọng. Vội vàng đi tới trước mặt người mỹ phụ trung niên, rồi cung kính nói.

Mỹ phụ trung niên nghe Vũ Đình nói vậy, thần nhiên cười:

- Con đừng khóc, đây là việc vui sao phải khóc. Đợi khi tu vị của con tăng cao, thì con có thể tùy lúc trở về thăm anh rể của con.

- A, thật không?

Vũ Đình nghe thấy mình có thể tùy lúc trở về gặp anh rể, lập tức lộ vẻ kinh hỉ.

- Đương nhiên là thật, ta lừa con làm gì?

Mỹ phụ kéo tay của Vũ Đình rồi đưa vài viên linh thạch Thượng Phẩm cho Vũ Tích. Sau đó thì dẫn theo Mông Văn và Vũ Đình rất nhanh biến mất trong truyền tống trận kia.

Lâm Vân nghe xong Vũ Tích kể lại, thần sắc biến ảo. Cho dù qua lời kể của Vũ Tích, biết nam tử râu ngắn và mỹ phụ kia không phải là người xấu.

Nhưng Lâm Vân lại không rõ vì sao hai người kia nhất định phải thu Vũ Đình và Mông Văn làm đệ tử.

Lẽ nào bởi vì Tiên Nhan Đan? Các cô ấy đều từng uống qua Tiên Nhan Đan. Nói như vậy, em gái Lâm Hình của mình, còn có Cam Dao và Xung Hi, chẳng lẽ cũng có tiên căn sao?

Không ngờ Tiên Nhan Đan lại có thêm tác dụng cải tạo linh căn của con người như vậy. Còn hai loại tiên dược mà tiền bối kia để lại chắc có tác dụng không kém. Về sau phải nghiên cứu thêm mới được. Luyện chế được đan dược như Tiên Nhan Đan, việc tuyển chọn đệ tử cho Vân Môn sẽ không còn khó khăn nữa. [/CHARGE]

- Về sau em và Nhược Sương trở về à?

Lâm Vân nhìn khuôn mặt tiều tụy của vợ, rất là đau lòng.

- Vâng, em và Nhược Sương dùng hai viên linh thạch Thượng Phẩm, quả nhiên là khởi động được truyền tống trận. Lúc trở về em phải rất cẩn thận mới đưa Nhược Sương rời khỏi vách núi.

Vũ Tích nói xong, thở phào một tiếng. Mấy năm qua không có chồng ở bên, em gái cũng đi mất, thời gian trôi qua rất dày vò. May còn có Nhược Sương ở bên cạnh chia sẻ.

- Còn anh thì sao?

Vũ Tích kể xong chuyện, gánh nặng trong lòng dường như nhẹ đi không ít.

Lâm Vân kể chuyện vài năm qua cho Vũ Tích nghe. Khi nàng nghe thấy Lâm Vân thiếu chút bị Thiên Diễm đốt cháy, khẩn trương đến mức bàn tay ứa đẫm. Rốt cuộc không nhìn được, ôm chặt lấy Lâm Vân.

Đêm, rất yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim đập của hai người.

Hồi lâu, Vũ Tích mới lên tiếng.

- Em Trúc Cơ rồi.

- Ừ, anh đã biết.

Sắc mặt của Vũ Tích đỏ bừng, đang muốn nói thêm điều gì thì đã bị môi của Lâm Vân chặn lại.

- Ừm...

Tiếng rên rỉ vang lên, Vũ Tích rất nhiệt liệt đáp lại.

Tiếng thở dốc trở nên dồn dập, hai người đều chưa từng trải qua việc này, nên khá vất vả cởi quần áo của đối phương. Từng kiện từng kiện bị vứt xuống mặt đất.

Sự ngượng ngùng lan tới khắp cơ thể và tinh thần của Vũ Tích. Khi thanh lửa nóng của Lâm Vân tiến vào trong người nàng, nàng chỉ có một cảm giác hạnh phúc tột đỉnh. Vừa chân thực, vừa mơ hồ.

- Sao em lại khóc, Vũ Tích...

Lâm Vân yêu thương lau nước mắt cho Vũ Tích.

- Em khóc vì hạnh phúc. Cuối cùng em đã trở thành người vợ chính thức của anh rồi. Lão công, em...

Vũ Tích không thể nói thêm được nữa, đôi môi của nàng lại bị Lâm Vân ngăn chặn.

- Em vẫn luôn là vợ của anh.

- Nhưng trước kia em...

Miệng của nàng lại bị ngăn chặn.

- Vũ Tích, anh phát hiện ra một nữ lưu manh.

Lâm Vân bỗng nhiên cười xấu xa.

- À?

- Có người dùng thần thức nhìn trộm chúng ta...

Lâm Vân phát hiện Nhược Sương rõ ràng đang dùng thần thức nhìn trộm hai người.

- Là Nhược Sương, cô nàng này thật đáng đánh.

Vũ Tích giống như nghĩ tới điều gì, khuôn mặt càng đỏ bừng, rồi chui vào ngực của Lâm Vân.

Lâm Vân thấy động tác này của Vũ Tích, âm thầm buồn cười. Trong lòng tự nhủ, dù rúc vào người cũng có tránh được thần thức đâu. Mà lá gan của Nhược Sương lớn thật đấy, thần thức vẫn không chịu thu hồi lại.

- Vậy anh cũng xơi cô ấy đi. Đến lúc đó em cũng xem.

Vũ Tích nhớ ra là động tác của mình cũng không thể né tránh được thần thức, liền ôm Lâm Vân nói.

....

Sắc mặt Nhược Sương đỏ bừng, liền thu hồi thần thức. Nàng biết hành động của mình đã bị Lâm Vân phát hiện.

- Cậu sao thế Nhược Sương?

Tĩnh Như nhìn thấy sắc mặt của cô bạn mình không bình thường.

- À, không có gì đâu.

Nhược Sương vội vàng trả lời. Trong đầu vẫn suy nghĩ tới tình cảnh lúc trước.

- A, chị Nhược Sương, chẳng lẽ chị dùng thần thức nhìn lên anh trai và chị dâu em phải không? Chị thật là quá xấu rồi.

Lâm Hình lập tức đoán ra thái độ khác thường của Nhược Sương.

- Làm gì có, em đừng nói lung tung. Chị đâu có xem hai người đó làm gì.

Nhược Sương phản bác lại Lâm Hình, nhưng biểu lộ và ngữ khí đã bán đứng nàng.

- Cậu đúng là vừa nhìn lên rồi. Nhược Sương, cậu có thể...

Tĩnh Như rất muốn hỏi cô bạn mình nhìn lên kiểu gì, nhưng lại không nói ra được lời.

- Hừ, đừng tưởng em không biết. Chị Nhược Sương nhất định là dùng thần thức nhìn lên.

Lâm Hình không có tim không có phổi nói.

- Thần thức có thể học cấp tốc được không? Nhược Sương, cậu nhanh dạy cho mình đi. Mình muốn nghe...

Tĩnh Như nói tới đây, mới biết mình lỡ lời, vội vàng ngừng lại.

- Hai chị đúng là xấu. Em sẽ mách chị Vũ Tích.

Lâm Hình thật không biết nói gì với hai bà chị này.

Tĩnh Như biết mình đã nói sai, khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua vậy.

- Đừng, Nhược Sương đang nhìn lên mà.

Vũ Tích thấy Lâm Vân lại muốn tiếp, vội vàng nói.

- Lần này anh sẽ bố trí một cái vòng bảo hộ, cô ấy sẽ không nhìn thấy đâu.

- Thật không?

- Đương nhiên...

- Vậy thì được...

Bóng đêm càng dày đặc, cảnh vật yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng người yêu nhau thì thầm trong chăn.

“Nhu tình mộng đẹp tương phùng. Ngậm ngùi chẳng nỡ ngoảnh trông thước kiều. Tình xưa nếu mãi còn yêu. Cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.”

Nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nhẵn như ngọc, bộ ngực mềm mại và co dãn của Vũ Tích dính sát vào ngực của Lâm Vân. Khiến cho hắn có một cảm giác hạnh phúc khó nói lên lời.

- Anh đã tỉnh rồi à.

Vũ Tích mở to mắt, nhìn Lâm Vân đang ôm mình, khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc và thỏa mãn.

- Em ngủ thêm đi, anh xuống giường trước.

Lâm Vân nói xong, hôn lên trán nàng một cái.

- Đừng.

Vũ Tích thấy mặt trời đã nhô lên cao, lại nghĩ tới chuyện Nhược Sương nhìn lên mình tối hôm qua, nàng liền không có dũng khí để rời giường. Dù

nàng đã là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhưng tối hôm qua Lâm Vân quá mạnh mẽ, khiến cho nàng vẫn còn mềm yếu vô lực.

- Sao vậy?

Lâm Vân nhìn vẻ lười biếng của Vũ Tích, lộ ra nụ cười ranh mãnh.

- Bại hoại, em còn mặt mũi nào đi xuống nữa...

Vũ Tích thấy mình nếu cứ như thế này đi xuống, mọi người nhất định sẽ phát hiện.

- Nếu vậy thì buổi tối anh trở về, chúng ta sẽ tiếp tục.

Lâm Vân cười xấu xa, đi lên hôn nàng thêm một cái, mới đi xuống tầng. Hắn muốn tới chỗ của Tam gia gia hỏi vài chuyện.

Nhược Sương nhìn thấy Lâm Vân vui vẻ đi xuống nhà, khuôn mặt liền đỏ bừng. Vội vàng tránh sang chỗ khác, giống như sợ Lâm Vân phát hiện ra tâm tư của mình vậy.

- Anh trai, nhanh ăn sáng thôi. Chị Vũ Tích đâu? Em lên tầng nhìn xem, em có vài lời muốn nói với chị ấy.

Lâm Hình nói xong, định đi lên tầng.

- Đừng...

Nhược Sương vội vàng kéo Lâm Hình lại. Nhưng Lâm Hình đã nhanh chân hơn chạy lên tầng. Nàng thấy thế cũng chỉ phải đuổi theo. Tỉnh Như thấy vậy, không biết Lâm Hình có mách cả mình không, cũng đi theo hai người lên.

Rất nhanh, trên tầng đã vang lên tiếng cười đùa của mấy cô gái....

Lâm Vân bất đắc dĩ lắc đầu. Ăn cơm xong thì chào hỏi mẹ và mẹ vợ một tiếng rồi đi tới chỗ của lão gia tử.

Dù đã qua vài năm, nhưng tinh thần của Lâm Lộ Trọng vẫn rất minh mẫn. Ông ta vừa nhìn Lâm Vân tới liền rất cao hứng. Tối hôm qua ông ta đã biết Lâm Vân trở về. Mới sáng sớm cháu trai đã tới thăm mình, khiến ông ta cảm thấy rất an ủi.

- Tam gia gia, mấy năm không gặp, gia gia vẫn khỏe như ngày nào.

Đây là những lời từ đáy lòng của Lâm Vân. Bởi vì nghe Vũ Tích nói, trong thời gian hẵn không có ở nhà, Tam gia gia đã chiêu cố tập đoàn Vân Môn rất nhiều. Ít nhất, Lâm Vân đã có tình cảm máu mủ với ông ta.

Trong lòng Lâm Vân còn suy nghĩ, chắc nên kiếm mấy đan dược kéo dài tuổi thọ cho các trưởng bối mình dùng. Lúc hẵn rời đi vài năm, bà ngoại của Vũ Tích đã chết vì bệnh. Lâm Vân cảm thấy rất thương tiếc. Nếu hẵn có loại đan dược kia, thì có thể giúp mẹ mình, mẹ của Vũ Tích và Tam gia gia sống lâu hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 377: Điều Kiện

Đ

an được kéo dài tuổi thọ cũng chỉ nghe nói ở Khôn Truân Giới mà thôi, chứ chưa gặp bao giờ. Không biết thế giới Tu Chân của mỹ phụ và nam tử râu ngắn mà Vũ Tích kiể kia có loại thuốc đó không. Khi đến đó phải thử tìm xem.

- Tiểu Vân, chắc cháu đã biết tình hình hiện tại của Thế Giới rồi phải không. Đúng thật là hỗn loạn không chịu nổi. Mặc dù để đề phòng dân chúng khủng hoảng. Truyền thông của các quốc gia cũng đã đưa tin là có mấy quốc gia vì lợi ích mà khơi mào chiến tranh. Nhưng chúng ta biết mọi việc không đơn giản như vậy.

- Không ngờ nước Mỹ lại dự đoán chính xác việc có người ngoài hành tinh xâm nhập Trái Đất. Lúc đầu chúng ta còn cho rằng lời nói vô căn cứ. Hóa ra là có thật. Từ những vũ khí mà bọn chúng sử dụng, chứng tỏ nền khoa học kỹ thuật của bọn chúng cao hơn nền văn minh của chúng ta rất nhiều. Nếu chúng ta cứ để như vậy, chuyện Trái Đất bị nền văn minh khác hủy diệt không còn là phim khoa học viễn tưởng nữa rồi.

Lâm Lộ Trọng nói xong, liền thở dài lo lắng.

Lâm Vân đương nhiên biết có sự tồn tại của các sinh mệnh khác trên các hành tinh. Chính hắn cũng đâu có phải là người Trái Đất. Nhưng tìm một hành tinh có đủ điều kiện để phát triển sự sống rất là khó khăn. Không biết mấy tên lùn kia từ đâu tới.

- Vợ cháu cũng là Luyện Khí Sĩ à?

Lâm Lộ Trọng nhìn Lâm Vân trầm tư, liền hỏi.

- Nói chính xác hơn là Tu Chân, chứ không phải Luyện Khí Sĩ đơn giản như vậy.

Lâm Vân giải thích.

Lâm Lộ Trọng nghĩ một lát rồi nói:

- Ngày hôm qua, quốc gia của chúng ta nhận được tin tức của Liên Hợp Quốc. Nói rằng một căn cứ lớn của Kỷ Minh ở rừng rậm Amazon đã bị tiêu diệt. Nhưng quốc gia chúng ta và Liên Hợp Quốc lại không biết là do tổ chức nào làm. Bởi vì hiện tại đâu có quốc gia nào chống được bọn họ.

Lâm Lộ Trọng nói xong, cẩn thận nhìn sắc mặt của Lâm Vân.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Hẳn đương nhiên biết ý của lão gia tử. Ông ấy đang hoài nghi là mình làm, nhưng có chút không tin tưởng. Lâm Vân cũng không cần dấu diếm một chuyện như vậy. Thuận miệng nói:

- Tam gia gia, chuyện này là do cháu làm, gia gia không cần phải lo lắng. Cho dù Kỷ Minh có đến quốc gia của chúng ta hay không, cháu cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng. Những thứ mà bọn chúng đã lấy của cháu, cháu sẽ cầm trở về.

Dù nước trong ‘Đầm Huyền Tiên’ là vật vô chủ, nhưng Lâm Vân đã coi nó là của mình rồi.

Lâm Lộ Trọng há hốc miệng nhìn cháu trai của mình, giống như đây là lần đầu tiên thấy nó vậy. Ông ta thấy việc căn cứ ở rừng rậm Amazon bị phá hủy trùng với lúc Lâm Vân trở về, nên mới hoài nghi. Nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ, người phá hủy căn cứ của Kỷ Minh kia thực sự là cháu trai của mình.

- Cháu, cháu tiêu diệt được căn cứ Amazon kia, có phải là cháu có máy bay tư nhân không? Nên mới quay trở lại nhanh như vậy?

Lâm Lộ Trọng kinh ngạc khó hiểu nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân mỉm cười, hẳn đã không cần phải dấu diếm thực lực của mình rồi, tiếp tục nói:

- Tam gia gia, cháu chỉ cần một phút đồng hồ là có thể bay mấy lượt từ Amazon tới Yên Kinh. Gia gia quên cháu là người Tu Chân à? Mà lúc trước chả phải gia gia đã trông thấy cháu đột nhiên biến mất đó thôi?

Nghe Lâm Vân nói những lời này, Lâm Lộ Trọng sững sờ mất nửa ngày, bỗng nhiên cười ha hả.

- Tốt tốt tốt, Lâm gia đã có người thừa kế rồi.

Lâm Lộ Trọng cười to, liền tiếp nói vài chữ tốt.

Lâm Vân mỉm cười. Hẳn hiểu tâm tư của lão gia tử, nhưng không nói gì thêm.

- Tiểu Vân, hiện tại cháu có tính toán gì không?

Lâm Lộ Trọng nhìn Lâm Vân. Nếu Lâm Vân có thể đối phó với những ngoài hành tinh kia, Lâm Lộ Trọng đương nhiên muốn hỏi ý kiến của Lâm Vân. Nhưng ông ta cũng biết người của Kỷ Minh không hề tầm thường. Nếu như không nắm chắc một trăm phần trăm, thì ông ta không hy vọng Lâm Vân mạo hiểm.

Lâm Vân hiểu sự lo; lắng của lão gia tử, nhưng hẳn không vội trả lời. Mà suy nghĩ, hẳn nhất định sẽ xử lý đám người Kỷ Minh kia, vì Huyền Ngưng Hàn Thủy và vì báo thù cho dân chúng Ngạn Châu. Nhưng hẳn không phải là chúa cứu thế. Nếu hẳn không có chỗ tốt nào, hẳn sẽ không đi tiêu diệt toàn bộ đám người Kỷ Minh kia. Đây không phải là tính cách của hẳn.

Hắn đã không còn thiếu linh thạch nữa rồi. Huống hồ ở một nơi như Địa Cầu, có thể tìm được mấy viên linh thạch Hạ Phẩm?

Đang nghĩ tới đây thì có tiến❖❖a nhà mình nhỉ? Cháu gái Từ Nhân của mình cũng là mỹ nữ ngàn dặm có một chữ có phải kém cõi gì đâu. Anh chàng Lâm Vân này có bản lĩnh lớn, nhưng lại không tinh mắt.

Nghe Lâm Lộ Trọng nói rằng người tiêu diệt căn cứ của Kỳ Minh ở rừng rậm Amazon là Lâm Vân, mấy vị thủ trưởng đều tỏ vẻ khó tin.

- Căn cứ của Kỳ Minh ở Amazon thực sự là do cậu phá hủy?

Thủ trưởng số một và bộ trưởng Lưu hỏi lại. Mặc dù biết Lâm Vân là một Luyện Khí Sĩ, nhưng bọn họ không thể tin một mình hắn có thể phá hủy cả căn cứ hiện đại của Kỳ Minh kia.

Lâm Lộ Trọng thấy biểu lộ của mấy lão già này cũng giống như mình lúc trước, liền không khỏi cười ha hả, cực kỳ đắc ý.

- Lâm lão đầu, lão cười cái gì? Có phải là lão phá hủy đâu?

Từ Trường Thâm nhìn vẻ đắc ý của Lâm Lộ Trọng như vậy, thì hơi ngửa mặt, liền mỉa mai nói.

- Lâm Vân là cháu của tôi nên tôi mới đắc ý. Lão ghen tỵ vì không đưa cháu như vậy phải không. Hắc hắc.

Lâm Lộ Trọng không chịu thua kém, liền phản bác lại.

Từ Trường Thâm hơi buồn bực. Nếu anh chàng Lâm Vân này đồng ý chuyện hôn sự với Từ Nhân thì lúc này hắn chẳng phải là cháu rể của mình sao. Thật là tiếc đứt ruột a.

- Được rồi, hai ông đừng ở đó mà tranh cao thấp. Lâm Vân, cậu có ý kiến gì về các căn cứ của Kỳ Minh đặt ở khắp nơi không?

Thủ trưởng số một lên tiếng. 0

Vài vị thủ trưởng cũng khẩn trương nhìn Lâm Vân. Bọn họ rất muốn biết suy nghĩ của Lâm Vân về việc này. Chính xác hơn, là hẳn có ý định chiến đấu về sau không? Cho dù bọn họ biết Luyện Khí Kỳ càng luyện lên cao càng lợi hại. Nhưng bọn họ không thể đo đếm được sự lợi hại đó. Mặc dù Lâm Vân đã tiêu diệt căn cứ của Kỳ Minh ở Amazon, nhưng tiêu diệt bằng cách nào, bọn họ lại không có thông tin gì cả.

Lâm Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tam gia gia đã nói cho tôi biết, Kỳ Minh có hơn mười căn cứ xây dựng trên khắp Địa Cầu. Một khi bọn chúng phản công, thì sẽ có tình hủy diệt toàn bộ. Mà tôi chỉ có một người, nếu như tôi diệt một căn cứ, thì sẽ có một vài quốc gia gặp nạn.

- Cho nên hiện tại tôi không biết nên diệt căn cứ nào trước. Huống hồ, năng lực cá nhân của tôi chỉ có hạn. Nói không chừng Kỳ Minh là một cả một hành tinh nào đó. Để cho một mình đối phó với cả một hành tinh, thì đúng là lực bất tòng tâm (Có lòng mà không có lực). Hơn nữa, tôi đoán chừng đám người của Kỳ Minh phát hiện ra căn cứ của bọn chúng ở Amazon bị phá hủy. Bọn chúng rất nhanh sẽ có phản ứng.

Lâm Vân nói xong, giống như cười mà không phải cười nhìn vài vị thủ trưởng.

- Đúng vậy, Lâm Vân chỉ có một người, mà căn cứ thì có nhiều như vậy, sao có thể tiêu diệt được hết? Nếu không, để cho Lâm Vân tiêu diệt căn cứ của Kỳ Minh ở Thần Nông Giá trước.

Từ Trường Thâm nghe Lâm Vân nói vậy, bắt đầu lo lắng cho hẳn. Dù sao Lâm Vân cũng là người Hoa quốc.

Lâm Vân thấy mấy lão già này lo lắng, liền bổ sung:

- Thực ra, nếu tôi liều mạng, cũng có thể tiêu diệt thêm vài căn cứ. Chỉ là công pháp của tôi cũng cần một loại năng lượng. Trước mặt loại năng lượng này còn chưa có ai tìm ra được. Cho dù muốn tìm cũng rất phiền toái.
- Hơn nữa, thiết bị để cung cấp năng lượng rất đắt. Số năng lượng của tôi chỉ có hạn. Trước mắt chỉ có thể tiêu diệt được vài căn cứ mà thôi. Cho nên tôi mới đắn đo nên tiêu diệt chỗ nào trước.

Lâm Vân nói xong, nhìn mấy vị thủ trưởng, khuôn mặt đầy vẻ mâu thuẫn.

Vài lão già ở đây đều là những kẻ lười đời, sao không hiểu Lâm Vân muốn chỗ tốt. Năng lượng mà hắn nói có lẽ là đá Bạch Hà lần trước. Thứ đá đó không có nhiều lắm. Nên mấy người đều nhìn nhau, không biết phải nói gì. Trái Đất sắp lâm nguy như vậy, tay Lâm Vân này còn đục nước béo cò. Nhân phẩm của hắn thật khó mà khen ngợi được.

Lâm Vân cười thầm. Lúc trước ta chủ động nhường kỹ thuật Vân Tinh Linh cho các quốc gia, không phải lúc đó các ông cũng lợi dụng tôi gặp khó khăn đó sao? Mặc dù tiền đổi với hắn không có tác dụng gì cả. Nhưng có vẫn hơn không. Huống hồ Lâm Vân còn có ý khác ở bên trong.

Thấy Lâm Vân lại muốn lợi dụng khó khăn để phát tài, Lâm lão gia tử lại không có ý khuyên bảo. Bởi vì Hoa quốc đã trợ giúp rất nhiều quốc gia bị gặp nạn, nhưng nhận được chỉ là sự vong ân phụ nghĩa. Cho nên ông ta không có phản cảm gì với điều Lâm Vân đề nghị.

Vài vị thủ trưởng chỉ biết nhìn nhau cười khố. Lâm Vân không phải là thuộc cấp của bọn họ, nên bọn họ không thể làm gì được.

- Tôi có ý kiến như thế này. Chúng ta thông báo với Liên Hợp Quốc, nói rằng năng lực của Lâm Vân có hạn, chỉ có thể tiêu diệt vài căn cứ trước. Nên đề nghị các quốc gia khác, quốc gia nào trả tiền nhiều hơn thì trợ giúp

quốc gia đó. Nếu như căn cứ của Kỳ Minh đặt ở vị trí gần với quốc gia, thì mấy quốc gia đó có thể chung tiền lại. Mọi người thấy thế nào.

Bộ trưởng Lưu đề nghị.

- Biện pháp này không tồi. Còn cậu, Lâm Vân?

Từ Trường Thâm cũng đồng ý.

Thủ tướng số một cũng gật đầu. Lâm Vân không phải là người của chính phủ, cho nên hẳn có thể tự kiểm soát hành vi của mình. Hẳn muốn tiền mới hỗ trợ cũng không có gì đáng trách.

Lâm Vân gật đầu, cười nói:

- Biện pháp này rất hợp với ý tôi. Nhưng nếu trả ít quá tôi sẽ không làm đâu.

Thấy vài vị thủ tướng gật đầu, Lâm Vân tiếp tục nói:

- Nếu thiếu tiền có thể bù thảo dược vào đó. Quốc gia nào lấy ra được nhiều tiền và thảo dược nhất, tôi sẽ giúp quốc gia đó đầu tiên.

- Thậm chí thiếu tiền nhưng đủ thảo dược, tôi sẽ xem xét hỗ trợ. Còn quốc gia của chúng ta thì tôi chỉ cần thảo dược, tiền bỏ qua. Nhưng thảo dược phải đúng với những hình trong này.

Nói xong, Lâm Vân lấy một tập tư liệu có ảnh Linh Dược ra. Địa Cầu có rất nhiều linh dược hữu dụng, nhưng phân bố quá thưa thớt. Một mình Lâm Vân đi tìm thì có chút khó khăn. Hiện tại có thể thông qua toàn bộ thế giới đi tìm số linh thảo đó, tội gì mà không làm. Có số linh thảo này, hẳn có thể luyện chế ra được đan dược Trúc Cơ, thậm chí là đan dược Kết Đan. Hiện tại Vân Môn của hắn đang dần hình thành, ai biết về sau muốn thu thêm bao nhiêu đệ tử. Chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.

- Tốt, không có vấn đề gì cả. Hôm nay cúng tôi sẽ đem chuyện này thương lượng với Liên Hợp Quốc.

Bộ trưởng Lưu nghe thấy Hoa quốc không cần phải xuất tiền, liền rất vui vẻ. Cũng may anh chàng Lâm Vân này còn biết vì quốc gia cống hiến sức lực. Nếu như ngay cả thảo dược hãn cũng bỏ qua thì tốt biết mấy.

- Còn có yêu cầu gì nữa không?

Từ Trường Thâm thấy Lâm Vân đã nói ra hai điều kiện, thì hỏi rõ xem còn có điều kiện khác không.

- Chỉ có thể thôi. Mà một thời gian ngắn nữa là tôi phải đi rồi. Nên phải thông báo cho các quốc gia kia chuẩn bị nhanh lên.

Lâm Vân xác thực là muốn xem truyền tống trận trong hang núi Cửu Hoa đưa tới nơi nào. Từ việc mỹ phụ kia đưa hai viên linh thạch Thượng Phẩm cho Vũ Tích. Phòng chừng chỗ đó là nơi có nguồn linh thạch dồi dào.

Ý định ban đầu của Lâm Vân là muốn một hòn đảo nhỏ, chuyên môn dành cho việc tu luyện. Nhưng bởi vì linh khí ở đây không đủ, mà Địa Cầu cũng không còn an toàn như trước. Từ việc người ngoài hành tinh xâm lược này là biết. Cho dù hãn nhất định sẽ tiêu diệt đám người kia. Nhưng ai có thể cam đoan về sau sẽ có chủng tộc nào khác tấn công Địa Cầu hay không. Trong vũ trụ mênh mông, có rất nhiều hành tinh có sự sống, chứ không riêng gì Địa Cầu. Địa Cầu chỉ là một thế giới có nền văn minh rất lại phía, có cuộc sống khá bình thản mà thôi.

Lâm Vân và vài vị thủ trưởng thảo luận một ít vấn đề, ăn cơm trưa xong, Lâm Vân mới rời khỏi đại viện Lâm gia.

Lâm Vân tin rằng, khẳng định không bao lâu nữa sẽ có tin tức truyền về. Bởi vì các quốc gia đều rất sợ hãi sức mạnh quân sự của Kỳ Minh. Thà trả một khoản tiền lớn còn hơn là bị diệt quốc.

Lâm Vân không lập tức bay về luôn, mà tản bộ trên đường cái. Đã lâu rồi hẳn không chậm rãi đi trên đường như vậy. Nhớ lần trước mới tới Phần Giang, mình phải ra ngoài đường tìm cái ăn, không khỏi cảm thán thế sự biến hóa thật là nhanh.

- Bắt lấy nó, đừng cho nó chạy.

Một tiếng kêu vang lên. Lâm Vân sửng sờ, ở một chỗ sầm uất như vậy, lại muốn bắt ai?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 378: Tiểu Tinh

M

ột con động vật có bộ lông màu vàng vượt qua trước mặt Lâm Vân, tốc độ nhanh như tia chớp.

- Con gì vậy nhỉ?

Dù kiến thức của Lâm Vân rất rộng rãi, nhưng chỉ cảm thấy con động vật kỳ quái này có chút quen quen. Chẳng sau đã vang lên tiếng người vừa nãy.

Bỗng nhiên, con vật kia dừng lại rồi quay đầu nhìn Lâm Vân. Nó rõ ràng không do dự nhảy về phía Lâm Vân rồi dùng đầu cọ cọ chân của hắn. Giống như rất là quen thuộc vậy.

Lâm Vân nhìn con động vật có bốn chân này, mặc dù nhìn hơi quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là đã gặp nó ở đâu. Con này không giống hổ, không giống sói, cũng không giống con báo. Nó có bộ lông màu vàng óng ả, lớn hơn chó săn. Đứng ở bên cạnh Lâm Vân quả thực giống như một con báo hoang dã vậy.

Nhưng khí tức quen thuộc của con vật này đã khiến Lâm Vân nhận ra. Đây không phải là con sói vàng mà mình cứu được lúc bị Lý gia đuổi chạy vào dãy núi Vân Quý sao? Xem ra nó không phải là sói, mà là một động vật không biết tên gì đó.

Không ngờ đã nhiều năm như vậy, nó còn nhận ra mình. Lâm Vân ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu nó. Hắn thấy trên cổ của nó đeo một vòng sắt, liền thuận tay biến vòng sắt thành hư vô.

Xem ra con vật này bị đang bị đuổi bắt. Mình và nó coi như có duyên phận. Cứu nó lần nữa cũng không có gì.

Vài tên to cao thở hồng hộc chạy đến. Bọn họ nhìn thấy Lâm Vân đang vỗ đầu con vật có bộ lông màu vàng kia, trong mắt liền lộ ra vẻ dữ tợn:

- Xem lần này mày chạy trốn kiểu gì.

Nói xong mấy người kia liền vây quanh con vật này lại. Lúc đầu bọn họ còn hơi ngạc nhiên khi Lâm Vân ở bên cạnh, nhưng về sau đã coi Lâm Vân như không khí.

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống, đứng lên, giơ chân tung vài cước. Mấy tên to cao kia lập tức bị đá văng đi chục mét. Nằm bò trên mặt đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Lâm Vân đã khống chế sức của mình, nhưng không ngờ vẫn đá bọn chúng đi hơi xa.

- Cậu là ai? Sao lại vô duyên vô cớ đánh người?

Một người nam tử trung niên hơi gầy chạy tới. Ông ta vừa vặn nhìn thấy cảnh Lâm Vân đá bay bốn tên đàn em của mình. Tuy rất khiếp sợ, nhưng vẫn nghiêm mặt hỏi.

Có rất nhiều người xung quanh đã vây tới xem. Lâm Vân thì cười ha hả, lạnh lùng nói:

- Tại sao đánh các ông? Các ông đuổi theo vật nuôi của tôi, còn hỏi vậy sao? Nếu người khác tới nhà ông cướp đồ vật, ông có đánh người đấy không?

Lời này của Lâm Vân đều khiến người xung quanh cười vang.

- Người nói láo.

Một tên nam tử vừa bị Lâm Vân đá đã bò lên. Khuôn mặt đỏ bừng nói.

- Con động vật lông vàng này là chúng tôi đã tới Thiên Tân, trải qua rất nhiều vất vả mới bắt được. Sao cậu lại không biết xấu hổ nhận nó thành vật nuôi của cậu?

Người trung niên nghiêm nghị nói.

Lâm Vân nhìn y, lại dùng thần thức kiểm tra con vật có lông màu vàng kia. Hình như nó đã khai mở linh trí thì phải.

- Đây mới chỉ lần đầu tiên cậu nhìn thấy con đó, vậy mà đã tự nhận là của cậu rồi. Tôi từng thấy nhiều người mặt dày, nhưng còn chưa từng thấy người nào có mặt dày như cậu.

Một tên nam tử khác cũng bò lên, phụ họa nói.

- Tiểu Tinh, mày đã đi đâu vậy?

Lâm Vân thấy bộ lông của con vật này có màu vàng, nên dứt khoát gọi nó là Tiểu Tinh.

Người xung quanh nhìn mấy tên nam tử kia, không ngừng bàn tán. Người ta đã gọi tên của con vật, mà mấy tên kia chỉ gọi nó là thú lông vàng. Điều này đã sự khác nhau rồi.

- Tiểu Tinh cái gì vậy? Con thú này vốn là động vật hoang dã ở dãy núi Vân Quý. Về sau bị chúng tôi bắt lại rồi nhốt vào trong lồng sắt. Con thú này rất hung hãn. Chúng tôi còn bị chết một người vì nó. Sao nó có thể là vật nuôi của cậu được?

Sắc mặt của người trung niên đã trở nên âm trầm.

- Lá gan của mấy người thật không nhỏ, dám nhốt vật nuôi của tôi lại. Nó có phải là vật nuôi của tôi hay không, thì nhờ các vị xung quanh phán xử.

Lâm Vân nói xong, liền vuốt ve con thú lông vàng:

- Tiểu Tinh, mày đi nhặt mấy cái mũ của mấy tên kia vừa làm rơi đi.

Sau khi nói xong, Lâm Vân dùng thần thức để biểu đạt ý của mình. Con thú lông vàng quả nhiên nghe hiểu, rồi làm theo lệnh của Lâm Vân, chạy tới dùng mõm nhặt mấy cái mũ rồi đưa tới trước mặt Lâm Vân. Còn dùng chân đập đập vài cái.

Người xung quanh đều cười vang. Hành động này của nó chứng tỏ Tiểu Tinh đúng là vật nuôi của Lâm Vân. Mấy người kia bắt vật nuôi của người khác, còn nói là của mình, thật sự là buồn cười. Người xung quanh đều nói chuyện giúp Lâm Vân và khinh bỉ chửi mắng mấy tên nam tử đuổi theo Tiểu Tinh kia.

- Cậu, cậu...

Người trung niên tức giận đến không nói ra lời. Y cũng không rõ vì sao con thú hung hãn đó lại nghe lời của Lâm Vân như vậy. Nhưng con thú đó rất quan trọng với bọn họ, mà y thì không thể làm chủ được.

- Tôi thế nào? Chẳng lẽ vật nuôi của tôi, tôi lại không được lấy trở về sao? Ông còn không phục à?

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khó chịu.

- Huynh đệ, cậu có biết con thú đó là của ai không? Cậu mau rời khỏi đây đi, bất kể nó là của cậu hay không, thì chúng tôi đều muốn con Tiểu Tinh đó rồi. Nếu không thì hối hận cũng không kịp.

Người trung niên đã khôi phục lại bình tĩnh. Lạnh lùng cảnh cáo Lâm Vân. Nhưng trong lúc vô ý thức cũng gọi con thú lông vàng kia là Tiểu Tinh.

- Cút đi, Tiểu Tinh là để ông gọi à?

Lâm Vân tung một cước đá bay tên trung niên kia.

- Tốt, cậu chờ đấy.

Tên trung niên và bốn tên đàn em rời đi, trong tiếng cười nhạo của đám đông.

Trong lòng Lâm Vân tự nhủ, các người tốt nhất đừng tới tìm ta, không thì chỉ biết xui xẻo mà thôi.

Lúc ở dãy núi Vân Quý, Lâm Vân không hiểu sự khác nhau giữa linh thú và dã thú. Nhưng hiện tại Lâm Vân đã không còn là nai tơ như lúc trước. Hắn biết có sự tồn tại của yêu thú,, tiên thú, thậm chí là thần thú.

Nếu Tiểu Tinh là loại thú đã mở linh trí, thì nói không chừng nó cũng là một loại dị thú nào đó. Ở thế giới này đã xuất hiện truyền tống trận, ai biết trước kia có người Tu Chân nào thông qua truyền tống trận đi tới Địa Cầu rồi lưu lại những dị thú này hay không?

Lâm Vân lấy vài viên Tụ Khí Đan ném cho Tiểu Tinh. Thật không ngờ, Tiểu Tinh vừa nhìn thấy Tụ Khí Đan, hai mắt liền tỏa sáng. Cơ hồ là cướp viên đan dược trong tay của Lâm Vân vậy. Thậm chí sau khi ăn xong còn liếm lưỡi, tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

Quả nhiên, con thú này thích ăn Linh Đan. Xem ra không lâu nữa nó sẽ trở thành yêu thú. Một dã thú mà đã mở ra linh trí, nếu không có công pháp tu luyện gì, thì theo bản năng, cộng với đan dược hỗ trợ, nó sẽ trở thành yêu thú.

Thu được một con vật thông minh như vậy, Lâm Vân cũng rất co hứng. Mà nó còn có bộ lông vàng đẹp như thế, mấy người Vũ Tích chắc rất thích.

- Tiên sinh, đại ca của chúng tôi mời ngài đi theo một chuyến.

Lâm Vân còn đang dùng thần thức trao đổi với Tiểu Tinh, thì một chiếc Mercedes đã dừng ở trước mặt của hắn.

Điều này khiến cho Lâm Vân rất căm tức. Đám người kia đúng là không chịu bỏ qua. Liền lạnh lùng nhìn cái tên vừa lên tiếng rồi nói:

- Ta đi theo, có thể, nhưng chỉ sợ lão đại của các người sẽ phải hối hận.

- Lâm Vân...

Một thanh âm cắt ngang cuộc nói chuyện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 379: Ra Oai

L

ưu Chính Văn? Không ngờ lại gặp cậu ở đây. Đã lâu không thấy rồi nhỉ.

Lâm Vân nhận ra người này là Lưu Chính Văn, bạn học đại học với hắn lúc trước. Mặc dù hắn mới chỉ học ở đó có một tiết, nhưng hai người coi như là bạn thân. Đây là một người khá nhiệt tình.

- A, đúng là cậu rồi, Lâm Vân. Lúc đầu mình nhìn thấy hơi giống nên thử gọi xem. Không ngờ mình lại may mắn như vậy. Mình và Phương Tường, còn có cả Thạch Lực đang làm việc ở Yên Kinh. Tí nữa chúng ta cùng mấy người đó đi ăn một bữa cơm nhé.

Lưu Chính Văn đẩy vế hưng phấn nói.

Lâm Vân cười nói:

- Cũng được, nhưng hiện tại mình có chút việc, mấy ngày nữa mình sẽ tới tìm các cậu.

Lâm Vân được gặp lại Lưu Chính Văn, cũng rất vui vẻ. Hắn đã coi Lưu Chính Văn như một người bạn học của mình. Huống hồ cậu ta cũng là một người đáng để kết giao.

Tạm biệt Lưu Chính Văn, Lâm Vân dẫn theo Tiểu Tinh lên chiếc xe. Rồi lạnh lùng nhìn tên nam tử ngồi bên cạnh lái xe, nói:

- Đi thôi.

Tên này thần biểu lộ của Lâm Vân bình tĩnh như vậy, trong lòng cảm thấy không ổn. Nhưng lại không biết không ổn ở chỗ nào. đành phải ra lệnh cho lái xe rời đi, rồi im lặng không nói.

Chiếc Mercedes đi tới một tòa nhà tên là Huy Hoàng thì dừng lại. Lâm Vân dẫn theo Tiểu Tinh, không nói một lời đi theo tên nam tử vào thang máy. Hắn đã phóng thần thức kiểm tra toàn bộ tòa nhà Huy Hoàng này.

Một khuôn mặt quen thuộc bỗng xuất hiện trong thần thức. Cận Thi Kỳ? Không đúng, đây không phải là Cận Thi Kỳ. Mặc dù đã vài năm rồi Lâm Vân không gặp cô ta, nhưng khuôn mặt của người này chỉ giống Cận Thi Kỳ mà thôi, vẫn có thể phân biệt được. Cận Thi Kỳ có khuôn mặt búp bê, mà cô gái kia thì có vẻ thành thực hơn. Nhưng tuổi thì cũng sắp xỉ Cận Thi Kỳ.

Cô ta đang ăn cơm cùng với sáu người. Trong đó có bốn nam, hai nữ. Còn có một ghế thì để trống. Xem ra người ngồi đó chỉ tạm thời đi ra ngoài.

Lâm Vân thu hồi thần thức, đi theo tên nam tử kia tới phòng đầu tiên của tầng 9.

Cửa vừa mở, Lâm Vân trông thấy có ba tên nam tử ngồi đó. Và hai tên bảo tiêu đứng đằng sau tên ở giữa. Chứng tỏ thân phận của người này là cao nhất.

Nam tử trung niên nhìn thấy Lâm Vân đi vào, căn bản là không nhìn hắn, mà nhìn Tiểu Tinh ở phía sau. Sau nửa ngày, y mới thỏa mãn gật đầu, rồi liếc nhìn Lâm Vân nói:

- Không ngờ nó lại là vật nuôi của cậu, còn có tên Tiểu Tinh nữa.

Lâm Vân vỗ vỗ đầu của Tiểu Tinh nói:

- Sủa bậy gì vậy?

Tiểu Tinh ủy khuất nhìn Lâm Vân, trong lòng tự nhủ, mình có sủa bậy gì đâu nhỉ.

Ánh mắt của người trung niên co rút lại, âm thầm tức giận. Y hừ lạnh một tiếng:

- Cậu nghĩ rằng tôi sẽ tin Tiểu Tinh là vật nuôi của cậu sao? Cậu có biết vì sao cậu được đưa tới đây hay không? Nếu không phải hôm nay tâm tình của tôi tốt, thì lúc cậu vào đây, cậu đã là người chết rồi. Dù Tiểu Tinh có phải là vật nuôi của cậu hay không. Nếu cậu muốn sống, thì nói cho tôi biết, cậu làm cách nào khiến Tiểu Tinh nghe lời cậu như vậy.

Lâm Vân nhìn người trung niên, mang theo vẻ đùa cợt nói:

- Nếu tôi nói ra chắc vẫn không thoát khỏi số chết phải không?

- Cậu rất thông minh. Nếu cậu đồng ý đi theo tôi, giúp tôi trông coi Tiểu Tinh, tôi sẽ xem xét và tha cho cậu một mạng. Hoặc là cậu nói ra rồi tôi cho cậu một cái chết thoải mái. Cậu không cần phải giới thiệu bản thân đâu. Cho dù cậu là ai, tôi cũng không quan tâm.

Người trung niên cười ha hả, tựa hồ rất thưởng thức sự thông minh của Lâm Vân vậy. Mấy tên thiếu gia kinh thành này, động một cái lại nói cha mẹ, họ hàng mình là ai, thật sự là khó chịu.

Người trung niên nói xong rồi gõ cái bàn, hai tên bảo tiêu cường tráng lập tức đi tới gần Lâm Vân.

Lâm Vân không quan tâm đám người này. Hắn đang sửng sốt theo dõi cô gái giống với Cạn Thi Kỳ. Cô ta rõ ràng lấy một con dao nhọn trong túi rồi để vào tất. Sau đó tiếp tục mời rượu với mấy người ngồi cùng. Nhưng sát khí trong mắt của cô ta, Lâm Vân lại nhìn thấy rõ ràng. Không khỏi thầm khen cô nàng này thật bư hãn.

Xem ra cô ta muốn giết người nào đó. Nhưng không biết bản lĩnh của cô ta như thế nào. Lâm Vân rất tò mò.

Thấy Lâm Vân lộ vẻ kinh ngạc rồi lại chuyển sang mỉm cười, người trung niên kia thầm nghĩ, chẳng lẽ tên này là một tên ngu ngốc sao? Hay là làm thiếu gia kinh thành lâu quá nên đã không biết nguy hiểm là gì rồi? Liền dùng ánh mắt ra hiệu cho hai tên bảo tiêu.

Hai tên bảo tiêu hiểu ý, liền chụp bả vai của Lâm Vân. Bọn chúng muốn đẩy Lâm Vân quỳ xuống mặt đất. Phải cho thiếu gia kinh thành chịu vài nỗi khổ thể xác thì mới tỉnh ngộ ra được.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, người trung niên kia còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, thì đã thấy hai tên bảo tiêu bị quật ngã, không thể cử động được.

Người nam tử trung niên lập tức đứng lên khỏi ghế. Y kinh ngạc không phải vì hai tên bảo tiêu của mình ngã xuống, mà kinh ngạc vì y không nhìn thấy rõ cái gì cả.

Thế giới này còn có chiêu thức khiến ngay cả mình cũng không nhìn thấy? Y không thể nào tin nổi. Nhưng nhìn bề ngoài Lâm Vân không giống một người đã từng luyện qua võ công gì cả. Chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng hiện tại người trung niên mới nhớ ra, người càng bình thường thì càng đáng sợ.

- Cậu rốt cuộc là ai?

Người trung niên nhìn chằm chằm vào Lâm Vân, nghiêm nghị nói.

- Không phải vừa nãy ông bảo không cần giới thiệu sao? Giờ lại hỏi làm gì?

Lâm Vân cười trào phúng. Tên này tưởng rằng y đã Luyện Khí tầng mười hai có thể hoành hành bá đạo. Mà cũng hơi bất ngờ vì có thể thấy một tu sĩ Luyện Khí tầng mười hai trên Địa Cầu. Không biết y có liên quan gì tới môn phái Côn Luân hay không?

Có tiếng đập cửa vang lên. Người nam tử trung niên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vào đi.

Nhưng ánh mắt của y vẫn không rời Lâm Vân.

- Ngự Cung của Yên Kinh tham kiến quan chủ.

- Giang Thủ Nghĩa của Trường Hưng tham kiến quan chủ.

- Liêu Nhị của Trung Ninh bá kiến Dịch quan chủ.

Lâm Vân vừa nhìn là biết ba người này là kiêu hùng của hắc đạo. Không người nào là không độc chiếm một phương.

“Liêu Nhị?”

Tên này nghe quen quen, có phải là Liêu Nhị “Lấy đức thu phục người” của Trung Ninh kia không nhỉ? Không ngờ lại gặp người này ở đây.

Với thế lực lớn như của Liêu Nhị, mà nam tử trung niên kia chỉ nhìn Lâm Vân, một cái gật đầu cũng không có. Chứng tỏ y không để những trùm xã hội đen kia vào mắt.

- Người này tên là Lâm Vân.

Tên nam tử dẫn theo Lâm Vân tới liền báo cáo.

- Lâm Vân?

Nam tử trung niên còn đang ngây người. Thì Ngự Cung đã đi tới trước mặt của Lâm Vân, cúi người thi lễ:

- Ngự Cung của Yên Kinh tham kiến Lâm đại ca.

Nói xong y liền đứng ở đằng sau của Lâm Vân. Y biết hiện tại không phải là lúc nói nhiều.

Lúc vừa mới vào, Ngụy Cung đã thấy khuôn mặt của người trẻ tuổi kia hơi quen. Vừa nghe thấy nói tên hắc là Lâm Vân, thì không chút do dự thi lễ với Lâm Vân. Thái độ còn cung kính hơn người trung niên kia nhiều lắm. Mặc dù biết Lâm Vân và quan chủ có mâu thuẫn, nhưng Ngụy Cung vẫn rất rõ ràng với thế lực của Lâm Vân ở Yên Kinh.

Lâm Vân chẳng những có bối cảnh thâm hậu. Mà bản lĩnh của hắc cũng không thua kém gì Dịch quan chủ. Cho nên y mới không do dự chuyển về hướng Lâm Vân. [/CHARGE]

Liêu Nhị vừa nghe thấy tên Lâm Vân, trong lòng đã kịch liệt đấu tranh. Y cũng biết sự lợi hại của Lâm Vân. Lúc trước hắc đi tới Trung Ninh một chuyến, đã khiến cho Liêu Nhị sợ tới mức hồn phi phách tán. Phải từ Mỹ quốc trở về giải quyết. Không ngờ hôm nay lại thấy hắc ở đây.

Nhưng bản lĩnh của Dịch quan chủ kia, Liêu Nhị cũng đã tận mắt nhìn thấy. Rõ ràng có thể phóng lên không trung, dùng lửa giết người. Đây là những điều mà người bình thường không thể làm được. Đó là bản lĩnh của Thần Tiên a. Tuy nhiên hiện tại có vẻ như Sát Thần Lâm Vân và quan chủ có chút xung đột. Nhìn hai tên bảo tiêu nằm bò dưới đất là biết.

Có thể đánh gã hai tên bảo tiêu trước mặt Dịch quan chủ, xem ra bản lĩnh của Lâm Vân không thấp hơn Dịch quan chủ. Phải nhanh chóng đưa ra lựa chọn thôi.

- Liêu Nhị của Trung Ninh bá kiến Lâm tiên bối. Lần trước đã làm những việc đắc tội tiền bối, mong tiền bối tha thứ.

Nói xong, cũng rất kính cẩn đứng ở phía sau của Lâm Vân. Ngụy Cung làm như vậy là tỏ rõ lập trường. Y lăn lộn trong giang hồ nhiều năm như vậy, biết lúc nào là ngừng, biết lúc nào là phản bội.

Còn bảy tám tên trùm còn lại thấy Liêu Nhị và Ngụy Cung phản bội nhanh như vậy, đều cân nhắc được mất.

- Kỳ Sơn của Miễn Biên bá kiến tiền bối. Mời Lâm tiền bối phân phó.

Một tên thanh niên tóc dài cũng đi ra thi lễ với Lâm Vân sau đó đứng phía sau của hắn.

- Kỳ Sơn?

Lâm Vân thắc mắc hỏi:

- Miễn Biên có một Thổ Thất đã bị ta diệt. Ảnh Vương là thủ hạ của ta thì đã bị Thổ Thất giết. Giờ lại có thêm cậu à?

“Quả nhiên Thổ Thất là do vị tiền bối này giết”. Kỳ Sơn trầm nghĩ. May mà vừa nãy mình chớp thời cơ nhanh. Vị Lâm tiền bối này tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe, không thể đắc tội được. Mặc dù Dịch Hồ lợi hại, nhưng còn có dấu vết để lần theo. Mà Lâm Vân kia giống như ma quỷ vậy, tới vô ảnh, đi vô tung.

Lúc này mấy tên trùm kia mới động dung. Danh tiếng của Lâm Vân, bọn họ đều đã được nghe qua. Nhưng đây mới là lần đầu tiên gặp mặt. Một người có thể dễ dàng tiêu diệt Hắc Thủ Băng Dao, ngay cả Ảnh Vương đều là thủ hạ của hắn, Thổ Thất hung mãnh như vậy nói diệt là bị diệt. Người này cũng thật quá lợi hại.

Nam tử trung niên cũng biết Lâm Vân là ai. Mặc dù không sợ hắn, nhưng nhìn thấy thủ hạ của mình bỗng nhiên đầu phục Lâm Vân, sắc mặt rất là khó coi. Y liền hừ lạnh một tiếng, khiến cho những lão đại còn lại đang rục rịch phải dừng lại.

- Cậu chính là Lâm Vân? Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu. Tôi là Dịch Hồ, quan chủ của Âm Nguyệt Quan. Nếu chúng ta là người trong đồng đạo, thì

tôi sẽ không so đo. Chỉ cần cậu để Tiểu Tinh lại là được.

Nam tử trung niên mặt không biểu tình nói. Trong lòng y thì đang tính toán, thu thập ba tên lão đại kia trước, rồi thu thập Lâm Vân sau.

Lâm Vân đầy vẻ giễu cợt nhìn Dịch Hồ. Hắn đã nhớ ra, lúc trước mình giết Tào Khuê, còn chuẩn bị tìm tên Dịch Hồ này để lấy linh thạch Trung Phẩm. Không ngờ lại gặp y ở Yên Kinh.

- Ông có thực sự muốn tha cho tôi không? Phải biết rằng đệ tử của ông Tào Khuê, còn một người tên là Lữ Phong gì đó và một người tôi không biết, đã bị tôi giết. Ông không muốn báo thù à?

Lâm Vân càng nói, khuôn mặt càng lạnh lùng.

- Cái gì? Đệ tử của tôi đều bị cậu giết?

Dịch Hồ bỗng nhiên đứng lên. Những người đệ tử kia đều được phái ra ngoài giúp y tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Không có số tài nguyên đó, việc tu luyện của y diễn ra rất chậm.

- Đúng vậy, ngày hôm qua tôi còn giết mấy nghìn người. Hôm nay chưa giết người nào, ông coi như là người đầu tiên vậy.

Lâm Vân lạnh lùng nói. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ đứng lên chiến đấu, nhưng hắn vẫn ngồi bất động ở ghế.

Nghe Lâm Vân nói rằng hôm qua vừa giết mấy nghìn người, không ai ở đây cho là thật, ngoại trừ Ngụy Cung. Y đang suy nghĩ, có tin tức là ngày hôm qua, căn cứ của Kỳ Minh ở rừng rậm Amazon bị hủy diệt, còn chết mấy nghìn người. Chẳng lẽ là do anh chàng Lâm Vân này làm? Nếu thật là như vậy, thì thực lực của hắn thật quá khủng bố. May mà mình chớp thời cơ nhanh.

Dịch Hồ bỗng nhiên nhảy lên. Y chỉ có thể bay lên không trung một đoạn, chứ không thể bay cao được. Nhưng như vậy đã đủ cho những người ở đây há hốc mồm. Cho dù bọn họ đã từng chứng kiến pháp thuật của Dịch quan chủ. Nhưng hiện tại nhìn thấy vẫn khiến bọn họ khiếp sợ.

Thậm chí có người còn thở phào may mắn mình không phản bội Dịch Hồ. Rất nhiều người đã tận mắt nhìn thấy Dịch Hồ giết người khủng bố như thế nào. Một tên kiêu hùng xã hội đen, bởi vì coi thường Dịch Hồ, đã bị Dịch quan chủ dùng một ngọn lửa đốt chết.

Thậm chí y còn có thể tay không tiếp đạn. Chỉ thấy Dịch Hồ bay lên rồi phóng mấy quả cầu lửa về phía Lâm Vân. Những quả cầu này còn mang theo mùi hôi thối, khiến người xung quanh bắt đầu nôn mửa.

Lâm Vân lạnh lùng cười, vung tay lên. Những chùm lửa kia rõ ràng biết mất vô ảnh vô tung. Dịch Hồ sửng sốt, cảm thấy không tốt. Tên Lâm Vân có thể là một người Tu Chân, thậm chí còn là một người Tu Chân lợi hại.

Dịch Hồ muốn lùi lại thì phát hiện mình cứ đứng như vậy ở không trung, không thể nào rơi xuống được. Ánh mắt của y đã mở to, cực kỳ khủng bố nhìn Lâm Vân.

- Luyện Khí tầng mười hai cũng dám giễu võ dương oai trước mặt ta. Lão tổ của các người còn bị ta dọa không dám đi ra ngoài, vậy mà người còn có thể kiêu ngạo được.

Lâm Vân nói xong, liền phóng một ngọn Tử Hỏa chậm rãi bay về phía Dịch Hồ.

Trong lòng Dịch Hồ đã chìm xuống đáy cốc. Lão tổ của mình không phải là tổ sư Côn Luân sao? Cho dù Dịch Hồ đã từng nghe nói qua lão tổ, nhưng còn chưa từng được đi vào tiên cảnh Côn Luân. Tương truyền lão tổ là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, vậy mà rõ ràng bị người này dọa không dám đi ra? Mặc kệ là thật hay là giả, Dịch Hồ biết mình đã phạm vào sai lầm lớn. Nhìn

Tử Hỏa càng ngày càng tới gần, Dịch Hồ cảm thấy chưa lúc nào tử vong cách mình gần đến thế. Vốn cho rằng có thể hô phong hoán vũ ở thế giới phàm nhân, không ngờ lại có kết cục như hôm nay.

Hiện tại y cực kỳ hận những tên đàn em đã đuổi theo Tiểu Tinh kia. Nếu thời gian quay ngược trở lại, y sẽ không chút do dự biến mấy tên đấy thành tro bụi, cũng không muốn trêu chọc Lâm Vân.

Lúc này Dịch Hồ còn không rõ thực lực của y và Lâm Vân cách xa hàng vạn dặm, thì coi như y đã sống uổng phí.

Người xung quanh còn đang kinh hãi vì sao Dịch Hồ bị ngưng lại trong không trung, thì Dịch Hồ đã cầu xin tha thứ:

- Lâm tiên bối, mong tiên bối tha mạng cho tôi. Số đá Bạch Hà còn lại, tôi nguyện ý cống hiến cho tiên bối.

Mặc dù Dịch Hồ cũng biết đá Bạch Hà là linh thạch. Nhưng ở trên Địa Cầu gọi như thế, y cũng phải gọi như vậy.

Nếu là mấy năm trước, nói không chừng Lâm Vân sẽ tha cho Dịch Hồ. Nhưng hiện tại linh thạch trong mắt hắn không khác gì củ cải trắng. Hắn còn có nhiều lắm. Huống hồ, tên Dịch Hồ kia tu luyện tà công, không biết đã hại đời bao nhiêu cô gái vô tội. Y muốn dùng vài viên linh thạch mà chuộc lại mạng sống là không có khả năng.

Nếu bảo bối như Sơn Hà Đồ, Lâm Vân còn có thể xem xét. Nhưng một tên Dịch Hồ làm sao có thể lấy ra được thứ đó?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 380: Chị Em Cận Thi Kỳ

T

ất cả ông trùm xã hội đen ở đây đều sững sờ nhìn một màn này. Bọn họ đã bao giờ chứng kiến một cuộc chiến như vậy đâu? Dịch Hồ với bản lĩnh như thần tiên rõ ràng bị ngưng ở trên không, còn cầu xin tha thứ nữa. Tình cảnh này có chút buồn cười. Diễn hình của sấm to, mưa nhỏ. Ngụy Cung nghĩ bụng, quả nhiên trước mặt Lâm Vân, Dịch Hồ không là thứ gì cả. Liêu Nhị thì lau mồ hôi trên trán. Trong lòng liên tục cảm ơn tổ tông phù hộ. Thật con mẹ nó may mắn, biết Dịch Hồ lợi hại nhưng vẫn đầu phục Lâm Vân. Liêu Nhị ta quả nhiên là anh minh thần võ, ngay cả mình cũng không thể bội phục bản lĩnh nhìn người của mình.

Chỉ có Dịch Hồ là rơi lệ trong lòng. Con mẹ nó chứ, lão tử đâu muốn trôi nổi trên không trung như thế này. Lão tử còn muốn xuống mặt đất hơn bất kỳ ai khác, nhưng lại không thể xuống được.

Lâm Vân lười nói thêm, hỏa diễm lập tức bao trùm Dịch Hồ. Dịch Hồ liền biến mất như chưa từng có ở đây. Thậm chí ngay một tiếng kêu cũng không nghe thấy.

Những ông trùm ở đây đều im lặng như ve mùa đông. Tên Lâm Vân này quả nhiên giống như trong truyền thuyết, giết người không để lại dấu vết. Căn phòng nhất thời trở nên cực kỳ yên tĩnh, không ai dám lên tiếng trước. Tuy không ai ở trong này là không trải qua chém giết để sinh tồn, nhưng đối mặt với một nhân vật lợi hại như vậy, bọn họ cũng phải sợ hãi. Đây không phải là chuyện dám phản kháng hay không. Mà là bọn họ không thể phản kháng.

- Dịch Hồ gọi các người tới đây làm gì?

Lâm Vân nhìn lướt qua những trùm xã hội đen ở đây. Khiến bọn họ cảm thấy rất bất an.

- Bấm báo Lâm đại ca, chúng tôi chỉ biết là Dịch Hồ triệu tập mọi người lại, chứ không biết mục đích trong đó.

Ngụy Cung chủ động đi lên nói chuyện. Ý của y là Dịch Hồ cưỡng chế mọi người tới, không ai không dám tới.

Hai tên nam tử ngồi bên cạnh Dịch Hồ vừa nãy, thấy Dịch Hồ đã chết, một tên vội vàng đi tới trước nói:

- Lâm tiền bối, chúng tôi mới chỉ đi theo Dịch Hồ được có mấy tháng. Trong mấy tháng này, Dịch Hồ bảo chúng tôi bày mưu tính kế cho y.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn hai người:

- Hai người bày mưu gì cho y, nói.

Ánh mắt của Lâm Vân giống như thực chất vậy, khiến cho hai người kia rùng mình một cái. Một tên không dám giấu diếm, bấm báo:

- Dịch Hồ cần đá Bạch Hà và các thiếu nữ chưa lập gia đình. Hơn nữa các thiếu nữ đó phải có thuộc tính băng. Chúng tôi bày mưu cho y rằng triệu tập các trùm xã hội đen lại, rồi phân phối mệnh lệnh này cho bọn họ...

Tên này càng nói càng phát hiện việc làm của mình không đúng. Hàm răng bắt đầu run lập cập.

- Làm sao các người biết cô gái nào có thuộc tính băng?

Lâm Vân có chút hiếu kỳ hỏi.

Thấy Lâm Vân hỏi như vậy, tên này nhẹ nhàng thở ra. Trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ Lâm Vân cũng cần thiếu nữ chưa lập gia đình? Nếu là như vậy,

hắn vẫn cần bọn họ tham mưu. Liền vội vàng nói:

- Dịch Hồ chính đang đợi mấy người kia tới, rồi dạy cách phân biệt. Nhưng về sau, tiền bối tới, nên còn chưa nói.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, thật đúng là thầy nào trò nấy. Hai tên này chắc cũng luyện tà công như sư phụ của bọn chúng. Liền không chút do dự phóng hai ngọn hỏa diễm, biến hai tên thành tro bụi. Lại nhìn hai tên bảo tiêu dưới chân, Lâm Vân cũng không buông tha. Cộng thêm tên nam tử dẫn Lâm Vân vào kia, trong một khoảng thời gian ngắn Lâm Vân đã giết sáu người.

Thấy thủ đoạn giết người của Lâm Vân như vậy, các trùm xã hội đen càng thêm kính cẩn đứng ở đó, không dám lên tiếng ngăn cản. Bọn họ chỉ sợ hỏa diễm sẽ đốt tới mình.

“Cô nàng kia có rắc rối rồi”

Thần thức của Lâm Vân nhìn thấy cô gái giống Cạn Thi Kỳ kia chợt rút dao, đâm vào ngực của một tên nam tử đã hơi say.

Nam tử kia đang say, muốn sờ sờ ngực cô gái đó, thì không ngờ bị một dao đâm trúng tim. Y chỉ kêu lên một tiếng rồi ngã xuống, bỏ mình.

Nam tử kia vừa ngã xuống, cô gái đó đã rút con dao nhọn, một chùm máu tươi bắn ra, vung vẩy khắp người cô ta. Tình cảnh càng thêm quỷ dị khủng bố.

Một cô gái khác kêu thét lên. Ba tên nam tử còn lại mặc dù cũng say khướt,, nhưng vừa nhìn thấy biến cố, đều tỉnh rượu mấy phần, nhìn chăm chú vào cô gái đó, không nói lên lời.

Lâm Vân mỉm cười. Hắn nhìn thấy tay của cô ta hơi run, xem ra lần đầu tiên giết người. Bằng không đã không để máu vung vẩy lên người như vậy.

- Những người trong phòng 806 là ai?

Lâm Vân ngẩng đầu hỏi những người ở đây.

- Đều là thuộc hạ của tôi.

Một tên nam tử mập mạp tuổi chừng năm mươi, nơm nớp lo sợ nói.

- Ở trong đó có một cô gái là bạn của ta. Người đi tới đó dẫn tất cả thủ hạ của người tới đây, kể cả cái xác chết nữa. Còn cô bạn của ta, thì thả cho cô ta đi.

Lâm Vân nói xong, nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa. Ở chỗ này chơi đùa với mấy tên xã hội đen cũng không phải buồn tẻ lắm.

- Vâng, vâng..

Nghe Lâm Vân ra lệnh, tên nam tử mập mạp vội vàng chạy ra ngoài. Ở ngoài có đứng rất đông đàn em, có hai tên đi theo tên béo đó.

- Cô, đồ gái điếm, cô dám giết người à?

Dù đã uống say, nhưng ba nam tử đối phó với một nữ nhân, vẫn rất đơn giản.

Cô gái kia vì không chịu nổi lần đầu giết người, nên tránh qua một bên nôn mửa.

Một tên nam tử thấy vậy, liền cầm một chai rượu, định đập vào đầu cô gái kia. Một tên khác thì đã rút dao để ở eo.

- Dừng tay.

Đúng lúc này, tên béo đã chạy tới.

- Bàng đại ca, sao anh lại tới đây?

Tên nam tử cầm bình rượu, vừa nhìn thấy tên béo, liền dừng tay, biểu lộ đầy tôn kính và sợ hãi.

Tên béo kia đi tới gần, tát ba tên kia mỗi đứa một cái, rồi tới cạnh cô gái đã nôn mửa xong kia, nói:

- Tôi thay đàn em của tôi nói lời xin lỗi cô. Mong cô bỏ quá cho. Tôi sẽ dẫn đàn em của tôi đi. Số tiền trong cái thẻ này coi như là tiền an ủi, mật mã là 68.

Nói xong, y còn cúi người làm lành với cô gái.

Chững những cô gái này ngây ngẩn, mà ba tên đàn em và một cô gái khác cũng ngây ngẩn. Chuyện quái quỷ gì vậy? Cô ta giết đàn em của y, vậy mà y không những không trả thù, còn trả tiền an ủi. Giống như cô gái kia đã làm việc tốt, nên tên béo trả tiền thù lao vậy.

- Lão đại...

Tên nam tử cầm dao ngây người nhìn lão đại của mình, còn tưởng tinh thần của ông ta không bình thường. Còn hai tên kia tưởng lão đại đang đùa giỡn cô gái. Nhưng vì sao lại không giống lắm?

- Cô là ai?

Tên béo an ủi xong cô gái kia, liền nhìn một cô gái khác hỏi.

- Bàng ca, em là người của Đầm ca.

Cô gái này vội vàng cung kích nói.

- Đúng vậy, đại ca, Tiểu Phân là người của em.

Tên nam tử cầm bình rượu đi lên giải thích.

- Cậu bảo Tiểu Phân mua mấy bộ quần áo mới cho cô ấy, rồi cẩn thận tiễn cô ấy về nhà đi.

Tên béo nghiêm nghị nói.

Nhưng cô gái kia không lĩnh tình, liền mắng:

- Đừng giả mù sa mưa nữa, muốn giết thì cứ giết. Bắt em gái của tôi còn đóng kịch ở trước mặt tôi nữa chứ. Cho dù tôi chết, tôi cũng biến thành quỷ, đi theo ám các ông.

Nói xong, cô ta vứt cái thẻ ngân hàng về phía tên béo.

- Chuyện này là thế nào?

Tên béo lạnh lùng hỏi.

- Là như vậy, lão đại. Không phải lần trước vị Dịch quan chủ đã báỉ phỏng anh sao? Lúc đó vị quan chủ kia đã nhắc tới những cô gái có thuộc tính băng, tôi đứng ở bên cạnh nên nghe được. Vừa lúc Tiểu Phân kể rằng có một người bạn học có thuộc tính băng, bởi vì ở tai của người bạn đó có một vết hình bông tuyết. Mà người bạn học của Tiểu Phân chính là em gái của cô ta. Lần trước tôi nghe vị Dịch quan chủ kia nói chuyện với đại ca, không phải nói những cô gái có vết hình bông tuyết trên người, chính là cách nhận ra những cô gái có thuộc tính băng sao? Cho nên, vừa biết tin tức này, tôi liền đi bắt cô bạn của Tiểu Phân.

Tên nam tử cầm chai rượu, nịnh nọt kể lại cho tên béo.

Nhưng đáp lại chỉ là một cái tát của tên béo. Y run rẩy nói:

- Ai bảo cậu tự quyết định? Tôi đã ra lệnh cho cậu tìm những cô gái đó chưa? Cậu là lão đại hay tôi là lão đại. Mau dẫn cô gái đó tới đây. Nếu cô ta

thiếu một sợi tóc, thì tôi sẽ lấy đầu cậu.

- Vâng vâng, cô ta đang bị nhốt trong một văn phòng bất động sản gần tòa nhà Huy Hoàng. Tôi lập tức đi thả ngay.

Tên này thấy lão đại tức giận, vội vàng thả cái chai rượu xuống rồi, rồi chạy như bay ra khỏi căn phòng.

- Cậu đi cùng Thủy Đàm đi.

Tên béo ra lệnh cho một bảo tiêu.

Lâm Vân thấy tên béo ra lệnh cho đàn em đi ra ngoài tòa nhà Huy Hoàng, thử phóng thần thức kiểm tra xung quanh, sắc mặt liền trầm xuống. Hắn nhìn thấy Cận Thi Kỳ bị nhốt trong một văn phòng của công ty bất động sản. Lá gan của đám người này thật không nhỏ

Đối với Cận Thi Kỳ, Lâm Vân coi cô ấy như em gái của mình vậy. Dù về sau không thấy Lâm Hình nhắc tới Cận Thi Kỳ. Nhưng Cận Thi Kỳ và Lâm Hình vẫn là bạn tốt. Hơn nữa cô ấy còn coi Lâm Vân như anh trai.

Không ngờ Cận Thi Kỳ lại bị bắt cóc. Trong lòng hắn đương nhiên là căm tức. Xem ra tên béo kia đã nhận ra sai lầm của y, nên mới chủ động sai đàn em đi đón Cận Thi Kỳ.

Khó trách cô gái ở phòng 806 kia lại liều lĩnh giết người như vậy. Thì ra là em gái của cô ta bị bắt đi. Phỏng chừng cô ta biết rằng mình không cứu được em gái, nên mới liều mạng. Chính xác là cô ta không có biện pháp nào cứu được Cận Thi Kỳ, vì quá tuyệt vọng nên mới lựa chọn liều mạng.

Cận Dung đứng lặng tại chỗ. Không ngờ đám người kia lại đồng ý thả em mình ra. Vì em gái, nàng đã tới cục cảnh sát rất nhiều lần, còn tìm người hỗ trợ, nhưng vẫn không có ai chịu giúp đỡ. Trong lúc tuyệt vọng, cô ta lựa chọn đồng quy vu tận. Nhưng ai ngờ lúc cuối tình hình lại có thay đổi.

Tên béo họ Bàng lau mồ hôi trên trán, thần sắc rất khẩn trương, lại đi tới xin lỗi Cận Dung.

Lần này Cận Dung không lên tiếng, mà chỉ lặng lặng chờ đợi. Trong đầu cô ta đang suy nghĩ, đây là chuyện gì vậy? Mình đã giết người, nhưng sao không thấy ai báo cảnh sát.

Không chỉ nói báo cảnh sát, mà cả nhân viên phục vụ cũng không có một ai. Cận Dung dù ngu ngốc cũng biết có người âm thầm giúp mình. Cô ta không tin tên béo kia nổi điên, người này vừa nhìn là biết rất có tinh thần.

- Chị.

Cận Thi Kỳ bị hai người nam tử đưa tới, trong lòng đã rất hoảng loạn. Cô ta bị nhốt hơn một tuần. Còn chưa biết bọn chúng muốn làm gì, thì lại nhìn thấy chị của mình là Cận Dung bị dính đầy máu tươi trên người. Không khỏi kêu lên một tiếng.

- Thi Kỳ, em không sao chứ?

Cận Dung cho rằng em gái của mình đã sớm bị bán đi rồi. Lúc này được gặp lại em gái, trong lòng rất kích động. Sau khi bố mẹ ly hôn, mẹ thì lấy chồng ở bên kia Thái Bình Dương, cha thì chết vì buồn bực. Cuối cùng chỉ còn lại hai chị em sống nương tựa vào nhau. Cho nên em gái vừa bị bắt cóc, tinh thần của cô ta gần như sụp đổ.

Cận Thi Kỳ vội vàng hỏi:

- Chị, máu trên người chị...

Thi Kỳ nhìn thấy chị mình đang cầm dao nhọn, một người thì nằm trên mặt đất, liền biết chị của mình đã giết người. Vì nhất thời kinh hãi, nên đứng lặng tại chỗ.

Tên béo họ Bàng vội vàng ra lệnh:

- Còn không mang cái xác ra ngoài.

Sau đó nhặt tấm thẻ ngân hàng lên, đưa cho Cận Dung:

- Tôi rất áy náy vì để cho hai chị em cô bị kinh hãi. Tấm thẻ này coi như là tôi đền bù. Mong hai người đừng từ chối.

Cận Dung chỉ cần em gái mình bình an là được, những thứ khác, cô ta không quan tâm:

- Ông cầm lại tấm thẻ đi, tôi không cần nó. Tôi đã giết người, ông cứ báo cảnh sát tới bắt tôi đi.

- Chị...

Cận Thi Kỳ nghe thấy chị mình chính miệng nói đã giết người, liền bị dọa tới sắc mặt trắng bệch.

- Giết người? Sao tôi không thấy nhỉ. Vừa nãy là hai đàn em của tôi đánh nhau, một người bị thương, có liên quan gì tới cô đâu. Xin cô thứ lỗi cho tôi vì đã làm phiền.

Nói tới đây, tên béo lại kia rõ ràng quỳ xuống, dùng hai tay đưa tấm thẻ cho Cận Dung.

Cận Dung và Cận Thi Kỳ ngạc nhiên nhìn tên béo. Nếu không phải khuôn mặt của y thực sự lộ vẻ sợ hãi và tôn kính, thì hai người đã tưởng y muốn chơi đùa hai người rồi.

Bàng Hải đã âm thầm chửi đấm đàn em của mình vô số lần. Y biết nếu mình muốn giữ được mạng sống thì chỉ có thể cầu mong hai chị em này tha thứ. Một khi khiến cho Sát Thần kia bất mãn, thì mình sẽ biến thành hư vô, xương cốt không còn.

Con gái dù sao cũng mềm lòng hơn con trai. Nên cầu Sát Thần kia, còn không bằng cầu hai cô gái này. Một khi hai người đáp ứng tha thứ cho y, thì mạng nhỏ của y không thành vấn đề.

Thế lực của Bàn Hải ở phương bắc cũng không nhỏ, nhưng nếu so với Hắc Thủ Băng Dao, Thiểm Bang của y chỉ như kiến với voi mà thôi. Huống hồ một người có thủ đoạn thần tiên như Dịch Hổ, cũng không chịu nổi một kích của Lâm Vân. Thì thế lực của mình có là cái thá gì.

Thấy tên mập có vẻ thực lòng hối lỗi, tâm tình của hai chị em mới bình tĩnh lại.

Một khi bình tĩnh lại, Cận Dung bắt đầu suy nghĩ là ai giúp mình. Là Ôn Kỳ Quân sao? Người này một mực truy cầu cô ta, chẳng lẽ là nhờ y? Không giống lắm, Ôn Kỳ Quân kia là một người rất khoe mẽ, sao có thể làm một việc giúp người sau lưng như vậy được? Huống hồ Ôn Kỳ Quân còn không có bản lĩnh lớn như vậy.

- Là ai bảo ông tới?

Cận Dung kéo tay của em gái, rồi nhìn Băng Hải, hỏi thăm.

Cận Dung một tay nắm em gái, một tay cầm con dao, nhìn Băng Hải quỳ dưới mặt đất. Trông rất giống như một nữ hiệp khách trừng phạt ác bá vậy.

Băng Hải sửng sốt không biết trả lời ra làm sao. Lâm Vân còn chưa ra lệnh nói tên của hắn cho hai chị em này biết. Nếu như mình lộ ra thân phận của hắn, khéo lại khiến Lâm tiên bối không vui. Vậy thì công sức này giờ của y sẽ thành công dã tràng.

Vì quá khẩn trương mà mồ hôi của y rơi đầy trán.

Cận Dung nhìn thấy ngay cả trùm xã hội đen cũng phải toát mồ hôi, chứng tỏ người giúp mình kia có thực lực rất lớn. Trong lòng cô ta càng muốn biết đó là ai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 381: Người Đó Là Ai?

L

âm Vân dùng thần thức đã thấy hết mọi chuyện. Âm thầm tự nhủ, tên Bàn Hải này không phải là một tên ngốc. Chỉ là cô chị của Cận Thi Kỳ có vẻ hơi điên. Đã cứu được em gái ra rồi còn dây dưa ở đây làm gì? Tranh thủ thời gian chạy đi mới đúng.

- Chị, chúng ta đi thôi.

Cận Thi Kỳ phản ứng trước. Cô ta biết nơi này không phải là nơi ở lâu. Bị nhốt cả tuần, tuy thân thể không bị xâm phạm, nhưng tinh thần lại chịu áp lực rất lớn. Hiện tại gặp được chị của mình, tinh thần thoáng buông lỏng, chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi, quên hết mọi chuyện.

Cận Dung thấy tên béo Bàn Hải không dám nói ra người đằng sau, cũng không có cách nào. Cô ta thì lại không nghĩ ra được là ai. đành phải nói với em gái:

- Em giúp chị mua một bộ quần áo. Bộ này của chị dính đầy máu tươi nên không ra ngoài được.

Bàn Hải thấy cô ta không hỏi nữa, mới nhẹ nhàng thở ra. Vội vàng dẫn hai người tới một căn phòng sạch sẽ. Rồi ra lệnh cho Tiểu Phân đi cùng Thi Kỳ mua quần áo.

Phân phó xong, tên béo mới dám dẫn thủ hạ lên tầng chín.

Bàn Hải thấy Lâm Vân mặt không biểu tình. Không biết những việc mình làm có khiến cho Lâm tiên bối hài lòng hay không. Đang định đi lên bẩm báo, thì Lâm Vân đã khoát tay nói:

- Những việc ông làm, tôi đã nhìn thấy. Mấy tên đàn em kia của ông thì do ông tự xử lý.

Bàng Hải sững sờ. Vị tiền bối này quả nhiên lợi hại. Chỉ ngồi yên ở đây mà biết mọi việc mình làm. Trong lòng vừa mừng vừa lo. Mừng vì Lâm tiền bối đã tha cho y. Lo là vì mấy tên đàn em kia của mình coi như xong đời.

Ba tên nam tử vừa uống rượu với Cận Dung, đi vào căn phòng. Trông thấy rất nhiều ông trùm đứng đằng sau người tuổi trẻ với dáng vẻ cung kính, liền biết thân phận của người đó là cao nhất. Bọn họ đều sợ tới mức đứng không vững.

Bọn họ có tính là cái gì. Các ông trùm bang phái đều cung kính với người thanh niên kia như cháu nội. Đủ biết thế lực của hắn rất khủng bố.

Nam tử tên Thủy Đàm nghe Lâm Vân nói vậy, bỗng nhiên cắn răng một cái. Rút con dao sau lưng của đồng bọn, rồi chém xuống tay của mình.

Một cánh tay vô thanh vô tức rơi xuống mặt đất. Máu tươi lập tức phun đầy sàn. Sắc mặt của Thủy Đàm trở nên trắng bệch. Y quỳ rạp xuống đất nói:

- Vãn bối không hiểu chuyện nên đã đắc tội với tiền bối. Chỉ có thể cắt một tay bồi tội. Nếu tiền bối cảm thấy chưa hết giận, thì cứ lấy mạng vãn bối.

Lâm Vân thấy y làm vậy, không khỏi gật đầu. Âm thầm khen người này ngoan độc. Người bình thường bị cắt tay không giống như với tu sĩ. Tu sĩ bị cắt tay có thể vận chuyển công pháp để dừng máu. Nhưng y cắt tay, coi như đã vứt nửa cái mạng. Nếu không kịp cầm máu, thì cả cái mạng cũng đi tong. Với dũng khí này, Lâm Vân quyết định tha cho y một mạng. Tính cách của người này hơi giống với Lý Thanh.

Hai tên còn lại nhìn Thủy Đàm tự chặt tay, sắc mặt đều trắng bệch. Nhưng bọn chúng không có dũng khí làm như thế.

- Người tự xử lý vết thương đi.

Lâm Vân thuận miệng nói.

Thủy Đàm nghe thấy vậy liền mừng rỡ, biết rằng mình đã giữ được một màng. Bàng Hải liền vội vàng dắt y ra ngoài. Dặn dò hai tên bảo tiêu đưa Thủy Đàm tới bệnh viện. Rồi mới quay lại căn phòng.

Lúc Bàng Hải trở về thì phát hiện hai tên đàn em và xác chết đã biến mất vô tung vô ảnh. Liền biết là do Lâm Vân làm. Cả người càng thêm lạnh.

- Tôi ghét nhất việc mua bán phụ nữ. Thổ Thất vì làm chuyện này mà xương cốt không còn. Cho nên tôi hy vọng mọi người ở đây đừng làm những chuyện mà tôi không vui.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn gần mười trùm xã hội đen ở đây.

Những ông trùm xã hội đen ở đây, có ai là sạch sẽ đâu? Nếu không làm những việc dơ bẩn thì lấy đâu ra tiền mà nuôi đàn em? Bọn họ chỉ hy vọng Lâm tiền bối không nhắc tới các việc buôn bán khác. Cũng may Lâm Vân xác thực là không nhắc tới điều kiện khác. Hẳn không phải là cảnh sát quốc tế, đâu có thể quan tâm nhiều như vậy.

Nhờ một câu này của Lâm Vân, trong vài chục năm, không hề có một vụ mua bán phụ nữ nào xảy ra.

Cận Dung vội trộm nhìn qua cửa sổ, xem em gái mua quần áo có xảy ra chuyện gì không. Nhưng cô ta lại trông thấy có hai tên nam tử đang vội vàng bế Thủy Đàm đã bị cụt một tay, còn chảy đầy máu đi ra tòa nhà Huy Hoàng. Vừa nãy còn thấy y rất yên ổn mà, chẳng lẽ một tay của y vừa mới bị cắt sao? Trong lòng cô ta càng thêm nghi ngờ.

Người giúp chị em mình, lại chặt đứt tay của Thủy Đàm, là vì giúp chị em mình hả giận, hay là vì thứ gì khác?

Lâm Vân nhìn những lão đại xã hội đen trong này, âm thầm tính toán, nếu lợi dụng bọn họ tốt, nói không chừng lại có tác dụng.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân nhìn Ngụy Cung nói:

- Ngụy Cung, ông chinh lý lại những bang hội cho tôi. Sau này có chuyện quan trọng hoặc kỳ quái gì thì lập tức thông báo cho tôi biết. Liêu Nhị và Kỳ Sơn là trợ thủ cho Ngụy Cung. Còn nữa, giúp tôi thu thập một số thảo dược. Tranh vẽ ở trong này.

Lâm Vân nói xong, đưa một quyển sách giao cho Ngụy Cung. Lại lấy một viên linh thạch, dùng tay luyện hóa thành một cái lệnh bài, đưa cho Ngụy Cung:

- Về sau có tin tức hoặc tìm được gì đó thì đưa cho người có lệnh bài y như vậy.

- Vâng, tôi nhớ kỹ rồi.

Ngụy Cung bước lên phía trước, cung kính trả lời.

- Cứ như vậy đi, các ông cứ việc thương lượng. Có chuyện gì thì bảo Ngụy Cung tìm tôi. Lát nữa tôi sẽ nói số điện thoại của tôi cho Ngụy Cung.

Lâm Vân nói xong, bảo Ngụy Cung nói số điện thoại của y, rồi đứng lên, rời khỏi căn phòng.

Đi ra ngoài cũng mất một thời gian rồi, về sớm không lão bà lại lo lắng. Ngụy Cung và các trùm xã hội đen kính cẩn tiễn Lâm Vân ra ngoài. Còn chuẩn bị đưa tới cửa lớn, nhưng Lâm Vân đã khoát tay, rồi đi xuống. Khi thấy Lâm Vân đã đi hẳn, mấy người này mới lau mồ hôi lạnh trên trán. Bọn họ đều thầm nghĩ, suýt nữa thì mất mạng ở đây.

- Được rồi, hiện tại chúng ta thương lượng những chuyện mà Lâm đại ca đã phân phó. Tôi nghĩ mặc dù Lâm đại ca không nói, nhưng nếu như kiếm ít thảo dược Lâm đại ca khẳng định sẽ không vui. Còn kiếm được nhiều, nói không chừng Lâm đại ca cao hứng lại ban thưởng một vài viên đan dược. Lúc đó chúng ta sẽ được lợi vô cùng.

Ngụy Cung nói xong, nhìn những lão đại xung quanh, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Dù Lâm Vân không chủ động nói y là người đứng đầu. Nhưng ý tứ lại rất rõ ràng. Hẳn cho phép mình, Liêu Nhị và Kỳ Sơn toàn quyền phụ trách.

Lâm Vân đi ra tòa nhà Huy Hoàng. Hắn còn đang suy nghĩ, mình và Dịch Hồ cũng giống nhau, tìm các lão đại này hỗ trợ. Nhưng hiện tại Dịch Hồ đã tan thành mây khói. Cho nên có thực lực mới là có tất cả. Với thực lực của mình, chính là đứng đầu ở thế giới này. Nhưng ở thế giới Tu Chân chính thức, phỏng chừng mình không là cái gì cả.

- Chị, sao chị còn ở đây?

Cận Thi Kỳ mua quần áo trở về, giúp Cận Dung thay đổi. Nhưng lại thấy chị của mình vẫn đứng trong tòa nhà, không rời đi. [/CHARGE]

- Thi Kỳ, chị cho rằng người đã giúp chúng ta vẫn đang ở trong tòa nhà Huy Hoàng này. Chúng ta trốn ở một bên, nói không chừng lại được thấy hắn.

Cận Dung rất muốn biết là ai giúp đỡ hai chị em cô ta.

- Chị, nếu người đó không đi ra, chẳng lẽ chúng ta phải chờ cả đêm à? Em mệt quá rồi, rất muốn về nhà ngủ một giấc.

Cận Thi Kỳ mệt mỏi nói.

- Ủ, vậy thì chúng ta về luôn vậy.

Kỳ thực Cận Dung cũng mệt mỏi không kém. Huống hồ vừa này cô ta còn giết người. Mặc dù tên béo nói không có việc gì, nhưng trong lòng cô ta luôn bất an. Cô ta không dám nói cho em gái, vì sợ em ấy lo lắng.

Lâm Vân vừa đi ra thì gặp phải hai chị em Thi Kỳ . Đã gặp mặt như vậy rồi, thì cũng không thể làm như không biết.

- Thi Kỳ, đã lâu không gặp. Sao không thấy em đến nhà anh chơi nhỉ.

Lâm Vân cười, chào hỏi Thi Kỳ.

Cận Thi Kỳ quay đầu nhìn Lâm Vân, liền kinh hỉ kêu lên:

- A, Lâm đại ca, đúng là đã lâu rồi không gặp anh. Em vẫn tới nhà anh chơi mà, nhưng anh có ở nhà đâu. Chỉ có chị Vũ Tích và Lâm Hình. Anh về bao giờ vậy?

Nói xong, liền chạy tới nắm lấy tay của Lâm Vân, nhưng lập tức lại cảm thấy không ổn. Năm đó, cô ta và Lâm Hình bạo dạn như vậy, bởi vì hai người còn đang là sinh viên. Nhưng hiện tại cô ta đã hai mươi bảy tuổi rồi, thân mật như vậy thì không đúng lắm.

Lâm Vân hiểu ý của Cận Thi Kỳ, chỉ tùy ý vỗ bờ vai của cô ta, nói:

- Mỹ nữ đã trưởng thành, nên biết thẹn thùng rồi. Nhưng gặp anh thì có gì phải xấu hổ cơ chứ. Nếu hai chị em rảnh thì hôm nay anh mời hai người một bữa cơm.

Nghe Lâm Vân nói vậy, sắc mặt của Cận Thi Kỳ mới bình thường, giả làm cái mặt quỷ nói:

- Mỹ nữ gì như em chứ? Em già rồi. Mà Lâm đại ca vẫn trẻ như hồi đó nhỉ, chẳng thấy thay đổi gì cả.

Lâm Vân cười ha ha. Hắn không ăn Tiên Nhan Đan, nhưng tu vị của hắn đã là bảy sao. Dung mạo có thể giữ năm trăm năm không thay đổi.

- Có gì đâu, nếu em thích, thì anh sẽ giúp em không bao giờ già.

Đây không phải là thuận miệng nói. Trên người của hắn vẫn còn một viên Tiên Nhan Đan. Chỗ Lâm Hình còn hơn một viên. Cho dù về sau không thể luyện chế Tiên Nhan Đan, nhưng vẫn còn có Trú Nhan Đan. Mặc dù Trú Nhan Đan không có tác dụng nghịch thiên như Tiên Nhan Đan, nhưng vẫn có thể bảo trì dung mạo được một trăm năm.

Cận Thi Kỳ nhếch miệng. Cô ta biết là Lâm Vân nói đùa, nhưng không chủ động nói ra.

- Em, anh này là?

Cận Dung thấy em gái mình thân mật với người này đến mức quên cả mình. Không khỏi chủ động chen vào.

- À, em quên mất. Chị, đây là anh Lâm Vân, em đã từng nhắc qua đó. Anh ấy là anh của Lâm Hình, bạn thân nhất của em. Lâm đại ca, đây là chị gái em, Cận Dung.

Cận Thi Kỳ giới thiệu hai người.

Sắc mặt của Cận Dung có chút kỳ quái. Anh chàng Lâm Vân này cũng đi ra từ tòa nhà Huy Hoàng. Chẳng lẽ hắn chính là người đã giúp đỡ hai chị em mình sao?

Nghĩ tới đây, cô ta liền vội vàng giơ tay, bắt tay Lâm Vân và nói:

- Lâm đại ca, cảm ơn anh đã chiếu cố Thi Kỳ.

Lâm Vân cười trả lời:

- Anh có giúp được Thi Kỳ gì đâu. Anh mới trở về từ hôm qua mà.

Trong lòng thì nghĩ, cô nàng này đang thử mình à?

Cận Dung nghe Lâm Vân nói vậy, thì càng hoài nghi. Không phải hẳn thì còn ai muốn giúp hai chị em mình nữa nhỉ?

- Lâm đại ca, em và chị có việc phải về luôn rồi. Để hôm nào em tới nhà anh chơi nhé.

Cận Thi Kỳ vội vàng nói. Nếu đổi thành bất kỳ hôm nào, Cận Thi Kỳ đều nguyện ý đi ăn cơm với Lâm Vân. Nhưng hôm nay lại không được. Không chỉ nói cô ta mới thoát khỏi bị bắt cóc, mà chị của cô ta vừa giết người, trong lòng khẳng định có ám ảnh. Phải về nghỉ ngơi, đồng thời an ủi chị ấy.

- Ủ, cũng được. Hẹn gặp lại.

Vừa vặn có một chiếc xe taxi đi tới, Lâm Vân vẫy xe, rồi chào từ biệt hai chị em Thi Kỳ.

Cận Dung muốn đi ăn cơm với Lâm Vân luôn để thăm dò chuyện vừa này. Nhưng em gái mình đã nói như vậy rồi, cô ta đành phải bất đắc dĩ đợi lần sau, nếu em gái của cô ta đi tới nhà Lâm Hinh, cô ta cũng sẽ đi cùng.

- Thi Kỳ, anh chàng Lâm Vân kia có phải là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn hay không?

Vừa về nhà, Cận Dung liền hỏi lại Cận Thi Kỳ. Trong lòng cô ta vẫn rất hoài nghi.

- Vâng, có chuyện gì vậy chị?

Cận Thi Kỳ kỳ quái hỏi. Không phải chị ấy đã biết từ trước sao, còn hỏi lại làm gì?

- Em nói xem, anh chàng Lâm Vân kia có phải là ân nhân cứu mạng chúng ta không?

Lời này của Cận Dung khiến Thi Kỳ rơi vào trầm tư. Lâm Vân là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn, về sau dù đã trao hết quyền lực cho Lâm Hinh. Nhưng một người có thể thành lập một công ty như vậy, chứng tỏ hẳn không phải là người tầm thường.

Chỉ là, cô ta cũng biết tên mập kia là ai. Lúc trước, tên đàn em của y uy hiếp cô ta, nói rằng lão đại của y là Bang Hải, bang chủ Thiểm Bang. Rồi nói cô ta đừng cố chống cự. Mặc dù Cận Thi Kỳ chưa nghe nói qua về Thiểm Bang. Nhưng nếu là lão đại của cả một bang hội, thì khẳng định không đơn giản. Lâm Vân chỉ là một thương nhân, sao có thể tạo ảnh hưởng cho một trùm xã hội đen được? Điều này khó mà xảy ra.

- Chị, Lâm đại ca chỉ là chủ tịch của một tập đoàn mà thôi. Hơn nữa, hơn nữa...

Cận Thi Kỳ không nói hết câu. Bởi cô ta muốn nói Lâm Vân hình như có chút điên khùng. Lúc đầu gặp hẳn, không phải cả người hẳn đều rách rưới sao. Hẳn có thể thành lập được một tập đoàn lớn như vậy, có lẽ là nhờ gia tộc đứng đằng sau ủng hộ. Dù Lâm Hinh đã tâng bốc anh trai của cậu ấy rất nhiều lần, nhưng cô em gái nào chả thế. Có cô em nào lại nói anh của mình kém đâu?

Sở dĩ Cận Thi Kỳ có hảo cảm với Lâm Vân, bởi vì hẳn là anh trai của Lâm Hinh, bạn thân nhất của cô ta. Hơn nữa lúc ở bên cạnh Lâm Vân, cô ta không hề có áp lực gì. Có cảm giác an toàn như một người anh trai vậy.

Nhưng hiện tại, cho dù Lâm Vân đã là chủ tịch, khí chất của anh ấy vẫn bình thản như vậy. Không hề có chút kiêu căng, như mây trôi nước chảy.

- Hơn nữa cái gì?

Cận Dung hỏi.

- Không có gì. Chị phải tiếp xúc anh với anh ấy một thời gian dài, chị mới mới hiểu anh ấy.

Ý của Cận Thi Kỳ là, Lâm đại ca là người tốt, chứ không dính dáng gì với xã hội đen cả.

Thử nghĩ, có thể làm cho trùm xã hội đen cung kính như là cháu nội trước mặt chị em bọn họ, một người kinh doanh có thể làm được không?

- Em rất hiểu hần à?

Cận Dung vẫn không quá tin lời của cô em gái.

- Cũng không phải là hiểu rõ. Nhưng em biết Lâm đại ca là người tốt. Ủa, không đúng...

Cận Thi Kỳ nhớ tới năm đó Lâm gia xảy ra biến cố, khiến cả mẹ và cha của Lâm Hình bị thương. Về sau thì Lâm Vân chữa trị khỏi cho cha mẹ của anh ấy, rồi đêm đó rời đi Phần Giang.

Về sau Lâm Hình vụng trộm nói với cô ta, anh trai của cậu ấy rất có thể đi báo thù.

Một người bình thường, có thể đi tìm kẻ gây sự với Lâm gia báo thù hay không? Còn có, lúc đó Lâm Vân rời đi mất tận hai năm thì phải.

Lẽ nào đúng là do Lâm đại ca giúp mình? Trừ anh ấy ra, còn có ai muốn trợ giúp hai chị em cô đơn như bọn họ? Đúng rồi, nhất định là anh ấy. Ngày mai mình sẽ tới nhà Lâm Hình hỏi xem.

- Sao vậy? Có gì không đúng à?

Cận Dung thấy sắc mặt của cô em gái biến hóa, liền hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 382: Hứa Hẹn Với Nhược Sương

L

úc Lâm Vân trở về, Vũ Tích không có ở nhà. Thử phóng thần thức ra ngoài, thì thấy vợ mình đang ở chỗ lão gia tử. Trong lòng tự nhủ, chắc Vũ Tích tới đó gọi mình. Đang định gọi điện thoại thì Nhược Sương đi lên.

- Lão gia tử gọi chị Vũ Tích tới đó rồi. Bởi vì có việc nhưng lại không tìm thấy anh, nên lão gia tử đã dặn, nếu anh trở về nhà thì quay lại đó.

Nhược Sương thấy Lâm Vân trở về, liền rất cao hứng. Vội vàng truyền lời cho Lâm Vân.

- Còn chiếc điện thoại này là chị Vũ Tích nhờ em đưa cho anh. Chị ấy nói rằng anh nhớ mang theo thường xuyên để liên lạc cho tiện.

Nói xong, Nhược Sương đưa một chiếc điện thoại màu xanh cho Lâm Vân.

Lâm Vân nhận lấy điện thoại thì phát hiện tay của Nhược Sương hơi run.

- Nhược Sương, chờ khi em và Tĩnh Như Trúc Cơ, chúng ta cùng nhau đi lên mặt trăng nhé?

Vũ Tích đã nói chuyện của Nhược Sương cho hẳn. Nếu hẳn lại giả vờ hồ đồ, thì thật có lỗi với nàng.

Đây là lần đầu tiên Nhược Sương nghe thấy Lâm Vân hứa hẹn. Vì quá kích động mà quên trả lời. Chỉ sững sờ nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân thầm than một tiếng. Người không phải cỏ cây, làm sao có thể vô tình. Nhược Sương coi như là một người cửa nát nhà tan. Hiện tại, trừ hẳn và Vũ Tích ra, nàng ấy đã không còn nơi nương tựa. Nàng ấy và Tĩnh Như đều là những cô gái tốt, nhưng tình yêu của bọn họ lại khác nhau.

Lâm Vân thầm nghĩ, có thêm hai hồng nhan tri kỷ cũng không sao cả. Nhưng lấy về làm vợ lại là một việc khác.

- Lâm Vân...

Nhược Sương bỗng nhiên nhào vào lòng của Lâm Vân, nàng không thể bình tĩnh được. Đợi lâu như vậy, rốt cuộc nàng cũng có được lời hứa của hắn. Từ lúc đầu đến giờ, đã không biết bao nhiêu lần nàng cảm thấy mê man, không biết mình có làm đúng hay không. Cũng nhiều lần suy nghĩ, một mình rời đi, sống chết mặc kệ. Nhưng cuối cùng vẫn không dứt được tình cảm với Lâm Vân.

Nhược Sương không giống với những người kia, ngay từ đầu nàng đã biết Lâm Vân không phải người bình thường, thậm chí có thể bay lượn trên không. Cho nên nàng không bài xích việc cùng với Vũ Tích chung một người chồng. Quan trọng nhất, chính là Vũ Tích cũng đồng ý. Lúc quyết định mặc kệ sống chết đi tìm Lâm Vân với Vũ Tích. Nàng không có sự thất vọng, mà chỉ có sự tự hào. Tình yêu không phải dựa vào lời nói, mà là hành động.

Sự biến hóa của Tĩnh Như sau khi trở về, đã khiến cho Nhược Sương rất kinh ngạc. Tuy nhiên, Tĩnh Như và Đường Tử Yên là hai người bạn tốt nhất của nàng. Nên nàng chỉ có sự cao hứng được bên cạnh Lâm Vân với Tĩnh Như.

Khi nàng nghe Tĩnh Như kể lại kinh nghiệm trong năm năm qua của cậu ấy, nàng mới hiểu ra vì sao Lâm Vân cũng chấp nhận Tĩnh Như. Bất kỳ một người nam nhân nào, chỉ cần không phải trái tim sắt đá, thì đều không thể cự tuyệt tình yêu kia được. Huống chi Tĩnh Như còn lại một cô gái tuyệt sắc?

Tối hôm qua nghe xong chuyện của Tĩnh Như, Nhược Sương đã tự hỏi lòng mình. Nếu đổi thành nàng, nàng có thể làm được như vậy không? Đáp án

cuối cùng khiến nàng thỏa mãn, nàng cũng có thể làm được.

Lâm Vân ôm Nhược Sương có thân hình đầy đặn hơn Vũ Tích, trong lòng có chút động. Nếu một cô gái như Nhược Sương bị gả cho người khác, chẳng lẽ mình không ghen tỵ sao? Lâm Vân lắc đầu, không phải là hăn không thích Nhược Sương, chỉ là hăn luôn cố tránh né mà thôi. Một khi cánh cửa tình yêu được mở rộng, thì mọi việc diễn ra rất tự nhiên.

Cảm giác được sự biến hóa của Lâm Vân, hô hấp của Nhược Sương cũng trở nên dồn dập.

Lúc đầu Lâm Vân vốn là người đặt việc tu luyện lên trên hết thảy, trên cả việc tình yêu trai gái. Lúc đó, đối với hăn, thực lực mới là thứ mà hăn muốn truy cầu. Nhưng từ khi, vì đủ loại nguyên nhân mà yêu Vũ Tích, hăn đã dần thay đổi. Hiện tại điều mà hăn truy cầu, là để cho tất cả người mà hăn yêu, sống một cuộc sống hạnh phúc nhất.

Đêm qua được trải nghiệm trái cấm với Vũ Tích, hiện giờ ôm Nhược Sương vào trong lòng, dục vọng của hăn tăng lên rất nhanh. Nhưng ngay lập tức, Lâm Vân đã kinh hãi. Hăn là một tu sĩ sắp tới Hóa Thần rồi, vậy mà không thể kìm nén được loại dục vọng thể xác đó. Điều này chứng tỏ, do cảnh giới của hăn tăng lên quá nhanh, khiến cho đạo tâm bắt đầu không ổn.

Mới chỉ ôm Nhược Sương mà thôi, vậy mà hăn suýt nữa không áp chế nổi. Nếu không thể áp chế được tâm ma này, về sau có thể nguy hiểm.

Lâm Vân rất cảm ơn Nhược Sương, nhờ nàng mà hăn nhận ra được vấn đề của mình sớm. Hiện tại phải đình chỉ việc tu luyện,, tranh thủ thời gian vững chắc đạo tâm. Bằng không, một khi tới thể giới Tu Chân, gặp phải tu sĩ có sở trường về điều khiển tinh thần, hăn sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhược Sương không biết sự biến hóa trong lòng của Lâm Vân, chỉ ôm chặt lấy hăn, không muốn buông tay. Ở tuổi này, là lúc nữ nhân mạnh mẽ nhất, nhưng nàng vẫn là xử nữ. Tối hôm qua, Nhược Sương nhìn thấy Lâm Vân

và Vũ Tích làm chuyện đó, hiện tại ôm Lâm Vân, nàng rất muốn cùng hắn làm chuyện đó.

- Để cho em nữ nhân của anh nhé...

Nhược Sương nói xong câu đó, đã đỏ bừng mặt.

Lâm Vân hôn lên môi Nhược Sương. Hắn biết bây giờ chưa phải lúc làm việc đó với nàng. Không chỉ vì nàng còn chưa Trúc Cơ. Quan trọng nhất, là một khi làm chuyện đó, thì sẽ thuận theo tâm ý của hắn. Như vậy sẽ ảnh hưởng tới việc củng cố đạo tâm.

Nhưng Lâm Vân là một nam nhân có tâm tư nhẫn nại. Tuy không có nhiều kinh nghiệm về mặt tình cảm, nhưng cũng biết, nếu lập tức từ chối Nhược Sương ra sẽ khiến cho nàng ấy đau lòng.

Cho nên Lâm Vân mới hôn môi Nhược Sương.

Nhược Sương đáp lại rất kịch liệt. Hai người hôn nhau một lúc lâu, mới tách ra.

- Nhược Sương, em mới Luyện Khí tầng mười hai, còn chưa Trúc Cơ. Chờ khi em và Tĩnh Như Trúc Cơ xong, chúng ta sẽ làm chuyện đó.

Lâm Vân vuốt mái tóc của Nhược Sương, nhẹ nhàng nói.

- Vâng, em biết rồi.

Nhược Sương cũng biết Lâm Vân muốn tốt cho mình. Trong năm năm này, nàng và Vũ Tích đã không còn chuyện gì dẫu nhau. Kể cả những chuyện trước đây của Lâm Vân, nàng đều biết hết. Nàng cũng biết, vì sao mãi tới tận hôm qua, Lâm Vân và Vũ Tích mới quan hệ vợ chồng.

- Anh muốn tới chỗ Tam gia gia một chuyến. Đợi anh trở lại rồi chúng ta ăn cơm luôn.

Lâm Vân thấy Nhược Sương đã minh bạch ý của mình, mới thở phào một tiếng.

- Vâng, em cũng đang định đi cùng với Tĩnh Như tới công ty. Mà em còn muốn hỏi anh một chuyện.

Sắc mặt của Nhược Sương đã trở lại bình thường. Khi nói đến câu cuối, ánh mắt rõ ràng có chút giảo hoạt.

Lâm Vân vừa nhìn là biết nàng ấy có ý xấu gì đó. Nhưng vẫn kiên trì nói:

- Có việc gì, em cứ hỏi đi. Nhưng có nhiều việc, anh cũng không biết đâu.

Lâm Vân dự phòng trước.

- Anh có thể nói thật cho em biết, lúc còn ở trên hòn đảo kia, có phải anh cố ý vê em hay không?

Nhược Sương hỏi xong, liền nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, kiểm tra xem hắn muốn nói dối hay nói thật.

Lâm Vân há hốc mồm. Không ngờ Nhược Sương lại hỏi chuyện từ đầu từ đâu. Đã lâu như vậy rồi mà nàng vẫn còn dẫn đo.

Ài, nữ nhân đúng là một động vật kỳ quái. Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng các nàng nói đã tha thứ cho người, người liền tin là thật.

- Ủa, anh có vê em à, sao anh không nhớ nhỉ? Mà vê chỗ nào thế?

Lâm Vân đành giả vờ hồ đồ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 383: Hội Nghị Liên Hợp Quốc

A

nh...Đến bây giờ, còn giả vờ.

Nhược Sương tức giận chỉ bộ ngực của mình.

- Vậy à, vậy anh thử xoa bóp xem thế nào.

Lâm Vân nói xong, liền đặt hai bàn tay lên bộ ngực đầy đặn của Nhược Sương, không ngừng nắn bóp.

- A...Đừng...

Nhược Sương là một cô gái chưa thành thực, làm sao chịu được long trao thủ của Lâm Vân. Cả người liền mềm nhũn, suýt nữa ngã vào ngực của hắn.

Lâm Vân cười ha hả, ôm Nhược Sương lên giường nói:

- Anh đi đây. Đêm nay không cho phép dùng thần thức nhìn trộm anh đấy. Nếu không thì anh sẽ dùng gia pháp.

Nói xong, Lâm Vân liền đi xuống tầng, đảo mắt đã biến mất.

- Anh chàng vô lại này.

Khuôn mặt của Nhược Sương đã đỏ bừng, cả người vẫn mềm oặt, chỉ lằm bằm

- Việc lần trước, nhất định là anh ấy cố ý. Động tác lần trước không khác gì lần này. Lúc chị Vũ Tích trở về, phải méc với chị ấy với được. Hừ, còn dùng gia pháp...

Nhược Sương thì thảo nói hết câu, khuôn mặt bỗng trở nên ôn nhu. Trong lòng thầm nghĩ, có gia đình thật là tốt..

Lâm Vân vừa đi đường vừa cười thầm Nhược Sương. Hắn đương nhiên biết lần đó là hiểu lầm. Hắn tuyệt đối không có chủ tâm vê ngực của Nhược Sương. Cho dù muốn vê, thì đã có Vũ Tích rồi. Nhưng lần đó hắn có vê vài cái, đúng là muốn xem chỗ đó của Vũ Tích có phát triển hơn không mà thôi. Tuy nhiên, những việc như vậy không thể thừa nhận.

Lúc Lâm Vân vừa tới đại viện của Lâm gia, Vũ Tích đã đi ra đón:

- Lão công, anh tới rồi à.

Hiện tại Vũ Tích đã là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, nên nàng không còn câu nệ khi ở trước mặt các nhân vật lớn nữa.

Lâm Vân thấy trong phòng chẳng những có lão gia tử, mà còn có vài vị thủ trưởng. Trong lòng hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ mới bàn lúc sáng, buổi chiều đã có kết quả rồi sao? Nhanh thật đấy, mới có 5, 6 tiếng chứ mấy.

Nhìn thấy Lâm Vân tới, vài vị thủ trưởng đều rất cao hứng.

- Lâm Vân, mau tới đây ngồi.

Từ Trường Thâm càng nhìn Lâm Vân càng thuận mắt. Hôm nay nhìn thấy vợ của Lâm Vân như vậy, ông ta mới hiểu vì sao Lâm Vân không thể không cưới cô gái đó.

Ông ta vốn cho rằng cháu gái của mình là người xinh đẹp nhất rồi. Nhưng vừa gặp lại Vũ Tích, ông ta biết mình thua không oan. Trong lòng không còn tâm tư chiêu Lâm Vân làm cháu rể nữa. Cô vợ của Lâm Vân kia, còn đẹp hơn lúc đầu nhìn thấy.

Điều này đúng thật là không công bằng. Con gái của người ta, càng ngày càng già. Mà lão bà của Lâm Vân lại càng ngày càng trẻ. Nhưng nghĩ tới bản lĩnh nghịch thiên của Lâm Vân, thì không có gì lạ.

Lâm Vân vừa ngồi xuống, Từ Trường Thâm đã đưa một tập tài liệu. Lâm Vân xem xét, thì đúng là những thứ mà mình yêu cầu. Tiền công coi như là thỏa mãn. Thảo dược thì tạm thời chưa có.

Lâm Vân nghĩ bụng, linh thảo trong thời gian ngắn khó mà tìm ra được, nên không có dị nghị gì. Nhưng có một điều khó chịu, là có một quốc gia chỉ trả chưa tới mười triệu nguyên.

- Nước này sao trả ít tiền vậy?

Lâm Vân hỏi Từ Trường Thâm.

Từ Trường Thâm đành phải trả lời:

- Là như vậy, nước này nằm ở giữa biển, nên không có căn cứ Kỷ Minh nào chiếm đóng. Họ đưa ra số tiền đó chỉ là làm theo Liên Hợp Quốc mà thôi.

Lâm Vân nghe vậy, mặt không biểu lộ gì.

- Nếu là như vậy, thì trả tiền cho bọn họ đi. Miễn cho bọn họ lại nói ra nói vào.

Lâm Vân hào phóng nói.

Từ Trường Thâm là người thẳng tính, vội vàng nói:

- Như vậy sao được, toàn bộ thế giới đều trả tiền, vì sao bọn họ phải ngoại lệ? Cho dù hơi ít, nhưng cũng đâu cần trả lại.

Bộ trưởng Lưu và thủ trưởng số một cũng kỳ quái nhìn Lâm Vân. Trong lòng tự nhủ, anh chàng Lâm Vân này đâu có phải người thích chịu thiệt

đâu? Vì sao hôm nay lại để ý mặt mũi cho quốc gia kia như vậy?

- Vài vị thủ trưởng không cần nghĩ nhiều. Mặc dù tôi không thích quốc gia đó lắm. Nhưng tôi chỉ thu tiền những quốc gia cần trợ giúp mà thôi. Nếu không có công cán gì mà thu tiền của bọn họ, tôi thấy không tốt lắm.

Lâm Vân trả lời.

Vài vị thủ trưởng nhìn nhau, không biết vì sao hôm nay Lâm Vân dễ nói chuyện như vậy. Nhưng đó là ý của hắn, thì kệ hắn. Đành phải gọi điện cho Tần Vô Sơn, bảo ông ta trả số tiền này về.

Trong lúc Lâm Vân và vị thủ trưởng đang thảo luận ở Yên Kinh. Thì ở trụ sở của Liên Hợp Quốc ở Bắc Mỹ tranh cãi không ngừng. Một hội nghị cấp quốc tế mà ồn ào như cái chợ vậy.

- Mọi người yên lặng.

Nói chuyện là chủ tịch của hội liên hiệp, Rossi, là một người Anh.

- Tôi biết mọi người rất bất mãn với huấn luyện viên Lâm Vân của Long Ảnh. Nhưng thứ nhất, Lâm Vân không phải là người của hội liên hiệp, cũng không phải người trong quân đội quốc gia. Cho nên hắn chìa tay đòi tiền không có gì phải đáng trách. Thử nghĩ xem, vũ khí và các trang thiết bị của chúng ta chẳng phải cũng dùng tiền mới mua được sao? Cho nên mọi người không cần phải soi mói vào vấn đề này nữa.

- Huống hồ, việc trả tiền là do các vị tự nguyện, chứ không có tính bắt buộc. Dù sao, không có ai dám nói sẽ chiến thắng người của Kỷ Minh. Tôi nghĩ rằng Lâm tiên sinh phỏng chừng đã tìm được biện pháp đối phó với bọn họ, nên mới tuyên bố như vậy.

Nói tới đây, Rossi ngừng một lát, thấy mọi người không có ý kiến gì, thì hắng giọng nói tiếp:

- Nền khoa học kỹ thuật của chúng ta đã phát triển như vậy rồi, còn không có biện pháp nào đối phó với Kỷ Minh. Hiện tại chắc chỉ có thể nhờ vào những kỳ nhân dị sĩ mà thôi. Tôi nghĩ, mặc kệ hẳn đã dùng biện pháp nào tiêu diệt được căn cứ Kỷ Minh ở rừng rậm Amazon, nhưng điều đó đã cho chúng ta một hy vọng.

- Nói thật, lúc trung tướng Tần nói với tôi rằng, căn cứ Kỷ Minh ở Amzon là do Lâm tiên sinh tiêu diệt, tôi cũng không dám tin. Nhưng tới hiện tại, chắc mọi người đã không còn hoài nghi nữa rồi. Việc trước mắt, là hy vọng với số tiền đó, có thể mời Lâm tiên sinh tới đây nói chuyện chính diện với chúng ta. Không biết trung tướng Tần có làm được không?

Rossi nói xong, tất cả đại biểu của các quốc gia, đều quay sang nhìn Tần Vô Sơn.

Tần Vô Sơn mỉm cười nói:

- Lâm tiên sinh đã thông báo với tôi trước rồi. Hiện tại mời mọi người nhìn về phía màn hình lớn.

Lâm Vân xuất hiện trên màn hình lớn của hội nghị, bình tĩnh nói:

- Tôi sẽ không nói nhiều lời. Ai trả tiền thì tôi làm việc. Tôi có thể đảm bảo với các vị rằng, các vị ngủ một giấc, khi tỉnh lại sẽ có niềm vui lớn chờ mọi người. Lúc đó các vị sẽ thấy số tiền mà các vị trả không hề lãng phí. Danh sách các quốc gia sẽ được liệt kê ở đây, mọi người nhìn xem có sai sót gì không.

Mặc dù đi tới trụ sở Liên Hợp Quốc ở Bắc Mỹ, đối với Lâm Vân chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Nhưng Lâm Vân không muốn vì chuyện này mà chạy tới chạy lui. Nói thật, tiền kiếm được rất nhiều, nhưng không có chỗ hữu dụng gì với hẳn. Nhưng nếu không lấy số tiền đó, trong lòng hẳn luôn cảm thấy không thoải mái.

Nói xong, hình ảnh của Lâm Vân chuyển sang một danh sách dài các quốc gia. Nước Mỹ thành lình xuất hiện ở đầu danh sách, khiến mọi người không khỏi kính nể. Quốc gia phản đối gay gắt nhất, lại là quốc gia trả nhiều tiền nhất. Đúng là lời nói không đi đôi với việc làm.

- Tại sao quốc gia của chúng tôi không có trên danh sách?

Một đại biểu đứng lên, kích động hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 384: Tâm Sự Của Lâm Vân

À

, thưa ngài Bala, Lâm tiên sinh nói rằng, cậu ta chỉ trợ giúp những quốc gia trả tiền mà thôi. Mà quốc gia của các ông nói rằng các ông không gặp nguy hiểm, nên Lâm tiên sinh đã quyết định trả lại tiền.

Tần Vô Sơn châm chọc nói.

Vị đại biểu này chỉ biết tức giận ngồi xuống. Rõ ràng là tên Lâm Vân kia ngửa mặt với số tiền bọn họ trả.

Nhưng không sao cả, Kỳ Minh không thiết lập căn cứ ở trên quốc gia bọn họ. Cho dù bọn chúng muốn xâm lấn, thì cũng tới xâm lân Hoa quốc trước. Không cần tiền càng tốt, tiết kiệm được một khoản. Vị đại biểu kia cười lạnh. Chỉ là hơi buồn bực, khi các quốc gia đều có tên trên danh sách, nhưng quốc gia của bọn họ lại không có. Hơn một triệu đô la không phải là tiền sao?

Brown thấy Lâm Vân công khai danh sách, trong lòng rất tức giận. Đồng thời cũng xấu hổ vô cùng. Bề ngoài bọn họ là nước cạnh tranh với Hoa quốc mạnh mẽ nhất, cuối cùng lại là quốc gia trả nhiều tiền nhất. Điều này khiến quốc gia của y bị các quốc gia khác đem ra làm trò đùa.

Mà tên Lâm Vân kia thật là ngu ngốc, không biết đạo lý tiền tài không thể lộ ra ngoài sao? Rõ ràng tiết lộ danh sách trả tiền như vậy.

- Trung úy Brown, quốc gia của các ông quả nhiên là tài đại khí thô. Vừa lấy ra là mấy chục tỷ đô la. Bội phục, bội phục.

Mấy đại biểu quốc gia thân với nước Mỹ đều đi lên mĩ mai Brown. Nước Mỹ rõ ràng nói một đằng, làm một nẻo. Thật đúng là không thể nhìn bề

ngoài.

- Chỉ huy Thái, mặc dù chúng tôi biết Lâm Vân là huấn luyện viên của các anh, nhưng chúng tôi lại không rõ ràng về Lâm tiên sinh lắm. Anh có thể giới thiệu thoáng qua bản lĩnh của Lâm tiên sinh hay không? Dù sao các quốc gia đã trả không ít tiền rồi.

Rossi thấy mọi người dần dần yên tĩnh trở lại, liền hỏi Thái Giang, vốn đảm nhận chức chỉ huy của hội liên hợp đặc công quốc tế. Nói chính xác, quyền nói chuyện lớn nhất ở đây phải là Thái Giang mới đúng. Bởi vì sức mạnh của Liên Hợp Quốc đều nằm trong tay của anh ta.

Thái Giang hiểu ý của Rossi. Rossi coi như là một người lãnh đạo công chính, nhưng câu hỏi này lại có thâm ý khác. Đoán chừng ông ta thấy Hoa quốc và nước Mỹ mâu thuẫn. Mà mấy năm trước, chuyện Lâm Vân dẫn đầu Long Ảnh giáo huấn Hồ Nha ở Amazon không ai là không biết. HIện tại để cho Thái Giang kể lại là tốt nhất.

Như vậy sẽ để cho nước Mỹ bất mãn, các quốc gia đồng minh với nước Mỹ đồng tình. Danh sách mà Lâm Vân vừa đưa ra lúc trước đã khiến lực ảnh hưởng của nước Mỹ giảm xuống tới mức thấp nhất. Đương nhiên, cho dù hiện tại Brown không rõ ý tứ của ông ta, nhưng việc này qua đi, Brown nhất định sẽ biết Rossi đang giúp Hoa quốc.

Quả nhiên, nghe xong lời của Rossi, sắc mặt của Brown hơi mất tự nhiên. Năm đó Hồ Nha hầu như bị tiêu diệt toàn bộ. Hồ Nha bây giờ là mới được thành lập.

Thái Giang cười ha ha, mặc dù anh ta không quan tâm lắm tới chính trị, nhưng vẫn còn rất cay cú việc nước Mỹ âm toán.

- Huấn luyện viên Lâm của chúng tôi là người có bản lĩnh đi vô ảnh, tới vô tung, anh ấy đã làm ra vô số chuyện lớn. Huấn luyện viên của chúng tôi có

thể làm những chuyện mà mọi người không thể tưởng tượng được. Chẳng hạn như việc Hắc Thủ Băng Dao,, là một minh chứng rõ ràng nhất.

Thái Giang nói xong liền nhìn phía dưới một vòng.

Chuyện Lâm Vân trong vòng một đêm tiêu diệt cả tổ chức sát thủ Hắc Thủ Băng Dao, đã không phải là chuyện gì bí mật. Nói lại chuyện này, là muốn khẳng định thực lực của Lâm Vân. Thứ hai là cảnh cáo các quốc gia khác đừng dại gì đụng vào hắn.

Rossi rất kinh ngạc khi Thái Giang không nhắc tới chuyện kia. Ông ta thầm nhủ, anh chàng Thái Giang này có phải người ngu ngốc gì đâu. Nhưng ông ta không đi lên phản đối, làm vậy sẽ đắc tội với Hoa quốc. Một người gian xảo như Rossi, sao có thể làm chuyện tổn công vô ích như vậy được.

Nghe Thái Giang nói vậy, rất nhiều đại biểu của quốc gia đều biến sắc. Tên Lâm Vân kia căn bản không phải là người thuộc cơ cấu chính phủ. Hành vi của hắn hoàn toàn là hành vi cá nhân. Một khi chọc giận hắn, nói không chừng, quốc gia của mình sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Hiện tại thế giới đang rơi vào tình trạng rối ren, người người cảm thấy bất an. Một quốc gia bị tiêu diệt cũng không khiến dư luận chú ý.

Nghĩ tới việc ngay cả căn cứ Kỳ Minh, Lâm Vân cũng có thể tiêu diệt. Vậy thì muốn tiêu diệt những nước nhỏ không phải là đơn giản sao? Kỳ Minh là tổ chức khủng bố như thế nào, các quốc gia ở đây đều rõ nhất. Một tổ chức mà có thể tùy tiện tiêu diệt một quốc gia dù lớn hay nhỏ. Vậy mà lại bị tên Lâm Vân kia cũng thuận tay tiêu diệt. Từ đó có thể thấy được bản lĩnh thông thiên của Lâm Vân.

Trong chớp mắt, các đại biểu quốc gia đều đi lên ân cần thăm hỏi Tần Vô Sơn, lôi kéo tình cảm.

Lúc Lâm Vân dẫn theo Vũ Tích trở về nhà, mẹ của hắn và mẹ của Vũ Tích đang nghỉ ngơi. Chỉ có ba người Lâm Hình, Tĩnh Như và Nhược Sương là

còn đang chờ.

Mấy người thấy Lâm Vân và Vũ Tích trở lại, đều vui mừng đứng lên.

- Anh, có phải Tam gia lại giao nhiệm vụ cho anh phải không?

Lâm Vân vừa ngồi xuống thì Lâm Hình đã vội vàng hỏi.

Nhược Sương chỉ rót thêm hai chén nước, im lặng không nói. Ý tứ của nàng rất rõ ràng, đều muốn biết Lâm Vân lại phải rời đi một thời gian hay không?

Lâm Vân nhìn mấy người, trong lòng rất ấm áp, đây đều là những người thân của mình. Hắn cũng muốn dành nhiều thời gian cho mọi người hơn, nhưng nhiều việc cứ dồn dập tới. Lần này hắn quyết định sẽ xử lý tổ chức Kỷ Minh kia nhanh chóng. Đỡ cho bọn chúng vận chuyển Huyền Ngưng Hàn Thủy rời khỏi Địa Cầu.

Lâm Vân biết những người này còn có một căn cứ ở sao Hỏa. Không biết bọn chúng đã vận chuyển số nước đó tới sao Hỏa hay kia. Nếu rời đi thì đúng là một tin tức xấu.

Vả lại đạo tâm của hắn đang không ổn. Cần phải nhanh chóng ổn định lại. Nếu không hắn có thể trở về trạng thái điên khùng như lần trước hoặc là mê man bất tỉnh. Vì vậy phải tiêu diệt đám người Kỷ Minh kia, trước khi có thể xảy ra việc đó. Hắn có rất nhiều người thân và bằng hữu ở Yên Kinh. Một khi Kỷ Minh tấn công nơi này, có thể tưởng tượng hậu quả như thế nào.

Dù Vũ Tích đã là Trúc Cơ, nhưng một là nàng không có kinh nghiệm chiến đấu, hai là cho dù nàng có kinh nghiệm đi chăng nữa, nàng cũng phải là đối thủ của Kỷ Minh. Cho nên Lâm Vân muốn làm chuyện này càng nhanh càng tốt. Cũng may hiệu suất làm việc của Liên Hợp Quốc khá nhanh. Hôm nay đã cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Lúc đầu Lâm Vân tính toán đêm nay rời khỏi Yên Kinh luôn. Nhưng lúc đi đường, hần và Vũ Tích thương lượng, hai người đã lâu không được ở cùng nhau. Nên quyết định ở với nàng thêm một đêm. Huống hồ tiêu diệt Kỷ Minh cũng không phải là việc khó khăn gì. Phóng chừng một tuần là đủ. Cho dù căn cứ của bọn chúng có nhiều hơn, nhưng vẫn chưa đủ để khiến Lâm Vân cảm thấy khó khăn.

Lâm Vân lấy ba cái giới chỉ trừ vật, đưa cho ba người rồi nói:

- Mỗi người các em giữ lấy một cái giới chỉ. Bên trong đó có Trúc Cơ Đan cho Lâm Hình và Nhược Sương dùng. Còn có linh thạch Thượng Phẩm, đan dược Luyện Khí Kỳ và pháp bảo Trung Phẩm. Các em phải cố gắng tu luyện đấy nhé.

- Anh có cả Trúc Cơ đan cơ à?

Nhược Sương vội vàng nhận lấy giới chỉ, kinh hô một tiếng. Nhưng ngay lập tức, nàng liền phát hiện hành động này của mình quá rõ ràng, khuôn mặt hơi đỏ.

Vũ Tích đương nhiên biết vì sao Nhược Sương vui vẻ như vậy. Nghĩ tới đây, Vũ Tích không khỏi véo Lâm Vân một cái. Lâm Vân chỉ biết nhe răng trợn mắt, không dám vận công chống cự.

Tuy nhiên nàng và Nhược Sương đã như hai người tri kỷ. Nàng cũng rất cảm động với sự hy sinh của Tĩnh Như. Hơn nữa, vì tu luyện thuật trường sinh, nên tâm cảnh của nàng đã có sự biến hóa. Không còn là một viên chức nho nhỏ trong một công ty nữa. Nàng vừa véo Lâm Vân, là muốn nhắc nhở hần đừng vác thêm khoản nợ tình.

Vũ Tích không khỏi nhớ tới câu nói của em gái “Cùng với chị gả cho anh rể”, cảm thấy hơi đau đầu.

- Anh, em còn một viên Tiên Nhan Đan, là chị Vũ Tích bảo em đưa cho chị Văn. Hiện tại không cần, trả lại cho anh nè.

Nói xong, Lâm Hình lấy viên Tiên Nhan Đan đưa cho Lâm Vân.

Lâm Vân nghĩ bụng, Tiên Nhan Đan chỉ còn một viên, giữ lại nghiên cứu cũng được. Nhỡ đâu về sau lại nghiên cứu ra được công hiệu khác của nó. Đây là một loại đan dược quý, nếu vớt vào thế giới Tu Chân, kiểu gì lại chả xảy ra một trường đấm máu.

Mấy người trò chuyện thêm một lúc, mới về phòng đi ngủ.

Mặc dù Lâm Vân và Vũ Tích là vợ chồng đã lâu. Nhưng mấy ngày nay có thể tính là mấy ngày trăng mật của hai người. Hai người mới nếm thử trái cấm, lại là một đôi tình nhân yên nhau đến khắc cốt ghi tâm, nên lẫn lộn cả đêm. Cho dù Vũ Tích đã là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng cũng bị Lâm Vân làm cho thở hồng hộc. Nàng không khỏi thầm nghĩ, lão công của mình thật mạnh mẽ.

Sau cuộc mây mưa, Vũ Tích càng thêm vẻ kiêu diễm. Lâm Vân nhìn thấy vậy, không nhịn được lại vác súng lên vai. Do trời sắp sáng, bằng không hai người lại triền miên một lúc lâu rồi.

Tuy Vũ Tích hơi mệt mỏi, nhưng Lâm Vân muốn làm gì, nàng luôn phối hợp với hắn, không hề có ý lảng tránh. Nàng cảm thấy vài năm qua mình đã khiến hắn thua thiệt quá nhiều. Hiện tại mới có thể chính thức làm vợ của hắn, cho dù hắn muốn làm thêm mấy lần, nàng cũng không chối từ.

Lâm Vân biết vợ của mình mệt mỏi, nên không làm quá. Chỉ lẳng lặng ôm nàng, kể lại quá trình tu luyện trong mấy năm qua. Kể cả việc hắn có Hồn Độn Sơn Hà Đồ và Tinh Thần Châu, hắn cũng không giấu.

Nhưng việc hắn sống lại ở thế giới này, hắn lại không biết nên nói với Vũ Tích như thế nào. Chuyện như vậy hắn không thể mãi dấu diếm nàng được.

Bởi vì hắn muốn trở về đại lục Thiên Hồng, tìm kiếm Thanh Thanh.

Huống hồ, cho dù Vũ Tích không để ý, còn mẹ của mình, Lâm Hình nữa, họ sẽ nghĩ thế nào? Hắn rất quan tâm tới thái độ của hai người đó.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền thở dài một tiếng. Để về sau nói cũng được. Dù sao vẫn chưa tìm được vị trí của đại lục Thiên Hồng. Với lại để luyện tới tu vị năm sao màu bạc vẫn còn lâu lắm.

- Vũ Tích, giới chỉ của em quá nhỏ rồi, thay một cái khác nhé.

Lâm Vân lấy một giới chỉ có không gian lớn hơn, đưa cho Vũ Tích.

- Không, em không muốn đổi, em thích chiếc nhẫn này.

Vũ Tích vội vàng dấu tay của mình đi, nàng không nỡ vứt Tinh Giới đang đeo này.

Lâm Vân hơi sửng sốt, rồi lập tức hiểu ra. Chắc Vũ Tích đã nhìn thấy những chữ khắc trên mặt chiếc nhẫn. Liền không khuyên nữa, chỉ là đeo giới chỉ lên một ngón khác:

- Vậy thì em đeo thêm một cái vậy. Sau này anh sẽ giúp em luyện chế lại cái kia.

- Vâng, nhưng anh đừng làm mất mấy chữ trên đó đấy.

Vũ Tích gật đầu đồng ý.

- Những dòng chữ đó đã khắc ở trong lòng anh, cho dù cái nhẫn có mất, nhưng anh vĩnh viễn sẽ ghi nhớ.

- Lâm Vân...

- Không phải nói gì đâu...

- Vâng...

....

Mặt trời đã lên đỉnh đầu, nhưng Vũ Tích vẫn lười biếng nằm ở trên giường. Khuôn mặt đầy hạnh phúc nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ. Hiện tại trong lòng nàng rất yên bình. Mặc dù Lâm Vân đã đi ra ngoài làm việc, nhưng mùi vị của hắn vẫn ở xung quanh. Thậm chí còn ở trong người nàng. Khiến nàng có cảm giác rất thỏa mãn. Nàng chỉ mong hắn về sớm một chút. Lâm Vân đã nói tâm cảnh của hắn xảy ra vài vấn đề, không biết có nguy hiểm gì không.

Vũ Tích cũng hiểu một ít về sự quan trọng của đạo tâm với tu sĩ. Nàng mới bước vào con đường tu chân, nên không xảy ra vấn đề đó. Nhưng tu vị của Lâm Vân tiến triển quá nhanh. Cho dù Lâm Vân đã nói tu vị của hắn tương đương với tu sĩ Hóa Thần, nàng vẫn không dám tin, tốc độ tu luyện của hắn đúng là nghịch thiên.

Đợi Lâm Vân giải quyết xong chuyện của Kỷ Minh, mình và anh ấy sẽ đi ra du lịch để giải sầu. Thời gian mình ở bên cạnh anh ấy quá ngắn, khiến anh ấy đều phải lo lắng cho mình. Lần sau mình tuyệt đối sẽ không để cho Lâm Vân phải lo lắng nữa.

Nhưng nàng luôn cảm thấy Lâm Vân có tâm sự gì đó không nói ra. Tuy nhiên, nàng không có hỏi. Nếu anh ấy nguyện ý nói thì anh ấy nhất định sẽ nói. Hỏi ra chỉ khiến anh ấy khó xử mà thôi.

Không biết có phải là do tâm sự đó mà khiến cho đạo tâm của anh ấy không theo kịp tu vị hay không?

Không phải người tu đạo phải tùy tâm sở dục sao? Anh ấy còn có chuyện gì không nói ra được? Vũ Tích bỗng nhiên cảm thấy đau lòng thay cho Lâm Vân. Nàng là vợ của Lâm Vân, nhưng lại không thể giúp gì được cho hắn.

- Chị dâu, sắp trưa rồi, chị và anh trai còn định ngủ tới bao giờ nữa? Mau xuống ăn cơm thôi.

Dưới tầng vang lên tiếng của Lâm Hình. Kèm theo tiếng trách mắng của hai trưởng bối và tiếng cười của Tĩnh Như và Nhược Sương.

Vũ Tích cảm thấy rất thỏa mãn với cuộc sống như bây giờ.

....

Lâm Vân đang bay trên bầu trời của New Zealand. Quốc gia này cũng có một căn cứ của Kỷ Minh. New Zealand và nước Mỹ đã góp năm mươi tỷ đô la lại để nhờ Lâm Vân diệt trừ chỗ này. Nhưng Lâm Vân không lập tức ra tay, hắn đang xem tình hình ở đây nghiêm trọng như thế nào, mà khiến nước Mỹ phải khẩn trương như vậy?

Quả nhiên, một khu vực rộng lớn của New Zealand đã biến thành một căn cứ khổng lồ màu trắng. Căn cứ ở chỗ này còn lớn hơn căn cứ ở Amazon rất nhiều. Nhưng Lâm Vân phát hiện, không khí ở đây rất khẩn trương.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Phòng chừng đám người Kỷ Minh kia đã biết chuyện căn cứ ở Amazon của bọn chúng bị phá hủy, hiện tại thì đang thương lượng đổi sách. Tuy nhiên, theo tin tức báo cáo, thì trụ sở chính của Kỷ Minh là ở Châu Phi. Nơi này mới là một trong mười căn cứ con mà thôi.

Bọn chúng còn chưa động thủ, có lẽ là do bọn chúng chưa điều tra ra lai lịch của Lâm Vân. Nói chính xác, nếu như Lâm Vân không phá hủy căn cứ ở Amazon, khiến Kỷ Minh bị mất phương hướng. Thì nói không chừng thiên hạ đã đại loạn rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 385: Bước Đầu Tiêu Diệt

Đ

ã biết tình hình ở nơi này, Lâm Vân không tiếp tục ở lại đây nữa. Cho dù diệt căn cứ chỗ này, rất là dễ dàng, nhưng hẳn quyết định tới chỗ Thần Nông Giá tiêu diệt trước. Để lại căn cứ chỗ này, có tác dụng khác.

Thần Nông Giá là Lâm khu (tương đương với cấp huyện) duy nhất tại Hoa Quốc và trực thuộc tỉnh Hồ Bắc. Lâm khu không trực thuộc địa cấp thị nào của tỉnh. Dân cư trong lâm khu chủ yếu là người Hán (95%), 5% còn lại là người Thổ Gia.

Vừa đi tới khu vực Thần Nông Giá, Lâm Vân liền giận dữ. Những căn cứ khác của Kỷ Minh thường được thành lập ở biên giới các quốc gia hoặc là chỗ không người ở. Nhưng chỉ có ở Hoa Quốc là bọn chúng thành lập một căn cứ ở một nơi có đông người. Xem ra cũng chính là bọn này đã phá hủy Ngạn Châu.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra thì phát hiện cả Thần Nông Giá không còn một cây linh thảo nào. Những tên khốn kiếp này quả thật giống như quỷ dữ đi vào thôn vậy. Rất nhiều chỗ gồ ghề, rõ ràng là vết tích của việc đào khoáng sản. Động vật thì chết la liệt trên mặt đất.

Điều này càng làm cho Lâm Vân khẳng định, những người Kỷ Minh có liên quan gì đó với người Tu Chân. Thậm chí trong số bọn họ cũng có người Tu Chân. Bằng không vì sao bọn chúng chỉ thu thập những tài liệu dùng cho việc Tu Chân cơ chứ? Ít nhất bọn chúng thuộc một hành tinh có liên hệ với người Tu Chân.

Có thể khẳng định, mục đích mà bọn chúng thành lập căn cứ ở đây và ở rừng rậm Amazon là giống nhau. Đều vì chiếm đoạt tài nguyên Tu Chân

hoặc những khoáng thạch quý hiếm. Bọn chúng đã lựa chọn lập căn cứ ở đây, chứng tỏ ở chỗ này có thứ bọn chúng cần.

Căn cứ này không lớn lắm, thần thức của Lâm Vân chỉ phát hiện có mấy trăm người trong đó. Mà vũ khí của bọn chúng giống với bọn ở Amazon, thậm chí còn có mấy vật thể bay hình tròn đặt ở bên ngoài trụ sở.

Vũ khí chủ yếu của bọn chúng là những khẩu súng bắn ra tia sáng có uy lực khác nhau. Tuy nhiên, vô luận là loại nào, bắn trúng vào một người bình thường, người đó không có khả năng sống sót. Nhưng ở trước mặt của Lâm Vân, nó chỉ là vật để trang trí mà thôi.

Vài cái Tinh Bạo phóng xuống, đám người kia căn bản không có sức phản kích. Thậm chí ngay cả vũ khí có tốc độ ánh sáng cũng không kịp dùng.

Lần chiến đấu này khác với lần trước ở rừng rậm Amazon. Lần này Lâm Vân ra tay kịp thời, hơn nữa không để cho bọn chúng có cơ hội phản kích. Cho nên tất cả các thiết bị tiên tiến còn chưa kịp khởi động thì đã phá hủy hết.

Lâm Vân lấy mấy tài liệu của bọn chúng, nghiên cứu nửa ngày, mới đọc hiểu những thông tin trên đó. Thì ra bọn chúng đều đến từ một hành tinh tên là Kỷ Minh. Hành tinh này cách Địa Cầu khá là xa.

Lâm Vân bắt vài tên Kỷ Minh, cẩn thận nhìn một chút. Thì thấy phần não bộ của bọn chúng phát triển hơn bình thường. Nhưng thể lực thì không khác gì người Địa Cầu cả. Lâm Vân phỏng chừng hành tinh của bọn chúng không phải là hành tinh Tu Chân. Nhưng nền khoa học của bọn chúng cực kỳ phát triển, đến mức có thể đi tới những hành tinh có người Tu Chân ở đó và trao đổi buôn bán.

Ở những hành tinh Tu Chân, nhu cầu về tài nguyên chắc là không ít. Cho nên bọn chúng mới đi tới các hành tinh khác để khai thác. Nhưng bọn chúng chỉ dám khai thác ở những hành tinh không có người Tu Chân mà

thôi. Bằng không với thực lực của bọn chúng, còn chưa đủ nhét kê răng của người Tu Chân. Những nơi như Địa Cầu hay là đại lục Thiên Hồng, có lẽ là món mồi béo bở của bọn chúng.

Chỉ chưa tới 20 phút, Lâm Vân đã san bằng căn cứ Kỷ Minh ở Thần Nông Giá. Hơn nữa còn thu được rất nhiều tài liệu, linh thảo và khoáng thạch. Lâm Vân không khỏi cảm thán, sinh ý này kiếm thật là đơn giản. Chỉ hồi tiếc lần trước phá hủy căn cứ Amazon, quên không thu thập chiến lợi phẩm.

Căn cứ của Kỷ Minh ở New Zealand thoát nhìn mạnh hơn ở Thần Nông Giá nhiều lắm. Nhân số ở đó đã lên tới mười nghìn người. Đoán chừng nơi này là một trong vài căn cứ lớn nhất của Kỷ Minh. Có lẽ là do nền khoa học của nước Mỹ là tiên tiến nhất, nên mới được “Đặc biệt quan tâm” như vậy.

Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra, thấy chỗ này không có nhiều tài nguyên, liền không ngừng phóng Tinh Vũ, Tinh Hỏa, Tinh Bạo xuống.

Tuy người của Kỷ Minh biết sự lợi hại của kẻ đã hỏng căn cứ của bọn chúng. Nhưng bởi vì không có ai thoát khỏi, nên không đo đếm được sự lợi hại đó.

- O?? ngăn cản. Chỉ có một đường duy nhất bay về hướng bắc Thái Bình Dương. Phát hiện này khiến cho người Kỷ Minh vô cùng sợ hãi.

Cho dù rất kinh hãi, bọn chúng chỉ có thể bay về hướng đó. Có một hai chiếc muốn chạy về hướng khác, nhưng vừa mới chuyển hướng cái, đã bị biến thành một quả cầu lửa, rồi trở thành hư vô.

Những người Kỷ Minh này đều là những người thông minh tuyệt đỉnh. Hiện tại bọn họ đã biết thiết bị bay của mình bị một vị Tu Chân đại năng khống chế. Nhưng biết thì biết, bọn họ không có cách nào đối phó với những người như vậy. Cho dù rất hận, nhưng chỉ có thể bay theo phương hướng mà vị đại năng kia mở. Nếu dừng lại hoặc chuyển hướng thì chỉ có kết cục là biến thành hư vô.

Cùng lúc với hận là sự kinh hãi. Bọn chúng thật không ngờ ở một nơi không có người Tu Chân như Địa Cầu, lại có một vị đại năng như vậy. Người này ở thế giới Tu Chân chắc cũng là một nhân vật lợi hại. Chứ nói gì là ở Địa Cầu.

Gần một trăm vật thể hình tròn bay theo một phương hướng, quy mô khá đồ sộ.

Ở giữa các vật thể bay hình tròn này, có một chiếc lớn hơn các chiếc khác và có màu đậm hơn. Bên trong đó có năm mươi người. Hai người điều khiển vật thể bay, còn lại thì ngồi vây quanh một người mặc áo đen nhung.

- Đội trưởng Dạ Ưng, lần này chúng ta gặp phiền toái rồi. Người kia lợi hại như vậy, muốn tiêu diệt chúng ta chẳng phải dễ như trở bàn tay sao? Không biết vì sao hắn lại muốn chúng ta bay theo hướng đi của hắn?

Nói chuyện là một người có làn da màu xanh nhạt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 386: Tổng Bộ Của Kỷ Minh

T

ư Mao nói rất đúng. Tình báo của chúng ta quá sơ sài. Địa Cầu là một nơi không có người Tu Chân, là điều chính xác. Tôi hoài nghi người kia không phải là người Địa Cầu. Có lẽ hắn tới từ một hành tinh Tu Chân nào đó. Rồi thông qua một số biện pháp mới tới được Địa Cầu.

Người mặt đen nói.

Tư Mao nói tiếp:

- Người này có thể tiêu diệt chúng ta, nhưng lại không tiêu diệt. Xem ra có vẻ như hắn muốn ép chúng ta tới nơi nào đó. Chỉ là không hiểu vì sao hắn lại làm như vậy?

- Vô luận như thế nào, chúng ta cứ bình tĩnh theo dõi tình huống.

Người mặt đen thở dài, tiếp tục nói.

- Đội trưởng, phi điệp đã không có cách nào bay tiếp. Nên làm gì bây giờ?

Một tên điều khiển vật thể bay, bỗng nhiên quay đầu hỏi.

- Chỗ này là chỗ nào? Còn đang ở trên biển không?

Tên mặt đen nhìn màn hình lớn trên phi điệp.

- Đã tới đất liền, hình như là một quốc gia nào đó.

Tên điều khiển phi điệp trả lời.

“Là một quốc gia? Sao người kia lại muốn người của mình tới nơi này nhỉ? Chẳng lẽ hắn có thù oán gì với quốc gia này? Hay là nguyên nhân khác.

Hiện tại tính mạng của bên mình đang nằm trong tay hãn, còn quan tâm những điều kia làm gì?”

Tên đội trưởng mặt đen nghĩ tới đây, liền lập tức phân phó:

- Vậy thì ra lệnh cho các đơn vị khác đổ xuống đây và thành lập căn cứ mới.

- Tuân lệnh, nhưng đội trưởng, xử lý loài người ở đây thế nào?

Tên điều khiển phi điệp hỏi.

- Dù sao chúng ta cũng không thoát khỏi số chết, vậy thì phá hủy hết đi.

Tên mặt đen hung dữ nói. Duỗi đầu co đầu đều là một đao, cần gì phải nơm nớp lo sợ nữa.

- Tuân lệnh...

Gần trăm vật thể bay liền đổ xuống một thành phố có dân cư dày đặc. Đồng thời liên tục phóng ra ánh sáng hủy diệt. Khu vực xung quanh đây lập tức trở thành bình địa.

Lúc người Kỷ Minh xâm nhập, quân đội của quốc gia này đã phát hiện ra. Bọn họ rất nhanh đi tới tiếp viện. Nhưng chiến đấu hầu như chỉ hướng về một bên. Người của Kỷ Minh bởi vì căn cứ bị hủy, lại bị ép tới tận đây, liền trút hết giận lên quân đội của quốc gia này. Chiến đấu bây giờ đã trở thành giết hại.

Lâm Vân đứng ở trên không trung nhìn cảnh này, chỉ lạnh lùng cười. Mục đích đã đạt được. Nhưng hãn cũng biết, một khi hãn rời đi, thì những người Kỷ Minh ở đây sẽ lập tức chạy trốn. Cho nên Lâm Vân bày Tứ Thập Cửu Trận mà hãn đã nghiên cứu ra vây quanh quốc gia này. Quốc gia này có diện tích không rộng lắm, bày trận cũng đơn giản.

Một tiếng sau, Lâm Vân mới rời đi. Số người Kỷ Minh bị hấn bức tới đây chỉ có hai ba nghìn người. Nhưng số đó cũng đủ để dạy cho quốc gia kia một bài học.

- Đồ ngu xuẩn Bala. Không phải cậu đã cam kết quốc gia của chúng ta sẽ không xảy ra việc gì sao? Nhưng kết quả thì thế nào? Chỉ vì ít tiền mà gây thiệt hại lớn cho người dân. Tôi ra lệnh cho cậu trong vòng một giờ, phải mời được Lâm tiên sinh giúp đỡ, với bất kỳ cái giá nào. Cái tên ngu ngốc này.

Trong tòa nhà chính phủ của quốc gia, vang lên tiếng rít gào chửi mắng.

Chỉ trong vòng mấy tiếng, các đại biểu của các quốc gia tập trung ở Bắc Mỹ đều đã nhận được tin tức rằng, căn cứ của Kỷ Minh dùng tốc độ cực nhanh đang bị tiêu diệt.

Brown vừa biết được căn cứ Kỷ Minh ở New Zealand bị phá hủy, liền nhảy cẫng lên. Khiến cho đại iểu các quốc gia đều khinh bỉ. Nhưng về sau bọn họ nhận được tin tức truyền tới, cũng chả khác gì Brown cả.

Tần Vô Sơn và Thái Giang là những người đầu tiên biết chuyện căn cứ ở Thần Nông Giá bị phá hủy, nên bọn họ cũng rất kích động.

Các vị đại biểu ở đây sau khi bình tĩnh lại với phát hiện khuôn mặt của đại biểu Bala đầy nhăn nhó. Y vừa nhận được tin tức, căn cứ Kỷ Minh ở các quốc gia khác đã bị phá hủy, nhưng quốc gia của mình rõ ràng lại có một căn cứ Kỷ Minh mới thành lập.

Điều này khiến các quốc gia trả tiền không khỏi âm thầm may mắn. Bọn họ thầm nhủ, Lâm tiên sinh quả nhiên là người nói được làm được. Mà châu Á cũng thật thần kỳ, có một người bản lĩnh như vậy. Các quốc gia còn đang tính toán bỏ qua chuyện việc tìm kiếm thảo dược, nhưng qua việc này họ phải tính lại. Dù thế nào cũng không thể chọc giận vị Lâm tiên sinh kia.

Bọn họ không tin việc Kỷ Minh thành lập căn cứ ở quốc gia của Bala là việc trùng hợp. Nhưng không ai dám nói giúp. Dù sao việc này không có bằng chứng gì cả, hơn nữa Lâm tiên sinh xác thực có thể tiêu diệt Kỷ Minh. Nên hiện tại ai dám đắc tội hần.

Ngay cả Brown nhìn về hướng Tần Vô Sơn, cũng mang theo vẻ sợ hãi. Nói gì là các quốc gia khác.

Bala thì không ngừng đi theo đằng sau Tần Vô Sơn và Thái Giang, làm lạnh nói:

- Chỉ huy Thái, trung tướng Tần, hai vị xem thế nào...

Tần Vô Sơn và Thái Giang cảm thấy rất phiền. Thái Giang dứt khoát mặc kệ.

- Ngài Bala, tôi đã nói rồi, chúng tôi không biết Lâm tiên sinh đang ở đâu. Nói không chừng cậu ta vẫn đang vất vả tiêu diệt Kỷ Minh ở nơi khác. Ông cũng biết, người Kỷ Minh rất hung tàn, mà Lâm tiên sinh chỉ có một mình. Cho nên ông đừng hỏi tôi làm gì cho mất thời gian...

Tần Vô Sơn bực bội nói.

- Trung tướng Tần, quốc gia của chúng tôi đã chuẩn bị 100 tỷ đô la, ông xem thế nào...Quốc gia của chúng ta đã bị mất hai thành phố rồi. Nếu lúc trước có gì mạo phạm, mong ông bỏ quá cho...

Hiện tại Bala sốt ruột muốn chết, nhưng chỉ có thể áp chế tâm tình, giải thích với Tần Vô Sơn.

- Ài, ngài Bala à, Lâm tiên sinh là người theo chủ nghĩa quốc tế. Cho nên ông cứ yên tâm đi, cậu ta sẽ không mặc kệ quốc gia của các ông đâu. Đương nhiên làm người phải đặt chữ tín lên hàng đầu. Lâm Vân đã hứa giúp đỡ các quốc gia khác trước, thì quốc gia của các ông phải để sau vậy.

Tần Vô Sơn đầy vẻ thông cảm nói.

Những lời này của Tần Vô Sơn rất được đại biểu các quốc gia khác tán đồng. Nên bọn họ đều dùng ánh mắt giễu cợt nhìn Bala.

Bala thật muốn khóc cũng không được. Đành phải tiếp tục cầu khẩn Tần Vô Sơn.

...

Sáu tiếng sau, Lâm Vân đã tới tổng bộ của Kỷ Minh ở Châu Phi. Vì thành lập tổng bộ ở đây, Kỷ Minh đã san bằng bốn quốc gia của Châu Phi. Sở dĩ Lâm Vân chạy luôn tới đó, là bởi vì hắn đoán Kỷ Minh một khi nhận được tin tức, thì sẽ chạy trốn khỏi Địa Cầu.

Nơi này là tổng bộ của Kỷ Minh, nguồn tài nguyên có lẽ rất dồi dào.

Từ khi tiêu diệt được mười mấy căn cứ của Kỷ Minh trên Địa Cầu, Lâm Vân đã chiếm được vô số linh thảo và khoáng thạch. Nên Lâm Vân rất chờ mong số chiến lợi phẩm ở tổng bộ.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra, liền thở phào nhẹ nhõm. Tổng bộ của Kỷ Minh lựa chọn đối phó với hắn chứ không lựa chọn chạy trốn.

Ngoại trừ những vũ khí phóng ra tia sáng, Lâm Vân còn nhìn thấy mấy trăm khẩu pháo màu đỏ. Lâm Vân nghĩ bụng, số pháo kia nhìn có vẻ tầm thường, đối phó với quân đội còn có tác dụng, chứ để đối phó với mình thì quả thật là trò cười.

Đang lúc Lâm Vân suy nghĩ, dùng biện pháp gì để hốt gọn đám này, không cho bọn chúng phản kích, thì bỗng nhiên có hai tên mặc áo tím bay ra ngoài.

Chương 387: Chiến Đấu

T

u sĩ? Thật không ngờ lại có tu sĩ ở chỗ này. Nếu người Kỷ Minh có tu sĩ, vì sao hắn đã phá hủy hơn mười căn cứ, bọn chúng cũng không phải người đi tới ngăn cản?

Còn là hai tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh nữa chứ. Nhưng Lâm Vân lập tức phát hiện hai người tu sĩ này không phải là người Kỷ Minh. Khí tức trên người bọn họ hoàn toàn khác với những người mặc áo đen kia.

- Vị đạo hữu này, cậu đã tiêu diệt hơn mười căn cứ của hành tinh Kỷ Minh, chắc hả giận rồi phải không. Nể mặt chúng tôi, chúng tôi cam đoan tổng bộ của Kỷ Minh sẽ không tiếp tục tiến hành xâm lấn Địa Cầu. Hơn hai tuần sau, chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi đây.

Một người nói bằng tiếng Hán.

Lâm Vân bỗng nhiên rung mình. Những người này biết hắn là người của Hoa quốc, lại có tu vị cao như vậy. Nếu vừa nãy mình vắng mặt, mà bọn chúng lại tới Yên Kinh uy hiếp người nhà của mình. Thì mình chẳng phải hối hận cũng không kịp sao?

Không biết hai tên này đã làm gì người nhà của mình của Yên Kinh hay chưa? Lâm Vân đổ đầy mồ hôi lạnh sau lưng. Hiện tại hắn chỉ muốn lập tức lấy điện thoại ra hỏi thăm, nhưng hắn biết, mình không thể làm như vậy. Mình vừa gọi, bọn chúng sẽ nghĩ ra ngay được. Hơn nữa bọn này có vẻ e ngại mình thì phải. Nếu không bọn chúng đã ngăn chặn mình tiêu diệt các căn cứ kia rồi.

Hai tu sĩ Nguyên Anh chống lại mình còn cẩn thận như vậy, chứng tỏ trong vòng hai tuần tới, bọn chúng sẽ có kế hoạch khác. Là kế hoạch gì vậy nhỉ?

Thấy sắc mặt của Lâm Vân âm tình bất định, hai tên tu sĩ Nguyên Anh liền dùng ánh mắt trao đổi gì đó. Tuy không biết bọn chúng có âm mưu gì, nhưng Lâm Vân đã quyết định không buông tha cho hai tên này. Mà theo biểu lộ của bọn chúng, gia đình của mình chắc vẫn an toàn. Lâm Vân không khỏi thở phào một tiếng.

- Đạo hữu, chúng tôi và Kỳ Minh chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi. Chúng tôi không phải là người Kỳ Minh. Chúng tôi sẽ không xen vào việc tranh đấu giữa các hành tinh. Nhưng mong rằng đạo hữu đừng quấy rầy công việc của chúng tôi.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh hơi béo lạnh lùng nói. Y thấy Lâm Vân không trả lời. Mà tu vị của hắn chỉ tương đương với hai người mình, nên y hơi bất mãn.

- Nếu đã như vậy, mời hai vị rời khỏi Địa Cầu. Còn tổng bộ của Kỳ Minh, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lâm Vân thấy ngữ khí của bọn chúng trở nên ác liệt, cũng lạnh lùng trả lời.

Lâm Vân biết hai tên này ở đây chắc chắn là có nhiệm vụ gì đó, sẽ không vì một câu nói của mình mà rời đi. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, hắn sẽ không để cho một thế lực ảnh hưởng tới gia đình của mình tồn tại.

- Hừ, vậy để tôi xem cậu có thực lực như vậy hay không?

Tên tu sĩ gầy hơn vừa nói xong, liền tung ra một thanh một phi kiếm muốn động thủ. Thì tên tu sĩ béo đã ngăn cản y. Rồi nói với Lâm Vân:

- Để chúng tôi trở về thương lượng một chút. Lúc sau sẽ có câu trả lời cho cậu.

Nói xong, liền kéo đồng bọn trở về tổng bộ Kỳ Minh.

Lâm Vân biết hai tên tu sĩ Nguyên Anh kia không thể đưa ra chủ ý, phải quay về hỏi người có thẩm quyền. Từ đó có thể tưởng tượng, nhiệm vụ lần này của bọn chúng có vẻ quan trọng. Nên không dám đơn giản khiêu khích Lâm Vân.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra. Bên trong tổng bộ xác thực chỉ có hai tu sĩ Nguyên Anh, còn lại đều là người Kỳ Minh. Nhưng khi thần thức của hắn quét tới một căn phòng, thì bị ngăn cản bởi một trận pháp. Nên Lâm Vân không thể trông thấy bên trong có gì.

Xem ra tổng bộ này không đơn giản như bề ngoài của nó.

Lâm Vân thấy hai tên tu sĩ Nguyên Anh đảo mắt đã biến mất trong phạm vi thần thức của hắn, trong lòng suy nghĩ, đây là vật gì mà khiến cho cả tu sĩ Nguyên Anh cũng phải khẩn trương?

Lấy điện thoại ra, tranh thủ thời gian gọi điện về cho Vũ Tích. Vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng của Vũ Tích, Lâm Vân mới bình tĩnh lại. Đồng thời hắn cũng âm thầm tự trách sự chủ quan của mình. Lâm Vân liền dặn dò Vũ Tích, ở đây đã xuất hiện tu sĩ Nguyên Anh. Một khi tình hình trở nên xấu, thì nàng phải dẫn người nhà rời khỏi Yên Kinh.

Vừa để điện thoại xuống, Lâm Vân liền bố trí trận pháp. Hắn muốn bố trí một trận pháp mạnh mẽ nhất mà hắn làm được. Hắn không thể để cho một tên nào chạy trốn. Vô luận là hai tên tu sĩ hay là người Kỳ Minh. Chỉ cần để lọt một tên, sẽ là điều bất lợi với Lâm Vân.

Có thể tưởng tượng, môn phái của hai tên tu sĩ Nguyên Anh kết tu sĩ cấp cao như vậy cũng đến đây, rốt cuộc bọn chúng muốn gì ở Địa Cầu? Một đội hình cường đại như vậy, nên đánh kiểu gì bây giờ?

- Không tồi. Từ đầu đến cuối ta đều nhìn người bày trận. Mặc dù cờ chủ trận của trận pháp này còn chưa cắm xuống, nhưng ngay cả ta cũng không nhìn ra đó là trận pháp gì.

Tên tu sĩ Hóa Thần nhìn thoáng qua trận pháp mà Lâm Vân bố trí, gật đầu một cái.

Trong lòng Lâm Vân trầm xuống. Giờ hẳn mới hiểu hành động của mình đều bị tu sĩ Hóa Thần kia giám sát. Vừa nãy tu sĩ Hóa Thần theo dõi hẳn, vậy mà hẳn lại không biết. Người này thật đáng sợ.

- Người không rời đi, cũng không gọi người khác, là một sự lựa chọn chính xác. Bằng không bây giờ người chỉ là một cái xác chết mà thôi. Nguyên Anh hậu kỳ, tu vị không sai, nhưng ta muốn giết người, chỉ cần một lát mà thôi.

Tu sĩ Hóa Thần lạnh lùng nói.

Lâm Vân bỗng nhiên phát hiện, vì sao lúc mình gọi điện thoại cho Vũ Tích, người này lại không biết? Mà khi mình bố trí trận pháp, y lại biết?

Giải thích duy nhất là, lúc mình nói chuyện điện thoại, tên tu sĩ Hóa Thần kia đang làm chuyện gì ở bên trong, không rảnh rỗi để nhìn hẳn. Về sau hai tên tu sĩ Nguyên Anh đi vào báo cáo, thì y mới giám thị Lâm Vân. Lúc đó Lâm Vân đã gọi xong điện thoại và bắt đầu bố trí trận pháp.

Rốt cuộc là chuyện gì mà quan trọng như vậy.

Ba tên tu sĩ Nguyên Anh, cộng thêm một tên tu sĩ Hóa Thần, Lâm Vân không khỏi đau đầu. Hẳn cần phải dùng kế, chứ một lúc không thể tiêu diệt hết được bốn tên tu sĩ này được. Một khi để một tên chạy trốn, thì hẳn không có cách nào đuổi theo. 0

Huống hồ, hẳn còn chưa chắc đấu được với tu sĩ Hóa Thần kia. Lúc trước Vi Trân cũng không nhìn ra tu vị của mình. Mà người này chỉ nhìn lướt qua là biết mình có tu vị tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ. Nhưng có lẽ y không nhìn ra mình là người Tu Tinh.

- Nại Thiên và Vĩnh Thiên, hai cậu bắt hẩn lại cho tôi. Nhớ phải để cho hẩn sống đấy. Tôi còn vài vấn đề muốn hỏi hẩn.

Tên tu sĩ Hóa Thần vừa nói xong, hai tên Nguyên Anh hậu kỳ ở phía sau liền đi lên ngăn cản Lâm Vân.

Lâm Vân vừa nghe vậy, âm thầm mừng rỡ. May mà tên Hóa Thần kia coi thường mình. Vậy thì lão tử không khách khí. Nếu ba tên tu sĩ Nguyên Anh cùng lên thì tốt biết mấy.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh vừa đi lên, lập tức ra tay. Trong đó có một tên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ điên phong, cảnh giới còn cao hơn Lâm Vân một chút.

Một cổ chân nguyên khổng lồ điều khiển hai pháp bảo có phẩm cấp cực cao đánh về phía Lâm Vân. Lâm Vân thầm hận, cho tới tận bây giờ mình vẫn chưa có một pháp bảo để dùng. Chỉ có thể lấy thanh trường thương lần trước dùng một lần kia. Đây là một linh khí cực phẩm. Mặc dù phẩm chất không thua gì pháp bảo của hai tên tu sĩ Nguyên Anh kia. Nhưng tiếc rằng nó không phải là pháp bảo bốn mạng của Lâm Vân. Nên việc khổng chế và lực sát thương, rõ ràng thua kém pháp bảo của hai tên tu sĩ Nguyên Anh kia nhiều lắm.

Quả nhiên, lúc Lâm Vân lấy thanh trường thương cực phẩm kia, hai tên tu sĩ Nguyên Anh đều sửng sốt. Cho dù tên tu sĩ Hóa Thần cũng không hiểu. Thanh trường thương kia mặc dù không tồi, nhưng tại sao lại không dùng pháp bảo? Cho dù không cần pháp bảo bốn mạng, thì cũng có thể dùng pháp bảo khác cơ mà.

Chẳng lẽ tên tu sĩ kia coi thường bọn họ? Bọn họ không tin một tu sĩ Nguyên Anh lại không có pháp bảo bốn mạng, hoặc là một pháp bảo nào.

Dùng linh khí cũng được, nhưng linh khí thường đi kèm với pháp bảo. Người này chỉ dùng linh khí, không dùng pháp bảo, thì lại có ý nghĩa khác.

Trường thương vừa đỡ một kích của hai chiếc pháp bảo kia, sắc mặt của Lâm Vân liền trắng bệch. Lực phản kích mãnh liệt khiến hắn phải lùi mấy mét.

- Ha ha, đạo hữu thật kiêu ngạo. Ngay cả pháp bảo cũng không dùng.

Vừa thử một chiêu, hai tên tu sĩ Nguyên Anh liền biết Lâm Vân kém hơn hai người một chút. Như vậy, hai người đồng thời tấn công, còn có một tu sĩ Hóa Thần ở đằng sau áp trận. Chiến đấu chắc rất nhanh kết thúc.

Vài tiếng nổ Oanh oanh vang lên, hai tên tu sĩ Nguyên Anh lần nữa sử dụng pháp bảo tấn công Lâm Vân.

Khóe mắt của Lâm Vân hiện lên một tia kinh hoàng. Hắn phải lùi mấy mét mới miễn cưỡng ngăn được một kích này. Nhưng khóe miệng đã chảy một vệt máu tươi.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh thấy vậy liền lạnh lùng cười. Thực lực như vậy mà cũng tới đây khiêu khích.

Hai pháp bảo không ngừng tấn công Lâm Vân, mà Lâm Vân càng đối phó càng khó khăn, liên tục lùi lại phía sau.

Hai tên tu sĩ thấy Lâm Vân không ngừng lùi lại, nhưng vẫn ngoan cố chống đỡ, trong lòng rất giận dữ. Tên tu sĩ Hóa Thần thấy Lâm Vân chỉ lùi lại đỡ đòn mà không phản kích, lông mày hơi nhăn. Tình cảnh này quá mức quý dị. Thắng là thắng, thua là thua. Sao người này đến thua cũng quý dị như vậy nhỉ.

Nếu nói hắn cố ý như vậy, y không tin. Một tu sĩ Nguyên Anh có thể ngăn cản hai tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, y không phải là chưa từng nhìn thấy, thậm

chí đã thấy rất nhiều. Nhưng những người đó đều những tu sĩ thiên tài hoặc là bá chủ một phương. Cho nên một thế giới người phàm như Địa Cầu, y không tin có một thiên tài như vậy.

Lâm Vân không biết việc hăn vừa đánh vừa lui đã bị nhìn ra sơ hở. Trong lòng hăn còn đang nghĩ, làm thế nào để đạt được mục đích.

Ba người đấu một lúc lâu, chân nguyên trên cây trường thương của Lâm Vân tựa hồ như đang yếu bớt. Lúc này, một tên tu sĩ Nguyên Anh không nhìn được nữa, cả người trở thành màu đen, rồi vô số những sợi tơ màu đen giống như tơ nhện, không ngừng bắn ra, bao vây Lâm Vân lại.

Thật là một công kích quý dị. Từ lúc Lâm Vân trở thành một tu sĩ cấp cao tới nay, hăn chỉ đấu có mấy trận ở Khôn Truân Giới mà thôi. Kinh nghiệm chiến đấu trước kia tuy phong phú, nhưng chỉ để đối phó với ma thú cấp thấp, hoặc là binh lính với nhau. Loại pháp thuật cao cấp như vậy rất ít thấy.

Hăn không biết những sợi tơ màu đen này có nguy hại gì, nhưng hăn biết tuyệt đối không thể để cho chúng trói được mình.

Lần đầu tiên Lâm Vân khởi động vòng bảo hộ. Nhưng chỉ là vòng bảo hộ bình thường. Hăn muốn lưu Tinh Mang tới cuối cùng để đối phó với lão quái Hóa Thần. Không thể để bạo lộ hết bản lĩnh của mình được.

Sợi tơ màu đen rất nhanh đã quấn lên vòng bảo hộ của Lâm Vân. Vòng bảo hộ này mạnh hơn khi Lâm Vân mới đi vào tuyệt cảnh Thiên Diễm, nhưng vừa bị sợi tơ mỏng kia chạm vào. Vòng bảo hộ lập tức bị ăn mòn, còn tỏa ra khí tức khét lẹt khó ngửi.

Đến tu vị như Lâm Vân cũng cảm thấy buồn nôn. Không biết tên kia luyện công pháp gì mà khó ngửi đến thế. May mà không dẫn theo Vũ Tích tới đây. Nếu Vũ Tích ở đây, riêng mùi khét đã khiến nàng ấy xong đời rồi. Lâm Vân không khỏi âm thầm sợ hãi.

Vòng bảo hộ rất nhanh bị ăn mòn, Lâm Vân lại tạo thêm vòng mới. Với tốc độ tạo vòng bảo hộ của Lâm Vân, sợi tơ màu đen kia cũng không thể ăn mòn kịp.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh khác thấy đồng bọn của mình đã phóng hắc tơ, liền vỗ một cái chuông buộc ở thắt lưng. Một con rết cực lớn lao về phía Lâm Vân.

Lâm Vân vừa nhìn là biết người kia là một tu sĩ nuôi dưỡng yêu thời chút kinh ngạc. Y thầm nhủ, chẳng lẽ mình đoán sai sao? Tên tu sĩ kia không có ý dụ địch, mà thực sự là chống đỡ không nổi Nại Thiên và Vĩnh Thiên?

Có lẽ là như vậy. Bằng không hẳn không ngốc đến nỗi phá bỏ vòng bảo hộ của mình. Vòng bảo hộ vừa mất không khác gì là muốn chết vậy. Công pháp ăn mòn kia rất có hiệu quả với những tu sĩ dưới cấp Hóa Thần.

Nghĩ tới đây, tu sĩ Hóa Thần thu lại thế công. Nếu việc một tu sĩ Nguyên Anh bị hai tu sĩ Nguyên Anh vây công, cuối cùng là tu sĩ Hóa Thần đánh lén truyền ra ngoài. Cũng khiến cho người ta cười nhạo.

Thấy hắc ti và rết bốn cánh đã phá được vòng bảo hộ của Lâm Vân, hai tên tu sĩ Nguyên Anh đều mừng rỡ. Đồng thời phóng pháp bảo của mình tới. Bọn chúng muốn một kích này lấy mạng Lâm Vân.

Nhưng lại xảy ra biến hóa. Xung quanh cơ thể của Lâm Vân đột nhiên xuất hiện những ngọn lửa màu tím. Rồi hỏa diễm đó dùng tốc độ cực nhanh bao trùm hai tên tu sĩ Nguyên Anh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 388: Ranh Giới Sinh Tử

H

ắc ti và con rết vừa mới chạm với ngọn lửa màu tím đã bị thiêu rụi, không ngừng vang lên tiếng lộp bộp.

Oanh một tiếng, hỏa diễm đã vây quanh hai tên tu sĩ Nguyên Anh. Trước sau chưa tới một giây, quả thật nhanh như tia chớp vậy.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh bị vây và hai người đứng ngoài nhìn kia đều sửng sốt, đây là lửa gì mà khủng bố như vậy? Ngay cả độc cũng có thể thiêu hủy. Ngọn lửa bình thường không thể thiêu hủy được Cửu U Hắc Ti. Nhưng ngọn lửa kia chẳng những thiêu hủy được, mà còn dư lực để tấn công.

- A...Trưởng lão mau cứu chúng tôi.

Hai tiếng kêu thảm truyền đến. Lúc này tên tu sĩ Hóa Thần mới kịp phản ứng. Một chuyện không có khả năng, lại xảy ra. Khiến y có chút không tin vào mắt mình.

Lâm Vân nhìn hai tên tu sĩ Nguyên Anh đang chống cự hỏa diễm. Hẳn biết phải nhanh chóng tiêu diệt hai người này. Hỏa diễm hãn phóng ra chỉ là sự nâng cấp của Tinh Hỏa, chứ không phải là Thiên Diễm trong Tinh Thần Châu. Nhất thời không làm gì được hai tên tu sĩ Nguyên Anh cũng là bình thường.

Trong lúc tu sĩ Hóa Thần còn đang khiếp sợ, Lâm Vân đã nhang chóng điều khiển trường thương, đâm vào giữa trán hai tên tu sĩ Nguyên Anh.

Có hai Nguyên Anh nho nhỏ muốn chạy thoát, nhưng Nguyên Anh làm sao có thể chống cự được sức đốt của Tinh Hỏa được. Chúng lập tức bị Tinh

Hỏa đốt thành tro. Hai chiếc giới chì liền bị Lâm Vân thu hồi. Đồng thời một vòng Tinh Mang bao bọc xung quanh hắn.

Oanh một tiếng, vòng bảo hộ bị vỡ tan. Lâm Vân liền nhổ ra một ngụm máu. Lần này là thật chứ không phải là giả. Một ngụm máu này còn có màu tím xen lẫn vào trong đó. Chứng tỏ một kích của tu sĩ Hóa Thần kia đã khiến Lâm Vân bị trọng thương.

Tên tu sĩ Hóa Thần thấy một kích của mình, vẫn không cứu được hai đệ tử Nguyên Anh, lửa giận càng bốc lên cao.

Nhưng y cũng không ngờ, một kích đó của mình chỉ phá vỡ được vòng bảo hộ của Lâm Vân. Tuy đã khiến hắn bị trọng thương, nhưng rõ ràng còn chưa chết.

Vừa nãy mình đã nhìn thấy vòng bảo hộ của hắn, vì sao hiện tại lại mạnh hơn rồi? Không đúng, là một vòng bảo hộ mới. Tên này đúng là một tên gian xảo. Vòng bảo hộ trước của hắn chỉ là muốn che dấu thực lực mà thôi. Mục đích chính của hắn chinh là tiêu diệt Nại Thiên và Vĩnh Thiên. Cũng trách mình không phát hiện ra được âm mưu của hắn từ trước.

Tên tu sĩ Hóa Thần liền gầm lên một tiếng

- Hôm nay lão tử không nghiền xương người thành tro, thì lão tử không phải là trưởng lão của Tử Vân Điện.

Lâm Vân sửng sốt, hóa ra những tu sĩ mặc áo tím này là người của một nơi gọi là Tử Vân Điện. Không biết nơi đó ở đâu.

- Đền mạng cho anh trai ta.

Tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đột nhiên kêu lên.

Rồi một cái pháp bảo hình cái ô, có màu trắng xòe ra, đánh về hướng Lâm Vân. Lâm Vân giống như không nhìn thấy cái ô vậy, chỉ bay thấp xuống dưới. Khi cái ô tới gần Lâm Vân, Lâm Vân liền phóng trường thương ngăn cản. Tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ còn chưa kịp phản ứng, thì một chùm Tinh Hỏa đã bao vây y. Đồng thời một thanh phi kiếm đâm vào giữa trán của y. Tên này cũng giống như hai tên tu sĩ Nguyên Anh kia, bị Tinh Hỏa thiêu đốt cả cơ thể lẫn Nguyên Anh.

- Tên kia, người dám.

Lâm Vân lần thứ ba đánh lén thành công tu sĩ Nguyên Anh, đã khiến tu sĩ Hóa Thần tức giận như muốn nổi điên. Đã từng gặp tu sĩ kiêu ngạo, nhưng còn chưa từng gặp tên nào kiêu ngạo như Lâm Vân.

Lúc phi kiếm của Lâm Vân vừa xuyên qua trán của tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, một nắm tay cực lớn đã đánh nát vòng bảo hộ của Lâm Vân.

Vài tiếng nổ vang lên, xương sườn của Lâm Vân liền bị cắt đứt.

Lâm Vân lao đảo, không ngừng phun ra máu tươi.

Lâm Vân chậm rãi vận công chữa thương, sắc mặt tuy trắng bệch, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào tu sĩ Hóa Thần.

Liều mạng hai lần bị thương, cuối cùng Lâm Vân đã đạt đến mục đích ban đầu. Bằng không một khi hấn và tên tu sĩ Hóa Thần kia quần nhau. Mấy tên tu sĩ Nguyên Anh xung quanh lại đánh lén, hoặc có tên nào thừa dịp mình bị ngăn cản, bay tới Yên Kinh thì lúc đó mình bối rối cũng vô dụng.

Tên tu sĩ Hóa Thần cũng bình tĩnh lại, nhìn Lâm Vân chảy máu, nói:

- Người là một tên giáo hoạt. Vừa này người dùng trăm phương ngàn kế muốn giết ba người đệ tử của ta, có phải vì sợ bọn họ rời đi uy hiếp người

nhà của người phải không? Người không phải là tu sĩ mà người Địa Cầu mời đến. Mà là tu sĩ tu luyện trên Địa Cầu, phải không?

- Một hành tinh có linh khí căn cỗi như ở đây, vậy mà người có thể tu luyện tới Nguyên Anh, quả thật là giỏi. Nếu người không giết Nại Thiên và Vĩnh Thiên, thì ta còn tha cho người một mạng. Thậm chí còn có thể giới thiệu người, cho người làm một trưởng lão của Tử Vân Điện nữa. Chỉ là người thực quá độc ác, nếu không rút hồn người để luyện phách, thì ta không tiêu tan mỗi hận trong lòng này.

Lâm Vân chỉ lạnh lùng nhìn tu sĩ Hóa Thần, không nói lời nào, mà vung tay cầm cờ chủ trận. Rất nhanh, một đại trận đã bao phủ toàn bộ nơi đây, không ai có thể đi vào.

Tu sĩ Hóa Thần không ngăn cản Lâm Vân, mà chỉ khinh thường nhìn hắn. Một trận pháp của tu sĩ Nguyên Anh mà muốn ngăn cản y sao? Thật là buồn cười.

- Ta đoán chừng các người tới Địa Cầu không phải vì tài nguyên ở đây. Một nơi có tài nguyên thiếu thốn như ở Địa Cầu, chỉ có những tên ngu xuẩn như Kỷ Minh mới thích thú. Mà người là một tu sĩ Hóa Thần, cho nên người sẽ không để ý một chút tài nguyên đó. Có thể nói cho ta biết, các người tới đây vì cái gì không? Thậm chí còn phải bố trí một trận pháp che dấu thần thức nữa?

Lâm Vân vừa nói, vừa vận công chữa thương. Vài viên Sinh Diễn Đan đã được hắn nuốt xuống.

- Người lợi dụng thời gian để chữa thương cũng vô ích mà thôi. Ta có trăm cách để giết người trong thời gian ngắn nhất. Tuy nhiên, vừa này người sử dụng hỏa diễm gì vậy? Nếu người nói cho ta biết loại Dịch Hỏa đó, ta sẽ cho người toàn thân. Sau khi người chết, ta cũng không gây hại gì cho người nhà của người. Nếu không nói, thì đừng trách ta không khách khí.

Tên tu sĩ Hóa Thần không thèm để ý Lâm Vân kéo dài thời gian. Trong mắt của y, Lâm Vân đã là người chết.

- Nói cho người biết cũng không có vấn đề gì cả. Tuy nhiên người có thể nói ra mục đích của người tới Địa Cầu hay không? Ta rất hiếu kỳ với việc này.

Lâm Vân không quên thăm dò mục đích của bọn chúng.

- Dù biết người chết chắc, nhưng ta không muốn nói cho người biết. Ta nghĩ người là tu sĩ Nguyên Anh, chắc không xa lạ gì với công pháp sưu hồn. Đợi lát nữa ta sẽ sưu hồn người. Cho dù người không muốn nói, thì ta vẫn biết.

Tên tu sĩ Hóa Thần lạnh lùng cười.

Sau đó y giơ tay lên, phía trên của y xuất hiện những đám mây có màu sắc rực rỡ. Cả trời tối đêm cũng bừng sáng chói mắt. Những đám mây kia mang theo khí tức đoạt hồn phóng về phía Lâm Vân.

Trải qua không ít trận đấu lớn nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Vân nhìn thấy kiểu công kích như vậy. Trong lúc nhất thời hắn không biết nên ứng phó như thế nào. Chỉ có thể tạo một vòng Tinh Mang bảo hộ mà thôi. Sau đó thì cau mày nhìn đám mây kia lao tới. Không biết đó là vật gì, rõ ràng tạo cho hắn một áp lực cực lớn, thậm chí còn có một tia nguy hiểm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 389: Thăng Hiểm

M

ay mà Lâm Vân đã quen với việc chống lại Thiên Diễm. Sơn Hà Đồ dường như cũng biết Lâm Vân gặp nguy hiểm, nên không tiếp tục hấp thu tinh lực trong người Lâm Vân nữa. Lâm Vân thở phào một cái, tiếp tục tạo vòng bảo hộ.

Sơn Hà Đồ vừa xuất hiện, tu sĩ Hóa Thần liền sửng sờ, hai mắt mở to, cơ hồ không dám tin vào mắt mình. Mà sự liên lạc giữa cổ đặng và tinh thần của y càng ngày càng yếu.

- Tiên...

Tên tu sĩ Hóa Thần vừa nói được một chữ tiên, thì y bỗng cảm thấy chân nguyên của mình bị khống chế, liền rất hoảng hốt. Vội vàng vận công, muốn thoát khỏi sự trói buộc của bản đồ kia.

Vài giây sau, y mới thở phào một hơi, y biết chân nguyên của mình chỉ bị phong bế tức thì mà thôi, không phải lo lắng. Không ngờ tên kia lại có tiên bảo như vậy. Nếu thế giới Tu Chân mà biết, thì sẽ gây ra sóng to gió lớn.

May mà người kia không biết sử dụng Sơn Hà Đồ. Nếu bản đồ đó ở trong tay y, cho dù một tu sĩ sắp phi thăng, y cũng có thể khiến cho người đó không thoát khỏi sự trói buộc.

Hai mắt của tu sĩ Hóa Thần đã trở nên đỏ bừng, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Không ngờ mình lại gặp một bảo bối như vậy ở thế giới này. Y chỉ muốn cười to một trận. Tên tiểu tử kia thật là ngu ngốc. Đến bây giờ còn không biết sử dụng Sơn Hà Đồ để công kích. Chỉ có thể sử dụng để trói buộc và khống chế pháp bảo. Đúng là ngu ngốc mà.

Nhưng tên tu sĩ Hóa Thần không thể thâm mắng Lâm Vân ngu ngốc được nữa, bởi vì y đã bị hoa mắt với vô số Thiên Diễm lao tới.

Thiên Diễm không phải không thể thu, nhưng tối đa cũng chỉ là một ít mà thôi. Y chưa bao giờ thấy có người thu được nhiều Thiên Diễm như vậy. Hẳn lại có pháp bảo nghịch thiên gì vậy?

Tên tiểu tử kia có thật nhiều đồ tốt. Tên tu sĩ Hóa Thần vì suy nghĩ tới những bảo vật của Lâm Vân mà quên mất Thiên Diễm đang điên cuồng lao tới.

Chỉ khi nghe thấy tiếng xuy xuy, tên tu sĩ Hóa Thần mới bừng tỉnh. Lúc này y mới nhận ra mình đang bị trói buộc, mà Thiên Diễm thì sắp tới.

Tu sĩ Hóa Thần liền sợ tới mức hồn phi phách tán. Y là người rất rõ sự lợi hại của Thiên Diễm.

Một chút chân nguyên vừa được cởi bỏ liền tạo thành một cái vòng bảo hộ. Nhưng cái vòng bảo hộ này ngay lập tức bị thiêu hủy, còn phát ra những tiếng nổ điecc tai.

- Đạo hữu, mau thu hồi ngọn lửa lại. Tôi nguyện ý giao toàn bộ đồ vật của tôi cho cậu. Chuyện ân oán của chúng ta cũng bỏ qua. Bằng không hỏa diễm của cậu vừa đốt tới, giới chỉ của tôi cũng bị phá hủy. Cậu sẽ không chiếm được cái gì đâu...

Tên tu sĩ Hóa Thần bị Thiên Diễm bao vây, liền sợ hãi vô cùng, kêu to cầu cứu.

Lâm Vân vẫn bất động. Mạng sống không có, thì quan tâm cái giới chỉ làm gì. Một khi để cho tên Hóa Thần kia thoát thân, thì Lâm Vân không còn cơ hội để chiến thắng.

Thiên Diễm giống như một đàn châu chấu khổng lồ bay qua chỗ này vậy. Căn cứ Kỳ Minh khổng lồ như vậy, trong chớp mắt đã biến thành hư vô.

Tinh lực trong cơ thể Lâm Vân đã cạn kiệt, hắn liền vội vàng lấy Tinh Thần Châu ra, thu lại Thiên Diễm. Bằng không, nếu kéo dài thêm một lúc, thì hắn cũng bị ngọn lửa đó đốt thành tro bụi. Hiện tại Lâm Vân bị thương rất nặng, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Tinh lực cũng không còn sót chút nào.

Tinh Thần Châu rất nhanh thu Thiên Diễm lại. Lâm Vân nhìn chỗ tên tu sĩ Hóa Thần vừa đứng kia. Ngoại trừ một viên đá đen kịt, còn lại không có gì cả. Quả nhiên giới chỉ của y đã bị thiêu hủy.

Mặc dù hơi đáng tiếc, nhưng Lâm Vân không có chút hối hận nào. Cho dù quay ngược trở lại thời gian, hắn cũng làm vậy. Giới chỉ quan trọng, nhưng cái mạng còn quan trọng hơn.

Cất Tinh Thần Châu đi, Lâm Vân kiểm tra Sơn Hà Đồ một chút, thì phát hiện ở trong đó có một cây đèn cổ xưa. Trong lòng có chút an ủi, cuối cùng cũng không phải tay trắng mà về.

Thu Sơn Hà Đồ lại, Lâm Vân đang định nhặt viên đá kia lên để xem. Thì một cảm giác suy yếu truyền tới, Lâm Vân không chịu được nữa, liền ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Khu vực tổng bộ Kỳ Minh đã trở thành phế tích, không còn ai sống sót. Chỉ ngoại trừ Lâm Vân là nằm ở giữa đồng hoang tàn đó.

Một ngày, hai ngày...Năm ngày trôi qua Lâm Vân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Hai ngôi sao màu bạc trong người hắn trở nên ảm đạm. Nhưng chúng vẫn cung cấp một tia linh lực để duy trì tính mạng cho Lâm Vân.

Sau khi Lâm Vân rời khỏi Yên Kinh, Vũ Tích đã đứng ngồi không yên. Lúc trước Lâm Vân có gọi một cuộc điện thoại trở về. Nhưng từ lúc đó đến hôm

nay đã là một tuần rồi, Lâm Vân không gửi về tin tức gì cả.

Vũ Tích quyết định không ngồi chờ nữa. Nàng nhờ Lam Cực điều tra vị trí của cuộc điện thoại kia. Dặn dò Nhược Sương và Tĩnh Như vài câu, rồi chủ động đi tìm Lâm Vân.

Dù Lâm Vân đi từ Yên Kinh tới tổng bộ của Kỳ Minh ở Châu Phi chỉ mấy một lát, nhưng Vũ Tích phải mất mấy tiếng đồng hồ mới bay tới nơi. Thanh phi kiếm mà nàng sử dụng là thanh tìm được ở ‘Đầm Huyền Tiên’.

Một trận pháp khổng lồ ngăn cản đường đi của Vũ Tích. Chỉ là trận pháp này đã bị tàn phá rất nhiều. Dù vẫn có thể chặn người bình thường, nhưng không thể chặn được một tu sĩ.

Vũ Tích vừa nhìn là biết trận pháp này là do Lâm Vân bố trí. Bởi vì khí tức trên đó rất quen thuộc. Vũ Tích bước vào trong đại trận, bên trong rất trống rỗng, mặt đất đã trở nên trắng bệch.

Vừa dùng thần thức kiểm tra một vòng, Vũ Tích đã bị dọa tới mức hồn phi phách tán. Nàng rõ ràng nhìn thấy Lâm Vân đang xích lõa nằm dưới mặt đất, không biết sống chết.

Nàng liền vội vàng chạy tới nâng Lâm Vân dậy. Nước mắt không kìm được mà rơi như mưa. Sao anh ấy lại trở thành như vậy?

- Lâm Vân, anh tỉnh lại đi...

Mặc cho Vũ Tích không ngừng gọi Lâm Vân, đôi mắt của hắn vẫn nhắm lại. Điều khiến Vũ Tích hơi yên tâm, đó là Lâm Vân vẫn còn hô hấp. Nàng vội vàng lấy ra một bộ quần áo rồi mặc giúp hắn. Nhìn thấy tay của hắn cầm một viên đá màu đen, cũng thuận tay cất viên đá đó đi. Rồi tranh thủ thời gian mang theo Lâm Vân rời khỏi nơi này.

Tới một dãy núi hoang vắng, Vũ Tích đặt Lâm Vân rồi, rồi bắt đầu lau vết bẩn trên người hắn. Lúc này nàng mới biết Lâm Vân bị thương nặng như thế nào. Cả người có rất nhiều chỗ bị rách da, thậm chí xương cốt cũng bị gãy vài cái. Sắc mặt của Lâm Vân trắng bệch như vậy, là do hắn mất máu quá nhiều.

Là ai đã khiến lão công của mình trở thành như vậy? Vũ Tích có thể tưởng tượng trận chiến đó hung hiểm như thế nào. Mặc dù không biết Lâm Vân dùng cách nào chiến thắng đối phương, nhưng đây nhất định là một trận chiến khó khăn.

Áp chế sự đau lòng, Vũ Tích tiếp tục lau vết bẩn trên người hắn. Rồi lấy toàn bộ đan dược trị thương bên trong giới chỉ, đút cho Lâm Vân uống.

Một ngày sau, Vũ Tích nhìn thấy sắc mặt của Lâm Vân đã hồng nhuận trở lại, sự lo lắng mới phai bớt đi. Nhưng nàng lại không có cách nào xóa bỏ vết sẹo trên mặt của hắn. Chỉ có thể đợi Lâm Vân tỉnh, thì anh ấy tự mình chữa trị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 390: Thanh Thanh Là Ai?

L

âm Vân mơ một giấc mơ. Giấc mơ này giống với giấc mơ lần trước. Nhưng ngoài Thanh Thanh và Vũ Tích ra, hắn còn dẫn theo Nhược Sương và Tĩnh Như đi dạo trên núi hoa sơn trà. Cả năm người đều rất hạnh phúc. Nhưng một lúc sau, Thanh Thanh, Nhược Sương và Tĩnh Như đều mang hắn trắng hoa, còn nói hắn phụ lòng các cô.

Sau đó các cô đều rời hắn mà đi. Chỉ còn lại một người ở bên cạnh hắn, đó là Vũ Tích. Nàng vẫn nắm tay của hắn, không rời đi.

Cảm giác đau lòng như muốn nổ tung lồng ngực được xoa nhẹ không ít. Bỗng nhiên hắn nghĩ, nếu Vũ Tích cũng rời đi, thì hắn sẽ như thế nào? Hắn cố gắng dùng hết sức lực để ôm Vũ Tích. Hắn không muốn cả nàng cũng rời đi.

Hai ngày nay Vũ Tích đều bất kể ngày đêm chăm sóc cho Lâm Vân. Nàng lựa chọn vùng núi hoang vắng này làm nơi dưỡng thương cho hắn. Bởi vì chỗ này có linh khí khá nhiều, có lợi cho Lâm Vân hồi phục. Huống hồ đưa Lâm Vân tới bệnh viện cũng không có tác dụng gì. Còn không bằng ở đây chữa thương cho hắn.

Nàng rất mệt, buổi tối liền ôm Lâm Vân ngủ. Trong lúc mơ hồ, nàng cảm thấy Lâm Vân đang ôm mình, thậm chí còn cảm nhận được sự gấp gáp trong lòng hắn. Lâm Vân tỉnh rồi sao? Vũ Tích kinh hỉ ngồi dậy.

Nhưng hai mắt của Lâm Vân vẫn nhắm chặt lại, chỉ thì thào nói:

- Vũ Tích, các cô ấy đã đi rồi, em đừng đi nhé, ở lại với anh...

“Các cô ấy đã đi rồi”, Vũ Tích lập tức nhận ra Lâm Vân đang nói mơ. Như vậy Lâm Vân rất nhanh sẽ tỉnh. Trong lòng liền cao hứng. Hai ngày nhìn Lâm Vân hôn mê, tinh thần của Vũ Tích cũng bị sự tra tấn không nhỏ. Nếu như hăn bỗng nhiên xảy ra chuyện gì, nàng thật không biết nên làm sao.

Không có Lâm Vân ở bên cạnh, nàng giống như một chú chim nhỏ đầy bơ ngỡ vậy. Nếu Lâm Vân chết, nàng sống còn có ý nghĩ gì nữa?

- Lâm Vân, em không đi đâu. Em sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Vũ Tích nhẹ nhàng sờ vết sẹo trên mặt của Lâm Vân, an ủi.

- Thanh Thanh đi rồi... Tỉnh Như và Nhược Sương cũng đi...

Lâm Vân bỗng nhiên buông lỏng hai tay của Vũ Tích:

- Nếu em muốn đi thì cũng đi đi..

- Lão công, anh sao vậy. Em là Vũ Tích đây, em sẽ không đi đâu, em mãi mãi ở bên cạnh anh.

Vũ Tích cho rằng Lâm Vân đã tỉnh, nhưng thấy hăn lại nói năng lộn xộn, liền nắm chặt lấy tay của Lâm Vân, không ngừng an ủi.

Lâm Vân lại rơi vào giấc ngủ sâu.

Vũ Tích thấy Lâm Vân không còn nói mơ nữa, liền nhẹ nhàng thở ra. Đột nhiên nàng cảm thấy không đúng. Những cô gái mà Lâm Vân quen, nàng đều biết. Nhưng Thanh Thanh mà hăn vừa nói là ai? Người con gái đó xuất hiện trong giấc mơ của hăn, chứng tỏ đó là một người quan trọng với hăn. Vì sao mình lại không biết cô ta?

Lẽ nào Lâm Vân còn có chuyện gì đó gạt mình? Lần trước nàng cũng có cảm giác Lâm Vân có tâm sự gì đó nhưng không muốn nói. Liệu có liên quan gì tới cô gái tên Thanh Thanh kia không nhỉ?

Trong lòng Vũ Tích có chút khổ sở. Vì sao hắn phải gặt mình? Lẽ nào mình là loại nữ nhân nhỏ mọn như vậy sao? Không phải Tĩnh Như và Nhược Sương, đều là mình mang về ư?

Thấy Lâm Vân vẫn ngủ rất say, Vũ Tích thở dài, lấy điện thoại thông báo cho người nhà. Nàng và Lâm Vân muốn ở bên ngoài một thời gian rồi mới trở về.

- Vũ Tích, sao em lại ở đây?

Lâm Vân vừa mở mắt liền nhìn thấy vợ của mình Vũ Tích.

Vũ Tích thấy Lâm Vân đã tỉnh, liền tranh thủ thời gian vịn hắn dậy:

- Em thấy anh chưa trở về, nên dựa theo cuộc gọi điện thoại của anh mà đi tìm anh. Anh đang bị thương rất nặng. Hiện tại anh thấy thế nào?

Nghe Vũ Tích nói vậy, Lâm Vân thử vận chuyển tinh lực trong người. Chỉ cảm thấy hư vô, không có gì cả. Nhưng hắn không khẩn trương. Tuy lần bị thương này nặng hơn lần ở Địa Ngục Môn, nhưng tinh thần lại tốt hơn nhiều. Ít nhất là hắn còn tỉnh táo.

- Vũ Tích, anh đang bị thương rất nặng, nhưng đó chưa hắn là chuyện xấu. Lần trước anh đã nói với em rằng đạo tâm của anh chưa ổn, mà tu vị lại tiến triển quá nhanh. Có lẽ nhờ lần bị thương này, anh có thể tu tâm dưỡng tính. Em gọi điện thoại về nhà, nói rằng anh muốn tới những thánh địa của Phật môn. Có lẽ tới đó, anh sẽ tìm được thứ mà anh muốn. Còn dặn bọn họ, cố gắng tu luyện. Em và anh đi là được.

Lần bị thương này, khiến Lâm Vân hiểu ra rằng, cho dù công pháp của hắn lợi hại, nhưng vẫn có chỗ thiếu sót.

Thứ nhất là hãn không có pháp bảo thuận tay. Thứ hai là bản lĩnh của hãn vẫn có sự chênh lệch với tu sĩ Hóa Thần. Thủ đoạn công kích của hãn quá đơn giản. Gộp lại chỉ có vài chiêu thức. Các tu sĩ khác thì đủ kiểu tấn công.

Còn một điều quan trọng nhất, chính là những tu sĩ mà mình giết kia, hình như có địa vị khá cao ở Tử Vân Điện. Có thể khẳng định, chuyện này sớm muộn cũng bị Tử Vân Điện điều tra ra. Cho nên hãn muốn cẩn thận phòng ngừa. Một khi có hai hoặc nhiều tu sĩ Hóa Thần kéo tới Địa Cầu, thì hãn rất khó đối phó.

Lần này có thể thoát hiểm, hoàn toàn là dựa vào Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Sơn Hà Đồ là thứ tốt, nhưng do cảnh giới của hãn quá thấp, đạo tâm lại không ổn, nên không có cách nào sử dụng hết công hiệu của Sơn Hà Đồ. Hãn không thể để chuyện này xảy ra thêm một lần. Nếu lúc đó đạo tâm của hãn ngang bằng với tu vị, thì đã không chịu thiệt thòi n khi chiến đấu với tu sĩ Hóa Thần như vậy rồi.

Lâm Vân cảm giác, bản lĩnh của hãn không thua kém tu sĩ Hóa Thần kia bao nhiêu. Nhưng vì sao hãn lại bị áp chế dễ dàng như vậy?

Cho nên hiện tại hãn phải nhanh chóng củng cố đạo tâm, sau đó tu luyện viên kim tinh thứ ba. Còn phải luyện chế một pháp bảo thuận tay. Tốt nhất là tới Tử Vân Điện giải quyết ân oán. Chứ đợi bọn họ tới Địa Cầu, mình sẽ rơi vào thế bị động.

Cuối cùng, điều khiến Lâm Vân nhớ mãi không quên, đó là đám tu sĩ Tử Vân Điện kia tới Địa Cầu làm cái gì? Việc này thoạt nhìn có vẻ rất quan trọng. Nhưng bây giờ Lâm Vân không cách nào đi kiểm tra. Cho dù muốn kiểm tra, cũng phải đợi tu vị khôi phục đã.

Vũ Tích hiểu ý của Lâm Vân, cũng biết việc tu luyện của hãn có vấn đề. Thấy Lâm Vân không nói đi ra ngoài một mình, mà cho mình đi cùng, liền

âm thầm thở phào một tiếng. Hiện tại nàng sợ nhất là Lâm Vân lại đi ra ngoài một mình.

Nhìn Vũ Tích gọi điện thoại về, Lâm Vân bỗng nghĩ tới một việc. Có nên tháo truyền tống trận ở núi Cửu Hoa kia không. Để đỡ cho có tu sĩ cao cấp nào đó thông qua truyền tống trận đi tới Địa Cầu.

Còn có một đám người Kỷ Minh đang bị nhốt ở quốc gia kia. Một khi có tên nào trong đó trốn được ra ngoài, cũng không phải chuyện tốt gì.

Còn quốc gia kia bị thiệt hại như thế nào, Lâm Vân căn bản không quan tâm. Cho dù quốc gia đó có bị san bằng, cũng không phải chuyện của hắn.

Đang lúc Lâm Vân trầm tư, Vũ Tích đã buông điện thoại xuống, nhìn Lâm Vân, hỏi:

- Lão công, Nhược Sương muốn đi cùng chúng ta. Nhưng em nói rằng anh muốn cô ấy Trúc Cơ trước rồi lại đến, cô ấy đã đồng ý. Tĩnh Như thì đồng ý ở lại để tĩnh tâm tu luyện. Lâm Hình thì đã giao một nửa chuyện của công ty cho Diệp Diễm và Lý Thanh, để chuyên tâm tu luyện.

- Còn có, Tam gia gia đã tìm anh mấy lần. Thậm chí còn bảo trung tướng Tần Vô Sơn đích thân tới một chuyến. Gia gia nói rằng quốc gia kia đã trả hai trăm tỷ đô la, hỏi xem anh có đồng ý tiếp nhận hay không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 391: Cuộc Sống Ở Thôn Nhỏ

L

âm Vân mỉm cười nói:

- Cho dù anh muốn tiếp nhận, nhưng hiện tại công lực của anh đã mất hết, cần sự hỗ trợ của em. Nhưng chuyện này cũng không khó, anh sẽ bày trận nhất đám người Kỷ Minh lại. Em thì chỉ cần liên tục phóng hỏa cầu là được.

Lâm Vân vẫn quyết định xử lý nốt đám người Kỷ Minh còn lại. Hắn không lo lắng cho quốc gia kia bị phá hủy, mà lo lắng người Kỷ Minh truyền tin tức ra ngoài. Cho dù không thể ngăn cản được tin tức đó. Nhưng kéo dài được bao nhiêu thì kéo.

Một tuần sau, Lâm Vân dẫn theo Vũ Tích tiêu diệt nốt đám người Kỷ Minh ở quốc gia kia. Rồi hai người tới một thôn nhỏ ở phía nam tỉnh Tứ Xuyên tỉnh dưỡng.

Sở dĩ lựa chọn thôn trang này, bởi vì nó khá yên tĩnh và có không khí thoáng mát. Rất hợp cho việc dưỡng thương. Mặc dù Lâm Vân muốn khôi phục tu vi, thì rất đơn giản, nhưng hắn muốn dưỡng thương, rồi tới dưỡng tâm trước.

Thôn Vi Đông là một thôn nghèo của huyện Nam Ngự. Đất nước đã phát triển được vài chục năm rồi, rất nhiều vùng nông thôn đều trở nên giàu có. Nhưng thôn Vi Đông, một trong ít các thôn xóm là rớt lại phía sau. Ngay cả điện, bọn họ cũng mới chỉ lắp đặt năm năm trước.

Lúc Lâm Vân và Vũ Tích đi tới thôn xóm này để đăng ký định cư, thôn trưởng Lưu Hải nhìn Vũ Tích liền giật mình. Lại nhìn đầy vết sẹo trên mặt của Lâm Vân, là biết một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu. Lúc đầu các thôn

dân còn hiếu kỳ nhìn hai người, nhưng thời gian trôi qua, mọi người cũng quen dần.

Khi Lâm Vân vừa lấy Tiểu Tinh ra, Vũ Tích liền yêu mến nó. Tuy Tiểu Tinh khá khác lạ, không giống chó, cũng chẳng giống sói, nhưng nàng vẫn thích nó.

Sống ở thôn Vi Đông này, Lâm Vân cảm thấy rất thư thái. Thương thế chẳng những nhanh chóng bình phục, mà còn thấy được sự vui vẻ của Vũ Tích. So với thành phố ồn ào, nơi này thoải mái hơn nhiều lắm. Vũ Tích còn làm theo các thôn dân, trồng một ít rau dưa và hoa ở trong vườn.

Thời gian bình thản mà phong phú trôi qua. Đây chính là cuộc sống mà Vũ Tích yêu mến. Mỗi lúc trời tối, nàng đều đi tản bộ với Lâm Vân. Tuy trồng hoa màu là ý kiến của nàng, nhưng đều là do Lâm Vân tự tay xới đất và chăm bón. Bởi vì nàng không biết gì về nghề nông cả. Mỗi lần nhìn Lâm Vân thành thạo chăm bón cho hoa màu, nàng thậm chí có cảm giác rằng, Lâm Vân trước kia là một nông dân.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nhưng lại không có cách nào gạt bỏ được. Đôi khi nàng có chút sợ hãi, Lâm Vân không phải là thiếu gia họ Lâm kia. Điều này khiến cho nàng vừa ngọt ngào, vừa kinh hoàng.

- Lâm gia muội tử, chị có việc muốn nhờ nhưng không biết có làm phiền em không. Người chồng vô tích sự kia của chị vẫn chưa mượn được tiền, mà mùa gieo trồng sắp tới rồi. Nên chị muốn vay em ít tiền, để mua cây giống và phân bón. Sau khi thu hoạch xong, vợ chồng chị nhất định sẽ trả cho em. Em xem được không...

Hàng xóm của Lâm Vân là một bà chị họ Lý. Cô ta có ba người con trai và một người chồng đang làm việc ở bên ngoài. Nhà bà chị đó có hơn mười mẫu ruộng. Tuy vất vả, coi như là đủ ăn đủ mặc.

Nhưng năm ngoái, nhà bà chị đó vừa dùng nốt số tiền tiết kiệm để xây nhà cho con trai. Cho dù là ở nông thôn, nhưng muốn xây một ngôi nhà mới cũng mất hơn một trăm nghìn nguyên. Vả lại con dâu yêu cầu phải nhà tầng. Cho nên tiền xây nhà không ít.

Chị Lý và chồng đã dùng hết tiền để xây nhà cho con trai. Còn phải vay thêm của thân thích và bạn bè.

Mặc dù có ba con trai làm việc ở bên ngoài. Nhưng bọn họ đều không kiếm được bao nhiêu. Nghe nói, tết năm ngoái, con trai thứ hai lái một chiếc xe mới cóng về thăm gia đình. Đây vốn là một chuyện vui, nhưng một câu nói của người con trai thứ hai, khiến cho tới tận bây giờ, người trong thôn vẫn đem ra làm trò cười.

Đó là câu “Mẹ, mau thanh toán tiền xe hộ con”

Cho dù vài con trai đều không làm nên việc, nhưng chị Lý rất yêu thương bọn chúng. Cho dù chịu thêm vất vả, cũng không muốn cho con mình chịu khổ. Mặc dù còn chưa trả hết tiền nợ xây nhà cho đứa con trai cả, nhưng hai vợ chồng đã bắt đầu tìm cách kiếm tiền xây nhà cho con thứ hai. Bởi vì chỉ có ba đứa con trai, không thể nặng bên này, nhẹ bên kia.

Tuy Vũ Tích và Lâm Vân mới chuyển tới thôn này không lâu, nhưng người trong thôn đều biết hai vợ chồng nhà này có tiền. Cho nên nếu có ai đang cần dùng tiền gấp, đều đi tới hỏi vay hai người. Hơn nữa, Vũ Tích là người hào phóng, chỉ cần mở miệng là nàg nhất định không cự tuyệt, cũng không thúc dục trả nợ.

Nhưng người trong thôn đều là những người thuần phát. Bọn họ chỉ vay tiền những lúc cần gấp mà thôi. Mỗi lần vay tiền cũng không vay quá nhiều. Cơ bản chỉ là vài chục tới mấy trăm. Nhiều nhất đều không vượt qua một nghìn. Mà vay tiền xong cũng trả rất nhanh.

Vũ Tích và Lâm Vân mới chuyển tới thôn Vi Đông một tháng, nhưng người trong thôn đều nắm được quy luật sống của ai người. Bình thường muốn vay tiền đều là lúc ban ngày, khi hai người trồng hoa màu ở vườn. Hoặc là buổi tối, khi hai người đi ra ngoài tản bộ.

Còn nếu hai người ở trong nhà không đi ra, mà có người tới quây rầy bọn họ, thì sẽ phát hiện con chó kỳ quái của hai người kêu lên. Hơn nữa, tiếng kêu của nó rất dọa người. Nói chung, chỉ cần mở miệng vay tiền, là hai vợ chồng nhà này không từ chối. Cho nên, chị Lý liền muốn mượn Vũ Tích năm trăm nguyên.

Một tháng này, hai vợ chồng Lâm Vân và Vũ Tích tạo được thanh danh rất tốt. Thậm chí, nếu có người ở ngoài thôn hỏi thăm hai vợ chồng hẳn, người trong thôn sẽ giúp vợ chồng hẳn giấu diếm. Không vì cái gì khác, chỉ vì người trong thôn nghĩ rằng vợ chồng hẳn trốn khỏi nhà, nếu bị phát hiện sẽ bị bắt trở về.

Tuy nhiên hôm nay vẫn có ngoại lệ. Người này chẳng những không vay được tiền của hai vợ chồng kia, còn bị con vật nuôi của hai người cắn cho máu me đầm đìa. Y chính là tên chơi bời lêu lổng nhất của thôn Vi Đông, Hữu Bình.

Cho dù Vũ Tích không biết nhiều về thôn này lắm. Nhưng cũng sống ở đây được hai tháng, người trong thôn, nòng cơ bản đều quen biết. Nàng có nghe các cô các bá ở đây nói, tên Hữu Bình là một tên lưu manh vô lại, chỉ biết ăn rồi lại nằm.

Lúc cha mẹ của gã còn sống, gã đã kết bè kết phái với nhiều tên lưu manh ở các thôn xóm khác. Về sau, khi cha mẹ của gã đã chết, thì gã càng bất cần đời.

Tên Hữu Bình này thường kiếm ăn ở bên ngoài. Khi nào gặp nguy hiểm, mới quay về thôn Vi Đông trốn tránh một thời gian. Lần gần đây nhất, là gã

cùng vài tên lưu manh khác cưỡng hiếp một nữ sinh cấp hai. Đây là vụ án cực kỳ nghiêm trọng, mà người nhà của cô gái kia cũng có thể lực. Cho nên có năm tên, thì hai tên bị bắn chết, hai tên bị bắt. Còn một mình gã, vì ngu quên, nên thoát được một kiếp. Biết được sự tình bị bại lộ, nên ngay ngày hôm đó gã liền chạy trốn về thôn của mình.

Trong khoảng thời gian đầu, tên này cũng khá thành thật. Nhưng một thời gian sau, gã lại chứng nào tật nấy. Tiếp tục kết bè kết bạn với lưu manh trong thôn. Hơn nữa còn đầu nhập vào lão đại của huyện Hà Trấn, Thôi Uy, thì càng thêm hung hăng càn rỡ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 392: Đạo Tâm Tăng Tiến

L

ần này trở về thôn Đông Vi, Hữu Bình đã bán nhà cũ đi, định không trở về nữa. Nhưng gã lại nghe nói trong thôn có một đôi vợ chồng giàu có mới chuyển đến. Hễ ai mở miệng vay tiền, đều vay được. Cho nên Hữu Bình tính toán, vay tiền nhà đó rồi bùng luôn.

Nhưng khi gã vừa trông thấy Vũ Tích, liền ngây dại. Trên đời lại có cô gái xinh đẹp như vậy? Nhất thời gã đã quên mất chuyện vay tiền. Cho đến khi Vũ Tích đi trồng rau, thì gã mới hồi phục tinh thần. Liền đi lên phía trước, lấy mục đích vay tiền để tiếp xúc Vũ Tích.

Vũ Tích vừa nhìn ánh mắt gian tà của tên Hữu Bình, liền mặc kệ gã. Khi tên Hữu Bình kia lại gần, thì Tiểu Tinh đã lao lên cản cho y máu me đầm đìa.

Đối mặt với Tiểu Tinh hung hãn như vậy, Hữu Bình chỉ có thể xám xịt rời khỏi thôn Vi Đông. Nhưng gã không cam lòng, gã quyết định sẽ nói chuyện này cho lão đại Thôi Uy.

- Cô ta có đẹp như lời cậu nói hay không?

Thôi Uy nhìn chăm chăm vào Hữu Bình, có vẻ không tin. Tên Hữu Bình kia rõ ràng khoác lác nói rằng cô gái đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, vừa nhìn là có thể mê mết. Thôi Uy tốt xấu gì cũng là lão đại của một phương. Cho nên y không tin tưởng có cô gái nào xinh đẹp đến mức như vậy.

Gái đẹp thì thiếu gì, đẹp lắm cũng chỉ khiến người ta nhìn một lát mà thôi. Làm gì đến mức mê mết như tên Hữu Bình nói. Phỏng chừng là do người này bị chó cắn, nên muốn mình giúp gã hả giận.

Thôi Uy đã làm bá vương của trấn Song Hà được mười năm rồi. Hiện tại y không còn là lưu manh đơn thuần nữa. Y đã có sản nghiệp ở trong trấn, thậm chí ngay cả huyện Kiếm Nam, y cũng có nhà ở đó. Thân phận chính của y là thủ hạ đắc lực của Hà Đạo Điền. Mà Hà Đạo Điền là ai? Đây chính là trùm xã hội đen nổi danh cả nước. Không hề thua kém Ngụy Cung ở Yên Kinh chút nào.

Mặc dù hơi tức giận khi tên Hữu Bình kia muốn lợi dụng mình. Nhưng Thôi Uy vẫn quyết định giúp gã. Không vì cái gì khác, chỉ vì Hữu Bình là một tên thủ hạ mà y coi trọng. Hữu Bình có đủ phẩm chất của một tay sai đắc lực, như khôn khéo và ngoan độc.

Huống hồ, Hữu Bình đã nói cô gái kia rất đẹp. Mặc dù có khả năng là gã nói quá, nhưng chắc cũng phải xinh đẹp thì mới nói vậy.

Bắt cô ta cho thủ hạ của mình chơi đùa cũng được. Mà nghe Hữu Bình nói, nhà đó cũng có một ít gia tài. Vừa lung lạc thủ hạ, vừa kiếm được mỹ nhân và tài sản, một việc nhất cử tam tiện như vậy, có ngu mà không làm.

Vũ Tích không nhìn thấy Tiểu Tinh đuổi cắn Hữu Bình. Cho dù biết, nàng cũng không quan tâm. Những kẻ lưu manh đáng bị như vậy.

Tuy Vũ Tích không quan tâm, nhưng người trong thôn lại rất rõ bản tính của tên Hữu Bình kia. Gã là một tên du côn chính cống. Người dân trong thôn Vi Đông hầu hết là những nông dân thành thật, trung hậu, không có ai dám đắc tội người này. Nhưng từ khi vợ chồng Vũ Tích và Lâm Vân tới đây sống, dù bọn họ không thường xuyên ra ngoài, bọn họ vẫn có tiếng tốt trong thôn.

Quả nhiên, tên Hữu Bình vừa đi, các cô, các bá đều đi tới khuyên bảo vợ chồng Lâm Vân rời khỏi nơi này một thời gian ngắn. Nếu không khi tên Hữu Bình kia kéo đồng bọn trở về thì lại hối hận không kịp.

Vũ Tích đành phải từ chối khéo những cô bá có ý tốt này. Trong tiếng thở dài của mọi người, tiếp tục sinh hoạt như không có chuyện gì xảy ra.

- Vũ Tích, có chuyện gì mà nhiều người trong thôn tới nhà mình vậy?

Mấy ngày nay, Lâm Vân đều dành thời gian cho việc câu cá. Lúc quay về thì phát hiện có rất nhiều cô bá đi ra từ nhà hăn.

- Không có gì đâu, chỉ là xảy ra một ít chuyện không vui vào buổi sáng mà thôi.

Vũ Tích kể lại chuyện tên lưu manh Hữu Bình bị Tiểu Tinh cắn.

Lâm Vân nghe xong, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo, hăn đã nổi sát cơ. Hăn không giống với Vũ Tích, nếu lúc đó hăn ở trong nhà, nói không chừng hăn đã ra lệnh cho Tiểu Tinh cắn chết tên Hữu Bình kia rồi.

Tu vị càng gia tăng, tính cách của Lâm Vân lại trở về lúc còn ở đại lục Thiên Hồng. Đối với những kẻ mạo phạm tới người thân của hăn, hăn đều giết không thương tiếc. Lúc đó, việc giết người đối với hăn mà nói, chỉ như ăn cơm uống nước mà thôi.

Vũ Tích nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vân, trong lòng âm thầm thở dài. Nàng hiểu suy nghĩ của chồng, cũng hiểu tình cảnh hiện tại của hăn. Sở dĩ nàng đề nghị Lâm Vân tới sơn thôn vắng vẻ này, bởi vì để tránh những chuyện phiền toái. Giúp Lâm Vân bình tâm tĩnh dưỡng.

Chỉ là không ngờ, tới một nơi vắng vẻ như vậy rồi, vẫn gặp những tên trong giang hồ kia. Giết người không phải là không thể, nhưng với tình trạng của Lâm Vân như hiện giờ, thật sự không nên giết người. Mà cần tu tâm dưỡng tính.

- Lão công, chuyện này anh để cho em xử lý. Có lẽ, đôi khi lùi một bước lại tốt hơn. Chúng ta có thể lại rời khỏi nơi này, anh thấy thế nào?

Vũ Tích không muốn thấy Lâm Vân tiếp tục như vậy. Bằng không lệ khí trên người hắn sẽ càng ngày nặng. Cứ như vậy thì có thể dẫn đến tình trạng không thể cứu vớt được.

Lâm Vân nhẹ nhàng ôm Vũ Tích vào lòng. Hắn hiểu ý của nàng. Lùi một bước mới là biển rộng trời cao.

Nhưng làm như vậy, có thực sự đúng không? Hắn ở sơn thôn nhỏ này đã được hai tháng. Hắn biết Vũ Tích yêu mến cuộc sống ở nơi đây. Nhưng tâm cảnh của hắn không hề gia tăng chút nào. Hắn không biết lựa chọn một cuộc sống như vậy có chính xác hay không?

Lẽ nào tu tâm dưỡng tính phải cần một chữ “Nhẫn”? Người khác phạm vào ta, ta phải nhin sao? Sự tức giận có thể coi là lệ khí được không?

Tu tiên là vì cái gì? Chỉ là vì truy cầu thực lực và trường sinh mà thôi. Vì truy cầu vĩnh viễn được ở bên người mình yêu, nếu gặp việc gì cũng rụt rè, sợ hãi, thì tu tiên làm cái rắm gì?

Đại trượng phu chết thì chết, cần gì phải đè nén lửa giận của mình? Lâm Vân nghĩ tới đây liền cười ha hả. Hắn đã quyết định, dựa theo bản tính của mà làm. Cho nên hắn sẽ không buông tha cho tên lưu manh kia.

Oanh một tiếng, Lâm Vân chấn động. Hắn sững sờ ngây dại, trong mắt lộ vẻ khó tin.

- Anh không sao chứ?

Vũ Tích thấy Lâm Vân bỗng nhiên cười to lại ngây người, liền vội vàng hỏi.

- Vũ Tích, đạo tâm của anh đã tăng lên một cấp bậc rồi. Tại sao lại như vậy nhỉ? Ha ha, anh đã hiểu, thì ra là như vậy.

Hắn đã hiểu ra nguyên nhân trong đó.

Khó trách lúc trước hắn luôn cảm thấy tâm cảnh của mình đều không thể theo kịp tốc độ tu luyện.

Đó là bởi vì có một số chuyện hắn không thả ra được. Một khi không thả, thì sẽ không nhìn thấy.

- Vậy à? Thật tốt quá.

Vũ Tích hưng phấn không kém gì Lâm Vân. Nàng liền ôm chặt lấy hắn. Mặc dù nàng yêu thích cuộc sống yên tĩnh ở sơn thôn này, nhưng chủ yếu vẫn là do có Lâm Vân ở đây.

Hiện tại tâm cảnh của Lâm Vân bắt đầu tăng lên, nàng mơ hồ hiểu ra điều gì đó, nhưng vẫn có chút hốt hoảng. Đang muốn mở miệng hỏi thăm Lâm Vân, thì đã bị miệng Lâm Vân chặn lại.

Nàng liền nhiệt liệt đáp lại hắn. Thì phát hiện mình lại bị Lâm Vân bế lên. Biết sẽ phát sinh ra chuyện gì, nên Vũ Tích vội vàng nói:

- Lão công, giờ vẫn là ban ngày mà...

- Hắc hắc, ban ngày thì sao chứ. Có câu ban ngày tuyên gì đó. Vậy thì chúng ta liền tuyên truyền luôn cũng được.

Lâm Vân mang theo tâm trạng vui sướng, ôm vợ mình vào trong phòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 393: Đụng Nhầm Sát Thần

D

ù giữa ban ngày làm chuyện vợ chồng, Vũ Tích rất thẹn thùng, nhưng nàng vẫn phối hợp với chồng. Nàng biết gần đây Lâm Vân đều rất phiền não về chuyện phát triển đạo tâm. Dù biểu hiện bên ngoài của anh ấy rất bình thường, nhưng nàng là người cùng chung chăn gối với Lâm Vân, sao không biết anh ấy thế nào.

Hiện tại Lâm Vân vui vẻ, nàng cũng thay hân vui vẻ.

- Khoan, cửa sổ còn chưa đóng.

- Không sao, nơi này vắng vẻ, hướng hồ còn có màn che rồi. Tiểu Tinh còn ở bên ngoài.

- Không được, phải đóng cửa sổ.

- Vậy được chưa?

- Cửa sổ còn chưa gài.

-....

Tiểu Tinh bị Lâm Vân đá ra ngoài, trong lòng rất không vui. Mỗi lần chủ nhân ôm bà chủ, nó đều là đối tượng bị đá ra ngoài.

Lão công...

Sắc mặt của Vũ Tích đỏ bừng, khiến Lâm Vân nhất thời ngây dại.

- Nhìn cái gì vậy. Ngày nào cũng bị tên xấu xa anh tra tấn. Chắc kiếp trước em thiếu nợ anh quá.

Vũ Tích giả vờ tức giận Lâm Vân. Nhưng trong lòng rất ngọt ngào.

- Xin lỗi em nhé, Vũ Tích, chỉ vì em đẹp quá, anh nhìn không được.

Lâm Vân thấy Vũ Tích mềm yếu vô lực nằm bên cạnh hẳn, trong lòng cũng có chút áy náy.

- Chàng ngốc, em thích thiếu nợ anh, em muốn đời đời kiếp kiếp đều thiếu nợ anh.

Vũ Tích bỗng nhiên chủ động hôn Lâm Vân. Nàng yêu mến cảm giác này, yêu mến được Lâm Vân đau lòng. Nếu kiếp kiếp đều thiếu nợ Lâm Vân, thì nàng có thể mãi mãi ở bên cạnh hẳn.

- Ha ha, đổi thành anh thiếu nợ em thì tốt hơn.

- Không, em thích em thiếu nợ anh hơn. Em muốn mãi là nữ nhân của anh.

- Vũ Tích...

- Vâng...

Mặt trời bắt đầu lặn, trời dần về đêm. Sơn thôn nhỏ vắng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng kêu của côn trùng quanh quẩn khắp nơi.

Vũ Tích nằm trên ngực của Lâm Vân, không muốn động dậy chút nào. Nàng đang hưởng thụ sự yên tĩnh và an tường của thôn quê.

- Lão công, hiện tại anh muốn tăng cảnh giới, tiếp tục tu luyện, hay là vẫn củng cố đạo tâm?

Vũ Tích không ngừng vẽ loạn trên ngực của Lâm Vân, khiến Lâm Vân có chút ngứa ngáy. Đang cùng vợ của mình hưởng thụ sự tĩnh lặng của ban đêm, thì nghe nàng hỏi vậy.

- Vũ Tích, hiện tại anh đã hiểu nguyên nhân vì sao cảnh giới của anh tăng nhanh, mà đạo tâm lại chưa đủ. Đó là vì đôi khi anh quá khắc chế suy nghĩ của mình. Đáng nhẽ ra phải tùy tâm sở dục. Giống như chúng ta bây giờ vậy.

- Còn việc khôi phục tu vị, thì vẫn phải chờ một thời gian. Cơ hội củng cố đạo tâm này khó mà có được. Đỡ phải về sau cứ tăng tu vị, lại mất thời gian phát triển đạo tâm để theo kịp. Hiện tại anh có một bảo tiêu miễn phí bên người, tội gì mà không cần? Hắc hắc.

Lâm Vân nói xong, liếc nhìn Vũ Tích một cái. Thì nhìn thấy ánh mắt đầy nhu tình của nàng, khiến trong lòng hần run lên. Cả trái tim như tan chảy vì ánh mắt đó.

- Chúng ta có ở thôn nhỏ này tiếp không?

Vũ Tích nói rất nhỏ, nàng sợ đánh mất sự yên lặng này.

- Ở thêm một thời gian ngắn nữa. Rồi anh sẽ dẫn em tới núi Cửu Hoa. Anh muốn thu truyền tống trận ở đó lại. Sau này nếu muốn dùng thì lại dựng lên.

Lâm Vân ôm sát vợ mình lại, cũng nhẹ nhàng nói.

Bỗng nhiên, vang lên tiếng chó sủa từ phía xa xa. Lâm Vân cười nhạt, những tên kia quả nhiên không đợi được, còn chưa vào đêm đã chạy tới. Tuy nhiên, người vùng quê thường ngủ sớm, tám chín giờ tối đã không có người đi ra ngoài đường rồi.

Vũ Tích cũng mỉm cười. Nàng hiểu lão công của mình nghĩ gì, cũng phóng thần thức ra ngoài. Nhưng ngay lập tức, khuôn mặt của nàng đã đỏ bừng, vụng trộm nhìn Lâm Vân một chút. Thấy Lâm Vân không để ý, mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng tự nhủ, người trong thôn cũng đang làm chuyện như bọn họ vừa làm, thật là quá sơ ý. Tuy nhiên nghĩ tới việc nơi này không có nhiều hoạt động giải trí, có lẽ ngoại trừ việc này ra, bọn họ thật không có việc gì làm. Nghĩ tới đây, nàng liền cười nhẹ. Chẳng phải nàng và lão công cũng không có hoạt động giải trí gì sao.

- Chúng ta ra ngoài xem bọn chúng muốn làm gì.

Lâm Vân và Vũ Tích mặc quần áo, rồi cùng Tiểu Tinh đi ra sân nhỏ. Có bốn tên thanh niên nhuộm tóc sặc sỡ, đang cầm dao từ từ đi tới, thần sắc đầy vẻ khinh thường.

- Chính là cô gái kia.

Hữu Bình lại nhìn thấy Vũ Tích. May mà đây là lần thứ hai gã nhìn thấy nàng, nên không có cảm giác kinh diễm như lần đầu. Nhưng mấy tên thanh niên đi cùng gã đều sững sờ. Một sơn thôn nhỏ mà cũng có một mỹ nhân như vậy, tên Hữu Bình kia đúng là không lừa gạt bọn họ.

Ánh mắt của Lâm Vân cực kỳ lạnh lẽo, ra lệnh cho Tiểu Tinh:

- Lần này không lưu tình, cắt chết hết bọn chúng.

Tiểu Tinh nghe Lâm Vân ra lệnh như vậy, liền lao tới nhanh như tia chớp. Giờ đây nó đã không còn là Tiểu Tinh bị người ta đuổi khắp nơi nữa rồi. Được Lâm Vân dùng đan dược để bồi dưỡng, nó dần dần có xu thế đột phá.

Bốn tên thanh niên còn đang sững sờ, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị Tiểu Tinh cắn nát cổ họng. Hữu Bình dùng hai tay chặn lại máu chảy ồ ồ ở cổ, nhưng không hề có tác dụng gì. Chỉ có thể hoảng sợ nói:

- Các người, các người dám...

Nhưng gã chưa nói hết câu, đã như đồng bọn, nằm vật xuống đất, bỏ mạng.

Vũ Tích ném mấy quả cầu lửa rồi hỏi:

- Hiện tại chúng ta đi đâu?

- Nghỉ ngơi một đêm. Ngày mai chúng ta tới trấn kia , xử lý xong những tên cặn bã ở đó rồi tới núi Cửu Hoa.

Lâm Vân nắm lấy tay của Vũ Tích, tâm trạng hiện tại của hắn rất không tồi. Một khi tâm tính có biến hóa, cho dù hắn chưa hồi phục tu vị, thần thức vẫn có thể sử dụng.

Thôi Uy rất tức giận. Tức giận bởi vì tối hôm qua Hữu Bình và ba tên đàn em rời đi, đến sáng rồi vẫn chưa trở về. Chắc bọn chúng đã ăn mảnh một mình. Quên mất việc phải hiếu kính mỹ nữ cho lão đại trước.

Nhưng y tạm thời không xử lý bọn chúng. Bởi vì y vừa mới kiếm được một cây thảo dược, mà đại ca đã phái người đích thân tới đây kiểm tra. Như vậy y sẽ có cơ hội để biểu hiện.

Dùng chân đá một cô gái có đôi mắt đỏ bừng vì khóc ở trên giường:

- Mau mặc quần áo vào. Nếu lão tử nghe thấy người bép xép ở bên ngoài, thì toàn bộ người nhà của người sẽ biến mất.

Cô gái kia nghe Thôi Uy đe dọa thì vẫn sững sờ, Mãi đến khi bị y đá thêm một cước, mới vội vàng mặc quần áo đã bị nhàu nát, rồi lão đảo chạy ra ngoài.

Thôi Uy nhìn Lâm Vân và Vũ Tích đứng ở trước mặt, liền ngây dại. Y thật không ngờ Hữu Bình không lừa gạt mình. Thiên hạ còn có cô gái hoàn mỹ như vậy, khiến lửa dục trong lòng Thôi Uy lại bùng lên. Đã quên việc vì sao tối hôm qua đến giờ, đám người Hữu Bình vẫn chưa trở về.

- Hai người có phải là đôi vợ chồng mới chuyển đến thôn Vi Đông hay không? Tên Hữu Bình kia làm cái gì vậy nhỉ? Ngay cả tên chồng cũng mang về.

Thôi Uy tưởng rằng Hữu Bình đưa hai người này vào. Chỉ là nhất thời không rõ, sao phải đưa cả người con trai vào làm gì. Những vết sẹo trên mặt tên kia có vẻ như đã lâu rồi, chứ không phải là mới bị.

Thôi Uy rất hận vì sao mình không phát hiện ra cô nàng này sớm. Những nữ nhân mà mình thấy trước kia, so với cô ta, đúng chỉ là heo mẹ.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng.

- Lôi người con trai ra ngoài, để cô gái này lại.

Sắc mặt của Thôi Uy biến hóa bất định. Vô luận như thế nào, y sẽ không để hai người này rời đi. Nam đương nhiên là không nhìn thấy mặt trời ngày mai rồi. Nể mặt cô gái kia, cho hẵn toàn thân.

Có ba tên thủ đứng gần đấy, nghe Thôi Uy ra lệnh, liền đi tới gần Lâm Vân.

- Khoan, Hồng ca, chào mừng anh tới nơi này.

Thôi Uy ngăn cản ba tên thủ hạ, đi tới trước mặt một tên nam tử gầy gò cung kính chào hỏi.

Ngoài miệng cung kính như vậy, nhưng trong lòng đã âm thầm chửi rủa. Sớm không tới, muộn không tới, tới đúng lúc này. Nếu Hồng ca cũng coi trọng cô gái kia, thì đâu tới phần của mình?

Hồng ca vừa thấy điệu bộ của Thôi Uy, liền biết Thôi Uy đang làm việc chiếm đoạt con gái nhà lành. Nếu là những cô gái trong thành phố, có thể lực, Thôi Uy không dám làm càn. Chỉ có con gái ở nông thôn, y mới có thể

chiếm đoạt, chơi chán lại bỏ. Chơi gái quê thì ít mạo hiểm hơn, cho dù nhà bọn họ có kiện lên cấp trên, cũng không ai để ý tới.

Nhưng tên Hồng ca gầy gò kia, vừa nhìn thấy Vũ Tích, cũng sững sờ. Khó trách Thôi Uy lại muốn cướp đoạt cô ta. Không chỉ nói là Thôi Uy, cho dù là gã, Phương Gian Hồng cũng phải động tâm. Nếu như đưa cô gái này cho đại ca, vậy thì mình sẽ không phải lo lắng tiền đồ về sau.

Phương Gian Hồng liền tâm động, đang nghĩ cách mang cô gái kia đi. Ngẩng đầu thì nhìn thấy Lâm Vân cười nhạt, trong lòng sững sờ. Tên nam tử có khuôn mặt đầy sẹo kia nhìn quen quen, không biết đã gặp ở chỗ nào.

Không đúng, một người thôn quê, gặp tình huống như vậy sẽ không bình tĩnh như thế chứ? Gã nhìn thấy con chó có màu lông vàng đứng đằng sau Lâm Vân, toàn thân bỗng nhiên phát run. Gã đã nhớ ra rồi, hẳn chính là Sát Thần ở khách sạn Huy Hoàng kia.

Trái tim của Phương Gian Hồng đập thành thịch. Mặc dù gã chỉ là một tên thủ hạ của Hà Đạo Điền. Nhưng lần đó đại ca đã dẫn gã tới Yên Kinh, rồi nhìn thấy tên Sát Thần kia. Nghe nói trong vòng một đêm, hắn đã tiêu diệt mấy nghìn lính đánh thuê. Đây quả thật là một tên Ma Vương khủng bố. Một người co hồ là bán tiên như Dịch Hồ, cũng bị người này giết trong nháy mắt.

Gã còn nhớ rất rõ, lúc gã và đại ca rời khỏi khách sạn Huy Hoàng, phía sau lưng của đại ca đã ướt sũng mồ hôi. Tên Thôi Uy này đúng là ăn gan hùm mật gấu, mới dám khiêu khích Sát Thần.

Nghĩ tới đây, hai chân của Phương Gian Hồng run rẩy, nhịn không được quỳ rạp xuống đất:

- Thủ hạ của Hà Đạo Điền, Phương Gian Hồng bái kiến Lâm Vân tiên bối.

Vài tên đàn em đi theo Phương Gian Hồng đương nhiên cũng nghe nói qua danh tiếng của Lâm Vân. Hiện tại thấy Phương Gian Hồng sợ đến mức quỳ xuống như thế, liền biết người kia là ai. Hiện tại lẩn lộn trong xã hội đen, mà không biết Lâm Vân, thì về nhà chăn vịt là vừa.

Thôi Uy nhìn Phương Gian Hồng và đàn em của gã quỳ xuống, liền ngây dại. Phương Gian Hồng là ai, ngay cả lão đại Hà Đạo Điền ở đây, cũng không khiến gã quỳ xuống. Nhưng vừa thấy người kia, Phương Gian Hồng đã sợ hãi như vậy. Người kia là ai?

Lâm Vân? Khuôn mặt của Thôi Uy đã trở nên trắng bệch. Nếu đến bây giờ y còn chưa biết Lâm Vân là ai, thì y không cần sống trong xã hội đen nữa rồi. Số thảo dược mà y thật vất vả mới kiếm được, nghe nói là để dành cho Lâm Vân. Nói chính xác hơn, cho dù lão đại Hà Đạo Điền nhìn thấy hắn, cũng phải khúm núm. Mình thì tính là cái gì, vậy mà mình rõ ràng muốn xúc phạm tới lão bà của hắn.

Hai chân của Thôi Uy bắt đầu run kịch liệt, một câu cũng không thể nói ra được. Lúc này hắn đã biết bốn người Hữu Bình vì sao không quay trở lại. Gặp phải Sát Thần, còn có thể sống được sao? Sát Thần không phải do Hữu Bình mang tới, mà là hắn tự thân tới đây để tính sổ.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Hắn không hề có ý thả loại người như Thôi Uy. Liền truyền suy nghĩ cho Tiểu Tinh, Tiểu Tinh không chút do dự, lao tới cắn xé tên Thôi Uy.

- Trở về nói cho Hà Đạo Điền, nếu y không xử lý tốt việc này, thì đừng có tiếp tục ăn cơm nữa.

Lâm Vân noi xong, hừ lạnh một tiếng. Mang theo Tiểu Tinh và Vũ Tích, xoay người rời đi. Để lại Thôi Uy đã huyết nhục mơ hồ.

Đợi đến khi Lâm Vân đi đã lâu, Phương Gian Hồng mới dám đứng lên. Lau lau mồ hôi trên trán, đá một cước vào người Thôi Uy:

- Con chó đẻ này, lần này Hà đại ca đúng là bị người hại chết.

Lâm Vân biết Hà Đạo Điền sẽ không tha mạng cho Thôi Uy, nên cũng lười để cho Tiểu Tinh cắn chết y.

- Những người kia thật quá ghê tởm, vì sao anh muốn buông tha bọn chúng?

Thần thức của Vũ Tích đã nhìn thấy cô gái khóc nước mắt rời đi kia. Trong lòng rất là phẫn nộ.

- Anh không muốn quan tâm những chuyện như vậy. Dù sao tên Thôi Uy kia cũng khó tránh khỏi cái chết. Cho dù giết toàn bộ đám người kia, lại có một đám mới bù vào. Có địa phương là có giang hồ, chúng ta không quan tâm được hết. Chúng ta đi thôi...

Lâm Vân biết tâm ý của Vũ Tích, nhưng có nhiều việc, cho dù thần tiên cũng không quản lý được.

Núi Cửu Hoa.

Một trong những thánh địa Phật giáo nổi tiếng của Hoa Quốc. Tuy nhiên, Lâm Vân không cho là đúng. Mục đích chủ yếu hấn tới nơi này là muốn thu truyền tông trận kia. Hấn sợ sẽ có tu sĩ thông qua nó mà đi tới Địa Cầu. Truyền tông trận giấu ở Miển Biên kia còn tốt hơn chút, nơi đó khá là bí mật.

Phong cảnh ở núi Cửu Hoa quả thật không tồi. Nhưng hiện tại xây nhiều chùa chiền như vậy, có mấy chùa chiền không phải vì tiền? Bởi vì lợi dụng danh tiếng của Phật giáo để thu tiền các khách hành hương, nên núi Cửu Hoa, thánh địa Phật giáo, đã không còn như danh tiếng nữa.

Lâm Vân muốn thông qua một số thánh địa đạo giáo hoặc phật giáo để tu tâm dưỡng tính. Mà núi Cửu Hoa không phải là nơi hãn muốn tới. Cũng như Thiếu Lâm Tự đã chướng khí mù mịt, hãn càng không muốn tới.

Trái lại, một số thánh địa phật đạo không nổi tiếng, lại phù hợp với mục tiêu của Lâm Vân hơn. Những nơi đó còn chưa bị đồng tiền làm cho ô uế. Vẫn còn giữ được sự tinh khiết của những tín đồ thành tâm.

Lâm Vân không phải là người theo đạo phật hoặc đạo giáo. Chỉ là phật đạo đã được lưu truyền rất lâu. Bên trong của nó đã đúc kết được rất nhiều tinh túy. Lâm Vân không quan tâm tới văn hóa hay tín ngưỡng của phật đạo, hãn muốn truy cầu chính là loại tinh túy đó.

- Không tốt rồi, truyền tống trận này đã có người sử dụng.

Lâm Vân và Vũ Tích vừa tới truyền tống trận ở núi Cửu Hoa, Lâm Vân đã phát hiện trận pháp bảo vệ mà hãn bố trí ở đây có người chạm vào.

- Ý anh là lại có người thông qua truyền tống trận tới Địa Cầu?

Vũ Tích lập tức phản ứng.

- Không biết người đó còn ở đây không?

Vũ Tích nhớ tới mỹ phụ và nam tử râu ngắn mà nàng gặp ở cung điện lần trước. Liệu có phải là bọn họ?

- Không rõ lắm. Nói không chừng người đó lại đi rồi.

Lâm Vân trả lời Vũ Tích, trong đầu thì suy nghĩ, người kia tới một nơi thiếu thốn linh khí như Địa Cầu làm gì? Liệu có phải là hai người mà Vũ Tích đã gặp lần trước?

Mặc kệ người đó tới đây có mục đích gì. Đã tới được nơi này, chứng tỏ người đó không phải là kẻ đầu đường xó chợ và có thể vẫn lưu lại trên Địa

Cầu. Lâm Vân bỗng nhiên rất bức thiết khôi phục lại tu vị của mình. Một khi người đó còn chưa đi, mấy người Vũ Tích chắc chắn không phải là đối thủ.

- Chúng ta trở về rồi nói chuyện.

Lâm Vân thu mấy bộ phận chủ chốt của truyền tông trận. Bố trí lại trận pháp ẩn dấu. Rồi mới mang theo Vũ Tích rời khỏi núi Cửu Hoa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 394: Ba Sao Màu Bạc

T

rong vòng mấy tháng, Vũ Tích và Lâm Vân không ngừng đi du lịch khắp danh sơn thắng cảnh, cảm thụ những di tích mà các vị tiên bối để lại. Trước kia Địa Cầu nhất định là một nơi tuyệt vời cho người Tu Chân. Hoa quốc cũng là mảnh đất màu mỡ cho người tu luyện. Dù hiện tại linh khí đã rất mỏng, nhưng Lâm Vân khẳng định, rất lâu trước, nơi này là nơi xuất hiện rất nhiều anh tài. Thậm chí còn có rất nhiều đại năng đều sinh ra ở đây. Chỉ là về sau, do nhiều nguyên nhân mà không thể không rời đi.

Bằng không hẳn đã không tìm được Hồn Độn Sơn Hà Đồ ở đây rồi. Vừa nghĩ tới Sơn Hà Đồ, Lâm Vân liền nghĩ tới mấy tên tu sĩ ở tổng bộ Kỷ Minh. Bọn chúng rốt cuộc muốn tìm vật gì?

Đúng rồi, lần đó mình dùng Thiên Diễm tiêu diệt tu sĩ Hóa Thần. Tuy trữ vật giới của y đã bị phá hủy, nhưng vẫn còn một viên đá màu đen. Viên đá đó là thứ duy nhất không bị đốt cháy.

- Vũ Tích, lúc em phát hiện ra anh ở tổng bộ Kỷ Minh, em có nhìn thấy một viên đá màu đen hay không?

Lâm Vân nghĩ bụng, cho dù Vũ Tích không nhìn thấy, viên đá màu đen đó chắc vẫn ở đó. Hiện tại chỗ này không có người Tu Chân nào, sẽ không có ai để ý tới viên đá làm gì.

- Là viên đá này à?

Vũ Tích lấy viên đá màu đen ra hỏi.

- Ừ, là nó. Anh cảm thấy viên đá này là vật quý, nhưng không biết nó là đá gì.

Lâm Vân cầm viên đá trong tay, rồi cẩn thận nhìn. Nhưng vẫn không thấy chỗ nào đặc biệt cả. Hắn không cảm nhận được sự ba động của linh lực hay linh tính từ trong đó. Nó không giống những viên khoáng thạch khác.

Nếu như là một viên Thiên Diễm Tinh Kim, cầm trong tay sẽ cảm thấy khí tức mãnh liệt thuộc tính hỏa. Nhưng viên đá này lại không thấy gì cả.

Tuy nhiên, viên đá lại cho hắn một cảm giác quen thuộc, giống như đã thấy ở đâu đó mà nghĩ mãi không ra.

- Vũ Tích, anh cần tìm một chỗ để khôi phục tu vị.

Lâm Vân thu hồi viên đá màu đen rồi nói.

- Đạo tâm của anh đã theo kịp rồi à?

Vũ Tích nghe thấy Lâm Vân đề nghị khôi phục tu vị, trong lòng rất cao hứng, vội vàng hỏi.

- Ừ, gần đây đạo tâm của anh tăng lên rất nhanh. Hiện tại anh cảm thấy đã đến mức thăng bằng. Nếu tu vị mà không khôi phục, tu luyện thêm đạo tâm cũng không có tác dụng gì cả.

Lâm Vân hiểu rất rõ vấn đề của hắn. Gần đây, hắn và Vũ Tích đi du lịch khắp nơi, đạo tâm tăng lên rất nhanh. Nhưng hắn vẫn còn lo lắng về người đã sử dụng truyền tống trận kia.

- Mọi người ở nhà thế nào rồi?

Lâm Vân muốn biết tình hình tu luyện của Nhược Sương và Tĩnh Như có tiến triển gì không.

- Nhược Sương đã Trúc Cơ. Lâm Hình đã là Luyện Khí tầng sáu. Tĩnh Như tiến bộ nhanh nhất, là Luyện Khí tầng năm. Mẹ anh và mẹ em đều rất khỏe.

Tam gia gia đã mấy lần hỏi anh có ở nhà không. Nói chung, mọi người vẫn ổn. Đúng rồi, nghe nói còn có một ngôi sao ca nhạc rất xinh đẹp tìm tới anh. Biết anh không ở nhà, liền thất vọng rời đi.

Vũ Tích biết chuyện của Nguyễn Y. Cũng biết Lâm Vân không có hảo cảm gì với cô ta.

Bản thân nàng cũng không thích có quan hệ với những người nổi tiếng. Nàng cảm thấy những người này rất phiền.

Lâm Vân nghe thấy Nhược Sương đã Trúc Cơ, trong lòng rất cao hứng.

Hắn cũng biết Nguyễn Y muốn tìm mình làm cái gì. Đối với Nguyễn Y, hắn không có nhiều ấn tượng lắm. Chỉ thấy cô ta dễ nhìn mà thôi.

Một tháng sau, Lâm Vân dẫn theo Vũ Tích và Tiểu Tinh tới dãy núi Vân Quý. Linh khí ở chỗ này không tệ lắm, hơn nữa nơi này cũng là quê hương của Tiểu Tinh. Quả nhiên, vừa tới Vân Quý, Tiểu Tinh đã chạy mất tăm mất tích.

Lâm Vân chẳng quan tâm tới nó, cùng Vũ Tích mở một cái động phủ thật lớn. Hắn muốn ở trong này chậm rãi khôi phục tu vị.

Vũ Tích đã là Trúc Cơ Trung Kỳ. Nàng biết Lâm Vân muốn bế quan, nên ở ngoài hộ pháp cho Lâm Vân.

Tiểu Tinh thì không chịu cô đơn. Được về lại quê cũ, nó tha hồ chơi bời. Thậm chí còn dẫn theo mấy con sói già tới gặp Vũ Tích. Tiểu Tinh còn nhặt rất nhiều quả đại để nịnh nọt Vũ Tích.

Chỉ mất một tuần, Lâm Vân đã khôi phục tu vị. Trải qua một trận chiến với tu sĩ Hóa Thần, hắn biết thực lực của mình vẫn còn quá thấp. Thừa dịp tu vị khôi phục, chui vào bên trong Tinh Thần Châu.

Bên trong Tinh Thần Châu khá trống rỗng, Chỉ là một màu đen kịt và trạng thái hỗn độn. Thiên Diễm khủng bố bên trong Tinh Thần Châu thì giống như một chùm lửa bình thường vậy, Được giấu ở một góc của Tinh Thần Châu.

Lâm Vân dùng hơn một trăm nghìn linh thạch Thượng Phẩm để bố trí một trận pháp Tự Linh, rồi bắt đầu vào trong Thiên Diễm để tu luyện.

Hai ngôi sao màu bạc bên trong Tử Phủ vẫn lơ lửng như vậy. Một lúc sau thì xuất hiện thêm một ngôi sao màu xanh. Lại thêm một viên, hai viên... Mãi đến khi bảy viên, thì Lâm Vân mới dừng vận chuyển công pháp.

Linh khí khủng bố ở trong này đã được Lâm Vân hấp thu dần. Bảy ngôi sao màu xanh không ngừng xoay tròn bên trong Tử Phủ. Lâm Vân quyết định sửa chữa một vài chỗ của công pháp, để có thể ngưng tụ bảy ngôi sao màu xanh kia thành ngôi sao màu bạc thứ ba.

Theo kinh nghiệm trước kia, chỉ cần vận chuyển Cửu Tinh Thần Quyết ngược lại là được. Nhưng Lâm Vân biết, ở giữa quá trình này, cần sửa đổi rất nhiều phương hướng vận chuyển linh khí. Một khi linh khí bị cản trở ở chỗ nào, thì chỗ đó cần phải sửa chữa.

Dù Thất Tinh Diễn Nhất khó khăn hơn Ngũ Tinh Diễn Nhất và Lục Tinh Diễn Nhất rất nhiều. Nhưng cũng may Lâm Vân có nhiều kinh nghiệm hơn. Trong năm năm ở tuyệt cảnh Thiên Diễm, hắn đã lục lọi được cách xử lý nhiều sao diễn nhất. Hiện tại là bảy sao, Lâm Vân không thấy khó khăn cho lắm.

- Oanh, oanh...

Vô số tiếng nổ vang lên trong thần niệm của Lâm Vân. Linh khí bên trong Tinh Thần Châu càng vận chuyển mạnh mẽ. Lâm Vân liền vui vẻ, hắn biết bảy sao của mình đã quy về một. Nên không dám thư giãn, sau khi vận

chuyển vô số vòng, Lâm Vân mới đi ra Tinh Thần Châu. Ngôi sao màu bạc thứ ba của hắn đã được củng cố vững chắc.

Tinh Hỏa lại được thăng cấp. Lâm Vân có một cảm giác, một khi hắn luyện được ngôi sao bạc thứ tư, thì hắn có thể dung hợp được Tinh Hỏa và Thiên Diễm. Một khi hai ngọn lửa đó được dung hợp, sức công kích của hắn sẽ mạnh lên rất nhiều.

- Vũ Tích...

Lâm Vân vừa đi ra thì nhìn thấy vợ của mình đang trồng hoa cỏ ở bên ngoài, trong lòng không khỏi áy náy. Nếu không phải quá nhàm chán, thì ai trồng hoa cỏ ở đây làm gì.

- Anh xuất quan rồi à.

Vũ Tích nhìn thấy Lâm Vân đi ra, khuôn mặt lộ vẻ kinh hỉ khó mà ức chế. Một mình nàng tu luyện ở chỗ này, quả thực rất nhàm chán. Co Tiểu Tinh ở cùng, thì nó cứ cách hai ba ngày lại đi chơi với đám bạn cũ của nó.

- Xin lỗi em, Vũ Tích. Chúng ta trở về thôi. Mà anh bế quan đã bao lâu rồi?

Lâm Vân kéo tay của vợ, trong lòng thực sự xin lỗi nàng. Vốn là một bên đi ra ngoài du lịch với vợ, một bên bồi dưỡng tâm tính. Hiện tại lại coi như Vũ Tích như bảo tiêu, còn mình thì tu luyện quên hết thời gian.

Tuy nhiên, nhìn những cây hoa cỏ mọc khá tốt ở bên ngoài, Lâm Vân liền biết mình tu luyện cũng khá lâu rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 395: Chân Tướng Mọi Việc

Đ

ã sáu mươi chín ngày.

Sự cô đơn trong mắt Vũ Tích đã không còn. Nàng chỉ cần nhìn thấy Lâm Vân là quên hết mọi chuyện. Hơn hai tháng qua, Vũ Tích căn bản không có chút tiến bộ nào cả. Nàng sợ một khi mình cũng tu luyện quên thời gian, Lâm Vân cần gì mình thì lại không thấy.

Lâm Vân nhẹ nhàng vuốt tóc của vợ. Sáu mươi chín ngày, nàng ấy chắc mong ngóng từng ngày một. Không biết lúc mình ở tuyệt cảnh Thiên Diễm năm năm, nàng ấy đã tương tư khổ sở thế nào.

Hắn lại nhớ tới lúc ở Phần Giang, tìm được tờ lịch được đánh dấu rất nhiều khoanh đỏ của Vũ Tích. Lúc đó trong lòng nàng đã không thể thiếu hắn rồi. Lúc này cũng như vậy.

Lâm Vân lấy tờ lịch có nhiều dấu khoanh đỏ trong giới chỉ:

- Cảm ơn em, Vũ Tích.

Vũ Tích sửng sốt. Nàng thật không ngờ, đã nhiều năm như vậy Lâm Vân vẫn còn giữ thứ đấy.

- Vì sao anh vẫn giữ nó?

Lâm Vân lại cẩn thận cất nó vào:

- Anh sẽ mãi mãi mang theo nó. Mỗi lần nhìn tấm lịch này, anh sẽ biết em đang chờ anh.

Nói xong, Lâm Vân ôm Vũ Tích bay lên trời. Dưới chân của hắn vẫn là thanh phi kiếm bình thường. Hắn định thừa cơ hội này để luyện chế một thanh pháp bảo tiện tay. Nhưng thấy vợ mình ngóng trông ở bên ngoài như vậy, hắn tạm thời để đấy. Cho dù luyện chế pháp bảo, cũng có thể trở về luyện chế. Để nàng cô đơn một mình ở đây thì không tốt lắm.

- A...

Đột nhiên bị Lâm Vân ôm bay lên trời, Vũ Tích không nhận được kêu lên một tiếng, rồi ôm chặt Lâm Vân.

- Rống...

Một con động vật màu vàng đuổi theo ở phía dưới, không ngừng kêu gào.

- Đáng đời người, ai bảo bỏ mặc chủ nhân đi chơi đùa. Ta phạt người ở đây một thời gian.

Lâm Vân giả vờ tức giận mắng Tiểu Tinh đang đuổi theo phía dưới.

- Ô ô...

Tiểu Tinh nghe vậy liền sốt ruột. Chủ nhân đừng để tôi ở đây, tôi muốn ăn đan dược. Chủ nhân rời đi thì tôi biết ăn gì bây giờ...

Vũ Tích cười một tiếng, vung tay kéo Tiểu Tinh lên.

Lâm Vân chưa bay về Yên Kinh vội. Chỉ chậm rãi bay ở không trung với Vũ Tích. Tiểu Tinh thì được Lâm Vân cho vào Sơn Hà Đồ.

- Lão công, em có một việc muốn hỏi anh. Chỉ là...

Vũ Tích ngập ngừng nói.

Lâm Vân ôm vợ, vừa cười vừa nói:

- Chúng ta đã là vợ chồng rồi, còn chuyện gì mà không thể hỏi. Em cứ hỏi đi. Không có chuyện gì là...

Lâm Vân nói tới đây liền dừng lại. Hẳn định nói không có chuyện gì dấu diếm nàng. Nhưng hẳn thực sự có một việc dấu nàng.

Vũ Tích khẽ thở dài một tiếng. Mặc dù Lâm Vân không nói hết, nhưng nàng cũng hiểu. Liền im lặng không nói.

- Anh có một việc chưa nói với em. Bởi vì anh sợ khi nói ra, em sẽ có khúc mắc trong lòng. Thậm chí em sẽ rời khỏi anh. Bởi vì chuyện này quá mức ly kỳ.

Lâm Vân nhìn ánh mắt của Vũ Tích, thì biết nàng đã đoán ra được gì đó.

Nghĩ một lúc, Lâm Vân quyết định vẫn nên nói chuyện này cho nàng. Vô luận như thế nào, để nó ở trong lòng cũng không thoải mái.

- Lão công, anh còn chưa hiểu em à? Chúng ta đã là vợ chồng, em sao có thể rời anh đi được? Cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, anh đều là chồng của em.

Vũ Tích không quan tâm tới chuyện khác. Nàng chỉ biết đâu có thể nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không rời khỏi hẳn.

- Bởi vì anh không phải là Ngũ thiếu gia của Lâm gia kia.

Một câu này của Lâm Vân khiến cho Vũ Tích suýt nữa rơi xuống phi kiếm. Nếu không phải Lâm Vân ôm nàng, thì đúng là có khả năng.

- Anh...

Vũ Tích nhìn Lâm Vân, đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu.

- Vũ Tích, chuyện này nói ra rất dài. Đôi khi, đến chính anh cũng khó mà tin được.

Lâm Vân than một tiếng. Không biết nên giải thích với Vũ Tích như thế nào. Những việc mà mình trải qua, thật khiến cho người khác khó mà tưởng tượng nổi.

- Anh cũng có tên là Lâm Vân. Chỉ là anh không phải là người Địa Cầu. Anh đến từ đại lục Thiên Hồng. Chính xác là người ngoài hành tinh mà người ở đây hay nói...

Lâm Vân kể lại kinh nghiệm của mình cho Vũ Tích. Vũ Tích thì đã ngây dại.

Nếu không phải hiện tại nàng là tu sĩ, biết có nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích nổi, thì nàng đã cho rằng Lâm Vân bị điên rồi. Ngay cả việc phi thiên độn địa, di chuyển trong tức thời đều xảy ra, còn chuyện gì là không thể? Nàng cũng đã nhìn thấy người ngoài hành tinh xâm lấn Địa Cầu đấy thôi. Ngạc nhiên, kinh ngạc qua đi, Vũ Tích thở phào một tiếng. Nàng biết những lời Lâm Vân nói là lời nói thật.

Một lúc lâu, Vũ Tích mới thanh tỉnh. Nàng lặng lẽ nhìn Lâm Vân, không nói. Trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác rất kỳ quái.

- Theo lời anh kể, lần em đưa anh từ bệnh viện trở về, thì lúc đó đã là anh?

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, thầm nhủ, lời này nghe có vẻ không được tự nhiên. Nhưng vẫn gật đầu nói:

- Ừ, ngày đó trở về là anh. Xin lỗi em vì đã luôn giấu chuyện này, không nói cho em biết.

Vũ Tích thầm nghĩ, khó trách sau lần đó, tính cách của Lâm Vân thay đổi hoàn toàn, lại còn biết rất nhiều chuyện nữa chứ.

Nếu lúc đó Lâm Vân vẫn còn là thiếu gia hoàn hảo kia thì sao? Vũ Tích rùng mình một cái, nhìn đáng vẻ khẩn trương của Lâm Vân, nàng bỗng nhiên ôm chặt lấy hắn, nói:

- Cảm ơn.

Lâm Vân không hiểu gì:

- Em cảm ơn anh làm gì?

Vũ Tích cười thản nhiên:

- Em không cảm ơn anh. Em đang cảm ơn mấy con ma thú đánh anh kia.

Lâm Vân thiếu chút nữa bị lời này làm cho nghẹn. Đôi mắt mở to nhìn Vũ Tích.

- Cảm ơn chúng nó đã đưa anh tới với em. Để cho em có một người chồng tốt như vậy. Cảm ơn anh đã cho em biết, thế nào là tình yêu. Em không hề để ý những kinh nghiệm mà anh trải qua, em chỉ cảm thấy em rất hạnh phúc.

Vũ Tích thật sự hạnh phúc. Những chuyện khó hiểu ngày trước, giờ đã thông. Nàng yêu Lâm Vân hiện tại. Nàng không quan tâm hắn từ đâu tới.

- Vũ Tích, anh...

- Anh không phải nói gì đâu, em hiểu mà.

Phía trên đám mây có hai người đang ôm nhau thật chắc, giống như thời gian vì họ mà dừng lại vậy.

...

Trong một chiếc máy bay, Lucy đang nhìn ngắm khung cảnh ngoài máy bay, suy nghĩ những cảnh đẹp mà sắp được nhìn thấy của phương Đông huyền bí. Nơi này chính là nơi tìm được Ngũ Thái Phi, giúp cho anh trai của cô ta trị được bệnh Huyết Hãn.

- A...

Lucy đột nhiên kêu lên, vang vọng cả khoang máy bay. Vài tên bảo tiêu lập tức chạy tới. Tiếp viên hàng không cũng vội vàng hỏi thăm. Tất cả hành khách trên máy bay đều nhìn về phía Lucy, không biết vì sao cô ta lại hét lên như vậy.

- Có chuyện gì vậy Lucy.

Một cô gái tóc vàng hơn ba mươi tuổi, ngồi bên cạnh Lucy, vội vàng hỏi.

- Em nhìn thấy có hai người đứng ở trên mây. Đó là một đôi nam nữ. Chẳng lẽ đây là thần tiên trong truyền thuyết phương Đông sao?

Lucy vẫn chưa hồi phục tinh thần nhưng thần sắc lại mang theo vẻ kích động và tò mò.

- Lucy, có phải hôm qua em ngủ không ngon nên nhìn lầm phải không? Làm gì có ai đứng được ở trên mây cơ chứ?

Cô gái tóc vàng nói xong, liền phất tay ra hiệu cho bảo tiêu trở về vị trí cũ.

“Mình vừa nhìn lầm à? Nhưng mình nhìn thấy rõ ràng mà.”

Lucy vẫn nghi ngờ, tự hỏi. Cô ta không có cách nào khẳng định mình nhìn lầm hay không, nhưng khuôn mặt lơ mơ người nam nhân, cô ta có chút ấn tượng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 396: Lục Dực Khó Xử

H

à Anh vốn không phải là con dâu chính, nên không có địa vị ở gia tộc cả. Nhưng nhờ quan hệ với Lâm Vân, nên Hà Anh trở thành người mà các phòng khác đều nịnh bợ. Lúc Lâm Vân không có ở nhà, đã có rất nhiều con cháu của Lâm gia tới bái phỏng.

- Người đứng đầu quốc gia mời khách?

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Hẳn thật không có thời gian làm chuyện vô bổ đó. Mà cho dù có thời gian, hẳn cũng chẳng có lý do gì đi một vòng tới các quốc gia đó cả. Có thời gian còn không bằng ở bên mấy người Vũ Tích.

Lâm Lộ Trọng biết đứa cháu trai này của mình không có hứng thú với mấy việc xã giao đó, chỉ là nhắc qua mà thôi, sẽ không khuyên bảo gì thêm.

- Lâm lão đệ, có phải cậu đã quên tôi rồi phải không? Vì sao đã lâu như vậy, đều không thấy tin tức gì của cậu?

Một tiếng cười cợt mở truyền tới.

- Ha ha, Lão Yêu, tôi sao có thể quên anh được?

Lâm Vân vừa nghe là nhận ra tiếng của Lục Dực, trong lòng cũng rất cao hứng. Lục Dực coi như là một người bạn của hắn, làm người cũng không sai.

- Bác Lâm, bác cũng ở đây à.

Lục Dực đợi mãi cũng bắt được cơ hội Lâm Vân ở nhà, nên lập tức chạy tới. Chỉ là vừa thấy Lâm Lộ Trọng, liền hơi xấu hổ.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi. Vừa này Lão Yêu gọi Lâm lão đệ đúng là gọi hớ.

- Ha ha, con trai út của Thổ Phi, ta đã nghe nói qua danh tiếng Thần Tài của cậu. Tiểu tử làm được không tồi.

Lâm Lộ Trọng đương nhiên quen biết Lục Dược.

Nghe Lâm Lộ Trọng nói như vậy, khuôn mặt của Lục Dược đầy vẻ đau khổ:

- Lão gia tử, bác nói hai chữ Thần Tài trước mặt cháu của bác làm gì. Những gì cháu làm được, còn không bằng một phần của cậu ta.

Thấy khuôn mặt ảo não của Lục Dược, Lâm Lộ Trọng càng cười to. Ông ta đương nhiên biết việc kinh doanh di động của Lục Dược cũng bị tập đoàn Vân Môn của Lâm Vân thu tóm, hoàn toàn đã biến mất của thị trường.

- Được rồi, đừng khóc nghèo làm gì. Tiểu Vân, ta về đây. Nếu cháu có thời gian rảnh thì tới đại viện của ta chơi.

Lâm lão gia tử biết mình còn ở đây, sẽ khiến cho những người trẻ tuổi ở đây khó nói chuyện. Nên liền cùng Dư Dự trở về đại viện của Lâm gia.

Lâm Vân tiễn Tam gia ra cửa, khi quay lại thì cười mỉm nhìn Lão Yêu nói:

- Lão Yêu, anh tìm tôi chắc là không có việc gì tốt phải không. Nói đi, là chuyện gì vậy.

Lục Dược xấu hổ nhìn Vũ Tích và Nhược Sương vẫn ngồi đó, không có ý rời đi, không biết phải mở miệng như thế nào.

Lục Dược còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Hình đã chạy tới. Nhìn thấy Lục Dược tới chơi, nàng vội vàng nói:

- Lão Yêu, đã lâu rồi không thấy anh tới chơi. Hôm nay anh tới tìm anh của em à?

Bỗng nhìn thấy vẻ xấu hổ của Lục Dực, và chị Vũ Tích cùng chị Nhược Sương ngồi bất động ở đó, nàng hiểu ra vài chuyện. Vừa cười vừa nói:

- Lão Yêu, có phải anh có chuyện xấu gì muốn dẫn em của anh đi ra ngoài phải không? Em cảnh cáo anh trước, chị Vũ Tích và chị Nhược Sương đều ở đây, anh giữ ý đồ đen tối của anh ở trong lòng đi.

Nói xong còn làm cái mặt quý.

Vũ Tích và Nhược Sương muốn biết Lục Dực có việc gì mà cần tìm Lâm Vân. Hiện tại bị Lâm Hình nói toạc ra như vậy, hai người liền xấu hổ, đành phải đứng lên kéo Lâm Hình lên tầng.

- Được rồi, Lão Yêu, hiện tại chắc có thể nói ra được rồi chứ? Có chuyện gì mà phải thần bí như vậy?

Lâm Vân uống một ngụm trà, tức giận nói với Lục Dực.

- Ài, lão đệ à, lần này cậu nhất định phải giúp tôi mới được.

Lục Dực thấy ba cô gái vừa đi, lập tức kêu khổ với Lâm Vân.

Trên tầng hai, ba người Vũ Tích đều dùng thần thức kiểm tra Lục Dực. Thấy Lục Dực đầy vẻ buồn rầu, không khỏi nhìn nhau, Lão Yêu này rốt cuộc muốn nhờ cái gì? Cha của y là Lục thổ phỉ, y lại là Thần Tài. Muốn có tiền là có tiền, muốn có quyền là có quyền, còn cần Lâm Vân giúp chuyện gì nữa. Nhưng chắc không phải là lôi kéo Lâm Vân đi ra ngoài ăn uống, gái gú, Vũ Tích và Nhược Sương âm thầm thở ra.

Nữ nhân trong nhà đã đủ rồi. Các cô chỉ sợ lại có một nữ nhân khác tới tìm Lâm Vân. Không còn lo lắng, thì sự tò mò của nữ nhân lại nổi lên.

- Hai chị đoán xem, Lão Yêu kia muốn nhờ anh trai em làm gì?

Lâm Hình thấy khuôn mặt khổ sở của Lão Yêu, rất là hiếu kỳ.

Vũ Tích và Nhược Sương nhìn nhau. Hai người cũng đoán không ra là việc gì. Lão Yêu kia muốn cái gì mà chả có, đâu cần Lâm Vân phải hỗ trợ. Chẳng lẽ y muốn nhờ Lâm Vân dạy y tu đạo sao? Nhưng việc Lâm Vân tu đạo, ngoại trừ các cô, cùng vài vị thủ trưởng biết một ít ra, Lão Yêu hẳn là chưa biết.

- Là việc gì vậy Lão Yêu. Anh có nhiều tiền như vậy, còn cần tôi hỗ trợ làm gì?

Lâm Vân thấy Lục Dược đã béo hơn so với mấy năm trước, không khỏi buồn cười. Lão Yêu này đúng thật là tâm rộng thể béo. Tuy nhiên, có chút buồn phiền cũng tốt, bằng không béo quá lại xấu.

Còn nói về rèn luyện, vừa nhìn là biết, Lão Yêu này không phải là hạng người có ý chí rèn luyện.

- Ài, thật không biết nên nói như thế nào.

Lão Yêu vừa dứt lời, Lâm Vân đã cắt đứt.

- Được rồi, nếu không nói ra được, vậy thì thôi.

Lâm Vân ngăn cản Lão Yêu khóc tang.

- Đừng, đừng, tôi là không thể mở miệng với người khác. Chứ với lão đệ, thì không là vấn đề.

Lão Yêu vội vàng vỗ ngực nói.

Lâm Vân âm thầm buồn cười, không vạch trần tính cách thích sĩ diện của Lão Yêu.

- Chuyện là như vậy. Cậu cũng biết đấy, mấy năm nay tôi phải đi ra ngoài xã giao rất nhiều. Đương nhiên đều là gặp dịp thì chơi. Không coi là thật...

Lục Dực còn đang giải thích hành vi của mình, thì Lâm Vân lại ngắt lời.

- Lão Yêu à, anh nói vào chính sự đi. Ở trước mặt tôi thì cần gì phải giả bộ như vậy. Việc chơi nữ nhân hay không, thì có gì phải ngại. Chỗ này ngoại trừ tôi với anh ra, còn có ai đâu.

Lâm Vân thật không muốn nghe y dài dòng.

- Ài, đều là do thói quen làm ăn. Cứ thích lắt léo. Khổ thế đấy.

Lão Yêu vỗ đầu một cái, nhớ ra là không còn ai ở đây, cần gì phải khách sáo như vậy.

Lâm Vân dờ khóc dờ cười.

- Phỏng chừng là tôi chơi đùa ở bên ngoài hơi nhiều, lúc trở về không nộp đủ thuế, khiến cho chị dâu của cậu rất không hài lòng. Trước kia tôi còn không để ý, nhưng bây giờ, ngay cả chơi bên ngoài, tôi cũng có chút sức cùng lực kiệt. Có phải là do chỗ đó của tôi có vấn đề gì không? Lão đệ mau giúp tôi đi. Bằng không, chị dâu của cậu lại náo loạn muốn ly hôn. Nếu cô ấy ly hôn, chức năng lại có vấn đề, vậy thì tôi đúng là chẳng có hứng thú gì trên đời.

Lão Yêu nói xong, khuôn mặt càng lộ vẻ khổ sở.

Lâm Vân sững sốt nửa ngày, mới cười quý dị:

- Lão Yêu, chúng ta là huynh đệ. Tôi không phải là người tùy tiện nên không thể giúp anh được. Dù sao tôi đã có vợ rồi, thuế má phải giao cho vợ, chứ giao cho vợ người khác sao được.

Ba người kia dùng thần thức nghe thấy vậy, sắc mặt đều đỏ bừng.

- Phì, đúng là lưu manh...

Không biết Lâm Hình nói Lâm Vân hay là Lục Dược. Tuy nhiên, nàng còn chưa nói hết lời, đã nghe thấy tiếng gầm gừ giận dữ của Lão Yêu vang lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 397: Chuyện Cũ Nhớ Lại

L

úc Lão Yêu rời đi rất là cao hứng. Một việc nhỏ như vậy chẳng là gì đối với Lâm Vân. Chỉ cần châm cứu giúp y vài cái, lại đưa hai viên đan dược, là vấn đề liền được giải quyết.

Tuy nhiên Lão Yêu lại mang tới một tin tức khiến Lâm Vân có chút kinh ngạc khó hiểu. Lục Dược phát hiện ở Hồng Kong có một dược sư tuổi chừng hơn ba mươi. Dược sư này có một bản lĩnh, là có thể chiết xuất toàn bộ tinh dầu bên trong thảo dược để làm thuốc.

Nhưng hơi kỳ quái, đó là đầu óc của dược sư kia không được bình thường. Thậm chí có chút điên điên khùng khùng. Luôn miệng nói những lời khó hiểu. Hàng ngày chỉ biết hành động như cái máy, chủ nhân bảo gì thì làm cái đấy.

Dược sư kia được một người trông coi cửa hàng thuốc Đông y phát hiện ra cách đây bảy năm trước, ở một xóm nhỏ nào đó. Bởi vì lúc đó không có đồ vật gì để ăn, chỉ có một túi thảo dược, người bán hàng kia thấy y đói quá, chỉ đành phải đưa mấy cây thuốc cho y ăn tạm.

Nhưng cây thảo dược vừa vào tay của người kia, người kia đã rất nhanh lấy vài giọt tinh dầu bên trong thảo dược để uống. Điều này khiến cho người bán hàng rất ngạc nhiên. Lại lấy thêm vài cây thảo dược cho y, kết quả đều bị y tinh luyện ra tinh dầu.

Người bán hàng như nhặt được bảo bối vậy, liền dẫn theo người kia tới cửa hàng thuốc của mình. Rồi chuyên môn cho y giúp mình chiết xuất tinh dầu.

Tinh dầu của thảo dược là thứ bổ dưỡng nhất dành cho người tu luyện. Còn dành cho những người muốn đột phá tu vị. Bình thường, một võ giả muốn

lấy một giọt tinh dầu trong thảo dược, cần phải có hơn một trăm cân thảo dược. Thậm chí còn chưa chắc tinh khiết. Cho nên nhờ có dược sư kia, mà chỉ trong vòng mấy tháng, người bán thuốc đã có một gia sản khổng lồ. Chẳng những các thế gia cổ võ, một số những người tu luyện công pháp cũng tới tìm y mua tinh dầu.

Nhưng tục ngữ có câu “Giấy không bọc được lửa”, người bán thuốc kia đã bị ám sát, rồi vút ở đầu đường. Còn dược sư kia cũng bị mất tích. Tin tức về dược sư kia chỉ mới phát hiện gần đây.

Thì ra dược sư đó đã bị thế gia lớn nhất của Hồng Kong là Thủy gia bắt đi. Mấy tháng trước, Thủy gia có một người tu luyện cổ võ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, thì tin tức này mới truyền ra ngoài. Mặc dù có rất nhiều thế gia cổ võ cũng ghen ghét Thủy gia, nhưng không có ai dám động vào bọn họ.

Hiện tại, ở Hồng Kong, thậm chí là ở nước Anh, Thủy gia đều phát triển rất nhanh. Nhờ có tên dược sư, mà thực lực của Thủy gia lên tới một độ cao mới. Nói là đệ nhất thế gia, cũng không phải nói ngoa. Nghe nói, cao thủ Tiên Thiên ở Thủy gia không chỉ có một, hai người, thậm chí có nhiều hơn. Nhưng bởi vì không có ai dám đắc tội với Thủy gia, cho nên không ai biết Thủy gia có cụ thể bao nhiêu cao thủ cấp Tiên Thiên.

Trong cả thế giới cổ võ, cao thủ Tiên Thiên chỉ có không quá ba người mà thôi. Điều này đủ biết thực lực của Thủy gia mạnh mẽ đến nhường nào.

Nhưng người dược sư kia vẫn điên điên khùng khùng như cũ, toàn nói những lời mà người khác khó hiểu. Sở dĩ Lục Dược nói chuyện này cho Lâm Vân biết, bởi vì ngày mai Thủy gia sẽ tổ chức một cuộc đấu giá tinh dầu thảo dược ở Hồng Kong.

Lục Dược nghĩ Lâm Vân là người của Lâm gia, nên có hứng thú với việc tu luyện cổ võ. Nói không chừng, nhờ một ít tinh dầu đó, Lâm Vân lại có thể đột phá.

Đối với việc tu luyện, Lục Dược đốt đặc cán mai. Nhưng y cũng biết, thứ tinh dầu kia khẳng định có tác dụng với Lâm Vân.

Sau khi Lục Dược rời đi, Lâm Vân vẫn ngồi ở đó trầm tư. Có thể lấy được tinh dầu của thảo dược, thì không phải người bình thường. Ít nhất, tu vị phải tới Luyện Khí Kỳ điền phong. Thậm chí là Trúc Cơ. Điều này còn chưa phải là mấu chốt, quan trọng là người đó phải rất quen thuộc với đặc tính của thảo dược. Ngay cả ở đại lục Thiên Hồng, những dược sư như vậy, cũng không có nhiều lắm. Vũ Quốc mà Lâm Vân ở, chỉ có năm người mà thôi. Cả đại lục Thiên Hồng, có không quá một ngàn người. Mà những người chiết xuất được mọi loại thảo dược, có không quá một trăm. Cho nên Lâm Vân không tin ở Địa Cầu có một nhân vật như vậy.

Thân phận thật của dược sư kia, có lẽ Lục Dược không biết. Lâm Vân là một nhà học giả nghiên cứu dược vật ở đại lục Thiên Hồng. Đương nhiên cũng là một trong năm người dược sư của Vũ Quốc. Trong đó có hai người, một người là Từ Vinh, bạn thân của hắn. Một người là Tào Quân, đối thủ của hắn. Hai vị còn lại là tiền bối cao nhân, bình thường rất ít đi ra ngoài. Lâm Vân chưa từng thấy qua hai người đó, chỉ nghe thấy danh tiếng mà thôi.

Sở dĩ Tào Quân có mâu thuẫn với Lâm Vân, là vì Thanh Thanh. Ở đại lục Thiên Hồng, không có nhiều dược sư có thể chiết xuất ra tinh dầu của thảo dược. Mà người tu luyện thì lại có rất nhiều. Nên nhu cầu về tinh dầu không bao giờ thiếu.

Lâm Vân xuất thân trong một gia tộc Tu Chân nhỏ. Lúc gia tộc đưa hắn vào học ở học viện y học Hồng Điền, Tào Quân, Từ Vinh và Thanh Thanh đã là bạn học rồi. Về sau tốt nghiệp, bởi vì Thanh Thanh là con gái, nên nàng không tiếp tục học lên cao.

Mà Tào Quân, Từ Vinh và Lâm Vân thì ở lại, vừa tu luyện, vừa học tập. Cuối cùng ba người đã trở thành dược sư của Vũ Quốc. Đang lúc Vũ Quốc

chuẩn bị phân phối ba vị dược sư mới vào nghề này đi khắp nơi, thì Dị tộc tấn công.

Thanh Thanh có dung mạo rất xinh đẹp, nên trở thành mục tiêu theo đuổi của nhiều nam sinh. Tào Quân đương nhiên cũng không ngoại lệ. Từ Vinh thì đã lập ra đình, hai vợ chồng cậu ta sống rất hạnh phúc, nên không có ý gì với Thanh Thanh cả.

Lâm Vân cũng như những người khác, vừa nhìn thấy Thanh Thanh, đã thích nàng rồi. Chỉ là Thanh Thanh là một người ngoài mềm trong cứng, nên không hề quan tâm tới sự theo đuổi của các nam sinh.

Nhưng trong một lần hái thuốc, Thanh Thanh vì thử thuốc mà trúng độc. Mà lúc đó thầy giáo lại không ở đây. Đang lúc mọi người thúc thủ vô sách, Lâm Vân vì cơ duyên xảo hợp, tìm được một cây Hồng Liên. Cây Hồng Liên là một loại thảo dược rất trân quý, nhưng Lâm Vân không chút do dự lấy nó ra để trị độc cho Thanh Thanh.

Điều này khiến cho mọi người vừa hâm mộ, vừa ghen ghét. Còn Lâm Vân thì ghi điểm trong lòng của Thanh Thanh.

Về sau hai người thành một đôi tình lữ nổi tiếng của trường. Bỗng nhiên, Lâm Vân nhớ lại cuộc nói chuyện của hai người năm đó.

- May mà anh có một cây Hồng Liên, nếu không thì không biết hậu quả sẽ như thế nào.

- Hừ, nếu không phải em cho anh cơ hội, thì anh biết dùng Hồng Liên ở chỗ nào?

Lúc đó Thanh Thanh đã trả lời như vậy. Lâm Vân thì chỉ cười cho qua chuyện. Hắn tưởng là Thanh Thanh nói đùa. Về sau Lâm Vân nhờ gia tộc đi tới Thanh gia để cầu hôn, mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi.

Tuy nhiên, hôm nay nhớ lại, Lâm Vân cảm thấy câu trả lời của Thanh Thanh rất kỳ quái. Thanh Thanh đã nói, nhờ nàng cho hãn cơ hội. Lẽ nào Thanh Thanh đã biết mình có một cây Hồng Liên sao? Nên nàng ấy mới cố ý trúng độc để mình cứu? Cuối cùng hai người dựa vào môi duyên phận đó mà tới gần với nhau? Phỏng đoán này có chút xa rời thực tế, nhưng nếu là con gái, thì không phải không có khả năng. Lâm Vân nghĩ tới đây, không khỏi hồi tưởng tình cảnh lúc đó. Lúc đó Thanh Thanh đi trước mình, vì sao nàng lại không nhìn thấy cây Hồng Liên? Bởi vì cây Hồng Liên xuất hiện ở một chỗ rất dễ nhìn thấy.

Rất dễ nhìn thấy? Chẳng lẽ Thanh Thanh cố ý trồng ở đó? Lâm Vân bị suy nghĩ này làm cho hoảng sợ. Điều này sao có thể? Tuy hiện tại Hồng Liên không có nhiều giá trị với hãn, nhưng với cảnh giới của hãn lúc đó, Hồng Liên cực kỳ quý báu.

Lâm Vân lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa. Năm đó ở Vũ Quốc, Tào Quân, Từ Vinh, Lâm Vân, và một người nữa là Phùng Hải thuộc một nhóm. Bởi vì Lâm Vân theo đuổi Thanh Thanh, cho nên hãn và Tào Quân có xích mích. Nhưng hãn và Từ Vinh là một đôi bạn tốt. Hai người đã cùng nhau chiến đấu không biết bao nhiêu lần. Thậm chí, lúc thi chứng chỉ Dược Sư, hai người còn đi thi cùng một ngày.

Phùng Hải thì thuộc phái trung gian. Y cũng biết mâu thuẫn giữa Tào Quân và Lâm Vân. Tuy nhiên, nói tổng thể thì Phùng Hải vẫn thiên hướng Tào Quân hơn.

Lâm Vân vẫn nhớ tới lần chiến đấu cuối cùng đó. Lúc ấy, Minh Quốc, một quốc gia gần với Vũ Quốc đột nhiên tấn công. Nhóm của Lâm Vân, do Lâm Vân làm tổ trưởng, đã đi tới biên giới giúp binh lính chống trả.

Ở thời điểm đó, tu vị của Lâm Vân là Ngũ Tinh mới luyện thành. Nên các tu sĩ của Minh Quốc căn bản không phải là đối thủ của hãn. Đảo mắt hãn đã giết được ba người. Nhưng sau khi giết ba người kia, Lâm Vân bỗng nhiên

cảm thấy tinh lực bên trong cơ thể của mình chạy loạn xạ cả lên. Trong lúc kinh ngạc khó hiểu, thì bị Tào Quân đẩy một cái.

Hắn còn nhớ tới những lời Tào Quân nói lúc đó khi đẩy mình:

- Bên này giao cho bọn tôi, cậu đi nghỉ ngơi đi.

Tào Quân nói xong, liền chạy về hướng của Từ Vinh, cùng Từ Vinh ngăn cản địch nhân.

Lúc ấy Lâm Vân không nghi ngờ gì cả. Cho dù hắn và Tào Quân có mâu thuẫn, nhưng Tào Quân làm người rất công chính. Hiện tại nhớ lại, có vẻ như mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Ngũ Tinh bên trong cơ thể hắn phát sinh biến hóa. Khiến hắn không thể vận chuyển được chút tinh lực nào. Hơn nữa, tinh lực lại có dấu hiệu bạo phát. Lúc đó hắn bị Tào Quân đẩy đúng hướng đi của hai tên tu sĩ Minh Quốc đang chạy tới. Thậm chí còn có một con ma thú đẳng cấp cao không biết của ai cũng lao về phía hắn. Bởi vì không thể sử dụng tinh lực, nên Lâm Vân làm sao có thể sống sót. Ngũ Tinh liền nổ tung. Mà Lâm Vân thì cứ như vậy bị đưa tới Địa Cầu. Lâm Vân nhớ lúc ấy, chỗ mà hắn phát nổ cách Tào Quân, Phùng Hải và Từ Vinh khá xa. Không biết ba người đó có bị ảnh hưởng gì không. Nhưng những tên Minh Quốc xung quanh đó đều bị nổ thành mảnh vụn.

- Anh, Lão Yêu đã đi rồi, anh còn suy nghĩ gì mà ngăn người như vậy?

Lâm Hình cùng Vũ Tích và Nhược Sương đi xuống, thì thấy Lâm Vân ngồi đó sững sờ. Lâm Hình liền cắt đứt sự hồi tưởng của hắn.

- Anh không sao chứ?

Vũ Tích và Nhược Sương cũng phát hiện sự dị thường của Lâm Vân. Đều lo lắng nhìn hắn.

- Anh không sao, các em không phải lo lắng đâu. Tối nay anh sẽ dẫn mọi người đi ra ngoài ăn một bữa.

Lâm Vân phục hồi tinh thần, mỉm cười nhìn mấy người. Sự quan tâm của các nàng, đã giúp hắn bình tĩnh lại.

- Đúng rồi, mấy hôm trước Cận Thi Kỳ và chị của cậu ấy đã tới đây tìm anh. Hai người đó muốn biết, người đã giúp bọn họ có phải là anh hay không. Hai người còn gửi lời cảm ơn tới anh.

Lâm Hình lạnh lùng nói.

- À, lúc đó em trả lời thế nào?

Lâm Vân hơi sửng sốt. Nếu không phải Lâm Hình nhắc nhở, thì hắn đã quên chuyện đó rồi.

- Em vừa nghe Cận Thi Kỳ và chị của cậu ấy kể lại, là biết việc đó nhất định là do anh làm, đúng không? Em cũng thừa nhận hộ anh rồi. Anh muốn làm anh hùng thầm lặng, nhưng em cứ thích làm trái ý đó. Hắc hắc. Sau đó em mời hai người ở lại ăn cơm, rồi đề nghị hai người tới tập đoàn Vân Môn làm việc.

Lâm Hình nói xong, dương dương đắc ý nhìn Lâm Vân.

Trong đầu Lâm Vân còn đang suy nghĩ tới tên Dược Sư ở Hồng Kong kia. Không cần chai lọ và công cụ đã có thể chiết xuất tinh dầu từ thảo dược, Lâm Vân không tin với trình độ của người Trái Đất, có thể làm được.

Không chỉ nói không cần công cụ, cho dù có sử dụng thiết bị hiện đại đi chăng nữa, cũng khó mà làm được. Vài chục cân thảo dược may ra còn lấy được một giọt tinh dầu tinh khiết.

- Anh, có rất nhiều thảo dược được chuyển đến, em đều để ở trong kho hàng của công ty dược phẩm Vân Môn. Lúc nào anh cần thì tới đó mà lấy.

Lâm Hình thấy anh trai hình như có tâm sự, liền chuyển chủ đề để anh ấy đỡ phải nhớ lại.

- Ủ, anh biết rồi, cứ để tạm ở đó cũng được. Gọi Tĩnh Như xuống đi, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa. Ngày mai anh còn muốn tới Hồng Kong.

Lâm Vân nghĩ đi nghĩ lại, quyết định vẫn nên tới Hồng Kong một chuyến, nhìn xem Dược Sư kia là ai.

Thấy Lâm Vân vừa trở về, ngày mai lại muốn đi, Tĩnh Như và Nhược Sương hơi trầm mặc. Lâm Vân đành phải nói, lần này hẳn sẽ trở về nhanh thôi.

Mấy người nhìn nhau, không khỏi cười khố. Những lần trước, lần nào Lâm Vân chả nói là về nhanh, nhưng có lần nào là như lời hắn nói đâu.

Cơm nước xong, Tĩnh Như, Nhược Sương và Lâm Hình đều đi tu luyện. Vũ Tích thì không, nàng muốn nghe Lâm Vân kể về những chuyện ở đại lục Thiên Hồng.

- Ma thú? Anh nói có động vật còn lớn hơn cả năm con trâu phải không?

Vũ Tích bỗng hỏi chen vào.

- Ủ, thì sao?

Bình thường Vũ Tích đều lẳng lặng nghe, nhưng đây là lần đầu tiên nàng ấy xen ngang như vậy.

- Lúc chúng ta còn ở thôn Vi Đông, em có nghe các thôn dân ở đấy nói. Mấy năm trước, có người phát hiện ra một thi thể động vật rất lớn ở phía sau một vách núi. Nghe nói kích cỡ của thi thể đó bằng cả năm sáu con trâu.

Lúc ấy mọi người đều không tin, tưởng rằng là ai đó tung tin đồn nhảm. Không ngờ đúng là có dã thú lớn như vậy. Đó có phải là ma thú mà anh nói không?

Vũ Tích nói xong, nghi hoặc nhìn Lâm Vân.

Sắc mặt của Lâm Vân trở nên thận trọng:

- Bọn họ còn đồn gì nữa không?

Vũ Tích thấy Lâm Vân thận trọng như vậy, vội vàng nói tiếp:

- Nghe nói con vật đó có ba cái sừng. Nhưng về sau thì không thấy thi thể đó nữa.

Lâm Vân đột nhiên đứng dậy. Lúc ấy Tào Quân đẩy hăn, có một con trâu ba sừng lao về phía hăn. Lẽ nào con trâu đó cũng bị đưa tới Địa Cầu? Thời gian cách đây bảy tám năm, vừa vặn với thời gian hăn tới. Nói như vậy, tên Dược Sư liệu có phải cũng cùng hăn tới nơi này hay không?

Tên Dược Sư đó không thể là Tào Quân và Từ Vinh. Bởi vì lúc hăn phát nổ, hăn nhìn thấy hai người đó đang ở cùng Phùng Hải, cách một đoạn khá xa. Không lẽ là hai tên chiến sĩ Minh Quốc vây công hăn? Hai người đó cũng là Dược Sư sao?

Nếu quả thực người đó cũng như mình bị đưa tới Địa Cầu. Như vậy chỉ có mình là linh hồn đầu nhập vào người khác. Còn một người và một thú thì bị đưa tới cả thân thể. Lâm Vân khẳng định, nếu tên Dược Sư kia cùng với hăn xuyên việt tới, thì y không phải là sống lại.

Bởi vì nếu là sống lại, thì y phải có một quá trình tu luyện. Không có khả năng, vừa tới đã có thể chiết xuất ra được tinh dầu. Huống hồ người này còn điên điên khùng khùng.

Vô luận như thế nào, Lâm Vân cũng phải tới thôn Vi Đông và Hồng Kong để kiểm tra xem.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 398: Thủy Gia

A

nh không sao chứ?

Vũ Tích nhìn sắc mặt biến hóa của Lâm Vân, liền hỏi.

- Không có gì, chỉ là anh nhớ ra lúc đó anh bị người hại. Nếu anh không nghĩ sai, thì chính là tên Tào Quân kia làm hại anh. Công nhận y rất biết lợi dụng cơ hội.

- Anh còn hoài nghi, con ma thú thuộc loại trâu kia là của Tào Quân. Bởi vì trước đó anh có nghe nói Tào Quân có nuôi một con ma thú, nhưng y vẫn chưa từng sử dụng nó để chiến đấu.

Mọi việc dần trở nên rõ ràng. Hiện tại Lâm Vân có thể nắm chắc 90% tên Tào Quân đã có âm mưu từ trước.

Bởi vì mọi chuyện diễn ra quá trùng hợp.

Còn Được Sư ở Hồng Kong kia nữa, Lâm Vân hoài nghi y cũng theo mình từ đại lục Thiên Hồng tới. Nhưng linh hồn và thân thể của y đều được mang tới đây. Chỉ là đầu óc của y xảy ra vấn đề.

Vợ chồng hai người nói chuyện cả đêm. Buổi sáng, khi Vũ Tích tỉnh dậy thì Lâm Vân đã đi mất. Nàng quyết định tới nhà xưởng để sắp xếp số thảo dược cho Lâm Vân. Nàng biết những thứ này rất hữu ích cho Lâm Vân về sau.

Thủy gia.

Đây vốn là một gia tộc nhỏ, thậm chí còn không biết bọn họ từ đâu tới Hồng Kong. Hiện tại, gia tộc đó đã trở thành một gia tộc đứng đầu rồi.

Không vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì bọn họ có một Dược Sư. Mà còn là một Dược Sư luyện thuốc miễn phí nữa chứ. Không cần phải trả thù lao, chỉ cần cho y ăn no là được. Thậm chí cả chỗ ở cũng không cần quan tâm, cứ cho y ở trong kho thuốc. Hàng ngày ra lệnh cho y chiết xuất tinh dầu.

Có một người như vậy, gia tộc đó không phát triển mới là lạ. Khi người khác ý thức được sự quan trọng của người Dược Sư kia, thì đã không có kẻ nào dám thách thức Thủy gia rồi.

Cho dù việc Thủy gia có một Dược Sư bị lộ ra ngoài, thì cũng không sao cả. Tất cả các gia tộc không chẳng những không dám động vào Thủy gia, thậm chí còn đi theo nịnh bợ. Bởi vì bọn họ biết, chỉ có Thủy gia mới có thể lấy được nhiều tinh dầu của dược thảo. Phóng chừng, ngoại trừ Lâm gia ở đại lục ra, đã không còn gia tộc nào khác có thể so sánh với Thủy gia.

Đã có người suy đoán, hiện tại Thủy gia đang tích cực thu mua dược thảo, bọn họ làm vậy có phải là có ý gây xung đột với Lâm Vân của Lâm gia hay không? Tuy nhiên, Thủy gia đã không ngừng thu thập dược liệu mấy năm rồi, vẫn không thấy có người Lâm gia đi tới gây sự. Thì sự suy đoán đó dần dần lắng xuống. Cũng có người cho rằng, đó là bởi vì Thủy gia có cao thủ cấp Tiên Thiên, Lâm gia cho dù lợi hại đến mấy, cũng không thể dùng võ lực đối kháng được.

Có suy đoán thì có lo lắng. Chính người của Thủy gia cũng lo lắng Lâm Vân sẽ tìm tới tận cửa. Nhưng đã mấy năm rồi, không thấy có người nào của Lâm gia tới chất vấn. Mà hiện tại thực lực của Thủy gia cũng đã tăng vọt, cho nên không cần phải quan tâm cái nhìn của Lâm gia như thế nào.

- Anh cả, em cảm thấy chúng ta nên an phận thì tốt hơn. Hiện tại, mỗi tháng tổ chức một lần đấu giá tinh dầu dược thảo là đủ rồi. Nếu lại tuyên bố thu thập linh thảo trên toàn thế giới, có phải hơi làm quá hay không? Nghe nói

Sát Thần Lâm Vân kia cũng đang thu mua linh thảo, làm vậy có thể dẫn đến sự xung đột với Lâm gia.

Nói chuyện là Lão Nhị của Thủy gia, Thủy Sâm Hà.

Gia chủ hiện tại của Thủy gia, là anh cả Thủy Sâm Giang. Ở thế hệ của bọn họ có bốn người anh em, Lão Tam là Thủy Sâm Hồ. Lão Tứ là Thủy Sâm Hải. Trong bốn người anh em, Lão Đại và Lão Tam đều là cao thủ Tiên Thiên. Lão Nhị và Lão Tứ là Hậu Thiên đại viên mãn. Còn trong thế hệ con cháu, gộp lại cũng có ba cao thủ Tiên Thiên.

- Anh hai à, bây giờ anh mới chỉ là cao thủ Hậu Thiên, cho nên chưa biết sự chênh lệch giữa Hậu Thiên và Tiên Thiên. Hiện tại Thủy gia của chúng ta có năm cao thủ Tiên Thiên. Còn có rất nhiều cao thủ Hậu Thiên. Đối phó với một tên Lâm Vân của Lâm gia, không phải là việc đơn giản sao?

Thủy Sâm Hồ kiêu ngạo nói.

Thủy Sâm Giang cũng gật đầu đồng ý:

- Chú ba nói không sai. Hiện tại chúng ta không cần phải e ngại tên Lâm Vân kia. Hẳn cùng lắm cũng chỉ là cao thủ Tiên Thiên mà thôi. Tên đấy mới có ba mươi tuổi, tu luyện tới Tiên Thiên tầng bốn là giỏi rồi. Mà Thủy gia của chúng ta, đã có ba người Tiên Thiên tầng bốn.

- Hẳn giết được nhiều người bình thường, nhưng làm sao giết được cao thủ Tiên Thiên? Đó là cả một khoảng cách lớn. Cho nên chúng ta không phải sợ hấn. Mà chúng ta dùng tiền để mua linh thảo, chứ có trộm cướp của ai đâu? Chỉ cần có thực lực, là chúng ta có quyền lên tiếng.

Sắc mặt của Thủy Sâm Giang rất lạnh nhạt, nhưng sự tự tin của cao thủ Tiên Thiên vẫn lộ rõ ra ngoài.

Thủy Sâm Hải gật đầu nói:

- Em cũng cảm thấy anh Hai quá cẩn thận rồi. Ở trước người có thực lực cao hơn, ai cũng như vậy thôi. Hiện tại thực lực của Thủy gia của chúng ta đã được công khai. Ngay cả thế lực ở nước Anh cũng đang rất phát triển. Có lẽ rất nhanh sẽ có người tới cầu khóc chúng ta trở về.

- Trở về? Anh tuyệt đối sẽ không trở về. Lúc trước Đại gia gia và Tứ gia gia bị đuổi khỏi Hàn Quốc, chúng ta đã không còn là người Hàn Quốc nữa rồi. Cho dù bây giờ bọn họ có quỳ xuống cầu anh trở về, anh cũng sẽ không quan tâm.

Thủy Sâm Hà trầm mặt nói.

- Chuyện này nói sau. Ngày mai là buổi đấu giá đầu tiên, không nên để xảy ra vấn đề. Chỉ cần buổi đấu giá ở Hồng Kong thành công, sau này chúng ta có thể tới nước Anh đấu giá, rồi tới đại lục, có lẽ tới cả Hàn Quốc đấu giá nữa.

Anh cả Thủy Sâm Giang âm lãnh nói.

- À, chú ba, nên để cho tên Dưc Sư kia nghỉ ngơi hợp lý. Đây là mỏ vàng của chúng ta, không thể để cho y xảy ra vấn đề.

Thủy Sâm Giang nhớ tới chuyện này, liền dặn dò Thủy Sâm Hồ một tiếng.

Lần đầu giá này của Thủy gia được tổ chức ở tầng tám của tòa nhà Vạn Bảo, Hồng Kong. Nơi đây đã được bố trí bảo vệ dày đặc, ngay cả một con ruồi cũng không chui vào được.

Toàn bộ người tu luyện cổ võ trên toàn thế giới đều đổ về đây. Ai chả muốn mua một ít tinh dầu từ dưc thảo. Đây là một thứ có tiền cũng không mua được.

Lần đấu giá này cực kỳ rầm rộ, chỉ có lần đấu giá Dạ Minh Châu trước ở Yên Kinh mới có thể so sánh. Tất cả các khách sạn lớn nhỏ ở Hồng Kong, trong vòng một đêm đã chật kín người. Mọi người đều chờ tới sáu giờ tối sẽ khai mở cuộc đấu giá.

Lâm Vân tới Hồng Kong khá sớm. Nhưng hắn không tới Thủy gia trực tiếp hỏi thăm. Hắn cũng biết Thủy gia muốn thu mua thảo dược trên toàn thế giới. Nhưng hắn không quan tâm, hắn không đến mức vì một chuyện nhỏ nhặt này mà tới xử lý bọn họ.

Người ta là dùng tiền mua sắm, không ăn trộm ăn cắp gì, đó là quyền lợi của bọn họ. Nếu ngay cả loại chuyện này, hắn cũng muốn chen chân vào, thì có chút không nói đạo lý. Cho dù Lâm Vân là người không lưu tình khi đã động thủ, nhưng hắn không phải là người không nói lý lẽ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 399: Tức Giận

L

âm Vân tới Hồng Kong khá sớm, nhưng hần không có hứng thú tham gia buổi đấu giá. Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra một vòng, thì phát hiện một người nam tử đang không ngừng tinh luyện thảo dược bên trong một kho thuốc.

Nhìn không rõ khuôn mặt của người kia, nhưng y cho Lâm Vân một cảm giác rất quen thuộc. Là người quen của hần? Hiện tại người này nhìn gầy trơ xương, rất khó nhận ra là ai. Nhưng có thể khẳng định y không phải là hai tên người Minh Quốc đã chặn hần. Nếu là bọn chúng, thì đã không cho Lâm Vân một cảm giác quen thuộc rồi.

Lâm Vân không biết chỗ đó là chỗ nào, nhưng nó chỉ cách đây 100km, nên Lâm Vân đảo mắt đã tới. Ở tầng hầm có hai tên võ giả cường tráng canh gác. Nhưng Lâm Vân đi vào, bọn chúng lại không biết.

- Người dừng tay một lát.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào người nam tử kia một lúc, nhưng y vẫn không phản ứng gì, liền chủ động nói.

Người nam tử ngẩng đầu, hai mắt vô thần nhìn thoáng qua Lâm Vân, lại cúi đầu tiếp tục luyện dược.

Dù người này chỉ nằng đầu nhìn thoáng qua, nhưng ở cự ly gần như vậy, Lâm Vân đã nhận ra người này là ai. Hần không khỏi kinh hãi.

- Từ Vinh.

Lâm Vân kinh ngạc kêu lên. Dù Từ Vinh hiện tại gầy gò không còn giống như lúc trước, nhưng Lâm Vân vừa nhìn là nhận ra ngay.

Vì sao Từ Vinh lại ở chỗ này? Lúc đó, khi Ngũ Tinh của mình phát nổ, Từ Vinh rõ ràng ở một khoảng cách khá xa cơ mà.

Nghe thấy hai chữ Từ Vinh, nam tử gầy trở xương kia lại ngẩng đầu lên, ánh mắt có sự biến hóa. Nhưng trong nháy mắt, lại vùi đầu vào luyện dược.

Lâm Vân đặt một tay lên bả vai của Từ Vinh, rồi chậm rãi phóng chân nguyên kiểm tra cơ thể của cậu ta. Trong lòng lại càng kinh hãi. Sinh cơ của Từ Vinh đã tán loạn, cậu ta không còn sống được bao lâu nữa.

Nếu không phải là Lâm Vân tìm được Từ Vinh, cậu ta nhiều nhất chỉ sống được một tháng.

Lửa giận trong lòng Lâm Vân đã bốc lên ngùn ngụt. Một gia tộc nhỏ nhoi như Thủy gia rõ ràng khiến bạn tốt của mình trở thành như vậy. Nếu không xử lý bọn chúng, thì thật có lỗi với người bạn tốt Từ Vinh.

Hắn không chút do dự đâm vào huyệt mê, khiến cho Từ Vinh ngất đi.

Hắn muốn lập tức mang Từ Vinh đi chữa thương, sau đó nghĩ biện pháp để khôi phục trí nhớ cho cậu ta. Trước khi đi, Lâm Vân thuận tay lấy toàn bộ số thảo dược trong kho, không để lại một cọng nào. Hai tên trông coi tầng hầm thì bị Lâm Vân biến thành tro bụi.

Chỉ một lát, Lâm Vân đã mang theo Từ Vinh trở về Yên Kinh. Phóng thần thức kiểm tra, mấy người Vũ Tích đang tu luyện, Lâm Vân không quấy rầy mấy người. Mà tới một phòng bệnh cao cấp của trại an dưỡng Bắc Yên, trợ giú Từ Vinh chữa thương.

Lâm Vân đi tới trại an dưỡng Bắc Yên, đương nhiên là một việc lớn. Chẳng những viện trưởng đích thân tới bố trí phòng bệnh tốt nhất, ngay cả y tá

cũng đặc cách cử mấy người trông coi.

Trí nhớ của Từ Vinh không thể khôi phục trong nhất thời. Nhưng lấy lại sức khỏe cho Từ Vinh, không phải là việc khó với Lâm Vân. Lâm Vân dùng châm cứu, đan dược và các biện pháp hồi phục chân nguyên, trợ giúp Từ Vinh hồi phục sức khỏe hoàn toàn. Đan dược mà Lâm Vân sử dụng đều lấy từ các tu sĩ Nguyên Anh, toàn là đan dược cao cấp.

Ba tiếng sau, Từ Vinh mới khỏi hẳn rồi ngủ say.

Lâm Vân dặn dò viện trưởng và các y tá, nhất định phải chiếu cố tốt Từ Vinh. rồi hẳn tới Hồng Kong lần nữa. Thủy gia kia đã động vào điểm mấu chốt của hắn.

Tòa nhà Vạn Bảo.

Buổi đấu giá đã bắt đầu, Thủy Sâm Hải đang ngồi ở lô ghế dành cho khách quý. Thủy gia rất tự tin với cuộc đấu giá lần này. Đại biểu cho Thủy gia tới giám sát, Thủy Sâm Hải càng vênh váo tự đắc. Đối mặt với một đám người cung kính nịnh nọt, Thủy Sâm Hải chỉ muốn cười to một tiếng. Thủy gia của chúng ta mới là đệ nhất thế gia.

Lý gia Yên Kinh, Thái gia, Tống gia, Trần gia, Hoàng gia, Cốc gia của Phân Dương, gia tộc ẩn thế La gia ở Tân Hải, các gia tộc lớn đều cử người tới tham gia buổi đấu giá này. Bởi vì sức hút của tinh dầu thảo dược quá lớn.

Trên bục đấu giá, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng đó, đợi cho các vị khách yên tĩnh, mới cúi người, cung kính nói:

- Buổi đấu giá tinh dầu thảo dược của Thủy gia tuyên bố bắt đầu. Về tác dụng của tinh dầu thảo dược, tôi nghĩ mọi người ở đây đều rõ hơn tôi. Nhưng chúng ta vẫn nghe tiền bối của Thủy gia giới thiệu lại cho chúng ta. Xin mời tiền bối Sâm Hải.

Thủy Sâm Hải gật đầu, đi lên. Cô gái chủ trì buổi đấu giá tranh thủ thời gian đứng tránh ra, cho Thủy Sâm Hải nói chuyện.

Thủy Sâm Hải cố gắp áp chế sự đắc ý trong mắt, giả vờ bình thản. Nhưng y lại làm không tốt, vẻ đắc ý vẫn xuất hiện rất rõ ràng ở khóe miệng. Cho dù ở phía dưới có rất nhiều thế gia, trước kia Thủy gia không thể tới bóng lưng của bọn họ, nhưng hiện tại bọn họ cũng chỉ có thể cười khổ nhìn vẻ đắc ý của Thủy Sâm Hải.

- Ai cũng biết, tinh luyện tinh dầu bên trong thảo dược là một vấn đề khó khăn đối với người luyện võ. Tuy nhiên, vấn đề khó khăn này đã được Thủy gia của chúng tôi phá giải. Lấy tinh dầu bên trong thảo dược đã không còn là việc khó khăn nữa. Còn tác dụng của tinh dầu với người luyện võ, chắc tôi không phải nói nhiều. Nhưng tôi muốn nói cho mọi người biết một việc, hiện tại Thủy gia đã có năm cao thủ Tiên Thiên...

Lời Thủy Sâm Hải bị ngăn lại bởi những tiếng xì xào bên dưới.

Trời ạ, năm cao thủ cấp Tiên Thiên? Dù biết thực lực của Thủy gia rất mạnh, nhưng không có ai ngờ Thủy gia lại khủng bố như vậy. Một tên cao thủ Tiên Thiên cũng đủ để tiêu diệt một gia tộc nhỏ ở đây rồi. Nói gì tới năm tên.

Khó trách lợi hại như Lâm gia cũng không dám động tới Thủy gia. Năm cao thủ Tiên Thiên a, Lâm gia có lợi hại hơn nữa, cũng kiếm đâu ra được năm cao thủ Tiên Thiên. Thái gia và Lý gia là hai gia tộc có thù oan với Lâm Vân, trong lòng đang suy nghĩ, không biết có nên lôi kéo quan hệ với Thủy gia hay không. Bọn họ chỉ dựa vào bản lãnh của bọn họ, là không thể động vào Lâm Vân.

Nhìn các gia tộc ở dưới đều lộ vẻ kinh hãi, Thủy Sâm Hải biết mục đích của y đã đạt được. Tiếp theo là chuẩn bị thu tiền mà thôi. Cô gái chủ trì buổi đấu giá, càng lộ ra vẻ sùng bái và hướng tới.

Thủy Sâm Hải thầm đắc ý. Dù y đã hơn năm mươi tuổi, nữ nhân bên người cũng không ít, nhưng nếu mỹ nữ đã đưa tới tận cửa, sao có thể nói không được. Y biết mình chỉ cần ra hiệu một cái, buổi tối hôm nay cô gái kia sẽ lột sạch quần áo, nằm trên giường đợi mình.

Thủy Sâm Hải ho khan hai tiếng, mọi người ở dưới mới bình tĩnh lại. Thủy Sâm Hải dương dương tự đắc, đang muốn nói tiếp, thì một tên bảo vệ vội vàng chạy từ bên ngoài vào. Đi tới bên Thủy Sâm Hải, nói nhỏ vài câu.

Sắc mặt của Thủy Sâm Hải đại biến, lập tức đi theo ra ngoài. Nhưng mới đi vài bước, giống như nghĩ tới cái gì đó, lại lên bực nói:

- Xin lỗi các vị quý khách, buổi đấu giá hôm nay xuất hiện vấn đề. Số lượng tinh dầu vẫn chưa đủ, nên tạm thời hủy bỏ buổi đấu giá này. Nhưng Thủy gia của chúng tôi đảm bảo sẽ mở lại trong một thời gian ngắn nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 400: Từ Đường Của Thủy Gia

T

hủy Sâm Hải nói xong liền rời đi. Để lại tiếng ồn ào ầm ĩ ở phía dưới. Các quý khách ở đây đều ngàn dặm xa xôi, thậm chí là vạn dặm xa xôi chạy tới tham gia buổi đấu giá. Vậy mà vừa bắt đầu đã nói kết thúc rồi. Cho nên những người ngồi ở đây đều tỏ vẻ bất mãn.

Những người này, có ai không phải là bá chủ một phương đâu. Rõ ràng lại bị ném bồ câu như vậy, trong lòng đương nhiên không thoải mái.

- Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Thủy gia làm vậy thật quá qua loa.

- Gửi thiệp mời là Thủy gia, hiện tại lại nói không có hàng đấu giá. Đùa cợt cũng không cần như vậy chứ.

- Thật là khinh người quá đáng...

- Hừ!!!

Một tiếng hừ lạnh đã cắt đứt tiếng bất mãn của những người ngồi đây. Thủy Sâm Hải là Hậ Thiên viên mãn,, coi như là người có tu vị cao nhất ở đây. Nên y vừa hừ lạnh một tiếng, mới khiến các bá chủ này nhớ ra sự cường đại của Thủy gia. Cho dù vẫn bất mãn, nhưng chỉ dám để ở trong lòng, không nói ra.

- Nếu có vị nào bất mãn, thì xin mời tới Thủy gia của chúng tôi, chúng tôi sẽ cho người đó câu trả lời thích đáng. Hiện tại chúng tôi xác thực có việc cần giải quyết. Có gì thì chúng tôi sẽ thông báo sau. Tuy nhiên, nếu có người gây sự, vậy thì đừng trách Thủy gia không khách khí.

Thủy Sâm Hải nói xong, vung tay rời đi.

Khách khứa bên trong lại trầm mặc. Một lúc sau, mới có người phá vỡ yên tĩnh:

- Thủy gia thật bá đạo...

- Bởi người ta có thực lực. Năm cao thủ Tiên Thiên cơ mà, ông có đấu được không? Mà Thủy tiên bối kia phỏng chừng cũng là Hậu Thiên đại viên mãn. Vừa nảy y chỉ hừ lạnh một tiếng, đã khiến tôi giật thót.

- Có chuyện gì mà để cho cả Tứ gia của Thủy gia phải khẩn trương như vậy nhỉ?

- Chẳng lẽ có liên quan tới Lâm gia...

- Đừng nói như vậy, họa từ miệng mà ra...

Sau một hồi ồn ào, mọi người lần lượt rời khỏi buổi đấu giá. Buổi đấu giá vô cùng náo nhiệt, còn chưa bắt đầu, đã kết thúc tẻ ngắt.

- Anh cả, anh hai, anh ba, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Thủy Sâm Hải chỉ nghe thấy thông báo là tên Dược Sư kia đã mất tích. Thậm chí còn không có ai nhìn thấy y mất tích như thế nào. Ngay cả hai tên bảo vệ cũng biến mất không thấy đâu.

Nhưng điều này còn không khiến cho người của Thủy gia kinh hãi nhất. Điều làm cho bọn họ khiếp sợ, đó chính là mấy nghìn cân thảo dược cũng đồng thời biến mất. Phải biết rằng, xung quanh tầng hầm này đã được bố trí camera và thiết bị chống trộm dày đặc. Nhưng camera chẳng thu được cái gì lạ thường cả. Thiết bị chống trộm vẫn y nguyên, không hư hại chút nào.

Người sống có thể đi mất, nhưng nhiều thảo dược như vậy, cho dù muốn dùng xe tải cũng phải dùng hai xe mới chở hết. Nói gì việc bảo vệ đã cẩn thận như vậy.

Là ai? Là ai mà to gan như vậy? Lại có bản lĩnh khiến thảo dược và vài người sống biến mất không thấy?

- Hồng Kong cũng có thể lực dám động chạm vào chúng ta sao? Chẳng lẽ bọn chúng không sợ chết?

Thủy Sâm Hải nghe xong anh hai nói kỹ càng, lập tức nổi giận lôi đình.

- Chú Tư, bình tĩnh chút. Người ta đã động thủ thì không còn sợ Thủy gia chúng ta nữa. Lúc trước Thủy gia cũng chỉ là một gia tộc nhỏ không đáng kể mà thôi. Cho dù dựa vào một bộ công pháp cổ võ, tu luyện vài chục năm, nhưng chỉ miễn cưỡng coi như là một gia tộc không lớn không nhỏ.

- Thủy gia phải dựa vào người Dược Sư phát hiện sáu năm trước, mới có thành công như ngày hôm nay. Cho nên, có gia tộc muốn trở thành Thủy gia thứ hai cũng không có gì lạ.

Anh cả Thủy Sâm Giang lạnh lùng nói.

Ý của Thủy Sâm Giang, mấy người anh em ở đây đều hiểu. Bốn mươi năm trước, lúc Lão Tứ Thủy Sâm Hải mới chỉ mười mấy tuổi, một người luyện cổ võ chạy nạn từ đại lục tới Hồng Kong, rồi ẩn núp ở trong Thủy gia.

Lúc đó, Đại gia gia và Tứ gia gia còn sống. Tên cổ võ chạy nạn kia, bởi vì mang theo một cuốn công pháp cổ võ cao cấp Địa Hồ. Kết quả vì quyền Địa Hồ kia mà y bị mất mạng. Người của Thủy gia đã ám sát y, rồi cuốn Địa Hồ liền trở thành công pháp truyền thừa của Thủy gia.

Cho dù như vậy, Thủy gia vẫn chỉ là một gia tộc nhỏ mà thôi. Mãi đến sáu năm trước, bọn họ phát hiện ra tên Dược Sư điên có thể chiết xuất tinh dầu từ thảo dược, thì Thủy gia mới trở thành một gia tộc có thực lực.

- Lẽ nào chúng cứ như vậy bỏ qua chuyện này?

Sắc mặt của lão Tam rất âm lãnh. Chỉ có anh em bọn họ mới biết được sự trân quý của tinh dầu kia. Cũng biết tác dụng chúng đối với người luyện võ.

- Làm sao có thể bỏ qua được. Tốt xấu gì Thủy gia của chúng ta cũng có năm cao thủ Tiên Thiên. Thử hỏi cá thể giới này, có gia tộc nào có năm cao thủ Tiên Thiên hay không? Cho dù tới chân trời góc bể, cũng phải tìm bắt được hung thủ. Lập tức triệu tập các thành viên trên mười sáu tuổi của gia tộc, có tu vị Hậu Thiên từ tầng một trở nên tới từ đường của Thủy gia.

Dù lão Đại Thủy Sâm Giang không biết kẻ nào dám khiêu chiến Thủy gia, nhưng y không thể bỏ qua được.

Thủy gia phát triển rất nhanh. Hiện tại 90% sinh ý, trên cơ bản đều tập trung ở Hồng Kong. Chỉ có 10 % là ở nước Anh. Dự định ban đầu là sau lần đấu giá kia, Thủy gia sẽ mở rộng việc buôn bán trên khắp thế giới. Nhưng buổi đấu giá còn chưa cử hành đã diễn ra việc như vậy.

Một tiếng sau, các con cháu Thủy gia trên cơ bản đều tập trung ở từ đường. Dù Thủy gia mới chỉ là gia tộc mới nổi, nhưng nhân khẩu rất thịnh vượng. Lần tập trung này đã có năm sáu chục người có tu vị từ Hậu Thiên trở lên.

Thấy con cháu của Thủy gia đã tới đông đủ, Thủy Sâm Giang gật đầu thỏa mãn. Chỉ cần không ngừng có tinh dầu thảo dược cung cấp, vậy thì không bao lâu nữa, địa vị của Thủy gia sẽ không có ai có thể rung chuyển.

- Hôn nay triệu tập mọi người tới, là vì hiện tại Thủy gia cần mọi người hỗ trợ. Các con cháu ở đây đều là tinh anh của Thủy gia. Rất nhiều người mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi đã có tu vị Hậu Thiên tầng năm, tầng sáu. Thủy gia của chúng ta sở dĩ có thể tu luyện nhanh hơn người khác là bởi vì chúng ta có một Dược Sư. Nhưng Dược Sư đó đã bị người khác bắt đi.

- Cho nên, vô luận như thế nào, chúng ta cũng phải tìm về bằng được người Dược Sư đó. Những kẻ dám động vào Thủy gia, tuyệt đối không thể buông tha. Người Dược Sư đó không những là tương lai phát triển của Thủy gia,

mà còn là hy vọng của các đời sau. Thời gian cách vụ trộm cũng chỉ là hai ba tiếng thôi, tôi yêu cầu mọi người chia ra kiểm tra nghiêm mật các bến cảng.

- Đồng thời đi liên lạc với các thế lực lớn ở Hồng Kong, cho dù người kia trốn ở chỗ nào, chúng ta cũng phải móc ra cho bằng được...

Gia chủ Thủy Sâm Giang còn chưa dứt lời, ở bên dưới đã rất kích động rồi. Lại có người dám khiêu chiến với Thủy gia. Những con cháu luyện võ ở dưới, người nào không phải là kẻ tâm cao khí ngạo. Cho nên bọn họ hận không thể đem tên khốn kiếp kia băm thây vạn đoạn.

- Các người không cần phải tìm đâu, ta tới rồi đây.

Một thanh âm lạnh lùng đột ngột vang lên trong từ đường

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 401: Không Nói Đạo Lý Thì Sao?

T

hanh âm đột ngột này vừa xuất hiện, rõ ràng đã cắt đứt không khí căng phẫn của con cháu Thủy gia. Trong một thời gian ngắn ngủi, một áp lực đè nén xuất hiện. Tuy nhiên đã có người phát hiện ra kẻ nói chuyện. Không biết kẻ đó đã đứng ở trong từ đường bao lâu rồi, mà không có ai để ý.

Hai mắt của Thủy Sâm Giang co rút lại. Y vừa nhìn là biết người này không dễ trêu chọc. Chỉ là nhìn hẩn có chút quen quen. Đã có ba tên cao thủ Tiên Thiên và ba tên cao thủ Hậu Thiên đỉnh phong bao vây người kia lại.

- Người là ai? Vì sao muốn gây sự với Thủy gia của chúng ta? Người có biết người đã làm gì hay không? Người chết không đáng tiếc, nhưng người nhà của người sẽ chịu vạ lây. Người trẻ tuổi, chỉ cần người trả lại vị Được Sư kia, thì một mình người phụ trách là được. Người nhà của người, chúng ta sẽ bỏ qua.

Mặc dù biết người này lợi hại, nhưng Thủy Sâm Giang, với tu vi Tiên Thiên tầng bốn, không để hấn vào trong mắt.

- Ta là ai? Với bản lĩnh của THỦY gia các người còn chưa xứng để biết ta là ai. Hôm nay ta tới đây là muốn tính sổ với các người. Huynh đệ của ta bị các người bắt vài năm, rồi bị bóc lột sức lao động. Hiện tại sinh cơ của cậu ấy đã gần cạn. Thủy gia các người nói xem, ta sẽ báo đáp các người như thế nào?

Thanh âm càng thêm lạnh lùng.

- Người chính là Lâm Vân, ta đã nhìn thấy ảnh chụp của người.

Thủy Sâm Hà chợt nhận ra người này. Một cảm giác lạnh buốt dâng lên từ đáy lòng, khiến y không nhìn được rùng mình một cái.

Điều y không muốn nhất đã xảy ra. Không ngờ vị Dược Sư kia lại là huynh đệ của hắn.

- Người chính là Lâm Vân? Ha ha, thật là buồn cười. Lâm Vân thì thế nào? Người khác sợ người, nhưng Thủy gia của chúng ta không sợ người. Người cùng lắm chỉ là một cao thủ Tiên Thiên mà thôi. Người có biết Thủy gia có bao nhiêu cao thủ Tiên Thiên hay không? Vây quanh người đã có ba người rồi. Còn hai cao thủ Tiên Thiên tăng bốn ở ngoài nữa chứ.

- Ta đề nghị người vẫn là nghe theo bác của ta, trả lại người Dược Sư kia. Cho dù người đó là huynh đệ của người, Thủy gia ta muốn là được. Chúng ta không giảng đạo lý đó, người làm gì được? Bác cả, để cho cháu xử lý tên tiểu tử này. Sau đó bắt cả nhà hắn, xử lý từng người một trước mặt hắn, xem hắn làm gì được.

Nói chuyện là một người nam tử tuổi hơn ba mươi.

Người này tên là Thủy Cường, là một trong ba cao thủ Tiên Thiên bao vây Lâm Vân. Tu vị của y đã Tiên Thiên tăng ba.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, chỉ nhìn thấy hắn vung tay lên một cái. Thủy Cường bỗng nhiên bị bay lên. Một cao thủ Tiên Thiên tăng ba vô duyên vô cớ bị treo lên, thậm chí còn bất động trên đó, tình cảnh cực kỳ quỷ dị. Thần sắc của Thủy Cường đã đầy vẻ kinh hoàng. Y không biết vì sao mình lại bị như vậy, cũng không thể nhúc nhích được.

- Không giảng đạo lý à, thói quen tốt đấy. Vậy thì ta cũng không giảng đạo lý. Muốn giết cả nhà ta? Đoán chừng người không cơ hội này.

Lâm Vân mỉm cười nói.

Một ngọn Tử Hỏa xuất hiện ở lòng bàn chân của Thủy Cường, rồi chậm rãi đốt lên. Tốc độ rất là chậm. Thủy Cường thì như một pho tượng vậy, Tử Hỏa dần ăn mòn cơ thể của y, từ chân rồi tới tay.

Thủy Cường chỉ có thể há hốc mồm, không thể kêu lên được. Trong mắt y chỉ còn sự sợ hãi cực độ. Trơ mắt nhìn cơ thể của mình bị đốt thành hư vô. Một chiêu một thức còn chưa ra được, thống khổ cũng không thể nói thành lời.

Một trận gió thổi qua. Thủy Cường liền biến mất vô tung vô ảnh. Cả quá trình mọi người ở đây đều nhìn rõ.

Một cao thủ Tiên Thiên tầng ba rõ ràng không có năng lực đề kháng nào, liền bị chết ngay lập tức như vậy.

Trong từ đường, chỉ vang lên tiếng hít thở khó khăn.

- Ta liều mạng với người.

Một lúc lâu sau, Thủy Sâm Hồ mới phản ứng. Con trai của y rõ ràng bị thiêu rụi ở trước mắt y.

Thấy Thủy Sâm Hồ giận dữ lao về phía mình, Lâm Vân chỉ hừ lạnh một tiếng. Hắn không còn hứng thú để chơi trò đe dọa nữa. Hai tay vung lên, Thủy Sâm Hồ cùng hai tên cao thủ Tiên Thiên, ba tên cao thủ Hậu Thiên viên mãn bao quanh hắn, trong nháy mắt đều biến thành tro bụi, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn. Trong phòng chỉ còn lại một ít tro bụi bị gió thổi.

Tất cả mọi người trong từ đường Thủy gia đều ngây dại. Cái gì gọi là chênh lệch? Đây mới gọi là chênh lệch. Cao thủ Tiên Thiên? Trước mặt tên Sát Thần này cao thủ Tiên Thiên còn không bằng một con kiến.

Buồn cười Thủy gia của bọn họ còn tưởng rằng có năm cao thủ Tiên Thiên, là có thể hoành hành khắp thiên hạ. Đảo mắt đã biến mất bốn cao thủ Tiên Thiên, thậm chí ngay cả góc áo của người ta cũng không chạm tới. Nói chính xác, người kia chỉ cần thổi nhẹ một hơi, các cao thủ Thủy gia đều tan thành mây khói.

Không có đồ máu, nhưng còn khủng bố hơn đồ máu gấp bao nhiêu lần. Thủy Sâm Giang chỉ muốn khóc lớn một trận, tại sao Thủy gia lại đắc tội với tên Sát Thần như vậy chứ?

- Tiền bối, tôi biết Thủy gia của chúng tôi kém tiền bối quá xa. Nhưng không thể chết không nhắm mắt. Tôi biết ngài sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào của Thủy gia. Tôi chỉ muốn biết, tên Được Sư kia có thực sự là huynh đệ của tiền bối hay không? Hay là tiền bối chỉ lấy cớ?

Thủy Sâm Giang chợt già đi rất nhiều.

Nếu kém đối thủ một ít, y có thể liều mạng. Nhưng chênh lệch lớn như vậy, liều mạng thì cũng có giải quyết được gì đâu.

Tên Lâm Vân kia chắc đã không còn quanh quẩn trong Tiên Thiên và Hậu Thiên rồi. Một người luyện võ có thể tiện tay phóng ra lửa, thậm chí đi tới đi lui mà không ai biết sao? Có lẽ hẳn đã thuộc về cảnh giới thần tiên rồi.

Bỗng nhiên Thủy Sâm Giang cảm thấy y không thích hợp với vị trí gia chủ. Để cho Lão Nhị Thủy Sâm Hà làm thì thích hợp hơn. Bởi vì y không có cái nhìn xa như lão Nhị. Lão Nhị đã sớm nhắc nhở y, không nên quá cao điều, đắc tội với Lâm gia. Vì mình bỏ ngoài tai mà mới dẫn tới kết quả như vậy. Thủy gia cuối cùng là bị diệt trong tay người kia.

- Ta cần gì phải kiếm cớ để tiêu diệt Thủy gia các người? Cho dù Thủy gia cuả các người thu hết thảo dược trên Địa Cầu, cũng không liên quan gì tới ta. Nhưng Từ Vinh là huynh đệ của ta. Cậu ấy có bệnh mà các người rõ ràng

còn bắt buộc cậu ấy vất vả làm việc. May là ta đến, nếu chứ Từ Vinh quay về đây báo thù, cậu ấy sẽ diệt cả Thủy gia, không để sót một con kiến.

- Mà Thủy gia của các người cũng không phải là thức tốt gì. Ta chỉ nghe nói tới tiếng xấu của các người, chứ chưa từng nghe thấy ai khen ngợi. Phỏng chừng ở Hồng Kong đã làm nhiều việc khiến nhiều người công phần. Tuy nhiên, ta không hứng thú với những việc đó, ta tới đây chỉ vì báo thù cho huynh đệ.

Lâm Vân lạnh lùng nói, rồi chậm rãi giơ tay lên.

Thủy Sâm Giang nghe Lâm Vân nói vậy, nhìn lướt qua con cháu Thủy gia ở dưới một lát, rồi nhắm mắt lại

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 402: Thủy Gia Diệt Vong

N

hững người tham gia buổi đấu giá đã đợi cả một ngày rồi, nhưng vẫn không thấy tin tức gì từ Thủy gia. Mãi đến khi truyền thông thông báo mấy chục người của Thủy gia tham gia cuộc họp gia tộc ở từ đường biến mất một cách kỳ quái. Thì mọi người mới biết Thủy gia gặp phiền toái.

Dù đã có sự tham gia của cánh sát, thậm chí còn quy kết đây là một vụ bắt cóc với quy mô lớn. Nhưng những võ giả cổ võ, ai cũng hiểu Thủy gia đã gặp bất trắc. Muốn nói là đồng loạt bị bắt cóc, thì chỉ là trò cười mà thôi.

Chuyện này đã quá rõ ràng rồi. Không tên nào ngu ngốc lại bắt cóc tới vài chục người. Cho dù muốn bắt cóc cùng lắm chỉ bắt vài người. Mấy chục người đồng thời mất tích, nhất định là có cừu gia tới cửa, sau đó tiêu diệt Thủy gia.

Tất cả thế gia cổ võ của Hồng Kong đều chấn kinh. Một gia tộc có năm cao thủ Tiên Thiên, vài chục cao thủ Hậu Thiên, nói diệt là diệt, người kia là ai mà có thực lực lớn như vậy?

Dù không nói rõ, nhưng vẫn có rất nhiều người đang suy đoán là ai làm. Có thể vô thanh vô tức giết nhiều cao thủ như vậy, ngoại trừ người đã tiêu diệt Hắc Thủ Bằng Dao kia, còn có thể là ai nữa?

Cây to đón gió, nhưng cây còn chưa to, đã đón gió. Cũng không phải là đón gió, mà là tự tìm cái chết.

Mấy năm nay Thủy gia đang yên đang lành, thế lực cũng dần dần phát triển. Nhưng vừa để lộ tin tức có Dược Sư cái, đã gặp phải đả kích thâm như vậy, xem ra làm người vẫn nên an phận thì tốt hơn. Có Dược Sư rồi, thế mà

vẫn công khai tổ chức cuộc đấu giá. Kiêu ngạo như vậy, không khiến người khác để ý mới là lạ.

Lâm Vân của Yên Kinh cũng rất kiêu ngạo. Cũng có rất nhiều người để ý. Thậm chí trong đó có cả tổ chức sát thủ Hắc Thủ Băng Dao. Nhưng hiện tại Hắc Thủ Băng Dao ở chỗ nào? Lâm Vân thì vẫn sống tốt đó thôi.

Kiêu ngạo, cũng phải cần tiền vốn.

Tường đổ, mọi người đều đẩy. Thủy gia ở Hồng Kong kiêu ngạo đã lâu, là một thế lực không người nào dám đắc tội. Nhưng Thủy gia trải qua chuyện này, tinh anh bị mất hết, đã sụp đổ không thể gượng dậy nổi.

Không nói những cừu nhân của Thủy gia đều tìm tới cửa. Ngay cả những gia tộc hoặc thế lực lớn bị lừa tới buổi đấu giá, cũng đều bỏ đá xuống giếng. Trong vòng một đêm, Thủy gia đã sụp đổ. Mà ngay cả con cháu Thủy gia ở nước Anh cũng chịu chung số phận.

Cuối cùng, còn dư lại vài người của Thủy gia, nghe nói đã chạy trốn về Hàn Quốc. Nhưng đã không còn ai quan tâm tới bọn chúng. Lâm Vân đương nhiên càng không để ý.

Sở dĩ hãn tiêu diệt tất cả những người ở từ đường và ở nước Anh, là bởi vì hãn biết, cho dù Từ Vinh có hồi phục, cũng không đánh được các cao thủ Tiên Thiên. Còn không bằng tiêu diệt bọn chúng trước.

Những người Thủy gia còn lại, nếu không có cao thủ Tiên Thiên chống đỡ, Lâm Vân không tin bọn chúng có thể phát triển lại. Sự thật chứng minh những điều Lâm Vân nghĩ là đúng. Quả nhiên Thủy gia rất nhanh xóa tên khỏi lịch sử. Chỉ là công pháp Địa Hổ của bọn họ không biết thất lạc ở nơi nào.

...

Phải mất ba ngày sau Từ Vinh mới tỉnh. Lâm Vân để cho cậu ta sống ở căn nhà thuộc khu biệt thự. Dù Từ Vinh vẫn chưa khôi phục lại trí nhớ, nhưng sinh cơ của cậu ta đã dần được củng cố.

Đan dược của Lâm Vân đương nhiên không có hàng kém. Loại nào cũng là đỉnh cấp trong đỉnh cấp. Dù thân thể của Từ Vinh đã chuyển sang tốt đẹp, nhưng linh hồn của cậu ta đã bị thương tổn. Không có cách nào khôi phục lại trí nhớ.

Muốn khôi phục lại trí nhớ của Từ Vinh, nhất định phải phục hồi linh hồn của cậu ta trước. Tuy Lâm Vân đã tu luyện tới ba sao màu bạc, tương đương với tu vị Hóa Thần. Nhưng hãn chưa có khả năng khôi phục lại linh hồn.

May mà hãn có thể ngọc dạy cách luyện đan tốt nhất. Lâm Vân tìm được một loại đan dược là Tụ Hồn Đan. Một số thảo dược để luyện chế Tụ Hồn Đan, Lâm Vân đều có, chỉ còn thiếu dược liệu chính mà thôi.

Dược liệu chính của Tụ Hồn Đan là cây Sinh Hồn Hoa. Loại thảo dược này, một năm mới trưởng thành một cây. Nhưng thời gian trưởng thành quá ngắn, chỉ có một phút mà thôi. Nó không như các loại thảo dược khác, có thể đào lên sau đó bào chế.

Sinh Hồn Hoa vừa mới trưởng thành phải lập tức hái, lập tức luyện thành thuốc. Cho nên luyện chế Tụ Hồn Đan không khó khăn. Mà khó khăn ở chỗ kiếm được Sinh Hồn Hoa. Nếu không lập tức hái Sinh Hồn khi nó trưởng thành, thì nó sẽ trở nên héo rũ. Phải đợi thêm một năm để hái.

- Anh định đi tìm Sinh Hồn Hoa à?

Người biết thân phận của Từ Vinh, chỉ có một mình Vũ Tích. Lâm Vân không giấu diếm nàng. Hãn cũng nói việc để luyện chế Tụ Hồn Đan, phải cần có Sinh Hồn Hoa.

- Ủ, anh muốn dẫn theo cả cậu ta nữa. Để khi tìm được Sinh Hồn Hoa, anh sẽ luyện thuốc luôn, cho cậu ta uống. Phải chữa khỏi bệnh mất trí nhớ cho cậu ấy, anh mới đưa cậu ấy về đại lục Thiên Hồng được.

Dù không biết Từ Vinh vì sao tới được đây, nhưng Lâm Vân cho rằng việc này khẳng định có liên quan tới mình.

- Anh dẫn theo cả anh ấy đi tìm thuốc à? Vậy lúc anh tìm thảo dược, thì anh ấy làm gì?

Vũ Tích khó hiểu hỏi.

- Vũ Tích, em quên anh có Sơn Hà Đồ rồi sao? Dù hiện tại, không gian bên trong đó không lớn, nhưng nó vẫn là một thế giới. Anh đã trồng một số thảo dược ở trong đó rồi, để Từ Vinh ở đấy, không có vấn đề gì cả.

Lâm Vân tính toán bỏ Từ Vinh vào trong Sơn Hà Đồ.

- Cho dù vậy, cũng phải có người chiếu cố anh ấy chứ. Sao có thể bỏ đói anh ấy nhiều ngày được. Huống hồ sức khỏe của anh ấy còn rất yếu. Anh để anh ấy ở lại Yên Kinh vẫn tốt hơn.

Điều Vũ Tích lo lắng không phải là không có đạo lý. Một khi Lâm Vân đi ra ngoài tìm kiếm, hoặc là tập trung luyện công, bề quan vài ngày là chuyện bình thường.

Lâm Vân trầm tư một lát. Hắn cũng thấy Vũ Tích nói không sai. Cuối cùng vẫn là nghe lời của vợ, để Từ Vinh ở lại Yên Kinh, tạm biệt Nhược Sương và Vũ Tích, rồi rời đi. Còn Tĩnh Như thì đang luyện công, nên hắn không quấy rầy.

Sinh Hồn Hoa bình thường đều mọc ở những nơi lưng chừng núi. Lâm Vân biết được điều này từ thẻ ngọc luyện đan. Thần Nông Giá là địa điểm tốt

nhất để tìm kiếm, nhưng nơi đó đã bị người Kỳ Minh phá tan hoang không còn. Nên đành phải thay đổi kế hoạch.

Sinh Hồn Hoa là loài thực vật có sức chịu đựng rất kém. Chỉ cần tạp âm quá lớn, cũng khiến nó bị chết rồi. Cho nên Sinh Hồn Hoa cũng có tên khác là Hàm Tu Hoa, có ý là loại thảo dược này rất mẫn cảm.

Lâm Vân đã đi qua dãy núi Vân Quý, hoàn cảnh ở nơi đó không thích hợp cho Sinh Hồn Hoa sinh trưởng.

Cho nên Lâm Vân lựa chọn đi ới dãy núi Hoành Đoạn. Núi non ở chỗ đó trùng điệp bất tận, dân cư thì thưa thớt. Cái tên Dịch Hồ mà hắn đã giết, hình như ẩn cư ở đâu đó thuộc phía nam dãy núi Hoành Đoạn thì phải

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 403: Cực Lam Hắc Kim

D

ãy núi Hoành Đoạn nằm ở phía đông nam cao nguyên Thanh Tạng. Nó nằm trong lãnh thổ của các tỉnh Tứ Xuyên, Vân Nam và miền đông Khu tự trị Tây Tạng. Phần kết thúc phía nam của dãy núi tạo thành biên giới giữa Myanma và Hoa Quốc. Là dãy núi dài nhất, rộng nhất chạy theo hướng bắc-nam tại Hoa Quốc.

Một nơi như vậy khá thích hợp cho Sinh Hồn Hoa sinh trưởng. Nhưng một số khu vực ở đây đã được xây dựng khu du lịch sinh thái, nên khách du lịch tới đây không ít.

Phạm vi của dãy núi Hoành Đoạn rất lớn, Lâm Vân lựa chọn tìm kiếm ở núi Cung Lai.

Lâm Vân biết việc tìm kiếm Sinh Hồn Hoa rất khó khăn. Nên hắn đã chuẩn bị tìm kiếm trong một thời gian dài.

Ở trong dãy núi Hoành Đoạn một thời gian, ban ngày thì tìm kiếm Sinh Hồn Hoa. Buổi tối thì học tập luyện đan. Hắn mang theo rất nhiều thảo dược, thậm chí còn tính bằng tấn. Cho dù phần lớn là thảo dược cấp thấp. Nhưng cũng đủ cho Lâm Vân nghiên cứu luyện đan.

Ngoài những thẻ ngọc dạy luyện đan thông thường, Lâm Vân còn có cái thẻ ngọc dạy luyện đan tìm được núi tuyết Misimi. Hắn tin rằng cái thẻ ngọc này không hề đơn giản. Dù trước mắt hắn còn chưa xác định được thẻ ngọc đó thuộc cấp bậc gì, nhưng chỉ riêng mấy đan quyết dạy khai lò và đóng lò luyện đan, là biết nó không phải bình thường.

Một tháng sau, tuy Lâm Vân vẫn không tìm thấy Sinh Hồn Hoa, nhưng khả năng luyện đan của hắn tiến triển rất nhanh.

Rất nhiều tài liệu bên trong giới chỉ, đã được Lâm Vân luyện thành đan dược. Cho dù toàn là đan dược cấp thấp, nhưng vẫn có tác dụng rất lớn với các tu sĩ ở tầng dưới.

Tài liệu dần dần giảm bớt, không gian trong giới chỉ cũng thông thoáng hơn.

Lâm Vân cũng phát hiện ra một điều, vì sao khi vừa mới nhìn thấy viên đá màu đen trong tay của tu sĩ Hóa Thần kia, hẳn lại có một cảm giác quen thuộc như vậy. Hóa ra khí tức của nó giống như với tảng đá to bằng quả bóng rổ mà hắn kiếm được trên tàu hải tặc.

Nhưng hẳn lại có cảm giác hai viên đá này tương khắc nhau. Cảm giác rất là quái dị.

Lâm Vân lấy hai viên đá đó ra rồi đặt ở hai lòng bàn tay. Lâm Vân muốn kiểm tra xem, rốt cuộc chúng khác nhau ở chỗ nào. Thì bỗng nhiên dị biến xuất hiện.

Viên đá màu đen rõ ràng phát ra một thứ ánh sáng đen kịt, giống như màu đen của mực vậy. Còn viên đá to bằng quả bóng rổ lại phát ra ánh sáng màu lam. Ánh sáng phát ra từ hai viên đá nhưng muốn hợp thành với nhau vậy.

Lâm Vân thấy thế liền kinh hãi. Hẳn thật không ngờ, hai viên đá kiếm được hai nơi khác nhau, vừa lấy ra đã có phản ứng như vậy. Điều này không khác gì phản ứng hóa học. Bình thường khi để riêng hai viên, hẳn không cảm thấy linh lực hay linh khí phát ra từ chúng. Vậy mà hiện tại linh lực lại ba động mãnh liệt như vậy.

Lâm Vân rất hiếu kỳ, liền để hai viên đá lại gần nhau. Khi hai viên đó chạm rãi tới gần, vang lên một tiếng nổ. Hai màu sáng đen và xanh tỏa ra xung quanh, rồi bao phủ khắp người Lâm Vân.

Cảm giác nóng lạnh này khiến cho Lâm Vân rất kinh ngạc. Một tay thì như bị đông lại, một tay thì như bị thiêu cháy. Cảm giác cực lạnh và cực nóng càng ngày càng rõ ràng. Dần dần khiến cho Lâm Vân không chịu nổi.

Lâm Vân hoảng hốt, vội vàng ném hai viên đá đó đi.

Dù đã ném hai viên đá đi, nhưng cảm giác nóng lạnh khủng bố đó vẫn còn. Chỗ hang động mà Lâm Vân đang ngồi, bị khí tức nóng lạnh kia ăn mòn rồi lõm xuống.

Chuyện gì xảy ra vậy? Lâm Vân trừng mắt nhìn ánh sáng vờn quanh từ hai viên đá.

Nửa tiếng sau, mấy tiếng nổ vang lên, hai thứ ánh sáng kia cũng dần dần biến mất. Vài viên Dạ Minh Châu mà Lâm Vân dùng để chiếu sáng, đã bị vỡ nát thành cám vụn. Lâm Vân mở đèn mở ra xem. Thì thấy có một viên khoáng thạch to bằng quả trứng ngỗng ở dưới mặt đất. Bên trong khoáng thạch lúc ẩn lúc hiện một cỗ khí tức mạnh mẽ.

Lâm Vân cầm viên khoáng thạch lên nhìn. Viên khoáng thạch có màu đen kịt, xung quanh là những sợi màu lam.

Vì sao lại biến thành như vậy? Lâm Vân không thể giải thích nổi. Cầm viên đá trong tay, Lâm Vân có cảm giác rất quái dị, lúc thì nóng, lúc thì lạnh.

Chẳng lẽ đây chính là Cực Lam Hắc Kim? Lâm Vân hít vào một hơi. Trên cái thẻ ngọc kia có giới thiệu, Cực Lam Hắc Kim đứng thứ ba trong hai mươi bảy loại kỳ bảo. Có thể ngộ chứ không thể cầu.

Bởi vì điều kiện để hình thành Cực Lam Hắc Kim rất khắc nghiệt. Chẳng những phải tìm được Cực Lam Tinh, còn phải tìm Cực Hắc Tinh. Mà hai tài liệu đó đều rất thưa thớt. Đều thuộc hai mươi bảy kỳ bảo của giới Tu Chân. Một thứ đã khó tìm rồi, nói gì tới hai thứ.

Hơn nữa, yêu cầu Cực Lam Tinh phải to hơn Cực Hắc Tinh, nếu không hai vật đó để gần nhau, sẽ không hình thành Cực Lam Hắc Kim.

Huống hồ còn nghe nói, khoáng thạch Cực Lam Tinh và Cực Hắc Tinh thường không xuất hiện ở cùng một hành tinh. Từ đó đủ biết, Cực Lam Hắc Kim trân quý như thế nào. Cho dù tu sĩ nào cũng biết về nó, nhưng còn chưa nghe thấy ai sở hữu được Cực Lam Hắc Kim.

Lâm Vân trong lúc vô ý có được loại kỳ quáng này, trong lòng hưng phấn khó mà át chế. Xem ra hai viên đá mà mình tìm được đúng là Cực Lam Tinh và Cực Hắc Tinh rồi.

Tác dụng của Cực Lam Hắc Kim, Lâm Vân đã tình cờ đọc được trong ngọc giản luyện khí mà Thẩm Uyên đưa cho hắn. Đây là tài liệu quan trọng để luyện chế pháp bảo ‘Phệ Hồn Thương’. Còn có một tài liệu là đá Nham Dung. Tuy Lâm Vân không có thứ đá đó, nhưng hắn có thể dùng Thiên Diễm Tinh Kim để thay thế.

Nghĩ tới việc sắp có một pháp bảo tiện tay, Lâm Vân rất chờ mong. Hắn liền cẩn thận thu Cực Lam Hắc Kim vào trong giới chỉ. Hắn không vội luyện chế pháp bảo luôn, bởi vì kiến thức về luyện khí của hắn còn rất kém. Cần phải một thời gian học tập và nghiên cứu thì mới được.

Hai tháng tiếp theo, Lâm Vân tập trung tìm kiếm Sinh Hồn Hoa và học tập luyện đan, luyện khí. Dù học luyện đan và luyện khí cần rất nhiều tài liệu, nhưng rất may Lâm Vân đã kiếm đủ ở Vạn Bảo Các.

Pháp bảo phi hành lấy được của tu sĩ Nguyên Anh ở tổng bộ Kỷ Minh, đã bị Lâm Vân luyện hóa. Quả nhiên đây là một pháp bảo du hành trong vũ trụ. Nhưng tốc độ của nó vẫn không khiến Lâm Vân hài lòng.

Cho dù tốc độ của nó đã nhanh hơn tốc độ ánh sáng mấy lần, nhưng để dùng du hành trong vũ trụ, thì vẫn chưa đủ nhanh. Không biết pháp bảo phi hành của tu sĩ Hóa Thần kia như thế nào.

Pháp khí Tinh Đồ đã được Lâm Vân nghiên cứu rất nhiều lần. Dù không xác định chính xác Thiên Hồng là hành tinh nào, nhưng Lâm Vân chú ý tới một hành tinh có màu hồng. Không biết đó có phải là đại lục Thiên Hồng hay không? Còn một điều khiến Lâm Vân thất vọng, đó là không nhìn thấy vị trí của Địa Cầu trên Tinh Đồ. Những tên Kỷ Minh kia tìm được Địa Cầu, hoàn toàn là dựa vào may mắn.

Mặc kệ hành tinh màu hồng kia có phải là hành tinh Thiên Hồng hay không, Lâm Vân vẫn quyết định tới đó xem. Nhưng làm sao để tới đó là cả một vấn đề. Không thể đi trực tiếp từ Địa Cầu tới đó được. Bởi vì trên Tinh Đồ không có tọa độ của Địa Cầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 404: Tiếng Súng Trong Rừng

L

âm Vân lại nghĩ tới truyền tống trận đưa mấy người Vũ Tích tới cái cung điện kia. Chỗ đó chắc chắn có trên Tinh Đồ. Cho nên không phải quá lo lắng. Hiện tại là tập trung chữa trị cho Từ Vinh, sau đó dẫn theo Từ Vinh đi tìm đại lục Thiên Hồng.

Tuy đã ba tháng rồi, vẫn không tìm được Sinh Hồn Hoa, nhưng Lâm Vân không quá sốt ruột. Hàng ngày hắn và Vũ Tích đều nói chuyện điện thoại. Tình hình sức khỏe của Từ Vinh vẫn rất tốt.

Vũ Tích nói rằng, nếu không có đan dược, Từ Vinh vẫn có thể chậm rãi nhớ lại những chuyện trước kia. Ít nhất, hiện tại Từ Vinh đã khôi phục thần trí. Trước kia cậu ta toàn làm việc theo bản năng, nhưng giờ thì có thể học tập những điều mới rồi.

Lâm Vân nghe thấy vậy thì càng yên tâm. Chỉ là đã qua nhiều năm rồi, không biết vợ của Từ Vinh có sao không? Cả Thanh Thanh nữa, nàng có lo lắng cho mình không?

Hôm nay cũng như mọi hôm, Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra cẩn thận từng ngõ ngách. Để tìm ra Sinh Hồn Hoa phải rất cẩn thận. Cho nên hắn đều tập trung thần thức trong phạm vi hai trăm mét, để nhìn rõ hơn.

- Đoàn đoàn.

Bỗng nhiên có tiếng súng vang lên. Lâm Vân hơi ngạc nhiên, một khu vực ở sâu trong núi như vậy, sao lại có tiếng súng được nhỉ? Lâm Vân liền mở rộng thần thức ra ngoài, thì thấy có ba gã binh sĩ vừa chạy vừa nổ súng.

Trong đó có một người bị thương rất nặng, được đồng bạn vác lên lưng, không biết sinh tử thế nào.

Một người thì cầm súng tự động, bảo vệ cho hai người kia. Khuôn mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Lâm Vân kiểm tra ở đằng sau của bọn họ, nhưng không nhìn thấy gì cả. Mà gã binh sĩ kia vẫn không ngừng nổ súng vào không trung.

Chuyện gì vậy nhỉ? Thật là quái dị. Tên kia thừa đạn hay sao mà bắn loạn xạ lên thế? Vả lại, những người này vào đây làm gì?

Những chuyện như vậy, bình thường Lâm Vân sẽ không quan tâm. Nhưng tên binh lính kia không ngừng nổ súng, khiến hắn rất tức giận. Phải biết rằng, Sinh Hồn Hoa sợ nhất là ồn ào. Nếu xung quanh đó có một cây, thì chả phải làm hỏng sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền đi lên ngăn cản người lính cầm súng kia.

- Cậu thừa đạn hay sao mà cứ bắn linh tinh vậy?

Lâm Vân trách móc hỏi.

- A, anh là ai? Là khách du lịch à? Mau chạy đi, chỗ này có tà vật.

Người binh lính bị Lâm Vân ngăn cản, hơi sững sờ, đảo mắt đã kêu Lâm Vân rời khỏi đây.

Lâm Vân nhướn mày, nhìn vẻ mê man và sợ hãi của hai người, là biết bọn họ bị thứ gì làm cho kinh hãi, tinh thần mới rơi vào trạng thái khẩn trương như vậy.

Lâm Vân liền khẽ vươn tay, có hai tia sáng chui vào óc của hai người. Hai người lính kia chỉ cảm thấy đầu óc thoải mái, hai người rùng mình một cái, đã bình tĩnh lại.

- Thiết Tử, cậu chạy trước đi, rồi gọi điện thoại cầu cứu. Điện thoại của tôi đã bị mất rồi.

Người binh lính cầm súng vừa mới tỉnh táo, định lấy điện thoại ra gọi, nhưng phát hiện điện thoại của mình đã mất.

- Điện thoại của mình cũng bị mất.

Người binh lính công theo đồng bạn buông đồng bạn xuống rồi nói.

- Ủa, sao anh lại ở chỗ này? Anh là khách du lịch à? Mau chạy đi, chỗ này xuất hiện tà vật. Nhưng trước khi đi, anh có thể cho tôi mượn điện thoại được không?

Binh lính kia rõ ràng lặp lại những lời đã hỏi Lâm Vân lúc này.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Vậy thì xin lỗi rồi, điện thoại của tôi không cho người khác mượn được. Tôi sẽ không nói nguyên nhân trong đó. Huống hồ, cho dù hai người gọi điện thoại cầu cứu thì sao chứ? Cũng phải mất vài tiếng thì trực thăng mới tới được nơi này. Đến lúc đó, thì không phải đã muộn sao?

Hai người lính kia sững sờ. Không ngờ người thanh niên này lại keo kiệt như vậy. Mượn điện thoại dùng một lát cũng không cho mượn.

- Tiểu tử, vậy thì tôi xin lỗi trước. Tôi không muốn đánh cậu đâu, nhưng vì cần dùng điện thoại, tôi đành phải làm vậy.

Binh sĩ tên Thiết Tử kia nói xong, liền đánh về phía Lâm Vân.

- Thiết Tử, nhẹ tay thôi. Chỉ cần khống chế, mượn điện thoại của hắn là được.

Người binh sĩ kia thấy Thiết Tử đã lao tới, sợ bạn của mình làm người du khách này bị thương, đành lên tiếng nhắc nhở.

Lâm Vân mỉm cười, vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thiết Tử còn chưa tới gần hẳn, đã đột nhiên ngã sang một bên. Giống như y cố tình ngã xuống đó vậy. Không hề có một tác động nào.

- Cái gì thế?

Thiết Tử bò lên, nhìn thoáng qua Lâm Vân, lại vung chân đá về phía hắn.

Lâm Vân vẫn đứng im như vậy. Mắt thấy một cước kia sắp đá trúng hắn. Khóe miệng của Thiết Tử hơi nhếch. Ai bảo không cho ta mượn điện thoại.

Bùn đất bay tán loạn, một tiếng A vang lên. Thiết Tử đau đớn ôm chân của mình. Rõ ràng đã sắp đá trúng người kia, vậy mà lại vô duyên vô đá trúng vào một tảng đá bên cạnh. Mà người kia vẫn đứng đó, không bị ảnh hưởng gì cả. Hai lần đánh hụt, khiến Thiết Tử đã giận dữ. Y gầm lên một tiếng, muốn tấn công lần thứ ba.

- Thiết Tử, dừng tay.

Người binh sĩ đứng bên cạnh tên là Thập Bàng này đã nhận ra Lâm Vân không phải là người bình thường. Nếu như một lần, còn có thể nghĩ là Thiết Tử đen đủi. Nhưng liên tục hai lần, hơn nữa đều những sai lầm khó có khả năng. Thì ai cũng hiểu sai lầm của Thiết Tử có liên quan tới người này.

Trong vùng núi sâu như vậy mà vẫn dám đi dạo một mình, hiện tại nhớ tới mới thấy quái dị. Thiết Tử thu chân, y cũng nhận ra là có vấn đề.

- Chúng tôi đang chấp hành nhiệm vụ ở trong này. Tôi tên là Thập Bàng, đây là hai người đồng đội của tôi Thiết Tử và Vương Quý. Bởi vì lúc thi hành nhiệm vụ xảy ra vấn đề, có ba người đã bị nhốt ở trong khe núi. Cho

nên chúng tôi phải nhanh đi ra ngoài để xin viện trợ. Tôi không quan tâm anh là ai, tôi chỉ mượn điện thoại của anh dùng một lát mà thôi.

Binh lính tên là Thập Phương nói.

Lâm Vân cười một tiếng:

- Cho dù tôi có cho các cậu mượn điện thoại, cũng không còn kịp rồi. Nếu như nhất định phải cứu người, thì để tôi gọi điện thoại giúp. Chứ mượn điện thoại thì không được.

Lâm Vân đương nhiên không muốn mấy người này mượn điện thoại. Bởi vì điện thoại đó là của vợ hắn, Vũ Tích. Nó chỉ qua tay hắn và vợ, còn là công cụ do đích thân hắn làm.

- À...

Thập Phương thật không ngờ mình đã nói như vậy rồi, người này vẫn không cho mượn điện thoại. Nhưng y làm sao có thể nói số điện thoại của tổ chức cho người này được. Tổ chức của bọn họ không giống như Long Ảnh, có thể mang đi tuyên truyền khắp nơi.

Long Ảnh là bộ đội đặc công quốc tế. Được tuyên truyền ra ngoài để tạo cho người dân một cảm giác an toàn. Long Ảnh càng lợi hại, danh tiếng của quốc gia càng lớn.

Nhưng tổ chức đặc công của y không phải là tổ chức quốc tế, là tổ chức đặc công chân chính của quốc gia. Mọi nhiệm vụ đều phải giữ bí mật. Chứ không thể rêu rao như Long Ảnh được.

- Không được à? Không được thì thôi, đừng nói là tôi không giúp các cậu đấy.

Lâm Vân nói xong, thử phóng thần thức ra ngoài. Hả muốn nhìn xem đám người này gặp khó khăn gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 405: Miêu Di Gặp Nạn

X

in lỗi rồi. Mọi nhiệm vụ của chúng tôi đều phải giữ bí mật. Lần này cũng không ngoại lệ. Nhưng đồng đội của tôi hiện tại đang gặp nguy hiểm. Mong anh giúp một việc. Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, đội của chúng tôi tên là Hắc Lang, một trong những bộ đội đặc công của quốc gia. Tôi nghĩ chắc anh cũng biết, một số quân đội là bí mật của quốc gia. Tôi nói tên của đội chúng tôi ra, là muốn mượn anh điện thoại.

Thập Phương cẩn thận nói.

Dù y không muốn nói như vậy, nhưng vài người đồng đội của mình đang nguy tại sớm tối. Nếu chậm trễ một phút là nguy hiểm một phút. Chỉ là không ngờ người này lại keo kiệt như vậy.

- Hắc Lang? Tên nghe quen quen.

Lâm Vân trầm tư một lát. Lập tức nhớ ra, hẳn cũng biết đội đặc công này.

Đội trưởng của bọn họ không phải là Vũ Kiến sao? Nhớ ngày đó, lúc mình còn mới huấn luyện Long Ân, Thái Giang còn dẫn đội viên đối đầu với Hắc Lang của Vũ Kiến đó thôi.

Lâm Vân cười hắc hắc nói:

- Tôi đã từng nghe qua tên của đội đặc công các cậu rồi. Đội trưởng của các cậu vẫn là Vũ Kiến à?

Thập Phương và Thiết Tử nghe vậy đều sửng sốt. Người này làm sao lại biết Hắc Lang? Chẳng lẽ hẳn cũng là người trong quân đội? Nghĩ tới thủ đoạn cao thâm của Lâm Vân, trong lòng Thập Phương rất hưng phấn. Nếu hẳn là

người trong quân đội, nhờ hãn hỗ trợ thì đội trưởng của họ có lẽ sẽ được cứu. Nhưng nghĩ tới nguy hiểm mà các đồng đội của mình gặp phải, chắc người này cũng không giúp được gì.

- Xin hỏi anh là ai?

Mặc dù biết người này không thể giúp, nhưng có thêm một người là có thêm phần sức lực.

- Tôi là Lâm Vân.

Lâm Vân biết Thập Phương muốn nhờ mình hỗ trợ. Cho dù cậu ta không nói, Lâm Vân cũng quyết định giúp bọn họ. Không phải vì hãn cảm thấy có lỗi khi không cho mượn điện thoại. Bởi vì Lâm Vân phát hiện một người quen trong số những người bị vây ở hòn đảo kia.

Nếu là lúc trước, hãn cứu người đó vì hảo cảm hoặc vì hứng thú.. Nhưng hiện tại hãn không thể không cứu. Bởi vì đó chính là chị họ của Tĩnh Như, Miêu Di. Mặc dù kỳ quái vì sao Miêu Di lại ở đây, nhưng nhớ lại Tĩnh Như đã từng nói, chị họ của nàng đi ra ngoài làm nhiệm vụ vài năm rồi. Chắc cô ta đã gia nhập Hắc Lang.

Không ngờ Hắc Lang lại tuyển con gái vào.

Tuy nhiên tình cảnh hiện tại của Miêu Di và đồng đội của cô ta không được tốt lắm. Có sáu người, thì hai người đã bị hôn mê. Bọn họ đang chen chúc ở một hòn đảo chỉ rộng mấy mét vuông. Xung quanh hòn đảo có bờ lúc nhúc những con sâu lông trông rất ghê tởm.

Dù không biết con sâu lông kia là con gì, nhưng nhìn xương trắng xung quanh đó là biết, nhất định đã bị con sâu đó gặm hết.

Mà ngay cả xương, đám sâu lông kia cũng không buông tha. Rất nhanh, số xương đó đã bị đám sâu gặm nốt. Có thể nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên mặt

bọn họ. Trong sáu người, thì bốn người như Miêu Di mặc quần áo quân đội. Còn hai người mặc quần áo bình thường, trong đó có hai cô gái đã bị ngất.

Mỗi khi đám sâu lông đó tới gần, thì bọn họ lại dùng súng để bắn. Hơn nữa bọn họ còn đốt một vòng lửa bảo vệ xung quanh. Nhưng vòng lửa kia đã không còn giữ được lâu nữa.

Có thể tưởng tượng, một khi vòng lửa kia đốt hết nhiên liệu, đám sâu lông nhất định sẽ xông lên. Những người ở đó sẽ không thoát khỏi số chết. Tình hình quả thực rất khẩn cấp.

Có điều Lâm Vân không nghĩ ra, mấy người này chạy tới một nơi thâm sơn cùng cốc như vậy làm gì?

- Anh là Lâm Vân, huấn luyện viên Lâm của Long Ảnh?

Thập Phương lập tức kêu lên. Lâm Vân chính là người mà y sùng bái nhất. Thật không ngờ lại gặp được hắn ở đây. Nếu không phải cảm giác này quá chân thực, thì y còn tưởng mình đang nằm mơ.

- Ủ, cậu biết tôi à?

Lâm Vân mỉm cười nhìn Thập Phương. Theo tuổi của Thập Phương, lúc mình mới dạy Long Ảnh, chắc y còn chưa gia nhập Hắc Lang. Vì sao lại biết mình.

- Sao lại không biết chứ. Cả quân khu ai mà không biết danh tiếng của anh. Anh chính là truyền kỳ mà.

Thập Phương lộ vẻ sùng bái, ngay cả Thiết Tử cũng như vậy.

- À, không phải cậu đang vội cứu đồng đội sao?

Lâm Vân thấy Thập Phương hình như đã quên việc cứu người, đành lên tiếng nhắc nhở.

- Đúng rồi, Lâm tiền bối, mong anh cứu mấy người đồng đội của tôi. Còn có năm người không thuộc đội của chúng tôi cũng bị vây trên hòn đảo nhỏ đó.

Thập Phương vội vàng nói. Y nhớ ra lúc này không phải là lúc ái mộ.

Lâm Vân gật đầu, xem ra đám sâu lông kia đã ăn thịt nhiều người. Lâm Vân lấy một viên đan dược đưa cho Thập Phương:

- Cho bạn cậu uống viên thuốc này đi. Cậu ta bị trúng độc rất nặng.

Vừa nhìn khuôn mặt xanh lét của người kia, Lâm Vân liền biết y đã trúng độc. Tuy nhiên, dù loại độc đó lợi hại, nhưng không là gì với Lâm Vân cả.

- Chờ đồng đội của cậu tỉnh lại, các cậu có thể lựa chọn đi tới đó hoặc chờ ở đây. Tôi đi trước xem thế nào.

Lâm Vân nói xong liền xoay người. Chỉ trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của Thập Phương và Thiết Tử.

Lúc này Thập Phương mới phản ứng:

- Trời ạ, không ngờ mình có thể thấy huấn luyện viên Lâm trong truyền thuyết ở đây. Thật là may mắn mà. À, mình chưa nói vị trí cho Lâm tiền bối, thì anh ấy cứu người kiểu gì? Xong đời rồi, mình chủ quan quá.

- A, Thập Phương, thuốc này có hiệu quả tốt thật. Sắc mặt của Vương Quý trở lại bình thường rồi này. Lâm tiền bối quả nhiên là lợi hại. Chỉ là không biết anh ấy làm cách nào để tìm được người?

Thiết Tử vịn Vương Quý lên, hưng phấn nói.

....

- Đội trưởng, nên làm gì bây giờ? Số nhiên liệu kia sắp hết rồi, đạn cũng không còn nhiều. Mà ba người Thập Phương kia, xem ra cũng không thể nhất thời tìm được viện trợ.

Một tên đội viên áp chế sự kinh hoàng trong lòng, run giọng hỏi.

Y không sợ chết, nhưng bị một đám sâu lông như vậy ăn thịt thì quá kinh khủng. Nghĩ tới thôi mà cũng nổi cả da gà rồi.

- Trương Quang, cậu cứ tập trung ngăn cản nó đi. Được phút nào thì hay phút đấy. Một khi đám sâu lông đó vào được, chúng ta thà tự sát chứ không thể chết trong tay nó.

Sắc mặt của Miêu Di đã trắng bệnh. Là con gái, nên cô ta còn sợ đám sâu lông hơn cả đội viên nam kia. Nhưng cô ta là đội trưởng, không thể không kìm nén sự sợ hãi, ra lệnh như vậy. Đã vô số lần, khi đám sâu tới gần, cô ta đã muốn nôn mửa một trận.

- Nếu không được, thì chúng ta có thể nhảy vào hồ rồi bơi đi. May ra tránh được một mạng.

Một binh lính khác run giọng nói.

- Hừ, cậu thử nhảy xem, có ai ngăn cản cậu đâu. Nếu không phải vì những tên khốn kiếp các cậu, thì chúng ta đâu có bị vây hãm ở chỗ này? Còn khiến nhiều đồng đội bị chết oan nữa.

Miêu Di hừ lạnh một tiếng, vừa nói xong đã không chịu nổi.

Cái mùi của con sâu lông kia còn chán ghét hơn cái thân hình của nó. Một mùi tanh tươi nồng nặng xông vào mũi, khiến Miêu Di phải nôn ra nước. Sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Người nam tử bị Miêu Di mắng kia, nhìn sâu lông chẳng chịt trong hồ, cố kiềm nén sự buồn nôn, không dám phản bác lời của Miêu Di.

Lâm Vân tới gần hòn đảo, nhìn sắc mặt trắng bệch của Miêu Di, có chút buồn cười, nhưng cũng không khỏi không bội phục tâm tính của Miêu Di. So với mấy năm trước, cô ta đã thành thực hơn nhiều lắm. Nếu là mấy năm trước, chắc cô ta đã ngắt đi, làm gì còn tỉnh táo để chỉ huy.

Ngọn núi này không nhỏ, kéo dài tới tận bên trong rừng sâu. Thần thức của Lâm Vân mạnh như vậy, nhưng vẫn không phóng tới cuối ngọn núi. Nơi này có cái gì đó đã ngăn cản thần thức, chỉ có thể sử dụng trong phạm vi 20 km.

Lâm Vân không ngờ một nơi như vậy lại có thứ ngăn cản thần thức. Hắn đã thấy một số khu vực tự nhiên có thể làm được như vậy. Nhưng chưa có nơi nào ngăn cản được thần thức của hắn. Hắn rất rõ ràng tu vị của mình. Ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng không thể chống đỡ được. Vậy mà thần thức của hắn lại bị ngăn cản trong một khe núi bình thường. Nơi này chắc chắn không bình thường.

Lâm Vân bắt đầu có hứng thú với khe núi này.

Gọi là khe núi, còn không bằng nói là một mạch nước ngầm. Xung quanh khe núi cơ hồ là vách đá. Ở cuối khe núi có một dòng sông. Dòng sông này không chiếm hết vị trí cuối của khe núi, hai bên có chỗ khoảng vài mét không bị nước đi vào

Nhưng có thể tưởng tượng, một khi có mưa to, phạm vi đó cũng sẽ bị nước trong sông nhấn chìm.

Dòng sông kia rộng chừng ba mươi mét, nơi hẹp nhất khoảng vài mét. Trên mặt sông có rất nhiều hòn đảo nhỏ. Mà đám người Miêu Di đang ở trên một hòn đảo nhỏ. Tuy nhiên, xung quanh hòn đảo đó có chỉ chút những con sâu lông.

Thậm chí xung quanh đó vài chục mét cũng toàn là sâu lông. Kể cả hai bên bờ, đám sâu lông cũng bò lúc nhúc ở đó. Lâm Vân không biết vì sao lại có nhiều sâu lông ở đây như vậy. Cũng không biết đám người Miêu Di làm thế nào trèo được lên được hòn đảo nhỏ. Nhưng để đối phó với nhiều sâu lông như vậy, không phải đơn giản. Nhìn mấy bộ xương bị biến mất kia, không biết là đám sâu lông đã ăn hay bị nó kéo xuống dưới. Nhưng cũng biết, nếu dùng thuyền di chuyển trong con sông này, sẽ rất nhanh bị bọn sâu lông ăn sạch.

Lâm Vân nhìn tình cảnh của mấy người kia. Cứu bọn họ rất đơn giản, nhưng Lâm Vân không muốn làm những điều quá kinh thế hãi tục. Nếu bay qua đó rồi mang bọn họ rời đi, thì hơi quá. Huống hồ hắn còn muốn thăm dò dòng sông này một lần. Mặc dù đám sâu lông kia nhiều vô số kể, nhưng nhất định phải tiêu diệt hết bọn chúng.

Tốt nhất là có một cái thuyền. Thuyền của người khác, sâu lông có thể ăn. Nhưng thuyền Lâm Vân làm, đám sâu lông kia sao có thể ăn được. Có thuyền đi lại thì tiêu diệt đám sâu lông cũng đơn giản hơn.

Nhìn mấy người kia, có lẽ bọn họ còn kiên trì được mười phút. Lâm Vân đi tới một bên, chém đứt vài cây đại thụ. Một tu sĩ tương đương với tu sĩ Hóa Thần, muốn luyện chế một thuyền gỗ bình thường, thì không khó khăn gì. Chứ nói gì hắn còn có Tinh Hỏa màu tím.

Lâm Vân rất nhanh đã luyện hóa vài cây đại thụ thành những mảnh gỗ lơ lửng trên không. Những mảnh gỗ này, dưới sự khống chế của Lâm Vân đã biến thành một con thuyền nhỏ. Lâm Vân lại tạo vài trận pháp xung quanh con thuyền. Đảo mắt, Lâm Vân dùng những vật liệu gỗ bình thường, luyện chế thành một pháp khí thuyền gỗ Hạ Phẩm. Là Hạ Phẩm trong số Hạ Phẩm. Nếu không có hỏa diễm và trận pháp, có lẽ ngay cả pháp khí cũng không được tính.

Tuy nhiên, con thuyền nhỏ mặc dù chỉ là pháp khí Hạ Phẩm, nhưng còn cứng rắn hơn thuyền bình thường mấy lần. Đây không phải là dùng ván gỗ đóng thành. Mà là dùng thủ pháp luyện khí để luyện chế.

Con thuyền chỉ rộng hai mét, dài sáu mét, nhưng Lâm Vân thấy rất hài lòng. Ném con thuyền xuống dòng sông, rồi đạp lên. Lâm Vân đã nhìn thấy vòng lửa bảo vệ xung quanh đám người Miêu Di đã tắt. Vô số sâu lông lập tức lao tới. Dù đã không ngừng nổ súng, nhưng không thể tiêu diệt được hết đám sâu lông đó.

Khuôn mặt mấy người này đã trắng như tờ giấy vậy. Miêu Di run rẩy, thậm chí còn muốn lấy súng tự sát. Nhưng vừa nhĩ tới cho dù tự sát, thân thể của mình vẫn không thoát khỏi miệng của đám sâu lông này. Một người bình thường kiên cường như Miêu Di, cũng không nhịn được rơi nước mắt vì sợ hãi.

- Tôi không chịu được nữa rồi.

Một tên nam tử kêu lên, rồi nhảy xuống sông. Y muốn dùng khả năng bơi của mình để chạy trốn.

Nhưng y vừa rơi xuống nước, đã có vô số sâu lông bao vây y lại. Thậm chí còn nghe thấy tiếng tặc lưỡi của bọn chúng. Rất nhanh, một vũng máu đã nổi lên mặt nước. Kiểu này cho dù y không chết cũng thân tàn.

Lâm Vân thở dài, đã không có năng lực, thì cần gì phải tới ngọn núi này làm gì cơ chứ? Nhưng hắn lại lắc đầu với suy nghĩ này của mình. Nếu ở đây có thứ giá trị với hắn, có lẽ cho dù nguy hiểm hơn, hắn cũng tới.

Không biết đám người này tới đây làm gì. Nhưng Lâm Vân biết nơi này có thứ khiến hắn quan tâm. Nếu không tìm kiếm tra một lần, hắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Mặc dù biết Địa Cầu không có môn phái Tu Chân gì cả, nhưng Lâm Vân biết thời viễn cổ, Địa Cầu khẳng định có rất nhiều người Tu Chân. Bằng không thì hắn đã không kiếm được Hồn Độn Sơn Hà Đồ ở đây rồi.

Tên nam tử nhảy xuống sông rồi bị đám sâu lông ăn sạch đã khiến những người còn lại suy sụp hoàn toàn. Thậm chí đã có sâu lông bò lên ống quần một người.

Ngoại trừ sợ hãi ra, bọn họ chỉ cầu mong đây là một cơn ác mộng.

- A, đám sâu lông kia lui rồi kia...

Trương Quang bỗng nhiên phát hiện đám sâu lông giống như bị cái gì hút trở về. Ngay cả con sâu lông bám trên quần y nữa.

Ba người còn đứng sững sờ nhìn đám sâu lông thối lui, bọn họ vẫn không dám tin tưởng. Cả ngày hôm nay bọn họ đã giết chết hàng ngàn, hàng vạn con sâu lông. Nhưng đám sâu lông kia không hề có ý lui lại. Vì sao lúc bọn chúng sắp đạt được mục tiêu thì lại bỏ qua vậy. Thật không bình thường chút nào.

- Mọi người nhìn kia, những con sâu lâu đều bao vây một con thuyền nhỏ. Người kia là ai vậy? Hắn tới cứu chúng ta à? Tuy nhiên, người đó xong đời rồi. Chúng ta đi nhanh lên thôi. Đám sâu lông ăn xong người kia, khẳng định sẽ quay trở lại.

Một nam tử tóc dài mặc quần áo bình thường kêu lên. Miêu Di và một người đồng đội khác mới chú ý tới con thuyền của Lâm Vân.

Trong lòng Miêu Di thầm than một tiếng. Không biết người kia có phải hay không tới cứu mấy người mình. Nhưng có lẽ hắn không ngờ vừa mới tới đã bị đám sâu lông bao vây. Cái cảnh sâu lông ăn cả con thuyền, cô ta đã tận mắt nhìn thấy.

Hiện tại cho dù sâu lòng đã bị người kia hấp dẫn, nhưng bọn họ chạy kiểu gì? Chẳng lẽ nhảy xuống sông tự vẫn sao? Bọn họ không dám làm vậy. Lúc trước một người không phải vừa nhảy xuống, chưa tới ba phút đã bị sâu lòng ăn hết sao?

Miêu Di cảm thấy khuôn mặt của người trên thuyền quen quen. Cho dù cách xa, nhìn không rõ ràng lắm, nhưng Miêu Di vẫn có cảm giác quen thuộc. Cô ta chỉ cầu mong người đó không phải là thân thích hoặc là bằng hữu tới cứu cô ta. Nhưng ngẫm lại, việc mình đi ra ngoài làm nhiệm vụ, người trong nhà không ai biết. Chứ nói gì lần này chỉ tình cờ gặp nạn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 406: Sơn Hà Đồ?

L

âm Vân cũng rất buồn bực. Hắn lấy một viên linh thạch Trung Phẩm ra là để bóp nát thành bụi phấn, sau đó rải bụi phấn lên trên mặt sông. Rồi dùng một ngọn Tinh Hỏa thiêu đốt. Không ngờ vừa lấy linh thạch ra, đám sâu lông kia đã không chút do dự lao về phía hắn. Lẽ nào những con sâu lông này lại thích linh thạch?

Linh thạch dùng để cung cấp cho linh khí hoặc là linh vật, những con sâu lông này cần linh thạch làm gì? Lâm Vân thật không nghĩ ra nguyên nhân trong đó.

Tuy nhiên, nhớ tới thứ ngăn cản thần thức kia, Lâm Vân nghĩ bụng, nói không chừng đám sâu lông này do một tu sĩ trước kia nuôi dưỡng. Chỉ là nuôi một đám động vật cấp thấp, không có sức chiến đấu gì, lại chán ghét như vậy, chỉ tốn phí lương thực mà thôi.

Sự công kích của đám sâu lông này cơ hồ không đáng kể gì. Cho dù số lượng của chúng rất nhiều, nhưng không hề có uy hiếp với một tu sĩ Luyện Khí Kỳ cấp thấp. Nói gì tới tu sĩ Trúc Cơ hay Hóa Thần cơ chứ.

Thật không biết là tên tu sĩ ngu ngốc nào nuôi được con vật như vậy. Nhìn đã thấy khó chịu rồi.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, liền ném một ngọn lửa màu tím xuống nước. Đồng thời phóng tinh lực ở dưới chân. Ngọn lửa màu tím kia nhanh chóng lan rộng trên mặt sông. Dùng bột phấn của linh thạch để khiến ngọn lửa lan tới bờ sông.

Mặt sông giống như bị trái dầu phía trên vậy. Ngọn lửa càng ngày càng lan xa, càng ngày càng nóng.

Vô số tiếng chít chít vang lên. Đám sau lông kia lập tức biến mất vô tung vô ảnh. Không phải là bị chết cháy, mà bị đốt thành hư vô. Kể cả đám sâu lông bò ở vách núi cũng bị đốt thành tro bụi.

Ngọn lửa màu tím dùng tốc độ nhanh nhất lan tràn cả khe núi. Chỉ cần những nơi có sâu lông, đều bị ngọn lửa màu tím đốt rụi, không bỏ sót một con.

Ba người đứng trên đảo, trợn mắt há mồm nhìn một màn này. Ở trên mặt sông được đổ dầu khi nào vậy?

- Không đúng, chẳng những trên mặt sông, ngay cả dưới sông cũng có lửa.

Người nam tử tóc dài kêu lên. Hai người kia liền nhìn xuống, quả nhiên ngay cả dưới mặt sông cũng có ngọn lửa.

- Xong rồi, ngay cả sâu lông cũng bị đốt như vậy, chúng ta làm sao có thể sống sót? Liệu có phải là do dung nhạm bộc phát hay không?

Tên tóc dài kinh hãi nói.

- Thà tôi bị chết cháy còn hơn là bị đám sâu lông kia ăn hết.

Miêu Di cũng bị ngọn lửa màu tím dọa không nhẹ. Nhưng so với sự uy hiếp của sâu lông, ngọn lửa màu tím đỡ hơn nhiều.

- Ủa, mọi người có phát hiện ra không. Nhiệt độ xung quanh tuy rất cao. Các hòn đảo nhỏ khác cũng bị đốt. Nhưng hòn đảo mà chúng ta đang đứng lại không bị sao cả.

Trương Quang ngạc nhiên nói.

Tên tóc dài cũng cảm giác được:

- Đúng vậy, xem ra là do chúng ta ăn ở tốt. Trước khi đi làm nhiệm vụ, tôi còn đi chùa thắp hương khấn phật cơ mà. Đúng là thiêng thật đó.

Tên tóc dài nói xong, tiện tay cầm băng đạn hết đạn ném ra ngoài. Băng đạn vừa tiếp xúc với ngọn lửa liền biến thành hư vô.

Ba người hít vào một hơi. Sức nóng kinh khủng thật. Khó tránh đám sâu lông kia đều biến thành tro bụi. Ngay cả băng đạn bằng thép cũng không chịu nổi. Nhiệt độ của ngọn lửa này là bao nhiêu vậy?

Nhưng nước của con sông rõ ràng không bị đun sôi, tình cảnh thật là quỷ dị.

- Ủa, mọi người nhìn xem, con thuyền nhỏ kia...

Tên tóc dài lại kêu lên, đầy kinh ngạc.

Xung quanh đều bị bao trùm bởi ngọn lửa màu tím, nhưng con thuyền nhỏ kia vẫn như vững vàng ở đó, không có chút sụt mẻ nào.

- Kia là thuyền gì vậy?

Bỗng nhiên Đùng một tiếng. Xung quanh tản ra một mùi hương kỳ quái. Đồng thời ngọn lửa màu tím cũng biến mất vô tung vô ảnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Con thuyền và người kia vẫn ở đó. Chỉ là đã không thấy ngọn lửa. Đám sâu lông đông hung nhúc cũng biến mất. Ngay cả mùi thối của chúng cũng tan biến.

Trừ cảm giác hơi nóng mà ngọn lửa kia lưu lại, nơi đây thật giống như chưa từng phát sinh ra chuyện gì vậy.

Ba người này đứng lặng tới đó, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần. Nhìn con thuyền nhỏ chậm rãi đi tới, bọn họ liền lau mồ hôi trên trán. Đến bây giờ, ba người vẫn không dám tin là thật. Đám sâu lông nhiều vô cùng vô

tân, rõ ràng bị một ngọn lửa quái dị và khủng bố thiêu đốt hết. Mà thuyền nhỏ vốn tưởng rằng cũng bị đốt hủy, vẫn chậm rì rì đi tới.

Lâm Vân nhảy đi lên hòn đảo nhỏ, thấy mấy người này vẫn còn sững sờ, liền lên tiếng:

- Này, Miêu Di, cô không sao chứ?

Miêu Di thở phào một cái. Hôm nay trải qua quá nhiều chuyện, khiến đầu óc của cô ta có chút tải không được. Lúc này hồi phục tinh thần mới nhìn rõ người trước mặt:

- A, Lâm Vân, là anh?

- Ủ, tôi còn tưởng cô sợ đến mức choáng váng?

Lâm Vân cười cười. Hiện tại tóc tai của Miêu Di bù xù, quần áo rách rưới, đúng là có chút chật vật.

- Sao anh lại ở chỗ này?

Miêu Di vẫn sững sờ nhìn Lâm Vân.

- À, tôi tới đây hái thuốc.

Lâm Vân trả lời.

Hái thuốc? Miêu Di nhú mày, lại không biết nên nói gì, chỉ nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn anh đã cứu mạng. Tôi còn tưởng rằng phải chết ở đây.

Lâm Vân chưa lên tiếng, nam tử tóc dài đã đi lên chào hỏi:

- Tôi là Trịnh Phi, cảm ơn anh đã cứu chúng tôi. Nếu không nhờ anh, chắc chúng tôi đã bị bọn sâu kia ăn sạch rồi.

Nói xong, trong mắt của Trịnh Phi vẫn còn sự sợ hãi. Người trước mặt này thật đúng là thâm bất khả trắc. Không biết ngọn lửa màu tím quý dị kia có phải là do người này phóng ra hay không? Nếu đúng như vậy, thủ đoạn của hắn thật khủng bố.

Dù rất muốn biết, nhưng Trịnh Phi cũng rất có chừng mực. Biết điều gì có thể hỏi, điều gì không thể hỏi. Nên chỉ mang theo vẻ cung kính cảm ơn Lâm Vân.

- Trương Quang cảm ơn ơn cứu mạng.

Trương Quang cũng rất tò mò ngọn lửa kia có phải là của Lâm Vân hay không. Nhưng nếu là của hắn, thì chắc người ta không thích bị hỏi.

Khác với Trịnh Phi, Trương Quang biết quốc gia có một tổ chức dị năng. Cho nên cho dù khiếp sợ, nhưng y không quá bất ngờ.

- Không phải cô làm trong ngành cảnh sát sao? Vì sao lại chạy tới Hắc Lang rồi? Đội trưởng của các cô vẫn là Vũ Kiến à?

Lâm Vân rất kỳ quái vì sao Miêu Di lại chạy tới đội đặc công làm gì.

Nghe thấy Lâm Vân quen biết Vũ Kiến, Trương Quang lại ngạc nhiên. Lâm Vân? Chẳng lẽ là hắn, huấn luyện viên Lâm kia? Trương Quang nghĩ tới đây liền giật mình, nhìn chăm chú về phía Lâm Vân, trong mắt còn có một tia cuồng nhiệt.

Trong quân khu, không ai là không biết danh tiếng của Lâm Vân. Ai cũng muốn được làm thủ hạ của hắn.

Miêu Di không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả. Cô ta biết Lâm Vân quen Vũ Kiến. Thấy Lâm Vân hỏi, đành phải trả lời:

- Đội trưởng Vũ Kiến đã điều đi nơi khác rồi. Đội trưởng của Hắc Lang hiện tại là tôi. Tôi vốn là thành viên nữ của đội nữ Hắc Lang. Làm đội trưởng chỉ là tạm thời hỗ trợ mà thôi.

- Ngài có phải là Lâm tiền bối, huấn luyện viên của Long Ảnh không?

Bây giờ Trịnh Phi mới biết những người mặc áo quân đội này là người của bộ đội đặc công Hắc Lang. Trong lòng thầm nghĩ, khó trách mấy người này có bản lĩnh như vậy. Nhưng danh tiếng của bọn họ còn kém Lâm Vân nhiều lắm.

- Không sai.

Lâm Vân mỉm cười. Cho dù thấy ánh mắt của Miêu Di nhìn về phía Trịnh Phi có chút địch ý, nhưng đây không phải là việc mà hắn quan tâm.
[/CHARGE][[/HIDE]

- Tiền bối tới đây tìm thảo dược phải không? Không biết tiền bối muốn tìm loại thảo dược gì? Gia đình tôi vốn làm nghề trung y gia truyền, mà tôi thì rất quen thuộc vùng này. Nói không chừng tôi lại giúp được tiền bối.

Khi Trịnh Phi biết người này là Lâm Vân, thần sắc càng thêm kính sợ, ánh mắt còn lộ ra một tia hưng phấn khó ức chế.

Gia đình trung y? Còn quen thuộc với vùng này nữa? Lâm Vân nghĩ ngợi, dù không ôm hy vọng gì, nhưng vẫn lấy một tờ giấy trắng, rồi vẽ phác thảo hình dáng của Sinh Hồn Hoa đưa cho Trịnh Phi.

- Hàm Tu Hoa?

Trịnh Phi vừa nhìn tờ giấy, liền kêu lên.

- Cậu cũng biết loại cây này à?

Lâm Vân vội vàng hỏi. Nếu Trịnh Phi cũng nhận ra Sinh Hồn Hoa này, nói không chừng y lại biết nó mọc ở đâu.

- Tôi có biết. Ba năm trước tôi đã nhìn thấy loại hoa này. Cây đấy mọc trong một cái động, đi thẳng về hướng này khoảng 5km thì thấy. Nhưng không biết nó còn có ở đấy hay không.

Trịnh Phi trả lời.

Lâm Vân âm thầm cao hứng. Cho dù đã ba năm nhưng khẳng định vẫn còn Sinh Hồn Hoa ở đó. Mặc dù loại hoa này chỉ sống được một năm, nhưng nó hay mọc cùng một chỗ với nhau.

- Tôi có thể dẫn tiền bối tới nơi đó. Tôi vẫn còn nhớ vị trí.

Trịnh Phi lập tức xung phong nhận việc.

Lâm Vân lấy hai viên đan dược đưa cho Miêu Di. Nhìn hai người hôn mê rồi nói:

- Cho hai người, mỗi người uống một viên.

Bỗng nhiên có tiếng gọi từ phía xa xa:

- Đội trưởng, mọi người không sao chứ?

Lâm Vân nhìn thấy ba người Thập Phương chèo một cái bè gỗ đơn giản tới đây. Cho dù chỉ là mấy cái cây buộc lại, nhưng trong một thời gian ngắn, làm được như vậy cũng không đơn giản.

Hai cô gái hôn mê vì bị trúng độc đã tỉnh lại. Lúc đầu còn ngạc nhiên, nhưng khi nghe thấy là Lâm Vân giúp đỡ, liền không còn ngạc nhiên nữa.

Hai cô gái này, một người là đội phó của Hắc Lang, Phó Khiết. Người kia có mái tóc dài, tên là Hồ Ny. Cô gái tên Hồ Ny thuộc nhóm người của Trịnh

Phi. Nhóm người của Trịnh Phi vốn có sáu người, nhưng hiện tại chỉ còn lại Trịnh Phi và cô ta.

- Miêu Di, dù không biết các cô tới đây kiểu gì, nhưng hiện tại các cô ngồi thuyền của tôi trở về đi. Tôi và Trịnh Phi sẽ ngồi trên cái bè nhỏ kia đi tìm thuốc.

Lâm Vân thấy mấy người đã an toàn, thì đề nghị bọn họ trở về. Còn hẳn tiếp tục tìm Sinh Hồn Hoa.

- Huấn luyện viên Lâm, hôm nay nhờ có anh, bằng không toàn bộ chúng tôi đã chết hết rồi.

Thập Phương thực lòng cảm ơn hẳn. Cho dù ba người bọn họ không bị đắm sâu lòng bao vây, nhưng bọn họ bị kinh hãi không thua kém gì mấy người Miêu Di.

- Tôi muốn đi cùng anh, tôi rất hoài nghi tên Trịnh Phi này.

Miêu Di nhìn thoáng qua Trịnh Phi và Hồ Ny, không nói cô ta hoài nghi cái gì.

- Đội trưởng Miêu, tôi không biết vì sao cô lại hoài nghi tôi. Những lời tôi nói là thật. Lưu Hành Bân mà các cô theo dõi, tôi chỉ mới gặp y hai lần. Tôi vốn không quen biết gì y. Nhưng một tháng trước, tôi có gặp y ở Thành Đô, sau đó hai chúng tôi hẹn nhau đi tới đây có việc. Tôi căn bản không biết Lưu Hành Bân muốn làm gì.

- Dù tôi và y đã giao dịch rất nhiều lần. Nhưng đều thông qua bạn bè tiến hành. Chứ bản thân tôi chưa từng giao dịch trực tiếp với y. Nếu vì vậy mà cô hoài nghi tôi thì thật là oan uổng. Hồ Ny là bạn hợp tác của tôi. Càng không có khả năng tiếp xúc với Lưu Hành Bân. Tôi cho rằng đội trưởng Miêu thật không nói lý gì cả.

- Lần này nếu không có Lâm tiền bối, tất cả mọi người đều đã chết rồi. Đúng thật là...

Trịnh Phi vô tội nói. Cho dù y không nói hết, nhưng mọi người cũng hiểu. Nếu không có Lâm Vân, thì đội Hắc Lang mà Miêu Di dẫn theo đã xong đời hết rồi. Còn có ý Miêu Di là cô nàng ngực to không có não.

Thấy Lâm Vân nhú mày, Trịnh Phi tranh thủ thời gian nói tiếp:

- Lâm tiền bối, tôi thực sự không biết đội trưởng Miêu vì sao muốn theo dõi Lưu Hành Bân. Nếu tôi mà biết, thì tôi đã không hợp tác với y rồi. Hiện tại Lưu Hành Bân đã chết, tôi nghĩ, nếu tiền bối muốn biết chỉ có thể hỏi Miêu đội trưởng mà thôi.

Lâm Vân không có hứng thú với nhiệm vụ mà Miêu Di đang làm. Huống hồ hẳn còn có việc ở đây.

Tuy nhiên, phái một bộ đội đặc công đi ra ngoài làm chuyện này, chứng tỏ quốc gia rất coi trọng chuyện đó. Bằng không thì chỉ cần phái cảnh sát điều tra là được.

Thấy Lâm Vân không nói gì, Miêu Di cắn chặt môi, khó khăn nói:

- Đám người Lưu Hành Bân đã ăn cắp quốc bảo Sơn Hà Đồ. Cho nên chúng tôi phải bắt bọn chúng về.

Sơn Hà Đồ? Lâm Vân nhướn mày, sao nghe giống với Hồn Độn Sơn Hà Đồ của mình vậy? Lẽ nào hai bản đồ này có liên hệ gì với nhau? Nhưng Sơn Hà Đồ của mình là tiên bảo đỉnh cấp, sao có thể liên hệ với một tấm bản đồ bình thường được?

- Bản đồ kia chỉ tên là Sơn Hà Đồ thôi à?

Lâm Vân hỏi lại Miêu Di.

- Không phải. Phía trước còn có hai chữ. Nhưng bởi vì bản đồ này đã lâu năm, nên không nhìn rõ hai chữ đầu. Sơn Hà Đồ được tìm thấy từ năm 1996, vẫn được lưu giữ trong viện bảo tàng. Trên bản đồ không ghi rõ tên của người vẽ bức tranh, chỉ có một Côn mơ hồ.

Miêu Di không hề giấu diếm, nói toàn bộ ra.

Bản đồ kia bị Lưu Hành Bân ăn trộm, bây giờ Lưu Hành Bân đã chết, chỉ có thể điều tra trên người Trịnh Phi và Hồ Ny. Mà hiện tại Lâm Vân yêu cầu Trịnh Phi dẫn hân đi tìm thảo dược. Nếu cô ta nói không rõ ràng ra, phỏng chừng Lâm Vân sẽ không để cô ta đi cùng.

Một khi Trịnh Phi giúp Lâm Vân tìm được thảo dược rồi chạy trốn. Vậy thì nhiệm vụ lần này của cô ta tuyên cáo thất bại. Cô ta không cam lòng như vậy, bởi vì Hắc Lang của cô ta đã bị chết hai đội viên rồi.

- Ồ, tôi biết tấm bản đồ mà cô nói.

Trịnh Phi đột nhiên ngắt lời.

Mấy người Miêu Di vừa nghe y nói vậy, biểu lộ rất đặc sắc. Miêu Di lập tức hỏi:

- Vậy người mau nói, thứ đó đang ở đâu?

Trịnh Phi không vội trả lời mà trầm tư suy nghĩ cái gì đó. Lại nhìn vẻ hiếu kỳ của Lâm Vân, mới nói:

- Không nói mọi người cũng biết công việc của tôi là gì. Tôi là một Mạc Kim hiệu úy, nói khó nghe một chút, đó là công việc đào mộ.

- Còn Lưu Hành Bân là người chuyên môn thu mua và bán những thứ mà chúng tôi kiếm được. Ngày đó y nói có một việc gấp muốn chính diện nói chuyện với tôi. Dù tôi và hân đã giao dịch qua rất nhiều lần, nhưng cho tới

bây giờ chúng tôi còn chưa từng gặp mặt nhau. Bởi vì tôi chỉ cần thông qua người trung gian bán cho hẳn là được. Tôi cũng không để ý tới công việc cụ thể của hẳn là gì. Những người làm việc như chúng tôi, không biết nhau vẫn tốt hơn.

- Nhưng ngày đó y chủ động yêu cầu nhất định phải gặp mặt tôi. Tôi đoán chừng là y muốn nhờ bản lĩnh Mạc Kim của tôi để làm việc gì đó. Lúc ấy y lấy ra một tấm bản đồ, hình vẽ trên đó xem ra là đã lâu rồi. Có lẽ bản đồ đó chính là Sơn Hà Đồ mà đội trưởng Miêu nhắc tới. Nhưng bản đồ trên đó chính là khu vực phía nam của dãy núi Hoành Đoạn. Hàm Tu Hoa cũng mọc ở một khe núi thuộc chỗ đó. Bởi vì ba năm trước, tôi suýt mất mạng ở đó, cho nên Lưu Hành Bân vừa lấy bản đồ, là tôi nhận ra ngay.

- Cho dù hình vẽ trên bản đồ kia không rõ ràng lắm, nhưng tôi khẳng định đây là bản đồ phác qua của khe núi đó. Tuy nhiên Lưu Hành Bân lại không biết đó là nơi nào. Chỉ nói ở đó có một bảo tàng cực lớn. Tôi không biết vì sao y biết được, nhưng nếu nói có bảo tàng trong đó thì tôi tin. Bởi vì tôi có một khả năng trời sinh, có thể cảm giác được nơi đó có bảo vật hay không.

- Lưu Hành Bân có bản đồ thì tôi càng thêm khẳng định. Tôi đoán chừng nơi đó là một mộ cổ. Lưu Hành Bân biết tôi đã đi qua rất nhiều nơi, nên muốn cùng tôi hợp tác. Nhưng hình vẽ trên bản đồ đó rất mờ, chỉ thấy mang máng một cái khe núi, chứ không có tuyến đường cụ thể. Tuy tôi không muốn đi cùng y, nhưng y phát hiện ra tôi có quen biết địa hình trên bản đồ, nên tôi chỉ đành hợp tác với y.

- Còn chuyện sau này thì đội trưởng Miêu cũng đã biết rồi. Những con sâu lông kia chính là do người của đội trưởng Miêu nổ súng mới hấp dẫn chúng. Nếu không phải nhờ Lâm tiền bối, tôi nghĩ hiện tại chúng ta chắc đã nằm trong bụng của bọn chúng. Chứ nói gì tới Sơn Hà Đồ nữa. Nhưng có lẽ tấm bản đồ đó đã không còn rồi. Bởi vì tôi nhìn thấy Lưu Hành Bân để bản đồ trên người. Mà y đã bị đám sâu lông kia ăn hết. Thì bản đồ làm sao còn được?

Trịnh Phi nói xong, biểu lộ rất bất mãn với việc thủ hạ của Miêu Di nổi sừng.

Miêu Di khẽ giật mình. Chỉ cần không ngốc, là cô ta hiểu những lời Trịnh Phi nói là thật. Trên người của Trịnh Phi có một mùi bùn đất, chứng tỏ y thường xuyên lăn lộn trong mặt đất.

Lâm Vân trầm mặc. Hắn đang suy nghĩ Sơn Hà Đồ kia có liên hệ gì với Hỗn Độn Sơn Hà Đồ trong người mình hay không? Nếu có liên hệ, vì sao lại xuất hiện một bản Sơn Hà Đồ bình thường như vậy?

- Bản đồ kia được làm từ vật liệu gì? Đội trưởng Miêu có biết không?

Lâm Vân nhìn Miêu Di, hỏi.

Miêu Di hơi sửng sốt. Cô ta đã được thấy bản đồ đâu. Cho nên Lâm Vân vừa hỏi, Miêu Di liền không biết trả lời như nào. Lâm Vân nghĩ bụng, tính cách của cô nàng này thật qua loa, không biết vì sao được lên chức đội trưởng.

- Bản đồ đó được làm từ da một loại động vật. Trải qua bào chế rồi vẽ lên đó.

Trịnh Phi trả lời. Y đã nhìn thấy bản đồ và sờ lên đó một lúc. Theo kinh nghiệm của y, bản đồ đó không thể là làm bằng giấy.

Làm từ da động vật? Lâm Vân nghĩ bụng, nếu là như vậy, tấm bản đồ kia chắc đã được lâu năm rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 407: Cổ Phi

Đ

ội trưởng Miêu, những lời Trịnh Phi chắc là thật. Đoán chừng bản đồ kia đã hỏng rồi. Cô còn muốn đi theo chúng tôi hay không?

Lâm Vân nhìn Miêu Di hỏi. Nói thật, hẳn cho rằng Miêu Di đi theo phía sau, không hề có tác dụng gì cả.

Miêu Di không trả lời. Dù cô ta rất muốn đi cùng, bởi vì chỗ khe núi còn có một bảo tàng. Nếu tên Trịnh Phi kia tìm được, y sẽ có ý xấu. Nhưng cô ta cũng biết Lâm Vân không thích mình đi cùng.

- Nếu không như vậy đi. Trịnh Phi vẽ một bản đồ vị trí cụ thể của Tu Hàm Hoa kia. Rồi cậu lên bờ với đội trưởng Miêu trước đi. Tôi thấy nơi này rất nguy hiểm, còn có những thứ nguy hiểm hơn sâu lông rất nhiều lần. Nếu có nhiều người đi cùng, tôi sợ lại không bảo vệ được hết.

Lâm Vân nhìn vẻ trầm tư của Miêu Di, là biết cô ta đang nghĩ gì.

Muốn nói hẳn không chiếu cố được hết, thì đúng là chê cười. Miêu Di có vẻ không yêu tâm với tên Trịnh Phi kia, vậy còn không bằng mình đi một mình. Huống hồ hẳn còn có nhiều bí mật không muốn những người khác biết.

- Vậy thì tôi vẽ bản đồ cho tiền bối vậy. Nếu không phải do đội trưởng Miêu lỗ mãng, thì lấy đâu ra nhiều bất trắc như vậy? Ba năm trước khi tôi tới đây, ngay cả một con rắn nước cũng không thấy.

Trịnh Phi bất mãn nhìn thoáng qua Miêu Di. Rồi cầm tờ giấy mà Lâm Vân vừa đưa, vẽ vị trí của thể của Tu Hàm Hoa.

- Được rồi, đội trưởng Miêu, cô dẫn mọi người đi nghỉ ngơi đi. Tôi đi hái thuốc, một lúc sau sẽ đi lên.

Lâm Vân nói xong, đứng chờ mấy người lên thuyền.

Dù rất muốn đi cùng với Lâm Vân, nhưng Miêu Di và Trịnh Phi thấy Lâm Vân đã nói như vậy, đành phải lên thuyền rời khỏi dòng sông này.

Đội mấy người đi xa, Lâm Vân mới bay tới khe núi trên bản đồ. Cho dù khoảng cách tới đó là 20km, nhưng Lâm Vân chỉ mất vài giây là tới. Dựa theo bản đồ mà Trịnh Phi vẽ, Lâm Vân quả nhiên nhìn thấy Sinh Hồn Hoa. Không phải là một cây, mà là cả một vườn.

Lâm Vân rất mừng rỡ. Mặc dù chỗ này đã có nhiều cây bị héo hoặc là còn cách thời gian trưởng thành một thời gian. Nhưng vẫn có vài cây là sắp trưởng thành.

Loại thảo dược này, phải chờ lúc nó trưởng thành rồi lập tức đào đi. Bằng không chỉ mất một phút nó sẽ bị héo. Lâm Vân không đợi lâu, chỉ chưa tới một tiếng, thì có năm cây Sinh Hồn Hoa bắt đầu nở hoa.

Lâm Vân đương nhiên nhanh chóng hái vài bông Sinh Hồn Hoa đó rồi bỏ vào một cái hộp. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Mất mấy tháng loay hoay tìm trong núi, cuối cùng cũng tìm thấy Sinh Hồn Hoa. Chỉ cần luyện chế được Tụ Hồn Đan, Từ Vinh có thể hoàn toàn nhớ lại những chuyện trước kia.

Công việc chính đã hoàn thành, hiện tại Lâm Vân muốn đi xem rốt cuộc là cái gì đã che đậy thần thức.

Bỗng nhiên có tiếng thét dài xâm nhập vào đầu óc. Nếu không chú ý thì tưởng là tiếng kêu của yêu ma quỷ quái. Nhưng nó không hề ảnh hưởng tới Lâm Vân chút nào. Đám người Thập Phương có lẽ là bị thứ âm thanh này làm cho tinh thần hoảng hốt. Nên mới bắn súng linh tinh như vậy.

Đây là tiếng kêu của một loại dơi. Lúc ấy ba người Thập Phương nhất định là bị tiếng kêu này ảnh hưởng tới đầu óc. Lâm Vân mỉm cười, mặc dù tiếng kêu đó không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới hắn, nhưng cứ lải nhải bên tai cũng không thoải mái. Liền vung tay tạo thành một chùm lửa. Hơn mười con dơi lập tức biến thành tro bụi.

Rào rạc một tiếng. Đang lúc Lâm Vân tưởng rằng đã diệt được tiếng kêu kia. Thì có vô số con dơi bay ra, số lượng càng ngày càng nhiều. Rõ ràng không ít hơn đám sâu lông.

Đám dơi này bay ra từ chỗ ngăn cản thần thức. Lâm Vân thật không biết nói gì cho phải. Cái tên tu sĩ nuôi đám này đúng là biến thái. Không nói đám sâu lông ghê tởm kia, lại đến đám dơi vô dụng. Tên tu sĩ đó rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Lẽ nào y không biết những thứ này không hề có tác dụng gì với tu sĩ Trúc Cơ trở lên sao? Ngay cả tu sĩ Luyện Khí Kỳ cũng chỉ cảm thấy phiền toái một chút mà thôi.

Rất không muốn quan tâm số dơi này. Nhưng bởi vì số lượng của chúng quá nhiều, lại phát ra mùi khó ngửi và tiếng kêu điếc tai. Nó đã ảnh hưởng tới đường đi của Lâm Vân.

Số lượng dơi này tuyệt đối không ít hơn số dơi ở hòn đảo trên rừng rậm Amazon. Thậm chí còn nhiều hơn. Chỉ khác là dơi ở đây lợi hại hơn chút mà thôi.

Lâm Vân không kiên nhẫn nữa, lại phóng một chùm lửa màu tím. Số dơi dần dần trở nên thưa thớt. Mặc dù có không ngừng dơi bay ra ngoài, nhưng vừa chạm vào ngọn lửa đều tan thành mây khói.

Số dơi cơ bản đã bị đốt cháy hết, chỉ còn lác đác vài con vẫn không ngừng bay ra. Lâm Vân chẳng muốn quan tâm. Vì tránh cho đám dơi chạm vào

người mình, Lâm Vân đành phải tạo một cái vòng bảo hộ.

Quả nhiên ở đây có một trận pháp ngăn cản thần thức. Nhưng việc ngăn cản thần thức chỉ là tác dụng phụ của nó mà thôi. Tác dụng chính của nó là phòng ngự.

Cho dù trận pháp đã tồn tại khá lâu, nhưng vẫn rất mạnh. Lâm Vân có thể khẳng định người bố trí ra trận pháp này là một cao nhân. Lâm Vân nghiên cứu trận pháp lâu như vậy, tuy có thể phá vỡ nó, nhưng hẳn tuyệt đối không thể bố trí được như vậy.

Mà phá vỡ được trận pháp bởi vì nó đã tồn tại quá lâu rồi. Nếu trận pháp này vừa mới bố trí, còn có người điều khiển, thì hẳn sẽ không phá được.

Không ngờ lại gặp một trận pháp cao cấp ở đây. Vừa nãy nhìn thấy vô số con dơi bay ra từ trận pháp, Lâm Vân còn tưởng rằng do trận pháp có lỗ thủng. Tuy nhiên, hiện cẩn thận xem, thì có lẽ là người bố trí trận pháp đã cố ý để đám dơi đó đi lại tự do.

Lâm Vân bỗng nhiên nổi lên lòng nghi ngờ. Một người có thể bố trí trận pháp lợi hại như vậy, sao lại nuôi một đám động vật có khả năng công kích kém cỏi như thế. Thật không tương xứng chút nào.

Vì trận pháp này tồn tại đã lâu nên Lâm Vân không mất thời gian đã đi vào được. Đoán chừng là do linh khí cung cấp cho trận pháp đã giảm, hơn nữa tài liệu để bố trí trận pháp cũng toàn là tài liệu thấp kém.

Lâm Vân đi vào thì nhìn thấy một phòng đá, ở giữa phòng đá là một bộ xương màu vàng trên cái bồ đoàn.

Nơi này không có kho báu gì cả, chỉ có đơn giản như vậy thôi. Từ trận pháp kia có thể thấy người bố trí nó cũng là một người tu chân. Không ngờ lại chết rục xương ở đây.

Một đám dơi và sâu lông không ngừng đi ra từ một cái hồ. Nhưng bọn chúng không đi loạn xạ mà theo một tuyến đường cố định.

Lâm Vân vừa nhìn là biết, cái hồ đó là hồ nuôi dưỡng. Tuy nhiên đó chỉ là một hồ nuôi dưỡng cấp thấp. Một tu sĩ không đơn giản, nhưng lại nuôi dưỡng ra động vật kém cỏi như vậy, Lâm Vân âm thầm khinh bỉ y.

Thấy đám đó rất chán ghét, Lâm Vân phóng một mũi lửa tiêu diệt sạch sẽ bọn chúng.

Rồi nhìn bộ xương kia, ngoại trừ một cái thẻ ngọc đặt ở tay, còn đâu không có gì khác.

Người này nghèo thật đấy. Lâm Vân thở dài, cầm cái thẻ ngọc lên, rồi dùng thần thức kiểm tra. Đó là chữ Thượng Cổ. Cũng may Lâm Vân không lạ gì loại chữ này. Nội dung trên đó đại khái như sau:

“Ta là Cổ Phi của Tiên Vực Tần Hoàng. Bởi vì tranh đoạt chí bảo Hỗn Độn Sơn Hà Đồ mà gây ra cuộc chiến giữa các Tiên Vực. Do có mười vị Tiên Đế tự bạo, đã khiến cho không gian bị hư hại. Đúng lúc đó bản đồ lại đang ở trong tay của ta. Nên ta và bản đồ bị bão không gian cuốn vào bên trong. Tuy nhiên lúc đó ta đã bị thương rất nặng.”

“Về sau ta mới phát hiện mình đến một hành tinh cấp thấp, không thể đủ linh khí và nguyên khí để phi thăng. Nên tu vị của ta giảm xuống từ một Huyền Tiên xuống còn một tu sĩ Trúc Cơ bình thường. Hỗn Độn Sơn Hà Đồ cũng đồng thời biến mất. Nhưng ta cho rằng bản đồ đó vẫn ở trên hành tinh này, chứ không lưu lạc ở trong vũ trụ.”

“Trong nhiều năm, ta đã đi khắp Địa Cầu để tìm kiếm bản đồ. Lúc đi tới đây thì gặp phải núi lửa bộc phát, rồi bị thương nặng, không thể rời khỏi. đành phải bố trí một trận pháp đơn giản, đồng thời nuôi dưỡng mấy con Hắc Diệp Trùng và Biên Trùng bảo vệ trận pháp”

“Hắc Diệp Trung và Biên Trùng mà ta nuôi dưỡng, có thể sinh sôi vô hạn. Bởi vì cảnh giới giảm xuống đến mức thấp nhất, không thể sử dụng đồ vật bên trong giới chỉ được. Hơn nữa thân thể còn bị thương rất nghiêm trọng, nên ta đã cất đồ đạc của ta trong một hang núi ở rừng sâu”

“Có thể đi qua trận pháp này thì nhất định là người Tu Chân. Ta không có yêu cầu khác, chỉ hy vọng người tìm ra ta, nếu có thể đi tới Tiên Vực Tần Hoàng. Thì giao một cái hộp rỗng trong hang động cho con gái của ta là Cổ phi. Cái hộp đó là bảo vật gia truyền của nhà ta. Số tài sản còn lại thì các hạ có thể lấy hết, coi như là Cổ Phi tôi cảm ơn ”

Lâm Vân nhìn bản đồ vẽ trên thẻ ngọc, quả nhiên là bản đồ ‘Đầm Huyền Tiên’ ở rừng rậm Amazon kia. Lâm Vân nghĩ bụng, thật là khéo. Mình tìm được tài sản của vị tiền bối này, về sau lại tìm được di chúc của ông ta.

Không biết Tiên Vực Tần Hoàng kia là ở đâu nhỉ? Khẳng định là không ở trên Địa Cầu. Lúc trước lấy được tấm bản đồ ở núi tuyết Misimi. Bản đồ đó cũng chỉ hướng hang động ‘Đầm Huyền Tiên’ ở rừng rậm Amazon.

Không biết nơi đó có liên quan gì với Cổ tiền bối này không? Lâm Vân nghĩ một lúc, thì có một kết luận. Hai nơi này không liên quan gì với nhau. Đoán chừng một người Tu Chân cấp thấp nào đó đã phát hiện ra ‘Đầm Huyền Tiên’ của Cổ tiền bối. Nhưng người Tu Chân này lại không thể phá được trận pháp bảo vệ, càng không thể lấy được số tài sản mà Cổ tiền bối để lại. Cho nên mới để lại một tấm bản đồ da dê.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, đồ vật của hai người đều được mình tìm thấy. Quả nhiên là may mắn.

Hắn cũng tìm được một cái hộp rỗng, nhưng Cổ tiền bối nhờ hắn đưa tới Tiên Vực Tần Hoàng, thì đúng là khó khăn. Hắn còn chưa từng nghe qua có chỗ như thế. Nhưng có thể khẳng định Cổ tiền bối không phải là người tầm thường. Chỉ với số tài liệu bình thường, đã có thể tùy tiện bố trí ra trận pháp

mạnh mẽ như vậy rồi. Thậm chí còn nuôi những con động vật nhỏ trở thành bộ dáng khó nhìn như vậy nữa, thật đúng là không thể không bội phục ông ta.

Nhưng từ đó cũng có thể thấy được Cổ tiền bối là một người tâm ngoan thủ lạt. Nếu không đủ bản lĩnh tiêu diệt đám sâu lông và đám dơi kia, thì đúng là chỉ có một con đường chết.

Lâm Vân lấy cái hộp trống rỗng ra. Hắn không tin bên trong cái hộp đó không có gì. Đã là tài sản của một người như Cổ Phi, thì chắc là có dấu cơ quan gì đó.

Nhưng Lâm Vân nhìn kỹ một lúc vẫn không thấy có cái gì cả. Chỉ có cảm giác ở khe hộp có chút dị thường gì đó, nhưng kiểm tra thì vẫn thế.

Lâm Vân biết cái hộp này không tầm thường. Chỉ là tu vị của hắn còn chưa đủ để phá giải. Tốt nhất là cầm Sinh Hồn Hoa trở về thôi.

Tuy nhiên, đã lấy được chỗ tốt của vị Cổ tiền bối kia, mặc kệ tính cách của ông ta như thế nào. Lâm Vân vẫn tìm một ít nham thạch, luyện chế thành một cái quan tài đá cho ông ta. Rồi chôn cất luôn ở đây.

Nhưng Cổ Phi không nhắc tới đá Hàn Băng và Huyền Ngưng Hàn Thủy ở hang động đó, không biết là nguyên nhân tại sao. Ông ta cũng không nhắc tới con linh thú bảo vệ ở đó. Dù không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng Lâm Vân biết lão già Cổ Phi này không có hảo tâm gì.

Nếu con linh thú bảo vệ kia mà không chết, thì người đi vào đó rất khó chống cự.

Còn cái hộp kia là vật gia truyền, chắc chỉ là lừa gạt. Lâm Vân sẽ không tin tưởng. Tuy nhiên, nếu như có thể gặp được con gái của Cổ Phi, thì giao cho cô ta cũng được. Dù sao mình cũng có được khá nhiều thứ tốt từ ông ta.

Mà tấm Sơn Hà Đồ kia xem ra cũng là Cổ tiền bối cố tình lưu lại. Một là ám hiệu Địa Cầu có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Hai là ám hiệu, nếu có người đi qua trận pháp đó, thì nhất định là người Tu Chân.

Tuy nhiên, mục đích của tấm bản đồ kia là gì, Lâm Vân không rõ ràng lắm. Rất khó nói ông ta chỉ thuần túy muốn tìm một người Tu Chân hoàn thành nguyện vọng của ông ta. Bởi theo lý thuyết, ông ta nên biết từ Địa Cầu tìm Tiên Vực Tần Hoàng hẳn là rất khó mới đúng? Ông ta vẽ ra bản đồ này có mục đích gì khác, hiện tại đã không thể nào biết được. Thậm chí không biết ông ta thực sự là bị vây khốn ở đây, hay là cố ý ở đây.

Mà tấm bản đồ kia đưa ra ngoài như thế nào, cũng là một nghi vấn.

Tiên Vực Tần Hoàng, nghe tên là biết không phải là một chỗ tầm thường. Mà Cổ Phi còn nhắc tới những vũ trụ khác. Chẳng lẽ thật sự tồn tại Tiên Giới?

Mấy người kia đợi đã sốt ruột. Khi nhìn thấy Lâm Vân quay lại mới thở phào nhẹ nhõm. Trình Phi thấy Lâm Vân đã tìm được Hàm Tu Hoa thì càng vui mừng. Bởi vì trong đó có một phần công lao của y. Tuy nhiên, một ít công lao đó còn chưa đủ báo đáp ơn cứu mạng của Lâm Vân.

Mà Lâm Vân có tìm được bảo tàng hay không, Trình Phi sẽ không hỏi. Nếu hỏi ra, chắc Lâm tiên bối sẽ không còn hảo cảm với y.

Trực thăng đã tới, Miêu Di như có lời muốn nói. Nhưng thấy đồng đội của mình đã lần lượt lên trực thăng, thì không nói ra.

- Huấn luyện viên Lâm, ngài cũng lên trực thăng đi. Chúng ta cùng nhau trở về luôn.

Thập Phương thấy tám người đã lên trực thăng, nhưng Lâm Vân lại không đi lên.

- Các cậu đi trước đi. Tôi có trực thăng riêng rồi.

Đám người Miêu Di không kỳ quái với lời này của Lâm Vân. Một chiếc trực thăng chỉ như chín trâu mất một sợi lông đối với Lâm Vân mà thôi.

Miêu Di rất muốn hỏi tin tức của em họ Tĩnh Như, nhưng cô ta không hỏi. Dù sao Lâm Vân cũng chưa chắc biết. Mà lần này trở về, cô ta sẽ rời khỏi đội Hắc Lang, trở về Yên Kinh. Lúc đó thì có thể gặp lại Tĩnh Như rồi.

Đợi cho trực thăng đã bay xa, Lâm Vân mới bước lên phi kiếm rồi bay về Yên Kinh. Hắn vốn định luyện chế Phệ Hồn Thương trước, nhưng ngẫm lại thì thấy chuyện luyện chế Tụ Hồn Đan quan trọng hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 408: Từ Vinh Hồi Phục Trí Nhớ

H

uống hồ, hắc vẫn chưa nắm chắc 100% luyện chế ra Phệ Hồn Thương. Dù sao việc luyện khí cũng không phải đơn giản. Mà hắc chỉ mới có một ít kinh nghiệm mà thôi. Muốn luyện chế một cây Phệ Hồn Thương hoàn mỹ, thì cần thêm thời gian.

Tuy nhiên hắc cũng biết thẻ ngọc Diễn Nhất trong tay hắc không phải là thứ đơn giản. Thẻ ngọc luyện khí bình thường không thể so sánh được. Chỉ cần không ngừng nghiên cứu, hắc tin rằng việc luyện chế thành công Phệ Hồn Thương chỉ là việc sớm hay muộn. Huống hồ số tài liệu để luyện chế đã có đủ.

Vừa trở về, Lâm Vân đã thấy Từ Vinh đang nói chuyện với người nhà của mình. Trong khoảng thời gian này, có vẻ như Từ Vinh đã hồi phục rất nhiều. Trong lòng rất cảm động với sự chăm sóc của Vũ Tích, đồng thời may mắn mình không dẫn Từ Vinh đi theo. Nếu không cậu ấy sao có thể bình phục như vậy.

Người nhà thấy Lâm Vân trở về, đều rất cao hứng. Nhưng Lâm Vân muốn Từ Vinh nhanh khôi phục trí nhớ, nên vừa về đã bế môn luyện đan, chỉ có thể chào hỏi mọi người vài câu.

Phẩm chất của Tụ Hồn Đan không phải rất cao. Nên Lâm Vân luyện chế không gặp khó khăn gì. Huống hồ hắc còn có một lò luyện đan tốt nhất.

Ba tiếng sau, Lâm Vân nhìn Tụ Hồn Đan có màu trắng thuần trong tay, cảm thấy rất thỏa mãn.

Cầm theo Tụ Hồn Đan, trong lòng Lâm Vân đã rất sốt ruột muốn cho Từ Vinh khôi phục trí nhớ. Hắc muốn biết vì sao Từ Vinh tới được Địa Cầu.

Trong phòng chỉ có Lâm Vân và Từ Vinh. Dù ánh mắt của Từ Vinh nhìn về Lâm Vân vẫn còn mê man, nhưng Lâm Vân lại tạo cho anh ta một cảm giác rất quen thuộc.

- Nuốt nó đi.

Lâm Vân lấy Tu Hồn Đan ra, đưa cho Từ Vinh.

Từ Vinh nhận lấy đan dược, không chút do dự bỏ vào miệng. Dù phẩm cấp của Tu Hồn Đan không cao,, nhưng nó cũng là một đan dược khá quý ở thế giới Tu Chân. Đan dược vừa vào cổ họng, lập tức tan ra, rồi một luồng khí xâm nhập vào bộ não của Từ Vinh .

Lâm Vân cẩn thận nhìn Từ Vinh. Hắn phải đề phòng, một khi Từ Vinh không chịu nổi dược tính của thuốc, thì hắn phải ra tay trợ giúp. Năm đó Từ Vinh có tu vị Luyện Khí tầng mười một. Hiện tại đã nhiều năm như vậy, Lâm Vân thấy tu vị của Từ Vinh còn chưa tới tầng mười. Không biết sau khi linh hồn được chữa trị, cậu ta có khôi phục lại tu vị như cũ hay không.

Tuy nhiên, cho dù không khôi phục tu vị, Lâm Vân cũng có cách giúp cậu ta Trúc Cơ nhanh chóng. Tài sản hiện tại của Lâm Vân khá là phong phú. Không chỉ nói đan dược Trúc Cơ, cho dù là đan dược Kết Đan, Lâm Vân cũng có thể lấy ra không ít. Thậm chí còn có một ít tài liệu luyện chế đan dược Nguyên Anh. Những tài liệu cao cấp này đều lấy được từ hai tên tu sĩ Nguyên Anh ở tổng bộ Kỷ Minh.

Sắc mặt của Từ Vinh chuyển từ hồng sang trắng, mồ hôi dần dần chảy khắp trán. Lâm Vân biết Từ Vinh đang trong quá trình hồi phục trí nhớ và linh hồn. Nên không thể bị người khác quấy rầy, nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Lúc này chắc dược tính đã phát huy hết. Theo lý thuyết thì cậu ta đã khôi phục thần trí. Lâm Vân lo lắng Từ Vinh có khả năng bị kích thích khi nhớ

lại những chuyện đã qua. Nếu là như vậy, hẳn phải giúp cậu ta một tay.

Bằng không Từ Vinh có khả năng biến lại thành một người ngốc. Tuy nhiên, nếu có người ngoài can thiệp, bệnh tình của cậu ta không thể khỏi hoàn toàn.

Nhìn ánh mắt của Từ Vinh vẫn còn mê man, mồ hôi thì không ngừng chảy, Lâm Vân thầm than một tiếng, giơ tay lên muốn điểm vào huyệt giữa trán của Từ Vinh.

Nhưng đúng lúc này, thân thể Từ Vinh run rẩy một cái. Ánh mắt dần trở nên trong sáng. Về mê hoặc đã biến mất không thấy gì nữa. Lâm Vân mừng rỡ, cậu ta đã tự mình chống cự được.

- Bảo vệ tâm thần,, để cho đan dược tự động chạy tới tứ thông, bách hội, phong phủ, thiên trụ...

Theo tiếng dặn dò của Lâm Vân, Từ Vinh tiếp tục để cho dược tính chạy theo thứ tự mà Lâm Vân bảo.

Vài tiếng két két vang lên. Từ Vinh chỉ cảm thấy đầu óc thoải mái hơn nhiều, những trí nhớ vốn phủ đầy bụi dần dần trở về.

- Đây là đâu? Anh là ai? Anh là Lâm Vân?

Từ Vinh vừa tỉnh táo liền hỏi một tràng.

Lâm Vân thở dài. Dù sau khi sống lại, tướng mạo của hắn đã thay đổi. Nhưng khi tu vị tiến triển, Lâm Vân đã vô ý thức biến khuôn mặt của mình dần dần trở lại như trước kia. Tuy vẫn chưa giống hoàn toàn, nhưng về cơ bản đã không khác nhau.

Lâm Vân đoán chừng, khi hắn luyện tới bốn sao màu bạc, tướng mạo của hắn sẽ hoàn toàn khôi phục như lúc trước.

Hiện tại Từ Vinh đã có thể qua đó mà đoán ra được hẳn là Lâm Vân. Chứng tỏ hẳn đã lấy được thành tích không kém.

- Nhưng lại có chỗ không giống lắm, anh rốt cuộc là ai? Đây là nơi nào?

Từ Vinh cảm thấy sự bất đồng của Lâm Vân.

- Từ Lão Cửu, cậu thật sự không nhận ra mình à?

Lâm Vân thấy Từ Vinh vẫn còn hoài nghi, nhưng không trách cậu ta. Hiện tại khuôn mặt của hẳn xác thực có chút khác.

- Cậu đúng là Phong Tử (kẻ điên)?

Từ Vinh kinh ngạc nhìn Lâm Vân. Tướng mạo của một người có thể thay đổi, nhưng động tác và biểu lộ lại không dễ thay đổi. Mỗi cái giờ tay, nhắc chân, có thể thấy lờ mờ hình dạng của Lâm Vân, bạn của mình.

- Đúng vậy, là mình đây. Mà cậu thảm thật đấy, biến thành công cụ của người khác. Thật sự là bội phục cậu. Hắc hắc.

Lâm Vân cười châm chọc, trong lòng cũng rất cao hứng vì Từ Vinh khôi phục lại trí nhớ.

Từ Vinh nghe vậy, sắc mặt liền tối sầm lại:

- Thủy gia, hiện tại mình muốn diệt toàn gia tộc bọn chúng.

Lâm Vân gõ gõ bàn:

- Thôi đi, với thực lực của cậu hiện giờ, ngay cả một cao thủ của Thủy gia, chắc cậu cũng không làm gì được. Mà người ta có tận năm cao thủ Tiên Thiên cơ mà. Cậu có biết cao thủ Tiên Thiên như thế nào không? Họ tương đương với Trúc Cơ đó. Cậu nghĩ xem, cậu đánh thắng được à?

- Cái gì? Lợi hại vậy? Nhưng thật nuốt không trôi cơn tức này.

Từ Vinh rõ ràng chỉ nhớ tới chuyện báo thù, quên hết các việc khác.

Lâm Vân cười ha hả nói:

- Cậu không cần phiền lòng vì chuyện báo thù đâu. Mình đã tiêu diệt người của Thủy gia giúp cậu rồi.

Từ Vinh sững sờ, lập tức hỏi:

- Không phải tu vị của cậu mới là Tứ Tinh sao? Chỉ tương đương với Trúc Cơ hậu kỳ, sao có thể đánh thắng năm tên cao thủ Trúc Cơ? Từ khi nào mà cậu lợi hại như vậy rồi?

- Chuyện này nói sau. Thực ra lúc mình tới nơi này, tu vị của mình đã là Ngũ Tinh. Chỉ là không biết vì sao cậu tới được đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Lâm Vân trở nên trịnh trọng.

Từ Vinh nghe Lâm Vân hỏi vậy mới nhớ ra mình không còn ở đại lục Thiên Hồng. Lâm Vân nhìn Từ Vinh chỉ im lặng không nói. Là biết cậu ta đang sắp xếp lại suy nghĩ mấy năm qua.

- Thực xin lỗi, Phong Tử, chuyện này mình cũng có trách nhiệm.

Một lúc lâu sau, Từ Vinh mới thở dài nói. Lâm Vân nhìn chăm chú cậu ta. Hắn không tin Từ Vinh sẽ phản bội hắn. Nhưng hắn khẳng định năm đó có người hãm hại hắn. Hắn thực sự sợ hãi, Từ Vinh sẽ nói, năm đó hại hắn có phần của cậu ta.

Nếu là như vậy, cho dù Lâm Vân có thể tha thứ Từ Vinh. Nhưng hai người sẽ không còn quan hệ sinh tử như lúc trước nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 409: Hận

T

ừ Vinh suy nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Năm đó chúng ta đều bị Tào Quân và Phùng Hải hại. Cậu có nhớ cái ngày trước khi Dị tộc xâm lấn, bốn người chúng ta còn đi uống rượu hay không?

- Mình vẫn nhớ.

Lâm Vân đương nhiên nhớ rõ chuyện này. Lúc ấy hắn vừa mới đột phá Ngũ Tinh, tâm trạng rất vui vẻ. Hắn đang định rủ Từ Vinh đi ra ngoài ăn mừng. Thì Từ Vinh cầm theo một vò rượu Thanh Liên một trăm năm tới. Lúc đó có thêm Tào Quân và Phùng Hải, cho nên Lâm Vân không kể chuyện hắn đột phá Ngũ Tinh ra. Cho dù Lâm Vân và Tào Quân có mâu thuẫn, nhưng hai người đều là tu giả của Vũ Quốc, cũng thuộc một tổ chức. Nên hắn đương nhiên sẽ không chối từ việc ăn một bữa cơm với y. Tuy nhiên, vừa nhắc lại chuyện này, Lâm Vân mơ hồ cảm thấy bữa ăn đó có liên quan tới việc Ngũ Tinh trong người mình bị nổ.

Quả nhiên Từ Vinh đã nói tiếp:

- Mình không thể tưởng tượng được tên chó chết Tào Quân và Phùng Hải hạ được để ám toán chúng ta. Sáng ngày hôm sau, khi chống trả với sự xâm lược của Dị tộc, mình nhìn thấy Ma thú Trâu ba sừng tấn công cậu, mình đã cảm thấy không đúng. Bởi vì mình biết con Trâu ba sừng này là của Tào Quân nuôi. Mình đã thấy nó một lần. Nhưng lại quên không nói chuyện đó với cậu

- Nhìn thấy cậu rõ ràng bị bức tới bạo tinh, mình đã rất sốt ruột. Đang muốn chạy tới giúp đỡ, thì bỗng nhiên mình cảm thấy chân nguyên trong người bị phong tỏa. Mình vừa định nhờ Tào Quân và Phùng Hải đi tới giúp đỡ cậu,

thì phát hiện hai tay của mình bị hai tên chó chết đó khống chế. Hơn nữa bọn chúng còn đẩy mình về phía vụ nổ.

- Trước khi bị đẩy tới chỗ vụ nổ, Tào Quân còn nói vào tai mình một câu “Rượu hôm qua thế nào? Người xuống âm phủ làm bạn với Lâm Vân đi. Rồi ở dưới đó nói với tên Lâm Vân rằng, ta sẽ giúp hắc chiếu cổ Thanh Thanh”. Khi bị đẩy vào vụ nổ, mình đã hiểu ra mọi chuyện, nhưng lại không thể làm gì được. Mình rất hận...

Nói xong, Từ Vinh nắm chặt hai tay lại, trong lòng vẫn còn kích động chuyện năm đó.

Hai mắt của Lâm Vân đã đỏ bừng, cả người run rẩy. Rắc một tiếng, cái ghế đang ngồi rõ ràng bị nát bầy. Một lúc lâu sau, Lâm Vân mới gằn ra hai chữ:

- Tào Quân.

Từ Vinh biết hiện tại Lâm Vân rất tức giận cần chỗ phát tiết, nên không lên tiếng. Tuy nhiên, anh ta không biết những năm nay Lâm Vân đã xảy ra chuyện gì. Tu vị của cậu ta đã tới đâu rồi, có thể trở về đại lục Thiên Hồng hay không? Mặc dù biết tu vị hiện tại của Tào Quân chắc chắn cao hơn mình, nhưng Từ Vinh tuyệt đối không muốn buông tha y.

- Rắc..

Lâm Vân lại đập cái bàn thành bã vụn, thì mới thoải mái hơn chút.

Cửa bị đẩy mở, Vũ Tích đi vào, đến bên cạnh Lâm Vân rồi nhẹ nhàng ôm tay của hắn, im lặng không nói. Tuy nhiên, hiện tại không nói mới là cách an ủi Lâm Vân tốt nhất. Lâm Vân ôn nhu nhìn về phía vợ:

- Anh không sao, em không cần phải lo lắng đâu.

Từ Vinh nhìn Vũ Tích ôm cánh tay của Lâm Vân. Dung mạo của cô ta không hề thấp hơn Thanh Thanh, khiến cho Từ Vinh hơi sững sờ. Cho dù anh ta đã nhìn thấy Vũ Tích rất nhiều lần, nhưng đây mới là lần đầu tiên nhìn thấy khi khôi phục thần trí.

- Vũ Tích, Từ Vinh đã khôi phục hoàn toàn rồi. Lão Cửu, đây là vợ của mình, Hàn Vũ Tích. Chắc hai người đã quen nhau rồi nhỉ.

Lâm Vân giới thiệu lại hai người.

- Từ đại ca, chúc mừng anh đã bình phục.

Vũ Tích rất lễ phép chào hỏi.

- Ách, chào em, cảm ơn em đã chiếu cố anh trong thời gian qua...

Từ Vinh nói xong, nhìn Lâm Vân và Vũ Tích một lát, rồi nói tiếp:

- À, hiện tại đầu có của anh vẫn còn lộn xộn, nên anh muốn hỏi Lâm Vân vài chuyện. Em có thể...

Từ Vinh ập a ập ứng nói, Vũ Tích hiểu ý, liền cười mỉm nói:

- Em đi chuẩn bị thức ăn chúc mừng anh bình phục đây.

Thấy Vũ Tích đã rời đi, Từ Vinh không khỏi thở dài:

- Thật là một cô gái hiền lành.

Nhưng lập tức nói với Lâm Vân:

- Phong Tử, rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao cậu lại có vợ ở đây, còn Thanh Thanh thì sao? Cậu làm vậy có bội bạc quá không? Còn có, vì sao dung mạo của cậu lại thay đổi như vậy?

Lâm Vân và Từ Vinh vốn là bạn thân, cùng chung hoạn nạn, nên hẳn không có ý giấu diếm Từ Vinh chuyện hẳn sống lại.

Buổi nói chuyện nói đến vài tiếng. Vũ Tích biết hai người đang giải bày tâm sự, nên không tới quấy rầy. Từ Vinh nghe xong chuyện của Lâm Vân, đã há hốc miệng cơ hồ không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Anh ta thật không ngờ Lâm Vân lại phải trải qua nhiều chuyện như vậy. Mà mỗi chuyện đều rất khó tưởng tượng nổi.

- Thật sự có Hóa Thần tồn tại trên đời? Hơn nữa cậu còn luyện tới tu vị Hóa Thần?

Từ Vinh kinh ngạc với những trải nghiệm của Lâm Vân, cũng kinh ngạc vì mình nguyên lai chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Lâm Vân trầm mặc một lát mới nói:

- Chẳng những có Hóa Thần, mà còn có cảnh giới cao hơn nữa. Mình hoài nghi việc phi thăng lên Tiên Giới cũng không phải là lời bịa đặt, mà là xác thực.

Lâm Vân nhớ tới Cổ Phi, tiếp tục nói:

- Nhưng việc phi thăng lên Tiên Giới không đơn giản như việc sử dụng truyền tống trận. Mình đoán chừng Tiên Giới là nơi cường giả nói chuyện. Thậm chí còn đẫm máu hơn cả chỗ chúng ta đang ở. Chỉ là chúng ta chưa đủ trình để biết mà thôi.

Phỏng đoán này của Lâm Vân không phải là không có căn cứ. Từ Hỗn Độn Sơn Hà Đồ mà hẳn chiếm được của Cổ Phi, cho dù hẳn không biết Tiên Đế là gì, nhưng Lâm Vân khẳng định đó là một cảnh giới cao nhất ở Tiên Giới.

Từ Vinh hít vào một hơi, trong lòng hẳn đã phiên giang đảo hải, không có cách nào bình tĩnh lại. Mỗi chuyện mà Lâm Vân kể đều phá vỡ tư duy trước nay của anh ta. Giờ anh ta mới hiểu được, những kiến thức mình học được nhỏ bé như thế nào.

- Cậu cầm lấy cái giới chỉ này đi. Trong đó có công pháp mà mình lấy được từ một tu sĩ Nguyên Anh. Còn có linh khí Thượng Phẩm, linh thạch và một ít đan dược Trúc Cơ. Cậu cứ dựa theo đó mà tu luyện.

Lâm Vân nói xong, đưa một cái giới chỉ cho Từ Vinh.

Tài sản hiện tại của Lâm Vân rất phong phú, nên Từ Vinh không khách khí nhận lấy. Cầm giới chỉ trong tay, Từ Vinh vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Mỗi một cái pháp khí đều là quốc bảo của đế quốc. Mỗi một viên linh thạch, cho dù bình thường cũng chỉ có thể mang ra triển lãm. Vậy mà mình đang có trong tay linh khí, còn là linh khí Thượng Phẩm. Linh thạch và đan dược, thì không có cái nào là không phải Thượng Phẩm.

- Không biết khi nào chúng ta mới có thể trở về đại lục Thiên Hồng? Mình rất nhớ Thư Cần. Không biết nàng ấy có khỏe không. Chắc nàng ấy rất đau khổ khi không có mình bên cạnh.

Từ Vinh ảm đạm nói.

Lâm Vân biết Từ Vinh đang nói tới vợ của cậu ta, Đặng Thư Cần. Năm đó, bởi vì Từ Vinh là cô nhi, cho nên bố mẹ vợ đều không thích cậu ấy. Không muốn gả con gái Đặng Thư Cần cho Từ Vinh. Nhưng Đặng Thư Cần đã nói, nếu không phải Từ Vinh thì cô ấy không lấy chồng. Vì vậy hai người đã đào hôn.

Về sau tuy đã gạo nấu thành cơm, nhưng bố mẹ của Đặng Thư Cần vẫn dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ với con gái. Đây cũng là điều mà Từ Vinh lo lắng

cho Đặng Thư Cần. Một cô gái yếu đuối không có bất kỳ chỗ dựa nào. Ở một nơi coi trọng cường giả như Vũ Quốc, thật đúng là gian nan.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 410: Ủy Tinh

M

ình tìm được pháp khí Tinh Đồ, trên đó có một hành tinh màu hồng. Không biết đó có phải là hành tinh Thiên Hồng hay không? Tuy nhiên, pháp bảo du hành lại có phẩm cấp không cao lắm. Nếu dùng pháp bảo di chuyển từ Địa Cầu tới hành tinh đó, cũng phải mất nửa năm.

Lâm Vân nói xong cũng rất lo lắng. Sự sốt ruột trở về đại lục Thiên Hồng của hắn không thua kém gì Từ Vinh.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Từ Vinh lo lắng hỏi.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Cậu không cần phải lo lắng như vậy đâu. Mình đã có cách rồi. Cậu cứ cố gắng tu luyện tới Trúc Cơ, tăng cường thực lực lên đã. Mình vốn định đi xem con trâu ba sừng kia. Nhưng đã biết Tào Quân là tên đứng đằng sau, thì không cần nữa.

Hai người nói nửa ngày, Từ Vinh mới tiếp nhận sự thật. Hiện tại Lâm Vân cũng đoán ra được hai từ “Hạ đông” mà Từ Vinh không ngừng nhắc tới. Từ Vinh muốn nhắc tới hai chữ “Hạ độc”, ý chỉ Tào Quân hạ độc hại hai người. Nhưng do đầu óc của Từ Vinh đã bị mê muội, chỉ có thể nói ngọng thành như vậy.

...

Từ Vinh được Lâm Vân trợ giúp, hơn nữa tư chất của anh ta vốn rất tốt, nên một khi chuyên tâm vào tu luyện, tu vị tiến triển rất nhanh.

Tĩnh Như và Nhược Sương thì càng liều mạng tu luyện. Bởi vì Lâm Vân đã nói với các cô, khả năng có một ngày nào đó hắn sẽ rời khỏi Địa Cầu. Vì vậy các cô phải có đủ thực lực mới được. Hai người đều là những cô gái không muốn gây phiền lụy cho người khác, nên hai người muốn mạnh mẽ hơn. Ngay lúc đầu tiên chọn Lâm Vân, hai người đã biết Lâm Vân không phải là người bình thường, có vài thứ nhất định phải đối mặt.

Ngoại trừ việc chiếu cố Tĩnh Như, Nhược Sương và Lâm Hinh tu luyện ra, Vũ Tích cũng dành phần lớn thời gian cho việc tu luyện. Nàng biết Lâm Vân rất bận, nên chủ động giúp Lâm Vân làm những chuyện vặt vãnh. Hiện tại Lâm Vân chẳng những phải học luyện khí, còn phải luyện hóa Thiên Diễm bên trong Tinh Thần Châu. Dù không biết có thể luyện hóa Thiên Diễm hay không, nhưng vẫn phải thử. Bởi vì ngọn lửa này có tiềm năng rất lớn, ngay cả tu sĩ Hóa Thần nó cũng giết dễ dàng cơ mà. Nếu như hắn có thể luyện hóa được, chẳng phải ngay cả tu sĩ cấp cao hơn, hắn cũng có thể giết sao?

Vô luận như thế nào, ít nhất hắn cũng có thêm thủ đoạn bảo vệ bản thân. Một tuần sau, Lâm Vân từ biệt mọi người tới núi Cửu Hoa để kiểm tra truyền tống trận kia. Hắn muốn biết truyền tống trận đó đi thông tới thế giới nào. Tìm hiểu xem là ai đã thông qua truyền tống trận đó tới Địa Cầu. Còn có, Vũ Đình và Mông Văn ra sao rồi?

Dù theo lời kể của Vũ Tích, hai người tu sĩ giúp đỡ bọn họ kia không có vẻ gì là độc ác. Nhưng Lâm Vân vẫn muốn đích thân kiểm tra thì mới yên tâm.

Quan trọng nhất là, Lâm Vân muốn xem ở đó là hành tinh nào, liệu có tồn tại pháp khí phi hành vũ trụ hay không.

Lắp đặt lại truyền tống trận ở núi Cửu Hoa rất đơn giản với Lâm Vân. Dù sao kiến thức của hắn về trận pháp hơn các tu sĩ bình thường rất nhiều. Huống chi truyền tống trận này là do Lâm Vân tháo đi.

Hai viên linh thạch Thượng Phẩm vừa để vào rãnh, truyền tổng trận phát ra ánh sáng. Lâm Vân liền biến mất trong luồng ánh sáng đó.

Truyền tổng trận vốn có công năng bảo hộ. Linh thạch cung cấp càng tinh khiết, vòng bảo hộ càng chắc chắn. Lâm Vân cơ hồ không có cảm giác chóng mặt như mấy người Vũ Tích, liền đi tới cung điện.

Cung điện này quả nhiên giống như lời Vũ Tích kể, có ba truyền tổng trận đặt ở đó. Cái mà hắn sử dụng đặt ở bên trái, còn hai cái, một cái ở giữa và ở bên phải.

Theo như lời kể của Vũ Tích, hai người nọ đến từ truyền tổng trận bên phải. Rồi dẫn theo Vũ Đình và Mông Văn rời đi từ truyền tổng trận ở giữa.

Lâm Vân nghĩ ngợi, quyết định vẫn bắt đầu từ truyền tổng trận ở giữa. Dù sao hai người đó rời đi từ đây. Trước khi rời đi, Lâm Vân kiểm tra xung quanh cung điện, quả nhiên cung điện này không có cửa ra vào.

Cả cung điện rộng lớn chỉ có ba truyền tổng trận cô đơn ở đó. Tuy nhiên Lâm Vân vẫn nhìn ra có điểm không đúng. Hắn phát hiện tường của cung điện vô cùng rắn chắc. Với tu vị hiện tại của hắn mà cũng không làm hư hại chút nào. Xung quanh vách tường là một trận pháp phòng ngự cực mạnh. Nếu có thể phá được trận pháp phòng ngự này, là có thể đi ra cung điện.

Dù rất muốn biết bên ngoài cung điện là nơi nào, nhưng Lâm Vân cũng biết, với tu vị hiện tại của hắn, rất khó để phá trận pháp phòng ngự.

Nếu không phá được thì không cần phải lãng phí thời gian ở đây nữa, Lâm Vân đi thẳng tới truyền tổng trận thông tới Địa Cầu, bố trí một trận pháp ẩn náu. Với trận pháp này, nếu tu sĩ không tới cấp Hóa Thần thì không thể phát hiện ra.

Sở dĩ phải làm như vậy, bởi vì Lâm Vân sợ có tu sĩ phát hiện ra truyền tổng trận này, sẽ kéo nhau tới Địa Cầu. Như vậy Địa Cầu sẽ trở thành con sơn

dương mặc cho bọn họ chém giết. Đây là điều mà Lâm Vân không muốn thấy.

Làm xong mọi việc, Lâm Vân mới đi tới truyền tống trận ở giữa, bỏ vào hai viên linh thạch Thượng Phẩm.

Lâm Vân lập tức được chuyển đi. Tuy nhiên hắn vẫn cảm thấy choáng váng. Chứng tỏ truyền tống trận đưa tới một hành tinh xa hơn cự ly từ cung điện tới Địa Cầu rất nhiều.

Lúc Lâm Vân đi ra truyền tống trận, thì phát hiện nơi này cũng có một trận pháp ẩn nấp. Hơn nữa trận pháp này còn cao cấp hơn trận pháp mà hắn vừa bố trí. Tu sĩ bố trí trận pháp này khẳng định rất lợi hại.

Đây là nơi mà hai người kia dẫn theo Vũ Đình và Mông Văn tới sao? Lâm Vân nhìn xung quanh. Hắn đang ở trong một căn nhà đá. Hơn nữa còn xây dựng dưới đáy nước.

Bố trí truyền tống trận ở đáy nước, người này đúng là mưu mẹo. Muốn tìm một truyền tống trận dấu ở đáy nước, còn có trận pháp ẩn dấu bảo vệ, quả thật không đơn giản.

Lâm Vân bước ra khỏi nhà đá, lấy Tị Thủy Châu ra rồi bơi lên mặt nước. Viên Tị Thủy Châu này là hắn lấy được lúc ở ‘Đầm Huyền Tiên’.

Bay lên trời, dùng thần thức kiểm tra, Lâm Vân phát hiện mình đang ở giữa một đại dương. Trong phạm vi thần thức, chỉ nhìn thấy một vài con yêu thú, còn đâu không có gì cả.

Rõ ràng không nhìn thấy một người. Lâm Vân có chút kỳ quái. Phạm vi thần thức của hắn đã là 3000km, vậy mà vẫn không thấy một người nào.

Lâm Vân bước lên phi kiếm. Hắn muốn rời khỏi biển rộng, tới một nơi có người để hỏi xem đây là đâu.

May mà đại dương này cách bờ không xa. Lâm Vân chỉ mất nửa tiếng là tới bờ biển. Nhưng cảnh vật trước mắt khiến cho Lâm Vân khó hiểu. Khắp nơi là tường đổ, nhà sụp, xác chết và yêu thú la liệt trên mặt đất. Còn có dấu vết đánh nhau của tu sĩ.

Thậm chí còn có một số nữ tu bị giết không có mảnh vải che thân. Thật không ngờ vừa mới tới lại gặp cảnh tượng như vậy. Lâm Vân hơi nhú mày. Hắn có chút lo lắng cho Vũ Đình và Mông Văn.

Dù Lâm Vân tới từ một đại lục bạo lực, chuyện giết người như cơm bữa, nhưng Lâm Vân cảm thấy đại lục Thiên Hồng vẫn còn kém xa nơi này. Ít nhất ở đại lục Thiên Hồng, sau khi chiến đấu xong, còn có người quét dọn chiến trường. Nhưng ở đây, người chết lại bỏ mặc ở đó, quả thực không khác gì với dã thú vậy.

Biết đây không phải là chuyện của mình, nhưng nhìn nhiều người chết như vậy, bao gồm cả nữ nhân và trẻ con, Lâm Vân vẫn cảm thấy không thoải mái. Hắn vung tay lên, một ngọn Tử Hỏa bay xuống, thiêu rụi toàn bộ mọi vật trong phạm vi 10km. Sau đó thì tập hợp đồng tro lại, vút xuống biển.

Làm như vậy ít nhất không khiến người chết lỏa lồ. Tuy nhiên, những người này ngay cả trẻ con vài tuổi cũng không buông tha, thì biết đó là một đám tâm ngoan thủ lạt. Trong lòng hắn càng thêm lo lắng Vũ Đình và Mông Văn. Không biết hai người đang ở đâu.

Một giờ sau, Lâm Vân đã rời xa khu vực gần biển. Trong lòng mới thư thái chút. Trải qua hơn một giờ phi hành, hắn đã gặp người đi đường và tu sĩ.

Dù trang phục cả Lâm Vân thoát nhìn rất đặc biệt, nhưng những người ở đây ăn mặc không theo một khuôn mẫu chung nào cả, nên cũng không ai chú ý. Lâm Vân đi vào một quán rượu. Hắn muốn nghe xem nơi này là nơi nào. Và vì sao lúc đi đường lại có nhiều người chết như vậy, mà không có ai quản lý?

Tuy nhiên Lâm Vân lại không biết vật phẩm giao dịch ở đây là vàng bạc, hay là cái gì khác. Thấy tiểu nhị tới, liền lấy hai viên linh thạch Hạ Phẩm đưa cho y rồi hỏi:

- Có cần cái này không?

- A, linh thạch.

Hai mắt của tiểu nhị liền tỏa sáng, lập tức nắm chặt trong tay, còn khẩn trương nhìn xung quanh. Trong đầu y liền nghĩ tới hai chữ “Dê béo”. Rõ ràng chỉ ăn một bữa cơm mà cũng dùng linh thạch.

Lâm Vân vừa nhìn là biết linh thạch rất có giá trị ở đây. Nhưng thấy tiểu nhị tưởng mình là dê con, liền hừ lạnh một tiếng nói:

- Tôi không cho không linh thạch.

Tiểu nhị này rung mình một cái, mới nhớ tới một người có linh thạch sao có thể là người đơn giản để y làm thịt. Hai tay vân vê linh thạch, do dự có nên hay không trả lại cho Lâm Vân. Nhưng y quả thực là không nỡ.

- Cứ cầm lấy linh thạch đi. Tôi chỉ muốn hỏi vài chuyện mà thôi. Nếu biểu hiện tốt thì coi như tôi thưởng cho cậu.

Lâm Vân khoát tay nói.

Tiểu nhị nghe Lâm Vân nói vậy, liền tranh thủ cất linh thạch đi:

- Khách quan cứ việc hỏi. Ngài hỏi tôi là đúng người rồi đấy. Ở thành Bạc Thạch này, không có chuyện gì là tôi không biết. Cho dù là những chuyện xảy ra ở mấy nghìn, mấy vạn dặm tôi cũng biết một ít.

Lâm Vân ngắt lời hỏi:

- Nơi này là chỗ nào? Tôi không hỏi về thành thị, mà hỏi phạm vi lớn hơn. Còn có, tôi nghe nói ở bờ biển có rất nhiều người chết. Ở đó xảy ra chuyện gì vậy?

Tiểu nhị vừa nghe Lâm Vân hỏi vậy, liền thao thao bất tuyệt nói:

- Xem ra khách quan là người bên ngoài tới. Nơi này là thành Bạc Thạch thuộc đại lục Úy Nam. Thành Bạc Thạch vốn thuộc sự quản lý của Song Tử Tông. Kể cả khu vực gần biển của Úy Nam cũng thuộc Song Tử Tông quản lý. Nhưng hơn một tháng trước, không biết vì nguyên nhân gì, hai tông môn lớn của đại lục Úy Nam là Âm Ma Tông và Liệt Dương Môn kết hợp với nhau tấn công Song Tử Tông.

Về sau nghe nói Song Tử Tông bị đánh vô cùng thảm. Người ở bên trong tông môn đều bị giết gần hết. Người quản lý ở các địa phương cũng bị chết rất nhiều người. Chỉ có một số người của Song Tử Tông lọt lưới, hiện tại chắc bọn họ đã bỏ trốn khỏi đại lục Úy Nam.

Hóa ra là các tông môn tranh đấu. Tuy nhiên, xem ra Âm Ma Tông và Liệt Dương Môn kia cũng không phải thứ tốt gì. Nghĩ đến đây liền hỏi:

- Thành Bạc Thạch không phải cũng thuộc sự quản lý của Song Tử Tông sao? Vì sao nơi đây không xảy ra chuyện gì? Mà đại lục Úy Nam là thuộc hành tinh nào?

Nghe Lâm Vân hỏi vậy, Tiểu nhị sửng sốt nửa ngày mới phản ứng:

- Khách quan, chẳng lẽ ngài không phải là người của Úy Tinh? Mà tới từ hành tinh khác?

Lâm Vân lạnh lùng trả lời:

- Là ta hỏi ngươi, chứ không phải ngươi hỏi ta. Đừng để cho ta mất hứng.

- Vâng, vâng.

Tiểu nhị xoa mồ hôi trên trán rồi nói tiếp:

- Bởi vì thành chủ của thành Bạc Thạch là đệ tử của Liệt Dương Môn. Cho nên lúc vừa mới chiến tranh, ông ta đã đầu nhập vào Liệt Dương Môn. Hơn nữa hiện tại vua của ba vương triều lớn của đại lục Úy Nam cũng là đệ tử của Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông. Cho nên, cho nên...

Lâm Vân cuối cùng đã minh bạch. Xem ra Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông đã kết hợp để ám toán Song Tử Tông. Ngay cả vua của người phạm cũng bị khống chế. Những tin tức cao tầng chắc là tiểu nhị này không biết. Còn việc hắn không phải là người của Úy Tinh thì không thể để lộ ra ngoài được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền giơ một ngón tay, một tia tinh lực chui vào bộ não của tiểu nhị kia, xóa bỏ ký ức cuộc nói chuyện này. Rồi mới rời đi thành Bạc Thạch. Úy Tinh này lớn hơn Địa Cầu rất nhiều lần. Cho nên muốn tìm Mông Văn và Vũ Đình có chút phiền toái. Mong rằng Vũ Đình và Mông Văn gia nhập không phải là Song Tử Tông. Nếu không hai người đúng là gặp nguy hiểm.

Lâm Vân vừa ra thành Bạc Thạch thì biết mình bị theo dõi. Trong lòng hừ lạnh một tiếng, đám người này đúng là không biết sống chết.

- Hành vi của người này rất kỳ quái. Khi hắn đi vào quán rượu đã cho tiểu nhị hai viên linh thạch rồi hỏi han nửa ngày trời. Cuối cùng thì trí nhớ của người tiểu nhị bị xóa mất. Người này rất có thể là dư nghiệt của Song Tử Tông.

Có hai người theo dõi Lâm Vân, một người có khuôn mặt âm trầm nói.

- Có thể đơn giản xóa trí nhớ của người tiểu nhị kia, xem ra tu vị của hắn cao hơn chúng ta. Có nên lập tức đi báo cáo không?

Tên còn lại có khuôn mặt màu đỏ, hỏi.

Tên kia trả lời:

- Không phải lo lắng. Việc nhỏ như vậy báo cáo làm gì. Người này tuổi chừng hai ba mươi tuổi, tu vị chắc không thể cao hơn chúng ta. Có rất nhiều cách để xóa trí nhớ, chứ không cần tu vị cao thì mới làm được. Có lẽ hẳn biết một số bí thuật nào đó.

Lâm Vân bay không nhanh lắm. Hẳn muốn bắt hai tên kia để hỏi tình huống cụ thể. Dù sao những tin tức lấy được từ tiểu nhị kia chỉ là tin tức đại khái. Chứ chưa phải là chính xác.

Sưu sưu vài tiếng, hai tên kia bay tới cản đường Lâm Vân.

Hai người đều có tu vị Kết Đan. Một người là Kết Đan trung kỳ. Khó trách bọn chúng không để Lâm Vân vào mắt. Dù sao ba mươi tuổi đã Kết Đan không phải là nhiều. Một tu sĩ có tư chất tốt, cũng phải hơn năm mươi tuổi mới Kết Đan được.

Hơn nữa Lâm Vân cũng chỉ là tu sĩ Kết Đan. Hai người bọn họ phối hợp đối phó một mình hẳn, không phải là chuyện đơn giản sao? Huống hồ trong hai người bọn họ còn có một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Mà hai tên này không tin Lâm Vân mới hai, ba mươi tuổi đã là Kết Đan trung kỳ.

- Bằng hữu, vội vã chạy đi đâu vậy, chúng ta nói chuyện với nhau một lát.

Tên tu sĩ mặt đen lạnh lùng nói.

- Người

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 411: Đôi Nam Nữ

L

âm Vân không nói gì, biểu lộ rất lạnh đạm. Hắn biết mình không cần phải ra tay đối phó hai tên này. Bởi vì còn có một con Hoàng Tước mới ở phía sau. Chỉ là hai tên ngu ngốc này còn chưa phát hiện ra mà thôi.

- Người cho rằng không nói lời nào thì chúng ta có thể bỏ qua cho người sao? Người quá ngây thơ rồi. Mau đưa giới chỉ đây. Thật không ngờ một tu sĩ nhỏ nhoi như người cũng có cả giới chỉ. Lão tử liều sống liều chết mới lấy được một cái. Đinh Hỏa thì vẫn phải dùng túi trữ vật. Ha ha, hai ta thật là may mắn...

Đồ Hồng nhìn thấy giới chỉ trên tay của Lâm Vân, sắc mặt càng thêm hưng phấn.

Lâm Vân bình thản cười:

- Ta rốt cuộc đã hiểu, vì sao tới tận bây giờ hai vị mới chỉ là những tên thủ thành. Tông Chủ của các vị quả nhiên là biết dùng người. Dùng phế vật để thủ thành đúng là quyết định anh minh thần võ.

Lâm Vân nói xong, đẩy vế chế giễu nhìn hai tên.

Đồ Hồng và Đinh Hỏa thấy Lâm Vân coi rẻ hai người mình như vậy, lửa giận lập tức thiêu đốt. Hai người liền lao lên, phóng ra pháp bảo vây công Lâm Vân.

Lâm Vân bỗng nhiên lùi về phía sau. Hai tên này tưởng Lâm Vân tránh né công kích của bọn chúng, cười càng đắc ý. Hiện tại muốn chạy trốn cũng đã muộn.

- Oanh oanh..

Vài tiếng nổ vang lên, hai tên Đồ Hồng và Đinh Hỏa bị nổ văng ra ngoài. Do Lâm Vân đã bay ra khỏi phạm vi vụ nổ, cho nên hẳn không hề bị ảnh hưởng gì.

- Không tốt, bị ám toán. Là bùa Nhất Dương Lô...

Cho dù hai tên này kịp phản ứng nhưng vẫn bị nổ cho trọng thương. Hai tên còn chưa biết nên làm gì, thì có hai tia sáng lao thẳng về phía bọn chúng.

Phốc phốc hai tiếng, ở giữa trán của hai tên đã có một lỗ thủng. Lâm Vân không thể không bội phục thủ đoạn chính xác và tàn nhẫn của người đánh lén. Cho dù tu vị của người đánh lén còn cao hơn hai tên Đồ Hồng và Đinh Hỏa, nhưng vẫn lựa chọn ám toán. Chiêu đánh lén vừa rồi bao gồm cả Lâm Vân trong đó. Nếu không phải Lâm Vân kịp thời rút lui, thì vừa nãy đã có ba tia sáng chứ không phải hai tia sáng rồi.

Một đôi tu sĩ nam nữ xuất hiện trước mặt Lâm Vân. Khuôn mặt của người nam hơi trắng, tuổi chừng bốn mươi, khá là anh tuấn. Nữ nhân cũng rất sinh đẹp. Đôi mắt như câu hồn, chỉ tùy ý nhìn thoáng qua Lâm Vân thôi, đã lộ ra vẻ phong tình rồi. Đây là một mỹ phụ tuyệt sắc.

Nam tử kia hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ bất mãn với vẻ gợi tình của cô ta.

- Ai u, vị tiểu ca này, vừa nãy chúng tôi có làm cậu bị thương hay không? Lúc Tử Huy vung Nhất Dương Lô ra, tôi còn đang lo lắng. Vạn nhất khiến cậu bị thương thì làm sao bây giờ. Lúc đó có hối hận cũng không kịp.

Giọng nói của mỹ phụ rất nũng nịu, đầy vẻ kiều mỹ. Làm cho người ta vừa nghe đã muốn ôm mỹ phụ kia vào ngực rồi đùa giỡn một phen.

Người nam tử thấy Lâm Vân chỉ nhìn chăm chú vào mỹ phụ, im lặng không nói, thì càng bất mãn. Mỹ phụ thấy Lâm Vân nhìn mình như vậy, trong lòng

rất cao hứng, cười khanh khách một tiếng

Lâm Vân âm thầm cười nhạt. Hai người này lợi hại hơn Đồ Hồng và Đinh Hỏa rất nhiều. Một người là Kết Đan hậu kỳ, một người là Kết Đan trung kỳ. Mà hai người này còn có vẻ giỏi về dùng tâm kế. Nhìn bề ngoài thì thật không phát hiện ra sự tàn độc của bọn họ.

Đôi nam nữ này không phải người tốt gì.

- Trang phục của cậu rất kỳ lạ. Cậu không phải là người của đại lục Ủy Nam đúng không?

Người nam tử lạnh giọng nói.

Ánh mắt của Lâm Vân rất hồ hởi. Trong lòng hắn đang nghĩ, nên dùng cách bình thường hỏi hay là bức bách bọn họ hỏi. Mà nếu bức bách phải dùng Sư Hồn Thuật mới được. Hiện tại hắn sử dụng thuật đó không thành thạo lắm. Nên không có nắm chắc có thể sư hồn tu sĩ Kết Đan.

- Sư huynh, trang phục của người này hơi giống với trang phục của hai cô gái mà sư phụ mang về mấy năm trước. Không lẽ bọn họ tới cùng một nơi?

Nữ tử yêu mị kia dùng thuật truyền âm để nói chuyện nhưng Lâm Vân vẫn nghe thấy rõ ràng. Với tu vị Kết Đan mà ở trước mặt hắn truyền âm, quả thực không khác gì nói chuyện bình thường cả.

Nam tử kia hơi gật đầu. Ý cũng đồng ý với ý kiến của sư muội.

Lâm Vân vừa nghe mỹ phụ kia truyền âm, là biết cô ta đang nói tới Mông Văn và Vũ Đình. Thật không ngờ Mông Văn và Vũ Đình lại là người cùng tông môn với đôi nam nữ này.

- Hai người thuộc tông môn nào?

Lâm Vân đột nhiên hỏi.

Nếu không phải do tu vị của Lâm Vân cũng là Kết Đan, còn tránh thoát được Nhất Dương Lô vừa này, thì hai người bọn họ đã trực tiếp động thủ rồi. Mỹ phụ che miệng cười, phong tình vạn chủng nói:

- Ài, tôi rất muốn nói với cậu. Nhưng tôi nghĩ sư huynh của tôi không thích cậu. Sư huynh của tôi rất hay ghen. Khanh khách...

Nam tử nghe mỹ phụ nói như vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm. Giống như rất là ghen tỵ vậy.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng, vung tay lấy một viên Thiên Diễm Tinh Kim to bằng nắm đấm ra. Một cỗ khí tức nóng rực tỏa ra xung quanh.

“Đây là cái gì?”

Đôi nam nữ sửng sờ nhìn Thiên Diễm Tinh Kim trong tay của Lâm Vân. Mặc dù bọn họ không biết đó là vật gì, nhưng bọn họ biết đây nhất định không phải là tài liệu tầm thường.

- Tôi cũng không biết. Tôi nhặt được nó ở trong Thiên Diễm....

Ngữ khí của Lâm Vân rất bình thản, giống như là nhặt được một viên đá ở ven đường vậy.

- Thiên Diễm Tinh Kim...

Lâm Vân còn chưa nói hết lời, nam tử kia đã kêu to một tiếng. Rất rõ ràng, y cũng biết danh tiếng của Thiên Diễm Tinh Kim.

- Cái gì? Có thật là Thiên Diễm Tinh Kim vô giá...

Mỹ phụ nói tới đây liền im lặng.

Một lúc lâu, mỹ phụ mới hồi phục tinh thần, hơi kinh dị nhìn Lâm Vân,, hỏi:

- Tiểu ca, có thể cho tôi xem viên đá trong tay cậu được không?

Vẻ tham lam trong mắt cô ta lộ ra rất rõ. Đôi mắt của tên nam tử cũng không ngừng chuyển tới chuyển lui. Giống như đang nghĩ tới cái gì đó.

- Cho cô xem cũng không sao, tôi có rất nhiều viên đá như vậy. Chỉ là tôi mới tới đây, nên có nhiều chuyện muốn hỏi hai vị đạo hữu một chút. Không biết có thể hay không?

Lâm Vân nghịch viên Thiên Diễm Tinh Kim, giống như vô tình ý, nói.

Ánh mắt của đôi nam nữ tu sĩ này cũng chuyển động theo viên đá trong tay Lâm Vân. Mắt thấy nam tử kia có dấu hiệu động thủ. Lâm Vân cười , nói tiếp:

- Không biết hai vị thuộc tông môn nào?

Ánh mắt của mỹ phụ kia đã thanh tỉnh lại, nhìn sang Lâm Vân càng thêm nóng bỏng. Thấy Lâm Vân đặt câu hỏi, vội vàng trả lời:

- Vị sư đệ này, cậu tới đây lúc nào?

- Tôi mới tới đây từ hai tiếng trước. Cho nên không biết gì ở đây cả.

Lâm Vân vừa nhìn ánh mắt của cô ta là biết cô ta đang tính kế. Ngay cả xưng hô cũng biến thành sư đệ, không biết một lúc sau có phải sẽ biến thành đệ đệ thân yêu hay không? [/CHARGE][[/HIDE]

- Ài, may mà cậu gặp được chúng tôi. Hai người vừa nãy chính là người của Âm Ma Tông. Bọn chúng đã bị chúng tôi giết, nếu không thì cậu thảm rồi. Chúng tôi là người của Song Tử Tông, là một phái lớn nhất của đại lục Ủy Nam. Sư đệ, nếu không cậu cũng gia nhập môn phái của chúng tôi đi.

Không nói đan dược, công pháp của môn phái chúng tôi nhiều không kể xiết, thậm chí ngay cả mỹ nữ cũng xếp thành đàn.

- Cậu đẹp trai, lại có khí chất oai hùng bất phàm như vậy, đến tỷ tỷ vừa nhìn còn thích, nói gì những sư muội ở tông môn. Như thế nào? Đây là một cơ hội khó mà có được. Bằng không phải kiểm tra mới được gia nhập Song Tử Tông. Lúc đó khó khăn rất lớn.

Mỹ phụ nói xong, liền nở nụ cười mê người.

“Quả nhiên cô ả này luyện mị công”

Lâm Vân âm thầm nghĩ.

- Như Hương, nói nhiều với hắn làm cái gì? Cứ giết phăng đi là được.

Nam tử nghe mỹ phụ nói vậy, liền không vui, lập tức truyền âm nói.

- Ngu ngốc, người này còn chưa nói hắn lấy được Thiên Diễm Tinh Kim ở đâu. Chỉ cần chúng ta lừa gạt được hắn nói ra vị trí của Thiên Diễm , thì chúng ta có thể dùng hồ lô Xích Âm để thu Thiên Diễm. Như vậy chả phải tốt hơn hay không? Trời sắp tối rồi...

Nghe mỹ phụ truyền lại lời như vậy, nam tử liền không có ý kiến gì nữa.

Lâm Vân âm thầm cười nhạt. Quả nhiên là mưu đồ Thiên Diễm Tinh Kim của mình. Nhưng cô ả kia nói câu cuối “Trời sắp tối” là có ý gì?

Mà quả nhiên Mông Văn và Vũ Đình đều nhập vào Song Tử Tông. Nếu Song Tử Tông bị Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông tính kế, thì lá gan của hai người này thật lớn. Vẫn ở chỗ này mà không chịu chạy trốn.

- Đạo hữu, không biết cậu lấy được viên khoáng thạch đó từ đâu?

Tên nam tử thấy Lâm Vân trầm ngâm không nói, liền không kiên nhẫn hỏi.

- Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú trả lời câu hỏi này.

Lâm Vân nghĩ bụng, chẳng còn gì để hỏi. Hai người này chắc cũng thuộc mấy người trốn thoát khỏi nạn diệt môn.

Mục đích chính của Lâm Vân khi tới nơi này là tìm kiếm bản đồ hành tinh và tìm cách quay trở về đại lục Thiên Hồng. Xem Mông Văn và Vũ Đình chỉ là thuận tiện mà thôi. Có thể gặp thì gặp, không gặp cũng không sao.

Thấy Lâm Vân muốn rời đi, ánh mắt của tên nam tử liền trở nên lạnh lẽo, chỉ nói một câu “Động thủ”. Câu này là nói ra chứ không phải truyền âm. Lâm Vân nghĩ bụng, cuối cùng vẫn là phải động thủ.

Tên tu sĩ nam giơ tay lên điều khiển phi kiếm, muốn tấn công Lâm Vân. Mỹ phụ tên Như Hương nghe y nói vậy cũng lập tức phóng ra một cái lưới màu vàng óng ả. Xem điệu bộ là muốn trói Lâm Vân lại.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Nhưng lại cảm thấy có điểm là lạ. Theo thủ đoạn tàn nhẫn và nhanh chóng khi đối phó với Đồ Hồng và Đình Hỏa, pháp bảo của bọn chúng nên lao liên tiếp tới hẵn rồi mới đúng. Vì sao đến hiện tại còn chưa tấn công?

Mà một màn kế tiếp làm cho Lâm Vân mở rộng tầm mắt. Cô ả Như Hương kia rõ ràng điều khiển pháp bảo hình cái lưới bao phủ tên nam tu kia lại. Hai người này không phải là đồng bọn sao? Vì sao lại đột nhiên tranh đấu nội bộ như vậy?

- Như Hương, cô...

Đôi mắt tên nam tu như muốn bốc hỏa. Y thật không ngờ sư muội lại ra tay với mình.

Mỹ phụ bắt được tên nam tu, hừ lạnh một tiếng:

- Ta cái gì? Thằng đến hôm nay ta mới có thể bắt được người. Từ ngày đầu tiên người chiếm thân thể của ta, ta đã hạ quyết tâm băm thây người thành nghìn mảnh. Hôm nay lão nương cuối cùng cũng có cơ hội. Tôn Cương, xem người còn chạy thoát kiểu gì?

Nói xong, mỹ phụ lấy ra một cây châm dài, rồi phóng tới huyết Khí Hải của tên nam tu kia.

- Như Hương, cô thật độc ác...

Trong mắt tên Tôn Cương lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Một màn hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Lâm Vân. Mà đột nhiên mỹ phụ kia mang theo ánh mắt đầy nhu nhược và khát vọng nhìn về phía hắn. Đây là một đôi mắt mong muốn người mạnh hơn bảo vệ.

- Như Hương, lẽ nào cô coi trọng tên kia?

Tôn Cương nhìn thấy ánh mắt của Như Hương nhìn về phía Lâm Vân, lửa giận càng bùng cháy.

Mỹ phụ tên Như Hương lại nhìn thoáng qua Lâm Vân. Trong mắt vẫn là vẻ nhu nhược và khát vọng đó. Rồi quay đầu nói với Tôn Cương:

- Cho dù ta có gả cho một người xa lạ, còn tốt hơn đi theo người.

Nói xong, cây ngân châm tiếp tục đâm sâu xuống.

Lâm Vân bỗng nhiên cảm giác không đúng. Nhưng lại không nói ra đó là cảm giác gì. Như Hương, cái tên rất dễ nghe. Nhưng thủ đoạn của cô ta lại rất tàn nhẫn, nói động thủ là động thủ.

Tuy nhiên, trên đời này có mấy cô gái có thể so sánh với Vũ Tích? Vũ Tích? Hắn đã nghĩ ra chỗ không đúng, liền không do dự, lập tức bay lên trời.

Lâm Vân vừa bay lên thì một tia sáng cực mạnh đã đánh xuống vị trí vừa đứng của hắn. Uy lực của ánh sáng này rất lớn, chỗ hắn vừa đứng liên tiếp vang lên tiếng nổ mạnh. Rồi một cột khói hình cây nấm cực lớn bay lên trời. Cả không gian xung quanh đó như muốn bị xé rách vậy.

Thật là vụ nổ khủng khiếp. Vụ nổ kia còn lớn hơn Nhất Dương Lô không biết bao nhiêu lần. Lâm Vân đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Cho dù với tu vị hiện tại của hắn, bị ánh sáng kia đánh trúng, không chết thì cũng bị trọng thương.

Một khi hắn trọng thương, nói không chừng sẽ bỏ mạng trong tay của hai tên tu sĩ kia. Đúng là một đôi nam nữ xảo trá.

Tên nam tu thấy Thiểm Lô Tử trăm năm của mình rõ ràng không làm tên tu sĩ kia bị thương, trong lòng liền trầm xuống.

Thiểm Lô Tử là do một vị tu sĩ Đại Thừa luyện chế. Thứ đó vừa phóng ra, tốc độ nhanh vô cùng, mà uy lực đủ để giết chết tu sĩ dưới cấp Luyện Hư. Thiểm Lô Tử này là bảo bối của hắn. Không chỉ nói tên tu sĩ kia, cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng không tránh khỏi. Nhưng hắn làm sao có thể tránh thoát được?

Nếu không phải nhìn không thấu tu vị của Lâm Vân. Hơn nữa lúc đầu Lâm Vân còn tránh thoát được Nhất Dương Lô, thì y đã không sử dụng Thiểm Lô Tử rồi.

Vì muốn có Thiên Diễm Tinh Kim trên người Lâm Vân, tăng thêm việc nhìn không thấu tu vị của Lâm Vân, y đã vận dụng bảo bối có lực sát thương lớn nhất. Không ngờ vẫn là thất bại trong gang tấc. Trước khi động thủ, hai người còn diễn một vở tuồng kịch, nhưng như vậy rồi vẫn không thành công. Chẳng lẽ tu vị của người này đã là Luyện Hư kỳ sao?

- Tu vị của người quả nhiên cao hơn chúng ta rất nhiều. Người làm cách nào khám phá ra kế hoạch của chúng ta?

Mỹ phụ nói xong, liền lạnh lùng nhìn chăm chăm Lâm Vân. Cô ta đã biết mị công của mình không hề có tác dụng gì với Lâm Vân.

- “Trời sắp tối” là ám hiệu của các người. Bởi vì các người nhìn không thấu tu vị của ta, cho nên mới ra ám hiệu đánh lén.

Lâm Vân vừa nói xong, thì thấy đôi tu sĩ nam nữ kia không ngừng phun máu tươi.

“Không tốt, hai người này muốn thiêu đốt máu để chạy trốn”

Lâm Vân liền cách không tung quyền về phái đôi nam nữ kia.

Hai tiếng Oanh oanh vang lên, hai ngụm máu tươi kéo dài vài trăm mét. Tên nam tử Tôn Cường rơi xuống mặt đất. Còn cô ả tên Như Hương thì cố chịu đựng trọng thương, bỏ chạy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 412: Tinh Hà Trù

Q

uả nhiên là một đôi xảo trá như hồ ly. Đánh lén, ám toán, huyết tuần (đốt máu), cuối cùng ở trước mặt mình còn chạy mất một người. Khó trách tông môn đã bị diệt, mà hai người này vẫn còn nghênh ngang ở đây cướp đường.

Lâm Vân đi tới, nhật giới chỉ của tên Tôn Cường lên rồi một mối lửa thiêu hủy y.

Nhưng Lâm Vân vừa nhìn vào giới chỉ liền không khỏi ngạc nhiên. Tên này mới chỉ tu sĩ Kết Đan, vậy mà tài sản bên trong rất phong phú. Linh thạch, đan dược, linh thảo, tài liệu pháp bảo, thậm chí còn nhiều hơn cả hắc. Số tài sản không hề thua kém cả một tông môn.

Tên này chỉ là một tu sĩ Kết Đan, kiếm đâu ra nhiều tài sản như vậy? Lâm Vân thật không nghĩ ra. Hiện tại hắc chỉ hồi hận để cho cô ả kia trốn thoát. Mặc dù biết cô ả kia trúng một quyền chắc chắn đã bị thương nặng. Nhưng nếu ả chết ở một chỗ khác, thì không phải là tiện nghi cho người khác sao?

Xem giới chỉ này của Tôn Cường, thì chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, Tôn Cường là đệ tử quan trọng của Song Tử Tông, có nhiệm vụ bảo quản tài sản của Song Tử Tông. Thứ hai là tên Tôn Cường này nhân lúc cháy nhà mà hôi của. Khi Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông xâm lấn, y đã cướp toàn bộ tài sản của tông môn rồi chạy đi.

Tuy nhiên, tài sản dù nhiều, nhưng lại không có bản đồ hành tinh mà Lâm Vân cần.

Một tiếng xé gió truyền tới, Lâm Vân biết có người lại tới. Liền không tiếp tục lưu lại đây nữa. Thân hình đảo mắt đã biến mất tại chỗ.

Lâm Vân âm thầm kêu nguy hiểm. Không biết tên Tôn Cương dùng vật gì ám toán mình mà có uy lực và tốc độ kinh khủng như vậy.

Lúc hăn nhìn thấy biểu lộ của cô ả Như Hương, hăn mới biết hai người diễn trò. Khuôn mặt của cô ả Như Hương kia còn vẻ kiêu my từ việc mây mưa. Hơn nữa còn rất thỏa mãn. Nếu là một nữ nhân bị bắt buộc, thì không thể có vẻ thỏa mãn đó được.

Hăn đã nhìn thấy vẻ mặt đó ở Vũ Tích. Khi hăn nhớ tới Vũ Tích, thì mới hiểu ra sự âm hiểm của cô ả kia.

Hiện tại nhớ lại thì thật sự may mắn. Nếu trúng thứ ánh sáng cơ hồ khiến không gian vặn vẹo như vậy, Lâm Vân không cho rằng hăn có thể chịu đựng được. Hơn nữa, ở một tình huống như vậy, cho dù muốn tạo vòng bảo hộ cũng không kịp.

Những ngày tiếp theo, Lâm Vân vừa đi vừa thăm dò. Cuối cùng biết được những người còn lại của Song Tử Tông đã rời khỏi đại lục Úy Nam. Phần lớn là chạy nạn tới đại lục Úy Bắc và đại lục Trung Châu.

Ngoại trừ Tôn Cương và Như Hương, Lâm Vân không gặp phải một người nào của Song Tử Tông cả. Cũng không biết bọn họ đã đi nơi nào. Tuy nhiên, hăn lơ mơ cảm giác được Vũ Đình và Mông Văn không xảy ra chuyện gì. Cho nên hăn tập trung tinh lực để tìm kiếm bản đồ hành tinh.

Nhưng tìm kiếm nửa tháng đã khiến hăn thất vọng. Cho dù tìm được bản đồ hành tinh thì hoặc là kém bản đồ của hăn rất nhiều, hoặc là không trọn vẹn.

- Tiền bối, ngài muốn tìm bản đồ hành tinh, sao không tới buổi đấu giá Ngũ Lục?

Một tiểu nhị của cửa hàng bán pháp bảo thấy Lâm Vân muốn mua bản đồ hành tinh, cũng biết Lâm Vân không phải tu sĩ bình thường. Bởi vì tu sĩ

bình thường làm sao có thể mua được một thứ quý báu mà khó dùng như vậy? Cho nên chủ động đề nghị Lâm Vân tới buổi đấu giá.

- A, hội đấu giá Ngũ Lục?

Lâm Vân ngạc nhiên hỏi lại.

Tiểu nhị vừa nhìn thần sắc của Lâm Vân là biết Lâm Vân không biết buổi đấu giá đó. Xem ra vị tiền bối này không phải là người của Ủy Tinh rồi. Nếu là người của Ủy Tinh, không ai là không biết hội đấu giá Ngũ Lục.

Khó trách hẳn muốn mua bản đồ hành tinh. Nghĩ tới đây, tiểu nhị càng thêm nịnh nọt:

Chương 412 (1): Tinh Hà Trù

- Tiền bối, hội đấu giá Ngũ Lục là tổ chức đấu giá lớn nhất của Ủy Tinh, do năm đại lục hợp tác mở ra. Cứ năm năm lại tổ chức một lần.

- Nếu tiền bối muốn tham gia, hiện tại có thể tới Tiên Khí Các để báo danh. Buổi đấu giá đó sắp được tổ chức rồi. Buổi đấu giá Ngũ Lục được chia là hai lần, tu sĩ dưới Kết Đan và tu sĩ trên Kết Đan. Mỗi lần kéo dài một tuần.

Lâm Vân gật đầu. Hẳn cũng biết Tiên Khí Các. Hẳn còn từng tới nơi đó để hỏi mua bản đồ hành tinh. Tiểu nhị này khá nhiệt tình, nên Lâm Vân ban thưởng cho y năm viên linh thạch Hạ Phẩm.

Tiểu nhị thấy mình chỉ nói mấy câu mà Lâm Vân đã thưởng hậu hĩnh như vậy, không khỏi cảm thán Lâm Vân giàu có. Nên càng thao thao bất tuyệt giới thiệu các môn phái và cao thủ của thành Đề Á. Còn giới thiệu các những món ăn ngon và đặc sản nổi tiếng nữa.

Lâm Vân không kiên nhẫn, liền rời đi cửa hàng bán pháp bảo này. Trong lòng suy nghĩ tiểu nhị kia thật là dong dài. Tuy nhiên y đúng là không hề

khoác lác, thành Đề Á là một trong năm thành thị Tu Chân lớn nhất của Ủy Tinh. Chỉ là ở đây không có bản đồ hành tinh mà hẳn muốn.

Sau khi ghi danh ở Tiên Khí Các, Lâm Vân quyết định ở đây chờ đến khi buổi đấu giá bắt đầu, không đi khắp nơi tìm kiếm nữa. Tài sản của hắn đã có quá nhiều, không cần phải đi ra tìm kỳ ngộ. Hơn nữa ở thế giới này thường xuyên có chiến tranh và giết chóc. Đất nước của những người phạm đều phải phục vụ cho các tu sĩ. Hắn không muốn dính líu đến những cái đó.

Muốn tìm Mông Văn và Vũ Đình không phải ngày một ngày hai. Và lại đó là con đường do chính hai người lựa chọn. Mục đích hiện tại của Lâm Vân là tìm được bản đồ hành tinh rồi lập tức trở về Địa Cầu, mang theo Từ Vinh tới đại lục Thiên Hồng.

Cho nên mấy ngày nay, Lâm Vân tập trung học tập và nguyên cứu cách luyện khí. Vừa mới chiếm được số tài sản lớn của Tôn Cương, nên hắn không cần phải tiết kiệm khi làm thử.

Bởi vì có nhiều linh thạch, nên Lâm Vân mua thêm linh thảo và tài liệu ở phường thị. Có thể nói, cho dù là cả một tông môn, cũng không lãng phí tài liệu vào việc học tập luyện đan luyện khí như Lâm Vân. Đây hoàn toàn là thiêu đốt linh thạch.

Thoáng cái đã năm ngày, Lâm Vân nhận được tin tức của Tiên Khí Các. Liền dọn dẹp đồ đạc rồi lập tức tới phòng đấu giá của Tiên Khí Các. Trong lòng hắn rất chờ đợi buổi đấu giá này. Có lẽ hắn có thể tìm được thứ hắn muốn ở đây.

Đi vào phòng đấu giá, Lâm Vân phát hiện tu vị của mình ở đây không kém, nhưng không phải là cao nhất. Rõ ràng có bốn năm cỗ khí tức còn khủng bố hơn cả hắn. Lâm Vân khẳng định những người này đã đạt tới Luyện Hư Kỳ rồi. Thậm chí có một người, Lâm Vân phỏng chừng đã đạt tới Đại Thừa Kỳ.

Lâm Vân không sợ Luyện Hư Kỳ, nhưng nếu có thể không xung đột thì vẫn không nên xung đột. Còn vị tu sĩ Đại Thừa kia, với khí tức của y như vậy, Lâm Vân biết hiện tại hắn không phải là đối thủ của người này.

Buổi đấu giá Ngũ Lục quả nhiên không bán những thứ thấp kém. Đồ vật đầu tiên đã là cổ bảo Ngũ Dương Bát. Vừa bắt đầu đã có bảo vật như vậy, không khí trong phòng đấu giá trở nên sôi nổi. Bảo vật này phù hợp với mọi cấp tu sĩ.

Tu sĩ chủ trì đấu giá vừa nói một câu “Giá quy định là một trăm hai mươi nghìn linh thạch Thượng Phẩm. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn”, toàn trường liền không ngừng vang lên tiếng gọi giá.[/CHARGE]
[/HIDE]

Mặc dù số linh thạch đó không là gì với Lâm Vân, nhưng thứ đó không có tác dụng gì với hắn. Hắn có rất nhiều pháp bảo. Lần trước lấy được chiếc cổ đăng của tu sĩ Hóa Thần vẫn còn chưa luyện hóa. Còn tinh lực đâu mà cần những thứ khác. Pháp bảo, linh khí, thậm chí cổ bảo của hắn đã chồng chất như núi.

Tuy Lâm Vân không cần, nhưng những người khác lại tranh nhanh quyết liệt. Cuối cùng có người trả giá ba trăm năm mươi nghìn linh thạch Thượng Phẩm và mua được.

Qua pháp bảo là đan dược, dược liệu tài liệu, toàn bộ là thứ tốt, không hề có thứ kém cỏi nào. Đều là những thứ bình thường khó mà kiếm được. Đoán chừng buổi đấu giá này năm năm mới tổ chức một lần, cho nên các tu sĩ đều lấy bảo bối quý giá nhất của mình đem ra bán, để đổi lấy thứ có tác dụng hơn với mình.

Điều khiến Lâm Vân thất vọng là mặc dù có nhiều bảo bối, nhưng không có vật nào đáng để hắn ra tay. Có mấy thứ tài liệu rất không kém lại không khiến hắn hứng thú.

Đảo mắt đã qua ba ngày, Lâm Vân cơ hồ sắp buồn ngủ, nhưng một giọng nói đã khiến hẩn bừng tỉnh.

- Pháp bảo phi hành vũ trụ Tinh Hà Trùy. Tốc độ của nó không cách nào đo đạc được, phụ thuộc hoàn toàn vào tu vị của người sử dụng. Giá quy định là mười triệu linh thạch Thượng Phẩm. Mỗi lần tăng giá không thể thấp hơn một trăm nghìn linh thạch Thượng Phẩm. Người mua cũng có thể lấy tài liệu hoặc pháp bảo thay thế cho linh thạch.

Người chủ trì vừa hô giá, tất cả các tu sĩ trong phòng đấu giá đều điên cuồng.

Mười triệu linh thạch Thượng Phẩm, đây là thứ đắt tiền nhất từ lúc bắt đầu. Mười triệu linh thạch Thượng Phẩm, chỉ sợ nhiều tông môn cho dù táng gia bại sản cũng không thể mua được. Tuy nhiên, chỉ cần không ngu ngốc, là có thể nhìn ra Tinh Hà Trùy là một cỗ bảo chính thức. Hơn nữa đáng đồng tiền bát gạo.

Phòng chừng chủ nhân của bảo bối này không dùng được, nên mới mang ra bán, để kiếm linh thạch. Chứ nếu là tông môn, ai nguyện ý bán một thứ như vậy.

Trong lòng Lâm Vân đã phiên giang đảo hải. Tinh Hà Trùy kia cho hẩn một cảm giác cực kỳ tang thương của thời Viễn Cổ. Hơn nữa, khí tức của nó giống như Hỗn Động Sơn Hà Đồ vậy. Chứng tỏ đẳng cấp của nó ngang với Sơn Hà Đồ.

Nếu không phải hẩn có một Hỗn Động Sơn Hà Đồ, thì khẳng định hẩn không biết đây cũng là một bảo bối đỉnh cấp. Cây trùy này chẳng những là bảo bối vô giá, còn rất hữu dụng với hẩn. Nói không chừng nhờ nó mà việc đi lại từ Địa Cầu tới đại lục Thiên Hồng sẽ dễ dàng hơn.

Vô luận như thế nào cũng phải có bằng được cái trùy kia.

Mười triệu linh thạch Thượng Phẩm vừa báo ra, điên cuồng qua đi là sự tĩnh lặng. Nhiều người không biết Tinh Hà Trùy có cấp bậc như thế nào, nhưng giá tiền này thật đúng là vô tiền khoáng hậu. Ngoại trừ một cái tiên khí không trọn vẹn được bán đấu giá vào ba trăm năm trước, cả Ủy Tinh còn chưa có thứ nào vừa ra giá là mười triệu linh thạch Thượng Phẩm cả.

Mà đây mới chỉ là giá khởi điểm, giá cả cuối cùng khẳng định cao hơn nhiều giá tiền này.

Pháp khí phi hành vũ trụ đương nhiên ngoại trừ phi hành giữa các hành tinh ra, cũng có thể dùng để bay lượn. Lâm Vân phỏng chừng những người ở đây tuy biết cây trùy là bảo bối, nhưng không biết giá trị chân chính của nó. Thậm chí ngay cả người đấu giá Tinh Hà Trùy cũng không biết.

Chỉ có hẳn, người có Hồn Động Sơn Hà Đồ, mới biết được giá trị chuẩn xác của cây trùy. Đây là bảo bối độc nhất vô nhị của cả thế giới Tu Chân.

Với giá tiền như vậy, lại không biết cụ thể giá trị của nó, thì người có đủ linh thạch cũng chưa chắc dám mua. Hoặc cũng có người tính kế đợi cho người mua rời đi rồi giết người đoạt vật. Có thể sẵn sàng trả tiền mua bảo bối này, chỉ có thể là những tông môn lớn, hoặc là tu sĩ đỉnh cấp có truyền thừa từ thời thượng cổ.

- Mười một triệu.

Sau một lúc yên tĩnh, rốt cuộc đã có người báo giá. Lâm Vân thở dài, bảo bối như vậy, dù không biết hết giá trị nhưng vẫn khó có thể bỏ qua.

Ánh mắt của mọi người trong phòng đều nhìn về phía người báo giá. Lâm Vân cũng sờ, hẳn thật ngờ người báo giá đầu tiên lại là một tu sĩ không mặc trang phục của tông môn nào cả. Mà là một tán tu.

Một tán tu lại có tài sản như vậy, thật khiến cho Lâm Vân lắp bắp kinh hãi. Xem ra, muốn có Tinh Hà Trùy phải tốn không ít công phu rồi.

Hiện tại Lâm Vân có mười tám triệu linh thạch Thượng Phẩm. Số linh thạch Trung Phẩm và Hạ Phẩm còn lại, nếu đổi thành linh thạch Thượng Phẩm, thì chỉ khoảng ba, bốn triệu mà thôi. Nói chính xác, thì Lâm Vân có khoảng hai mươi hai triệu linh thạch Thượng Phẩm.

Hai mươi hai triệu linh thạch Thượng Phẩm này, phần lớn là hắn mới lấy được từ Tôn Cương. Bằng không ngay cả tư cách trả giá hắn cũng không có. Trong lòng Lâm Vân càng thêm hối hận vì để cô ả Như Hương kia chạy thoát. Nếu giết được cô ta, nói không chừng mình đã có ba bốn mươi triệu linh thạch Thượng Phẩm rồi.

Cho dù ba, bốn mươi triệu linh thạch Thượng Phẩm cũng chưa chắc thắng trong cuộc đấu giá. Nhưng vẫn còn tốt hơn là hai mươi hai triệu.

- Mười ba triệu.

Có thêm người báo giá. Lâm Vân nhìn nhìn, là một nam tử có tu vị Nguyên Anh điền phong, mặc áo đạo bào màu xám, có thêu chữ Thiên Hạt Tông. Nguyên lai là tông môn báo giá. Lâm Vân không có chút cao hứng nào. Vừa báo giá lần thứ hai đã là mười ba triệu rồi. Số linh thạch của hắn chắc là không đủ.

- Mười lăm triệu.

Lại có tông môn tham gia. Lâm Vân càng thêm khẩn trương. Xem ra không ít người biết nhìn hàng xịn. Trông cậy vào việc người khác không biết, thì đúng là vọng tưởng.

- Hai mươi hai triệu.

Lâm Vân thoáng cái đã đem hết toàn bộ số linh thạch của mình báo giá. Hắn muốn khiến những người khác trở tay không kịp.

Quả nhiên, Lâm Vân vừa báo giá đã tăng lên bảy triệu, khiến cho tất cả mọi người trong hội trường đều sửng sốt. Rất nhiều ánh mắt mang theo thần thức phóng về phía Lâm Vân. Hai khí tức cường hãn cũng lao tới.

Lâm Vân rung mình một cái, thầm mắng mình làm việc lỗ mãng. Như vậy chẳng những không mua được Tinh Hà Trùy, mà còn lộ tài sản ra ngoài. Có lẽ khi mình vừa ra khỏi phòng đấu giá, sẽ trở thành mục tiêu chung của những người ở đây. Phải biết rằng buổi đấu này là công khai,, chứ không giữ bí mật cho khách hàng.

Quả nhiên, vài ánh mắt mang theo địch ý phóng tới. Lâm Vân nghĩ bụng, dù sao là phúc thì không phải là họa. là họa cũng tránh không nổi. Đã như vậy còn không bằng cường thế hơn một chút. Nghĩ tới đây, hãn liên phóng khí tức của mình. Một cỗ khí tức khổng lồ không hề thua kém Hóa Thần phóng ra ngoài. Lâm Vân không để lộ hết tu vị của mình. Lá bài tẩy phải để sau cùng.

Vài ánh mắt thù địch liền thu trở về. Có vài tu sĩ Nguyên Anh nhố ra một ngụm máu, âm thầm run sợ. Từ khi nào lại xuất hiện một cao thủ cường hãn như vậy. Tuy nhiên, Lâm Vân vẫn nghe thấy một tiếng hừ lạnh, giống như tiếng sấm đánh vào tai vậy. Tiếng hừ đó tới từ phía tu sĩ Đại Thừa.

Lâm Vân cũng không cố kỵ được nhiều như vậy. Nếu mua được Tinh Hà Trùy, hãn sẽ lập tức dùng Tinh Hà Trùy rời đi. Nếu không mua được, thì phải tìm cách đoạt bằng được thứ này.

- Hai mươi lăm triệu.

Điều Lâm Vân hy vọng đã không xảy ra. Giá cả đảo mắt đã lên tới hai mươi lăm triệu. [/CHARGE][[/HIDE]

Xem ra chỉ có thể nhìn xem là ai mua, rồi rồi ra tay cướp đoạt.

- Hai mươi bảy triệu...

- Hai mươi chín triệu.

- Ba mươi lăm triệu.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, giá của Tinh Hà Trùy đã tăng vọt tới ba mươi lăm triệu. Nhưng xu thế vẫn không dừng.

“Thật là nhiều người biết nhìn hàng xịn”

Lâm Vân lại thở dài. Không phải là hăn không nghĩ tới dùng Huyền Ngưng Hàn Thủy hay Thiên Diễm Tinh Kim. Nhưng cho dù những thứ này có giá trị cao, nhưng vẫn chưa đủ để đổi Tinh Hà Trùy. Nếu lấy ra quá nhiều, phỏng chừng còn chưa mua được Tinh Hà Trùy, đã bị người vây công đánh chết rồi.

Huyền Ngưng Hàn Thủy và Thiên Diễm Tinh Kim khác với Tinh Hà Trùy. Mặc dù nhiều người muốn Tinh Hà Trùy, nhưng bọn họ biết không thể dùng được. Nhưng Huyền Ngưng Hàn Thủy và Thiên Diễm Tinh Kim lại có tác dụng với tất cả tu sĩ. Nếu Lâm Vân để lộ ra, mọi người sẽ khi dễ hăn từ bên ngoài tới, đều vây lại, thì cho dù hăn có mười cái mạng cũng khó thoát khỏi.

Cách duy nhất là đợi buổi đấu giá kết thúc rồi theo dõi, xem có cơ hội cướp được không. Nếu nói người mua Tinh Hà Trùy mà không bị người khác đánh chủ ý, thì Lâm Vân không tin.

Một lúc sau, giá cả của Tinh Hà Trùy đã lên tới năm mươi triệu linh thạch Thượng Phẩm.

“Những tông môn này thật đúng là có tiền”

Tuy nhiên Lâm Vân mơ hồ cảm thấy không đúng. Hiện tại hội trường đang tiến vào giai đoạn báo giá gay gắt. Nhưng hình như hơi quá thì phải.

Một pháp bảo, cho dù là cổ bảo, nhưng cũng không thể khiến mọi người tranh đoạt kịch liệt như vậy chứ? Lẽ nào có người đã nhận ra cây trùy là tiên khí? Hoặc là pháp bảo cao cấp?

Lâm Vân không dám khẳng định, tuy nhiên với cái giá cao như vậy, những người ở đây chắc cũng đã phát hiện ra cái gì đó.

- Tám mươi triệu linh thạch Thượng Phẩm.

Giá tiền này vừa đưa ra đã khiến người chủ trí và các vị khách kinh hãi. Thật không ngờ cây trùy này lại có giá cao như vậy. Đúng là cái giá cao nhất từ trước tới nay.

- Tám mươi triệu lần thứ nhất...Tám mươi triệu lần thứ hai...

Người chủ trì còn đang kéo dài giọng điệu, thì một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Một trăm triệu...

Người chủ trí đầu giá không phải thất thần rồi, mà là chết lặng, chỉ biết run giọng hỏi:

- Đã có người đưa ra một trăm triệu. Còn có ai đưa ra giá cao hơn không?

- Một trăm mười triệu...

Đã là một một trăm mười triệu..

Mọi người trong hội trường đều hóa đá. Số tiền đó đã ngang bằng với vài cái mỏ linh thạch rồi.

- Khẩu sư thực, hơn một trăm triệu linh thạch là một nửa tài sản của tông môn chúng ta, chúng ta còn muốn tranh tiếp không?

Ở ghế khách quý số mười sau, một người văn sĩ trung niên cung kính nói với một lão già.

- Tiếp tục đi. Tinh Hà Trùy kia nhất định là tiên khí. Mấy lão bất tử kia chắc cũng đã phát hiện ra. Chỉ cần mua được thứ này, Thần Nguyên Môn của chúng ta, cho dù không độc bá Trung Châu, nhưng sẽ không kém hơn bốn Đại Tông Môn đứng đầu. Gọi giá lên một trăm bốn mươi triệu đi. Linh thạch sớm hay muộn cũng kiếm được trở về thôi.

Lão già bình tĩnh nói.

Lâm Vân đã chú ý vài ghế khách quý. Nơi đó tồn tại khí tức có thể uy hiếp hắn.

Điều khiến Lâm Vân kỳ quái, đó là tu sĩ Đại Thừa Kỳ kia không ra tay tranh đoạt. Xem ra không phải chỉ có một mình hắn có ý cướp đoạt. Những người không có thực lực cạnh tranh hoặc là không muốn lấy linh thạch ra, chắc đều đang chờ Tinh Hà Trùy rơi vào tay ai rồi tính toán tiếp.

- Còn có vị nào ra thêm giá mới không? Một trăm năm mươi triệu lần thứ nhất, một trăm năm mươi triệu lần thứ hai...

Đến đoạn cuối, người chủ trì có chút kinh hãi, giọng nói cũng run rẩy. Nhưng không dám kéo dài. Giá tiền này đã phá vỡ hoàn toàn dự kiến của mọi người lúc đầu.

- Một trăm năm mươi triệu lần thứ ba,

Tu sĩ chủ trì nói xong câu cuối liền thở phào một cái. Cuối cùng cũng đã qua. Thật như là bị tra tấn tinh thần vậy.

- Tôi vui mừng tuyên bố Tinh Hà Trùy đã thuộc về vị khách ngồi ở ghế số bảy, với giá là một trăm năm mươi triệu linh thạch Thượng Phẩm. Chúc mừng đạo hữu.

Người chủ trì vừa dứt lời, ghế số bảy vang lên tiếng hừ lạnh. Có vẻ không hài lòng với sự dong dài của người chủ trì.

Vô số thần thức liền phóng tới ghế số bảy. Lâm Vân đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên thần thức không có cách nào đi vào khu ghế đó.

Nhưng từ khí thế phát ra từ ghế số bảy, Lâm Vân biết ở đây nhất định là một cường giả Luyện Hư Kỳ. Xem ra còn thuộc một tông môn khá lớn. Như vậy việc tranh đoạt Tinh Hà Trù có chút phiền toái. Thậm chí là không có khả năng.

Những người tham gia cạnh tranh cũng phát hiện ra người ở ghế số bảy rất lợi hại. Đến khi có mấy thần thức cường đại từ ghế số bảy phóng ra ngoài, mọi người thu hồi thần thức lại. Trong đó chẳng những có cường giả Luyện Hư Kỳ, còn không thiếu tu sĩ Hóa Thần Kỳ. Chỉ cần không uống nhầm thuốc, thì mọi người cũng biết không nên trêu chọc tông môn đó.

- Thượng Kiêm Tông thật là ngoan độc. Rõ ràng lấy ra một trăm mười triệu để mua Tinh Hà Trù. Phỏng chừng số linh thạch đó đã chiếm chín phần tài sản của bọn họ rồi.

Tên văn sĩ trung niên ngồi ở ghế mười sáu nghiêng răng nói.

- Ta đã coi thường tên Đạt Hạo. Không ngờ y lại có khí phách như vậy. Sẵn sàng lấy ra gần hết tài sản để mua Tinh Hà Trù. Tuy nhiên ta muốn nhìn xem tên Đạt Hạo kia mang Tinh Hà Trù về Thượng Kiêm Tông kiểu gì. Hừ, tiên khí dễ sở hữu vậy sao?

Lão giả hừ lạnh một tiếng nhìn nhìn ghế số bảy.

Suy nghĩ một lát, lão già tiếp tục nói:

- Có hai tán tu trả giá, một người là tên râu quai nón, một người là người trẻ tuổi. Bọn hăn không ngồi ở ghế khách quý, chứng tỏ là tán tu lang thang. Một tán tu mà có thể đưa ra nhiều linh thạch như vậy, thì không phải là một tu sĩ bình thường.

- Có lẽ bọn họ kế thừa tài sản thời Thượng Cổ. Trong hai người, tu vị cao nhất là Hóa Thần. Hai người này quan tâm tới Tinh Hà Trù như vậy, thì lát nữa bọn họ nhất định sẽ rời đi. Mã Trụ, cậu dẫn theo vài người theo dõi, làm việc bí mật chút.

- Vâng, thưa Khấu sư thúc...

Tên văn sĩ lập tức rời khỏi phòng đấu giá.

Lâm Vân cũng đã chú ý tới tên râu quai nón. Một người có thể đưa ra giá hơn mười triệu linh thạch, thì không tuyệt đối không phải đơn giản. Phải biết rằng, cho dù là chương môn của một tông môn, cũng chưa chắc lấy ra được nhiều linh thạch như vậy. Tông môn tuy không thiếu linh thạch, nhưng không thuộc quyền sở hữu của chương môn. Vậy mà tên râu quai nón rõ ràng lấy ra được nhiều linh thạch như vậy. Thật là lợi hại.

Buổi đấu giá kế tiếp tuy có rất nhiều vật phẩm trân quý, nhưng không khí đã đơn điệu hơn rất nhiều. Điều này khiến cho người của hội đấu giá rất buồn bực. Sớm biết như vậy thì đã giữ Tinh Hà Trù tới cuối rồi.

Quả nhiên, người ở phòng số bảy vừa rời đi, các vị khách trong hội trường cũng lục tục đi theo. Lâm Vân vẫn ngồi yên ở chỗ đó. Bởi vì thông qua Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, hăn phát hiện Tinh Hà Trù vẫn ở phòng số bảy.

Trong lòng Lâm Vân lại nghĩ, trước khi luyện chế Phệ Hồn Thương, có nên mua một pháp bảo công kích ở đây hay không? Bỗng nhiên khí tức của Tinh Hà Trù đã trở nên mơ hồ.

Người này mang theo Tinh Hà Trùy rời đi khi nào vậy? Nếu Tinh Hà Trùy đã rời khỏi phòng đấu giá, Lâm Vân còn ở lại làm gì nữa. Lập tức cũng đi ra hội trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 413: Tranh Cướp

Đ

i loanh quanh trong thành Đề Á nhưng không cảm ứng được cái gì cả. Khí tức Tinh Hà Trùy đã bị che giấu hay bị đưa ra khỏi thành, Lâm Vân không thể biết được.

Làm sao bây giờ? Theo lý thuyết thì Tinh Hà Trùy chỉ khi bị luyện hóa hoặc là nhận chủ như Sơn Hà Đồ, thì khí tức của nó không bị mất mới đúng. Bởi vì thứ này không thể bỏ vào trong giới chỉ.

Chứng tỏ Tinh Hà Trùy đã bị đưa ra khỏi thành. Lâm Vân nghĩ tới đây liền rời thành Đề Á. Vô luận như thế nào cũng thể để mất dấu Tinh Hà Trùy.

Lão già ngồi ở ghế mười sáu nhìn thấy Lâm Vân rời khỏi hội trường, liền cười nhạt một tiếng, ra lệnh cho tu sĩ tóc dài đứng ở bên cạnh:

- Một tên tu sĩ Hóa Thần mà cũng dám đánh chủ ý tới Tinh Hà Trùy. Vu Thanh, cậu đi thông báo cho chương môn, bảo chương môn phái thêm người tới đây trợ giúp. Tuyệt đối không thể để Thượng Kiếm Tông có được Tinh Hà Trùy.

- Vâng thưa Khẩu trưởng lão. Chỉ là người của Thượng Kiếm Tông đã đi rồi, chúng ta tới đâu chặn?

Tu sĩ tóc dài cung kính hỏi.

- Tiên khí dễ dàng mang đi vậy sao? Chỉ trừ khi nó đã được luyện hóa hoặc là nhận chủ, thì ngạo khí của nó không thể che giấu được. Mà tiên khí thì không bỏ được vào trong giới chỉ. Nếu dễ dàng mang đi như vậy, thì cho dù có giá là hai trăm triệu ta cũng mua

Khẩu trưởng lão hừ lạnh nói.

Lâm Vân rất nhanh ra khỏi thành Đề Á. Nhưng hắn vẫn không cảm thấy khí tứ của Tinh Hà Trùy đâu cả. Phải biết rằng, hắn có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ cùng thuộc tính với Tinh Hà Trùy. Đáng nhẽ ra tìm kiếm phải đơn giản hơn chứ.

Lâm Vân trầm tư suy nghĩ một lát, đột nhiên tức giận. Những tên khốn kiếp này, lão tử đã mua được cái quái gì đâu mà đã đánh chủ ý tới lão tử? Có ba tên tu sĩ Hóa Thần rõ ràng đang theo dõi hắn.

Thực là chưa kiếm được cái gì đã chọc phải một tổ ong vò vẽ. Lâm Vân vừa buồn bực vừa tức giận. Liền không dừng lại nữa mà bay về phía một nơi hoang vắng.

Ba tên tu sĩ Hóa Thần, đứng đầu là tên văn sĩ ở ghế mười sáu, thấy Lâm Vân bay về hướng dã ngoại, liền không chút do dự bay theo.

Đối phương chỉ có một tu sĩ Hóa Thần. Mà bọn họ có ba người. Nên không việc gì phải sợ một tên tán tu.

- Hắn muốn chạy, chúng ta đuổi nhanh lên.

Tên văn sĩ ra lệnh. Ba người tăng tốc độ đuổi theo. Lần này bọn chúng đã không thềm che dấu nữa.

Bị đuổi sát như vậy, Lâm Vân rất tức giận. Vẫn còn loại cướp bóc hiển nhiên như thế. Ủy Tinh này thật con mẹ nó là nơi tốt. Nếu không phải vội vã tới đại lục Thiên Hồng tìm kiếm Thanh Thanh. Thì Lâm Vân thực muốn định cư ở đây. Đây là cuộc sống mà hắn yêu mến.

Một nén nhang sau, Lâm Vân đã bị ba tên tu sĩ Hóa Thần bao vây lại.

- Người không cần phải chạy nữa đâu, giao giới chỉ ra đây, chúng ta còn xem xét tha người một mạng.

Một tên tu sĩ vừa đen vừa lùn nói.

- Thần Nguyên Môn của chúng ta con chưa từng để con mồi chạy thoát. Nhớ kỹ lão phu là Diêm Ưc Hồ của Thần Nguyên Môn. Cho người ba giây suy nghĩ. Chúng ta còn có việc khác phải làm.

Tên tu sĩ ở giữa nói.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn ba tên, căn bản chẳng muốn dài dòng. Trong ba tên, thì tu vị cao nhất là tên văn sĩ kia, nhưng cũng chỉ là Hóa Thần trung kỳ điên phong mà thôi. Thậm chí còn không bằng tên tu sĩ Hóa Thần của Tử Vân Điện. Cho nên Lâm Vân không để vào mắt.

Vung tay phóng Tinh Bạo ra, ngay cả phi kiếm cũng lười lấy. Nếu có Phệ Hồn Thương, thì Lâm Vân có thể lấy ra sử dụng. Nhưng còn chưa luyện chế, mà lấy linh khí thì hơi mất mặt. Còn không bằng không lấy.

Tinh Bạo vừa ra, Lâm Vân lại phóng thêm Tinh Vũ. Tu vị đôi bên chênh lệch, cho nên Lâm Vân đối phó rất thoải mái.

- Phốc phốc...

Vài tiếng qua đi, toàn bộ pháp bảo phòng ngự của ba tên tu sĩ Hóa Thần đã bị nổ tan tành. Không ngừng có máu tươi vung vãi.

- Chạy thôi, tu vị của người này đã là Luyện Hư rồi, còn cao hơn chúng ta nhiều lắm...

Tên văn sĩ trung niên hốt hoảng nói.

Tu vị càng lên cao, khoảng cách càng ngày càng lớn, chứ không thể dùng số đông để đo đếm được.

Nếu ba người này ngay từ đầu tập trung phòng ngự Lâm Vân, cho dù không địch lại, nhưng sẽ không thê thảm như vậy. Tu sĩ Hóa Thần đấu với tu sĩ Luyện Hư, không chỉ nói là ba người, cho dù có ba mươi người cũng không làm gì được.

Chưa chiến đã e sợ, cộng thêm tên văn sĩ trung niên chạy trốn, hai tên tu sĩ còn lại cũng tranh thủ thời gian bỏ chạy, đâu dám dừng lại. Công pháp của Lâm Vân là thuộc loại biến dị, ba sao màu bạc tuy chưa phải là tu vị Luyện Hư. Nhưng thực lực không hề thua kém tu sĩ Luyện Hư.

Bất đồng ở chỗ, tu sĩ Luyện Hư có thể sử dụng nguyên khí của thiên địa cho mình dùng, chứ không đơn giản như sử dụng linh khí. Mà Lâm Vân chỉ có thể so về tinh lực trong người. Không thể sử dụng nguyên khí của thiên địa được.

Tuy nhiên, một khi Lâm Vân đột phá bốn viên Kim Tinh, thì tu vị của hắn sẽ lên tới Đại Thừa Kỳ. Thậm chí Đại Thừa Kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn. Cho nên ba viên Kim Tinh biến dị của Lâm Vân, tương đương với tám viên Lam Tinh, đối phó với vài tên tu sĩ Hóa Thần thì không tốn nhiều sức lực.

- Muốn chạy trốn dễ vậy sao?

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Mới vài ngày trước đã để cho một tu sĩ Kết Đan nho nhỏ chạy thoát. Lần này hắn sẽ không phạm lại sai lầm như vậy.

Ba ngọn Tử Hỏa nhanh chóng đánh trúng ba tên tu sĩ Hóa Thần kia. Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba người nhanh chóng bị đốt thành tro bụi. Lâm Vân không chút do dự thu giới chỉ lại.

Lâm Vân biết không nên ở lại đây, lập tức rời đi. Ở chỗ này cao thủ quá nhiều, cho dù hắn có thể đối phó với tu sĩ Luyện Hư, nhưng nếu tới nhiều

hơn thì hẳn sẽ không phải đối thủ. Huống hồ vẫn còn một tu sĩ Đại Thừa quanh quẩn đây.

Lâm Vân không cho rằng hẳn có thể đối phó với cấp Đại Thừa. Trừ khi là đã bốn sao. Huống hồ hẳn còn chưa có pháp bảo thuận tay. Xem ra phải gấp rút luyện chế Phệ Hồn Thương mới được. Nơi này không giống như ở Địa Cầu. Ở Địa Cầu không có một ai có thể uy hiếp được hẳn, nhưng ở đây lại hoàn toàn khác.

Lâm Vân vừa rời đi, vài khí tức mạnh mẽ đã xuất hiện ở chỗ Lâm Vân vừa chiến đấu.

- Chuyện gì xảy ra vậy Khẩu sư huynh?

Đi tới là ba lão già. Lão ở giữa là lão già ở ghế số mười bảy. Còn hai người kia cũng có tu vị Luyện Hư.

- Ba người Mã Trụ đã bị giết rồi. Hung thủ thật lợi hại. Chiến đấu chỉ diễn ra có chưa tới nửa nén hương mà thôi. Tu vị của người kia tuyệt đối không phải là Hóa Thần Kỳ, xem ra tôi đã nhìn lầm rồi. Ngay cả tôi, trong một thời gian ngắn như vậy cũng không thể giết được ba người Mã Trụ...

Sắc mặt của Khẩu trưởng lão rất âm trầm.

Khẩu sư huynh, hẳn là ai? Từ khi nào lại xuất hiện một cao thủ vô danh như vậy? Hiện tại chúng ta nên truy bắt hẳn hay là đi chặn Thượng Kiếm Tông?

Một người nghe thấy Khẩu sư huynh nói tu vị của hung thủ còn cao hơn cả huynh đấy, trong lòng rất kinh dị. Bản lĩnh của Khẩu sư huynh như thế nào, y biết rất rõ.

- Chỉ cần người này còn ở Trung Châu, thì sẽ có biện pháp bắt được hẳn. Lấy Tinh Hà Trù vẫn quan trọng hơn. Vô luận như thế nào, Thần Nguyên Môn của chúng cũng phải lấy bằng được nó.

Khấu trưởng lão nói xong, suy nghĩ phương hướng, rồi lập tức dẫn theo hai tên rời đi.

Lâm Vân phi hành rất nhanh, nhưng vẫn không phát hiện ra khí tức của Tinh Hà Trù. Tuy không cam lòng nhưng lại không có cách nào khác.

- Oanh oanh...

Một chuỗi tiếng nổ vang lên kịch liệt. Phía trước xuất hiện tu sĩ đang đánh nhau. Lâm Vân lập tức tới gần nhìn xem. Hiện tại hẳn rất cần dù chỉ một chút manh mối liên quan tới Tinh Hà Trù.

Có ba người đang đánh nhau, mà trong đó có một người hẳn quen. Lâm Vân không khỏi cười nhạt.

Ba người đang đánh nhau, một người chính là tu sĩ có râu quai nón. Hai tên khác thì không ngừng tấn công y.

Lâm Vân nhìn bọn họ chiến đấu mới thắng bằng một chút. Tên râu quai nón kia cũng giống như mình, vì lộ tiền tài mà bị người khác theo dõi. Phòng chừng hai tên tu sĩ đang đánh nhau với y kia cũng là tán tu. Không thấy người của Thần Nguyên Môn đâu cả. Lâm Vân vừa nghĩ là biết, ba tên Thần Nguyên Môn kia nhất định là muốn cướp mình trước rồi tới tên râu quai nón.

Tuy nhiên tên râu quai nón cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Hai tu sĩ có tu vị tương đương với y kết hợp lại nhưng vẫn không làm gì được. Người này sử dụng một pháp bảo hình cái búa cực lớn, mang theo chân nguyên hùng hậu ngăn cản sự công kích của hai tên.

Lâm Vân thấy tên râu quai nón có vẻ không sợ hãi hai tên tán tu, cho nên không vội đi ra. Mà đứng một bên nhìn bọn họ chiến đấu.

- Rầm rầm..

Vài tiếng do linh lực va chạm vang lên. Lông mày Lâm Vân nhíu lại. Hắn đã cảm thấy khí tức của Tinh Hà Trùy. Mang theo đó là vài cỗ khí tức cường đại đi tới bên này.

Ba tu sĩ đang đánh nhau liền dừng tay, giống như hện trước đều nhìn về một hướng. Ba người vừa còn liều mạng chiến đấu, hiện tại thì đều tránh sang một bên.

Trong nháy mắt, sáu tên tu sĩ có tu vị cao hơn Lâm Vân đã đi tới chỗ ba người đánh nhau. Trong đó có ba người mặc áo đen. Tuy bọn chúng đã ấn dấu ký hiệu. Nhưng từ linh lực ba động trên người bọn chúng, Lâm Vân vẫn nhận ra đó là người của Thần Nguyên Môn.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, đám người Thần Nguyên Môn đúng là bịt tay trộm chuông.

Ba người thấy sáu người tới đều có tu vị Luyện Hư, cao hơn bọn họ cả một cảnh giới. Trong lòng ba người có chút luống cuống, muốn lén lút bỏ chạy. Bảo vật dù tốt, nhưng phải có mệnh hưởng dụng mới được.

Lâm Vân thấy ba người muốn đi, cười thầm một tiếng, hiện tại muốn đi cũng đã chậm rồi. Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai người trong đó đã bị nổ tung. Còn tên râu quai nón, không biết dùng pháp bảo gì mà chạy thoát được công kích. Mấy tên tu sĩ này cũng không quan tâm y chạy thoát, mà quay sang đánh nhau tiếp.

Lâm Vân biết mình chưa bị phát hiện. Mà sáu người kia rõ ràng không nói chuyện gì cả, chỉ tập trung chiến đấu. Đoán chừng bọn họ muốn giải quyết luôn ở nơi này.

Thần thức của Lâm Vân mạnh hơn những người ở đây một ít. Nên hắn đã nhìn thấy một bên là Thần Nguyên Môn không muốn lộ mặt, và một bên thì

mặc quần áo có chữ Thượng. Hẳn chính là Thượng Kiếm Tông.

Thượng Kiếm Tông chắc không muốn dẫn tới thêm người tới đoạt Tinh Hà Trùy, cho nên chiến đấu rất im lặng, không phát ra những thanh âm nổ lớn.

Sáu người này đánh nhau càng ngày càng kịch liệt. Lâm Vân đã thấy Tinh Hà Trùy trên tay của một tu sĩ mập mạp thuộc Thượng Kiếm Tông. Cho dù Tinh Hà Trùy đã bị thu nhỏ đi rất là nhiều, nhưng vẫn có kích cỡ của một cái trùy bình thường.

Để đoạt được Tinh Hà Trùy từ tay sáu tu sĩ Luyện Hư, thì quả thật không dễ. Lâm Vân không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ có thể theo dõi sáu người này liều mạng với nhau.

Tuy nhiên, sáu người này đánh nhau từ mặt đất tới bầu trời, động tĩnh lớn như vậy, không kinh động tới người khác cũng khó. Lâm Vân đã cảm thấy mấy cỗ khí tức cường đại đang lao tới đây. Dù trong lòng rất sốt ruột sắc. Bọn họ thật không ngờ vẫn còn có người nấp ở đây. Hai tu sĩ Thượng Kiếm Tông đuổi theo sau Khẩu trưởng lão liền toàn lực đánh về phía ông ta.

Khẩu trưởng lão rõ ràng không muốn buông tha Tinh Hà Trùy, cho nên cường chế phóng ra một pháp bảo phòng hộ, tiếp tục bay về phía Tinh Hà Trùy.

Mặc dù có pháp bảo ngăn cản, nhưng một kích toàn lực của hai tu sĩ Luyện Hư đâu có phải là đơn giản. Khẩu trưởng lão liền không ngừng phun máu tươi, lưng lay rơi xuống chỗ của Lâm Vân.

Lâm Vân lạnh lùng cười, một tay bắt Tinh Hà Trùy, một tay phóng Tinh Dao chém đứt tay của Khẩu trưởng lão. Rồi không chút do dự mang theo Tinh Hà Trùy và cánh tay đó rời đi.

Tất cả đều phát sinh trong thời gian quá ngắn. Cơ hồ chỉ trong một chớp mắt mà thôi. Thì Lâm Vân đã biến mất. Dù Lâm Vân đã lấy đi Tinh Hà

Trùy, nhưng những người đằng sau vẫn không lo lắng. Bởi vì khí tức của Tinh Hà Trùy không thể giấu được.

Ngoại trừ Khấu trưởng lão đang bị trọng thương ra, năm người còn lại đều đuổi theo hướng của Lâm Vân.

Thần Nguyên Môn vô cớ chọc vào chúng ta, Thượng Kiếm Tông của chúng ta sẽ không đơn giản bỏ qua như vậy.

Tên béo của Thượng Kiếm Tông vút lại một câu rồi cũng đuổi theo. Tinh Hà Trùy đã bị người khác cướp đi, không cần phải giả bộ như không biết. Mối thù giữa hai môn phái đã kết định rồi.

Lâm Vân cơ hồ vừa rời đi, lại xuất hiện thêm năm sáu cao thủ. Bọn họ thấy thế đều bay về hướng Lâm Vân chạy trốn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 414: Tu Sĩ Đại Thừa

X

oạt xoạt..

Một lát sau, có thêm mấy người đi tới. Cao nhất là cao thủ Luyện Hư, thấp nhất cũng là Hóa Thần điên phong.

- Ngụy Tông Chủ.

- Ngụy tiên bối.

Các tu sĩ vừa đến đều cung kính chào hỏi Ngụy Hữu Nha. Y chỉ hơi gật đầu rồi nói:

- Tên tu sĩ kia chắc không phải là người Úy Tinh, còn là một tên tán tu. Hẳn có một công pháp ẩn nấp cực kỳ hiếm có. Ngay cả ta cũng không thể phát hiện ra hắn đang ở đâu.

- Tuy nhiên, ta đoán chừng tên kia đang ở trong phạm vi một trăm dặm quanh đây, tuyệt đối không xa hơn. Mặc cho như thế nào, không thể để cho bảo vật như Tinh Hà Trùy bị một tu sĩ ở thế giới khác cướp đi. Cho nên các người thay phiên nhau canh gác ở nơi này. Nếu có tin tức thì lập tức thông báo cho ta.

Ngụy Hữu Nha nói xong, liền cẩn thận tìm tòi xung quanh, nhưng vẫn không có bất kỳ dấu vết nào. đành phải rời đi. Nhưng trước khi rời đi, y đã để lại một tia thần thức.

- Vâng, thưa Ngụy Tông Chủ...

Mấy người này đều cung kính trả lời. Nếu Ngụy Tông Chủ đã muốn bắt người kia, như vậy tuyệt đối không thể cho hắn thoát.

Có thể tưởng tượng, một khi bắt được hãn hoặc thông báo tung tích của hãn cho Ngụy Tông Chủ, mình sẽ được rất nhiều chỗ tốt. Cho nên bọn họ đều rất hưng phấn. Thậm chí có một số người đã chuẩn bị xây dựng động phủ, ý định ở đây lâu dài.

Dù sao tên kia chỉ có tu vị Hóa Thần. Mà những người ở đây đều có tu vị không thấp hơn hãn.

- Không ngờ chỉ là một tên tán tu Hóa Thần, ngay cả Ngụy Tông Chủ cũng không bắt được. Tên kia thật khó chơi.

- Đúng vậy. Tuy nhiên, không phải Ngụy Tông Chủ vừa nói sao? Hãn có một pháp thuật ẩn nấp rất lợi hại.

- Biết rồi. Nghe nói Thần Nguyên Môn và Thượng Kiếm Tông đã toàn diện khai chiến, đều là vì Tinh Hà Trù.

- Khai chiến thì sao chứ, Tinh Hà Trù chả bị cướp đi rồi còn gì nữa. Mà cái trù đó có thực sự là tiên khí hay không?

...

Lâm Vân không dám phóng thần thức ra ngoài. Nhưng hãn đã nhìn thấy cả khu rừng này được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Chẳng những có rất nhiều động phủ được xây dựng, thậm chí còn mở cả gian hàng buôn bán tạm thời nữa.

Nếu cứ như vậy, nơi này không phải trở thành một khu phường thị sao? Lâm Vân dở khóc dở cười, nhưng cũng biết hiện tại không có cách nào chạy trốn. đành phải tránh ở trong Tinh Thần Châu để tu luyện.

Điều khiến Lâm Vân không ngờ, nơi này dần dần có tu sĩ tập trung tới. Cuối cùng thực sự tạo thành một phường thị nho nhỏ.

Lâm Vân tránh ở ổ chim, thúc thủ vô sách. Đợi một tuần sau, hãn thấy người không giảm bớt mà ngày càng nhiều. Xem ra phải ở đây lâu dài rồi.

Đã không ra được thì tập trung luyện hóa Thiên Diễm. Rồi sau đó luyện chế Phệ Hồn Thương.

Lâm Vân nhìn Thiên Diễm ở một góc của Tinh Thần Châu, liền tạo một cái vòng bảo hộ rồi không chút do dự đi vào Thiên Diễm. Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Vân tiếp xúc với Thiên Diễm. Dù lần đầu tiên suýt nữa bị ngọn lửa đốt thành tro bụi. Nhưng về sau nhờ Thiên Diễm mà hãn giết được một tu sĩ Hóa Thần.

Chậm rãi mở một khe hở ở vòng bảo hộ. Quả nhiên, vừa có khe hở, Thiên Diễm lập tức tràn vào. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, giơ tay vung Tinh Hóa đối kháng.

Tinh Hỏa màu tím của Lâm Vân tuy cường hãn, nhưng vẫn còn kém hơn Thiên Diễm một chút. Tuy nhiên Lâm Vân chỉ mở một khe hở nhỏ, hơn nữa Tinh Hỏa không ngừng phóng ra. Dù bị Thiên Diễm đốt rất nhiều, nhưng vẫn có một bộ phận Thiên Diễm được Lâm Vân luyện hóa.

Một khi luyện hóa được một phần, thì việc về sau đơn giản hơn nhiều. Lâm Vân dùng Thiên Diễm đã được luyện hóa ngăn cản Thiên Diễm chưa được luyện hóa. Quả nhiên, dù cùng là Thiên Diễm, nhưng sau khi được Lâm Vân luyện hóa, năng lực công kích của nó mạnh hơn chưa được luyện hóa rất nhiều.

Theo thời gian, Thiên Diễm trong Tinh Thần Châu không ngừng giảm bớt. Lâm Vân cũng không ngừng nuốt đan dược để bổ sung tinh lực. Khe hở của vòng bảo hộ dần dần được nới rộng. Tốc độ luyện hóa cũng ngày càng nhanh.

Một tháng sau, Lâm Vân cuối cùng đã luyện hóa nốt số Thiên Diễm còn lại trong Tinh Thần Châu.

Thở phào một cái, khẽ vung tay, một ngọn hỏa diễm vô sắc xuất hiện ở ngón tay.

Đã luyện hóa xong Thiên Diễm, hiện tại Lâm Vân cần phải dung hợp Tinh Hỏa và Thiên Diễm. Việc dung hợp cũng không khó khăn lắm.

Chỉ mất ba ngày, một ngọn hỏa diễm mơ hồ xuất hiện trong lòng bàn tay Lâm Vân. Nhiệt độ của ngọn lửa màu tím nhạt này, còn cao cấp hơn Thiên Diễm một bậc.

Thật là một hỏa diễm cường hãn. Cho dù là Lâm Vân cũng không khỏi không bội phục uy lực của Thiên Diễm và Tinh Hỏa khi kết hợp lại. Về sau gọi nó là Tinh Diễm vậy.

Luyện hóa xong Tinh Diễm, Lâm Vân phỏng chừng đã qua nửa tháng. Mấy quả trứng xung quanh cũng đã nở thành chim non. Lâm Vân nhìn khung cảnh náo nhiệt ở bên ngoài, rất là bất đắc dĩ. Đành phải tiếp tục ở trong Tinh Thần Châu, luyện chế Phệ Hồn Thương.

Có Tinh Diễm, luyện chế pháp bảo bốn mạng đơn giản hơn không ít.

Một số khoáng thạch quý hiếm, cùng với Thiên Diễm Tinh Kim, Cực Lam Hắc Kim và rất nhiều Huyền Ngưng Hàn Thủy trôi lơ lửng trước mặt Lâm Vân.

Các khoáng thạch khác thì không sao, nhưng Thiên Diễm Tinh Kim và Cực Lam Hắc Kim rất khó hòa tan với nhau. Lâm Vân phải mất hơn hai mươi ngày, bọn chúng mới chậm rãi hòa tan. Lâm Vân thầm kêu may mắn. Nếu không phải có Tinh Diễm, nói không chừng mất thêm cả tháng cũng không hòa tan nổi hai thứ đá này.

Sau khi tài liệu đã hòa tan, Lâm Vân bỏ thêm vào Huyền Ngưng Hàn Thủy. Các vật liệu bay lơ lửng trên không, chậm rãi biến thành các loại hình dạng.

Mỗi một lần biến hóa, tạp chất trong nó lại giảm đi một phần. Lâm Vân chỉ cần tập trung tinh thần khống chế số tài liệu là được.

Ở trong Tinh Thần Châu luyện chế đúng là có lợi. Nếu ở nơi khác, chỉ cần có một chút quấy rầy, nói không chừng toàn bộ số tài liệu này sẽ bị hỏng hết. Mất Thiên Diễm Tinh Kim thì không sao, nhưng Cực Lam Hắc Kim chỉ có một viên mà thôi. Mất thì thảm.

Trường thương chậm rãi thành hình. Đây là giai đoạn quan trọng, Lâm Vân tập trung khống chế, đồng thời bố trí trận pháp xung quanh và không ngừng nuốt đan dược bổ sung tinh lực. Không ngờ với tu vị Hóa Thần luyện chế pháp bảo bốn mạng lại khó khăn như vậy. May mà hắn không thử luyện chế Phệ Hồn Thương khi mới có hai sao màu bạc.

Lại thêm hai tháng, một tiếng Oanh vang lên. Một cỗ khí tức khủng bố tỏa ra từ Phệ Hồn Thương. Phệ Hồn Thương muốn xuất thế rồi. Lâm Vân mừng rỡ, càng không dám coi thường. Toàn tâm toàn lực khống chế trường thương trong tay. Đồng thời một giọt máu bị bức ra, rơi vào trường thương.

Ông một tiếng, một cây trường thương màu tím lơ lửng trước mặt Lâm Vân. Lâm Vân cầm trường thương trong tay, một cảm giác huyết nhục tương liên truyền tới.

Đồng thời là một lực lượng cường đại chảy khắp người. Lâm Vân cười ha hả, rồi thét dài. Có thương trong tay, thiên hạ ai là đối thủ? May là ở trong Tinh Thần Châu luyện chế Phệ Hồn Thương. Nếu ở bên ngoài luyện chế, khẳng định sẽ có thiên kiếp phóng tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 415: Phệ Hồn Thương

V

uốt ve Phệ Hồn Thương trong tay, Lâm Vân cảm thấy một lực lượng cường hãn có thể xé rách không gian từ Phệ Hồn Thương.

Khí linh? Lâm Vân đương nhiên biết Phệ Hồn Thương còn chưa sinh ra khí linh. Một pháp bảo sinh ra khí linh, đặc biệt là pháp bảo bốn mạng thì càng thêm khủng bố.

Khí linh sinh ra có hai loại, một là Tiên Thiên, hai là Hậu Thiên. Khí linh Hậu Thiên là trong quá trình luyện khí, đem linh hồn của yêu thú cường đại phong ấn vào trong pháp bảo hoặc trong pháp khí. Khiến lực công kích của pháp bảo tăng lên. Theo thời gian thì sinh ra khí linh có cấp bậc thấp.

Khí linh Hậu Thiên sinh ra rất dễ dàng, nhưng yêu cầu người luyện khí phải tới một trình độ nhất định. Hơn nữa sự lợi hại của pháp bảo cũng được quyết định bởi linh hồn phong ấn. Nhưng không phải cứ phong ấn linh hồn là chắc chắn sinh ra khí linh.

Khí linh Tiên Thiên sinh ra khó khăn hơn. Chỉ có pháp bảo đẳng cấp cao, hoặc là tài liệu luyện chế thuộc loại nghịch thiên. Theo thời gian nó sẽ chủ động sinh ra, nhưng rất là khó.

Còn có một bộ phận pháp bảo vừa sinh ra liền có khí linh. Những pháp bảo đó cơ hồ đều thuộc loại đỉnh cấp.

Phệ Hồn Thương của Lâm Vân tuy không sinh ra khí linh, nhưng Lâm Vân có thể liên lạc tinh thần với nó. Chứng tỏ pháp bảo này còn cách pháp bảo đỉnh cấp không xa. Những pháp bảo như vậy rất dễ dàng sinh ra khí linh.

Lâm Vân cười ha hả một tiếng, hẳn rất thỏa mãn với Phệ Hồn Thương. Thuận tay thu Phệ Hồn Thương vào. Còn một thanh Tinh Hà Trùy. Chỉ cần luyện hóa được Tinh Hà Trùy, hẳn có thể rời khỏi đây. Đợi những người này rời đi là không có khả năng. Nơi này phát triển càng ngày càng lớn.

Luyện hóa Tinh Hà Trùy khá là đơn giản. Lâm Vân chỉ mất mười ngày là luyện được sơ bộ Tinh Hà Trùy.

Phần còn lại thì phải đợi tu vị tăng lên một bậc mới được.

Lâm Vân không biết tiên khí rốt cuộc thuộc dạng gì. Hỗn Độn Sơn Hà Đồ cũng là tiên khí nhưng nó tự động nhận chủ, không cần luyện hóa. Sau khi luyện hóa được Tinh Hà Trùy, khí tức của nó thu liễm rất nhiều. Tuy nhiên Lâm Vân cảm thấy khí tức ba động của Tinh Hà Trùy không hề thua kém Phệ Hồn Thương, thậm chí còn mạnh hơn.

Đây mới chỉ là kết quả khi luyện hóa một phần. Vậy mà tốc độ còn nhanh hơn pháp bảo phi hành hình thoi nhiều lắm. Quả thật là không cùng một cấp bậc. Nếu luyện hóa được hoàn toàn, Lâm Vân không biết Tinh Hà Trùy sẽ nhanh như thế nào.

Tinh Hà Trùy bị coi là tiên khí không phải là không có căn cứ. Lần này tới Uy Tinh thật đúng là có thu hoạch lớn.

Càng làm cho Lâm Vân mừng rỡ như điên, chính là sau khi luyện hóa Tinh Hà Trùy, bên trong nó còn có một Tinh Đồ đầy đủ. Dù không biết phạm vi của Tinh Đồ bao nhiêu, nhưng vẫn rộng hơn pháp bảo Tinh Đồ mà hắn đang có rất nhiều. Tinh Đồ này phải dùng thần thức xem cẩn thận mới thấy được. Đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu. Trên Tinh Đồ này có cả Địa Cầu nữa, xem ra đây là bảo bối rồi.

Uy Tinh cách Địa Cầu khá xa. Nhưng lại không thấy đại lục Thiên Hồng, mà chỉ thấy một hành tinh tên là Hồng Thiên Tinh. Lâm Vân đoán chừng

Hồng Thiên Tinh này chính là đại lục Thiên Hồng. Tuy nhiên, vị trí Hồng Thiên Tinh cách Địa Cầu cực kỳ xa. Thật không biết vì sao lúc trước mình tới được Địa Cầu. Hồng Thiên Tinh và Địa Cầu không thuộc một thiên hà. Mà thuộc một thiên hà cách rất xa Ngân Hà. Vũ trụ quả nhiên là to lớn vô cùng. Lâm Vân hít vào một hơi, thu Tinh Hà Trùy lại. Lâm Vân không biết Tinh Dời khi tu luyện tới mức cuối cùng có thể ngao du trong vũ trụ hay không. Nhưng hẳn biết việc này không đơn giản. Dù mượn Tinh Hà Trùy để di chuyển, nhưng nó cũng chỉ là ngoại vật mà thôi.

Kiểm tra mấy giới chỉ cướp được, bên trong có rất nhiều linh thạch, đan dược và linh khí cực phẩm, pháp bảo Thượng Phẩm. Tuy nhiên khi Lâm Vân vừa mở cái giới chỉ của tu sĩ Luyện Hư, liền ngây đại.

Không tính hơn một trăm triệu linh thạch, bên trong rõ ràng còn chồng chất như núi những pháp bảo, linh khí, đan dược, tài liệu . Mà không có cái nào là không quý hiếm.

Lâm Vân hít vào một hơi. Người này là một kho hàng sao? Nếu lúc trước giới chỉ của Tôn Cương là một món tài sản nhỏ. Thì giới chỉ của tu sĩ Thần Nguyên Môn, chính là một kho tàng đồ sộ.

Có số tài sản này thì cần gì lo lắng việc thiếu tài liệu khi nghiên cứu luyện đan luyện khí nữa. Thần Nguyên Môn đúng là một môn phái có tiền. Không biết môn phái đó để nhiều tài sản như vậy vào trong một giới chỉ làm gì. Lâm Vân thật nghĩ mãi không ra.

Lâm Vân đâu biết rằng Khâu trưởng lão của Thần Nguyên Môn chính là người quản lý tài nguyên của tông môn. Bởi vì nhà kho của Thần Nguyên Môn cần được bố trí lại trận pháp nên y liền bỏ tạm toàn bộ vào trong giới chỉ. Đợi trận pháp hoàn thành thì sẽ bỏ lại vào nhà kho.

Về sau nghe nói xuất hiện Tinh Hà Trùy. Y lập tức tới buổi đấu giá để mua, quên luôn việc bỏ tài sản của tông môn lại. Nhưng y cũng không quan tâm,

bởi vì y nghĩ mình đã là Luyện Hư điền phong, ngoại trừ mấy lão bất tử lánh đời ra, còn ai là đối thủ của y nữa.

Hơn nữa, còn có hai sư đệ cấp Luyện Hư đồng hành. Cả Ủy Tinh này, có thực lực cướp đồ đạc của y đúng là không có ai. Dù sao tu sĩ Đại Thừa rất ít, ngay cả Thần Long Môn cũng chỉ có hai vị Thái thượng trưởng lão thường xuyên bề quan là có tu vị Đại Thừa mà thôi.

Nhưng Khấu trưởng lão thật không ngờ, giới chỉ của y lại bị cướp như vậy. Còn bồi thêm cả cánh tay nữa chứ.

Mặc kệ y tức giận như thế nào, hiện tại Lâm Vân chỉ muốn cười to. Thần Nguyên Môn định ăn cướp của hắn, kết quả lại bị hắn cướp lại.

Cần phải trở về tu dưỡng thêm đạo tâm. Mặc dù ở thôn Vi Đông sinh sống với Vũ Tích, đạo tâm đã tăng lên nhưng thật đúng như muối bỏ biển. So với tu vị, đạo tâm tăng lên như vậy là quá chậm.

Lâm Vân lấy Tinh Hà Trùy, đập lên đó rồi đi ra. Ngay lập tức có rất nhiều nhìn thấy hắn. Có mấy người nhanh chóng bao vây hắn lại.

- Người này chính là kẻ đã đoạt Tinh Hà Trùy.

Một tiếng quát vang lên, hai tên tu sĩ Luyện Hư không chút do dự phóng hóp bảo về phía Lâm Vân.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn bọn chúng. Xoạt một tiếng, Phệ Hồn Thương lần đầu tiên xuất trận. Hắn muốn xem thử hiệu quả của Phệ Hồn Thương như thế nào. Lâm Vân vung tay lên, trường thương đánh về phải một tên tu sĩ Luyện Hư. Một thanh âm như muốn xé rách không gian vang lên. Phi kiếm của tên tu sĩ đó còn chưa đụng vào Lâm Vân, đã bị Phệ Hồn Thương đánh cho âm đạm.

Rắc một tiếng, phi kiếm liền đứt thành từng khúc. Phệ Hồn Thương không dừng lại, tiếp tục đâm vào cái thuẫn của tên tu sĩ. Lại một tiếng giòn vang, cái thuẫn bị nghiền nát.

Trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ xung quanh, Phệ Hồn Thương đã xuyên qua giữa trán của y. Ngay cả Nguyên Hồn cũng không chạy thoát. Tên tu sĩ Luyện Hư mang theo vẻ không cam lòng bị một thương của Lâm Vân giết chết.

Tên tu sĩ kia đang lao tới thì dừng lại. Ánh mắt đầy kinh hãi nhìn Lâm Vân. Tu sĩ này sao lợi hại như vậy? Đối mặt với tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ mà chỉ cần dùng một chiêu. Thực lực như vậy không phải tu sĩ Đại Thừa thì là cái gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 416: Nhất Tự Thấp

T

u sĩ Luyện Hư có thể sử dụng nguyên khí của thiên địa. Hiện tại nếu nói người này có tu vị Hóa Thần, không bất cứ người nào tin. Tu sĩ Hóa Thần không thể làm được như vậy.

Thật là lợi hại. Chẳng những tu sĩ Luyện Hư muốn lao lên kia bị kinh trụ. Những tu sĩ xung quanh cũng bị một thương cường hãn này chấn kinh.

Ở thế giới Tu Chân, thực lực là trên hết. Cái gì gọi là thực lực, đây chính là thực lực. Ở đại lục Trung Châu, có mấy người có thể dùng một thương đánh chết một tu sĩ Luyện Hư cơ chứ?

Khung cảnh xung quanh trở nên tĩnh mịch.

Lâm Vân căn bản chẳng quan tâm những người này. Nếu hắn muốn chém tận giết tuyệt, ở đây thật không có ai ngăn cản được hắn. Huống hồ, chỉ cần ném Tinh Diễm rồi thu nhật giới chỉ là đủ. Do Tinh Diễm đã được luyện chế, cho nên không lo lắng Tinh Diễm thiêu hủy cả gói chỉ.

Lâm Vân vẫy tay một cái, một chiếc nhẫn đã ở trong tay hắn.

Lúc Lâm Vân vừa mới đi ra, ở một động phủ cách đó mấy vạn dặm, Ngụy Hữu Nha đã cảm nhận được. Đôi mắt của y liền mở to, lạnh lùng cười:

- Rốt cuộc không chịu được rồi phải không?

Nói xong, thân hình biến mất trong động phủ.

Lâm Vân nhìn những tu sĩ xung quanh im re như ve mùa đông, lạnh lùng cười. Đang định mặc kệ bọn họ rời đi thì một cái bàn tay cực lớn xuất hiện

ở trên đầu Lâm Vân. Sắc trời đen kịt và khí tức khủng bố mãnh liệt lao tới khiến linh hồn cũng phải run rẩy.

Lông mày của Lâm Vân nhíu lại. Cuối cùng cũng phải tới? Tưởng lão tử dễ bắt nạt như lúc trước à? Liền phóng Phệ Hồn Thương lao về phía bàn tay khổng lồ kia.

- Oanh...

Một tiếng nổ cực mạnh vang lên. Bàn tay to lớn kia liền biến mất. Ngụy Hữu Nha còn chưa có xuất hiện, Lâm Vân đã bay lên trời, rồi Phệ Hồn Thương biến thành vô số ảo ảnh đâm về phía hư không.

Chỗ mà Phệ Hồn Thương lướt qua, không khí giống như bị bóp méo vậy. Còn vang lên tiếng xé rách và khí thế ngùn ngụt.

- Thật là một cây thương khủng khiếp.

Ngụy Hữu Nha hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không thèm lấy ra pháp bảo nào, vung tay lên đánh thẳng về phía Phệ Hồn Thương.

Thương và quyền chạm nhau, tạo nên những tiếng nổ mạnh kịch liệt trong hư không. Oanh oanh vài tiếng, Phệ Hồn Thương quay về trở về trong tay cả Lâm Vân. Lâm Vân cảm thấy cổ họng hơi ngọt, một ngụm máu tươi phun ra ngoài. Trên bàn tay của Ngụy Hữu Nha cũng có một vết thương nhỏ, nhưng đảo mắt vết thương đã lành lặn bình thường.

Một thương này, Lâm Vân đã dùng hết sức, mà Ngụy Hữu Nha thì chống đỡ vội vàng. Nên lực lượng của đôi bên ngang nhau.

Nhưng Lâm Vân biết là do Ngụy Hữu Nha có chút khinh thường hẳn nên một thương của mình mới có hiệu quả như vậy. Những chiêu kế tiếp làm được như vậy rất khó.

Hắn vẫn chưa phải là đối thủ tu sĩ Đại Thừa.

Lâm Vân thu thương, ngạo nhiên đứng ở trong hư không, lạnh lùng cười:

- Lão già kia, tiểu gia gia của ngươi hôm nay không muốn đánh. Sớm muộn gì cũng có một ngày tiểu gia gia tới lấy đầu của ngươi. Rửa cổ sạch sẽ chờ ta tới đó.

Nói xong, sải bước rời đi.

- Muốn chạy? Đừng hòng.

Ngụy Hữu Nha hừ lạnh một tiếng.

Ngụy Hữu Nha không chủ quan nữa, phóng một ngọn tháp về phía Lâm Vân. Nếu để cho một tu sĩ Hóa Thần nhỏ nhỏ phản kích và thông dong rời đi, thì Ngụy Hữu Nha sẽ xấu hổ với danh tiếng đệ nhất Trung Châu.

Nên y không nghĩ ngợi liền phóng ra pháp bảo bốn mạng lợi hại nhất của mình tấn công Lâm Vân. Nhất Tự Tháp mang theo áp lực khủng bộ đánh về hướng Lâm Vân. Một cảm giác nguy hiểm xuất hiện trong đầu của Lâm Vân. Hắn thầm kêu không tốt, lão già kia đã toàn lực xuất thủ rồi.

Lâm Vân liền nhanh chóng tạo Tinh Mang bảo vệ, đồng thời dùng Phệ Hồn Thương mang theo Tinh Diễm, toàn lực đánh về phía Nhất Tự Tháp. Đây là lần đầu tiên hắn kết hợp Phệ Hồn Thương và Tinh Diễm để công kích.

Vài tiếng nổ mạnh vang lên, hai cỗ lực lượng cực lớn va chạm vào nhau tạo thành một vòng xoáy chân nguyên.

Một số tu sĩ có tu vị Nguyên Anh rõ ràng bị vòng xoáy chân nguyên đó chấn đả đến tai mắt đều chảy máu. Thậm chí một bộ phận tu sĩ Kết Đan còn bị hôn mê bất tỉnh.

Rắc một tiếng, Tinh Mang bảo hộ Lâm Vân đã bị vỡ tan. Phệ Hồn Thương cũng mang theo Tinh Diễm âm đảm bị Nhất Tự Thập đập trở về.

Lâm Vân lại phun ra một ngụm máu tươi. Trong lòng thâm than vẫn là do cảnh giới của mình quá thấp. Một tiếng xương gãy vang lên, ngũ tạng lục phủ như muốn nổ tung, cả người đều chảy ra máu.

Bị thương nặng như vậy sao có thể đối kháng được với tu sĩ Đại Thừa Kỳ được. Hơn nữa lần bị thương này tu dưỡng lại cũng có chút phiền toái.

Lâm Vân không dám chần chừ nữa, trực tiếp phóng ra Tinh Hà Trùy. Một tiếng rít gào vang lên, Tinh Hà Trùy đảo mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Ngụy Hữu Nha cũng bị thương nhẹ, nhưng y vẫn cười lạnh một tiếng. Cho dù bị thương cũng phải lấy mạng của người. Tuy nhiên, khuôn mặt cười lạnh lập tức cứng lại. Tinh Hà Trùy? Tên súc sinh kia rõ ràng đã luyện hóa được Tinh Hà Trùy? Nếu như Tinh Hà Trùy đã bị luyện hóa, cho dù tu vị của y có tăng lên vài cấp cũng không có cách nào đuổi kịp Lâm Vân.

Tên kia luyện hóa từ khi nào, mà ngay cả một chút khí tức mình cũng phát hiện ra được? Mà một kích toàn lực của Nhất Tự Thập rõ ràng không lưu được hấn lại. Còn khiến mình bị thương. Cho dù một chút thương thế đó không có ảnh hưởng gì cả, nhưng vẫn khiến cho Ngụy Hữu Nha vô cùng khiếp sợ. Tu vị của y tuy cũng là Đại Thừa Kỳ, nhưng đã vượt xa những tu sĩ Đại Thừa ở đây. Nói chính xác hơn, cho dù là một tu sĩ Đại Thừa cũng không nhất định thoát khỏi Nhất Tự Thập của y. Ngụy Hữu Nha đã từng có kỳ ngộ nên mới cường hãn như vậy.

Dù đã coi trọng tên tu sĩ tên Mộc Vân kia, nhưng Ngụy Hữu Nha vẫn rất kinh ngạc với bản lĩnh ngang bằng tu sĩ Đại Thừa của hấn. Điều này hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán. Phải biết rằng đằng sau Hóa Thần còn có Luyện Hư. Đằng sau Luyện Hư là Hợp Thể. Hợp Thể rồi mới tới Đại Thừa a.

Dù không biết ở các hành tinh khác thế nào, nhưng ở Ủy Tinh, một trăm tu sĩ Hóa Thần không nhất định có mười người có thể tới Luyện Hư. Nhưng một trăm tu sĩ Luyện Hư chỉ có năm người mới tới Hợp Thể. Mà một trăm tu sĩ Hợp Thể, nhiều nhất chỉ có một người tới Đại Thừa Kỳ mà thôi. Từng cảnh giới chênh lệch nhau rất lớn. Một tu sĩ Hóa Thần muốn đánh thắng tu sĩ Luyện Hư chỉ là chuyện viển vông. Việc tu luyện càng lên cao càng khó.

Nhưng tên Mộc Vân này lại rõ ràng làm được. Rốt cuộc hắn tu luyện công pháp gì vậy?

Một tu sĩ Hóa Thần lại hung hãn như vậy, khiến sắc mặt của Ngụy Hữu Nha rất âm trầm.

Chẳng lẽ tên tiểu tu đó có bí mật gì khác? Ngụy Hữu Nha nghĩ đi nghĩ lại, thì chỉ có khả năng đó. Nếu như hắn không có bí mật, thì hắn tuyệt đối sẽ không luyện hóa Tinh Hà Trùy mà một chút khí tức cũng không phát ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 417: Trở Lại Địa Cầu

C

hỉ là tên tiểu tử kia có một cây trường thương khủng bố như vậy, vì sao lần trước hắn không lấy ra? Hay là có nguyên nhân gì khác? Mà trong cây trường thương kia còn có cả khí tức của Thiên Diễm Tinh Kim. Lẽ nào hắn đã tìm được Thiên Diễm Tinh Kim? Ngụy Hữu Nha còn chưa phát hiện ra trong Phệ Hồn Thương còn có Huyền Ngưng Hàn Thủy và Cực Lam Hắc Kim. Nếu như y biết chắc y sẽ phát điên lên. Pháp bảo Nhất Tự Tháp của y, nếu có thể gắn thêm Cực Lam Hắc Kim thì sẽ đột phá thêm một tầng, thành Nhị Tự Tháp.

- Lập tức phát ra lệnh đuổi bắt tên tu sĩ có tên là Mộc Vân kia.

Ngụy Hữu Nha lạnh lùng nói.

- Vâng.

Vài tên tu sĩ ở đằng sau, nghe mệnh lệnh liền rời đi.

- Chú ý tên người này có thể không phải là Mộc Vân. Tên Mộc Vân chỉ là cái tên mà hắn dùng khi đăng ký ở Tiên Khí Các mà thôi. Cho nên phải kèm theo cả tướng mạo của hắn nữa. Hắn đã bị trọng thương, trừ phi hắn chạy ra ngoài Úy Tinh, bằng không ta không tin là không bắt được.

Ngụy Hữu Nha bổ sung thêm vài câu.

Nhưng Ngụy Hữu Nha thật không ngờ Lâm Vân đúng là không muốn lưu lại Úy Tinh. Hắn định trở nhanh chóng trở về Địa Cầu để dưỡng thương.

Vèo một tiếng, cơ hồ không nhìn thấy thân ảnh, Lâm Vân đã bay ra Úy Tinh. Lần này hắn không tính toán dùng truyền tống trận trở về, mà là dựa

theo Tinh Đồ và Tinh Hà Trùy trực tiếp bay trở về.

Ngồi ở bên trong Tinh Hà Trùy, với tu vị của Lâm Vân, cũng không khỏi lú lẫm. Tốc độ của cây chùy này quả thật là nhanh, hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của hắn. Trong nháy mắt mà Tinh Hà Trùy đã bay ngang qua hành tinh gần Ủy Tinh nhất rồi.

Lâm Vân thầm nghĩ. Hiện tại tu vị của hắn còn thấp, đôi khi tu vị của hắn đã cao, nói không chừng tốc độ còn nhanh hơn. Mà thương thế của hắn thực sự nghiêm trọng. Tu sĩ Đại Thừa đúng là cường hãn.

Cũng may mình cướp được Tinh Hà Trùy. Nếu như không có thứ này, bị thương nặng như vậy, muốn tới truyền tông trận rồi đi là không có khả năng. Tuy nhiên lần bị thương này không phải là không có chỗ tốt. Có lẽ bị thương có thể cho hắn tĩnh tâm an dưỡng lại.

Đạo tâm lễ nào chỉ có tùy tâm sở dục mà thôi? Lâm Vân bỗng nhiên hoài nghi. Hắn vẫn cho rằng tu dưỡng chính là phát huy bốn chữ “Tùy tâm sở dục”. Không làm những việc mà không thích. Tuy nhiên làm như vậy, tiến bộ thì có tiến bộ, nhưng vẫn còn quá kém so với tu vị.

Tâm cảnh là cái gì? Dù đôi khi Lâm Vân có thể cảm giác được tâm cảnh của mình tăng lên. Nhưng hắn lại không có cách nào biết rõ tâm cảnh rốt cuộc là cái gì? Lâm Vân thầm than một tiếng, không có sự phụ hướng dẫn đúng là thiệt thòi.

Trên người có rất nhiều chỗ xương bị gãy. Lâm Vân nuốt vài viên đan dược, rồi chậm rãi hồi phục số xương gãy đó. Cùng với lực phủ ngũ tạng bị ảnh hưởng.

Lần này may mắn mà luyện hóa được Tinh Hà Trùy. Nếu không nói không chừng hắn đã bị giết rồi. Lão già này quả nhiên ác độc. Mặc dù Tinh Hà Trùy là do mình cướp, nhưng nó không phải của y, thì y sồn sồn lên thế làm gì?

Thù này sớm muộn gì cũng phải báo. Đại Thừa Kỳ thì sao chứ? Lâm Vân có linh cảm, thậm chí hẳn không cần tu luyện tới năm viên Kim Tinh. Chỉ cần bốn viên là hẳn có thể tới đòi nợ.

Điều vượt ngoài ý định của Lâm Vân đó là hẳn chỉ mất có một tuần là trở về Địa Cầu. Lúc đi qua sao Hỏa, dù rất muốn lên trên đó kiểm tra xem. Nhưng Lâm Vân sợ trên đó còn có tu sĩ, mà hiện tại hẳn bị thương không thể động thủ được.

Từ sao Hỏa về Địa Cầu chỉ trong nháy mắt mà thôi. Lâm Vân đã đổ xuống đỉnh núi Cửu Hoa. Hẳn muốn hủy truyền tống trận ở đây.

Hẳn không tin mình làm như vậy mà tên Đại Thừa Kỳ bỏ qua cho mình. Nếu vậy thì nói không chừng y sẽ điều tra ra truyền tống trận ẩn dấu ở đây biển.

Cho nên Lâm Vân không muốn mạo hiểm. Với thực lực của một tu sĩ Đại Thừa, đủ để hủy diệt một hành tinh nhỏ như Địa Cầu.

Dù hẳn có thể bỏ chạy, nhưng đây không phải tính cách của Lâm Vân. Mang tai họa đến, lại vô mộng rời đi, thì tính là hạng người gì?

Lâm Vân nghĩ không sai. Hiện tại cả Ủy Tinh đều đang truy nã hẳn. Thậm chí ngay cả một dân chúng bình thường cũng biết có một tu sĩ hung hãn tên là Lâm Vân bị truy lùng.

Thậm chí cái tên Mộc Vân đã trở thành cái tên mà người dân dọa trẻ con nếu nó không ngoan. Theo như lệnh truy nã, hẳn chính là hóa thân của Ác Ma. Một tu sĩ Đại Thừa Kỳ ra lệnh truy nã, còn tốt hơn thánh chí của hoàng đế rất nhiều lần.

Lâm Vân đỡ bỏ xong truyền tống trận ở núi Cửu Hoa, rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Hẳn liền lập tức gọi điện thoại trở về nhà. Thì biết Vũ Tích, Tĩnh

Như và Luyện Hư đang bế quan tu luyện. Nhược Sương nói rằng Vũ Tích chuẩn bị tạo Kim Đan. Từ Vinh thì sau khi Trúc Cơ, nghe nói Lâm Vân đã rời đi, vì muốn trở về giết Tào Quân báo thù, càng vui đầu vào tu luyện.

Người nhàn rỗi duy nhất chỉ có Nhược Sương. Hiện tại Nhược Sương một bên chiếu cố gia đình, một bên quản lý công ty. Tu vị của nàng sắp Trúc Cơ sơ kỳ rồi.

Lâm Vân nghe thấy vậy thì yên tâm, không vội trở về quấy rầy mọi người.

Chính bản thân hắn cũng phải tĩnh dưỡng. Cho nên hắn nói với Nhược Sương là sẽ một thời gian nữa mới quay trở về. Lại gọi điện thoại cho lão gia tử. Hiện tại Lâm Lộ Trọng đã về hưu, Lâm gia thì trở thành thế gia đệ nhất của Hoa Quốc. Tâm tình thoải mái, cộng thêm đan dược mà Lâm Vân cho, nên sức khỏe của lão gia tử rất tốt.

Nhận được cuộc điện thoại của Lâm Vân, Lâm Lộ Trọng rất vui mừng. Đồng thời nói tới việc mấy vị thủ trưởng muốn hắn trở về Yên Kinh có việc thương lượng. Lâm Vân đành phải nói có việc, một thời gian ngắn nữa mới quay trở về.

Mọi việc trong nhà đều ổn, Lâm Vân cũng yên tâm. Hiện tại việc quan trọng nhất là tăng cường thực lực. Để trở về đại lục Thiên Hồng và đối phó với tu sĩ Đại Thừa kia. Ngoài ra còn phải thăm dò xem trong căn cứ của Kỷ Minh ở sao Hỏa có bí mật gì. Hắn luôn không có thời gian để đi, lần này thì có thể rồi.

Những năm gần đây mình chạy tới chạy lui, tu vị không ngừng tăng lên, nhưng vẫn không hiểu cách nào để tu dưỡng đạo tâm. Nếu đạo tâm không thể phát triển thì bàn tới tu vị làm cái gì.

Lâm Vân mua một vé xe lửa về Phần Giang. Nơi đó là nơi mà hắn đã sống lại. Quay trở về nơi đó có lẽ sẽ tìm được điều mà hắn muốn.

Đây là lần thứ hai Lâm Vân ngồi xe lửa, cũng khá thanh nhàn. Còn chưa tới ngày lễ tết, cho nên xe lửa không đông lắm. Ngồi đối diện Lâm Vân là một người trung niên và một lão già. Ngoài ra còn có hai gã đạo sĩ ngồi ở chỗ ra vào. Hai gã đạo sĩ này có vẻ tiên phong đạo cốt.

Tuy nhiên Lâm Vân biết hai người này chỉ tu luyện một công phu dưỡng sinh, trên người không có linh lực ba động nào cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 418: Trên Xe Lửa

L

âm Vân không khỏi nhớ tới lần đầu tiên đi xe lửa gặp được Hàn Phúc Nguyên. Hiện tại lão Hàn đã là thành viên kỹ thuật nòng cốt của tập đoàn Vân Môn. Cũng ở lần đi xe lửa đầu tiên đó, Lâm Vân còn gặp được Diệp Diễm. Chính thông qua Diệp Diễm mà quen biết Mông Văn. Hôm nay Diệp Diễm đã tổng giám đốc của tập đoàn Vân Môn.

Đảo mắt đã gần mười năm, đời người như mây như gió. Lúc trước Lâm Vân mới chỉ là một người đi khắp nơi xin việc, hiện tại đã là người tu tiên, còn là tỷ phú có thể coi như giàu nhất thế giới.

Ban đầu ở Thiên Hồng, mộng tưởng của hắn không phải là tu thành chín sao, rồi sau đó xem phi thăng trong truyền thuyết có tồn tại hay không sao? Hôm nay mộng tưởng đã không còn là hy vọng xa vời. Thậm chí Lâm Vân có một cảm giác không chân thực.

Năm đó hắn ra đi, mặc dù tiêu sái, nhưng dù sao coi như là bị xa lánh. Vũ Tích coi như là chia tay với hắn.

Hiện tại Vũ Tích đã là người chung chăn chung gối với hắn. Tô Tĩnh Như, trước kia làm tổng giám đốc của công ty hắn làm, hôm nay cũng đã bên cạnh hắn. Còn cô nàng Đường Tử Yên luôn có ác cảm với hắn, hắn không hỏi qua, chỉ là Tĩnh Như nói cô nàng đó đã cùng chồng tới Hồng Kong rồi.

Người trung niên và người già hình như có việc gì rất sâu não thì phải. Từ lúc lên xe còn chưa nói qua một câu. Hai gã đạo sĩ ngược lại có vẻ khí định thần nhàn, một bộ cao nhân tự tại.

Người trung niên nhìn thoáng qua hai gã đạo sĩ, như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của người già, thì lại thôi.

Xe lửa dừng ở một ga nhỏ, có thêm một phụ nữ trung niên dẫn theo năm sáu cô bé.

Lâm Vân chỉ ngấm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, trong lòng rất bình tĩnh. Không còn việc tu luyện và tranh đấu để ta sống người chết. Mặc dù hẳn vẫn còn nội thương nhưng hẳn vẫn rất hưởng thụ khoảnh khắc này.

Phụ nữ trung niên ôm một cái túi đen lớn và một cái bọc nhỏ. Người trung niên thấy cô ta muốn cất túi đen lên kệ, nhưng lại không đủ sức, liền vội vàng đứng lên giúp đỡ, đẩy túi đen vào.

- Cảm ơn cậu.

Phụ nữ trung niên thấy người giúp mình có vẻ nhỏ tuổi hơn nên rất cởi mở nói cảm ơn.

Người trung niên ngại ngần cười:

- Việc nhỏ mà, có gì đâu.

- Ha ha, cậu đúng là người tốt. Tuy nhiên, tôi nhìn thấy cậu có việc gì không vui thì phải. Có phải có chuyện gì không?

Phụ nữ trung niên bất quá hỏi.

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua hai gã đạo sĩ, bất đắc dĩ nói:

- Chuyện này khó nói lắm. Gần đây thị trấn chúng tôi xuất hiện một loại tà khí. Khiến rất nhiều người trong thị trấn bị chết. Tôi và tộc trưởng liền tới núi Cửu Hoa mời hai vị đạo trưởng này làm phép trừ tà.

- Đó là thị trấn nào vậy?

Phụ nữ trung niên tò mò hỏi.

- Là thị trấn Đàm Cương của thành phố Thanh Hóa. Chắc chị không biết. Nhưng nếu nói núi Cương, hẳn là chị biết.

Nam tử trung niên nói xong vài câu liền cau mày, không còn vẻ ngại ngùng. Chắc là lo lắng cho thị trấn của mình.

Phụ nữ trung niên à một tiếng, nghĩ ngợi rồi nói:

- Cậu này, tôi thấy cậu làm vậy không đúng lắm, hiện tại còn mê tín vào mấy thứ đấy làm gì nữa. Làm gì có tà khí hay chính khí cơ chứ. Nếu quả thật là có thì nên báo cảnh sát mới đúng, mời vài đạo sĩ làm gì. Những người này chỉ lừa tiền mà thôi.

Phụ nữ trung niên không nhìn thấy hai người đạo sĩ nên nói vậy.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Đi tới núi Cửu Hoa, Thánh địa Phật Giáo, không mời hòa thượng mà lại mời đạo sĩ. Thật đúng là hài hước. Tuy nhiên, nếu hai người này là người Thanh Hóa, thì lúc xe lửa đi qua đó thì xuống xem thế nào. Quan trọng nhất là Lâm Vân yêu mến uống rượu Diễm Dương Băng ở đây.

- Ài, chúng tôi cũng biết đó là mê tín, nhưng có cách nào khác đâu. Đã báo cảnh sát rồi, nhưng đến cảnh sát cũng bị chết năm sáu người. Nghe nói Yên Kinh còn phải một tổ chức gì đó tới. Kết quả thì đến bây giờ vẫn không có tin tức. Mà người trong thị trấn của chúng tôi vẫn y nguyên mất tích một cách khó hiểu.

Người trung niên thở dài, bất đắc dĩ nói.

Lâm Vân nghe vậy liền biết kia không phải tà khí bình thường. Ngay cả cảnh sát đều chết năm sáu người, vậy thì tuyệt đối không phải xã hội đen.

Cho dù hắc bang có hung tàn hơn nữa cũng không dám giết cảnh sát công khai như vậy. Làm thế không khác gì trực tiếp đối kháng với chính phủ.

Nếu là Thanh Hóa, thì nên xem xét một chút.

- Chú, tà khí là quỷ à? Cô giáo của cháu nói, thế giới này không có quỷ.

Cô bé đột nhiên hỏi.

- Người lớn đang nói chuyện, con đừng xen vào như vậy chứ.

Phụ nữ trung niên vội vàng nhắc nhở con gái.

Lâm Vân cười, thế giới này thực sự không có quỷ sao? Quỷ vốn chính là linh hồn của con người sau khi chết hình thành. Bình thường linh hồn vừa rời khỏi cơ thể sẽ bị tiêu tán rất nhanh trong không khí, cuối cùng trở thành hư vô. Người vừa chết, linh hồn vẫn tồn tại một lát, linh hồn càng mạnh, thời gian tiêu tán càng kéo dài.

Sở dĩ trên Địa Cầu không có linh hồn cường đại như vậy, là bởi vì Tu Luyện Giả ở đây đều có tu vị rất thấp, tu luyện tới mức sống lâu hơn là giới rồi. Không như ở thế giới Tu Chân, thậm chí còn có hình thành Nguyên Anh. Theo một nghĩa khác, Nguyên Anh chính là linh hồn đã ngưng thực.

Cho nên nói, sau khi tu sĩ Nguyên Anh chết, chỉ cần Nguyên Anh đào thoát, thì nó có thể ngưng tụ lại thân thể lần nữa, rồi sống lại.

Nghe nam tử trung niên kể chuyện như vậy, chẳng những phụ nữ trung niên sững sờ, không có cách nào tiếp nhận, mà ngay cả những người xung quanh cũng không nhìn được xì xào bàn tán. Thậm chí có người nói đây chỉ là chuyện bịa đặt. Tuy nhiên, lập tức có người chứng thực lời của nam tử trung niên.

Biết chuyện xảy ra ở thị trấn Đàm Cường không chỉ có một người, rất nhiều người trên xe lửa cũng biết. Trong khoảng thời gian ngắn, đủ loại đề nghị và suy đoán xuất hiện.

Lâm Vân âm thầm kỳ quái. Nếu như là Tà Tu, giống như Âm Nguyệt Quan mà hắn đã diệt, thì không thể giết người bừa bãi như vậy chứ. Tà Tu giết người chủ yếu lấy nguyên âm hoặc là linh căn, chứ chưa nghe nói có tên Tà Tu nào bạ đâu giết đó.

Tuy nhiên, cũng không phải là hoàn toàn không có. Lần trước ở Thập Bát Lí Trang, có một tên biến thái như vậy. Nhưng tên biến thái đó chỉ giết người tới gần rồi hấp hồn phách để tu luyện. Lâm Vân không tin có nhiều kẻ biến thái như vậy.

Uống vài chén Diễm Dương Băng xong rồi thuận tiện tới núi Cương kia thử xem. Núi Cương chính là nơi hắn kiếm được Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Cho nên nếu nơi đó cần sự hỗ trợ, thì nên giúp một tay. Cho dù hiện tại hắn đang bị trọng thương, nhưng chuyện nhỏ như vậy vẫn có thể giải quyết được.

Còn có Xung Hi, đã năm sáu năm rồi không thấy nàng, không biết nàng ấy đã kết hôn chưa. Mặc dù hắn không có ý gì với Xung Hi, nhưng là một người bạn cũ, giúp nàng ấy giải quyết những phiền toái bên cạnh, cũng không sao cả. Chỉ là tiện tay mà thôi.

Hơn nữa tên Tà Tu kia gây hại ở Thanh Hóa, chưa chắc không tới địa phương khác gây hại. Nhờ đâu y là một tu sĩ cao cấp rồi tới Yên Kinh gây họa cho người nhà hoặc bằng hữu của mình, mà vừa lúc hắn đi tới đại lục Thiên Hồng, thì cho dù muốn cứu viện cũng không kịp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 419: Quay Lại Thanh Hóa

T

ình cảm với Xung Hi rất khó nói là tình yêu. Chỉ là sự yêu mến mà thôi. Lần trước khi nghe Vũ Tích kể lại nguyên nhân mà Xung Hi rời đi, Lâm Vân thực sự không có cảm giác mất mát gì cả.

Đương nhiên, không phải là không có chút thất lạc, nhưng điều này không ảnh hưởng tới hắn. Dù Tuyết Liên Tử ngàn năm là của nhà Xung Hi, nhưng đó là do gia tộc của nàng đã làm đánh mất nó. Lâm Vân tìm được trở về, hơn nữa đã hồi báo nàng. Trên tâm lý mà nói, hắn không thiếu nợ nàng cái gì cả.

Dù sao ở thế giới này người ta chỉ coi trọng chế độ một vợ một chồng. Tĩnh Như và Nhược Sương tiếp nhận hắn có một phần là do hai người đã tu luyện tiên đạo và Lâm Vân đã từng cứu hai nàng.

Mọi người trong xe lửa càng nghị luận càng thái quá, Lâm Vân nghe mà âm thầm buồn cười.

Hai gã đạo sĩ thì càng nghe càng khó chịu, lông mày đã nhíu lại. Đoán chừng bọn họ đang cân nhắc lần đi trừ tà khí này có đúng hay không.

Lúc đầu được mời đi trừ tà, hai gã đạo sĩ cũng không tin tưởng lắm, đồng ý vì muốn moi tiền mà thôi. Nhưng hiện tại sự việc lại không đơn giản như bọn họ tưởng. Nếu chuyện này là thật, thì có lẽ nguy hiểm.

- Đến Thanh Hóa rồi.

Không biết là ai kêu lên. Quả nhiên là xe lửa đã dừng ở nhà ga Thanh Hóa.

Người trung niên và lão gia dẫn theo hai gã đạo sĩ vội vàng đi xuống xe lửa.

Lâm Vân suy nghĩ, cũng đi theo xuống.

Nhà ga của Thanh Hóa khá vắng vẻ. Chứng tỏ tà khí kia là có thật, nên mới ít người đi ra ngoài. Trên đường cái cũng vắng vẻ hơn so với lần đầu tiên Lâm Vân tới.

Lâm Vân chậm rãi đi tới quán bar Tình Nhân.

Quán bar Tình Nhân vẫn như vậy, chủ yếu là khách quen. Nhưng bồi bàn đã không còn là cô gái lần trước nữa rồi, mà là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp khác.

Cô gái kia là một cô gái hòa ái, dễ gần, không vì Lâm Vân chỉ boia có mười nguyên mà xem thường hắt. Cho nên Lâm Vân rất có hảo cảm với cô ta.

Cảnh vật vẫn như vậy nhưng người xưa nay còn đâu.

- Tiên sinh, ngài muốn uống gì?

Cô gái trẻ tuổi thấy Lâm Vân đi vào, chỉ sững sờ, thật lâu không nói, trong lòng có chút không thoải mái. Tuy quán bar này được gọi là Tình Nhân, nhưng là làm ăn chân chính.

Lâm Vân phục hồi tinh thần, thấy vẻ không thoải mái trên mặt cô gái, liền biết cô ta nghĩ gì, cũng lười để ý, chỉ nhàn nhạt nói:

- Cô gái bán hàng lần trước đâu rồi?

Hỏi xong, Lâm Vân lại sững sờ, hẳn đâu có định hỏi như vậy. Không khỏi cười tự giễu, hẳn vốn định gọi mấy ly Diễm Dương Băng.

Quả nhiên, sắc mặt của cô gái này trầm xuống:

- Chị Phù đã kết hôn rồi, anh tới uống rượu hay là muốn tìm người?

Lâm Vân chẳng muốn so đo với cô ta, thuận miệng nói:

- Cho tôi mời ly Diễm Dương Băng.

Nói xong thì tới cái bàn lần trước ngồi xuống. Hai lần tới đây hẳn đều ngồi chỗ này. Một lần là với Xung Hi, một lần sau khi tìm kiếm được Hồn Độn Sơn Hà Đồ.

Cô gái kia thì hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là nhà giàu mới nổi. Chưa thấy ai vừa mới vào đã gọi mời ly rượu Diễm Dương Băng. Những người uống rượu này đều vì nhăm nút ý cảnh trong đó, chứ có phải uống kiểu lấy nhiều như hẳn đâu.

Lâm Vân vừa ngồi xuống, Diễm Dương Băng còn chưa đưa tới, thì một cô gái trẻ tuổi đi tới bàn của hẳn.

Lâm Vân không khỏi thầm khen cô gái này một tiếng. Dung mạo của cô ta không hề thua kém Xung Hi, mỗi người một vẻ. Chỉ là trên người cô ta không có khí chất như mấy người Vũ Tích.

Cũng không trách được, mấy nàng do tu tiên mới vậy. Nhưng không thể công nhận Thanh Hóa là một nơi địa linh nhân kiệt. Ngẫu nhiên đã trông thấy một cô gái tuyệt sắc như vậy rồi.

- Anh có thể đổi chỗ ngồi khác được không? Tôi muốn ngồi chỗ này.

Cô gái hỏi Lâm Vân.

Lâm Vân ngạc nhiên, ta tới đây trước, dựa vào cái gì ta phải nhường chỗ? Hơn nữa, cô gái này nói chuyện chẳng có chút lễ phép nào cả. Giống như mình phải đứng lên nhường chỗ cho cô ta vậy. Lúc này năm ly Diễm Dương Băng đã được đưa tới trước mặt Lâm Vân.

Lâm Vân cầm một ly lên, một hơi uống hết. Tuy hương vị của nó không còn tốt như lần trước, nhưng coi như thỏa mãn. Uống xong hần mới ngẩng đầu nhìn cô gái, sắc mặt đã trắng bệch:

- Tiểu thư, cô là gì của tôi mà tôi phải nhường chỗ cho cô?

- Anh...

Câu này của Lâm Vân khiến cho cô ta suýt bị nghẹn.

Một tiếng thanh thúy vang lên ở cửa ra vào.

Tên thanh niên vừa nghe thấy tiếng gọi đó, vẻ âm trầm trên mặt hòa tan không ít, trợn mắt hung hăng nhìn Lâm Vân một cái, cũng thu hồi cánh tay lại. Xem ra hai người mới tới là người quan trọng với y.

Lâm Vân nhìn hai người mới tới đó, lập tức cười một tiếng. Rõ ràng đều là người quen. Một người là Du Quân, người tổ chức buổi sinh nhật lần trước kia. Một người là Chu Linh Tố mà hần cảm thấy nói chuyện rất hợp.

Thậm chí lúc ấy Chu Linh Tố còn mời hần tới nhà cô ta chơi. Cho nên Lâm Vân rất có hảo cảm với cô gái có tính cách sáng sủa này. Cô ta còn có một đôi mắt thông linh nữa chứ.

- Chuyện gì vậy, chị Hoàn?

Du Quân thấy không khí có vẻ áp lực, liền hỏi.

- Người này rõ ràng không nhường chỗ ngồi còn mắng Hải Cường nữa. Thật sự là vô lễ quá mức, chắc không được giáo dục cẩn thận...

Cô gái tên Hoàn Hoàn không cam lòng nói.

- Ha ha, còn có người không nể mặt hai đại mỹ nhân của Thanh Hoa sao? Huống chi còn có cả Tiểu Long Thanh Hóa, Hải thiếu gia nữa chứ?

Chu Linh Tố trêu ghẹo nói.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Thanh Hóa Lương Long giờ đã biến thành Thanh Hóa Tiểu Long. Cái tên Liên gì đó lần trước đã bị hấn giáo huấn, tên “Long” còn lại hôm nay lại muốn gây sự với hấn.

- Hừ, người có bản lĩnh rất nhiều.

Cô gái tên Hoàn Hoàn hừ lạnh một tiếng, giống như rất hài lòng còn có người không đếm xỉa gì tới thanh danh của mình.

- Hoàn Hoàn, em cần gì phải tức giận. Đợi lát nữa sẽ có người dập đầu trước mặt em cầu xin tha thứ mà thôi.

Tên Hải thiếu gia để điện thoại xuống, rồi nói. Sắc mặt của y rất âm trầm, đôi mắt hiện lên một tia sát khí.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 420: Tiểu Long Thanh Hóa

C

hu Linh Tố hơi nhăn lông mày. Nàng vừa nhìn là biết người nọ ngồi chỗ đó trước. Dù ba người đã hẹn nhau nói chuyện ở cái bàn này, nhưng đâu cần phải ỷ thế hiếp người như vậy.

- Chị Hoàn, nếu đã có người khối thì chúng ta đổi chỗ khác cũng được. Chỉ là nói chuyện thôi mà.

Chu Linh Tố nói xong, nhìn thoáng qua nam tử còn đang uống rượu kia.

- Như vậy sao được...

Du Quân vừa nói tới đây thì dừng lại bởi vì cô ta đã nhận ra Lâm Vân.

Hắn không phải là người đã cư xử vô lễ ở buổi tiệc sinh nhật sao? Là Giang Á dẫn hắn tới. Người này rất không lễ phép, lúc đó hắn không chịu nhường chỗ ngồi, không ngờ hiện tại cũng như vậy.

Tuy nhiên, năm đó hắn đánh Liên Phấn Thành, về sau rõ ràng không xảy ra chuyện gì. Mà ngược lại Liên gia càng ngày càng xuống dốc. Việc này có chút kỳ quái, có lẽ hắn không phải là người tầm thường.

Chu Linh Tố cũng nhận ra Lâm Vân, liền che miệng kêu lên:

- Anh chính là người lái xe kia phải không? Là đệ nhất thiên hạ từ xưa tới nay, có lão bà xinh đẹp nhất, ngao du vũ trụ, hùng bá thiên hạ, Mộc Vân?

Lâm Vân cười ha hả:

- Chào em, Linh Tố. Không ngờ trí nhớ của em lại tốt như vậy. Ngay cả đến anh cũng quên, mà em vẫn còn nhớ. Đến đây ngồi đi, anh mời em một chén

rượu.

Nói xong, Lâm Vân nhẹ nhàng vỗ bàn, một ly Diễm Dương Băng trực tiếp bay tới trước mặt của Chu Linh Tố. Chu Linh Tố vô ý thức giơ tay, chén rượu rõ ràng tự động rơi vào tay của cô ta.

Thấy Chu Linh Tố còn đang sửng sờ, Lâm Vân mỉm cười:

- Uống đi, chén rượu này anh trả tiền.

Lúc này Chu Linh Tố mới phản ứng. Cầm cái ly rồi uống một ngụm. Thậm chí cô ta không để ý cái ly trước khi tới tay cô ta đã lơ lửng ở trên không trung một thời gian ngắn.

- Chuyện gì vậy? Anh còn nghe nói có liên quan tới Xung Hi?

Lâm Vân vừa cười vừa hỏi.

Chu Linh Tố vội vàng nói:

- Sao anh không tới nhà em chơi? Năm đó em đã định mời anh tới nhà em, nhưng anh lại giống như thần long vậy, thấy đâu không thấy đuôi.

- Linh Tố, em quen người này à?

Cô gái tên Hoàn Hoàn thấy Chu Linh Tố và Du Quân đều quen hẳn, rất kỳ quái chen ngang.

Nếu Chu Linh Tố và Du Quân đều quen biết hẳn, vậy chứng tỏ hẳn là người Thanh Hóa. Nhưng nếu vậy sao hẳn không nể mặt của Hải thiếu gia? Thật sự là khó hiểu.

Tên Hải thiếu gia như nghĩ tới cái gì đó, cau mày nhìn Lâm Vân. Bỗng nhiên sắc mặt đại biến. Ngày đó y cũng tham dự buổi lễ sinh nhật của Du Quân, mà người này không phải là người đã đánh gãy tay chân của Liên

Phấn Thành sao? Cuối cùng còn nhớ tận gốc Liên gia ở Thanh Hóa nữa chứ.

Mà tên thật của người này là Lâm Vân. Cuối cùng hẳn chỉ tùy tiện nói một câu, bí thư thành phố Thanh Hóa liền trở về quê chăn vịt. Còn thị trưởng Đường thì vẫn quanh quẩn ở cơ sở.

Trần Hải Cường đã nhớ ra hẳn là ai. Người khác không biết chuyện năm đó, nhưng y lại rất rõ ràng. Tuy Trần gia của y rất có thế lực ở Thanh Hóa, nhưng y cũng biết chỉ cần người này vung một ngón tay thôi cũng đủ y chết mười lần.

Cả người Trần Hải Cường đã đổ đầy mồ hôi. Kết cục của Liên gia vẫn còn đó. Vậy mà hôm nay mình lại đắc tội hẳn. Như vậy Trần gia của y sẽ có kết quả như thế nào? Nghĩ tới đây, Trần Hải Cường đã không có cách nào bình tĩnh lại, cả người bắt đầu phát run.

- Anh không sao chứ?

Cô gái tên Hoàn Hoàn phát hiện sự lạ thường của Hải thiếu gia.

Trần Hải Cường còn chưa trả lời, mấy tên nam tử to cao xuất hiện ở cửa ra vào, lập tức đi tới hướng của Trần Hải Cường.

- Khoan, mấy cậu đi ra ngoài đi.

Trần Hải Cường vội vàng kêu lên. Mấy tên tay sai khó hiểu nhìn Trần Hải Cường, nhưng vẫn nghe theo lệnh mà đi ra ngoài.

Tiếng kêu này của Trần Hải Cường hơi lớn, khiến cho mọi người giật nảy mình, đều quay đầu nhìn y. Tuy nhiên có lẽ mọi người đã biết mặt của Hải thiếu gia, cho nên không có ai có ý kiến gì.

Vương Hoàn Hoàn cũng kinh ngạc nhìn Trần Hải Cường. Không phải y gọi người tới xử lý người này sao? Gõ lại bảo bọn họ đi ra ngoài?

Lâm Vân lạnh lùng cười. Hắn biết tên Hải thiếu gia đã nhận ra hắn là ai. Tuy nhiên hắn không hề có hảo cảm với những người như vậy. Trần Hải Cường đứng đó, lùi không được, tiến cũng không xong. Chỉ biết trơ mắt nhìn Lâm Vân, như muốn nói cái gì đó nhưng lại không dám mở miệng.

Chu Linh Tố là người tinh tế, đương nhiên biết Trần Hải Cường kiêng kỵ điều gì. Nhưng không chủ động nói ra. Cô ta cũng không ưa gì tên Hải thiếu gia hoành hành bá đạo ở Thanh Hóa này. Nếu không phải Vương Hoàn Hoàn là bạn của cô ta, thì cô ta đã mặc kệ y rồi. Hơn nữa, bản thân cô ta cũng không thích Vương Hoàn Hoàn, quen nhau hoàn toàn là vì Du Quân.

Chu gia của cô tuy không phải là gia tộc lớn có danh vọng gì. Nhưng cha của Chu Linh Tố là một thầy phong thủy nổi tiếng. Thậm chí cả tỉnh Vân Bắc đều biết. Cho nên cô ta không phải lấy lòng Trần Hải Cường.

Du Quân cũng cảm thấy không đúng. Lại nhìn thần sắc khẩn trương của Hải thiếu gia, sự bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt.

- Xung Hi gặp phiền toái. Một tuần trước chị ấy đã bị mất tích. Nhưng em có thể cảm giác được chị ấy vẫn ở Thanh Hóa. Dù mọi người đã báo cảnh sát, nhưng đến hiện tại vẫn không có bất kỳ tin tức nào. Thậm chí còn nghe nói phía bên cảnh sát cũng xảy ra chuyện.

- Bởi vì em cùng Hoàn Hoàn và Du Quân là bạn của chị ấy, cho nên mới hẹn nhau ở đây để cùng tìm biện pháp. Xem có thể mời người đi tìm chị Hi hay không. Lâm đại ca, chị Hi là bạn anh phải không? Dù em đã nghe chị Hi kể về chuyện của anh, nhưng em lại không khẳng định lắm. Em định mời cha em tới hỗ trợ. Nhưng chuyện này có chút quỷ dị. Không những chị Hi bị mất tích, mà có rất nhiều người ở Thanh Hóa cũng bị mất tích.

- Về sau em mới biết được chuyện ở trấn Đàm Cương. Không biết chị Hi mất tích có liên quan gì tới đó không?

Chu Linh Tố nói xong, nhìn về Lâm Vân đầy vẻ chờ mong.

Lâm Vân vừa nghe là biết Chu Linh Tố đã biết thân phận của hã. Hơn nữa cô ta còn nhờ hã giúp.

Lâm Vân mỉm cười, hã không tỏ vẻ sốt ruột gì cả. Bởi vì thần thức của hã đã nhìn thấy Xung Hi đang ngồi ở trong nhà. Dù không biết vì sao Chu Linh Tố lại nói Xung Hi mất tích. Nhưng vấn đề này tí nữa hỏi Xung Hi là biết.

- Lâm đại ca, nếu có rảnh thì tới nhà em ngồi một lát. Cha em nghe được chuyện của anh, rất mong muốn gặp mặt anh một lần.

Lâm Vân chỉ cười nhạt một tiếng. Hã không có hứng thú đi gặp một thầy phong thủy làm gì.

Nhưng Chu Linh Tố không phát hiện ra, mà tiếp tục nói:

- Cả đời cha em đều truy cầu một loại ý cảnh không cách nào nói bằng lời, đó chính là “Lãng quên”. Cha em thường nói, làm theo bản tâm là tốt nhất. Cho nên em không học lên đại học, em chỉ muốn làm mà những gì mà mình muốn.

- “Vong túc lý chi thích dã. Vong yêu, ái chi thích dã. Tri vong thị phi, tâm chi thích dã.” Đây là câu mà cha em hay nói với em. Ông ấy muốn em học được quên đi, nhưng không phải là mất đi, là vĩnh tồn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 421: Vương Hoàn Hoàn

C

hu Linh Tố nói tới đây, tinh thần của Lâm Vân liền chấn động, như muốn bắt được cái đó nhưng thủy chung lại thiếu một chút. Nhất định phải tới bái phỏng phụ thân của Linh Tố một chuyến. Ông ta không phải là người bình thường.

Nhưng điều đó là điều gì nhỉ, khiến hắn muốn bắt nhưng lại không có cách nào bắt lấy?

Lâm Vân đột nhiên cảm giác được đây chính là điều hắn muốn.

Lâm Vân thở phào một cái, rất trịnh trọng nói với Chu Linh Tố:

- Anh nhất định tới bái phỏng cha của em. Hiện tại anh muốn tới hỏi Xung Hi vài chuyện.

Chu Linh Tố nghe Lâm Vân nói vậy, trong lòng liền buồn lòng. Năm đó cô về nhà và kể lại cho cha việc Lâm Vân có ba tia sáng trong người, cha đã dặn dò cô rất nhiều lần là phải mời được hắn về nhà. Thậm chí khi biết thân phận của Lâm Vân, cha còn tới tận Yên Kinh một lần. Nhưng thân phận của Lâm Vân và Chu gia cách nhau quá xa. Hơn nữa Lâm Vân thường xuyên đi ra ngoài. Cho nên tới tận bây giờ cha của Chu Linh Tố đều chưa được gặp Lâm Vân. Trong lòng ông ấy rất tiếc nuối.

Hôm nay bất ngờ gặp được Lâm Vân, hắn còn đáp ứng tới nhà cô chơi, trong lòng Chu Linh Tố đương nhiên là cao hứng.

Nghe Lâm Vân nói sẽ tới nhà Chu Linh Tố, trong mắt tên Trần Hải Cường kia lộ vẻ hâm mộ. Cho dù y có ghen ghét Lâm Vân như thế nào đi chăng

nữa, nhưng thực lực của đôi bên kém quá xa. Không chỉ nói báo thù, cho dù ghi hận cũng không dám.

Huống chi y còn chưa triệt để đắc tội Lâm Vân.

Thần thức của Lâm Vân lại phóng tới chỗ Xung Hi. Trong lòng tự nhủ, đi tới đó hỏi xem nàng xảy ra chuyện gì. Sau đó thì đi tới nhà của Chu Linh Tổ để gặp cha của cô ta. Ông ta nhất định có câu trả lời mà mình muốn.

Tuy nhiên, khi thần thức của Lâm Vân lần nữa phóng tới Xung Hi, tinh thần liền chấn động. Rốt cuộc hẳn đã biết vì sao Chu Linh Tổ lại nói Xung Hi mất tích. Bởi vì Xung Hi ngồi bất động trong nhà kia chỉ là một con rối. Hơn nữa còn đang làm cái gì đó.

Lâm Vân đứng vọt lên, đây là lần đầu tiên hắn bị lừa như vậy. Có thể sử dụng phép thuật điều khiển rối cao cấp, người kia nhất định không phải là một tu sĩ có tu vị thấp.

Thần thức lại phô thiên cái địa phóng ra ngoài, nhưng không phát hiện dị thường hay tung tích của Xung Hi đâu cả.

Chu Linh Tổ thấy Lâm Vân đứng lên, sắc mặt có chút khó coi. Dù rất kỳ quái, nhưng không hỏi gì cả.

Lâm Vân mở rộng phạm vi của thần thức lên 3000km, toàn bộ Thanh Hóa đều nhìn không sót chỗ nào. Quả nhiên, ở núi Cương, Lâm Vân nhìn thấy một trận pháp ngăn cản thần thức. Còn là một trận pháp cao cấp nữa chứ. Từ khi nào ở đây lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy rồi? Rõ ràng có thể bố trí một trận pháp khiến cho Lâm Vân suýt nữa bỏ qua?

Xem ra, trong trận pháp kia có vấn đề. Nói không chừng có liên quan tới những người dân trong trấn Đàm Cương bị mất tích. Thần thức của Lâm Vân đã nhìn thấy khung cảnh hoang tàn, khắp nơi là tiền giấy bị đốt. Giữa

ban ngày mà không thấy một bóng người trong thị trấn. Chỉ có mấy cảnh sát tuần tra đi lại, thần sắc rất là khẩn trương.

- Linh Tố, em nói với cha em rằng, mấy ngày nữa anh nhất định sẽ tới bãi phóng.

Lâm Vân nói xong, liền quay người nói với Trần Hải Cường:

- Đừng luôn tự cho là đúng như vậy. Nếu không một ngày nào đó, gia đình người sẽ vì người mà cửa nát nhà ta. Cút đi.

- Vâng, vâng, tôi biết rồi.

Trần Hải Cường lau mồ hôi, không ngừng gật đầu.

Tuy nhiên, khi y vừa ngẩng đầu thì phát hiện Lâm Vân đã biến mất.

Chẳng những Trần Hải Cường sững sờ, ngay cả Vương Hoàn Hoàn, Du Quân và Chu Linh Tố đều ngây dại. Bốn người cứ đứng đó nửa ngày, không hề động đậy.

Quý dị, thực sự là quý dị. Một người sống nói biến mất là biến mất. Lúc này, ngay cả Vương Hoàn Hoàn cũng biết Lâm Vân tuyệt đối không phải người thường. Rõ ràng kiêu ngạo không ai bì nổi như Hải thiếu gia cũng phải cung kích với hắn. Thậm chí cũng không dám lớn tiếng.

Chu Linh Tố gọi hắn là Lâm đại ca, Lâm đại ca kia rốt cuộc là ai?

- A...

Chu Linh Tố như nhớ ra cái gì đó, há to miệng kêu lên.

Du Quân và Vương Hoàn Hoàn vội vàng hỏi:

- Linh Tố, em sao vậy?

Chu Linh Tố há hốc mồm như không dám tưởng tượng nói:

- Vừa nãy, vừa nãy anh ấy đưa ly rượu cho em, cái ly đó còn dừng ở trên không trung một lúc.

- Em nói gì? Ly rượu đó lơ lửng trên không trung?

Vương Hoàn Hoàn và Du Quân không dám tin hỏi.

- Còn có, vừa nãy hẳn làm cách nào mà thoáng cái đã biến mất vậy? Người đó là ai? Chẳng lẽ là thần tiên? Thật quá mức kỳ dị. Linh Tố, em có vẻ rất thân với hẳn, người đó rốt cuộc là ai vậy? Em nói cho bọn chị biết đi.

Vương Hoàn Hoàn đã sớm quên Trần Hải Cường ở bên cạnh, vội vào kéo tay của Chu Linh Tố hỏi.

Chu Linh Tố bật cười nói:

- Lần đầu tiên em gặp anh ấy, anh ấy đã nói anh ấy là đệ nhất thiên hạ từ xưa tới nay, có lão bà xinh đẹp nhất, ngao du vũ trụ, hùng bá thiên hạ. Ách, có lẽ đó là lời giới thiệu vắn tắt của anh ấy. Ha ha, thật đúng là một người kỳ quái. Chị hỏi Hải thiếu gia của chị kia kìa, chắc anh ấy biết rõ hơn em.

Nghe Chu Linh Tố nói vậy, Vương Hoàn Hoàn liền nhướn mày, lập tức nói:

- Linh Tố, em nói linh tinh gì vậy? Chị và Hải thiếu gia chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Cái gì mà của chị hay không?

Vương Hoàn Hoàn nói vậy chỉ khiến Chu Linh Tố cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm. Tuy Vương Hoàn Hoàn rất xinh đẹp, nhưng lòng hư vinh quá nặng. Cô ta làm bạn với Trần Hải Cường là vì cô ta nhìn trúng quyền thế và tầm ảnh hưởng của y ở Thanh Hóa mà thôi.

Tuy nhiên, hiện tại Vương Hoàn Hoàn lại chuyển sang Lâm Vân, người có quyền thế mạnh hơn Trần Hải Cường không biết bao nhiêu lần. Cho nên

mới hỏi tin tức của Lâm Vân.

Chu Linh Tố âm thầm cười lạnh. Không chỉ nói là người, cho dù mỹ nữ như chị Hi, Lâm Vân cũng không vì chị ấy mà bỏ vợ. Cô hiểu Lâm Vân hơn những người ở đây rất nhiều. Bởi vì Xung Hi đã từng kể chuyện cho cô biết.

Sở dĩ quen với Vương Hoàn Hoàn, là vì Du Quân. Nếu không phải Du Quân, với tính cách của Chu Linh Tố, chắc chắn sẽ không chủ động kết giao với loại người như Vương Hoàn Hoàn.

- Linh Tố, em nghĩ tối nay vị Lâm tiên sinh đó có tới nhà em hay không?

Trong mắt Vương Hoàn Hoàn đầy vẻ nhiệt liệt. Anh chàng Lâm Vân kia chẳng những có quyền thế khiến Hải thiếu gia không dám ngáng đầu. Còn có một thận bản lĩnh khó lường. Quả thực là tình nhân trong mộng. Chỉ là lúc đầu mình lại khiến cho có ấn tượng không tốt.

Chu Linh Tố đương nhiên biết Vương Hoàn Hoàn muốn tới nhà mình để gặp Lâm Vân. Đối với loại người này, Chu Linh Tố rất xem thường. Thuận miệng nói:

- Lúc Lâm đại ca rời đi hình như có chút sốt ruột. Thậm chí còn không kịp hỏi địa chỉ của nhà em nữa. Cho nên tối nay anh ấy chắc chưa đến nhà em đi. Nói không chừng anh ấy đã đi tìm chị Hi rồi. Chị Hi và anh ấy rất thân nhau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 422: Con Rối

N

ghe Chu Linh Tố vậy, một tia ghen ghét lóe lên trong mắt của Vương Hoàn Hoàn. Cô ta và Xung Hi được coi là hai đại mỹ nữ của Thanh Hóa. Nhưng cô ta luôn không phục với việc mình bị đặt song song với Xung Hi. Dù vì Du Quân mà quan hệ của hai người cũng coi như hòa hợp. Thậm chí là bạn thân, nhưng trong lòng cô ta nghĩ gì thì chỉ có cô ta biết. Cô ta không ngờ Xung Hi và Chu Linh Tố đều quen biết Lâm tiên sinh kia. Còn là quan hệ không tồi. Tuy không quen biết hẳn, nhưng trong lòng cô ta không phục. Cô ta luôn coi mình là đệ nhất, cho nên cô ta mới là người xứng với vị Lâm tiên sinh đó.

Lâm Vân tới tòa biệt thự của Xung Hi. Xung Hi ở trong nhà quả nhiên là một con rối. Xung quanh vị trí của con rối kia còn bố trí một trận pháp, là một trận pháp mê hoặc tâm thần. Trận pháp này còn có tác dụng ghi lại tin tức xảy ra ở đây. Tuy nhiên, một tu sĩ cần thông tin của một người phạm làm gì? Chỉ có một lời giải thích, đó là do viên Tiên Nhan Đan mà Xung Hi đã uống. Sự trân quý của Tiên Nhan Đan, Lâm Vân đã sớm biết. Đây là đan dược của Tiên Giới, giá trị có thể nói là vô giá.

Có thể nói, mỗi một viên Tiên Nhan Đan kia đều là kỳ bảo của giới Tu Chân. Nhìn thấy trận pháp này, Lâm Vân liền nghĩ tới tu sĩ muốn điều tra xem Xung Hi đã từng uống qua loại thuốc nào, thậm chí là ai cho. Tuy nhiên, điều cho Lâm Vân kỳ quái, chính là người có thể bố trí trận pháp như vậy nhất định là tu sĩ có tu vị từ Kết Đan trở đi. Vì sao người đó còn cần bố trí một trận pháp mê hoặc với một người phạm? Ép hỏi trực tiếp không được sao?

Bỗng nhiên Lâm Vân rung mình một cái. Hẳn đã hiểu nguyên nhân vì sao tên tu sĩ kia không ép hỏi hoặc là sừ hồn. Bởi vì y không muốn Xung Hi bị

thương tổn gì, kể cả về thân thể lẫn tinh thần. Y muốn luyện hóa Xung Hi, sau đó lấy viên thuốc kia ra.

Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng Lâm Vân liền bốc lên. Thật là một tên Tà Tu ác độc. Luyện hóa một người đã uống đan dược, tỷ lệ thành công chỉ là một phần nghìn, một phần vạn mà thôi. Biến một người sống thành một viên thuốc, tên khốn kiếp kia điên rồi. Ánh mắt của Lâm Vân liền trở nên âm lãnh. Hắn vung tay lên, trận pháp và con rối trong phòng liền biến thành tro bụi. Cho dù hiện tại hắn có bị trọng thương, nhưng hắn không thể bỏ qua cho tên cặn bã kia được.

Cách đó vài trăm km, trong một động phủ của núi Cương, một tên thanh niên có sắc mặt trắng bệch ngồi trong động phủ. Ngón tay của y không ngừng vung vẩy, biến hóa thành đủ loại thủ ấn. Một cô gái thì ngồi bất động ở giữa hình Bát Quái.

Bỗng nhiên, sắc mặt trắng nhợt của y chuyển sang màu đỏ, rồi y phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó, tên thanh niên lập tức đứng lên, quát lớn:

- Là ai? Là ai đã hủy Linh Khôi Lỗi của ta? Dư Lập ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

Cô gái trong động phủ bị tiếng kêu làm cho đánh thức, trong mắt đầy vẻ sợ hãi. Cô ta chỉ nhìn chăm chú vào tên thanh niên, nhưng không dám nói một câu. Cô gái này đương nhiên là Xung Hi. Nàng bị tên Dư Lập bắt tới đây đã được một tuần. Y không ngừng hỏi nàng đã uống qua loại thuốc nào. Nhưng nàng một mực không khai ra. Cho dù muốn nói, nàng cũng không biết Lâm Vân cho nàng uống thuốc gì.

Tuy nhiên từ việc tên này coi trọng viên thuốc đó như vậy, chứng tỏ đan dược mà Lâm Vân cho nàng uống rất quý trọng. Bằng không thì y đã không để ý như vậy. Bản lĩnh của tên thanh niên có sắc mặt trắng bệch này, nàng

đã tận mắt nhìn thấy. Y rõ ràng có thể bay lượn trên không trung. Khi nàng bị người này bắt đi, nàng còn tưởng rằng y là do Triệu gia mời tới. Tuy nhiên khi y mang theo nàng bay lên không trung, Xung Hi chờ ra vì kinh hãi. Nàng không phải đứa ngốc, nhưng nàng cũng không nghĩ tới y có thể bay lên trời. Điều này đã phá vỡ hoàn toàn quan niệm của nàng. Từ khi nào con người đã có thể bay được rồi? Đây không phải điều chỉ diễn ra trong truyện thần thoại sao? Nhưng nó rõ ràng diễn ra trước mặt nàng. Thậm chí lúc đầu Xung Hi còn có tâm lý sùng bái. Nhưng đảo mắt nàng đã biết y chính là một Ác Ma. Bởi vì những người dân trong thị trấn Đàm Cương đều bị tên Ác ma này bắt đi. Y bắt những người đó về rồi hút sạch máu của bọn họ, khiến bọn họ biến thành cái xác khô.

Lần đầu tiên nhìn thấy chuyện này, Xung Hi đã không ngừng nôn mửa. Sự rung động mà tên thanh niên này mang tới đã trở thành sự sợ hãi và chán ghét.

Nàng tưởng mình không tránh thoát khỏi số phận như vậy. Tuy nhiên, y lại không hút máu nàng mà chỉ không ngừng hỏi nàng đã uống thuốc gì? Còn không ngừng cam đoan chỉ cần nàng nói đan dược từ đâu tới, hẳn sẽ tha cho nàng một mạng.

Xung Hi lăn lộn trong giới kinh doanh nhiều năm như vậy, đương nhiên không phải là cô gái non nớt. Nàng biết một khi mình nói ra, y vẫn sẽ không buông tha cho mình. Huống hồ nàng đã quyết tâm không nói.

Người này hung tàn như vậy, cho dù bản lĩnh của Lâm Vân cũng rất lợi hại. Nhưng gặp phải một người có thể bay lượn, thì một trăm Lâm Vân cũng không phải đối thủ của y. Dù sao có thể bay đã không thuộc phạm trù của võ công rồi. Điểm ấy Xung Hi cũng biết tới.

May mà tên này không dùng hình bức cung nàng, chỉ là không ngừng thi triển phép thuật gì đó trên người nàng. Mấy ngày nay, Xung Hi luôn cảm

thấy đầu óc của mình rất hỗn loạn. Như có thứ gì đó xúi dục nàng phải nói ra hết vậy.

Chỉ ở sâu trong lòng nàng biết là không thể làm như vậy. Dù không ngừng nhắc nhở bản thân, nhưng Xung Hi cũng biết mình duy trì không được lâu nữa.

Hôm nay nàng rõ ràng thanh tỉnh lại, còn nhìn thấy tên thanh niên kia nhô ra máu nữa. Thì biết y gặp phải phiền toái. Dù không biết là ai khiến y bị như vậy, nhưng nàng chỉ mong tên Ác Ma này bị người đó giết.

Tuy nhiên nghĩ tới bản lĩnh thông thiên độn địa của Ác Ma, trong lòng Xung Hi lại trầm xuống. Người kia có thể là đối thủ của y hay không?

- Là ông nội của người.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Hắn đã uống vài viên đan dược để áp chế nội thương.

Dù di chứng rất lớn. Nhưng hắn lại không có biện pháp nào xử lý.

Rắc một tiếng. Phệ Hồn Thương của Lâm Vân đã phá vỡ trận pháp phòng ngự và trận pháp che đậy thần thức của tên tu sĩ thanh niên.

Dư Lập liền nhảy ra ngoài động phủ, nhìn thấy Lâm Vân còn trẻ hơn mình, liền cười lạnh:

- Ta tưởng là cao nhân nào, hóa ra chỉ là một tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch. Người cho rằng người tu luyện vài ngày là đi khắp thiên hạ sao? Hôm nay ta cho người biết thế nào tu sĩ chân chính.

Trong lòng Xung Hi đã chấn động. Thanh âm này quá quen thuộc với nàng. Là thanh âm mà nàng không biết đã nhớ tới bao nhiêu lần, thậm chí thiếu

chút nữa còn tới Yên Kinh. Nhưng nhớ tới việc mình rời khỏi căn phòng kia, nàng lại không có dũng khí tới gặp hắc.

Không ngờ cuối cùng vẫn là hắc tới cứu mình. Nghĩ tới việc trước kia mình không muốn đi cùng Vũ Tích tìm hắc, trong lòng Xung Hi rất uể oải. Bỗng nhiên nàng nhớ tới, cho dù võ thuật của Lâm Vân không tồi, thậm chí là lợi hại, nhưng hắc làm sao có thể đối phó với Ác Ma phi thiên độn địa kia?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 423: Giải Quyết Đơn Giản

N

ếu Lâm Vân vì cứu mình mà chết ở đây, Xung Hi sẽ không có cách nào tha thứ cho bản thân. Lúc trước khi đi tìm Lâm Vân, nàng không đi. Hiện tại Lâm Vân lại vì cứu nàng mà chết, loại tra tấn này, nàng không thể chịu được.

- Đừng tới đây...

Xung Hi kêu to, nhưng không phát ra thành lời.

Xung Hi chỉ biết rơi lệ đầy mặt. Lâm Vân không biết sự lợi hại của Ác Ma. Nếu hãn xảy ra chuyện, thì vợ của hãn, Vũ Tích sẽ ra sao?

Xung Hi rất là hối hận. Nếu lúc trước mình nghĩ thoáng hơn, thì nói không chừng mình vẫn đang ở Yên Kinh, Lâm Vân đâu cần phải tới Thanh Hóa làm gì.

Nhưng Xung Hi lại bình tĩnh trở lại, giờ hối hận có tác dụng gì đâu? Cho dù nàng có thể nói chuyện, nhưng Lâm Vân có thể chạy thoát hay không? Nếu Lâm Vân chết, nàng cũng không sống được. Vậy thì chết theo hãn vậy. Chỉ khổ cho vợ hãn, Vũ Tích mà thôi. Dù nàng chỉ mới gặp Vũ Tích có mấy lần. Nhưng nàng có thể cảm giác, vợ hãn rất yêu hãn, yêu tới khắc cốt ghi tâm.

Dư Lập thấy Lâm Vân trẻ tuổi như vậy, trong lòng liền cười lạnh. Bản thân y trẻ tuổi như vậy là bởi vì y đã từng dùng qua một loại đan dược trú nhan. Hơn nữa công pháp của y có tác dụng với việc bảo trì dung nhan. Mà Lâm Vân vừa xem là biết tuổi thật chỉ có hai, ba mươi tuổi. Cho dù hãn có tập luyện từ trong bụng mẹ đi chăng nữa, tu vị của hãn cũng chẳng cao bao nhiêu.

Lâm Vân nhìn sắc mặt trắng bệnh của tên Dư Lập, là biết y nhất định tu luyện một môn ma công nào đó.

Tu vị Nguyên Anh sơ kỳ. Tu vị như vậy còn chưa đủ để vào mắt Lâm Vân.

Chỉ là Lâm Vân hoài nghi nơi này sao có thể xuất hiện một tu sĩ cao cấp như vậy rồi?

Dư Lập cũng im lặng, y đang tính toán hút cạn máu của Lâm Vân. Máu của tu sĩ còn bổ hơn một người bình thường gấp trăm lần. Hiện tại y chỉ là bị nhốt ở Địa Cầu, không thể rời đi mà thôi.

Người này có thể phá hỏng trận pháp của mình, nhiều nhất chỉ là một tu sĩ Kết Đan. Thật không ngờ một nơi có linh khí kém cỏi như ở đây cũng sản sinh ra một tu sĩ Kết Đan.

Y liền giơ tay lên muốn chộp Lâm Vân. Bàn tay phát ra một mùi tanh tươi, còn kèm theo sương khói màu tím đỏ. Lao thẳng về phía Lâm Vân.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, thật đúng là không biết không sợ. Cũng giơ tay lên, điều khiển Phệ Hồn Thương đánh về phía Dư Lập.

Một thanh âm xé rách không gian vang lên. Bàn tay mang theo sương khói của Dư Lập liền biến thành hư vô.

Đồng thời Phệ Hồn Thương đã đâm thẳng giữa trán của Dư Lập.

Dư Lập thần thờ nhìn Phệ Hồn Thương ở giữa trán, cùng với thủ ấn mà y vừa đánh ra còn chưa hoàn toàn biến mất. Chỉ kịp nói ba chữ:

- Thật cường đại.

Sau đó Phệ Hồn Thương còn phá hủy luôn cả Nguyên Anh của Dư Lập vừa mới chạy thoát ra ngoài. Rõ ràng Lâm Vân chỉ dùng có nửa chiêu, là giải quyết được người này.

Lâm Vân cũng không ngờ mình chỉ dùng có nửa chiêu, tên tu sĩ Nguyên Anh kia đã không chịu nổi rồi. Trong lòng hơi sửng sốt. Tuy nhiên, nghĩ tới việc một thương này của hắn lần trước đã có thể chống lại cả một tu sĩ Đại Thừa Kỳ, cho nên không còn ngạc nhiên nữa. Xem ra mình đã đánh giá cao tên Tà Tu kia.

Bởi vì gần đây toàn chiến đấu với các tu sĩ cấp cao, cho nên lúc trở về còn chưa điều chỉnh được. Sớm biết như vậy, thì cần gì uống đan dược khổng chế nội thương làm gì. Ai ngờ lại gặp phải một tên bao cò.

Lâm Vân dí một ngón tay vào giữa trán của Dư Lập. Dư Lập vừa mới chết, trí nhớ còn chưa tiêu tán. Lâm Vân muốn thừa dịp lúc này kiểm tra trí nhớ của y.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vân sử dụng Sư Hồn Thuật, không biết hiệu quả như thế nào. Nhưng Sư Hồn Thuật rất dễ dàng moi được một số tin tức từ tên Dư Lập.

Dư Lập, tu sĩ của Ma Tông ở đại lục Úy Bắc. Mấy tháng trước y đánh nhau với một tu sĩ của Tử Phong Cốc rồi tình cờ phát hiện truyền tống trận ở dưới đáy biển. Về sau y đã và tên tu sĩ Tử Phong Cốc đã đạt thành nhất trí, hai người thông qua truyền tống trận ở đáy biển đi tới một cung điện. Rồi hai tên này thông qua truyền tống trận ở cung điện để tới được Địa Cầu.

Ở Địa Cầu tìm tòi một phen, thì thấy nơi đây chỉ là một hành tinh của người phàm. Đang định từ truyền tống trận ở núi Cửu Hoa rời đi, thì lại phát hiện truyền tống trận đã bị dỡ bỏ. Cho nên y đành phải cư trú ở Địa Cầu.

Lâm Vân sửng sờ, không ngờ lại có chuyện như vậy. Khó trách lúc ở núi Cửu Hoa, hắn cảm thấy có người đã động vào truyền tống trận. Nguyên lai là có hai tên tu sĩ sử dụng.

Mà tên Dư Lập này thật đen đui. Lúc muốn rời đi thì đúng lúc Lâm Vân đã gỡ bỏ truyền tống trận, nên đành phải ở lại đây.

Chỉ là còn một tên tu sĩ Tử Phong Cốc, không biết y đã đi nơi nào hoặc có thể rời khỏi Địa Cầu rồi. Tuy nhiên tu vị của tên đấy chắc cũng chỉ ngang bằng với Dư Lập. Huống hồ trong trí nhớ của Dư Lập, tên tu sĩ của Tử Phong Cốc kia thuộc danh môn chính phái.

Tuy nhiên, nếu như tên đó làm chuyện gì xấu, Lâm Vân có thể lập tức tìm được và giết y. Tốt nhất người đó đã rời khỏi Địa Cầu.

Lâm Vân cũng âm thầm kinh hãi. Dỡ bỏ truyền tống trận kia đúng là quyết định đứng đắn. Địa Cầu chỉ là một nơi bình thường, nếu gặp phải vài Tà Tu như vậy thì đúng là gặp nạn lớn.

Còn tài sản trên người Dư Lập, Lâm Vân không có chút hứng thú quan tâm. Liền phóng một ngọn Tinh Hỏa thiêu rụi y.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra. Ở bên trong không chỉ có một mình Xung Hi, còn có sáu bảy người cũng bị giam giữ. Xem ra tên Dư Lập định chuẩn bị sinh sống ở đây.

Mở động phủ giam giữ Xung Hi, nhìn thấy nàng không có vẻ sợ hãi gì, Lâm Vân hơi sửng sốt. Gặp chuyện như vậy, đáng nhẽ ra nàng ấy phải sợ hãi mới đúng. Tuy nhiên, nhìn Xung Hi vẫn nhắm hai mắt lại. Lâm Vân thầm nghĩ, cô nàng này đúng là kiên nhẫn.

Hắn liền vung tay phá bỏ cấm chế trên người nàng rồi tức giận nói:

- Còn không mau rời đi. Định ở trong này dưỡng lão à?

Toàn thân Xung Hi run lên, không phải giọng nói của tên Ác Ma mà là một giọng nói quen thuộc. Nàng ngẩng đầu, mở to mắt nhìn, quả nhiên là Lâm Vân đang đứng ở cửa động.

Xung Hi không nhìn được sự sợ hãi trong lòng nữa, cũng không có biện pháp bảo trì một bộ thấy chết không sờn, liền thất tha thất thểu chạy tới trước mặt của Lâm Vân, không ngại rứt rề lao vào lòng của hắn. Rồi khóc to một trận.

Lâm Vân khó hiểu nhìn Xung Hi. Vừa nãy cô nàng còn không sợ hãi, thậm chí rất hiên ngang lắm liệt, vì sao thoáng cái lại tương phản như vậy? Quả nhiên là nữ nhân, thay đổi như chong chóng.

- Làm sao anh vào được đây? Tên Ác Ma kia không giết anh à?

Xung Hi khóc một lúc, mới kịp phản ứng. Khuôn mặt đầy vẻ mê hoặc nhìn Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 424: Tâm Trạng Của Xung Hi

T

hấy bộ dáng yêu kiều đáng yêu của Xung Hi, trong lòng Lâm Vân hơi động, liền sờ sờ cái mũi nói:

- Y muốn giết anh, phải có bản lĩnh thì mới được.

- Vậy tên Ác Ma kia đâu?

Xung Hi vì quá khẩn trương nên không hiểu ý Lâm Vân.

- Đương nhiên là bị anh diệt rồi. Đi thôi, chẳng lẽ em muốn ở tiếp tục ở lại đây à?

Nghe Lâm Vân nói vậy, Xung Hi như muốn nói cái gì đó, nhưng lại im lặng.

- Đợi một chút, trong này còn có mấy người bị nhốt. Để anh đưa bọn họ ra ngoài.

Lâm Vân nói xong liền vung tay lên. Cấm chế ở căn phòng liền bị phá.

Xung Hi thấy Lâm Vân chỉ tiện tay vung lên một cái, nơi vốn và vách đá liền lộ ra một cái hang động, quả thực là thần kỳ.

Có bảy người cả nam lẫn nữ bị giam bên trong hang động. Hang động đang tối tăm đột nhiên có ánh sáng chiếu vào, khiến trong lòng bọn họ đều run lên. Dù bọn họ chưa từng thấy Dư Lập hút máu người, nhưng cũng biết người mà y đã mang ra, đều không thấy quay trở về.

Nhưng không ngờ ở cửa động lại đứng một đôi nam nữ trẻ tuổi.

- Là anh, Lâm tiên sinh?

Bỗng nhiên có một người hỏi.

Lâm Vân nhìn sang, đó là một nam tử trung niên lạ mặt. Hắn liền nghĩ bụng, từ khi nào mình lại nổi tiếng như vậy, ngay cả ở một núi Cương nho nhỏ cũng có người nhận ra hắn?

Thấy Lâm Vân thắc mắc, người trung niên tiếp tục nói:

- Tôi là Vương Đào thuộc tổ chức dị năng. Tôi đã từng thấy mặt anh một lần.

Lúc này Lâm Vân mới hiểu ra. Hắn thường xuyên đi lại những nơi quan trọng của Yên Kinh, cho nên người thuộc tổ chức nhận ra hắn cũng là bình thường. Đoán chừng chuyện này đã kinh động tới lãnh đạo quốc gia, cho nên mới phái tổ chức dị năng tới điều tra. Tuy nhiên bọn họ có thể làm gì được một tu sĩ Nguyên Anh cơ chứ?

- Chuyện còn lại anh giải quyết nốt đi. Tên kia đã bị tôi giết. Giờ tôi phải đi rồi.

Lâm Vân nói xong, liền dẫn theo Xung Hi rời khỏi hang động

Vương Đào nghe Lâm Vân nói vậy, trong lòng rất kinh hãi. Lâm Vân rất hời hợt nói đã giết tên ma đầu kia. Nhưng anh ta lại biết sự lợi hại của tên ma đầu. Sức chiến đấu của mình xếp hàng thứ ba trong tổ chức dị năng, nhưng đối diện với tên ma đầu, mình chỉ như một con kiến mà thôi.

Một người cường đại như vậy cũng bị Lâm tiên sinh giết. Vậy thì Lâm tiên sinh mạnh đến mức nào? May mà hắn không phải là kẻ thù của Hoa Quốc. Cũng khó trách lúc trước hắn có thể tiêu diệt căn cứ Kỷ Minh.

- Lâm tiên sinh, ngài không đi cùng chúng tôi trở về sao?

Vương Đào dẫn theo mấy người bị giam đi ra động phủ rồi dò hỏi Lâm Vân.

Lâm Vân thuận miệng nói:

- Không cần, cậu dẫn bọn họ về trước đi. Đoán chừng cậu còn rất nhiều phải làm. Tuy nhiên, đối ngoại thì nói người kia do tổ chức dị năng các cậu giải quyết. Tôi là người không thích phiền toái.

- Vâng, Lâm tiên sinh.

Mặc dù Vương Đào biết Lâm Vân có địa vị rất cao trong quân đội, nhưng lại không rõ ràng lắm.

Nhìn mấy người Vương Đào rời khỏi núi Cương, Xung Hi mới quay đầu nhìn chăm chú Lâm Vân.

Lâm Vân bị Xung Hi nhìn như vậy, trong lòng hơi run, ngượng cười hỏi:

- Em nhìn chăm chăm vào anh như vậy làm gì? Anh có phải là Ác Ma đâu?

- Xin lỗi anh...

Xung Hi nói nhỏ một câu rồi cúi đầu.

Lông mày Lâm Vân nhíu lại:

- Em có gì mà phải xin lỗi anh?

- Bởi vì ngày đó em không đi cùng Vũ Tích tìm anh. Em cảm thấy em rất ích kỷ...Nhưng hôm nay anh lại cứu em lần nữa. Em...

Xung Hi biết nàng rời khỏi căn phòng đó không phải vì ích kỷ, nhưng dù sao nàng không thể làm như Vũ Tích được.

- Em suy nghĩ quá nhiều rồi. Hôm nay anh cứu em là vì tiện đường mà thôi, cũng không cố ý tới cứu em. Anh nghe Chu Linh Tố kể lại, nên mới tới đây xem.

Lâm Vân cười nhẹ. Lâm Hinh đã kể lại chuyện này cho hăn, nhưng hăn không thấy Xung Hi thiếu nợ hăn cái gì.

Hơn nữa, hôm nay hăn tới đây đúng là tiện đường. Nếu không nghe thấy chuyện của thị trấn Đàm Cương trên xe lửa , thì nói không chừng hiện tại hăn đã ở Phần Giang rồi.

- Nhưng mà em...

Xung Hi muốn nói thêm, Lâm Vân đã ngắt lời.

- Nói lại những điều này làm gì. Chúng ta coi như là bằng hữu, giúp em khi gặp khó khăn cũng là việc nên làm. Chúng ta trở về thôi.

Lâm Vân nói xong liền đi trước. Hăn thực sự không muốn nhắc lại chuyện đó.

Xung Hi như nhớ tới điều gì đó, vẻ nhẩn nhó trên mặt đã không còn, chợt đi một bước ngăn đường Lâm Vân rồi nói:

- Lẽ nào anh cứ thế mà dẫn em về? Hiện tại em vừa đói vừa mệt.

- Vậy em muốn làm gì? À, anh còn có ít đồ ăn vặt ở đây.

Nói xong, Lâm Vân không biết lấy từ đâu một túi bánh mì, thoạt nhìn rất mới vậy.

Xung Hi sững sờ, nàng thật không ngờ Lâm Vân còn mang theo thức ăn trên người, nhưng lại không thấy hăn cất ở đâu? Chẳng lẽ hăn bỏ bánh mì vào trong túi áo? Tuy nhiên Xung Hi vẫn nhận lấy cái bánh rồi cắn một cái.

- Có thức ăn rồi, chúng ta đi thôi.

Lâm Vân thấy Xung Hi ăn bánh mỳ ngẫu nhiên, phỏng chừng nàng đã rất đói. Tuy nhiên lại không thấy Xung Hi có ý định rời đi, không khỏi kỳ quái nhìn nàng.

Xung Hi đang hoài nghi, cho nên nếu không nhận được đáp án nàng sẽ không cam lòng. Cái tên Ác Ma kia không phải là một tên bình thường. Mà cái vòng tay Lâm Vân tặng cho nàng, rõ ràng có thể tự động phản kích nếu có người tấn công.

Điều này cho thấy, Lâm Vân cũng không phải người bình thường. Hẳn có thể tiêu diệt được tên Ác Ma, nói không chừng hẳn cũng thể bay lượn trên bầu trời. Nghĩ tới đây, Xung Hi hỏi:

- Chỉ cách có vài trăm km, sao anh không dẫn em bay trở về mà còn đi bộ?

Hỏi xong, Xung Hi liền lo sợ bất an nhìn Lâm Vân. Nàng không biết Lâm Vân có thể bay hay không? Liệu hẳn có cho rằng mình bị khủng điên. Đang yên đang lành ai lại nói bay trở về?

Lâm Vân kỳ quái nhìn Xung Hi, hẳn đương nhiên hiểu ý của Xung Hi. Có lẽ Xung Hi chỉ phỏng đoán mà thôi. Tuy nhiên hẳn không có ý dấu nàng chuyện này. Dù sao tên Ác Ma theo suy nghĩ của Xung Hi cũng bị hẳn giết chết, thì bay có gì mà lạ.

Huống hồ đi mấy trăm km mà không bay thì hơi lâu. Hiện tại hẳn rất muốn gặp gỡ cha của Chu Linh Tố. Hẳn nghĩ đây là một lần kỳ ngộ, nói không chừng qua buổi nói chuyện với cha của Chu Linh Tố, hẳn có thể có được thứ mình cần.

Cho nên hẳn không nói gì, mà kéo tay Xung Hi rồi bay lên không trung.

Xung Hi mở to mắt, thật không ngờ Lâm Vân có thể bay. Còn là mang theo mây trắng bảy màu để bay lượn. Điều này không phải chỉ thần tiên trong truyền thuyết mới làm được sao? Trong một thời gian ngắn, Xung Hi chỉ biết sửng sờ.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Đám mây bảy màu dưới chân hắn chỉ là chân nguyên mà hắn ngưng tụ. Chỉ có tác dụng làm đẹp, chứ chẳng làm gì được cả. Hắn làm vậy để thỏa mãn trí tưởng tượng của Xung Hi mà thôi.

- Anh có thể bay được, còn cười mây nữa chứ? Lẽ nào anh chính là thần tiên?

Xung Hi đã triệt để ngây dại. Lúc nàng bị tên Ác Ma bắt đi, thì y sử dụng một thanh phi kiếm để bay.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 425: Chu Tử Tài

L

âm Vân không biết trả lời Xung Hi như thế nào, bởi chuyện này rất phức tạp. Tuy nhiên Xung Hi không đợi Lâm Vân trả lời, nàng cho rằng điều suy đoán của mình là đúng. Thử dậm dậm chân, thì thấy đám mây ở phía dưới hơi mềm, nhưng lại rất chắc chắn.

Xung Hi hoài nghi có phải mình đang nằm mơ, nhưng cảm giác rất chân thật. Thì biết đây không phải là một giấc mơ.

- Đến nơi rồi.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Xung Hi mới phản ứng. Nhìn khung cảnh xung quanh thì thấy mình đang đứng ở trong căn phòng của mình. Mà đám mây bảy màu đã biến mất.

- Tất cả điều này đều là thật à?

Xung Hi vẫn không thoát khỏi sự ngạc nhiên.

- Em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy đi làm. Còn hai viên đan dược này em cũng uống đi. Anh có việc phải đi đây.

Lâm Vân đưa Xung Hi trở về nhà, đương nhiên không nghĩ tiếp tục lưu lại, mà muốn đi tới nhà Chu Linh Tố.

- Anh phải đi à? Khi nào anh quay lại?

Thấy Lâm Vân nói muốn đi, Xung Hi liền khẩn trương.

Lâm Vân hơi chần chờ. Cho dù có tìm kiếm đáp án được từ cha của Chu Linh Tố hay không, hẳn vẫn rời đi Thanh Hóa rồi tới Phần Giang. Sau đó là

trở về Yên Kinh.

Trở lại Yên Kinh, có lẽ hần và Từ Vinh sẽ đi tới Thiên Hồng, Thanh Hóa chắc không trở lại rồi. Lần này đến Thanh Hóa cũng chỉ vì nghe được chuyện trên xe lửa mà thôi.

Thấy Lâm Vân im lặng không nói, Xung Hi biết Lâm Vân sẽ không quay trở lại. Hai mắt của nàng liên đỏ, trong lòng có một loại ủy khuất. Nhưng vừa nghĩ lại, nàng mới phát hiện nàng không có tư cách gì để ủy khuất cả. Nàng và Lâm Vân cũng chỉ là ngẫu nhiên quen biết nhau mà thôi.

- Anh sẽ không trở về phải không?

Mặc dù Xung Hi biết mình không có tư cách gì để ủy khuất. Nhưng vẫn mang theo vẻ chờ mong hỏi lại.

Lâm Vân thở dài một tiếng. Lúc trước hần nghe em gái nói Xung Hi không chút do dự đi tới Yên Kinh, là biết tâm ý của nàng. Nhưng những chuyện liên quan tới tình cảm thì thật khó mà nói rõ ra được. Còn không bằng dứt khoát chút. Hần liền gật đầu nói:

- Đúng vậy, có lẽ anh sẽ không trở về Thanh Hóa nữa.

Nếu có cơ hội trở về Thanh Hóa thì không biết đã bao nhiêu năm sau. Mà khi tới Thiên Hồng, sẽ xảy ra chuyện gì cũng không ai biết. Dù với tu vị hiện tại của hần, không cần phải e ngại bất kỳ ai. Nhưng ngay cả Địa Cầu còn có tu sĩ Hóa Thần đi tới, ai biết Thiên Hồng sẽ như thế nào?

Thấy ánh mắt buồn bã của Xung Hi, Lâm Vân không biết nên an ủi như thế nào, đành phải nói:

- Tối nay anh sẽ tới nhà của Chu Linh Tố.

- Anh tới nhà của Linh Tố làm gì? Anh rất thân với em ấy à?

Xung Hi tựa hồ có hứng thú với đề tài này.

Lâm Vân cười một tiếng:

- Em đừng hiểu nhầm. Anh tới đó để gặp cha của Chu Linh Tố. Anh có một số việc muốn thỉnh giáo ông ta.

Xung Hi càng là ngạc nhiên. Với bản lĩnh của Lâm Vân mà cũng cần thỉnh giáo cha của Linh Tố sao? Lễ nào cha của Linh Tố lại là một người lợi hại? Tuy nhiên, Lâm Vân ít nhất sẽ không rời đi đêm nay, nên nàng không tiếp tục giữ lại nữa. Dù sao hiện tại nàng cũng rất mệt mỏi.

Thấy Xung Hi đã bình tĩnh lại, Lâm Vân tranh thủ thời gian cáo từ.

Thấy Lâm Vân lại biến mất trên không trung. Xung Hi âm thầm nghĩ, bản lĩnh của hắn như vậy không phải là thần tiên thì là gì?

- Linh Tố, con không nói địa chỉ cho Lâm tiên sinh thì cậu ta tìm nhà chúng ta kiểu gì?

Một lão già hơn sáu mươi tuổi thở dài nói.

- Cha, con cho rằng Lâm đại ca nhất định sẽ biết mà tới. Hơn nữa, còn còn khẳng định anh ấy đang đi tìm chị Hi. Lần trước con còn có thể nhìn thấy ba tia sáng trong người của anh ấy. Nhưng lần này lại không nhìn thấy. Mà chỉ có cảm giác được một vòng sáng màu bạc nhàn nhạt. Cảm giác này rất kỳ quái. Chứng tỏ Lâm đại ca không phải người bình thường.

Chu Linh Tố nghĩ một lát rồi kiên định nói.

Lão già gật đầu. Ông ta tên là Chu Tử Tài. Lúc tới tuổi trung niên mới có một đứa con gái chính là Chu Linh Tố. Cho nên ông ta rất yêu thương con gái của mình. Ông ta biết con gái của mình không tầm thường, có thể thấy những điều mà người khác không thể nhìn thấy.

Cho nên việc Linh Tố không muốn học đại học, ông ta cũng không ép buộc. Ông ta định cho con gái học tập thuật phong thủy của mình, nhưng con gái lại không có hứng thú.

Theo kinh nghiệm của Chu Tử Tài, nếu như con gái nguyện ý học tập thuật phong thủy, thì thành tựu của con bé khẳng định còn hơn cả mình. Nhưng nếu Linh Tố đã không thích, thì ông ta cũng mặc con bé. Cho dù rất muốn tìm một thầy giáo có bản lĩnh, nhưng tìm một người như vậy sao mà khó.

Còn việc Lâm Vân có ba tia sáng trong người. Ông ta tin rằng Lâm Vân cũng như con gái của mình, có một thể chất đặc thù. Nên ông ta muốn tìm hiểu thêm về hắc chứ không hề quan tâm tới quyền thế của Lâm Vân.

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Chu Tử Tài liền sững sốt. Cho dù người tới bái phỏng ông ta rất nhiều, nhưng đều ở phòng làm việc, có rất ít người đến tận nhà. Chủ yếu là bạn thân của Chu Linh Tố. Chứ mấy bằng hữu của ông ta rất ít khi tới tận nhà. Muốn thảo luận nghiên cứu phong thủy thì cũng đi tới phòng làm việc nói chuyện.

- Linh Tố, con đi ra xem là ai. Chắc là con bé Tiểu Quân rồi.

Chu Tử Tài thuận miệng nói.

Chu Linh Tố đi ra mở cửa.

- A, là Lâm đại ca, chào anh.

Chu Linh Tố không thể tưởng được Lâm Vân tới nhà mình nhanh như vậy. Nhưng mình còn chưa nói địa chỉ, làm sao hắc biết mà tới?

- Ủ, chào em. Em mời anh tới nhà chơi không phải là lời khách khí đó chứ?

Lâm Vân mỉm cười nói.

- Đương nhiên là không phải rồi. Anh vào đi. Cha, Lâm tiên sinh đã tới.

Chu Linh Tố lúc thì Lâm đại ca, lúc thì Lâm tiên sinh, cô ta không biết nên gọi thế nào thích hợp hơn.

Chu Tử Tài vội vàng đi ra đón chào. Vừa nhìn thấy Lâm Vân, ông ta liền biết người trẻ tuổi này rất đặc biệt. Ông ta đã nghiên cứu phong thủy cả đời, người nào mà chưa từng gặp qua. Nhưng Lâm Vân lại khác biệt.

Trên người hắn có một sự tao nhã và yên lặng khó nói lên lời. Nhưng lại có một tia hoảng hốt như muốn ngăn cản sự yên lặng đó. Giống như người này muốn bảo trì sự yên lặng đó, lại có chút lực bất tòng tâm.

- Cậu đang gặp phiền phức về tâm cảnh, không cách nào bình tĩnh trở lại.

Câu đầu tiên của Chu Tử Tài không phải là hỏi han mà là một lời nhận xét.

Khóe mắt của Lâm Vân hơi run rẩy. Cha của Linh Tố quả nhiên không tầm thường. Vừa nhìn là biết tâm cảnh của mình không ổn.

Đó là ông ta còn không phải một người Tu Chân. Phải biết rằng người nhìn ra sự không ổn của hắn, chỉ có vị tu sĩ Đại Thừa Kỳ kia mà thôi.

Lâm Vân đương nhiên cũng không cho rằng cha của Chu Linh Tố là một tu sĩ Đại Thừa. Trên người ông ta không có bất kỳ sự ba động của linh lực nào cả. Ông ta nói vậy chỉ vì nhìn ra sự không hòa hợp trên người mình mà thôi.

Có lẽ lần này tới là đúng rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 426: Lĩnh Ngộ

L

âm đại ca, anh còn đứng đó làm gì, mau vào đi. Cha...

Chu Linh Tố thấy Lâm Vân và cha của mình chỉ đứng nhìn nhau, vội vàng nói.

Chu Tử Tài cười ha hả:

- Lâm tiên sinh, mời vào.

- Linh Tố, lấy Cửu Thảo của cha pha trà mời khách.

Lâm Vân còn chưa ngồi xuống, Chu Tử Tài không đợi được mà bảo Chu Linh Tố pha trà.

Chu Linh Tố hơi ngạc nhiên. Không ngờ lần này cha lại hào phóng như vậy. Tuy cô ta không biết lai lịch của trà Cửu Thảo, nhưng lại biết cha của mình rất quý loại trà kia. Bình thường ông ấy rất ít khi lấy ra uống cho dù cô ta muốn uống thử cũng không cho.

Có một lần cha cầm túi trà, rồi nói cho cô ta biết, loại trà này rất trân quý, không được động linh tinh vào.

- Vâng.

Chu Linh Tố tranh thủ thời gian đi pha trà.

- Tôi đã kính trọng Lâm tiên sinh từ lâu, hôm nay mới được gặp mặt, thật là vinh dự.

Chu Tử Tài nói, Lâm Vân biết đây không phải là lời khách sáo.

Từ biểu lộ của Chu Tử Tài, Lâm Vân có thể thấy ông ta thực sự muốn gặp mặt hẳn một lần. Minh tới gặp ông ta là có chuyện, ông ta muốn gặp mình làm gì?

- Không biết bác sốt ruột muốn gặp tôi là có chuyện gì?

Lâm Vân hỏi.

- Chúng ta uống trà rồi nói sau. Cậu thử trà Cửu Thảo này xem. Loại trà này là tôi trùng hợp mua được từ một bậc thầy trà đạo cách đây năm năm trước. Lúc đó tôi chỉ phải trả năm ngàn, về sau tôi mới biết được sự trân quý của nó. Cậu uống thử xem thế nào?

Chu Linh Tố vừa mang trà tới, Chu Tử Tài liền mời Lâm Vân.

Lâm Vân gật đầu. Đối với trà đạo, hẳn quả thật đốt đặc cán mai. Hẳn cũng không hiểu những người uống trà trước khi uống còn cần nhiều công đoạn làm gì. Thậm chí ngay cả lửa to lửa nhỏ cũng tỉ mỉ. Hẳn căn bản không thích những động tác thừa thãi đó.

Thử uống một ngụm trà Cửu Thảo, Lâm Vân không cảm thấy loại trà này có gì bất đồng, thậm chí còn cực kỳ bình thường. Tuy Lâm Vân không thích uống trà, nhưng vẫn từng uống qua trà ngon, hương vị của trà Cửu Thảo này kém xa.

Nhìn vẻ hưởng thụ khi uống trà của Chu Tử Tài, Lâm Vân âm thầm buồn cười. Bộ dáng này của ông ta giống như ông ta cũng rất tinh thông trà đạo vậy.

Mặc dù không cảm thấy sự khác biệt của trà Cửu Thảo, nhưng Lâm Vân không nói ra, chỉ rất kỳ quái vì sao loại trà này lại coi là quý giá.

- Lâm lão đệ tựa hồ có hứng thú với bức tranh chữ kia thì phải?

Chu Tử Tài đổi cách xưng hô thành Lâm lão đệ. Ông ta uống trà xong thì cẩn thận quan sát Lâm Vân.

Lâm Vân mỉm cười, chỉ vào tám chữ “Tri vong thị phi, tâm chi thích dã” nói:

- Chữ tốt, nhưng không biết ý nghĩa tám chữ này là gì? Mong bác chỉ giáo.

Chu Tử Tài gật đầu nói:

- Trang Tử từng dạy: Vong túc, lý chi thích dã. Vong yêu, đãi chi thích dã. Tri vong thị phi, tâm chi thích dã. Ý của nó là, quên bàn chân, chiếc giày thoải mái. Quên eo, thắt lưng thoải mái. Quên hết thị phi, trong lòng càng thoải mái. Nhưng quên không phải là mất, mà là vĩnh viễn.

Lâm Vân sững sờ, hình như hẳn đã nắm được điều gì đó.

Chu Linh Tố thấy Lâm Vân ngẩn người, đang định lên tiếng thì Chu Tử Tài khoát tay ngăn lại.

Mặc dù Chu Tử Tài không học võ, nhưng cũng biết việc giác ngộ rất quan trọng với người luyện võ. Có lẽ một lần giác ngộ có thể thay đổi toàn bộ cuộc đời của người đấy.

Khái niệm mơ hồ đó dần dần sáng tỏ. Một hồi lâu sau, Lâm Vân mở thở phào nhẹ nhõm. Hẳn vẫn cho rằng tâm cảnh kém xa tu vị, là bởi vì hẳn không có sư phụ. Lúc này hẳn mới hiểu rằng hẳn quá để ý tới điều này. Sư phụ chỉ là người chỉ dẫn mà thôi. Còn lại vẫn phải dựa vào bản thân. Mà hẳn thì luôn dựa vào lý do.

Nếu như không có sư phụ thì không thể tiến bộ được sao? Quên ở đây có phải là quên sư phụ không? Làm những điều thích hợp với mình nhất mới là

đứng dẫn. Có sư phụ hay không, cũng không quan trọng.

Tâm trí của Lâm Vân như được mở rộng. Hắn liền đứng lên, rồi cúi người nói:

- Cảm ơn tiền bối. Tôi luôn dựa vào lý do không tiến bộ vì không có người chỉ dẫn. Hiện tại tôi đã hiểu, sư phụ mặc dù quan trọng, nhưng cũng không phải điều trọng yếu nhất.

Chu Tử Tài cười nhìn Lâm Vân. Ông ta hiểu ý của hắn, nhưng ông ta vẫn lắc đầu.

Lâm Vân ngơ ngác. Vừa nãy hắn đã nhìn ra con đường và mục tiêu của mình cần đi. Nhưng Chu Tử Tài rõ ràng vẫn không thỏa mãn với lời này của mình. Chẳng lẽ mình vẫn thiếu sót sao?

Thấy Lâm Vân sững sờ, Chu Tử Tài không cũng không tiếp tục giấu diếm nữa, chỉ hỏi:

- Lâm Vân, tôi hỏi cậu một vấn đề cũ, trứng có trước hay gà có trước?

Đôi mắt của Lâm Vân lóe lên. Trong đầu vang lên một tiếng.

Buồn cười mình còn quẩn quýt ở việc có sư phụ hay không. Chu Tử Tài vừa hỏi vậy, là có ý nhắc nhở mình, rốt cuộc sư phụ có trước hay là đồ đệ có trước.

Tất cả công pháp đều không phải tự nhiên mà có. Người đầu tiên học được công pháp là sư phụ hay là đồ đệ? Nếu như là đồ đệ, sư phụ của hắn là ai? Là trời đất hay là chính bản thân?

- Tôi không biết vì nguyên nhân gì mà trong lòng Lâm tiên sinh không thể yên tĩnh. Nhưng thông qua những lời Lâm tiên sinh nói, tôi cũng hiểu ra một ít. Tuy nhiên, Lâm tiên sinh có ngộ tính rất cao, đảo mắt đã hiểu đạo lý

trong đó. Cho dù cũng không rõ cậu tu luyện đạo gì, nhưng tôi tin tưởng, cậu nhất định sẽ trở thành một đại tông sư.

Chu Tử Tài vừa nhìn ánh mắt của Lâm Vân là hiểu cậu ta đã nghĩ ra thiếu sót của cậu ta.

Mà tư tưởng luôn trói buộc cậu ta dần được giải phóng. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Lâm Vân cúi người thật sâu nói:

- Lâm Vân tôi rất bội phục tài học của tiền bối.

Chu Tử Tài lắc đầu nói:

- Cậu sai rồi, tài học của tôi không hơn được cậu là bao nhiêu. Chỉ là đạo của tôi khác với đạo của cậu mà thôi. Có lẽ cậu nhìn không thấu một việc, nhưng người khác lại nhìn ra. Tục ngữ có nói “Ba ông thợ da bằng một Gia Cát Lượng”, điều này rất chính xác.

Lâm Vân gật đầu. Bất kỳ người nào đều có thứ để mà ta học hỏi, không nên coi thường một ai.

- Tôi có thể nhìn ra cậu đang áp chế điều gì đó. Nhưng điều này không cần. Dù tôi không hiểu cậu rốt cuộc muốn học cái gì, nhưng “Đã trói buộc thì không thể không gỡ ra. Đã gỡ ra rồi, thì còn lo lắng điều gì nữa”. Ý của tôi chắc cậu cũng hiểu, chỉ cần để cho mình vui vẻ là được.

Đúng vậy, cần gì phải trói buộc, ước thúc, làm những việc khiến mình khó chịu. Nghĩ tới đây, trong đầu Lâm Vân lại oanh một tiếng. Hẳn phát hiện tâm cảnh của mình rõ ràng liên tục tăng lên.

Thì ra là thế.

“Đã trói buộc thì không thể không gỡ ra. Đã gỡ ra rồi, thì còn lo lắng điều gì nữa”. Tốt, những lời này thật tốt. Ha ha, Lâm Vân thật muốn cười to một tiếng. Từng sợi tinh thần và lực lượng Tinh Vân đang nhanh chóng xoa dịu thương thế bên trong cơ thể hắn. Thương thế bế trong cơ thể rõ ràng đã khỏi hẳn. Mà ngay cả di chứng khi uống đan dược cũng biến mất vô ảnh vô tung. [/CHARGE]

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 427: Tiên Đạo

O

anh, oanh...

Tám ngôi sao nhỏ màu xanh bay lên trong Tử Phủ. Tu vị bị Lâm Vân cưỡng chế ngăn chặn cũng bỗng nhiên tăng lên. Lâm Vân biết, chỉ cần mình áp súc tám ngôi sao màu xanh này, thì sẽ hình thành viên ngôi sao màu bạc thứ tư.

Lần đầu tiên tu vị tăng lên dễ dàng như vậy. Hơn nữa hiện tại Thiên Diễm đã được hẩn luyện hóa, hẩn không cần phải luyện công trong Thiên Diễm nữa.

Vị Chu tiên sinh này quả nhiên không phải là người tầm thường. Lâm Vân rất cảm động với việc chỉ bảo của ông ta.

- Cảm ơn Chu tiên bối. Thật đúng là nghe quân nói chuyện, còn hơn mười năm đọc sách.

Lâm Vân lần nữa chớp tay nói.

Chu Tử Tài gật đầu. Đạo mà ông ta cả đời tu luyện, chính là quên mất tự nhiên. Mà không ngờ ngộ tính của Lâm Vân cao như vậy. Mình chỉ nói mới vài câu, cậu ta hoàn toàn đã lĩnh ngộ ý tứ của mình. Cậu ta nhất định không phải là vật trong ao.

Lâm Vân hiện tại càng khiến ông ta nhìn không rõ. Cảm giác xao động bị đè nén toát ra từ cậu ta đã không còn. Hơn nữa khí chất của cậu ta đã trở nên không tầm thường.

Chẳng những là Chu Tử Tài phát hiện sự biến hóa của Lâm Vân, mà ngay cả Chu Linh Tố cũng nhìn ra. Cô ta cũng sờ nhìn Lâm Vân, cảm giác như nhìn hắt trong sương khói vậy, hư hư thật thật.

Chu Tử Tài mỉm cười hỏi:

- Lâm tiên sinh, bây giờ cậu đã nhận ra sự không tầm thường của Cửu Thảo chưa?

Lâm Vân gật đầu. Lúc trước uống loại trà này, hẳn cảm thấy rất bình thường. Nhưng Chu Tử Tài lại coi nó quý như vàng. Rất rõ ràng, Chu Tử Tài biết mình không ổn, nên muốn giúp đỡ hẳn. Có lẽ vị đại sư trà đạo tổng trà cho Chu Tử Tài cũng có ý này.

Nếu người thấy Cửu Thảo trân quý thì nó là thứ quý giá. Nếu như người không cảm thấy nó trân quý, thì Cửu Thảo chỉ như lá trà bình thường mà thôi.

Điều mình lĩnh ngộ mới là trân quý nhất, chứ không phải do người khác dạy.

Đối với Lâm Vân mà nói, Ngũ Tinh Quyết mà hẳn lĩnh ngộ ra được mới là công pháp quan trọng nhất. Còn Cửu Tinh Thần Quyết chỉ là công pháp do tiền nhân lưu lại. Cho nên Ngũ Tinh Quyết của mình mới là độc nhất vô nhị.

Lâm Vân và Chu Tử Tài không nói gì mà nhìn nhau cười.

- Cha, Lâm đại ca, hai người?

Cho dù Chu Linh Tố là một cô gái tinh tế, nhưng kinh nghiệm sống của cô ta còn ít, cho nên nhất thời không thể hiểu cha mình và đang Lâm Vân đang nói cái gì.

- Linh Tố, con đừng vội, tí nữa cha sẽ nói với con.

Chu Tử Tài nói xong, lại nhìn Lâm Vân, như có điều suy nghĩ.

Một lúc sau, Chu Tử Tài hỏi:

- Lâm tiên sinh, không biết cậu học đạo gì?

Lâm Vân nhìn thần sắc thận trọng của Chu Tử Tài, thì biết Chu Tử Tài đang chuẩn bị nói ra mục đích mà ông ta tìm mình.

Nếu là như vậy, Lâm Vân rất nguyện ý giúp đỡ ông ta. Chu Tử Tài đã khai sáng cho hắn rất nhiều điều. Những điều này rất hữu dụng với hắn.

Chu Tử Tài đã hỏi vậy, Lâm Vân đương nhiên không giấu diếm, lập tức nói:

- Tôi học là đạo nghịch thiên.

Chu Tử Tài nghe Lâm Vân nói, lông mày hơi nhíu:

- Đạo nghịch thiên?

Đây là đạo gì vậy? Đây là lần đầu tiên ông ta nghe nói một thứ đạo như vậy. Nếu là đúng, thì ông ta không dám cho con gái bái Lâm Vân làm sư phụ.

Lâm Vân thấy Chu Tử Tài khó hiểu, liền biết ông ta còn chưa từng tiếp xúc với giới Tu Chân. Tiếp tục nói:

- Cũng có thể nói là Tiên Đạo.

Tiên Đạo? Chu Tử Tài bỗng nhiên đứng lên:

- Cậu học chính là Tiên Đạo?

Lâm Vân gật đầu:

- Đúng vậy, lẽ nào bác đã từng nghe nói về Tiên Đạo?

Lâm Vân lại chuyển sang gọi bác.

Trong lòng Chu Tử Tài như nổi sóng. Ông ta đã nghĩ vô số khả năng, nhưng chưa từng nghĩ qua Lâm Vân học là Tiên Đạo.

Chẳng lẽ trên thế giới này còn tồn tại Tiên Đạo? Hay là Lâm Vân chỉ là một tên lừa bịp, dựa vào thủ đoạn để kiếm lời? Tuy nhiên, nghĩ tới khí chất không ngừng biến đổi của Lâm Vân, Chu Tử Tài biết hẳn không phải là người như vậy.

- Mười năm trước, tôi gặp được một hành giả ở núi Phổ Đà. Ông ta cũng nói mình tu luyện Tiên Đạo. Tôi ở bên ông ta học tập vài ngày, nhưng đều chưa từng thấy ông ta ăn cơm. Ông ta nói rằng mỗi ngày ông ta chỉ uống vài giọt Cam Lộ là được. Dù tôi không biết Cam Lộ là thứ gì, nhưng tôi dám xác nhận hành giả kia tu luyện không phải là Tiên Đạo. Bởi vì vị hành giả kia chỉ gầy như que củi. Lẽ nào Lâm tiên sinh học chính là Tiên Đạo như vậy?

Chu Tử Tài nói xong, rất nghiêm túc nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân nhin không được cười một tiếng. Người hành giả đó thật đúng là một tên ngốc. Không tích cốc, không biết hấp thu linh khí thiên địa, mà tu hành bằng cách tuyệt thực. Kết cục không chết đói mới là lạ. Cho nên Lâm Vân lắc đầu:

- Bác thấy tôi giống như một người suốt ngày uống Cam Lộ cảm hơi sao?

Nghe Lâm Vân nói vậy, Chu Tử Tài hơi sững sờ, rồi mỉm cười. Anh chàng Lâm Vân này rất khỏe mạnh, hồng hào, đâu giống như một người tuyệt thực.

Tuy nhiên, một câu kể tiếp của Lâm Vân lại khiến Chu Tử Tài suýt nữa té ngã:

- Thực ra đã mấy tháng rồi tôi chưa ăn.

- Cái gì?

Chu Linh Tố ngẩn người nhìn Lâm Vân. Lúc hăn nói hăn tu luyện Tiên Đạo, Chu Linh Tố cũng rất giật mình, nhưng lại không ngạc nhiên như cha. Cô ta đã tận mắt nhìn Lâm Vân biến mất một cách khó hiểu, còn tưởng rằng Lâm Vân nói cổ võ thành Tiên Đạo.

Nhưng Lâm Vân nói hăn đã không ăn mấy tháng rồi, mới khiến Chu Linh Tố kinh hãi. Lâm Vân thật không giống như một người nói dối chút nào.

Hồi lâu, Chu Tử Tài mới thanh tỉnh, hơi mất tự nhiên hỏi:

- Như vậy, Tiên Đạo là cái gì?

Lâm Vân cười nhạt:

- Khống chế thiên địa, bất tử bất diệt.

Đối với Lâm Vân mà nói, lúc vừa tới Địa Cầu, hăn chỉ muốn tu luyện. Còn vì sao tu luyện, thì chính hăn cũng không rõ ràng lắm. Nhưng về sau, khi hăn tới Khôn Truân Giới, hăn mới hiểu được hàm nghĩa của Tiên Đạo. Chính là cường đại và vĩnh tồn. Có lẽ trước kia hăn căn bản không dám tưởng tượng tới điều này. Nhưng khi tiếp xúc với thế giới Tu Chân chính thức, hăn đã quyết định đó là phương hướng cố gắng cả đời của hăn.

Có một ngày nào đó, hăn sẽ dẫn theo những người mình yêu ngao du thiên địa, du lịch tinh không. Tìm kiếm sự trường sinh bất tử.

Nhưng để thực hiện giấc mộng này mà không có thực lực cường đại, thì chỉ như người si nói mộng mà thôi. Cho nên Lâm Vân muốn mình trở nên phải

mạnh mẽ, như vậy hẳn mới có thể bảo vệ người mình yêu, bảo vệ giấc mơ của mình.

Kể từ khi biết Địa Cầu không còn là chỗ an toàn, Lâm Vân càng thêm bức thiết muốn trở nên cường đại. Đã đi qua vài hành tinh Tu Chân, Lâm Vân biết, có thực lực mới có quyền lên tiếng. Hơn nữa ở trên thế giới Tu Chân, còn có những thế lực mạnh mẽ hơn nữa. Nếu không chịu phát triển, tương lai gặp phải bọn họ thì mình sẽ không bảo vệ được người thân.

- Khống chế thiên địa, bất tử bất diệt?

Chu Tử Tài thì thào nhắc lại một lần. Điều này thật quá xa xôi với ông ta. Ông ta đã từng đi du lịch khắp cả nước, cũng được chứng kiến nhiều kỳ nhân dị sự. Thậm chí còn nghe nói qua về thế gia cổ võ, môn phái ẩn thế. Nhưng còn chưa từng nghe ai nói có thể khống chế thiên địa, bất tử bất diệt. Điều này thật quá nghịch thiên, thật quá cuồng vọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 428: Khách Khứa Kéo Tới

K

hó trách Lâm Vân lại nói hăn học đạo nghịch thiên. Mà nhìn ánh mắt của Lâm Vân, Chu Tử Tài biết hăn không nói láo. Là một thầy tướng sư có kinh nghiệm lâu năm,, Chu Tử Tài liếc mắt một cái là biết ai nói thật ai nói dối. Tuy nhiên, mình có thể cho con gái của mình bái một người như vậy làm thầy hay không?

Mà Linh Tố tựa hồ không có hứng thú với bất cứ chuyện gì, ngoại trừ cổ võ. Nhưng ông ta lại không có cách nào tìm được cửa của các môn phái cổ võ đó để cho con gái học. Lâm Vân vốn xuất thân từ Lâm gia, bản lĩnh cũng rất lợi hại. Huống hồ Tiên Đạo mà người khác cho rằng hoang đường, nhưng Chu Tử Tài lại cho rằng nó có thể tồn tại.

Nghĩ tới đây, Chu Tử Tài không do dự nữa, liền đứng lên, chấp tay nói với Lâm Vân:

- Lâm tiên sinh, tôi cầu cậu một việc. Tôi muốn cho Linh Tố nhà tôi làm đồ đệ của cậu. Không biết Lâm tiên sinh có đồng ý hay không?

Lâm Vân sững sờ, không ngờ Chu Tử Tài lại cầu mình một việc như vậy. Như thế thì hơi khó, dù sao hăn không thể tùy lúc dẫn theo Chu Linh Tố bên người.

Chu Linh Tố nghe phụ thân nói vậy, liền ngây người. Để cho mình làm đồ đệ của hăn, có phải là hơi quá không? Cô ta muốn đứng lên phản bác, nhưng suy nghĩ một lúc, lại ngồi xuống.

Cô ta đã được thấy bản lĩnh của Lâm Vân, nên cũng muốn biết Lâm Vân rốt cuộc có bản lĩnh gì. Liệu hẳn có thể như Tôn Ngộ Không, có bảy mươi hai phép biến hóa? Thậm chí có thể phi thiên độn địa?

Lâm Vân suy nghĩ nói:

- Thu Linh Tố làm đồ đệ không phải là không được. Thực ra tôi đã có vài người đệ tử rồi, nhưng đệ tử tu Tiên Đạo chỉ có hai người. Hai người đó không ở Địa Cầu. Những người còn lại thì ở Địa Cầu tu luyện cổ võ...

- Cái gì? Không ở Địa Cầu? Lẽ nào Lâm đại ca thường xuyên rời đi Địa Cầu sao?

Chu Tử Tài còn chưa lên tiếng, thì Chu Linh Tố đã ngắt lời. Cho dù những điều Lâm Vân vừa nãy nói là thật, nhưng lời này thật sự là thái quá. Chu Linh Tố bắt đầu hoài nghi.

- Không sai, anh cũng chỉ vừa mới trở lại Địa Cầu. Vũ trụ rất rộng lớn, thậm chí vượt qua tưởng tượng của mọi người. Anh cũng chỉ mới tới vài hành tinh mà thôi. Mà hành tinh có sự sống đâu chỉ là vài nghìn triệu.

Thấy Chu Linh Tố và Chu Tử Tài vẫn còn khiếp sợ, tiếp tục nói:

- Nếu muốn theo anh tu luyện, thì có lẽ em phải rời khỏi Địa Cầu. Hơn nữa việc tu đạo của anh rất nguy hiểm, tùy thời có thể bị người khác giết chết. Còn phải chịu đựng được sự cô đơn nữa. Nếu em không có lòng quyết tâm, thì không cần phải theo anh tu luyện đâu.

Lâm Vân nhìn Chu Linh Tố, nói.

Cho dù hoài nghi, nhưng Chu Linh Tố thấy Lâm Vân nói năng nghiêm túc như vậy, càng thêm hoang mang.

Cô ta bỗng nhiên đứng lên nói:

- Cha, nếu như việc này là thật, thì con nguyện ý học. Nhưng con muốn Lâm đại ca thể hiện ra một chút thì con mới có động lực để học.

Lâm Vân mỉm cười:

- Em muốn anh làm gì?

Hắn đương nhiên hiểu Chu Linh Tố đang hoài nghi, nên không có ý trách móc.

- Học Tiên Đạo thì có thể bay lượn. Anh có biết bay không?

Chu Linh Tố nói xong, đẩy ranh mãnh nhìn Lâm Vân. Trong suy nghĩ của cô ta, cho dù Lâm Vân thần kỳ, nhưng chỉ đến mức như tu luyện cổ võ mà thôi. Chứ từ xưa tới nay có thấy ai bay được lên trời đâu. Tôn Hầu Tử cũng chỉ là người xửa bịa ra.

- Em đã bay lên rồi đó.

Lâm Vân mỉm cười nói. Vì để Chu Linh Tố không còn hoài nghi, Lâm Vân đành đáp ứng yêu cầu này của cô ta.

Chu Linh Tố cười nhạt một tiếng:

- Lâm đại ca, nói dối cũng không cần phải như vậy chứ. Đừng tìm cớ trong đạo Phật như “Bay tức là không bay, không bay tức là bay” chứ. A.....

Chu Linh Tố nói tới đây, chợt dừng lại. Cô ta thấy cha mình và Lâm Vân càng ngày càng xa. Mà cô ta rõ ràng đã đi ra phòng khách. Liền nhìn xuống phía dưới, thì thấy dưới chân mình có một đám mây nhiều màu. Mà cha thì đã há hốc mồm nhìn mình.

Chu Linh Tố đờ cả người vì sợ hãi. Tinh thần của cô ta hiện giờ rất chấn động. Điều này là thật sao?

Bỗng vang lên tiếng gõ cửa ở bên ngoài.

Nghe thấy tiếng đập cửa, Chu Linh Tố hồi phục tinh thần,, vội vàng đi ra mở cửa. Sau khi mở cửa mới chợt nhớ tới mình vẫn còn trên trời. Vội vàng nhìn xuống dưới, rõ ràng đã đứng trên mặt đất, đám mây dưới chân cũng không biết biến mất từ lúc nào. Cô ta lại sững sờ, chuyện vừa nãy là chuyện gì vậy?

- Em không sao chứ Linh Tố?

Lúc này Chu Linh Tố mới nhận ra người tới là Vương Hoàn Hoàn và Du Quân.

- Hoàn Hoàn, Du Quân, sao hai người lại tới đây?

Giọng nói của Vương Hoàn Hoàn đã làm Chu Linh Tố bừng tỉnh, nhất thời quên tình cảnh vừa nãy.

Vương Hoàn Hoàn thấy vẻ mê man của Chu Linh Tố, mới khó hiểu hỏi.

Chu Linh Tố tự hỏi, những điều vừa nãy chẳng lẽ là thật sao? Cô ta quay đầu nhìn, thấy cha và Lâm Vân đã đứng ở trong phòng. Nếu chuyện này không phải vừa mới xảy ra, cô ta còn tưởng mình bị ảo giác.

- Linh Tố, mời bạn con vào đi.

Chu Tử Tài cũng kinh hãi, nhưng thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của con gái, ông ta lại thanh tỉnh trước. Áp chế tâm tình, ông ta mới nhớ tới là phải mời khách vào. Nhưng trong lòng ông ta đã rất cuồng nhiệt.

Thật không ngờ Lâm Vân lại là một người tu tiên. Điều này ông ta đã tận mắt nhìn thấy. Nếu không phải người trong tiên đạo, thì sao có thể tùy tiện khiến hai cha con ông ta bay lên trời được. Còn cưỡi lên đám mây bảy màu nữa chứ.

Trong lòng Chu Linh Tố cũng rất cuồng nhiệt. Không ngờ mình thực sự gặp được thần tiên, còn có thể bái ông ta làm thầy nữa, đúng là một kỳ ngộ? Lại nhìn vẻ bình tĩnh của Lâm Vân, Chu Linh Tố áp chế sự xao động trong lòng.

- Linh Tố, em thật không sao chứ?

Lần này là Du Quân hỏi.

- À, em không sao. Hai người mau vào đi.

Nói xong, Chu Linh Tố vội vàng tránh đường cho Vương Hoàn Hoàn và Du Quân đi vào. Cho dù hiện tại cô ta rất không muốn hai người bạn của mình quấy rầy việc cô ta bái sư. Nhưng Du Quân là bạn tốt của cô ta, cho nên Chu Linh Tố đương nhiên không thể để bạn mình đứng ở ngoài được.

Vương Hoàn Hoàn và Du Quân mang theo ánh mắt hoài nghi đi vào phòng khách.

- Lâm tiên sinh, anh quả nhiên là ở đây. Muốn gặp mặt anh thật là khó.

Vương Hoàn Hoàn đi vào, vừa thấy Lâm Vân ngồi đó, liền hưng phấn chào hỏi.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Tuy cô nàng Vương Hoàn Hoàn này rất đẹp, thuộc loại mỹ nữ hiếm có, nhưng vẻ a dua nịnh hót với lại tự cho là đúng của cô ta, khiến Lâm Vân rất khó chịu.

Du Quân rất rõ tính cách của Vương Hoàn Hoàn. Bạn mình là một nữ nhân dựa thế. Lần này Hoàn Hoàn chủ động làm quen với Lâm Vân là bởi vì đến Trần Hải Cương cũng phải sợ hãi.

Tuy nhiên, trời tối như vậy, Vương Hoàn Hoàn còn kéo mình tới nhà của Chu Linh Tố, chỉ vì được gặp Lâm Vân, thì hơi quá mức. Cho dù quyền thế

của Lâm Vân hơn Trần Hải Cường, nhưng cha của Hoàn Hoàn dù gì cũng là phó tỉnh trưởng của cả tỉnh Vân Bắc, mà cô ta lại là một mỹ nữ, cần gì phải chủ động đi tới nịnh bợ Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 429: Rời Đi

E

m thật sự tiếc nuối vì không tham dự buổi sinh nhật của Du Quân lần đó. Nếu không em đã quen với anh từ sớm rồi.

Vương Hoàn Hoàn càng thêm thân mật nói.

Chu Linh Tố nhú mày nói:

- Chị Hoàn, đã muộn thế này chị tới đây không phải là chỉ gặp sư phụ của em đấy chứ? Hay là có việc gì khác?

- Cái gì? Sư phụ của em? Lâm đại ca thành sư phụ của em lúc nào vậy?

Chẳng những Vương Hoàn Hoàn sững sờ, mà ngay cả Du Quân cũng vậy. Một cô gái thành niên bái một người trẻ tuổi làm sư phụ là có ý gì?

Nhưng Chu Linh Tố chỉ lộ vẻ cuồng nhiệt, không trả lời câu hỏi của Vương Hoàn Hoàn. Khiến hai người tưởng Chu Linh Tố đang nói đùa. Không khỏi quàng ánh mắt về phía Chu Tử Tài.

Chu Tử Tài bất đắc dĩ nhìn con gái rồi nói:

- Không sai, Linh Tố vừa bái Lâm Vân làm thầy rồi.

Hai người nghe Chu Tử Tài nói như vậy, mới biết là thật, không khỏi mê hoặc.

Bỗng nhiên lại vang lên tiếng gõ cửa. Chu Tử Tài sững sờ. Hôm nay là ngày gì mà có nhiều khách khứa tới chơi như vậy? Bình thường, cho dù

mười ngày nửa tháng cũng không có một ai tới.

Chu Linh Tố vội vàng đi mở cửa, rồi lập tức kinh hỉ kêu lên:

- A, chị Hi, chị đã trở lại rồi à?

Bất ngờ gặp lại Xung Hi, khiến Chu Linh Tố không thể không cao hứng.

- Ủ, vẫn còn có hai vị nữa.

Xung Hi cười nói.

Lúc này Chu Linh Tố mới nhìn thấy hai người đằng sau, vội vàng nói:

- Cha, thị trưởng Vạn và thị trưởng Trần tới chơi.

Chu Tử Tài vừa nghe thấy là hai vị thị trưởng tới chơi, liền vội vàng đi ra nghênh đón. Lâm Vân ngẩng đầu nhìn, một người là người quen, Vạn Chí Hoa. Nhân phẩm của người này không tồi, không ngờ ông ta đã làm tới chức thị trưởng. Còn một người thì có khuôn mặt giống với Trần Hải Cường. Xem ra là người nhà của y. Rất có khả năng là cha của Trần Hải Cường.

Xung Hi thấy Lâm Vân quả nhiên ở nhà Chu Linh Tố, chào Vương Hoàn Hoàn và Du Quận một tiếng, rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Vân.

Xung Hi đột nhiên tới, Du Quân và Chu Linh Tố cao hứng là thật, còn Vương Hoàn Hoàn thì hơi giả tạo.

Mà Xung Hi ngồi xuống bên cạnh Lâm Vân, Vương Hoàn Hoàn càng thêm bất mãn. Nhưng cô ta cũng biết Xung Hi và Lâm là không biết.

Hiện tại Tần gia đã dần xuống dốc, mà Lâm gia thì như mặt trời ban trưa. Cho nên Lâm Vân muốn đối phó với Trần gia, chỉ cần một ngón tay là đủ.

Mấy cô gái thì quây quần nói chuyện. Trần Tấn và Vạn Chí Hoa tới đây chỉ để bái phỏng Lâm Vân, mục đích đã hoàn thành thì liền cáo từ rời đi.

- Lâm Vân, anh thực sự thu Linh Tố làm đệ tử à?

Xung Hi thấy hai vị thị trưởng đã rời đi, liền tranh thủ thời gian hỏi.

- Ủ, thì sao?

Lâm Vân thấy thần thái của Xung Hi, nghĩ thầm, chẳng lẽ nàng ấy cũng muốn bái mình làm thầy?

- Chị Hi, chị và sư phụ bạn cũ, nếu không chị cũng bái Lâm đại ca làm thầy đi.

Chu Linh Tố bỗng nhiên nói.

Khuôn mặt của Xung Hi đỏ lên, vội vàng nói:

- Chị không bái anh ấy làm thầy.

Chu Linh Tố sững sờ, lập tức hỏi:

- Vì sao? Bản lĩnh của sư phụ rất lớn, chị còn không biết đâu...

Chu Linh Tố không nói hết liền im lặng. Cô ta cũng biết có nhiều thứ khó mà nói ra được.

Xung Hi nhìn vẻ lo lắng của Chu Linh Tố, trong lòng tự nhủ, bản lĩnh của Lâm Vân như thế nào, chả lẽ mình lại không biết? Nhưng nếu bái hã làm thầy, vậy thì hã sẽ là trưởng bối của mình. Như vậy sao được?

- Con bé ngốc này, chuyện này đâu có thể ép buộc được? Con lo thân mình đi.

Chu Tử Tài mắng một câu.

- Lâm đại ca, em cũng muốn bá anh làm thầy.

Vương Hoàn Hoàn đột nhiên xen lời.

Lâm Vân nhìn Vương Hoàn Hoàn, trong lòng cười nhạt. Muốn làm đệ tử của ta dễ vậy sao? Đâu phải tùy tiện ai cũng được.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân đứng lên nói:

- Hoàn Hoàn nữ sĩ, tôi thu Linh Tố làm đệ tử bởi vì cô ấy thích hợp là đệ tử của tôi. Còn cô thì không thích hợp. Bác Chu, cảm ơn bác đã giúp tôi rất nhiều. Tôi phải đi đây. Tạm biệt.

- A, sư phụ đi, còn con thì sao?

Chu Linh Tố thấy Lâm Vân muốn rời đi thì trong lòng luống cuống. Vừa mới bá sư phụ, ngay cả nghi thức còn không có, mà Lâm Vân đã đi rồi. Vậy thì ai sẽ dạy mình?

Xung Hi cũng sững sờ, nàng mới tới đây không được lâu, Lâm Vân lại muốn đi. Trong lòng lại tràn đầy ủy khuất.

Vương Hoàn Hoàn thật không ngờ Lâm Vân lại từ chối dứt khoát như vậy. Với sắc đẹp của cô ta, bá Lâm Vân làm thầy, đã ngầm bày tỏ ý khác trong đó. Cô ta nghĩ rằng Chu Linh Tố nhận Lâm Vân làm sư phụ cũng có ý đó.

- Tôi có việc phải đi rất xa. Nếu trong vòng ba tháng mà tôi không tới Thanh Hóa, thì cô tới Yên Kinh tìm sư nương.

Hiện tại Lâm Vân đã hoàn toàn khôi phục, nên hẳn muốn lập tức tới Thiên Hồng luôn. Còn việc tu luyện của Linh Tố thì giao cho Vũ Tích cũng được.

- Còn em?

Xung Hi rất muốn hỏi lời này. Nàng biết đây là cơ hội cuối cùng của mình. Nếu không hỏi, thì có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội để hỏi. Cho dù rất không muốn ở trước mặt người khác hỏi như vậy.

- Sau này còn gặp lại...

Lâm Vân nói xong, liền biến mất tại chỗ để lại năm người sững sờ xuất thần.

- Anh ấy đi rồi.

Xung Hi thì ào nói.

Chu Linh Tố thấy sắc mặt của Xung Hi không tốt, liền đi tới hỏi:

- Chị Hi, chị không sao chứ?

- Chị không sao, chỉ hơi mệt một chút thôi. Chị cũng về đây. Tạm biệt em.

Lúc này Xung Hi mới thấy rất mệt mỏi. Đây lần đầu tiên nàng nhận ra mình để ý tới Lâm Vân như vậy. Quyết định năm đó có đúng hay không?

- Hừ, thật là kiêu ngạo.

Vương Hoàn Hoàn rất không hài lòng với thái độ của Lâm Vân. Cô ta nói tiếp:

- Có gì ghê gớm đâu, không phải là luyện qua cổ võ sao? Anh của mình cũng là cao thủ Hậu Thiên đó thôi. Như hắc có gì mà hiếm lạ.

Xung Hi nhìn thoáng qua Vương Hoàn Hoàn, nàng cũng biết cô ta là hạng người gì, liền thản nhiên nói:

- Hắc có bản lĩnh để kiêu ngạo. Chị không thích nhưng có người khác thích.

Bị Xung Hi xô xiên như vậy, Vương Hoàn Hoàn rất tức giận. Nhưng cô ta cũng biết nơi này không phải là nơi tranh luận, cho nên kéo tay Du Quân nói:

- Linh Tổ, bác Chu, cháu vào Du Quân về đây.

Vương Hoàn Hoàn và Du Quân rời đi, Chu Linh Tổ mới nắm tay của Xung Hi nói:

- Chị Hi, hôm nay chị ở đây ngủ với em nhé. Em có vài chuyện muốn nói, nói không chừng lại giúp được chị.

Xung Hi nhìn thoáng qua Chu Linh Tổ, gật đầu đồng ý. Dù nàng biết Chu Linh Tổ không giúp được gì trong chuyện này, nhưng nàng xác thực rất mệt mỏi, muốn nằm nghỉ luôn. 0

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 430: Kỷ Minh Tinh

L

úc Lâm Vân trở về Yên Kinh, Vũ Tích vẫn còn bế quan chưa ra. Từ Vinh cũng vậy. Lâm Vân biết Từ Vinh rất hận Tào Quân, cho nên không ngừng tu luyện để nâng cao thực lực.

Chỉ có Nhược Sương là không bế quan. Thấy Lâm Vân trở về, nàng rất cao hứng. Tuy nhiên Lâm Vân không đi quấy rầy Vũ Tích, bởi Vũ Tích đã đến giai đoạn quan trọng là Kết Đan. Mặc dù hẳn đã cho nàng rất nhiều đan dược, nhưng có thể tiến bộ hay không hoàn toàn dựa vào bản thân của nàng. Tuy nhiên, dựa theo sự ba động vững vàng của linh khí từ Vũ Tích, Lâm Vân biết việc tu luyện của Vũ Tích rất thuận lợi.

- Tĩnh Như và Luyện Hư vẫn còn đang tu luyện à?

Lâm Vân thấy có mỗi Nhược Sương đón mình, thì chỉ có thể hỏi nàng.

- Vâng. Tĩnh Như quyết định tới Trúc Cơ mới đi ra, khuyên thế nào cậu ấy cũng không nghe. Cậu ấy nói rằng cậu ấy không muốn cản trở mọi người, cho nên...

Liều Nhược Sương đương nhiên biết lý do mà Tĩnh Như bế quan.

Lâm Vân thở dài, nắm lấy tay của Nhược Sương, nói:

- Vất vả cho em rồi. Có lẽ lần sau khi anh trở về, chúng ta có thể luôn ở bên nhau. Anh cũng không cần cả ngày chạy tới chạy lui nữa.

Đôi mắt của Nhược Sương đỏ lên, cảm tình bị đè nén đã lâu liền bộc phát. Nàng ôm chặt lấy Lâm Vân, bờ môi của hai người đã dán vào nhau.

Tình yêu của Nhược Sương cho Lâm Vân là thứ tình yêu thầm lặng. Nàng luôn âm thầm cố gắng giúp đỡ hắn, mà không cần hồi báo.

Hiện tại rốt cuộc đã được nằm trong ngực của Lâm Vân, Nhược Sương thoải mái kêu lên một tiếng.

- Đừng, nhớ đâu Lâm Hình lúc này xuất quan thì ngại chết.

Nhược Sương bắt lấy bàn tay đang tác quái của Lâm Vân.

- Anh vừa mới thu một người đệ tử, tên là Chu Linh Tố. Ba tháng sau cô ấy sẽ tới Yên Kinh tìm em và Vũ Tích. Anh muốn nhờ em dạy cô ấy trụ cột trước. Còn hiện tại anh muốn đi tới Thiên Hồng một chuyến. Anh không đợi Vũ Tích và Từ Vinh. Sau khi hai người xuất quan, em nói cho hai người biết. Anh sẽ nhanh trở về thôi. Lần này anh đi tới đó là xem tình hình thế nào.

Lâm Vân quyết định không chờ thêm nữa. Bởi Từ Vinh không biết khi nào mới xuất quan.

- Thiên Hồng là ở đâu?

Liễu Nhược Sương thắc mắc hỏi.

- Chuyện này về sau anh sẽ nói cho em biết. Bởi nó rất phức tạp. Em cũng không cần hỏi Vũ Tích đâu.

Chuyện này có liên quan tới Lâm Hình và mẹ, cho nên hắn không biết phải mở miệng như thế nào.

Một tiếng sau, Lâm Vân đã ngồi bên trong Tinh Hà Trù rồi rời đi Yên Kinh. Mọi chuyện bên này hắn đều giao cho Nhược Sương.

Lâm Vân không biết Hồng Thiên Tinh có phải chính là Thiên Hồng hay không. Nhưng ở trên Tinh Không Đồi, ngoại trừ Hồng Thiên Tinh ra, không

có hành tinh nào khác có tên giống như vậy.

Khoảng cách tới Hồng Thiên Tinh còn xa hơn cả Ủy Tinh. Với tốc độ của Tinh Hà Trù như vậy, thì phải chừng nửa tháng mới tới nơi. Nếu như là pháp bảo phi hành khác, có lẽ phải mất vài năm.

Lâm Vân một bên tu luyện, một bên khống chế Tinh Hà Trù đi về phía Hồng Thiên Tinh.

Chín ngày sau, Lâm Vân đột nhiên ngừng Tinh Hà Trù lại.

“Kỷ Minh Tinh?”

Trên Tinh Hà Đồ xuất hiện một hành tinh tên là Kỷ Minh. Không ngờ nó lại nằm trên đường tới Hồng Thiên Tinh. Có nên tới đó xem hay không? Lâm Vân suy nghĩ một lúc vẫn quyết định tới đó xem thế nào. Dù sao hành tinh đấy đã suýt nữa tiêu diệt cả Địa Cầu.

Nhưng khi Lâm Vân tới gần Kỷ Minh Tinh kia, liền chấn động.

Kỷ Minh Tinh này khác xa so với hần tưởng tượng. Trong tưởng tượng của Lâm Vân, Kỷ Minh Tinh là một hành tinh chuyên làm việc mua bán. Huống hồ khoa học kỹ thuật của bọn họ phát triển như vậy, khẳng định hành tinh này rất hiện đại. Một hành tinh chuyên mua bán xuyên vũ trụ, sao có thể nghèo được.

Nhưng Kỷ Minh Tinh trước mắt rất hoang tàn. Khắp nơi là mặt đất gồ ghề. Trong phạm vi vài nghìn km đều không có một người sống. Kỷ Minh Tinh giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến nào đó. Hiện tại đã bị hủy diệt.

Lâm Vân kiểm tra khắp nơi, chỉ thấy những căn cứ quân sự và căn cứ nghiên cứu bị sụp đổ. Hành tinh này đã bị một thế lực rất mạnh tấn công.

Không biết là thế lực nào tàn nhẫn như vậy. Chẳng những hủy hết các căn cứ, mà ngay cả người Kỷ Minh cũng không bỏ sót một ai. Hành động này còn tàn ác hơn Lâm Vân rất nhiều lần.

Nhìn xương khô khắp nơi, Kỷ Minh Tinh coi như đã diệt vong Bọn họ thường xuyên buôn bán với các hành tinh Tu Chân. Lần này đã đắc tội với thế lực nào đó, dẫn đến nạn diệt chủng.

Dù Kỷ Minh Tinh không quá lớn, còn nhỏ hơn cả Địa Cầu, nhưng dù sao đó cũng là một hành tinh. Một hành tinh có bao nhiêu dân số? Ít nhất cũng phải hơn một tỷ. Nhưng nói diệt là diệt. Thế giới Tu Chân quả nhiên không dành cho kẻ yếu. Huống hồ khoa học kỹ thuật của Kỷ Minh Tinh phát triển như vậy, tuyệt đối không phải là kẻ yếu gì.

Bảy tám tên tu sĩ mặc đạo bào đi tới. Trên đạo bào của những người này có thêu một hình bông hoa tím. Lâm Vân liền đoán ra những người này thuộc Tử Vân Điện. Nếu là người của Tử Vân Điện thì mọi việc đều trở nên thông suốt. Nhất định là Tử Vân Điện hợp tác với người Kỷ Minh, phái mấy tu sĩ đi theo người Kỷ Minh tới Địa Cầu. Nhưng cuối cùng lại không có ai trở về.

Trong cơn giận dữ, Tử Vân Điện quyết định tiêu diệt Kỷ Minh Tinh. Điều này chứng tỏ mấy tên tu sĩ chết trong tay của Lâm Vân có thân phận không tầm thường. Bằng không sẽ không khiến cho Tử Vân Điện tức giận như vậy. Nhưng bọn họ đã diệt Kỷ Minh Tinh rồi, sao không đi tới Địa Cầu nhỉ? Không có khả năng người Kỷ Minh Tinh không nói cho bọn họ. Nhưng trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Vân mê hoặc. Hắn dám khẳng định những người này còn chưa biết Địa Cầu. Nếu biết thì bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Tinh Đồ có vị trí Địa Cầu rất là quý giá. Lâm Vân chỉ có một tấm trong Tinh Hà Trù mà thôi. Có thể khẳng định những Tinh Không Đồ bình thường không tọa đồ

Địa Cầu trên đó. Nói một cách khác, người của Tử Vân Điện không tới Địa Cầu, không phải là vì hạ thủ lưu tình, mà vì bọn họ không biết vị trí.

Lâm Vân bỗng nhiên rung mình một cái. Nếu chuyện này xử lý không tốt, Địa Cầu sớm muộn gì cũng bị bạo lộ. Một khi đám người kia mà tới Địa Cầu, có thể tượng tượng hậu quả như thế nào. So với Kỷ Minh Tinh, Địa Cầu còn kém hơn rất nhiều.

Ngay cả Kỷ Minh Tinh còn bị diệt vong, Địa Cầu có thể chịu được không?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không chút do dự bay tới mấy tên tu sĩ kia. Trong đám người này, tu vị cao nhất chỉ là Kết Đan mà thôi.

Lâm Vân bỗng nhiên xuất hiện khiến mấy tên tu sĩ đều sửng sốt. Nhưng bọn chúng còn chưa kịp phản ứng thì đã bị vài quyền của Lâm Vân giải quyết. Lưu lại một tên để Sưu Hồn.

Mấy giây sau,, Lâm Vân thả tay xuống. Biến tên này thành hư vô rồi thở dài một tiếng:

- Nguyên lai là như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 431: Đế Quốc Minh Việt

N

hững tu sĩ Tử Vân Điện mà Lâm Vân giết chết vốn đi theo người của Kỷ Minh để phát tài. Lúc tới Địa Cầu, có lẽ bọn họ phát hiện ra đồ vật gì đó nên mới ở lại đây. Cuối cùng là bị hắc giết chết.

Theo trí nhớ của tên kia, Lâm Vân suy đoán hai lý do Tử Vân Điện không tấn công Địa Cầu. Một là do người Kỷ Minh không ngờ Địa Cầu tồn tại thế lực có thể tiêu diệt tu sĩ Hóa Thần,, nên không thông báo tin tức về Địa Cầu cho Tử Vân Điện.

Khả năng thứ hai là Tử Vân Điện bởi vì chuyện khác mà giận chó đánh mèo. Bởi trong trí nhớ của tu sĩ kia, chương môn của Tử Vân Điện có một đứa con trai biến mất ở Kỷ Minh Tinh. Mà Kỷ Minh Tinh gần như là bị lực tung vẫn chưa tìm thấy.

Còn thứ mà hấp dẫn tu sĩ Hóa Thần tới Địa Cầu, nhất định không phải thứ tầm thường. Lúc quay trở về phải kiểm tra cẩn thận trụ sở của Kỷ Minh ở Châu Phi mới được.

Lâm Vân không suy nghĩ nữa, cũng chẳng quan tâm chuyện của người Kỷ Minh, liền đi vào Tinh Hà Trù, tiếp tục hành trình tới Hồng Thiên Tinh. Một tuần sau, Lâm Vân đã tới một nơi vừa xa lạ vừa thân quen. Nói quen thuộc, bởi vì nơi này cho Lâm Vân cảm giác đó chính là đại lục Thiên Hồng. Nói xa lạ, bởi vì hắc chưa từng tới đây.

Thu Tinh Hà Trù vào lại Tinh Thần Châu, Lâm Vân bước lên Phệ Hồn Thương. Chỗ Lâm Vân đáp xuống là một thảo nguyên mênh mông rộng lớn. Dù không dám khẳng định nơi này chính là đại lục Thiên Hồng, nhưng Lâm Vân đoán chắc nơi đây có liên hệ gì đó với đại lục Thiên Hồng.

Đại lục Thiên Hồng mặc dù rộng lớn vô cùng, nhưng vẫn không là gì so với vũ trụ. Cho nên Lâm Vân không cần Tinh Hà Trù cũng có thể đi hết cả đại lục Thiên Hồng.

Nửa ngày sau, Lâm Vân tới một sơn cốc. Nhìn sơn cốc là biết, đây đúng là đại lục Thiên Hồng rồi. Bởi vì hắn đã từng du lịch tới đây. Lúc đó tu vị của hắn mới là hai sao, hắn và cùng bạn học của học viện đã tới đây thí luyện. Nơi này gọi là cốc Hắc Báo, bởi vì có rất nhiều báo đen sinh sống.

Những con báo sống ở đây đều là những dã thú cấp thấp. Cao nhất cũng chỉ là ma thú cấp hai. Còn ma thú cao cấp thì không thấy có.

Nghĩ tới chuyện xưa, Lâm Vân không khỏi bồi hồi. Những người bạn cùng đi với hắn lúc đó, không biết còn mấy người sống sót.

Thiên Hồng không như Địa Cầu, nơi này là nơi coi trọng thực lực. Ngày nào cũng xảy ra chiến tranh. Năm nào cũng có quốc gia mới thành lập.

Bỗng nhiên vang lên mấy tiếng nổ mạnh. Lâm Vân mỉm cười, chắc là mấy học viên mới của Vũ Quốc đang thí luyện.

Lâm Vân lắc đầu, từ từ đi tới. Có ba nam hai nữ đang vây quanh một con hổ rất lớn. Năm học viên này không ngừng phóng pháp thuật tấn công con hổ kia. Tuy nhiên, tình thế có vẻ không lạc quan. Thực lực của con hổ này khá mạnh, phong nhận mà nó phóng ra đã khiến mọi người ở đây đều bị thương.

Lâm Vân hơi nhăn lông mày. Trong lòng tự nhủ, từ khi nào cốc Hắc Báo lại xuất hiện ma thú bậc ba vậy? Tu vị của mấy học viên này không thấp, cao nhất đã tới Luyện Khí điền phong. Nhưng vẫn chưa đủ để đối phó với ma thú cấp ba. Nếu không phải người học viên ở giữa có một pháp khí hình cái khiên màu xanh, thì phỏng chừng năm người đã sớm mất mạng rồi.

Có thể có một pháp khí, dù khá thấp kém, chứng tỏ gia cảnh của cậu ta không tầm thường. Cậu ta có lẽ là con dòng cháu giống, thậm chí là người

của Hoàng tộc.

Thấy năm người sắp không chịu được, Lâm Vân giơ tay phóng một tinh đao. Con ma thú cấp ba, cơ hồ đã gần bước vào Trúc Cơ, vậy mà chỉ cần một đao đã đứt đầu. Năm người học viên đều sửng sốt.

Lúc Lâm Vân đi ra, năm người càng thêm kinh ngạc. Người trước mắt không lớn hơn bọn họ bao nhiêu, thậm chí còn trẻ tuổi hơn, nhưng thực lực sao lại khủng bố như vậy? Cho dù là pháp sư hộ quốc cũng không lợi hại như hãn, dễ dàng giết một ma thú cấp ba.

Từ khi nào đại lục Thiên Hồng xuất hiện một cao thủ lợi hại như vậy rồi? Lẽ nào người này chính là tu sĩ Kết Đan trong truyền thuyết?

- Chào mọi người. Các cậu đang thí luyện à?

Lâm Vân nhìn trang phục của bọn họ, vừa cười vừa nói.

Người cầm đầu chính là tu sĩ có pháp bảo thấp kém kia. Y đi tới mặt Lâm Vân, cúi người thi lễ:

- Văn bối là Thi Kinh Thiên, thay mặt mọi người đa tạ tiền bối đã cứu mạng.

Lâm Vân gật đầu, nhìn thấy mấy người bị thương không nhẹ. Nên ném cho bọn họ năm viên đan dược rồi nói:

- Uống mấy viên thuốc này, thương thế của mọi người sẽ khỏi.

Năm viên Hoàng Nguyên Đan cấp thấp tỏa ra một mùi hương tươi mát, khiến mấy người càng kinh ngạc không thôi. Chỉ cần ngửi mùi hương của nó, năm người liền biết đây không phải là đan dược tầm thường. Tuyệt đối là đan dược thượng đẳng.

Thậm chí có hai người không nỡ dùng, muốn giữ lại. Nhưng thấy bạn học đều đã uống, thì cũng đành uống theo. Được lực mạnh mẽ của Hoàng Nguyên Đan lập tức chữa trị thương thế của năm người, thậm chí còn khiến tu vị của họ tăng lên. Có thể khẳng định, chỉ cần trở về bề quan, tu vị của bọn họ sẽ tăng lên một bậc.

Vì vậy trong lòng năm người càng chấn động. Đan được quý báu như vậy, mà người trẻ tuổi kia chỉ tùy tiện vứt cho bọn họ. Cộng thêm bản lĩnh của hắn vừa này, người này là ai mà nghịch thiên như vậy?

Thấy năm người sửng sờ, Lâm Vân cười hỏi:

- Vài vị đều là tu sĩ của Vũ Quốc à?

- Vũ Quốc?

Mấy người nhìn nhau, có chút khó hiểu.

- Sao vậy?

Lâm Vân thấy mấy người học viên này ngập ngừng có vẻ khó nói, trong lòng liền không vui.

Chuyện này có phải là cơ mật gì đâu. Huống hồ Vũ QUỐC chỉ còn cách đây hai nghìn km, đi một lúc là tới.

- Tiền bối, có lẽ tiền bối mới tới nên chưa biết. Hai chữ Vũ Quốc đã là điều cấm kỵ. Hiện tại không còn Vũ Quốc nữa rồi. Chỉ có đế quốc Minh Việt mà thôi. Chúng tôi là học viên của học viện đế quốc Minh Việt.

Thi Kinh Thiên kính cẩn trả lời.

Lâm Vân phát hiện trong mắt của anh chàng Thi Kinh Thiên lóe lên sự cừ hận. Lại nhìn hai nam hai nữ kia, ánh mắt bọn họ cũng thế.

Trong lòng Lâm Vân trầm xuống. Chuyện gì đã xảy ra? Lẽ nào Minh Việt Quốc đã thôn tóm cả Vũ Quốc? Theo lý thuyết, Vũ Quốc là một quốc gia không nhỏ, cơ hồ ngang bằng với Minh Việt Quốc. Làm sao có thể nói đoạt là đoạt?

Hơn nữa Minh Việt Quốc và Vũ Quốc đã chiến tranh với nhau rất lâu rồi, cũng không thấy ai chiếm được của ai. Vì sao mình mới rời đi mấy năm, đã xảy ra chuyện như vậy?

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thi Kinh Thiên, cậu nói cho tôi nghe xem.

Ánh mắt của Lâm Vân quét qua mấy người học viên, khiến trong lòng bọn họ đều cả kinh. Ánh mắt của người này thật lạnh lẽo. Thi Kinh Thiên bị dọa sợ, liền cung kính nói:

- Ba năm trước Vũ Quốc đã bị Minh Việt Quốc xâm chiếm. Sau khi thôn tóm được toàn bộ Vũ Quốc, đã thành lập nên đế quốc Minh Việt. Và trở thành một trong hai mươi chín đế quốc của Thiên Hồng.

Lâm Vân im lặng không nói. Không ngờ Minh Việt Quốc có thể chiếm được Vũ Quốc, thành lập nên đế quốc. Đế quốc là danh xưng của những quốc gia lớn. Ngoại trừ Đế quốc ra, còn có Thánh quốc. Nhưng cả Thiên Hồng, chỉ có năm Thánh quốc mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 432: Đau Lòng

V

ậy còn hoàng thất của Vũ Quốc thì sao?

Lâm Vân hỏi điều này bởi vì hẳn có một người di trong hoàng thất. Một gia tộc nhỏ nhoi như Lâm gia, có thể tồn tại ở Vũ Quốc, phần lớn là nhờ vào người di này.

Theo quy định của Vũ Quốc, Hoàng đế sống đến một trăm tuổi phải thoái vị nhường ngôi cho đời sau. Còn bản thân thì tập trung tu luyện.

Lão Hoàng đế nhường ngôi và trở thành Thái Thượng Hoàng. Lão Hoàng đế đối xử với Lâm Vân không tệ lắm. Một phần vì lúc đó Lâm Vân thuộc hàng tinh anh của Vũ Quốc, một phần là vì di của Lâm Vân, cũng là con dâu của lão Hoàng đế, Lâm Tử Nhược.

Thi Kinh Thiên ngày người một lát rồi mới trả lời:

- Thái thượng hoàng thà chết không chịu khuất phục nên đã bị giết ngay tại chỗ, đầu lâu vẫn còn treo ở ngoài Hoàng thành. Đương kim Hoàng thượng thì chịu nhục, hiện tại đang làm nô bộc cho Tào tướng quân. Còn Hoàng thái tử trên đường di vong đã bị chết. Những người còn sống trong Hoàng thất, người thì bị giam giữ, người thì trở thành nô bộc của các đại thần trong triều.

Lâm Vân nghe vậy, lửa giận trong lòng đã bốc lên hừng hực. Cơ hồ nhịn không được muốn lập tức giết tới Kinh Đô. Không ngờ Minh Việt Quốc lại kiêu ngạo như vậy. Diệt quốc gia của người khác, còn biến quốc vương trở thành nô bộc.

- Còn các tỳ phi thì sao?

Lâm Vân cường chế lửa giận hỏi.

Thi Kinh Thiên nhìn thấy vẻ giận dữ trong mắt của Lâm Vân, liền giật mình. Chẳng lẽ người này cũng là người trong hoàn thất của Vũ Quốc? Y liền tranh thủ trả lời:

- Phần lớn tần phi đều bị các đại thần của Minh Việt Quốc cướp đi. Không phải làm tiểu thiếp thì trở thành nô tỳ.

- Những tên khốn kiếp này.

Lâm Vân giận dữ gầm lên một tiếng. Một quốc gia nho nhỏ như Minh Việt Quốc cũng kiêu ngạo như thế. Trước kia không phải không có chuyện nước này diệt nước khác, ngược lại xảy ra rất nhiều. Nhưng chưa từng có việc quốc gia mới xỉ nhục thành viên của hoàng thất. Nhiều nhất chỉ là cách chức làm bình dân mà thôi. Điều này đã thành quy tắc bất thành văn. Nhưng Minh Việt Quốc kia lại làm trái với quy tắc, lẽ nào bọn chúng lại coi trời bằng vung.

Lâm Vân đã quyết định, cho dù hậu trường của bọn chúng có lớn hơn nữa, hắn cũng tận diệt Minh Việt Quốc.

- Tiền bối?

Thi Kinh Thiên thấy Lâm Vân gầm gừ, lại càng hoảng sợ. Trong lòng tự nhủ, cơn giận của tiền bối này thật kinh khủng.

- Lâm gia ở Kinh Đô hiện tại thế nào?

Cho dù lúc nhỏ Lâm Vân đã không còn bố mẹ, nhưng các vị cô bác, chú bá trong Lâm gia đều rất chiều cố hân. Không vì hân mỗ cô mà kỳ thị hân.

Cho nên Lâm Vân rất yêu quý Lâm gia của mình.

- Lâm gia? Bởi vì Lâm quý phi là người trong hoàng thất, cho nên Lâm gia cũng chịu chung số phận. Nghe nói Lâm Hòa của Lâm gia đã bị cực hình ngũ mã phân thân. Chỉ vì ông ta đã nói những câu không tôn kính với đế quốc Minh Việt. Còn gia chủ và một số nữ quyến của Lâm gia đều bị sung quân tới vùng Tây Hoang. Phỏng chừng đều là dữ nhiều lành ít.

Thi Kinh Thiên đã đoán ra một ít về lai lịch của Lâm Vân. Nên nói chuyện đã tự nhiên hơn, không còn câu nệ nữa.

- Còn Lâm quý phi thì sao?

Lâm Vân đã bình tĩnh trở lại. Minh Việt Quốc đã không còn lý do để tồn tại.

- Nghe nói bà ấy bị điều tới một nơi của hoàng cung làm nô tỳ. Cụ thể như thế nào thì tôi không biết.

Thi Kinh Thiên trả lời.

Lâm Vân nghe Thi Kinh Thiên nói xong, liền hừ lạnh một tiếng:

- Cậu rốt cuộc là ai? Mà biết nhiều chuyện như vậy? Đừng bịa chuyện lừa tôi. Ánh mắt của cậu đã bán đứng cậu rồi.

Thi Kinh Thiên cả kinh, y thật không ngờ ánh mắt của Lâm Vân lại sắc bén như vậy, ngay cả sự biến hóa trong mắt của mình cũng nhìn ra. Người này thật quá khủng bố.

Lâm Vân thấy Thi Kinh Thiên không trả lời câu hỏi của mình, lại hừ lạnh một tiếng:

- Ta nghĩ ngươi nên khai báo thành thật. Ta cho ngươi ba giây, nếu không nói thì không cần phải nói nữa rồi.

Bị ánh mắt sắc bén của Lâm Vân nhìn vào, Thi Kinh Thiên rung mình một cái, khẽ cắn môi rồi nói:

- Tiền bối, tôi chính là hoàng tử thứ mười sáu của hoàng thất Vũ Quốc. Mong tiền bối minh giám.

Lâm Vân nghe vậy nhưng không ngạc nhiên. Hắn đã cảm thấy Thi Kinh Thiên không phải người bình thường rồi. Chỉ là không nghĩ tới y còn là một hoàng tử.

Nhưng bốn học viên còn lại kia lại chấn động. Thi Kinh Thiên luôn cùng bọn họ đi ra ngoài lịch duyệt, hơn nữa bản lĩnh của cậu ta không tồi, nhiều lần cứu được bốn người bọn họ. Không ngờ cậu ta lại là hoàng tử của Vũ Quốc. Điều này nếu bị tiết lộ ra ngoài, không chỉ nói Thi Kinh Thiên không sống được, bốn người bọn họ cũng chịu chung số phận. Pháp luật của đế quốc Minh Việt rất hà khắc, những người ở đây đều hiểu rất rõ.

- À, tôi nhớ học của Hoàng thất Vũ quốc là họ Phương cơ mà, sao cậu lại họ Thi?

Lâm Vân nhàn nhạt nhìn Thi Kinh Thiên. Hắn cảm giác được Thi Kinh Thiên rất hận đế quốc Minh Việt, nhưng lại không dám khẳng định y chính là người trong Hoàng thất.

Trong mắt của Thi Kinh Thiên toát ra sự căm thù:

- Tiền bối, tên của tôi vốn là Phương Kinh. Nhưng vì muốn tránh né sự truy lùng của Minh Việt Quốc, nên tôi mới đổi sang họ Thi.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Vậy thì hôm nay cậu đổi lại họ Phương đi. Minh Việt Quốc sao? Chỉ là một con bọ chó mà thôi.

Ánh mắt của Phương Kinh ngưng tụ, lập tức đứng thẳng người nói:

- Vâng, thưa tiền bối, từ hôm nay trở đi tôi tên là Phương Kinh.

Lâm Vân nhìn lướt qua bốn người còn lại, hỏi tiếp:

Nếu Thanh Thanh gả cho người khác, có lẽ hăn sẽ chỉ đứng ở xa nhìn nàng bước lên xe dâu. Dù sao hăn cũng đã kết hôn rồi, còn có cả Tĩnh Như và Nhược Sương nữa.

Nhưng Tào Quân thì hăn không thể buông tha được. Phải rút gân lột da của tên kia mới hả giận.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 433: Vong

N

hình thấy sắc mặt của Lâm Vân trở nên trắng bệch, Phương Kinh biết ý mà không quấy nhiễu.

Hồi lâu, Lâm Vân mới thở phào một cái. Trong lòng hẳn rất buồn bực. Hẳn thật không ngờ, nghĩ mọi biện pháp trở về Thiên Hồng, cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Ngoại trừ lửa giận, thì chính là đau thương.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là lời một phía của Phương Kinh, còn trong lòng Thanh Thanh nghĩ như thế nào, Lâm Vân muốn tới đó xem cho ra nhẽ. Lâm Vân ngẩng đầu nhìn bốn người kia:

- Các cậu có ý kiến gì với việc Phương Kinh chính là hoàng tử của Vũ Quốc hay không?

Bốn người này nhìn nhau, rồi một cô gái có mặt hình trái xoan tiến lên phía trước nói:

- Phương đại ca đã cứu chúng tôi rất nhiều lần, hơn nữa chúng tôi đều là người của Vũ Quốc. Cho nên chúng tôi đương nhiên muốn đi theo Phương đại ca rồi.

Lâm Vân thấy ba người đằng sau cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của cô bé, liền nói:

- Tôi cũng là một người Vũ Quốc. Chỉ là tôi một mực sống ở bên ngoài, hôm nay mới quay trở lại. Không ngờ Vũ Quốc lại xảy ra biến cố lớn như

vậy. Hiện tại tôi có một việc cần các cậu hỗ trợ. Không biết các cậu có nguyện ý hay không?

Bản lĩnh quỷ thần khó lường của Lâm Vân, mấy người đã tận mắt nhìn thấy. Bọn họ cũng hoài nghi Lâm Vân có phải hay không là tu sĩ Kết Đan. Hiện tại một người như vậy có việc cần bọn họ hỗ trợ. Bọn họ đương nhiên là đồng ý rồi.

Lâm Vân thấy mấy người không có ý kiến, liền nói thẳng:

- Đã như vậy, thì tôi không khách khí nữa. Tôi có một người bạn tên là Đặng Thư Cần. Các cậu giúp tôi điều tra xem cô ấy đang ở đâu. Còn có, giúp tôi xem Lâm gia còn có ai không, nếu có thì thông báo ngay cho tôi biết.

Nói xong, Lâm Vân lấy một tấm bùa truyền tin:

- Một khi có tin tức, thì dùng tấm bùa này. Dùng thiết bị khác dễ bị nghe lén. Khi cần báo thì chỉ cần vận chuyển chân nguyên vào tấm bùa này là được. Tôi sẽ tới ngay lập tức.

Trên tấm bùa truyền tin đã có một tia thần thức của Lâm Vân. Chỉ cần phóng chân nguyên vào đó, là hẳn liền biết. Dặn dò xong, Lâm Vân lại lấy năm lọ Bồi Nguyên Đan ra:

- Mỗi người cầm một lọ. Chỉ cần uống hết số đan dược trong bình, tu vị của các cậu khẳng định sẽ tăng lên Luyện Khí Kỳ điên phong. Đến lúc đó, nếu như các cậu làm tốt, thì tôi sẽ giúp các cậu Trúc Cơ.

Năm người nhận lấy Bồi Nguyên Đan, sững sờ không biết nói gì. Uống hết số thuốc trong lọ này có thực sự tăng lên Luyện Khí Kỳ điên phong hay không? Đây là thuốc gì vậy?

Còn chưa nghe nói có loại đan dược nào tăng lên cảnh giới như vậy ở đại lục Thiên Hồng. Nói chi là năm lọ. Huống hò hấn còn có thể giúp bọn họ tăng lên Trúc Cơ nếu như hoàn thành nhiệm vụ nữa chứ.

Trúc Cơ, trời ạ, ngay cả đế quốc Minh Việt cũng không có mấy tiền bối Trúc Cơ. Vậy mà người này lại nói nhẹ nhàng như vậy. Năm người đều ngây dại.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Hẳn lý giải tâm tình của bọn họ. Nếu đổi là hấn năm đó, hấn cũng kích động như bọn họ vậy. Một đan dược tăng cảnh giới đúng là thuốc quý khó cầu. Không phải nói Thiên Hồng không có linh thảo để điều chế loại đan dược như vậy. Sự thật là linh thảo ở đại lục Thiên Hồng rất nhiều. Nhưng Luyện Đan Sư đâu có mấy.

- Tiền bối, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Năm người thoát khỏi sự sung sướng cực độ, vội vàng cúi người cảm tạ Lâm Vân.

Sắc mặt của Lâm Vân đã trở lại bình thường, cho dù trong lòng vẫn còn buồn bực. Nhưng hiện tại không phải là lúc nghĩ tới những điều này. Hấn nhìn mấy người nói:

- Đặng Thư Cần là vợ của Từ Vinh, Dược Sư của Vũ Quốc. Chắc các cậu cũng biết Từ Vinh. Tôi đi đây, có tin tức thì lập tức báo cho tôi.

Nói xong, thân hình của Lâm Vân lóe lên rồi biến mất tại chỗ.

Với tốc độ của Phệ Hồn Thương, chỉ đảo mắt cái hấn đã tới Kinh Đô của Vũ Quốc, bây giờ là Kinh Đô của đế quốc Minh Việt.

Trên tường thành nguy nga có treo một cái đầu người đang lắc lư trong gió. Lâm Vân có thể lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt của Thái Thượng Hoàng. Lửa giận trong lòng hấn càng cháy bùng.

Hắn liền lấy đầu của Thái Thượng Hoàng xuống, bỏ vào một cái hộp ngọc, rồi tìm một chỗ sơn cốc yên tĩnh chôn xuống. Sau đó lạy vài cái nói:

- Thái Thượng Hoàng, lúc trước ngài đối với Lâm Vân tôi không tệ. Đối với Lâm gia cũng rất nhân từ. Hôm nay tôi đã trở lại, tôi nhất định sẽ lấy lại Vũ Quốc cho ngài. Cũng báo thù cho những người Vũ Quốc đã chết. Tôi sẽ mang toàn bộ đầu người của hoàng thất Minh Việt Quốc đến đây để bái tế cho ngài.

Lâm Vân nói xong, oán khí xung quanh liền tiêu tán, thậm chí còn có ít mưa bụi rơi xuống, như khóc thay cho cho những người đã khuất.

Một lúc lâu sau, Lâm Vân đứng lên, hùng hăng nhìn hoàng cung của Minh Việt Quốc, nhưng hắn không nhìn thấy tung tích của dì đâu cả. Tuy nhiên Lâm phủ lúc trước đã trở thành nhà của một gia tộc Tu Chân khác.

Lâm Vân không để ý tới điều này. Dì của mình không ở hoàng cung, có lẽ dì ấy đang ở Đô thành của Minh Việt Quốc. Đô thành của Minh Việt Quốc cách Sư thành mười nghìn km. Nhưng đối với Lâm Vân chỉ như trong gang tấc mà thôi.

Mặc dù hiện tại Lâm Vân muốn đi gặp dì nhưng lại không biết dì có nhận ra bộ dáng của hắn hiện tại hay không? Dù sao dung mạo của hắn đã có chút thay đổi.

Đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên Lâm Vân nhìn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Bởi vì hắn nhìn thấy Thanh Thanh và Tào Quân đang đi chậm rãi trên đường cái của Sư thành. Khuôn mặt của Thanh Thanh vẫn mộc mạc mà xinh đẹp như hoa Bách Hợp. Thậm chí còn mang theo vẻ mỉm cười, có vẻ như rất bình tĩnh. Đằng sau nàng là một đám hộ vệ và tỳ nữ. Những người đi đường đều tránh sang một bên, vì e sợ quyền thế của Tào Quân.

Phốc một tiếng, Lâm Vân lại phun ra một ngụm tiên huyết. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực. Đường đường một tu sĩ bốn sao màu bạc, lại bị kích thích đơn giản như vậy.

Ở phía xa xa, Thanh Thanh đang đi đường, bỗng nhiên nàng cảm thấy cái gì đó, liền dừng bước, rồi quay đầu nhìn xung quanh.

- Chuyện gì vậy Thanh Thanh?

Tào Quân thấy cử chỉ khác lạ của Thanh Thanh, liền vội vàng hỏi.

- Không có gì. Chúng ta đi tiếp thôi.

Thanh Thanh nhún nhún cười, giống như trăm hoa đua nở vậy. Tào Quân sững sờ trong chốc lát, mới nhớ là đi theo. Nhưng trong lòng lại âm thầm tán thưởng vẻ đẹp của Thanh Thanh, càng thêm đặc ý với âm mưu của y năm đó. Bằng không một cô gái như vậy, sao có phần cho y?

Hồi lâu, Lâm Vân mới thở dài, nhổ một ngụm máu tụ trong người ra. Cho dù lúc ở nhà Chu Tử Tài, hắn đã lĩnh ngộ ra được chữ “Vong”, nhưng cái vong chân chính sao mà khó.

Quên không được, nhưng tại sao lại muốn quên? Lâm Vân nhíu mày, cái gì là quên? Chẳng lẽ hắn phải quên cừu hận với Tào Quân sao? Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Cho dù có buông tha việc tu đạo, hắn cũng phải bầm thây tên Tào Quân kia thành vạn đoạn.

Vong không phải là quên mất. Quên là sự thăng hoa của cái gì đó. Lâm Vân như ngộ ra, nhưng lại không thể miêu tả thành lời được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 434: Hoa Hồng Liên

T

uy nhiên, Lâm Vân vẫn thở phào một hơi. Hắn biết một khi mình hiểu ra đạo lý kia, tâm cảnh của hắn sẽ tăng lên.

Lâm Vân hít một hơi bình phục tâm tình rồi thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Núi Tầm Mi.

Một trong sáu ngọn núi lớn gần biên giới của Vũ Quốc. Nơi đây có thảm thực vật rất phong phú, linh thảo cũng nhiều vô số kể. Tuy không có nhiều linh thảo thượng đẳng, nhưng khá đầy đủ chủng loại. Rất nhiều học viên của học viện y dược Vũ Quốc đều tới nơi này để nghiên cứu linh thảo, đúc kết kinh nghiệm.

Đây chính là nơi Lâm Vân tìm được cây Hồng Liên và quen với Thanh Thanh. Cho dù nơi này chỉ gợi lại sự đau xót, nhưng cũng là nơi để lại nhiều kỷ niệm nhất.

Còn ba ngày nữa là tới đầu tháng sau. Lâm Vân quyết định ngày mai sẽ giết Tào Quân, đồng thời biến đế quốc Minh Việt trở thành lịch sử. Còn việc Thanh Thanh nghĩ như thế nào, Lâm Vân không quan tâm, cũng không muốn nhìn thấy nàng.

Hôm nay hắn tới núi Tầm Mi này là để ôn lại chuyện cũ. Mặc dù có những thứ không thể nhất thời quên hết, nhưng Lâm Vân là người cầm được thì cũng buông được. Nên đau thương thì vẫn đau thương, đau thương xong thì phủ đầy bụi lên đó.

Hắn muốn đi tới những chỗ cũ của hai người, coi như là một lần hoài niệm cuối cùng. Qua hôm nay, Lâm Vân sẽ không còn quen với một người tên Thanh Thanh nữa.

Ở núi Tầm Mi, cỏ mọc rất nhiều. Đường nhỏ năm đó đã không còn. Chứng tỏ đã lâu rồi không còn học viên nào tới đây để nghiên cứu. Không biết có phải là do đế quốc Minh Việt phá bỏ học viện y học, hay là những học viên kia không còn tâm tư để đi nghiên cứu.

Một mình một người bước chậm trên núi Tầm Mi, trong lòng Lâm Vân có một sự đau xót vô ngần. Thậm chí hắn không biết lúc trước tìm được cây Hồng Liên là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Nếu đổi là hắn hiện tại, hắn sẽ không hái cây Hồng Liên kia, cũng không quen với Thanh Thanh. Những cơn gió từ khe núi thổi qua người Lâm Vân, với tu vị cao như hắn cũng có cảm thấy hơi lạnh.

Bình phục tâm tình, Lâm Vân bay về phía chỗ hắn tìm được cây Hồng Liên. Nơi này khá là vắng vẻ. Nếu lúc đó hắn không đi theo sau Thanh Thanh, thì đã không phát hiện ra nơi này rồi.

Chỉ là Hồng Liên đã không thấy, chỗ đó vẫn thế mà thôi.

Thân hình của Lâm Vân vừa xuất hiện ở nơi sinh trưởng Hồng Liên, thì hắn bỗng nhiên ngậy người. Một cây Hồng Liên rục rở vô cùng mọc ở đó. Thậm chí còn có một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ nó.

Lại là một cây Hồng Liên? Hai cây Hồng Liên cùng mọc một chỗ thật là một điều hy hữu. Bởi vì Hồng Liên chỉ sống được một năm. Nếu trong năm đó mà nó không bị hái, thì năm thứ hai chỗ đó không nhất định mọc ra Hồng Liên. Nếu năm thứ hai không mọc, thì năm thứ ba, thứ tư càng không mọc Hồng Liên.

Nhưng cách nhiều năm như vậy, cùng một chỗ rõ ràng lại có một cây Hồng Liên, lại còn phát triển mạnh khỏe như vậy nữa chứ. Lâm Vân rất là mê hoặc.

Lúc trước, nếu không có Hồng Liên, hắc và Thanh Thanh sẽ không quen nhau. Hai người cùng lắm chỉ như hai người bạn mà thôi. Chính xác là hai người chỉ là bạn học cùng học viện.

Lâm Vân ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve Hồng Liên. Một cảm giác vừa quen thuộc vừa ấm áp khiến suy nghĩ của hắc bay tới rất xa.

Thanh Thanh ngã lăn ra đất, sắc mặt hơi xanh, rõ ràng là hiện tượng trúng độc. Lâm Vân vừa mới hái Hồng Liên bỏ vào ba lô, thì phát hiện Thanh Thanh ngã xuống một chỗ cách đây không xa.

Không chỉ Lâm Vân nhìn thấy, cũng có rất nhiều người nhìn thấy Thanh Thanh bị ngã. Chỉ một lúc sau, các bạn học đã đứng xung quanh Thanh Thanh.

Lâm Vân đương nhiên cũng không ngoại lệ. Thanh Thanh là người mà hắc thầm mến, thấy nàng như vậy, hắc rất khẩn trương.

- Thanh Thanh đã bị trúng độc rồi. Mọi người xem, cậu ấy cầm thuốc gì trong tay kia.

Một nữ học viên mặt tròn đỡ Thanh Thanh dậy rồi nói. Lâm Vân vẫn còn nhớ tên cô gái mặt tròn đó, tên của cô ta là Nhiễm Tú.

- Vậy làm sao bây giờ? Thầy giáo không có ở đây, mà xem tình huống của Thanh Thanh, có vẻ như cậu ấy trúng độc rất nặng.

Một nam học viên tên Vũ Khai nói.

- Mình nhận ra cây thảo dược trong tay của cậu ấy rồi. Nó là hoa Hắc Giáo, rất là độc. Nếu trong vòng hai tiếng mà không có thuốc giải độc thì cậu ấy sẽ ngừng hô hấp.

Một học viên nói.

Nhiễm Tú nghe vậy, cũng đã nhận ra:

- Đúng là hoa Hắc Giáo. Sao Thanh Thanh lại ăn loại hoa này nhỉ? Cho dù nhất thời không thể nhận ra, nhưng nhìn vẻ quý dị của bông hoa, cậu ấy phải nghi ngờ chứ. Vậy mà cậu ấy lại dám ăn. Đúng rồi, ai có hoa Hồng Liên không. Hoa Hồng Liên chính là thuốc giải.

Nhiễm Tú nhớ tới tác dụng của hoa Hồng Liên, liền hỏi.

Các học viên ở đây đều nhìn nhau. Cho dù Hồng Liên không phải là dược liệu cao cấp gì, nhưng cũng phải là dược liệu bình thường. Giá của một cây Hồng Liên có thể đủ cho một gia đình bình thường sinh sống trong một năm.

Cho nên đối với học viên của học viện mà nói, hoa Hồng Liên rất quý. Một thứ quý như vậy, làm sao có ở núi Tầm Mi được? Huống hồ nếu có người kiếm được, thì chưa chắc họ chịu lấy ra để cứu người.

Lâm Vân chính đang lo lắng. Khi nghe thấy Thanh Thanh bị trúng độc của hoa Hắc Giáo, hẳn cũng nhớ ra Hồng Liên có thể giải độc.

Vừa mới hái được một cây Hồng Liên, Lâm Vân đương nhiên sẽ không keo kiệt. Không chỉ nói Lâm gia của hắn coi như là một gia tộc Tu Chân nho nhỏ. Giá trị của một cây Hồng Liên không tính là gì với hắn. Cho dù gia cảnh của hắn có nghèo đi chăng nữa, hắn cũng không vì cây Hồng Liên mà để cho Thanh Thanh chết.

Nên hẳn liền lấy cây Hồng Liên trong ba lô ra. Mọi người thấy Lâm Vân rõ ràng có một cây Hồng Liên, đều sửng sờ. Điều này thật là trùng hợp, ở một ngọn núi như Tầm Mi cũng có thể đào được một cây thuốc quý giá như vậy.

Nhiệm Tú nhận lấy cây Hồng Liên, rửa sạch rồi đút cho Thanh Thanh ăn. Hồng Liên quả nhiên không hổ danh là thánh dược giải độc. Chỉ một lúc sau Thanh Thanh đã khôi phục bình thường. Lúc này mọi người mới thở phào một hơi.

Cũng chính là lần đó, Thanh Thanh thường xuyên hẹn hò với Lâm Vân. Mọi người thấy hai người quấn quýt thì cũng cảm thấy bình thường. Dù sao Lâm Vân cũng đã cứu Thanh Thanh một mạng.

Rất nhiều học viên thầm yêu trộm nhớ Thanh Thanh, dù rất hâm mộ và ghen ghét vận khí của Lâm Vân, nhưng cũng âm thầm may mắn vì Lâm Vân cứu được Thanh Thanh. Nếu không thì Thanh Thanh đâu còn sống được tới tận bây giờ.

Lâm Vân thanh tĩnh từ trong hoài niệm. Lại vuốt ve cây Hồng Liên kia. Đây không phải là cây Hồng Liên mà hẳn đã cứu Thanh Thanh năm đó. Nhưng cây Hồng Liên này vẫn tạo cho hắn một cảm giác ấm áp và quen thuộc.

Hồng Liên, Thanh Thanh, những chuyện năm đó.

Quên mất hiện tại, quá khứ còn đây.

Quên mất quá khứ, hiện tại vẫn tiếp diễn.

Quên, nhưng nó vẫn luôn tồn tại.

Quên chính là vĩnh tồn.

Có những chuyện, không cách nào quên mất. Có những người, đã quên mất, nhưng hoa Hồng Liên vẫn tồn tại như cũ.

Oanh một tiếng, trong đầu Lâm Vân như có cái gì nổ vang. Hắn đã có một sự nhận thức mới về chữ Vong. Hắn rốt cuộc đã hiểu ra vì sao quên mất lại là vĩnh tồn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 435: Cừu Hận

T

âm cảnh không ngừng thăng lên, kéo tới tận cùng liền tạo thành một vòng ánh sáng nhàn nhạt bao quanh tâm trí của Lâm Vân. Vòng sáng đó từ từ lan rộng rồi bao phủ cả người hắn.

Tinh Diễm tự động nghịch chuyển trong kinh mạch của Lâm Vân. Tám ngôi sao nhỏ màu xanh không ngừng ép lại, bay xung quanh ba viên kim tinh trong Tử Phủ. Một vòng, hai vòng...

Có mấy chú chim bay qua chỗ của Lâm Vân, lập tức bị vòng ánh sáng đẩy bay ra xa. Nhưng Lâm Vân hồn nhiên chưa phát giác. Hắn đang đắm chìm trong tu vị và tâm cảnh cùng lúc tăng lên.

Linh khí của núi Tầm Mi chậm rãi tụ lại trên người của Lâm Vân. Linh khí từ vài km xung quanh, tới mười km, tới một trăm km, rồi mấy ngàn km, đều chậm rãi tụ lại. Chậm rãi tạo thành một cơn lốc khổng lồ.

Lâm Vân thì đứng ở giữa, vẫn bất động như núi. Đây đã là ngày thứ ba từ lúc hắn lĩnh ngộ ra rồi.

Sư thành của đế quốc Minh Việt.

Hôm nay cả Sư thành đều rất náo nhiệt. Bởi vì, An Nhạc Đại tướng quân, người có quyền lực cao nhất của Sư thành, Tào Quân tổ chức hôn lễ. Mà vị hôn thê của y chính là đệ nhất mỹ nữ của Sư thành, đồng thời là được sư cao cấp Thanh Thanh.

Đây thực sự là một đôi trai tài gái sắc. Không nói An Nhạc Đại tướng quân là đại công thần của đế quốc Minh Việt, còn nghe nói An Nhạc Đại tướng quân sắp được phong làm An Nhạc Vương.

Dù rất nhiều người thầm khinh bỉ Tào Quân là kẻ bán nước cầu vinh. Nhưng cũng có rất nhiều người hâm mộ Thanh gia. Dù sao một khi được gả cho phủ đại tướng quân, thì Thanh Thanh chính là Vương Phi. Mà Thanh gia cũng nhờ thế mà có tương lai sáng lạn.

Thanh phủ cũng tràn ngập trong không khí vui mừng. Thanh Thanh thì ngồi yên trong phòng, mấy chuyên gia trang điểm đang giúp nàng chuẩn bị. Mặc bộ quần áo cô dâu màu đỏ, Thanh Thanh càng thêm xinh đẹp tuyệt trần. Vài bạn gái của Thanh Thanh đều không ngừng trêu ngoạ nàng, cũng rất hâm mộ vận khí của Thanh Thanh.

Tuy cũng có vài người không thích Thanh Thanh gả cho một tên tướng quân bán rẻ Vũ Quốc, nhưng bọn họ chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi. Một khi nói ra, không những tính mệnh khó bảo toàn, còn liên lụy tới cả gia tộc nữa.

Tào phủ của An Nhạc Đại tướng quân không ngừng có khách khứa tới chúc mừng. Một người nô bộc đứng ở cửa ra vào để tiếp khách, nhận lấy những món quà mà khách đưa tới. Nếu là người quen, thì có thể nhận ra người nô bộc này chính là Hoàng đế của Vũ Quốc. Tuy nhiên ông ta đã bị đày đọa thành một tên nô bộc trông cửa.

- Hoàng thái tử tới.

Một tiếng kêu từ ngoài cửa vang lên. Mọi người quay đầu nhìn thấy một chiếc phi hành khí cao cấp dừng ở cửa ra vào. Trên chiếc phi hành khí có hình biểu tượng của Hoàng thái tử của đế quốc Minh Việt.

Hoàng thái tử của đế quốc Minh Việt đích thân tới, càng khiến phủ đại tướng quân An Nhạc thêm náo nhiệt. Vì lôi kéo Tào Quân, nên Hoàng thái tử có vẻ rất bình dị, dễ gần.

Tuy nhiên khi y vừa nhìn thấy Thanh Thanh, y liền ngây ngẩn cả người, không ngờ lại có một cô gái xinh đẹp thanh tú như vậy. Nếu như là ngày hôm qua, y nhất định sẽ tận lực cướp Thanh Thanh đi. Nhưng hiện tại đang ở trong phủ Tào Quân, nên không có cách nào khác.

Hai mắt của y nhìn chăm chăm vào Thanh Thanh biến mất ở nội viện, rất không cam lòng. Y là Hoàng thái tử, vậy mà trong đám Tần phi không có một ai có thể so sánh với Thanh Thanh. Điều này khiến tâm tình của y rất thất lạc.

Cho nên y không muốn buông tha Thanh Thanh, liền cáo từ Tào Quân trở về sớm, để tìm mưu sĩ thương lượng đối sách. Y muốn tốt nhất là đêm nay có thể bắt được Thanh Thanh trong tay. Nếu không đợi ngày mai thì cho dù đoạt được, cũng lưu lại tiếc nuối.

Dù Hoàng thái tử rời đi sớm nhưng phủ đại tướng quân vẫn rất tưng bừng. Một mực tiệc tùng tới tận đêm, đến khi khách khứa lần lượt rời đi, Tào Quân mới say khướt đi tới động phòng. Trong lòng y cao hứng phi thường. Mấy năm theo đuổi, rốt cuộc đến hôm nay đã hoàn thành tâm nguyện.

Thanh Thanh ngồi ở trong căn phòng dán đầy chữ Hỷ màu đỏ. Dù đã tháo bỏ trang điểm, nhưng nàng vẫn kiều diễm như vậy.

Thấy Tào Quân đi vào, Thanh Thanh mỉm cười, lập tức đứng lên nói:

- Tướng quân đã trở lại.

- Ha ha, Thanh muội, sau này nàng phải gọi ta là phu quân mới đúng. Xuân tiêu một khắc, đáng giá ngàn vàng, chúng ta...

Tào Quân vừa nói vừa lão đảo đi tới phía Thanh Thanh.

Thanh Thanh cẩn thận vịn cánh tay của Tào Quân:

- Anh uống hơi nhiều rồi, nghỉ ngơi trước đi, để em lấy nước nóng...

- Không cần đâu, cứ như vậy cũng được...

Tào Quân vội vàng khoát tay.

- Vậy thì theo lời tướng quân.

Thanh Thanh nói xong, nhẹ nhàng cởi áo ngoài cho Tào Quân.

- Thanh muội...Không phải anh nói muốn gọi anh là phu quân sao? Sao em...A...Thanh Thanh cô...

Tào Quân che lại phần thắt lưng chảy đầy máu.

Thanh Thanh hơi sửng sốt, nàng tính toán rất nhiều, nhưng vẫn không ngờ Tào Quân còn mặc áo giáp ở bên trong khi vào động phòng.

Nhìn dao nhọn trong tay của Thanh Thanh, Tào Quân liền tỉnh rượu. Y biết nếu không phải mình mặc áo giáp, thì cú đâm kia đã lấy mạng mình rồi.

Vì một dao này, Thanh Thanh đã tính toán vài năm. Nhưng nàng vẫn không tính đến sự cẩn thận của Tào Quân. Trong lòng nàng liền trầm xuống, nàng biết đã không còn cơ hội nữa rồi.

Nhưng ngoài ý muốn, Tào Quân không kêu to gọi người ngoài, mà chỉ tỉnh táo nhìn Thanh Thanh hỏi:

- Tại sao? Tôi yêu cô như vậy, cô muốn gì tôi cũng đáp ứng, vì sao cô lại đối xử với tôi như thế? Lẽ nào bởi vì tôi làm tướng quân của đế quốc Minh Việt? Tình cảm của tôi đối với cô, ông trời có thể chứng giám. Nói cho tôi biết vì sao chứ?

Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng:

- Tào Quân, người là một tên gian tặc, hại chết phu quân của ta, tưởng ta không biết sao? Ta mất năm năm điều tra, thậm chí còn xét nghiệm qua bình rượu năm đó của Từ Vinh. Người cấu kết với người của Minh Việt Quốc, hạ độc giết chết Lâm Vân. Hôm nay ta muốn vì phu quân báo thù.

- Ta biết người là được sư, ta không thể hạ độc được người. Ta cũng biết người sợ nhiều người ám sát, nên không ngừng để hộ vệ đi theo bên cạnh, nên ta không ám sát được người. Ta chỉ có thể chờ tới một ngày ông trời cho ta một cơ hội. Không ngờ tên gian tặc người lại sợ chết như vậy. Ngay cả vào động phòng cũng mặc áo giáp. Ta hận không thể tự tay đâm chết người.

Thanh Thanh nói xong, thở dài một tiếng. Nàng rất không cam lòng. Vì một nhát đâm kia, nàng đã ẩn núp vài năm, còn phải tươi cười giả tạo, không ngờ cuối cùng vẫn bị thất bại.

Trong mắt Tào Quân hiện lên vẻ thất vọng và không cam lòng, thậm chí có một ít cô đơn:

- Thanh Thanh, không nói chuyện năm đó, tôi yêu cô là thật tâm. Cho tới bây giờ, tôi chưa làm gì chuyện gì trái ý cô. Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, tôi còn không bằng một tên Lâm Vân đã chết sao? Hẳn có gì tốt

chứ? Năm đó hẳn chỉ trùng hợp tìm được một cây Hồng Liên mà thôi. Lẽ nào cũng vì hẳn, mà cô không muốn gọi tôi một tiếng phu quân?

- Hơn nữa, cô có nghĩ tới một khi cô làm như vậy, Thanh gia của cô sẽ nhận hậu quả như thế nào chưa? Nó sẽ liên lụy tới cừu tộc. Hiện tại tôi chỉ cần kêu lên một tiếng, Thanh gia của cô lập tức biến mất khỏi Thiên Hồng. Cô suy nghĩ kỹ lại đi, nếu cô tự sát, Thanh gia vẫn nhận hậu quả như vậy.

Tào Quân nhìn thấy Thanh Thanh để con dao trước cổ, liền lạnh lùng nói. Không ngờ mình đối xử với cô ta như vậy, mấy năm qua Thanh Thanh cũng

thay đổi thái độ, khiến mình tưởng cô ta đã tiếp nhận mình. Không ngờ thiếu chút nữa bị cô ta ám sát

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 436: Gặp Lại

H

iện tại Thanh Thanh chỉ thấy hối hận vô cùng. Nàng hối hận không phải vì ám sát Tào Quân, mà vì nàng chọn thời cơ không thích hợp. Nếu như đợi Tào Quân cởi bỏ hết quần áo, rồi đâm y. Thì có Tào Quân làm sao thoát khỏi số chết.

Không phải là nàng không nghĩ tới hậu quả. Theo tính toán của nàng, sau khi giết chết Tào Quân, nàng sẽ tự sát. Khiến người ngoài tưởng rằng hai người bị sát hại. Như vậy thì Thanh gia sẽ an toàn.

Nhưng nêu đã cởi sạch quần áo của Tào Quân, quần áo trên người nàng cũng không thể giữ được. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng đâm y sớm. Nàng không muốn bị Tào Quân chiếm tiện nghi. Thân thể của nàng, dù chết cũng thuộc về Lâm Vân.

Thấy Thanh Thanh im lặng không nói, trong lòng Tào Quân đã biết Thanh Thanh nghĩ gì:

- Nếu em hồi tâm chuyển ý, anh sẽ không quan tâm tới chuyện vừa rồi. Chẳng qua nếu như em khư khư cố chấp, anh sẽ cưỡng bức em. Hơn nữa người nhà của em cũng không chạy thoát.

Trong suy nghĩ của Tào Quân, chỉ cần y và Thanh Thanh có quan hệ thể xác, thì Thanh Thanh sẽ không còn nhớ thương nam nhân khác nữa. Thực ra nữ nhân rất đơn giản, chỉ cần lần đầu tiên cho một người nam nhân. Người nam nhân đó sẽ trở thành người nam nhân cả đời của cô ta.

Thanh Thanh biết Tào Quân nói đúng sự thật. Nàng không có cách nào phản kháng, cũng không có năng lực để phản kháng.

Nếu không vì sợ liên lụy tới gia tộc, thì nàng đã vung dao tự sát rồi. Nhưng nàng biết không thể làm như vậy. Một khi làm như vậy, Thanh gia của nàng sẽ biến mất khỏi Thiên Hồng.

- Gọi người là phu quân? Phi, phu quân của ta chỉ có một mình Lâm Vân mà thôi. Đồng ý yêu cầu của người không có vấn đề gì, nhưng hiện tại ta muốn đi tới một nơi. Người không thể ngăn cản ta. Chờ ta trở lại, ta sẽ xem xét sau. Bằng không cho dù ta có chết, cũng không để người động vào.

Nói xong, lại dí con dao tới gần cổ hơn. Nàng biết thực lực giữa hai người kém xa, chỉ có tự sát mới có thể uy hiếp được Tào Quân.

- Cô muốn đi đâu?

Miệng vết thương ở thắt lưng không lớn, hiện tại đã ngừng chảy máu. Nghe Thanh Thanh nói vậy, Tào Quân lạnh lùng hỏi.

- Ta đi nơi nào, là chuyện của ta. Ta sẽ không để gia tộc liên lụy vào trong đó.

Thanh Thanh cũng lạnh lùng nói, nhưng không có ý bỏ con dao. Cổ của nàng đã có một vết máu tươi.

- Tốt, tôi đồng ý. Chỉ hy vọng sau khi cô trở lại, cô lập tức thực hiện lời hứa của mình.

Tình yêu của Tào Quân với Thanh Thanh đã trở thành khắc cốt ghi tâm. Nhìn thấy cổ Thanh Thanh chảy máu, y biết nếu mình không đồng ý, cô ta sẽ tự sát.

Hắn biết rất rõ Thanh Thanh là người ngoài mềm trong cứng. Đợi lát nữa Thanh Thanh đi ra ngoài thì đi theo nàng. Y không tin Thanh Thanh có thể bỏ chạy.

Thanh Thanh thấy Tào Quân đã đồng ý yêu cầu của mình, thì không nói thêm gì nữa. Nàng biết cả đời này của mình đã không thể thoát khỏi bàn tay của Tào Quân. Nàng chỉ muốn chết đi mà thôi, nhưng nàng lại không thể chết. Mấy trăm nhân mạng của Thanh gia đều đang nằm trong tay của Tào Quân.

Nàng hối hận vì lần đó không chết theo Lâm Vân. Không ngờ thù còn không được báo, cả đời còn lại phải rơi vào tay kẻ thù.

Vài ngày trước, lúc đi đường, có một khoảnh khắc nàng cảm nhận được khí tức của Lâm Vân. Thậm chí cảm thấy Lâm Vân đã ở rất gần nàng. Tuy nhiên, đó chỉ là một khoảnh khắc mà thôi. Chắc là do ảo giác.

Hơn mười phút sau, Thanh Thanh đã ngồi trên một phi hành khí nhỏ rồi rời khỏi Tào phủ. Tào Quân dẫn theo vài tên hộ vệ không do dự đi theo phía sau. Dù đồng ý yêu cầu của Thanh Thanh, nhưng y không muốn Thanh Thanh thoát khỏi tầm mắt của mình.

Ở phía sau Tào Quân cũng có mấy phi hành khí theo dõi. Đây là nhóm người mà Hoàng thái tử Dĩ Cung phái tới. Bọn vốn định thừa dịp Tào Quân say mèn trên giường, đánh ngất xui Tào Quân rồi bắt cóc Thanh Thanh. Nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cuối cùng là Tào Quân dẫn theo rất nhiều thị vệ đi ra ngoài. Cho nên bọn họ đành phải đi theo đằng sau Tào Quân, tùy thời ra tay.

“Là khí tức gì vậy?”

Việc Lâm Vân hấp thu linh khí đã khiến cho những cường giả của đại lục Thiên Hồng chú ý.

“Là linh vật xuất thế hay là cơ duyên xuất hiện?”

Vài thân ảnh bay về núi Tầm Mi của đế quốc Minh Việt.

Thanh Thanh biết Tào Quân đi theo mình, nhưng nàng lại không cách nào ngăn cản. Nàng biết hiện tại mình không là gì với Tào Quân. Y chỉ cần thối nhẹ một cái là cả Thanh gia đều tan thành mây khói.

Lúc Thanh Thanh tới chỗ mình trồng Hồng Liên núi Tầm Mi, thì thấy một cột xoáy lốc đầy máu sắc xuất hiện ở đó. Ở giữa là một bóng người.

Mà lốc xoáy này dần dần nhạt bớt, bóng người cũng từ từ rõ ràng.

Thanh Thanh như bị sét đánh. Bóng người dù mơ hồ, nhưng khí tức thân quen của Lâm Vân, nàng vẫn nhận ra. Người này chắc chắn là Lâm Vân rồi. Lẽ nào đó là linh hồn của anh ấy? Hay là mình đang nằm mơ?

Nàng không dám tin đây là thật. Lâm Vân đã trở lại, nhất định là Lâm Vân đã trở lại. Chỗ này ngoại trừ nàng và Lâm Vân biết ra, còn ai biết nữa đâu?

Thanh Thanh đã rơi lệ đầy mặt. Nàng không dám đi tới. Nàng sợ một khi đi tới thì phát hiện đây chỉ là một giấc mộng. Sau đó thì tỉnh.

Nàng chỉ có thể thần thờ, si ngốc nhìn Lâm Vân trong vòng hào quang. Nhìn thân ảnh dần dần rõ ràng kia.

Rắc một tiếng, vòng tròn ánh sáng xung quanh Lâm Vân đã biến mất vô tung vô ảnh. Bốn viên Kim Tinh trong Tử Phủ sáng chực như bốn ngôi sao trên trời.

Lâm Vân cười ha hả. Vươn người đứng dậy, rồi ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng. Sự buồn bực trong lòng đã biến mất vô ảnh vô tung. Lực lượng cường đại dẫn tới sự tin tưởng tuyệt đối.

Hắn có thể khẳng định nếu gặp lại tên tu sĩ Đại Thừa kia, hắn có thể chắc chắn lấy mạng nhỏ của y.

Tiếng thét dài quanh quẩn trong không trung. Nhưng Lâm Vân lập tức sững sờ, nhìn Thanh Thanh ở phía xa xa.

Sao nàng ấy lại tới đây? Cổ của nàng ấy bị sao vậy? Là ai? Là ai đã gây thương tích cho nàng ấy?

- Thanh Thanh...

Lâm Vân không ngờ lại thấy Thanh Thanh ở đây, còn mặc bộ áo cưới màu đỏ. Khi hắn đã quyết định quên nàng, thì nàng lại xuất hiện ở trước mặt hắn. Khi hắn cho rằng sẽ không còn đau thương vì nàng nữa, thì vết máu trên cổ lại khiến lửa giận trong lòng hắn bùng cháy.

Là kẻ nào dám gây thương tổn cho Thanh Thanh? Tâm trạng bình thản, bởi sự xuất hiện của Thanh Thanh mà gợn sóng.

- Lâm Vân...Đúng là anh rồi...

Thanh Thanh thấy Lâm Vân tức giận vì vết thương của mình, trong lòng cực kỳ rung động, không còn hoài nghi nữa. Anh ấy đúng là Lâm Vân rồi. Đó là một cảm giác sâu tới tận linh hồn. Cho dù khuôn mặt của Lâm Vân đã khác trước, nhưng anh ấy chính là Lâm Vân trong lòng của nàng.

Vì ám sát Tào Quân thất bại, nên Thanh Thanh rất muốn trước khi rơi vào sự giam cầm của y, được nhìn lại bông hoa Hồng Liên mà nàng trồng.

Nàng không ngờ là được gặp lại Lâm Vân ở đây. Anh ấy đang canh giữ bên cạnh cây Hồng Liên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 437: Lăn Lượt Kéo Tới

L

âm Vân chưa chết. Thanh Thanh không áp chế được sự kinh hãi và kích động, liền chạy tới lao vào lòng của Lâm Vân. Lâm Vân sững sờ ôm lấy Thanh Thanh. Nhìn bộ áo cưới màu đỏ thắm của nàng, là biết hôm nay là ngày thành hôn của nàng ấy. Vì sao nàng ấy lại chạy tới núi Tầm Mi làm gì?

Tuy nhiên nhìn vết thương trên cổ Thanh Thanh. Lại cảm nhận được sự tuyệt vọng, cô độc, và kinh hãi khi được gặp lại mình, Lâm Vân đã hiểu ra điều gì đó. Hắn thấp giọng nói:

- Anh đã trở về. Mọi chuyện ổn rồi.

Thanh Thanh không còn khí lực để nói chuyện, chỉ ôm chặt lấy Lâm Vân. Giống như nàng sợ một khi buông lỏng tay, Lâm Vân sẽ biến mất vậy.

Thấy Thanh Thanh bị kinh hãi thành như vậy Lâm Vân khó mà át chế lửa giận, hừ lạnh nói:

- Đã tới thì xuất hiện đi.

Sắc mặt của Tào Quân rất là khó coi. Y thật không ngờ Lâm Vân vẫn còn sống. Điều này sao có thể? Lúc đó y đã nhìn thấy tận mắt Lâm Vân biến mất. Vậy mà hôm nay vẫn nhìn thấy hắn sống sót, mà còn sống rất tốt nữa. Dù y cảm thấy Lâm Vân đã thay đổi, nhưng Tào Quân biết với tính cách của Thanh Thanh, nếu như không nắm chắc một trăm phần trăm, thì sẽ không lao vào lòng của người này.

Nhìn thấy Tào Quân dẫn theo mười mấy tên hộ vệ đi ra, ánh mắt của Lâm Vân cực kỳ lãnh lẽo. Hắn vốn tính toán giết Tào Quân từ hai hôm trước.

Nhưng lại không ngờ vì tu vị đột phá đã làm trễ nãi thời gian. Khi tỉnh lại thì lại thấy chuyện như vậy.

- Ta không thể không nói mạng của người thật lớn. Tuy nhiên, cho dù như vậy, người đừng hòng sống thêm lần nữa. Bỏ Thanh Thanh ra, ta cho người toàn thân.

Tuy hơi bất ngờ vì Lâm Vân vẫn còn sống, nhưng y không hề sợ hãi.

Những hộ vệ bên cạnh y, thấp nhất cũng là Luyện Khí Kỳ đại viên mãn, cao nhất là hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Mà tu vị lúc trước của Lâm Vân chỉ tương đương với Trúc Cơ trung kỳ mà thôi.

Bên y có bốn tu sĩ Trúc Cơ, ngay cả y cũng là Luyện Khí Kỳ tầng mười một. Với thực lực như vậy, đối phó với Lâm Vân là quá dễ dàng.

Lâm Vân không nhìn Tào Quân, cũng không trả lời y. Nói chuyện với hạng người này chỉ tốn nước miếng mà thôi. Lâm Vân nhìn về một hướng rồi nói:

- Còn không đi ra, phải để ta mời sao? Trong vòng ba giây mà không đi ra, thì không cần phải ra nữa.

Lâm Vân vừa nói xong, thì có bảy tám tên võ sĩ xuất hiện:

- Đàm thị vệ, sao ông lại ở đây?

Tào Quân lắp bắp kinh hãi. Đàm thị vệ chính là đại tướng đứng đầu, cũng là thủ hạ của Thái tử. Công pháp mà gã tu luyện là Thiên Đẳng Công, không thuộc phạm trù của Luyện Khí.

Ở đại lục Thiên Hồng, ngoại trừ người Tu Chân ra, còn có Tu Vật. Những người như Lâm Vân Tu Tinh, và Đàm thị vệ cực kỳ hiếm thấy. Nhưng một

khi bọn họ tu luyện thành công, thì thực lực còn cao hơn các tu sĩ khác vài bậc.

Mà tên Đàm thị vệ này đã tu luyện tới một trình độ rất cao. Cho dù bốn tu sĩ Trúc Cơ bên cạnh Tào Quân, cũng chưa chắc là đối thủ của gã. Một khi Đàm thị vệ tu luyện tới tầng cuối cùng của Thiên Đẳng Công, thì ngay cả tu sĩ Kết Đan cũng không làm gì được.

- Tào tướng quân, tôi và thủ hạ đang tuần tra ở gần đây. Thì thấy bên này có người liền đi tới kiểm tra.

Đàm thị vệ nói, không biểu hiện ra vẻ khác lạ nào. Sau khi chào hỏi Tào Quân xong, thì đứng một bên, lạnh lùng nhìn Lâm Vân.

Trong lòng Tào Quân đã trầm xuống. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Mình vừa tới núi Tầm Mi, gã đã xuất hiện, thậm chí còn trốn một bên. Tào Quân không tin đó là do vô tình.

Lẽ nào tên Đàm Tường này còn có việc khác? Sắc mặt của Tào Quân trở nên âm trầm. Nếu có việc gì, thì chắc chắn có liên quan tới Thái tử. Chẳng lẽ Thái tử đang giám thị mình?

Lại nghĩ tới tính cách háo sắc và bất chấp hậu quả của Thái Tử, Tào Quân liền đoán ra được Thái Tử vừa ý Thanh Thanh. Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tào Quân càng thêm khó coi.

- Ha ha, thật không ngờ ở đây lại náo nhiệt như vậy. Lão phu tưởng chỉ có một mình mình tới?

Một giọng nói vang lên từ xa, đảo mắt đã xuất hiện trước mặt.

Tào Quân nghe thanh âm này càng là sửng sốt. Ở đây vừa xảy ra chuyện gì à? Y có chút hoài nghi với dự đoán ban đầu của mình.

Đàm Tường cũng sững sờ. Vừa này gã tránh ở bên ngoài để chuẩn bị đối phó với Tào Quân. Nhưng thật không ngờ ở đây đã xảy ra chuyện gì đó. Gã và Tào Quân tới muộn nên không thấy việc xảy ra.

- Tiền bối Kết Đan?

Người này vừa hạ xuống, khí thế mãnh liệt của ông ta đã khiến Tào Quân và Đàm Tường chấn động. Thật không ngờ tiền bối Kết Đan lại tới đây. Phải biết rằng, cả đế quốc Minh Việt chỉ có một tiền bối Kết Đan mà thôi. Người đó còn được cung phụng như thần vậy.

Một cao nhân như vậy tới chỗ thâm sơn cùng cốc như núi Tầm Mi này làm gì?

- Ha ha, Tiểu lão nhân, lão tới nhanh thật đó. Cái mũi của lão đúng là thánh như chó. Không thể không bội phục.

Trong hư không xuất hiện thêm một đạo sĩ trung niên ăn mặc lôi thôi.

Tào Quân và Đàm Tường sững sờ. Dám nói một tiền bối Kết Đan có mũi chó, lá gan của người này thật là lớn. Tuy nhiên lão già không có ý liêu mạng với đạo sĩ trung niên, mà chỉ âm trầm nhìn y.

Nhưng lão già còn chưa nói chuyện, thì lại có thêm hai người tới.

- Quả nhiên Tiểu lão nhân và đạo sĩ lôi thôi đã tới trước. Mỗi lần đều không thiếu mặt hai người.

Nói chuyện là một nữ nhân kiều mỹ. Người còn lại là một thanh niên rất bình thường, nhưng khuôn mặt đầy âm trầm.

Tất cả đều là tu sĩ Kết Đan? Tào Quân, Đàm Tường và đám thủ hạ đã há hốc miệng. Từ đâu mà có nhiều tu sĩ Kết Đan kéo tới vậy? Mà người nào trong đó cũng có thể dùng một ngón tay giết chết bọn họ.

Tiểu lão nhân lạnh lùng nói:

- Xin chào Phong nương tử, Lãnh Diện Thư Sinh, và đạo sĩ lôi thôi. Hôm nay đúng là náo nhiệt.

- Đừng lôi ta vào, ta không muốn dính líu tới các người.

Lãnh Diện Thư Sinh lạnh lùng nói.

- Sao có nhiều hộ vệ ở đây như vậy? Lẽ nào Hoàng đế cũng muốn tới đây phát tài à?

Đạo sĩ lôi thôi nhìn đám người Tào Quân, hỏi.

- Nếu Hoàng đế muốn phát tài, thì không đã không phải mấy con tôm con tép này tới. Phải phải tên hòa thượng kia tới mới đúng.

- Phong nương tử, nói xấu người khác sau lưng là không tốt.

Một tên hòa thượng tuổi chừng năm mươi vừa đi tới liền ngắt lời.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Hòa thượng, đạo sĩ, thư sinh, mỹ phụ đều tới. Đúng là đông đủ.

- Hừ.

Phong nương tử có vẻ kiêng kị lão hòa thượng này, nên không dám phản bác.

Đàm Tường vừa thấy lão hòa thượng tới liền vui vẻ. Tuy nhiên y không có tư cách nói chuyện với cung phụng, nên chỉ cung kính đứng một bên.

- Hoa hòa thượng, người lại là người tới muộn nhất. Có phải có việc gì không?

Tiểu lão nhân thấy Phong nường tử ép một đầu, rất không hài lòng mà hừ một tiếng nói.

- Việc của ta cần gì người phải quan tâm? Nhưng xuất hiện lốc xoáy linh khí là chuyện gì vậy? Nếu là bảo vật xuất hiện, thì phải chia đều cho những người ở đây.

Lúc vòng xoáy linh khí xuất hiện, y không ở gần. Đến khi phát hiện chạy tới, thì vẫn là người cuối cùng. Tuy nhiên, có vẻ như chưa ai tìm thấy bảo vật.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 438: Kinh Sợ

L

âm Vân không quan tâm tới mấy tên tu sĩ Kết Đan trò chuyện. Toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào Thanh Thanh.

Thanh Thanh rốt cuộc đã hồi phục tinh thần. Nàng nhìn vài cường giả xung quanh, cùng với Tào Quân và Đàm Tường. Nàng biết hôm nay muốn chạy thoát khỏi đây là không có khả năng. Nhưng có thể gặp lại Lâm Vân, là nàng mãn nguyện rồi.

- Xin lỗi em, Thanh nhi, vì anh tới chậm mà khiến em chị ủy khuất.

Lâm Vân biết trong này có hiểu lầm. Tí nữa hỏi nàng xem.

- Anh tới đây để nhìn Hồng Liên à?

Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn Lâm Vân. Tướng mạo của Lâm Vân dù có chút biến hóa, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, chỉ cần Lâm Vân trở về, những điều khác chỉ là thứ yếu.

- Ủ, cây Hồng Liên này là em trồng à?

Thanh Thanh vừa tới đây, là hắn đoán ra được.

- Vâng, anh có thích không?

Khuôn mặt của Thanh Thanh lộ vẻ chờ đợi.

- Anh rất thích.

Lâm Vân yêu thương vuốt ve chỗ cổ bị thương của Thanh Thanh. Vết thương màu đỏ liền biến mất vô tung vô ảnh.

- Hoa cung phụng, tiểu nhân là thị vệ trưởng Đàm Tường của Thái tử điện hạ. Bái kiến cung phụng.

Đàm Tường đảo đảo con người liền đi lên thi lễ. Y biết nếu ở đây có bảo vật, thì mấy người mình có nguy cơ bị diệt khẩu. Cho nên mới đi lên chào hỏi một tiếng.

- Thị vệ trưởng? Người là thủ hạ của Dĩ Cung? Người tới nơi này làm gì?

Hòa thượng nhìn Đàm Tường, chậm rì rì nói.

- Ách...Tiểu nhân làm theo mệnh lệnh của Thái tử điện hạ, tới đây bắt người kia.

Đàm Tường nói xong liền chỉ về hướng Lâm Vân. Thanh Thanh và người này ân ái như vậy, là biết hai người là tình nhân.

Như vậy tới bắt Lâm Vân chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nói như vậy y sẽ không bị hoài nghi là vì bảo vật mà tới. Cũng đồng thời khiến cho Tào Quân không hoài nghi.

- À...

Tên hòa thượng chỉ à một tiếng, không cho ý kiến. Cũng không có ai nhìn ra y có tin tưởng những lời Đàm Tường nói hay không. Tuy nhiên, khi y nhìn Lâm Vân, rồi lại nhìn Thanh Thanh, đôi mắt liền sáng lên.

Y đang tìm kiếm một nữ nhân làm lô đỉnh, không ngờ lại gặp được một người thích hợp ở đây. Cô gái Thanh Thanh kia có đủ điều kiện mà y muốn, đó là tướng mạo đẹp, khí chất và linh căn rất tốt. Nghĩ tới đây, y không khỏi cười ha hả.

Bốn tên tu sĩ Kết Đan thấy bộ dáng này của tên hòa thượng, là biết y vừa ý cô gái kia. Tuy nhiên, không có ai lên tiếng, bọn họ không cần quan tâm tới

chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Mà sắc mặt của Tào Quân đã rất khó coi. Y cũng đã phát hiện ra Hoa hòa thượng muốn làm gì.

Tuy nhiên, y vẫn cắn răng nói:

- Hoa cung phụng, văn bối là Tào Quân, đại tướng quân của đế quốc Minh Việt. Hôm nay là ngày thành thân của văn bối, nhưng cô gái kia rõ ràng không tuân thủ nữ tắc, lén chạy trốn ra ngoài. Văn bối quyết định đưa cô ta cho tiền bối làm tiểu thiếp. Văn bối còn chưa chạm qua một ngón tay của cô ta. Nên mong tiền bối vui lòng nhận cho.

Hoa hòa thượng càng cười đắc ý. Y đương nhiên hiểu ý của Tào Quân. Tào Quân nói như vậy là muốn mình tha cho y một mạng. Bằng không một khi trong này xuất hiện bảo vật, mấy người kia nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Tuy nhiên, Hoa hoàng thượng căn bản không để tính mạng của Tào Quân vào trong lòng.

Phong nương tử phì một tiếng. Khinh bỉ nhìn thoáng qua Tào Quân.

- Cô tới đây.

Hoa hòa thượng ngoắc một ngón tay về hướng Thanh Thanh.

Sắc mặt của Thanh Thanh liền thay đổi. Nàng đương nhiên đã nghe nói qua về vị cung phụng Hoa hòa thượng này. Thật không ngờ y lại muốn bắt mình.

Lâm Vân vuốt ve mái tóc của Thanh Thanh, ánh mắt nhìn về phía tên Hoa hòa thượng càng thêm lạnh lùng.

Tiểu lão nhân nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vân, liền rung mình một cái. Trong lòng tự nhủ, trên người thanh niên kia không có một chút linh lực ba động nào, nhưng ánh mắt của hắn thật là sắc bén. Rõ ràng khiến cho y có

một loại rung động tới tận tâm thần. Tiểu lão nhân bỗng nhiên có chút bất an. Y cảm thấy người trẻ tuổi này không đơn giản như bề ngoài, thậm chí còn khiến y rất sợ hãi.

Đạo sĩ lôi thôi đang muốn lên tiếng, nhưng nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Tiểu lão nhân, liền im lặng.

Lâm Vân nhìn thoáng qua mấy người rồi thản nhiên nói:

- Còn ba giây, không ra thì đừng bao giờ ra.

Lâm Vân vừa dứt lời, một người đã xuất hiện. Người này vừa xuất hiện, đã khiến sắc mặt mọi người trở nên đặc sắc.

Ly Vô Biên, nghe nói là một trong ba tu sĩ Nguyên Anh còn tồn tại ở Thiên Hồng. Cũng là một trong ba vị cường giả mạnh nhất của Thiên Hồng. Không ngờ một tu sĩ Nguyên Anh như vậy lại trốn sang một bên. Tuy nhiên mọi người cũng đồng thời quăng ánh mắt kinh ngạc về phía Lâm Vân. Ly Vô Biên trốn ở một bên tất cả mọi người đều không phát giác. Hắn biết được kiểu gì?

Lẽ nào người này còn lợi hại hơn cả Ly Vô Biên? Tiểu lão nhân nghĩ tới đây càng lo sợ bất an. Trực giác của y đã cho thấy người trẻ tuổi này là một người nguy hiểm.

- Thật là bản lĩnh, ngay cả thuật ẩn nấp của ta cũng không thể che dấu được người. Ta nghĩ người cũng không phải là một người tầm thường.

Ly Vô Biên đi ra rồi hừ lạnh một tiếng. Căn bản không quan tâm tới mấy tu sĩ Kết Đan, mà chỉ nói với Lâm Vân.

Lâm Vân cười nhạt, không trả lời. Hắn giơ một tay lên, rồi tung quyền về một hướng. Một tiếng Oanh vang lên. Một thân ảnh bị đánh văng lên không trung.

Người này còn chưa kịp phản hứng, thì đã bị chân nguyên còn sót lại đánh sâu vào người. Cuối cùng là nổ tung thành từng mảnh, bay văng ra khắp nơi.

- Giang Kinh...

Ly Vô Biên hít vào một hơi, chỉ nói ra tên của người kia.

Giang Kinh? Đó không phải là tên của một trong ba đại tu sĩ Nguyên Anh của đại lục Thiên Hồng sao? Vậy mà người kia chỉ cần tung một quyền là tiêu diệt. Hẳn là ai vậy?

Toàn thân Ly Vô Biên đều run. Người khác không biết sự lợi hại của Giang Kinh, nhưng ông ta lại rất rõ ràng. Ông ta cũng biết Giang Kinh tới đây, nhưng lại không biết nấp ở chỗ nào. Không ngờ lại bị một quyền của người kia tiêu diệt. Phải biết rằng, nếu ông ta đấu với Giang Kinh thì cũng là thua nhiều thắng ít.

- Tiền bối.

Ly Vô Biên lập tức phản ứng. Tu vị của người này đã hơn xa mình rồi.

Lâm Vân khoát tay nói:

- Ta không phải tiền bối. Để những lão quái mấy trăm tuổi như các người gọi là tiền bối, ta đảm đương không nổi. Ta là Lâm Vân, vừa mới trở về Vũ Quốc. Nhưng không ngờ Vũ Quốc lại bị diệt quốc như vậy.

Nói tới đây, Lâm Vân dừng một chút, rồi nhìn đám tu sĩ. Ý định ban đầu của hắn là lập tức ra tay tiêu diệt Minh Việt Quốc. Nhưng hiện tại có nhiều chân chạy miễn phí như vậy, tội gì không dùng.

Ly Vô Biên lập tức đi lên, khom lưng nói:

- Chỉ cần Lâm tiền bối ra lệnh một câu, tôi sẽ lập tức tiêu diệt cả đế quốc Minh Việt, khôi phục vương triều Vũ Quốc.

Nghe thấy một tu sĩ Nguyên Anh như Ly Vô Biên còn nói như vậy, các tu sĩ Kết Đan đều đi lên cúi người thi lễ, nguyện ý thậm gia khôi phục Vũ Quốc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 439: Ôn Lại Chuyện Cũ

L

âm Vân cười nhạt một tiếng:

- Vậy thì tốt, các vị rất thức thời. Các vị muốn giữ lại tánh mạng cũng rất đơn giản. Ai làm nhiều cống hiến trong việc khôi phục Vũ Quốc hơn, thì tính mạng của người đó không phải lo lắng. Kể cả việc tiêu diệt thành viên hoàng thất của đế quốc Minh Việt và bảo vệ tính mạng của Hoàng thất Vũ Quốc đương nhiên cũng tính trong đó. Nếu ai phát hiện ra người của Lâm gia, thì công lao của người ấy càng lớn.

- Nửa tháng sau, ta chờ các người ở một sơn cốc cách phía bắc Sư thành 100km. Đến lúc đó các người dùng công lao để chuộc lấy mạng nhỏ của mình. Nếu làm ta thỏa mãn, ta sẽ giúp các người tăng tiến tu vị. Nguyên Anh tiến thêm một bước, Kết Đan tiến lên Nguyên Anh, không phải là không được.

Nghe Lâm Vân nói vậy mấy tu sĩ đều âm thầm thở phào. Giữ được mạng là tốt rồi, tiêu diệt một đế quốc, chỉ là tiện tay đối với những tu sĩ cấp cao này mà thôi.

Mà Lâm Vân còn hứa hẹn giúp bọn họ tăng tiến cảnh giới, càng khiến bọn họ mừng rỡ như điên.

Nhìn thấy biểu lộ của bọn họ, Lâm Vân lạnh lùng cười:

- Nếu như các người để cho ta không hài lòng hoặc là báo cáo láo công lao, thì phần thưởng không những không có, đầu của các người cũng không còn ở trên cổ.

Lời này của Lâm Vân khiến mấy tên tu sĩ không nhịn được rung mình một cái.

Lâm Vân vung tay bắn vài tia sáng vào giữa trán năm người:

- Đây là bùa Thúc Linh của ta. Nếu các người muốn chạy trốn, hoặc có tâm tư khác. Thậm chí chỉ cần mắc phải sai lầm gì, ta đều không bỏ qua. Chẳng hạn như để cho một người Hoàng thất của Minh Việt Quốc bỏ chạy, đó là một sai lầm. Lúc đó đừng trách ta không khách khí.

Mấy người càng sợ hãi không thôi. Không chỉ nói với tu vị của Lâm Vân, bọn họ căn bản không có tính toán chạy trốn. Hiện tại càng có thêm bùa Thúc Linh. Có thể khẳng định, nếu như mình nổi lên ý xấu gì, lập tức sẽ tan thành mây khói. Ở một nơi như đại lục Thiên Hồng, có thể tu luyện tới Kết Đan, đều là những người có cơ duyên lớn. Cho nên không ai muốn bị chết.

- Tiền bối, còn...Còn tôi chưa có.

Hoa hòa thượng thấy Lâm Vân bỏ bùa vào những người khác, nhưng chỉ riêng có mình là không có, trong lòng rất sợ hãi. Y đương nhiên không cho rằng Lâm Vân quên.

Lâm Vân lạnh lùng cười:

- Những người được yểm bùa Thúc Linh, có thể thông qua công lao để chuộc mạng. Những người còn lại chỉ có số chết.

Dám có ý đồ xấu với Thanh Thanh, Lâm Vân căn bản không thể tha thứ.

Hoa hòa thượng nghe Lâm Vân nói như vậy, liền biết mình có hy vọng gì. Y bỗng nhiên vận hết công lực để bỏ chạy, giống như một cây tên vừa rời khỏi cung vậy. Lâm Vân nhìn cũng không thèm nhìn, vung tay đánh một quyền về phía không trung. Oanh một tiếng, Hoa hòa thượng liền hóa thành

hư vô, xương cốt không còn. Một quyền này của Lâm Vân còn mang theo Tinh Diễm.

Thấy sức mạnh từ một quyền của Lâm Vân, năm tên tu sĩ càng thêm sợ hãi. Ly Vô Biên vội vàng tiến lên nói:

- Tiền bối, chúng tôi đi chuẩn bị đây. Nửa tháng sau, chúng tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách mỹ mãn cho tiền bối.

Lâm Vân gật đầu, ném một tấm bùa truyền tin cho Ly Vô Biên:

- Có chuyện gì thì dùng tấm bùa này liên lạc.

Từ đầu đến cuối Đàm Tường chỉ biết ngây người nhìn. Cho đến khi Lâm Vân tung một quyền tiêu diệt Hoa hòa thượng, y mới kịp phản ứng, liền lén lút lui về phía sau để chạy trốn.

Đợi cho mấy tên tu sĩ rời đi, Lâm Vân khinh thường nhìn phương hướng bỏ chạy của Đàm Tường. Hắn lại tung một quyền, một con rồng tím màu nhật lao ra ngoài, trong chớp mắt Đàm Tường và đám thị vệ đều biến mất.

- Người, người...

Tào Quân hoảng sợ nói lắp. Lâm Vân không những sống lại, mà thực lực đã đến mức nghịch thiên như vậy. Ngay cả những nhân vật truyền kỳ của đại lục Thiên Hồng cũng phải khúm núm trước hắn.

- Tào Quân, Từ Vinh nói rằng muốn rút da lột gân của người. Nhưng ta lại thấy như vậy hơi phiền toái, nên quyết định sử dụng cách khác.

Lâm Vân nói xong liền phóng Phệ Hồn Thương tiêu diệt toàn bộ đám hộ vệ của Tào Quân.

Tào Quân thì bị Lâm Vân dùng linh lực tạo thành cái lồng nhốt lại, rồi phóng một ngọn Tinh Hỏa vào đó.

Lâm Vân tin tưởng không ai ở đại lục Thiên Hồng có thể phá bỏ được cái lồng đó. Hắn muốn đốt Tào Quân bốn mươi chín ngày, đến khi huyết nhục và xương cốt của y bị đốt hết, ngay cả hồn phách cũng không thoát. Mà trong quá trình đốt, Tào Quân vẫn ở trong trạng thái tỉnh táo.

Hồn phách bị đốt bảy ngày, sau đó Tào Quân mới có thể thần hồn câu diệt. Dù rất muốn giữ Tào Quân lại cho Từ Vinh chém vài đao. Nhưng hận ý của hắn đối với Tào Quân, khiến hắn không thể giữ y sống thêm được lâu.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân cẩn thận đào cây Hồng Liên rồi nhẹ nhàng nói với Thanh Thanh.

- Đây là đâu vậy?

Hồi lâu mới Thanh Thanh mới phản ứng.

- Đây là Tinh Hà Trù. Anh phải dựa vào nó mới có thể trở lại Thiên Hồng. Nếu như không có Tinh Hà Trù thì anh vẫn còn đang ở Địa Cầu rồi.

Lâm Vân cảm thấy rất biết ơn Tinh Hà Trù. Nếu không có nó, không biết đến bao giờ hắn mới được gặp lại Thanh Thanh. Có lẽ là mãi mãi không nhìn thấy.

- Tinh Hà Trù? Địa Cầu? Vân ca, năm đó anh đã xảy ra chuyện gì vậy? Mà bản lĩnh của anh lợi hại thật.

Được gặp lại Lâm Vân, Thanh Thanh rất cao hứng, cũng rất quan tâm những tạo ngộ mà Lâm Vân gặp được trong mấy năm qua. - Anh...

Lâm Vân trầm mặc.

Thấy Lâm Vân như vậy, Thanh Thanh càng nắm chặt tay của Lâm Vân, trong lòng rất khẩn trương.

- Năm đó, anh và Từ Vinh bị Tào Quân, Phùng Hải ám toán. Anh tưởng rằng anh sẽ chết....

Lâm Vân nhẹ nhàng kể lại những chuyện xảy ra trong mấy năm qua.

Hai người ngồi trong Tinh Hà Trù, lơ lửng trên không trung đã được một ngày.

Tâm trạng của Thanh Thanh đi lên đi xuống theo lời kể của Lâm Vân. Khi nghe Lâm Vân đã kết hôn, tay nàng hơi run rẩy, nhưng không có buông ra. Khi nghe Lâm Vân thiếu chút nữa bị thiêu cháy ở tuyệt cảnh Tinh Diễm, trong lòng bàn tay của Thanh Thanh liền ướt đầm mồ hôi.

- Xin lỗi em, Thanh Thanh. Anh chưa nói gì với em mà đã kết hôn.

Lâm Vân hồ thẹn nói. Thanh Thanh lắc đầu:

- Phải mất đi thì mới biết quý trọng. Khi em quyết tâm liều chết, em đã không còn quan tâm bất cứ điều gì rồi. May mà thượng đế đã cho em gặp lại anh lần nữa. Đối với em, như vậy là đủ, em rất thỏa mãn.

- Thanh Thanh, đợi làm xong việc ở đây, em đi cùng anh nhé. Chúng ta sẽ tổ chức một buổi hôn lễ lớn trên mặt trăng.

Vì hồ thẹn, nên bàn tay Lâm Vân nắm Thanh Thanh cũng đổ đầy mồ hôi.-
Vâng...Mặt trăng kia rất đẹp à?

Thanh Thanh biết trong lòng Lâm Vân nghĩ gì, nhưng không có rút tay ra.-
Mặt trăng rất đẹp. Theo truyền thuyết, chỗ đó có một cung Quảng Hàn. Mặc dù đó chỉ là một truyền thuyết, nhưng chúng ta có thể tự mình xây dựng một cung Quảng Hàn.

Lâm Vân thấy Thanh Thanh không trách tội mình, mới thở phào nhẹ nhõm.-
Mấy người Vũ Tích nhất định là những cô gái tốt. Em rất muốn gặp bọn họ.

Lời này của Thanh Thanh khiến Lâm Vân sửng sờ. Nói nửa ngày trời, Thanh Thanh vẫn còn đang suy nghĩ tới ba người Vũ Tích, Tĩnh Như và Nhược Sương. Thấy biểu lộ xấu hổ của Lâm Vân, Thanh Thanh bỗng phì cười một tiếng. Ở bên Lâm Vân nhiều năm như vậy, sao nàng không biết tâm tư của hắn.

Ngẩng đầu hôn Lâm Vân một cái, rồi nhẹ nhàng tựa vào người hắn. Rồi nàng dần dần chìm vào giấc ngủ. Nàng thực sự đã quá mệt mỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 440: Phục Quốc

L

âm Vân nhìn Thanh Thanh ngủ ngọt ngào trong ngực, vuốt ve mái tóc của nàng. Những năm qua chắc nàng ấy đã chịu quá nhiều đau khổ. Mặc dù không hỏi tại sao Thanh Thanh đồng ý kết hôn với Tào Quân. Nhưng Lâm Vân cũng biết, có một số việc không cần phải hỏi. Giữ ở trong lòng là tốt rồi.

Lâm Vân lấy một viên Tiên Nhan Đan rồi bỏ vào trong miệng của Thanh Thanh. Thanh Thanh mở to mắt, nhìn Lâm Vân, cười một tiếng, rồi nuốt viên đan dược đó, lần nữa nhắm mắt lại.

Sư Thành.

An Nhạc đại tướng quân Tào Quân bị mất tích, Hoàng đế Vũ Quốc bị đày đoạ là nô bộc trong nhà y, dưới sự giúp đỡ của năm cường giả mạnh mẽ nhất Thiên Hồng, lần nữa xây dựng lại Vũ Quốc.

Trong vòng một đêm, toàn bộ Hoàng thất của đế quốc Minh Việt bị giết không còn một ai. Đầu người thi bị tập trung lại ở một chỗ. Còn quân đội vốn bị cường chế của Vũ Quốc, lần nữa trở về thủ hộ quốc gia.

Rất nhiều tướng quân, binh lính, đại thần của đế quốc Minh Việt bị tàn sát. Những tướng quân của Vũ Quốc bị giam giữ trong thiên lao thì được thả ra, năm giữ lại quân đội. Các thành trì lần lượt trở về cố quốc. Điều này khiến cho không chỉ thần dân của Vũ Quốc tưởng như nằm mơ, ngay cả Hoàng đế Phương Thừa cũng khó mà tin nổi.

Năm vị tu sĩ này xem ra đều là những cường giả tuyệt thế của đại lục Thiên Hồng. Nhưng vì sao bọn họ lại vô duyên vô cớ trợ giúp Vũ Quốc? Phương Thừa không hiểu, cũng không dám hỏi.

Dù trong lòng có hơi bất an. Nhưng bọn họ đã trợ giúp Vũ Quốc phục quốc, vậy thì chỉ có thể để bất an ở trong lòng.

Cũng may là các vị cường giả này coi như tôn kính với Hoàng đế Vũ Quốc. Mà Phương Tường thì một ngày trước còn đang là nô lệ bị mọi người thỏa sức mắng mỏ, đảo mắt liền trở về vị trí đứng đầu của một quốc gia.

Thấy các cường giả giúp tất bận giúp mình phục quốc, Phương Tường cũng không dám ngồi không. Lập tức phái thủ hạ tìm kiếm người nhà, và hô hào các nhân tài trở về Vũ Quốc.

Chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, Vũ Quốc lại trở về với vẻ huy hoàng như lúc trước. Chẳng những lấy lại được những thành trì đã mất, còn xâm chiếm được rất nhiều đất đai của Minh Việt Quốc. Cuối cùng Minh Việt Quốc trở thành quốc gia phụ thuộc của Vũ Quốc.

Lâm Vân dẫn theo Thanh Thanh đi tìm di của mình, nhưng lại không tìm thấy. Ngay cả những người của Lâm gia bị đày đọa ở Tây Hoang cũng không thấy.

- Di và các bác các anh chắc không có việc gì đâu. Anh không phải quá lo lắng.

Thanh Thanh biết trong lòng Lâm Vân sốt ruột, chỉ phải an ủi như vậy.

- Ừ.

Đang lúc Lâm Vân buông tha cho việc tìm kiếm, thì bùa truyền tin bỗng nhúc nhích. Tin tức truyền tới từ hoàng cung.

Lâm Vân không chút do dự dẫn theo Thanh Thanh đi tới Kinh Đô Hoàng thành. Thời gian nửa tháng còn chưa tới, vậy thì nhất định là mấy người Phương Kinh truyền tin tới.

Lâm Vân vừa tới, Hoàng đế Vũ Quốc Phương Thừa dẫn theo con của mình là Phương Kinh đã đứng ở ngoài hoàng cung chờ đợi. Hiện tại cho dù ông ta có ngu dốt cũng biết là Lâm Vân trợ giúp mình. Trong lòng ông ta rất cảm kích. Thầm nghĩ may mà lúc trước phu hoàng coi trọng Lâm gia. Mới có hồi báo như ngày hôm nay.

- Tiền bối...

Phương Kinh thấy Lâm Vân đã tới, liền đi lên phía trước làm lễ.

Lâm Vân khoát tay nói:

- Cứ gọi tôi là Lâm Vân. Việc tôi dặn đã làm được như thế nào rồi?

Nhưng Phương Kinh còn chưa nói chuyện, thì Lâm Vân đã nhìn thấy Đặng Thư Cần. Khuôn mặt của cô ấy có vẻ rất tiều tụy. Bên cạnh của cô ấy còn có một đứa trẻ khoảng mười tuổi.

- Cậu khỏe không Thư Cần? Đây là....

Lâm Vân chỉ về đứa bé hỏi.

Đặng Thư Cần vừa nhìn thấy Lâm Vân, liền không nhịn được rơi nước mắt. Năm đó Từ Vinh mất tích cùng với Lâm Vân. Mà cô ta đã có chữa được mấy tháng. Cô ta mơ hồ biết được chuyện này không đơn giản như vậy, liền mai danh ẩn tích nuôi dưỡng con trai. Đợi khi con trai lớn lên thì bảo nó trả thù cho phụ thân. Nhưng không ngờ Lâm Vân rõ ràng trở lại.

Nếu Lâm Vân đã trở lại, thì Từ Vinh đâu? Dù rất muốn biết tung tích của Từ Vinh, nhưng Đặng Thư Cần vẫn trả lời:

- Đứa bé tên là Từ Phục. Lâm Vân, Từ Vinh đâu?

Từ Phục? Từ Vinh đã có con trai rồi. Lâm Vân cảm thấy vui mừng thay cho bạn của mình. Nhìn vẻ lo lắng của Đặng Thư Cần, hẳn liền trả lời:

- Cậu ấy vẫn rất tốt, hiện tại đang bế quan. Chờ mình xử lý xong chuyện ở đây, mình sẽ dẫn cậu và Từ Phục về chỗ của Từ Vinh.

Vừa nghe Từ Vinh còn sống, Đặng Thư Cần không khống chế nổi cảm xúc, liền ôm Từ Phục khóc nức nở.

Lâm Vân biết mấy năm qua, mẹ con hai người chắc đã chịu rất nhiều gian khổ. Nhưng hẳn lại không biết an ủi hai người kiểu gì. Mặc dù biết Đặng Thư Cần rất sốt ruột muốn gặp Từ Vinh. Nhưng Lâm Vân muốn xử lý xong việc ở đây đã.

Thanh Thanh thấy thế, vội vàng đi lên an ủi Đặng Thư Cần. Năm đó xảy ra chuyện, nàng cũng từng đi tìm vợ của Từ Vinh, nhưng lại không tìm được. Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đó Đặng Thư Cần không chạy trốn, thì Tào Quân và Phùng Hải đã không bỏ qua rồi.

- Vân ca, em dẫn Thư Cần tới nhà em đây. Anh cứ đi làm việc của mình đi.

Thanh Thanh biết mình không giúp gì được cho Lâm Vân, ở bên cạnh hẳn còn làm chậm trễ thời gian của hẳn.

Lâm Vân nghĩ bụng, dù sao hiện tại Sư thành đã được Vũ Quốc khống chế hoàn toàn. Trên cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Đợi cho thủ hạ của Phương Thừa hộ tống Thanh Thanh rời đi, Phương Thừa liền muốn mở tiệc chiêu đãi Lâm Vân. Lâm Vân đã khoát tay nói:

- Vũ Quốc còn nhiều việc phải làm, ông cứ đi làm việc của mình đi, mặc tôi là được.

Tuy Phương Thừa là Hoàng đế , nhưng ông ta không dám ra lệnh cho Lâm Vân. đành phải bảo Phương Kính ở lại. Quả thực ông ta cũng còn rất nhiều việc phải làm.

Phương Kinh biết Lâm Vân muốn hỏi mình việc gì, liền tranh thủ thời gian nói:

- Lâm đại ca, chúng tôi chỉ tìm được ba người của Lâm gia và một vài nữ quyến. Tôi đã an trí bọn họ trong Lâm phủ rồi. Nhưng lại không phát hiện ra Phùng Hải. Mấy năm trước, sau khi anh và Từ Vinh mất tích, y cũng đã mất tích theo. Không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Phùng Hải mất tích? Lâm Vân nhú mày, theo lý thuyết thì Tào Quân đầu cần phải giết y diệt khẩu. Vậy vì sao Phùng Hải lại mất tích được, và còn trùng hợp như thế?

Lâm Vân còn chưa nghĩ ra nguyên nhân trong đó thì một tấm bùa truyền tin lại vang lên. Lâm Vân ngạc nhiên, hôm nay mới là ngày thứ mười, còn cách ngày hẹn là năm sáu ngày, vì sao tên Ly Vô Biên gọi mình tới đó sớm làm gì? Địa điểm lại thuộc phạm vi của Minh Việt Quốc. Chẳng lẽ y gặp vấn đề gì khó khăn rồi à? Ở một thành trì của người phàm, mà y là một tu sĩ Nguyên Anh, dẫn theo bốn tu sĩ Kết Đan, còn có vấn đề gì không giải quyết được? Chẳng lẽ ở đại lục Thiên Hồng còn có thực lực uy hiếp được bọn họ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 441: Suy Nghĩ Của Mông Văn

S

ư phụ, chắc chúng ta đã chạy thoát khỏi sự truy lùng của Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông rồi.

Bốn nữ tử và hai người nam tử trẻ tuổi chật vật chạy ra truyền tổng trận. Người lên tiếng là người quen của Lâm Vân, Mông Văn.

Mỹ phụ trung niên không vội trả lời Mông Văn mà thu truyền tổng trận lại rồi mới nói:

- Nơi đây là Hạt Nguyên Tinh. Nếu như không có truyền tổng trận, thì Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông không thể tới được đây.

Nói xong, mỹ phụ nhẹ nhàng thở ra, nhưng thần sắc rất là cô đơn.

Mông Văn biết sư phụ đang tưởng niệm trượng phu. Chắc sư phụ cũng biết vị trí của truyền tổng trận bị bại lộ.

- Nếu không phải truyền tổng trận tới Địa Cầu bị hỏng, thì con đã trở về đó nói cho anh rể của con rồi. Chỉ cần anh rể của con tới đây, anh ấy khẳng định có thể tiêu diệt hai tông môn kia.

Một cô gái trẻ oán hận nói.

- Vũ Đình, hiện tại không phải nói những lời này. Hơn nữa...

Mông Văn không nói hết câu. Nàng biết cho dù Lâm Vân có tới, thì cũng không làm gì được mấy cao thủ Tu Chân.

Cho dù Lâm Vân có lợi hại, thì công pháp của hắn cũng chỉ là cổ võ gì đó. Sao có thể so với thế giới Tu Chân được. Thậm chí có lẽ bây giờ tu vị của

Lâm Vân còn kém xa mình. Vũ Đình nói vậy chắc là vì con bé quá ỷ nại Lâm Vân mà thôi.

- Đúng vậy đó, Vũ Đình sư muội. Một người phàm,, cho dù luyện võ tới cực hạn, cũng không thể so sánh được với người Tu Chân. Em đừng suy nghĩ nhiều. Hiện tại chúng ta đang chạy nạn, nên nghe theo lời của sư phụ mới đúng.

Một người nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Mông Văn nói.

Nhìn người sư huynh có tướng mạo anh tuấn bất phàm kia, Hàn Vũ Đình hừ lạnh một tiếng:

- Không ai có thể lợi hại hơn anh rể của tôi. Anh ấy là người giỏi nhất. Hoa Thường sư huynh, cho dù anh trẻ như vậy đã là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng bản lĩnh của anh rể tôi, anh không thể biết hết được đâu. Trong lòng tôi, anh ấy vẫn là giỏi nhất.

Mông Văn thở dài, kéo tay Vũ Đình:

- Vũ Đình, hiện tại nói những lời này làm gì. Phải nghe lời đại sư huynh chứ.

Mỹ phụ trung niên giống như không nghe thấy ba người đệ tử khắc khẩu, mà chỉ lặng lẽ nhìn truyền tống trận. Bà ta biết, đã không còn khả năng gặp lại trượng phu nữa rồi.

Hàn Vũ Đình thấy Mông Văn nói giúp cho Hoa Thường, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua hai người, rồi đi tới bên cạnh mỹ phụ trung niên:

- Sư phụ, chúng ta đi thôi.

Một câu nhắc nhở này của Vũ Đình khiến mỹ phụ trung niên tỉnh lại. Bà ta thở dài một hơi, nói:

- Ủ, chúng ta đi thôi.

Thấy sư phụ vẫn rầu rĩ không vui, Vũ Đình bỗng nhiên nói:

- Sư phụ, người không phải lo lắng đâu. Chỉ cần tương lại trở lại Địa Cầu, con sẽ nhờ anh rể của con giúp chúng ta tiêu diệt Âm Ma Tông và Liệt Dương Môn. Anh ấy nhất định sẽ giúp Song Tử Tông báo thù.

Mỹ phụ trung niên cười khở một tiếng, vuốt tóc của Vũ Đình với vẻ trêu mếu, nhẹ nhàng nói:

- Vũ Đình, ta biết con rất tin tưởng vào anh rể của con. Nhưng nơi này là thế giới Tu Chân. Hiện tại con và Mông Văn đều có tu vị Trúc Cơ hậu kỳ. Con chẳng lẽ còn chưa biết chênh lệch giữa giới người phàm và giới Tu Chân sao?

- Có lẽ tu luyện cổ võ tới cực hạn cũng có thể phi thăng. Nhưng điều này khó mà xảy ra. Bởi vì tu luyện cổ võ chỉ có thể làm chậm quá trình lão hóa, chứ không thể sống lâu. Tu Chân thì bất đồng, nó là nghịch thiên, mà cổ võ lại là thuận thiên. Cho nên cho dù anh rể của con có lợi hại, cũng không thể so sánh với cường giả của thế giới Tu Chân được...

Vũ Đình im lặng không nói. Nàng không đồng ý với ý kiến của sư phụ, nhưng không dám phản bác.

Nam tử anh tuấn xen lời:

- Vũ Đình sư muội, em suy nghĩ những điều thừa đó làm gì? Việc quan trọng nhất hiện tại, đó chính là tu luyện. Đợi tu vị của chúng ta tăng lên, chúng ta sẽ có thực lực để báo thù.

Vũ Đình không dám cãi lời sư phụ, nhưng lại không lưu tình với vị Hoa Thường sư huynh kia:

- Hoa sư huynh, tôi cũng muốn muốn báo thù cho sư môn, nhưng tôi sẽ không tự mình đi làm việc đó. Mà tôi muốn nhờ anh rể. Anh đừng có liên lụy tới tôi đây.

Bị hai ba lần Vũ Đình lôi người anh rể trong giới người phạm ra so sánh, trong lòng Hoa Thường đã rất khó chịu. Nếu không phải vì có tình ý với vị sư muội này, thì y đã trở mặt quát lớn rồi.

Mông Văn thấy Hoa Thường không vui, vội vàng nói:

- Vũ Đình, mặc dù Lâm đại ca rất lợi hại, nhưng đó chỉ là ở Địa Cầu mà thôi. Có rất nhiều chuyện không như em nghĩ đâu. Em quá mù quáng tin tưởng vào Lâm đại ca rồi.

- Văn sư tỷ, em biết Song Tử Tông của chúng tu luyện tới mức cuối cùng phải cần nam nữ song tu. Cho nên em không phản đối việc chị có hảo cảm với Hoa sư huynh. Nhưng em mong chị đừng hoài nghi bản lĩnh của anh rể em. Em không muốn tranh luận với chị nữa, em chỉ muốn trở về sớm mà thôi.

Vũ Đình lạnh lùng nói, rồi quay phắt đi, không thèm nhìn Mông Văn.

Mông Văn thấy Vũ Đình chuyển từ chị Văn sang Văn sư tỷ, trong lòng cũng hơi khổ sở. Tuy nhiên, đảo mắt nàng liền bình tĩnh lại. Từ lúc thiếu chút nữa bị đoạt xá ở núi Cửu Hoa, về sau thì được sư phụ cứu, nàng liền biết con đường mình đi không còn như lúc trước nữa.

Mặc dù có hảo cảm với Lâm Vân, thậm chí đã từng yêu hẳn, nhưng lúc đó là ở Địa Cầu. Mà hiện tại khẳng định rất khó trở lại. Cho dù có trở về, nói không chừng đã là vài chục năm, cả trăm năm rồi. Mà lúc đó, Lâm Vân chưa chắc còn sống. Cho dù có đáng tiếc, nhưng đây là sự thật không thể thay đổi.

Nàng và Lâm Vân đã không còn là người của một thế giới. Dù lơ mờ biết công pháp mà Lâm Vân tu luyện có một ít tu đạo trong đó, nhưng cũng chỉ là một ít mà thôi. Ở một nơi thiếu thốn linh khí như Địa Cầu, tu luyện cao nhất cũng chỉ tới Luyện Khí điền phong là cùng. Với tu vị đó có thể hoành hành Địa Cầu, nhưng không thể gia tăng tuổi thọ.

Lâm Vân đã cứu nàng, giúp nàng báo thù, thậm chí nàng đã sẵn sàng lấy thân báo đáp. Nhưng hắn chưa từng yêu nàng. Hết thấy chỉ là tình yêu đơn phương mà thôi.

Trước khi gặp Hoa Thường, nàng đã suy nghĩ nhiều lần, con đường về sau nên như thế nào. Ở Úy Tinh, vài năm trôi qua chỉ trong nháy mắt. Thậm chí sư phụ của mình cũng đã hai trăm tuổi rồi. Mông Văn liền hiểu rằng mình và Lâm Vân khó mà tiếp tục được nữa.

Cho dù tiếc nuối, nhưng Mông Văn không hối hận với lựa chọn của mình. Nếu quay lại thời gian, nàng vẫn không chút do dự đi theo sư phụ tới Úy Tinh. Nàng yêu muốn cuộc sống tu tiên như bây giờ.

Hoa Thường là đệ tử tinh anh của Song Tử Tông. Chưa tới năm mươi tuổi đã là Nguyên Anh hậu kỳ. Thiên phú như vậy đúng là hiếm có ở Úy Tinh, khó có người có thể so sánh. Có thể khẳng định, qua trăm năm sau, Hoa Thường đột phá Hóa Thần thành tự Luyện Hư, không phải là không có khả năng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 442: Tử Vân Điện

H

oa Thường chính là tương lai của Song Tử Tông. Lần sư môn xảy ra biến cố này, sư phụ chỉ rmgang theo mấy người là đệ tử hạch tâm. Nàng và Vũ Đình chỉ mất có vài năm đều luyện tới Trúc Cơ hậu kỳ. Tốc độ tu luyện không hề thua kém Hoa Thường. Cho nên sư phụ cũng dẫn theo hai người rời đi.

Còn một sư đệ, dù chỉ có mười bảy tuổi, nhưng đã là Trúc Cơ sơ kỳ. Một vị sư tỷ khác có tu vị Kết Đan trung kỳ.

Có thể nói, ngoại trừ sư phụ, năm người các cô chính là tương lai của Song Tử Tông.

Thấy Vũ Đình và Mông Văn có chút mâu thuẫn, cô gái mặc áo màu xanh, đi tới nói:

- Văn sư muội, Vũ Đình sư muội, hiện tại sư môn của chúng ta đang gặp nguy cơ,, về sau còn phải dựa vào chúng ta chấn hưng. Cho nên mọi người cần phải đoàn kết mới đúng. Anh rể của Vũ Đình là Lâm Vân, chị cũng từng nghe nói qua. Dù chị chưa từng gặp hẳn, nhưng từ lời của Vũ Đình, thì chị biết hẳn nhất định là một hào kiệt.

- Có lẽ sau này nói không chừng phải cần sự hỗ trợ của anh rể Vũ Đình. Còn hiện tại chúng ta phải cố gắng tu luyện. Tranh thủ thời gian trở lại Song Tử Tông, trả thù cho sư môn.

Mông Văn thở dài, nàng không muốn gây mâu thuẫn với Vũ Đình. Dù nàng rất có hảo cảm với Hoa Thường, cũng biết Hoa Thường thích Vũ Đình, nhưng nàng không vì vậy mà ghen ghét Vũ Đình.

Dù nàng biết có trở lại Địa Cầu cũng chưa chắc gặp Lâm Vân. Nói không chừng Lâm Vân đã biến thành một đồng cát vàng. Nhưng nói ra lời này, Vũ Đình có thể nghe vào tai không?

Hơn nữa nàng và Vũ Đình đều đến từ một thế giới, từ tận đáy lòng nàng không muốn có xích mích với Vũ Đình. Nhưng Vũ Đình sùng bái Lâm Vân quá mức, thậm chí đến cuồng nhiệt. Điều này làm cho nàng khó mà hiểu nổi.

- Sư nương, hiện tại chúng ta nên đi đâu?

Thiếu niên chất phát một mực không nói gì, nhìn thấy vài vị sư tử đang tranh chấp, mà sư phụ lại không có chủ kiến, đành phải chủ động hỏi.

Cậu ta chất phát, không có nghĩa là đồ ngốc. Cậu ta cũng biết hiện tại quan trọng nhất là tìm một chỗ để định cư. Có chỗ yên ổn tu luyện thì mới nói tới việc báo thù.

- Chúng ta tới Thiên Phong Tông vậy. Phó môn chủ của Thiên Phong Tông là bằng hữu cũ của sư phụ. Chúng ta tới đó rồi nói sau. Bất kể như thế nào, phải nhớ không được trêu chọc đệ tử của lương tông tam điện của Hạo Nguyên Tinh. Bằng không cho dù là Thiên Phong Tông cũng không có cách nào bảo vệ chúng ta.

Mỹ phụ trung niên trả lời. Khuôn mặt vẫn còn vẻ cô đơn. Sư môn bị luân lạc tới phải ăn nhờ ở đậu, bà ta không dễ chịu gì.

- Sư nương, lương tông tam điện là gì?

Thiếu niên nhỏ tuổi nhất hỏi.

- Lương tông chính là Thần Tông và Ma Cốc Tông. Tam điện là Thiên Trì Điện, Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện.

Mỹ phụ trung niên từ ái nhìn người thiếu niên, giải thích cẩn thận.

- A, đã có lưỡng tông tam điện, sao lại không có nhất?

Tư duy của người thiếu niên như thiên mã hành không. (Ý chỉ tư duy nhanh nhẹn)

Mỹ phụ trung niên thở dài:

- Đương nhiên là có nhất. Nhưng bọn họ đã nhiều năm rồi không đi ra ngoài. Cho dù người có muốn đắc tội bọn họ cũng không có cách nào đắc tội. Đó chính là Tịch Mịch Cốc. Nghe nói chỗ đó cứ vài năm lại có một người phi thăng Thiên Đạo. Bọn họ truy cầu chính là Thiên Đạo, chứ không phải chém chém giết giết. Cho nên bọn họ mới không ra ngoài tranh đấu.

Tuy nhiên, một khi giới Tu Chân xuất hiện bảo vật hoặc là Linh Phủ, thì người của bọn họ luôn là người tới đầu tiên. Cho dù như vậy, cũng không có ai dám tranh đoạt với Tịch Mịch Cốc. Bình thường đều là người của Tịch Mịch Cốc cầm thứ tốt nhất đi, sau đó mới tới lần người khác.

- Bọn họ thật bá đạo.

Thiếu niên thốt ra.

- Bá đạo? Thế giới Tu Chân có ai là không bá đạo. Chỉ cần người có thực lực là được. Được rồi, không nói những điều này nữa, chúng ta đi thôi.

Mỹ phụ trung niên bất đắc dĩ nói.

- Sư nương, Tinh Hà Trùy là vật gì mà để khiến nhiều người truy lùng như vậy? Ngay cả môn phái của chúng ta cũng bị liên lụy?

Thiếu niên này vẫn còn canh cánh với việc môn phái mình bị diệt.

Mỹ phụ trung niên nhìn phương trời xa xăm, trầm giọng nói:

- Việc môn phái của chúng ta tìm được Tinh Hà Trùy, chỉ có rất ít người biết. Ta đoán chừng đã có ai đó trong môn phái tiết lộ bí mật này ra.

- Còn cấp bậc của Tinh Hà Trùy như thế nào, ta cũng không dám khẳng định. Nếu như là pháp bảo, thì tuyệt đối là pháp bảo đỉnh cấp. Mà hiện tại xem ra, Tinh Hà Trùy chính là tiên khí trong truyền thuyết, thậm chí là tiên bảo. Bằng không sẽ không khiến nhiều người truy lùng như vậy. Vô luận là ai bán rở Song Tử Tông, Lam Tranh ta mà biết, thì tuyệt đối sẽ không buông tha cho người đó.

- Sư phụ, nhắc tới chuyện này con lại nhớ tới một chuyện. Mấy tháng trước, lúc môn phái của chúng ta còn chưa bị công kích. Trên điện ban bố nhiệm vụ, nhiệm vụ Trúc Bình Sơn đã treo hai năm ở đó có người tiếp nhận. Nhiệm vụ này có độ nguy hiểm cao, nhưng thù lao lại ít, còn tốn thời gian nữa, cho nên mới để lâu rồi không có ai tiếp nhận. Nhưng lúc môn phái của chúng ta sắp bị tập kích, nhiệm vụ đó lại bị lấy đi. Liệu có phải là do hai người bọn họ?

Cô gái mặc áo xanh càng nói, càng cảm thấy sự nghi ngờ của mình là đúng.

Nếu không phải sư phụ nói tới Tinh Hà Trùy, cô ta cũng không nhớ ra. Lúc đó cô ta cũng chỉ cảm thấy kỳ quái mà thôi, hiện tại mới thấy là quý dị.

Mỹ phụ trung niên nghe đệ tử nói như vậy, lông mày nhíu lại, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch. Bà ta vội vàng hỏi:

- Nhiệm vụ Trúc Bình Sơn đó do hai người nào tiếp nhận?

Nhiệm vụ Trúc Bình Sơn là một trong số ít nhiệm vụ không có ai quan tâm. Bởi vì phần thưởng của nó vừa ít, độ nguy hiểm lại cao. Nếu như thêm vài năm, mà không có ai tiếp nhận, thì nhiệm vụ này sẽ tự động biến mất.

Không ngờ nhiệm vụ này lại có người tiếp nhận. Quả thật là không bình thường.

- Là Tôn Cường sư huynh và Như Hương sư tỷ.

Cô gái mặc áo xanh trrar lời. Nếu không phải vì cảm thấy kỳ quái thì cô ta không để ý rồi.

- Là bọn chúng, chính là bọn chúng. Không ngờ sư môn lại nuôi hai con hổ sói trong nhà. Ta thật hận.

Mỹ phụ trung niên nghĩ tới sư môn bị diệt, lại nghĩ tới việc không còn gặp lại trưởng phu, bà ta liền phun một ngụm máu tươi.

- Sư phụ...

- Sư nương...

Một lúc sau, mấy người mới rời đi nơi này.

“Song Tử Tông? Tinh Hà Trù?”

Mỹ phụ trung niên vừa mới dẫn theo đệ tử rời đi, thì xuất hiện một người nam tử mặc áo màu tím. Người này lẩm bẩm hai câu rồi lại biến mất.

Núi Tử Vân, Hạt Nguyên Tinh.

Dãy núi Tử Vân kéo dài mấy nghìn dặm. Là nơi có địa thế cao và hùng tráng, linh khí nồng đậm đến mức từ xa cũng có thể nhìn thấy. Quả thực giống như tiên cảnh vậy. Nếu có thể ở núi Tử Vân tu luyện, thì tốc độ một ngày bằng vài ngày ở bên ngoài.

Mà linh khí ở chủ mạch Tử Vân Phong của núi Tử Vân càng sung túc hơn. Đây là một trong những ngọn núi nổi danh của Hạt Nguyên Tinh.

Tử Vân Điện xây dựng trên Tử Vân Phong.

Tuy nhiên hiện tại, trong Tử Vân Điện, một luồng sát khí tràn ngập nơi đây. Ngồi cao nhất trong Tử Vân Điện là một nam tử mặc áo đạo bào màu tím, sắc mặt rất âm trầm. Ông ta chính là điện chủ của Tử Vân Điện, Lý Dương.

- Đã lâu như vậy rồi mà việc của trưởng lão Lý Ứng vẫn không có tiến triển gì. Lẽ nào Tử Vân Điện của chúng ta đã xuống dốc như vậy?

Thanh âm của Lý Dương không lớn, nhưng tràn đầy phẫn nộ.

Những người trong đại điện đều im lặng như tờ. Tử Vân Điện mặc dù có ba vị điện chủ, nhưng trên cơ bản đều là do điện chủ Lý Dương một tay che trời. Trưởng lão Lý Ứng bị giết chính là em trai ruột của Lý Dương. Cho nên ông ta mới tức giận như vậy.

- Đại điện chủ, Đình sư thúc đã trở lại, ngài ấy nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Một người của Tử Vân Điện vội vàng đi vào báo tin.

- Vào đi.

Lý Dương nói xong liền nhắm mắt lại. Đã lâu như vậy rồi, rõ ràng vẫn không tra được tin tức gì. Một ít tin tức lấy được thì toàn là tin tức vô dụng.

Một người mặc áo tím vội vàng đi vào. Trang phục của y khác với Lý Dương là đạo bào của y có thêu năm bông hoa màu tím. Còn của Lý Dương là chín bông. Hơn nữa màu sắc cũng đậm hơn nhiều.

- Đình Bình, ông có tin tức gì à?

Lý Dương mở mắt, thản nhiên hỏi.

- Điện chủ, tôi khẳng định người giết Lý trưởng lão ở Địa Cầu đã từng đi qua Úy Tinh.

Đinh Binh vừa nói vậy đã khiến cho những người ở đây đều cảm thấy hứng thú. Không ngờ lại tra ra hung thủ đã từng đi qua Úy Tinh, đây đã là một thành tích không tồi rồi.

Đinh Binh không hoang mang, nói tiếp:

- Ban đầu ở Kỳ Minh Tinh, chúng tôi điều tra ra được mấy người trưởng lão Lý Ứng đi tới Thiên Ngõa Tinh. Nhưng chúng tôi tới đó lại không phát hiện ra tung tích gì của trưởng lão Lý Ứng. Điều này chứng tỏ mấy người trưởng lão Lý Ứng đã thay đổi hành trình, tới một hành tinh khác.

- Trước khi chết, linh phù bốn mạng của trưởng lão Lý Ứng đã truyền về tin tức, ông ta đang ở Địa Cầu. Hơn nữa trưởng lão Lý Ứng còn bị chết bởi Thiên Diễm. Nhưng lúc ở Kỳ Minh Tinh, chúng tôi lại không tìm được vị trí cụ thể của Địa Cầu. Tuy nhiên, mấy ngày trước trên Hóa Minh Tinh, chúng tôi thấy có ghi chép nói về một người nam tử trẻ tuổi bay qua Kỳ Minh Tinh. Hẳn sử dụng một pháp bảo có tốc độ rất khủng khiếp.

- Có thể khẳng định, trên Hạp Nguyên Tinh của chúng ta không có một pháp bảo nào có tốc độ so sánh được với nó. Mà tới hôm nay tôi khẳng định 80 % rằng người đó sử dụng pháp bảo Tinh Hà Trùy. Mà người đó lấy được Tinh Hà Trùy từ Song Tử Tông ở Úy Tinh. Về sau tông môn đó vì Tinh Hà Trùy mà bị diệt môn. Mà cây trùy đã nằm trong tay của người kia.

- Điều này chứng tỏ hẳn rất có thể là tu sĩ của Úy Tinh, hoặc là hẳn đi tới Úy Tinh và tìm được Tinh Hà Trùy. Theo như lời của người trong Song Tử Tông, Tinh Hà Trùy có thể là tiên khí. Một tiên khí xuất hiện, nhất định là chuyện lớn. Chỉ cần chúng ta tới Úy Tinh điều tra, là có thể tra ra người kia.

- Một người có Tinh Hà Trùy, lại có thể sử dụng Thiên Diễm, thì không phải là hạng người vô danh. Dù chúng ta không tìm được vị trí của Địa Cầu,

nhưng tìm Ủy Tinh thì rất đơn giản. Tử Vân Điện của chúng ta có thể thông qua truyền tống trận để tới đó.

Đinh Bình nói xong, những người ở đây đều hít vào một hơi. Bọn họ không quan tâm tới người kia lợi hại bao nhiêu, mà là việc tiên khí xuất hiện ở Ủy Tinh. Tiên khí một khi xuất hiện, sẽ dẫn tới toàn bộ hành tinh Tu Chân tranh đoạt.

- Có đúng là tiên khí hay không?

Nhị Điện Chủ ngồi bên cạnh Lý Dương không nhin được hỏi.

- Không sai được. Dựa theo những lời của nhóm người mới tới Hạt Nguyên Tinh kia, thì đó chắc chắn là tiên khí.

Lý Bình khẳng định nói.

- Máy người đó đâu rồi?

Lý Dương trầm giọng hỏi. Việc báo thù cho đệ đệ là quan trọng, nhưng việc tìm tiên khí còn quan trọng hơn. Một khi có tiên khí trong tay, thì Tử Vân Điện sẽ phát triển vượt bậc.

- Theo như lời bọn họ thì bọn họ muốn tới nương tựa Thiên Phong Tông.

Đinh Bình lập tức trả lời. Trong mắt của Tử Vân Điện, thì Thiên Phong Tông chỉ là một tông môn tầm thường mà thôi.

- Đại ca, đệ muốn tới Ủy Tinh thăm dò một chuyến. Tìm kiếm tung tích hung thủ, đồng thời xác nhận việc tồn tại tiên khí.

Nhị điện chủ ôm quyền nói.

Lý Dương gật đầu:

- Lão Nhị đích thân tới đó cũng tốt. Đồng thời phái người tới Thiên Phong Tông bắt mấy người kia về đây. Ta muốn cẩn thận hỏi thăm.

.....

Mỹ phụ trung niên dẫn theo đệ tử vừa rời đi không xa, bỗng nhiên bà ta dừng lại.

- Sao vậy sư phụ?

Mông Văn lập tức hỏi.

Mỹ phụ trung niên không trả lời, mà nhíu mày, vung tay vẽ một cái hình trong không trung. Ở trong hình thành linh xuất hiện một người nam tử mặc áo tím đứng ở chỗ bọn họ vừa rời đi.

Mỹ phụ trung niên thở dài:

- Chuyện này nên trách ta. Bởi vì nhất thời tâm thần bất định, khiến người khác nghe lén. Chúng ta phải thay đổi địa phương thôi.

- Làm sao bây giờ?

Vũ Đình vội vàng hỏi.

- Không thể tới Thiên Phong Tông nữa rồi.

Đại sư huynh Hoa Thường nói.

- Tại sao.

Thiếu niên thắc mắc.

- Qua bộ quần áo mà nam tử kia mặc, thì y nhất định là người của Tử Vân Điện. Nếu Tử Vân Điện biết mấy người chúng ta có tin tức của tiên khí, bọn

họ sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định là truy bắt chúng ta rồi. Chỉ sợ chân trước của chúng ta vừa tới Thiên Phong Tông, thì chân sau bọn họ đã tới.

- Đối với Tử Vân Điện mà nói, Thiên Phong Tông chỉ như con kiến hôi mà thôi. Chỉ sợ bọn họ còn chưa mở miệng, Thiên Phong Tông đã đuổi chúng ta ra ngoài rồi.

Hoa Thường tỉnh táo nói.

Mỹ phụ trung niên có chút chán nản nói:

- Hoa Thường nói không sai. Chúng ta đổi địa phương thôi. Đi càng xa càng tốt.

Nhưng thiếu niên kia vẫn hỏi:

- Nếu người nọ đã nghe chúng ta nói, thì y phải biết Tinh Hà Trù không còn trong tay chúng ta. Vì sao còn tới bắt nữa?

Hoa Thường cười nhạt:

- Chính vì y biết Tinh Hà Trù không ở trong tay chúng ta mới muốn bắt chúng ta. Bọn chúng khẳng định muốn hỏi nơi tìm ra được Tinh Hà Trù. Nói như nói nơi xuất hiện Tinh Hà Trù không có vật khác, đệ có tin không?

- Cho nên cho dù chúng ta nói gì đi chăng nữa, Tử Vân Điện đều không tin tưởng. Cuối cùng nói không chừng là bức cung. Cho nên phải nghe lời sư nương, chạy càng xa càng tốt.

Mỹ phụ trung niên gật đầu nói:

- Chúng ta thay đổi phương hướng, đi về phía tây.

Mỹ phụ trung niên nói xong, liền lấy một pháp bảo hình cối xay, mấy người đi lên pháp bảo. Trong nháy mắt pháp bảo mang bọn họ rời đi.

- Vũ Đình, em cứ nghịch cây thảo dược đó làm gì vậy? Còn bao bọc cẩn thận như vậy nữa?

Cô gái mặc áo xanh nhìn tiểu sư muội cứ lật qua lật lại một cây linh thảo đã khô héo, liền hiếu kỳ hỏi.

- Điệp tử, đây là cây Địa Lan, hay còn gọi là cây Ngũ Dạ. Cây này là của anh rể cho em. Ngày đó...

Vũ Đình nhớ lại cảnh lúc còn ở núi tuyết Misimi ở rừng rậm Amazon.

Cô gái mặc áo xanh thở dài, nhìn Vũ Đình đang đắm chìm trong hồi ức, bỗng nhiên nói:

- Vũ Đình, em kể chuyện về anh rể của em cho chị nghe được không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 443: Nam Tử Áo Đỏ

V

ới tốc độ của Lâm Vân, hẳn chỉ cần mất mười mấy giây là tới nơi mà Ly Vô Biên cầu viện. Vừa tới, ánh mắt của Lâm Vân liền trở nên lạnh lẽo.

Ly Vô Biên bị trọng thương, mà bốn tu sĩ Kết Đan chỉ còn một hơi. Bốn người này đang bị một người dùng chân dẫm xuống mặt đất, giống như mấy con cá chờ chết vậy. Ly Vô Biên thì không ngừng nhổ ra máu tươi.

- Ha ha, vài con kiến hôi Kết Đan Kỳ cũng dám điều võ dương oai. Hiện tại ta không muốn giết các người bởi vì ta muốn biết chủ tử đằng sau của các người là ai, mà kiêu ngạo như vậy?

Một tên nam tử mặc áo màu đỏ cười to, nhưng đôi mắt đã nhìn về phía Lâm Vân.

Lâm Vân hơi nhíu lông mày. Không ngờ ở Thiên Hồng lại có cao thủ như vậy. Tu vị của người này rõ ràng không thua kém tu sĩ Đại Thừa ở Úy Tinh kia. Thậm chí, nhìn bề ngoài có vẻ hung hãn hơn.

- Người chính là người đứng sau lưng tất cả?

Tên nam tử khinh thường nhìn Lâm Vân, hỏi.

Lâm Vân không trả lời, mà nâng Phệ Hồn Thương lên rồi bắn một phát. Tiếng không gian bị nghiền nát đã lẫn áp giọng nói của tên kia. Cả không gian xung quanh như bị thiêu đốt vậy.

Ánh mắt của tên nam tử ngưng tụ. Y lùi về sau mấy mét, rồi lấy một cái rìu cực lớn ra:

- Không sai, có ý tứ. Ta đã xem thường người rồi.

Lâm Vân mặc kệ y, vung tay ném bốn tu sĩ Kết Đan và Ly Vô Biên ra đằng sau. Đồng thời vút vào miệng họ năm viên đan dược:

- Các người chữa thương đi, việc ở đây giao cho ta.

Tên nam tử nhìn động tác trôi chảy của Lâm Vân, cũng không lên tiếng, chỉ cầm cái rìu lớn, lạnh lùng nhìn hắn.

- Bọn họ đã mạo phạm người à?

Lâm Vân cũng lạnh lùng nhìn y.

- Không.

Tên nam tử bình thản trả lời.

- Vậy tại sao người đánh trọng thương bọn họ?

Lâm Vân không tin một nước nhỏ như Minh Việt Quốc có thể mời được cao thủ như vậy?

- Lão tử ngựa mất thì đánh thôi. Không phục thì lên đây.

Tên nam tử mặc áo đỏ giống như rất sốt ruột muốn đánh nhau với Lâm Vân vậy.

- Thích đánh thì ta chiều. Tuy nhiên ta muốn biết người ngựa mất bọn họ ở chỗ nào. Với thân thủ của các hạ, chắc không phải là người của đại lục Thiên Hồng. Vậy thì các hạ quan tâm chuyện ở đây làm gì?

Lâm Vân lạnh lùng cười. Hắn đã không thể buông tha cho tên này.

Nhưng Lâm Vân lại không hiểu mục đích của y là gì.

- Đừng nói nhảm nhiều, đỡ một rìu của ta.

Cái rìu cực lớn mang theo khí tức xoáy ốc điên cuồng đánh về phía Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn thành trì xung quanh. Hắn biết nếu đánh nhau ở đây, nói không chừng sẽ san bằng cả thành trì này. Cho nên không đáp trả, mà bay lên không trung, thoáng cái đã biến mất.

Tên nam tử thấy Lâm Vân biến mất, thì hừ lạnh một tiếng. Không chút do dự cầm theo cái rìu đuổi theo.

- Muốn chạy sao? Lão tử đã vừa ý đối thủ, thì có chạy đằng giời.

Tốc độ của tên nam tử rõ ràng không chậm hơn Lâm Vân.

Lâm Vân bay ra ngoài không gian thì dừng lại, rồi phóng Phệ Hồn Thương đánh về tên nam tử. Tên nam tử cũng phóng rìu lớn nghênh chiến. Một tiếng Ong ong vang lên. Cây rìu bay ngược trở về trong tay của tên nam tử.

- Quả nhiên có cân lượng. Nhưng nếu người chỉ có như vậy, thì hôm nay để mạng lại đây.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng tên nam tử âm thầm sợ hãi. Một rìu Khai Thiên Phủ của mình vậy mà cũng có người đánh trả trở về.

Phải biết rằng tu vị của y đã là Hợp Thể điên hong, mà trời sinh dị bẩm, cho nên có thể nói là vô địch đồng cấp. Cho dù là tu sĩ Đại Thừa, cũng không có nhiều người là đối thủ của y. Không ngờ lại gặp phải một cường giả như vậy ở một hành tinh cấp thấp này.

Lâm Vân không muốn dài dòng. Nếu tên này đã không chịu nói mục đích của y, vậy thì chiến thôi. Lâm Vân lại phóng Phệ Hồn Thương xông tới. Lần này Phệ Hồn Thương có mang theo Tinh Diễm, toàn lực đánh về phái tên nam tử.

Một thương này còn uy lực hơn cả lần đánh lui tu sĩ Đại Thừa kia. Một thương này cũng khiến cho tâm thần của Lâm Vân chấn động. Cả tinh thần giống như bị cây thương mang đi theo vậy. Đồng thời Lâm Vân cũng lĩnh ngộ ra điều gì đó. Hẳn biết rằng đây là một thương hoàn mỹ nhất từ trước tới nay. Một thương như thế, Lâm Vân không tin tên kia có thể đỡ được.

Quả nhiên tên nam tử cũng cảm giác một khí thế đoạt hồn đoạt phách bao trùm lấy mình. Tên nam tử thầm kêu không tốt. Toàn thân của y giống như bị rất nhiều.

Một tiếng răng rắc vang lên, thanh Khai Thiên Phủ cũng quay trở về. Nhưng trên Khai Thiên Phủ đã có một vết nứt. Khiến cho tên nam tử càng sợ hãi. Cũng may là một thương của Lâm Vân bị đẩy trở về.

- Người rút cuộc là ai?

Tên nam tử không còn vẻ coi thường nữa. Một thương của tên tu sĩ kia rõ ràng khiến y lòi ra hết lá bài tẩy. Quả thực là quá lợi hại. Nếu y không nhìn lầm, thì tu vị của người kia còn chưa tới Đại Thừa Kỳ, thậm chí còn thấp hơn cả mình. Nhưng vì sao hẳn lại lợi hại như vậy?

Phải biết rằng một thương vừa nảy của hẳn, nếu đánh về phái bất kỳ tu sĩ Đại Thừa Kỳ nào, cũng không nhất định tránh khỏi. Từ khi nào xuất hiện tu sĩ nghịch thiên như vậy? Xem ra danh hiệu vô địch đồng cấp phải thuộc về người này mới đúng.

Lâm Vân lạnh lùng cười:

- Ta là ai, người không cần phải quan tâm. Rõ ràng là người tới gây sự với ta trước. Nếu hỏi thì phải là ta hỏi mới đúng.

Tuy nhiên, trong lòng Lâm Vân cũng không khỏi bội phục y. Pháp quyết Tuy Tinh sau khi được hẳn sửa chữa, sức chiến đấu đã đến mức kinh người.

Tăng thêm những điều linh ngộ gần đây, thực lực của hắn càng tăng thêm. Không ngờ đối diện với uy thế như vậy, người kia vẫn chặn được.

Điều này chứng tỏ, trong vũ trụ bao la, cường giả nhiều như mây. Chỉ là mình không gặp phải mà thôi.

Một thương này đã khiến Lâm Vân bị thương nhẹ. Nhưng tên nam tử kia cũng không hơn hắn là mấy.

Cầm Phệ Hồn Thương, Lâm Vân định đánh tiếp. Cho dù tên này có lợi hại hơn đi chăng nữa, Lâm Vân cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 444: Loạn Vực Tinh Không

C

hờ chút.

Tên nam tử thấy Lâm Vân định phóng thương ra tiếp, vội vàng ngăn lại. Trong lòng của y rất buồn bực. Cho tới bây giờ, toàn là người khác nói với mình như vậy. Không ngờ hôm nay mình lại nói với người khác. Y đã nhìn thấy sát khí ở trong mắt của Lâm Vân. Nếu tiếp tục đánh, thì không cần vài thương, mình nhất định sẽ bị mất mạng trong tay của tên tu sĩ vô danh kia.

Y hiểu chiến, nhưng không có nghĩa là ngu ngốc. Chẳng ai muốn lao vào chỗ chết cả.

- À, không phải người muốn chiến sao? Giờ đổi ý rồi à?

Lâm Vân lạnh lùng cười.

- Ta không phải là đối thủ của người, thì đánh đấm làm gì nữa?

Tên nam tử bất đắc dĩ nói.

- Người không đánh, nhưng ta vẫn muốn đánh.

Lâm Vân quyết định lưu người này lại. Một khi để y rời đi, nói không chừng y sẽ dẫn theo người tới để báo thù.

Một mình người này đã đủ đối phó với mình một lúc. Nếu y dẫn theo người, thì đại lục Thiên Hồng làm sao tránh khỏi nạn diệt vong.

- Tôi chỉ muốn luận bàn mà thôi, chứ không có ác ý gì. Lúc tôi đi ngang qua đại lục Thiên Hồng thì nhìn thấy vài tên tu sĩ đang khi dễ quân đội người

phạm. Cho nên tôi mới bất bình. Tôi vốn định khuyên bọn họ dừng tay, tuy nhiên khi nghe bọn họ kể chuyện, tôi mới không giết bọn họ.

- Nhưng lại nghe bọn họ nói có người còn lợi hại hơn cả tôi cho nên tôi không phục, muốn dẫn cậu tới để thử sức xem thế nào. Bởi tôi vốn không tin tưởng có tu sĩ còn lợi hại hơn cả tôi. Không ngờ những tu sĩ cấp thấp kia lại nói đúng, cậu quả thật lợi hại hơn tôi.

- Tôi biết cậu muốn giết tôi diệt khẩu. Nhưng thứ nhất, tôi sẽ không vì chuyện này mà mang thù. Thứ hai, cho dù cậu giết tôi diệt khẩu cũng vô dụng. Bởi vì tôi đi đâu, cha tôi đều biết. Nếu tôi chết, thì toàn bộ thế giới Tu Chân sẽ truy nã cậu. Tuy có thể cậu không sợ, nhưng đại lục Thiên Hồng sẽ bị liên lụy.

Tên nam tử rất chân thành nhìn Lâm Vân, nói.

Lâm Vân sửng sốt. Tên này biết đây là đại lục Thiên Hồng, chứng tỏ đây không phải lần đầu tiên y tới. Mặc dù mình không sợ bị truy nã, nhưng y nói cũng không sai. Một mình làm sao có thể bảo vệ cả một hành tinh được.

Thấy Lâm Vân chịu thu hồi cây thương, nam tử áo đỏ mới thầm thở phào một cái. Trong lòng tự nhủ, tên Lâm Vân này thật biến thái. Nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nói:

- Sở dĩ tôi biết về đại lục Thiên Hồng là vì cứ cách một trăm năm tôi lại tới Loạn Vực Tinh Không để tập luyện.

- Trong số đó có hành tinh Thiên Hồng. Lúc tôi đang định kết thúc buổi tập luyện rồi đi thì thấy các tu sĩ lại đối phó với quân đội người phạm, nên cảm thấy hơi bất công mà can thiệp. Về sau do thủ hạ của cậu nói rằng có người lợi hại hơn tôi, nên mới khơi dậy lòng hiếu thắng của tôi.

Lâm Vân nghe vậy, thầm nhủ tên này không thành thực. Nhưng không vạch trần ra mà hừ lạnh một tiếng:

- Người đi xa như vậy là để tập luyện, nhưng sao chưa xong mà đã trở về rồi? Mà Loạn Vực Tinh Không là nơi nào?

Nam tử áo đỏ cười khở một tiếng:

- Khó trách các hạ hoài nghi tôi. Tôi vốn chính là thiếu chủ của Ma Cốc Tông thuộc Hạo Nguyên Tinh. Tôi tới Loạn Vực Tinh Không là để tập luyện. Loạn Vực Tinh Không có chín tầng. Ở Hạo Nguyên Tinh tôi đứng trong hàng ngũ một trăm tu sĩ đứng đầu, nhưng tôi chỉ lên được tới tầng năm mà thôi. Cho dù là những tu sĩ của năm hành tinh Tu Chân lớn nhất cũng chỉ lên được tầng bảy của Loạn Vực Tinh Không.

- Đi vào tầng sáu đã được coi là hiếm có rồi. Nghe nói có một đệ tử của Tịch Mịch Cốc đã lên được tầng thứ tám. Tuy nhiên lại không nghe thấy tin tức trở về của y. Phỏng chừng là y đã chết ở trong đó.

- Loạn Vực Tinh Không có vô số yêu thú, linh thú, linh thảo, kỳ trân dị bảo. Là nơi rất tốt để các tu sĩ tập luyện. Tuy nhiên, tỷ lệ tử vong ở nơi đó cũng rất cao. Cho dù là đệ tử của Tịch Mịch Cốc đi vào đó, thì cũng chỉ có hai phần ba là có thể đi ra. Đừng nói tới các môn phái khác.

- Tôi thấy tu vị của huynh đài cao như vậy, nếu như vào đó tu luyện vài năm, nhất định là lên được tới tầng sáu.

Lâm Vân thật không ngờ trong vũ trụ lại có một chỗ dành cho tu sĩ tu luyện như vậy. Trong lòng hân hoan hưng phấn. Tu vị của hắn sở dĩ cao hơn cùng cấp, là bởi vì hắn tu tinh. Quan trọng hơn là hắn được cơ duyên trùng hợp sửa đổi được công pháp. Có thể nói, ngoại trừ hắn ra, cả vũ trụ đều không có người nào biết pháp quyết mà hắn tu luyện.

Tăng thêm Thiên Điểm nên mới có thành tích như ngày hôm nay. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn lại không đủ. Mà đối thủ ở Địa Cầu thì toàn

là đối thủ cấp thấp. Bản lĩnh của tên Tân Nhai này không tồi, rõ ràng có thể xếp vào trong một trăm người giỏi nhất của Hạt Nguyên Tinh.

Điều này cũng chứng tỏ Hạt Nguyên Tinh có rất nhiều cường giả, Ủy tinh và Khôn Truân Giới không thể nào so sánh được. Nhưng Tịch Mịch Cốc mà y nhắc tới là nơi nào nhỉ? Còn một thương vừa này, Lâm Vân biết là do ngẫu nhiên. Để cho lại phát ra một thương như vậy, thì rất khó.

Nếu như tên Tân Nhai dùng kim phù Cửu Long và cái rìu toàn lực chiến đấu với hắn. Cho dù cuối cùng hắn có thể thắng lợi, nhưng khẳng định phải trả một cái giá rất lớn.

Xem ra, nên tới Loạn Vực Tinh Không một chuyến. Nghĩ tới đây, sắc mặt của Lâm Vân trở nên hòa hoãn, gật đầu nói:

- Người đã tới Loạn Vực Tinh Không để tập luyện, nhưng vì sao lại về sớm như vậy?

Tân Nhai bất đắc dĩ nói:

- Thực ra cũng không phải là bí mật gì. Tôi vừa nhận được tin tức, tiên khí Tinh Hà Trù đang ở Ủy Tinh. Cho nên chẳng những lưỡng tông tam điện của Hạt Nguyên Tinh đều tới Ủy Tinh, mà ngay cả Tịch Mịch Cốc cũng không chịu bỏ qua.

- Ma Cốc Tông của chúng tôi vì đảm bảo trong việc tranh đoạt, nên đã thông báo toàn bộ các tu sĩ từ Hóa Thần trở lên ở ngoài đều phải trở về. Tôi cũng nhận được tin tức, nên mới vội vàng quay về như thế. Mà truyền tống trận ở Loạn Vực Tinh Không chưa đến thời điểm mở, nên tôi đành phải bay về.

- Nghe nói Tinh Hà Trù đã bị cướp đi. Nhưng nói không chừng chỗ phát hiện ra Tinh Hà Trù còn có các tiên khí khác. Chẳng những các môn phái

mạnh của năm thiên hà lớn nhất, mà ngay cả những lão quái vật bế quan nhiều năm cũng đều đi tới đó. Lần này quả thực là náo nhiệt.

Lâm Vân sững sờ, hóa ra là vì Tinh Hà Trù. Xem ra còn chưa ai biết Tinh Hà Trù trên người của mình. Nếu như bị người biết, kể cả Hồn Độn Sơn Hà Đồ và Tinh Thần Châu, thì không phải cả thế giới Tu Chân đều tìm mình liều mạng sao?

Tuy nhiên hẳn sẽ ngốc đến nỗi chủ động nói ra. Biết chuyện mình có Hồn Độn Sơn Hà Đồ chỉ có lão tổ Côn Luân Ứng Hư Tử mà thôi. Tên Ứng Hư Tử mới chỉ có tu vị Nguyên Anh, giữ lại người này đúng là một mầm tai họa.

Mặc dù biết lão tổ Côn Luân cũng không dám tùy tiện nói ra bên ngoài. Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Vẫn nên đi tới Khôn Truan Giới rồi tìm biện pháp gì khống chế Ứng Hư Tử mới được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 445: Hạt Nguyên Tinh

L

âm Vân bình tĩnh hỏi:

- Lưỡng tông tam điện là ý gì vậy?

Tân Nhai biết Lâm Vân nhất định sẽ hỏi như vậy. Từ lúc nói chuyện với Lâm Vân, y liền biết hắn không thuộc năm thiên hà lớn. Bằng không thì hắn đã biết Loạn Vực Tinh Không và Lưỡng tông tam điện rồi. Nên Tân Nhai liền trả lời:

- Chính là Thần Tông, Ma Cốc Tông, Thiên Trì Điện, Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện của Hạt Nguyên Tinh. Tôi là người của Ma Cốc Tông.

Lâm Vân nghe thấy vậy, hơi nhú mày:

- Tử Vân Điện?

- Đạo hữu từng nghe nói về Tử Vân Điện à?

Tân Nhai thắc mắc hỏi.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng:

- Chỉ là nghe thấy cái tên hơi kỳ quái mà thôi.

Tân Nhai biết Lâm Vân không nói thật, nhưng không vạch trần:

- Tử Vân Điện có thể coi là tông môn ít nổi bật nhất trong Lưỡng tông tam điện.

Tân Nhai thấy Lâm Vân từ chối cho ý kiến, tiếp tục nói:

- Việc phát hiện ra Tinh Hà Trùy lần này là công lao của Tử Vân Điện.

- À?

Lâm Vân hơi ngạc nhiên. Tử Vân Điện ở Hạt Nguyên Tinh, mà Tinh Hà Trùy ở tận Úy Tinh. Mà cho dù là người ở Úy Tinh cũng không biết Tinh Hà Trùy là tiên khí. Cho dù có người biết cũng không nên nói khắp nơi ra như vậy. Nhưng vì sao Tử Vân Điện lại biết? Thời gian mình lấy Tinh Hà Trùy cũng chỉ có mấy tháng mà thôi.

Tân Nhai thấy Lâm Vân khó hiểu, liền giải thích:

- Tinh Hà Trùy vốn do Song Tử Tông tìm thấy đầu tiên. Cuối cùng vì nó mà Song Tử Tông bị diệt môn. Còn vài người chạy thoát khỏi Song Tử Tông đã chạy trốn tới Hạt Nguyên Tinh. Nhưng không ngờ bọn họ vừa mới tới thì bị người của Tử Vân Điện phát hiện.

- Nghe nói Tử Vân Điện đã tới Thiên Phong Tông là để bắt mấy người này. Nhưng bọn họ coi như là giáo hoạt, không đi tới Thiên Phong Tông. Tuy nhiên, đối mặt với sự truy lùng của Thiên Phong Tông như vậy, tôi đoán chừng bọn họ cũng chạy không lâu. Cuối cùng vẫn sẽ bị bắt mà thôi.

“Vài người chạy thoát khỏi Song Tử Tông?”

Lâm Vân cả kinh, chẳng lẽ là Mông Văn và Vũ Đình? Lâm Vân biết hai người đó đầu nhập vào Song Tử Tông. Lúc Song Tử Tông bị diệt môn, Lâm Vân cũng muốn đi tìm hai người. Nhưng một là vì Úy Tinh quá lớn, rất khó tìm ra hai người. Thứ hai là hấn sốt ruột việc của Thanh Thanh, nên mới tạm thời để đó.

Không biết mấy người chạy trốn tới Hạt Nguyên Tinh, có Mông Văn và Vũ Đình hay không? Nghĩ tới đây, Lâm Vân hỏi:

- Những người chạy trốn tới Hạt Nguyên Tinh là những ai?

- Nghe nói có bốn nữ, hai nam. Năm người đệ tử và một vị sư phụ. Có một cô gái thì luôn một mực nói sẽ nhờ anh rể của cô ta báo thù. Có lẽ anh rể của cô ta cũng thuộc môn phái lớn nào đó.

Tân Nhai nói những tin tức mà mình nhận được cho Lâm Vân. Dù sao chuyện này đã bị lộ ra ngoài, cả Hạt Nguyên Tinh đều biết hết rồi.

Ánh mắt của Lâm Vân trở nên lạnh lẽo. Hắn đã khẳng định trong mấy người đó có Vũ Đình và Mông Văn. Ít nhất là có Vũ Đình trong đó. Lại là Tử Vân Điện, xem ra ân oán giữa mình và chỗ đó khó mà xóa bỏ được.

Thấy ánh mắt của Lâm Vân đáng sợ như vậy, Tân Nhai không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng y không hề sợ hãi. Bởi vì y biết cho dù Lâm Vân có dùng toàn lực ra tay, cũng không phải hai ba chiêu là giải quyết được mình. Huống hồ y tin rằng Lâm Vân không phải muốn ra tay, mà là đang nghĩ tới việc khác.

- Nếu đạo hữu không chê, có thể đi cùng tới Ủy Tinh, nói không chừng chúng ta ại gặp được kỳ ngộ nào đó. Xong việc thì cậu có thể tới Ma Cốc Tông của tôi chơi.

Tân Nhai cười nói.

Thông qua buổi nói chuyện này, Lâm Vân biết Tân Nhai không phải là hạng người xảo trá. Nên cũng cười trả lời:

- Tôi tên là Lâm Vân, được làm quen với huynh đài, tôi rất cao hứng. Chắc hẳn tôi sẽ tới Ma Cốc Tông làm khách. Nhưng hiện tại tôi còn có vài việc phải giải quyết ở đại lục Thiên Hồng. Một khi làm xong chuyện ở đây, tôi nhất định sẽ tới Hạt Nguyên Tinh.

Tân Nhai thấy Lâm Vân nói ra tên của hắn, cũng rất cao hứng. Dù y không hiểu một tu sĩ cấp cao như vậy còn quan tâm thế tục làm gì. Nhưng y không

có hỏi nhiều. Chỉ lấy một viên ngọc truyền tin đưa cho Lâm Vân:

- Đây là ngọc truyền tin của tôi. Lúc tới Hạc Nguyên Tinh, phải nhớ tới chỗ tôi chơi đó. Giờ tôi phải đi đây, tạm biệt.

Nói xong, Tân Nhai lấy một pháp bảo hình phi thuyền, đi lên đó, rồi trong nháy mắt biến mất không thấy.

Lâm Vân nhìn Tân Nhai rời đi, âm thầm nói:

“Tử Vân Điện, để xem các người có bản lĩnh gì mà kiêu ngạo như vậy, dám liên tục đắc tội tới lão tử.”

Lúc Lâm Vân trở lại kinh thành của Minh Việt Quốc, thì mấy người Ly Vô Biên đã trị thương xong. Dù bọn họ bị thương không nhẹ, nhưng đan dược mà Lâm Vân cho bọn họ toàn là đan dược cực phẩm. Mỗi một viên đều có giá trị liên thành. Hơn nữa Tân Nhai không có hạ tử thủ, cho nên khôi phục rất nhanh.

Ly Vô Biên thấy Lâm Vân đã trở về, liền đi tới phía trước ân cần hỏi thăm. Lâm Vân gật đầu nói:

- Mọi người làm không tồi. Mấy thứ này coi như là ban tặng cho mọi người. Hiện tại tôi muốn rời đi đại lục Thiên Hồng. Sau khi trở về, còn có nhiều chỗ tốt hơn cho mấy người. Nhưng nhớ là phải làm tốt chuyện ở đây.

Nói xong, Lâm Vân ném năm pháp bảo ra ngoài.

Bốn tu sĩ Kết Đan và Ly Vô Biên cầm pháp bảo trong tay, đều ngây người. Lâm Vân tùy tiện lấy ra đều là cổ bảo có uy lực vô cùng. Là những thứ mà cả đời bọn họ cũng không có được. Năm người tranh thủ thời gian hứa hẹn làm tốt việc Lâm Vân giao phó.

- Vân ca, anh trở về nhanh vậy.

Khi Lâm Vân trở lại Thanh phủ, thì Thanh Thanh vừa lúc tỉnh dậy. Nàng thấy Lâm Vân mới đi ra ngoài vài tiếng liền trở lại, không khỏi vui mừng.

- Thanh nhi, anh phải xa ra một chuyến. Anh định dẫn theo em đi, nhưng lại sợ nguy hiểm. Tuy nhiên em không cần phải lo lắng. Anh sẽ trở về nhanh thôi.

Lâm Vân cũng muốn dẫn theo Thanh Thanh đi. Nhưng còn Đặng Thư Cần ở đây, nên đành phải để lại Thanh Thanh ở lại chiếu cố.

- A, anh lại muốn đi à?

Trong mắt của Thanh Thanh lộ ra vẻ không nỡ.

- Anh sẽ trở về nhanh thôi. Hơn nữa, em luôn ở bên cạnh anh mà.

Lâm Vân lấy cây Hồng Liên ra, tràn đầy nhu tình nói.

Thanh Thanh nhìn thấy cây Hồng Liên, vành mắt liền đỏ, nắm chặt tay của Lâm Vân, nhất thời không nói lên lời.

- Thanh nhi, những năm nay khổ cho em rồi. Anh đoán mỗi năm em lại tới núi Tầm Mi để trồng Hồng Liên phải không?

Lâm Vân vuốt ve mái tóc của nàng hỏi.

- Vâng, nếu không có Hồng Liên, thì em không thể kiên trì được nhiều năm như vậy. Mỗi lần khi nhớ tới anh, em lại tới đó ngắm nhìn Hồng Liên. Nhìn nó, em lại nhớ tới khuôn mặt của anh. Cuối cùng ông trời đã cho anh trở về bên em. Hiện tại em đã thấy rất mỹ mãn rồi.

Thanh Thanh nói xong, tựa vào lòng của Lâm Vân.

Hai người ôm nhau một lúc lâu, mãi đến khi người Thanh phủ gọi hai người ra ăn cơm. Lâm Vân và Thanh Thanh nhìn nhau cười, nhưng không đi ra

ngoài. Lai lịch của Lâm Vân, mọi người trong Thanh phủ đều biết, cộng thêm hẳn vốn là chồng chưa cưới của Thanh Thanh, nên không ai nói gì.

- Vân ca, đi ra ngoài anh nên cẩn thận một chút, rồi trở về sớm với em. Em biết hiện tại anh rất có bản lĩnh. Nhưng trong vũ trụ bao la có vô số cường giả, cho nên anh phải chú ý đây. Em sẽ luôn nhớ tới anh.

Mấy năm mới được gặp lại, Thanh Thanh đã không còn vẻ rụt rè nữa. Được gặp lại hẳn là nàng hạnh phúc rồi.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Anh sẽ bảo Tiểu Tinh bảo vệ em.

- Tiểu Tinh?

Thanh Thanh ngạc nhiên.

Lâm Vân giơ tay lên, Tiểu Tinh đang tu luyện trong Sơn Hà Đồ thì bị Lâm Vân kéo ra ngoài. Trải qua một thời gian dài tu luyện, bộ lông của Tiểu Tinh càng trở nên vàng óng ả. Lâm Vân vẫn không biết Tiểu Tinh có sở trường gì, nhưng nó tuyệt đối là một ngoại tộc.

Linh khí ở bên trong Hỗn Độn Sơn Hà Đồ rất phong phú, cộng thêm Lâm Vân không ngừng cung cấp đan dược, Tiểu Tinh đã trở thành một yêu thú cấp năm sơ kỳ. Tương đương với tu vị Kết Đan của nhân loại.

Bị Lâm Vân kéo ra khỏi Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, Tiểu Tinh rất là bất mãn rống lên một tiếng. Lâm Vân vỗ đầu nó nói:

- Ở đây bảo vệ cho chủ nhân, lúc ta trở về cho người thêm nhiều thứ tốt.

- A, một chú chó thật xinh đẹp.

Thanh Thanh vừa thấy Tiểu Tinh liền yêu thích. Lâm Vân thì dờ khóc dờ cười nói:

- Nó không thuộc loài chó đâu. Tuy nhìn bề ngoài dễ thương như vậy, nhưng thực lực của nó đã tương đương với ma thú cấp năm rồi.

Thanh Thanh nghe vậy liền hoảng sợ, có chút không tin tưởng.

Lâm Vân trừng Tiểu Tinh một cái:

- Sau này muốn ăn đan dược thì hỏi chủ nhân mới của người.

Dù Tiểu Tinh bất mãn, nhưng thấy vẻ mặt từ ái của Thanh Thanh, liền không nghĩ ngợi nữa, thoáng cái nhảy vào trong lòng của Thanh Thanh. Đồng thời quăng một ánh mắt khinh bỉ về phía Lâm Vân.

Lâm Vân thầm than giao hoát. Rõ ràng biết nịnh hót chủ nhân.

Thanh Thanh càng là vui mừng, không ngừng vuốt ve bộ lông óng ả của Tiểu Tinh.

Lâm Vân đưa một giới chỉ cho Thanh Thanh, rồi nói:

- Trong này có một ít đan dược. Em vốn học về nghề y, có thể nghiên cứu một chút. Phần ăn của Tiểu Tinh cũng ở trong đó.

Dù vui mừng có một chú chó dễ thương như Tiểu Tinh, nhưng Thanh Thanh nghe thấy Lâm Vân muốn rời đi, trong mắt lại hiện lên vẻ không nỡ. Nàng ôm Tiểu Tinh, tựa vào ngực của Lâm Vân:

- Anh đã cho em uống đan dược trú nhan à?

Lâm Vân cười, ôm Thanh Thanh nói:

- Ừ, nhưng loại đan dược đó khá là hiếm.

Thanh Thanh cười ngọt ngào:

- Khó trách em lại trẻ ra như vậy. Còn có...

- Còn có gì?

Lâm Vân cười hỏi.

Thanh Thanh không trả lời mà nhẹ nhàng nói:

- Anh sớm trở về nhé, rồi dẫn em tới cung Quảng Hàn kia. Nghe thấy tên thôi là em thấy yêu mến rồi.

- Anh nhất định sẽ về sớm. Em và Tiểu Tinh chờ anh nhé.

- Vâng...

Lâm Vân ôm Thanh Thanh, mãi đến khi nàng rơi vào giấc ngủ, mới cẩn thận bế nàng lên giường, rồi nhẹ nhàng nói:

- Anh sẽ trân trọng cây Hồng Liên mà em trồng. Tạm biệt.

Nói xong, hắn liền đi ra khỏi phòng rồi bay lên trời.

Thanh Thanh thấy Lâm Vân đi rồi, mở to mắt, đứng ở trước cửa thì thào nói:

- Em sẽ chờ anh về.

Thấy Thanh Thanh lưu luyến như vậy, trong lòng Lâm Vân thật không nỡ. Hắn quyết định giải quyết xong Tử Vân Điện liền dẫn theo Mông Văn, Vũ Đình và Thanh Thanh rời đi.

Trên Tinh Hà Trù quả nhiên có vị trí của Hạt Nguyên Tinh. Tu vị của Lâm Vân đã là bốn sao màu bạc, cho nên tốc độ của Tinh Hà Trù nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Chỉ mất hai ngày Lâm Vân đã bay tới Hạt Nguyên Tinh. Khi gần tới nơi, Lâm Vân nghĩ tới việc đang có nhiều người truy lùng Tinh Hà Trùy, thì quyết định an phận một chút. Hắn thu hồi Tinh Hà Trùy rồi bước lên Phệ Hồn Thương.

Chỗ rơi xuống là một sa mạc lớn. Phạm vi thần thức hiện tại của Lâm Vân đã là năm nghìn km. Nên hắn rất nhanh nhìn thấy một đám người trên sa mạc.

Dù biết nơi này là Hạt Nguyên Tinh, nhưng Lâm Vân lại không biết Tử Vân Điện ở đâu. Nên định tìm người hỏi một chút.

Đám người kia là một đội vận chuyển hàng hóa, còn có tiêu cục đi theo bảo vệ. Có lẽ là đi trong sa mạc, cho nên đám người đều lộ vẻ mệt mỏi.

Lâm Vân bỗng nhiên xuất hiện khiến cho đám người đều hoảng sợ. Việc đi lại trong sa mạc vốn là một việc nguy hiểm. Bằng không đám thương nhân đã không cần tiêu cục hộ tống rồi. Một người tuổi trẻ đột ngột xuất hiện, càng làm cho bọn họ cảm thấy quý dị. Một tên tiêu sư lập tức vây Lâm Vân lại, biểu lộ đầy đề phòng.

- Các hạ muốn làm gì?

Một tiêu sư tinh táo hỏi.

Ngôn ngữ mà bọn họ nói giống với ngôn ngữ ở Úy Tinh, nên Lâm Vân nghe là hiểu. Hắn cười nhạt một tiếng, trả lời:

- Tôi ngẫu nhiên đi tới đây, giờ thì đã lạc đường. Cho nên tôi chỉ muốn hỏi thăm mà thôi.

- Ngẫu nhiên đi tới đây?

Tên tiêu sư không tin lời Lâm Vân nói. Bởi vì Lâm Vân ăn mặc như một người mới từ trong phòng đi ra, chứ không giống một lữ hành. Quần áo trên người hắn cũng không dính một hạt cát nào. Mà hắn thì chả có vẻ mệt mỏi gì.

Lâm Vân dùng thần thức kiểm tra, đám người này đều là võ giả trong thế tục. Tuy nhiên cũng có hai tu sĩ có tu vị Luyện Khí. Thực lực còn chưa chắc bằng võ giả của thế tục. Mà bọn họ nghi ngờ mình như vậy cũng đúng.

Thấy Lâm Vân không trả lời, mấy người tiêu sư càng thêm thận trọng.

- Xin hỏi tiền bối có phải là Tiên Sư?

Một tu sĩ Luyện Khí tăng mười một bỗng nhiên đi tới trước mặt Lâm Vân, ôm quyền hỏi.

Tiên Sư? Lâm Vân hơi sửng sốt, rồi lập tức hiểu ra. Chắc đây là cách gọi khác của tu sĩ ở nơi này.

Cho nên hắn gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Tên tu sĩ thấy Lâm Vân gật đầu thừa nhận, trong lòng càng kính hãi, liền vội vàng cúi chào:

- Tiền bối chớ trách. Bọn họ đều cho rằng tiền bối là người bình thường nên mới vô lý như vậy.

Lâm Vân mỉm cười:

- Ta cũng chỉ định hỏi đường mà thôi. Có gì mà trách cứ chứ.

Tu sĩ Luyện Khí vội vàng hỏi:

- Không biết tiên bối muốn hỏi chỗ nào?

- Người có biết Tử Vân Điện ở đâu không?

Lâm Vân hỏi.

- Tử Vân Điện?

Tu sĩ này cẩn thận nhìn xung quanh một lát, mới trả lời:

- Tử Vân Điện là chỗ ở của Thượng Tiên, là nơi để thành tiên đắc đạo. Những tiểu tu như chúng tôi sao có thể biết được. Tuy nhiên nếu tiên bối tới chỗ sầm uất thì đừng nhắc tới ba chữ Tử Vân Điện. Nơi này vắng vẻ thì còn đỡ. Bởi vì Tử Vân Điện là ba chữ cấm kỵ.

- À.

Lâm Vân hơi sửng sốt. Không ngờ Tử Vân Điện là bá đạo như vậy. Chỉ nhắc tới tên thôi cũng liệt vào tội chết. Liền hỏi:

- Vì sao vậy?

Tu sĩ này thở dài nói:

- Tiên bối từ nơi khác đến chắc không biết. Nhắc tới Tử Vân Điện phải dùng từ Tử Vân Thượng Tiên Cung để tỏ vẻ kính trọng. Nếu nói đích danh ra thì sẽ bị các tu sĩ ở địa phương đuổi giết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 446: Yêu Thú Sa Kinh

L

âm Vân hơi nhả lông mày:

- Chẳng lẽ người của Tử Vân Điện lại không thích xưng hô như vậy?

Tu sĩ này lắc đầu:

- Cũng không phải như vậy. Trên thức tế thì tu sĩ của Tử Vân Điện không quan tâm người khác gọi như thế nào. Nhưng có một số tu sĩ thích vuốt mông ngựa, cho nên nếu ai nói thẳng tên của Tử Vân Điện ra, mà không có chữ Tiên Cung, thì sẽ bị họ đuổi giết. Về sau không có người nào của Tử Vân Điện ngăn cản, nên thời gian dài, mọi người đều gọi như vậy.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng. Tử Vân Điện đúng là làm trò hề. Đang định hỏi tiếp thì một tiếng rít gào truyền tới. Cả thương đội và tiêu sư nghe thấy thanh âm này, sắc mặt liền trở nên khó coi. Thậm chí còn có người ngồi bệt xuống mặt cát.

Tiếng thét gào này rất lớn, thậm chí có cảm giác như bị xé rách màng tai. Lâm Vân thấy sắc mặt của đám thương nhân và tiêu sư đều trắng bệch. Chứng tỏ bọn họ rất sợ hãi tiếng kêu đó.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra. Đó là hơn mười con yêu thú kỳ lạ biết bay. Tuy nhiên bọn chúng đang đuổi theo bốn tên tu sĩ.

Những con yêu thú này tuy có một sừng, nhưng toàn thân của chúng như được làm từ cát vậy. Trên lưng chúng có những vết gai nhọn, chạy dọc theo lưng. Răng nanh của chúng mọc xĩa ra bên ngoài, nhìn có vẻ sắc nhọn. Đây là yêu thú gì mà xấu xí như vậy? Hơn nữa tu vị không hề kém. Con thấp nhấp cũng là cấp năm, thậm chí có vài con có tu vị cấp sáu diên phong.

Theo như lý thuyết, thì yêu thú cấp sáu diên phong còn thấp hơn tu sĩ Nguyên Anh một chút. Nhưng thực tế thì lực công kích của nó không hề thua kém chút nào.

Mà trong này thoáng cái đã có hơn mười con. Lâm Vân nghĩ bụng, khó trách đám người này sợ tới vỡ mật như vậy. Chỉ cần một con trong số đó cũng đủ tiêu diệt toàn bộ bọn họ rồi.

Bốn tên tu sĩ bị đuổi giết, thì có ba nam một nữ. Trong đó có một người thiếu niên. Mà cô gái thì mặc áo xanh, có tu vị Kết Đan sơ kỳ. Tuy nhiên quần áo của cô ta đã cực kỳ rách rưới, còn dính đầy máu tươi. Mà có vẻ như không phải là dấu vết do yêu thú cắn. Cô gái này không quan tâm làn da mình bị lộ ra ngoài, chỉ tập trung chạy về phía trước.

Hai tên tu sĩ còn lại thì có tu vị cao hơn, là Kết Đan hậu kỳ. Nhưng bị đám yêu thú đó truy kích, sắc mặt của hai người cũng tràn đầy hoảng sợ. Mấy lần bọn họ muốn chia ra để chạy, nhưng đều bị yêu thú bức bách trở về.

Xem ra những con yêu thú này còn có chút trí lực. Rõ ràng biết gom con mồi lại một chỗ. Hơn nữa, nhìn bộ dáng của bọn chúng, có lẽ bọn chúng muốn dồn bốn tên tu sĩ tới đám thương đội, rồi một hơi ăn hết.

Lâm Vân cũng không khỏi âm thầm ngạc nhiên với trí lực của bọn chúng.

Tên thiếu niên chỉ có tu vị Trúc Cơ sơ kỳ. Nếu không phải nhờ cô gái mặc áo xanh bảo vệ, thì đã sớm bị yêu thú ăn thịt rồi.

Còn đang suy nghĩ xem đây là yêu thú gì thì ánh mắt của Lâm Vân trở nên lạnh lẽo, sát khí nổi lên. Đám yêu thú tựa như cảm nhận được sát khí từ Lâm Vân, nhưng bọn chúng vẫn bay tới.

Lâm Vân xuất hiện sát khí bởi vì hắn đã nhìn thấy hình bông hoa màu tím thêu ở áo của hai tên tu sĩ kia, giống với hình thêu trên tên tu sĩ Hóa Thần bị

hắn giết.

Là hai gã của Tử Vân Điện. Không biết cô gái và người thiếu niên kia cũng thuộc Tử Vân Điện không? Nếu như bọn họ là đồng bọn thì Lâm Vân không chút do dự tiêu diệt hết.

Mà áp lực tỏa ra từ đám yêu thú kia thật là lớn. Cách xa như vậy Lâm Vân cũng có thể cảm giác được.

- Con đó là con gì vậy?

Lâm Vân thấy đám thương nhân và tiêu sư đều sợ đến run rẩy, đành phải chủ động hỏi.

Tên tu sĩ vừa nói với Lâm Vân lúc này run giọng nói:

- Đó là...Con...Sa Kinh. Những chỗ nó đi qua, đều không có sinh vật nào sống sót...Ngay cả ngọn cỏ cũng không có...

Lâm Vân sững sờ, điều đó thì liên quan gì tới ngọn cỏ cơ chứ? Nhưng cẩn thận nhìn lại, thì quả nhiên những nơi mà con Sa Kinh kia đi qua đều trở thành màu đen. Không ngờ con Sa Kinh còn là một yêu thú có kịch độc. Với thực lực như vậy, loại này có lẽ là vô địch trong sa mạc. Đối phó với yêu thú cấp sáu đã đủ mệt rồi, nói gì kịch độc của nó nữa.

Nếu là con Sa Kinh này lên tới tầng bảy, đoán chừng tu sĩ Hóa Thần cũng không phải là đối thủ. Vài phút sau, bốn tên tu sĩ đã chạy tới thương đội. Tuy nhiên bọn họ đã gần như sức cùng lực kiệt. Lâm Vân đoán không sai, đám yêu thú Sa Kinh này quả thực muốn dồn bốn người tới đây rồi giải quyết luôn một thể.

Hai mươi con Sa Kinh thấy đã đạt được mục đích, liền lao lên vây tất cả mọi người lại.

Hai tên tu sĩ của Tử Vân Điện nhìn lướt qua thương đội. Khuôn mặt dù vẫn trắng bệch, nhưng ánh mắt không ngừng chuyển. Không biết bọn chúng mưu tính cái gì.

Còn người thiếu niên và cô gái thì biết không chạy được nữa, liền dứt khoát lấy pháp bảo, rồi nhìn chăm chăm vào hai tên tu sĩ Tử Vân Điện.

Lâm Vân hơi kỳ quái. Hai người này có vẻ như không quan tâm tới đám Sa Kinh, mà chỉ nhằm vào hai tên Tử Vân Điện.

- Rống....

Đám Sa Kinh vây quanh đám người, nhưng không tấn công luôn, mà chỉ nhìn chăm chăm và kêu gào. Lâm Vân vốn định tiêu diệt hết bọn chúng rồi sưu hồn hai tên Tử Vân Điện. Tuy nhiên hẳn thấy đám Sa Kinh không tấn công, thì tạm thời theo dõi tình huống.

Đám yêu thú này có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó. Chẳng lẽ bọn chúng thông minh đến mức đang phân chia thức ăn?

Lâm Vân lại phóng thần thức ra ngoài. Quả nhiên cách đó vài nghìn dặm, có một sự ba động truyền tới. Nơi này là sa mạc, nên phát hiện ra có dị động không khó lắm.

Đó là một con Sa Kinh màu đỏ. Những con Sa Kinh ở đây đều có màu đen, nhưng con kia thì có màu đỏ. Xem ra con đó chính là đầu đàn. Mà đám này thì đang đợi đại ca của bọn chúng đến.

Đám Sa Kinh không tấn công, nhưng mọi người không có vẻ thư giãn gì cả, mà chỉ càng thêm lo sợ khẩn trương. Bọn họ không có thần thần siêu mạnh như Lâm Vân, đương nhiên là không nhìn thấy con Sa Kinh màu đỏ. Tuy nhiên, nhìn ánh mắt của bọn họ, Lâm Vân đoán chừng những người này cũng biết vì sao đám Sa Kinh chỉ bao vây mà không tấn công.

- Sa...Sa Kinh...Vương...

Tu sĩ Luyện Khí Kỳ run rẩy.

Quả nhiên là Sa Kinh VƯớng. Lâm Vân hơi gật đầu.

Lâm Vân nghĩ bụng. Một con Sa Kinh cũng là chết. Một trăm con tới cũng là chết. Vì sao đám người này lại càng thêm sợ hãi? Thật là kỳ quặc.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Vân không đoán ra, đành phải hỏi tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Lá gan của người này vẫn đỡ hơn những người khác.

Tuy nhiên lần này tu sĩ Luyện Khí Kỳ lại không thể trả lời được Lâm Vân, chỉ không ngừng run rẩy. Ngược lại có một người tiêu sư, lạnh lùng nói:

- Những con Sa Kinh bình thường chỉ ăn thịt người thôi. Nhưng một khi Sa Kinh Vương tới đây, nó lại muốn uống máu. Người mà bị Sa Kinh Vương hút máu, nhất thời sẽ không chết. Lúc đó đám Sa Kinh còn lại mới ăn thịt.

Nguyên lai là như vậy, khó trách bọn họ hoảng sợ hơn lúc đầu. Có thể tượng tưởng, máu bị uống cạn lại không thể chết được. Còn phải đợi đám Sa Kinh ăn thịt, đúng là một cực hình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 447: Sa Kinh Vương

M

à người tiêu sư kia có vẻ gan lớn. Người khác đều sợ hãi, chỉ riêng y, sắc mặt chỉ hơi trắng, còn lại coi như bình tĩnh, như không để sinh tử trong lòng.

Lâm Vân mỉm cười hỏi:

- Đã như vậy, vì sao không tự sát trước khi Sa Kinh Vương tới hút máu?

Sợ như vậy thì còn không bằng tự sát. Nói cho cùng vẫn là sợ chết mà thôi.

Người tiêu sư hừ lạnh một tiếng:

- Tự sát? Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Nhưng y không giải thích.

Lâm Vân ngạc nhiên, đám Sa Kinh này lợi hại như vậy sao? Ngay cả tự sát cũng không được? Nhưng người tiêu sư không giải thích, Lâm Vân cũng không muốn hỏi thêm.

- Điệp sư tử, sư nương và mọi người không biết thế nào rồi?

Người thiếu niên lo lắng hỏi.

Cô gái thở dài, lấy một bộ áo màu xanh nhạt khoác lên người:

- Đại sư đệ, sư phụ và mọi người không sao đâu. Em không phải lo lắng.

Thiếu niên thì hung hăng nhìn hai tên tu sĩ Tử Vân Điện. Lâm Vân có thể thấy sự phẫn nộ và cừ hận trong mắt của cậu ta.

Hai người có vẻ có thù oán gì đó với Tử Vân Điện. Càng chứng tỏ bọn họ không phải là người của Tử Vân Điện.

- Điệp sư tỷ, sau này em nhất định sẽ cố gắng như Hoa sư huynh, vì sư môn báo thù.

Thiếu niên nắm chặt tay, thấp giọng nói.

Vị Điệp sư tỷ chỉ thở dài, không nói gì. Cô ta biết đã bị đám Sa Kinh bao vây như vậy, nói gì sau này nữa, sắp chết đến nơi rồi. Dù sư đệ đã mười sáu tuổi, nhưng đạo đối nhân xử thế còn quá kém. Đến bây giờ còn chưa biết sự lợi hại của con Sa Kinh.

Người tiêu sư thấy mình nói như vậy rồi mà sắc mặt của Lâm Vân vẫn bình thường, thậm chí còn mang vẻ tươi cười. Ông ta tưởng Lâm Vân không biết nên không sợ.

- Huynh đài, cậu chưa từng gặp con Sa Kinh à?

Người tiêu sư hỏi.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Đúng vậy đây là lần đầu tiên tôi thấy con này. Sao vậy?

Người tiêu sư lắc đầu không nói tiếp. Nhưng cũng khiến người xung quanh để ý tới Lâm Vân. Bọn họ nghe Lâm Vân nói vậy, mặc dù rất khinh bỉ hắn, nhưng sự sợ hãi khiến cho bọn họ không còn tâm tư dè dè biiu.

Biểu lộ của cô gái kia cũng như vậy. Lúc đầu hơi giật mình, về sau thì một bộ thì ra là vậy.

Lâm Vân không hề tức giận. Hắn không sợ bởi vì hắn căn bản không để đám yêu thú đó vào mắt. Ngược lại, không thể không bội phục sự gan dạ của người tiêu sư.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân cười nhạt hỏi:

- Tôi thấy các hạ cũng không quá sợ hãi thì phải.

Người tiêu sư hừ một tiếng:

- Sợ cái đếch gì. Sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên, có cái gì mà phải sợ.

Lâm Vân nghe vậy, âm thầm tán thưởng. Đang muốn nói thêm, thì một tiếng rít mạnh mẽ truyền tới. Đám Sa Kinh vây quanh mọi người đều cúi thấp người xuống. Sa Kinh Vương đã tới.

Một con Sa Kinh lớn hơn những con ở đây vài lần vừa đi tới liền gào rú một tiếng. Như muốn thể hiện quyền uy tối thượng của mình.

Cả người con Sa Kinh này, ngoại trừ bốn chân ra, còn lại đều có màu đỏ, thậm chí cái sừng trên đầu nó cũng màu đỏ. Không biết vì sao con Sa Kinh này lại có màu như vậy. Chẳng lẽ là do nó thường xuyên hút máu người? Không biết nó đã hút máu bao nhiêu người rồi?

Quả nhiên là một con yêu thú khiến người người sợ hãi. Con này có tu vị cấp bảy điên phong. Nguyên Anh gặp nó cũng chỉ có số chết.

- Loại Sa Kinh một khi đã biến thành màu đỏ như vậy, thì cho dù là Tiên Sư lợi hại nhất cũng không phải là đối thủ của nó.

Người Tiêu Sư thấy Lâm Vân vẫn không lộ vẻ sợ hãi, thì bắt đầu khâm phục hẳn, chủ động giải thích.

Ông ta tiếp tục nói:

- Nếu muốn biến thành toàn thân màu đỏ,, thì con Sa Kinh này phỏng chừng phải tu luyện thêm mấy trăm năm. Tuy nhiên giá trị hiện tại của của con Sa Kinh Vương nếu bị giết đã là liên thành, không có cách nào đánh

giá. Không chỉ nói con Sa Kinh Vương, ngay cả con Sa Kinh bình thường cũng vô cùng quý. Ài...

Ông ta nói xong thở dài một tiếng. Lâm Vân âm thầm buồn cười, nguy cơ trước mắt rồi còn lòi giá tiền vào đây nữa.

Lâm Vân chưa trả lời thì một con Sa Kinh màu đen đã lao tới muốn bắt một người tiêu sư. Có lẽ nó muốn đem người tiêu sư này cho Sa Kinh Vương. Người tiêu sư nhìn thấy con Sa Kinh đánh tới, sắc mặt càng thêm trắng bệch, toàn thân run rẩy, không dám động đậy.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Phệ Hồn Thương đã phóng ra. Chỉ thấy một ánh sáng máu tím lao xuyên qu hông.

Tuy nhiên, bây giờ chưa phải là lúc tính sổ với hai tên này.

Lâm Vân giết con Sa Kinh cấp năm cũng chỉ là thoáng chốc mà thôi. Những con Sa Kinh rất nhanh phản ứng. Chúng nó không ngờ dám có người phản kháng, lại giết được một đồng bọn của mình.

Đám Sa Kinh đều lộ ra vẻ hung ác. Chúng phát ra tiếng gầm rú kinh người, những cái gai trên người chúng càng ngày càng dài.

Con Sa Kinh Vương cũng kêu to. Hai mươi mấy con Sa Kinh đều lao về phía Lâm Vân, tốc độ nhanh vô cùng.

Người xung quanh thấy từng cơ thể màu đen lao vào Lâm Vân. Đảo mắt Lâm Vân đã bị bao phủ trong đó, trong lòng bọn họ liền trầm xuống.

Nhưng một tia sáng màu tím bỗng nhiên quét ngang cuốn theo cát bụi xuyên qua thân thể của đám Sa Kinh. Bọn chúng từng con một bị Phệ Hồn Thương đánh vung sang một bên, cuối cùng xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Những thân thể màu đen khổng lồ đã không còn nữa, cây thương màu tím cũng không thấy. Không ai phát hiện ra Lâm Vân ra tay kiểu gì, cũng không biết vì sao bọn Sa Kinh chết. Nhưng trên đầu của mỗi con Sa Kinh đều có một lỗ thủng. Bọn chúng đã chết không thể chết hơn.

Trước sau chỉ chưa tới vài giây. Hơn hai mươi con Sa Kinh đã bị Lâm Vân tiêu diệt hoàn toàn. Thậm chí còn xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Mọi người hít vào một hơi. Tu vi của người này thật kinh khủng. Lễ nào hẳn là thần tiên? Nhiều con Sa Kinh như vậy đều không chịu được một thương của hắn. Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Lâm Vân đã mang theo vẻ kinh sợ và sùng bái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 448: Diệt Sa Kinh Vương

N

gao...

Con Sa Kinh Vương rống lên một tiếng phần nộ. Nhưng trong sự phần nộ đó còn có sự kiêng kỵ. Nó hiểu rằng lần này đã gặp phải cường giả.

Nhưng lòng kiêu ngạo của Yêu Vương khiến nó không thể chạy trốn. Nên Sa Kinh Vương không chút do dự lao về phía Lâm Vân. Đồng thời nó còn phóng ra mấy ngọn lửa cực nóng tấn công Lâm Vân. Những ngọn lửa này có hình lưỡi đao, thậm chí còn có tác dụng giam cầm.

Gặp ngọn lửa như vậy, đến tu sĩ Hóa Thần cũng phải tránh. Nhưng Lâm Vân không phải là tu sĩ Hóa Thần. Ngọn lửa của Sa Kinh Vương tuy lợi hại, nếu Lâm Vân chỉ mới tăng lên ba sao màu bạc, thì khẳng định cũng phải tạm thời lui bước.

Nhưng tu vị của hắn đã là bốn sao màu bạc đại viên mãn. Cho nên đối mặt với Hỏa Đao, hắn chỉ cười nhạt một tiếng. Giơ tay phóng Phệ Hồn Thương. Trên đầu cây thương còn mang theo Tinh Diễm đánh về phía Hỏa Đao.

Một tiếng xuy xuy vang lên, Hỏa Đao của Sa Kinh Vương vừa mới chạm vào Phệ Hồn Thương mang theo Tinh Diễm của Lâm Vân liền lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Con Sa Kinh Vương liền kinh hãi. Nó không ngờ đòn sát thủ của mình lại bị hóa giải đơn giản như vậy. Đây là lần đầu tiên nó gặp chuyện này. Trong lúc nhất thời rõ ràng quên công kích.

Lâm Vân nhìn Sa Kinh Vương, lạnh lùng cười:

- Như thế nào? Sợ rồi à? Sao không tiếp tục nữa?

Sa Kinh Vương màu đỏ đã hiểu tu vị của mình cách tên tu sĩ này quá xa. Nó bỗng nhiên há mồm phun ra một đám khói màu đen. Đám khói màu đen như che lấp bầu trời bao vây Lâm Vân.

Phun ra đám khói có mùi hôi thối, con Sa Kinh Vương liền không chút do dự chạy trốn. Mặc dù nó có sự kiêu ngạo của vương giả, nhưng đối mặt với sự tử vong, nó vẫn lựa chọn chạy trốn.

Sa Kinh vốn là một loài cực kỳ thông minh, huống chi là một con Sa Kinh Vương.

Lâm Vân nhìn đám khói màu đen, thực ra chính là hạt cát xung quanh biến thành. Không ngờ con Sa Kinh Vương lại có một chiêu như vậy. Nếu tu vị thấp một chút, thì khó mà đuổi kịp tốc độ của Sa Kinh Vương một khi nó chạy đi.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Muốn chạy đâu dễ như vậy. Phệ Hồn Thương không chút do dự phóng ra. Lâm Vân cũng không né tránh đám khói đen, mà xuyên qua đó rồi đuổi theo con Sa Kinh Vương.

Mọi người ở đằng sau nhìn thấy vậy đều cả kinh. Khói đen của con Sa Kinh độc vô cùng. Vậy mà người kia rõ ràng không né tránh. Có phải là do hắn không biết sự lợi hại của nó không?

Người tiêu sư vội vàng muốn kêu lên một tiếng, nhưng tốc độ của Lâm Vân quá nhanh. Lúc ông ta kịp phản ứng thì mọi chuyện đã trở lại bình thường.

Lâm Vân đương nhiên biết cát đen có độc nên mới phóng Phệ Hồn Thương đi trước để thu hút khói đen.

Vài giây sau, cát đen lập tức biến mất xung quanh Phệ Hồn Thương.

Phệ Hồn Thương tiếp tục lao tới, đâm xuyên qua đầu con Sa Kinh Vương. Con Sa Kinh Vương rơi xuống sa mạc, vẻ mặt đầy khó tin và sợ hãi.

Lâm Vân khẽ vẫy tay, cây Phệ Hồn Thương liền quay trở về rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy phút sau, mọi người mới phát ra tiếng than kinh hãi và vui mừng. Vui mừng vì tìm được đường sống trong chỗ chết. Kinh hãi vì một đàn Sa Kinh và con Sa Kinh Vương đều bị người kia giết trong một thời gian ngắn. Người kia là ai vậy?

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Lâm Vân đã trở thành sùng bái như nhìn thấy thần tiên trên trời vậy. Thật là một Tiên Sư lợi hại.

- Điệp sư tử, cho dù là sư phụ và sư nương cũng không lợi hại như vậy.

Người thiếu niên thấp giọng nói với sư tử của mình.

Điệp sư tử không trả lời. Bởi vì sư phụ căn bản kém người này quá xa. Cho dù sư phụ không e ngại đám Sa Kinh. Nhưng nhẹ nhàng tiêu diệt bọn chúng như vậy, thì khó mà làm được. Tuy nhiên lời này không cần nói ra, biết trong lòng là được.

Đám thương nhân và tiêu sư đều đi lên phía trước cúi người cảm ơn Lâm Vân. Thậm chí có người quỳ xuống cảm tạ. Lâm Vân hiểu tâm tình hiện tại của bọn họ, cho nên chỉ khoát tay, bảo bọn họ đứng sang một bên. Mục tiêu lần này của hắn là hai tên Tử Vân Điện.

Người tiêu sư tên Chung Sách cũng cúi người thi lễ với Lâm Vân:

- Tiền bối, cho dù Chung Sách tôi không có bản lĩnh lớn gì, nhưng từ trước tới nay tôi còn chưa phục người nào. Hôm nay tôi chịu phục rồi.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng:

- Có gì đâu. Không phải ông đã nói đám Sa Kinh này rất đáng giá sao? Vậy thì ngoại trừ con Sa Kinh Vương kia, còn lại tôi đều cho ông.

- Cái gì?

Chẳng những Chung Sách há hốc ồm, mà đám thương nhân và tiêu sư cũng hít vào một hơi. Đồng xác chết của con Sa Kinh kia là một gia tài lớn a. Cho dù có tiền cũng không mua được.

Lâm Vân lấy một thanh phi kiếm ra, rất nhanh gọn lột da và gai của con Sa Kinh Vương. Lấy một viên yêu đan to bằng nắm tay, và rút hai dây gân trên lưng con Sa Kinh Vương. Còn lại căn bản thì lười xem.

Lấy hết những thứ này, Lâm Vân đưa một phi kiếm Thượng Phẩm cho Chung Sách:

- Cây kiếm này tặng cho người. Bằng không khó mà xử lý được đám thi thể kia.

Chung Sách cầm linh khí Thượng Phẩm trong tay, càng là giật mình.

- Tiền bối, thứ quý giá như vậy, tôi thật không dám nhận.

Chung Sách cầm linh khí Thượng Phẩm, sững sờ hồi lâu mới trả lại cho Lâm Vân.

Lâm Vân cười nói:

- Thứ này ta còn nhiều lắm. Chỉ là sao người biết thứ này quý trọng? Ta thấy người chỉ là một người luyện võ của thế tục thôi mà?

Lâm Vân nói là sự thật. Trong giới chỉ của hắn, linh khí Thượng Phẩm đúng là xếp thành đồng. Căn bản chẳng thèm ngó tới.

Chung Sách cười khở:

- Cho dù tôi không phải là người Tu Chân, nhưng gia tộc của tôi lại là một gia tộc Tu Chân nhỏ của thành Quang Bình. Gia chủ của chúng tôi đã từng lấy ra một thanh phi kiếm rất tốt ban thưởng cho thiên tài của gia tộc là Chung Sách. Lúc đây tôi cũng có ở đây nên nhìn thấy qua. Mà cây phi kiếm cậu cho có khí tức còn hơn cây kiếm đó. Chứng tỏ đây là một thứ rất tốt. Cho tôi thật là lãng phí.

- Linh căn của tôi vốn thuộc loại pha tạp, cho nên không thể tu luyện, đành phải luyện tập võ thuật, tham gia vào tiêu cục.

Chung Sách nói xong, thở dài một tiếng, trong mắt đầy vẻ chua xót.

Lâm Vân nhìn thấy vậy liền hiểu Chung Sách đã trải qua rất nhiều tang thương. Hắn rất có hảo cảm với người này. Có đảm lược như vậy đều không phải là một người đơn giản. Trong lòng hắn nổi lên tâm tư thu Chung Sách vào Vân Môn. Nhưng hiện tại hắn có việc phải làm, nên chưa vội đưa ra hứa hẹn. Đành nói:

- Như vậy đi. Người cứ thu lấy thanh kiếm này. Đám thi thể Sa Kinh kia thì người muốn làm gì thì làm. Nếu sau này hữu duyên, ta sẽ tới thành Quang Bình một lần. Người thấy thế nào?

Nghe Lâm Vân nói như vậy, đôi mắt của Chung Sách liền sáng lên. Không từ chối nữa, mà thu thanh phi kiếm lại, rồi nói:

- Đa tạ tiền bối...

Ông ta hiểu ý của Lâm Vân. Nếu ông ta có thể mang được linh khí Thượng Phẩm và đám Sa Kinh này trở về thành Quang Bình mà vẫn giữ được tính mạng, thì Lâm Vân sẽ dẫn ông ta rời khỏi thành Quang Bình

Còn nếu như ông ta mất mạng vì nó, thì đừng nói gì tới việc truy cầu những thứ khác. Cầu phú quý trong nguy hiểm. Từ lúc ông ta bị gia tộc vứt bỏ,

ông ta còn chưa từng gặp một kỳ ngộ như vậy.

Vô luận như thế nào cũng phải thử một phen

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 449: Hoài Nghi

L

âm Vân thấy Chung Sách thoáng cái đã hiểu ý của mình, liền gật đầu. Người này tuy có ngông nghênh, nhưng không phải là ngu ngốc. Có lẽ sau này y sẽ cho một kinh hỉ lớn.

- Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.

Điệp sư tử dẫn theo sự đệ của mình đi tới trước Lâm Vân, lần nữa cảm ơn.

Lâm Vân khoát tay:

- Tiện tay mà thôi, không cần phải khách khí như vậy.

Ở ngoài nói như vậy, nhưng thần thức của Lâm Vân vẫn đang giám sát hai tên tu sĩ Tử Vân Điện. Trong lòng tính toán nên lập tức sư hồn, hay là đợi lúc bọn chúng rời đi.

Hai tu sĩ Tử Vân Điện thấy mọi người đều đã cảm ơn Lâm Vân, suy nghĩ một lát thì cũng đi tới trước mặt hắn, ôm quyền cảm tạ.

Cuối cùng Lâm Vân quyết định đợi hai tên này rời đi đã, sau đó đi theo sau. Dù sao thuật Sư Hồn là do hắn tự lực lợi, không phải là hoàn thiện, có rất nhiều thông tin không thấy lấy ra được. Giống như tên ma tu Nguyên Anh tới Địa Cầu lần trước kia, hắn chỉ tra ra được một ít thông tin, còn chi tiết thì không rõ lắm.

Lâm Vân vung tay nói:

- Mọi việc ở đây đã xong. Tạm biệt mọi người.

Lâm Vân xoay người rời đi. Đương nhiên là hắn không đi xa. Mà ở một bên theo dõi hai tu sĩ Tử Vân Điện.

Tuy nhiên, vị Diệp sư tỷ kia lại kéo tay sư đệ đi theo sau Lâm Vân. Lâm Vân thấy thế, ngạc nhiên hỏi:

- Hai người đi theo tôi làm gì?

Vị Diệp sư tỷ lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng vẫn cắn môi nói:

- Không biết tiền bối muốn đi chỗ nào?

Lâm Vân nghĩ bụng: “Ta và các người không quen nhau, các người cũng đã cảm ơn rồi, còn hỏi ta đi đâu làm gì?”. Nhưng hắn lập tức hiểu ra. Hai người này là sợ hai tên tu sĩ Tử Vân Điện, nên muốn theo đuôi mình. Vậy thì cho hai người đi theo vậy, dù sao mục tiêu của hắn cũng là hai tên tu sĩ Tử Vân Điện kia.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân mỉm cười nói:

- Tôi đang định tới Ma Cốc Tông thăm bạn của tôi là Tân Nhai.

Hai tên tu sĩ của Tử Vân Điện nghe vậy liền khẩn trương. Ma Cốc Tông là một thế lực không hề thua kém Tử Vân Điện của bọn họ chút nào. Mà Tân Nhai của Ma Cốc Tông càng là cao thủ đỉnh cấp. Không ngờ người này lại quen biết với Tân Nhai. Sắc mặt của hai người rất âm trầm.

Nếu đôi sư đệ và sư tỷ này có thù oán với Tử Vân Điện, Lâm Vân có thể giúp họ một tay. Mà hai người còn là tu sĩ Hạt Nguyên Tinh, nói không chừng hai người cũng biết vị trí của Tử Vân Điện.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân nói:

- Nếu hai người rảnh thì đi cùng tôi vậy. Đây cũng là lần đầu tiên tôi tới Ma Cốc Tông.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Điệp sư tử liền hiểu vị tiền bối này muốn giúp hai người. Vội vàng đi tới phía trước cảm tạ.

- Tiền bối, Ma Cốc Tông và Tử Vân Điện của chúng tôi là hai tông môn có quan hệ huynh đệ. Nếu tiền bối cần, hai người chúng tôi có thể dẫn đường cho tiền bối.

Một tên tu sĩ của Tử Vân Điện chủ động đi lên nói.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Các người đã tự chui đầu vào lưới, thì đỡ mất công của ta. Liền gật đầu nói:

- Cũng được, làm phiền rồi.

- Tiền bối, nếu tiền bối đã có người dẫn đường, thì tôi và sư đệ không cần đi theo làm gì. Mong tiền bối hiểu cho.

Điệp sư tử thấy hai tên tu sĩ của Tử Vân Điện đòi đi theo, thì lại thay đổi chủ ý.

Lâm Vân đương nhiên không có ý kiến. Mục tiêu của hắn không phải là đôi sư tử đệ này, mà là hai tên tu sĩ Tử Vân Điện. Hắn lập tức nói:

- Tùy cô, có hai vị tu sĩ của Tử Vân Điện giúp tôi dẫn đường rồi. Hai người đi đi.

Điệp sư tử thấy Lâm Vân không có ý kiến, lập tức chào từ biệt Lâm Vân rồi dẫn sư đệ rời đi. Đảo mắt đã biến mất trong sa mạc.

Ngược lại, hai tên tu sĩ của Tử Vân Điện lại nhìn nhau. Trong lòng hối tiếc không thôi.

- Ưông sư huynh, nếu không huynh dẫn vị tiền bối này tới Ma Cốc Tông. Còn đệ thì đi làm việc. Huynh thấy thế nào.

Một tên tu sĩ hơi béo đưa ra đề nghị.

- Đề nói đúng. Dẫn đường cho tiền bối chỉ cần một người là đủ. Chuyện còn lại thì giao hết cho đệ.

Tên Ương sư huynh giả vờ như nhớ tới việc gì, giật mình nói.

- Tiền bối...

Tên sư đệ vừa định thưa với Lâm Vân, thì sắc mặt của Lâm Vân liền trầm xuống.

- Hừ, ta là người khó ở chung vậy sao? Mà cả một đám đều giống như có ý tránh đi vậy?

Nói xong, hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ này của Lâm Vân khiến cho hai tên tu sĩ Tử Vân Điện nhớ ra người này là tu sĩ có tu vị Luyện Hư trở lên. Lúc đầu thấy hảnh dễ nói chuyện, nên quên mất hảnh là một cường giả. Cho nên hai tên tu sĩ Kết Đan đều nơm nớp lo sợ, liên tục nói không dám.

Lâm Vân nói:

- Vậy thì tranh thủ dẫn đường đi. Đừng để cho ta tức giận, bằng không hai người tự gánh hậu quả.

- Vâng, vâng.

Ương sư huynh không dám phản bác nữa, gật đầu như bằm tỏi.

Lâm Vân nghe thấy vậy, khuôn mặt mới giãn ra:

- Yên tâm đi. Chỉ cần hai người biểu hiện tốt, ta sẽ không bạc đãi hai người. Mà nghe hai người nói, hai người là người của Tử Vân Điện à?

Uông sư huynh vội vàng trả lời:

- Vâng, chúng tôi chính là đệ tử của Tử Vân Điện...

Lâm Vân cắt ngang lời y, tiếp tục hỏi:

- À, nghe nói Tử Vân Điện là một môn phái không nhỏ. Ta có quen một vị trưởng lão ở đây, không biết có thể tới đó bái phỏng hay không?

- Không biết tiền bối quen với vị trưởng lão nào của Tử Vân Điện?

Tên sư đệ kinh hỉ hỏi.

Lâm Vân cười nói:

- Ta và y đã đánh một trận rồi mới quen nhau. Thấy tính cách rất hợp nên kết làm bạn bè. Người đó sử dụng cổ đặng, có thể coi như là kỳ phùng địch thủ. Ha ha...

- Trưởng lão Lý Ứng?

Hai tu sĩ Tử Vân Điện nghi ngờ hỏi lại.

Lâm Vân thấy vẻ nghi ngờ trong mắt bọn chúng, liền biết lời này của mình có chút không ổn. Khiến cho hai tên hoài nghi.

- Không biết tiền bối gặp trưởng lão Lý Ứng vào lúc nào?

Tên Uông sư huynh cẩn thận hỏi.

Lâm Vân cười ha ha:

- Đó là chuyện vài chục năm trước. Nếu không phải thấy hai người là người của Tử Vân Điện, thì ta đã quên mất rồi. Đi thôi, trước dẫn ta tới gặp vị

trưởng lão đó. Tên ông ta là Lý Ứng nhi? Không biết vì sao lúc đó ông ta lại không chịu báo tên của mình?

Trong lòng hai tên tu sĩ Kết Đan liền trầm xuống. Bọn họ biết Lâm Vân nhất định là kẻ thù của Tử Vân Điện. Bởi vì Lý trưởng lão đã bế quan trăm năm. Mới xuất quan cách đây ba năm. Sau khi xuất quan, ông ta liền đi ra ngoài luôn, rồi một mực không có tin tức.

Vậy mà tên tu sĩ này lại nói gặp được Lý trưởng lão cách đây vài chục năm. Vậy là đủ biết hắn đang nói láo. Thậm chí có khả năng hắn chính là người đã giết Lý trưởng lão. Nghe nói trước khi Lý trưởng lão bị chết, ông ta đã gửi về tin tức rằng ông ta bị một tên tu sĩ cầm thương giết chết. Mặc dù cây thương đó đã bị hủy, nhưng tu sĩ này cũng dùng thương. Liệu có phải là cùng một người không?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 450: Thành Bành Cách

D

ù đã hoài nghi Lâm Vân, nhưng hai tên tu sĩ Kết Đan không dám lộ ra ngoài. Bọn họ biết chỉ cần mình để lộ ra nửa điểm không ổn, thì sẽ bị Lâm Vân tiêu diệt. Bọn họ đành phải khúm núm hầu hạ Lâm Vân. Trong lòng thì sốt ruột muốn đem tin tức trở về.

Sau khi trả lời hai tên tu sĩ Tử Vân Điện, Lâm Vân luôn cảm thấy câu trả lời của mình có vấn đề. Nhưng trong nhất thời lại không nghĩ ra. Cũng không dám khẳng định hai tên kia có hoài nghi hay không.

Vì vậy Lâm Vân càng thêm chú ý nhất cử nhất động của hai tên. Nhưng Lâm Vân không biết hẳn đang bị hai tên này lừa đi về phương hướng của Ngũ Hồ Đường, cách Tử Vân Điện càng ngày càng xa.

Hai tên tu sĩ Kết Đan cho dù không trao đổi với nhau, nhưng bọn họ biết không thể đưa Lâm Vân tới Tử Vân Điện lúc này được. Bởi vì hiện tại Tử Vân Điện hư không, các cao thủ hầu hết đều đã ly khai tới Ủy Tinh.

Bọn họ muốn dẫn Lâm Vân tới Ngũ Hồ Đường. Ngũ Hồ Đường không phải là một môn phái, mà thuộc liên minh của lưỡng tông tam điện. Có nhiệm vụ giữ gìn lợi ích cho năm môn phái lớn. Hơn nữa, các tu sĩ thuộc Ngũ Hồ Đường đều là cao thủ. Cho dù tu vị của Lâm Vân cao tới đâu,, một khi tới đó thì cũng khó mà chạy thoát.

Lâm Vân đi đằng sau hai tên. Thấy có mấy lần hai tên này đổi phương hướng, thì biết bọn chúng đã hoài nghi. Hẳn thử đưa ra câu hỏi thăm dò, nhưng hai tên này trả lời rất khôn khéo, trong lúc nhất thời không có biện pháp nào cả.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Vân dừng lại, hừ lạnh một tiếng:

- Ta đã từng nghe người khác nói qua về Tử Vân Điện. Hình như hai vị dẫn sai phương hướng rồi thì phải?

Nghe Lâm Vân hỏi vậy, trong lòng hai tên liền trầm xuống. Quả nhiên Lâm Vân đã nghi ngờ bọn họ.

Thấy hai người không trả lời. Lâm Vân vung tay khống chế hai tên:

- Mau khai báo toàn bộ những gì các người biết về Tử Vân Điện, nên không thì ném thử mùi vị luyện hồn xem thế nào.

Nói xong, Lâm Vân đánh ngất tên Uông sư huynh, rồi chỉ vào tên sư đệ, nói:

- Người khai trước. Đợi lát nữa ta sẽ hỏi tên họ Uông. Nếu hai người khai báo láo, thì ta có rất nhiều thủ đoạn còn lợi hại hơn cả sưu hồn gấp trăm lần.

Lời này của Lâm Vân chỉ là uy hiếp, thực ra hẳn đâu có bản lĩnh ép cung như vậy. Phép sưu hồn của hắn còn chưa quen thuộc, nói gì tới các phép thuật khác. Tuy nhiên, Lâm Vân đã thử qua luyện hồn, khiến hồn phách của Tào Quân bị thiêu đốt.

Tên sư đệ này biết các lão quái thường có tính cách hỉ nộ khó đoán. Y căn bản không nghĩ Lâm Vân chỉ có ba mươi tuổi. Với tu vị của Lâm Vân, thì ít nhất phải là một lão quái đã ngoài mấy trăm tuổi. Cho nên y không dám giấu diếm nữa, kể hết những gì mình biết về Tử Vân Điện cho Lâm Vân. Kể cả vị trí của Tử Vân Điện.

Nghe xong lời khai của tên sư đệ. Lâm Vân lại hỏi tới tên Uông sư huynh. Lời khai của hai người không khác nhau là mấy. Lâm Vân âm thầm suy

ngiht, hiện tới Tử Vân Điện báo thù quả thật là phù hợp. Các cao thủ ở đó đã rời đi hết rồi, tiêu diệt bọn chúng sẽ dễ dàng hơn.

Tuy nhiên, hiện tại nếu giết chỉ giết được một phần. Chứ không thể diệt môn được. Nhưng còn một điều mà Lâm Vân không ngờ, những lời của Tân Nhai quả thật là chính xác. Vừa có tin tức của Tinh Hà Trùy ở Úy Tinh và động phủ Thượng Cổ, toàn bộ tu sĩ của Hạp Nguyên Tinh đều đã kéo tới Úy tinh kiểm lời rồi.

Kỳ thực Lâm Vân cũng rất muốn đi xem động phủ Thượng Cổ đó. Bởi vì tài nhiều không áp thân. Tuy nhiên, muốn đi cũng phải tiêu diệt Tử Vân Điện trước. Cùng với đám người Tử Vân Điện tới Úy Tinh, cũng không thể buông tha.

Hiện tại Tử Vân Điện đang tìm hẩn khắp nơi. Một khi bọn chúng tìm tới Địa Cầu, thì Địa Cầu liền gặp nạn. Cộng thêm Tân Nhai biết hẩn đã từng tới đại lục Thiên Hồng. Mà môn phái của Tân Nhai lại là môn phái huynh đệ của Tử Vân Điện. Chỉ cần mình để cho một tên Tử Vân Điện lọt lưới, thì đại lục Thiên Hồng cũng có thể gặp nạn.

Hành tinh Thiên Hồng không hơn Địa Cầu bao nhiêu. Dù khoa học kỹ thuật ở đó phát triển hơn, nhưng đối đầu với tu sĩ cấp cao chỉ như người si nói mộng.

Lâm Vân cũng không biết sau khi tiêu diệt Tử Vân Điện, thì Ngũ Hồ Đường có nhúng tay vào không. Nếu bọn họ can thiệp thì vấn đề trở nên khó khăn. Dù sao hẩn chỉ có một người, mà bọn họ là những môn phái truyền thừa ngàn năm. Lâm Vân còn không cuồng vọng tới mức, cho rằng các môn phái đó chỉ cần một thương là tiêu diệt.

Tuy nhiên, mặc kệ Ngũ Hồ Đường có can thiệp hay không, hẩn đã không thể bỏ qua cho Tử Vân Điện được rồi. Em trai của điện chủ bị mình giết, tên điện chủ Lý Dương chắc chắn sẽ không bỏ qua. Kỳ Minh Tinh bị tiêu

diệt chính là một ví dụ. Tốt nhất là sau khi tiêu diệt xong Tử Vân Điện thì tới Ngũ Hồ Đường tiêu diệt nốt đám người Tử Vân Điện ở đó.

Lâm Vân cũng không ngờ vị Điện sư tỷ và sư đệ của cô ta chính là người của Song Tử Tông. Nếu biết thì lúc đó đã hỏi hai người tung tích của Mông Văn và Vũ Đình rồi. Mà chuyện này cũng thật trùng hợp. Vừa mới tới đã thu được thông tin cần thiết. Lâm Vân vung tay, thiêu hủy nốt hai tên tu sĩ Kết Đan của Tử Vân Điện.

Cho dù cao thủ của Tử Vân Điện đã đi ra ngoài hết rồi, nhưng dù sao Tử Vân Điện cũng không phải là một môn phái nhỏ. Kế tiếp chính là một hồi đại chiến. Lâm Vân quyết định nghỉ ngơi một đêm, thả lỏng tinh thần, rồi ngày mai tới đó. Đám cao thủ kia rời đi chắc không phải chỉ một hai ngày, nên không cần phải vội vàng.

Lâm Vân đi tới một thành trì cách đó vài trăm km để tìm chỗ trọ.

Thành Bành Cách được xây dựng ở biên giới sa mạc Khách Lạp. Vô luận là tu sĩ tới sa mạc tập luyện, hay là thương nhân, lữ khách, khi rời khỏi sa mạc, đều tới nơi này tiếp tế và nghỉ ngơi.

Cho nên, cho dù thành Bách Cách ở một nơi vắng vẻ, nhưng lại phi thường náo nhiệt. Thậm chí còn vượt qua một số ít thành trì lớn. Tuy nhiên trị an ở đây thì thật không đáng để nhắc tới.

Giết người, cướp bóc khắp nơi đều có. Hoàn toàn là một nơi mạnh được yếu thua. Cho dù trong thành có đội chấp pháp, nhưng bọn họ chỉ tập trung ở trung tâm thành. Các nơi ở xa thì căn bản mặc kệ. Cho dù người ở cửa thành giết người, cũng không có ai quan tâm.

Cùng lắm thì giết người xong, giao nộp đủ vàng bạc hoặc linh thạch là được. Tóm lại một câu, nơi đây chỉ có những người mạnh và lắm tiền có quyền nói chuyện.

Lâm Vân đương nhiên không biết tình hình ở thành Bành Cách. Nhưng cho dù hăn biết, hăn cũng không quan tâm.

Lúc vào thành phải giao nộp một trăm đồng bạc hoặc năm viên linh thạch Hạ Phẩm.

Năm viên linh thạch Hạ Phẩm không phải là vấn đề gì với Lâm Vân. Hăn chỉ bất ngờ vì ở đây sử dụng cả vàng bạc. Trên người của hăn không có đồng vàng đồng bạc nào. Có rất nhiều chi phiếu, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Lâm Vân vừa đi vào thành Bành Cách thì đã bị người hteo dõi. Một tên có vẻ mặt gian xảo đi tới trước mặt Lâm Vân, hỏi:

- Có phải đây là lần đầu tiên tiền bối tới thành Bành Cách hay không? Tiểu nhân tên là Hoàng Hoan. Nếu tiền bối muốn một chỗ nghỉ ngơi, hoặc là muốn tham buổi đấu giá, thì tiểu nhân có thể dẫn đường cho tiền bối. Chỉ cần hai mươi viên linh thạch một ngày là đủ. Tiền bối cứ yên tâm số tiền đó là xứng đáng. Bởi vì người ở đây rất hỗn loạn, nếu không biết đường thì rất dễ bị lừa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 451: Không Có Đạo Lý

K

hông thể không nói tên này rất biết nhìn người. Vừa liếc thấy Lâm Vân là đi tới chào hàng. Hơn nữa, y có vẻ là người lanh lợi và kinh nghiệm. Mà mấy chục viên linh thạch không là gì với Lâm Vân. Cho nên Lâm Vân đồng ý nói:

- Vậy cũng tốt. Cậu dẫn tôi tới một lữ quán sạch sẽ là được. Tiền nong không là vấn đề. À, còn lấy cho tôi tờ giới thiệu những thứ sắp bán đầu giá.

Nếu vừa vặn sắp có buổi đấu giá ở đây, Lâm Vân thật muốn đi xem một lát. Bởi vì hắn rất có hảo cảm với ‘Hội đấu giá’. Hắn đã kiếm được Hỗn Độn Sơn Hà Đồ và Tinh Hà Trùy ở đó. Cho nên hắn cảm thấy hắn có duyên với những hội đấu giá như vậy.

Hoàng Hoan bỗng nhiên đáp ứng.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng:

- Có việc gì thì cứ nói ra.

Hoàng Hoan vội vàng trả lời:

- Tờ giới thiệu sản phẩm rất khó lấy. Nhưng vé vào cửa thì tôi có thể được cho tiền bồi. Tuy nhiên, một tấm vé vào cửa phải tốn một trăm linh thạch Trung Phẩm. Ghế bình thường thì tốn một trăm linh thạch Thượng Phẩm. Ghế tốt nhất thì có giá trên trời, khó mà kiếm được. Còn về phòng trọ, thì có giá một trăm linh thạch Thượng Phẩm một đêm với phòng tốt nhất. Còn phòng kém thì chỉ cần một viên linh thạch Hạ Phẩm mà thôi.

Cần phải mua vé vào cửa cũng là bình thường. Chỉ không ngờ tìm một chỗ ngồi bình thường cũng cần tới một trăm viên linh thạch Thượng Phẩm. Tuy nhiên, hiện tại Lâm Vân không thiếu nhất chính là linh thạch.

Lâm Vân lấy hai trăm hai mươi viên linh thạch Thượng Phẩm ra, đưa cho Hoàng Hoan:

- Giúp tôi mua một ghế bình thường. Mặt khác thì đặt một phòng tốt nhất. Tuy nhiên, nếu như cậu không để tôi hài lòng, thì cậu cũng biết hậu quả như thế nào rồi đấy.

Hoàng Hoan thấy Lâm Vân tiện tay đã lấy ra hơn hai trăm linh thạch Thượng Phẩm. Mà hai mươi viên trong đó thuộc về mình, thì kinh hỉ suýt nữa kêu lên. Y biết hôm nay mình đã gặp phải thần tài, còn là một người hào phóng nữa.

Hoàng Hoan không dám chậm trễ, rất nhanh đã đặt phòng và mua vé cho Lâm Vân.

Lâm Vân thầm khen tác phong nhanh nhẹn của y. Tuy Hoàng Hoan chỉ là một người bình thường, nhưng y cũng có bản lĩnh riêng của mình. Thật đúng với câu nói, cá có đường cá, tôm có đường tôm.

Cho nên Lâm Vân thường thêm cho Hoàng Hoan mười viên linh thạch Thượng Phẩm. Làm nghề như của Hoàng Hoan, rất không dễ dàng. Mà Lâm Vân thì đã có trên trăm triệu linh thạch Thượng Phẩm, tiếc gì mấy viên đó.

Hoàng Hoan thấy Lâm tiên bối hùng hồn như vậy, càng kích động không thôi. Liền nhỏ giọng cảnh báo Lâm Vân một câu. Khi đi rời khỏi thành phải đi theo thương đội, hoặc đi cùng nhiều người. Vạn lần đừng đi một mình, nếu không sẽ bị người để ý.

Lâm Vân cười nhạt một tiếng. Hắn đương nhiên không để ý tới việc đó. Tuy nhiên Hoàng Hoan có thể nói điều đó cho hắn, chứng tỏ tính cách của người này không xấu. Phải biết rằng, nếu bị người khác biết, thì y có thể bị mất mạng.

Sau khi Hoàng Hoan rời đi, Lâm Vân ngồi trong phòng tu luyện.

Buổi tối còn phải tham gia buổi đấu giá. Hiện tại nghỉ ngơi luôn thể. Ngày mai còn một trường ác chiến.

Bốn tiếng sau, khi Lâm Vân mở to mắt, cảm giác rất thoải mái. Sự mệt mỏi trên người đã tan biến.

Nhìn sắc trời, đoán chừng buổi đấu giá cũng sắp bắt đầu. Lần này tham gia đấu giá chỉ là xem mình có may mắn hay không. Nếu không thu hoạch được gì thì cũng không sao cả.

Tuy nhiên, Lâm Vân vừa mới đi trên đường cái, thì gặp phải hai người quen.

- Các anh có giảng đạo lý hay không thế? Sư đệ của tôi chỉ mới liếc nhìn cô nương này, các anh đã muốn móc mắt của sư đệ tôi rồi. Thật là quá đáng.

Là vị Điệp sư tỷ và sư đệ của cô ta.

Không ngờ hai người cũng đi tới thành Bành Cách.

- Chỉ liếc nhìn ta? Sư đệ của cô làm gì, cô hỏi y là biết.

Nói chuyện là một cô gái. Lâm Vân ngẩng đầu nhìn lên, là một cô gái rất xinh đẹp. Nhan sắc của cô ta không hề thua kém Vũ Tích và Thanh Thanh chút nào. Không ngờ ở thành trì gần sa mạc lại có một mỹ nhân như vậy.

- Sư tỷ, đệ không làm gì cả...

Khuôn mặt người thiếu niên đã đỏ bừng. Cậu ta kiên quyết nói.

- Không làm gì? Hừ, người còn dám nói không làm gì. Lúc người vừa nhìn thấy ta, trong lòng người đang nghĩ gì đó? Đúng là không biết xấu hổ.

Cô gái này nói xong, hừ lạnh một tiếng.

Khuôn mặt người thiếu niên càng đỏ hơn. Lúc cậu ta vừa mới nhìn thấy cô gái này, trong lòng đã có một cảm giác kinh diễm. Thậm chí hận không thể đi lên nắm bàn tay nhỏ bé của cô ta. Rồi lại ước gì cô ta làm vợ của mình, sau đó là đêm tân hôn của hai người.

Nhưng đây chỉ là mong ước trong đầu của cậu ta mà thôi. Không ngờ cô ta lại biết. Điều này thật đáng sợ.

Người xung quanh nhìn thấy người thiếu niên ấp a ấp úng, không nói lên lời, thì biết trong lòng cậu ta đúng là nghĩ tới cô gái.

Vị Diệp sư tỷ thì càng lo lắng không thôi. Chuyện như vậy thật không biết nên nói như thế nào. Chẳng lẽ lại nghiêm cấm sư đệ suy nghĩ trong đầu? Đây là đạo lý gì vậy?

Lâm Vân rất chấn động. Cô gái kia rõ ràng tu luyện một loại công pháp đọc tâm. Loại công pháp này chỉ có những người có tư chất bẩm sinh mới có thể tu luyện. Mà những người như vậy rất hiếm. Linh thể trời sinh, trong một tỷ người cũng chưa chắc có một người. Nói gì tới linh thể có khả năng đọc suy nghĩ.

Nhưng thuật này chỉ có thể đọc được suy nghĩ của những tu sĩ cấp thấp hơn mình. Còn nếu cao hơn thì vô dụng. Tuy nhiên, thuật đọc tâm mạnh hơn thuật Sư Hồn rất nhiều. Căn bản là không thuộc cùng một cấp bậc.

Thiếu niên kia không ngờ tới điều đó, mới bị cô gái phát hiện. Nhưng cô gái này cũng thật vô lý. Người ta chỉ suy nghĩ thôi mà đã muốn móc mắt người

ta rồi. Đúng là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt.

Nếu là người khác, Lâm Vân chẳng muốn xen vào. Nhưng hai người này lại là đệ tử của Song Tử Tông. Cho dù Lâm Vân không có hảo cảm gì với Song Tử Tông, thậm chí là chán ghét. Nhưng hắn còn muốn hỏi thăm tung tích của Mông Văn và Vũ Đình.

- Còn chờ gì nữa, móc mắt y cho ta. Cắt cả hai chân nữa.

Nói chuyện là một tên thanh niên anh tuấn đứng bên cạnh cô gái. Ra lệnh xong, tên này lại làm bộ nịnh nọt. Chứng tỏ y là tùy tùng của cô gái.

Bốn tên hộ vệ to con đứng ở đằng sau, vừa nghe lệnh lập tức đi tới đôi sư tỷ đệ. Bốn tên hộ vệ này, tu vị thấp nhất cũng là Trúc Cơ hậu kỳ. Cao nhất là tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Khuôn mặt của Điệp sư tỷ trở nên trắng bệch. Mặc dù cô ta chưa từng tới thành Bách Cách, nhưng thấy người ở đây vô lý như vậy, thì biết nơi này căn bản không có pháp luật. Đối mặt với ba tu sĩ Kết Đan và một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hai người không có bất kỳ đường sống.

Lâm Vân biết nếu mình không đi lên ngăn cản, thì hai người bọn họ chết chắc.

- Chờ chút...

Lâm Vân tiến lên ngăn cản bốn tên hộ vệ.

- A, là tiền bối...

Điệp sư tỷ và người sư đệ nhận ra Lâm Vân, liền kinh hãi kêu lên một tiếng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 452: Quận Chúa Toa Ly

N

gười là ai? Cút ngay. Đừng chõ mõm vào chuyện này.

Tên thanh niên anh tuấn thấy có người dám đi ra ngăn cản, liền phần nộ quát.

Lâm Vân đang định lên tiếng, thì có người kéo tay của hắn. Quay đầu nhìn lại, là Hoàng Hoan. Chỉ thấy Hoàng Hoan không ngừng nháy mắt cho mình. Sau đó thì nở nụ cười, đi tới trước mặt người thanh niên anh tuấn và cô gái, cúi người thi lễ:

- Tiểu nhân bái kiến quận chúa Toa Li và Hà thiếu gia. Tiểu nhân là Hoàng Hoan, thủ hạ của Mạc Tiền. Người này là khách mà tôi dẫn tới. Vì đây là lần đầu tiên tới thành Bành Cách, nên không hiểu quy củ nơi đây, mới mạo phạm quý nhân. Mong rằng hai vị tha thứ. Tiểu nhân lập tức dẫn vị khách này rời đi.

Hoàng Hoan đầy vẻ cung kính nói.

Lâm Vân sửng sờ. Không ngờ một người sinh hoạt ở dưới tầng thấp nhất, lại có nghĩa khí như vậy. Mà mình chỉ cho hắn ba mươi viên linh thạch Thượng Phẩm không hề có ý nghĩa mà thôi.

“Trượng nghĩa mỗi tại đồ cầu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân”, những lời này thật là đúng. Lâm Vân có thể tưởng tượng, trong mắt của quân chúa Toa Ly và Hà thiếu gia, Hoàng Hoan là hạng người gì. Nhưng không ngờ y vẫn dám đi lên giúp mình nói chuyện. Thậm chí còn lôi cả lão đại của y ra.

(* Kẻ trượng nghĩa đa số là người thất học, kẻ phụ lòng đa số là kẻ biết đọc sách)

Phải biết rằng, sau khi nói chuyện này ra, lão đại Mạc Tiền nói không chừng sẽ không bỏ qua cho Hoàng Hoan. Sống trong một hoàn cảnh như vậy mà vẫn giữ được nghĩa khí, người này thật không sai.

- Mạc Tiền tính là cái gì?

Quận chú Toa Ly hừ lạnh một tiếng, rồi nhắc chân đá vào ngực của Hoàng Hoan.

Hoàng Hoan lập tức bị văng ra mấy mét, không ngừng phun máu tươi. Mấy viên linh thạch cũng rơi ra từ trong túi y.

Một tiểu nhân vật, ngay cả túi trữ vật cũng không có. Rõ ràng vì một lời trượng nghĩa mà bị giết chết.

Lâm Vân còn đang suy nghĩ chuyện của Hoàng Hoan, không ngờ cô gái kia nói động thủ là động thủ. Hắn căn bản không nghĩ tới nữ nhân này lại bạo lực như vậy. Chờ hắn đỡ Hoàng Hoan lên, thì Hoàng Hoan đã không thở ra nữa rồi.

- Giết hết cho ta.

Sau khi đá bay Hoàng Hoan, cô gái kia lạnh lùng nhìn thoáng qua Lâm Vân. Rồi dứt khoát hạ mệnh lệnh.

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống. Thật là một con mụ ngoan độc. Động cái giết người, không hề quan tâm tới đạo lý. Nữ nhân như vậy, chẳng có lý do để tồn tại.

- Nếu Tiểu Tinh ở đây, thì người có thể làm tiểu thiếp cho nó.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, Phệ Hồn Thương đã xuất hiện trong tay.

Lâm Vân căn bản không cần phải lấy ra Phệ Hồn Thương. Bởi vì tu vị cao nhất là người thanh niên và cô gái cũng chỉ là Nguyên Anh mà thôi. Nhưng Lâm Vân muốn Phệ Hồn Thương uống máu của đám người độc ác này.

Thấy Lâm Vân dám nói chuyện với quận chúa Toa Ly như vậy, người xung quanh đều ngây dại. Trong lúc nhất thời, không ai kịp phản ứng. Ở thành Toa Ly, Toa Ly chính là vua. Cha của cô ta là thành chủ. Sư môn lại là Hóa Linh Điện. Vậy mà vẫn có người đắc tội Toa Ly. Quả thật là chán sống.

Mỗi lần Toa Ly đi ra ngoài, cô ta muốn thứ gì, đều không có ai dám nói không. Vậy mà hiện tại có người dám coi rẻ cô ta, thậm chí còn lấy vũ khí chống đối nữa chứ.

- À, Tiểu Tinh là chú chó mà ta nuôi.

Lâm Vân giải thích, giống như sợ người xung quanh không biết vậy.

Hoàng Hoan chết đã khiến lửa giận trong lòng Lâm Vân bùng cháy. Đồng thời hắn đã nổi sát cơ. Toàn bộ bọn người này phải chôn cùng Hoàng Hoan.

- Người, người...

Quận chúa Toa Ly tức giận nói không lên lời, một lúc sau mới ra lệnh:

- Bắt hắn lại, rồi đem về rút gân lột da, luyện hồn phách.

Cô ta cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói. Đủ biết là cô ta đã hận Lâm Vân tới thấu xương.

Những tu sĩ xung quanh lúc này mới phản ứng, đều lao tới Lâm Vân. Kể cả tên Hà thiếu gia kia cũng lao tới.

Bảy tên hộ vệ của quận chúa Toa Ly, cộng thêm năm tên hộ vệ của Hà thiếu gia và bản thân y. Tổng cộng là mười ba người tu sĩ. Trong đó có hai tu sĩ

Nguyên Anh. Còn lại thấp nhất cũng là Trúc Cơ trung kỳ.

Nhiều người như vậy đều xông tới. Giống như căn bản không quan tâm tới tu vị của Lâm Vân vậy, chỉ muốn bắt hấn về rút gân lột da. Điệp sư tỷ thấy nhiều tu sĩ bao vây Lâm Vân như vậy. Cô ta cũng lấy một thanh phi kiếm cực phẩm, muốn chiến đấu cùng với Lâm Vân.

Lâm Vân khoát tay chặn lại, mỉm cười phóng Phệ Hồn Thương.

Không ngừng vang lên tiếng phốc phốc. Đủ loại pháp bảo rực rỡ màu sắc vừa chạm vào tia sáng màu tím liền biến mất vô tung vô ảnh. Kèm theo đó là từng bông hoa máu tuôn ra từ trán những tên tu sĩ.

Hơn mười thân thể rơi từ không trung xuống, đảo mắt đã khí tuyệt. Mười mấy đầu người rơi xuống thân thể của Hoàng Hoan, tạo thành một cái vòng hoa.

- Hoàng Hoan huynh đệ, còn một nữ nhận ác độc nữa. Chờ tôi lấy đầu cô ta cúng tế cho cậu.

Lâm Vân nói xong, cầm Phệ Hồn Thương từng bước đi về phía quận chúa Toa ly.

Xung quanh đã trở nên lặng ngắt. Cả con đường lớn như bị đông cứng. Nhiều tu sĩ vây quanh một mình hấn, vậy mà hấn chỉ cần mấy giây là giải quyết hết. Người này là ai mà có tu vị kinh khủng như vậy?

Hơn nữa người bị chết đều là thủ hạ của quận chúa Toa Ly, người có quyền thế lớn nhất thành Bành Cách. Còn có Hà thiếu gia, đại thiếu gia của đệ nhất thế gia. Tên kia đúng là muốn làm phản rồi.

Mà hấn làm hết thấy đều vì báo thù cho một kẻ có thân phận thấp hèn.

- Người đừng tới đây. Ta là con gái của thành chủ. Sư phụ của ta là trưởng lão của Hóa Linh Điện...

Quận chúa Toa Ly hoảng sợ nói. Cô ta thật không ngờ người này lại lợi hại như vậy, còn to gan lớn mật giết người của mình.

Lâm Vân cười ha hả:

- Dù người nhà của người có là ai đi chăng nữa, ta đều không bỏ qua một nữ nhân độc ác như ngươi. Giết bạn của ta, thì phải đền mạng. Chuẩn bị đi.

Không chỉ nói Hóa Linh Điện bài danh cuối cùng. Cho dù Tử Vân Điện, Lâm Vân cũng định tiêu diệt. Thì hấn sợ gì Hóa Linh Điện. Đã động thủ, thì không cần quan tâm nhiều.

Quận chúa Toa Ly biết mình đã đụng phải thiết bản. Thủ hạ bị giết nhiều như vậy, cô ta cũng sợ hãi. Nhưng cô ta không tin Lâm Vân giết được mình. Bởi vì trên người cô ta có rất nhiều bảo bối. Vừa nãy cô ta đã bóp nát một bùa truyền tin. Đoán chừng sư phụ sắp tới đây rồi.

Một khi sư phụ tới, thì tên kia chết chắc.

Lâm Vân thì chẳng nghĩ nhiều như vậy, Phệ Hồn Thương đã mang theo màu tím lao tới. Trong nháy mắt liền tới trước mặt cô ta.

Răng rắc, là tiếng vỡ vụn. Quận chúa Toa Ly đồng thời vò nát hai tấm linh phù.

Một cái khiên bằng nước xuất hiện ở phía trước cô ta. Đồng thời một con măng xà mang theo khí tức thời Viễn Cổ lao tới Phệ Hồn Thương của Lâm Vân.

Con măng xà này không ngừng gào rú, trên thân của nó có những lớp sương mù màu hồng.

Đôi mắt của Lâm Vân hơi co lại. Đó là thú hồn Thiên Mãng cấp chín. Hóa Linh Điện quả nhiên ưu ái cô ả này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 453: Ai Tới Cũng Thế

P

hệ Hồn Thương và Thiên Mãng cấp chín chạm vào nhau vang lên một Oanh khủng khiếp.

Phệ Hồn Thương bị ngăn cản, sương mù màu hồng xung quanh Thiên Mãng cũng nhạt đi một ít. Nhưng con Thiên Mãng lập tức gào rú, há cái miệng đỏ như máu lao về phía Lâm Vân, như muốn nuốt chửng hẳn.

Lâm Vân không ngờ con xà Thiên Mãng này lại hung mãnh như vậy. May nó là thú hồn, nếu là bản thể, nói không chừng mình phải chịu thiệt thòi rồi.

Mà cô ả kia lại có pháp bảo như vậy, Lâm Vân không dám khinh thường. Lại phóng Phệ Hồn Thương ra. Nhưng lần này có thêm Tinh Diễm bao bọc.

Lâm Vân không tin con mãng xà kia có thể ngăn cản được một thương này của hắn. Mặc dù thương này kém một thương đánh với Tân Nhai, nhưng Lâm Vân dùng hết sức để phóng, tuyệt đối mạnh hơn một thương tùy ý vừa nãy rất nhiều.

- Âm, âm...

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, tiếp theo là tiếng gào rú và tiếng vỡ vụn.

Thiên Mãng bị một thương của Lâm Vân biến thành bã vụn. Mà thế tiến của Phệ Hồn Thương vẫn không ngừng. Càng trực tiếp phá nát cái khiên bằng nước của quận chúa Toa Ly. Xu thế không hề dừng lại, đánh về phía quận chúa Toa Ly.

Quận chúa Toa Ly đã ngây dại. Thật là một thanh thương cường hãn. Ngay cả Thiên Mãng cấp chín và Thất Thái Thủy Thuần của mình cộng lại cũng

không ngăn cản được nó. Cô ta luôn cho rằng Thiên Mạng của mình là vô địch. Nhưng mới chỉ hai chiêu, Thiên Mạng đã tan tành.

Từ khi nào xuất hiện một cường giả lợi hại như vậy? Quận chúa Toa Ly nhìn Phệ Hồn Thương đánh tới, rõ ràng không biết nên đối phó thế nào.

- Đang, đang, đang.

Phệ Hồn Thương bị một cái phát trần ngăn cản, vang lên những tiếng giòn vang.

Một lão già đứng ở phía trước quận chúa Toa Ly.

- Sư phụ.

Quận chúa Toa Ly vừa thấy lão già, liền không nhịn được rơi nước mắt, kêu lên một tiếng. Vừa nãy cô ta chỉ cách cái chết trong gang tấc.

Lâm Vân thu lại Phệ Hồn Thương, lạnh lùng cười. Lão già này đã có tu vị Luyện Hư diên phong. Chỉ cần một bước nữa là tới Hợp Thể Kỳ. Nhưng Lâm Vân căn bản không để ông ta vào mắt. Vừa nãy nếu không phải có Thiên Mạng và cái khiên bằng nước ngăn cản, thì Lâm Vân không tin ông ta có thể tiếp được một thương của hắn.

Theo lý thuyết, thì bốn ngôi sao màu bạc của Lâm Vân chỉ tương đương với Hợp Thể. Nhưng Lâm Vân hoàn toàn có lòng tin giết được tu sĩ Đại Thừa. Chứ nói gì một lão già Luyện Hư.

- Thủ đoạn của các hạ thật độc ác, có thể nhẫn tâm ra tay với một cô gái trẻ như vậy. Vừa nãy nếu ta tới chậm một bước, thì đồ đệ của ta đã bị người giết rồi.

Lão già nhìn Lâm Vân, lạnh lùng nói.

Tuy nói bên ngoài như vậy, nhưng trong lòng ông ta lại chấn động vô cùng. Ông ta vừa được nếm thử sự lợi hại của cây thương kia. Chân nguyên trong người ông ta vẫn còn đang sôi trào. Cho dù ông ta chỉ là vôi vàng ra tay, nhưng ông ta cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của tu sĩ trước mặt này. Ông ta không nhìn thấu tu vị của hắn, đủ biết là tu vị của hắn cao hơn mình.

- Sư phụ, người này chẳng những giết mười mấy người hộ vệ của đệ tử, thậm chí còn muốn giết đệ tử nữa. Nếu sư phụ đến muộn một lát, thì con đã chết rồi.

Sắc mặt của quận chúa Toa Ly vẫn trắng bệch. Đủ biết lần sinh tử trong gang tấc kia đã khiến cô ta sợ hãi như thế nào. Từ trước tới nay chỉ có cô ta giết người khác. Hôm nay cuối cùng cũng được nếm tư vị sắp bị giết.

- Các hạ còn lời gì để nói không?

Lão già vẫn lạnh lùng nói. Nếu không phải do tu vị của Lâm Vân cao hơn ông ta, thì ông ta đã ra tay rồi. Đâu cần nói nhảm nhiều như vậy.

Lâm Vân cười ha hả,, nhưng khuôn mặt không có nét vui mừng nào. Hắn thản nhiên nói:

- Người đến thì sao chứ? Người mà ta muốn giết thì vẫn phải chết. Nếu người cảm thấy người có thể ngăn cản được ta, thì cứ thử xem. Giết một người cũng là giết, giết trăm người cũng là giết.

Nghe Lâm Vân nói vậy, sắc mặt của lão già liền thay đổi, rồi trở nên rất khó coi. Không ngờ người này lại không nể mặt mình chút nào.

- Tôi là Cát Phi của Hóa Linh Điện. Các hạ có biết hậu quả của việc đắc tội Hóa Linh Điện hay không?

Lão già thấy Lâm Vân không có ý dừng tay, liền đành lời tông môn ra. Ông ta muốn trồng cây tông môn để dọa đối phương. Nhưng hiện tại phần lớn cao thủ của Hóa Linh Điện cũng đã tới Úy Tinh rồi. Cao thủ còn lại ở Hạc Nguyên Tinh khi người có rời đi Hạc Nguyên Tinh cũng không chạy thoát.

- Tiền bối xin bớt giận.

Một tên trung niên lực lưỡng dẫn theo hai nam tử gầy gò đi tới gần Lâm Vân.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn ba người. Ba người này có khả năng là người nhà của Toa Ly. Tuy nhiên, Hoàng Hoan đã bị giết, cho dù mấy người này nói ba hoa chích chòe gì, Lâm Vân cũng tuyệt đối không bỏ qua cô ả. Ba tên mới tới này đều có tu vị Hóa Thần, cũng là tu vị cao nhất trong thành Bành Cách.

Thấy Lâm Vân chỉ lạnh lùng, không để ý tới mình, tên nam tử lực lưỡng không chút xấu hổ nào cả. Mà tiếp tục nói:

- Tiền bối, con gái của tôi vì lỡ mạng mà mạo phạm tiền bối. Tôi, thành chủ Bành Cách Sa Du thay mặt nó xin lỗi tiền bối. Tiền bối đi tới thành Bành Cách, tại hạ không đi ra khỏi thành nghênh đón, là lỗi của tại hạ. Hiện tại, tôi có bày tiệc rượu trong phủ. Mời tiền bối...

Tên Sa thành chủ còn chưa nói hết lời, Lâm Vân đã hừ lạnh, cắt ngang lời y:

- Nếu ăn một bữa cơm mà Hoàng Hoan có thể sống lại, thì ta không ngại gì. Cho nên đừng nhiều lời nữa, rút đi...

Sắc mặt của Sa Du lúc trắng lúc đỏ. Trong lòng đã rất tức giận. Y thầm nghĩ lập tức ra tay tiêu diệt tên tu sĩ không biết tốt xấu này. Nhưng y lại không có lá gan đó.

Cho dù tướng mạo của Sa Du thô cuồng, nhưng y là một tên âm hiểm xảo trá. Y rất hiểu tính cách của sư phụ của con gái mình. Nếu ở tình huống bình thường, thì ông ta đã sớm giết chết tên tu sĩ kia rồi. Nhưng hiện tại tên đó vũ nhục con gái mình như vậy, ông ta vẫn ần nhẫn. Chứng tỏ ông ta không phải là đối thủ của người này

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 454: Biển Vô Nhai

S

ư phụ của con gái đã không phải là đối thủ, thì những tu sĩ Hóa Thần như bọn họ càng không có cơ hội. Tu vị của tên tu sĩ từ bên ngoài tới này không những rất cao, mà cứng mềm đều không ăn. Điều này khiến cho y cũng vô kế khả thi.

- Khiến cho tiểu huynh đệ kia sống lại, cũng không phải là không có biện pháp.

Trưởng lão Hóa Linh Điện thấy Lâm Vân không nể tình, Phệ Hồn Thương rục rịch muốn phóng ra. Ông ta biết mình không thể ngăn cản được, đành phải nói như vậy.

- À...

Nghe nói Hoàng Hoan có thể cứu sống, Lâm Vân liền dừng tay nhìn xem tình huống. Hoàng Hoan chết là vì hấn, vô luận như thế nào, Lâm Vân cũng muốn cứu cậu ta một mạng.

Hiện tại có thể cứu sống Hoàng Hoan, đương nhiên là ưu tiên việc cứu người trước.

Thấy Lâm Vân bình tĩnh lại, Trưởng lão của Hóa Linh Điện lấy một viên đan dược màu trắng ra. Rồi đi tới trước Hoàng Hoan, bỏ viên đan dược vào miệng của cậu ta.

Lâm Vân nhìn viên thuốc mà lão già cho Hoàng Hoan uống, liền đoán ra được nó chính là Cửu Cửu Sinh Cơ Đan.

Cửu Cửu Sinh Cơ Đan có thể nói là một loại đan dược cực phẩm quý hiếm. Cho dù là Lâm Vân, cũng chưa thể luyện chế được. Nhưng Cửu Cửu Sinh Cơ Đan mà có tác dụng cứu người chết sống lại, thì Lâm Vân không tin. Cho nên hắn lạnh lùng cười.

Tác dụng chính của Cửu Cửu Sinh Cơ Đan là duy trì sinh cơ của người chết không bị tiêu tán trong ba ngày. Chứ không hề có tác dụng hồi sinh. Nhưng nếu là bị trọng thương, hoặc là trọng thương đến mức có thể tử vong, thì Cửu Cửu Sinh Cơ Đan có tác dụng rất lớn.

Sở dĩ Lâm Vân không nói ra, là bởi vì hắn muốn nghe tên Trưởng lão của Hóa Linh Điện nói hươu nói vượn như thế nào. Đợi lão nói xong, là lúc hắn không do dự nữa.

Trong lòng Lâm Vân cũng tinh tường. Cho dù Hoàng Hoan được cứu sống, cừu hận giữa hắn và Hóa Linh Điện cũng khó mà xóa nhòa. Hóa Linh Điện khẳng định tiến hành truy lùng hắn. Nhưng Lâm Vân căn bản không để điều này trong lòng. Hắn đã quyết tâm tiêu diệt Tử Vân Điện, Hóa Linh Điện coi như là kèm thêm. Còn có tên Sa thành chủ, cho dù Hoàng Hoan được cứu sống, đoán chừng y vẫn tìm cách đối phó với mình.

Chỉ là hiện tại Lâm Vân mạnh hơn bọn họ, nên bọn họ không dám hành động mà thôi. Một khi bọn họ xuất hiện người có tu vị cao hơn Lâm Vân, thì căn bản là không nói nhiều. Trong lòng Lâm Vân rất tinh tường điều này. Nhưng nếu như Hoàng Hoan có thể được cứu sống, hắn có thể tạm thời bỏ qua cho mấy người kia.

Việc chém giết cứ đợi Hoàng Hoan được cứu sống rồi nói sau. Hóa Linh Điện có lợi hại, chỉ cần không chọc giận tới hắn, thì coi như bỏ qua. Còn không thì hắn tuyệt đối không nường tay.

- Đạo hữu, tôi vừa cho vị tiểu hữu này uống Cửu Cửu Sinh Cơ Đan. Cho dù cậu ta chưa lập tức sống lại, nhưng ít nhất có thể bảo vệ sinh cơ của cậu ta

ba ngày không tiêu tán. Nói cách khác, ba ngày sau tiểu hữu Hoàng Hoan có thể khôi phục lại sinh cơ và sống lại. Cho dù cậu ta không sống lại, thì ba ngày sau, tôi sẽ trở về Hóa Linh Điện lấy Hoàn Sinh Đan cứu sống cậu ta. Đạo hữu thấy thế nào?

Trưởng lão Hóa Linh Điện không còn xưng hô Lâm Vân là các hạ nữa, mà rất khách khí gọi hần là đạo hữu.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Lão già này vẫn nói dối. Ba ngày sau, nếu không có Hoàn Sinh Đan thì Hoàng Hoan chết chắc.

Nhưng Lâm Vân chưa từng nghe qua Hoàn Sinh Đan. Mặc kệ có loại đan dược này hay không, Lâm Vân cũng không sợ Hóa Linh Điện. Hần có thể đợi ba ngày. Xem ba ngày sau, lão già này còn có trò hề gì.

- Mới tiền bối tới phủ của tôi nghỉ ngơi. Ba ngày sau bằng hữu của tiền bối nhất định sẽ được chữa trị.

Khóe mắt của Sa Du lộ ra vẻ hung tàn, nhưng đảo mắt đã biến mất. Bề ngoài thì đầy vẻ cung kính và chờ mong nhìn Lâm Vân.

Lâm Vân lạnh lùng cười:

- Không cần. Ta ở lữ quán Biên Thành là được. Hy vọng ba ngày sau, đừng nói với ta rằng không có Hoàn Sinh Đan. Nếu không thì không còn cơ hội thứ hai nữa đâu.

Lâm Vân nói xong, cũng không thèm để ý tới sắc mặt khó coi của mấy người liền rời đi. Người xung quanh xem náo nhiệt đều lộ vẻ khiếp sợ. Không ngờ cũng có người dám uy hiếp thành chủ Bành Cách như vậy.

- Tiền bối...

Vị Điệp sư tử và sư đệ thấy mọi chuyện trở nên như vậy đều là vị hai người bọn họ. Cho nên rất bối rối đi theo Lâm Vân.

Lâm Vân nhìn hai người gật đầu nói:

- Hai người tạm thời ở bên cạnh tôi.

Nói xong, ông Hoàng Hoan rời đi.

Hiện tại nếu vứt bỏ hai người sư tử đệ này ở đây, thì bọn họ chỉ có một con đường chết.

Điệp sư tử đương nhiên hiểu rõ lợi hại trong đó. Thấy Lâm Vân nguyện ý dẫn theo mình và sư đệ, thì biết hẳn muốn cứu hai người. Đâu dám do dự, trong lòng đầy cảm kích đi theo Lâm Vân.

Mãi đến khi ba người Lâm Vân rời đi thật lâu, Cát Phi mới xanh mặt phóng ra một thanh phi kiếm, rồi dẫn theo Toa Lý và mấy người Sa Du trở về phủ.

Lâm Vân đi vào lầu quán Biên Thành. Đây là lầu quán mà Hoàng Hoan tìm giúp hắn. Không ngờ chỉ mới vài tiếng, Hoàng Hoan đã chết rồi.

Lâm Vân thuê thêm một phòng riêng cho Hoàng Hoan nằm ở đó. Cho dù lão bản của lầu quán rất không muốn như vậy. Nhưng đối mặt với uy thế của Lâm Vân, y lại không dám phản bác. Rơi vào đường cùng, đành phải đồng ý yêu cầu của Lâm Vân.

Lâm Vân dẫn theo đôi sư tử đệ vào phòng của mình. Căn dặn người của lầu quán, tuyệt đối không được quấy rầy hắn. Rồi mới bố trí một trận pháp phòng hộ. Đấu giá hội đã không đi được rồi. Nhưng dù sao hắn cũng không cần đồ gì để mua.

Đôi sư tử đệ thấy Lâm Vân dẫn bọn họ vào trong phòng, trong lòng rất khẩn trương. Hai người không biết vị tiền bối có tu vị thâm bất khả trắc này

muốn gì ở hai người.

Vị sư đệ tuổi thiếu niên thì bình tĩnh hơn vì cậu ta không hiểu chuyện. Nhưng Điệp sư tỷ thì biết Lâm Vân là một người rất lợi hại, còn cao hơn sư phụ của mình rất nhiều lần.

Cô ta không nhìn ra tu vị của Toa Ly, chứng tỏ tu vị của Toa Ly phải từ Nguyên Anh trở lại. Mà sư phụ của Toa Ly thì khẳng định phải cao hơn mấy cấp. Nhưng sư phụ của Toa Ly đối mặt với người này, hầu như không có sức hoàn thủ. Đủ biết thực lực của hắn đã trên Luyện Hư rồi. Thậm chí có thể là Hợp Thể. Mà sư phụ của cô ta mới chỉ là Hóa Thần hậu kỳ mà thôi.

- Tôi tên là Lâm Vân, hai người yên tâm, tôi không có ác ý gì đâu. Tôi chỉ muốn hỏi hai người một vài việc. Mà thân phận của hai người là như thế nào?

Lâm Vân bảo hai người ngồi xuống, rồi hỏi thăm.

Điệp sư tỷ thấy Lâm Vân có vẻ như là người biết lý lẽ. Hơn nữa thân phận của cô ta cũng không có bí mật gì phải giấu diếm. Đoán chừng cả tu sĩ của Hạt Nguyên Tinh đều biết lai lịch của cô ta rồi.

Mà cái tên Lâm Vân nghe quen quen. Sự khẩn trương trong lòng Điệp sư tỷ giảm bớt, cô ta chậm rãi nói:

- Tôi tên là Điệp Tiểu Điệp. Còn đây là sư đệ của tôi, cũng là em họ của tôi, Điệp Thành. Chúng tôi đều là đệ tử của Song Tử Tông. Song Tử Tông là một tông môn của Úy Tinh. Nhưng không lâu trước, bởi vì một cái pháp bảo mà cả tông môn bị tiêu diệt. Sư phụ của tôi dẫn theo vài người đệ tử chạy trốn tới Hạt Nguyên Tinh. Nhưng vừa tới đây đã bị tu sĩ của Tử Vân Điện phát hiện và đuổi giết. Hai tên tu sĩ mà hôm nay tiền bối gặp được ở sa mạc chính là người của Tử Vân Điện. Bởi vì Tử Vân Điện đuổi giết, nên sư phụ của tôi và chúng tôi bị lạc nhau. Tôi và sư đệ đi về một hướng. Còn sư huynh, hai vị sư muội và sư phụ không biết hiện tại đang ở đâu.

Lâm Vân gật đầu. Cô nàng Diệp Tiểu Diệp này quả thật không lừa hăn.

- Trong số các đệ tử chạy tới Hạc Nguyên Tinh, có phải có hai người tên là Vũ Đình và Mông Văn hay không?

Diệp Tiểu Diệp liền sửng sốt. Vị tiền bối này làm sao lại quen hai sư muội của mình? Chẳng lẽ hăn tới từ hành tinh của Mông Văn và Vũ Đình đã từng sinh sống?

Hăn là ai vậy nhỉ? Bỗng nhiên sắc mặt của Diệp Tiểu Diệp thay đổi. Cô ta lộ vẻ khó tin nhìn Lâm Vân, rồi đứng lên, run giọng hỏi:

- Anh, có phải là anh rể, anh rể Lâm Vân không?

Diệp Tiểu Diệp vì kích động mà nói năng lộn xộn.

Cô ta đã nghe tên của Lâm Vân từ Vũ Đình rất nhiều lần. Chỉ vì tu vị của người trước mặt này quá mức khủng bố, cho nên cô ta mới vô ý thức không liên lạc người này với vị anh rể luyện cổ võ ở Địa Cầu của Vũ Đình. Cho đến khi Lâm Vân hỏi về Vũ Đình, cô ta mới kêu lên tiếng anh rể. Hoàn toàn là một hành động vô ý thức.

Lâm Vân sửng sốt. Trong lòng tự nhủ, khi nào mình có thêm một cô em vợ mà mình không biết vậy?

Thấy Lâm Vân ngạc nhiên nhìn mình, Diệp Tiểu Diệp biết vì mình quá kích động mà cũng gọi Lâm Vân là anh rể như Vũ Đình. Chẳng qua, nếu như cô ta có một người anh rể lợi hại như vậy, thì thật là một chuyện may mắn.

Khó trách Vũ Đình luôn nói rằng anh rể của nàng sẽ vì nàng báo thù. Anh rể Lâm Vân của nàng thật đúng là tìm tới đây. Thậm chí tu vị tới mức khủng bố như vậy. Một cường giả như hăn, vì sao Mông Văn luôn nói hăn là một võ giả bình thường?

- Xin lỗi tiền bối, là do tôi quá kích động. Xin hỏi tiền bối, ngài có phải là anh rể Lâm Vân của Vũ Đình không?

Dù trong lòng đã nắm chín phần, nhưng Lâm Vân còn chưa chính miệng nói ra, thì Diệp Tiểu Diệp không dám khẳng định.

Lâm Vân gật đầu:

- Không sai. Tôi là anh rể của Vũ Đình. Cô cũng không cần gọi tôi là tiền bối. Tuổi của tôi không hơn cô được bao nhiêu. Cứ gọi tôi là Lâm Vân là được. Mà các cô bị lạc nhau ở chỗ nào?

Diệp Tiểu Diệp nghe vậy càng chấn động. Cho dù là Diệp Thanh cũng khó mà tin. Nếu Lâm Vân đúng là anh rể của Vũ Đình, thì tuổi của hẳn chắc không lớn. Mà Lâm Vân còn chính miệng thừa nhận. Một người trẻ tuổi mà có thể tu luyện đến mức kinh khủng như vậy. Người này là thiên tài hay là yêu nghiệt?

Nghe Lâm Vân hỏi chuyện xảy ra, thần sắc của Diệp Tiểu Diệp trở nên buồn bã:

- Là bốn ngày trước. Lúc mấy người chúng tôi tới gần bờ biển Vô Nhai thì bị người của Tử Vân Điện chặn lại. Trong lúc chiến đấu, sư phụ của tôi đã bảo chúng tôi chia nhau mà chạy. Cuối cùng tôi và Thành đệ trốn thoát. Nhưng vẫn bị Tử Vân Điện theo dõi.

- Ý định ban đầu của chúng tôi là tới biển Vô Nhai tu luyện một thời gian rồi mới đi ra. Nhưng không ngờ mới tới bờ biển thôi đã bị phát hiện. Mà sư phụ và mấy người Vũ Đình không biết thế nào rồi.

Lại là Tử Vân Điện. Lâm Vân hừ lạnh một tiếng:

- Hai người dẫn tôi tới bờ biển Vô Nhai. Chúng ta đi luôn bây giờ.

- Vâng.

Diệp Tiểu Diệp không chút do dự đồng ý. Cô ta chỉ là một tu sĩ Kết Đan còn bị đuổi giết như vậy. Chứng tỏ mấy người sư phụ còn nghiêm trọng hơn.

Lâm Vân lấy ra một pháp bảo hình phi thuyền. Đây là pháp bảo trong tay tên tu sĩ muốn giết hắn ở Ủy Tinh.

Trước khi đi, Lâm Vân bố trí thêm mấy cấm chế ở phòng của Hoàng Hoan. Sau đó lập tức ẩn thân rời đi thành Bành cách. Sở dĩ phải ẩn thân, bởi vì Lâm Vân khẳng định hắn đang bị đám người Cát Phi giám thị. Cho dù hắn không sợ, nhưng hắn không muốn bọn chúng biết chuyện mình ra ngoài.

Với tốc độ của Lâm Vân, tăng thêm Diệp Tiểu Diệp chỉ đường. Không cần Tinh Hà Trù, cũng chỉ mất một ít thời gian là tới bờ biển Vô Nhai.

- Cát tiền bồi, hiện tại chúng ta nên làm gì? Lẽ nào cứ bỏ qua như vậy? Hay là phải lấy Hoàn Sinh Đan đưa cho hắn?

Trong phủ thành chủ, Sa Du đẩy vế không cam lòng hỏi.

Cát Phi lạnh lùng cười:

- Muốn Hoàn Sinh Đan? Nằm mơ đi. Cho dù ta có Hoàn Sinh Đan ta cũng không cho hắn. Huống chi Hóa Linh Điện không có thứ đan dược đó.

- Sư phụ, không có Hoàn Sinh Đan, một khi tên ác độc đó đánh tới, thì chúng ta làm thế nào?

Quận chúa Toa Ly đã bị một thương của Lâm Vân dọa cho chết khiếp. Thấy sư phụ nói như vậy, cô ta rất khẩn trương. Trong mắt cô ta, những kẻ nào xúc phạm cô ta đều là kẻ ác.

- Hoàn Sinh Đan dễ tìm như vậy sao. Ta chỉ nghe nói có hai viên như vậy. Một viên do Tịch Mịch Cốc sở hữu. Nhưng đã dùng rồi. Đến hiện tại cũng chưa nghe thấy ai có thể luyện chế ra loại đan dược này. Hoàn Sinh Đan đã thuộc về tiên đan rồi. Thế giới Tu Chân sao có thể luyện chế ra được. Huống hồ giá trị của nó là vô giá. Làm sao có thể dùng nó để cứu mạng một tên hạ đẳng. Ta cho y uống một viên Cửu Cửu Sinh Cơ Đan chỉ là kéo dài mạng sống cho y vài ngày mà thôi. Chờ người của Hóa Linh Điện đến, cho dù hãn có mọc cánh cũng không thoát được. Hóa Linh Điện dễ đắc tội vậy sao?

Nói xong, Cát Phi cười đầy đắc ý. Trong lòng ông ta đang tính toán, nên tra tấn tên tu sĩ kiểu gì khiến cho hãn muốn sống không được, muốn chết không xong.

- Nhưng sư phụ, người này rất lợi hại. Con sợ...

Trong mắt Toa Ly vẫn toát ra vẻ lo lắng. Cô ta rất kiêng kỵ cây thương của Lâm Vân.

- Lợi hại thì thế nào. Tu vị của hãn cùng lắm cũng chỉ là Hợp Thể mà thôi. Cho dù phần lớn cao thủ của Hóa Linh Điện đã tới Úy Tinh. Nhưng Thái thượng trưởng lão cấp Hợp Thể vẫn còn hai vị. Ta đã truyền tin xin giúp đỡ rồi. Chẳng mấy chốc hai Thái thượng trưởng lão và hai trưởng lão Luyện Hư diên phong sẽ tới. Cộng thêm ta, là ba tu sĩ Luyện Hư. Ta không tin còn không ngăn cản được hãn.

Cát Phi lạnh lùng cười. Trong lòng còn đang âm thầm may mắn sự an ninh của chương môn.

Trước lúc rời đi Úy Tinh, chương môn đã có dự kiến trước, nên mới để lại hai vị trưởng lão Hợp Thể và ba trưởng lão Luyện Hư.

- Trời ạ.

Sa Du và hai tên nam tử gầy gò đều hít vào một hơi. Đúng là tông môn lớn mới có nội tình thâm hậu như vậy. Tùy tiện gọi ra đã là hai tu sĩ Hóa Thần. Thậm chí còn có ba tu sĩ Luyện Hư diên phong nữa. Khó trách trưởng lão Cát Phi muốn kéo dài thời gian. Quả nhiên không thể trêu vào các đại môn phái. Đến lúc đó xem tên tu sĩ kia giải quyết kiểu gì.

Trong đầu bọn họ đã xuất hiện hình ảnh tên kia hướng bọn họ cúi đầu, cầu xin tha thứ. Tất cả đều cười ha ha.

- Tạm thời theo dõi hắn đã. Nếu hắn có động tĩnh gì thì lập tức báo cáo cho ta biết.

Cát Phi rất hài lòng với biểu lộ của Sa Du và đồ đệ, lần nữa phân phó.

- Vâng, thưa Cát trưởng lão. Lữ quán Biên Thành vốn là sản nghiệp của tôi. Nếu người kia đi ra ngoài tôi lập tức biết. Tuy nhiên, từ lúc hắn dẫn theo hai người vào phòng liền không thấy động tĩnh gì. Không biết bọn chúng làm gì trong đó. Mà phòng của hắn đã được bố trí cấm chế, chúng ta không thể nhìn hoặc nghe được bên trong đó. Chỉ đành phải cho người giám thị.

Sa Du báo cáo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 455: Hai Tên Tu Sĩ

C

át Phi gật đầu:

- Tóm lại là phải cẩn thận, đừng quấy rầy hăn. Ngày mai các trưởng lão sẽ tới. Hăn có cây trường thương không tồi lắm. Chứng tỏ tài sản của hăn rất phong phú. Đến lúc đó thành chủ không phải lo thiếu thứ tốt.

Nghe Cát Phi hứa hẹn, Sa Du càng thêm nóng bỏng. Tài sản của một tu sĩ Hợp Thể thì sao có thể toàn là đồ tầm thường được.

- Nơi này là biển Vô Nhai à?

Lâm Vân nhìn cái ao đầm rộng mênh mông. Hăn tưởng rằng biển Vô Nhai là một khu vực biển rộng. Không ngờ lại là một cái ao đầm.

Khuôn mặt của Diệp Tiểu Diệp hơi lộ vẻ kinh hãi. Đoạn đường này cô ta đã liều mạng chạy trốn vài ngày. Lâm Vân chỉ cần chưa tới nửa canh giờ là tới nơi. Mà lúc phi hành, không thấy hăn cố sức gì cả. Chứng tỏ hăn chưa toàn lực. Lúc hăn toàn lực thì tốc độ sẽ kinh khủng như thế nào?

Cô ta đang ngạc nhiên, nghe Lâm Vân hỏi, vội vàng trả lời:

- Đúng vậy, Lâm đại ca. Nơi này chính là biển Vô Nhai. Sư phụ chúng tôi vì tránh né Tử Vân Điện, đi thật xa mới tới được đây. Nhưng không ngờ vẫn bị bọn chúng phát hiện.

Diệp Tiểu Diệp nói xong, khuôn mặt đầy vẻ đau xót. Với tình cảnh lúc đó, chắc mấy người đã lành ít dữ nhiều.

Lâm Vân thầm than. Khu vực biển Vô Nhai có mùi rất khó chịu. Nên có rất ít tu sĩ tới đây tu luyện hay là tìm kiếm bảo vật. Điều này chứng tỏ sư phụ

của Diệp Tiểu Diệp đã rất bất đắc dĩ, không còn đường để đi. Mới dẫn đệ tử của mình tới đây. Có lẽ bà ta muốn lợi dụng hoàn cảnh ác liệt ở chỗ này để trốn tránh bị truy lùng.

Diệp Tiểu Diệp biết cũng có hạn, cho nên Lâm Vân không hỏi thêm. Hẳn không chế pháp bảo phi thuyền kiểm tra mặt biển. Ở đây chỉ có một số tán tu đang tìm kiếm những yêu thú cấp thấp. Càng đi xa, tu sĩ các thiếu. Đến sau cùng thì cơ hồ không thấy một người tu sĩ nào.

Có vài con cá hổ cấp năm, cấp sáu nhảy lên muốn tấn công pháp bảo phi hành, đều bị Lâm Vân một thương giải quyết. Thân thể của những con yêu thú cấp năm, cấp sáu này đều là những tài liệu quý. Nhưng Lâm Vân chẳng có hứng thú thu thập.

Lâm Vân không có hứng thú,, không có nghĩa là Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành không khát vọng. Cho nên hắn cười nói:

- Hai người thích nhặt thì nhặt, cho đỡ lãng phí.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành lập tức nhảy vào trong ao đầm nhặt xác yêu thú. Lâm Vân thì dừng ở không trung, cứ có con yêu thú nào lao tới đều bị hắn giết chết. Thậm chí có vài con yêu thú cấp bảy, nhưng cũng không ngăn cản được Phệ Hồn Thương của Lâm Vân.

Mấy người tìm khắp ao rộng, trời cũng đã sáng, nhưng vẫn không thấy tung tích gì của sư phụ của Diệp Tiểu Diệp và mấy người. Mà yêu thú thì đã chết khá nhiều rồi.

- Oanh..

Phệ Hồn Thương của Lâm Vân vừa giết thêm một con chim điêu màu vàng cấp bảy diên phong. Hắc Kim Điêu là yêu thú phi hành, cực kỳ khó đối phó. Nhưng gặp Lâm Vân, nó chỉ có số chết.

Thấy đôi sư tử đệ hưng phần thu tài liệu, Lâm Vân nghĩ ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Đi xa hơn thì toàn là yêu thú cấp tám. Diệp Tiểu Diệp nói sư phụ của cô ta chỉ có tu vị Hóa Thần điền phong. Chắc bọn họ không đi sâu vào đó làm gì.

Đợi hai người thu thập xong tài liệu của yêu thú, liền mang hai người rời đi. Hắc muốn diệt Tử Vân Điện trước rồi nói sau.

- Hắc Kim Điều cấp bảy?

Một tiếng kinh hỉ truyền tới. Sau đó xuất hiện hai tu sĩ, một béo, một gầy. Đều có tu vị Nguyên Anh.

Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành đang bề bộn thu thập yêu thú. Nghe vậy liền ngẩng đầu lên. Bọn họ khó hiểu nhìn hai tu sĩ Nguyên Anh. Trong lòng tự nhủ, Hắc Kim Điều cấp bảy là thứ tốt, nhưng nó không thuộc các người, các người cao hứng như vậy làm gì?

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh vừa tới, liền cẩn thận đánh giá Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành. Thấy hai người chỉ là Kết Đan sơ kỳ và Trúc Cơ sơ kỳ thì hơi ngạc nhiên. Tu vị như vậy cũng tới đây bắt yêu thú à?

Tuy nhiên, con yêu thú cấp bảy kia khẳng định không phải do hai người này bắt được. Lẽ nào đằng sau hai người còn có cường giả? Hai tên tu sĩ Nguyên Anh phóng thần thức ra ngoài kiểm tra, nhưng vẫn không thấy tung tích của tu sĩ nào cả. Lâm Vân vì ẩn thân thu hút yêu thú, cho nên hai người kia không nhìn thấy.

Nếu xung quanh không có tu sĩ khác, lẽ nào Hắc Kim Điều cấp bảy thực sự do hai người này mèo mù vớ phải cá rán? Điều này sao có khả năng được? Hoặc là do Hắc Kim Điều bị trọng thương, nên hai người này nhặt được tiện nghi? Còn đang nghi ngờ, cho nên hai tên chưa đi lên đoạt.

- Các ông muốn làm gì?

Diệp Tiểu Diệp thấy hai tu sĩ Nguyên Anh chỉ chăm chú nhìn Hắc Kim Điêu. Liền biết hai người này có ý cướp đoạt.

- À, chuyện là như vậy. Chúng tôi đang đuổi bắt một con Hắc Kim Điêu, cuối cùng khiến cho nó bị trọng thương. Chúng ta một đường đuổi theo, không biết có phải là con Hắc Kim Điêu trong tay cô hay không?

Một tên bịa đặt nói, đồng thời không ngừng phóng thần thức kiểm tra phạm vi 100km xung quanh.

Diệp Tiểu Diệp đã tức giận đến sắc mặt trắng bệch. Không ngờ vẫn có loại tu sĩ không biết xấu hổ như vậy. Diệp Thành thì lộ vẻ cười nhạo, lấy một con cá hổ cấp bảy từ túi trữ vật ra:

- Không biết con cá hổ này có phải cũng bị các ông đuổi tới không?

Lại là một yêu thú cấp bảy? Sự tham lam của hai tên tu sĩ Nguyên Anh thật cuộc đã chiến thắng lý trí. Bọn chúng nhìn nhau, lập tức muốn động thủ.

Hai con yêu thú cấp bảy có ý nghĩ như thế nào với tu sĩ Nguyên Anh, không nói cũng biết. Cho dù hai tu sĩ cấp thấp này có chỗ dựa sau lưng, nhưng bọn họ cướp đoạt rồi rời đi. Ai biết đây là đâu.

Hai tu sĩ Nguyên Anh đoán chừng là do con cá hổ cấp bảy đánh nhau với con Hắc Kim Điêu. Đôi bên đều trọng thương nên mới tiện nghi cho hai tên tu sĩ cấp thấp.

- Động thủ.

Một người quát lên, đồng thời lao về phía Diệp Tiểu Diệp. Đối phó với tu sĩ Kết Đan, bọn họ không cần phải phóng pháp bảo.

Tên tu sĩ kia đã lao tới Diệp Thành trước khi đồng bọn lên tiếng.

Nhưng ngay lập tức sắc mặt của hai tên liền thay đổi. Bọn họ rõ ràng bị giam cầm trên không trung. Điều này chỉ có tu sĩ cấp cao mới làm được.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, gỡ bỏ thuật ẩn thân. Nhìn hai tên tu sĩ Nguyên Anh sắc mặt đã trắng bệch.

- Lá gan của hai người thật không nhỏ.

Hai tên này sợ tới mức hồn phi phách tán. Khí thế cường đại trên người Lâm Vân khiến bọn chúng cơ hồ không thể thở được. Tu sĩ cấp Nguyên Anh là những cường giả ở nhiều hành tinh. Nhưng ở Hạt Nguyên Tinh, bọn họ chỉ xếp phía cuối mà thôi.

Trong lòng hai tên đã rất hối hận. Vì tham của mà mắc phải sai lầm cấp thấp như vậy. Hai tu sĩ yếu kém dám tới đây. Nếu không phải do trưởng bối dẫn theo, bọn họ dám tới sao? Hai người vì nhìn thấy yêu thú cấp bảy, nhất thời nổi lòng tham, mà quên mất điều quan trọng đó.

- Tiền bối tha mạng. Chúng tôi mắt mù mới nên mạo phạm tới tiền bối. Mong tiền bối tha cho một lần. Tôi nguyện ý giao toàn bộ tài sản của tôi cho tiền bối.

Tu sĩ Nguyên Anh hơi béo liền vội vàng xin tha.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 456: Tấn Công Tử Vân Điện

L

âm Vân âm thầm cười lạnh. Đồ đạc của tu sĩ Nguyên Anh, còn chưa khiến hắn có hứng thú.

Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành nhìn hai tên bị giam cầm, trong lòng rất hả giận. Từ lúc tông môn bị giết cho tới bây giờ, hai người đều giống như chó nhà có tang vậy. Đâu được hả hê như hôm nay. Tuy nhiên, hai người càng thêm minh bạch một điều, ở thế giới Tu Chân, không có thực lực thì chỉ là con mồi béo bở cho kẻ khác mà thôi.

Ánh mắt của hai người nhìn về phía Lâm Vân càng thêm sùng bái. Tu sĩ Nguyên Anh ở trước mặt Lâm Vân chả khác gì một con kiến. Đúng là cường giả có khác.

Diệp Tiểu Diệp là người cảm nhận sâu nhất. Khó trách sư muội Vũ Đình sùng bái anh rể của nàng như vậy. Anh rể của nàng quả nhiên đáng để cho người ta sùng bái. Buồn cười Hoa sư huynh còn coi thường anh rể của Vũ Đình. Người không đáng nhắc tới, mới chính là Hoa Thường sư huynh.

Hoa sư huynh hơn năm mươi tuổi tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ. Có thể coi là kinh tài tuyệt diễm.

Mà anh rể Lâm Vân của Vũ Đình, nhiều lắm cũng chỉ hơn ba mươi tuổi. Tuyệt đối không phải là những lão quái mấy trăm tuổi. Nhưng hắn đã có tu vị khủng bố như vậy. Thiên phú của Hoa sư huynh ở trước mắt Lâm đại ca, quả thực không đáng nhắc tới. Ánh mắt của Diệp Tiểu Diệp nhìn về phía Lâm Vân càng thêm nóng bỏng. Đây là sự tôn kính và sùng bái đối với cường giả. Phòng chường sư tổ Sở Chung của Song Tử Tông cũng chỉ ngang bằng Lâm đại ca mà thôi.

- Trả lời ta mấy vấn đề. Thứ nhất, các người đã ở đây được bao lâu rồi? Thứ hai, mấy ngày gần đây các người có nhìn thấy một vài người lạ hoặc đệ tử của lưỡng tông tam điện hay không? Thứ ba, nếu nói cho ta một tin tức tốt, nói không chừng ta sẽ tha cho các người một mạng. Hiện tại bắt đầu trả lời, mạng của các người ở trong tay chính các người.

Lâm Vân lạnh lùng nói.

Tên tu sĩ hơi gầy vọt vàng trả lời:

- Hai người chúng ta ở đây tu luyện đã được một năm. Ngoại trừ nửa năm trước xuất hiện một con yêu thú cấp chín ra, gần đây không có việc gì lớn cả. Nhưng ba ngày trước tôi có nhìn thấy vài tu sĩ của Tử Vân Điện chật vật rời đi nơi này. Những điều khác...Tạm thời không có.

Tên này nói xong, đầy khẩn trương nhìn Lâm Vân.

Tên tu sĩ hơi béo cũng vọt vàng nói:

- Tôi và cậu ta đi cùng nhau. Cậu ta thấy gì, tôi cũng thấy cái đó.

Lâm Vân cười hắc hắc:

- Một ít tin tức như vậy còn chưa đủ để bảo vệ tính mạng. Ba ngày trước, những tên tu sĩ của Tử Vân Điện mà các người nhìn thấy có dẫn theo mấy cô gái hay không?

- Không có, có bốn tu sĩ Tử Vân Điện, thì đều bị thương nặng. Lúc rời đi rất là chật vật.

Tên béo đoạt lời nói.

Núi Tử Vân Phong.

Lâm Vân cầm Phệ Hồn Thương đứng ở ngoài trận pháp bảo vệ Tử Vân Điện.

Hai tên tu sĩ Luyện Hư của Tử Vân Điện không chịu được ba chiêu của Lâm Vân đã bị tiêu diệt. Cho dù là Tam Điện chủ cũng không kiên trì được lâu, mang theo vết thương mà quay về. Các tu sĩ còn lại của Tử Vân Điện dứt khoát mở đại trận bảo vệ, đợi chờ cao thủ ở Úy Tinh.

Ngày hôm qua, Lâm Vân đã giết hai tên tu sĩ Nguyên Anh rồi sưu hồn chúng nhưng không có kết quả gì. Hắn liền dẫn theo Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành đi thẳng tới Tử Vân Điện. Nếu như bốn tên tu sĩ Tử Vân Điện còn chưa bắt được mấy người Vũ Đình, vậy chứng tỏ bọn họ chưa bị giết và chạy thoát. Hoặc là bọn họ được một cường giả giúp đỡ.

Khi nghe Lâm Vân nói muốn tiêu diệt Tử Vân Điện, Diệp Tiểu Diệp dờ ra vì kinhh hãi. Cô ta thật không ngờ người anh rể này của Vũ Đình lại to gan lớn mật như vậy. Dám đối đầu với một tông môn siêu cấp. Đây là khí phách gì vậy?

Trong lòng của Diệp Thành thì càng nóng bỏng. Nghĩ tới việc phá hủy một đại tông môn thôi đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào rồi.

Diệp Thành không suy nghĩ nhiều như Diệp Tiểu Diệp. Đối với cậu ta mà nói, Lâm đại ca rất lợi hại. Đi đánh Tử Vân Điện cũng rất bình thường, chẳng có gì kỳ lạ quý hiếm cả.

- Lâm đại ca, anh thực sự muốn tiêu diệt Tử Vân Điện sao? Anh phải biết rằng Tử Vân Điện là tông môn nằm trong năm tông môn đứng đầu của Hạng Nguyên Tinh đấy. Tôi sợ...

Diệp Tiểu Diệp vẫn lo lắng không thôi. Tuy nhiên, cô ta cũng biết thù oán giữa Lâm Vân và Tử Vân Điện kết định rồi. Lâm Vân đã giết nhiều tu sĩ của bọn họ như vậy rồi mà.

Lâm Vân cười nhạt:

- Có gì phải sợ. Tôi không đến diệt bọn chúng. Chẳng lẽ đợi bọn chúng tới diệt tôi sao? Huống hồ chúng ta đã ở đây rồi, nói những lời vô ích đấy làm gì?

Cho tới bây giờ, Lâm Vân đều không thích đợi phiền toái tới tìm tận cửa. Nếu có thể tiêu diệt phiền toái trước khi nó có thể uy hiếp được mình là cách tốt nhất.

Việc Tử Vân Điện tiêu diệt Kỳ Minh Tinh, chứng tỏ bọn họ đang gặt gao điều tra mình. Một khi bọn họ tìm được vị trí của Địa Cầu rồi tiến hành trả thù. Thì một mình Lâm Vân không thể bảo vệ hết được. Còn không bằng thừa dịp hiện tới tiêu diệt Tử Vân Điện trước, rồi nói sau.

- Ầm, ầm...

Liên tục vang lên tiếng nổ. Lâm Vân đang dùng Phệ Hồn Thương công kích trận pháp. Đã quyết tâm tiêu diệt Tử Vân Điện, thì cho dù giết một người cũng là giết, giết một trăm người cũng là giết. Lâm Vân tuyệt đối không thể có lòng dạ đàn bà.

Huống hồ người của Tử Vân Điện không phải là hạng người nhân từ gì. Kỳ Minh Tinh chính là một ví dụ.

Phá đại trận bảo vệ núi Tử Vân này không phải là đơn giản. Nói không chừng công phá nửa năm tới một năm cũng không nhất định phá vỡ. Nhưng uy lực của Phệ Hồn Thương không phải chuyện đùa. Mỗi một kích của nó tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Từ buổi sáng cho tới bây giờ, Lâm Vân vẫn không ngừng oanh kích trận pháp này.

Các tu sĩ ở trong Tử Vân Điện thì không hiểu bọn họ đã đắc tội gì với một người lợi hại như vậy. Nhưng đã có mấy đệ tử nhận ra đôi nam nữ trẻ tuổi đứng bên cạnh hẳn là người của Song Tử Tông.

Không ngờ còn chưa được ăn cá, đã dính đầy mùi tanh rồi. Tu sĩ của Song Tử Tông còn chưa bắt được, người ta đã đánh tới tận cửa. Tử Vân Điện bị đánh thật là oan uổng. Lúc trước biết được tin tức của Song Tử Tông là Tử Vân Điện, hiện tại bị đánh cũng là Tử Vân Điện. Mà các tông môn khác thì cứ việc ăn sẵn, chẳng phải chịu hậu quả gì cả.

Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích. Tên kia đang không ngừng oanh kích đại trận. Dù đại trận không có khả năng bị xuyên thủng, nhưng vẫn phải cẩn thận.

Tử Vân Điện có hai tu sĩ Luyện Hư thì đã bị giết. Tam điện chủ có tu vị Hợp Thể cũng bị thương. Các đệ tử khác mặc dù nhiều, nhưng cũng chỉ có một số là Hóa Thần Kỳ và Nguyên Anh Kỳ mà thôi.

Có thể nói, hiện tại Tử Vân Điện không có người nào có thể đối phó với tên kia. Các tu sĩ có tu vị cao thì đều đã đi tới Ủy Tinh. Mà bọn họ không có biện pháp nào để báo tin từ hành tinh này tới hành tinh khác. Tuy đã phái người đi tới Ủy tinh, nhưng ai biết bao lâu mới trở về.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 457: Thương Đạo

M

ặc dù còn ba vị trưởng lão đã bế quan. Một vị có tuổi đời cao nhất là hai nghìn năm, không biết còn sống hay đã chết. Còn hai vị, thì thấp nhất cũng đã tu luyện được năm trăm năm. Nhưng không tới đường cùng, Tam điện chủ Lệ Hải sẽ không quấy rầy bọn họ. Nên chỉ có thể phòng ngự như vậy.

Y đã phóng bùa truyền tin cho Ngũ Hồ Đường và bốn đại tông môn còn lại. Không biết bên đấy có phái người tới hỗ trợ hay không. Còn các môn phái nhỏ khác, kéo tới chỉ chịu chết.

Biện pháp duy nhất là không ngừng tu bổ đại trận. Khiến cho tên kia không xuyên thủng được. Về điểm này, thì mọi người của Tử Vân Điện đều yên tâm. Đại trận bảo vệ núi Tử Vân là đại trận Thượng Cổ, do một đại tông sư về trận pháp bố trí.

Cho nên tên kia muốn phá vỡ đại trận chỉ là si tâm vọng tưởng. Phần đông các tu sĩ của Tử Vân Điện đều cười nhạo Lâm Vân không biết tự lượng sức mình. Chỉ có điện chủ Lệ Hải là cẩn thận hơn. Y không ngừng phái người thay nhau tu bổ đại trận.

Sự thật đã chứng minh việc Lệ Hải cẩn thận là không thừa. Đại trận chưa bị công phá nhưng đã có vết nứt. Nhờ sự cẩn thận của Lệ Hải, mà đại trận được tu sửa lành lặn như trước. Chỉ tốn một ít linh thạch Thượng Phẩm mà thôi. Đối với một tông môn lớn như Tử Vân Điện, linh thạch muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Lâm Vân vẫn bình tĩnh dùng Phệ Hồn Thương oanh kích đại trận. Dù đã trôi qua một ngày, nhưng đại trận không hề có chút biến hóa nào. Lâm Vân thì vẫn tiếp tục điều khiển Phệ Hồn Thương với tốc độ nhanh như tia chớp đánh tới.

Diệp Tiểu Diệp đã nhìn ra vấn đề. Mỗi một kích của Lâm Vân, đại trận này lại có một vết nứt nho nhỏ ở bên ngoài. Nhưng vết nứt này liên đảo mắt không thấy đâu. Chứng tỏ nó đã được tu sửa. Nếu cứ như vậy, cho dù Lâm Vân có công kích một trăm năm cũng không thể phá được đại trận của Tử Vân Điện.

Trong lòng Diệp Tiểu Diệp rất buồn bực. Chính cô ta cũng nhìn ra, chẳng lẽ Lâm đại ca còn chưa biết? Mặc dù muốn đi lên nhắc nhở Lâm đại ca, nhưng Lâm đại ca rõ ràng giống như không phát giác vậy. Hắn rất chăm chú phá đại trận.

Giống như hắn tấn công không phải là đại trận, mà là đang tập luyện vậy.

Thực ra Diệp Tiểu Diệp nghĩ không sai. Lâm Vân đúng là đang đắm chìm trong một cảm giác hoàn toàn mới lạ.

Từ lúc bắt đầu oanh kích, về sau cứ mỗi một thương, trong lòng Lâm Vân lại có một loại xúc động. Đó là cảm giác hiểu ra nhưng không thể nắm lấy. Cứ mỗi một thương bắn ra, hắn lại có một lĩnh ngộ mới. Càng ngày càng tiếp cận một thương đánh về phía Tân Nhai lần trước.

Hắn tin rằng cứ oanh kích như vậy, sớm muộn gì hắn cũng lĩnh ngộ ra được hết ý nghĩa của một thương kia.

Cho nên, dù oanh kích một ngày, nhưng hắn không nóng lòng chút nào. Thậm chí còn hy vọng đại trận không bị phá sớm. Một khi đại trận bị phá, thì rất khó tìm về cảm giác đó.

Cơ hội này không phải lần nào cũng có, cho nên Lâm Vân rất quý trọng. Cả tinh thần đều đắm chìm vào cây thương. Tâm cảnh và tu vị của hắn không ngừng được tôi luyện.

Rắc một tiếng. Một quy tắc mới bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Lâm Vân. “Tinh Thần Tự Nhiên Đạo”. Rốt cuộc Lâm Vân đã có đạo riêng của hẳn. Lúc trước, ở chỗ cha của Chu Linh Tố, Lâm Vân lĩnh ngộ được đạo Vong, chỉ là một quy tắc trong đó mà thôi.

Tâm trí của Lâm Vân càng thêm rộng mở. Tâm cảnh và tu vị của hẳn tu luyện được đều dựa vào cảm giác và sự đồn ngộ. Cho tới bây giờ đều không có một quy tắc hay sự ước thúc nào cả. Hôm nay hẳn rõ ràng lĩnh ngộ ra Tinh Thần Tự Nhiên Đạo. Vạn vật giống như tâm trí, cực kỳ hỗn độn. Nhưng quy tắc của nó lại ở trong lòng. Đây là lần đầu tiên hẳn có đạo pháp tu luyện tâm cảnh. Vậy về sau hẳn đã có phương hướng để phát triển.

Tinh Thần Tự Nhiên Đạo cùng với Ngũ Tinh Pháp Quyết đã trở thành hai môn công pháp do chính bản thân hẳn lĩnh ngộ ra.

Lâm Vân thét dài một tiếng. Tốc độ của Phệ Hồn Thương càng nhanh hơn, càng thêm tinh tế và uy lực. Lâm Vân tin tưởng, chỉ một lúc thôi, hẳn sẽ thấu hiểu được hàm nghĩa của một thương.

Lâm Vân đang chăm chú công kích, bỗng nhiên thét dài, khiến Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành đều lo lắng. Trận pháp bảo vệ kia còn chưa bị phá, tâm tình của hẳn lại không ổn như vậy. Nhưng quan sát một lúc, Diệp Tiểu Diệp lại nhận ra khí chất của Lâm Vân đã khác lúc đầu. Nhưng lại không thể nói ra được chỗ bất đồng.

- Là tên nào cuồng vọng như vậy, dám công kích đại trận hộ sơn của Tử Vân Điện?

Ba tên tu sĩ vừa mới tới vừa nói, vừa phóng pháp bảo đánh về phía Lâm Vân.

Lâm Vân còn đang trong trạng thái lĩnh ngộ, thì bị ba pháp bảo tấn công. Linh lực cường đại đẩy Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành văng ra xa, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Còn kém chút xiu thì bị cắt đứt, ánh mắt của Lâm Vân liền trở nên lạnh lẽo. Phệ Hồn Thương lao ra ngoài, mang theo sát khí và cuồng phong giết tới.

Một thương này thảm thiết vô cùng, khiến cho Lâm Vân cũng phải chấn động. Rõ ràng bị cắt đứt, nhưng nó lại phù hợp với đạo tự nhiên.

- A, a...

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên. Ba tên đánh lén của Ngũ Hồ Đường, thì hai tên bị Phệ Hồn Thương đánh cho tan xác. Còn một tên thì bị dư lực của Phệ Hồn Thương cắm vào vách núi. Trước khi chết, trong mắt của người này đầy vẻ hoảng sợ.

Một thương uy lực như thế đã khiến các tu sĩ chạy tới xem náo nhiệt phải hít vào một hơi khí lực. Thật là một thương cường hãn. Hai tu sĩ Luyện Hư Kỳ, còn một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, rõ ràng còn chưa kịp hoàn thủ đã bị chết bởi cây thương.

Các tu sĩ của Ngũ Hồ Đường vừa chạy đến, liền vội vàng dừng bước. Bọn họ không có thực lực để động vào người kia. Tốt nhất là tránh một bên xem tình huống.

Ngũ Hồ Đường mặc dù là liên minh của năm đại môn phái. Nhưng không có môn phái nào dám rước về một người lợi hại như vậy.

Nhìn Phệ Hồn Thương còn cắm trên vách núi, Lâm Vân bỗng nhiên sáng tỏ.

Giờ hẳn đã hiểu ra vì sao một thương này lại là một thương hoàn hảo. Nếu không phải bị ba tên tu sĩ đánh lén, thì có thể hẳn ở đây đập trăm năm, cũng không có cách nào đột phá một điểm chướng ngại cuối cùng đó.

Phệ Hồn Thương cần máu tươi và hồn phách mới có thể lĩnh ngộ ra thương ý. Một thương này mang theo Tinh Thần Tự Nhiên Đạo đã phát huy hoàn

toàn tâm ý của Lâm Vân.

Công phá đại trận chỉ khiến hắc lĩnh ngộ về mặt thương ý càng sâu mà thôi. Nếu muốn hắc đột phá thì phải cần máu tươi và linh hồn. Đại trận là vật chết, dù cường hãn nhưng lại không thể để cho hắc đột phá.

Đằng sau thương ý là thương đạo, chỉ cách nhau một ranh giới.

- Ha ha ha ha.

Lâm Vân cuồng tiếu. Trong lòng vui sướng không có cách nào nói lên lời. HIện tại cho dù hắc còn chưa đột phá năm sau, nhưng hắc đã lĩnh ngộ thương đạo. Tử Vân Điện có lợi hại đi chăng nữa, hắc cũng không để ở trong lòng. Một khi hắc tới năm sao màu bạc, thì Tử Vân Điện chỉ như một cái búng tay mà thôi. [/CHARGE][[/HIDE]

Tuy nhiên, hắc không đợi được đến năm sao. Hắc muốn tiêu diệt ngay bây giờ.

Lâm Vân vẫy tay một cái, ba cái nhẫn đã rơi vào Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Phệ Hỗn Thương đã quay trở về trong tay. Nhìn càng ngày càng nhiều tu sĩ tới xem náo nhiệt, khuôn mặt của Lâm Vân không tỏ vẻ gì cả.

Cảm nhận được uy thế của Lâm Vân, khuôn mặt của các tu sĩ xung quanh đều thay đổi. Không biết từ khi nào Hạo Nguyên Tinh xuất hiện một người nghịch thiên như vậy? Đơn thương độc mã dẫn theo một tu sĩ Trúc Cơ và tu sĩ Kết Đan đã dám đánh tới Tử Vân Điện.

Nếu như nói hắc tự tìm cái chết, thì một thương của hắc đã giết chết hai tu sĩ Luyện Hư và một tu sĩ Hóa Thần. Cho dù là tu sĩ Đại Thừa Kỳ chắc cũng không hơn cái này. Thậm chí còn không dứt khoát như hắc.

Ở Hạo Nguyên Tinh, tu sĩ Đại Thừa Kỳ chỉ rải rác mà thôi.

Đủ loại tâm trạng, khiếp sợ, ngờ vực, sùng bái, ghen ghét đan xen...

Trong khoảng thời gian ngắn, các tu sĩ tới xem náo nhiệt đã suy nghĩ đủ thứ. Nhưng không có ngoại lệ, là chuyện hôm nay nhất định sẽ lan truyền tới khắp Hạt Nguyên Tinh. Đoán chừng còn chưa tới ngày mai, cả Hạt Nguyên Tinh đã biết rồi.

Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thanh mang theo vết thương đi tới trước mặt Lâm Vân. Lâm Vân lấy hai viên đan dược cho hai người nói:

- Hai người đứng ở bên kia đợi đi. Để tôi diệt nốt Tử Vân Điện.

Lâm Vân nói xong, liền nhìn lướt qua những tu sĩ xem náo nhiệt. Những người bị ánh mắt của Lâm Vân đảo qua, đều cảm thấy rùng mình một cái.

- Nhưng Lâm đại ca, đại trận này...

Diệp Tiểu Diệp chần chờ nhìn đại trận.

Lâm Vân lạnh lùng cười:

- Một nén nhang trước, nó vẫn còn là đại trận hộ sơn. Hiện tại, trong mắt tôi, nó chỉ là cái hàng rào bình thường mà thôi.

Nói xong, Lâm Vân bình tĩnh phóng Phệ Hồn Thương ra. Miệng quát:

- Mở cho ta...

Tất cả mọi người ở đây nhìn cây thương của Lâm Vân bình bình đạm đạm tiếp cận đại trận hộ sơn.

Đang lúc mọi người còn không rõ, thì Phệ Hồn Thương bỗng nhiên phát ra một thanh âm điếc tai. Khiến bọn họ cảm thấy không gian như muốn sụp đổ vậy. Linh khí xung quanh ba động rất kịch liệt. Khiến tất cả mọi người có cảm giác như không có trọng lượng, hô hấp cũng khó khăn.

Một thương bình thường mà rõ ràng tạo thành uy thế khủng bố như vậy. Quả thực là quá mức quý dị. Một thương này đúng là trái ngược với một thương đã giết ba tu sĩ của Tử Vân Điện.

Một thương thảm thiết vô cùng, chưa từng có từ trước đến nay. Một thương bình bình đậm đậm lại ẩn dấu một lực phá hoại đáng sợ.

- Rắc rắc....

Đại trận không lâu trước còn cứng rắn vô cùng, bỗng nhiên tan vỡ như đồ sứ vậy. Lâm Vân cầm trường thương trong tay, không chút do dự bước vào Tử Vân Điện. Các tu sĩ ở bên ngoài đều phản ứng, nhưng bọn họ chỉ còn nhìn thấy bóng lưng kiên cường của Lâm Vân mà thôi.

Người xung quanh đã hóa đá. Nếu như việc Lâm Vân giết chết hai gã Luyện Hư và một gã Hóa Thần, có người còn có thể làm được. Nhưng một thương phá hủy cả đại trận của Tử Vân Điện, cả Hạo Nguyên Tinh đã không ai làm được. Cho dù là người Tịch Mịch Cốc cũng thế.

Không ngừng vang lên tiếng hít thở và tiếng bàn luận. Người kia là ai? Tử Vân Điện sao có thể đắc tội với một người như vậy?

- Ta hiểu ra rồi, ta hiểu ra rồi.

Bỗng nhiên, một tu sĩ Nguyên Anh hét lớn rồi rơi lệ đầy mặt. Hắn nói xong câu đó, liền lập tức ngồi xuống đất, khí thế không ngừng bay lên. Người này rõ ràng ở trước đám đông đột phá tu vị.

Người quen biết y biết y là một tán tu, có tu vị Nguyên Anh sơ kỳ đã hơn một nghìn năm. Nhưng mãi không có cách nào có thể đột phá. Không ngờ hôm nay y mới nhìn một thương của người khác đã đột phá rồi. Cơ duyên của người này thật lớn.

Tròng lúc nhất thời có rất nhiều ánh mắt hâm mộ và ghen ghét quăng về hướng của y. Thậm chí có một số người lo lắng có nên thu nhận y vào môn phái của mình hay không?

Phải biết rằng, trong việc Tu Chân, đột phá khó khăn nhất là từ Nguyên Anh tới Hóa Thần và Hóa Thần tới Đại Thừa Kỳ. Người này mới chỉ nhìn một thương của người khác đã đột phá tới Hóa Thần. Thật khiến cho mọi người hâm mộ. Rất nhiều người đang tự hỏi y đã đốn ngộ được điều gì?

- Người dám phá đại trận hộ sơn của chúng ta, Tử Vân Điện tuyệt đối sẽ không buông tha cho người.

Lệ Hải thấy tên tu sĩ này rõ ràng phá được đại trận hộ sơn, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thời gian phá trận của Lâm Vân quá ngắn, khiến y còn chưa kịp thông báo cho các trưởng lão đang bế quan.

- Tử Vân Điện, hừ, ta còn chưa để nó vào mắt.

Lâm Vân nói xong,, không chút do dự phóng ra Phệ Hồn Thương đánh về phía Lệ Hải. Lệ Hải vốn bị trọng thương, cộng thêm Lâm Vân vừa mới lĩnh ngộ thương đạo, thì y sao có thể là đối thủ.

Lệ Hải dùng toàn lực chống một thương của Lâm Vân. Nhưng kết quả thì bị oanh cho thành cặn bã.

Hơn một trăm tu sĩ Nguyên Anh và hai mươi mấy tu sĩ Hóa Thần vây quanh Lâm Vân, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Dù biết tu sĩ Hóa Thần ở trước mặt Lâm Vân chỉ như con kiến hôi, nhưng bọn họ không thể không đi lên ngăn cản hẳn.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Hẳn biết những người này chính là đệ tử hạch tâm của Tử Vân Điện. Đệ tử ngoại môn của Tử Vân Điện tuy nhiều, nhưng Lâm

Vân không có hứng thú giết. Hắn chỉ muốn tiêu diệt các đệ tử nội môn và đệ tử hạch tâm mà thôi. Như vậy đã đủ khiến Tử Vân Điện không còn tồn tại.

Phệ Hồn Thương tách ra thành vô số thương ảnh. Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên. Người bị chết bởi Phệ Hồn Thương chỉ còn một là tàn hồn.

Còn chưa tới nửa nén nhang, toàn bộ đệ tử nội môn của Tử Vân Điện đã bị giết. Tất cả giới chỉ đều được thu vào Hồn Độn Sơn Hà Đồ.

Tử Vân Điện trên cơ bản coi như bị diệt. Chỉ còn chờ nốt đám cao thủ từ Úy tinh trở về. Dù đã xác định tiêu diệt Tử Vân Điện, nhưng trong lòng Lâm Vân không có chút đắc ý nào.

Với hắn mà nói, người không phạm ta, ta không phạm người. Tử Vân Điện trở thành uy hiếp của hắn, hắn phải diệt. Có lẽ trong số đó có những người vô tội, nhưng Lâm Vân không phải là một tu sĩ mềm lòng. Hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với sự tồn tại có thể uy hiếp tới hắn.

Tử Vân Điện truyền thừa đã lâu. Nên Lâm Vân muốn tìm nhà kho của bọn chúng. Một tông môn tồn tại đã lâu như vậy, tài sản bên trong đó chắc rất phong phú.

Tuy nhiên Lâm Vân cũng biết, lần này có thể thoải mái tiêu diệt Tử Vân Điện như vậy, có quan hệ rất lớn tới việc hắn tạm thời đột phá. Và việc Tử Vân Điện hư không cũng là một nhân tố rất trọng yếu. Nếu những cường giả của Tử Vân Điện có ở đây, cho dù muốn diệt bọn chúng, phỏng chừng phải hao tổn khí lực. Nói không chừng là lưỡng bại câu thương.

Lâm Vân đang tìm kiếm kho hàng, thì có hai cỗ khí thể cường đại vô cùng, phô thiên cái địa kéo tới. Đôi mắt của Lâm Vân ngưng tụ lại. Không ngờ Tử Vân Điện vẫn còn người mạnh như vậy. Nhưng vì sao tới tận bây giờ bọn họ mới đi ra?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 458: Chiến Đấu Kịch Liệt

T

ốt, tốt, trên đời lại tồn tại một tu sĩ ác độc như người. Tử Vân Điện của ta đã đắc tội người ở chỗ nào, mà người lại diệt hết người của Tử Vân Điện? Lão tổ ta hôm nay nếu không nghiền xương người ra thành tro, thì thật xin lỗi với các đệ tử đã chết...

Mang theo khí thế cường đại, hai lão già xuất hiện trước mặt Lâm Vân. Một người trong đó run giọng nói.

Lâm Vân bình tĩnh nhìn hai người. Một người là tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Một người là tu sĩ Hợp Thể diên phong. Tu vị của tu sĩ Đại Thừa kia khẳng định không thua kém cái tên ở Úy tinh. Xem ra là một lão già khó xơi đây.

Tuy nhiên, Lâm Vân không có chút nào sợ hãi. Thương đạo vừa mới hoàn thành, chính đang cần một cao thủ chân chính để thử thương. Hai lão già này tới là vừa lúc. Trong từ điển của Lâm Vân không có hai chữ sợ chiến.

- Muốn đánh liền đánh, nói nhảm nhiều làm gì?

Lâm Vân biết hiện tại nói cái gì cũng vô dụng. Chẳng lẽ đôi bên còn có thể hòa giải sao? Thù oán đã kết sâu như vậy, Lâm Vân căn bản không muốn nói nhiều.

- Thật là một tiểu tử cuồng vọng. Lão tử muốn xem người có gì mà có thể cuồng vọng như vậy. Lúc xuống âm phủ, đừng quên nói với diêm vương là Khoái Bằng của Tử Vân Điện tổng người tới đây.

Lão già tóc dài nổi giận gầm lên một tiếng. Lời vừa dứt, hai tay đã tạo thành thủ thế. Một cái kim ấn cực lớn đánh về phía Lâm Vân.

- Còn có ta Phó Hữu.

Lão giả còn lại cũng há mồm phun một tấm lưới lớn phóng tới đỉnh đầu của Lâm Vân.

Đây là cái lưới gì vậy? Cộng thêm cái kim ẩn kia, Lâm Vân có một cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt. Hai thứ này chắc chắn không tầm thường.

Đại phái vạn năm quả nhiên là không đơn giản

Nếu mà trực tiếp đối diện, nói không chừng sẽ bị thương. Không có lý do gì, chỉ là một loại cảm giác mà thôi. Cho nên Lâm Vân liền lách mình tránh ra.

Nhưng con mắt của Lâm Vân lập tức co rút lại. Không gian xung quanh hẳn rõ ràng bị giam cầm. Có thể giam cầm hẳn, đây là tu vị gì vậy? Lâm Vân cũng có thể giam cầm không gian, nhưng chỉ đối mặt với những tu sĩ cấp thấp hơn. Hiện tại hẳn rõ ràng bị một người có tu vị tương đương hẳn giam cầm. Chỉ nghe thôi đã thấy rợn người rồi.

Đây là công pháp gì vậy? Thật là nghịch thiên. Công pháp này nhất định phải học với được. Phép thuật giam cầm không gian do mình tự mày mò lấy làm sao có thể so sánh được.

Mắt thấy Lâm Vân sắp không thoát khỏi bị kim ẩn đánh trúng và tấm lưới bao phủ.

Trong nháy mắt đó Lâm Vân tạo Tinh Mang bảo vệ, rồi phóng Phệ Hồn Thương về phía cái lưới.

Đồng thời mấy Tinh Bạo cũng oanh về phía đại ấn màu bạc.

- Tinh bạo, nổ cho ta...

- Ầm ầm, răng rắc...

Linh lực bắn ra bốn phía, chân nguyên cuộn cuộn.

Pháp bảo hình cái lưới bị một thương của Lâm Vân đánh bay. Phó Hữu cũng không ngừng phun ra máu tươi. Một chiêu đã phân ra mạnh yếu.

Phó Hữu cầm pháp bảo trong tay, thần thờ nhìn Lâm Vân. Trong lòng y như kinh đảo hải lăng. Tử Vân Điện sao lại đắc tội với một tu sĩ lợi hại như vậy? Sư thúc Khoái Bằng đã toàn lực công kích như thế, mà hắn vẫn có thể ngăn cản được đòn tấn công của mình. Thậm chí còn khiến y bị thương nặng.

Phải biết rằng tu vị của Phó Hữu tương đương với tu sĩ Đại Thừa Kỳ a. Người này thật quá khủng bố. Dù không biết Kim Ẩn của sư thúc có thể có hiệu quả hay không. Nhưng Phó Hữu khẳng định, Kim Ẩn đó cũng không thể giết chết được hắn. Người này thật cường đại.

Trên không trung vang lên những tiếng nổ kịch liệt. Tinh Bạo của Lâm Vân chỉ ngăn cản được một phần của Kim Ẩn, chứ không thể ngăn cản hoàn toàn. Kim Ẩn vừa tiếp xúc với Tinh Mang của Lâm Vân, Tinh Mang liền vỡ vụn.

Tuy vậy, uy lực của Kim Ẩn đã bị giảm đi đáng kể. Đồng thời không gian giam cầm cũng không còn. Lâm Vân dễ dàng thoát khỏi phạm vi công kích của Kim Ẩn.

Nhưng bàn tay cầm thương của Lâm Vân đã run rẩy. Một kích vừa nãy đã tiêu hao quá nhiều tinh lực của hắn. Chân nguyên trong cơ thể không ngừng sôi trào. Tuy nhiên vẫn tốt hơn Phó Hữu không ngừng nhổ máu tươi.

Lâm Vân âm thầm sợ hãi. Hắn vẫn coi thường cao thủ trong thiên hạ rồi. Hắn vốn tưởng rằng linh ngộ được Ngũ Tinh Pháp Quyết và Tinh Thần Tự Nhiên Đạo là vô địch thiên hạ. Có thể khẳng định, nếu không phải phần lớn các cao thủ của Tử Vân Điện đã rời đi, thì Lâm Vân nhất định có đến mà không có về.

Đại phái vạn năm quả nhiên không tầm thường. Nếu hãn không thể nghĩ ra cách đối kháng, thì nói không chừng nơi đây chính là nơi chôn xương của hãn. Nhưng trận chiến này rất có lợi cho tương lai của hãn. Thành tựu hay thất bại, thì xem ngày hôm nay.

Trong mắt của Lâm Vân lóe lên chiến ý cuồng nhiệt. Hiện tại trong đầu hãn chỉ có một chữ chiến mà thôi.

Lâm Vân sợ hãi than,, thì hai tên tu sĩ của Tử Vân Điện càng chấn động vô cùng. Khoái Bằng hiểu rằng tông môn của mình đã chọc giận tới một người có thể hủy diệt tông môn của bọn họ. Dù thâm hận đám hậu bối vô năng, nhưng đã đến nước này, cũng chỉ có thể chiến đấu đến cùng.

Vừa nãy thoát nhìn như ông ta và sư diệt chiếm thượng phong. Nhưng Khoái Bằng biết hai người bọn họ đã tung hết ra lá bài tẩy. Không gian giam cầm Lâm Vân vừa này là do hai bọn họ kết hợp chân nguyên mới tạo thành được. Một khi chiêu này vừa ra, tất cả tu sĩ cùng cấp đều phải bị giam cầm.

Chân nguyên của hai người bọn họ kết hợp với nhau không chỉ đơn giản như phép cộng. Mà tương đương với ba bốn tu sĩ Đại Thừa Kỳ ra tay. Mấu chốt là Phó Hữu còn có pháp bảo hình lưới hỗ trợ. Một khi chiến đấu, địch nhân chỉ có thể đối phó với đại ấn. Vừa bị không gian giam cầm, vừa có tấm lưới bao phủ. Có thể nói là thiên la địa võng.

Không ngờ tên tu sĩ kia chỉ liếc một cái đã biết sự uy hiếp của cái lưới là lớn nhất. Nên hãn mới đối phó cái lưới đầu tiên, khiến cho không gian giam cầm bị phá hủy. Quả nhiên là một tên khó đối phó. Người của Tử Vân Điện đắc tội với hãn thật không khôn ngoan.

- Người rất lợi hại. Nhưng dù sao người vẫn còn trẻ. Người cho rằng một mình người có thể đối phó với cả môn phái chúng ta sao? Ta muốn hỏi một

câu, Tử Vân Điện của ta rốt cuộc đã đắc tội các hạ điều gì, khiến các hạ phải ra tay độc ác như vậy?

Khoái Bằng là vị nguyên lão có tu vị cao nhất của Tử Vân Điện. Ông ta đã bế quan được ngàn năm. Điều ông ta quan tâm nhất vẫn là truyền thừa của môn phái.

Dù hiện tại ông ta hận không thể lập tức giết Lâm Vân, nhưng ông ta cũng biết giết người này không dễ dàng. Một khi không giết chết được hẳn, Tử Vân Điện sẽ để lại hậu họa vô cùng.

Mặc dù Lâm Vân đã giết hơn một trăm đệ tử hạch tâm của Tử Vân Điện, nhưng trong lòng Khoái Bằng vẫn muốn giải quyết chuyện này một cách ổn thỏa nhất. Cho dù lửa giận trong lòng đã cháy hừng hực, nhưng ông ta hiểu rất rõ được mất trong đó.

Trước hết cứ làm yên lòng tên tu sĩ này đã. Đợi cho cao thủ của môn phái trở về, thì lại tìm cách trăm thảo trăm trị. [/CHARGE][HIDE]

Lâm Vân mỉm cười. Hẳn đã sống hai đời người rồi, làm sao không biết lão già kia nghĩ gì. Mềm lòng với địch nhân, chính là tàn nhẫn với bản thân. Nếu hẳn chỉ cô đơn một người, có lẽ hẳn còn xem xét. Nhưng hẳn đã có người thân phải bảo vệ, cho nên hẳn không thể mạo hiểm như vậy. Tử Vân Điện vì báo thù đã từng diệt một tinh cầu. Ví dụ còn sờ sờ ra đấy.

- Tu sĩ của Tử Vân Điện đã đuổi giết người thân của ta. Còn muốn tìm kiếm và hủy diệt hành tinh của ta nữa. Người nói xem, như vậy ta có nên giết các người không? Lẽ nào ta phải đợi các người tới giết? Xin lỗi rồi, ta không có thói quen như vậy.

Qua lời Lâm Vân nói, Khoái Bằng biết Tử Vân Điện của mình nhất định gây sự trước. Không vội bàn luận đúng hay sai. Ở thế giới này, cường giả mới là đúng, không có lý do nào khác. Nhưng mấy tên hậu bối của mình

kia, chẳng lẽ không điều tra lai lịch của hắn trước khi động vào gia đình của hắn sao?

Tinh lực trong người Lâm Vân đang dần hồi phục. Trong lòng hắn cũng âm thầm sợ hãi hai lão gia kia cường hãn. Mỗi người đều không thua kém tên tu sĩ Đại Thừa ở Ủy tinh kia.

Không thể lại để cho đối phương xuất thủ trước. Dù không biết vừa nãy vì sao hai người đó không thừa thắng xông lên, nhưng Lâm Vân phỏng chừng hai người này cũng bị thương. Bọn họ chắc muốn thông qua nói chuyện để tiến hành trị thương.

“Thực lực của người này quá mạnh, cây thương của hắn càng lợi hại. Nếu đấu đơn lẻ, chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Cho dù liên thủ cũng không nắm chắc một trăm phần trăm. Ta có một kế, đợi lát nữa lúc hắn ra tay, người dùng Cửu Tuyệt Vong bao phủ trường thương của hắn lại. Ta thì sử dụng Kim Ấn khiến hắn hao tổn chân nguyên. Hắn còn trẻ tuổi, ta không tin chân nguyên của hắn còn hơn hai chúng ta cộng lại. Lúc chân nguyên của hắn tiêu hao hết, thì đó là lúc hắn thúc thủ chịu trời.”

Khoái Bằng âm thầm truyền âm trao đổi với Phó Hữu. Đây là biện pháp tốt nhất bây giờ.

Phó Hữu sừng sốt một lát, mới truyền âm hỏi:

“Nếu như hắn tráng sĩ đứt cổ tay, cắt đứt liên lạc giữa trường thương thì phải làm sao?”

Khoái Bằng lạnh lùng nói:

- Như vậy hắn đã tới số chết. Người này lợi hại nhất là ở cây thương. Nếu như lấy được thương của hắn,, thì hắn không còn là đối thủ của chúng ta nữa. Huống hồ trong một tích tắc khi hắn cắt đứt mối liên hệ với cây thương, ta có nắm chắc một kích giết chết hắn”

Phó Hữu ngẫm lại, đây quả nhiên là một biện pháp tốt. Tuy nhiên, nếu như không khống chế được cây thương thì sao? Nhưng đảo mắt y cũng biết buồn lo vô cớ. Chân nguyên của hai người kết hợp, chẳng lẽ còn không sánh bằng một tu sĩ có tu vị thấp hơn? Đây là kế dùng sở trường của mình tấn công sở đoản của đối phương.

Biện pháp tuy cũ kỹ nhưng rất có hiệu quả vào lúc này. Cho dù hãn có lợi hại hơn nữa, nhưng chân nguyên của hãn làm sao có thể bằng mình và sự thúc gộp lại được? Ha ha, người này chết chắc rồi. Nghĩ tới đây, Phó Hữu đã cảm thấy hết giận. Đến lúc đó phải đem linh hồn của tên kia luyện luyện bốn mươi chín ngày mới được.

Lâm Vân chẳng quan tâm hai tên nghĩ gì. Đã muốn chiến thì phải tốc chiến tốc thắng.

Phệ Hồn Thương mang theo chiến ý, xé rách không gian, phóng tới Phó Hữu. Phó Hữu có tu vị thấp hơn, nhưng lại có pháp bảo hình cái võng quá khủng bố. Nên Lâm Vân muốn tiêu diệt y đầu tiên.

Nhìn uy thế của Phệ Hồn Thương như vậy, Phó Hữu cảm thấy nguyên thần của mình như muốn thoát khỏi xác vậy. Trên đời lại có thương pháp như vậy? Da đầu của Phó Hữu run lên.

Khoái Bằng cũng bị một thương này khiến cho toàn thân lạnh lẽo. Vừa nãy Lâm Vân phóng thương là để phòng ngự, cho nên ông ta còn chưa cảm giác được sự khủng bố trong đó. Đến hiện tại ông ta mới hiểu sự cường đại của Lâm Vân. May mà hai người mình đã bố trí tốt kế hoạch. Nếu không phải chết trong tay hãn rồi.

Khoái Bằng nhìn cây thương lao về phía Phó Hữu, hét lớn một tiếng:

- Phóng.

Phó Hữu bị một câu này làm cho thức tỉnh. Y liền phóng Cửu Tuyệt Vọng ra ngoài. Cửu Tuyệt Vọng vừa ra, Kim Ẩn cũng đi theo.

Cái lưới lớn không đối đầu trực tiếp với Phệ Hồn Thương, mà bao bọc cây thương lại.

Nhưng Phệ Hồn Thương đâu dễ ngăn cản như vậy. Uy lực của cây thương khiến cho Cửu Tuyệt Vọng không ngừng rung động. Đã bắt đầu có tiếng vỡ vụn phát ra từ tấm võng.

Phó Hữu và Khoái Bằng đã đánh giá cao một thương của Lâm Vân, nhưng vẫn không ngờ nói lợi hại như vậy. Ngay cả pháp bảo đỉnh cấp như Cửu Tuyệt Vọng cũng không thể ngăn cản.

Oanh một tiếng, Cửu Tuyệt Vọng sắp không chống cự được, thì Kim Ẩn đã lao tới chặn đỡ.

Sát ý vô biên dần dần bị thu nạp. Phệ Hồn Thương, Cửu Tuyệt Vọng cùng với Kim Ẩn tạo thành một cục diện giằng co.

Lúc này Khoái Bằng và Phó Hữu mới thở phào một tiếng. Dù sắc mặt của hai người đã trắng bệch, nhưng mục đích đã đạt được. Tu sĩ này quá lợi hại, chính xác là cây thương quá lợi hại. Nếu không sử dụng phương án này, thật khó mà lưu lại cây thương.

Sắc mặt của Lâm Vân thay đổi, nhưng không hề có vẻ uể oải. Hắn đã dự tính một thương này còn chưa đủ giết tu sĩ Đại Thừa. Hắn phóng một thương này là để phá vỡ cái lưới. Sau đó liên tục phóng ra bốn mươi chín thương. Xử lý tên tu sĩ Hợp Thể, trước khi tu sĩ Đại Thừa kịp phản ứng.

Hai người này kết hợp tạo uy hiếp quá lớn cho hắn. Hắn cũng đã chuẩn bị liều mạng chịu một kích của tu sĩ Đại Thừa, cũng phải xử lý tên tu sĩ Hợp Thể kia. Nhưng không ngờ lại tạo thành tình huống như vậy.

Tuy nhiên hai người này đã xem thường năng lực của Lâm Vân rồi. Phệ Hồn Thương bị trói dễ dàng như vậy sao?

Lâm Vân có nắm chắc tùy thời thu hồi Phệ Hồn Thương lại. Nhưng sau khi hiểu ra ý đồ của hai người, hẳn chẳng muốn thu lại thương. Muốn đấu chân nguyên với ta? Rất tốt, ta yêu mến điều này.

Thấy Lâm Vân không có tính toán thu hồi cây thương, Khoái Bằng và Phó Hữu liền mừng rỡ. Người này rốt cuộc vẫn còn trẻ, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra được ảo diệu bên trong.

Khoái Bằng âm thầm đổ mồ hôi lạnh. May mà các tiền bối linh thiêng vẫn phù hộ Tử Vân Điện, giúp Tử Vân Điện không rơi vào tuyệt lộ. Tên kia muốn rút thương đã là điều bất khả thi rồi.

Nghĩ tới đây, Khoái Bằng và Phó Hữu nhìn thoáng qua nhau. Hai người phóng chân nguyên đều khiến Cửu Tuyệt Vọng và Kim Ấn. Đồng thời phóng pháp thuật về phía Lâm Vân.

Bọn họ không tin tên tu sĩ trẻ tuổi kia có thể vừa cung cấp chân nguyên cho cây thương, vừa chống đỡ pháp thuật công kích của bọn họ.

Chứng kiến đủ loại pháp thuật phóng tới, Lâm Vân lạnh lùng cười. Nếu hiện tại sử dụng Hồn Độn Sơn Hà Đồ, hai tên này chắc chắn sẽ đỡ ra vì kinh hãi. Nhưng Lâm Vân căn bản không muốn làm vậy.

Hắn chỉ cần Hồn Độn Sơn Hà Đồ cung cấp linh lực là đủ rồi. Cho nên hẳn không ngại đấu chân nguyên với hai người.

Sở dĩ chỉ phóng pháp thuật tấn công Lâm Vân, là vì chín phần chân nguyên của hai người đều để chống cự Phệ Hồn Thương của Lâm Vân. Còn một phần thì không có cách nào phóng ra pháp bảo.

Nhưng Lâm Vân bất đồng. Hắn có Sơn Hà Đồ có thể không ngừng cung cấp linh lực. Thậm chí bản thân hắn không cần linh lực để cung cấp cho Phệ Hồn Thương.

Thấy bộ dáng đặc ý của hai lão già, Lâm Vân âm thầm cười nhạt. Hắn giơ tay lên, hơn mười Tinh Bạo lao về phái hai lão già của Tử Vân Điện.
[/CHARGE][[/HIDE]

Lâm Vân vốn định khiến cho hai người này hao hết chân nguyên, sau đó thì xông lên giết. Nhưng hai tên này đã vô sỉ như vậy, Lâm Vân cũng không cần phải dây dưa nữa. Sau khi phóng liên tiếp Tinh Bạo và Tinh Dao. Lâm Vân lại phóng thêm một cây phi kiếm cực phẩm và một cỗ bảo hình cái rìu.

Khoái Bằng và Phó Hữu đều ngây dại. Lúc linh lực trên cây Phệ Hồn Thương gia tăng, bọn họ còn tưởng rằng Lâm Vân muốn liều mạng. Đang âm thầm kinh hãi. Đã muốn liều mạng, thì chứng tỏ hắn đã không kiên trì được lâu nữa.

Nhưng còn chưa kịp cao hứng, thì vô số Tinh Bạo, Tinh Dao ập tới. Cái này còn chưa tính, ngay cả phi kiếm, phi phủ đều đã tới. Cái nào cũng là pháp bảo cực phẩm. Hắn là thần tiên sao? Rõ ràng có thể khống chế nhiều thứ như vậy trong khi trường thương của hắn vẫn còn đang đấu với bọn họ.

Phải biết rằng chân nguyên của hai người chỉ còn đủ phóng ra vài pháp thuật nhỏ mà thôi. Đến phóng ra pháp bảo còn khó nữa là. Tên này tu luyện kiểu gì mà biến thái như vậy? Thật sự là quá biến thái.

Vừa ngăn cản được Tinh Dao và Tinh Bạo, lại phải đối đầu với phi kiếm và phi phủ. Trong mắt của hai đại trưởng lão của Tử Vân Điện rõ ràng lộ ra vẻ tuyệt vọng. Bọn họ đã không dư lực để ngăn cản nữa rồi.

Một khi rút pháp bảo lại, không chỉ chân nguyên sẽ cạn kiệt, mà trường thương sẽ hủy diệt bọn họ.

Khoái Bằng và Phó Hữu mang theo vẻ tuyệt vọng và không cam lòng, cứ thể bị phi kiếm và phi phủ đánh rơi xuống mặt đất. Hai tu sĩ tương đương với Đại Thừa Kỳ lại bị chết đơn giản như vậy. Hai người thất bại vì chiến thuật sai lầm. Nhưng cho dù bọn họ có đánh tiếp thì kết cục cũng thế.

Lâm Vân thở phào một tiếng. Dù điều khiển Phệ Hồn Thương không tốn quá nhiều khí lực. Nhưng vừa nãy hắn đã bị thương. Cộng thêm một phen chiến đấu kịch liệt, tinh thần của hắn đã cực kỳ mệt mỏi.

Lâm Vân vội vàng nuốt vài viên đan dược, thu thập pháp bảo và giới chỉ của hai người. Rồi tiếp tục đi vào bên trong Tử Vân Điện tìm tòi.

Kho hàng của Tử Vân Điện cất giấu không bí ẩn nhưng có một trận pháp phòng ngự. Tuy nhiên đã lĩnh ngộ ra thương đạo rồi, Lâm Vân quả thật không để sát trận này vào mắt. Chỉ mất ba thương, sát trận hoàn toàn tê liệt.

Mở cửa kho hàng của Tử Vân Điện, Lâm Vân mới biết cái gì là giàu có. Công pháp, đan dược xếp thành đống. Pháp bảo, linh khí nhiều vô số kể. Linh thạch thì chồng chất thành núi. Thậm chí còn có không ít linh thạch cực phẩm. Thứ này phải nói là quý giá. Cả tài sản của Lâm Vân cũng chỉ có mười viên từ tay của Thánh Nữ phái Dao Hoa mà thôi. Nhưng ở đây đã có hơn một trăm viên. Linh thảo thì xếp đầy một phòng. Thậm chí còn có vô số hạt giống linh thảo.

Lâm Vân âm thầm kinh hãi. Tồn kho của Tử Vân Điện quả thật phong phú. Có thể tượng tưởng Hóa Linh Điện cũng không thua kém chút nào. Nghĩ tới Hóa Linh Điện, trong lòng Lâm Vân lại nóng bỏng.

Lâm Vân không chút do dự thu hết số tài sản này vào nhiều giới chỉ. Sau đó thì bỏ giới chỉ vào Sơn Hà Đồ. Cuối cùng, có một dược đỉnh cực lớn thu hút sự chú ý của Lâm Vân. Cái dược đỉnh này có vẻ cổ xưa, còn tỏa ra khí tức thời Viễn Cổ. Lâm Vân không biết ngoài tác dụng luyện đan của nó ra, nó còn có tác dụng gì. Nhưng đây tuyệt đối không phải thứ tầm thường. Liên

không chút nghĩ ngợi cũng thu được đỉnh vào trong Sơn Hà Đồi. Lâm Vân còn tới vườn linh thảo thu toàn bộ những linh thảo trên trăm năm, rồi cảm thấy mỹ mãn rời khỏi Tử Vân Điện.

Có thể nói lần tới Tử Vân Điện này, Lâm Vân thu hoạch được rất lớn. Xem ra hẳn có thể trở về mở tông lập phái. Nhiều tài nguyên như vậy, đến hẳn cũng thật không ngờ.

Môn phái lớn và môn phái nhỏ quả nhiên có sự chênh lệch. Bao gồm cả thực lực và tài sản.

Lâm Vân vừa đi ra cửa chính của Tử Vân Điện, thì phát hiện bên ngoài có rất đông tu sĩ. Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành thì đang khẩn trương nhìn cánh cửa. Vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

- Lâm đại ca ra ngoài rồi.

Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành vừa thấy Lâm Vân đi ra, liền thở phào nhẹ nhõm. Rồi vội vàng chạy tới trước mặt Lâm Vân.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn lướt qua hơn một nghìn đệ tử của Tử Vân Điện ở bên ngoài. Có thể tưởng tượng, nếu Lâm Vân ra muện một lát, thì đôi sư tỷ đệ này khẳng định bị đánh thành cặn bã.

Lâm Vân nhìn những đệ tử ngoại môn và vô số tu sĩ vây xem, hắng giọng nói:

- Người của Tử Vân Điện vì muốn tìm kiếm linh quang của quê hương ta mà tiêu diệt cả một hành tinh. Rồi giết sạch toàn bộ người của hành tinh đó. Thậm chí còn đi khắp nơi đuổi giết thân nhân của ta. Hôm nay ta tới đây là để báo thù cho những người đã chết. Các người nói xem ta có nên báo thù hay không?

Người bên ngoài nghe vậy liền hiểu ra. Khó trách người ta lại muốn tiêu diệt Tử Vân Điện. Tử Vân Điện này cũng thật độc ác, rõ ràng vì một ít linh thạch mà hủy diệt cả một hành tinh.

Ở trong mắt bọn họ, Lâm Vân là tu sĩ, thì hành tinh hãn sống khăng định cũng là hành tinh Tu Chân. Hành tinh Tu hân và hành tinh của phàm nhân căn bản là bất đồng. Ở trong mắt của người Tu Chân, một trăm hành tinh phàm nhân cũng kém một hành tinh Tu Chân. Nếu Tử Vân Điện đã hủy diệt hành tinh Tu Chân của người ta, thì việc người ta giết tới tận cửa cũng là hợp lý.

Mọi người bắt đầu nghị luận. Phần lớn bọn họ đều ủng hộ cách làm của Lâm Vân. Đều cho rằng Tử Vân Điện làm hơi quá đáng, bị đánh như vậy cũng không oan.

Những lời này của Lâm Vân có một phần là nói dối. Hãn không nói Tử Vân Điện tiêu diệt hành tinh của mình, mà chỉ nói tiêu diệt một hành tinh. Mà quả thật Tử Vân Điện đã diệt Kỳ Minh Tinh đó thôi. Nói như vậy khiến những người ở đây tự suy đoán. Căn bản không cần giải thích.

Nếu nói giúp Kỳ Minh Tinh báo thù, Lâm Vân chưa từng nghĩ qua. Hôm nay diệt Tử Vân Điện, coi như trả thù giúp bọn họ.

Cho dù Tử Vân Điện biết cũng không có cách nào giải thích. Bởi vì bọn họ xác thực đã tiêu diệt một hành tinh. Lâm Vân không hề oan uổng bọn họ. Lâm Vân tin rằng, nếu Tử Vân Điện tìm thấy Địa Cầu, thì Địa Cầu cũng có kết cục như vậy. Lâm Vân nói dối nhưng không đổ oan cho Tử Vân Điện.

Còn việc tìm kiếm linh quáng, Lâm Vân cố ý nói như vậy. Lúc trước Tử Vân Điện đi theo người Kỳ Minh không phải là muốn tìm bảo bối sao? Nói thành linh quáng cũng chả sao.

Linh quáng cho dù trân quý, nhưng ở đâu cũng có, chưa đủ để người ta bỏ công tìm kiếm. Một khi Lâm Vân nói là tìm bảo vật, thì nói không chừng

những người này lại động tâm tư tìm Địa Cầu.

Đợi cho tiếng nghị luận nhỏ bớt, Lâm Vân nhìn những đệ tử ngoại môn của Tử Vân Điện:

- Ta thấy xấu hổ thay cho các người khi làm đệ tử của Tử Vân Điện. Nếu các người còn có một ít lương tri, thì hãy nghĩ tới môn phái của các người đã từng giết hàng tỷ người. Các người nên rời đi thôi. Nếu có người không phục thì cứ lên đây.

Lâm Vân nói xong, lạnh lùng nhìn thoáng qua đệ tử ngoại môn của Tử Vân Điện. Phần lớn bọn họ đều do dự. Nhưng vẫn có hơn mười người tu sĩ hung hãn không tin lời của Lâm Vân, phóng ra pháp bảo đánh về phía hắn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 459: Khổng Linh

L

âm Vân cười lạnh. Hắn muốn chính là hiệu quả như vậy. Hiện tại chính là lúc giết người lập uy. Phệ Hồn Thương quét ngang một cái, hơn mười tên đệ tử Tử Vân Điện còn chưa kịp kêu lên đã bị tiêu diệt tại chỗ.

Nhìn đám đệ tử đằng sau toát ra vẻ sợ hãi. Lâm Vân hét lớn một tiếng:

- Tử Vân Điện đã giết nhiều người vô tội như vậy, tên nào không phục thì cứ đi lên ăn của ta một thương. Còn những người hiểu biết lý lẽ, thì nên lập tức rời khỏi Tử Vân Điện dơ bẩn này, làm một tán tu đỉnh thiên lập địa. Còn tốt hơn làm một đao phủ rất nhiều.

Mục đích của lời này không phải là khuyên bảo, mà là cho bọn họ một bậc thang. Khiến bọn họ cười đồng phục, rời đi Tử Vân Điện. Nói gì tới cao thượng và đao phủ, chỉ là chê cười mà thôi, không ai tin là thật.

Một khi bọn họ cười đồng phục của Tử Vân Điện, thì chính là ly khai môn phái, không thể quay trở về.

Điểm mấu chốt của câu này chính là một thương của Lâm Vân. Quả nhiên, phần lớn tu sĩ của Tử Vân Điện đều cười áo ngoài rồi rời đi. Bọn họ hiểu hôm nay muốn bảo vệ tính mạng chỉ có cách thoát ly Tử Vân Điện, rời đi càng xa càng tốt.

Có người đầu tiên, thì người thứ hai. Rất nhanh, gần một nghìn tu sĩ của Tử Vân Điện đều lần lượt rời đi. Chỉ có hơn một trăm người không muốn thì bị một thương của Lâm Vân tiêu diệt hết.

- Ở trong Tử Vân Điện đã không còn ai, nhưng vẫn còn rất nhiều bảo bối. Vào trể là hết phần.

Trước khi đi, Lâm Vân bỏ lại một câu.

Lâm Vân vừa dứt lời, đám tu sĩ vây xem liền lao vào Tử Vân Điện như ong vỡ tổ. Một môn phái trong năm đại môn phái của Hạt Nguyên Tinh sao có thể ít tài nguyên được. Đã có tiện nghi, ai chả muốn chiếm? Không phải nói có tiện nghi mà không chiếm là vương bát đản sao? Ai cũng không muốn là vương bát đản.

Nhìn vô số tu sĩ lao vào Tử Vân Điện, thậm chí còn có một bộ phận tu sĩ đánh nhau ở cửa lớn, Lâm Vân mỉm cười. Cho dù những thứ tốt trong đó đã bị hăn lấy. Nhưng Tử Vân Điện là môn phái truyền thừa thời Thượng Cổ, tài sản chắc không chỉ có thế. Bên trong tuyệt đối còn có một ít bảo vật. Mà những tu sĩ cướp đoạt đồ đạc của Tử Vân Điện sẽ trở thành kẻ thù của Tử Vân Điện. Như vậy, mục đích của Lâm Vân coi như đạt được. Món chính đã ăn xong, để lại canh cho người còn lại, còn lôi kéo được một đám minh hữu, cố sao không làm.

Tuy cũng có tu sĩ nhìn ra âm mưu của Lâm Vân, nhưng bọn họ vẫn đi vào. Cầu phú quý trong nguy hiểm, đúng là truyền thống tốt đẹp của các tu sĩ. Cùng lắm là che mặt lại, ai biết đó là ai.

Lâm Vân lấy hai giới chỉ của tu sĩ Hóa Thần đưa cho Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành:

- Hai người cầm đi. Đồ vật trong đó tôi chưa nhìn, tùy vào kỳ ngộ của hai người.

Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành kích động nhận lấy giới chỉ. Sau này không cần phải dùng trữ vật túi nữa rồi. Đây là thứ yếu, quan trọng là đây là giới chỉ của tu sĩ Hóa Thần a. Tài sản bên trong chắc chắn rất phong phú.

Vì hưng phấn mà hai người nhất thời quên cảm ơn.

Lâm Vân mỉm cười:

- Được rồi, chúng ta đi thôi. Tới thành Bành Cách xem thế nào.

Thời gian ba ngày đã qua hai ngày. Trở về thành Bành Cách xem lão già của Hóa Linh Điện có Hoàn Sinh Đan kia không.

Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thanh lúc này mới phản ứng, bàn tay cầm giới chỉ vẫn run run. Khó trách lúc ở biển Vô Nhai Lâm đại ca giết hai tên tu sĩ Nguyên Anh, anh ấy không cho hai người đồ đạc của bọn chúng. Nguyên lai là vì Lâm đại ca thấy tài sản của bọn chúng quá ít. Nghĩ tới đây, hai người càng kích động không thôi.

Hai người mặc dù là đệ tử hạch tâm. Nhưng Song Tử Tông kém Tử Vân Điện quá xa. Đến hiện tại hai người dùng vẫn chỉ là túi trữ vật. Lâm Vân thoáng cái cho cho hai người giới chỉ của tu sĩ Hóa Thần. Phần lễ vật này tuy không không có ý nghĩa gì với Lâm Vân, nhưng là thứ nằm mơ cũng muốn của đôi tỷ đệ.

- Tiền bối, văn bối là Khổng Linh, nguyện gia nhập vào môn hạ của tiền bối. Mong tiền bối đồng ý.

Một tu sĩ trung niên chợt đến trước Lâm Vân rồi quỳ xuống.

Lâm Vân ngạc nhiên. Trong lòng tự nhủ người này là ai?

- Lâm đại ca, người này đã ngộ ra một thương khi anh đánh vỡ trận pháp, liền đột phá từ Nguyên Anh tới Hóa Thần. Em nghe người khác nói vậy, không ngờ người này lại không đi vào Tử Vân Điện phát tài.

Diệp Tiểu Diệp đứng bên cạnh Lâm Vân, nhẹ giọng nói. Lúc trước Lâm Vân bảo mọi người đi vào phát tài, cô ta có chút tâm động. Nhưng không ngờ người này rõ ràng không đi vào, còn bái Lâm đại ca là sư phụ.

Đốn ngộ?

Lâm Vân nhìn y. Người này có thể nhìn một thương mà ngộ ra, thì chứng tỏ y có ngộ tính rất lớn. Một người đã mắc kẹt ở Nguyên Anh Kỳ gần một nghìn năm, một lần đốn ngộ đã đột phá tới Hóa Thần Kỳ. Xem ra người này không đơn giản.

Một tu sĩ không đơn giản, sao lại mắc kẹt ở Nguyên Anh Kỳ một nghìn năm nhỉ?

Lâm Vân mỉm cười:

- Đứng dậy trước rồi hẵng nói.

Tu sĩ trung niên nghe thấy vậy thì đứng lên, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong.

- Ta thấy tư chất của ngươi không tồi, vì sao lại mắc kẹt ở Nguyên Anh Kỳ gần một nghìn năm?

Lâm Vân nhìn y, hỏi. Bất kể như thế nào, hẳn phải hiểu rõ mục đích bái mình làm thầy của y.

Khổng Linh lộ ra vẻ âm đạm. Y là một tán tu, không có công pháp tu luyện gì tốt. Đôi khi hái được một ít linh thảo thì đều dùng để đổi lấy các tài nguyên tu luyện. Tán tu sao có thể so sánh với tu sĩ thuộc các môn phái lớn được.

Nhìn thấy Khổng Linh như vậy, Lâm Vân bỗng nhiên nói:

- Ngươi cho ta xem công pháp của ngươi một chút.

Khổng Linh lập tức đưa thẻ ngọc tu luyện của y cho Lâm Vân. Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra. Không ngờ chỉ là một công pháp tu luyện tới Nguyên Anh sơ kỳ. Lâm Vân sửng sốt. Một tán tu chỉ có công pháp như vậy thì cũng thật quá kém. Ngay cả một chiêu thức ra hồn cũng không có.

Lâm Vân trả lại thẻ ngọc cho Khổng Linh. Trong lòng suy nghĩ, một người chỉ có công pháp Nguyên Anh sơ kỳ mà có thể tu luyện tới Hóa Thần, thật sự là không dễ dàng. Lâm Vân liền nổi lên lòng ái tái, gật đầu nói:

- Cũng tốt. Môn phái của chúng ta tên gọi là Vân Môn. Vân Môn không hề có trói buộc gì cả, chỉ cần không phản bội sư môn và hãm hại đồng môn là được. Đương nhiên, ở một ít luân thường đạo lý, người hiểu trong lòng là được, ta không muốn nói nhiều.

Khổng Linh kinh hỉ, lần nữa quỳ xuống:

- Đệ tử Khổng Linh nhất định nghe theo lời của sư phụ. Tuyệt đối trung thành với sư môn.

Lâm Vân thấy Khổng Linh không phải là hạng người gian ác. Cộng thêm ngộ tính của y, nhận y làm đệ tử có lẽ là việc làm đúng.

Trải qua hai lần chiến đấu với tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Lâm Vân hiểu rằng một người cho dù có thực lực hùng hãn tới đâu, nếu còn chưa tu luyện tới mức tận cùng, thì vẫn không đánh được nhiều người. Cho nên việc thành lập môn phái là điều cần thiết.

Đội Khổng Linh gõ đầu ba cái, Lâm Vân lấy một giới chỉ của tu sĩ Luyện Hư ra đưa cho y:

- Trong này có một ít tài nguyên tu luyện và một vài công pháp. Đặc biệt trong đó có công pháp thuộc tính mộc, rất thích hợp cho người tu luyện. Người cầm đi mà nghiên cứu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 460: Trưởng Lão Hóa Linh Điện

K

hống Linh hưng phấn nhận lấy giới chỉ. Trong lòng kích động không thôi. Vị sư phụ này thật là rộng rãi. Tùy tiện đã ban cho một lễ vật quý trọng như vậy. Vừa này y đã dùng thần thức kiểm tra qua giới chỉ. Chỉ riêng linh thạch Thượng Phẩm đã có vài trăm nghìn viên rồi. Còn có một ít đan dược Hóa Thần Kỳ. Quan trọng nhất là công pháp tu luyện mà mình mơ ước tới. Sau này rốt cuộc không phải buồn ba tìm kiếm công pháp nữa rồi.

Khổng Linh cũng không phải là chưa từng bá sư. Y đã đi tới vô số môn phái, nhưng đều không có môn phái nào thu nhận y. Cho dù làm một đệ tử ngoại môn cũng không được. Nguyên nhân bởi vì lúc kiểm tra, y không có linh căn. Chính xác hơn là linh căn rất kém.

Nhưng cho tới bây giờ, y đều chưa từng buông tha cho việc tu đạo. Mãi đến khi y đã hơn bốn mươi tuổi, mới ngẫu nhiên nhặt được một cái thẻ ngọc. Chính là thẻ ngọc vừa đưa cho Lâm Vân xem. Khổng Linh liền biết rằng cơ hội của mình đã tới. Cho dù nhất thời y chưa thể nhìn thấy nội dung ghi bên trong. Nhưng nhiều năm cầu đạo như vậy, y cũng biết muốn đọc được chỉ có dùng thần thức.

Cho nên Khổng Linh mất mười năm thu thập linh thạch rồi mua một quyển công pháp Luyện Khí Kỳ ở một phường thị. Sau đó dùng hai năm, không hề sử dụng một viên đan dược nào, tu luyện tới Luyện Khí điên phong, tạo thành thần thức yếu ớt. Nhưng nhờ một ít thần thức này, mà y bắt đầu đọc được nội dung trên thẻ ngọc.

Sau đó là quá trình dài không ngừng tu luyện. Mười năm Trúc Cơ, tám mươi năm Kết Đan, ba trăm năm Nguyên Anh. Nhưng do không có công

pháp tu luyện thêm, cho nên y vẫn mắc kẹt ở Nguyên Anh sơ kỳ gần một nghìn năm.

Mặc dù Hạng Nguyên Tinh là một hành tinh Tu Chân lớn. Nhưng muốn tìm được một bộ công pháp thuộc tính Mộc tu luyện tới Đại Thừa Kỳ, quả thực là rất khó. Cho dù y đã tham gia mấy buổi đấu giá, nhưng chẳng đến hiện tại, hoặc là không có, hoặc là mua không nổi.

Khổng Linh luôn khó hiểu vì sao lúc kiểm tra mình không có linh căn, mà mình chỉ mất có ba trăm năm là tu luyện tới Nguyên Anh. Nhưng y không dám nói ra ngoài. Bởi vì một khi có người biết, nói không chừng y lại bị mang ra nghiên cứu.

Nhưng không ngờ hôm nay vị cường giả giúp hắn trốn ngộ dễ dàng thu y làm đệ tử và ban cho tài sản lớn như vậy. Thậm chí còn không hỏi chuyện y có linh căn hay không. Tuy nhiên, ngẫm lại thấy cũng đúng, một người không có linh căn sao có thể tu luyện tới Hóa Thần Kỳ?

Lâm Vân lấy ba tấm bùa truyền ra:

- Ba người, mỗi người giữ lại một tờ rồi đi tới thành Quang Bình chờ ta. Ta phải đi làm chút việc. Nếu có thể tìm được Chung Sách, thì bảo y cũng ở đó chờ ta.

Lâm Vân nghĩ, lần này đi tới thành Bành Cách mà Cát Phi còn chưa lấy ra được Hoàn Sinh Đan, thì rất có thể lại là một phen giết chóc. Giữ mấy người này ở bên cạnh cũng không thuận tiện lắm. Dù Khổng Linh đã là Hóa Thần Kỳ, nhưng cũng không có tác dụng gì. Đối mặt với cao thủ của Hóa Linh Điện, thì chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn mà thôi.

Thành Bành Cách, lầu quán Biên Thành.

Cấm chế ở phòng giữ thi thể của Hoàng Hoan đã bị phá nát. Thân thể của Hoàng Hoan thì bị ném ra ngoài lầu quán.

- Một con kiến hôi còn muốn Hoàn Sinh Đan, nằm mơ đi.

Toa Ly dẫm lên thi thể của Hoàng Hoan. Tiếng xương gãy cộng với dung nhan tuyệt mỹ của Toa Ly, khiến tình cảnh có vẻ quỷ dị.

Vài lão già xung quanh và sư phụ Cát Phi của Toa Ly không hề có ý khuyên bảo. Những người xem náo nhiệt thì thầm than. Đến xác chết cũng không tha.

- Điền sư thúc, xem ra người kia không dám đến đây. Tôi đã quá đề cao hãn rồi. Quả nhiên vừa thấy cao thủ của Hóa Linh Điện tới là bỏ chạy. Đúng là một đám chuột nhắt nhát gan.

Cát Phi vừa nhìn đệ tử của mình trút giận, vừa nói chuyện với một lão già đứng bên cạnh.

Thành chủ Bành Cách thì khom người làm lễ:

- Đã hai ngày rồi. Xem ra tên kia chỉ mạnh miệng. Tiền bối vừa tới, hãn đã bỏ chạy đi xa. Chuyện ở đây coi như đã xong, mời các vị tiền bối tới phủ thành của tôi uống nước.

Vài tu sĩ Hóa Linh Điện gật đầu. Lão già Điền sư thúc nói:

- Cũng tốt. Tuy nhiên, Hóa Linh Điện của chúng ta không thể bỏ qua cho hãn. Đệ tử của Hóa Linh Điện đâu dễ bắt nạt như vậy. Hừ

Một vài tu sĩ đứng ở xa xa nghe thấy có người dám đắc tội với Hóa Linh Điện, đều lắc đầu, cảm thấy bi ai thay cho người đó.

Đang lúc vài tên tu sĩ Hóa Linh Điện xoay người muốn rời đi, thì một thanh phi kiếm bay tới rồi rơi vào tay của một nữ tu trung niên. Dù người này là một nữ tu, nhưng bà ta cũng là một trong những trưởng lão của Hóa Linh Điện.

Bà ta cầm thanh phi kiếm, tùy tiện phóng thần thức kiểm tra. Sắc mặt liền biến đổi.

- Có chuyện gì vậy, trưởng lão Khải Lâm.

Nhìn thấy vị nữ tu biến sắc, Cát Phi bỗng nhiên có dự cảm không tốt. Giống như bọn họ đã làm sai việc gì đó vậy. Nhưng nhất thời lại không nghĩ ra.

- Có một tu sĩ trẻ tuổi dẫn theo một nữ tu Kết Đan và một thiếu niên Trúc Cơ sơ kỳ đánh tới cả Tử Vân Điện. Tất cả đệ tử nội môn đều bị giết, không lưu một ai. À, đúng rồi, người nói người tu sĩ trẻ tuổi kia cũng dẫn theo một nữ tu Kết Đan và một tu sĩ Trúc Cơ phải không?

Nữ tu Khải Lâm như nhớ ra cái gì đó, nhìn chăm chăm Cát Phi, hỏi.

- Đúng vậy. Chẳng lẽ trưởng lão muốn nói...

Cát Phi bỗng nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo. Ông ta có một linh cảm, nếu chuyện này thực sự là do hắn làm, vậy thì tên kia khẳng định đang đi tới thành Bành Cách.

Tuy nhiên, một mình hắn mà cũng dám khiêu chiến cả Tử Vân Điện sao? Điều này thật quá phi lý. Nghĩ tới đây, Cát Phi cũng có chút khó hiểu nói:

- Trưởng lão Khải Lâm, chuyện này sao có thể? Không phải quá...

Cát Phi còn chưa dứt lời, thì, thì trưởng lão Khải Lâm hừ lạnh một tiếng:

- Ý của ngươi là đệ tử của ta nói dối chứ gì? Mặc dù đệ tử của ta không tận mắt nhìn thấy chuyện đó. Nhưng ta tin rằng, nếu chuyện đó không phải là thật, thì đệ tử của ta đã không truyền tin tới rồi. Cát trưởng lão, người làm tốt lắm. Mang một địch nhân cường đại như vậy tới cho môn phái. Xem ra lá gan của ngươi không nhỏ.

Nói xong, trưởng lão Khải Lâm nhìn chăm chăm vào Cát Phi. Dù bà ta và Cát Phi đều là trưởng lão của Hóa Linh Điện. Nhưng địa vị của Cát Phi không cao bằng bà ta. Thậm chí còn kém một bậc.

Sắc mặt của vị Điện sư thúc kia cũng trầm xuống. Ông ta đã xem tin tức từ thanh phi kiếm.

- Cát Phi, người rõ ràng mang một mối họa lớn như vậy tới môn phái. Người này có thể tiêu diệt cả Tử Vân Điện. Người thấy hẳn có sợ Hóa Linh Điện của chúng ta hay không? Còn nói người đó bỏ trốn. Xem ra người cần bỏ trốn là người mới đúng.

Nhìn sắc mặt âm trầm của bốn cao thủ Hóa Linh Điện, trong lòng Cát Phi bắt đầu tính toán. Dù khinh bỉ Điện sư thúc. Một phút trước, lão già này còn nói cái gì người đó không tới, cũng không thể bỏ qua. Hiện tại lại lên tiếng trách mình. Nhưng thân phận của ông ta cao hơn, Cát Phi cũng chỉ nén giận trong lòng

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 461: Một Thương

T

heo lời của Cát sư diệt, thì tên tu sĩ trẻ tuổi đó chỉ có tu vị Hợp Thể. Mà ở đây chúng ta đã có hai tu sĩ Hợp Thể và ba tu sĩ Luyện Hư diên phong. Nên việc gì phải e ngại hấn. Hấn đã động tới Hóa Linh Điện, Hóa Linh Điện chúng ta sẵn sàng đáp trả.

Một giọng nói bình tĩnh truyền tới. Cát Phi như nghe được tiên âm. Ông ta biết đây là lời của Ngụy trưởng lão. Ngụy trưởng lão là một trong hai tu sĩ Hợp Thể tới thành Bành Cách. Còn một vị Hợp Thể chính là Điền sư thúc.

- Ngụy trưởng lão nói rất đúng. Nhưng chúng ta vẫn cần phải suy nghĩ một kế sách vẹn toàn. Cát trưởng lão đã đồng ý giúp hấn tìm kiếm Hoàn Sinh Đan. Nhưng hiện tại, chúng ta chẳng những không có Hoàn Sinh Đan, lại còn vứt thi thể bằng hữu của hấn ra đường như vậy. Dù Hóa Linh Điện của chúng ta không sợ hấn. Nhưng có lẽ hấn cũng không sợ chúng ta. Tử Vân Điện chính là một minh chứng. Mọi người cũng biết, hiện tại Hóa Linh Điện chỉ có hai vị chưởng môn trông coi. Một khi người này giết tới Hóa Linh Điện, thì chúng ta sẽ gặp bất lợi rất lớn.

Lão già gầy gò một mực im lặng này giờ, nghiêm túc nói.

Khải Lâm gật đầu:

- Bình trưởng lão nói rất đúng. Chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta nên lo lắng đối mặt với lửa giận của tên tu sĩ kia như thế nào. Người còn không dừng tay.

Nói xong, Khải Lâm liền đánh bay Toa Ly đang đập thi thể của Hoàng Hoan ra ngoài. Toa Ly lăn trên mặt đất vài vòng. Lúc dừng lại thì đã có vết máu ở miệng. Trong mắt cô ta đầy vẻ khủng hoảng và phẫn nộ.

- Khải Lâm, bà làm vậy là có ý gì?

Cát Phi kéo đệ tử của mình lại, đầy tức giận nhìn Khải Lâm.

Khải Lâm lạnh lùng cười:

- Có ý gì? Mấy năm qua, đệ tử của người đã làm những gì, người tưởng mọi người không biết sao? Chính vì sự cứng chiều của người mà cô ta mới dẫn một mối họa lớn cho môn phái như vậy. Hóa Linh Điện không cần mộ đệ tử yêu nghiệt như cô ta. Đệ tử như thế, sư phụ cũng chẳng phải là thứ tốt gì.

- Bà

Cát Phi tức giận không nói lên lời. Chỉ run run chỉ về phía Khải Lâm.

- Được rồi, náo loạn như vậy có tác dụng gì. Tôi đề nghị hiện tại chúng ta để thi thể này trở về chỗ cũ. Sau đó thì lập tức trở về Hóa Linh Điện mở đại trận hộ sơn, kiên trì cho mấy người chương môn trở về. Dù chúng ta không sợ hấn, nhưng cần tắc vô áy náy.

Bình trưởng lão khoát tay nói.

- Đám rùa đen khốn kiếp này. Hôm nay lão tử không san bằng Hóa Linh Điện, thì lão tử liền đổi thành họ Quy. Hoàng Hoan huynh đệ, Lâm Vân thật xin lỗi cậu. Tôi thật không ngờ bọn chúng lại phát rồ, ngay cả thi thể cũng không tha.

Lâm Vân gầm lên một tiếng. Hấn vừa tới đây thì nhìn thấy Hoàng Hoan bị vứt ra đường cái. Trên người có rất nhiều dấu chân. Thậm chí xương ngực đã lún xuống. Trong lòng hấn như bị một cây chùy gõ xuống vậy. Lửa giận lập tức bùng lên.

Cho tới bây giờ, hấn chưa từng thống hận một ai như mấy lão già Hóa Linh Điện nay. Hấn vốn cho rằng, nếu không có Hoàn Sinh Đan, thì bọn chúng

vì giữ thân phận, không ảnh hưởng tới thi thể của Hoàng Hoan. Không ngờ bọn chúng lại ác độc tới mức ấy.

Theo tiếng gầm giận dữ, Lâm Vân phóng Phệ Hồn Thương ra. Sự giận dữ khôn cùng kèm theo thương ý đã lao thẳng tới Cát Phi. Sát ý cường đại khiến những người trong phạm vi mấy nghìn km đều cảm thấy lạnh cả người.

Cát Phi sửng sờ trong tích tắc. Y đã từng thấy Lâm Vân ra tay, thậm chí đã ngăn cản được một thương của hắn. Nhưng một thương lúc trước và một thương hiện tại, quả thực giống như gặp sư phụ. Căn bản không thể so sánh.

Sát ý và sự cường đại của một thương đã mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí y còn nổi lên cảm giác vô lực, linh hồn thì đang run rẩy. Lúc trước y ngăn cản được một thương của Lâm Vân, là nhờ hai bảo vật của Toa Ly đã giảm bớt uy lực. Hiện tại một thương mang theo lửa giận vô cùng, y không có cách nào ngăn cản được.

Không chỉ nói Cát Phi có tu vị thấp hơn Lâm Vân. Cho dù là tu sĩ Đại Thừa Kỳ, gặp một thương này cũng chưa chắc ngăn cản được. Một thương nén giận mà phát, uy lực cực điểm.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, trường thương đã đâm thủng đan điền của Cát Phi. Xu thế không ngừng, tiếp tục đâm về phía các tu sĩ Hóa Linh Điện đằng sau. Cuối cùng nói mới quay trở về tay Lâm Vân. Từ đầu đến cuối, không một tu sĩ nào kịp ra tay ngăn cản.

Lâm Vân thì đứng trên hư không như một thiên thần. Trên Phệ Hồn Thương đã có năm cái đầu người. Giống như một xiên thịt nướng vậy.

Cát Phi mở to mắt. Đến chết y cũng không dám tin mình bị giết dễ dàng như vậy. Quả thực giống như giết một con kiến vậy.

- Hoàng Hoan huynh đệ, Lâm Vân đã báo thù giúp cậu. Ở tuổi vàng cậu có thể yên lòng được rồi.

Lâm Vân vung thương một cái, mấy cái đầu người rơi bên cạnh thi thể của Hoàng Hoan.

- Rầm rầm.

Đầu người rơi xuống đất, tro bụi bay lả tả.

Tĩnh.

Hiện trường yên tĩnh như một đám mồ.

Từ lúc Lâm Vân vừa tới, rồi một thương giết chết năm người, chỉ là trong tích tắc mà thôi. Những người xung quanh đã trợn mắt há mồm. Ánh mắt đã không chỉ có sự sùng bái. Người trẻ tuổi này thật là lợi hại.

Mọi người ở thành Bành Cách đều biết Hoàng Hoan. Không ngờ một người như vậy bị chết, lại có người thay cậu ta báo thù. Còn là thành thủ Bành Cách và các trưởng lão của Hóa Linh Điện nữa chứ. Cậu ta chết cũng cảm thấy mãn nguyện.

Toa Ly đã trở nên ngây dại, đầu óc một mảnh hỗn loạn. Một khắc trước, cô ta còn đang đạp trên thi thể của Hoàng Hoan, còn có cảm giác hả hê. Nhưng hiện tại trong lòng cô ta chỉ có sự sợ hãi. Sư phụ không phải là vạn năng, sư phụ cũng có thể chết. Người kia chỉ dùng một thương đã giết chết sư phụ và phụ thân của mình rồi.

Bốn gã trưởng lão của Hóa Linh Điện nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn đã quên nói chuyện. Bọn họ biết tu sĩ diệt Tử Vân Điện là một tên không dễ trêu chọc. Nhưng không ngờ hấn lại lợi hại tới mức này. Một

thương tiêu diệt tu sĩ Luyện Hư điên phong. Đây là khái niệm gì vậy? Hơn nữa muốn thương này khủng bố như muốn xé rách không gian vậy.

Trên đường cái xuất hiện một vết nứt kéo dài hàng nghìn mét. Xung quanh đó là những vết nứt nhỏ. Đường cái của thành Bành Cách được làm từ đá cẩm thạch cực kỳ cứng rắn. Nhưng một thương kèm theo sát ý của Lâm Vân lại tạo thành một vết nứt kinh khủng như vậy. Đến mấy năm sau, vết nứt này vẫn tồn tại. Tuy đã được tu sửa lại, nhưng dấu vết vẫn còn đó. Cũng có vô số tu sĩ luyện thương pháp tới thành Bành Cách để tìm hiểu ý nghĩa của một thương này. Về sau mọi người ở thành Bành Cách gọi vết nứt là Nộ Thương Vân. Mấy trăm năm sau, một cao thủ thương đạo ngồi ở đây, minh tư khổ tưởng hơn mười ngày mười đêm, đã lĩnh ngộ ra thương đạo, thành tựu một vị Thương Thần.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn bốn trưởng lão còn lại của Hóa Linh Điện. Trong bốn người, thì có hai tu sĩ Hợp Thể và hai tu sĩ Luyện Hư. Nhưng không có ai trong số họ lợi hại bằng Phó Hữu của Tử Vân Điện, nói gì tới Khoái Bằng.

Thấy ánh mắt của Lâm Vân quét tới, bốn người đều rung mình một cái. Âm thầm than thần thức của hắn thật cường đại. Còn cao hơn bọn họ vài cấp bậc

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 462: Đánh Không Kịp Trở Tay

Đ

ạo hữu, mặc dù Hóa Linh Điện của chúng tôi làm sai trước. Nhưng đạo hữu đã giết trưởng lão Cát Phi của chúng tôi rồi. Tôi nghĩ oan gia nên giải không nên kết. Đôi bên đều bỏ qua, các hạ thấy thế nào? Để tỏ lòng thành ý, Hóa Linh Điện của chúng tôi nguyện đền bù thiệt hại cho các hạ.

Một thương của Lâm Vân đã hù sợ bọn họ, nên Điền trưởng lão không dám đối đầu với hắn nữa.

Giải quyết tạm thời chuyện này, đợi cao thủ trở về rồi nói sau.

Lửa giận trong lòng Lâm Vân chưa tắt, hắn lạnh lùng cười:

- Thành ý? Ném thi thể bằng hữu của ta ra đường, lại còn chà đạp nữa, đó là thành ý sao? Vậy thì tốt, ta tiếp nhận. Đợi lát nữa ta cũng mang theo thành ý đó tới Hóa Linh Điện của các ngươi. Tuy nhiên, thành ý của ta nhiều hơn nhiều, ta sẽ dẫn theo vài cỗ thi thể đi tới Hóa Linh Điện. Các hạ yên tâm đi.

Nghe Lâm Vân nói vậy, sắc mặt của bốn gã trưởng lão của Hóa Linh Điện đều tái nhợt. Điền trưởng lão và Bình trưởng lão càng tức giận tới phát run. Bọn họ đường đường là trưởng lão của Hóa Linh Điện, đã phải hạ thấp tư thế với tên tu sĩ bên ngoài này rồi. Vậy mà hắn vẫn không chịu buông tha. Mà hết thảy chỉ vì một tên sai vặt có thân phận thấp kém mà thôi.

- Quận chúa, thuộc hạ đã mang đầu của Mạc Tiền tới đây. Còn có mấy tên thủ hạ của y, thuộc hạ cũng đã giết...

Vài trưởng lão của Hóa Linh Điện còn chưa nói gì, thì có một tu sĩ dẫn theo vài cái đầu người chạy tới. Nhưng chưa nói dứt câu, y liền cảm thấy hiện trường có chút quỷ dị, liền ngậm miệng lại.

Sắc mặt của Lâm Vân càng thêm âm trầm. Không ngờ con ả Toa Ly này lại ác độc đến như vậy. Đến những người không liên quan cũng không buông tha. Lâm Vân không biết người tên Mạc Tiền kia, càng không biết y làm người như thế nào, nhưng cô ả Toa Ly này thật kiêu ngạo.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, Phệ Hồn Thương lại phóng tới. Tên tu sĩ vừa tới và quận chúa Toa Ly còn chưa kịp làm gì, đã bị một thương của Lâm Vân giết chết. Hai cái đầu người lăn nửa văng tới bên cạnh thi thể của Hoàng Hoan.

Người xung quanh càng không dám to tiếng. Một mỹ nữ như vậy, hãn cũng có thể nhẫn tâm ra tay.

Nhìn uy thế của Lâm Vân, bốn trưởng lão của Hóa Linh Điện chỉ biết không có khả năng giảng hòa với người này. Bốn người nhìn nhau một cái, rồi lập tức bỏ chạy về hướng Hóa Linh Điện. Bốn người hiểu rằng cho dù bọn họ có liên hợp lại, cũng không ngăn cản được một thương của Lâm Vân. Còn không bằng bỏ chạy về Hóa Linh Điện, mở trận pháp phòng ngự.

Thấy bốn tên chạy trốn, Lâm Vân cười lạnh một tiếng. Nếu bốn tên này liên hợp lại chiến đấu với hãn, cho dù hãn thắng, cũng phải bị thương. Nhưng bọn chúng đã chạy, thì rất hợp ý của hãn.

Lâm Vân nâng lên Phệ Hồn Thương, phóng mạnh một cái về phía Bình trưởng lão.

Oanh một tiếng, , một tu sĩ Luyện Hư rõ ràng không có sức phản kháng, bị một thương của Lâm Vân đánh cho nát bét. Ngay cả Nguyên Hồn cũng không chạy thoát.

- Ngụ trưởng lão, Điền trưởng lão, chúng ta không cần phải chạy trốn. Tiếp tục như vậy, sẽ không ai chạy thoát được. Chỉ có cách liều mạng với hãn thì còn có cơ hội.

Khải Lâm vốn không tán thành việc bỏ chạy. Nhưng mấy người đi rồi, bà ta cũng không thể một mình chiến đấu, đành phải đi theo.

Nhưng vừa mới đi, Bình trưởng lão đã chết. Có thể khẳng định, nếu ba người không liên thủ lại, thì chỉ vài giây nữa thôi, bọn họ đều chết hết.

Ngụy trưởng lão có chút do dự, nhưng thấy Điền trưởng lão không chạy nữa. Thì cũng đành phải dừng lại.

Trong sự tuyệt vọng, trưởng lão Khải Lâm phóng ra một thanh phi kiếm, ý định ngăn cản Phệ Hồn Thương của Lâm Vân. Nhưng thanh phi kiếm lập tức bị vỡ vụn. Mà trưởng lão Khải Lâm thì bị một thương này giết chết.

Lâm Vân đã giết hai trưởng lão, nhưng không có ý dừng lại. Nhìn thấy hai tên kia tách ra để chạy, Lâm Vân không chút do dự phóng ra Hồn Độn Sơn Hà Đồ.

Một khi Hồn Độn Sơn Hà Đồ xuất hiện, chân nguyên của hai trưởng lão lập tức bị giam cầm, khiến hai lão phải dừng lại trên không trung. Lâm Vân vận chuyển ý niệm, Sơn Hà Đồ phóng ra hàng vạn tia sáng. Hai gã trưởng lão đảo mắt đã bị Sơn Hà Đồ đánh cho thành thịt nát. Năng lượng còn lại đều bị Sơn Hà Đồ hấp thu hết.

Thi thể rơi xuống bụi rậm, giới chỉ thì bị Lâm Vân thu lại.

Lâm Vân cực kỳ kinh hỉ. Nguyên bản hắn chỉ nghĩ là cho Sơn Hà Đồ giam cầm hai gã trưởng lão. Không ngờ Sơn Hà Đồ rõ ràng có thể hấp thu năng lượng tinh khiết trong người bọn chúng. Đây đúng là một phát hiện lớn.

Nhưng đảo mắt Lâm Vân lại phát hiện ra một vấn đề. Một khi gặp người có tu vị cao hơn hắn. Hồn Độn Sơn Hà Đồ có thể giam cầm, nhưng ngàn vạn lần không thể dùng nó hấp thu năng lượng. Bởi vì làm như vậy rất có thể dẫn đến cản trở.

Tuy nhiên, như thế đã đủ cho Lâm Vân hài lòng. Chỉ cần giam cầm là được. Phệ Hồn Thương của hắn không phải là đồ bỏ đi. Nhưng việc cản trở khi hấp thu năng lượng, chắc phải có cách giải quyết. Có lẽ là do tu vị của hắn chưa đủ, hoặc là hắn chưa hoàn toàn nắm giữ quyền kiểm soát của Sơn Hà Đồ mà thôi.

Giết xong bốn tên trưởng lão, Lâm Vân bay tới một ngọn núi cách thành Bành Cách 300km. Hắn mai táng Hoàng Hoan ở chỗ này. Những người mà hắn giết thì bị đốt thành tro rồi bỏ vào cái lọ, để xung quanh mộ của Hoàng Hoan.

Còn lại vài trưởng lão có tu vị cao và đệ tử nội môn của Hóa Linh Điện đều bị Lâm Vân tiêu diệt. Ngay cả đại trận hộ sơn bọn họ cũng không kịp mở, đã mất mạng.

Kho hàng của Hóa Linh Điện tuy ít hơn Tử Vân Điện rất nhiều, nhưng Lâm Vân vẫn cảm thấy thỏa mãn. Đương nhiên là không chút do dự thu hết vào.

Liên tiếp đánh cướp tài sản của hai đại môn phái, tài sản hiện tại của Lâm Vân không chỉ tăng lên vài lần. Có thể nói, cả Hạp Nguyên Tinh không có ai giàu có như Lâm Vân.

Nhưng Lâm Vân không hề đắc ý. Hắn tiêu diệt hai đại môn phái dễ dàng như vậy, là do hai môn phái đó quá chủ quan. Quan trọng nhất là cao thủ của bọn chúng đều đã tới Úy tinh tìm kiếm động phủ thời Thượng Cổ rồi.

Hai đại phái không có người, nên Lâm Vân mới đắc thủ. Nhưng kế tiếp, Lâm Vân phải đối đầu với vô số cao thủ truy sát.

Lần tới Hóa Linh Điện này không kinh động tới người nào. Bởi vì Hóa Linh Điện chưa kịp mở đại trận. Cho nên Lâm Vân tiêu diệt rất thoải mái. Chứ không như ở Tử Vân Điện, mất hai ngày mới phá được đại trận. Lâm

Vân không vội vã rời đi, mà dùng thần thức quét cả Hóa Linh Điện, xem có bỏ sót bảo vật nào không.

Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm. Vừa tìm tòi quả nhiên Lâm Vân phát hiện ra vấn đề. Hắn phát hiện ở một góc trong cùng của Hóa Linh Điện, có một căn phòng nhỏ. Căn phòng này có cấm chế che dấu.

Lâm Vân mở cấm chế ra, là một truyền tống trận. Nơi này rõ ràng có một truyền tống trận, không biết là dẫn tới nơi nào? Lâm Vân có chút hối hận vì không để lại một tên để hỏi han.

Nhưng cũng không sao, chỉ cần đi lên là biết. Khi hắn thấy truyền tống trận đưa hắn tới là Ủy tinh, thì liền không chút do dự đi lên truyền tống trận trở về

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 463: Thảm Càng Thêm Thảm

T

ruyền tổng trận này dẫn tới Ủy tinh, chứng tỏ Hóa Linh Điện có rất nhiều sinh ý ở Ủy tinh. Cũng nói rõ ra rằng các cao thủ của Hóa Linh Điện sẽ từ nơi này trở về. Lâm Vân đang lo lắng cao thủ của Hóa Linh Điện trở lại sẽ làm gì. Nếu bọn chúng liên kết với Tử Vân Điện đối phó hắn, vậy thì cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng khó mà chống được.

Cùng lắm là sử dụng Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Nhưng Sơn Hà Đồ không phải là thứ tùy tiện có thể sử dụng. Ở chỗ vắng người thì không nói làm gì. Một khi xuất hiện ở nơi đông đúc, vậy thì càng nguy hiểm.

Hiện tại phát hiện ra truyền tổng trận thì dễ dàng hơn nhiều. Lâm Vân lập tức bố trí sát trận Thiên Cương Tam Thập Lục xung quanh truyền tổng trận.

Lâm Vân không hề thiếu tài liệu, nên hắn muốn bố trí một trận pháp tốt nhất. Bình thường dùng linh thạch Thượng Phẩm bố trí cũng được, nhưng Lâm Vân vẫn bỏ ra ba mươi sáu viên linh thạch cực phẩm. Ở Hóa Linh Điện hắn cũng tìm được hơn một trăm linh thạch cực phẩm. Cho nên không việc gì phải tiết kiệm.

Có thể nói, cả thế giới Tu Chân, chỉ có Lâm Vân là dùng linh thạch cực phẩm để bố trí trận pháp. Bởi vì đâu có ai xa xỉ và giàu có như hắn.

Dùng linh thạch cực phẩm bố trí Thiên Cương Tam Thập Lục, cho dù tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng khó mà thoát nổi. Mà Lâm Vân không tin Hóa Linh Điện có nhiều tu sĩ Đại Thừa Kỳ.

Tuy nhiên, nếu ở Hóa Linh Điện đã có truyền tổng trận tới Ủy tinh, thì chứng tỏ ở Tử Vân Điện khả năng cũng có. Cho nên bước tiếp theo là bố trí

thêm một sát trận ở Tử Vân Điện. Khiến cho các chưong môn, điện chủ gì đó đều chết trong trận. Đờ cho hấn một phen chém giết.

Để cho các đại môn phái cao cao tại thượng này ném thử một lần rơi vào sát trận xem thế nào.

Lâm Vân vừa rời đi. Truyền tống trận bỗng nhiên sáng lên. Hai thân hình lão đảo xuất hiện, toàn thân đều là máu tươi. Mới đi ra truyền tống trận, hai người này đã bị sát trận đánh cho thành mảnh vụn. Đến lúc chết cũng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Nếu Lâm Vân ở đây chắc chắn sẽ hối tiếc vô cùng. Nếu sớm biết chỉ có tu sĩ bị trọng thương trở về, thì hấn cần gì mất công bố trí Thiên Cương Tam Thập Lục làm gì. Cứ một thương đánh tới là được. Cho dù hai người này là tu sĩ Đại Thừa Kỳ.

Lúc Lâm Vân tới Tử Vân Điện, hấn có chút không tin vào mắt mình. Khi hấn rời đi, hấn chỉ lấy những đáng giá mà thôi, chứ không phá hủy Tử Vân Điện.

Nhưng hiện tại, Tử Vân Điện chỉ còn là đồng tàn tích. Rõ ràng gạch đá đều bị các tu sĩ đập cho vỡ vụn. Lâm Vân thầm than, đúng là bỏ đá xuống giếng. Mới chỉ tới một ngày, cả Tử Vân Điện đã biến thành như vậy. Điều này còn chưa tính, thậm chí còn có một số tán tu vẫn còn tìm kiếm trong này. Lâm Vân thầm nhủ, truyền tống trận đừng xảy ra hư hỏng gì. Nếu truyền tống trận bị hư, hấn rất khó hốt gọn đám tu sĩ Tử Vân Điện.

Nhưng Lâm Vân không có thất vọng. Thần thức của hấn đã tìm được một cái truyền tống trận xếp đặt còn bí mật hơn ở Hóa Linh Điện. Tìm được rồi thì dễ làm. Lâm Vân không để ý tới những tán tu đang tìm bảo vật. Lập tức bay về hướng truyền tống trận.

Tuy nhiên, Lâm Vân vừa mới tới gần, thì phát hiện truyền tống trận sáng lên, là dấu hiệu có người sử dụng. Lâm Vân nghĩ bụng, sẽ không trùng hợp

như vậy chứ? Hắn vừa tới thì bọn chúng lại trở về. Xem ra phải đấu một trận rồi.

Tuy không kịp bố trí sát trận, nhưng Lâm Vân không hề e sợ chút nào.

Hắn duỗi tay ra, Phệ Hồn Thương xuất hiện. Hắn chuẩn bị đợi những người này vừa mới đi ra, lập tức công kích. Cái gì đường đường chính chính, chỉ là trò cười với Lâm Vân mà thôi. Không quan tâm tới cách làm nào, giết chết địch nhân là được.

Nhưng ánh sáng vừa hiện, Lâm Vân liền trợn mắt há mồm.

Có ba người xuất hiện, hai tu sĩ Đại Thừa và một tu sĩ Hợp Thể. Tuy nhiên, nếu ba người này lành lặn bình thường thì có thể đại chiến với Lâm Vân một trận. Nói không chừng Lâm Vân còn rơi vào thế yếu.

Nhưng bộ dạng của ba người đã khiến Lâm Vân mất đi hứng thú đánh lén. Ba người này bị trọng thương rất nặng. Trong đó một người thậm chí còn bị mất một cánh tay.

- A...Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại hoang tàn như thế nào?

Ba tu sĩ bị thương nặng nhìn đông đảo nát xung quanh, toàn thân liền phát run. Không biết là do tức giận hay là sợ hãi.

- Người là ai?

Tên tu sĩ bị đứt tay nhìn chăm chăm vào Lâm Vân đang cầm cây thương, nghiêm khắc hỏi.

Lúc này Lâm Vân mới hồi phục tinh thần. Với bộ dáng như vậy, còn đánh cái rắm, mình chỉ cần một thương là đủ giải quyết. Nhưng trong lòng Lâm Vân cũng âm thầm kinh hãi. Nếu ba tên này không bị thương, chính xác hơn là có nhiều người trở về hơn, thì hẳn đúng là lành ít dữ nhiều.

Chỉ là không biết bọn chúng tới Ủy tinh tìm bảo vật rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì mà thê thảm như vậy. Từ bộ dáng của bọn chúng, là biết bọn chúng vừa mới trải qua một trường chiến đấu thảm thiết.

Thấy Lâm Vân không nói chuyện, tên tu sĩ mặt đỏ trầm giọng nói:

- Là người đã khiến Tử Vân Điện của ta trở thành như thế này?

Lâm Vân chưa vội giết ba người, mà gác Phệ Hồn Thương lên vai, cười lạnh một tiếng:

- Cũng không hẳn. Tử Vân Điện đúng là do ta tiêu diệt, nhưng nơi này bị hủy hoại như vậy, không phải do ta làm. Ta thích là vợ vết tài sản, nhưng không có dỗi hơi phá phách kiểu này.

- Tại sao?

Tên tu sĩ mặt đỏ vẫn âm trầm hỏi.

- Bởi vì các người muốn giết ta và hành tnh của ta. Ta chỉ muốn dự phòng mà thôi. À, quên chưa giới thiệu bản thân. Ta là Lâm Vân tới từ Địa Cầu. Ta nghĩ Tử Vân Điện của các người cũng không xa lạ gì. Ta chỉ làm theo cách mà các người đã làm với Kỷ Minh Tinh mà thôi.

Trong lòng Lâm Vân âm thầm vui vẻ. Xem ra Tử Vân Điện đã tới số diệt vong.

Trong mắt Lý Dương tràn đầy lửa giận, nhưng chỉ có thể áp chế trong lòng. Nếu ông ta không bị thương, thì ông ta đã giết tên tu sĩ kiêu ngạo này rồi, đâu cần nói nhảm với hăn nhiều như vậy?

- Tôi muốn làm một giao dịch với cậu. Tôi nói cho cậu biết một bí mật kinh thiên. Điều kiện là cậu buông tha cho ba người chúng tôi.

Tên nam tử có mặt trắng đứng sau Lý Dương, ngăn cản điện chủ muốn động thủ, bình tĩnh nói với Lâm Vân.

- À, là bí mật gì mà khiến ta phải bỏ qua cho các người? Người là ai, ta dựa vào cái gì mà phải tin tưởng người?

Lâm Vân cười lạnh một tiếng. Hắn căn bản không có ý định buông tha bọn này. Trảm thảo trừ căn là biện pháp tốt nhất. Ba tên này đứng đầu Tử Vân Điện, nếu không giết, thì để lại hậu hoạn vô cùng.

Cái gì mà bí mật kinh thiên cơ chứ, chỉ là thủ đoạn lừa gạt để cầu một con đường sống mà thôi.

- Tôi là Lý Cầu Đạo, Nhị Điện Chủ của Tử Vân Điện. Còn đây là Điện Chủ Lý Dương và trưởng lão Thường Giác.

Thần sắc của nam tử mặt trắng không có chút bối rối nào cả. Vẫn không nhanh không chậm nói. Cho dù y đang ở trong tình trạng sống chết, mà Lâm Vân là một người thâm phán.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 464: Lý Cầu Đạo

X

in lỗi rồi, ta không hề có hứng thú với cái gì bí mật kinh thiên.

Lâm Vân đã nhìn thấy Lý Dương dấu tay vào ống tay áo, liền không chút do dự phóng Phệ Hồn Thương đâm thủng người Lý Dương.

Đã tới tu vị Đại Thừa Kỳ, thì toàn là hạng không dễ chơi. Lâm Vân sẽ không vì bọn chúng bị trọng thương mà bỏ qua. Một khi bọn chúng có bất kỳ cử động khác lạ nào, hẳn đều không do dự giết chết.

- Người...

Lý Dương dùng một cánh tay còn lại chỉ về phía Lâm Vân. Nhưng chỉ nói được một chữ, Nguyên Hồn của hắn đã bị Phệ Hồn Thương đánh cho nát bấy. Sau đó nằm vật xuống đất, đồng thời một thẻ ngọc rơi ở bên cạnh.

Lâm Vân không chút do dự thu giới chỉ và cái thẻ ngọc lại. Rồi lạnh lùng nhìn Lý Cầu Đạo và Thường Giác.

- Người dám không giữ lời hứa? Người, người...

Lý Cầu Đạo không còn cách nào bảo trì vẻ bình tĩnh nữa. Một thương này của Lâm Vân đã khiến cho y tức giận đến phát run. Đồng thời trong lòng cũng sợ hãi uy thế của Lâm Vân. Mặc dù Lý Dương bị thương vô cùng nghiêm trọng, nhưng bằng một thương đã giết được Lý Dương, thì người này không đơn giản.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng:

- Lời hứa gì? Ta đã đáp ứng với người cái gì đâu? Mà Tử Vân Điện của các người cũng chẳng tốt lành gì. Ngay cả một hành tinh cũng có thể giết.

Lý Cầu Đạo bị những lời này của Lâm Vân làm cho ghen hòng. Đúng là Lâm Vân còn chưa đáp ứng y cái gì. Thậm chí hẳn còn không có chút hứng thú với bí mật kia.

Vừa nghĩ tới đây, Lý Cầu Đạo liền đổ mồ hôi. Y đã tu luyện tới Đại Thừa Kỳ, việc phi thăng lên Tiên Giới chỉ là thời gian. Cho dù hiện tại y bị thương rất nặng, nhưng đây đều là do y cố tình bị thế. Y còn mưu đồ lớn khác.

Y vốn không để Lâm Vân vào mắt. Nhưng y không ngờ thương pháp của Lâm Vân lại khủng bố như vậy. Cho dù y đã là Đại Thừa Kỳ, tuy bị thương, nhưng y vẫn cảm thấy một thương kia như muốn phá nát linh hồn vậy.

Lần này Tử Vân Điện phái mười bốn cường giả siêu cấp đi tới Úy tinh. Lúc trở lại chỉ có ba người mang theo thương thế rất nặng. Hiện tại lại bị Lâm Vân giết chết một vị Điện Chủ. Lý Cầu Đạo có một loại cảm giác, mình không phải là đối thủ của hắn.

Nghĩ tới lần này đi tới Úy tinh đã lấy được thứ mà y cần. Mặc dù đã chết nhiều tinh anh của Tử Vân Điện như vậy, nhưng y không hề quan tâm. Bởi vì việc truyền thừa của Tử Vân Điện không quan trọng với y. Chỉ là y không ngờ, vừa mới trở về đã gặp phải một chuyện vượt quá phạm vi khống chế của y. Mạng của y cũng sắp mất. Lý Cầu Đạo sao có thể cam lòng.

Nghĩ tới đây, Lý Cầu Đạo liền bình tĩnh lại. Việc trước mắt là bảo vệ cái mạng đã rồi nói sau. Y không muốn việc tu luyện mấy nghìn năm lại bị hủy hoại trong chốc lát. Tiên Giới đang ở trước mặt, y thực sự không cam lòng.

- Cậu có hứng thú hay không, chờ tôi nói đã rồi cậu quyết định. Tôi đoán chắc cậu không xa lạ gì với khái niệm Tiểu Thế Giới...

Lý Cầu Đạo nói tới đây, dừng một lát, nhìn sắc mặt của Lâm Vân.

Lâm Vân giật mình. Hắn biết một ít về Tiểu Thế Giới. Hỗn Độn Sơn Hà Đồ có thể coi như là một Tiểu Thế Giới, nhưng không phải là một thế giới đầy đủ. Mà chỉ là một pháp bảo không gian mà thôi. Tinh Thần Châu của hắn cũng như vậy, còn không bằng Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Tuy nhiên, khuôn mặt của Lâm Vân vẫn không tỏ vẻ gì cả, cũng không ngắt lời của Lý Cầu Đạo.

Trong lòng Lý Cầu Đạo âm thầm run sợ. Y phát hiện mình đã xem thường người Lâm Vân này. Bởi vì khí nhắc tới Tiểu Thế Giới, phần lớn mọi người đều biểu lộ vui mừng. Nhưng thần sắc của Lâm Vân không thay đổi chút nào. Dù biết người này làm người trầm ổn, không quan tâm hơn thua.

Hơn nữa lúc hắn giết Lý Dương, không hề có chút do dự nào. Nếu là vì hắn nhìn ra Lý Dương là người có sức chiến đấu đầy đủ nhất trong ba người nên mới giết ông ta, thì người này thật là đáng sợ. Là một đối thủ rất khó đối phó.

- Tôi tin rằng tất cả các tu sĩ đều sẽ trả giá hết thảy để tìm được một Tiểu Thế Giới. Nhưng thứ tôi nói không phải là một Tiểu Thế Giới, cũng không phải là Đại Thế Giới, mà là một thế giới hỗn độn. Một khi tìm được thứ đó, chính là có được một thế giới hỗn độn. Trong thế giới đó, người chính là chúa tể.

Lý Cầu Đạo lại dừng lời, nhìn sắc mặt của Lâm Vân.

Lâm Vân rốt cuộc đã biến sắc. Hắn đã từng nghe nói qua về thế giới hỗn độn. Có thể nói, hiện tại tất cả hành tinh và thiên hà đều do một thế giới hỗn độn tạo thành. Tuy nhiên, thế giới này đã được thành hình từ muôn đời trước. Lâm Vân có thể khẳng định, thế giới này không có chúa tể. Mà theo lời của Lý Cầu Đạo, vẫn còn một thế giới hỗn độn có thể bị khống chế. Điều này một khi bị tiết lộ ra ngoài, cả thế giới Tu Chân và Tiên Giới đều điên cuồng.

- Người làm sao biết? Nếu người muốn dựa vào nói dối để bảo vệ tính mạng, thì người đã tìm nhầm đối tượng rồi. Bởi vì người sẽ như người bên cạnh mà thôi.

Lâm Vân phóng một thương, giết chết Thường Giác.

Như biết Lâm Vân sẽ giết Thường Giác, nên Lý Cầu Đạo không tỏ vẻ gì cả, một bộ bo bo giữ mình.

Mà Lâm Vân nhìn thấy vậy, trong lòng cảm thấy có chút không ổn. Bộ dáng hiện tại của người này khác quá xa so với lúc hắn giết Lý Dương.

Lâm Vân đoán chừng y là một tên che dấu sâu nhất của Tử Vân Điện. Vừa nãy lúc mình giết Lý Dương, nói không chừng trong lòng y âm thầm cao hứng, chứ không phải là thất vọng hay phẫn nộ. Lần đầu tiên Lâm Vân có cảm giác sợ hãi một người, thậm chí chỉ muốn một thương giết chết y.

Lâm Vân lại nghĩ tới một điều, tâm tư của Lý Cầu Đạo đã sâu như vậy, vì sao y lại bị thương nặng nhất? Khí tức trong người y rất là yếu.

Điều này hoàn toàn không hợp lý. Còn nữa, tâm tư của Điện Chủ Lý Dương không bằng Lý Cầu Đạo. Nhưng vì sao Lý Cầu Đạo chỉ làm Nhị Điện Chủ? Chứng tỏ tên này có mưu đồ gì khác. Nói chính xác hơn, lúc Lý Dương bị giết, biểu hiện của Lý Cầu Đạo chỉ là giả vờ.

Có lẽ trong lòng y đã ước gì Lý Dương chết sớm một chút.

Đã có lòng hoài nghi với Lý Cầu Đạo. Lâm Vân vô ý thức tạo Tinh Mang bảo hộ. Rồi không chút do dự sử dụng Tinh Dời. Một cảm giác phi thường nguy hiểm xuất hiện trong đầu.

- Oành....

Một tiếng nổ cực lớn vang lên. Bốn đao khí màu đen đồng thời bao vây vị trí mà Lâm Vân vừa đứng, rồi chém xuống.

Lâm Vân còn chưa từng gặp qua một vụ nổ khủng bố như vậy. Lúc hắn bị đánh lén ở Ủy tinh, uy lực cũng kém hơn cái này rất nhiều. Cái đó rốt cuộc là cái gì mà lực sát thương kinh khủng như vậy? Ngay cả tinh thần của hắn cũng bị ảnh hưởng.

- Rắc, rắc...

Tinh Mang bảo hộ của Lâm Vân dần dần vỡ vụn.

Nhưng nhờ Tinh Dời, hắn đã cách vị trí vừa nãy vài trăm mét. Cho dù như vậy, vòng bảo hộ của hắn vẫn bị phá nát. Đúng là nghìn cân treo sợi tóc.

Lâm Vân âm thầm đổ mồ hôi. Thủ đoạn của Lý Cầu Đạo thật là lợi hại. Có thể tưởng tượng, nếu Lâm Vân vẫn còn đứng ở vị trí đó, thì thế giới này đã không còn hắn nữa rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 465: Thế Giới Hỗn Độn

L

âm Vân không biết Lý Cầu Đạo làm cách nào sử dụng được chiêu thức đó. Rõ ràng một chút ba động của linh lực cũng không cảm thấy.

Lại tồn tại chiêu thức ám sát kinh khủng như vậy. Lâm Vân khẳng định chiêu này không phải chuẩn bị từ sớm. Bởi vì Lý Cầu Đạo chắc chắn không biết mình xuất hiện ở Tử Vân Điện.

Bất chấp Lâm Vân đã kịp thời Tinh Dời, nhưng vòng bảo hộ Tinh Mang của hắn vẫn bị phá nát. Nhị Điện Chủ của Tử Vân Điện quả nhiên không đơn giản.

Lâm Vân không đợi tiếng nổ mạnh dừng lại đã phóng ra Phệ Hồn Thương, không chút do dự đánh về phía Lý Cầu Đạo. Vô luận là bí mật kinh thiên gì, nhưng cái mạng còn quan trọng hơn. Thế giới hỗn độn là thứ tốt, nhưng nếu không có mạng để cầm, thì cũng vô dụng.

Phệ Hồn Thương mang theo sát ý, tạo thành một tia sáng màu tím nhàn nhạt. Lý Cầu Đạo chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, quần áo của y đã bị nghiền nát, tỏa ra những làn khói xanh.

Từ sâu trong linh hồn, Lý Cầu Đạo biết mình nhất định phải chết ở một thương này.

Y không biết tên tu sĩ kia làm sao tránh được một chiêu kích sát của mình. Phải biết rằng, một chiêu này y chuẩn bị dùng để đối phó với Lý Dương. Mà tên kia rõ ràng còn chưa tới Đại Thừa Kỳ, vẫn có thể tránh được. Thật là quỷ dị.

Lý Cầu Đạo chưa từng thấy một thương nào làm rung động tới tận linh hồn như vậy. Khó trách Lý Dương cũng không thể ngăn cản dù chỉ một thương.

Mà hiện tại y cũng không hơn Lý Dương là mấy. Cho dù y có lành lặn, thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng hóa giải mà thôi. Sau đó lợi dụng thương thế đã hết, phản kích lại. Nhưng bây giờ y không có cơ hội nào cả.

- Đừng, tôi sẽ nói bí mật đó cho cậu...

Lý Cầu Đạo vừa nói tới đây, đồng tử của y đã co rút. Y mang theo sự sợ hãi và hối hận mà chết đi.

Cho tới bây giờ, Lâm Vân chưa từng buông tha cho những kẻ có thể uy hiếp tính mạng của mình. Huống chi kẻ có tâm kế sâu như Lý Cầu Đạo. Cho dù Lý Cầu Đạo vẫn còn bí mật, nhưng Lâm Vân không muốn biết. Điều đó chẳng có liên quan gì tới hãn cả.

Tuy nhiên, vẫn phải sưu hồn, xem có lục lợi được thông tin gì không.

Lâm Vân quát lên một tiếng, vung tay bắt lấy Nguyên Hồn nhàn nhạt sắp tiêu tán. Tuy nhiên, đây là Nguyên Hồn của một tu sĩ Đại Thừa, cho nên trong lúc nhất thời Lâm Vân không thu được nhiều thông tin.

Điều này cũng liên quan tới khả năng sưu hồn thấp của Lâm Vân. Hãn chỉ biết có một viên ngọc và một cái đỉnh âm dương. Còn cả việc Lý Cầu Đạo rất khao khát đi tới Giản gia ở thành Thác Mã. Hình như y muốn tìm vật gì đó. Các thông tin còn lại thì không thấy gì cả.

Mặc dù biết mấy thứ đó rất có thể liên quan tới thế giới hỗn độn mà Lý Cầu Đạo nói. Nhưng Lâm Vân lại không biết chúng liên lạc với nhau kiểu gì.

Lâm Vân tiện tay kiểm tra giới chỉ của Lý Cầu Đạo. Bên trong ngoại trừ vô số đan dược và linh thảo ra, còn có vài pháp bảo. Những thứ này dù rất trân quý, nhưng đối với Lâm Vân mà nói, có cũng được, không có cũng không

sao. Tài sản của hắn đã quá nhiều rồi. Tuy nhiên, hai cái hộp làm cho Lâm Vân chú ý.

Mở cái hộp thứ nhất ra, bên trong là một cái mai rùa. Mà điều khiến Lâm Vân ngạc nhiên, đó là chữ viết trên đó là chữ Thượng Cổ của Hoa Quốc. Lễ nào thứ này lưu lạc từ Địa Cầu? Hay là chữ Thượng Cổ đến từ một nơi khác?

Lâm Vân âm thầm may mắn mình đã giết Lý Cầu Đạo. Trên mai rùa có ghi lại cách hình thành thế giới hỗn độn. Để hình thành nên thế giới hỗn độn, không thể thiếu ba thứ. Thứ nhất chính là Tinh Thần Châu. Thứ hai là hai đỉnh âm dương. Thứ ba là nguyên tố Ngũ Hành.

Những thứ khác thì Lâm Vân không biết, nhưng hắn có một viên Tinh Thần Châu. Không biết có phải là viên Tinh Thần Châu mà đề cập trên mai rùa không? Nếu là đúng, thì cũng thật trùng hợp. Có thể nói, vật liệu chủ thể tạo thành thế giới hỗn độn đã nằm trong tay hắn.

Lâm Vân lấy Tinh Thần Châu ra, nhìn một lúc lâu, nhưng không nhìn ra cái gì cả. Viên ngọc mà Lý Cầu Đạo nói, hắn là viên ngọc này. Tinh Thần Châu đã ở trên tay mình, cho dù Lý Cầu Đạo có tìm khắp nơi cũng không tìm được.

Nói như vậy, chẳng phải y mãi mãi không tìm được thế giới hỗn độn sao? Như thế thì có gì là bí mật kinh thiên? Loại bí mật này vô pháp mà thực hiện được. Không đúng, một người cẩn thận như Lý Cầu Đạo đã chắc chắn như vậy, chứng tỏ y đã biết tung tích của Tinh Thần Châu. Điều này khiến cho Lâm Vân khó hiểu. Trước kia hắn chưa từng tới Hạo Nguyên Tinh, vì sao Lý Cầu Đạo năm chắc là tìm được hắn, rồi từ đó tìm được Tinh Thần Châu?

Lâm Vân thu hồi Tinh Thần Châu, vuốt vuốt cái mai rùa, trong lòng rất nghi hoặc. Sự tin tưởng của Lý Cầu Đạo từ đâu mà tới? Bỗng nhiên Lâm Vân

cảm thấy có sự ba động yếu ớt từ cái mai rùa. Lâm Vân hơi sửng sốt, thần thức của hắn rõ ràng cảm thấy sự ba động đang hướng về tinh giới trữ vật của hắn.

Lâm Vân lần theo hướng ba động, thì tìm tới cái đỉnh lớn tìm được trong Tử Vân Điện. Hắn khẽ vươn ra, cái đỉnh liền xuất hiện trên bàn tay. Lâm Vân nhìn cái đỉnh, không thấy có biến hóa gì cả. Nhưng cái đỉnh lại khiến mai rùa biến hóa.

Cẩn thận nhìn cái đỉnh, quả nhiên ở đáy đỉnh có một chữ Dương, viết bằng chữ Thượng Cổ. Chẳng lẽ đây chính là Dương đỉnh kia? Nếu đúng là Dương đỉnh, thì có thể giải thích vì sao Lý Cầu Đạo có lòng tin như vậy. Thì ra cái mai rùa này có thể chỉ dẫn nơi cất giấu những bảo vật hình thành thế giới hỗn độn.

Nhưng Dương đỉnh ở trong kho hàng của Tử Vân Điện rồi, vì sao Lý Cầu Đạo không chiếm lấy? Có lẽ Lý Cầu Đạo căn bản không để Lý Dương vào mắt. Cái Dương đỉnh này, y muốn lấy khi nào thì lấy. Thậm chí cả vị trí Đại Điện Chủ, y nếu muốn cũng có thể. Vừa nghĩ tới đó, Lâm Vân liền minh bạch tất cả.

Như vậy, ở chỗ Giản gia kia lẽ nào cũng có một bảo bối khác? Trong lúc nhất thời Lâm Vân không nghĩ ra. Đành phải cất cái đỉnh đi, mở ra chiếc hộp thứ hai.

Một khí tức cường đại mang thuộc tính Thổ tràn ra ngoài. Rõ ràng còn có khí tức thể lương, giống với khí tức của cái đỉnh kia. Lâm Vân đang cả kinh, thì lại thấy cái mai rùa bỗng nhiên nhúc nhích.

Quả nhiên thứ này có quan hệ với thế giới hỗn độn. Lẽ nào đây chính là nguyên tố Thổ trong năm nguyên tố? Nhưng ở bên trong chỉ có một viên ngọc có màu nâu của đất. Tuy nhiên, nếu nó khiến mai rùa rung động, thì

chứng tỏ nó chính là nguyên tố Thổ. Lâm Vân mừng rỡ, vội vàng đóng cái hộp lại.

Không ngờ mình lại may mắn như vậy. Thoáng cái đã tìm được hai thứ. Một là Dương đỉnh, hai là viên ngọc mang thuộc tính Thổ. Nếu ở Giản gia kia cũng có bảo vật thứ ba, thì việc tạo thành thế giới hỗn độn không phải là không có khả năng.

Một khi tạo ra thế giới đó, thì sẽ tuyệt vời như thế nào? Trong lòng Lâm Vân có chút không chờ đợi được. Có mai rùa này rồi, thu thập các thứ không phải là một điều bất khả thi nữa rồi. Khó trách tên Lý Cầu Đạo tự tin như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 466: Bốn Thầy Trò

L

ý Cầu Đạo đã là tu sĩ Đại Thừa, với thời y sống lâu như vậy, việc hẩn thu thập đủ bảo vật, không phải là không có khả năng.

Tinh Thần Châu đã bị Lâm Vân luyện hóa một phần, nhưng chưa phải là luyện hóa hoàn toàn. Tuy không biết Tinh Thần Châu có quan hệ gì với thế giới hỗn độn hay không, nhưng Lâm Vân vẫn bỏ toàn bộ mọi thứ vào trong Sơn Hà Đồ. Mặc kệ có quan hệ hay không, bỏ vào trong đó còn an toàn hơn giới chỉ rất nhiều. Hiện tại Sơn Hà Đồ đang bám vào trong Tử Phủ của hẩn, giới chỉ thì được đeo ở ngón tay.

Lần thu hoạch này thật không nhỏ. Chẳng những diệt Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện, hơn nữa còn lấy được bí mật của thế giới hỗn độn. Trong lòng Lâm Vân rất vui mừng. Xem ra đã đến lúc đi tìm mấy người Vũ Đình rồi. Hiện tại Tử Vân Điện đã bị diệt, chắc mấy người Vũ Đình cũng không có nguy hiểm gì. Cho dù tìm không thấy cũng không sao.

Lâm Vân lóe lên một cái, liền ly khai Tử Vân Điện, lần nữa trở về Hóa Linh Điện. Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Lâm Vân, hai tu sĩ Đại Thừa Kỳ vừa trở về của Hóa Linh Điện đã bị sát trận Thiên Cương giết chết. Chỉ để lại hai chiếc giới chỉ ở bên cạnh mà thôi.

Thu hai cái giới chỉ và sát trận, Lâm Vân không có ý dừng lại, lập tức rời khỏi vùng đất thị phi này.

Một loạt tin tức kinh thiên động địa truyền khắp Hạt Nguyên Tinh. Tử Vân Điện, một trong sáu đại môn phái của Hạt Nguyên Tinh đã bị diệt môn. Nghe nói hung thủ là một tu sĩ vô danh tên là Lâm Vân. Nguyên nhân thì là do Tử Vân Điện đã phá hủy hành tinh của hẩn, còn muốn đuổi giết thân nhân của hẩn nữa. Vô số người trầm trồ khen ngợi với tính cách không sợ

cường quyền của Lâm Vân. Đó là một nam nhân có đảm lượng. Về sau lại có tin tức Hóa Linh Điện bị diệt môn. Nghe nói hung thủ cũng tên là Lâm Vân. Nguyên nhân là do Hóa Linh Điện đã giết một người phạm có thân phận thấp kém mà Lâm Vân mới quen biết. Vô số người khinh bỉ tính cách có thù tất báo này của Lâm Vân. Một chuyện nhỏ như vậy đã giết cả môn phái rồi, đúng là Ma Tu, Dao Phủ, Đại Ma Đầu.

Sáu đại môn phái và hơn mười môn phái tầm trung phái người đi tới Ủy tinh tìm bảo vật. Nhưng sau khi tìm được động phủ Thượng Cổ, đã xảy ra một trường chém giết thảm thiết. Kết quả là chỉ có một bộ phận người trở về. Hầu hết là những tu sĩ có tu vị Hợp Thể điên phong trở lên. Nghe nói, cho dù là Tịch Mịch Cốc cũng tổn thất thảm trọng. So với việc này, tin tức thành chủ của thành Bành Cách bị giết chết, hoàn toàn là việc nhỏ, không đáng nhắc tới.

Lâm Vân đi tới đâu cũng nghe thấy đủ loại đồn đại. Nhưng hắn chỉ cười mặc kệ. Hắn chưa vội đi tới thành Quang Bình. Hiện tại hắn muốn đi tìm Vũ Đình và Mông Văn, rồi dẫn hai người cùng Thanh Thanh trở về Địa Cầu. Hắn rất nhớ mấy người Vũ Tích.

- Sư phụ, hình như con nghe thấy người ta nhắc tới Lâm Vân nào đó. Anh rể của con cũng tên là Lâm Vân. Chúng ta thử vào quán ăn kia hỏi thử xem?

Có bốn tu sĩ cúi đầu đi trên đường cái của thành Thác Mã. Nói chuyện là một nữ tu nhỏ tuổi nhất.

- Ài, Vũ Đình sư muội lại nhắc tới người anh rể Lâm Vân kia làm gì? Huynh thật không biết nói gì cho phải. Hiện tại chúng ta cần là an phận, đừng rêu rao khắp nơi. Cho nên, nếu không cần thiết thì đừng tới những nơi đông người làm gì. Mặc dù đây chỉ là thành thị của người phạm, nhưng vẫn nên cẩn thận.

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu nói.

Đối với vị sư muội này, y đã không có lời nào để nói rồi. Một hành tinh xa xôi như Hạt Nguyên Tinh, một người luyện cổ võ bình thường sao có thể tới được? Cô nàng này thật hết thuốc chữa rồi. Không biết người anh rể kia rót cho cô nàng thuốc mê gì, vậy mà sùng bái hãn như vậy. Nếu như tên Lâm Vân kia ở đây, y liền một kiếm giết chết hãn. Miễn cho suốt ngày cô nàng lải nhải bên tai.

- Vũ Đình, Hoa Thường, đừng tranh luận to tiếng như vậy, khiến người chú ý. Đề nghị của Vũ Đình tuy không ổn lắm, nhưng tới quán ăn, ăn một bữa cũng không sao. Chúng ta cứ cư xử như bình thường là được. Nếu miễn cưỡng thì lại khiến người ta hoài nghi.

Mỹ phụ trung niên bất đắc dĩ nói, khuôn mặt luôn mang theo vẻ u sầu.

Lúc Diệp Tiểu Diệp và Diệp Thành thất lạc, trong lòng bà ta luôn lo lắng không yên. Diệp Tiểu Diệp chỉ có tu vị Kết Đan sơ kỳ. Mà Diệp Thành chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ.

- Sư phụ, người đừng quá lo lắng. Diệp sư tỷ và Thành sư đệ chắc không xảy ra việc gì đâu. Nói không chừng bọn họ đã trốn tới một nơi an toàn rồi.

Mông Văn biết sư phụ của mình lo lắng cái gì, liền lên tiếng an ủi.

Mỹ phụ trung niên không trả lời mà dẫn mấy người đệ tử tới một quán ăn khá vắng vẻ.

Mấy người an vị chỗ ngồi, Mỹ phụ trung niên mới thở dài nói:

- Hoa Thường, trong ba người, con là người có tu vị cao nhất. Có lẽ cừu hận của sư môn về sau đều giao hết cho con...

Mỹ phụ trung niên còn chưa nói hết, Hoa Thường đã đứng lên vỗ tay nói:

- Sư nương yên tâm, con nhất định sẽ báo thù cho sư môn. Bao gồm Liệt Dương Môn, Âm Ma Tông và Tử Vân Điện nữa. Con sẽ không bỏ qua cho tên nào.

Mỹ phụ trung niên chỉ khoát tay thở dài. Trong lòng bà ta hiểu rằng, người đệ tử của chông mình này, dù tư chất rất vĩ đại, nhưng hay xem thường người khác, tính cách cũng rất kiêu ngạo. Không chỉ nói diệt Tử Vân Điện, cho dù là một trưởng lão của Tử Vân Điện, y có tu luyện cả đời cũng không đánh được, nói chi tới việc báo thù. Bà ta biết rằng thù này đã vĩnh viễn không thể báo.

Vũ Đình lạnh lùng nhìn thoáng qua Hoa Thường, trong lòng âm thầm khó chịu với vẻ kiêu ngạo của y. Mông Văn cũng thấy Hoa Thường nói quá, nhưng không nói gì thêm. Y kiêu ngạo bởi vì y có thực lực.

- Muốn báo thù phải dựa theo khả năng của mình như thế nào. Một khi vượt quá năng lực, thì nên bảo toàn tính mạng quan trọng hơn. Ta không hy vọng đệ tử của Song Tử Tông vì báo thù, mà hy sinh bản thân. Chẳng qua nếu như có thể, thì nên tập trung tìm Tôn Cương và Như Hương. Hai người này chính là cừu nhân lớn nhất của Song Tử Tông.

- Còn một chuyện, công phu của Song Tử Tông từ trước tới nay đều là nam nữ song tu, càng tu luyện càng lợi hại. Con cũng không còn nhỏ. Ta vốn tính toán cho Tiểu Điệp và con kết thành đạo侶 song tu. Nhưng hiện tại sinh tử của Tiểu Điệp không biết, chỉ còn ba người các con. Chuyện này cần phải đôi bên tự nguyện. Bất kể như thế nào, chỉ cần các con tự nguyện, ta đều giúp các con làm chủ.

Mỹ phụ trung niên nói xong, nhìn ba người.

Bà ta biết Mông Văn có hảo cảm với Hoa Thường. Nhưng Hoa Thường lại hướng về Vũ Đình hơn. Điều này còn không phải là chủ yếu. Chủ yếu là Vũ

Đình không thích Hoa Thường. Cho nên việc này vẫn nên do bọn nhỏ làm chủ.

Vũ Đình thấy Hoa Thường nhìn mình, lập tức trợn mắt lên, đứng dậy nói:

- Đừng nhìn tôi. Tôi biết tâm tư xấu xa của anh, cho nên thu hồi nó lại đi. Trong lòng tôi đã có người khác. Nhưng người đó không phải là anh. Hừ.

Sắc mặt của Hoa Thường lập tức trở nên khó coi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 467: Chị Không Hiểu

V

ũ Đình, huynh biết muội cả ngày chỉ nhớ thương người anh rể kia của muội. Không nói muội chưa chắc gặp được người anh rể phàm nhân kia. Cho dù muội có gặp lại, lẽ nào muội muốn cùng chị ruột cùng gả cho anh rể của muội sao?

Hàn Vũ Đình nghe Hoa Thường nói vậy, quay đầu nói:

- Tôi muốn như vậy đó. Liên quan tới anh à? Tôi thích anh rể của tôi không được sao?

- Muội...

Hoa Thường bị những lời này của Vũ Đình, làm cho tức giận khó nhin.

Nhưng ngay lập tức y liền khôi phục bình thường. Trước thu Mông Văn vào tay đã. Cô nàng Vũ Đình tuy khó chơi, nhưng có thể đợi cơ hội về sau. Sự phụ dâu có thể đi theo bên họ cả đời được.

- Không phải Mông Văn sư tỷ rất sùng bái anh đó sao? Muốn tìm đạo lữ song tu thì tìm chị ấy là được, lôi kéo tôi vào làm gì? À, tôi đã quên nói với anh một chuyện. Trước kia Mông Văn sư tỷ đã từng giúp anh rể tôi làm việc, cũng rất có tình cảm với anh rể tôi. Hoa Thường sư huynh sẽ không tức giận tới thổ huyết chứ?

Hàn Vũ Đình nói xong, lạnh lùng nhìn thoáng qua Mông Văn và Hoa Thường.

Hoa Thường còn chưa nói gì, Mông Văn bỗng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt:

- Vũ Đình, sao em có thể nói như vậy. Chị chỉ thấy Hoa sư huynh làn người không sai. Từ khi nào chị đã nói sẽ trở thành đạo lữ song tu với huynh ấy. Em...

Mỹ phụ trung niên trừng mắt nhìn Hàn Vũ Đình một cái:

- Vũ Đình, thương thế của Mông Văn còn chưa lành, lần sau đừng nói như vậy nữa.

Mông Văn lau vết máu ở khóe miệng, bình tĩnh nói:

- Vũ Đình, theo khách quan mà nói, có lẽ cả đời này chúng ta sẽ không gặp lại Lâm đại ca rồi. Trong lòng em không nghĩ nư vậy sao? Em cũng phải hiểu Lâm đại ca là ai chứ? Trên Địa Cầu có thể tồn tại người Tu Chân được sao? Em đã thấy qua một ai chưa?

- Mà cho dù trên Địa Cầu có người Tu Chân, liệu có ai có thể tu luyện tới Kết Đan và Nguyên Anh không? Có tu luyện tới mức ấy, muốn rời khỏi Địa Cầu vẫn là rất khó. Huống chi truyền tống trận kia đã không còn. Cho dù Lâm đại ca có thể sống tới một trăm tuổi. Nhưng qua một trăm tuổi rồi thì thế nào? Em có từng nghĩ tới không?

- Dù chị biết Lâm đại ca có thể là người Tu Chân. Nhưng ngay cả một viên linh thạch, Lâm đại ca cũng phải vất vả tìm kiếm. Chứ nói gì tới các tài nguyên khác. Vậy thì sao có thể so sánh với chúng ta được?

Mông Văn nhớ tới lúc trước Lâm Vân cướp đoạt đá Bạch Hà. Hiện tại nàng mới biết đó là linh thạch, là một viên linh thạch hạ phẩm. Lâm đại ca kiếm một viên như vậy đã vất vả rồi, có thể tưởng tượng, việc tu luyện của hắn không dễ dàng gì.

Mà tư chất của nàng rất không kém. Đan dược, linh thạch càng không thiếu. Còn có cả danh sư chỉ điểm. Những thứ này, chắc Lâm đại ca nghĩ cũng không dám nghĩ. Nàng tu luyện vài năm ở đây đã là Trúc Cơ rồi.

Đôi mắt của Vũ Đình đã đỏ bừng, nhưng vẫn bình tĩnh nói với Mông Văn:

- Mông Văn sư tỷ, chị có biết cái gì là yêu hay không? Chị không hiểu. Em biết lúc trước chị có yêu anh rể của em, thậm chí còn biết anh rể đã từng hứa hẹn với chị. Lúc em biết chuyện này, em đã rất hâm mộ chị.

- Nhưng hiện tại, em đã biết chị không yêu anh rể. Đó chỉ là một loại tình cảm báo đáp, mang theo sùng bái mà thôi. Sau khi chị mất tích, chị có biết anh rể lo lắng như thế nào không? Tư chất của chị tốt như vậy, có thể tu tiên, nhưng chị có biết tại sao không? Chị có biết vì sao sư phụ muốn thu chị là đồ đệ hay không? Chị không biết, những điều này chị đều không biết. Bởi vì chị không hiểu cái gì là tình yêu.

- Lúc trước em cũng không hiểu chuyện. Em luôn không rõ vì sao chị em lại yêu anh rể như vậy. Thậm chí em còn khiến cho anh rể và tỷ tỷ phải ly hôn. Em luôn mong muốn tỷ tỷ có một người chồng tốt. Nhưng đó là vì em không hiểu anh rể. Kết quả là thiếu chút nữa hại chết tỷ tỷ. Về sau em mới hiểu vì sao tỷ tỷ lại yêu anh rể như vậy.

- Lúc trước ở rừng rậm Amazon, khi nhìn thấy anh rể rơi xuống ao đầm, em chỉ muốn xuống đó chết chung với anh rể. Bởi vì em yêu anh rể. Những điều này, chị sao có thể hiểu được, vì chị có biết tình yêu là cái gì đâu. Em vốn không hiểu, nhưng anh rể đã dạy em. Em tin rằng anh rể nhất định sẽ tới cứu em. Cho dù anh ấy không tới kịp, em vẫn tin anh rể sẽ tới. Có lẽ là hiện tại, có lẽ vĩnh viễn.

Hàn Vũ Đình nói xong, nước mắt đã rơi lã chã. Nàng khóc không phải vì Lâm Vân không thể tới cứu nàng, mà là vì không được gặp lại anh ấy mà thôi. Nàng chẳng muốn quan tâm tới Mông Văn nữa. Nàng thấy Mông Văn là người quá coi trọng hiện thực. Chị ấy không hiểu cái gì là tình yêu. Anh rể tới cứu nàng hay không, không phải là điều quan trọng. Nhưng ở sâu

trong nội tâm của Vũ Đình, nàng cho rằng anh rể nhất định sẽ tới. Đây chẳng qua là một tia ký thác mà thôi.

Mông Văn đã ngây dại, hồi lâu không nói lên lời. Nàng hiểu ý của Vũ Đình. Vũ Đình yêu Lâm Vân. Mặc dù cô bé luôn miệng nói đợi anh rể tới, nhưng trong lòng cô bé cũng giống như mình, biết Lâm Vân không thể nào tới được. Đây là một loại ký thác tình cảm, chính xác hơn là sự tưởng niệm.

Mà nàng thì căn bản đã quên mất Lâm Vân. Nàng chỉ nghĩ tới thực tế mà thôi. Nghĩ tới Lâm Vân làm sao có thể tới được đây. Tình yêu nàng dành cho Lâm Vân kém Vũ Đình quá xa. Đúng như lời của Vũ Đình nói, tình yêu của nàng chỉ là một loại báo đáp và sự phụ thuộc vào một cường giả.

Thứ tình yêu trộn lẫn thứ khác vào, sao có thể gọi là tình yêu?

Vì sao lúc trước Lâm Vân phải đáp ứng mình? Mông Văn biết dung mạo của nàng căn bản kém Nhược Sương và Tĩnh Như. Nhưng vì sao nàng lại là người đầu tiên mà Lâm Vân đáp ứng? Có lẽ lúc đó Lâm Vân chỉ muốn cho nàng một hy vọng sống mà thôi.

Lúc trước Lâm Vân rõ ràng có thể có được thân thể của nàng. Nhưng hãn căn bản không làm vậy. Dù ngoài miệng hãn nói những điều vô cùng xấu, nhưng trong lòng hãn lại khác biệt. Mông Văn nghĩ tới Hoa Thường sư huynh. Một tu sĩ lịch sự, tu vị lại cao, nhưng y rốt cuộc khác Lâm Vân ở chỗ nào? Lẽ nào chỉ vì tu vị của Hoa Thường sư huynh cao hơn Lâm Vân sao?

Còn có, vì sao Vũ Đình lại nói tư chất của mình có quan hệ với Lâm Vân? Chuyện này nàng chưa từng nghe Vũ Đình nói qua. Nếu có thể, nàng nguyện ý giao toàn bộ công pháp của mình cho Lâm Vân, để đền bù tổn thất do mình đã thay đổi tâm ý với hãn.

Thấy Mông Văn nghe xong lời của Vũ Đình, sắc mặt biến thành trắng bệch, Hoa Thường có chút nôn nóng, vội vàng nói:

- Sư phụ, con nguyện ý cùng Mông Văn kết là đạo lữ.

Sắc mặt của Mông Văn càng thêm trắng nhợt. Mỹ phụ trung niên thấy vậy, liền hỏi:

- Mông Văn, ý của con thế nào? Nếu con đồng ý, thì ta lập tức làm chủ cho các con.

Đôi mắt của Mông Văn trở nên đỏ, nàng bỗng nhiên đứng lên nói:

- Sư phụ, hiện tại còn không còn tâm tư nghĩ tới chuyện này. Con...

Mỹ phụ trung niên nhìn Vũ Đình đầy vẻ trách cứ. Nhưng cũng không bàn tiếp nữa

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 468: Nhân Tâm Hiểm Ác

K

hông ngờ Tử Vân Điện lại bị tiêu diệt. Người tên Lâm Vân kia cũng thật quá độc ác. Nhưng ta yêu mến.

Ở một góc quán ăn, có hai Thấm Uyên sĩ vừa uống rượu vừa nói chuyện. Mặc dù bọn họ nói nhỏ, nhưng mấy người Vũ Đình vẫn nghe thấy.

- Nhỏ giọng một chút, nếu bị người khác nghe thấy thì xong đời...

- Nghe thấy thì sao? Tử Vân Điện đã bị diệt, bị nghe thấy thì thế nào.

Sắc mặt của Vũ Đình trở nên rất kỳ quái. Không chút do dự đứng lên.

- Vũ Đình, con muốn làm gì?

Lam Tranh vội vàng ngăn cản lại.

- Sư phụ, người Lâm Vân mà bọn họ vừa nhắc tới nhất định chính là anh rể của con. Con muốn tới đó hỏi một chút.

Hàn Vũ Đình nhìn chăm chú hai tu sĩ cấp thấp đang uống rượu, giọng nói đã trở nên run rẩy.

- Vũ Đình, mọi bình tĩnh một chút. Hiện tại chúng ta vẫn đang ở trong tình trạng nguy hiểm. Huống hồ, những điều bọn họ nói chắc gì đã là thật. Hơn nữa anh rể của muội cho dù là người Tu Chân. Nhưng chưa nói tới khả năng hấn tới được Hạt Nguyên Tinh. Lẽ nào hấn chỉ dùng thời gian ngăn ngui tu luyện là có bản lĩnh tiêu diệt cả Tử Vân Điện sao?

- Muội ngẫm lại mà xem. Tùy tiện một vị trưởng lão nào của Tử Vân Điện cũng có tu vị trên Hợp Thể a. Thấp nhất cũng là Luyện Hư điên phong.

Thậm chí còn có một vài tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Lẽ nào muội cho rằng anh rể của muội có thể đánh thắng được nhiều cao thủ như vậy? Mông Văn, muội mau khuyên Vũ Đình một câu. Bằng không chúng ta sẽ để lộ thân phận mất.

Mặc dù Hoa Thường rất khó chịu với những lời của Vũ Đình vừa nãy, cũng khó chịu với người anh rể của Vũ Đình. Nhưng y không thể để mọi người rơi vào tình thế nguy hiểm được.

Mông Văn bỗng nhiên run rẩy. Ở sâu trong lòng nàng bỗng nhiên cảm giác những lời của Vũ Đình là thật. Lâm Vân đã cho các nàng rất nhiều kinh hỉ. Hiện tại có thêm một kinh hỉ, cũng không phải là không thể. Cho nên Mông Văn chỉ im lặng không nói.

Mỹ phụ trung niên nhìn mấy người, thở dài, đang muốn nói chuyện, thì sắc mặt của Hoa Thường bỗng nhiên lộ vẻ kinh hỉ. Rồi y lấy một tấm bùa truyền âm ra, phóng một tia thần thức vào đó.

- Chuyện gì vậy, Hoa Thường?

Mỹ phụ trung niên nhìn Hoa Thường, hỏi.

- Sư nương, chúng ta không cần phải trốn tránh nữa rồi. Một tộc thúc của Hoa gia đã tới đây tìm con. Hiện tại chúng ta chỉ cần tới tránh trong gia tộc của con là được. Thật đúng là trùng hợp.

Hoa Thường đầy vẻ hưng phấn nói. Y tưởng rằng sư nương cũng cao hứng, nhưng y phát hiện sư nương lại nhú mày.

- Sao vậy, sư nương?

Hoa Thường hơi kinh ngạc nhìn Mỹ phụ trung niên. Chẳng lẽ sư nương không muốn có một nơi an toàn à?

- Gia tộc của con phái người tới đón con là chuyện bình thường. Nhưng ta không ngờ gia tộc của con phát triển nhanh tới vậy. Ở một nơi như Hạc Nguyên Tinh, cũng có thể lực riêng.

Mỹ phụ trung niên nói xong, cười khở một tiếng.

Từ khi nào, một phu nhân của Tông chủ tương lai của Song Tử Tông, lại luân lạc tới mức phải dựa vào một gia tộc Tu Chân nhỏ nhoi rồi? Bà ta không phải là một người ngốc. Lần tông môn bị diệt này, khiến bà ta càng cảm nhận được nhân tình đạm mạc.

Mấy người bọn họ vừa tới Hạc Nguyên Tinh đã phải đối phó với sự truy lùng của Tử Vân Điện. Hoa Thường là thiên tài của Hoa gia, không có khả năng Hoa gia không chú ý tới chuyện này. Nhưng một mực cho tới hôm nay, nghe thấy Tử Vân Điện bị diệt, Hoa gia mới đi tìm người.

Nói cho cùng, chính là bọn họ sợ Hoa Thường mang theo mấy người tới Hoa gia, khiến gia tộc bị ảnh hưởng. Thậm chí, đây chính là yêu cầu của Hoa Thường. Chính xác hơn là Hoa Thường thường xuyên liên lạc với gia tộc. Chỉ là tới hôm nay mới mời mấy người tới Hoa gia mà thôi. Lam Tranh tuyệt đối không tin, một con cháu hạch tâm như Hoa Thường, lại không biết địa chỉ của Hoa gia ở Hạc Nguyên Tinh.

Nếu lúc mấy người vừa tới, mà Hoa Thường mới mấy người tới Hoa gia, Lam Tranh sẽ cảm động vô cùng. Thậm chí không chút do dự tới đó để tạ nạn tạm thời. Nhưng hiện tại, bà ta đã nản lòng thoái chí. Liên tiếp bị đệ tử của môn phái tính toán. Bà ta đã cảm thấy rất mệt mỏi.

Buồn cười vài phút trước bà ta luôn suy nghĩ thay cho đệ tử ưu tú nhất của chồng này. Bây giờ lại biến hóa lớn như vậy.

Lam Tranh bỗng nhiên rùng mình một cái. Nếu lại bị Tử Vân Điện đuổi giết thêm vài ngày, Hoa Thường liệu có rời khỏi mấy người để trở về gia tộc hay không? Chỉ sợ điều này vẫn là đơn giản. Thậm chí liệu y có thể nói tin

tức của mấy người cho Tử Vân Điện, để lập công chuộc tội? Chuyện như vậy, rất có khả năng.

- Sư nương, người không đi à?

Sự hưng phấn trong lòng Hoa Thường liền biến mất. Y vốn tưởng rằng sư nương và hai vị sư muội khẳng định rất vui mừng mới đừng. Không ngờ lại có phản ứng như vậy.

- Mông Văn sư muội, Vũ Đình sư muội, hai người mau khuyên nhủ sư nương đi. Chúng ta tới Hoa gia tránh nạn trước, đợi mọi việc yên ổn lại thì hẵng ra.

Hoa Thường nhìn về phía Mông Văn và Vũ Đình.

Hàn Vũ Đình giống như chẳng nghe thấy. Nàng chỉ muốn đi tới hỏi thăm hai tu sĩ đang uống rượu kia mà thôi. Lời của Hoa Thường, nàng căn bản không đếm xỉa.

Mông Văn nhìn Vũ Đình, lại nhìn sư phụ. Thấy trong mắt của sư phụ lộ vẻ cô đơn, nàng giống như minh bạch điều gì đó. Liền nhẹ giọng nói với Hoa Thường:

- Hoa sư huynh, muội ở bên sư phụ, huynh đi đi.

Hoa Thường đang ngây người, thì có hai tu sĩ đi vào. Bọn họ đều có tu vị Hóa Thần. Vừa nhìn thấy Hoa Thường, khuôn mặt hai người lộ vẻ kinh hãi.

- Trần thúc, Lô Bằng thúc, cháu ở chỗ này.

Hoa Thường nhìn thấy hai người, vội vàng đứng lên.

- Hoa Thường, cuối cùng chúng ta cũng tìm được cháu. Đây là đồng môn của cháu à? Cùng đi về chứ?

Tu sĩ trung niên đi trước tùy ý nói.

- Xin chào hai vị đạo hữu. Tôi là Lam Tranh của Song Tử Tông. Đa tạ hai vị đã đi tìm kiếm Hoa Thường.

Lam Tranh đứng lên, bình tĩnh nói.

- Hoa Thường là con cháu hạch tâm của Hoa gia, chúng tôi đương nhiên không để cho cháu nó lưu lạc khắp nơi rồi. Đạo hữu Lam Tranh cũng tới Hoa gia của chúng tôi ở một thời gian chứ? Đợi cho mọi chuyện yên ổn lại, thì đạo hữu lại nghĩ biện pháp trở lại Song Tử Tông.

Tu sĩ ở đằng sau không chút khách khí nào nói. Hiện tại Song Tử Tông chính là Phương Hoàng gãy cánh.

Thấy hai người này nói chuyện mang theo vẻ bề trên, sắc mặt của Lam Tranh hơi đổi, im lặng không nói. Trong lòng bà ta đang nghĩ tới lúc Hoa gia gửi Hoa Thường tới Song Tử Tông, vẻ kính cẩn hiển rõ như thế nào. Hiện tại lại thay đổi lớn như vậy.

- Sư phụ, chúng ta đi thôi.

Mông Văn nói.

- Sư phụ, bọn họ đi rồi, con muốn đi theo hỏi bọn họ.

Vũ Đình trơ mắt nhìn hai tu sĩ uống rượu rồi đi.

- Vũ Đình, đừng vội. Nếu anh rể của con thực sự tới đây, thì có thể nghe tin tức ở chỗ khác. Đâu cần phải vội nhất thời.

Lam Tranh vuốt tóc của Vũ Đình, rồi đứng lên.

Lam Tranh nhìn sang hướng Hoa Thường, nói:

- Hoa Thường, quay về gia tộc, cố gắng tu luyện nhé. Sư nương đi trước đây.

Lam Tranh nó xong, dẫn theo hai đệ tử rời khỏi quán rượu. Không ai nhìn thấy bà ta bỏ một thẻ ngọc ở dưới bàn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 469: Lòng Người Khó Dò

S

ư nương, người muốn đi đâu? Sao người không tới Hoa gia của con?

Hoa Thường sững sờ nửa ngày, mới phản ứng tới. Vội vàng đuổi tới cửa, hỏi.

Lam Tranh thản nhiên cười, vẻ ưu sầu giữa hàng lông mày vẫn không giảm.

- Ta đi tìm Tiểu Diệp và Tiểu Thành. Con cứ chuyên tâm tu luyện đi. Có lẽ sau này ta sẽ tới đó.

Nói xong, thân hình bà ta đã biến mất ở cửa quán rượu.

Nhìn sư nương dẫn theo hai sư muội biến mất, Hoa Thường đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi bức bối. Y âm thầm hừ một tiếng:

“ Người anh rể phạm nhân kia sao có thể tới đây tìm người được? Năm mơ đi thôi. Mông Văn, Hàn Vũ Đình, các người đừng hối hận. Chờ một ngày đó, các người phải van cầu ta dẫn về nhà mà xem.”

- Sư phụ, chuyện gì vậy?

Mông Văn thấy sư phụ vội vã rời đi, liền nghi ngờ hỏi.

- Đừng hỏi nhiều, chúng ta mau mau rời đi, càng xa càng tốt.

Lam Tranh đã không còn là Mỹ phụ trung niên đẹp đẽ quý giá lúc trước. Hơn nửa năm chạy trốn, đã khiến bà ta cảm thấy nhân tâm là thứ hiểm ác nhất. Lúc bà ta vừa nhìn thấy hai vị tộc thúc của Hoa Thường kia, trong lòng bà ta xuất hiện sự nguy hiểm.

Sau nửa canh giờ, ba người đã tới một nơi cách thành Thác Mã vài nghìn dặm. Lúc này Lam Tranh mới giảm tốc độ của pháp bảo hình cối xay lại. Nhưng vẫn không ngừng đi về phía trước.

- Sư phụ, có người đuổi theo chúng ta à?

Vũ Đình cũng cảm thấy sư phụ bất thường.

- Có người đuổi theo hay không, ta không biết. Nhưng hiện tại chúng ta nghe thẻ ngọc truyền âm là biết.

Lam Tranh lấy một cái thẻ ngọc truyền âm ra, vận chuyển chân nguyên vào đó, vài thanh âm nói chuyện vang lên.

- Hoa Thường, chẳng lẽ cháu đã động tình với hai người sư muội gì đó rồi à? Cháu nên đặt gia tộc lên trên hết.

Giọng của một người trung niên truyền tới. Một người nghe ra đó là tiếng của Trần thúc của Hoa Thường.

- Hai người đó đều có tư chất cực cao. Nếu có thể gia nhập vào gia tộc của chúng ta, thì đó là một chuyện tốt.

Hoa Thường không cho là đúng nói.

- Chuyện tốt? Còn vị sư nương kia thì sao?

Tu sĩ tên Lâu Bằng hỏi.

- Chúng ta không nói thì ai biết? Không phải chú đã nói Tử Vân Điện đã bị diệt rồi sao? Huống hồ...

Hoa Thường chưa dứt lời, Lâu Bằng ngắt lời:

- Huống hồ cái gì? Cháu đừng tưởng ta không biết trong lòng cháu nghĩ gì. Chúng ta đã bảo cháu kịp thời thông báo tin tức để bắt bọn họ lại. Nhưng cháu đã làm gì? Khiến cho bọn họ chạy trốn ở biển Vô Nhai. Nếu không phải Tử Vân Điện vô duyên vô cớ bị diệt, thì cháu đã mang nạn diệt tộc tới gia tộc chúng ta rồi.

- Như lời chú nói, Tử Vân Điện chẳng phải bị diệt rồi sao, lo lắng gì nữa? Huống hồ cái thanh phi kiếm mà cháu đưa cho Mông Văn sư muội có một tia thần thức của cháu. Nếu cháu và Liệt Dương Môn thỏa thuận xong. Cháu tùy thời cũng có thể tìm được mấy người đó. Cháu làm vậy chẳng lẽ còn chưa ổn sao?

Hoa Thường bất mãn nói.

- Được rồi Lô Bằng, đừng trách cháu nó làm gì. Hoa Thường làm vậy đã không tồi rồi. Chúng ta vẫn nên trở về gia tộc rồi nói sau.

Thẻ ngọc trong tay của Lam Tranh trở nên ảm đạm, rồi đảo mắt biến thành tro bụi. Lúc này sắc mặt của Lam Tranh càng thêm tái nhợt. Khó trách lúc mấy người chạy trốn tới biển Vô Nhai nhiều ngày như vậy, Tử Vân Điện vẫn biết mà đuổi theo. Nếu không phải lúc trước mình còn một ít bùa di chuyển, thì hiện tại mấy người đã sống trong địa ngục rồi.

Mông Văn lấy một thanh phi kiếm ra, bàn tay của nàng rất run. Vị Hoa Thường sư huynh có phong độ nhẹ nhàng không ngờ lại là một kẻ âm hiểm như vậy. Ngay cả sư nương và sư muội đồng môn cũng không buông tha. Lúc trước y cho mình thanh phi kiếm thượng phẩm này, y đã nói y giữ lại cũng vô ích, bán đi lại tiếc. Không nghĩ tới, mình cũng bị tính kế trong đó.

- Đừng vội vứt đi...

Lam Tranh lên tiếng. Nếu xử lý không tốt thanh phi kiếm này, thì mấy người vĩnh viễn sẽ không có cơ hội chạy trốn.

Lam Tranh buộc thanh phi kiếm vào lưng của một con Thương Ưng. Sau đó ba người dùng tốc độ nhanh nhất bay ngược hướng với con Thương Ưng.

Lam Tranh dẫn theo Vũ Đình và Mông Văn đã phi hành được ba ngày. Bọn họ đều im lặng không nói chuyện, cũng không có chuyện gì mà nói. Ba ngày này bọn họ đã bay được mấy vạn dặm. Tin rằng Hoa gia tạm thời không tìm thấy mấy người.

- Sư phụ, chúng ta dừng ở đây à?

Vũ Đình thấy sư phụ đã thu pháp bảo lại, rồi hạ xuống một thị trấn người phàm ở biên giới, liền chủ động hỏi.

Lam Tranh chỉ cười, nhưng trong nụ cười đầy vẻ khổ não. Nhớ ngày đó, Tôn Cương, còn có Hoa Thường và Như Hương, không người nào không phải là đệ tử hạch tâm. Đều được môn phái hết sức bồi dưỡng. Cuối cùng bọn chúng lại biến thành như vậy.

- Chúng ta đi thăm dò tin tức của anh rể con xem.

Lam Tranh thở dài, mặc dù bà ta biết chuyện Tử Vân Điện bị diệt đã là chắc chắn. Nhưng bà ta cũng biết, nếu không hỏi cho ra nhẽ, thì trong lòng Vũ Đình sẽ không yên.

Đang là mùa đông, nên cả thị trấn Thủy Dương bao phủ bởi một tầng tuyết trắng.

Gió phương bắc gào thét như cắt da cắt thịt. Cho dù thị trấn này phần lớn là các thương nhân vân du bốn phương. Nhưng cũng có rất nhiều tu sĩ đi ngang qua. Thậm chí có một ít người mạo hiểm cũng tới đây.

Lúc này quán ăn Dương Giang rất náo nhiệt. Mặc dù các tu sĩ không coi trời giá rét vào đâu, nhưng cũng không ai nguyện ý đi lại trong tiết trời như vậy. Bọn họ đều đợi cho gió tuyết giảm bớt, thì mới tiếp tục hành trình.

Cho nên trong quán rượu đã chật kín. Ngay cả phòng trọ cũng hết chỗ. Ở trong này ngồi đủ loại người, thương nhân, người mạo hiểm, tu sĩ, thậm chí là quan binh.

Ba cô gái khoác áo da đi vào quán rượu, tiểu nhị nhìn thấy liền vội vàng đi lên đón chào.

Người Mỹ phụ trung niên đưa mấy viên linh thạch hạ phẩm cho tiểu nhị:

- Cho ba căn phòng tốt nhất.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy linh thạch, còn mắt liền sáng lên. Có thể dùng linh thạch làm tiền tệ, thì tuyệt đối là người giàu có. Tuy nhiên, khi nghe Mỹ phụ trung niên nói vậy, y liền sầm mi kiểm khổ, đẩy linh thạch trở về:

- Xin lỗi mấy vị khách quan, phòng trọ của bốn điểm đã kín người. Cho nên các vị chỉ có thể ở đại sảnh ngồi mà thôi.

Mỹ phụ trung niên nghe thấy vậy, liền nhìn xung quanh, lông mày hơi nhíu. Một cô gái bên cạnh nói:

- Sư phụ, nghỉ ngơi ở đây một lúc cũng được.

Mỹ phụ trung niên nhìn gió tuyết bên ngoài càng ngày càng lớn, liền gật đầu.

Tiểu nhị thấy mấy người đã đồng ý, vội vàng thu dọn một cái bàn cho ba người ngồi xuống. Người xung quanh thấy ba nữ nhân mới tới đều xinh đẹp tuyệt trần, quần áo quý giá, thì biết bọn họ không phải là người bình thường. Đều vội vàng rời ra xa.

Ba người vừa ngồi xuống, tiểu nhị rất nhanh bưng trà và điểm tâm lên. Bên ngoài mặc dù rất lạnh, nhưng bên trong đại sảnh lại khá ấm áp. Đủ biết trong quán rượu này đã bố trí một trận pháp nào đó, mới được như vậy.

Ba người này chính là thầy trò Lam Tranh.

Ba người tới khiến lữ khách trong quán rượu im lặng một lúc, đảo mắt lại bàn luận rôm rả, nói cho nhau những chuyện lý thú trong giang hồ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 470: Trong Quán Rượu

C

òn nửa năm nữa, Thiên Địa Bảng lại mở. Lần này không biết Tịch Mịch Cốc có bao nhiêu người được nằm trong một trăm người đứng đầu.

- Vị đại ca kia, Thiên Địa Bảng là cái gì?

- Ngay cả Thiên Địa Bảng mà người cũng không biết? Người là người ngoài hành tinh à?

- Xin lỗi đại ca, đây là lần đầu tiên học đồ của tôi đi ra ngoài, đã khiến mọi người chê cười.

Một người thương nhân tuổi trung niên vừa vỗ đầu người thiếu niên, vừa cười nói.

Người kia vung tay lên:

- Không sao, không biết thì ta nói cho mà biết. Thiên Địa Bảng chính là bảng xếp hạng các cao thủ mỗi năm. Thiên Bảng bao gồm những cao thủ trên cấp Luyện Hư. Địa Bảng là cao thủ phía dưới Luyện Hư. Tuy nhiên cao thủ được liệt vào Thiên Địa Bảng phần lớn là những tu sĩ Hợp Thể hoặc là tu sĩ Hóa Thần. Kém một cấp mà muốn lên bảng là điều bất khả thi.

Thiếu niên này muốn hỏi cái gì đó, nhưng người trung niên đã kéo y lại, còn trừng mắt một cái.

- Nghe nói lần đi tới Úy Tinh tìm bảo vật này, cao thủ trên Thiên Địa Bảng bị chết không ít. Xem ra Thiên Địa Bảng năm nay phải bù thêm rất nhiều.

Một tu sĩ có râu dê, vuốt vuốt mấy sợi râu, nói.

- Đúng vậy, đây chính là chuyện oanh động gần đây nhất. Tôi đang hoài nghi có phải Ủy tinh đã an bài âm mưu quỷ kế để giết hại cao thủ của Hạng Nguyên Tinh chúng ta hay không.

Một nam tử gầy gò phụ họa.

- Hải, tin tức này có gì mà oanh động. Hai đại môn phái của sáu đại môn phái bị diệt mới là tin tức oanh động.

Một phụ nữ trung niên nói, trên mặt bà ta có một vết đao, trông rất dữ tợn.

- Đúng vậy, lúc trước tôi còn chưa tin. Về sau bằng hữu của tôi truyền tin cho tôi, tôi mới biết đó là sự thật. Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện, hai môn phái khủng bố như vậy, rõ ràng bị một người tiêu diệt. Người tu sĩ này cũng thật quá nghịch thiên.

Tên nam tử gầy gò lại phụ họa.

- Khi gầy, bằng hữu của ông ở hiện trường hay sao mà nói như đinh đóng cột vậy? Đừng khoác lác nữa.

Một người quen của y lên tiếng nói.

- Vương mặt rỗ, Tôn Cận tôi là hạng người khoác lác như vậy sao? Người đó tên là Lâm Vân, vũ khí của hắn là một cây trường thương màu tím. Nghe nói cây thương đó rất khủng bố. Một thương của hắn đã có thể phá vỡ đại trận hộ sơn của Tử Vân Điện rồi. Quả nhiên là lợi hại. Nghe nói một thương của hắn đã có thương ý trong đó. Nhưng tôi cũng không biết thương ý là cái gì.

Nam tử gầy gò thấy có người không tin y, vội vàng giải thích.

- Cái gì? Một thương phá vỡ đại trận của Tử Vân Điện? Chém gió cũng không cần phải chém như thế chứ. Tìm khắp cả Hạng Nguyên Tinh này,

phòng chừng cũng không tìm thấy có người làm được điều đó. Nói cứ như hăn là thần tiên vậy.

Lại có người lên tiếng phản bác.

Tôn Cận nhất thời sững sờ, y không biết phải trả lời như thế nào. Dù sao y cũng chỉ nghe người khác nói, thật giả thì không biết.

- Y nói đúng đấy. Bởi vì lúc ấy tôi cũng ở Tử Vân Điện. Tu sĩ đó công kích cả một ngày, nhưng không gây ảnh hưởng gì tới đại trận. Nhưng trước khi phóng một thương cuối cùng, tu sĩ đó đã suy nghĩ một lúc lâu rồi nói với hai người đằng sau vài câu. Sau đó là một thương phá nát đại trận hộ sơn của Tử Vân Điện.

- Một thương này của hăn đã khiến rất nhiều người ở đó ngộ ra. Dù lúc ấy tôi ở khá xa, nhưng tôi cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng của một thương. Lúc đó có một tu sĩ Nguyên Anh điên phong, bị mắc kẹt ở Nguyên Anh Kỳ gần ngàn năm. Cũng vì ngộ ra một thương, mà lập tức đột phá tới tu sĩ Hóa Thần. Việc này tôi tận mắt nhìn thấy.

Một tu sĩ tuổi chừng năm mươi lạnh nhạt nói.

Người này phát ra khí chất của tu sĩ Kết Đan, nên không ai còn dám phản bác lời của ông ta.

- Tiền bối, trước khi vị Lâm Vân kia phá vỡ đại trận, hăn đã nói chuyện với người nào vậy, và nói cái gì?

Nữ nhân mặt theo hỏi.

- Là hai tu sĩ trẻ tuổi. Một cô gái chỉ có tu vị Kết Đan sơ kỳ, còn một thiếu niên có tu vị Trúc Cơ sơ kỳ. Lúc ấy tôi nghe người thiếu niên kia còn gọi cô gái là Điệp sư tỷ. Không biết có phải là đệ tử của tiền bối đó không.

Tu sĩ này nhìn nữ nhân mặt theo một cái, mới trả lời.

- Vậy ông có biết vì sao Lâm Vân lại diệt Tử Vân Điện không? Lẽ nào là vì cừu hận?

Một thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp nhin không được hỏi.

- Cái này thì tôi biết. Nghe nói bởi vì người của Tử Vân Điện đã phá hủy hành tinh của hắn, còn đuổi giết thân nhân của hắn nữa. Kết quả là khiến tu sĩ kia tức giận, tiêu diệt cả Tử Vân Điện.

Tôn Cận xen lời, sợ người khác không biết sự uyên bác của y vậy.

- Ài, Tử Vân Điện bá đạo tới mức diệt cả một hành tinh. Điều này thật quá...Hắn cũng đáng thương, khó trách hắn lại tức giận như vậy. Hắn lợi hại như thế, lại là người ân oán rõ ràng, nếu tôi quen biết với hắn thì tốt. Quen một người anh hùng như hắn, cho dù giảm thọ vài năm cũng đáng giá.

Thiếu nữ che miệng, sợ hãi than.

- A...

Hàn Vũ Đình nhin không được đứng lên, chẳng lẽ Địa Cầu đã bị hủy diệt rồi sao?

- Vũ Đình, đây chỉ là những lời đồn đãi, cũng chưa chắc là đúng. Em đừng lo lắng.

Mông Văn tranh thủ kéo Vũ Đình ngồi xuống.

- Nguyên nhân người đó tiêu diệt Tử Vân Điện đã rõ. Nhưng còn Hóa Linh Điện thì sao? Tôi nghe nói Hóa Linh Điện cũng do người đó tiêu diệt. Chẳng lẽ hắn sống ở hai hành tinh à?

Có người đưa ra nghi vấn.

Nam tử nói chuyện đầu tiên kia lạnh lùng cười:

- Không phải. Hóa Linh Điện bị diệt hoàn toàn là tai bay vạ gió. Một đệ tử của Hóa Linh Điện vì giết một người dẫn đường mà người kia mới quen biết, mới khiến hãn nổi giận, trực tiếp tới giết Hóa Linh Điện.

- Trời ạ, người này thật đúng là hiếu sát. Có phải là do tiêu diệt Tử Vân Điện vẫn chưa hết giận, cho nên hãn mới đánh tiếp Hóa Linh Điện không?

Nữ nhân mặt theo hỏi.

- Chắc không đến mức ấy. Nhưng người này đúng thật là giết người không cần do dự. Chẳng những Hóa Linh Điện bị diệt, mà thành chủ của thành Bành Cách cũng chịu chung số phận. Còn có quân chúa Toa Ly, đệ nhất mỹ nữ của thành Bành Cách nữa, nghe nói cũng bị hãn giết. Một mỹ nữ như vậy, hãn còn không nường tay. Em gái, em còn muốn quen biết với hãn không?

Nam tử nói xong, còn cố ý nhìn thiếu nữ kia.

- Tôi nghĩ người này ân oán rõ ràng như vậy, chứng tỏ hãn là người tốt, không có những suy nghĩ xấu xa. Quận chúa Toa Ly bị giết như vậy, là có lý do của hãn.

Thiếu nữ không sợ hãi nam tử chút nào, chủ động bênh vực cho Lâm Vân.

- Nói vậy cũng đúng. Nghe nói lúc hãn vừa tới thành Bành Cách, thì nhờ người chỉ đường tên là Hoàng Hoan kia tìm nhà trọ giúp hãn. Về sau nghe nói quận chúa Toa Ly vì một chuyện nhỏ mà giận chó đánh mèo, muốn khó xử một cô gái và một người thiếu niên. Vừa vặn hai người này là người quen của Lâm Vân.

- Lâm Vân liền đi lên chất vấn. Hoàng Hoan thấy khách hàng của mình rõ ràng đắc tội với quận chúa Toa Ly, y không biết sự lợi hại của Lâm Vân, cho nên đi lên để biện hộ. Kết quả là bị quận chúa Toa Ly giết ngay tại hiện trường. Có thể nói vị Hoàng Hoan kia cũng vì Lâm Vân mà chết. Về sau Lâm Vân giúp cậu ta báo thù, giết cả sư môn và quận chúa Toa Ly.

Một lão giả nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 471: Thành Chủ Phó Trọng

C

hương 471: Thành chủ Phó Trọng

- Thấy chưa, một người ân oán rõ ràng như vậy, sao có thể giết người bừa bãi. Anh ấy là một anh hùng mới đúng. Đáng tiếc là tôi không biết anh ấy. Vì thân nhân, mà tiêu diệt Tử Vân Điện. Vì một người dẫn đường mà tiêu diệt Hóa Linh Điện. Đây không phải là anh hùng thì là gì?

Thiếu nữ đầy vẻ si mê nói.

- Nếu lúc đó tôi cũng ở Tử Vân Điện thì tốt. Nói không chừng nhìn thấy một thương của hãn, tôi lại đột phá bình cảnh. Thật sự hâm mộ những người được chứng kiến Lâm tiền bối ra tay.

Một tu sĩ thanh niên hơn ba mươi tuổi nói, trong mắt cũng đầy vẻ sùng bái.

- Hắc hắc, cho dù người ở đó, với cảnh giới của người, nhìn cũng chẳng hiểu gì đâu.

Lão già nói xong, thấy người thanh niên có vẻ không vui, vội vàng nói tiếp:

- Thực ra hiện tại cũng không phải là không có biện pháp.

- Biện pháp gì?

Người thanh niên còn chưa kịp hỏi, những người xung quanh vội vã xen ngang.

Lão già không trả lời, chỉ cười hắc hắc và cầm chén rượu lên uống. Người thiếu nữ thấy thế, vội vàng nói:

- Chủ quán, lấy thêm một bình rượu tốt nhất cho lão bá này. Tiền rượu cứ tính cho tôi là được.

Người xung quanh hơi ngửa mắt, nhưng không ai nói gì, chỉ chờ lão già tiếp tục nói.

Lão già thấy tiểu nhị bưng một bình rượu tốt tới, liền đứng lên, chấp tay nói với thiếu nữ:

- Đa tạ cô nương, thực ra điều tôi sắp nói đây cũng không phải là bí mật gì. Lúc trước ở thành Bành Cách, Lâm tiên bối đã dùng một thương giết chết một tu sĩ Luyện Hư điên phong và vài tu sĩ Hóa Thần. Nghe nói sát ý của một thương này kéo dài hàng nghìn mét, tạo thành một vết nứt rất dài.

- Có tu sĩ cấp cao nói rằng đây không phải là thương ý, mà đã là thương đạo. Có rất nhiều cao thủ tới đó tìm hiểu ý nghĩa của một thương này. Ít nhất hiện tại dấu thương đó vẫn còn. Nếu mọi người muốn lĩnh ngộ ý cảnh trong đó, thì có thể tới thành Bành Cách tìm hiểu. Vết nứt đấy đã được đặt tên là Nộ Thương Vân.

Một thoáng lặng lẽ trôi qua, mọi người lại vang lên tiếng tán phục không thôi.

- Tôi muốn đi.

- Tôi cũng muốn đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều lữ khách thay đổi hành trình, chuyển mục tiêu sang thành Bành Cách.

Thiếu nữ kia thì càng lộ ra vẻ hướng tới, không hề để ý bầu không khí cuồng nhiệt xung quanh. Cô ta thở dài một tiếng, quay sang hỏi tu sĩ Kết Đan:

- Xin hỏi tiền bối, ngài có biết Lâm tiên sinh đã đi đâu không?

Tu sĩ Kết Đan cũng biết thiếu nữ này không tầm thường. Gió bão lớn như vậy mà cô ta vẫn dám ra ngoài. Mà bên cạnh của cô ta là hai người hầu một mực im lặng, có tu vị phông chừng cũng không kém mình. Thấy thiếu nữ hỏi, y không có làm ra vẻ cao nhân, mà lắc đầu cười khố:

- Điều này tôi không biết. Lâm tiền bối như thiên mã hành không, loại người như chúng ta sao có thể nắm bắt được.

Thiếu nữ lần nữa thở dài:

- Ài, muốn gặp mặt cao nhân như vậy đúng là không phải việc dễ dàng. Thật là tiếc nuối.

Tu sĩ Kết Đan coi như có ấn tượng tốt với cô gái, chủ động nói:

- Dù tôi không biết Lâm tiền bối đi đâu, nhưng tôi biết hai người đệ tử và một người đệ tử mới thu nhận của hãn. Ba người đó hình như không đi cùng.

Gió tuyết ngoài trời đã giảm dần, rất nhiều người lục tục rời đi. Lam Tranh nói với Vũ Đình:

- Chắc không cần phải hỏi thêm nữa. Lâm Vân kia có phải là anh rể của con hay không, chúng ta tới thành Bành Cách thử xem.

Thành Bành Cách, thành trì ở biên giới sa mạc.

Dù nơi này vẫn náo nhiệt như vậy, nhưng gần đây lại náo nhiệt hơn mức bình thường. Mặc dù thành chủ của thành Bành Cách đã thay đổi, nhưng không hề ảnh hưởng gì tới người dân ở đây.

Trị an ở đây vẫn kém cỏi như vậy, chỉ tốt hơn lúc trước một ít. Thành chủ mới vì phòng ngừa người bên ngoài tới ức hiếp người dân trong thành, nên

đã tăng cường lực lượng bảo vệ.

Tuy nhiên, gần đây thành Bành Cách vẫn náo nhiệt vô cùng. Cũng không phải bởi vì vị trí địa lý của nó, mà là vì di tích của một thương gia. Mọi người tới đâu đều để ngắm nhìn Nộ Thương Vân. Cũng có một nhóm người tới là học tập thương pháp trong đó.

Nộ Thương Vân rõ ràng đã trở thành một thắng cảnh của thành Bành Cách. Nghe nói thành chủ mới muốn đổi tên thành Bành Cách thành thành Nộ Thương. Nhưng vẫn chỉ là suy nghĩ, còn chưa thành hiện thực.

Lúc ba người Lam Tranh tới đây, đường cái vốn buôn bán phần hoa đã bị dọn đi rồi. Khu vực xung quanh Nộ Thương Vân đã được lắp đặt hàng rào. Ai muốn đi vào phải mua vé mới được xem.

Lúc trước chỉ là nghe nói, nhưng khi ba người Lam Tranh chính thức nhìn thấy Nộ Thương Vân, thì mới biết cái gì là rung động. Đây tuyệt đối không phải là do cây cỏ hình thành. Một vết nứt dài chừng nghìn mét, rộng 2m vắt ngang đường cái. Xung quanh vết nứt còn có vô số vết rạn nứt nhỏ, giống như được khắc lên vậy, tản ra sát ý nổ ì ầm.

- Sát ý lúc đó của anh rể kinh khủng thật. Không biết là ai làm cho anh rể tức giận như vậy.

Vũ Đình lẩm bẩm nói.

Lam Tranh kỳ quái nhìn đệ tử của mình:

- Vũ Đình, sao con có thể khẳng định là do anh rể của con làm?

Hàn Vũ Đình nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói:

- Đó là cảm giác của con. Sát ý tỏa ra xung quanh tạo cho con một cảm giác rất quen thuộc. Ngoại trừ anh rể ra, không còn ai nữa. Lúc trước anh rể của

con ôm con đi nhiều ngày, trải qua rất nhiều nguy hiểm, nên con biết anh ấy nhất định đã tới đây.

Lam Tranh thật không biết nói gì cho phải. Bà ta thật không ngờ đệ tử của mình lại cố chấp như vậy. Mông Văn thì chỉ lặng lẽ nhìn vết nứt, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

- Sư phụ, con muốn tới chỗ thành chủ mới để hỏi xem.

Hàn Vũ Đình bỗng mở to mắt, kiên định nói.

- Cũng được.

Lần này Lam Tranh không phản đối đệ tử. Bà ta nghĩ rằng, nếu người đó thực sự là anh rể của Vũ Đình, thì bà ta có thể giao Vũ Đình và Mông Văn cho hắn. Đối với bà ta mà nói, báo thù cho sư môn đã là việc xa xỉ. Hiện tại bà ta không có năng lực làm việc đó, thậm chí còn không có năng lực để bảo vệ đệ tử của mình.

Bà ta chỉ muốn đưa hai người trở về, sau đó thì đi tìm chồng mà thôi.

Thành chủ mới của thành Bành Cách tên là Phó Trọng. Y vốn là con nuôi của thành chủ trước, đáng ra người tiền nhiệm kế tiếp phải là y. Nhưng bởi vì Sa Du có một con gái là đệ tử của Hóa Linh Điện, cho nên y không thể được lên làm thành chủ. Chỉ có thể rời khỏi thành Bành Cách, tham gia đoàn thám hiểm ở sa mạc.

Về sau Sa Du chết, y được một số thủ hạ thân tín của nghĩa phụ duy trì. Cộng thêm tu vị của y đã là Luyện Hư sơ kỳ. Vì vậy mà y liền trở thành thành chủ mới của thành Bành Cách. Có thể nói, trong lòng y rất biết ơn Lâm Vân. Hành động vô ý của hắn đã giúp Phó Trọng lấy lại thứ vốn là của y.

Hiện tại Phó Trọng đang cải tạo lại thành Bành Cách. Còn có hoàn thiện lại pháp luật ở đây. Nói chung đây là lúc y rất bận rộn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Nhưng lúc này hộ vệ đi tới thông báo,

nói rằng có người cầu kiến. Phó Trọng đương nhiên là không muốn gặp rồi, bởi vì y có rất nhiều việc phải làm

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 472: Lâm Vân Phần Giang

T

uy nhiên y không nói đuổi đi, bận thì bận, nhưng cũng không thể đắc tội người khác. Bình thường y đều dặn hộ vệ nói rằng y đi vắng.

Nhưng hôm nay tên hộ vệ lại ập a ập ứng, như muốn nói cái gì đó. Phó Trọng sống ở trong sa mạc nguy hiểm đã vài năm, sao không biết tên hộ vệ này có điều muốn nói. Trong lòng y có chút kỳ quái. Bởi vì người hộ vệ này không phải là người lăm miệng. Luôn rất nghiêm khắc dựa theo ý chỉ của y mà đi làm. Nghĩ tới đây, sắc mặt của Phó Trọng trầm xuống, đang muốn lên tiếng.

Người hộ vệ biết thành chủ không vui, cắn răng một cái, nói:

- Có ba nữ nhân tới đây. Một cô gái nói rằng Lâm Vân là anh rể của cô ta, cô ta muốn gặp thành chủ.

Sắc mặt của Phó Trọng trầm xuống:

- Lâm Vân là anh rể của cô ta thì liên quan gì tới ta...Khoan, cô ta nói Lâm Vân là anh rể của cô ta? Là Lâm Vân kia à?

- Vâng, là Lâm tiên bối đã lưu lại Nộ Thương Vân ở thành của chúng ta.

Tên hộ vệ khẽ cắn môi, mặc kệ thật giả.

- Cái gì? Nhanh nhanh mời vào. À, không cần, ta tự mình đi. Người rất không tồi, xong chuyện này ta sẽ phong người làm hộ vệ trưởng.

Nói xong, Phó Trọng vội vàng chạy ra phủ thành chủ. Lưu lại người hộ vệ đã há hốc mồm. Một việc đơn giản như vậy cũng đã được thăng lên làm hộ vệ trưởng rồi.

- Vũ Đình, liệu vị thành chủ kia có đồng ý tới gặp chúng ta hay không? Nghe nói y là một cao thủ Luyện Hư.

Mông Văn hơi bất an nói.

Trong lòng Hàn Vũ Đình cũng hơi bồn chồn. Dù sao người ta là người đứng đầu cả một thành, vẫn là một thành trì nổi tiếng như vậy.

Hàn Vũ Đình còn chưa trả lời, thì nhìn thấy một tu sĩ trung niên vội vàng đi tới.

- Xin hỏi, ai là em vợ của Lâm tiên bối? Phó Trọng tôi hân hạnh tiếp đón.

Phó Trọng chạy đến trước mặt ba người, vội vàng thi lễ hỏi thăm. Nhưng trong lòng y lại kỳ quái. Lễ nào ba người đều là em vợ của hắn? Tựa hồ chỉ có một tu sĩ Hợp Thể và hai tu sĩ Trúc Cơ. Một người có tu vị cao như Lâm Vân, sao lại có em vợ chỉ là Trúc Cơ?

Ba người hơi sửng sốt. Nhìn vẻ lo lắng của vị thành chủ này, trong lòng ba người rất kỳ quái. Thậm chí cảm giác vị thành chủ này còn kính sợ bọn họ.

- À, các vị xem, đừng nói chuyện như vậy sao được, tôi thật thất lễ. Mời ba vị vào.

Phó Trọng vỗ đầu một cái, giống như vừa nhớ ra vậy.

Lam Tranh càng khó tưởng tượng nổi. Một tu sĩ Luyện Hư, có thể coi như là tiên bối của bà ta, lại tỏ vẻ bối rối như vậy. Đủ biết Lâm Vân trong mắt những người ở đây có địa vị như thế nào.

Phó Trọng cũng cảm thấy biểu hiện của mình hơi quá lỗ, liền cười xấu hổ.

Ba người Lam Tranh vừa mới ngồi xuống, một thị nữ đã bưng trà bánh cực phẩm lên, rồi lui ra ngoài.

Cho dù đi vào một nơi tráng lệ lại hưởng thụ đãi ngộ như vậy, nhưng Vũ Đình và Mông Văn tới từ một xã hội ngang hàng. Bản thân hai người cũng là người giàu có, cho nên không cảm thấy gì. Lam Tranh thì càng sống ở địa vị cao, cũng không thấy có gì không ổn.

Nhưng rơi vào trong mắt của Phó Trọng, thì y cảm thấy người nhà của Lâm tiền bối quả nhiên không phải là những người bình thường.

- Không ngờ ba vị lại là người nhà của Lâm tiền bối, Phó Trọng tôi có gì chậm trễ mong bỏ quá cho! Đây là linh trà đặc biệt của thành Bành Cách chúng tôi, nước là nước sương của sa mạc. Mời ba vị dùng.

Nói xong, Phó Trọng bưng chén trà lên, mời ba người.

- Phó thành chủ quá lời rồi.

Lam Tranh bưng chén trà, nhấp một ngụm, một cỗ linh lực thanh lương chạy thẳng vào tim phổi. Bà ta không khỏi khen một tiếng:

- Trà ngon.

Vũ Đình và Mông Văn thấy thế, cũng nâng chén uống. Quả nhiên linh lực trong trà này rất phong phú, khiến tinh thần hai người đều chấn động.

- Nếu ba vị yêu thích, thì lúc rời đi có thể mang theo một ít.

Phó Trọng lấy linh trà này ra mời ba người là có ý tặng trà cho bọn họ rồi.

Cho dù Vũ Đình còn trẻ tuổi, nhưng nàng cũng hiểu ý của Phó Trọng. Thấy sư phụ không nói gì, nàng biết sư phụ muốn mình lên tiếng. Vội vàng nói:

- Vậy thì đa tạ Phó thành chủ. Tôi tên là Hàn Vũ Đình, đây là sư phụ của tôi và sư tỷ của tôi, Mông Văn.

- Chúng tôi tới đây là muốn hỏi một vài tin tức. Lúc trước anh rể của tôi tới đây, có phải đã từng ở trong một lữ quán hay không? Lúc đó anh ấy đăng ký cái tên nào? Còn có, xin hỏi Phó thành chủ có biết anh rể Lâm Vân của tôi đang ở đâu không?

Phó Trọng vừa nghe là biết cô gái này chính là em vợ của Lâm Vân, vội vàng trả lời:

- Hàn cô nương, lúc Lâm tiên bối tới đây, ngài ấy đã ở lữ quán Biên Thành. Còn tên ngài ấy đăng ký là Lâm Vân Phần Giang...

Mông Văn vừa nghe tới đó, bàn tay liền run lên, chén trà rơi xuống mặt đất. Nước trà cực phẩm thì rơi vãi ra ngoài. Nhưng nàng không cảm thấy chút nào cả. Một cảm giác khó nói lên lời khiến cho nàng ngốc trệ.

Không ngờ người đó đúng là Lâm Vân. Lâm Vân Phần Giang, ngoại trừ là hắt ra còn ai nữa? Thật sự khó mà tin nổi. Từ khi nào Lâm Vân lại lợi hại như vậy? Có thể xuyên qua giữa các hành tinh, hoành hành trong thế giới Tu Chân đầy cường giả như vậy. Cõi lòng đầy hoài nghi, nhưng còn không rung động bằng bốn chữ Lâm Vân Phần Giang.

Hàn Vũ Đình đã quên hỏi thăm. Bốn chữ Lâm Vân Phần Giang đã nói rõ, người đó chính là anh rể của nàng, Lâm Vân.

Anh rể quả nhiên tới đây tìm mình.

Lúc trước nàng không thể đi đường, anh rể không quản ngày đêm mệt mỏi, ôm nàng đi mấy ngày mấy đêm.

Lúc trước khi nàng trúng độc, lại là anh rể giúp nàng tìm thuốc giải độc.

Lúc trước anh rể và nàng sắp rơi xuống ao đầm, là anh rể ném nàng lên bờ, còn anh ấy thì bị chìm vào trong đó.

Lúc trước vẫn là anh rể đẩy nàng thoát khỏi tuyết lở. Mà anh ấy thì bị cả núi tuyết bao phủ.

Hôm nay vẫn là anh rể vượt qua vô vàn hành tinh để tới Hạc Nguyên Tinh tìm kiếm tung tích của nàng.

Nàng không biết anh rể làm sao tới được đây. Nàng không biết anh rể di chuyển trong vũ trụ kiểu gì. Nhưng nàng biết, anh rể đã tới.

Anh rể, xin lỗi anh, vì đã để cho anh phải lo lắng. Vũ Đình rất yêu anh, thực sự rất yêu anh...

Từng giọt nước mắt lăn trên gò má phong sương của Hàn Vũ Đình, rồi rơi vào chén trà trong tay.

Lâm Vân Phần Giang, chính là anh rể của mình.

- Mông Văn, Vũ Đình, các con không sao chứ?

Lam Tranh thấy biểu lộ khác nhau của hai đệ tử, bà ta thật không biết nói gì để an ủi hai người.

- Hai vị...

Phó Trọng nhất thời không biết nên nói tiếp hay thôi.

Hàn Vũ Đình lau nước mắt, bỗng nhiên cười một tiếng. Nước mắt còn đọng ở gò má, nhưng nụ cười lại giống như trăm hoa đua nở vậy. Cùng vài giọt nước mắt, càng nổi bật thêm vẻ kiều diễm. Cho dù là người như Phó Trọng cũng một thoáng ngây người. Y không khỏi thầm than, cô em vợ này của Lâm Vân có nhan sắc thật không thua kém gì quận chúa Toa Ly. Mà nụ cười kia thậm chí đã vượt quá nhan sắc tuyệt mỹ của Toa Ly.

- Xin lỗi Phó thành chủ vì tôi đã thất thố. Ông cứ nói tiếp đi.

Hàn Vũ Đình thản nhiên cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 473: Sợ Bóng Sợ Gió

M

ông Văn cũng đã không phục bình tĩnh, âm thầm thở dài. Nhưng Lam Tranh lại nghe thấy tiếng thở dài đó. Dù bà ta không biết trong lòng Mông Văn nghĩ gì, nhưng bà ta cũng có thể cảm giác được sự khổ sáo của đệ tử.

- À, vâng vâng...Tôi nói tới đâu rồi nhỉ? Đúng rồi, Lâm tiền bối đã tới đây. Còn hiện tại Lâm tiền bối ở đâu thì tôi không biết. Tôi chỉ biết ba người đệ tử của Lâm tiền bối đang ở thành Quang Bình. Còn bọn họ ở đó làm gì, thì tôi không rõ lắm. Mà các vị cứ yên tâm. Không ai dám động vào đệ tử của Lâm tiền bối đâu. Thậm chí thành chủ của thành Quang Bình còn phải người bảo vệ bọn họ. Bởi vì nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, thì y cũng khó mà gánh nổi.

Phó Trọng nói xong, thở phào một cái. Trong lòng may mắn hộ vệ của mình kịp thời thông báo. Nếu Lâm tiền bối biết em vợ của hắn tới đây báỉ phóng mà mình còn kênh kiệu không thấy. Thì vì Lâm tiền bối kia, dưới sự giận dữ, nói không chừng mình chính là Sa Du thứ hai. Phó Trọng không có dũng khí để dò xét tình tình của Lâm tiền bối.

- Sư nương...

Hàn Vũ Đình nhìn thoáng qua Lam Tranh.

Lam Tranh hiểu ý của Vũ Đình, đứng lên chấp tay nói:

- Đa tạ thịnh tình của Phó thành chủ, chúng tôi sẽ không quấy rầy thành chủ nữa.

Phó Trọng thấy mấy người phải rời đi, cũng đứng lên nói:

- Đạo hữu đâu cần khách khí như vậy. Hoan nghênh ba vị lần sau lại tới. Đây là một chút lòng thành, mong rằng ba vị không ghét bỏ.

Nói xong, Phó Trọng phất tay, một thị nữ bưng ba cái hộp nhỏ tới.

Dù không biết ba cái hộp nhỏ như vậy có thể đựng bao nhiêu thứ, nhưng Lam Tranh không phải là người ham của cái, vội vàng đẩy trở về:

- Vô công bất thụ lộc, tâm ý của thành chủ tôi đã hiểu, còn thứ này thì mong thành chủ thu lại.

Thấy ba người không ý nhận lấy cái hộp, Phó Trọng có chút khẩn trương, thành khẩn nói:

- Ba vị nếu không thu lễ mọn này, thì chính là xem thường Phó Trọng tội. Như thế sao được...

Thần thái rõ ràng lộ vẻ lo lắng.

Vũ Đình thấy sư phụ còn muốn chối từ, vội vàng nói:

- Sư phụ, Phó thành chủ đã nhiệt tâm như vậy, chúng ta thu là được.

Lam Tranh còn muốn chối từ, nhưng nghĩ một lát cũng đành thu lại. Lúc này Phó Trọng mới thở phào nhẹ nhõm.

Mãi đến khi ba người Lam Tranh rời đi, Phó Trọng mới lau mồ hôi trên trán. Trong lòng tự nhủ, cuối cùng cũng để cho ba người đó hài lòng mà rời đi. Phó Trọng quay đầu nhìn người hộ vệ:

- Không sai, lần này người đã lập công lớn. Về sau chức hộ vệ trưởng do người đảm đương.

- Vũ Đình, chúng ta còn chưa quen thuộc với vị thành chủ kia, vì sao con lại muốn thu lễ vật của y.

Ba người đi được khá xa, Lam Tranh mới hỏi.

- Sư phụ, nếu không thu thì con sợ vị thành chủ kia sẽ lo sợ bất an. Phòng chừng y rất sợ anh rể của con không vui. Mà nghe nói y chiếm được chức thành chủ này là có quan hệ với anh rể. Nếu anh rể không giết Sa Du, thì cả đời y chắc cũng không lên được tới chức thành chủ. Còn có một điều, đó là Nộ Thương Vân của anh rể đã được y dùng để kiếm tiền. Chúng ta thu một ít lễ vật của y cũng đâu có gì. Mà cái hộp này chắc chỉ cho có, chứ đâu chứa được nhiều.

Vũ Đình cười cười nói.

- Con nói vậy cũng đúng. Không biết trong ba cái hộp nhỏ này có cái gì.

Lam Tranh nói xong, liền mở ra một cái hộp.

Ngay lập tức ba người kinh hãi, bởi vì trong ba cái hộp là ba chiếc nhẫn giống nhau, cũng chính là ba cái giới chỉ.

- Sư phụ, giới chỉ của con có một túi trà, nước sương sa mạc. Còn có...A, còn có rất nhiều linh thạch Thượng Phẩm, một bộ áo giáp cực phẩm cho nữ. Vị thành chủ này thật hào phóng, rõ ràng tặng nhiều thứ như vậy...

Mông Văn nhìn đồ đạc trong giới chỉ, kinh ngạc nói.

- Sư phụ, của con cũng như vậy.

Đồ vật trong giới chỉ của Vũ Đình cũng giống như Mông Văn.

Lam Tranh mở giới chỉ của mình ra, thở dài một tiếng. Không khỏi thầm than vị thành chủ này thật giàu có. Ba người mình vì quen biết Lâm Vân mà y đã tặng lễ vật phong phú như vậy.

Lâm Vân rốt cuộc là hạng người gì? Mà các cô gái tuyệt sắc đều yêu hăn say đắm như vậy. Ngay cả Vũ Đình cũng không thể thoát khỏi tưởng niệm.

Thậm chí đệ tử của hăn ở thành Quang Bình cũng khiến thành chủ của thành Quang Bình chủ động bảo vệ. Danh tiếng của anh chàng Lâm Vân này thật quá lớn.

- Sư phụ, hiện tại chúng ta đi đâu.

Vũ Đình nhìn sư phụ, hỏi.

Lam Tranh cười cười, vỗ đầu Vũ Đình một cái:

- Con cứ yên tâm đi. Hiện tại chúng ta lập tức tới thành Quang Bình.

....

Với tốc độ của Lâm Vân, có thể nói cả Hạt Nguyên Tinh không ai sánh bằng. Bản thân Tinh Quyết đã coi trọng tốc độ rồi. Nói gì tới Tinh Quyết đã được hăn sửa đổi. Một khi hăn đã phi hành, thì ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Tuy nhiên Lâm Vân đã chạy khắp các đại lục nam bắc của Hạt Nguyên Tinh, gần như là đi một nửa Hạt Nguyên Tinh rồi. Nhưng vẫn không thấy tung tích của Mông Văn và Vũ Đình đâu.

Tuy nhiên, tìm người ở một hành tinh lớn như hành tinh này, thật không khác gì tìm kim đáy bể. Mấu chốt là nếu vớt một cây kim xuống Thái Bình Dương, Lâm Vân còn có thể tìm được. Nhưng biển ở Hạt Nguyên Tinh còn lớn hơn Thái Bình Dương hàng vạn lần.

Một mình hăn phải đi tìm hai người đúng là khó khăn. Biện pháp tốt nhất là nhờ người hỗ trợ. Nhưng ở Hạt Nguyên Tinh, hăn chỉ quen biết vài người đệ tử mà thôi. Hơn nữa cũng không thể tùy tiện mời người giúp đỡ được.

Ít nhất, người này phải có quyền lực, quyền lực càng lớn càng tốt. Đây là thứ yếu, chính yếu là người này không có ác ý với hãn. Nếu không không phải là mối người hỗ trợ, mà là mối người đuổi giết Vũ Đình và Mông Văn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Vân đã nghĩ ra một người. Chính là Tân Nhai, thiếu chủ của Ma Cốc Tông. Đó là một người đáng để kết giao.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân bắt đầu thăm dò vị trí của Ma Cốc Tông. Nhưng hãn thật không ngờ, việc hãn nghe ngóng Ma Cốc Tông đã gây ra một trường sóng gió.

Bởi vì mọi người hiểu lầm, cho nên tin tức Ma Cốc Tông sẽ trở thành tông môn thứ ba bị Lâm Vân tiêu diệt đã nhanh chóng truyền khắp nơi.

- Xin hỏi, ngài có phải là Lâm tiên bối?

Lâm Vân vừa tới Ma Cốc Tông, ngay lập tức có ba tu sĩ Hóa Thần và một tu sĩ Luyện Hư đi lên ngăn cản. Nhưng thần sắc của bọn họ rất ôn hòa, không vì lời đồn mà hoảng sợ.

Lâm Vân hơi ngạc nhiên. Sao người của Ma Cốc Tông cũng gọi mình là tiên bối nhỉ? Tuy nhiên, lần này tới đây là nhờ Tân Nhai hỗ trợ, cho nên lập tức trả lời:

- Không sai, tôi chính là Lâm Vân. Tôi và Tân Nhai của quý môn là bằng hữu. Đây là viên ngọc truyền tin của cậu ta. Nhưng viên ngọc này hình như đã vô tác dụng rồi thì phải. Làm phiền mấy người đi thông báo hộ tôi, nói rằng Lâm Vân đã tới chơi.

Nói xong, Lâm Vân đưa viên ngọc truyền tin lúc trước cho tu sĩ Luyện Hư. Người này nhận lấy viên ngọc, nhìn một lúc rồi nói:

- Đúng vậy, đây chính là ngọc truyền tin của thiếu chủ. Chỉ là thiếu chủ của chúng tôi tới Ủy tinh vẫn chưa về. Cho nên nhất thời không liên lạc được

với thiếu chủ.

Nói xong câu đó, tu sĩ Luyện Hư âm thầm thở ra, trả lại ngọc truyền tin cho Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 474: Thiếu Chủ Âu Dương Gia

L

âm Vân nhận lại viên ngọc, giờ mới hiểu vì sao viên ngọc này không liên lạc được. Thì ra Tân Nhai vẫn chưa trở về Hạt Nguyên Tinh. Vậy thì không có cách nào rồi. Dù sao ở Ma Cốc Tông, hãn chỉ quen mỗi Tân Nhai.

Nhưng Lâm Vân là một người làm việc dứt khoát. Nếu Tân Nhai không ở đây, mà mấy người có vẻ phòng bị hãn, thì hãn cũng không tiếp tục dây dưa nữa. Lập tức cáo từ rời đi, đảo mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Rất nhiều tu sĩ kéo tới xem náo nhiệt, lúc tới mới biết Lâm Vân đã đi rồi.

Tông chủ Ma Cốc Tông, Tân Chi Vấn sau khi nghe xong thuộc hạ báo cáo, trầm mặc nửa ngày, mới lên tiếng:

- Thì ra người này quen với Tân Nhai. Các người giải quyết chuyện này không ổn lắm. Hãn tới đây chắc là có việc muốn nhờ. Nếu là bằng hữu của Tân Nhai, thì các người nên thừa dịp này mời hãn vào chơi. Hãn là người mà Ma Cốc Tông chúng ta nên kết giao. Dù chúng ta không sợ hãn, nhưng có một bằng hữu cường đại như vậy, còn hơn là không có. Ài, thật đáng tiếc.

Một lão già lên tiếng:

- Việc này cũng không nên trách bọn họ. Dù sao hung danh của Lâm Vân đã truyền khắp nơi rồi. Hãn liên tiếp tiêu diệt hai đại môn phái. Mà Ma Cốc Tông của chúng ta cũng bị tổn thất khá lớn ở Úy tinh. Cho nên cẩn thận vẫn hơn.

Tân Chi Vấn thở dài nói:

- Nhưng làm như vậy, lại cho thấy Ma Cốc Tông của chúng ta không phóng khoáng. Không có khí khái của một tông môn lớn.

Mấy người còn đang nói chuyện, thì có một tu sĩ vội vàng chạy tới rồi đưa một bức thư cho Tân Chi Vãn. Tân Chi Vãn nhìn thoáng qua bức thư, sắc mặt liền đại biến.

- Tông Chủ, xảy ra chuyện gì vậy?

Một nữ tu xinh đẹp ngồi bên cạnh Tân Chi Vãn, hỏi.

- Tịch Mạch Cốc lấy cớ Lâm Vân đã hủy diệt căn cơ của Hạo Nguyên Tinh, nên liền tiếp mời hai mươi sáu tông môn lớn của đại lục Hạo Nguyên tới, để thương thảo việc tiêu diệt Lâm Vân. Địa điểm là ở Tịch Mạch Cốc, thời gian ba ngày sau.

Tân Chi Vãn đưa bức thư cho nữ tu, trầm giọng nói.

- Cái gì? Không phải Tịch Mạch Cốc không quan tâm tới thế sự sao? Vì sao lần này bọn họ lại muốn tiêu diệt Lâm Vân? Nếu Lâm Vân dễ bị giết như vậy, thì Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện đã không biến mất rồi. Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lão già vội vàng hỏi.

- Đừng gấp, việc này nên tỉnh táo. Chúng ta lập tức mở hội nghị tông môn, triệu tập toàn bộ trưởng lão tới tham gia.

Tân Chi Vãn nói xong, lập tức đi tới phòng nghị sự.

....

Lâm Vân rời đi Ma Cốc Tông. Dù trong lòng hẩn cảm thấy Ma Cốc Tông không phóng khoáng, nhưng cũng không quá để ý. Dù sao hẩn chỉ quen biết

mỗi Tân Nhai ở Ma Cốc Tông. Theo lời của bọn họ, Tân Nhai tới Ủy tinh còn chưa trở về. Không biết cậu ta có xảy ra chuyện gì ở đó không.

Đã nhất thời không tìm thấy Vũ Đình và Mông Văn. Lâm Vân quyết định tới thành Quang Bình trước, dẫn theo mấy người Diệp Tiểu Diệp rời đi. Dù sao hãn đã giết quá nhiều người ở đây. Có thể nói, bằng hữu của hãn không có mấy, nhưng cừu nhân thì không thiếu.

Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện đã bị diệt. Nhưng đó là hai môn phái lớn của Hạt Nguyên Tinh. Lâm Vân tin rằng còn rất nhiều người nguyện ý vì bọn chúng báo thù. Bọn họ có thể không dám tìm mình báo thù, nhưng người bên cạnh thì nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không trì hoãn nữa, lập tức bay tới thành Quang Bình.

....

- Sư phụ, nơi này là thành Quang Bình à? Có vẻ như không náo nhiệt như thành Bành Cách.

Hàn Vũ Đình vừa tới thành Quang Bình, liền lên tiếng hỏi.

Thành Quang Bình là một thành thị trung bình, cách biên giới sa mạc không xa. Bởi vì vị trí của thành này không bằng thành Bành Cách, cho nên sự phồn hoa cũng không bằng.

Lúc ba người trốn khỏi Song Tử Tông, bởi vì thời gian gấp gáp nên không mang theo nhiều linh thạch. Nhưng vừa tới thành Bành Cách thì được tặng một trăm nghìn linh thạch Thượng Phẩm, cho nên túi tiền lại đầy. Thấy thành Quang Bình có nhiều thứ mới lạ, nên buông tay mua sắm.

- Sư phụ, khi nào thì chúng ta đi tìm sư tỷ Tiểu Diệp?

Mông Văn luôn cảm thấy cô đơn. Nàng có chút hối hận với quyết định của mình. Hiện tại nàng không biết nên đối mặt với Lâm Vân như thế nào. Cho dù nàng chưa làm gì có lỗi với hắn, nhưng ở sâu trong nội tâm nàng, nàng luôn cảm thấy mình không còn xứng với hắn.

Lam Tranh nhìn Mông Văn, trong lòng thầm than một tiếng. Dù không biết vì sao người đệ tử này của mình lại chán nản như vậy. Nhưng bà ta cũng hiểu chuyện này nhất định có liên quan tới Lâm Vân.

Bà ta kéo tay Mông Văn, nói:

- Mông Văn, con không cần phải lo lắng. Ta đã nhìn thấy Tiểu Điệp và Tiểu Thành. Hơn nữa hai người đó rất nhanh sẽ tới đây.

- Điệp sư tỷ sắp tới rồi à sư phụ? Vậy thì tốt quá.

Vũ Đình và Điệp Tiểu Điệp rất thân nhau, thậm chí còn hơn cả Mông Văn. Nghe nói Điệp Tiểu Điệp không xảy ra chuyện gì, nàng đương nhiên là cao hứng.

- Sư phụ...

Ba người còn đang nói chuyện, thì Điệp Tiểu Điệp và Điệp Thành đã vội vã chạy tới. Tuy nhiên đằng sau còn có một người.

Thấy hai đệ tử của mình vẫn khỏe mạnh, trong lòng Lam Tranh cũng kích động, ôm thật chặt Điệp Tiểu Điệp. Điệp Tiểu Điệp là đệ tử mà bà ta thu sớm nhất, hai vợ chồng Lam Tranh cũng coi cô ta như con vậy. Lúc mấy người bị chia cách, bởi vì lo lắng cho Điệp Tiểu Điệp, cho nên trong lòng Lam Tranh luôn cảm thấy day dứt. Hôm nay đệ tử yêu mến bình yên vô sự, bà ta đương nhiên kích động.

Mông Văn và Vũ Đình nắm tay Điệp Tiểu Điệp, không ngừng hỏi han. Điệp Tiểu Điệp đang muốn giới thiệu Khổng Linh cho sư phụ, thì một thanh âm

ngả ngớn vang lên.

- Chà, không ngờ lại gặp tình cảnh sinh ly tử biệt ở đây. Mà toàn là mỹ nhân bại hoại nữa chứ. Ha ha...

Thanh âm này đã xen ngang cuộc nói chuyện của mọi người.

- Người là ai? Nói như vậy là có ý gì?

Tính tình của Vũ Đình vốn nôn nóng, nên nàng là người đầu tiên đi lên chất vấn.

- Thật là một nàng sư tử cái xinh đẹp. Ta là ai? Các người nói cho bọn họ biết.

Người thanh niên nhếch miệng lên, giống như rất khinh thường với câu hỏi của Hàn Vũ Đình.

Người thanh niên này có khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thì thâm quầng, chứng tỏ là do tửu sắc quá độ.

- Thiếu gia của chúng ta chính là thiếu chủ Âu Dương Phụng của Âu Dương gia. Không chỉ nói những đồ nhà quê như các người, ngay cả thành chủ của thành Quang Bình, khi thấy công tử nhà ta cũng phải khách khí chào hỏi.

Một hộ vệ trung niên lạnh lùng nói. Y thấy mấy người này rõ ràng không biết thiếu chủ của mình, thì đoán ra bọn họ nhất định là người bên ngoài tới. Nên càng không khách khí.

Mấy người Lam Tranh không biết danh tiếng của thiếu chủ Âu Dương Gia, nhưng Khổng Linh lại biết rất rõ ràng. Cách thành Quang Bình ba nghìn dặm là Âu Dương Sơn Trang. Dù Âu Dương Sơn Trang không phải là môn phái Tu Chân, nhưng cũng thuộc về một trong mười gia tộc Tu chân đứng đầu của Hạng Nguyên Tinh. Cho dù là nhiều môn phái lớn cũng phải nể mặt

bọn họ. Thủ hạ của y nói rằng thành chủ của thành Quang Bình cũng phải cung kính với y, không phải là lời nói ngoa.

- Cái gì Ấu Dương, Thổ Dương cơ chứ. Chỉ là một tên ăn chơi trác táng không biết xấu hổ mà thôi. Tỷ muội chúng ta đã ôn chuyện ở đây, liên quan gì tới người. Đường này lớn như vậy, người cứ đi đường của người, cũng không có ai ngăn cản.

Hàn Vũ Đình thấy ánh mắt của tên này không ngừng đảo tới đảo lui trên người bọn họ, liền biết y không có ý tốt gì.

Dù Lam Tranh không muốn gây phiền phức. Mấy người đã đủ phiền toái rồi. Nhưng lần này phiền toái lại tới tận cửa. Hơn nữa bà ta rõ ràng không nhìn thấy tu vị của hai tên hộ vệ kia. Chứng tỏ tu vị của hai người này, thấp nhất cũng là Luyện Hư sơ kỳ.

- Lam tiên bối, nếu không chúng ta tới chỗ khác nói chuyện. Tôi có lời muốn nói.

Khổng Linh biết thực lực của Ấu Dương Sơn Trang rất lớn, mấy người bọn họ tạm thời không thể trêu vào. Mà sư phụ lại không ở đây.

- Vũ Đình, Tiểu Điệp, chúng ta đi thôi.

Tên công tử này có hai cao thủ Luyện Hư Kỳ bảo vệ như vậy, chứng tỏ hậu trường của y không đơn giản. Lam Tranh không muốn đắc tội với hạng người này. Liền lôi kéo Điệp Tiểu Điệp và Vũ Đình rời đi.

Nhưng người thanh niên lại đi lên ngăn cản. Con mắt không ngừng liếc về phía Lam Tranh.

- Đã chặn đường của thiếu gia ta, muốn đi là đi sao?

- Người định thế nào?

Hàn Vũ Đình càng nhìn tên này càng thấy tức giận.

- Thế nào à? Để ta suy nghĩ xem. Như vậy đi, bốn người các người ở đây chơi với ta vài ngày. Nếu ta cao hứng thì sẽ thả các người đi. Đương nhiên, đi chơi với ta, các người cũng không thiếu chỗ tốt. Hắc hắc.

Nói tới đây, tên thanh niên chỉ bốn người Lam Tranh, Mông Văn, Diệp Tiểu Diệp và Hàn Vũ Đình.

- Chơi cái rắm.

Diệp Thành tuổi trẻ khí thịnh. Bình thường cậu ta không nói nhiều lắm. Nhưng hiện tại có người dám vũ nhục sư nương và sư tỷ trước mặt cậu ta. Cậu ta sao có thể nén giận được.

Nghe Diệp Thành nói vậy, sắc mặt Âu Dương Phụng liền trầm xuống, rồi hừ một tiếng:

- Phế tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đi. Rồi xé nát miệng của y. Để cho y biết sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn..

Âu Dương Phụng lần đầu tiên nhìn thấy bốn đại mỹ nữ cùng một lúc như vậy, tâm trạng đang vui, chuẩn bị mang bọn họ về chơi đùa. Nhưng y không ngờ bị Hàn Vũ Đình chế nhạo, lại bị một tên oắt con không kiêng nể chửi mắng. Âu Dương Phụng đâu có thể buông tha nữa.

- Chậm đã.

Một tu sĩ trung niên tuổi hơn năm mươi, tu vị đã là Luyện Hư sơ kỳ vội vàng đi tới. Một tu sĩ trung niên tuổi hơn năm mươi, tu vị đã là Luyện Hư sơ kỳ vội vàng đi tới

Chương 475: Hai Ngón Tay

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 476: Gặp Lại

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 477: Tính Toán

L

âm đại ca...

Diệp Thành được Mông Văn và Diệp Tiểu Diệp vịn tới. Lúc trước Lâm Vân cho Diệp Tiểu Diệp một cái giới chỉ. Ở bên trong còn có một ít đan dược trị thương, cho nên mới cứu được Diệp Thành một mạng.

- Lâm tiên bối, văn bối là Tuyền Thiên, thành chủ của thành Quang Bình. Nếu tiên bối không chê thì mời tiên bối tới phủ thành ngồi một lát.

Lúc này Tuyền Thiên mới có cơ hội giới thiệu bản thân cho Lâm Vân. Biểu lộ của ông ta cung kính vô cùng.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Vậy thì đa tạ Tuyền thành chủ. Nhưng hiện tại tôi còn có chút việc. Hẹn Tuyền thành chủ lần sau vậy.

Nói xong, quay sang nói với Diệp Tiểu Diệp:

- Tiểu Diệp, chúng ta tới chỗ em ở rồi nói sau.

Khổng Linh xách Âu Dương Phụng đang tê liệt trên mặt đất lên. Lâm Vân nói với tên người hầu còn lại của Âu Dương Phụng:

- Trở về nói cho trang chủ của các người, sớm muộn gì Lam Tranh ta sẽ tới Sơn Trang của các người.

Đợi cho đoàn người Lâm Vân rời đi xa, Tuyền Thiên mới dám lau mồ hôi trên trán. Ông ta muốn bảo vệ mấy người Diệp Tiểu Diệp, nhưng bất đắc dĩ, bản lĩnh của ông ta lị thấp kém, trên cơ bản là không giúp được gì.

Vị tiền bối Lâm Vân này quả nhiên giống như lời đồn đại, là một cao thủ khó mà đo lường nổi. Mặc dù có lòng kết giao với hắc, nhưng Tuyền Thiên cũng biết hiện tại chưa được. Thứ nhất là Lâm Vân còn có việc cần làm. Thứ hai là cần phải bo bo giữ mình ở thời điểm này. Bởi vì theo như lời của Âu Dương Phụng, Tịch Mịch Cốc đang muốn tiêu diệt Lâm Vân.

Lâm Vân dù lợi hại, nhưng Tuyền Thiên không tin hắc còn lợi hại hơn Tịch Mịch Cốc. Nếu như không biết được tin tức đó, có lẽ ông ta còn nịnh bợ Lâm Vân một lát. Nhưng nếu Tịch Mịch Cốc đã xuất thủ, vậy thì ông ta chỉ đành yên lặng theo dõi tình hình thì tốt hơn.

Chỗ ở của Diệp Tiểu Diệp là một căn nhà nhỏ khá yên tĩnh và đầy đủ. Xem ra vị Tuyền thành chủ kia rất biết lấy lòng. Vừa về đến nhà, bởi vì bị thương, nên Diệp Thành đi nghỉ trước.

- Lâm đạo hữu, sở dĩ lưu tên Âu Dương Phụng này lại, bởi vì y vừa nói Tịch Mịch Cốc đang mời cao thủ từ khắp nơi tới để chuẩn bị đối phó với cậu. Còn cụ thể như thế nào, thì Lâm đạo hữu tự mình hỏi y sẽ rõ ràng hơn.

Mấy người ổn định chỗ ngồi, Lam Tranh liền chủ động nói.

- Lại có chuyện như vậy à? Tôi và Tịch Mịch Cốc đâu có thù oán gì, vì sao bọn họ lại muốn đối phó với tôi? Lẽ nào...

Lâm Vân nhíu lông mày. Ngay cả vị trí của Tịch Mịch Cốc hắc cũng không biết, lần này thật đúng là tai bay vạ gió. Khó trách Ma Cốc Tông đề phòng hắc như vậy. Nguyên lai là bọn họ sợ Tịch Mịch Cốc nghi ngờ.

Nhưng Lâm Vân không biết, khi hắc tới Ma Cốc Tông, Tịch Mịch Cốc còn chưa gửi thư tới.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Lâm Vân trở nên lạnh lẽo. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu Tịch Mịch Cốc đã chủ động muốn đối phó với

hắn, hắn tuyệt đối sẽ không ngời đợi.

Tuy nhiên, Lâm Vân cũng biết mình diệt được Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện có một phần là may mắn. Có thể nói, nếu hai đại môn phái kia không bị hao tổn gì, thì hắn không có cách nào tiêu diệt bọn chúng. Cho nên Lâm Vân không cho rằng hiện tại hắn có thể đối phó với Tịch Mịch Cốc, môn phái đứng đầu của Hạng Nguyên Tinh.

Nhìn Âu Dương Phụng co rúc ở một góc, Lâm Vân lạnh lùng nói:

- Mau khai toàn bộ kế hoạch của Tịch Mịch Cốc ra.

Dù Lâm Vân biết Âu Dương Phụng không thể biết toàn bộ kế hoạch của Tịch Mịch Cốc, nhưng người này chắc phải biết tình hình đại khái.

- Vâng, vâng, tôi nói. Nhưng mong tiền bối tha cho tôi một mạng.

Sắc mặt của Âu Dương Phụng đã trắng bệch, không ngừng cầu xin tha thứ. Từ trước tới nay, y đều uy hiếp người khác. Còn chưa từng nghĩ tới có một ngày tính mạng của mình sẽ bị uy hiếp.

- Người cảm thấy người có tư cách cò kè mặc cả với ta sao? Sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn. Nếu để cho ta khó chịu thì ta trực tiếp sưu hồn người. Đờ mắt công hời.

Lâm Vân nhìn y như nhìn một người chết vậy.

- Đừng, tôi nói, tôi nói. Cha tôi nhận được thư mời của Tịch Mịch Cốc, hôm nay ông ấy đã tới Tịch Mịch Cốc rồi. Theo như bức thư mà Tịch Mịch Cốc gửi tới, bởi vì tiền bối đã làm hại tới căn cơ của đại lục Hạng Nguyên. Cho nên bọn họ muốn tiêu diệt tiền bối.

Lâm Vân chán ghét nhìn tên này. Hắn biết dù hỏi nữa cũng chỉ có thế, liền vung tay phóng một ngọn lửa thiêu rụi Âu Dương Phụng.

- Tịch Mịch Cốc rất lợi hại, Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện không thể so sánh được.

Lâm Tranh thận trọng nói. Bà ta sợ Lâm Vân khinh địch. Dù Lâm Vân rất lợi hại, nhưng danh tiếng của Tịch Mịch Cốc thật quá lớn.

Lâm Vân gật đầu, hắn còn không cuồng vọng tới mức không để Tịch Mịch Cốc vào mắt. Hơn nữa hắn cũng biết, hiện tại muốn đối phó với Tịch Mịch Cốc không khác gì lấy trứng chọi đá. Nếu chỉ có một mình hắn thì không sao. Nhưng bây giờ có nhiều người bên cạnh như vậy, hắn không có khả năng vừa chạy trốn vừa chiêu cố bọn họ.

Hơn nữa việc Tịch Mịch Cốc đối phó với hắn, ngay cả hạng người như Âu Dương Phụng cũng biết. Chứng tỏ Tịch Mịch Cốc không sợ tin tức bị tiết lộ. Nói chính xác hơn là Tịch Mịch Cốc căn bản không sợ hắn chạy trốn. Có lẽ hành tung của hắn đã bị người của Tịch Mịch Cốc giám sát rồi.

Nhưng vì sao Tịch Mịch Cốc lại muốn đối phó với hắn? Lâm Vân thật không nghĩ ra. Nếu nói bọn chúng muốn vì Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện báo thù, thì hắn không tin Tịch Mịch Cốc cao thượng như vậy.

Khả năng duy nhất chính là bảo vật gì đó trên người của hắn đã bị lộ ra ngoài.

Đầu tiên là Tinh Thần Châu, Lâm Vân không cho rằng Tịch Mịch Cốc biết. Hỗn Độn Sơn Hà Đồ càng không có khả năng. Dương đỉnh và viên ngọc thuộc tính Thổ cũng không bị lộ ra ngoài. Vậy thì chỉ còn Tinh Hà Trùy mà thôi.

Tinh Hà Trùy là thứ mà Lâm Vân dùng để đi lại trong vũ trụ, nên hắn không thể giao cho Tịch Mịch Cốc. Nếu dựa vào Tinh Hà Trùy, Lâm Vân có năm chắc thoát khỏi sự truy đuổi của bọn chúng. Cho dù bọn chúng có phong tỏa cả Hạt Nguyên Tinh, Lâm Vân vẫn có thể rời đi.

Nhưng nếu hắc chạy trốn, đại lục Thiên Hồng sẽ ra sao? Chuyện hắc đã từng ở Thiên Hồng, Tân Nhai cũng biết. Cho dù Tân Nhai đang mất tích, nhưng ai có thể chắc chắn về sau y không xuất hiện. Khả năng Tịch Mịch Cốc lần theo manh mối này là khá lớn.

Chỉ có cách là nâng cao thực lực của hắc tới một mức mà ngay cả Tịch Mịch Cốc cũng không dám động vào. Nhưng điều này không phải trong một thời gian ngắn là đạt được.

Nhất thời Lâm Vân rơi vào trầm tư. Tịch Mịch Cốc biết chuyện hắc có Tinh Hà Trùy. Chứng tỏ người của Tịch Mịch Cốc đã từng tiếp xúc với tên tu sĩ Đại Thừa Kỳ ở Úy tinh.

Chỉ có người này là biết hắc dùng trường thương và có Tinh Hà Trùy.

- Anh rể, anh đừng lo lắng cho chúng em. Chúng em chạy trốn đã quen rồi. Lúc trước cho dù là Liệt Dương Môn và Âm Ma Tông cũng không có cách nào bắt được chúng em. Ngay cả Tử Vân Điện cũng thế. Chúng em...

Hàn Vũ Đình sợ Lâm Vân sốt ruột, liền mở miệng an ủi.

Lâm Vân khoát tay. Hắc hiểu ý của Hàn Vũ Đình. Nhưng lúc Tử Vân Điện tìm bọn họ, chỉ là phái mấy tên tôm tép mà thôi. Nếu Tử Vân Điện quyết tâm tìm kiếm, thì mấy người Vũ Đình đã sớm bị Tử Vân Điện bắt rồi. Huống chi Tịch Mịch Cốc còn lớn hơn Tử Vân Điện không biết bao nhiêu lần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 478: Kế Hoạch Chạy Trốn

V

ũ Đình, em đừng xem thường Tịch Mịch Cốc. Dù anh ở hành tinh này không lâu, nhưng anh cũng biết sự lợi hại của bọn chúng. Như vậy đi, anh quyết định đưa mọi người trở về Địa Cầu. Anh còn có một người đệ tử. Anh đã bảo y tới thành Quang Bình, nhưng vẫn chưa thấy tung tích của y đâu. Chắc là y còn chưa tới. Cho nên chúng ta không cần đợi y, rời đi càng sớm càng tốt. Tung tích của chúng ta khẳng định đã rơi vào tầm mắt của Tịch Mịch Cốc rồi.

Hắn định đợi Chung Sách đi cùng. Nhưng Chung Sách chưa tới, có lẽ y còn chưa tới thành Quang Bình. Điều này cũng đúng, y chỉ là một người tiêu sư, một quãng đường dài hàng vạn dặm như vậy, không phải như các tu sĩ, muốn tới là tới.

- Như vậy sao được, cho dù chúng ta chạy tới đó, cũng khó mà thoát khỏi sự truy kích. Còn không bằng lưu lại.

Lam Tranh lên tiếng phản đối.

- Các em ra ngoài trước đi, anh có chuyện muốn nói sư phụ của các em.

Lâm Vân không trả lời Lam Tranh, mà nói với những người còn lại.

Đợi bọn họ đi ra ngoài, Lâm Vân mới nói:

- Lam đại tỷ đã từng thấy thứ này chưa?

Lâm Vân vung tay lấy một pháp bảo phi hành hình cái trùy ra. Lam Tranh thấy cái trùy vừa quen thuộc, vừa có chút lạ lẫm.

- Đây là Tinh Hà Trùy.

Lâm Vân cười nói.

- Cái gì? Đây là Tinh Hà Trù sao? Nhưng cái lúc trước tôi nhìn thấy không giống cái này.

Lam Tranh đã nhìn qua Tinh Hà Trù không biết bao nhiêu lần. Song Tử Tông của bà ta bị diệt môn cũng vì nó.

Lâm Vân thấy Lam Tranh trợn mắt há mồm, lại vung tay lên, Tinh Hà Trù liền thay đổi hình dạng, chuyển sang hình thoi.

Tinh Hà Trù còn có khả năng thay đổi hình dạng sao? Chẳng lẽ Tinh Hà Trù đúng như lời đồn, là tiên khí? Lam Tranh nhất thời sửng sốt.

- Chị thử phóng thần thức vào xem. Tinh Hà Trù đã được tôi luyện hóa.

Lâm Vân nói.

Lam Tranh không biết Lâm Vân có ý gì, nhưng vẫn phóng thần thức vào Tinh Hà Trù. Điều khiến bà ta ngạc nhiên, đó là thần trí của bà ta không bị ngăn cản chút nào cả. Các công năng của Tinh Hà Trù lập tức hiện rõ trong đầu bà ta.

Lam Tranh hơi hiểu ý của Lâm Vân, liền nhìn Lâm Vân với ánh mắt kinh ngạc:

- Lẽ nào cậu...

Lâm Vân gật đầu nói:

- Không sai, hiện tại chị khống chế Tinh Hà Trù dẫn theo mấy người Vũ Đình rời đi Hạo Nguyên Tinh. Tôi ở Hạo Nguyên Tinh, ngăn cản Tịch Mịch Cốc lại.

- Cậu đã có Tinh Hà Trùy, vì sao không cùng chúng tôi rời đi? Cần gì phải ở lại ngăn cản bọn họ?

Lam Tranh lắc đầu.

Lâm Vân trầm giọng nói:

- Chị đã quá coi thường Tịch Mịch Cốc rồi. Hiện tại bọn chúng đang giám thị thành Quang Bình. Một khi chúng ta rời đi, bọn chúng lập tức sẽ vây giết. Kết quả cuối cùng là không ai chạy thoát. Nếu tôi lưu lại cản ở phía sau, mấy người còn có thể rời khỏi đây. Tôi tin rằng với năng lực của tôi, tôi hoàn toàn có thể chạy trốn. Huống hồ, bọn chúng tới rồi.

Lâm Vân đã cảm thấy mấy khí tức cường hãn đáp xuống thành Quang Bình.

Lam Tranh trầm mặc. Bà ta hiểu rằng Lâm Vân nói có lý. Bà ta suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi nên làm những gì?

Lâm Vân nghĩ tới Thanh Thanh còn đang chờ hân. Không ngờ tới Hạt Nguyên Tinh lại gặp chuyện như vậy. Lâm Vân thất thần trong chốc lát, mới trả lời:

- Mấy người tới hành tinh Thiên Hồng dẫn theo cả Thanh Thanh và Đặng Thư Cần. Sau đó lập tức trở về Địa Cầu.

- Hành tinh Thiên Hồng?

Lam Tranh còn chưa từng nghe qua hành tinh này.

- Chúng ta vào khắc biết.

Lâm Vân dẫn theo Lam Tranh đi vào Tinh Hà Trù. Chỉ vào bản đồ hành tinh cho Lam Tranh . Rồi nói một vài tin tức và vị trí của Vũ Quốc. Lúc này hai người mới đi ra Tinh Hà Trù, rồi gọi người bên ngoài vào.

- Anh rể, đây là pháp bảo phi hành gì vậy?

Mấy người Vũ Đình đi vào thì nhìn thấy Tinh Hà Trù lơ lửng ở giữa, đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Lâm Vân nhìn mấy người, nói:

- Vũ Đình, Mông Văn và Lam đại tỷ, mỗi người cầm một cái giới chỉ. Tiểu Điệp và Tiểu Thành đã có rồi.

- Anh rể, bọn em cũng có rồi.

Vũ Đình vội vàng lấy giới chỉ mà thành chủ thành Bành Cách đã cho.

- Đúng vậy, tôi cũng có ...

Lam Tranh tiếp lời.

Lâm Vân lắc đầu nói:

- Đây là tâm ý của tôi, đều là người nhà cả, đừng nên khách sáo làm gì.

- Mông Văn, em không sao chứ?

Lâm Vân thấy Mông Văn luôn có vẻ ưu sầu, thậm chí đôi mắt đã sưng đỏ.

- Lâm đại ca, xin lỗi anh, em...

Mông Văn không biết nên giải thích với Lâm Vân như thế nào. Dù nàng không làm chuyện gì xin lỗi Lâm Vân, nhưng nàng vẫn cảm thấy day dứt.

Lâm Vân thở dài. Hắn đã không còn là sơ ca như ngày trước . Mặc dù không rõ sự biến hóa trong tình cảm nam nữ. Nhưng hắn cũng biết Mông Văn đã không còn là Mông Văn của lúc trước. Tuy không biết Mông Văn đã trải qua chuyện gì, nhưng Lâm Vân không trách nàng. Chuyện này rất khó nói ai đúng ai sai.

- Không có gì đâu. Nếu em nguyện ý, anh mãi mãi là Lâm đại ca của em. Em cứ nhận lấy giới chỉ đi.

Hiện tại Lâm Vân không muốn bàn tới chuyện này.

- Anh rồi...

Vũ Đình nhận lấy giới chỉ, không biết nói gì cho phải.

Lâm Vân lại lấy ba cái nhẫn đưa cho Vũ Đình:

- Vũ Đình, cái nhẫn màu xanh nhạt khi em tới đại lục Thiên Hồng thì đưa cho Thanh tỷ, cô ấy cũng là vợ của anh, giống như chị của em vậy. Còn hai chiếc nhẫn, thì em bảo Thanh Thanh giao cho Đặng Thư Cần.

- Thanh tỷ là ai?

Vũ Đình thấy lại xuất hiện thêm một Thanh Thanh, trái tim như bị xiết chặt. Nàng cảm thấy mình phải tăng tốc độ, nếu không về sau sẽ không còn vị trí của nàng.

Lâm Vân trầm mặc một lúc rồi nói:

- Việc này thì em hỏi chị của em sẽ biết. Được rồi, hiện tại đã không còn sớm. Lâm đại tỷ, chị dẫn mọi người rời đi thôi. Ngày càng có nhiều tu sĩ tới. Tôi đoán chừng là do lão già của Âu Dương gia kia thúc dục bọn chúng.

- Anh rồi, anh không đi cùng chúng em à?

Lúc này Vũ Đình mới kịp phản ứng, trong lòng liền cả kinh.

- Lâm đại ca...

Mông Văn cũng cho rằng mọi người cùng đi, không ngờ Lâm Vân lại muốn ở lại.

- Nếu cùng đi thì không có ai thoát. Anh ở lại đây thì còn có cơ hội. Anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Tịch Mịch Cốc. Vũ Đình, lúc em thấy Thanh tử, thì ngàn vạn lần đừng nói với cô ấy chuyện này. Cứ nói rằng anh không sao, bảo cô ấy tới Địa Cầu chờ anh. Anh sẽ rất nhanh quay trở lại.

Lâm Vân sợ Thanh Thanh sốt ruột, nên cố ý nhắc nhở Vũ Đình.

Mấy người cũng biết ở lại đây chỉ kéo chân Lâm Vân mà thôi. Đôi mắt của Vũ Đình đã ngập nước, nàng gật đầu nói:

- Em biết rồi.

Vừa gặp lại anh rể, lại phải tách ra, trong lòng Hàn Vũ Đình rất hận Tịch Mịch Cốc.

- Mọi người vào đi.

Lam Tranh hiểu rằng tình hình bây giờ rất nguy cấp. Càng ngày càng có nhiều khí tức cường đại xuất hiện. Nếu không đi ngay, thì nói không chừng tất cả đều chết ở đây.

Lâm Vân vừa bay lên không trung, lập tức có mấy khí tức cường hãn bao vây hãm. Lam Tranh cũng đang điều khiển Tinh Hà Trùy bay lên.

Trong hư không lập tức xuất hiện vô số vòng bảo hộ ngăn cản đường đi của Tinh Hà Trùy, khiến cho tốc độ bay của Tinh Hà Trùy rất chậm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 479: Phá Trận

P

hệ Hồn Thương không ngừng đâm vào. Chỉ vài giây thôi mà Lâm Vân liên tục đánh ra ba mươi sáu thương. Vết rạn trên đại trận càng lúc càng lớn. Nhưng Tinh Mang bảo hộ của Lâm Vân cũng bị vỡ vụn. Mấy pháp bảo đồng thời đánh vào sau lưng của Lâm Vân. Lâm Vân lại phun vài ngụm máu tươi. Mà sau lưng của hắn, huyết nhục đã mơ hồ. Thậm chí cả xương sống cũng lộ ra ngoài, nhìn mà giật cả mình.

Hàn Vũ Đình nắm chặt tay, mặc kệ bàn tay đã chảy đầy máu, đôi mắt thì đỏ bừng. Lúc Lâm Vân lại phun ra máu tươi, đôi mắt của Vũ Đình chảy ra đã không phải nước mắt, mà là máu rồi. Nếu không phải nàng sợ liên lụy tới Lâm Vân, thì đã sớm xông ra ngoài. Nàng không quan tâm tới sống chết, chỉ cần có thể chết cùng với anh rể là nàng mãn nguyện. Nhưng hiện tại đi ra ngoài, chỉ khiến anh rể chết càng nhanh hơn mà thôi.

Lâm Vân nhổ ra máu, mang theo những mảnh nhỏ của nội tạng. Giờ đây hai mắt của Lâm Vân đã đỏ rực. Vài khí tức cường hãn đã tới phía sau hắn. Lâm Vân biết tu sĩ Đại Thừa Kỳ đến đây.

Lâm Vân lại phóng ra hai Tinh Mang bảo hộ, rồi quát lên một tiếng:

- Phá cho ta...

Một thương này vừa phóng, Lâm Vân bỗng nhiên ngộ ra cái gì đó. Tinh thần của hắn trở nên ngưng tụ.

- Rắc, rắc, âm âm...

Vài tiếng vỡ vụn vang lên. Đại trận Tinh Cầu cường hãn vô cùng rốt cuộc đã bị Lâm Vân chọc ra một lỗ thủng. Đồng thời trong đầu Lâm Vân cũng ong một tiếng. Tinh Không Phá, một thương này gọi là Tinh Không Phá. Lúc một thương đó đánh nát đại trận, Lâm Vân đã ngộ ra ảo diệu bên trong một thương.

Tinh Hà Trùy giống như chim sổ lồng vậy, lóe lên một cái, lập tức biến mất trong không trung, không thể nhìn thấy một tia dấu vết.

Vài tu sĩ Đại Thừa vội vàng phóng thần thức ngăn cản Tinh Hà Trùy lại. Nhưng khuôn mặt của bọn họ lập tức lộ vẻ khiếp sợ. Thần thức của bọn họ rõ ràng thua xa so với tốc độ của Tinh Hà Trùy. Đây là pháp bảo gì vậy?

- Oanh oanh...

Bị vài tu sĩ Đại Thừa oanh kích, Tinh Mang bảo hộ của Lâm Vân yếu ớt như tờ giấy vậy. Mà hắn thì giống như con diều đứt dây, nổ văng ra ngoài, xương sống rốt cuộc bị đứt gãy.

Lâm Vân ho khan vài tiếng, nhìn những mảnh vụn của nội tạng, ánh mắt của Lâm Vân dần dần lạnh như băng. Hắn uống một viên đan dược, rồi nhìn mấy tên tu sĩ Đại Thừa, nói:

- Đến lượt lão tử động thủ.

Đi tới là ba tên tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Tên cầm đầu hừ lạnh một tiếng, ra lệnh cho chín tên tu sĩ Hợp Thể kia:

- Vương Đô, người dẫn theo bốn người đuổi giết đám người chạy trốn kia. Còn lại thì ngăn cản tên họ Lâm này.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Lão tử còn ở đây chính là vì muốn ngăn cản các người đuổi theo Tinh Hà Trùy. Bằng không đâu cần chờ mấy tên cận kề các người. Tuy hắn có lòng tin với Tinh Hà Trùy, nhưng ở thế giới Tu Chân,

chuyện gì cũng có khả năng. Mà Lâm Vân không chắc chắn những người này có thể đuổi theo Tinh Hà Trùy hay không.

Nếu bọn họ có thủ đoạn gì có thể định vị được Tinh Hà Trùy, thì công sức này giờ của hãn không phải là vô ích sao.

Tu sĩ Đại Thừa Kỳ tên là Vương Đô, nghe theo lệnh lập tức muốn tránh Lâm Vân, đuổi theo hướng Tinh Hà Trùy vừa biến mất. Còn tên tu sĩ Đại Thừa vừa nói chuyện, thì đi lên muốn ngăn cản Lâm Vân.

Lâm Vân hét lớn một tiếng:

- Tinh Không Phá.

Đây là một chiêu mà hãn vừa mới lĩnh ngộ khi phá vỡ đại trận.

Phệ Hồn Thương mang theo một chùm tia sáng màu tím, giống như sao băng nghiền nát hết thảy vậy, đảo mắt đã đi tới trước mặt Vương Đô.

- A...

Vương Đô ngay cả pháp bảo hộ thân còn chưa kịp phóng ra, chỉ có thể cầm một cái pháp bảo hình tròn định ngăn cản lại. Nhưng pháp bảo hình tròn lập tức bị phá nát. Mà Phệ Hồn Thương thì không chút dừng lại, đâm xuyên qua đan điền của Vương Đô. Cả Nguyên Hồn của y cũng bị Phệ Hồn Thương xoắn nát, chết không thể chết thêm.

Dù một thương này của Lâm Vân là đánh lén, nhưng một thương đã giết chết một tu sĩ Đại Thừa Kỳ, khiến cho tất cả các tu sĩ ở đây đều sửng sờ.

Thi thể của Vương Đô đã bị Phệ Hồn Thương đánh nát. Giới chỉ của y cũng bị vỡ. Vô số linh thạch, đan dược, pháp bảo rơi xuống, vung vẩy khắp thành Quang Bình.

- Người dám giết Vương Đô? Chết cho ta.

Tên tu sĩ Đại Thừa đứng đầu gầm lên giận dữ. Rồi y lấy ra một cái trống.

- Thùng, thùng..

Vài tiếng trầm đục vang lên, trái tim của Lâm Vân như bị búa gõ vào vậy, một cảm giác nôn mửa xông lên đầu.

Lâm Vân kinh hãi. Hắn biết mình bị thương quá nghiêm trọng. Nếu không có Sơn Hà Đồ không ngừng cung cấp linh lực để duy trì, thì hắn đã sớm xong đời rồi. Mà lúc này hắn cũng không dám phóng ra Sơn Hà Đồ. Bởi ở đây có nhiều người như vậy, Sơn Hà Đồ để lộ thì rất nguy hiểm.

Vừa nảy cường chế phóng một chế Tinh Không Phá ra, vài ngôi sao bạc trong Tử Phủ đã ảm đạm thất sắc.

Những tu sĩ ở đây hình như biết giờ đuổi theo Tinh Hà Trùy cũng vô dụng, liền có hơn mười người vây quanh Lâm Vân lại, rồi phóng ra pháp bảo lợi hại nhất của bản thân.

Đồng thời lại có vô số khí tức cường hãn không ngừng bay tới thành Quang Bình.

Cho dù Lâm Vân đã hấp thu linh lực trong Sơn Hà Đồ, nhưng vẫn không kịp để đối phó với thế công của hơn mười tu sĩ có tu vị ngang với hắn. Huống hồ hắn đang bị thương nặng.

Đại trận Tinh Cầu đã được thu lại. Các cường giả duy trì đại trận ngừng tay, đều bay về hướng của thành Quang Bình. Trên không trung không ngừng vang lên tiếng nổ ì ầm.

Vô số tu sĩ bay lượn bên ngoài thành Quang Bình để theo dõi, đây có thể coi như là một trận đại chiến kinh thiên động địa. Không người nào nguyện ý bỏ qua. Nghe nói tu sĩ Lâm Vân tiêu diệt Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện

đã bị Tịch Mịch Cốc bao vây. Lần này Tịch Mịch Cốc có vẻ rất quyết tâm tiêu diệt Lâm Vân.

Tinh lực trong cơ thể Lâm Vân càng ngày càng uế oải. Mười một tu sĩ vây công hắn, chỉ còn lại bảy người.

Nhưng Lâm Vân biết, hiện tại mình đã như tên mạnh hết đà. Cộng thêm không ngừng có cao thủ đi tới. Nếu không phải bị những người này ngăn cản, thì hắn đã sớm dùng Tinh Dời chạy trốn rồi.

Bốn khí tức cường đại đã tiếp cận Lâm Vân. Ánh mắt Lâm Vân càng lạnh lẽo. Trong bốn người này, thì có hai tu sĩ Đại Thừa Kỳ và hai tu sĩ Hợp Thể điền phong.

Nếu lại kéo thêm tới, thì ngay cả một cơ hội sống sót hắn cũng không có. Linh lực mà Sơn Hà Đồ cung cấp đã không đủ thỏa mãn yêu cầu của hắn. Lâm Vân còn có một chiêu cuối cùng, nhưng chiêu này sẽ mất rất nhiều tài sản.

Sở dĩ hắn không bỏ mấy người Vũ Đình vào trong Hỗn Độn Sơn Hà Đồ, là bởi vì nếu hắn biến mất, người khác còn có khả năng cho rằng hắn và các tu sĩ khác đồng quy vu tận.

Nhưng nếu hắn và vài người đồng thời biến mất, thì cho dù đứa ngốc cũng biết hắn có một bảo bối không gian có thể chứa người. Mà việc hắn giả chết cũng không thành công.

Một cái bảo bối không gian có thể chứa người, một khi bị người khác phát hiện, thì Lâm Vân sẽ bị người nhìn chăm chăm, mấy người Lam Tranh cũng không thể sống yên ổn.

Quan trọng nhất là hắn không nắm chắc chạy thoát khỏi nhiều tu sĩ Đại Thừa vây công như vậy. Một khi hắn chết, chẳng những bảo bối trên người bị lấy đi, còn hại tính mạng của bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 480: Dừng Linh Thạch Đập Nát Các Người

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 481: Ôn Dịch

C

ách thành Quang Bình gần năm mươi nghìn km là một nơi của người phàm ở. Bởi vì linh khí ở nơi này rất thiếu thốn, không thích hợp cho việc tu luyện. Cho nên, trong này ngoại trừ một số tán tu có tu vị thấp, cơ bản đều là người phàm.

Trời sắp tối, một lão già đeo một cái giỏ trúc dẫn theo một thiếu niên đang đi về. Hai người vừa mới hái thuốc ở trong núi.

Hai người là lang trung của một thị trấn nhỏ. Lão già cũng coi như là một được sư có danh tiếng. Bởi vì thị trấn Tây Lương cách khu rừng không xa, cho nên cứ tới cuối tháng, hai thầy trò lại lên núi hái thuốc.

- Sư phụ, con người thấy mùi máu tanh.

Thiếu niên bỗng nhiên dừng bước, cau mày nói.

Lão già cũng đã người thấy mùi máu tanh, đang muốn lên tiếng, thì người thiếu niên kêu lên:

- Sư phụ, ở đây có một người chết.

Lão già cũng kinh hãi. Ở khu vực xung quanh Tây Lương này không có dã thú cũng không có Tiên Sư, cho nên rất ít người chết ở đây. Hai người đi tới gần người thanh niên nằm trên mặt đất. Lão già ngồi xổm xuống, sờ mũi của hắn, rồi nói:

- Hắn vẫn còn sống. Nhưng thầy làm nghề y nhiều năm như vậy rồi, còn chưa thấy một người bị thương nghiêm trọng như vậy. Bị thương nặng như thế rồi mà vẫn còn sống, mạng của người này lớn thật đấy.

Người thanh niên nằm trên mặt đất, cả người đều là máu, cột sống đã bị đứt gãy hoàn toàn. Ở sau lưng toàn là vết thương, Vết thương lớn nhất cũng phải sâu nửa tấc.

Hai thầy trò đều là người thuần phác. Nên bọn họ vội vàng lấy thảo dược cầm máu đắp lên miệng vết thương. Lại dùng vải mang theo băng bó qua một chút.

Người này đương nhiên chính là Lâm Vân. Trong một tích tắc khi Tinh Bạo mang theo linh thạch nổ tung, hắn đã sử dụng Tinh Dời. May mà lúc đó những người vây công phát hiện ra kế hoạch của Lâm Vân, đều thu lại công kích, mới cho Lâm Vân khoảng trống để hắn thi triển Tinh Dời. Nói cách khác, nếu lúc đó hắn không rời đi, thì hắn cũng bị nổ chết như những người kia rồi.

Người thiếu niên thường xuyên đi theo sư phụ tới núi Việt Lĩnh, cho nên thân thể rất khỏe mạnh. Cũng theo Lâm Vân không phải khó khăn. Lúc hai thầy trò dẫn Lâm Vân trở về thị trấn Tây Lương, thì trời đã tối đen.

- Gia gia, Liêm ca công ai vậy?

Một cô gái nhỏ thấy gia gia trở về, còn công thêm một người, vội vàng hỏi.

- Tiểu Yên, mau đỡ giúp huynh, mệt chết mất.

Thiếu niên tên Liêm ca, vừa thờ hồn hển, vừa bảo cô gái tới hỗ trợ.

- Linh Nhi tỷ tỷ, ra giúp em một lát.

Cô gái tuy nhỏ nhưng tiếng lại rất lớn. Đảo mắt một cô gái đeo tạp dề đi ra từ trong phòng. Thấy thế vội vàng đỡ Lâm Vân, đặt hắn nằm trên giường.

- Tiểu Yên, đại sư huynh Hồ Đầu của con đâu?

Lão già buông cái giỏ xuống, hỏi.

- Thị trấn Cửu Hồ đã gọi sư huynh đi tới hỗ trợ rồi. Tối này chắc huynh ấy không về được. Nghe nói chỗ bọn họ xảy ra một bệnh dịch rất kỳ quái, chết cũng rất nhiều người. Linh Nhi tỷ tỷ định đi theo, nhưng chiều nay lại bận nhiều việc quá, nên đành phải thôi.

Cô gái tên Tiểu Yên lạnh lùng lạnh miệng nói.

- Vậy à. Vu Liêm, con lau qua vết máu cho người này đi. Tiểu Yên cũng giúp một tay.

Lão già một bên phân phó, một bên đi tới tủ để bốc thuốc.

- Gia gia, để con bưng cơm cho gia gia ăn trước. Chị Linh và Liêm ca hỗ trợ là được rồi.

Tiểu Yên thấy cả người Lâm Vân toàn là máu, nên có chút sợ hãi, muốn trốn sang một bên.

- Cũng được.

Lão già nhìn thương thế của Lâm Vân, cũng biết cháu gái của mình thoát nhìn lá gan rất lớn, nhưng lại rất sợ máu.

Cũng may thương thế của hắn chỉ tập trung ở sau lưng và trước ngực. Những chỗ khác không bị gì cả. Cho nên Vu Liêm và Linh Nhi xử lý rất nhanh. Nửa tiếng sau, vết thương trên người Lâm Vân đã được lau rửa sạch sẽ.

Lúc này bọn họ mới nhìn thấy những vết thương chằng chịt trên người Lâm Vân, thoát nhìn rất đáng sợ.

- Liêm sư đệ, người này là ai mà lại bị thương nặng như vậy? Mà hắn rõ ràng vẫn chưa chết, mạng của hắn thật là lớn.

Linh Nhi hỏi.

Linh Nhi là một thiếu nữ tuổi chừng hai mươi, có làn da trắng nõn. Nhưng trên mặt của cô lại có hai vết sẹo. Nếu như không có vết sẹo này, có thể coi như là một mỹ nữ. Lúc tối thoát nhìn thì có chút dữ tợn.

- Đệ cũng không biết. Lúc đệ và sư phụ đi hái thuốc về thì thấy hắc nham bất tỉnh trên đường. Đây cũng là lần đầu tiên đệ nhìn thấy một người bị thương nặng như vậy còn chưa chết. Mạng của người này không chỉ là lớn, mà là rất lớn. À, đúng rồi, trấn Cửu Hồ rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Thiếu niên cầm chén thuốc, nhìn sư tử Linh Nhi rịt thuốc, liền hỏi.

Sắc mặt của Linh Nhi trở nên buồn bã:

- Nghe nói là ôn dịch gì đó. Tỷ còn chưa nói với sư phụ. Dịch sư huynh tới đó chắc không phải ngày một ngày hai mới trở về. Phải đợi cho tình hình bệnh dịch ở đó chuyển biến tốt đẹp mới được. Tỷ còn nghe nói tới mai thị trấn Tây Lương bắt đầu giới nghiêm, không cho phép người bên ngoài đi vào thị trấn.

- Vậy sau này muốn hái thuốc thì đi đâu mà hái bây giờ?

Vị Liêm sư đệ còn chưa thấy được sự nghiêm trọng của bệnh dịch, chỉ lo lắng việc hái thuốc tháng sau.

Linh Nhi thở dài một tiếng. Sư đệ của mình tuy cao to lực lưỡng, nhưng kinh nghiệm còn thiếu. Lúc này rồi còn quan tâm tới việc hái thuốc.

- Liêm sư đệ, đệ ở đây chiếu cố người này nhé, tỷ đi nói chuyện với sư phụ đây.

Linh Nhi nói xong liền đi ra ngoài.

Một tiếng sau, lão già mang theo vẻ mặt ngưng trọng, gọi ba người tập trung lại, nói:

- Việc xảy ra ở thị trấn Cửu Hồ không phải là việc nhỏ. Hiện tại chúng ta chỉ có thể cầu nguyện bệnh dịch không nghiêm trọng. Một khi bệnh dịch lan tới thị trấn Tây Lương của chúng ta, thì chúng ta cũng không có cách nào xử lý. Từ ngày mai chúng ta sẽ phun thuốc trừ độc lên đồ vật. Đồng thời rắc vôi xung quanh nhà.

- Còn có, nếu người bệnh tới thì phải cách ly. Cũng đừng rời khỏi thị trấn này. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Một khi bệnh dịch lan tới đây, thì đó là một tai họa lớn.

Thiếu niên vốn dừng dừng với chuyện này, bây giờ nghe sư phụ nói nghiêm trọng như vậy, thì bắt đầu lo lắng cho đại sư huynh.

- Sư phụ, liệu sư huynh có xảy ra chuyện gì không?

Vu Liêm đầy lo lắng hỏi.

Lão già trầm tư nửa ngày, mới thở dài nói:

- Lần này sư huynh của con đã làm đúng. Dù nó có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, nó vẫn là đệ tử giỏi của thầy. À, người trẻ tuổi kia ra sao rồi?

Vu Liêm trả lời:

- Không thấy chuyển biến tốt đẹp, cũng không thấy chuyển biến xấu. Người đó vẫn chìm trong hôn mê, chưa có tỉnh. Tuy nhiên, mạng người đó lớn thật.

Lão già gật đầu, lại nói:

- Con và Linh Nhi thay phiên nhau chăm sóc cho hắn. Tí nữa thầy tới chỗ Lí trưởng hỏi xem.

...

Năm ngày sau.

Vu Liêm nhìn Lâm Vân vẫn hôn mê bất tỉnh, lắc đầu nói với Linh Nhi:

- Sư tử, người này đã không ăn không uống mấy ngày rồi. Vaayj mà cơ thể của hắn vẫn không thay đổi gì cả, chẳng tốt cũng chẳng xấu. Thật là quái tai.

Linh Nhi hơi nhú lông mày. Mấy ngày nay, cô ta đều bón thức ăn cho hắn. Nhưng cứ cho vào miệng, hắn lại nhả ra. Thậm chí thương thế của hắn không như lời Vu Liêm nói, có chuyển biến tốt một chút. Linh Nhi nhìn thấy rõ, hai vết thương sau lưng hắn rõ ràng đã tốt hơn so với mấy ngày trước rất nhiều.

- Chị Linh, Liêm ca, gia gia gọi hai người tới.

Tiểu Yên giống như con chim nhỏ, lẳng xăng chạy tới.

Linh Nhi và Vu Liêm rời đi, còn Tiểu Yên ở lại căn phòng, nhìn Lâm Vân nằm trên giường. Trong lòng cô ta cũng rất kỳ quái. Đã vài ngày rồi mà người này vẫn chưa tỉnh, cũng không có chết, thật đúng là quái nhân. Hơn nữa sắc mặt của hắn hình như đã tốt hơn trước rất nhiều.

- Sư phụ, người tìm chúng con à?

Linh Nhi vừa tới liền hỏi.

- Ài, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng. Thầy đã thương thảo với Lí trưởng rất nhiều biện pháp phòng ngừa, nhưng bệnh dịch vẫn lan tới thị trấn Tây Lương của chúng ta. Còn tình hình cụ thể bệnh dịch thì vẫn chưa biết. Nhưng bệnh dịch này một khi phát tác, không biết phải chết bao nhiêu người.

- Thị trấn Cửu Hồ đã chết vài nghìn người rồi. Thị trấn Tây Lương cũng đã chết mấy trăm người. Một khi bị nhiễm bệnh, chỉ ba ngày thôi, người đó sẽ chết một cách lặng lẽ. Hơn nữa cả thân thể và máu đều sẽ tiêu tán rất nhanh.

- Bởi vì cả hai thị trấn đều đã xảy ra bệnh dịch, cho nên việc phong tỏa cũng đã giải trừ. Ài...

Lão già nói tới đây, bất đắc dĩ thở dài.

- Sư phụ, có nghiêm trọng như vậy không?

Vu Liêm hỏi.

- Không phải nghiêm trọng nữa rồi, mà là rất nghiêm trọng. Một căn bệnh lây lan như vậy, lại không có thuốc giải. Nếu như bệnh dịch này không được giải quyết, con có biết hậu quả như thế nào không? Toàn bộ người trong thị trấn sẽ biến mất. Thầy đã từng nghe nói có một quốc gia bởi vì không khống chế được dịch bệnh, đã biến mất hoàn toàn. Nói chi là một thôn trấn nhỏ như chỗ chúng ta.

Lão già lắc đầu, âm ỉ nói.

- Sư phụ, chẳng lẽ không còn biện pháp nào?

Linh Nhi thấy sư phụ thúc thủ vô sách, trong lòng cũng rất khổ sở.

Lão già lắc đầu:

- Nghe nói ở thị trấn Cửu Hồ có hai dực sư cấp quốc gia, nhưng bọn họ cũng bó tay chịu chết, một người đã qua đời từ hôm qua rồi. Căn bệnh này không giống với những ôn dịch lúc trước. Ôn dịch còn có biện pháp ngăn cản, nhưng cái này, ngay cả một biện pháp cũng không có. Hiện tại hai thị trấn Cửu Hồ và Tây Lương đã bị ngăn cấm xâm nhập. Có thể nói, chúng ta đã bị bỏ rơi.

Mấy người còn đang nói chuyện, thì có một người trung niên vội vàng chạy tới, khóc lóc kêu lên:

- Liều được sư, van cầu ngài cứu con của tôi. Nó sắp không qua được rồi, van cầu ngài.

Lão già lắc đầu. Ông ta biết dù có đi cũng vô dụng. Nhưng ông ta vẫn dặn dò hai đệ tử, rồi vội vã cầm thuốc đi theo người trung niên.

Một lúc sau, lão già trở về với đôi mắt trống rỗng. Thấy hai đệ tử vẫn chờ mình trở về, thì phát phát tay, nói rằng mình cần nghỉ ngơi. Ông ta cảm thấy hình như mình cũng đã bị nhiễm bệnh. Cả người cảm thấy vô lực. Mặc dù biết không nên trở về, nhưng ông ta cũng hiểu rằng, hiện tại cả thị trấn Tây Lương đều nhiễm bệnh dịch. Cho dù ông ta không trở lại, căn bệnh sớm muộn gì cũng ập tới nhà ông ta mà thôi.

- Sư phụ bị sao vậy nhỉ?

Vu Liêm thấy thần sắc của sư phụ có chút không đúng.

Linh Nhi không trả lời, ánh mắt đầy vẻ ảm đạm. Cô ta đã nhìn ra sư phụ có khả năng đã bị nhiễm bệnh. Nhưng cô ta lại không có cách nào để giải quyết cả. Nghe nói người bị bệnh chỉ cố được một hai ngày. Có lẽ ngày mai sư phụ sẽ rời đi bọn họ vĩnh viễn.

- Sư tỷ, sư tỷ...

Lúc này, Tiểu Yên hấp tấp chạy tới, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Thấy Tiểu Yên hưng phấn như vậy, Linh Nhi càng thở dài. Đúng là tuổi trẻ vô ưu vô lự. Mặc dù không còn tâm tình để vui đùa, nhưng cũng không muốn sư muội mất hứng. đành để sư muội kéo tay lôi tới phòng Lâm Vân.

- Chuyện gì vậy Tiểu Yên?

Linh Nhi bị Tiểu Yên kéo tới căn phòng người trẻ tuổi, hơi kỳ quái hỏi.

- Chị Linh, chị xem.

Linh Nhi nhìn sau lưng của người trẻ tuổi, không khỏi cả kinh.

Vết thương chồng chất sau lưng, rõ ràng có thể dùng mắt thường nhìn thấy đang khép lại. Rất nhiều vết sẹo đã biến mất không thấy đâu nữa. Thậm chí cả vết thương sâu nhất cũng đang có dấu hiệu bình phục. Những chỗ da tróc thịt bong sau lưng của hắn đã dần dần biến mất. Bất chợt còn nghe thấy tiếng lách cách của xương cốt khép lại.

- Điều này, điều này...

Linh Nhi ngây dại. Từ bé đến giờ, cô ta chưa từng thấy qua một chuyện như vậy, thật là quý dị.

- Sư tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?

Vu Liêm cũng vội vàng chạy tới. Đảo mắt liên giống như Linh Nhi, trợn mắt há mồm nhìn Lâm Vân đang khôi phục. Mấy ngày hôm trước, còn chưa thấy thương thế của hắn khởi sắc. Vậy mà chỉ một lát thôi mà khôi phục nhanh như vậy.

Ba người thần thờ nhìn miệng vết thương của Lâm Vân khép lại, sau nửa ngày vẫn không có ai lên tiếng.

- Sư tỷ, thương thế của hắn đã dần khỏi, vì sao hắn vẫn còn hôn mê bất tỉnh?

Vu Liêm kỳ quái nói.

Linh Nhi lắc đầu:

- Tỷ cũng không biết. Ngày mai chúng ta thử hỏi sư phụ xem.

Nói tới đây, cô ta lại âm thầm thở dài. Người này được sư phụ cứu về, hẳn đã không dần khỏi lại, mà sư phụ thì không biết liệu có sống qua ngày mai không.

- Để em đi gọi gia gia tới xem.

Tiểu Yên hấp tấp muốn chạy ra ngoài.

Linh Nhi vội vàng nắm tay của Tiểu Yên lại:

- Tiểu Yên, sư phụ đang mệt, em đừng quấy rầy sư phụ nghỉ ngơi. Ngày mai hỏi cũng không sao.

- Vâng.

Tiểu Yên rất muốn gia gia tới đây xem tốc độ khôi phục của vị ca ca này. Nhưng Linh Nhi đã nói như vậy, cô ta cũng đành thôi.

Liễu được sư vốn tên là Liễu Phúc. Từ bảy tuổi, ông ta đã theo sư phụ học nghề y. Cho tới hôm nay đã là sáu mươi năm rồi. Có vô số người của thị trấn Tây Lương được ông ta cứu chữa. Vì tôn kính mà mọi người đều gọi ông là Liễu được sư. Chỉ là ông ta không ngờ, có một ngày, một được sư như ông ta cũng chết vì ôn dịch.

Nếu như ông ta tìm được, dù chỉ một biện pháp giải quyết được ôn dịch, ông ta chết cũng yên lòng. Nhưng hiện tại, ngay cả nửa cái biện pháp cũng không có. Ông ta cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Ông ta chỉ biết căn bệnh này mà không trừ, thì ngày nào cũng có người chết.

Hiện tại, coi như ông ta đã được giải thoát. Nhìn người bệnh chết trước mặt mình, mà lại thúc thủ vô sách, trái tim của ông ta như muốn nhỏ máu vậy.

Ông ta đứng lên, đi tới trước cửa sổ, nhìn khung cảnh của thị trấn mà mình đã sống mấy chục năm qua. Bỗng nhiên, một cảm giác thoải mái bao phủ khắp người. Cảm giác mệt mỏi trong cơ thể của ông ta đã hoàn toàn biến mất. Tinh thần trở nên minh mẫn.

Chuyện gì vậy? Trong lòng Liễu được sự cả kinh. Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu sao? Không đúng, mình rõ ràng cảm thấy cơ thể rất khỏe mạnh, thậm chí còn có tinh thần hơn lúc vừa ngủ dậy buổi sáng. Trong cơ thể không còn bất kỳ sự khó chịu nào. Điều này sao có thể là hồi quang phản chiếu được?

Liễu được sự chính đang muốn mở cửa đi ra ngoài xem, thì vang lên tiếng đập cửa. Liễu được sự vội vàng mở cửa, đại đồ đệ củ ông, Hồ Đầu lão đảo đi vào.

- Hồ Đầu, con không sao chứ? Không phải con đang ở thị trấn Cửu Hồ sao?

Liễu được sự vội vàng vội lấy đệ tử của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 482: Bảo Địa?

S

ư phụ, Sư huynh trở về rồi à?

Vu Liêm nghe thấy tiếng của sư phụ, vội vàng chạy ra.

- Liêm sư đệ, mau tránh đi, huynh có việc muốn nói với sư phụ.

Hồ Đầu thấy mấy người sư đệ, sư muội chạy ra, vội vàng bảo bọn họ quay vào.

Liễu được sư biết đệ tử của mình sợ mọi người bị nhiễm bệnh, thì lắc đầu nói:

- Các con cứ đi ra đi. Sớm muộn gì nơi đây cũng bị nhiễm bệnh thôi. Ài...

- Con xin lỗi sư phụ. Con chỉ muốn trở lại đây thăm sư phụ một lát, rồi cầm linh bài của cha mẹ con rời đi. Con muốn ở cùng cha mẹ trước khi...

Dịch Hồ ảm đạm cúi đầu.

- Đừng nghĩ nhiều, vào nhà hẵng nói. Mọi người cũng đi vào đi.

Liễu được sư nhìn vài đệ tử của mình, cũng rất thương cảm nói.

- Hồ Đầu, tình hình bên kia thế nào rồi?

Mọi người an vị chỗ ngồi, Liễu được sư mới hỏi Hồ Đầu.

Hồ Đầu kể lại chuyện bên thị trấn Cửu Hồ. Thì ra thị trấn Cửu Hồ xảy ra ôn dịch từ một tuần trước. Lúc Hồ Đầu tới đây, thì ôn dịch mới chỉ bùng phát hai ngày. Người bên đây muốn mời Liễu được sư tới hỗ trợ, nhưng bất đắc dĩ Liễu được sư đi hái thuốc vẫn chưa về. Mà Hồ Đầu thì nghĩ, mình tuổi

trẻ lực tráng, sự miễn dịch mạnh hơn sư phụ một ít, nên chủ động yêu cầu đi tới hỗ trợ.

Kết quả là không ngờ Hồ Đầu vừa tới thị trấn Cửu Hồ, thì ôn dịch ở đây đã không thể kiểm soát nổi. Ngày nào cũng có hàng nghìn người chết. Hơn nữa còn không có biện pháp nào ngăn chặn. Hồ Đầu tới cũng không giúp được gì, mà còn bị nhiễm bệnh vào người.

Đến bây giờ thì ôn dịch đã lan sang cả thị trấn Tây Lương. Lệnh phong tỏa đã bỏ, mà Hồ Đầu thì không muốn chết một mình ở bên ngoài. Nên quay trở về để lấy linh bài của cha mẹ. Trước khi chết cũng muốn gặp lại sư phụ một lần.

Hiện tại khắp nơi là người chờ chết, cho nên Hồ Đầu quay trở về cũng không có ai để ý.

Nghe Hồ Đầu nói vậy, Liễu được sư thốn thức không thôi. Không ngờ một cái ôn dịch đã diệt gần hết người trong một thị trấn, xu thế vẫn còn tiếp tục. Mà bọn họ là được sư, cũng chỉ biết đợi tử thần lấy mạng.

- Ủa...

Hồ Đầu bỗng ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

- Sao vậy?

Liễu được sư thấy vẻ mặt kinh hãi của Hồ Đầu, vội vàng hỏi.

- Sư phụ, hình như bệnh của con đã khỏi rồi. Thân thể bắt đầu có khí lực, cảm giác mệt mỏi đã hoàn toàn biến mất. Thật là kỳ quái? Con sẽ không phải chết, con đã khỏi bệnh rồi...

Hồ Đầu nói xong liền khóc lên.

Hồ Đầu hiểu rất rõ triệu chứng của căn bệnh này. Lúc đầu cơ thể sẽ cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, sinh lực dần cạn kiệt. Cuối cùng là té xỉu và chết đi. Sau đó cơ thể bắt đầu khô quắt lại. Cậu ta đã thấy rất nhiều người bệnh chết như vậy. Cho nên khi cậu ta thấy cả người mệt mỏi, thì biết mình đã nhiễm bệnh. Nhưng thật không ngờ, vô duyên vô cớ bệnh lại khỏi. Thật sự khiến cậu ta kinh hỉ như muốn điên.

- Có thật không? Liệu có phải con cảm giác sai lầm, con vốn không bị bệnh?

Liễu dược sư cũng kinh hỉ kêu lên.

- Con chắc chắn mà. Con nhiễm bệnh hay không sao con lại không biết chứ. Con ở thị trấn Cửu Hồ bảy tám ngày, con biết rất rõ triệu chứng của người bệnh.

Hồ Đầu kiên định nói.

Liễu dược sư nhíu mày, chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Bỗng nhiên ông ta nhớ tới tình trạng của mình. Ông ta cũng bị nhiễm bệnh, nhưng kết quả thì đã khỏi. Lẽ nào nơi này là một bảo địa, có thể ngăn cản mọi chứng bệnh?

Bình thường Liễu dược sư không tin những chuyện như vậy. Nhưng nó chứng thực trên người hai thầy trò, thì không thể không tin được.

- Sư phụ, con cho rằng việc sư huynh khỏi bệnh chắc là đúng. Bởi vì con có một việc còn chưa kịp bẩm báo cho sư phụ. Đó là người trẻ tuổi mà chúng ta cứu về đang dần dần hồi phục. Mà tốc độ hồi phục rất nhanh, mắt thường cũng có thể trông thấy được. Nhưng hãn vẫn chưa tỉnh lại.

Linh Nhi bỗng lên tiếng.

- Có chuyện như vậy à? Thật là tà môn. Đi, chúng ta tới xem hãn thế nào.

Liễu được sư nói xong, liền đi theo mấy đệ tử tới phòng của Lâm Vân.

Lâm Vân vẫn ngủ say như vậy. Nhưng thương thế của hắn đúng như lời của Linh Nhi nói, khôi phục cực nhanh.

Liễu được sư nhíu mày nói:

- Lẽ nào nhà này lại xuất hiện bảo vật gì đó?

- Sư phụ, liệu có phải do người này không? Thương thế của hắn khôi phục nhanh như vậy, có khả năng những người ở bên cạnh hắn sẽ không bị lây bệnh dịch. Thậm chí là căn bệnh rất nhanh được giải trừ?

Linh Nhi thấy sư phụ cũng không nói ra được nguyên nhân, liền thử đưa ra lời suy đoán của mình.

- Khả năng này có thể xảy ra...

Liễu được sư trầm tư một lát mới gật đầu nói.

- Sư phụ, nếu như vậy, chúng ta gọi hết người bệnh tới đây, không phải bọn họ đều khỏi sao?

Vu Liêm nhanh miệng nói.

Liễu được sư lại trầm mặc, sau nửa ngày mới lên tiếng:

- Như vậy cũng được, nhưng lại sợ làm hại người này. Ài...

Linh Nhi im lặng không nói. Cô ta hiểu ý của sư phụ. Nếu người kia quả thật có năng lực chữa khỏi bệnh tật, thì sẽ có rất nhiều người muốn mang hắn đi. Thậm chí vì tranh dành mà chém giết cũng không chừng.

Vu Liêm và Hồ Đầu cái hiểu cái không, nhưng bọn họ không hề hoài nghi với lời của sư phụ.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Vu Liêm nói.

Liễu dước sư vui mừng nhìn những đệ tử của mình. Ông ta rất hài lòng với tính cách lương thiện của bọn chúng.

- Để thầy thử dẫn cháu nội của Lão Mao Tử ở nhà bên sang đây, xem có thể khỏi bệnh không.

Liễu dước sư đi ra khỏi cửa, nhưng trong lòng lại ngũ vị tạp trần. Ông ta không biết mình phải làm thế nào, nên cứu một người hay cứu toàn bộ người trong thị trấn.

Chọn bên nào ông ta cũng cảm thấy bất an.

- Liễu dước sư, sao ông lại tới đây?

Liễu dước sư thấy Lão Mao Tử đầy vẻ cao hứng, không còn bi thương như mấy tiếng trước.

- Có chuyện vui gì à, Lão Mao Tử?

Liễu dước sư âm thầm tự nhủ, cháu nội của Lão Mao Tử này sắp chết rồi, sao lão đây còn hớn hờ được như vậy nhỉ?

- Ha ha, vừa kịp lúc, ông xem hộ tôi đứa cháu một chút. Cháu của tôi vô duyên vô cớ khỏi bệnh. Chắc là được ông trời phù hộ.

Lão Mao Tử kích động đến mức nói năng lộn xộn.

Liễu dước sư càng khó hiểu. Chẳng lẽ không chỉ nhà ông ta là nơi bảo địa, mà nhà của Lão Mao Tử cũng như vậy?

Liễu được sư mang theo đầy bụng nghi vấn trở về nhà. Cuối cùng quyết định đợi hai ba ngày nữa rồi nói sau. Có lẽ suy nghĩ ông ta là sai lầm, nói không chừng bệnh dịch đã chuyển biến tốt.

Ba ngày sau, không ngừng có người khỏi bệnh. Khiến Liễu được sư dần dần hiểu ra. Khu vực khỏi bệnh bắt đầu từ xung quanh nhà ông ta rồi chậm rãi khuếch tán ra ngoài. Phạm vi càng lúc càng rộng. Lúc đầu là nhà hàng xóm, rồi hàng xóm của hàng xóm, cứ thế lan ra ngoài.

Từ gần tới xa, không có chỗ nào là bỏ sót.

Quả nhiên, việc mọi người khỏi bệnh có liên quan tới người trẻ tuổi kia. Liễu được sư âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ông ta cũng không dám tiết lộ chuyện này ra ngoài. Cứ theo tình hình này, chắc thị trấn Cửu Hồ cũng được chữa trị.

Thấy dịch bệnh trong trấn dần dần được khống chế, mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Lí trưởng cũng yên lòng. Nửa tháng sau, người bệnh ở thị trấn Cửu Hồ đã dần dần khỏe mạnh. Nhưng nơi này đã chết rất nhiều người, dân số chỉ còn một phần nhỏ

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 483: Ngũ Tinh Đại Thành

L

Liễu Dược sư nhìn người trẻ tuổi vẫn ngủ say trên giường. Trong lòng không khỏi thầm than, người trẻ tuổi kia chỉ ngủ thôi cũng đã cứu được nhiều người như vậy. Hẳn chắc chắn không phải là người bình thường.

Người này đã ngủ được gần một tháng, nhưng thân thể vẫn vậy, thậm chí làn da không dính một hạt bụi nào. Linh khí trên người hẳn không ngừng vờn quanh. Lúc ban đêm có thể nhìn thấy ánh sáng lượn lờ trên người hẳn.

Biết được người tuổi trẻ mà mình cứu về không phải là người phạm, Liễu Dược sư càng dặn dò các đệ tử phải cẩn thận chiếu cố hẳn.

Nhưng một tháng sau, Liễu Dược sư và các đệ tử lại phát hiện, bọn họ không có cách nào đi tới gần hẳn. Toàn thân của người trẻ tuổi bị ánh sáng bao bọc lại như con tằm vậy. Một khi tới gần sẽ bị bắn ra ngoài.

Giờ đây Liễu Dược sư càng thêm tin tưởng với phán đoán của mình. Người trẻ tuổi này rất có thể là một vị Tiên Sư có bản lĩnh lớn. Ông ta liền vội vàng dặn dò đệ tử và Tiểu Yên không được phép tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai. Sau đó thì ông ta khóa cửa phòng lại, không cho phép kẻ nào đi vào.

Các đệ tử của Liễu Dược sư cũng hiểu Lâm Vân không tầm thường. Cho nên bọn họ đều nghe lời của sư phụ, không một ai chủ động đi tới gần căn phòng của Lâm Vân.

....

Trong một dãy núi cách thị trấn Tây Lương một nghìn dặm, một người trẻ tuổi có làn da trắng nõn bỗng nhiên mở mắt, nhú mào, lẩm bầm nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Vì sau khí tức từ máu và thịt của người phạm càng ngày càng nhạt? Chẳng lẽ công pháp của mình xảy ra vấn đề? Điều này không có khả năng.

Tên này liền phóng thần trí ra ngoài, còn chưa tới phạm vị một trăm km, sắc mắt của y bỗng thay đổi. Thiếu chút nữa là phun ra máu tươi. Vô số linh khí tuôn ra từ thị trấn Tây Lương, kèm theo đó là khí tức cực kỳ cường hãn. Khí tức này tuyệt đối là từ tu sĩ Hợp Thể điên phong, thậm chí đã là tu sĩ Đại Thừa phóng tới. Từ khi nào một nơi của người phạm lại xuất hiện cường giả như vậy? Còn tới đó để tu luyện nữa chứ?

Sở dĩ y chọn nơi này làm nơi luyện công, bởi vì công pháp của y cực kỳ ác độc. Cần phải hấp thu máu của người phạm. Cho dù tính mạng của người phạm không là gì với tu sĩ. Nhưng luôn có những tu sĩ yêu mến biến mình trở thành Bồ Tát, cứu khổ cứu nạn, không ngừng quấy nhiễu y. Chỉ là không ngờ, đã tới một nơi vắng vẻ như vậy rồi, vẫn còn tồn tại cường giả.

Không tốt, nếu người này biết sự hiện hữu của mình, thì mình sẽ chết không chỗ chôn. Nghĩ tới đây, tu sĩ mặt trắng liền vội vàng lấy phi kiếm, dùng tốc độ cực nhanh rời đi. Ngay cả động phủ cũng không kịp thu lại.

....

Ôn dịch qua đi, thị trấn Tây Lương lại quay trở lại với cuộc sống yên tĩnh lúc trước.

Chỉ chớp mắt đã qua năm năm. Lúc trước Tiểu yên mới chỉ chín tuổi, giờ cô bé đã mười bốn tuổi rồi. Dược đường của Liễu dược sư càng ngày càng nổi danh. Bất kể người bị bệnh gì, chỉ cần tới Dược đường của Liễu dược sư trị bệnh, thì trên cơ bản đều khỏi hẳn.

Thậm chí chỉ cần uống một bát thuốc là đã khỏi. Nhưng mấy năm gần đây, Liễu dược sư cũng lập một quy củ. Người bệnh muốn trị bệnh phải đích thân tới Dược đường để trị, ông ta sẽ không đến nhà người đó thăm bệnh.

Chỉ có Linh Nhi là hiểu vì sao sư phụ của mình phải lập ra quy định đó. Được đường nổi danh như vậy, nhờ phần lớn là người trẻ tuổi đang ngủ say trong phòng kia. Trong lòng cô ta càng thêm kính sợ với người trẻ tuổi đó.

Chỉ là hắn đã ngủ năm năm rồi vẫn chưa tỉnh. Chẳng lẽ hắn thực sự là thần tiên? Linh Nhi đã từng nghe nói qua về các Tiên Sư. Cô ta biết Tiên Sư là những người như thế nào. Cha mẹ của cô ta chính là những Tiên Sư, nhưng đã bị người khác giết. Chuyện này cô ta còn chưa từng nói cho sư phụ. Nhưng Linh Nhi biết cha mẹ của mình không có bản lĩnh như người trẻ tuổi kia, ngủ mà cũng có thể khiến người khác khỏi bệnh.

Người bệnh ở thị trấn Tây Lương càng ngày càng ít. Bệnh nhân tới Được đường phần lớn là người ở thị trấn bên cạnh hoặc là người ở trong thành trì lớn.

Rốt cuộc có một ngày, ngay cả một ít tu sĩ cũng biết danh tiếng của Liễu được sư. Bọn họ cũng tới đây xem bệnh, nhưng chủ yếu là những tu sĩ cấp thấp mà thôi.

....

Lâm Vân đang đắm chìm trong một trạng thái rất kỳ diệu. Hắn cảm thấy bốn ngôi sao màu bạc trong Tử Phủ chậm rãi xoay tròn. Sau đó thì không ngừng hấp thu linh khí xung quanh. Không ngừng chữa trị kinh mạch và lục phủ ngũ tạng bị hủy hoại.

Cuối cùng thì bốn ngôi sao bắt đầu ngưng luyện thân thể. Hắn tùy thời có thể tỉnh lại, nhưng hắn không muốn tỉnh. Cơ hội như vậy thật sự khó mà có được. Đây là lần đầu tiên hắn cảm ngộ việc ngưng luyện thân thể. Hắn sợ một khi tỉnh lại, cảm ngộ đó sẽ hoàn toàn biến mất.

Lâm Vân hiểu rằng, có cảm ngộ như vậy là do hắn bị thương quá nghiêm trọng. Chỉ có thể nhờ Kim Tinh tự động khôi phục thương thế. Cho nên hắn

một mực rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa cảm ngộ.

Không ngờ một lần ngưng luyện thân thể lại lâu như vậy. Khi hẩn tỉnh lại, thì hình như đã qua rất nhiều năm. Thậm chí không ngắn hơn lúc hẩn ở trong tuyệt cảnh Tinh Diễm ở Khôn Truân Giới. Lẽ nào đã trôi qua vài năm rồi?

Lâm Vân ngồi dậy. Cho dù tu vị của hẩn không tăng lên, nhưng hẩn tin tưởng, nếu hiện tại lại đối mặt với sự vây công như lần trước, hẩn chắc chắn sẽ không bị thương nặng như vậy.

Cảm thụ sinh lực tràn trề, Lâm Vân biết lần này là may mắn. Chính xác hơn, đây là kết quả tất nhiên do công pháp mà hẩn sáng tạo sinh ra. Dù rất muốn hét lên vài tiếng, nhưng lại sợ quấy nhiễu người nhà của Liễu được sư.

Lâm Vân mỉm cười lấy một viên đan dược bên trong giới chỉ. Đây là Tạo Hóa Đan mà hẩn lấy được ở rừng rậm Amazon. Hiện tại tu vị của hẩn đã là bốn sau màu bạc điên phong. Hơn nữa thân thể đã được cải tạo cực kỳ cường hẩn. Còn lĩnh ngộ ra một công pháp rèn luyện thân thể. Cho nên lúc này là lúc thích hợp để thử hiệu quả của Tạo Hóa Đan.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân vung tay lên. Một triệu linh thạch Thượng Phẩm phóng ra ngoài, tạo thành một trận pháp Tụ Linh. Sau đó hẩn nuốt viên đan dược xuống.

Dược tính mãnh liệt xông lên đầu, Lâm Vân tập trung bảo vệ tinh thần. hẩn không ngừng luyện hóa dược tính. Đồng thời cảm ngộ ý niệm trong viên đan dược. Ngũ Tinh Quyết lần nữa được vận chuyển.

Một tia thiên đạo được Lâm Vân bắt được. Lâm Vân hiểu rằng Tạo Hóa Đan mà hẩn uống tuyệt đối không phải thứ mà thế giới Tu Chân có được. Đan dược này chỉ có thể ở trong Tiên Giới. Bằng không sẽ không khiến cho hẩn có cảm giác như vậy.

Tạo Hóa Đan không đơn thuần là cung cấp linh lực, mà nó còn có một tia ý cảnh trong đó. Lâm Vân đắm chìm trong ý cảnh, viên Kim Tinh thứ năm chậm rãi hình thành. Nhưng Lâm Vân không đình chỉ việc lĩnh ngộ.

Hắn không có ý rập khuôn ý cảnh của Tạo Hóa Đan. Hắn chỉ muốn dựa vào đó để hoàn thiện đạo của mình mà thôi

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 484: Nguyên Tố Mộc

N

hình vẻ chờ mong của Linh Nhi, Lâm Vân mỉm cười nói:

- Lúc tôi còn đang bế quan, cô là người tới gần phòng của tôi nhiều nhất. Tôi nghĩ chắc cô có việc gì muốn nhờ tôi phải không?

Đôi mắt của Linh Nhi bỗng nhiên đỏ bừng. Cô ta liền quỳ xuống đất nói:

- Mong Tiên Sư thu tôi làm đệ tử. Tôi muốn báo thù cho cha mẹ.

Lâm Vân vừa nghe là biết liên quan tới chuyện ân oán. Nhưng hắn lại lắc đầu nói:

- Sở dĩ tôi bảo cô lưu lại, là vì linh căn của cô là tốt nhất, là linh căn tinh khiết thuộc tính Mộc. Nhưng thu cô làm đồ đệ thì sợ không được. Bởi vì tôi sắp phải rời đi nơi này, đến một nơi rất xa, thậm chí là không quay trở lại đây. Nhưng tôi có thể hướng dẫn cô trên con đường tu tiên, cô thấy thế nào?

Linh Nhi là người thông minh. Cô ta biết Lâm Vân nói thật. Hắn nhất định có chuyện cần làm. Dẫn theo một người phạm như mình quả thật là bất tiện. Vội vàng nói:

- Tôi nguyện ý, nhưng về sau tôi làm sao có thể được gặp lại sư phụ?

Lâm Vân bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tôi không phải là sư phụ của cô. Tôi chỉ lớn hơn cô vài tuổi mà thôi. Nếu không cô cứ gọi tôi là đại ca là được. Hiện tại tôi không nghĩ thu đồ đệ. Nếu cô muốn gặp tôi, thì có lẽ chờ khi cô phi thăng Tiên Giới, mới có thể gặp lại tôi.

Mặc dù hiện tại Lâm Vân không cảm thấy áp lực khi phi thăng, nhưng hẳn thực sự cảm nhận được mình đã đứng ở vị trí cao nhất của thế giới Tu Chân.

Không biết việc hẳn không cảm nhận được áp lực phi thăng có phải liên quan tới công pháp của hẳn hay không. Nhưng điều này vừa hợp với tâm ý của Lâm Vân. Hẳn còn có rất nhiều chuyện cần làm, không muốn lập tức phi thăng.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Linh Nhi kiên định gật đầu.

Lâm Vân thấy Linh Nhi đồng ý, thì bắt đầu giúp cô ta Trúc Cơ. Sau khi làm xong, thì đưa một cái nhẫn cho Linh Nhi:

- Tài nguyên trong này đủ cho cô có thể kết thành Nguyên Anh. Ở bên trong còn có vài viên Trúc Nhan Đan. Cô uống một viên có thể giải trừ vết sẹo, vĩnh viễn giữ được tuổi thanh xuân.

- Lâm đại ca, lúc trước những người tới nhà giết cha mẹ em, bọn chúng đã ăn cắp một viên ngọc của nhà em. Viên ngọc này có màu xanh, nó là bảo vật gia truyền. Nếu có một ngày em tu luyện thành công, em nhất định sẽ lấy lại viên ngọc đó.

Linh Nhi kiên định nói.

Lâm Vân sững sờ. Hiện tại vừa nghe thấy liên quan tới ngọc, hẳn lại nổi lên lòng nghi ngờ. Viên ngọc màu xanh? Chẳng lẽ là ngọc mang thuộc tính Mộc? Linh Nhi có linh căn Mộc tinh khiết. Không biết có phải là do có liên quan tới viên ngọc kia không?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân vội vàng hỏi:

- Em có biết là ai cướp viên ngọc đó không?

Linh Nhi cắn hận nói:

- Là ai thì em không biết. Lúc ấy em còn nhỏ, em chỉ nhớ có một người gọi đồng bọn là Sơn sư huynh. Lúc cha em bị giết, mẹ của em đã dẫn em chạy trốn. Về sau mẹ của em chết, em thì lưu lạc khắp nơi. Cuối cùng mới được sư phụ nhận về nuôi.

Lâm Vân thấy Linh Nhi chỉ biết có vậy, đành phải nói:

- Anh phải đi đây. Nhờ em cảm ơn Liễu tiên bối lần nữa.

Nói tới đây, Lâm Vân liền biến mất. Hắn đi lên Phệ Hồn Thương, thét dài một cái, đảo mắt đã mất hút ở phương bắc. Máy người Liễu được sư nghe thấy tiếng thét dài của Lâm Vân, đều lặng lẽ dõi theo bóng hình của hắn. Linh Nhi thì càng phiền muộn không thôi.

Thành Thác Mã.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vân tới đây. Mục đích lần này của hắn là muốn tới Giản gia thử xem Lý Cầu Đạo cần tìm cái gì. Đối với thế giới hỗn độn, Lâm Vân rất chờ mong. Hiện tại hắn còn thiếu bốn viên ngọc và một cái Âm Đình. Viên ngọc mà Linh Nhi nói không biết có phải là viên ngọc mang thuộc tính Mộc không?

Thiên Dương Lâu là quán ăn lớn nhất của thành Thác Mã. Cho dù bây giờ Lâm Vân không cần phải ăn uống, nhưng hơn mười năm chưa ăn cái gì, hắn muốn lấy lại chút vị giác. Huống hồ Lâm Vân còn muốn thăm dò xem Giản gia ở đâu, và thực lực của bọn họ như thế nào.

Tuy với thực lực của hắn bây giờ, căn bản không cần phải e ngại Giản gia, nhưng Lâm Vân là người không coi thường bất kỳ một địch nhân nào. Hơn nữa hắn tới đó cũng không phải là để giết người lung tung.

Không thể không nói thức ăn ở Thiên Dương Lâu khá là ngon. Thịt ở đây đều là những phần tinh hoa của yêu thú. Giá tiền tất nhiên cũng rất đắt đỏ.

Lâm Vân gọi món ăn chiêu bài của Thiên Dương Lâu là Cánh Rồng. Chỉ riêng món này thôi đã cần hai mươi linh thạch Thượng Phẩm. Số linh thạch này có thể cho một tán tu nghèo qua vài chục năm.

Đương nhiên, đối với Lâm Vân thì nó không đáng kể gì. Hắn liên tục gọi mười mấy món, ngay cả rượu cũng gọi loại tốt nhất là Diễm Dương Dịch. Sở dĩ Lâm Vân gọi loại rượu này, không phải vì nó đắt tiền nhất, mà vì tên của nó làm hắn nhớ tới Xung Hi và quán bar Tình Nhân, cùng với Diễm Dương Băng mà Xung Hi đã dẫn hắn đi uống.

Thế sự thay đổi thật khó lường. Mười năm lại đảo mắt trôi qua. Hiện tại không biết Xung Hi như thế nào rồi. Lâm Vân thờ dài, nâng một chén rượu rồi uống cạn.

Rượu Diễm Dương Dịch có một ít hương vị của Diễm Dương Băng, nhưng linh khí sung túc hơn. Lâm Vân cô đơn cười, hắn thực sự rất nhớ những người thân.

Nếu không phải ở đây còn Tịch Mịch Cốc phải giải quyết, thì hắn đã lập tức trở về rồi. Trước khi rời đi, hắn muốn thu lại những khoản nợ. Lúc trước hắn không đắc tội gì với Tịch Mịch Cốc, vậy mà bọn chúng lại khiến hắn chia lìa với người thân mười năm. Mà hắn thì thiếu chút nữa chết trong tay của bọn cảnh. Cộng thêm một bàn thức ăn ngon, quả thật là thích ý.

Cho nên Lâm Vân đương nhiên không muốn có kẻ nào tới quấy rầy. Hắn chỉ muốn ngồi một mình ở đây nghĩ lại những chuyện đã qua. Nhưng cái tên Thiên Cơ Tử nà lại rất không thức thời. Dù chán ghét y, nhưng Lâm Vân sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà nổi giận. Hắn chỉ hơi nhíu mày mà thôi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 485: Thiên Cơ Tử

Đ

ạo hữu, dù đạo hữu không thích tôi ngồi cùng, nhưng tôi nghĩ rằng tôi sẽ giúp ích được đạo hữu. Hắc hắc.

Thiên Cơ Tử nói xong, định cầm bầu rượu tự giót.

Lâm Vân giống như lơ đãng chụp lại bầu rượu. Thiên Cơ Tử thấy mình rõ ràng không lấy được bầu rượu, ánh mắt liền thay đổi. Lần nữa nhìn Lâm Vân một cách cẩn thận. Nhưng dù y nhìn kiểu gì, cũng chỉ thấy người này có tu vị Kết Đan trung kỳ. Lẽ nào vừa nãy chỉ là trùng hợp?

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Tên Thiên Cơ Tử này đã là cường giả Luyện Hư hậu kỳ điên phong. Hẳn không tin y không có khả năng mua nổi thức ăn và rượu. Lâm Vân có thể khẳng định, là do y không nhìn thấu tu vị của hắn. Hoặc là y muốn giả vờ để lợi dụng mình.

- Thiên Cơ Tử phải không? Ông muốn uống rượu thì ít nhất phải hỏi chủ nhân của nó chứ? Lẽ nào cả bàn thức ăn này là do ông trả tiền?

Lâm Vân rót đầy một chén, uống một ngụm rồi nói.

Thiên Cơ Tử lại sửng sốt. Thần Cơ Môn của y cho tới bây giờ còn chưa nhìn lầm tu vị của một ai. Cho dù là tu sĩ có cấp bậc cao hơn y một cấp, y cũng có thể nhìn ra. Tên này rõ ràng chỉ có tu vị Kết Đan trung kỳ, vì sao động tác của hắn thoát nhìn rất chậm, nhưng trên thực tế lại nhanh như vậy? Hơn nữa y tới đây tìm người này, xác thực là có việc.

Đó là bởi vì, một tu sĩ Kết Đan như hắn, mà lại tiêu xài lại xa xỉ như vậy.

- Đạo hữu cứ nói đùa rồi. Nói thật, tôi thấy tu vị của đạo hữu không cao, chỉ có Kết Đan trung kỳ, nhưng mệnh cách của đạo hữu rất kỳ quái. Làm cho người ta nhìn không thấu. Cho nên tôi mới nổi lên ý muốn kết giao. Có chỗ nào đặc tội, mong đạo hữu bỏ quá cho.

Thần thái của Thiên Cơ Tử đã không còn vẻ phóng đảng như vừa nãy. Mà trở nên thận trọng nói.

- Tại sao thấy vậy?

Lâm Vân sững sờ. Trong lòng tự nhủ, tên Thiên Cơ Tử này cũng có chút bản lĩnh. Nói cái gì mệnh cách của hã nhìn không thấu. Nói cách khác, đó là hã đã không còn là người do số mệnh an bài. Điểm ấy thì Lâm Vân lại tin.

- Không dối gạt đạo hữu, môn phái của tôi chuyên về xem tướng mạo để luận số phận. Tôi cũng đã học được nhiều năm rồi, tôi tin rằng mình còn chưa từng nhìn lầm. Tôi thấy đạo hữu hợp với tính tình của tôi, cho nên nếu đạo hữu muốn bất kỳ thông tin gì, thì có thể hỏi tôi, tôi sẽ nói cho đạo hữu biết. Nhưng giá cả có khả năng rất cao.

Thiên Cơ Tử cẩn thận nói.

Nguyên lai là thần côn muốn kiếm tiền. Lâm Vân mỉm cười:

- Đạo hữu thích uống rượu thì cứ tùy tiện. Nhưng còn chuyện mệnh cách, thì thôi vậy. Tôi không có ý định cho người khác tính toán mạng của tôi thế nào. Số mạng của tôi nắm giữ trong tay của tôi. Không một ai có thể thay đổi được.

Lâm Vân nói đầy vẻ tự tin. Sự tự tin đến mức cường đại khiến cho Thiên Cơ Tử cũng phải ngạc nhiên. Bỗng nhiên y rung mình một cái. Thậm chí y có cảm giác, ở trước mặt người này, ngay cả một chiêu của hã mình cũng

không đỡ được. Tuy cảm thấy hoang đường, nhưng cảm giác đó rất chân thật.

- Hừ, thật là một tiểu tử càn rỡ. Mạng của người do người định đoạt sao? Hôm nay ta lại muốn thay đổi số mạng của người. A Phúc, chặt đứt chân của hắn cho ta.

Một thanh âm cực kỳ kiêu ngạo truyền tới.

Lâm Vân ngẩng đầu nhìn. Là một tên thanh niên mang theo vẻ mỉa mai đang nhìn về phía bàn của hắn. Lâm Vân thầm than, loại thiếu gia coi trời bằng vung này, sao ở đâu cũng thấy nhỉ? Mình nói chuyện của mình, liên quan quái gì tới y, mà y lại muốn can thiệp. Đúng là vũ trụ to lớn, không chuyện gì là không có.

- Người này là Nhị thiếu gia của Giản gia, Giản Lạc Phiến. Giản gia là thế gia đệ nhất của thành Thác Mã, cao thủ thì nhiều như mây. Nếu có thể không đắc tội với y thì đừng nên đắc tội.

Thiên Cơ Tử nhìn thấy người thanh niên kia, liền vội vàng nói nhỏ với Lâm Vân.

Lâm Vân vốn định hỏi Thiên Cơ Tử một vài chuyện bởi vì y tự xưng là chuyện gì cũng biết. Phòng chừng đây cũng là mục đích chính mà y làm quen với mình. Một tu sĩ Kết Đan trung kỳ mà có thể gọi một bàn thức ăn có giá năm trăm linh thạch Thượng Phẩm. Chứng tỏ là kẻ có tiền. Nói không chừng, trong mắt của Thiên Cơ Tử, mình chính là một con dê béo.

Mà hiện tại tên thiếu niên kiêu ngạo kia lại muốn cắt đứt chân hắn. Trong lòng hắn liền nổi lên sát ý. Nhưng vừa nghe nói là người của Giản gia, hắn bỗng thay đổi chủ ý.

- Xin lỗi bằng hữu, thiếu gia của nhà tôi đã ra lệnh đánh gãy chân của cậu.

Người tên A Phúc đi tới trước mặt Lâm Vân, sầm mi khổ kiếm nói.

- Sao người không tự cắt đứt chân của mình đi?

Một cô gái ngồi bên cạnh thất bất bình liền lên tiếng bênh vực cho Lâm Vân.

Lâm Vân ngạc nhiên nhìn cô gái. Cô ta ngồi cạnh một cô gái che mặt khác. Ở trên bàn là hai chén linh trà. Không ngờ ở thế giới Tu Chân này lại có người nghĩa hiệp, dám đứng lên bênh vực cho kẻ yếu. Lâm Vân chỉ âm thầm cười khổ. Một người cô ta giống như là động vật trong sách đồ vậy.

Thấy Lâm Vân nhìn sang, khuôn mặt của cô gái đỏ lên, trừng mắt nhìn Lâm Vân một cái:

- Nhìn gì vậy? Chưa thấy qua nữ hiệp à?

- Chỉ Phán, em không ít lời đi được sao?

Cô gái che mặt nói

Nghe cô gái che mặt nói vậy, cô gái mặc áo hồng hừ một tiếng, hung hăng nhìn Lâm Vân một cái rồi im lặng.

Lâm Vân nói với người tên A Phúc kia:

- A Phúc, người chờ một lát, tôi có vài câu muốn hỏi vị Thiên Cơ Tử này.

- Hừ, còn chưa từng thấy một tên ngốc như vậy. Người ta muốn đánh chân hắc, vậy mà hắc còn bảo người ta đợi. Lẽ nào chỉ số thông minh của hắc thấp như vậy?

Cô gái áo hồng nhin không được nói.

Lâm Vân mặc kệ cô ta, quay sang Thiên Cơ Tử, hỏi:

- Tôi thực sự có vài chuyện muốn hỏi đạo hữu. Số linh thạch này coi như là tiền đặt cọc. Đạo hữu tạm thời đưa cho tôi một lá bùa truyền tin.

Lâm Vân tiện tay ném xuống bàn một cái túi trữ vật. Thiên Cơ Tử mỉm cười nhận lấy, rồi mở ra xem. Đảo mắt, sắc mặt y liền thay đổi, nhin không được kêu lên:

- Một triệu...

Lâm Vân mỉm cười không đáp. Thiên Cơ Tử kịp thời thu liễm vẻ kinh ngạc. Nhưng trong lòng y như sóng to gió lớn. Một triệu linh thạch, rõ ràng chỉ là tiền đặt cọc. Người này muốn hỏi điều gì vậy nhỉ? Hơn nữa, người này cũng thật là giàu có.

Đây không phải là dê béo, mà là con dê cực béo. Mà hắn đưa cho mình nhiều linh thạch như vậy. Chẳng lẽ hắn không sợ mình chạy trốn sao?

Tuy kinh dị, nhưng Thiên Cơ Tử vẫn đưa một lá bùa truyền tin cho Lâm Vân. Rồi cáo từ rời đi.

Lâm Vân không lưu lại Thiên Cơ Tử, mà quay đầu nhìn với A Phúc:

- Tôi muốn đi cùng công tử của người tới nhà của các người để nói phải trái với gia chủ của các người. Không biết có được không?

Nghe Lâm Vân nói vậy, cô gái áo đỏ chu miệng lên:

- Không biết là thiếu gia của nhà ai, đúng là ngốc hết thuốc chữa. Sinh ý còn chưa làm, đã đưa một đồng linh thạch cho một người vừa mới quen biết rồi. Hiện tại lại tới nhà của kẻ muốn hại hắn để nói chuyện đạo lý. Trên đời này sao lại có loại người như hắn nhỉ?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 486: Nhị Thiếu Gia Giản Lạc Phiến

T

hanh âm của Lâm Vân không nhỏ, cơ hồ cả đại sảnh đều nghe thấy. Nhị thiếu gia của Giản gia càng nghe thấy rõ ràng, thuận miệng nói:

- A Phúc, nếu người này đã thức thời như vậy, thì dẫn hắn đi theo. Chúng ta đi thôi.

Mọi người ở đây đều ngầm hiểu nhưng không ai nói ra. Một tu sĩ mới chỉ Kết Đan trung kỳ, mà lại có nhiều linh thạch như vậy. Cho dù một triệu linh thạch kia có là linh thạch Hạ Phẩm đi chăng nữa thì chứng tỏ người này vẫn rất giàu. Nhị thiếu gia của Gian gia đang tính kế bóc lột hắn.

- Thiếu gia, người kia có nhiều tiền như vậy, tu vị lại thấp, có nên hỏi hậu trường của hắn hay không? Hiện tại cả Thiên Dương Lâu cũng biết chúng ta mang theo hắn đi...

Một nam tử có bộ râu cá trê nói thầm vào tai của Giản Lạc Phiến.

Nhị thiếu gia nhíu mày. Thủ hạ của mình nói cũng đúng. Nếu hắn là đệ tử của một môn phái lớn, thì không chừng sẽ liên lụy tới Giản gia. Phải biết rằng người trẻ tuổi kia xài tiền quá hào phóng.

Giản Lạc Phiến đi tới bên cạnh Lâm Vân, nhìn bộ quần áo bình thường của hắn, mỉm cười nói:

- Bằng hữu, muốn đi tới Giản gia của chúng tôi cũng được. Nhưng không biết bằng hữu từ đâu tới? Tôi nghĩ, một người trả tiền sòng phòng như bằng hữu, chắc không phải là hạng người vô danh tiểu tốt chứ? Nếu như bằng hữu không nói thật, thì đừng trách tôi không cho bằng hữu cơ hội. Tôi sẽ lập tức đánh gãy chân của bằng hữu ở đây.

Lâm Vân nhìn Giản Lạc Phiến, nói:

- Ta đi theo người về nhà không phải vì sợ người. Ta chỉ muốn nói đạo lý với gia chủ của người mà thôi. Còn việc ta có nhiều tài sản như vậy, thì đó là do sự phụ của ta để lại. Cho dù sự phụ đã mất, nhưng ta còn có mấy vị sư đệ. Tuy tu vị của ta thấp, nhưng hai sư đệ của ta đều là tu sĩ Nguyên Anh. Hắc hắc.

Nói xong, Lâm Vân lại rót một chén rượu rồi uống. Lôi sư đệ cấp Nguyên Anh ra, khẩu khí uy hiếp rất rõ ràng.

Lời này của Lâm Vân, khiến cho Nhị thiếu gia của Giản gia hơi tức giận. Có lẽ những điều hắn nói là đúng. Nếu là đệ tử của một môn phái lớn, thì sao có thể không biết giang hồ hiểm ác cơ chứ? Nghĩ tới đây, y cười ha ha nói:

- Tôi thấy có lẽ đây là lần đầu tiên bằng hữu đi ra ngoài trải nghiệm. Nhưng không sao, đi thôi, tôi cho bằng hữu một cơ hội để giảng đạo lý.

Các tu sĩ xung quanh đều lắc đầu. Những người có thể vào đây ăn cơm đều là những người giàu có. Nhưng không có ai nguyện ý đắc tội với Giản Lạc Phiến. Chỉ có thể thầm than Giản gia vợ được một con dê béo.

Lâm Vân muốn tên Nhị thiếu này dẫn tới Giản gia là có kế hoạch riêng của mình. Theo như lời của Thiên Cơ Tử, Giản gia là thế gia đệ nhất của thành Thác Mã, cho nên hắn muốn kiểm tra xem ở đó có trận pháp hoặc cao thủ đặc biệt nào không? Để cho người của Giản gia dẫn vào thuận tiện hơn so với việc lén lút đột nhập.

Tuy tu vị của Lâm Vân đã là Ngũ Tinh điên phong, nhưng hắn không dám coi thường tu sĩ trong thiên hạ. Kỳ nhân dị sĩ khắp nơi đều có. Nếu Giản gia có một trận pháp lợi hại, lại có bảy tám cao thủ Đại Thừa Kỳ, thì hắn cũng rất khó đối phó.

Tuy khả năng đó rất thấp, nhưng cần tắc vô áy náy. Hãn đã trị thương mười năm rồi. Hãn không muốn lại đợi thêm mười năm nữa. Muốn làm, thì phải giải quyết dứt khoát, không thể để các nhân tố bất ngờ diễn ra.

Nếu như Giản gia có bảo vật gì đó, mà Giản gia thức thời thì đôi bên có thể trao đổi công bằng. Còn nếu không, thì hãn lại một lần cưỡng đạo. Huống hồ, qua vẻ kiêu ngạo của tên Giản Lạc Phiến này cũng biết, Giản gia không phải gia tộc tốt đẹp gì.

- Đi thôi.

Nhị thiếu của Giản gia vung tay lên nói với Lâm Vân, mang theo hai tên hộ vệ, xoay người rời đi.

Lâm Vân nhìn dáng vẻ của tên này, thật chẳng khác gì với Âu Dương Phụng năm đó. Chẳng lẽ những tên thiếu gia đều yêu thích như vậy?

- Chậm đã.

Một thanh âm trong trẻo vang lên.

- Cô là ai mà dám ngăn cản đường đi của ta? Tránh sang một bên.

Giản Lạc Phiến giận dữ nói. Nếu không phải y đang vội vã dẫn Lâm Vân về để bóc lột, thì đã sớm động chân động tay rồi. Đâu cần quát lên như thế.

Lâm Vân thấy lại là cô gái mặc áo hồng vừa nãy, thì không khỏi cười khố. Lần đầu tiên hãn thấy một người có tinh thần trọng nghĩa như vậy ở thế giới này. Lâm Vân dờ khóc dờ cười. Thật không biết cô ta đang giúp mình hay là đang quấy rối mình nữa.

- Lưu người trẻ tuổi kia lại. Giản Lạc Phiến phải không, Giản gia thì rất ghê gớm sao? Đừng tưởng rằng mọi người không biết tâm tư của người. Người

định dẫn người này tới Giản gia rồi cướp đoạt tài sản của hắn phải không. Ta nhớ vào!

Cô gái áo đỏ quát lớn.

Cô gái này nói trắng ra mục đích của Giản Lạc Phiến, giống như cô ta không để quyền thế của Giản gia vào mắt vậy.

Sắc mặt của Giản Lạc Phiến liền tái nhợt. Không ngờ ở thành Thác Mã lại có người dám coi thường Giản gia. Đây là điều mà y không thể nhẫn nhịn được.

- A Phúc, A Thọ, bắt con ả không biết tốt xấu này cho ta.

Giản Lạc Phiến vừa dứt lời, hai tên hộ vệ lập tức vọt lên, bao vây cô gái áo hồng, chuẩn bị động thủ.

Lâm Vân thấy tu vị của cô gái này mới chỉ là Nguyên Anh. Tuyệt đối không phải là đối thủ của A Phúc và A Thọ, vốn có tu vị Hóa Thần.

- Âm tử, những người này thật không biết xấu hổ, chỉ biết ý đông hiệp yêu.

Cô gái áo đỏ biết mình không phải là đối thủ của hai tên hộ vệ, cho nên dứt khoát núp ở đằng sau cô gái che mặt.

Cô gái che mặt đứng lên, hừ lạnh một tiếng. Một cỗ khí thế khổng lồ lao tới, đẩy mấy tên hộ vệ của Giản Lạc Phiến lùi lại đằng sau mấy bước.

- Luyện Hư...

Hai tên hộ vệ kinh hãi kêu lên. Bọn họ tuyệt đối không ngờ một người trẻ tuổi như vậy đã là một tu sĩ Luyện Hư. Dù không biết cô gái che mặt này bao nhiêu tuổi, nhưng bọn họ khẳng định cô ta không lớn tuổi. Một người trẻ tuổi đã là tu sĩ Luyện Hư, thật là ngoài dự liệu của bọn họ.

Lâm Vân đã sớm nhìn ra tu vị của cô gái che mặt, là Luyện Hư sơ kỳ điền phong. Thực lực của cô ta hơn xa hai hộ vệ Hóa Thần của Giản Lạc Phiến. Dù biết cô gái mặc áo đỏ chỉ làm phiền hãn chứ không giúp được gì. Nhưng trong lòng Lâm Vân vẫn rất cảm động với sự nhiệt tình của cô ta.

- Hai vị thực sự muốn gây sự với Giản gia của chúng tôi sao? Cho dù là tu sĩ Luyện Hư, Giản gia cũng không coi là cái gì.

Giản Lạc Phiến hừ lạnh một tiếng, nghiêm nghị nói.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi. Hãn không ngờ mọi chuyện lại diễn biến đến mức này. Nhưng hãn đã không thể giả trang như không biết được nữa. đành phải chấp tay nói với cô gái áo hồng:

- Đa tạ cô nương. Nhưng tôi nghĩ Giản gia là một thế gia lớn, cho nên một số đạo lý chắc họ vẫn phải phân biệt được. Tôi tự mình tới nói chuyện gia chủ của bọn họ vẫn tốt hơn.

Nghe Lâm Vân nói vậy, cô gái áo đỏ tức giận suýt nữa ngất đi. Cô ta trừng Lâm Vân một cái:

- Đúng là một tên ngốc, không nhìn ra được nhân tâm hiểm ác. Mặc kệ ngươi, Âm tử, chúng ta đi thôi.

Cô gái che mặt ý vị thâm trường nhìn Lâm Vân, mới xoay người đi theo sư muội

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 487: Tiền Tài Động Nhân Tâm

H

ành động này của Lâm Vân, khiến chẳng những cô gái che mặt cảm thấy có ấn tượng. Mà khách khứa trong đại sảnh cũng cảm thấy không đúng lắm.

A Thọ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Lâm Vân, y bỗng nổi lên lòng nghi ngờ. Trước kia còn có thể nói là do người này không hiểu sự đời, muốn tới Giản gia để nói lý. Nhưng hiện tại hẳn rõ ràng có chỗ dựa, nhưng hẳn vẫn không lĩnh tình mà muốn tới Giản gia. Chuyện này đã không còn đơn giản nữa rồi.

Giản Lạc Phiến thì không nghĩ nhiều như vậy. Thấy hai cô gái kia rời đi, vẫn hừ lạnh một tiếng, liếc mắt ra hiệu cho A Phúc. A Phúc liền rời đi trước. Những người khôn khéo đã nhận ra, Giản Lạc Phiến không muốn bỏ qua cho hai cô gái.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Hẳn biết những lời vừa rời của hẳn đã khiến mọi người hoài nghi. Nhưng hẳn chả có gì phải lo lắng. Hẳn cẩn thận không có nghĩa là hẳn sợ hãi. Nếu quả thật không có biện pháp, thì cường công cũng được.

- Chậm đã. Bằng hữu, tại hạ là Uông Chí Hà. Dù tôi tới thành Thác Mã chưa được lâu, nhưng tôi cũng biết Nhị thiếu gia Giản Lạc Phiến của Giản gia. Người này chẳng những háo sắc, mà còn chuyên tiến hành cướp bóc với những tán tu từ bên ngoài tới. Vừa nãy bằng hữu đã lộ tiền tài ra ngoài, tên Giản Lạc Phiến chắc chắn có ý xấu với bằng hữu. Nếu bằng hữu không chê, tôi nguyện ý dẫn theo bằng hữu rời khỏi thành Thác Mã.

Tu sĩ tên là Uông Chí Hà, nghiêm nghị nói.

Lông mày của Lâm Vân nhú lại. Người này thoát nhìn có vẻ khôn khéo, chắc y phải biết mình tới Giản gia là có mục đích khác chứ. Nhưng y vẫn dám dẫn theo mình. Xem ra y có lá gan không nhỏ. Chính xác hơn là tiền tài động nhân tâm.

Nếu như nói, vừa này cô gái áo đỏ giúp hẩn, không hề có lợi ích trong đó. Nhưng tên Uông Chí Hà này khẳng định có mục đích khác. Lẽ nào y muốn cướp linh thạch của mình? Khả năng này không lớn. Tu vị của Uông Chí Hà cao hơn cô gái che mặt. Nếu như chỉ vì linh thạch, thì có cần phải đắc tội Giản gia hay không?

- Ha ha, có vẻ gần đây danh tiếng của Giản gia giảm sút thì phải, không ngừng có kẻ dám đi lên khiêu khích. Họ Uông, cho dù hiện tại người muốn rời đi cũng đã muộn rồi.

Giản Lạc Phiến giận quá hóa cười.

Lâm Vân mỉm cười, nói:

- Tiền tài ư? Mặc dù tôi có một ít, nhưng không phải là nhiều. Tôi nghĩ Giản gia sẽ không vì mười triệu linh thạch Thượng Phẩm mà gây khó xử cho tôi chứ?

- Cái gì?

Chẳng những Uông Chí Hà bị kinh trụ, mà Giản Lạc Phiến cũng dờ ra kinh hãi. Trời ạ, mười triệu linh thạch Thượng Phẩm? Như thế còn kêu một ít tài sản? Cho dù cả Giản gia của y cũng không lấy ra được nhiều linh thạch như vậy.

Uông Chí Hà vốn nghĩ rằng Lâm Vân là một tên bại gia tử. Về sau thấy hẩn cố ý đi tới Giản gia mới bắt đầu hoài nghi. Lúc hẩn thoáng cái lấy ra một triệu linh thạch cho Thiên Cơ Tử, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Bọn họ

đều biết hắn là kẻ có tiền, nhưng thật không ngờ lại là một triệu linh thạch Thượng Phẩm. Bọn họ còn tưởng rằng là linh thạch Hạ Phẩm.

Bây giờ nghe Lâm Vân chính miệng hắn nói ra có mười triệu linh thạch Thượng Phẩm, trong lòng y càng thêm nóng bỏng. Mặc kệ người này tới Giản gia có mục đích gì, nhưng y đã không thể buông tha số tài sản đó. Hơn nữa trên người hắn còn có thứ mà y cần.

- Bằng hữu, chúng ta đi thôi.

Nói xong, Uông Chí Hà muối kéo tay của Lâm Vân, lập tức rời đi.

- Ngăn y lại.

Giản Lạc Phiến sao có thể để con dê béo rơi vào tay người khác.

Lâm Vân biết hiện tại còn bình tĩnh đi tới Giản gia là không có khả năng. Hắn cũng rất muốn biết tên Uông Chí Hà này dẫn mình đi là vì nguyên nhân gì. Huống hồ Uông Chí Hà đã đánh chủ ý lên Lâm Vân, nếu hắn không đánh trở về, thì hắn đã không phải là Lâm Vân rồi.

Nghe Lâm Vân nói vậy, hai cô gái đang đi tới cửa thì ngừng lại. Bọn họ không ngờ hắn lại dám để lộ tiền tài. Không biết là hắn ngu ngốc hay là hắn có mục đích gì khác.

- Âm tử...

Cô gái áo hồng nhìn thoáng qua cô gái che mặt. Cô ta biết mình chỉ có tu vị Nguyên Anh, không phải là đối thủ của những người này.

Mà người trẻ tuổi kia chủ động đi theo Giản Lạc Phiến. Nói không chừng Giản gia vì sĩ diện, lại tha cho hắn một mạng. Nhưng nếu như hắn đi cùng với tên Uông Chí Hà, thì khẳng định hắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Cô gái che mặt kéo tay sư muội, nói:

- Đi mau.

- Chuyện gì vậy, Âm tử?

Cô gái áo đỏ bị sư tử kéo ra khỏi quán rượu, thì lên tiếng hỏi.

- Còn chuyện gì nữa? Em thật quá ngây thơ rồi. Tu vị của người trẻ tuổi kia khẳng định không phải là Kết Đan trung kỳ. Nói không chừng chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn đi Giảm gia nhất định là có mục đích khác. Em nói một người tu luyện tới mức đến chị cũng không nhìn ra được cảnh giới thì sẽ là người ngu sao?

- Hơn nữa, cho dù hắn chỉ có tu vị Kết Đan, chúng ta cũng không giúp được gì. Không chỉ nói, hai chúng ta không chống cự được cả Giảm gia. Ngay cả tên Uông Chí Hà kia cũng có tu vị cao hơn chị một tầng. Một khi đánh nhau, chúng ta đối phó như thế nào?

Cô gái che mặt tỉnh táo nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào hắn thật sự...

Cô gái áo hồng vẫn còn lo lắng cho Lâm Vân.

Cô gái che mặt thở dài nói:

- Dù chị không biết người trẻ tuổi kia muốn làm gì. Nhưng chị dám khẳng định, hắn cố ý để lộ tiền tài. Bất kể là mục đích gì, tên Uông Chí Hà và thiếu gia Giảm gia sẽ vì thế mà đánh nhau. Chúng ta lập tức rời khỏi thành Thác Mã thôi. Một khi Giảm gia phong tỏa cả thành, thì chúng ta lại mắc kẹt trong này.

Nói xong, cũng không quan tâm cô gái áo hồng có đồng ý hay không, liền dẫn theo sư muội rời đi.

Người trong đại sảnh thấy tên tu sĩ Kết Đan này rõ ràng có nhiều linh thạch như vậy, đều rất đỏ mắt. Nhưng ở đây tu vị cao nhất cũng chỉ có Uông Chí Hà. Những người khác có tu vị kém xa. Không có tư cách để tranh giành với Uông Chí Hà và Nhị thiếu.

Uông Chí Hà tung một cước đá bay Giản Lạc Phiến, rồi kéo Lâm Vân rời khỏi Thiên Dương Lô. Y không dám giết Giản Lạc Phiến. Dù sao Giản Lạc Phiến cũng là con cháu của Giản gia. Huống hồ ông chủ của Thiên Dương Lô cũng không phải hạng tầm thường. Một khi người đó đi ra, thì cho dù y có bản lĩnh lớn hơn cũng không thể chạy trốn.

Lâm Vân không biết Uông Chí Hà rốt cuộc muốn thứ gì trên người mình. Nhưng hẳn khẳng định Uông Chí Hà cần không phải là linh thạch. Chỉ là về sau Lâm Vân tiết lộ số linh thạch mà hắn sở hữu, mới khiến y quyết tâm hơn mà thôi.

Tuy nhiên, chỉ ở trong một quán rượu đã có hai tu sĩ Luyện Hư và một tu sĩ Hợp Thể rồi. Có thể thấy được việc tu luyện ở Hạt Nguyên Tinh phát triển như thế nào. Ngay cả một người trẻ tuổi như cô gái che mặt kia cũng có tu vị Luyện Hư sơ kỳ. Lâm Vân có thể nhìn ra cô ta không quá năm mươi tuổi.

Bản thân Lâm Vân cũng còn trẻ mà luyện tới đỉnh cao. Nhưng hẳn biết đó là nhờ hắn uống hai viên Tạo Hóa Đan. Có thể tưởng tượng, thiên phú của cô gái kia rất kinh người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 488: Nguyên Tố Kim

T

ốc độ phi hành của Uông Chí Hà rất nhanh. Đảo mắt đã mang theo Lâm Vân đi ra thành Thác Mã. Một lúc sau, hai người đã tới một nơi cách thành Thác Mã một nghìn dặm.

- Tự động lấy hết đồ đạc của người ra đây. Ta không thích nói nhiều.

Uông Chí Hà đổ xuống một nơi vắng vẻ, rồi dứt khoát nói.

- Thì ra người không phải là cứu ta, mà là muốn cướp đồ đạc của ta.

Lâm Vân giả vờ phẫn nộ nói.

Uông Chí Hà chỉ lạnh lùng cười, chẳng muốn nói nhiều với Lâm Vân:

- Lập lại lần nữa, nếu không chủ động lấy ra, thì đừng trách ta không khách khí.

Lâm Vân lấy một cái nhẫn ra rồi nói:

- Cho người không có vấn đề. Nhưng ta muốn biết, người rốt cuộc để ý tới thứ gì trên người ta? Đừng nói là người coi trọng số linh thạch đó, ta sẽ không tin.

Uông Chí Hà nhe răng cười. Chẳng muốn nói nhảm với Lâm Vân, vung tay một cái, thu lấy giới chỉ của Lâm Vân. Uông Chí Hà cười lạnh, một tu sĩ Kết Đan mà cũng dám hỏi chuyện của mình. Mặc dù có chút thông minh, nhưng vẫn phải chết trên tay mình mà thôi.

Trong giới chỉ quả nhiên có hơn mười triệu linh thạch Thượng Phẩm. Uông Chí Hà âm thầm vui vẻ, nhưng sắc mặt lập tức biến đổi. Y không nhìn thấy

thứ mình cần trong này.

Nhìn sắc mặt của Ônng Chí Hà, quả nhiên y không vì linh thạch mà bắt mình. Chứng tỏ có thứ gì đó trên người mình mà y có thể cảm ứng được. Không biết là thứ gì nhỉ?

Ônng Chí Hà bỗng nhiên lấy ra một cái mai rùa. Cái mai rùa phát ra ánh sáng yếu ớt, còn có linh khí ba động. Cái mai rùa này được làm từ chất liệu giống như cái của hắn. Nhưng lại nhỏ hơn nhiều.

Thì ra y dựa vào đó mới cảm ứng được. Không biết y cảm ứng được viên ngọc thuộc tính Thổ hay là Dương đỉnh.

Lâm Vân có thể khẳng định, cái mai rùa kia tuy nhỏ hơn cái của hắn, nhưng lực cảm ứng lại mạnh hơn của hắn nhiều.

Thì ra là thế.

- Đưa ta xem thử.

Lâm Vân khẽ vẫy tay. Cái mai rùa trong tay Ônng Chí Hà lập tức rơi vào trong tay hắn. Sau đó hắn thử so sánh hai cái mai rùa. Hai cái mai rùa không có chút ngăn cản, liền dung nhập vào nhau.

Một tia sáng hiện lên, Lâm Vân rõ ràng cảm thấy chiếc mai rùa hiện tại đã trở nên mượt mà và tự nhiên hơn. Một cảm giác chỉ về hướng thành Thác Mã rõ ràng truyền tới. Quả nhiên ở thành Thác Mã có thứ mà hắn cần. Lâm Vân mừng rỡ. Khó trách mình luôn không cảm ứng được một bảo vật nào. Hóa ra mai rùa trong tay hắn còn chưa hoàn thiện. Thật đúng là nên đa tạ tên Ônng Chí Hà này.

Ônng Chí Hà đã sững sờ. Chính xác hơn là ngây dại. Y không ngờ đồ vật trong tay mình lại bị người khác lấy đi dễ dàng như vậy. Chuyện gì vừa mới

xáy ra? Chẳng lẽ tu vị của mình kém kém người này một trời một vực. Hay là vì vừa nãy mình không chú ý? Nhưng hai khả năng này đều rất vớ vẩn.

- Người dám đoạt đồ vật của ta?

Uông Chí Hà gầm lên một tiếng, phóng phi kiếm tấn công Lâm Vân.

Lâm Vân cười lạnh, chỉ vung tay lên một cái, phi kiếm của Uông Chí Hà đã không biết bay tới nơi nào rồi.

Hiện tại cho dù Uông Chí Hà là tên ngốc, cũng biết mình đã phải thiết bản. Tu vị của người này đã là sâu không thể lường được. Với tu vị của y mà cũng không phát hiện ra. Từ khi nào Hạo Nguyên Tinh xuất hiện cường giả như vậy?

Bỗng nhiên sắc mặt của Uông Chí Hà trở nên cứng đờ, rồi biến thành trắng bệch:

- Ngài, ngài chính là Lâm Vân, Lâm tiên bối, tôi, tôi...Cầu Lâm tiên bối tha tôi một mạng. Tôi nguyện ý giao hết tài sản của tôi cho tiên bối.

Rốt cuộc y đã nhớ ra người này. Mười năm trước, y đứng ở một nơi rất xa thành Quang Bình, và đã nhìn thấy qua Lâm Vân. Vừa nãy còn không chú ý, nhưng tới hiện tại mới nhớ ra.

Lâm Vân lạnh lùng cười, thu hồi giới chỉ của mình lại, tiện tay phóng một ngọn lửa thiêu rụi Uông Chí Hà.

Dám cướp đồ đạc của hãn, còn muốn hãn tha mạng, làm gì có chuyện tốt như vậy? Huống hồ y còn biết bí mật của mai rùa. Lâm Vân căn bản không có lý do gì để buông tha Uông Chí Hà.

Còn y lấy được mai rùa từ đâu, Lâm Vân căn bản không muốn biết. Hiện tại mai rùa đã hoàn chỉnh, việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong giới chỉ của Uông Chí Hà, ngoại trừ một ít linh thạch và đan dược ra, rõ ràng còn có một viên ngọc màu bạc. Lẽ nào đây chính là viên ngọc mang thuộc tính Kim?

Lâm Vân liền kinh hãi. Vội vàng lấy viên ngọc màu bạc so sánh với viên ngọc thuộc tính Thổ. Bề ngoài giống như như đúc, còn tản mát ra sát khí của kim loại. Đây chắc chắn là nguyên tố Kim rồi. Thật đúng là may mắn.

Lâm Vân thu viên ngọc lại. Lập tức có ba thân ảnh xuất hiện trước mặt của Lâm Vân.

- Người chính là tên tu sĩ vừa mới ăn cơm ở Thiên Dương Lâu?

Một tu sĩ mặt dài, có đôi mắt như chim ưng, nhìn Lâm Vân, lạnh lùng nói. Tu vị của y rõ ràng không thua kém gì Uông Chí Hà. Cũng là Luyện Hư trung kỳ.

- Đúng vậy, không biết các vị có gì chỉ giáo không?

Lâm Vân vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo, lơ đãng nói.

- À, chúng ta là người của Giản gia, theo lệnh của Nhị công tử đuổi theo tới đây. Tên tu sĩ tên là Uông Chí Hà đi đâu rồi?

Một tu sĩ Hóa Thần ôn hòa hỏi.

- Y cướp đồ đạc của tôi rồi đi rồi. Các vị muốn đuổi theo bây giờ thì vẫn còn kịp đấy.

Lâm Vân vốn định nhờ mấy người này dẫn tới Giản gia. Nhưng thần thức của hắn đã quét tới cô gái áo hồng kia. Liền bỏ đi suy nghĩ này.

Cô gái áo hồng và cô gái che mặt đang bị hai tu sĩ ngăn cản. Trong đó có một tu sĩ Hóa Thần và tu sĩ Luyện Hư trung kỳ liền dừng tay lại, rồi nhìn

chăm chăm vào Lâm Vân. Bọn họ cũng muốn nghe Lâm Vân trả lời như thế nào.

Vừa nhìn là biết Uông Chí Hà là một kẻ lòng lang dạ sói. Mà người trẻ tuổi có tu vị Kết Đan bị Uông Chí Hà bắt đi, vẫn bình yên vô sợ. Chuyện này có vẻ quỷ dị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 489: Thực Lực Của Giản Gia

A

i, đừng nhắc tới y nữa. Tên Uông Chí Hà kia đúng là một tên khốn kiếp. Tưởng rằng y giúp tôi, ai ngờ y lại muốn cướp đoạt giới chỉ của tôi. Giới chỉ của tôi có nhiều thứ như vậy, sao có thể giao cho y được? Tôi đương nhiên là không đồng ý rồi. Y đang muốn động thủ, thì may mà có hai vị cao nhân của Giản gia tới, đuổi tên Uông Chí Hà đi. Hiện tại bọn họ vừa đuổi vừa đánh, không biết đã chạy tới nơi nào. Tôi nhìn thấy các vị đang luận bàn ở đây, cho nên tới xem náo nhiệt.

Lâm Vân tháo cái giới chỉ ở ngón tay ra, vẻ mặt đưa đám nói.

Nguyên lai là như vậy. Các tu sĩ ở đây cơ bản đều tin lời Lâm Vân.

Chỉ có cô gái che mặt là nhú mày, nhưng không nói gì. Cô ta thấy sự việc không đơn giản như lời hắc nói.

Cô gái áo hồng lên tiếng:

- Người của Giản gia cũng không phải là hạng người tốt đâu. Tôi nghĩ anh nên cẩn thận. Nếu không anh đi cùng chúng tôi nhé.

- Không được. Người trẻ tuổi kia phải đi cùng tôi trở về Giản gia. Đây là mệnh lệnh của Nhị thiếu gia.

A Phúc xen ngang lời cô gái áo hồng.

- Hừ, đừng tưởng rằng ta không biết Giản gia của các người âm mưu gì. Muốn tài sản trên người hắc thì cứ nói toạc ra, dẫu dẫu diễm diễm như thế làm gì.

Cô gái áo hồng hừ lạnh một tiếng.

Nói xong, cô ta xoay người hỏi Lâm Vân:

- Này, anh tên gì?

Lâm Vân cực kỳ buồn bực. Mấy người này thật đúng là coi hăn như cục đá ven đường. Đến hiện tại mới có người hỏi tên hăn.

Nhưng Lâm Vân vẫn cười ha ha trả lời:

- Tương phùng hà tất tăng tương thức . Cảm ơn lòng tốt của cô nương. Nhưng tôi vẫn tin tưởng Giản gia. Hẹn gặp lại cô.

(* Gặp nhau đây, cứ gì phải là quen biết sẵn – Tỳ Bà Hành, Lý Bạch)

Rồi hăn quay sang nói với A Phúc:

- Còn chờ gì nữa, đi thôi A Phúc.

A Phúc sững sờ nhìn Lâm Vân. Y có một loại cảm giác như mình là nô bộc của hăn vậy. Y lắc đầu, xóa bỏ suy nghĩ hoang đường này khỏi óc.

- Có thể. Tuy nhiên, hai cô gái này đã từng đắc tội thiếu gia của chúng tôi. Chờ tôi xử lý bọn họ rồi nói sau.

A Phúc nhớ tới nhiệm vụ chính của mình lần này, là tới bắt hai cô gái trở về. Tìm được Lâm Vân là niềm vui ngoài ý muốn.

Lâm Vân ngạc nhiên. Mình đã xuất hiện rồi, bọn chúng vẫn còn muốn bắt hai cô gái. Ánh mắt của Lâm Vân trở nên lạnh lẽo. Lẽ nào giết hai người này thì hăn không thể đi tới Giản gia lấy thứ mình cần sao? Nghĩ tới đây, Lâm Vân nổi lên sát ý.

- Tương phùng hà tất tăng tương thức

Cô gái che mặt thì thảo lập lại những lời của Lâm Vân, bỗng cô ta chấp tay nói với Lâm Vân:

- Đạo hữu, câu này chắc không chỉ có vậy chứ? Không biết còn có vế sau hay không?

Lâm Vân khoát tay:

- Nói hết ra thì dài lắm. Nhưng câu trước thì có thể nói cho cô biết, chính là “Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương thức”

(Cùng là khách lưu lạc nơi chân trời. Gặp nhau đây, cứ gì phải là quen biết sẵn?)

- Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân, tương phùng hà tất tăng tương thức.

Cô gái che mặt thì thảo nói, bỗng quay về hướng A Phúc:

- Được rồi. Nếu đạo hữu kia đồng ý đi với các người, hai người chúng ta cũng cũng tới Giản phủ ngồi một lát.

Lâm Vân sững sờ. Hắn không ngờ cô gái che mặt cũng muốn tới Giản phủ. Mình tới đó để làm cường đạo. Cô ta tới đó làm gì?

A Phúc không nghĩ nhiều như vậy. Mấy người này đã chủ động đi cùng thì không gì tốt hơn. Nếu xảy ra chiến đấu thì bên mình chưa chắc lưu lại được bọn họ.

Tuy cô gái áo hồng chỉ có tu vị Nguyên Anh. Nhưng cô gái che mặt có tu vị không thua kém gì mình.

Cô gái áo hồng cũng sững sờ:

- Âm tử...

Cô ta biết nguy hiểm trong chuyện này. Nếu đi tới Giản phủ thì sao có thể dễ dàng đi ra được? Trợ giúp Lâm Vân là một chuyện, nhưng nếu liên lụy tới Âm tử thì lại là chuyện khác.

- Không phải em lo lắng cho vị đại ca kia sao? Chúng ta cùng đi thôi.

Cô gái che mặt cười cười, nói với cô gái áo hồng.

- Đúng, nếu bọn họ muốn làm gì chúng ta, chúng ta cứ nói...

Cô gái áo hồng còn chưa dứt lời, thì cô gái che mặt cắt ngang lời:

- Đi thôi.

Lâm Vân nhìn hai người, hiện tại hẳn cũng biết thân phận của hai người không tầm thường. Nhưng lại không nghĩ ra vì sao hai người muôn dính vào chuyện này.

...

Giản gia.

Thế gia đệ nhất của thành Thác Mã. Nghe nói gia chủ của Giản gia đã là cao thủ Đại Thừa Kỳ. Đương nhiên đây chỉ là lời đồn, còn chưa từng có ai nhìn thấy ông ta.

Lúc A Phúc dẫn theo Lâm Vân tới cửa chính của Giản gia, Lâm Vân đã cảm nhận được sự rung động từ cái mai rùa. Không ngờ sự rung động này lại mãnh liệt như vậy. Cách qua một giới chỉ rồi mà vẫn còn cảm thấy.

- Ha ha, A Phúc, người làm rất tốt. Dẫn hai mỹ nữ đi nghỉ trước đi.

Giản Lạc Phiến nhìn thấy Lâm Vân đi vào đại viện, thậm chí còn thấy hai cô gái lắng chuyện ở Thiên Dương Lô, trong lòng cao hứng. Trong nhất thời đắc ý quên hình.

Dám làm xấu mặt của mình ở Thiên Dương Lâu. Để tí nữa xem lão tử tra tấn các người như thế nào. Nghĩ tới đây, ánh mắt của y nhìn về phía hai cô gái đầy vẻ dục vọng.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Làm xong việc ở đây, cũng là lúc tên thiếu gia này đi đời. Không vì cái gì khác, chỉ vì hắn cảm thấy tên thiếu gia này ngứa mắt mà thôi.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra. Đại viện của Giản gia quả nhiên có bố trí trận pháp phòng ngự. Thậm chí còn kèm theo một sát trận. Tuy nhiên hai trận pháp này không lợi hại lắm, chỉ cần vài thương là giải quyết. Có khí tức cường hãn xuất hiện trong thần thức của Lâm Vân. Ít nhất là hai tu sĩ Hợp Thể và một tu sĩ Đại Thừa Kỳ.

Giản gia quả nhiên có nội tình. Khó trách dám kiêu ngạo như vậy.

- Không, chúng tôi muốn ở bên cạnh vị đại ca kia.

Cô gái che mặt lập tức lạnh lùng nói.

- Lớn mật. Nơi này là Giản phủ, đâu phải là nơi người muốn làm gì thì làm.

Giản Lạc Phiến còn chưa lên tiếng, thì một người tu sĩ trung niên đã quát lớn.

Một cỗ khí tức cường đại xông tới, khiến cho cô gái che mặt phải biến sắc. Nhưng người khác không nhìn thấy sự biến hóa đó mà thôi. Cô ta khẳng định người này đã là cường giả Hợp Thể. Không ngờ Giản gia lại có cao thủ như vậy.

- Nhị ga.

Giản Lạc Phiến vừa thấy người trung niên, liền đi lên phía trước thi lễ. Người này chính là Nhị gia của y, Giản Niên Hành.

Lâm Vân mỉm cười, cô gái che mặt bỗng nhiên cảm thấy áp lực toàn thân biến mất vô ảnh vô tung. Cô ta kinh dị nhìn Lâm Vân. Sự thật chứng minh dự đoán của cô ta không sai. Người trẻ tuổi kia đúng là một cao thủ khủng bố.

Giản Niên Hành bỗng nhiên biến sắc. Y không nhìn thấy có kẻ nào ra tay, vậy mà khí thế của y vừa phóng ra đã tiêu tán. Y vốn định khiến cho ba người này bị thương coi như trừng trị. Nhưng ba người rõ ràng như không cảm nhận được vậy. Chứng tỏ ba người này không đơn giản.

- Vài vị tới Giản phủ là có chuyện gì?

Giản Niên Hành nghiêm túc hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 490: Một Kịch Bất Ngờ

L

âm Vân mỉm cười:

- Lão huynh sao lại hỏi như vậy. Chúng tôi được Giản Lạc Phiến thiếu gia mời tới đây cơ mà. Muốn nói thì cũng là Nhị thiếu gia nói, hỏi chúng tôi làm gì? Thật là kỳ quái.

Hắn đã cảm nhận được thứ mình cần. Nhưng để lấy được cũng phải tốn chút công phu. Hắn vốn có thể trực tiếp đoạt lấy. Nhưng làm như vậy sẽ phải giết người diệt khẩu. Mà hắn không muốn giết hai cô gái này.

- Nhị gia, hai cô gái kia là cháu vừa mới mua từ kỹ viện về. Để cháu mang hai người đó về phòng, đỡ phải hai người đó nói nhảm nhiều.

Giản Lạc Phiến còn tưởng rằng Nhị gia không hiểu, vội vàng nói. Dù sao nơi đây cũng là Giản phủ, không có kẻ nào dám động tới y.

Lời của Giản Lạc Phiến còn chưa dứt, cô gái che mặt liền vùng tay lên. Một thanh phi kiếm màu xanh nhạt lao tới với tốc độ cực nhanh, rồi xuyên qua giữa trán của Giản Lạc Phiến. Đúng là một kịch giết chết.

Giản Niên Hành thì đổ mồ hôi lạnh. Lúc cô gái kia vừa mới ra tay, y đã muốn ngăn cản. Nhưng y lại khiếp sợ phát hiện, mình không có cách nào nhúc nhích. Một cỗ khí tức cường hãn đã ngăn cản y lại, khiến y không thể cứu viện được.

Cô gái che mặt thấy một kịch của mình thành công, trong lòng cũng rất ngạc nhiên. Giản Lạc Phiến vốn chỉ có tu vị Kết Đan hậu kỳ, giết người này thật quá đơn giản. Nhưng Nhị gia của Giản Lạc Phiến ở đây, cô ta chỉ muốn

giáo huấn y một thoáng mà thôi. Không ngờ tên Nhị gia không hề động dậy gì, bất chấp cô ta muốn giết cháu trai của y.

Đã như vậy, cô ta liền không do dự. Mặc dù hơi hoài nghi, chuyện này có liên quan tới người trẻ tuổi, nhưng cô ta vẫn không quá tin tưởng. Coi như người trẻ tuổi kia không e ngại Nhị gia của Giản Lạc Phiến. Nhưng muốn làm cho một tu sĩ Hợp Thể bất động, không thể ra tay cứu viện, thì nghe cũng quá rợn người.

- Cô, cô dám giết Nhị công tử, cô...

A Phúc nhất thời kích động, nói không lên lời.

- Giết thì cũng giết rồi. Vậy thì sao chứ? Hạng người bại hoại như y, chết cũng đáng.

Tuy cô gái áo hồng cũng hơi bất ngờ với việc sư tử giết người gọn gàng như vậy, nhưng hiện tại Giản Lạc Phiến đã chết. Mà bọn họ cũng không phải là những người sợ phiền phức.

Ra ngoài ý định chính là Giản Niên Hành chỉ lạnh lùng nói:

- A Phúc, đi mời gia chủ tới đây. Kể lại chuyện diễn ra cho gia chủ.

- Không cần, ta tới rồi.

Một lão già hơn sáu mươi tuổi đi vào sân nhỏ. Khuôn mặt của ông ta xanh lại khi nhìn thấy cháu nội của mình bị chết. Rồi ngẩng đầu nhìn ba người Lâm Vân.

- Cô giết Lạc Phiến, ta không trách cô. Ta biết hai vị cô nương làm vậy là do có người xúi giục. Hai cô đi đi, chuyện này tôi sẽ bẩm báo kỹ càng với sư môn của các cô. Nhưng người nam tử xúi giục kia, ta không thể buông tha được. Hắn phải đền mạng cho Lạc Phiến.

Khuôn mặt của lão già tuy đã tái nhợt, nhưng ông ta vẫn cố nhin lửa giận trong lòng, nói với cô gái che mặt.

Lúc cô gái che mặt vừa động thủ, ông ta liền nhìn ra cô ta là người của Thiên Trì Điện. Một nữ tu trẻ tuổi như vậy có thể tu luyện tới mức này. Nói không chừng là đệ tử trọng yếu của Thiên Trì Điện. Nếu ông ta đắc tội với cô ta, thì có lẽ sau một khắc, Giản gia của ông ta sẽ không còn tồn tại.

Tuy nhiên, ông ta không có ý bỏ qua cho hai người. Giết ở Giản phủ thì không giết được rồi, nhưng giết ở nơi vắng vẻ thì ai biết đây là đâu.

Trong lòng ông ta cũng thầm hận đứa cháu hư hỏng của mình. Rõ ràng ngay cả người của Thiên Trì Điện cũng dám đắc tội. Ông ta chưa vội xử lý người của Thiên Trì Điện, nhưng người nam tử kia, ông ta không thể buông tha được. Ông ta biết Thiên Trì Điện không thu đệ tử nam. Nếu cô gái kia không đồng ý ông ta giết hẳn, thì ông ta sẽ không chết hai cô gái này trước, rồi giết người nam tử. Đến lúc đó, cho dù người của Thiên Trì Điện tới, ông ta cũng có lập lờ cho qua chuyện.

Lão già vừa nói vậy, khiến cho Lâm Vân và vài người ở đây của Giản gia đều ngạc nhiên. Rõ ràng lại buông tha cho cô gái đã giết cháu của mình. Chuyển hết trách nhiệm tới người nam tử trẻ tuổi vốn không liên quan gì. Có phải gia chủ vừa mới kết thúc bế quan, nên đầu óc còn chưa tỉnh táo?

Lâm Vân giận quá thành cười. Con mẹ nó, đây là lý lẽ gì vậy? Giết người không việc gì, mình ở đây xem náo nhiệt ngược lại bị liên lụy. Dù việc cô gái che mặt có thể giết chết Giản Lạc Phiến là có bàn tay của hẳn. Nhưng Lâm Vân không tin, lão già vừa mới tới này phát hiện ra hành động mờ ám của hẳn.

Thông qua lời lão già, quả nhiên hậu trường của hai cô gái này quả thật không nhỏ. Thế đạo quả nhiên là như vậy, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Sát khí trong người Lâm Vân bùng lên. Không giết vài người của Giản gia, thì bọn họ còn tưởng mình dễ nói chuyện.

Lão già lạnh lùng nhìn Lâm Vân rồi cười to, nhưng không hề có chút vui vẻ nào:

- Lão phu là Giản Niên Thăng, tu sĩ Đại Thừa. Lúc xuống âm phủ thì đừng quên báo cho Diêm Vương.

Nghe lão già nói vậy, hai cô gái không khỏi rùng mình một cái. Tu sĩ Đại Thừa a, chỉ cần một cái búng tay của ông ta thôi, hai người cũng biến thành tro bụi rồi.

- Hai cô tới Thiên Dương Lô chờ tôi. Tôi sẽ trở lại đó nhanh thôi.

Lâm Vân quay đầu nhìn nói với hai cô gái.

- Chúng tôi đi rồi, anh làm sao bây giờ? Lão già kia rõ ràng muốn giết anh.

Cô gái áo hồng vội vàng nói.

- Chỉ Phán, chúng ta đi thôi.

Cô gái che mặt kéo tay của sư muội, hướng Lâm Vân nói:

- Cũng được, chúng tôi ở Thiên Dương Lô chờ anh một ngày. Nếu anh không tới, tôi sẽ nói chuyện này cho sư phụ của tôi.

Nói xong, cô ta liền kéo cô gái áo hồng rời khỏi Giản gia. Cô ta biết dù bọn họ ở đây cũng không giúp được gì. Tu sĩ Đại Thừa không phải dựa vào nhiều người là có thể thắng được. Huống hồ bọn họ chỉ có ba người.

Sắc mặt của Giản Niên Thăng đã rất âm trầm. Đợi cho hai cô gái kia rời khỏi Giản phủ, ông ta mới nhìn chăm chăm Lâm Vân, nói:

- Đừng tưởng rằng bọn họ cũng thoát khỏi số chết như ngươi. Ta chỉ không muốn giết bọn họ tại Giản phủ mà thôi. Có lẽ lúc bọn họ chết, ngươi còn đang cầu khẩn vì sao không chết sớm một chút.

Giản Niên Thăng vừa dứt lời, hơn mười thân ảnh mang theo khí tức cường đại rơi xuống đại viện của Giản gia, rồi bao vây Lâm Vân lại.

- Ta biết ngươi không phải là tu sĩ Kết Đan đơn giản như vậy. Hừ, ngươi tưởng rằng ta sẽ tin tưởng sao? Khô Mộc, lập tức mở trận pháp.

Giản Niên Thăng nói xong, khí tức cường đại bộc phát ra ngoài, quả nhiên là tu sĩ Đại Thừa.

Lâm Vân lạnh lùng cười. Không chỉ nói hiện tại. Cho dù lúc hắn chỉ có tu vị Ngũ Tinh, hắn cũng không để tên Giản Niên Hành này vào mắt. Tên này còn kém cả tên tu sĩ Đại Thừa lúc hắn gặp ở Úy Tinh.

Thấy Lâm Vân không hề tỏ vẻ e ngại. Trong lòng Giản Niên Thăng bỗng dâng lên một dự cảm không tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 491: Nguyên Tố Hỏa

L

âm Vân lắc lắc tay, chậm rì rì nói:

- À, quên chưa giới thiệu. Ta tên là Lâm Vân, là một tán tu. Còn về tu vị, thì ta cũng không biết tu vị của ta là gì.

- Hừ, cho dù người là ai...Cái gì, người là Lâm Vân? Là Lâm Vân kia, người, người....

Giản Niên Thăng đột nhiên cảm thấy cổ họng của mình như bị xương cá mắc vào vậy. Nói được vài chữ, thanh âm bắt đầu run rẩy.

Ông ta nhớ tới một nhân vật truyền kỳ đáng sợ. Một tên đã từng diệt Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện. Điều này còn chưa tính. Tịch Mịch Cốc đã từng vây công hấn lại, nhưng hấn vẫn giết được ba tu sĩ Đại Thừa, chín tu sĩ Hợp Thể, và làm trọng thương ba tu sĩ Hợp Thể khác. Nếu là người này, thì Giản gia không cần phải đánh nhau với hấn, trực tiếp tự vẫn cho xong chuyện.

Cho dù Giản gia là một gia tộc có thực lực không nhỏ. Nhưng so với các môn phái lớn, bọn họ còn không bằng một ngón tay.

Lâm Vân mặc kệ ý, Phệ Hồn Thương đã xuất hiện trong tay. Đôi mắt của Giản Niên Thăng co rút lại. Cho dù ông ta có ngu ngốc thì cũng biết về cây trường thương kia. Cây trường thương ka đã từng giết không biết bao nhiêu cường giả. Mà ông ta có tính là cái gì.

Trận pháp mở ra, vô số lưỡi đao và mấy chục pháp bảo mang theo tiếng rít gào đánh về hướng Lâm Vân.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng. Trường thương trong tay rung lên.

Thương đầu tiên, đại trận của Giản gia bị công phá.

Thương thứ hai mang theo tia sáng máu tím, hơn mười đệ tử Hóa Thần Kỳ và Luyện Hư Kỳ bị sát khí thảm thiết bao vây lại. Đảo mắt đều bị chết hết, không có một cơ hội hoàn thủ.

Thương thứ ba, Giản Niên Thăng và hai tu sĩ Hợp Thể liền chết ngăn cản một thương này. Nhưng ba người đồng thời thổ huyết, pháp bảo trong tay thì bị nghiền nát hoàn toàn.

Lâm Vân thu hồi Phệ Hồn Thương, lạnh lùng nhìn Giản Niên Thăng:

- Không sai, Giản gia của các người có thể ngăn cản được một thương của ta. Vậy thì ta cho các người một cơ hội. Nếu các người lại có thể ngăn cản thêm một thương của ta, thì hôm nay ta tha mạng chó của các người.

Trong lòng Giản Niên Thăng dâng lên sự hối hận vô tận. Nếu có thể quay ngược thời gian, thà rằng đắc tội Thiên Trì Điện, ông ta cũng không muốn dính líu gì với tên Sát Thần này.

Nhưng thế giới này không có sự hối hận. Lựa chọn đắc tội với Lâm Vân, lại tránh được Thiên Trì Điện.

Ông ta cũng biết, nếu Lâm Vân lại tung ra một thương, thì ba người bọn họ không có còn một cơ hội sống sót. Sát ý của một thương vừa nãy vẫn còn âm ỉ trong người ông ta.

Nếu biết người này là Lâm Vân, ông ta chắc chắn sẽ không lựa chọn đối kháng. Không chỉ nói hấn chỉ giết một đứa cháu nội hư hỏng của mình. Cho dù hấn có giết toàn bộ cháu nội, ông ta cũng không dám nghĩ tới việc phản kháng.

Mà không ngờ người này lại lợi hại đến như vậy. Nếu nói Lâm Vân nói đi diệt Tịch Mịch Cốc ngay bây giờ, ông ta cũng tin tưởng.

Lâm Vân nhìn vẻ sợ hãi của Giản Niên Thăng, chỉ hai người bên cạnh nói:

- Ta muốn đánh cuộc lần thứ hai, đó là một thương vừa nãy của ta đã giết hai người bọn họ.

Lâm Vân vừa dứt lời, Giản Niên Hành và một tu sĩ Hợp Thể khác bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, rồi ngã xuống đất chết.

Lâm Vân đập mạnh Phệ Hồn Thương xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy, lần nữa nói:

- Ta đánh cuộc với ngươi lần thứ ba, đan điền của ngươi sẽ bị ta phá nát.

Giản Niên Thăng cười với vẻ sâu thẳm:

- Ngươi thắng.

Nói xong, ông ta liền ngồi vật xuống, thoảng cái đã già đi vô số tuổi.

Lâm Vân nhìn Giản Niên Thăng ngồi ở đó, không có sự đồng tình nào cả. Nếu thực lực của hắn không bằng bọn chúng, thì người nằm trên mặt đất đã là hắn rồi. Thậm chí còn thê thảm hơn hơn tên Giản Niên Thăng này vô số lần.

- Lâm tiên bối, nếu ngài có thể tha cho các con cháu còn lại của Giản gia, Giản Niên Thăng tôi xin thề độc. Giản gia mãi mãi sẽ không oán hận gì tiên bối. Hơn nữa tôi còn giao cho tiên bối một bảo vật gia truyền và nơi mà tổ tiên của tôi đã tìm được bảo vật. Bảo vật đó vốn có hai cái, nhưng tổ tiên của tôi chỉ tìm được một cái, lúc trở về thì đã qua đời.

Giản Niên Thăng khẩn cầu nói.

Lâm Vân nghĩ bụng. Đan điền của Giản Niên Thăng đã bị mình phá, giờ chẳng khác gì một phế nhân. Nên hẳn căn bản không phải e ngại Giản gia trả thù. Ngay cả Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện hẳn cũng dám diệt. Chẳng lẽ còn sợ một cái Giản gia sao?

Nhưng thế giới hỗn độn rất hấp dẫn hẳn. Nghe Giản Niên Thăng nói, có vẻ như y còn chưa biết bảo vật gia truyền của nhà y có liên quan tới thế giới hỗn độn. Thậm chí còn có một cái khác. Lâm Vân liền tâm động. Nhưng không biết lão già giáo hoạt này có nói thật hay không.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân gật đầu nói:

- Đã như vậy, người lấy thứ đó ra.

Về nhà kho của Giản gia, Lâm Vân thật không có hứng thú. Với tài sản hiện tại của hắn, mấy đồng tiền trinh kia hắn nhìn không thuận mắt.

Nghe Lâm Vân đồng ý, khuôn mặt của Giản Niên Thăng liền giãn ra. Lâm Vân thấy vậy, hừ lạnh một tiếng:

- Nếu người dám lừa dối ta, thì đừng nói ta không cho người cơ hội.

Giản Niên Thăng sợ hãi nói:

- Tôi tuyệt đối không dám bất kính với tiền bối.

Giản Niên Thăng thật đúng là không có ý gì khác. Ông ta dự định tặng đồ cho Lâm Vân, rồi lập tức mang theo tộc nhân rời khỏi thành Thác Mã. Lần này tinh anh của Giản gia đã mất đi tám phần. Tiếp tục lưu lại thành Thác Mã là lựa chọn không khôn ngoan.

Hơn nữa, ông ta cũng biết, cho dù Giản gia có tồn tại thêm một nghìn năm, cũng không phải là đối thủ của Lâm Vân. Thực lực của người này đã tới mức khủng bố rồi. Báo thù chỉ là tới nạp mạng mà thôi.

Vừa nãy ông ta chỉ ôm thái độ xem thử. Nhưng không ngờ Lâm Vân đúng là cho mình một cơ hội. Mà hẳn thì rõ ràng thì không thêm để ý tới nhà kho của Giản gia. Cho nên ông ta muốn tống tên Sát Thần này rời đi càng nhanh càng tốt, đỡ cho hẳn phải đổi ý.

Giản Niên Thăng rất nhanh lấy ra một cái hộp và một cái thẻ ngọc đưa cho Lâm Vân. Hơn nữa còn thẻ độc. Mặc dù Lâm Vân không quan tâm, nhưng y đã muốn thẻ, thì Lâm Vân kệ y.

Lâm Vân vừa cầm cái hộp thì liền biết trong đó có thứ hẳn cần. Mở cái hộp ra nhìn, ở bên trong có một viên ngọc màu đỏ. Lâm Vân âm thầm vui vẻ. Đây chính là viên ngọc thuộc tính Hỏa. Lần tới thành Thác Mã đúng là có thu hoạch lớn.

Thần thức lại quét tới thẻ ngọc. Ở trên có vẽ một cái bản đồ ghi bốn chữ Loạn Vực Tinh Không. Còn có một đoạn ghi chép, nói rằng tiền bối của Giản gia đã tới tầng thứ tám của Loạn Vực Tinh Không và tìm được viên ngọc mang thuộc tính Hỏa. Nhưng lúc đó y đã bị thương nặng, trở về thì chết. Trong thẻ ngọc còn ghi một tin tức, bảo vật giống như viên ngọc thuộc tính Hỏa ở tầng thứ chín.

Mặc dù Lâm Vân thấy thực lực của mình không tệ lắm, nhưng hẳn vẫn cố kỵ với Loạn Vực Tinh Không mà Tân Nhai nhắc tới. Chỉ là không biết tổ tiên của Giản gia kia có phải là người mà Tân Nhai nhắc tới, đã từng lên tới tầng tám hay không.

Nhưng Lâm Vân không còn tâm trạng ở lại đây lâu. Liền bay lên trời, rời khỏi Giản gia, đi tới Thiên Dương Lâu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 492: Bầy Quầy Hàng

T

hiên Dương Lô vẫn náo nhiệt như vậy. Chuyện xảy ra vài tiếng trước căn bản không ảnh hưởng gì tới sinh ý ở đây. Lúc Lâm Vân đi tới đại sảnh của Thiên Dương Lô, cái màn hình vẫn không ngừng hiện lên các thông tin, nhưng lại không thấy tung tích của hai cô gái đâu cả.

Lâm Vân hơi ngạc nhiên. Ở thành Thác Mã này, cô gái che mặt có thể coi như là một cường giả, không có khả năng xảy ra ngoài ý muốn mới đúng? Lâm Vân phóng thần thức ra ngoài, nhưng vẫn không thấy gì cả.

Phải biết rằng hiện tại thần thức của Lâm Vân hơn tu sĩ Đại Thừa bình thường gấp mấy lần. Nếu là một nơi như Địa Cầu, thần thức của hắn có thể bao trùm cả hành tinh đó

Tuy Hạp Nguyên Tinh lớn hơn Địa Cầu không biết bao nhiêu lần, nhưng thần thức của Lâm Vân rõ ràng không phát giác. Chứng tỏ hai cô gái kia đã rời đi rất xa rồi.

- Khách quan, đây là thư gửi cho ngài.

Một tiểu nhị của Thiên Dương Lô đưa một bức thư cho Lâm Vân.

- Là của hai vị cô nương lưu lại.

Lâm Vân gật đầu nhận bức thư rồi mở ra xem. Một mùi thơm nhàn nhạt truyền tới:

“Xin lỗi đại ca, tôi và Chỉ Phán muội muội có việc quan trọng phải rời đi. Tôi có lưu lại một tia thần thức ở Giản ra, nên biết đại ca không xảy ra việc gì, trong lòng tôi rất vui mừng. Chỉ là không thể gặp lại đại ca, thật là tiếc nuối.”

“Nếu như đại ca muốn tìm tiểu muội, thì cầm cái thẻ ngọc này tới đảo Hào Quang. Tiểu muội nhất định sẽ đón chào. Trác Âm. ”

Ở trong bức thư còn có một cái thẻ ngọc. Lâm Vân thu bức thư và thẻ ngọc lại. Hắn đâu có thời gian để đi gặp một người chỉ thấy mặt mấy lần. Sở dĩ hắn có hảo cảm với hai người này, bởi vì tính cách thiện lương của cô gái áo hồng mà thôi. Để cho hắn đi tìm hai người mà ngay cả tên của họ, hắn cũng chỉ mới biết, hắn không có thời gian rảnh rỗi như vậy.

Mà cô nàng Trác Âm kia có thể để lại một tia thần thức mà hắn không phát hiện, chứng tỏ hậu trường của cô ta không đơn giản. Bằng không đâu học được công pháp thần kỳ như vậy.

Tuy nhiên, hiện tại hắn còn bận với việc tiêu diệt Tịch Mịch Cốc.

Lâm Vân lấy cái bùa truyền tin, liên lạc với Thiên Cơ Tử. Thiên Cơ Tử đi cũng không xa lắm, được gặp lại Lâm Vân thì cũng rất cao hứng. Biểu lộ không còn vẻ thần côn như lúc trước nữa, mà là cẩn thận hỏi thăm xem Lâm Vân muốn biết điều gì.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Tôi có vài vấn đề cần hỏi. Một là, ông có biết gì về năm viên ngọc mang thuộc tính Ngũ Hành hay không? Còn có hai cái đỉnh Âm Dương nữa. Chỉ cần trả lời được một điều trong đó, tôi sẽ trả cho ông một triệu linh thạch.

Sắc mặt của Thiên Cơ Tử trở nên nghiêm trọng. Y nhìn Lâm Vân nửa ngày, rồi mới lên tiếng:

- Vấn đề của đạo hữu, tôi rất khó trả lời. Mặc dù tôi không biết ngọc Ngũ Hành, nhưng tôi biết có một nơi gọi là Linh Tuyền. Nơi đó chính là con suối nằm trên núi Thiên Trì. Theo sư phụ của tôi nói, nước trong con suối quý giá như vậy, bởi vì trong con suối có chứa nguyên tố Thủy. Không biết có liên quan gì tới ngọc Ngũ Hành của mà đạo hữu nói không?

- Nhưng Linh Tuyền do Thiên Trì Điện bảo vệ. Không người nào được phép tới gần đó. Còn đỉnh Âm Dương thì tôi chưa nghe nói bao giờ. Đạo hữu là người đầu tiên làm khó tôi như vậy. Ài!

Nói tới đây, Thiên Cơ Tử lưu luyến trả lại cái giới chỉ cho Lâm Vân.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Tin tức của ông rất hữu dụng đối với tôi. Túi linh thạch này coi như là thù lao. Cảm ơn.

Nói xong, Lâm Vân liền biến mất trước mặt của Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử sững sờ nhìn Lâm Vân bất động thanh sắc biến mất, trong lòng hoảng sợ vô cùng. Không ngờ người này lại lợi hại như vậy, vội vàng kêu lên:

- Đạo hữu ngàn vạn lần đừng liều mạng đi tới chỗ đó...

Nhưng Lâm Vân đã mất tâm mất tích.

Lần này Lâm Vân tới tìm Tịch Mịch Cốc. Trên thế gian này cũng có nhiều chuyện buồn cười, Tịch Mịch Cốc và Lâm Vân có thâm cừu đại hận, nhưng ngay cả vị trí của Tịch Mịch Cốc, Lâm Vân cũng không biết.

Lâm Vân thật sự nghĩ không ra, vì sao Tịch Mịch Cốc lại gây sự với hắn. Tịch Mịch Cốc nói cái gì, vì trả thù cho Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện,

không để cho căn cơ của đại lục Hạc Nguyên bị tổn hại, Lâm Vân sao có thể tin tưởng.

Cũng may danh tiếng của Tịch Mịch Cốc rất lớn, Lâm Vân không biết, nhưng rất nhiều người biết vị trí của Tịch Mịch Cốc. Lâm Vân không cần hỏi người thứ hai, liền biết vị trí chính xác của Tịch Mịch Cốc.

Nhưng Lâm Vân không lập tức giết tới đó. Đầu tiên hẳn phải điều tra rõ ràng xem rốt cuộc vì sao Tịch Mịch Cốc lại muốn giết hẳn. Là vì thế giới hỗn độn hay là vì Tinh Hà Trù.

Nếu như là Tinh Hà Trù, thì diệt cả Tịch Mịch Cốc báo thù là xong. Nhưng nếu là thế giới hỗn độn, thì Lâm Vân không ngại giết tất cả những người biết chuyện này. Sự hấp dẫn của thế giới hỗn độn quá lớn. Cho dù là Lâm Vân, cũng không dám mạo hiểm để lộ ra ngoài.

Hơn nữa, hiện tại thế giới hỗn độn còn chưa hình thành. Một khi hẳn tập hợp đủ các thành phần tạo nên thế giới hỗn độn, thì hẳn có tư cách để khiêu chiến với các vị đại năng.

Thành Kim Châu là một thành thị Tu Chân cách Tịch Mịch Cốc gần nhất. Tòa thành này chủ yếu là người của Tịch Mịch Cốc. Hiện tại Lâm Vân đang ở thành Kim Châu. Hẳn còn đang suy nghĩ đi vào Tịch Mịch Cốc như thế nào. Trực tiếp lao vào giết, thì sẽ không điều tra được nguyên nhân Tịch Mịch Cốc muốn giết hẳn. Vậy chỉ còn có cách là dùng Tinh Dời, lén lút vào đó thu thập tin tức. Nhưng muốn Tinh Dời cũng phải vượt qua được đại trận hộ sơn của Tịch Mịch Cốc trước đã.

- Hai vị tiền bối, mời vào.

Một tiểu nhị cung kính mời hai tu sĩ vào quán. Lâm Vân để ý thấy quần áo của bọn chúng mặc giống với quần áo của những kẻ đã vây công mình lần trước.

Lâm Vân hơi nhú lông mày. Hắn không nhìn lầm. Ống tay áo của bọn chúng đều có hình ngọn núi. Lâm Vân khẳng định hai người này chính là tu sĩ của Tịch Mịch Cốc.

Thấy hai người chỉ tùy ý gật đầu với tiểu nhị, rồi chấp tay phía sau đi vào. Lâm Vân hỏi một vị người bán hàng bên cạnh:

- Xin hỏi, người tiểu nhị kia đã là tu sĩ Kết Đan, vì sao phải gọi hai đệ tử Trúc Cơ là tiền bối vậy?

Người bán hàng trừng mắt nhìn Lâm Vân một cái:

- Hậu sinh, chắc cậu mới tới thành Kim Châu lần đầu tiên phải không? Có nhiều việc đừng nên nói lung tung ra ngoài. Phải nhớ cho kỹ, tất cả đệ tử của Tịch Mịch Cốc đều là tiền bối ở thành Kim Châu. Cho nên lần sau gặp đệ tử của Tịch Mịch Cốc phải lễ phép vào. Bằng không đến lúc chết lại không biết vì sao mà chết.

Lâm Vân bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Quả nhiên là một môn phái kiêu ngạo. Thành Kim Châu này phỏng chừng chính là sân sau của Tịch Mịch Cốc. Ở bên ngoài, Tịch Mịch Cốc dương dương tự đắc là môn phái ẩn thế. Nhưng nói không chừng, cả đại lục Hạp Nguyên đều biết Tịch Mịch Cốc là môn phái không biết xấu hổ. Chỉ là không có người dám nói mà thôi.

Nếu Tịch Mịch Cốc đã như vậy, Lâm Vân rất chờ mong sau khi tiêu diệt bọn chúng sẽ kiếm được nhiều tài nguyên như thế nào. Hắc hắc, càng có nhiều tiền, lão tử càng thích.

Lâm Vân nghĩ một lát, rồi đi tới một quán hàng bên lề đường, lấy ra mười viên linh thạch Trung Phẩm, nói với chủ quán:

- Ông có thể cho tôi mượn quán của ông một ngày được không. Yên tâm, chỉ một ngày mà thôi, ngày mai tôi sẽ trả lại.

Mười viên linh thạch chỉ để thuê quán một ngày, chủ quán đương nhiên là không lý do gì để từ chối rồi. Lập tức thu dọn quầy hàng rồi cầm linh thạch rời đi. Trong lòng ông ta còn cười thầm Lâm Vân ngu ngốc. Ở vỉa hè thì bày chỗ nào mà chả được, căn bản chẳng có ai quản.

Lâm Vân ngồi xuống đằng sau rồi bày một ít đồ vật cấp thấp. Nhưng vẫn có một pháp khí Cực Phẩm được Lâm Vân ghi là pháp khí Trung Phẩm. Và một viên Thiên Diễm Tinh Kim bị Lâm Vân ghi là viên đá không rõ nguồn gốc.

Mục đích chủ yếu của hắn là muốn cho hai tên ‘Tiền bối’ Trúc Cơ của Tịch Mịch Cốc tới hỏi thăm. Sau đó thì chờ thời cơ làm thịt hai vị ‘Tiền bối’. Mong rằng hai người đó biết nhìn hàng.

- Trời ạ...

Có hai người đi qua quầy hàng của Lâm Vân. Một cô gái tùy ý nhìn hàng Lâm Vân bán. Cô gái bỗng nhiên kêu lên một tiếng, rồi vội vàng bịt miệng.

Cô gái cúi người xuống hỏi:

- Chủ quán, thứ này bán thế nào?

Cô ta chỉ về viên Thiên Diễm Tinh Kim. Người con trai thì cầm pháp khí Lâm Vân ghi là pháp khí Trung Phẩm, quan sát nửa ngày rồi lộ vẻ kinh hi.

Trong lòng Lâm Vân rất buồn bực. Chính chủ còn chưa tới, đã tới hai người biết nhìn hàng. Thật không biết nên làm thế nào cho phải.

- À, viên đá này do sư phụ của tôi nhặt được. Sư phụ của tôi nói viên đá này rất không tồi. Tôi thì không biết đó là đá gì, nhưng có lẽ là thứ tốt.

Lâm Vân chỉ đành trả lời như vậy. Trong lòng thì chỉ muốn hai tu sĩ Nguyên Anh này mau rời khỏi đây, đừng ngăn cản lão tử câu cá.

- Tôi muốn mua viên đá này và pháp khí kia. Giá tiền là bao nhiêu?

Cô gái cũng nhìn thấy pháp khí mà chồng mình cầm là bảo bối. Trong lòng tự nhủ, người này là ai vậy nhỉ. Rõ ràng cầm bảo bối ra bán mà không biết. Thật đúng là một tên ngốc.

Lâm Vân khó xử. Xem dáng vẻ này thì hai người chắc muốn mua bằng được. Đúng là làm khó hăn, đành phải nói:

- Các vị nói cái giá xem.

- Hai vật này không có tác dụng gì với anh. Nhưng lại rất hữu dụng với vợ chồng chúng tôi. Mà giá trị của nó cũng không kém, cho nên tôi trả cho anh một nghìn linh thạch Thượng Phẩm. Anh thấy thế nào?

Cô gái nói.

Lâm Vân thầm than. Nhân phẩm của đôi vợ chồng này coi như không tệ. Tuy đồ đạc của hăn giá trị hơn một nghìn linh thạch Thượng Phẩm rất nhiều. Nếu người bình thường chắc chỉ trả mấy trăm linh thạch Hạ Phẩm mà thôi. Đủ biết hai người này là hạng người quang minh lỗi lạc.

Đã như vậy, bán cho bọn họ cũng không sao. Đợi cho hai người rời đi, thì lại lấy mấy thứ khác. Lâm Vân không phải người lạm dụng lòng tốt. Nhưng ở thế giới Tu Chân, gặp phải đôi vợ chồng như vậy, cũng thật là hiếm có. Cho nên giúp bọn họ một lần cũng không sao. Huống hồ hăn chỉ muốn hai người rời đi càng nhanh càng tốt. Nghĩ tới đây, hăn nói:

- Cũng được, hai vị lấy đi.

Cô gái nghe vậy, kinh hỉ kêu lên:

- Cảm ơn.

Rồi cô ta vội vàng lấy linh thạch.

- Khoan đã, thứ này ta muốn.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

- Nhưng tiền bối, chúng tôi đã mua vật này trước rồi. Hơn nữa chủ quán cũng đã đồng ý.

Cô gái vội vàng nói. Vừa mới phát hiện ra Thiên Diễm Tinh Kim để nâng cấp pháp bảo bốn mạng. Giờ lại phải đưa cho người khác, bọn họ thực sự không cam lòng. Nhưng người lên tiếng lại là một tu sĩ Hóa Thần. Hai vợ chồng căn bản không địch nổi.

- Hừ, một chủ quán chỉ có tu vị Trúc Cơ sơ kỳ thì biết cái gì? Ta ra giá một ngàn một trăm linh thạch Thượng Phẩm để mua viên đá đó.

Tu sĩ trung niên lạnh lùng nhìn thoáng qua Lâm Vân và đôi vợ chồng, hờ hững nói.

Lâm Vân căn bản chẳng đếm xỉa gì tới ý. Người này không mặc trang phục của Tịch Mịch Cốc, xem ra không phải là người của Tịch Mịch Cốc. Trong lòng hắn dâng lên sự thất vọng. Hai cái tên đệ tử của Tịch Mịch Cốc kia sao mãi vẫn chưa ra nhỉ. Bọn chúng chết ở trong đó rồi hay sao thế?

- À, tôi buôn bán chú trọng tới chữ tín. Tôi đã nhận tiền của hai người này rồi. Mặc dù ông có đưa thêm một trăm linh thạch, nhưng tôi vẫn quyết định bán cho bọn họ. Đừng nói ông có trả thêm một trăm, cho dù một vạn...

Lâm Vân còn chưa dứt lời, tên tu sĩ kia lại hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt của cô gái liền trở nên trắng bệch, rõ ràng là bị thương. Lâm Vân nhướn mày, hắn đã nổi lên sát khí. Cùng lắm thì đổi thân phận khác là được. Một tu sĩ Hóa Thần mà cũng dám vênh mặt hất hàm với hắn.

- Thật không biết sống chết. Một tu sĩ Trúc Cơ nho nhỏ và hai tu sĩ Nguyên Anh mà cũng dám kiêu ngạo như vậy. Không chỉ nói các người, cho dù các người có lời sư môn ra thì thế nào?

Tên tu sĩ Hóa Thần nói xong, lấy ra một tấm lệnh bài.

- Lệnh bài của Tịch Mịch Cốc?

Đôi vợ chồng kinh hãi kêu lên.

Lâm Vân vừa nghe vậy liền giật mình. Người này chẳng lẽ là đệ tử của Tịch Mịch Cốc? Nghĩ tới đây, hắn vội vàng đứng lên hỏi:

- Ông là người của Tịch Mịch Cốc?

Tên tu sĩ Hóa Thần còn đang dương dương tự đắc, nghe thấy Lâm Vân hỏi, y cười ha ha nói:

- Ta không phải là đệ tử của Tịch Mịch Cốc. Nhưng ta tới Tịch Mịch Cốc theo lời mời của đạo hữu Dương Phong để thảo luận việc luyện đan. Đây là lệnh bài chỉ có những vị khách quan trọng mới có. Cho dù ta giết các người ở đây, cũng không ai nói gì ta.

Sắc mặt của đôi vợ chồng đã trắng bệch. Bọn họ biết tên tu sĩ Hóa Thần đã nói đúng sự thật. Cho dù thành Kim Châu không cho phép giết người, nhưng một vị khách quý của Tịch Mịch Cốc giết hai tu sĩ từ bên ngoài tới, thì chỉ là việc nhỏ mà thôi. Thậm chí chả ai quan tâm tới.

Lâm Vân bỗng nhiên cười ha hả, nói với đôi vợ chồng:

- Như vậy thì tốt rồi. Hai người cầm viên đá rời đi thôi.

- Người chán sống rồi phải không?

Tu sĩ Hóa Thần nghe Lâm Vân nói vậy, lập tức muốn phát tác.

Lâm Vân lại lấy hai viên Thiên Diễm Tinh Kim to bằng quả bóng, nói:

- Đá này tôi còn rất nhiều. Hai người đi đi. Tôi còn có chuyện làm ăn với khách quý của Tịch Mịch Cốc.

Đôi vợ chồng trẻ khiếp nhìn viên Thiên Diễm Tinh Kim cực lớn trong tay của Lâm Vân, nhất thời ngây dại.

Người bán hàng này thật là may mắn. Không biết hăn kiếm đâu ra được đá Thiên Diễm Tinh Kim lớn như vậy. So với viên đá đó, viên của mình vừa mới mua chỉ như đồ bỏ đi mà thôi.

Tu sĩ Hóa Thần cũng ngây dại, sau một lúc lâu mới cười ha hả nói:

- Âu Dương Giáo ta thật là may mắn. Chuyện tốt như vậy cũng có thể gặp được. Ha ha...

Đôi vợ chồng thấy thế, vội vàng bỏ linh thạch lại rồi cầm viên đá đi. Trước khi đi, bọn họ còn nhìn Lâm Vân với vẻ đồng tình. Thậm chí cô gái còn nháy mắt ra hiệu cho Lâm Vân. Nhưng Lâm Vân giống như không thấy.

Đôi vợ chồng cũng chỉ phải bất đắc dĩ rời đi. Bọn họ biết tính mạng của người bán hàng kia đã lành ít dữ nhiều.

Âu Dương Giáo mặc kệ đôi vợ chồng. Chỉ cần tên bán hàng còn ở đây là được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 493: Lừa Dối

Đ

ưa hai viên đá đẩy cho ta.

Âu Dương Giáo cũng lười nói nhảm. Thiên Diễm Tinh Kim to như vậy là vật báu vô giá, có tiền cũng không mua nổi.

- Nhìn cái gì vậy?

Bởi vì chuyện vừa xảy ra, có rất nhiều người vây quanh quầy hàng của Lâm Vân. Âu Dương Giáo liền rống lên một tiếng. Mọi người mới vội vàng tản đi.

Lâm Vân đã sớm thu Thiên Diễm Tinh Kim lại, nhìn vẻ cuồng nhiệt của Âu Dương Giáo, nói:

- Khách quý, ông có biết tôi lấy những viên đá đó từ đâu không? Để tôi nói cho ông biết. Nơi đó có vô số những hòn đá như vậy. Mấy viên vừa rồi tôi chỉ tùy tiện nhặt mà thôi. Không ngờ nó lại đáng giá như vậy.

Khóe miệng Âu Dương Giáo hơi co rút lại. Đáng giá? Đây không phải nói nhảm sao? Thiên Diễm Tinh Kim mà không đáng giá, thì còn thứ gì đáng giá nữa? Lại nhớ tới Lâm Vân vừa nói hẳn biết một nơi có vô số Thiên Diễm Tinh Kim, đôi mắt của Âu Dương Giáo liền đỏ bừng. Vươn tay nắm lấy ngực của Lâm Vân, luôn miệng hỏi:

- Nói mau, là ở đâu?

Lâm Vân nhìn xung quanh, bình tĩnh trả lời:

- Nói ở đây sao?

- À, đương nhiên là không. Ta mang người rời khỏi đây.

Âu Dương Giáo liền kéo Lâm Vân rời đi. Thậm chí việc Lâm Vân thu hai viên Thiên Diễm Tinh Kim lại, y cũng không có hỏi. Nhất thời Âu Dương Giáo đã bị số Thiên Diễm Tinh Kim làm cho váng đầu. Khiến y không nghĩ tới vì sao một tu sĩ Trúc Cơ lại không hề sợ hãi mình.

Lâm Vân gỡ tay của Âu Dương Giáo ra, chậm rãi thu hồi đồ đạc rồi mới đi theo Âu Dương Giáo. Có vài tu sĩ cảm thấy không đúng, cũng muốn đi theo. Nhưng khi thấy tu vị của Âu Dương Giáo, bọn họ đành thôi.

Âu Dương Giáo vội vàng dẫn Lâm Vân ra ngoài thành Kim Châu, tới một nơi vắng người, mới kêu lên:

- Ở nơi nào? Những viên đá kia ở nơi nào? Mau dẫn ta tới đó.

Lâm Vân giả vờ không đếm xỉa gì nói:

- Chỗ đó chẳng những có những viên đá, mà còn có động phủ. Nhưng tôi lại không vào được. Giống như có cái gì chặn lại.

- Động phủ Thượng Cổ?

Âu Dương Giáo càng cả kinh. Thậm chí giọng nói đã trở nên run rẩy.

Lâm Vân thì vẫn bình tĩnh nói:

- Ông có sốt ruột thì cũng có tác dụng gì đâu? Chỗ đó chỉ có tôi mới có thể đi vào. Bởi vì động phủ đó đã nhận máu của tôi rồi. Lúc trước có một người cũng bảo tôi dẫn tới nơi đây. Kết quả vì chưa đợi tôi nhỏ máu, tự tiện xông vào, liền bị trận pháp đánh chết. Ông tin hay không thì tùy ông.

Lâm Vân sợ người này nghĩ giết luôn hẳn, sau đó sưu hồn. Như vậy thì kế hoạch của hẳn không thể thực hiện được.

- Vậy còn chờ gì nữa, mau dẫn ta đi. À, lão phu là Âu Dương Giáo. Sau khi chuyện này thành công, ta sẽ thu người làm đệ tử.

Âu Dương Giáo vội vàng nói. Y chưa từng nghĩ một tu sĩ Trúc Cơ rõ ràng dám lừa gạt y.

Lâm Vân lại không nhanh không chậm nói:

- Điều này không thể được. Tôi đã hẹn với hai vị tiền bối của Tịch Mịch Cốc. Bọn họ nói rằng sẽ dẫn tôi tới tham quan bên ngoài đại trận của Tịch Mịch Cốc. Nếu tôi rời đi thì sẽ lãng phí cơ hội này mất. Không được, không được.

Âu Dương Giáo tức giận khó nhịn, nhưng lại không dám thực sự bão nổi với Lâm Vân. Y sợ hẳn lại không dẫn mình tới đó. Cho dù có thể sưu hồn, nhưng thứ này không hoàn thiện. Một khi không lục soát được thông tin gì hữu ích, thì y sẽ thua lỗ lớn.

- Xem trận pháp thì có cái gì, ta dẫn người vào Tịch Mịch Cốc cũng không phải là không thể. Chỉ cần người dẫn ta tới chỗ đó, thì lúc quay lại ta mang người vào Tịch Mịch Cốc tha hồ mà nhìn.

Âu Dương Giáo vội vàng nói.

Lâm Vân lắc đầu nói:

- Không được, nếu không ông mang tôi tới chỗ Tịch Mịch Cốc trước rồi tôi sẽ dẫn ông tới chỗ đó sau. Phải biết rằng tôi hâm mộ Tịch Mịch Cốc đã lâu. Cuối cùng sắp được nhìn thấy rồi, sao có thể bỏ qua? Huống hồ chỗ kia rất xa. Cho nên tôi không đồng ý.

Thấy tiểu tu sĩ Trúc Cơ không do dự cự tuyệt hảo ý của mình, lửa giận trong lòng Âu Dương Giáo đã cháy bùng bùng. Hận không thể giết chết Lâm Vân. Nhưng y cũng không dám làm vậy.

Những gì Lâm Vân nói có hấp dẫn quá lớn. Nếu tin tức này bị lộ ra ngoài. Phòng chừng không còn phần cho y. Cho nên để cho Lâm Vân thoát khỏi tầm mắt của y là không có khả năng. Phải đợi đến khi tới được nơi có đầy Thiên Diễm Tinh Kim và động phủ Thượng Cổ, tiến vào được trong đó mới có thể giết tên tu sĩ Trúc Cơ này.

- Được rồi, hiện tại ta dẫn theo người tới Tịch Mịch Cốc. Nhưng người phải nhớ kỹ, người là đệ tử mà ta mới thu nhận gần đây, tên là Nguyên Táp biết chưa?

Âu Dương Giáo rơi vào đường cùng, đành phải thỏa hiệp với Lâm Vân.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh, nhưng bề ngoài vẫn lộ vẻ hưng phấn. Chủ động nói:

- Chỉ cần vào được Tịch Mịch Cốc, tôi nhất định sẽ dẫn ông tới chỗ đó. Ông cứ yên tâm đi, tôi nói được là làm được.

Tổng người tới địa phủ, đương nhiên là có thể rồi.

Tịch Mịch Cốc quả nhiên cách thành Kim Châu không xa, nhưng khắp nơi đều có cấm chế. Cho dù với bản lĩnh của Lâm Vân hiện tại. Nếu không có Âu Dương Giáo dẫn đường, thì hẳn rất khó đột nhập mà không bị ai phát hiện.

Hai tiếng sau, Âu Dương Giáo đã dẫn theo Lâm Vân tới đại trận hộ sơn của Tịch Mịch Cốc. Tuy Âu Dương Giáo là khách quen của Tịch Mịch Cốc, nhưng vẫn bị hỏi thăm đủ điều. Rồi mới lấy thẻ bài xác nhận thân phận đi vào.

Lâm Vân chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, còn là đệ tử của Âu Dương Giáo, cho nên chỉ hỏi có hai câu, liền cho qua.

Đi vào Tịch Mịch Cốc, Lâm Vân mới biết vì sao Tịch Mịch Cốc là môn phái đứng đầu của Hạo Nguyên Tinh. Tịch Mịch Cốc có diện tích ba nghìn dặm. Mấy trăm ngọn núi đứng sừng sững trong cốc. Thần thức của Lâm Vân mới chỉ quét qua thôi, đã biết trên những ngọn núi kia có cường giả sinh sống.

Riêng tu sĩ Đại Thừa Kỳ, Lâm Vân đã cảm thấy có hai, ba mươi người. Thậm chí còn có một số khí tức hơn xa cả tu sĩ Đại Thừa.

Da đầu của Lâm Vân hơi run. Tịch Mịch Cốc cường hãn đã vượt quá dự đoán của hắn.

Còn tồn tại tu sĩ mạnh hơn Đại Thừa, chẳng lẽ là thần tiên sao? Huống hồ, Tịch Mịch Cốc thật có quá nhiều tu sĩ Đại Thừa. Thực không biết Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện dựa vào cái gì để nổi dang ngang với Tịch Mịch Cốc.

May mà mình không cường công. Nếu mà cường công, thì mình cũng không đối phó được với cường giả như vậy. Thế mới biết, mình thoát khỏi lần vây công kia là may mắn như thế nào.

- Còn đang suy nghĩ gì vậy? Mau đi thôi.

Âu Dương Giáo thấy Lâm Vân đứng đó cau mày trầm tư, lập tức không vui nói.

- Ta đã đến được đây rồi, ngươi có thể đi. À, đúng rồi, để ta tiễn ngươi một đoạn.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Âu Dương Giáo.

- Người nói cái gì vậy?

Âu Dương Giáo khó hiểu.

- Không có gì, chỉ là tiền người xuống địa ngục mà thôi.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, vươn tay bóp cổ của Âu Dương Giáo.

Âu Dương Giáo mở to mắt nhìn. Y phát hiện mình không có năng lực phản kháng nào trước mặt tên tu sĩ Trúc Cơ này. Chỉ có thể nói được vài tiếng:

- Người, người...

Rồi tắt thở. Y thật không ngờ có một ngày mình sẽ bị một tu sĩ Trúc Cơ bóp cổ chết.

Một ngọn lửa phóng tới thi thể của Âu Dương Giáo, y liền biến thành tro bụi. Lâm Vân lập tức rời đi. Tuy đệ tử của Tịch Mịch Cốc rất đông, nhưng dù sao nơi này cũng quá lớn. Có rất nhiều chỗ để Lâm Vân ẩn nấp.

Cao thủ của Tịch Mịch Cốc nhiều như vậy, thậm chí còn có cường giả vượt mức Đại Thừa, nhưng Lâm Vân căn bản không sợ. Hắn cũng không tính toán liều mạng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 494: Âm Sát

C

òn tồn tại tu sĩ mạnh hơn Đại Thừa, chẳng lẽ là thần tiên sao? Huống hồ, Tịch Mịch Cốc thật có quá nhiều tu sĩ Đại Thừa. Thực không biết Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện dựa vào cái gì để nổi danh ngang với Tịch Mịch Cốc.

May mà mình không cường công. Nếu mà cường công, thì mình cũng không đối phó được với nhiều cường giả như vậy. Thế mới biết, mình thoát khỏi lần bao vây kia là may mắn như thế nào.

- Còn đang suy nghĩ gì vậy? Mau đi thôi.

Âu Dương Giáo thấy Lâm Vân đứng đó cau mày trầm tư, lập tức không vui nói.

- Ta đã đến được đây rồi, ngươi có thể đi. À, đúng rồi, để ta tiễn ngươi một đoạn.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Âu Dương Giáo.

- Ngươi nói cái gì vậy?

Âu Dương Giáo khó hiểu hỏi.

- Không có gì, chỉ là tiễn ngươi xuống địa ngục mà thôi.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng, vươn tay bóp cổ của Âu Dương Giáo.

Âu Dương Giáo mở to mắt nhìn Lâm Vân. Y phát hiện mình không có năng lực phản kháng nào trước mặt tên tu sĩ Trúc Cơ này. Chỉ có thể nói được vài

tiếng “Người, người...” rồi tắt thở. Y thật không ngờ có một ngày mình sẽ bị một tu sĩ Trúc Cơ bóp cổ chết.

Một ngọn lửa phóng tới thi thể của Âu Dương Giáo, y liền biến thành tro bụi. Lâm Vân lập tức rời đi. Tuy đệ tử của Tịch Mịch Cốc rất đông, nhưng dù sao nơi này cũng quá lớn. Có rất nhiều chỗ để Lâm Vân ẩn nấp.

Cao thủ của Tịch Mịch Cốc nhiều như vậy, thậm chí còn có cường giả vượt mức Đại Thừa, nhưng Lâm Vân căn bản không sợ. Hắn cũng không tính toán liều mạng.

Lâm Vân tu luyện là công pháp Ngũ Tinh Quyết, là công pháp hoàn toàn do hắn sáng tạo. Hắn đã tu luyện Ngũ Tinh Quyết tới cực hạn, một khi che dấu khí tức thì sẽ không lo bị phát hiện.

Lâm Vân suy nghĩ nên diệt Tịch Mịch Cốc như thế nào. Tịch Mịch Cốc cường đại như vậy, trực tiếp đối kháng là hành động không thông minh.

Một nén nhang sau, Lâm Vân đã nghĩ ra biện pháp, chính là ám sát. Chỉ có ám sát mới có thể đối phó với nhiều cao thủ như vậy.

Một khi giết sạch những cao thủ trên cấp Hợp Thể, thì những tu sĩ còn lại không phải e ngại nữa.

Những tu sĩ Đại Thừa Kỳ tập trung chủ yếu ở trên các ngọn núi. Xem ra, tu luyện đến cấp này rồi thì địa vị phải cao, có quyền sở hữu riêng một ngọn núi. Điều này gây một chút phiền toái khi ám sát. Bởi vì ám sát bất kỳ một ngọn núi nào, những ngọn núi còn lại nhất định sẽ tăng mạnh đề phòng. Tuy nhiên, Lâm Vân vẫn quyết định ám sát. Nếu bại lộ thì liều mạng.

Bị Tịch Mịch Cốc tính kế như vậy, mà mới gặp khó khăn đã lui thì không phải tác phong của Lâm Vân. Huống hồ hắn có tự tin, nếu thất bại thì hắn chắc chắn có thể chạy trốn. Dù sao ở Hạo Nguyên Tinh, hắn vô thân vô quái. Giết một người là bớt một người, không cần phải cố kỵ.

Chỉ có đại trận hộ sơn là khắc tinh của Phệ Hồn Thương.

Đang lúc dẫn đo, Lâm Vân phát hiện ra có hai tu sĩ đi ra từ một đại điện. Một tu sĩ Hợp Thể và một tu sĩ Đại Thừa.

Liền từ hai người này bắt đầu vậy. Nghĩ tới đây, Lâm Vân vô thanh vô tức tới gần.

- Người nào?

Giọng nói vừa vang lên, Phệ Hồn Thương đã xuyên qua giữa trán của y. Với tu vị cao hơn Đại Thừa rất xa, lại lén lút ám sát, hai tên tu sĩ còn chưa kịp làm gì, đã bị một thương của Lâm Vân giết chết. Hãn thu giới chỉ của hai người lại rồi dùng Tinh Dời biến mất tại chỗ.

Mặc dù giết hai người này rất nhẹ nhàng, nhưng Lâm Vân vẫn cảm giác chưa hoàn hảo. Ngũ Tinh Quyết giúp hãn không để lộ ra khí tức. Nhưng khi phóng ra Phệ Hồn Thương, thì sát ý của nó lại không thu liễm được.

Điều này chứng tỏ thương pháp của hãn còn chưa tới mức cực hạn. Một khi thương pháp không còn lộ ra sát ý nữa, thì hãn mới leo tới đỉnh cao.

Lâm Vân vừa mới giết hai tu sĩ bên này, thì lập tức lại đi ra bốn tu sĩ.

- Chuyện gì vậy?

Một thanh âm uy nghiêm truyền ra từ đại điện.

- Khởi bẩm Tứ cốc chủ, Trưởng lão mười chín và đại đệ tử của ông ta vừa mới đi ra Tịch Nguyên điện thì bị giết.

Tu sĩ Đại Thừa cầm đầu bị phản nói.

- Cái gì?

Một thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện ở chỗ Lâm Vân vừa giết người. Là một lão già mặc áo màu xám.

- Không tốt rồi, linh hồn bài của Trưởng lão mười chín đã vỡ vụn....

Một tu sĩ Nguyên Anh vội vàng chạy tới. Vừa nhìn thấy Tứ cốc chủ liền kêu lên.

Nhưng y liền im lặng. Bởi vì y nhìn thấy Trưởng lão mười chín nằm trên mặt đất. Đứng bên cạnh là Trưởng lão mười một và Tứ cốc chủ, sắc mặt đã tái nhợt. Trong lòng y rất khiếp sợ, là ai dám giết Trưởng lão ở ngay bên trong Tịch Mịch Cốc? Người này chắc ăn gan hùm mới dám làm vậy.

- Lập tức phong tỏa Tịch Mịch Cốc, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Sau đó điều tra cho ta. Cho dù hãn có biến thành căn bã, cũng phải tìm ra đồng căn đó. Thật là can đảm, dám điều võ dương oai ở Tịch Mịch Cốc.

- Vâng.

Hai tu sĩ Đại Thừa cúi người nhận lệnh rồi rời đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tịch Mịch Cốc như lâm đại địch, khắp nơi là các tu sĩ đi tuần tra. Cho dù là một bụi cỏ cũng kiểm tra cẩn thận một lần.

Lâm Vân nhìn nhiều đội tu sĩ tuần tra đi qua. Hãn chỉ chuyên môn giết tu sĩ Hợp Thể và Đại Thừa. Chỉ cần bi hãn nhìn thấy, là hãn giết. Thi thể cũng không thiêu hủy, mà cứ để đấy.

Ba ngày sau, Tịch Mịch Cốc giống như một lò luyện ngục vậy. Không chỉ nói không tìm ra được sát thủ, đã có một trăm chín mươi tu sĩ bị giết. Trong đó có bốn tu sĩ Đại Thừa, và mười một tu sĩ Hợp Thể.

Đây là thứ yếu, chủ yếu là lò luyện ngục này còn chưa kết thúc. Số người tử vong vẫn tiếp tục gia tăng. Mà sát thủ giống như u linh. Một kích là giết

chết. Vô luận người đó có tu vị gì, đều không sống sót dưới tay của hắn.

Từ đó có thể thấy tu vị của tên sát thủ cao như thế nào. Nhưng một tu sĩ như thế, lại giở trò ám sát. Khiến cho cao tăng của Tịch Mịch Cốc cực kỳ tức giận, nhưng chỉ biết thúc thủ vô sách.

Rốt cuộc hôm nay, toàn bộ ba trăm sáu mươi bảy người của Dị Khí Phong thuộc bát phong bị tàn sát, các tài liệu luyện khí trong đó thì bị vơ vét hết. Tịch Mịch Cốc đã không thể nhịn được nữa.

Mười sáu tu sĩ Đại Thừa và hai lão tổ tông đang bế quan của Tịch Mịch Cốc cũng được mời ra.

Nếu Lâm Vân ở đây, hắn có thể nhận ra hai lão già có chùm râu trắng kia, chính là hai người có khí tức mà hắn cảm thấy vượt qua cả tu sĩ Đại Thừa Kỳ.

Một lão già hơi gầy nói:

- Trương Dần, người thân là cốc chủ của Tịch Mịch Cốc, rõ ràng để cho người khác đi vào Tịch Mịch Cốc rồi giết nhiều đệ tử của chúng ta như vậy. Gần như đã dao động căn cơ của môn phái. Hiện tại người còn lời gì để nói không?

Một tu sĩ trung niên tiến lên thi lễ:

- Khang sư tổ, đệ tử vô năng, khiến cho Tịch Mịch Cốc gặp nguy cơ lớn như vậy, mà còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Sau khi giải quyết xong chuyện này, đệ tử nguyện ý tới động Thiên Trách bế quan tự trách, chủ động dời chức vị cốc chủ..

- Hừ, dời chức có thể bù đắp lỗi lầm của người sao? Mười năm trước, người khiến cho Tịch Mịch Cốc tổn thất mười danh tu sĩ nội môn, thậm chí còn có bốn tu sĩ Đại Thừa. Đừng tưởng rằng chúng ta không biết. Nếu cứ tiếp tục

như vậy, Tịch Mịch Cốc có bao nhiêu đệ tử vĩ đại cũng không đủ cho người phá hoại.

Lão già còn lại tức giận nói.

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Lão già họ Khang lên tiếng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 495: Hồn Độn Tinh Thể

M

ột tu sĩ có khuôn mặt trắng bệch chủ động đi lên nói đỡ cho Trương Dần:

- Hai vị sư tổ, người này ra tay ác độc với Tịch Mịch Cốc như vậy, chứng tỏ hắn có thâm cừu đại hận với chúng ta. Tịch Mịch Cốc của chúng ta vốn là môn phái Tu Chân đệ nhất của đại lục Hạo Nguyên. Không chỉ nói là đại lục Hạo Nguyên, cho dù là các Thiên Hà xung quanh, cũng không có môn phái nào dám gây sự với chúng ta.

- Nếu nói tới cừu nhân, chỉ có hai đại môn phái là cừu nhân của Tịch Mịch Cốc, nhưng bọn họ sao dám nghĩ tới việc trả thù. Còn về cá nhân, thì chỉ còn tên tán tu Lâm Vân mà mười năm trước chúng ta đã vây giết ở thành Quang Bình. Lúc ấy, mười một tu sĩ của chúng ta đã bị tên Lâm Vân giết, nhưng hắn cũng đồng quy vu tận. Còn một trưởng lão Đại Thừa Kỳ và bốn đệ tử Hợp Thể thì chết ở Úy Tinh.

Lão giả họ Khang nhíu mày hỏi:

- Các người rốt cuộc vì sao lại muốn phục kích tên Lâm Vân kia? Còn thi thể của hắn thì các người đã xử lý như thế nào?

Trương Dần vội vàng trả lời:

- Đệ tử đã nói vì trả thù cho Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện mà tên Lâm Vân đã diệt...

Trương Dần còn chưa dứt lời, Lão giả họ Khang đã ngắt lời:

- Người nói tên Lâm Vân kia đã tiêu diệt Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện?

Hai lão già này chỉ biết Tịch Mịch Cốc tổn hại nhiều cao thủ, nhưng không biết tình hình cụ thể trong đó.

- Đúng vậy, thưa Khang sư tổ...

Trương Dần vội vàng trả lời.

- Păng.

Lão già họ Khang bỗng nhiên vỗ mạnh xuống cái bàn làm bằng kim cương. Cái bàn liền hóa thành bột phấn. Sau đó lão già nổi giận đùng đùng nói:

- Cho nên các người mới nguy trang báo thù cho Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện để giết tên Lâm Vân, rồi lấy hết tài sản của hắn phải không?

Thanh âm về sau đã run lên vì tức giận.

- Vâng, thưa tổ sư. Bởi vì Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện cộng lại còn kém cả một phong của chúng ta. Cho nên...

Trương Dần còn chưa nói hết, lại bị lão già ngắt lời.

- Đù rồi, đồ ngu xuẩn. Một tên có thể đơn thương độc mã tiêu diệt hai đại môn phái, có thể đơn giản như vậy sao? Lẽ nào tài sản của hai môn phái đó có thể so sánh với mười một đệ tử vĩ đại của chúng ta? Còn có, năn đó thi thể của tên Lâm Vân do ai xử lý?

Lão già họ Khang càng nói càng phẫn nộ.

- Sư thúc tổ bớt giận. Chuyện này cũng không phải hoàn toàn vì tài sản của hai môn phái đó. Mục đích chủ yếu là vì hai thứ khác. Còn tài sản chỉ là tiện thể mà thôi.

Tu sĩ mặt trắng thấy hai vị tổ tông tức giận, vội vàng đi lên giải vây.

- À, có nguyên nhân gì khác? Người nói xem.

Lão già kia bình tĩnh hỏi.

Thấy cơn tức của hai vị hơi nguôi, tu sĩ mặt trắng âm thầm thở phào, cẩn thận trả lời:

- Một thứ là pháp bảo phi hành vũ trụ Tinh Hà Trùy mà tên Lâm Vân đang sở hữu. Pháp bảo này đã được xác nhận là một tiên bảo. Mười năm trước, môn phái của chúng ta phái người tới động phủ Thượng Cổ ở Úy Tinh, chính là có liên quan tới Tinh Hà Trùy.

- Tuy nhiên, Tinh Hà Trùy trong tay của tên Lâm Vân vẫn chưa hoàn thiện. Còn thiếu một cái Giới Diện Bàn. Nghe nói Giới Diện Bàn kia ở Tiên Giới. Một khi Tinh Hà Trùy và Giới Diện Bàn hợp lại thì Tinh Hà Trùy có thể xuyên qua các tầng không gian. Tuy Giới Diện Bàn đã mất, nhưng Tinh Hà Trùy vẫn là một tiên bảo rất lợi hại. Tịch Mịch Cốc của chúng ta đương nhiên là không cam lòng cho tên Lâm Vân lấy đi rồi.

Thấy hai sư thúc tổ gật đầu, tu sĩ mặt trắng nói tiếp:

- Thứ hai là chúng đệ tử hoài nghi, tên Lâm Vân kia chính là hỗn độn tinh thể.

- Cái gì?

Tu sĩ mặt trắng vừa dứt lời, hai lão già liền kêu lên một tiếng.

- Hỗn độn tinh thể, không ngờ hẳn lại là hỗn độn tinh thể.

Hai lão già không ngừng lặp lại bốn chữ này.

- Các người làm thế nào xác định hẳn chính là hỗn độn tinh thể? Chuyện này không thể nói đùa được.

Lão già họ Khang phản ứng trước, trầm giọng hỏi.

Lần này là Trương Dần lên tiếng:

- Một vị Trưởng lão Đại Thừa của chúng ta chính là tu luyện Cửu Tinh Thần Quyết. Năm đó ở thành Thác Mã, lúc tên Lâm Vân tể điện gã sai vặt Hoàng Hoan, vị Trưởng lão kia đã gặp được. Vị Trưởng lão vốn tới đây là để thăm dò Nộ Thương Vân. Không ngờ Lâm Vân lại quay về thành Bành Cách.

- Bởi vì ông ta tu luyện là Cửu Tinh Quyết, hơn nữa đã tạo thành Cửu Tinh. Cộng thêm tu vị của Lâm Vân không cao lắm, cho nên ông ta đã cảm ứng được Lâm Vân cũng học Cửu Tinh Quyết. Vừa vặn vị Trưởng lão này có một pháp bảo Giám Tinh Kính. Nhưng không ngờ, ông ta vừa lấy Giám Tinh Kính để kiểm tra, thì nó lại vỡ nát. May mà lúc đó tinh thần của tên Lâm Vân không ổn định, nên không phát hiện ra. Về sau chúng đệ tử điều tra ra được một điều, chỉ có người mang hỗn độn tinh thể mới khiến cho Giám Tinh Kính bị vỡ.

- Người nói tu vị của tên Lâm Vân không cao hơn trưởng lão Cửu Tinh?

Lão già họ Khang đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy. Nhưng vị Trưởng lão kia lại khẳng định ông ta không phải là đối thủ của Lâm Vân. Ông ta cảm thấy Lâm Vân tu luyện không chỉ là Cửu Tinh Quyết nữa rồi. Mà là một công pháp mới, thậm chí còn cường đại hơn Cửu Tinh Quyết rất nhiều. Cho dù cảnh giới thấp hơn, nhưng uy lực lại vượt trội.

- Trưởng lão Cửu Tinh thậm chí còn hoài nghi công pháp kia là do tên Lâm Vân tự mình sửa đổi. Nhưng lại không có chứng cứ.

Cốc chủ Trương Dần trả lời ngay.

- Trưởng lão Cửu Tinh kia có ở đây không?

Lão già còn lại hỏi.

- Bốn năm trước, ông ta Độ Kiếp thất bại, nên đã chết rồi.

Trưởng Dân đáp.

Lão già họ Khang trầm tư một lúc lâu mới lên tiếng:

- Hồn độn tinh thể không phải do trời sinh. Điều kiện hình thành cực kỳ hà khắc. Nhất định phải là tinh thể, còn muốn Niết Bàn sống lại. Đây là điều kiện hình thành đầu tiên. Điều kiện thứ hai là công pháp mà hãn tu luyện phải là công pháp có liên quan tới Tinh Thần Thái Cổ, nhưng phải do tự bản thân nghĩ ra. Điều kiện thứ ba phải trải qua Thiên Hỏa đốt cháy.

- Lẽ nào tên Lâm Vân kia đã đạt được cả ba điều kiện đó? Phải biết rằng, cho dù là điều kiện đầu tiên còn chưa từng nghe thấy ai đạt được. Chỉ là truyền thuyết thời Viễn Cổ mà thôi. Chớ đừng nói gì tới điều kiện thứ hai và thứ ba. Nếu là đoạt xá thì không thể tính là Niết Bàn, phải là hành động vô ý thức. Điều này ai có thể làm được?

- Huống hồ, một tu sĩ còn chưa đến đỉnh cao có thể sáng chế ra công pháp Vô Thương, Thái Cổ Tinh Thần được sao? Ngược lại, điều kiện thứ ba là do Thiên Hỏa đốt cháy thì đơn giản hơn một ít. Nhưng không trải qua hai điều kiện đầu tiên, thì nói gì tới bước thứ ba. Mà tìm Thiên hỏa cũng không phải là việc đơn giản.

Nghe lão già họ Khang nói vậy, lão gia kia thấp giọng nói:

- Nếu hãn đúng thật là hồn độn tinh thể, thì....

Nói tới đây, hai lão già nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ cuồng nhiệt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 496: Giăng Lưới

C

ác người muốn bắt tên Lâm Vân kia để luyện chế Hỗn Động Tinh Thần Đan phải không?

Ánh mắt của lão già họ Khang trở nên sắc bén.

Trương Dần liền cúi người thi lễ nói:

- Khởi bẩm hai vị tổ tông. Trước kia chúng đệ tử đúng là tính toán bắt tên Lâm Vân để luyện chế Hỗn Động Tinh Thần Đan. Nhưng do hãn đã đồng quy vu tặc với các đệ tử của chúng ta. Cho nên...

- Ngu ngốc, cho dù là đồng quy vu tặc, thi thể của hãn vẫn có thể luyện đan được. Chỉ cần là hỗn động tinh thể là được rồi. Hiện tại thi thể đó đâu?

Lão già họ Khang gấp giọng hỏi.

- Thừa Khang tổ sư, năm đó tên Lâm Vân tự bạo, cho nên hài cốt không còn...

Trương Dần lo sợ bất an nói.

- Các người, các người là đồ phá hoại...Phát hiện ra hỗn động tinh thể mà rõ ràng không báo cho chúng ta xuất quan. Cho dù các người không thông báo, nhưng với thực lực của Tịch Mịch Cốc, sao có thể để cho hãn tự bạo như vậy. Các người...

Lão già họ Khang tức giận nói. Giống như đã quên trước đó lão mới nói người tiêu diệt Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện không phải hạng người đơn giản.

Tu sĩ mặt trắng lại tiến lên thi lễ:

- Hai vị tổ sư, lúc ấy chúng đệ tử đã phát thiệp mời, nhằm kéo thêm nhiều người khác làm đệ. Thậm chí chúng đệ tử còn mời hơn mười tu sĩ Đại Thừa, phối hợp với các trưởng lão của Tịch Mịch Cốc bố trí đại trận Tinh Cầu phong tỏa.

- Nhưng không ngờ tên Lâm Vân kia rõ ràng nói đi là đi. Khiến cho chúng đệ tử chưa kịp bố trí xong trận pháp, hắn đã muốn ly khai Hạo Nguyên Tinh rồi. Tịch Mịch Cốc vì vội vàng ứng chiến, tăng thêm các môn phái khác chậm chạp tới. Mà bản thân Lâm Vân cũng là một tu sĩ rất mạnh. Cuối cùng đã khiến hắn phá rách đại trận Tinh Cầu phong tỏa, rồi đồng quy vu tận với tu sĩ của chúng ta.

- Đúng là tự bạo, hài cốt không còn?

Lão già kia lẩm bẩm nói, bỗng ông ta ngẩng đầu nhìn lão già họ Khang:

- Khang sư huynh, huynh nghĩ xem, liệu lúc ấy tên Lâm Vân kia có khả năng dùng bí pháp gì đó để chạy trốn hay không? Sau đó lợi dụng mười năm để dưỡng thương, lần nữa trở lại Tịch Mịch Cốc để trả thù?

- Tới trả thù?

Lão già họ Khang thì thào nhắc lại.

Trương Dần và tên tu sĩ mặt trắng bỗng rung mình một cái. Nghĩ lại, thì khả năng này rất lớn. Có lẽ tên Lâm Vân kia đã tới đây báo thù. Năm đó, hắn diệt Tử Vân Điện là vì báo thù cho hành tinh của hắn. Nhưng diệt Hóa Linh Điện chỉ vì một vài việc nhỏ. Điều này nói lên rằng, Lâm Vân là người có thù tất báo.

May mà hai vị sư thúc tổ đi ra. Bằng không, đối mặt với sự trả thù của Lâm Vân, Tịch Mịch Cốc khó mà ngăn cản.

Đôi mắt của lão già họ Khang bỗng sáng lên, rồi nói:

- Đúng rồi. Hạng người như hắc sao có thể chết dễ dàng như vậy? Nếu quả thật chính là hắc, chúng ta chỉ cần bắt được hắc, như vậy là có thể luyện chế ra mấy trăm viên Hồn Độn Tinh Thần Đan. Chỉ cần một viên Hồn Độn Tinh Thần Đan là chúng ta có thể tránh được lời kiếp. Với mấy trăm viên Hồn Độn Tinh Thần Đan, chẳng phải chúng ta sẽ bồi dưỡng được hàng trăm tu sĩ phi thăng sao?

Nói tới đây, lão già họ Khang liền cười ha ha. Năm đó ông ta Độ Kiếp lần thứ sáu thất bại, hiện tại đã chuyển thành Tán Tiên. Nhưng ông ta cũng biết, còn ba lần Độ Kiếp nữa, ông ta không có cách nào ngăn cản. Nhưng nếu có Hồn Độn Tinh Thần Đan thì mọi chuyện trở nên đơn giản. Chẳng những có thể cải tạo thân thể, mà còn khiến thân thể cứng rắn vô cùng. Đối phó với Độ Kiếp chỉ như một bữa cơm mà thôi.

- Truyền mệnh lệnh của ta, bố trí thêm mấy tầng trận pháp phòng ngự xung quanh Tịch Mịch Cốc. Chẳng những phòng ngự bên trong, còn phải phòng ngự bên ngoài. Cũng không cho phép tu sĩ nào được rời khỏi Tịch Mịch Cốc. Lâm Vân sao? Hắc hắc, hắc đã tự chui đầu vào lưới, thì chúng ta sẽ biến hắc thành đan dược. Vì tương lai của Tịch Mịch Cốc, cho dù có tổn thất lớn hơn nữa, chúng ta cũng không thể để tên kia chạy thoát.

Lão già họ Khang phân phó xong, liền cười lạnh một tiếng.

Sau đó, thần thức của lão già họ Khang như phô thiên cái địa phóng ra ngoài. Lâm Vân cảm ứng được có thần thức quét tới, liền âm thầm cười lạnh. Hắc không tin người này có thể tìm ra vị trí trốn của hắc. Phải biết rằng, Ngũ Tinh Quyết là công pháp do hắc sáng chế. Bí mật trong đó, ngay cả Vũ Tích cũng không biết. Thần thức của người Tu Chân sao có thể phát hiện ra hắc được.

Cho dù thần thức của tên tu sĩ này không kém, tu vị cũng không thua mình. Thậm chí còn có khả năng hơn một ít, nhưng chỉ cần y không nhìn thấy được mình, thì Lâm Vân có nắm chắc đánh lên thành công.

Lão già họ Khang thấy thần thức của mình không phát hiện ra có gì dị thường, thì cũng không nổi giận. Ông ta biết tên kia đã lựa chọn ám sát ở Tịch Mịch Cốc, chứng tỏ hắn có biện pháp để ẩn nấp. Bằng không hắn đã sớm bị phát hiện rồi. Giờ chỉ cần theo dõi, nếu như có đệ tử nào của Tịch Mịch Cốc bị giết, ông ta có thể ngay lập tức xuất hiện ở chỗ đó.

Lâm Vân đứng ở xa xa, nhìn các cao thủ của Tịch Mịch Cốc đang lục tục rời đi đại điện, trong lòng cũng biết bọn chúng vừa mới họp hành xong. Nếu lúc này đi lên tập kích, thì chỉ cần một lần là giết được tất cả các cao thủ tinh anh của Tịch Mịch Cốc.

Nhưng Lâm Vân chỉ có thể tiếc nuối nhìn bọn chúng kết thành đám rời đi. Bởi vì hắn không có thực lực để làm vậy. Huống hồ ở đó còn có hai cao thủ khiến Lâm Vân cố kỵ. Lâm Vân khẳng định, một khi hai người này dẫn đầu hơn mười tu sĩ Đại Thừa vây công hắn, thì hắn sẽ không có chỗ để trốn.

Lão già họ Khang tới cửa của đại điện Tịch Nguyên, bỗng nhiên mỉm cười rồi lớn tiếng nói:

- Vị tu sĩ đang gây sự với Tịch Mịch Cốc kia, dù người có một pháp bảo ẩn thân, khiến ta không thể tìm ra được vị trí của người. Nhưng ta khẳng định, chỉ cần ba ngày, là người không có cách nào chạy trốn.

- Cho nên, nếu như người đồng ý hòa giải, Tịch Mịch Cốc của chúng ta cam đoan sẽ không gây hại cho người. Hơn nữa ta còn thề, một khi ta làm gì khiến người bị thương, ta sẽ chết đến hài cốt không còn. Đồng thời Tịch Mịch Cốc nguyện ý đáp ứng những yêu cầu của người, bỏ qua mọi chuyện đã xảy ra.

Lời thề này coi như là một lời thề độc, nhưng không hề có tác dụng với lão già họ Khang. Bởi vì hiện tại ông ta đã là Tán Tiên. Tán Tiên chỉ là một linh hồn mang theo năng lượng mà thôi, cho nên ông ta đương nhiên không có hài cốt và huyết nhục rồi.

Ông ta nghĩ rằng nếu người này đúng là Lâm Vân, thì một tán tu như hắn, sao có thể biết về Tán Tiên được. Một khi người này tin tưởng lời thề độc của ông ta, ông ta sẽ không chút do dự vi phạm lời thề.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 497: Vây Công

L

âm Vân không biết vì sao lão già kia lại phải thề độc như vậy, nhưng hẳn luôn có cảm giác không đúng. Lão già có râu tóc trắng bạc kia tạo cho hẳn một cảm giác cực ỳ nguy hiểm. Hẳn có một loại linh cảm, một khi hẳn xuất hiện, hẳn sẽ lập tức bị vây công. Bất luận lão già kia có động thủ hay không, nhưng lời thề của y lại có vấn đề. Mấu chốt ở một câu, y nói một khi y gây hại cho mình, thì hài cốt sẽ không còn. Cũng không nói người của Tịch Mịch Cốc gây hại cho hẳn thì như thế nào.

Huống hồ, cho dù hiện tại Tịch Mịch Cốc thực sự muốn hòa giải, hẳn cũng không đồng ý. Không nói mối thù của đôi bên đã đến tình trạng bất cộng đái thiên. Lâm Vân căn bản không muốn hòa giải với Tịch Mịch Cốc. Hai bên chỉ có một bên tồn tại mà thôi.

Nói nửa ngày không thấy có người nào đi ra, sắc mặt của lão già họ Khang trở nên âm trầm. Ông ta vung tay lên, lập tức biến mất tại chỗ. Dù ông ta không có cách nào biết vị trí cụ thể của Lâm Vân, nhưng ông ta có thể cảm giác được Lâm Vân cách đại diện không xa. Một khi có người của Tịch Mịch Cốc xảy ra nguy hiểm, ông ta và sư đệ lập tức sẽ tới đó. Lúc đấy, chỉ cần hai người liên kết lại cuốn lấy hẳn. Đợi cho các trưởng lão khác tới bao vây, thì cho dù hẳn có bản lĩnh hơn nữa cũng khó mà chạy trốn.

Lâm Vân thấy lão già rời đi, cũng rời đi. Hẳn càng thêm tin tưởng phán đoán của mình, lão già kia đang chờ mình mắc câu. Điều này chứng tỏ, một khi mình có thêm hành động ám sát, thì lão già đó nhất định sẽ phát hiện.

Mà việc các cao thủ của Tịch Mịch Cốc họp lại, nhất định là thương lượng việc gì đó. Nói không chừng là đã hoài nghi tới mình.

Có lẽ hẳn chỉ cần giết một người trong đó rồi sưu hồn, tìm hiểu nguyên nhân vì sao năm đó Tịch Mịch Cốc phải vây công mình. Đối với với tu sĩ Đại Thừa, cho dù Lâm Vân có biện pháp để cho người đó mở miệng, nhưng Lâm Vân thấy sưu hồn vẫn an toàn hơn. Mặc dù thông tin lấy được không phải hoàn thiện, nhưng chỉ cần điều tra nguyên nhân năm đó là đủ rồi.

Lâm Vân đã chấm một tu sĩ mặt trắng có tu vị Đại Thừa sơ kỳ. Người này thoát nhìn có lực công kích không mạnh lắm, ra tay rất thích hợp.

Tuy nhiên người này không đi một mình. Y đi cùng với một tu sĩ Đại Thừa và ba tu sĩ Hợp Thể. Bên ngoài khó nhìn thấy, nhưng ở trong Tịch Mịch Cốc, tu sĩ Đại Thừa và Hợp Thể thật nhiều như cầu. Đủ biết thực lực của bọn chúng mạnh thế nào.

Lâm Vân nghĩ tới năm đó lúc còn ở Ủy tinh, các cao thủ của một môn phái tham gia buổi đấu giá cũng chỉ là một vài tu sĩ Luyện Hư. Chỉ có lúc mình lấy được Tinh Hà Trùy, mới đi ra một tu sĩ Đại Thừa. Nếu lúc ấy, ở Ủy tinh cũng có nhiều tu sĩ Hợp Thể như vậy, nói không chừng hẳn đã chết ở đó rồi.

Mà ở hành tinh Thiên Hồng, tu vị cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh. Xem ra giữa các hành tinh Tu Chân cũng có sự chênh lệch rất lớn.

Đối phương có sáu người, Lâm Vân muốn một kích giết chết thì hơi khó khăn.

Tuy nhiên, cho dù không thành công, hẳn muốn chạy trốn cũng rất đơn giản. Lâm Vân không phải là người thích do dự. Nghĩ tới đây, hẳn liền phóng Phệ Hồn Thương ra.

Phệ Hồn Thương mang theo khí tức và sát ý mãnh liệt, giống như một tia sáng màu tím đâm xuyên qua đan điền của một tu sĩ Hợp Thể. Rồi lại đâm xuyên qua một giữa trán một tu sĩ Đại Thừa. Lúc đâm về tên tu sĩ Đại Thừa thứ hai thì bị một thanh trường kiếm màu trắng ngăn lại.

Chính là tên tu sĩ mặt trắng. Khuôn mặt của y cũng giống như thanh trường kiếm, trắng bệch vô cùng.

Lâm Vân thu hồi Phệ Hồn Thương. Còn chưa kịp Tỉnh Dời thì đã có hai khí tức cực kỳ cường hãn bao vây hấn lại. Lâm Vân biết hai người này nhất định là hai lão già râu bạc.

Lâm Vân cầm Phệ Hồn Thương trong tay, ngạo nhiên đứng đó. Căn bản chẳng quan tâm nhiều cao thủ đang đi tới.

- Người chính là Lâm Vân?

Lão già họ Khang ngạc nhiên nhìn Lâm Vân đứng sừng sững ở đó, giống như không để các tu sĩ Tịch Mịch Cốc xung quanh vào mắt.

- Không sai, ta chính là Lâm Vân.

Lâm Vân bình tĩnh nói.

- Ta có chút bội phục ngươi. Trẻ tuổi như vậy đã tu luyện tới mức cực hạn, thật là hiếm có. Nhưng ngươi lại quá thiếu kiên nhẫn. Lão phu tưởng rằng ngươi có thể kiên trì ba ngày rồi mới động thủ. Không ngờ mới ba canh giờ, ngươi đã không chịu được rồi. Dù tu vị của ngươi đã là vạn năm khó gặp, nhưng vẫn phải chết ở đây mà thôi. Ài...

Lão già họ Khang nói xong, lắc đầu thở dài.

Lâm Vân cười ha hả:

- Lão già kia, đừng giả mù sa mưa nữa, đỡ khiến ta xem thường. Đã làm trẻ nãi nhiều năm như vậy, hôm nay Lâm Vân ta tới đây là để đòi nợ. Rửa cổ chờ chết đi.

Lão già râu trắng nói như vậy để khiến cho đạo tâm của Lâm Vân có sơ hở. Nhưng năm đó Lâm Vân được tôi luyện trong Thiên Hỏa năm năm, lại ở

Hạt Nguyên Tinh ngộ ra được thương đạo, sao có thể dao động tâm tình chỉ vì mấy câu được.

Phệ Hồn Thương đã phóng ra, hai tên tu sĩ Hợp Thể vừa tới gần đã bị giết chết.

Lão già họ Khang hơi kinh hãi. Ông ta thấy tuổi của Lâm Vân không lớn lắm, không ngờ ý chí của hắn lại kiên định như vậy. Điều này hơi ngoài dự đoán của ông ta.

Thấy Lâm Vân ở trước mặt mình giết người, ông ta sao có thể nhìn được nữa. Ông ta vung tay một cái, một ngọn núi cực lớn đè xuống người Lâm Vân. Sự đè nén không gian này khác với sự xé rách không gian của Phệ Hồn Thương. Không gian xung quanh Lâm Vân như bị nghiền nát vậy.

Cảm giác ngột ngạt và nguy hiểm xuất hiện, khiến Lâm Vân phải rung mình một cái. Hắn đã lường trước hai lão già này lợi hại, nhưng không ngờ pháp bảo của bọn họ lại càng lợi hại hơn. Nó giống như một ngọn núi đè xuống người Lâm Vân.

Pháp bảo hình ngọn núi khiến cho Lâm Vân rõ ràng có một cảm giác không thể trốn tránh được. Lẽ nào pháp bảo này cũng tồn tại đạo niệm sao?

Không đúng, làm sao y có thể lợi hại như vậy? Nghĩ tới đây, Lâm Vân liếc nhìn sang lão già bên cạnh, thấy lão già này đang lạnh lùng cười. Hắn đã hiểu ra hai người này liên thủ. Rõ ràng có thể hợp tác hoàn hảo như vậy. Coi như là bản lĩnh của bọn chúng.

Nhưng đã là liên thủ, thì cho dù hoàn mỹ vô khuyết vẫn có sơ hở.

Những ý niệm trong đầu này của Lâm Vân chỉ diễn ra trong tích tắc mà thôi. Pháp bảo hình ngọn núi đã đè xuống.

Phệ Hồn Thương phóng ra. Oanh một tiếng, pháp bảo ngọn núi bị ngăn cản, nhưng lực ép vẫn rất kinh khủng. Lâm Vân có thể khẳng định, qua một thời gian ngắn nữa thôi, hắn sẽ bị ép tới xương cốt bột phấn cũng không còn.

Tuy nhiên, giờ đây Lâm Vân không còn vẻ sợ hãi. Hắn đợi đúng là thời khắc này. Khi Phệ Hồn Thương ngăn cản pháp bảo hình núi, ở giữa áp lực xung quanh và áp lực từ ngọn núi đã xuất hiện một khe hở.

Lâm Vân không chút do dự thu hồi Phệ Hồn Thương. Bất chấp ngọn núi lần nữa rơi xuống, Phệ Hồn Thương đã xuyên qua khe hở kia.

- Răng rắc...

Một tiếng giòn tan vang lên, áp lực trên người Lâm Vân bỗng nhiên biến mất. Hắn nhanh chóng lách người thoát khỏi phạm vi khống chế của pháp bảo. Cùng lúc là một tiếng ầm ầm cực lớn, pháp bảo hình núi rơi xuống mặt đất, tạo thành một cái hố sâu vài chục mét.

Khí tức trong người Lâm Vân chạy loạn xạ, thiếu chút nữa phun ra máu. Hai lão già kia thật lợi hại, không một dấu vết gì đã liên thủ tấn công.

Lâm Vân còn chưa phun ra máu tươi, lão già đứng bên cạnh lão già họ Khang đã nhổ một bãi máu màu tím xen lẫn màu đỏ.

Sau đó ông ta hoảng sợ nhìn về phía Lâm Vân. Ông ta không ngờ Lâm Vân lại lợi hại và nắm bắt tình huống hoàn mỹ như vậy. Ông ta và Khang sư huynh đã hợp lực lại rồi mà hắn vẫn tránh được, thậm chí còn khiến mình bị thương. Điều này thật quá kinh khủng.

Ánh mắt của Lâm Vân trở nên lạnh lẽo. Hai người này nguy hiểm nhất khi kết hợp. Dù hắn đã tránh được một lần, nhưng lần thứ hai thì chưa chắc.

Mà vừa rồi cũng là tránh hiểm. Một khi hắn chậm đi một vài giây thôi, thì hắn sẽ bị pháp bảo kia đè chết.

Lâm Vân không chút do dự phóng ra Phệ Hồn Thương đánh về phía lão già vừa phun ra máu kia. Động tác cực kỳ liên mạch.

- Người dám...

Lão già họ Khang thấy Lâm Vân trực tiếp bỏ qua mình và các tu sĩ xung quanh, đánh về phía sư đệ, thì cực kỳ tức giận.

Tuy nhiên trong lòng ông ta cũng âm thầm bội phục sự quyết đoán của Lâm Vân. Một khi Lâm Vân tấn công các tu sĩ xung quanh thì ông ta và sư đệ có thời gian để bố trí lần tấn công thứ hai. Nhưng Lâm Vân rõ ràng xá cận cầu viễn, xá nhục cầu cường, trực tiếp buông tha người xung quanh mà đánh về phía sư đệ của ông ta.

Lão già vừa phun ra máu cũng thật không ngờ Lâm Vân tấn công về hướng của ông ta. Phải biết rằng, ông ta cách hẳn xa nhất. Lâm Vân đã lựa chọn tấn công ông ta, chứng tỏ hẳn đã phát hiện ra sự lợi hại của ông ta và sư huynh khi liên thủ. Chỉ là không biết vì sao Lâm Vân phát hiện ra, có phải vì do mình bị thương hay không.

Phệ Hồn Thương cơ hồ chỉ trong nháy mắt đi tới trước người lão già. Lão già không nghĩ ngợi, liền phóng ra một pháp bảo hình cây roi, ngăn cản Phệ Hồn Thương. Ông ta muốn đỡ một kích này rồi, sau đó đợi sư huynh tới hỗ trợ.

Mặc dù là vôi vàng phóng ra, nhưng uy lực của cây roi không hề giảm.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Phệ Hồn Thương bỗng nhiên biến mất, quay ngược trở về đâm lão già họ Khang. Hai lão già râu trắng đều kinh hãi sửng sốt với sự biến hóa quỷ dị của cây thương. Thẳng đến lúc này, sát ý trên Phệ Hồn Thương mới bành trướng.

Lão già họ Khang tuyệt đối không ngờ một thương này của Lâm Vân lại nhắm vào ông ta.

Lão già họ Khang hừ lạnh một tiếng. Một cái khiên lớn màu xám xuất hiện trước người ông ta. Đồng thời pháp bảo hình núi cũng quay trở về tấn công Lâm Vân.

Nhưng Phệ Hồn Thương bỗng nhiên chia ra làm hai. Một cái vẫn đâm về lão già họ Khang, một cái thì đâm vào lão già kia.

Lão già kia còn chưa kịp dùng cây roi phản kích Lâm Vân, thì Phệ Hồn Thương của Lâm Vân lại đánh tới. Trong lòng ông ta không khỏi sợ hãi than thần thức của Lâm Vân thật là khủng bố. Có thể điều khiển cây thương tùy ý như vậy. Cho dù là pháp bảo bốn mạng, cũng không làm được như hần.

- Không tốt.

Lão già này vừa rút cây roi để phòng ngự thì phát hiện đây chỉ là cây thương giả. Trong lòng ông ta thầm giận. Đang định bất chấp cây thương giả, phóng cây roi giết chết Lâm Vân.

Bỗng nhiên, một cảm giác cực nóng truyền tới. Cảm giác này không phải là hư ảo, mà là một ngọn lửa đã được huyền hóa thành một thương. Đây là lửa gì vậy, rõ ràng khiến cho mình có một cảm giác khủng bố?

Lão già này rốt cuộc bất chấp tập kích Lâm Vân, mà vung tay lên. Một con măng xà một sừng xuất hiện trước người ông ta. Con măng xà há mồm phun ra một luồng sương trắng đầy hàn khí. Nhưng ngọn lửa kia chỉ nhát đi một ít mà thôi, vẫn tiếp tục lao tới lão già.

Con măng xà rống lên một tiếng. Lớp da cứng rắn của nó đã bị xuyên qua. Lão già này không chút do dự thu măng xà lại, đồng thời tạo ra mấy cái khiên bằng bằng bảo hộ.

- Răng rắc...

Mấy cái khiên bằng băng dần dần vỡ vụn. Tuy đã ngăn cản được ngọn lửa khủng bố kia, nhưng lão già này lần nữa phun ra máu tươi.

Trong lòng ông ta càng thêm khiếp sợ. Đây là lửa gì mà kinh khủng như vậy?

Lão già họ Khang nhìn thấy sư đệ đầy chật vật, muốn đi lên hỗ trợ, nhưng Phệ Hồn Thương đã giết tới. Cái khiên màu xám vừa phóng ra, cũng đã bị Phệ Hồn Thương đánh vỡ vụn.

Sau khi phá nát cái khiên, Phệ Hồn Thương dùng tốc độ cực nhanh đâm xuyên qua cánh tay của lão già họ Khang, máu tươi lập tức bắn ra ngoài. Tuy nhiên, lão già họ Khang chỉ vung tay lên một cái, cánh tay của ông ta lập tức hoàn hảo như lúc đầu. Không hề còn dấu vết của Phệ Hồn Thương vừa đâm xuyên qua.

Đồng thời, pháp bảo hình núi đã lần nữa đè xuống người Lâm Vân. Lần này không còn sự hỗ trợ của lão già kia, Lâm Vân hét lớn một tiếng, vận chuyển tinh nguyên vào cánh tay, rồi tung một quyền về pháp bảo hình núi.

Do lão già họ Khang đã bị thương, nên lực công kích của pháp bảo hình núi đã bị giảm đáng kể. Lâm Vân chỉ cần tung một quyền, pháp bảo kia liền bị đập vỡ. Nhưng cho dù như vậy, cánh tay của hắn cũng bị tổn thương, vang lên tiếng vỡ vụn của xương ngón tay.

Vận chuyển tinh nguyên tới vết thương, cánh tay của Lâm Vân cũng giống như lão già họ Khang, nhanh chóng khôi phục.

- Thống khoái.

Lâm Vân gầm lên một tiếng. Phệ Hồn Thương lại phóng ra, một kích giết chết bốn tu sĩ Hợp Thể và một tu sĩ Đại Thừa, không hề có sự cố kỵ. Hắn có Hồn Độn Sơn Hà Đồ cung cấp linh lực, nên sợ gì vây công.

Pháp bảo hình núi kia tạo uy hiếp quá lớn cho Lâm Vân. Tuy Lâm Vân rất muốn lấy Hồn Độn Sơn Hà Đồ thu pháp bảo kia lại, nhưng hắn lại không nắm chắc có thể tiêu diệt hết các tu sĩ xung quanh. Một khi có người nào chạy thoát rồi truyền tin tức ra ngoài, thì nói không chừng sẽ khiến các vị đại năng ngấp ngé.

Lâm Vân vốn cho rằng hắn đã đứng ở đỉnh của giới Tu Chân. Cho dù giết tu sĩ Đại Thừa cũng như giết gà vậy. Nhưng hôm nay đối kháng với hai lão già râu trắng, dù ở chiến thuật hắn đã lấy được thắng lợi, nhưng thực lực của hai người này không hề kém hắn. Không ngờ ở thế giới Tu Chân vẫn còn cường giả như vậy.

Hai lão già thu lại pháp bảo, nhưng trong lòng như sóng to gió lớn. Đối với việc Lâm Vân lạm sát các đệ tử tinh anh của mình, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn, không còn năng lực để đi cứu viện.

Dù rất phẫn nộ, nhưng hai người lại không có cách nào khác. Hai người đã đánh giá cao thực lực của Lâm Vân, nhưng thực lực của hắn vẫn nằm ngoài dự liệu của hai người. Rõ ràng khủng bố tới trình độ như vậy. Hai người có thể khẳng định, nếu một đấu một, thì hai người không thể lưu lại Lâm Vân.

Tịch Mịch Cốc lại chọc phải một người như hắn. Thậm chí còn là hồn độn tinh thể.

Lâm Vân thu thương, ngạo nhiên mà đứng. Việc hắn vừa đánh lén các tu sĩ Hợp Thể, hắn không thấy có gì xấu hổ cả. Bọn chúng đã vây công hắn, vậy thì hắn phải dùng mọi thủ đoạn để chiến thắng.

Tuy nhiên, tinh nguyên và thần thức của hắn đã hao tổn rất nhiều. Mặc cho Hồn Độn Sơn Hà Đồ không ngừng cung cấp linh lực. Mà hắn chỉ khiến hai

lão già kia trọng thương mà thôi, còn chưa thể giết được. Nếu hiện tại hai người lại liên kết lại, hắc rất khó mà ngăn cản.

Lâm Vân quyết định, một khi hai lão già ra lệnh vây công hắc, hắc sẽ lập tức rời đi. Cho dù hắc không biết hai lão già này đã đạt tới cảnh giới như thế nào, nhưng năng lượng tỏa ra từ hai lão vẫn rất kinh khủng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 498: Giao Dịch

C

ác người lui xuống trước đi.

Lão già họ Khang vung tay ra lệnh cho các tu sĩ xung quanh.

Cuối cùng chỉ còn lại Lâm Vân và hai lão già râu trắng. Lão già họ Khang bố trí một kết giới ngăn cản âm thanh, rồi mới nói:

- Lão phu là Khang Duy, đây là sư đệ của ta, Tái Nhiễm. Thực lực của Lâm đạo hữu thật vượt ngoài dự liệu của chúng tôi. Tuy nhiên, nếu như vừa nãy chúng tôi vây công cậu, Lâm đạo hữu cảm thấy có thể chạy trốn không? Tôi thừa nhận, chúng tôi đã đánh giá thấp cậu, cũng không có bất kỳ biện pháp nào ngăn cản cậu tự bạo. Vì vậy tôi muốn làm một cái giao dịch với cậu.

Lâm Vân chỉ cười lạnh, không lên tiếng. Hiện tại năm mơ mà giữ được hãn ở đây. Nếu như lúc trước dưới tình huống bất ngờ bị hai cao thủ và mười mấy tu sĩ Đại Thừa vây công, thì hãn không có cách nào chạy trốn. Nhưng bây giờ Lâm Vân lại có năm chắc mười phần.

Hãn đã xác định được thực lực của hai lão già này, phải nói là không kém hơn hãn. Nhưng một khi hãn tung hết thủ đoạn ra, thì hãn tuyệt đối có thể giết được hai người. Tuy nhiên, bị nhiều người vây công như vậy, hãn khẳng định cũng bị thương nặng. Đây là điều Lâm Vân không muốn thấy.

Thấy Lâm Vân không trả lời, Khang Duy tiếp tục nói:

- Tịch Mịch Cốc của chúng tôi đã bày ra đại trận Thiên La Địa Võng. Cho dù cậu có lợi hại hơn đi chăng nữa cũng không thể rời khỏi đây được, nhiều nhất là đồng quy vu tận với chúng tôi mà thôi. Hơn nữa, một khi toàn bộ đệ tử của Tịch Mịch Cốc đều tới bao vây cậu, cậu cảm thấy cậu cơ hội không?

- Đừng nghĩ rằng tôi mạnh miệng. Tôi chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất là có một lọ máu tươi của cậu. Thứ hai là để lại Tinh Thần Châu. Nếu như cậu đồng ý, chúng tôi lập tức đưa cậu ra ngoài, sau đó đôi bên đều không liên quan gì tới nhau.

Sở dĩ Khang Duy nói như vậy, bởi vì hiện tại Lâm Vân đã bị bao vây. Tuy Lâm Vân rất có bản lĩnh, nhưng vừa nãy là do bọn họ còn coi thường hắn nên mới rơi vào thế hạ phong. Một khi chính thức phòng bị, Lâm Vân tuyệt đối không phải là đối thủ của hai người. Nhưng Khang Duy lại rất sợ Lâm Vân tự bạo. Một khi hắn tự bạo, thì bọn họ chẳng thu hoạch được gì.

Lâm Vân âm thầm khiếp sợ, vì sao lão già kia lại biết việc mình có Tinh Thần Châu?

Bất kể như thế nào, Lâm Vân đã phần nộ tới cực điểm. Lão già Khang Duy này thật đúng là coi hắn như con mồi đã xa lưới, mặc sức ra điều kiện. Thực con mẹ nói không phải hạng người tốt đẹp gì. Y dựa vào cái gì mà tự tin như vậy nhỉ? Không chỉ nói hai yêu cầu, cho dù một cái yêu cầu, Lâm Vân cũng không đáp ứng. Kể cả lão già có đưa cả nhà kho của Tịch Mịch Cốc cho hắn, Lâm Vân cũng không thể bỏ qua chuyện này.

Tuy thực lực của Tịch Mịch Cốc rất mạnh. Nhưng Lâm Vân không tin, dưới sự ám sát của hắn, bọn chúng còn không bị diệt. Muốn vây công hắn lần nữa sao? Nằm mơ đi.

Tuy nhiên, Lâm Vân không biểu lộ gì hỏi:

- Khang lão nhân, lão dựa vào cái gì nói ta có Tinh Thần Châu? Là ai nói cho lão biết?

Khang Duy cũng không giấu diếm, giống như biết Lâm Vân đã như cá lọt lưới, không còn gì đáng sợ:

- Việc tôi biết cậu có Tinh Thần Châu chỉ là suy đoán mà thôi. Hiện tại cậu hỏi vậy thì càng thêm khẳng định. Không sai,, cậu xác thực là hỗn độn tinh thể. Điều kiện hình thành hỗn độn tinh thể rất khắc nghiệt, tôi không biết cậu làm cách nào đạt được Nhưng điều kiện quan trọng nhất khi tất cả các điều kiện được thỏa mãn, là phải có Tinh Thần Châu. Nếu cậu là hỗn độn tinh thể, thì chứng tỏ cậu đã có Tinh Thần Châu.

Lâm Vân hơi sửng sốt. Hỗn độn tinh thể là cái gì, hẳn còn chưa từng nghe nói tới. Nhưng theo lời của lão già Khang Duy, mình trong lúc vô tình đã tạo thành hỗn độn tinh thể. Điều này làm cho Lâm Vân rất mê hoặc. Xem ra sau khi rời khỏi đây phải tìm đọc tài liệu liên quan tới hỗn độn tinh thể mới được.

- Cậu thấy sao? Hai yêu của tôi không hề hà khắc chút nào. Cậu phải biết rằng, một khi việc cậu là hỗn độn tinh thể và có truyền tống trận bị lộ ra ngoài, thì cho dù cậu có bản lĩnh lớn đến mấy cũng không thoát khỏi sự đuổi giết của thế giới Tu Chân. Huống hồ đây chỉ là thứ yếu. Một khi người Tiên Giới cũng biết cậu có Tinh Thần Châu, thì cậu có thể tưởng tượng hậu quả như thế nào.

- Tịch Mịch Cốc của chúng tôi thì khác. Chúng tôi có năng lực để bảo vệ Tinh Thần Châu. Hơn nữa cậu giữ Tinh Thần Châu cũng không hề có tác dụng gì. Chỉ khiến nhiều người đuổi giết mà thôi.

Khang Duy thấy sắc mặt biến ảo của Lâm Vân, lần nữa thuyết phục.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng. Xem ra hẳn phải giết hai lão già này rồi. Để lại hai người sẽ là mối họa lớn. Phải tiêu diệt hết những người biết về chuyện Tinh Thần Châu.

Tuy nhiên, lão già Khang Duy vì sao lại biết mình là hỗn độn tinh thể, rồi suy đoán ra Tinh Thần Châu? Trong chuyện này, còn có ai biết nữa không?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân làm ra vẻ nghiền ngẫm, rồi mới thản nhiên nói:

- Để tôi suy nghĩ một lát xem. Chỉ là tôi muốn biết vì sao ông có thể nhìn ra tôi là hồn độn tinh thể.

Về mặt Khang Duy không biểu tình nói:

- Cậu không cần biết về vấn đề này. Nó không quan hệ gì tới cậu.

Lâm Vân cười ha hả:

- Không quan hệ gì tới tôi? Nếu tôi tự bạo thì sao? Nếu tôi tự bạo, lại có khả năng khiến cho Tinh Thần Châu cũng nổ theo, ông có dám đánh cuộc không?

Khóe mắt của Khang Duy hơi run. Ông ta thật không dám đánh cuộc như vậy. Bởi vì Lâm Vân tạo cho ông ta một ấn tượng, hẳn là một tên liều mạng. Bằng không hẳn đã không liều lĩnh, đơn thương độc mã tới gây sự với Tịch Mịch Cốc rồi.

Tuy nhiên, nói chuyện này cho hắn biết cũng không sao. Nghĩ tới đây, Khang Duy gật đầu nói:

- Vậy thì tôi nói cho cậu biết. Tôi không phải là người phát hiện ra cậu là hồn độn tinh thể. Mà là do một vị trưởng lão tu luyện Cửu Tinh Thần Quyết của Tịch Mịch Cốc dùng Giám Tinh Kính phát hiện.

- Tuy nhiên, hiện tại công pháp của người đã hoàn thiện. Cho dù dùng Giám Tinh Kính cũng không thể nhìn ra được cái gì. Điều này không quan trọng, quan trọng là cậu giữ Tinh Thần Châu cũng không có tác dụng gì.

Lâm Vân hơi nhíu mày. Nguyên lại là như vậy. Tuy nhiên, không thể tin hoàn toàn lời lão già này. Lúc trở về phải luyện chế lại Tinh Thần Châu mới được. Không thể để cho Tinh Thần Châu lộ ra khí tức.

Mà theo lời lão già Khang Duy nói, việc hắc có Tinh Thần Châu tựa hồ chỉ có hai lão già này biết. Nếu như mình giết hai lão, như vậy mình vẫn an toàn. Nhưng Lâm Vân không biết, việc hắc là hỗn độn tinh thể, tất cả các tu sĩ Đại Thừa của Tịch Mịch Cốc đều biết. Cho dù những người này không biết sự tồn tại của Tinh Thần Châu, nhưng một khi bọn họ phi thăng, rồi truyền tin tức tới Tiên Giới, Lâm Vân vẫn không có biện pháp giấu diếm.

Nghĩ là nghĩ như vậy, Lâm Vân hiểu rằng thực lực của hai lão này cực kỳ mạnh. Chỉ có thể phóng ra Sơn Hà Đồi, sau đó lợi dụng lúc hai lão còn chưa kịp phản ứng rồi giết chết, mới là biện pháp tốt nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 499: Giết Chết Dễ Dàng

N

ghĩ là nghĩ như vậy, Lâm Vân hiểu rằng thực lực của hai lão này cực kỳ mạnh. Chỉ có thể phóng ra Sơn Hà Đồ, sau đó lợi dụng lúc hai lão còn chưa kịp phản ứng rồi giết chết, mới là biện pháp tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân mỉm cười, trong lòng đã có chủ ý. Hắn nhìn lão già Khang Duy nói:

- Khang lão nhân, chuyện này để tôi suy nghĩ đã. Hiện tại ông bảo những tu sĩ xung quanh kia mở ra, tôi nghĩ kỹ sẽ nói cho ông biết. Còn có, thu hồi lại khí tức của ông đi, tôi không thích loại khí tức này.

Khang Duy cười ha ha, nhưng khuôn mặt không có vẻ vui mừng gì cả:

- Thả người? Nằm mơ đi thôi. Hiện tại người không nghĩ ra được, thì ở chỗ này nghĩ. Nếu người muốn cưỡng chế rời đi, thì ta không ngại vây người lại. Ta đồng ý đánh cược cho dù người tự bạo, Tinh Thần Châu cũng không hề ảnh hưởng gì cả.

Lâm Vân khinh thường cười:

- Khang lão nhân, lão nghĩ rằng ta phải cần lão phê chuẩn mới rời đi được sao? Lão quá tự đắc rồi.

Nói xong, Lâm Vân sử dụng Tinh Dời, lập tức biến mất tại chỗ.

Khuôn mặt của Khang Duy tái nhợt nhìn nơi Lâm Vân biến mất. Ông ta không ngờ người trẻ tuổi kia lại biết thuận di. Phải biết rằng, đây là công pháp mà chỉ có người trên tu vị Huyền tiên mới có thể thi triển. Cho dù là ông ta cũng chỉ nghe nói qua mà thôi. Không ngờ tên Lâm Vân này rõ ràng

biết. Mình nên sớm đoán ra, năm đó Lâm Vân sở dĩ có thể chạy trốn, nhất định là có quan hệ với việc thuận di.

Đã như vậy, lần sau ông ta không thể để cho hắn có bất kỳ cơ hội nào để vận dụng công pháp. Hơn nữa phải tìm cách moi ra được công pháp từ miệng của tên Lâm Vân.

Thuấn di, hắc hắc, ta xem lần sau người còn chạy đi đâu được? Khang Duy nhìn các đệ tử xung quanh, nói:

- Lập tức phong tỏa toàn bộ Tịch Mịch Cốc. Ngay cả không gian cũng tiến hành giam cầm. Ta không tin tên đó có thể thi triển thuận di trong không gian như vậy.

Trương Dân nghe vậy liền ngẩn ngơ. Giam cầm không gian mặc dù có thể giam cầm phạm vị ba nghìn dặm, nhưng cần phải tốn rất nhiều linh thạch. Cho dù là Tịch Mịch Cốc cũng không chịu nổi gánh nặng đó. Lần trước bố trí đại trận Tinh Cầu phong tỏa, linh thạch còn chưa được bổ sung trở về. Hiện tại lại tới giam cầm không gian.

Tuy nhiên, lão tổ tông đã ra lệnh, y không thể không nghe theo. Vội vàng chuẩn bị tài liệu để bố trí trận pháp.

Lâm Vân trốn một bên nhìn các tu sĩ đang tiến hành bày trận, trong lòng cười lạnh. Tịch Mịch Cốc thật đúng là dốc hết vốn liếng. Lần trước vì muốn giam cầm hắn mà bố trí đại trận phong tỏa, lần này lại bố trí đại trận giam cầm không gian. Các người đã thích lãng phí linh thạch như vậy, thì cho các người lãng phí. Cho dù Lâm Vân cho rằng đây là làm lãng phí linh thạch của hắn, nhưng hắn không muốn đi ra ngăn cản.

- Không ngờ tên Lâm Vân kia lại có nhiều thủ đoạn như vậy. Ngay cả thuận di cũng biết.

Về tới điện Tịch Nguyên, Khang Duy âm trầm nói.

Tái Nhiễm gật đầu, vẻ mặt hơi lo lắng:

- Sư huynh, đệ cảm thấy tên Lâm Vân này có chút quỷ dị. Giống như hắc không e ngại chúng ta vậy, hơn nữa còn đầy vẻ tính trước. Cộng thêm ngọn lửa kinh khủng và thuật ẩn thân, thật sự khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

- Sư đệ, có gì mà phải sợ hắc. Hắc chỉ là một tu sĩ Đại Thừa điên phong mà thôi. Phải biết rằng huynh đã là Tán Tiên trải qua sáu lần Độ Kiếp. Mà đệ cũng là Tán Tiên trải qua năm lần Độ Kiếp. Chỉ cần tên Lâm Vân kia ám sát thêm lần nữa, chúng ta có thể lập tức xuất hiện ở hiện trường, rồi liên thủ giết hắc.

Khang Duy lạnh lùng cười.

Sự lạc quan của sư huynh cũng không khiến Tái Nhiễm yên tâm hơn, mà nhú mày nói:

- Đệ cảm thấy chuyện này nên nói với Thượng Giới. Chúng ta tìm một tu sĩ sắp phi thăng, sau đó nói tin tức này cho người đó biết, để người đó mang theo tin tức lên Tiên Giới. Không phải đệ không có lòng tin, mà là tên Lâm Vân kia thực sự quá lợi hại. Huống hồ, mục tiêu kế tiếp của hắc là ai, chúng ta đều không biết.

Nghe Tái Nhiễm nói vậy, Khang Duy gật đầu, nhưng lập tức kiêu ngạo nói:

- Dù hắc xuất hiện ở chỗ nào, huynh đều có nắm chắc lập tức tới trước mặt hắc.

Tái Nhiễm lại lo lắng hỏi:

- Nếu Lâm Vân xuất hiện ở trong này rồi đánh lén chúng ta thì sao?

Khang Duy hơi sửng sốt, rồi cười lên:

- Đệ nói hần dám đánh lén hai chúng ta sao? Chẳng lẽ hần chán sống chắc? Tuy tên Lâm Vân kia lợi hại, nhưng muốn đánh lén chúng ta là không có khả năng. Huống hồ một khi bên này động thủ, toàn bộ tu sĩ trong cốc sẽ kéo tới. Lúc đó hần có trốn đằng trời.

Tái Nhiễm lắc đầu:

- Đánh lén chúng ta khác với đánh lén người khác. Bởi vì một khi các đệ tử của chúng ta bị đánh lén, thì có hai người chúng ta tiến hành bao vây Lâm Vân. Còn nếu là chúng ta bị đánh lén, chỉ cần có một người xảy ra ngoài ý muốn, thì sẽ là một đả kích rất lớn với Tịch Mịch Cốc. Đệ cảm thấy trong việc xử lý tên Lâm Vân, chúng ta đã quá vội vàng. Mà Trương Dần đúng là không thích hợp tiếp nhận cốc chủ Tịch Mịch Cốc.

- Người rất thông minh. Ta chính là muốn đánh lén hai người.

Một tia sáng xé rách không gian đâm về phía Khang Duy. Điều khiến hai người khiếp sợ chính là một thương của Lâm Vân rõ ràng có thể thôn phệ không gian.

- Chỉ sợ người không tới...

Khang Duy cười lạnh một tiếng, lập tức phóng ra pháp bảo hình núi. Bỗng nhiên, một tấm bản đồ bảy màu xuất hiện ở trên đầu ông ta và sư đệ. Mà pháp bảo hình núi mà ông ta vừa phóng ra rõ ràng bị bản đồ kia hút lại.

- Hồn Độn Sơn Hà Đồ...

Khang Duy chỉ kịp nói ra mấy chữ này, linh hồn của ông ta đã bị Phệ Hồn Thương phá nát.

- Người lại có Hồn Độn Sơn Hà Đồ, người...

Tái Nhiễm cũng chỉ kịp nói ra mấy chữ này, thân thể của ông ta đã không thể nhúc nhích, chân nguyên cũng bị Sơn Hà Đồ giam cầm. Lâm Vân không chút do dự phóng Phệ Hồn Thương thôn phệ Tái Nhiễm.

Giết xong hai lão già, đến Lâm Vân cũng thật không ngờ dễ dàng như vậy. Sơn Hà Đồ quả nhiên là pháp bảo khủng bố. Ngay cả hai cái gì Tán Tiên cũng không có khả năng hoàn thủ.

Lâm Vân âm thầm may mắn Sơn Hà Đồ ở trong tay mình. Một khi người khác dùng tấm bản đồ này để đối phó hắn, hắn khẳng định cũng bị chết ngay lập tức như vậy.

Xem ra tu vị của hắn càng cao, uy lực của Sơn Hà Đồ càng lớn. Sớm biết uy lực của Sơn Hà Đồ khủng bố như vậy, thì lúc bị các tu sĩ bao vây, hắn không cần phải sử dụng Tinh Dời, trực tiếp phóng Sơn Hà Đồ giết hết là được.

Ở bên ngoài đại điện Tịch Nguyên, đã có rất nhiều tu sĩ trên cấp Hợp Thể bao vây. Lâm Vân mỉm cười, ngay cả hai lão già kia cũng bị Sơn Hà Đồ giết. Như vậy công việc kế tiếp là phóng ra Sơn Hà Đồ rồi giết toàn bộ là được. Nghĩ tới đây, Lâm Vân không do dự nữa, Sơn Hà Đồ lập tức lao ra ngoài.

Nhưng vừa khống chế đám tu sĩ bên ngoài một lát, thì Lâm Vân bỗng cảm thấy tinh lực của mình giống như con ngựa hoang thoát khỏi cương vậy. Sơn Hà Đồ rõ ràng bắt đầu hấp thu tinh lực của hắn. Lâm Vân thầm kêu không tốt, vài tên tu sĩ Đại Thừa bị Sơn Hà Đồ giam cầm lập tức vùng vẫy muốn thoát đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 500: Chém Giết Thảm Thiệt

S

ơn Hà Đồ rõ ràng có nhiều linh khí như vậy còn hút linh lực của mình. Dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Lâm Vân đã đoán ra được đại khái.

Hắn dùng Sơn Hà Đồ dễ dàng giết chết Khang Duy và Tái Nhiễm, nhưng có vẻ như Sơn Hà Đồ không thể khống chế ở phạm vi lớn. Chính xác hơn là hắn còn chưa đủ khả năng để khống chế nhiều tu sĩ Đại Thừa như vậy. Hắn rõ ràng tính sai. Nghĩ tới đây, Lâm Vân đâu dám tiếp tục dùng Sơn Hà Đồ nữa. Tranh thủ thời gian thu tẩm bản đồ lại rồi phóng Phệ Hồn Thương ra, trực tiếp lao tới giết các tu sĩ xung quanh.

Hiện tại không gian đã bị người của Tịch Mịch Cốc giam cầm, muốn ám sát đã không có khả năng rồi, chỉ còn trực diện tấn công.

- Ầm, ầm...

Không ngừng vang lên tiếng nổ mạnh, các ngọn núi xung quanh đều bị sụp đổ, không gian cũng bị bóp méo. Nhiều cao thủ đánh nhau như vậy, sức công phá cực kỳ khủng khiếp.

Sát ý bao trùm khắp nơi, từng tu sĩ của Tịch Mịch Cốc bị Phệ Hồn Thương đánh chết. Trương Dần đã sớm hối hận vì đắc tội với một tu sĩ khủng bố như Lâm Vân. Không ngờ hắn lại lợi hại như vậy. Có thể ám sát hai vị sư tổ, còn có thể kiên trì tới hiện tại. Không ngừng có tu sĩ cấp thấp của Tịch Mịch Cốc bị chết do ảnh hưởng của cuộc chiến.

Sát ý đầy trời tràn ngập khắp Tịch Mịch Cốc. Các loại pháp bảo, phép thuật ánh lên những tia sáng chói mắt. Lâm Vân căn bản không có kỵ. Mỗi một

thương của hắn đều là toàn lực đánh ra. Mỗi một thương đều mang theo vô số chùm máu tươi.

Đại diện Tịch Nguyên đã bị các pháp thuật và pháp bảo san thành bình địa. Các tu sĩ Tịch Mịch Cốc thì không ngừng tử vong, phạm vi ngày càng lớn.

Tất cả các tu sĩ Tịch Mịch Cốc đều khiếp sợ với sự dẻo dai của Lâm Vân. Một mình hắn rõ ràng có thể đánh với nhiều tu sĩ lâu như vậy. Mà trên người hắn mới chỉ có vài vết thương. Mỗi thương của hắn phóng ra đều mang theo chân nguyên nổ mạnh, sát ý mãnh liệt. Hơn nữa, Tinh Mang bảo hộ xung quanh người hắn một khi bị vỡ nát, lại có thể lập tức hồi phục. Chân nguyên của Lâm Vân thực sự hùng hậu tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Người này thật quá mạnh mẽ.

Một trận chiến này đánh cho nhật nguyệt vô quang, thiên hôn địa ám. Không gian sụp đổ đã khiến bầu trời của Tịch Mịch Cốc trở nên xám xịt. Đôi mắt của Lâm Vân đã đỏ bừng. Nếu không có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ không ngừng cung cấp linh lực, thì hắn đã sớm sụp đổ rồi. Mặc dù như thế, hắn vẫn có cảm giác sức cùng lực kiệt. Với thân thể được cải tạo như hắn, cả người cũng toàn là vết thương, máu chảy khắp nơi, trông cực kỳ dữ tợn.

Nếu như nói Lâm Vân chột vật không chịu nổi, thì cả Tịch Mịch Cốc chỉ còn lại đồng hoang toàn. Khắp nơi là bộ phận cơ thể, xen lẫn với với các đồng phế tích.

Chân khí cuồng bạo trực tiếp phóng lên trời. Cho dù đã có đại trận ngăn cản, nhưng người ở bên ngoài vẫn nhìn thấy không gian xung quanh Tịch Mịch Cốc chấn động kịch liệt. Chỉ cần không phải là tên ngốc, thì đều hiểu rằng, Tịch Mịch Cốc đang phát sinh chuyện lớn.

Nhưng không ai biết Tịch Mịch Cốc rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Không ngừng có tu sĩ từ nơi khác chạy tới. Dần dần ở xung quanh Tịch Mịch Cốc

đã xuất hiện rất nhiều tu sĩ. Bọn họ đều khẩn trương nhìn không gian trên Tịch Mịch Cốc chấn động kịch liệt, không có ai dám đi tới gần xem xét. Cho dù là một số đệ tử ngoại môn của Tịch Mịch Cốc cũng không có cách nào đi qua đại trận.

Hiện tại trong đầu của Lâm Vân chỉ có sát ý. Năm ngôi sao bạc trong Tử Phủ không ngừng bạo động.

Đến cuối cùng, hẳn thậm chí còn không quan tâm tới thân thể, chỉ là không ngừng phóng Phệ Hồn Thương giết chóc.

Ngay cả Tinh Vũ cũng được Lâm Vân thăng cấp thành Tinh Vũ ngàn dặm. Dưới sự duy trì của Sơn Hà Đồ, tu sĩ dưới cấp Hóa Thần chạm vào sẽ chết, tu sĩ Luyện Hư chỉ có thể ngăn cản được hai ba cái Tinh Vũ mà thôi.

Rất nhiều rất nhiều tu sĩ của Tịch Mịch Cốc bị Lâm Vân không kiêng sợ giết hại. Vết thương trên người của Lâm Vân cũng không gia tăng. Đồng thời tinh lực luôn trong tình trạng báo động. Cho dù có Sơn Hà Đồ cung cấp linh lực, nhưng cũng không thể bằng cầu được.

Đây đã là ngày thứ bảy. Tiếng hò hét trong Tịch Mịch Cốc dần dần thấp xuống. Ngay cả tiếng nổ mạnh kịch liệt cũng chậm rãi biến mất.

- Người thật là ác độc...

Trương Dần nhìn từng người đệ tử của Tịch Mịch Cốc bị Lâm Vân giết hại, hai mắt đã đỏ bừng, hàm răng nghiến kèn kẹt. Dưới sự giết chóc của Lâm Vân, tám ngọn núi chính đã bị Lâm Vân san bằng.

Các tu sĩ trên cấp Đại Thừa chỉ còn lại Trương Dần và tu sĩ mặt rắn. Còn tu sĩ dưới cấp Đại Thừa, không phải bị chết bởi cây thương của Lâm Vân, thì bị chết bởi Tinh Vũ, hoặc là bị không gian sụp đổ đè chết.

Lâm Vân quỳ một chân xuống, Phệ Hồn Thương cũng rơi xuống mặt đất. Cả tay phải của hắn chỉ còn một lớp da gắn liền với xương. Xương cốt ở bên trong trở rỗng bị đứt gãy toàn bộ.

Lâm Vân quỳ xuống, nhổ ra từng bãi máu đen, rồi lạnh lùng nhìn Trương Dần. Bốn ngày trước hắn đã biết những người này muốn bắt hắn để luyện chế đan dược. Đây là do mấy tên tu sĩ Đại Thừa trong lúc phản nộ nói ra. Cho nên hắn đã không còn sự áy náy khi giết nhiều người như vậy rồi. Một môn phái muốn biến hắn thành đan dược, thì hắn phải diệt.

Lâm Vân chậm rãi vịn Phệ Hồn Thương đứng lên, rồi lạnh lùng nhìn thoáng qua Trương Dần và tu sĩ mặt trắng. Phệ Hồn Thương từ từ giơ lên.

- Cho dù ta tự sát, cũng không để cho người giết chết.

Hiện tại ngay cả năng lực tự bạo, Trương Dần cũng không có, cho nên y tiện tay nhặt một thanh phi kiếm lên, rồi đâm vào giữa trán.

Tu sĩ mặt trắng cũng thở dài một tiếng, chỗ đan điền của y đã có một cái lỗ thủng thật lớn. Cho tới nay, chỉ có y và Trương Dần biết, cốc chủ chính thức của Tịch Mịch Cốc chính là y. Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa rồi, Tịch Mịch Cốc đã diệt, y cũng không thể sống sót.

- Đã không còn Tịch Mịch Cốc nữa rồi. Lâm Vân, Lâm Vân, khái khái...

Tu sĩ mặt trắng ho khan vài tiếng, rốt cuộc không kiên trì nổi, đầu nghiêng một cái, ngay cả Nguyên Hồn cũng tiêu tán không còn.

Lâm Vân đứng ở giữa Tịch Mịch Cốc đã trở nên trống trải, khóe miệng lộ ra nụ cười tự giễu. Rốt cuộc không kiên trì nổi, cũng ngã xuống.

Ở bên ngoài Tịch Mịch Cốc, càng ngày càng có nhiều tu sĩ tới xem náo nhiệt. Nhưng không ai dám phá trận mà vào. Cho dù hiện tại Tịch Mịch

Cốc đã yên tĩnh trở lại, không gian hỗn loạn cũng dần dần ổn định. Nhưng vẫn không có người nào lỗ mãng lại gần.

Hôm nay là ngày thứ mười một Lâm Vân đi vào Tịch Mịch Cốc.

Lâm Vân mở to mắt, nhìn thi thể của các đệ tử Tịch Mịch Cốc xung quanh, rồi chậm rãi đứng lên. Tay phải của hắn đã hoàn toàn phế. Tinh lực hồi phục rất thông thả, hiệu quả trị thương đã kém đi rất nhiều.

Năm ngôi sao màu bạc ảm đạm vô sắc. Lâm Vân lấy một viên đan dược ra rồi uống. Bỗng nhiên hắn cảm thấy trong lòng có chút bức bối. Hắn hiểu ra rằng sát khí trên người mình đã quá dày đặc. Người tu đạo vốn coi trọng tâm bình khí hóa. Mà hắn lại giết nhiều người trong thời gian ngắn như vậy, nếu không phải hắn đã Ngũ Tinh, thì tu vị của hắn sẽ mắc kẹt ở chỗ này mãi mãi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 501: Kinh Hải

T

uy nhiên, Lâm Vân không có hối hận. Muốn mạng của hãn, thì trước phải để lại mạng lại. Dù người có bất kỳ nguyên nhân gì, cũng đừng hòng thương lượng.

Lâm Vân vung tay trái lên, vô số giới chỉ bị Sơn Hà Đồ thu lại. Còn bảo tàng của Tịch Mịch Cốc thì do nơi này đã bị san thành bình địa, nên Lâm Vân căn bản chẳng muốn đi tìm.

Tinh Diễm phóng khắp nơi, thi thể trên mặt đất biến thành tro bụi. Lâm Vân thử hồi phục cánh tay, nhưng vẫn không thể hồi phục như cũ. Tay phải này bị một tên tu sĩ béo dùng pháp bảo hình bánh xe màu xám làm bị thương. Tuy tên đó cũng bị Phệ Hồn Thương đâm xuyên qua trán. Nhưng trước khi chết y đã tự bạo, khiến cho cánh tay của Lâm Vân bị vỡ nát, đồng thời người của Tịch Mịch Cốc cũng bị nổ chết không ít người. Tên này đúng là một tên ngoan độc.

Mà vết thương do y tạo thành rõ ràng không thể hồi phục như cũ. Ở miệng vết thương có một lớp sương mù màu xám bao phủ phía trên. Nếu Lâm Vân không dùng tinh lực làm dịu, thì không chừng lớp sương mù đó sẽ ăn mòn cả ngực phải của hãn.

Ở bên ngực trái đứt ba cây xương sườn là do tên tu sĩ mặt trắng kia tạo thành. Dù y liên tục đánh gãy ba cái xương sườn của Lâm Vân, thậm chí còn đưa tử khí vào trong người Lâm Vân, khiến cho xương sườn của hãn cũng như cánh tay không thể hồi phục. Nhưng y cũng bị tinh bạo của Lâm Vân đánh nổ đạn điền.

Còn ở phổi của Lâm Vân có một cây châm cực nhỏ. Không biết là pháp bảo của ai mà không thể lấy ra được.

- Khái khái.

Lâm Vân ho khan vài tiếng, xương sườn và phổi truyền tới sự đau đớn.

Đột nhiên, trong lòng Lâm Vân xuất hiện một cảm giác hư không và trống vắng. Hắn đã san bằng một môn phái đứng đầu, khiến cho hắn không còn hứng thú tới việc đi tìm Âu Dương gia để tính sổ.

Thậm chí ngay cả hứng thú đi tới thành Quang Bình tìm người tiêu sư kia cũng không còn. Liễu dực sư, Linh Nhi, Tân Nhai, Trác Âm, hắn không muốn gặp lại một ai. Ngay cả việc đi tới núi Thiên Trì tìm kiếm ngọc thuộc tính Thủy, và tới Loạn Vực Tinh Không tìm kiếm bảo vật còn lại, Lâm Vân cũng không còn tâm tư. Hiện tại hắn chỉ muốn trở về nhà, trở về bên những người mình yêu. Cùng mọi người sống tới già, hoặc là vĩnh hằng.

Phệ Hồn Thương lần nữa phóng ra. Vô luận là Thiên La Địa Võng, hay là đại trận bên ngoài Tịch Mịch Cốc, đều bị một thương này của Lâm Vân nghiền nát. Một trận pháp không còn người chủ trí sao có thể ngăn cản được một thương của Lâm Vân.

Vô số tu sĩ vây quanh Tịch Mịch Cốc bỗng nhiên nhìn thấy đại trận hộ sơn bị vỡ vụn, đều ngây người nhìn cảnh hoang toàn của Tịch Mịch Cốc. Cả Tịch Mịch Cốc giống như chết lặng, chỉ có một người trẻ tuổi toàn thân là máu chậm rãi đi ra.

Người trẻ tuổi kia nhìn vô số tu sĩ xung quanh, giống như không có chuyện gì vậy. Chậm rãi đi ra Tịch Mịch Cốc, Phệ Hồn Thương cũng không thu.

Người này là ai? Cơ hồ tất cả ánh mắt đều tập trung về phía người trẻ tuổi, khung cảnh lặng ngắt như tờ.

Tuy nhiên bọn họ vẫn tự động tránh ra một con đường cho hắc đi qua.

Người trẻ tuổi nhìn con đường được tách ra, nhúu mày lại, giống như nghĩ tới cái gì đó, rồi hắc lại ho khan. Bỗng nhiên không gian trở nên vụn vụn, người trẻ tuổi chợt biến mất tại chỗ.

- Thuần di?

Các tu sĩ có chút kiến thức đều nhận ra đó là thuần di.

- Em nhận ra hắc rồi. Hắc chính là vị tu sĩ Trúc Cơ đã bán Thiên Diễm Tinh Kim cho chúng ta.

Một cô gái kinh ngạc nói với chồng của mình.

- Em thấy hắc chỉ có thể là tu sĩ Trúc Cơ sao?

Người nam tử nhìn chằm chằm vào chỗ người trẻ tuổi vừa biến mất, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

- Tôi nhận ra hắc rồi, hắc chính là Lâm Vân. Tôi đã từng nhìn thấy cây thương trong tay hắc.

Một tu sĩ bỗng nhiên kêu lên.

- Đúng là hắc, tôi cũng nhận ra. Không phải năm đó hắc đã chết ở thành Quang Bình rồi mà?

- Nhỏ giọng một chút, người muốn chết à. Hạng người hung ác như hắc sao có thể chết dễ dàng như vậy được. Lần này hắc tới nhất định là để báo thù.

- Báo thù? Sao có thể được, Tịch Mịch Cốc đâu phải là nơi mà hắc có thể tới báo thù?

- Ngu xuân, người không thấy hiện tại trong Tịch Mịch Cốc không còn, dù chỉ một con kiến đấy à? Người ta vừa báo thù rồi rồi đi rồi. Lần này Tịch Mịch Cốc đúng là đá phải thiết bản. Một tu sĩ có thể diệt cả Tử Vân Điện và Hóa Linh Điện sẽ đơn giản như vậy sao? Đáng đời.

- Trời ạ...

Không ngừng vang lên tiếng tán thán. Không ai nghĩ tới một tu sĩ có thể tiêu diệt cả Tịch Mịch Cốc.

- Tịch Mịch Cốc bị diệt, nói không chừng trong đó còn có thứ tốt...

Thanh âm này còn chưa dứt, đã có vô số tu sĩ lao vào trong cốc.

Cách đó mấy vạn dặm là Âu Dương Sơn Trang.

Trang chủ của Âu Dương Sơn Trang là Âu Dương Tuần cầm phi kiếm truyền tin, hai tay không ngừng run rẩy. Y thật không ngờ năm đó cháu nội Âu Dương Phụng của mình lại dẫn một đối thủ khủng bố như vậy tới cho gia tộc.

- Chuyện gì vậy, đại ca?

Một tu sĩ mặt đen hỏi. Y là nhị đệ Âu Dương Phi.

- Phân phó toàn bộ người của Âu Dương Sơn Trang mau chóng sắp xếp hành lý rời đi, càng nhanh càng tốt. Trước đừng hỏi tại sao.

Âu Dương Tuần nghiêm mặt đứng lên phân phó. Trong lòng ông ta dâng lên một sợ hãi vô tận với cái tên Lâm Vân mà ông ta đã phái người vây giết năm đó.

....

Ma Cốc Tông.

- Người này thật là khủng bố, không biết hắc đã tới tu vị nào rồi? Với thực lực của Tịch Mịch Cốc, năm sáu Ma Cốc Tông chúng ta gộp lại cũng không phải đối thủ. Mà tên Lâm Vân kia rõ ràng dùng sức một mình tiêu diệt toàn bộ. Một tu sĩ bình thường có thể làm được như vậy sao?

Tân Chi Vãn khiếp sợ nói.

- May mà phó môn chủ Thái Hồng đã tính toán trước. Không để cho Ma Cốc Tông của chúng ta tham gia vào lần vây công Lâm Vân. Bằng không, hiện tại Ma Cốc Tông của chúng ta cũng xong đời.

Một trưởng lão sợ hãi nói.

- Đúng vậy, Thái Hồng sư muội thật không nhìn lầm. Ài, chỉ là Tân Nhai đã đi ra ngoài hơn chục năm rồi còn chưa về. Không biết nó quen biết với Lâm Vân như thế nào. Các cao thủ trên bảng Thiên Địa, so với Lâm Vân chỉ là cận bã mà thôi.

Tân Chi Vãn lắc đầu nói.

Phó môn chủ Thái Linh cau mày nói:

- Tuy Lâm Vân đã báo được thù, nhưng tôi khẳng định hắc cũng bị thương không nhẹ. Nghe nói Tịch Mịch Cốc tồn tại cả Tán Tiên. Huống hồ, cho dù hắc không bị thương, nhưng đạo tâm của hắc sẽ vì thế mà mắc tại đó.

- Vì sao phó môn chủ lại nói như vậy?

Một vị trưởng lão hỏi.

- Tôi đoán chừng tu vị của Lâm Vân đã là Đại Thừa diên phong, công pháp mà hắc tu luyện nhất định rất bá đạo. Mắt thấy thiên kiếp sắp tới, vậy mà hắc lại giết nhiều người như vậy. Một khi tâm ma xuất hiện, thì rất khó vượt qua thiên kiếp. Thậm chí vì thế mà tử vong cũng không phải là không thể.

Thải Linh thản nhiên nói, thanh âm có vẻ tiếc nuối.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 502: Rời Khỏi Hạt Nguyên Tinh

T

ử Vân Điện và Hóa Linh Điện vốn không thể so sánh được với Tịch Mịch Cốc. Nên việc Tịch Mịch Cốc bị Lâm Vân tiêu diệt đã khiến cả Hạt Nguyên Tinh xôn xao.

Những môn phái tham gia bố trí đại trận phong tỏa càng lo lắng bất an. Bọn họ sợ Lâm Vân kế tiếp sẽ tìm tới bọn họ. Trong khoảng thời gian ngắn, cả thế giới Tu Chân đều ngó chừng động tĩnh của Lâm Vân. Giống như chỉ cần có gió thổi có lay thôi là lập tức truyền khắp thế giới Tu Chân.

Tuy nhiên Lâm Vân giống như biến mất vậy. Từ sau khi diệt Tịch Mịch Cốc, còn chưa ai nhìn thấy hắn xuất hiện. Cho dù Lâm Vân đã tạo ra một hồi sóng to gió lớn, nhưng thời gian lâu dần, sóng gió cũng phải giảm bớt.

Các môn phái cũng bắt đầu yên tâm. Xem ra Lâm Vân không có ý truy giết bọn họ. Cũng đúng, những môn phái nhỏ như bọn họ, chắc Lâm Vân căn bản khinh thường hỏi tội.

Tuy nhiên, vô luận là nghĩ như thế nào, ở Hạt Nguyên Tinh, mỗi khi nhắc tới Lâm Vân, bọn họ đều gọi là Lâm tiền bối. Kể cả người có cừu oán với hắn, cũng không dám chửi mắng Lâm Vân ở chốn đông người.

Ở thế giới Tu Chân, thực lực là hết thảy. Lâm Vân liên tục tiêu diệt ba tông môn lớn, thực lực của hắn đã được cả thế giới Tu chân kính sợ.

Lâm Vân đã trở thành truyền kỳ của Hạt Nguyên Tinh, cũng trở thành một nhân vật nguy hiểm đối với tất cả hành tinh Tu Chân.

...

- Khái khái...

Lâm Vân đã dùng mọi cách, nhưng không thể tiêu trừ được ba vết thương trên người. Cánh tay phải bị phế coi như xong, nhưng cái cây châm đâm vào phổi của hắn không biết là vật gì, rõ ràng không thể bức ra được.

Ngược lại chỗ xương gãy, đã chậm rãi hồi phục. Dù tốc độ rất chậm, nhưng hồi phục là tốt rồi.

Tịch Mịch Cốc đúng là nhiều kỳ nhân dị sĩ. Nếu không phải thân thể Lâm Vân đã được cải tạo, thì đã sớm mất mạng rồi.

Hiện tại Lâm Vân đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, nhưng khuôn mặt nhiều hơn vẻ tiêu tụy và tang thương.

Trên đầu của hắn lơ lửng một cái pháp bảo phi thuyền hình tròn. Đây là pháp bảo lấy được trong sổ giới chỉ của Tịch Mịch Cốc. Trong tất cả các pháp bảo phi hành mà hắn có, thì cái này là cái tốt nhất. Vì cái pháp bảo phi thuyền này mà hắn đã phải luyện chế hơn nửa năm. Đây cũng là cổ bảo, có tên là Phi Diệp.

Nếu không phải hắn bị thương nặng, thì hắn chỉ mất vài ngày là đã có thể luyện chế được Phi Diệp.

Thử một chút tốc độ phi hành của pháp bảo, Lâm Vân coi như thỏa mãn. Dù không thể so sánh với Tinh Hà Trùy, nhưng vài năm là có thể trở về Địa Cầu.

Chỉ là bản đồ hành tinh trong tay hắn không có vị trí cụ thể của Địa Cầu. Tuy nhiên Lâm Vân không nóng nảy, hắn chuẩn bị tới hành tinh Thiên Hồng trước, rồi dựa theo đường cũ trở về Địa Cầu.

Lúc giết toàn bộ người ở Tịch Mịch Cốc, Lâm Vân bỗng hoài nghi với việc truy cầu tiên đạo của mình.

Lúc trước, khi hắn đứng một mình ở đồng hoang tàn trong Tịch Mịch Cốc, cả tinh thần và thể xác của hắn đều trống rỗng. Lúc đó hắn đã mất đi mục tiêu. Lẽ nào, việc giết chóc chính là đại đạo mà hắn muốn truy cầu?

Lúc đó trong lòng hắn rất trống trải và cô đơn. Càng không có hứng thú trả thù Âu Dương Sơn Trang và làm các việc khác. Hắn chỉ muốn trở lại Địa Cầu cùng với người thân mà thôi.

Ở sâu trong nội tâm hắn có một thanh âm không ngừng kêu gọi hắn tỉnh lại. Nhưng hắn lại không có cách nào tỉnh lại. Công pháp Lâm Vân tu luyện là do chính hắn sáng tạo. Ngay cả thương pháp của hắn cũng là do hắn lĩnh ngộ. Ở sâu trong lòng hắn, hắn hiểu rằng cảm giác đó có liên quan tới việc hắn giết chóc quá nặng. Sát khí đã tạo thành một tia ám ảnh trong đạo tâm. Nhưng cho dù có quay ngược trở về thời gian, hắn sẽ vẫn làm như vậy.

Nếu có người uy hiếp tới tính mạng của hắn hoặc là người thân của hắn, đại đạo vượt sang một bên thì có ngại gì?

Phi Diệp đã được Lâm Vân luyện hóa hoàn toàn, đang lơ lửng trên không. Lâm Vân rất thỏa mãn. Sở dĩ lựa chọn Phi Diệp, còn có một nguyên nhân đặc biệt khác. Đó chính là có thể dùng linh thạch cực phẩm để điều khiển Phi Diệp. Hiện tại Lâm Vân đã có hơn một nghìn viên linh thạch cực phẩm. Hắn có thể ngồi trên phi thuyền để dưỡng thương, không phải mất công điều khiển.

Lại một tuần sau, Lâm Vân đi vào Phi Diệp. Lấy tám viên linh thạch cực phẩm bỏ vào khe lái. Phi Diệp lập tức giống như một tia chớp, đảo mắt đã biến mất trong vũ trụ mênh mông.

Tám viên linh thạch cực phẩm là đủ cho Phi Diệp phi hành một năm. Nếu là người khác, họ không nỡ bỏ ra nhiều linh thạch cực phẩm như vậy. Nhưng

Lâm Vân có rất nhiều, không lo thiếu thốn.

....

- Chị Thanh, đã mười năm rồi mà lão công còn chưa về. Em muốn đi tìm anh ấy.

Hàn Vũ Tích ngồi đối diện với Thanh Thanh, vẻ mặt đầy ưu sầu.

- Vũ Tích, thực ra chị cũng muốn đi, nhưng Tranh di đã nói không có cách nào khởi động được Tinh Hà Trùy. Thần thức mà Lâm Vân lưu lại đã tiêu hao hết rồi. Cho dù dùng mọi cách đều không sử dụng được cây trùy đó.

Thanh Thanh bất đắc dĩ nói.

- Xin lỗi mọi người, chỉ vì em mà anh rể mới tới Hạp Nguyên Tinh rồi gặp chuyện như vậy. Em...

Khuôn mặt của Hàn Vũ Đình đã trở nên gầy gò vì tưởng niệm và áy náy.

- Em chỉ sợ Lâm đại ca không biết chúng ta đang ở Khôn Truân Giới.

Liễu Nhược Sương lo lắng nói.

Tô Tĩnh Như lại lắc đầu:

- Lâm đại ca khẳng định đã biết. Năm đó em và anh ấy dùng truyền tống trận đi lại, cho nên anh ấy không thể không biết. Hơn nữa, Mạnh An vẫn ở Địa Cầu để chờ anh ấy. Một khi anh ấy trở về, thì Mạnh An sẽ nói cho anh ấy biết. Mà Lâm đại ca không xảy ra việc gì đâu, em có thể linh cảm được.

Tất cả mọi người im lặng không nói, bởi vì linh cảm của Tĩnh Như đều rất chính xác. Nếu Tĩnh Như đã nói Lâm Vân không sao, thì anh ấy khẳng định vẫn an toàn.

Mấy năm trước bởi vì linh khí của Địa Cầu quá thiếu thốn, hoàn toàn không thỏa mãn được mọi người tu luyện. Cho nên Tô Tĩnh Như đã đề nghị mọi người tới Khôn Truân Giới để tu luyện. Miễn cho khi Lâm Vân trở về lại thấy tu vị của mọi người quá thấp. Huống hồ Lam Tranh đã có tu vị Hóa Thần hậu kỳ, linh khí ở Địa Cầu chẳng khác gì không có đối với bà ta.

Mặc dù Vũ Tích có tảng đá tập hợp linh khí, nhưng hiện tại nàng đã Kết Đan, tảng đá đó đã không còn nhiều tác dụng nữa rồi. Tuy Hàn Vũ Tích cũng không quá vui mừng với chuyện tới Khôn Truân Giới để tu luyện. Nhưng nàng vẫn đồng ý đi theo. Bởi vì nàng không muốn tu vị của mình rút lại quá xa. Ngay cả Thanh Thanh đều đã Trúc Cơ, không nói những người khác.

Cũng may ở Khôn Truân Giới còn có sản nghiệp của Lâm Vân. Lúc mọi người tới Khôn Truân Giới, nhờ có hai người Lam Tranh và Khổng Linh có tu vị cao, cùng với sản nghiệp ở Vạn Bảo Các của Lâm Vân, mọi người rất nhanh ổn định vị trí mới. [/CHARGE][[/HIDE]

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 503: Bị Đánh Cướp

C

hỉ cần bên Bắc Lĩnh bố trí xong, thì chúng ta cũng không cần để ý tới việc đi lại.

Xung Hi lên tiếng. Năm đó sau khi Lâm Vân rời đi, nàng cũng không chút do dự đi theo Chu Linh Tố tới Yên Kinh.

- Ủ, chỉ hy vọng bên đó làm nhanh một chút.

Thần sắc của Hàn Vũ Tích rất ưu sầu. Dù nàng tin tưởng Lâm Vân không xảy ra chuyện gì, nhưng nàng rất nhớ hân. Từ mười năm trước, Lam Tranh dẫn theo mấy người Thanh Thanh, Vũ Đình trở về Địa Cầu, sợ lo lắng của Hàn Vũ Tích chưa bao giờ dứt.

Hiện tại nàng chỉ muốn ở bên cạnh Lâm Vân mà thôi, mặc kệ chuyện tu luyện hay không. Nếu như không có Lâm Vân, nàng căn bản sẽ không tu luyện. Nhưng nàng lại e ngại khoảng cách giữa mình và Lâm Vân quá xa, nên mới đồng ý tới Khôn Truân Giới.

Cũng may năm đó Lâm Vân để lại rất nhiều tài liệu tu luyện. Cộng thêm cổ phần của Vạn Bảo Các. Bây giờ Liễu San đang giúp Lâm Vân quản lý, đồng thời cô ta đã là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Còn một đệ tử khác của Lâm Vân là Thất Tín thì đang phụ trách xây dựng Bắc Lĩnh, dưới sự chủ trì của Luyện Hư. Bắc Lĩnh chính là nơi ở của Vân Môn tại Khôn Truân Giới.

Bắc Lĩnh được xây dựng ngay trên truyền tống trận di chuyển giữa Địa Cầu và Khôn Truân Giới. Một khi nơi này xây dựng xong, mọi người không cần phải lén lút di chuyển nữa rồi. Mỗi lần có thể trực tiếp rời đi.

Bởi vì tài nguyên của Lâm Vân để lại rất phong phú, cho nên các trận pháp bố trí xung quanh Bắc Lĩnh đều dùng tài liệu cao cấp.

Đang lúc mấy người nói chuyện, thì Lam Cực mang theo thần sắc khẩn trương chạy vào.

- Không tốt rồi, Bắc Lĩnh đã bị hủy, cả truyền tống trận cũng bị hủy theo.

- Cái gì?

Sắc mặt của Vũ Tích liên biến đổi. Điều đầu tiên mà nàng nghĩ tới, đó là một khi truyền tống trận bị hủy, thì Lâm Vân làm sao có thể tới được Khôn Truân Giới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Thanh Thanh cũng trở nên trắng bệch.

- Một tu sĩ Hóa Thần nhìn trúng tài liệu bố trí trận pháp của chúng ta. Y liên giết pháp sư bố trận, sau đó cướp đoạt tài liệu rời đi. Khổng đại ca thấy thế muốn đi lên ngăn cản, nhưng Khổng đại ca lại không phải là đối thủ của y. Kết quả là bị người đó đánh cho trọng thương. Trước khi cướp tài liệu rời đi, y đã phá hủy toàn bộ khu vực xung quanh truyền tống trận.

Lam Cực tức giận nói. Trong lòng cậu ta âm thầm quyết tâm mình phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

- Tranh di thì sao?

Sắc mặt của Tĩnh Như cũng rất khó coi.

- Khổng đại ca đã truyền tin tức cho Tranh tiền bối. Tranh tiền bối chạy tới và đánh nhau với tên tu sĩ kia một lúc. Tên tu sĩ kia không phải là đối thủ của Tranh tiền bối, nên đã bỏ chạy. Hiện tại Tranh tiền bối đang đuổi theo.

Lam Cực vội vàng trả lời.

- Chúng ta tranh thủ thời gian đi xem. Lúc đợi Tranh đi trở về còn kịp sửa chữa truyền tống trận.

Vũ Tích đứng lên nói. Vài cô gái cũng đi theo Vũ Tích ra ngoài.

Nhìn truyền tống trận bị phá hủy thành từng mảnh, thần sắc của mấy cô gái đều rất thê lương. Một khi không có truyền tống trận, chắc Lâm Vân phải mất thêm vài năm mới tới được đây.

- Sớm biết như vậy thì chúng ta đã không tới đây rồi. Nếu anh ấy trở về mà không nhìn thấy chúng ta, chắc anh ấy rất sốt ruột.

Vũ Tích lẩm bẩm nói.

Tĩnh Như cảm thấy có lỗi trong chuyện này, bởi vì nàng chính là người đề nghị tới Khôn Truân Giới tu luyện. Bỗng nhiên nàng nhớ tới một việc, vội vàng nói:

- Vũ Tích, em nhớ ra rồi. Lâm đại ca vẫn có thể tới được đây. Năm đó lúc anh ấy tới Khôn Truân Giới, hình như anh ấy không đi bằng đường này, mà là theo kết giới tới.

Nghe Tĩnh Như nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Dù vẫn còn lo lắng, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều. Đúng vậy, chỉ cần Lâm Vân có thể tới là tốt rồi.

- Chúng ta phải nhanh chóng bố trí đại trận thôi. Bằng không chị vẫn luôn cảm thấy không an toàn. Thất Tín, ông đi xem Từ đại ca đã mua đủ tài liệu

bày trận chưa. Còn có tài liệu đã bị cướp đi, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm về.

Mặc dù biết Lâm Vân vẫn có thể tới, nhưng Thanh Thanh vẫn muốn sớm bố trí trận pháp phòng ngự.

Mấy người đang nói chuyện, thì một thân ảnh lão đảo rơi từ không trung xuống.

- Sư phụ, người không sao chứ?

Hàn Vũ Đình thấy là sư phụ Lam Tranh của mình, vội vàng đi tới đỡ.

Ở Khôn Truân Giới, Lam Tranh coi như là vô địch. Một Hóa Thần điên phong, còn có ai có thể khiến bà ta bị thương?

- Sư phụ bị tên tu sĩ kia ám toán. Không ngờ y lại có một tấm Hư Phù. Hiện tại chúng ta phải tranh thủ thời gian bố trí đại trận hộ sơn thôi. Bằng không y kéo thêm người tới, thì chúng ta sẽ gặp phiền toái.

Lam Tranh nuốt một viên đan dược rồi vội vàng nói.

Khóe mắt của Không Linh hơi run. Người khác không biết về Hư Phù, nhưng anh ta lại biết. Hư Phù là một loại bùa đặt tên theo cảnh giới của người luyện chế. Một tu sĩ Nguyên Anh luyện chế ra Anh Phù, thì tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh.

Đồng dạng, tu sĩ Luyện Hư luyện chế ra gọi là Hư Phù. Tu sĩ Hợp Thể luyện chế ra gọi là Hợp Phù. Nếu Lam Tranh đã bị người kia sử dụng Hư Phù đánh trọng thương, thì chứng tỏ đằng sau tên tu sĩ Hóa Thần kia nhất định có một tu sĩ Luyện Hư. Không ngờ ở một nơi như Khôn Truân Giới vẫn còn tồn tại tu sĩ Luyện Hư.

Sau khi Khổng Linh nói ra sự nghiêm trọng của vấn đề, nhất thời mọi người đều im lặng.

- Sư phụ, ý của người là ở đây có tu sĩ Luyện Hư Lam Tranh suy ngẫm cẩn thận rồi nói.

Tin tức mà Lam Tranh mang về, đối với mọi người mà nói, không khác gì là một mối nguy hiểm lớn. Vì vậy mọi người đều bắt tay vào việc xây dựng Tông Môn. Một khi chăm chú thì tốc độ xây dựng rất nhanh.

Vài năm sau, danh tiếng của Vân Môn dần dần lan khắp Khôn Truân Giới. Tuy nhiên, cái tên tu sĩ Luyện Hư kia vẫn chưa thấy xuất hiện. 0

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 504: Tần Nhai

H

ành tinh Thiên Hồng cách Hạt Nguyên Tinh khá là xa. Tuy Lâm Vân đã có tinh đồ, nhưng vẫn phải mất nửa năm mới tới được đó.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra, thì không thấy mấy người Thanh Thanh. Đoán chừng Lam Tranh đã dẫn theo mấy người Thanh Thanh rời đi rồi. Vốn định không có ý dừng lại, nhưng hăn nhớ tới còn vài việc giao cho Ly Vô Biên năm đó, nên vẫn xuống đây hỏi thăm một lát. Đồng thời cho Ly Vô Biên vài chiếc giới chỉ, bảo y đưa cho mấy tu sĩ Kết Đan kia.

Ly Vô Biên đã tìm nhiều năm nhưng chỉ thấy vài người của Lâm phủ. Lâm Vân thầm than một tiếng, hăn biết người của Lâm gia ở đại lục Thiên Hồng đã chết gần hết rồi. Không biết di của mình có được Thanh Thanh tìm thấy và dẫn theo tới Địa Cầu hay không?

Tộc nhân đã không còn, Lâm Vân không có hứng thú trở về thăm hỏi nữa. Hăn chỉ nhắc nhở Ly Vô Biên chiếu cố những người còn lại của Lâm gia, rồi lập tức rời khỏi hành tinh Thiên Hồng, bay về hướng Địa Cầu.

Hiện tại sử dụng pháp bảo Phi Diệp, Lâm Vân mới biết được hành tinh Thiên Hồng cách Địa Cầu xa như thế nào. Đi hai năm rõ ràng mới chỉ đi được nửa đường. Điều này cũng là do có mấy lần hăn đi nhầm hướng.

Mặc dù Phi Diệp là pháp bảo không tồi, nhưng vẫn cách Tinh Hà Trù một trời một vực. Khiến cho Lâm Vân tính toán sai lầm thời gian đi lại. Vốn tưởng rằng chỉ mất một năm, nhưng giờ đã là hai năm rồi.

Cũng may Lâm Vân còn nhớ phương hướng. Chỉ cần đi theo hành trình cũ thì sớm muộn cũng trở lại Địa Cầu.

Hai năm qua, Lâm Vân đã chữa khỏi vết thương ở xương sườn. Chỉ là cây châm ở trong phổi không có cách nào đẩy ra ngoài. Hắn chỉ có thể dùng tinh lực bao bọc nó lại. Sương mù màu xám ăn mòn ở cánh tay cũng không thể giải trừ được. Chỉ đỡ hơn trước một chút mà thôi.

Hiện tại chữa thương chỉ là thứ yếu. Dù sao thương thế của hắn đã không thể trị được, nghĩ nhiều cũng vô ích. Lâm Vân kiểm kê thoáng qua tài sản của mình. Thẻ ngọc có rất nhiều, tài nguyên thì vô số kể, được nhét đầy trong Sơn Hà Đồ, nhưng Lâm Vân căn bản chẳng muốn kiểm tra.

Hôm nay Lâm Vân đang đọc một thẻ ngọc luyện đan, bỗng nhiên Phi Diệp rung động rất dữ dội. Phi Diệp là pháp bảo cực phẩm, lại là cổ bảo, bình thường phi hành rất ổn định. Cho dù gặp phải các thiên thạch trong vũ trụ, Phi Diệp cũng tự động tránh đi. Đây là lần đầu tiên xảy ra việc như vậy.

Lâm Vân vội vàng thả thẻ ngọc xuống, rồi phóng thần thức ra ngoài. Dù thần thức của Lâm Vân đã cường đại vô cùng, nhưng đây là vũ trụ. Thần thức của hắn chỉ kiểm tra được một góc nhỏ mà thôi.

Vô số thiên thạch và các tiểu hành tinh đang bị một cơn lốc xoáy mãnh liệt hút vào. Phi Diệp của Lâm Vân còn cách cơn lốc xoáy kia khá xa, nhưng vẫn bị hấp lực của cơn lốc kéo tới.

Sắc mặt của Lâm Vân trở nên trắng bệch. Với lực hút này, không chỉ nói hắn có tu vị Ngũ Tinh điên phong, cho dù là thần tiên cũng không ngăn cản được. Một khi Phi Diệp bị hút vào đó, thì Lâm Vân khẳng định mình sẽ bị biến thành tro bụi.

“Hố đen vũ trụ”. Lâm Vân đã từng đọc tài liệu về nó, cũng biết sức hút khủng khiếp của hố đen.

Nếu như là Tinh Hà Trùy, Lâm Vân có mười phần nắm chắc thoát khỏi hố đen. Nhưng Phi Diệp lại khác, tuy tốc độ của nó cũng rất nhanh, nhưng so với tốc độ của hố đen kia, nó chỉ giống như như một con ốc sên mà thôi.

Hố đen vũ trụ không ngừng được mở ra, Lâm Vân căn bản không chút do dự, lập tức tăng tốc độ của Phi Diệp tới mức cao nhất, bay ra ngoài phạm vi của hố đen. Còn về phương hướng thì Lâm Vân đã không thể điều khiển được rồi. hắn chỉ có một suy nghĩ, là mau chóng rời đi cái hố đen chết tiệt này. Vô số thiên thạch bị hố đen hút vào, bay ngang qua Phi Diệp, đồng thời phát ra thanh âm cực kỳ khủng bố.

- Oanh...

Một tiếng kịch liệt vang lên, tuy đã có Phi Diệp ngăn cản, nhưng thanh âm đó vẫn khiến cho bộ não của Lâm Vân đau đớn. Hai tiểu hành tinh va chạm vào nhau, vô số ngọn lửa phóng ra ngoài. Một thiên thạch khổng lồ đi sát qua Phi Diệp, khí tức nóng rực của nó đã đẩy Phi Diệp văng ra xa hàng trăm km.

- Răng rắc...

Lại có một thiên thạch đập vào Phi Diệp. Phi Diệp đã biến dạng, vỏ ngoài đã bị rách lỗ chỗ.

Lâm Vân thầm kêu không tốt, đang muốn bay ra Phi Diệp, đi lên Phệ Hồn Thương.

Nhưng hố đen khủng bố đã hút cả Lâm Vân và Phi Diệp. Trong chớp mắt Lâm Vân liền biến mất trong hố đen.

Tần Nhan đứng trên bầu trời của Yên Kinh. Cô ta thật không ngờ, vài chục năm sau, lúc cô ta trở lại cô ta đã là người có khả năng như thần tiên.

Nhìn Lâm gia của Yên Kinh và tập đoàn Vân Môn danh tiếng, cô ta cười lạnh một tiếng. Lâm Vân, người không biết rằng, giờ đây trong mắt ta, người chỉ là một con kiến mà thôi.

Có lẽ hiện tại cô ta muốn bóp chết Lâm Vân còn dễ dàng hơn một con kiến. Nhưng cô ta không phải là người yêu thích việc giết chóc. Chẳng qua nếu như để cho cô ta gặp lại Lâm Vân, cô ta không dám khẳng định mình có thể nhận được việc giết hãn hay không.

Năm đó anh trai của cô ta, Tần Thăng bị Lâm Vân đạp vỡ nát chân tay ở trước mắt của cô ta. Cũng vì lần đó mà anh trai trở nên chán chường. Không tới ba năm thì tự sát mà chết.

Cho nên cô ta rất oán hận Lâm Vân. Cô ta không dám khẳng định, khi cô ta nhìn thấy Lâm Vân, vì tức giận, mà tiêu diệt cả Lâm gia hay không. Tuy nhiên, khi thần thức của Tần Nhan không phát hiện ra Lâm Vân, thì cô ta không có hứng thú đi xuống Yên Kinh nữa rồi.

Hôm nay thành phố Yên Kinh, chính xác là cả thế giới phạm nhân, đã trở nên xa xôi đối với cô ta.

Từ mười mấy năm trước, khi Tần Nhai gặp được sư phụ, nhân sinh của cô ta đã bắt đầu thay đổi.

Năm đó bởi vì gia tộc ép gả Tần Nhai cho Lý gia, nên cô ta giận dữ chạy trốn khỏi nhà. Không ngờ vài năm sau cô ta gặp được sư phụ là Tường Vi. Nhưng lúc đó sư phụ vì muốn tấn cấp lên Hóa Thần mà thất bại, thọ nguyên đã hết, dạy dỗ được cô ta sáu năm thì qua đời.

Theo lời sư phụ nói, bà ấy vốn là một tu sĩ thuộc Tử Phong Cốc ở Ủy Tinh. Chỉ vì đuổi giết một tên tu sĩ của Huyết Ma Tông mà đi tới Địa Cầu. Khi Tường Vi thấy Địa Cầu chỉ là một nơi của người phạm, bà ta lập tức muốn trở về. Không ngờ lúc tới truyền tống trận ở núi Cửu Hoa, thì truyền tống trận đã bị phá hủy. Kết quả bà ta chỉ có thể lưu lạc ở Địa Cầu.

Thọ nguyên của Tường Vi vốn đã đến điểm cuối. Tăng thêm linh khí ở Địa Cầu quá thiếu thốn, cho nên bà ta không thể thăng cấp lên Hóa Thần, trực tiếp qua đời ở đây. Trước khi chết, bà ta đã dặn dò Tần Nhai phải cẩn thận với tên tu sĩ của Huyết Ma Tông. Nhưng Tường Vi lại không biết, tên đó đã sớm chết trong tay của Lâm Vân rồi.

Còn việc Tường Vi thu Tần Nhai làm đệ tử, bởi vì bà ta đã không thể trở về Ủy Tinh. Mà linh căn của Tần Nhai là linh căn thuộc tính Mộc rất tinh khiết. Nên bà ta có ý thu Tần Nhai làm đệ tử để truyền y bát.

Bà ta chỉ yêu cầu, nếu có một ngày Tần Nhai tu luyện có thành tựu, thì mang theo tro cốt của bà ta chôn ở Tứ Phong Cốc thuộc đại lục Ủy Bắc ở Ủy Tinh. Cho dù bà ta mới chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng linh đan và linh thạch bà ta để lại vẫn đủ cho Tần Nhai tu luyện một thời gian khá dài.

Nhờ có linh căn tốt, cộng thêm sự dạy bảo ân cần của Tường Vi. Chỉ trong thời gian ba năm ngắn ngủi, Tần Nhai đã Trúc Cơ. Sáu năm sau, trước khi Tường Vi qua đời, đã chuẩn bị đầy đủ đan dược để cho Tần Nhai Kết Đan. Kết quả là Tần Nhai với linh căn Mộc tinh khiết, đã dùng mười một năm, Kết Đan thành công.

Sau khi Kết Đan, Tần Nhai tới Yên Kinh để tìm Lâm Vân. Tuy không thấy hắc hãn, nhưng cô ta không còn ý định báo thù nữa rồi. Bởi vì hiện tại trong mắt của cô ta, Lâm Vân chỉ là một người phạm, thực lực còn không bằng một ngón tay của cô ta. Nếu Lâm Vân ở Yên Kinh, cô ta không ngại giết hắc hãn. Nếu hắc hãn không có ở đó, cô ta cũng sẽ không tốn thời gian đi tìm, chỉ coi như mạng hắc hãn lớn.

Ở trong suy nghĩ của Tần Nhai, thực lực của Lâm Vân nhiều nhất chỉ tương đương với tu vị Tiên Thiên mà thôi. Nói cách khác, hắc hãn là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ không thể bay được. Cô ta coi Lâm Vân là cao thủ Tiên Thiên, bởi vì

nghe nói năm đó Lâm Vân chính là người đã đánh lui sự xâm nhập của người ngoài hành tinh. Nhưng điều đó cũng không khiến cô ta quan tâm.

Bây giờ đã là kết thành Kim Đan, Tần Nhan cũng biết, nếu cô ta muốn tiến thêm một bước, nhất định phải tới núi Cửu Hoa sửa chữa lại truyền tống trận kia. Rồi đi một nơi thiếu thốn linh khí như Địa Cầu, có lẽ cô ta có thể tu luyện thêm một bước. Cho nên, mục đích chủ yếu bây giờ là tìm kiếm các tài liệu còn thiếu để sửa chữa truyền tống trận.

Sư phụ Tường Vi của cô ta đã mất vài năm tìm kiếm các tài liệu, nhưng vẫn còn thiếu mấy thứ. Đây là do truyền tống trận còn chưa bị phá hủy hoàn toàn. Nếu như truyền tống trận bị phá hủy, thì Tường Vi căn bản chẳng muốn tìm cách sửa chữa nó.

Một truyền tống trận đầy đủ, không chỉ nói Tường Vi ở trên Địa Cầu, cho dù là một tông môn lớn cũng rất khó bố trí.

Cái truyền tống trận ở núi Hoa Sơn vốn bị Lâm Vân cầm đi một bộ phận. Chữ hắc chưa dỡ bỏ hoàn toàn. Bằng không một tu sĩ chỉ có tu vị Nguyên Anh như Tường Vi sao có thể sửa chữa lại được.

May mà trải qua nhiều năm Tần Nhan và sư phụ nỗ lực tìm kiếm. Hiện tại chỉ thiếu hai loại tài liệu. Một là Thiên Tinh Sa, hai là Huyền Thiết Tinh.

Nếu Tần Nhan còn chưa tiếp xúc với Tu Chân, thì cô ta hoàn toàn không biết hai thứ đó là hai thứ gì. Cả Địa Cầu cũng không có một ai biết. Nhưng hiện tại việc tìm kiếm hai thứ đó không phải là không có khả năng đối với Tần Nhan. Bởi vì cô ta biết chỉ cần mình tìm được một thiên thạch là lấy được hai thứ đó.

Thiên thạch rơi xuống Địa Cầu không có nhiều, nhưng cách vài năm lại có. Bởi vì việc tu luyện đã không cần thiết nữa rồi, cho nên Tần Nhan dành hết thời gian đi khắp nơi tìm kiếm thiên thạch.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 505: Thoát Hiểm

L

úc Lâm Vân bị hố đen hút vào, hắn lập tức biết là không tốt. Liền không chút nghĩ ngợi chui vào Sơn Hà Đồ. Nếu chỉ chậm một chút thôi, hắn sẽ tiêu đời.

Sau khi chui vào Sơn Hà Đồ, Lâm Vân thử phóng thần thức ra ngoài. Nhưng thần thức như gặp phải bức tường vậy, không thể nhìn thấy cái gì.

Thần thức đã bị hố đen thôn phệ, Lâm Vân thầm kêu không tốt, vội vàng thu thần thức lại. Sơn Hà Đồ đã biến thành một viên bi rất nhỏ, nhưng Lâm Vân vẫn cảm thấy bất an. Một khi xuất hiện khe hở không gian hoặc thời gian đảo loạn, thì cho dù Sơn Hà Đồ không bị ảnh hưởng, nhưng Lâm Vân cũng không biết mình sẽ bị đưa tới nơi nào.

Chẳng lẽ hắn lại phải trọng sinh một lần nữa sao? Lâm Vân đương nhiên không muốn như vậy. Huống hồ Sơn Hà Đồ có thể ngăn cản không gian gãy nứt hay không, Lâm Vân còn không biết.

Hố đen vẫn dùng sức hút vô cùng hút những vật xung quanh nó, mà thần thức của Lâm Vân thì không thể phóng ra ngoài. Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình không nắm giữ được vận mệnh của bản thân. Hơn nữa hắn còn phát hiện không gian xung quanh Sơn Hà Đồ trở nên bóp méo. Chẳng lẽ là do hắn giết chóc quá nặng, mới có hố đen hút hắn đi?

Mặc dù Lâm Vân không tin thiên ý, nhưng có những chuyện mà trong lúc cố ý hay vô ý vẫn tồn tại.

Chính xác hơn là công pháp hắc tạo ra đã khiến cho trời đất đổ kị mà muốn lấy mạng hắc. Nghĩ tới đây, Lâm Vân lấy một cái giới chỉ, rồi khắc công pháp của mình lên một cái thẻ ngọc. Kèm theo đó là một ít tài liệu và linh thạch. Rồi sau đó ném ra ngoài, mặc kệ cái giới chỉ trôi đi đâu thì đi.

(Chi tiết này tạo tiền đề cho bộ Tinh Vũ Cửu Thần, nvc trong đó nhật được giới chỉ rồi tu luyện Ngũ Tinh Quyết)

Sau đó hắc lớn tiếng nói:

- Tôi đã đem công pháp của mình truyền ra ngoài, nếu hổ đen không dừng lại, thì đừng trách tôi không khách khí.

Tuy mạnh miệng như vậy, nhưng Lâm Vân kiếm đâu ra biện pháp để ngăn cản hổ đen được. Hắc chỉ nói vậy là để uy hiếp mà thôi. Nếu hổ đen vẫn không ngừng, hắc chỉ có thể tiếp tục sống trong Sơn Hà Đồi.

Không biết là do Lâm Vân vứt công pháp ra ngoài có tác dụng, hay là do năng lượng của hổ đen đã hết, mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hổ đen đã biến mất.

Lâm Vân bước lên Phệ Hồn Thương, đứng trong vũ trụ mênh mông, nhìn những chùm sáng mà hổ đen để lại. Hắc không khỏi say mê trong đó. Dù ai cũng không nghĩ ra, cảnh đẹp như vậy, lúc trước vẫn còn là một con quái vật không lồ phá hủy tất cả.

Lâm Vân thở dài, điều này chẳng lẽ cũng là Niết Bàn sống lại sao?

Dù đã thoát khỏi hổ đen, nhưng Lâm Vân không có vẻ vui sướng gì cả. Hiện tại hắc đã hoàn toàn lạc phương hướng. Hắc căn bản không biết mình đang ở đâu. Đây chỉ là thứ yếu, ngay cả phi thuyền hắc cũng không có. Dựa vào Phệ Hồn Thương để quay về Địa Cầu, thì quá khó khăn.

Lâm Vân đạp trên Phệ Hồn Thương đi loạn khắp nơi. Hắn không biết nên đi về hướng nào. Hắn chỉ mong chờ gặp được những chỗ quen thuộc.

Tuy nhiên Lâm Vân cũng biết đây chỉ như người si nói mộng. Bị hố đen đẩy đi xa như vậy, thậm chí liệu có rơi vào không gian khác hay không cũng không biết. Chứ đừng nói gì tìm được đường đi.

Một tháng sau, việc tìm kiếm đường đi của Lâm Vân vẫn không khởi sắc. Hai tháng sau, Lâm Vân còn đang bay loạn khắp vũ trụ.

Cuối cùng Lâm Vân không thể không dừng lại. Trải qua hai tháng, ngay cả đường đi không tìm thấy, cho dù là một hành tinh quen thuộc trên tinh không đồ cũng không thấy một cái. Nếu cứ tiếp tục như vậy là không thể trở về được. Xem ra phải nghĩ một biện pháp khác rồi.

Lâm Vân lấy ra một đồng tiền xu rồi tạo thành một cái mũi tên. Hắn nhắm mắt lại rồi xoay tròn đồng tiền xu. Đồng tiền xu lắc lư trong không gian rồi dừng lại. Lâm Vân mỉm cười nhìn phương hướng mà đồng xu chỉ, cũng chẳng quan tâm đúng sai, trực tiếp bay về hướng đồng xu chỉ.

Hắn đã không có biện pháp nào khác. Đi loạn khắp nơi còn không bằng lựa chọn một phương hướng rồi bay đi. Nếu đúng thì do hắn may mắn, nếu không đúng thì chắc chắn có một ngày hắn sẽ tìm được một hành tinh có sự sống.

Vừa điều khiển Phệ Hồn Thương, Lâm Vân vừa tìm kiếm pháp bảo phi hành trong Sơn Hà Đồ. Cuối cùng tìm được một cái. Đây là một pháp bảo hình bánh xe.

Cho dù pháp bảo hình bánh xe bất lợi trong việc phi hành vũ trụ, nhưng đây đã là pháp bảo tốt nhất mà Lâm Vân có. Hắn một bên đạp thương phi hành, một bên luyện hóa pháp bảo. Nếu vài năm mà vẫn đứng trên Phệ Hồn Thương bay đi, tốc độ vừa chậm, vừa mệt mỏi.

Một khi hần luyện hóa xong pháp bảo hình bánh xe, hần có thể ngồi trên đó rồi thoải mái bay trở về. Dù tốc độ kém Phi Diệp, nhưng ít nhất là đỡ tốn sức. Hần cũng có thể lợi dùng thời gian đó xem Phi Diệp có thể sửa chữa lại được không.

Hai năm qua, Tần Nhan đã đi khắp Thế Giới, thậm chí một số nơi nguy hiểm ít người tới, Tần Nhan cũng đều đã đi qua. Có một lần cô ta may mắn phát hiện ra Thiên Tinh Cát. Nhưng Huyền Thiết Tinh thì vẫn không thấy có manh mối gì cả.

Tuy nhiên, Tần Nhan đăng trên mạng thông tin tìm kiếm Thiên Thạch với món giải thưởng kịch xù, cuối cùng cũng có người trả lời. Phải biết rằng chỉ cần cung cấp vị trí cụ thể của thiên thạch rơi xuống, lập tức có thể nhận được một trăm nghìn tới một triệu đô la, tùy theo kích thước của thiên thạch lớn hay nhỏ.

Dù thiên thạch rất quan trọng trong việc nghiên cứu, nhưng dù sao cũng có rất nhiều thiên thạch rơi xuống chỗ vắng vẻ mà ít người biết.

Một người Mỹ tên là Perth đã phát hiện ra một thiên thạch khổng lồ ở rừng rậm Amazon. Nhưng thiên thạch này đã bị đục phá. Ai đó đã đục thành cái hố lớn trên thiên thạch.

Tần Nhan nhận được thông tin liền bay tới Amazon. Dù cô ta không biết tại sao có người phải đào một cái hố lớn trên thiên thạch, nhưng cô ta có thể xác định đó đúng là một khối thiên thạch. Bất kể có Huyền Thiết Tinh hay không, nhưng đều khiến Tần Nhan rất hưng phấn. Không chút do dự trả cho người kia một trăm nghìn đô la.

Viên thiên thạch lúc trước Lâm Vân đào lấy đá Tinh Minh Thạch, không ngờ hôm nay lại rơi vào tay của Tần Nhan. Chỉ khác là cô ta cần là cần Huyền Thiết Tinh trong đó.

Thiên thạch cực lớn bị Tần Nhan mang đi hết. Rồi cô ta tìm một động phủ, dùng thời gian ba tháng luyện chế ra ba lạng Huyền Thiết Tinh

Tuy chỉ có ba lạng, nhưng đối với Tần Nhan đã là niềm vui ngoài ý muốn. Với số Huyền Thiết Tinh này, cô ta có thể làm theo lời sư phụ dặn, sửa chữa thành công truyền tống trận.

Tần Nhan thở phào một cái. Có lẽ mấy ngày nữa, mình sẽ được tới thế giới Tu Chân rồi. Dù sư phụ nói thế giới Tu Chân rất nguy hiểm, nhưng Tần Nhan cho rằng, với tu vị của cô ta hiện tại, cho dù đánh không được thì chạy trốn cũng không có vấn đề gì.

Tần Nhan và sư phụ coi như đã mất mười ba năm để tìm đủ tài liệu sửa chữa truyền tống trận. Cho nên Tần Nhan đã không thể chờ thêm được nữa, lập tức đi tới núi Cửu Hoa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 506: Phía Sau Trận Pháp

L

âm Vân ngồi trên pháp bảo hình bánh xe, phi hành liên tục ba tháng, nhưng không tìm thấy bất kỳ một dấu vết nào. Đang lúc Lâm Vân buông tha cho phương hướng này, đổi sang phương hướng khác, thì lại cảm thấy một khí tức ba động quen thuộc. Dù khí tức rất yếu, nhưng Lâm Vân vẫn khẳng định.

Đây là khí tức gì vậy nhỉ? Lâm Vân nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra. Xung quanh đây chỉ là không gian trống trải mà thôi, không hề có một hành tinh nào cả, vì sao hẳn lại cảm nhận được khí tức đó?

Bỗng nhiên thần sắc Lâm Vân ngưng tụ lại. Khí tức kia trở nên thoát ẩn thoát hiện. Nếu không phải Lâm Vân đã từng lĩnh ngộ ra một tia đạo niệm, thì hẳn đã không cảm giác được khí tức kia rồi.

Đó là cái cung điện lớn mà truyền tống trận ở núi Cửu Hoa đưa hẳn tới. Cái cung điện đó tỏa ra khí tức này. Lúc trước trong cung điện có ba truyền tống trận. Một cái đi thông tới Địa Cầu, một cái tới Úy Tinh, còn một cái thì tới Hạt Nguyên Tinh. Nếu không phải trước lúc trước Lam Tranh nói rằng bà ta đã hủy truyền tống trận ở Úy Tinh, và truyền tống trận đi tới Địa Cầu đã không thể sử dụng, thì Lâm Vân đã theo truyền tống trận trở về rồi.

Lâm Vân đương nhiên biết vì sao truyền tống trận tới Địa Cầu lại không thể sử dụng được. Đó là vì hẳn đã phá hủy một phần của truyền tống trận ở núi Cửu Hoa.

Không ngờ đi tới đây lại cảm ứng được khí tức của cung điện kia. Thậm chí hẳn có thể cảm giác được khí tức của trận pháp xung quanh cung điện.

Lẽ nào cung điện kia lại ở gần đây? Thật là quá may mắn. Nếu quả thật là ở gần đây, chứng tỏ hãn chưa tới một không gian khác. Tuy nhiên, điều này cũng không thể coi như may mắn. Ở gần đây mà hãn không nhìn thấy, chứng tỏ cung điện kia được bố trí bởi một trận pháp ẩn dấu cực kỳ khủng bố. Cho dù tìm được trận pháp đó, hãn cũng chưa chắc đi vào được cung điện.

Mà cho dù có vào được cung điện, hãn cũng làm sao trở về Địa Cầu được? Bởi vì truyền tống trận ở đó đã bị hỏng. Tuy nhiên, bất kể như thế nào, nơi đó vẫn là nơi Lâm Vân quen thuộc, cho nên phải đi thử xem. Dù sao mà nói, hãn có đi tiếp cũng chẳng đi tới đâu

Hiện tại quan trọng nhất là phá được trận pháp ẩn dấu, khiến cho cung điện kia lộ ra hình.

Lâm Vân bắt đầu không ngừng phóng Phệ Hồn Thương tiến hành công kích. Nhưng hãn đã công kích một tháng, không chỉ nói trận pháp ẩn dấu kia không bị phá, cho dù cái bóng cũng không thấy.

Tuy nhiên, một tháng này không phải là hoàn toàn vô dụng. Ít nhất Lâm Vân đã cảm giác được phương hướng của cung điện. Dù như ẩn như không, nhưng Lâm Vân đã xác định được vị trí cụ thể.

Lâm Vân thu Phệ Hồn Thương lại. Hãn biết thương pháp của hãn cho dù có lợi hại hơn đi chăng nữa, tấn công cũng chỉ là vô dụng. Cho nên hãn muốn sử dụng Sơn Hà Đồ để đi vào. Sơn Hà Đồ có vẻ như có tác dụng xuyên qua trận pháp. Lúc trước Lâm Vân đã từng hai lần sử dụng Sơn Hà Đồ để đi qua các trận pháp.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân lập tức chui vào tấm bản đồ. Sơn Hà Đồ liền biến thành một tia sáng, tốc độ dù chậm hơn Tinh Hà Trùy rất nhiều, thậm chí còn không bằng Phệ Hồn Thương. Nhưng đối với Lâm Vân thế là đủ rồi, hãn chỉ muốn phá trận mà thôi.

Chính xác mà nói, không phải phá trận pháp, mà là xuyên qua trận pháp. Một ngày sau, Lâm Vân mới biết vì sao hắn không phá được trận pháp ẩn dấu. Ngay cả Sơn Hà Đồ, dùng cả một ngày vẫn không thể xuyên qua trận pháp. Đủ biết trận pháp này khủng bố như thế nào.

Nếu không phải Lâm Vân cảm thấy khí tức của cung điện càng ngày càng đậm, thì nói không chừng hắn đã cho rằng mình bị lạc phương hướng rồi.

Rắc một tiếng, cảm giác trời buộc Sơn Hà Đồ đã hoàn toàn biến mất. Một hành tinh cực lớn xuất hiện trước mặt Lâm Vân. Lâm Vân trợn mắt há mồm nhìn hành tinh này. Cho dù hắn có suy đoán hàng nghìn khả năng, hắn cũng không ngờ trận pháp này ẩn dấu cả một hành tinh.

Ở bên ngoài hành tinh là một màng trong suốt, Lâm Vân nhìn là biết đây chính là trận pháp phòng ngự. Những trận pháp hộ sơn mà Lâm Vân đã từng phá trước kia, so với trận pháp này, quả thực như một tờ giấy mỏng. Lâm Vân biết rằng thực lực của mình không thể phá được trận pháp này.

Nhưng không sao, hắn đã có Hỗn Độn Sơn Hà Đồ. Lâm Vân không chút do dự tiến vào Sơn Hà Đồ, muốn lợi dụng Sơn Hà Đồ để đi vào hành tinh kia. Nhưng điều khiến Lâm Vân chán nản, đó là Sơn Hà Đồ cũng không thể đi qua đại trận hộ tinh.

Lâm Vân thử nghiệm nhiều lần, đều bị đại trận phòng ngự ngăn cản. Đại trận này do ai bố trí mà lợi hại như vậy? Hắn đã dùng mọi cách mà không đi qua được. Thực sự là kinh khủng.

Lâm Vân khẳng định cung điện có đặt truyền tống trận đang ở trên hành tinh này. Nhưng không biết hành tinh này có người hay không.

Cả một tháng trời, Lâm Vân vẫn không tìm ra được sơ hở của đại trận. Thậm chí hắn đã bay xung quanh hành tinh này vô số vòng. Khi hắn đang

định buông tha, thì hắn phát hiện thấy một nơi bất đồng. Ở một nơi phía Tây có một tấm bia đá màu đen. Nếu không chú ý thì sẽ không nhìn thấy.

Lâm Vân cầm tấm bia đá kia lên, một khí tức Viễn Cổ truyền tới. Khí tức này giống với khí tức trên cái mai rùa mà hắn lấy được từ Lý Cầu Đạo. Chứng tỏ hai vật này có liên quan tới nhau.

- Rõ ràng có thể luyện hóa?

Lâm Vân ngắm nhìn tấm bia đá, thì phát hiện tấm bia đá này có thể luyện hóa.

Đã có khả năng luyện hóa, thì Lâm Vân không chút do dự luyện hóa nó. Cũng may mà tấm bia đá này không bố trí cấm chế hay gì đó. Lâm Vân chỉ mất ba ngày là luyện hóa hoàn toàn tấm bia đá.

Vừa luyện hóa xong tấm bia đá, một loạt thông tin truyền vào trong não của Lâm Vân.

Tấm bia đá này chính là chủ trận của đại trận hộ tinh. Một khi luyện hóa xong, thì toàn bộ đại trận hộ tinh sẽ bày ra trong đầu của người luyện hóa.

Các nguyên lý bố trí để đại trận phòng ngự và tấn công rất rõ ràng. Có thể nói, có tấm bia đá này trong tay, Lâm Vân muốn đại trận ngăn cản người khác tiến vào quả thật dễ như trở bàn tay.

Không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, Lâm Vân âm thầm mừng rỡ. Nhưng hắn lại cảm thấy không đúng. Ai lại ngốc như vậy nhỉ, rõ ràng khắc phương pháp khổng chế trận pháp lên một cái bia đá rồi đặt ngang nhiên ở đó. Người này không phải bị lú lẫn chứ?

Chẳng lẽ có âm mưu gì trong đó. Trong lúc nhất thời, Lâm Vân không dám đi vào đại trận. Cầm bia đá màu đen trong tay, Lâm Vân bắt đầu do dự.

Bỗng nhiên, tấm bia đá trong tay hắn bị vỡ vụn, rồi biến thành bột phấn. Một cái thẻ ngọc xuất hiện trước mắt hắn. Lâm Vân sửng sốt, tranh thủ thời gian dùng thần thức phóng tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 507: Thế Ngoại Đào Nguyên

L

ừa đảo, toàn là lừa đảo, dám lừa gạt lão tử tới đây, dù lão tử chết cũng không để các người chiếm được...Ngàn vạn lần đừng tin bọn lừa đảo đó, bọn chúng căn bản không phải là thần gì cả...”

Thẻ ngọc đến đó thì dừng.

Lâm Vân càng không hiểu ra sao, lừa đảo gì vậy? Không phải thần là sao? Tuy nhiên, từ lời nhắn của cái thẻ ngọc này có thể thấy, người bố trí đại trận hộ tinh nhất định là một vị đại năng. Nhưng giống như ông ta đã bị người khác lừa, còn lừa điều gì thì Lâm Vân không biết. Hơn nữa, trước khi ông ta chết, ông ta ghi lại di ngôn trên thẻ ngọc này, rồi thẻ ngọc quay về bám trên đại trận hộ tinh. Còn cụ thể như thế nào, Lâm Vân không thể khảo chứng. Chỉ có thể tạm thời cho rằng như vậy.

Nếu mọi chuyện đúng là như vậy, thì đại trận kia không phải là cái bẫy. Mà cho dù là bẫy rập, Lâm Vân vẫn muốn thử một lần. Cùng lắm thì lại trốn vào Sơn Hà Đồ thôi. Nghĩ tới đây, Lâm Vân không còn lo lắng nữa, dựa theo phương thức ghi trên tấm bia đá, từng bước đi vào đại trận phòng ngự.

Vừa tiến vào hành tinh này, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt khiến Lâm Vân đờ ra vì kinh hãi. Nơi này đâu có phải là một hành tinh, mà là một thế ngoại đào nguyên mới đúng. Càng làm cho Lâm Vân kinh hãi, đó là linh khí ở đây cực kỳ nồng hậu.

Thần thức của Lâm Vân rất nhanh bao trùm cả hành tinh này. Vô tận dãy núi, biển rộng, vô số sông hồ. Khắp nơi là động vật hoang dã, thảo nguyên

thì bao la bát ngát. Linh thảo mọc khắp nơi, thậm chí có cả linh thảo vạn năm, mấy vạn năm.

Lâm Vân sững sờ nửa ngày, hành tinh là của ai vậy? Lẽ nào sự tồn tại của nó cũng như thế giới hỗn độn?

Hành tinh này chỉ nhỏ hơn Địa Cầu một chút. Một cung điện cực lớn, đầy hoa lệ, đứng sừng sững trên bên cạnh một cái hồ rất lớn, xung quanh là dãy núi kéo dài vô tận.

Nhưng hành tinh này lại không có một bóng người. Nếu không phải có rất nhiều động vật sinh sống, hoa cỏ mọc tươi tốt, chim kêu khắp nơi, thì Lâm Vân còn tưởng rằng nơi này không thể sinh tồn.

Nếu không phải bầu trời ở đây có hai mặt trời, Lâm Vân thậm chí còn cho rằng, nơi này chính là Địa Cầu. Quả thực quá giống.

Ngoại trừ một cung điện cực lớn ra, còn có một tòa kiến trúc màu xám. Lâm Vân vừa nhìn là biết tòa kiến trúc đó chính là cung điện đặt truyền tống trận, cũng là nơi Lâm Vân muốn tới. Nhưng Lâm Vân không nóng nảy, mà đi tới tòa tiên cung bên cái hồ kia.

Tiên cung trống rỗng, ở trong mọc vô số linh thảo. Lâm Vân đi dạo mấy vòng, tới kiểm tra từng phòng một, nhưng vẫn không thấy có gì cả. Nếu thấy chút gì đó, Lâm Vân sẽ không ngạc nhiên. Nhưng rõ ràng một tòa tiên cung to lớn như vậy, lại không có dấu hiệu sinh sống, khiến cho Lâm Vân cảm thấy không phải kinh hi, mà là quỷ dị.

Cuối cùng, lúc Lâm Vân đi tới đại sảnh của cung điện, bỗng nhiên ở giữa đại sảnh xuất hiện một cái thẻ ngọc. Lâm Vân hơi nhíu mày. Cái thẻ ngọc này xuất hiện thật quá thần bí. Hẳn khẳng định lúc hắn vừa mới đi vào, hẳn không thấy bất kỳ vật gì. Nhưng lúc đi ra lại thấy.

Lâm Vân lại phóng thần thức kiểm tra, đúng là không có một ai. Tuy nhiên Lâm Vân không phải là một người nhát gan, liền bắt lấy thẻ ngọc nhìn xem.

Khí tức trên cái thẻ ngọc giống với thẻ ngọc vừa này, nhưng thông tin lại khác.

“Ha ha, có phải người đang giật mình hay không? Có thể đi vào trong cung điện này thì chắc phải có bản lĩnh. Nếu người giật mình thì chứng tỏ lá gan của người quá nhỏ.”

Lâm Vân nhìn đến đây, không khỏi dở khóc dở cười. Lại có người để lại tin nhắn như vậy.

“Thẻ ngọc này chỉ xuất hiện khi có người đi xem khắp cung điện. Lão phu...Thực ra ta cũng không tính là già. Ta khổ tâm vất vả, trải qua ba trăm bảy mươi nghìn năm, hành tinh này mới có quy mô như vậy. Tuy nhiên, ta sắp phải phi thăng rồi, mà hành tinh Huyền Hàn không thể mang đi theo. Cho nên ta để lại cho người có duyên. Hành tinh Huyền Hàn có cất giữ một bộ đại trận Cực Thiên Hộ Tinh và trận pháp ẩn dấu thời Thượng Cổ. Nếu như người có thể chứng kiến được cái thẻ ngọc này, đã nói lên rằng người đã phá được hai trận pháp đó. Công nhận là giỏi”

Lâm Vân nhìn tới đây, thật không biết nói gì cho phải. Hẳn đúng là phá được trận pháp ẩn dấu, nhưng lại không có bản lĩnh phá trận pháp hộ tinh. Mà sao ngữ khí khắc trên cái thẻ ngọc này khác với ngữ khí trên cái thẻ trong tấm bia đá thế nhỉ? Hơn nữa, vị tiên bối kia đã mất ba trăm bảy mươi nghìn năm để xây dựng một hành tinh, Lâm Vân cảm thấy rất kinh ngạc. Lẽ nào người Tu Chân có thể sống lâu như vậy sao? Còn không tính là già?

Một tu sĩ Đại Thừa sống được một, hai vạn năm là giỏi rồi. Ba trăm bảy mươi nghìn năm? Lâm Vân tuyệt đối không tin có tu sĩ nào sống lâu như vậy. Trừ phi người đó đã là người của Tiên Giới. Hiện tại Lâm Vân đã biết

có sự tồn tại của Tiên Giới. Nhưng nếu vị tiền bối kia đã là người trong Tiên Giới, thì ông ta còn phi thăng cái gì nữa? Lâm Vân chỉ có thể xem tiếp.

“Ta đến từ hành tinh Địa Nguyên, nhưng tu luyện chủ yếu ở Úy Tinh và Hạp Nguyên Tinh. Cho nên ở đây mới có ba truyền tông trận đi thông ba hành tinh. Hiện tại ta lần nữa phi thăng, cho nên hành tinh này không còn tác dụng gì với ta nữa rồi. Người đã là người có duyên, thì cố gắng giữ gìn lấy. Nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ quay lại nhìn. Cực Mông lưu bút.”

Xem xong cái thẻ ngọc, Lâm Vân càng khó hiểu. Lần nữa phi thăng? Lẽ nào ông ta vốn đã là người của Tiên Giới? Đã là người của Tiên Giới rồi, ông ta có thể quay về kiểu gì? Không phải nói, ở giữa Tiên và Phàm không thể đi lại sao? Còn có vị đại năng này đã vất vả sáng tạo ra một hành tinh như vậy, tại sao lại không mang đi?

Tuy nhiên, qua lời của ông ta để lại, lúc ông ta lần nữa phi thăng thì bị người nào đó lừa gạt, chính xác hơn là ám toán, hình như là vì muốn lấy vật gì đó của ông ta. Nhưng cuối cùng có vẻ như kẻ đó đã không lấy được gì từ Cực Mông tiền bối.

Rốt cuộc là vật gì mà phải ám toán một vị đại năng như vậy? Tuy nhiên Lâm Vân cũng biết, có lẽ Cực Mông tiền bối đã chết. Nghĩ tới một đại năng như ông ta cũng bị người ám toán, Lâm Vân thật không biết nói gì cho phải. Vô luận là Tiên Giới, Tu Chân Giới hay là Phàm Nhân Giới, đều có mặt xấu mặt tốt.

Lâm Vân để cái thẻ ngọc xuống rồi lạy vài cái:

- Đa tạ Cực tiền bối đã ban tặng. Mặc dù tôi biết tiền bối đã bị hại, nhưng tôi cũng biết thực lực của mình chỉ có hạn, không thể vì tiền bối báo thù. Nếu như có cơ hội, tôi có thể thử xem.

Lâm Vân chỉ nói lời trong lòng mà thôi, chứ hẳn sẽ không tìm hiểu sâu chuyện này. Một là vì hẳn có được hành tinh của Cực Mông cũng là do tình

cờ, chứ không phải là Cực Mông cố ý truyền cho hăn. Thứ hai là Lâm Vân cũng biết, một người mà Cực tiền bối không thể ngăn cản được, thì hăn càng không được.

Cực Mông đã tu luyện mấy trăm nghìn năm mà còn thua, nói chỉ Lâm Vân chỉ tu luyện mấy chục năm. Chẳng qua, nếu như có một ngày hăn vươn tới độ cao đó, hăn sẽ xem xét giúp đỡ ông ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 508: Ngoài Ý Muốn

H

uống hồ vị Cực tiền bối này cũng không có ý tốt gì. Ông ta bố trí hai lớp trận pháp kinh khủng như vậy, người nào có thể vào được? Không có tấm bia đá mà trước khi ông ta chết để lại, thì có vào bằng gì. Có lẽ, ông ta vốn không muốn cho người khác đi vào đây. Nhưng giờ ông ta đã chết, Lâm Vân không khách khí thu hành tinh này làm của riêng.

Thu thẻ ngọc lại, Lâm Vân muốn đi tới chỗ đặt truyền tống trận nhìn xem.

Nhưng vừa lại tòa tiên cung, hắc chợt nhớ tới cái gì đó.

Nếu hành tinh này đã là của hắn, vì sao hắn không đặt tên lại. Liền gọi là Nguyệt Tinh vậy. Tuy hơi giống với tên Mặt Trăng, nhưng đây cũng là một điều hứa hẹn của Lâm Vân với các cô gái của hắn.

Còn tòa tiên cung thì gọi là Quảng Hàn Cung. Nghĩ tới đây, Lâm Vân vung tay lên, ba chữ Quảng Hàn Cung được khắc phía trên tòa tiên cung.

Thanh Thanh, vị hôn thê của hắn. Năm đó lúc ở Thiên hồng, hai người yêu nhau đến sinh tử không rời. Nàng còn vì hắn mà trồng một cây hoa Hồng Liên.

Vũ Tích, người vợ của hắn ở Địa Cầu. Một cô gái xinh đẹp, vì hắn mà không tiếc phá hủy dung nhan, sẵn sàng hy sinh vì hắn. Một cô gái đã khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Tĩnh Như, cô gái đã đợi hắn rất nhiều năm. Ở Khôn Truân Giới bày bán các linh thảo cấp thấp để kiếm linh thạch cho hắn tu luyện. Cô gái đó cũng để

lại vị trí vĩnh viễn trong lòng hắn.

Nhược Sương, cô gái yêu hắn đến mức có thể vì hắn mà hy sinh tính mạng. Hắn không thể để cho cô ấy thất vọng.

Dù Lâm Vân nhìn ra Mông Văn đã thay đổi, nhưng Lâm Vân không trách nàng. Dù sao, tình cảm của Lâm Vân đối với Mông Văn cũng rất phức tạp. Nếu đổi thành Thanh Thanh hoặc là Vũ Tích, Lâm Vân sẽ rất đau khổ, sẽ rất thất vọng. Nhưng với Mông Văn, chính hắn cũng không biết tình cảm đó là tình cảm gì.

Tuy nhiên, nếu có ai hỏi, có cô gái nào sẽ vì hắn mà hy sinh tính mạng hay không? Lâm Vân sẽ không hoài nghi Thanh Thanh, Vũ Tích, Tĩnh Như và Nhược Sương. Nhưng đối với Mông Văn, Lâm Vân lại không tin tưởng. Đây chỉ là một loại cảm giác mà thôi.

Lâm Vân chỉ cần có bốn cô gái sống chết với hắn, là hắn thấy đủ, thấy hạnh phúc. Để cho các cô ấy đợi lâu như vậy, hắn muốn khi trở về sẽ cử hành một hôn lễ thật lớn. Nghĩ tới đây, Lâm Vân mỉm cười, rồi không chút do dự đi về phía tòa kiến trúc có đặt truyền tống trận.

Lâm Vân dừng bước, nhìn trung tâm trận pháp bố trí xung quanh tòa kiến trúc màu xám. Hắn không ngờ trung tâm của trận pháp này lại để tùy tiện bên ngoài như vậy.

Nhưng ngay lập tức hắn liền đoán ra. Trận pháp này vốn chỉ phòng ngừa các tu sĩ đi ra ngoài cung điện. Chứ không phòng ngừa những người đi vào.

Lâm Vân vung tay thu lại trận pháp này lại. Cửa cung điện tự động mở ra, ba truyền tống trận vẫn đặt y nguyên ở đó.

Truyền tống trận tới Địa Cầu vẫn còn trận pháp ấn dấu mà Lâm Vân đã bố trí. Mà truyền tống trận tới Úy Tinh quả nhiên đã bị Lam Tranh phá hủy vài bộ phận chủ yếu.

Tuy nhiên, Lâm Vân tin rằng với số tài sản của hắn, tìm vài tài liệu sửa chữa lại truyền tống trận không phải khó. Lâm Vân không chút do dự phá hủy toàn bộ truyền tống trận tới Hạo Nguyên Tinh. Sau này không cần dùng truyền tống trận này nữa.

Còn truyền tống trận tới Ủy Tinh, chờ hắn sửa chữa lại xong, thì tới Ủy Tinh rồi dỡ bỏ truyền tống trận bên đó. Bởi vì trận pháp phòng ngự của cái cung điện này đã bị hắn dỡ bỏ. Hắn không muốn có người ngoài đi vào Nguyệt Tinh của hắn. Trong này có nhiều linh thảo cao cấp như vậy, nếu có người biết thì rất rắc rối.

Lâm Vân nhìn cái truyền tống trận tới Địa Cầu, trong lòng suy nghĩ, nếu như mình không gỡ bỏ truyền tống trận ở núi Cửu Hoa thì tốt biết mấy. Như vậy hiện tại hắn đã có thể trở về Địa Cầu rồi.

Lâm Vân vuốt ve cái rãnh để linh thạch, bỗng có sự ba động nhẹ của linh khí. Lâm Vân sửng sốt, lẽ nào truyền tống trận ở núi Cửu Hoa đã được sửa chữa lại?

Không chút nghĩ ngợi, Lâm Vân lập tức lấy ra hai viên linh thạch Thượng Phẩm rồi bỏ vào khe rãnh. Truyền tống trận liền sáng lên. Lâm Vân âm thầm vui vẻ, nhưng lập tức lại trầm xuống. Là ai có thể sửa chữa được truyền tống trận ở núi Cửu Hoa? Chẳng lẽ có tu sĩ cao cấp đã tới Địa Cầu rồi?

Ánh sáng chớp động, Lâm Vân đã đứng trên truyền tống trận ở núi Cửu Hoa.

Truyền tống trận này quả nhiên đã được tu sửa. Lâm Vân nhìn Thiên Tinh Sa và mấy tài liệu khác, liền biết nó mới được tu sửa gần đây. Tuy nhiên người này có sửa được cũng vô dụng. Bởi vì truyền tống trận tới Ủy Tinh và Hạo Nguyên Tinh đều đã bị hủy. Chắc người này cũng nhận ra, cho nên mới bỏ đi.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân mỉm cười. Như vậy là tốt nhất, tiện nghi chính mình. Nếu người kia là hạng người ác độc, muốn tới Địa Cầu để mưu đồ bất chính, thì Lâm Vân không ngại khiến cho người đó biến mất.

Lâm Vân tiện tay gỡ toàn bộ truyền tống trận ở đây, ngay cả cái gốc đều nhỏ. Làm như vậy sẽ không còn có người có thể bố trí lại nữa. Còn đi tới Nguyệt Tinh thì Lâm Vân quyết định dùng Tinh Hà Trùy. Dù sao vị trí của Nguyệt Tinh, nhờ cái thẻ ngọc trong tấm bia đá, hẳn đã nằm rõ trong lòng

Rời đi núi Cửu Hoa, Lâm Vân phóng thần thức ra ngoài. Tập đoàn Vân Môn chỉ còn lại mấy người quen là Mỹ Na, Cam Dao và Diệp Điềm. Tuy nhiên xem bộ dạng thì có vẻ như Diệp Điềm đã kết hôn. Còn có vài đội viên của Long Ảnh lúc trước. Mấy người Thanh Thanh, Vũ Tích thì không thấy đâu.

Nhưng Lâm Vân nhìn thấy biểu lộ của Diệp Điềm không có vẻ gì là lo lắng, xem ra mấy người Vũ Tích không có việc gì. Chỉ là vì sao mọi người không ở Địa Cầu? Lâm Vân lập tức hiểu ra, nhất định là do linh khí ở Địa Cầu quá mỏng khiến mấy người Lam Tranh không thể tu luyện. Nói không chừng, Tĩnh Như đã đề nghị mọi người tới Khôn Truân Giới rồi.

Cam Dao thì có vẻ u buồn. Nhưng Lâm Vân không tính toán gặp lại nàng. Lâm Vân rất rõ tâm tư của Cam Dao. Nàng ấy có tình cảm với mình, nhưng hẳn thì không có ý gì khác với nàng.

Tuy cảm thấy hơi áy náy, nhưng chuyện tình cảm không thể giải quyết bằng cách an ủi được. Biện pháp duy nhất là đôi bên không gặp lại nhau. Lâm Vân vốn định hỏi Diệp Điềm, nhưng vì sợ gặp phải Cam Dao, nên đành thôi.

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra lão gia tử. Tuy Lâm Lộ Trọng đã cao tuổi, nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn, không có vẻ suy yếu gì cả.

Lão gia tử đang uống rượu với Lục Thổ Phỉ và Từ Trường Thâm. Một bên uống rượu, một bên nói chuyện về Lâm Vân.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Nếu là người phàm nói chuyện, thần thức của hắn vẫn bắt được. Quả nhiên lão gia tử nói rằng mấy cháu rể của mình đi tới nơi gọi là Khôn Truân gì đó. Nhưng ông ta lại không biết Khôn Truân là quốc gia nào. Chỉ biết nơi đó rất xa, là nơi có phong cảnh đẹp.

Lâm Vân thở phào một cái. Quả nhiên mọi người đã tới Khôn Truân Giới. Lâm Vân đang muốn lập tức tới truyền tống trận ở Miễn Biên để gặp lại mọi người. Sau đó quay lại hỏi lão gia tử xem, ông ấy có nguyện ý đi cùng không. Nếu lão gia tử không muốn đi, thì hắn còn rất nhiều đan dược giúp ông ấy kéo dài tuổi thọ.[/CHARGE][[/HIDE]

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 509: Cô Gái Năm Đỏ

B

Ổng nhiên, một tiếng kêu sắc nhọn truyền tới. Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra. Là Tần Nhan, cô nàng đang đứng ở bên cạnh truyền tống trận núi Cửu Hoa. Vừa nãy là tiếng kêu kinh hãi của cô ta.

Lâm Vân giật mình. Nguyên lai truyền tống trận là do cô ta tu sửa. Cô ta Kết Đan từ khi nào vậy? Cô ta học Tu Chân từ ai? Tuy nhiên, Lâm Vân không hề áy náy với việc phá truyền tống trận kia. Truyền tống trận đó thuộc về Nguyệt Tinh, coi như là tài sản sở hữu của hắn. Hắn có quyền lợi không cho cô ta sử dụng.

Tuy nhiên, nếu là do cô ta bố trí, dù cô ta học Tu Chân của ai, nhưng chứng tỏ một điều rằng, cô ta không có gì uy hiếp đối với Địa Cầu. Nghĩ tới đây, Lâm Vân mặc kệ cô ta kêu gào, trực tiếp bay tới Miển Biên.

Lâm Vân rất nhanh tìm thấy truyền tống trận ở Miển Biên. Nhưng điều làm cho Lâm Vân kinh ngạc, đó là truyền tống trận này không thể sử dụng được. Chẳng lẽ bên kia đã xảy ra chuyện gì? Lâm Vân không chút do dự bay tới Địa Ngục Môn ở núi Côn Luân.

Kết giới vẫn tồn tại, nhưng Lâm Vân lại phát hiện hắn không thể mở được kết giới đó. Lẽ nào năng lực hiện tại của hắn không bằng lão tổ Côn Luân lúc trước? Nhưng Lâm Vân rất nhanh hiểu chuyện gì xảy ra. Nhất định là mở kết giới từ bên trong khác với mở kết giới từ bên ngoài.

Kết giới này tuyệt đối là do một vị đại năng bố trí. Thậm chí còn là người của Tiên Giới. Bằng không, với tu vị Lâm Vân không có khả năng mở không ra.

Lâm Vân lặng lẽ rời đi. Hẳn có một linh cảm, Khôn Truân Giới cách Địa Cầu không phải là xa. Chứng tỏ vẫn còn phương pháp khác tới đó.

Lâm Vân trở về Yên Kinh. Trong nhà không có ai, xem ra mẹ và mẹ vợ, còn em gái đã dọn đi rồi. Đồ đạc đều được chuyển sạch sẽ.

Lão gia tử thì đang thoải mái nhâm nhi chén rượu. Lâm Vân cũng không tới quấy rầy ông ấy. Buổi tối gặp cũng được. Dù sao tạm thời không có biện pháp tới Khôn Truân Giới, đành phải nghĩ biện pháp khác. Lâm Vân cũng không muốn gặp lại mấy người quen ở tập đoàn Vân Môn.

Cho nên hẳn đi tới một quán café khá yên tĩnh, lấy ra tất cả Tinh Bàn và Tinh Đồ mà hẳn có. Hẳn muốn tìm kiếm xem Khôn Truân Giới rốt cuộc là ở đâu. Nhưng điều khiến Lâm Vân kỳ quái, chính là nhìn khắp các bản đồ, đều không thấy vị trí của Khôn Truân Giới.

Lẽ nào Khôn Truân Giới cũng giống như Địa Cầu, là một nơi mà không người biết? Địa Cầu có linh khí thiếu thốn, không có tu sĩ sinh sống cũng đành thôi. Nhưng Khôn Truân Giới rõ ràng có rất nhiều người Tu Chân, mặc dù tu vị cao nhất chỉ tới Hóa Thần hoặc hơn một chút. Nhưng vẫn là thuộc thế giới Tu Chân a.

- Khái khái...

Lâm Vân ho khan vài tiếng. Dù đã ép được cây châm sang một bên, nhưng thỉnh thoảng hẳn vẫn ho khan.

Một cô bé đi qua bàn của Lâm Vân, có vẻ như đi quá nhanh, nên bỗng vấp ngã. Lâm Vân thuận tay đỡ cô bé lên. Nhưng khi hẳn vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô bé, hẳn có chút sững sốt. Khuôn mặt của cô bé này nhìn rất quen.

- Tăng Tăng, đi từ từ thôi. Cảm ơn chú kia đi.

Một thiếu phụ nói.

- Cảm ơn chú.

Cô bé tên Tăng Tăng nhu thuận nói.

- Không cần cảm ơn...

Lâm Vân ngẩng đầu nhìn thiếu phụ, bỗng ngây ngẩn cả người. Là người quen của hắn.

Thiếu phụ đi tới gần, nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Vân cũng ngây ngẩn. Rõ ràng gặp lại hắn ở đây. Ký ức năm đó bỗng ủa về.

- Là anh? Anh...

Thiếu phụ nhìn Lâm Vân, bỗng lấy tay bịt miệng, nói:

- Cánh tay của anh...

Cánh tay phải của Lâm Vân đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn ống tay áo mà thôi. Tuy nhiên, điều này không phải chủ yếu, chủ yếu là đã qua hai mươi năm rồi, khuôn mặt của Lâm Vân vẫn như vậy, không hề có chút biến hóa nào. Vẫn giống như lúc hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Mà khóe mắt của cô ta đã có nếp nhăn.

- Đã lâu không gặp, mà tên của cô là gì nhỉ? Tôi còn chưa biết.

Lâm Vân mỉm cười, không hề để ý tới cánh tay bị cụt.

- Tôi tên là Tống Lô. Cảm ơn anh. Tôi vẫn muốn nói với anh lời này. Chỉ là nó đã kéo dài hơn hai mươi năm. Nếu không phải vừa nghe anh nói, thì tôi còn tưởng rằng anh là hậu nhân của Lâm Vân. Dung mạo của anh chẳng có gì thay đổi cả.

Tống Lô nói với vẻ đầy cảm kích.

Dù năm đó Lâm Vân đùa cợt cô ta rất thâm, nhưng khi sự việc qua đi, cô ta đã không còn hận ý gì với hắn nữa. Chỉ còn lại sự cảm kích mà thôi. Nếu không phải Lâm Vân hào phóng trả lại Ngũ Thái Phi, thì năm đó Tống gia đã sụp đổ rồi.

Lúc trước cô ta còn tưởng rằng Lâm Vân làm vậy là có ý ngấp nghé cô ta hoặc là gia tộc. Tuy nhiên, khi cô ta nhìn thấy tập đoàn Vân Môn phát triển thịnh vượng, cô ta liền biết đó là do Lâm Vân không thèm để mắt tới viên đá Ngũ Thái Phi.

Sự oán hận với Lâm Vân, sau khi kết hôn, cô ta mới hiểu được nó thật vô vẩn. Thậm chí đôi khi cô ta còn suy nghĩ, nếu những lời mà cô ta và Lâm Vân nói trên đường kia là sự thật thì tốt biết mấy. Chỉ là không ngờ, sau nhiều năm gặp lại, hắn giống như có chút chán nản.

Rõ ràng mất cả một cánh tay. Không biết là người nào dám cắt đứt tay của hắn. Tống Lô biết chủ tịch hiện tại của tập đoàn Vân Môn là một cô gái tên là Diệp Diễm, và một vị tổng giám đốc tài chính tên là Mỹ Na. Không biết Lâm Vân rời khỏi tập đoàn Vân Môn từ lúc nào. Có lẽ là do hắn bị tước đoạt quyền lực. Tống gia của mình không phải cũng như thế sao?

- Thực xin lỗi, năm đó ở trên đường cái, tôi lại...

Tống Lô nói đầy vẻ hối hận.

- Không có gì. Dù sao lúc đó tôi cũng không bị thiệt thòi gì. Khái khái...

Lâm Vân ho khan vài tiếng, đứng lên nói:

- Hai người ngồi luôn ở đây cũng được. Tôi phải đi đây.

Tống Lôi dõi theo hình bóng của Lâm Vân rời khỏi quán café, trong nhất thời sững sờ tại đó.

Hắn bị đứt một cánh tay, sức khỏe có vẻ như cũng không ổn, ho khan không ngừng. Nhưng hắn vẫn tùy ý như năm đó vậy. Ngay cả tính cách và ngữ khí nói chuyện đều như vậy. Dung mạo thì không thay đổi gì cả, chỉ có mái tóc là dài hơn, để tùy ý xõa xuống. So với năm đó, hắn càng thêm anh tuấn, mà mình thì đã già rồi.

- Mẹ, con muốn ăn bánh ngọt.

Thanh âm của cô bé đã đánh thức Tống Lôi.

“Thì ra mình đã là một người mẹ”. Tống Lôi lắc đầu, ảm đạm ngồi xuống. Bỗng nhiên cô ta lại đứng lên, chạy tới cửa quán café. Cô ta còn có một câu không hỏi hắn.

Nhưng bên ngoài quán café đã vắng hoe, không thấy bóng dáng của Lâm Vân đâu cả. Tống Lôi dụi dụi mắt. Sao có thể như vậy được nhỉ? Bên ngoài quán café là một sân rộng, cho dù Lâm Vân đi tới con đường cuối cũng phải mất một phút. Mà từ lúc mình sững sờ tới lúc chạy ra ngoài chỉ vài chục giây, vì sao đã không thấy người rồi?

Lâm Vân đi ra quán café, cười tự giễu. Dù người có vĩ đại đi mấy, thì người cũng không thể chống lại được thời gian ăn mòn. Tống Lôi hơn 40 tuổi và Tống Lôi năm đó là hai người hoàn toàn khác nhau. Cô ta đã không còn vẻ sôi nổi như năm đó nữa. Cho dù không biết cô ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Vân biết cuộc sống của cô ta có lẽ không như ý.

- Ta còn tưởng rằng người trốn ở góc nào, không ngờ người vẫn dám đi ra ngoài.

Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên bên cạnh Lâm Vân

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 510: Gặp Lại

L

âm Lộ Trọng ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng là Lâm Vân. Ông ta xoa xoa đôi mắt, lẩm bẩm nói:

- Đúng là lớn tuổi rồi, mắt cũng có lúc lèm nhèm.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Tam gia gia, cháu trở về rồi đây. Lục lão và Từ lão về rồi à?

Lâm Lộ Trọng đột nhiên đứng lên:

- Tiểu Vân, có thật là cháu không?

Trong mắt ông ta đầy vẻ kích động và vui mừng. Nhưng khi nhìn thấy cánh tay cụt của Lâm Vân, ông ta không khỏi sửng sờ.

- Vân nhi, nói cho gia gia biết, đã xảy ra chuyện gì?

Ở trong mắt của Lâm Lộ Trọng, cánh tay của Lâm Vân còn quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Cháu không sao đâu. Cánh tay này chỉ bị thương, vết thương dần tốt hơn rồi. Qua một thời gian nữa nó sẽ trở lại bình thường. Gia gia không phải lo lắng.

Tuy Lâm Vân nói vậy, nhưng thần sắc của lão gia tử vẫn rất khẩn trương.

Lâm Vân thấy lão gia tử còn lo lắng cho hần, đành phải hỏi:

- Tam gia gia, mấy người Vũ Tích rời đi, sao gia gia không đi cùng?

Lúc này Lâm Lộ Trọng mới hồi phục tinh thần, thở dài một tiếng:

- Ta cũng định đi cùng đấy chứ. Nhưng ta đã già rồi, chỉ còn sống được vài năm nữa thôi. Còn không bằng ở lại đây, thảnh thơi cùng lão bằng hữu uống rượu, trò chuyện. Như vậy ta đã thỏa mãn.

Lâm Vân gật đầu:

- Tam gia gia, lần này cháu trở về là gặp gia gia, về sau có khả năng cháu sẽ không quay trở lại nữa. Cháu có một lọ đan dược, mỗi viên trong đó đều là thứ vô giá. Nhưng một người chỉ có thể uống một viên. Gia gia cầm đi, cho bằng hữu của gia gia mỗi người một viên cũng được.

Lâm Vân đưa một lọ đan dược cho Lâm Lộ Trọng.

Lâm Lộ Trọng biết rằng cháu của mình rất có bản lĩnh, có thể bay bổng trên trời. Nên đan dược mà nó cho chắc chắn không đơn giản. Vội vàng nhận lấy lọ thuốc, rồi thuận miệng hỏi:

- Đây là đan dược gì vậy?

- Nó gọi là Giáp Đan. Mỗi một viên có thể kéo dài tuổi thọ thêm hai giáp.

Lâm Vân giải thích.

- Cái gì?

Lâm Lộ Trọng kinh ngạc kêu lên, bàn tay cầm lọ thuốc trở nên run run.

Kéo dài thêm tuổi thọ thêm hai giáp, chính là một trăm hai mươi năm a. Trời ạ, thuốc này một khi bị người khác biết, không phải sẽ khiến cả thế

giới sôi trào sao?

Lâm Vân nhìn lão gia tử ngân người,, lại cười nói:

- Ở thế giới Tu Chân, đan dược này cũng rất quý, không phải ai cũng có. Số thuốc trong lọ là cháu thu thập được từ mấy vị trưởng lão.

Số Giáp Đan mà Lâm Vân có, đều lấy được từ Tịch Mịch Cốc. Muốn luyện chế Giáp Đan, cần phải có linh thảo cực phẩm. Tuy nhiên hiện tại Lâm Vân đã có Nguyệt Tinh, muốn luyện những đan dược cao cấp không còn là việc khó nữa. Ở Nguyệt Tinh, thiên tài địa bảo không thiếu. Còn sợ không luyện chế ra được đan dược sao.

- Nhưng mà...

Lâm Lộ Trọng nghĩ bụng, nếu có thể sống thêm một trăm hai mươi năm, thì không phải sẽ bị người đời coi là yêu quái.

Lâm Vân biết ý của lão gia tử, vội vàng nói:

- Nơi mà cháu sắp tới là một thế ngoại đào nguyên. Nếu gia gia đồng ý, qua vài năm nữa cháu sẽ đón gia gia tới đó.

Lâm Lộ Trọng thấy Lâm Vân suy nghĩ cho mình chu đáo như vậy, dù không biết nơi Lâm Vân sắp tới là nơi nào. Nhưng ở sâu trong lòng ông ta có chút đoán ra. Chỉ là không dám tin mà thôi.

Lâm Vân đang định nói tiếp, thì hắt bỗng nhíu mày. Trong lòng tư nhủ, vì sao cô ấy lại tới đây?

Cam Dao rõ ràng đang tới đại viện của Lâm gia, sao trùng hợp như vậy nhỉ? Chẳng lẽ Cam Dao đã biết mình trở về? Nhưng mình có nói chuyện mình trở về cho ai đâu? Hơn nữa, Cam Dao rõ ràng đã Trúc Cơ rồi.

Lâm Vân đứng lên nói:

- Tam gia gia, cháu muốn tới Khôn Truân gặp lại mấy người Vũ Tích. Qua một thời gian ngắn nữa, cháu sẽ trở về đón gia gia.

- Ủ, ừ...

Lâm Lộ Trọng vuốt ve lọ đan dược, nghĩ tới vẻ kinh hỉ của mấy lão bằng hữu khi mình tặng thuốc và thế ngoại đào nguyên mà Lâm Vân nói kia, trong lòng ông ta không khỏi hưng phấn.

Nguyên bản còn lo lắng cho cánh tay của Lâm Vân, nhưng ngay cả đan dược như vậy, Lâm Vân cũng có thể lấy ra được. Nói gì tới việc trị thương.

Lâm Vân đi ra đại viện Lâm gia, nhìn Cam Dao cúi đầu đi tới phía trước, trong lòng hơi khổ não. Hắn không biết nên đối mặt với cô gái này như thế nào.

- Anh..

Cam Dao dừng bước, nhìn Lâm Vân đột ngột xuất hiện trước mặt mình.

Lâm Vân cười khổ, sờ cái mũi nói:

- Em tới đây tìm anh phải không?

Hắn đã đoán ra vì sao Cam Dao biết mình trở về. Đó là vì cái vòng cổ mà hắn đã luyện chế năm đó khẳng định có một cái trên người của Cam Dao. Vài cái vòng cổ mà hắn luyện chế, mỗi cái đều có một tia thần thức phòng hộ của hắn.

Nếu như chăm chỉ tu luyện, thì sẽ có tác dụng nuôi dưỡng tia thần thức của hắn mạnh mẽ hơn. Đồng thời cũng cảm ứng được hắn nếu hắn ở gần. Tuy nhiên, nếu như không đeo cái vòng cổ trên người thường xuyên, thì mười năm sau một tia thần thức đó sẽ tan biến.

Nếu Cam Dao có thể biết hắn trở về, thì chứng tỏ tia thần thức kia còn chưa tiêu tán, cái vòng cổ vẫn được nàng đeo thường xuyên. Hơn nữa nàng có thể nuôi dưỡng thần thức của mình lớn mạnh, nói rõ rằng nàng cũng tu luyện công pháp Tu Chân.

Vành mắt của Cam Dao ửng hồng. Từ khi rời đi Phụng Tân, hắn chưa từng chủ động đi tìm mình. Lúc mình gặp lại hắn ở Thanh Hóa chỉ là do vô ý. Lẽ nào trong lòng hắn không có vị trí của mình sao?

Có lẽ do Lâm Vân quá vĩ đại, có lẽ vì trong lòng nàng không thể thích ứng với việc hắn có nhiều người khác. Nhưng những năm qua, nàng chưa từng có suy nghĩ lấy chồng. Cái vòng mà Lâm Vân tặng, nàng luôn đeo trên cổ. Cho dù lúc ngủ, nàng cũng không tháo ra. Chỉ có nàng là biết, chiếc vòng cổ có ý nghĩa với nàng như thế nào.

Lúc Vũ Tích đi tới Khôn Truân Giới, đã từng hỏi qua nàng, có đồng ý đi theo hay không? Nhưng nàng lại từ chối. Trong lòng nàng còn một sự chờ đợi. Nàng chờ đợi lúc Lâm Vân trở lại, nàng sẽ là người đầu tiên mà hắn thấy. Nếu Lâm Vân không muốn gặp nàng, nàng sẽ chủ động đi tới gặp hắn.

Đã nhiều năm như vậy rồi, Cam Dao đã không còn là Cam Dao của ngày trước. Nhờ tu luyện công pháp Tu Chân mà Vũ Tích đưa cho, nàng mới hiểu rằng Lâm Vân là người có bản lĩnh như thế nào.

Năm đó Vũ Tích hỏi nàng có đồng ý tới Địa Ngục Môn không,, nàng không chút do dự đáp ứng. Bởi vì nàng có thể hy sinh tính mạng vì Lâm Vân. Nhưng nàng lại không tiếp nhận được việc Lâm Vân có nhiều vợ. Đến hiện tại, khi tuổi tác đã cao, nàng mới phát hiện, lúc trước mình còn quá nông cạn.

Yêu một người, không phải giữ lấy hắn, mà là có được hắn. Giữ lấy khác với có được. Cam Dao mất hai mươi mấy năm mới hiểu được đạo lý đó. Nàng rất hâm mộ Nhược Sương, vì sao lúc ấy mình lại không hiểu.

Hai mươi năm đã đủ khiến con người ta già đi. Mà nhân sinh thì có bao nhiêu cái hai mươi năm đó? Cho dù dung mạo của nàng vẫn như lúc trẻ, nhưng trong lòng của nàng chỉ có sự tang thương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 511: Dây Dưa Không Dứt Lời

Đ

ôi khi, Cam Dao thà rằng để cho khuôn mặt mình già đi, như vậy nàng sẽ không phải gặp lại Lâm Vân. Rồi chôn phần ký ức đó vào trong lòng. Nhưng nàng phát hiện mình không thể làm được. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng vẫn ở lại làm việc cho tập đoàn Vân Môn.

Hôm nay chiếc vòng cổ trên ngực nàng bỗng nhiên nóng lên. Nàng lập tức biết rằng Lâm Vân đã quay trở lại. Nàng đã tới chỗ ở của hắn nhưng không thấy, cho nên mới tới đại viện của Lâm gia.

- Lâm đại ca, anh đã trở lại...A, tay của anh?

Cam Dao nhìn thấy ống tay áo của Lâm Vân trống rỗng, liền vội vàng đi lên phía trước nắm lấy ống tay áo. Tay của hắn bị sao vậy?

- Không có gì đâu, chỉ bị thương mà thôi, rất nhanh sẽ lành.

Lâm Vân vỗ vỗ vào tay của Cam Dao, bình tĩnh nói.

Sống mũi của Cam Dao bỗng cay cay. Nàng rất muốn hỏi mấy năm qua hắn sống như thế nào? Vì sao lại bị đứt một cánh tay? Vũ Tích cho nàng công pháp để tu luyện, nàng liền biết nó rất lợi hại. Như vậy Lâm Vân chẳng phải lợi hại hơn sao? Còn có ai có thể cắt đứt tay hắn?

- Lâm đại ca, anh...

Cam Dao nắm ống tay áo trống rỗng, trong lòng càng thêm khổ sở.

....

Ánh chiều ta giống như chiếc đèn đường, kéo dài thêm chiếc bóng của hai người.

Hai người đi dạo ở một công viên gần đó. Cam Dao đi bên cạnh Lâm Vân, tuy không biết nên nói cái gì, nhưng nàng cũng không muốn phá vỡ sự yên lặng này. Nếu không phải Lâm Vân bị đứt một cánh tay, trong lòng nàng càng yên lặng. Cho dù Lâm Vân đã nói, bàn tay sẽ rất nhanh lành lặn, nhưng nàng vẫn còn lo lắng.

- Anh rời đi thật lâu...

Cam Dao không muốn hỏi những năm qua Lâm Vân đã đi đâu, nhưng trong lúc bất tri bất giác, nàng lại nói những lời mà nàng vốn không định nói.

Lâm Vân cười với vẻ đàng chất, nhưng không nói gì. Hắn đã để cho những người bên cạnh mình đợi quá lâu. Đến hắn cũng không ngờ, lần màu rời đi lại qua nhiều năm như vậy. May mà các cô gái bên cạnh hắn đều tu luyện, nếu không cũng thật là khổ cho bọn họ.

Nếu có một ngày hắn lại muốn rời đi, hắn nhất định sẽ không bỏ lại bọn họ nữa. Hắn đã thiếu nợ các nàng quá nhiều. Nữ nhân có bao nhiêu tuổi thanh xuân cơ chứ? Nhưng tuổi thanh xuân của các nàng đều trôi qua vì chờ đợi mình.

Cam Dao như cảm thấy sự áy náy trong lòng của Lâm Vân, nàng cũng có chút hối hận vì mình nói như vậy. Vội vàng nhoén miệng cười:

- Anh có biết những năm qua có rất nhiều người tới tìm anh không?

Lâm Vân hơi ngạc nhiên, lắc đầu.

- Có một ngôi sao nổi tiếng đã tìm anh rất nhiều lần. Lần cuối cùng vẫn không thấy được anh, nghe nói cô ta hình như đã đi ra nước ngoài.

Cam Dao vừa nói vậy, Lâm Vân liền biết nàng nói tới ai. Hẳn là Nguyễn y. Không ngờ cô ta vẫn còn tới tìm mình. Tuy nhiên, Lâm Vân không có quá nhiều ấn tượng với Nguyễn Y. Ấn tượng duy nhất chính là lần mình giả vờ bắt cóc cô ta để trốn đi mà thôi. Còn việc mình từng giúp cô ta chỉ là việc nhỏ.

Cam Dao nhìn Lâm Vân cười khố, nói tiếp:

- Hiện tại Tử Yên đang định cư ở Hồng Kong. Vài năm trước chị ấy có tới thăm Tĩnh Như. Chị họ Miêu Di của Tĩnh Như cũng đã quay trở về. Mà Miêu Di có vẻ như rất muốn biết tung tích của anh thì phải. Nhưng anh chưa trở về, nên cô ấy cũng rời khỏi Yên Kinh, đi nơi nào thì không biết.

Lâm Vân sờ sờ cái mũi, những chuyện này thì có liên quan gì tới mình cơ chứ?

Cam Dao mỉm cười:

- Em thấy rất là kỳ. Vì sao người tới tìm anh toàn là con gái nhỉ? Tuy nhiên, cũng có mấy người nam nhân tới tìm anh. Trong đó có Mạnh An. Anh ta nói anh ta là đồ đệ của anh. Không biết anh thu Mạnh An làm đệ tử từ bao giờ, tuy nhiên hiện tại anh ta đang làm cho tập đoàn Vân Môn.

Nói tới đây, vành mắt của Cam Dao lại đỏ. Nàng đương nhiên biết Lâm Vân thu Mạnh An làm đệ tử từ lúc nào. Tính cách của Mạnh An khá là chất phát, Cam Dao chỉ hỏi qua vài câu là biết hết mọi chuyện. Lúc đó nghe Mạnh An kể lại, nàng đã khóc cả đêm. Trong lòng nàng càng thêm hối hận vì đã không đi cùng Vũ Tích tới Địa Ngục Môn.

Thì ra Lâm Vân thu Mạnh An làm đệ tử là vì muốn bảo vệ nàng. Nàng vốn tưởng rằng trong lòng Lâm Vân, mình chỉ như một vị khách qua đường. Không ngờ Lâm Vân lại suy nghĩ cho mình chu đáo như vậy. Nếu không phải Mạnh An đi tới Yên Kinh, thì có lẽ cả đời này, nàng cũng không biết điều đó. Thì ra Lâm Vân vẫn luôn lo lắng cho nàng.

Lâm Vân nhìn biểu lộ của Cam Dao, thì biết nàng đang nhớ tới chuyện cũ, đành phải nói:

- Lão Yêu có tới không?

- À.

Nghe Lâm Vân hỏi, Cam Dao mới hồi phục tinh thần, vội vàng trả lời:

- Cứ cách một hai tháng Lão Yêu lại tới công ty một lần rồi hỏi anh đã trở về chưa.

Lâm Vân cảm thấy ấm áp trong lòng. Lão Yêu là người bằng hữu đầu tiên mà hần quen. Từ lúc hai người quen nhau, Lão Yêu chưa từng để ý tới thân phận của Lâm Vân như thế nào. Tuy tính cách của Lão Yêu khá xu lợi, nhưng Lão Yêu xác thực là một người bạn tốt. Nếu y đồng ý, Lâm Vân không ngại cũng dẫn y tới Nguyệt Tinh.

- Còn có một người tên là Điền Trung Phi dẫn theo con gái của ông ta tới cảm ơn anh.

Lời của Cam Dao đã khiến Lâm Vân nhớ lại người trung niên mà hần gặp trên xe lửa năm đó. Con gái của ông ta là Điền Hiếu Phù đúng là đã từng được hần giúp đỡ. Chỉ là ông ta từ đâu mà biết mình là chủ tịch của tập đoàn Vân Môn.

Lâm Vân bỗng nhớ tới Dương Vân và Hạ Tinh. Hần phóng thần thức ra ngoài để kiểm tra, nhưng rõ ràng không nhìn thấy hai người. Lâm Vân hơi giật mình, thử kiểm tra lại nhưng vẫn không thấy. Xem ra hai người đã đi ra ngoài rồi. Nghĩ tới đây, Lâm Vân không có ý định tìm kiếm nữa. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình.

Có lẽ vài năm sau, khi hắc dẫn theo Tam gia gia rời đi, thì nơi này chỉ còn là nơi lưu giữ kỷ niệm của hắc. Hắc có thể không còn quay trở về.

- Họ Lâm, người chạy trốn nhanh thật đấy. Với lơ đễnh chút, người đã trốn tới đây rồi. Càng không nghĩ tới người lại là một tên trắng hoa. Bị thương nặng như thế rồi còn đi ra ngoài tán gái.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Lâm Vân vì đang suy nghĩ tới cố nhân, cho nên không có chú ý tới người xung quanh. Cũng không ngờ Tần Nhan rõ ràng đuổi tới đây. Việc Tần Nhan cắt đứt sự hồi tưởng của hắc, khiến cho Lâm Vân rất căm tức.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Tần Nhan:

- Tôi tán gái thì liên quan gì tới cô? Cô là vợ tôi chắc? Cô có tư cách đó không?

- Người...

Sự vô lễ của Lâm Vân đã khiến Tần Nhan tức giận khó nhịn. Đường đường một tu sĩ Kết Đan lại bị người phàm nói như vậy. Cô ta sao có thể nhẫn nại được.

Tần Nhan bỗng nhiên lắc mình đi tới trước mặt Lâm Vân, rồi vươn tay chụp ngực Lâm Vân. Cô ta muốn bắt Lâm Vân như bắt con gà vậy, sau đó vặn gãy cánh tay còn lại của hắc, giều cột hắc rồi vứt hắc xuống cái hồ của công viên.

Sự tha thứ của cô ta chỉ có hạn, huống chi là một người phàm mà cô ta có thù oán.

Chương 512: Xấu Hồ Muốn Chết

L

âm Vân cười lạnh một tiếng, cũng giơ tay chộp ngực của Tần Nhan. Động tác rõ ràng giống với Tần Nhan, vị trí cũng y hệt.

Tần Nhan càng căm tức. Trong lòng đã phán quyết tội tử hình cho Lâm Vân. Cái tên khốn kiếp không biết trời cao đất rộng này dám chộp tới chỗ đó của mình. Mặc kệ có rất nhiều người đang đi dạo trong công viên.

Nhưng Tần Nhan lập tức ngây dại. Cô ta đã phát hiện chân tay của mình đã không thể nhúc nhích. Chân nguyên cũng không thể vận chuyển lên được. Tiếp theo đó là lồng ngực xiết chặt, hai chân rõ ràng rời khỏi mặt đất.

Điều khiến cô ta vừa thẹn vừa tức giận, đó là Lâm Vân nắm lấy ngực của cô ta rồi nâng lên. Đây là cách mà cô ta muốn xử lý Lâm Vân. Không ngờ lại bị hấn dùng để đối phó với mình.

Ngực của Tần Nhan bị Lâm Vân chộp lấy nên hơi đau. Bỗng cô ta nhìn thấy rất nhiều người nhìn sang bên đây, mới kịp phản ứng. Ban ngày ban mặt mà mình lại bị một người con trai xách ngực lên. Nếu có khe đất ở đây thì cô ta đã lập tức chui xuống đo rồi.

- Tên khốn kiếp, thả ta ra.

Sắc mặt của Tần Nhan đã đỏ bừng như quả cà chua. Nếu như có thể vận chuyển Kim Đan, cô ta thậm chí muốn tự bạo để đồng quy vu tận với Lâm Vân.

Dù sao Tần Nhan chưa từng đi tới thế giới Tu Chân, cho nên không biết sự tàn khốc ở đó. Nếu gặp phải người khác ở Tu Chân Giới, Kim Đan của cô ta đã sớm bị bóp nát. Cho nên hiện tại cô ta chỉ nổi giận, lại không biết sợ hãi.

- Nếu cô còn ngăn cản tôi lần thứ ba, tôi sẽ không ngại lấy Kim Đan của cô. Còn có, chỗ đó của cô cũng thật quá nhỏ.

Giọng nói lạnh như băng của Lâm Vân vang lên trong tai của Tần Nhan. Tiếp theo đó Tần Nhan liền thấy mình bay lên. Đây không phải là do cô ta không chế bay, mà là trực tiếp rơi xuống hồ nước trong công viên.

Hiện tại cho dù ngu ngốc, Tần Nhan cũng biết Lâm Vân là người Tu Chân. Hơn nữa cảnh giới còn cao hơn mình không biết bao nhiêu lần. Nhìn hành động nhẹ nhàng đơn giản của hắn là đủ biết. Còn cả việc hắn có thể khiến thần thức của mình không phát hiện ra hắn, cho dù là sư phụ của mình cũng không sánh bằng. Vì sao hắn lại lợi hại như vậy?

Tần Nhan bị Lâm Vân ném vào hồ nước, nhưng vẫn còn sững sờ. Lâm Vân là người Tu Chân, còn là người Tu Chân có thực lực hơn xa mình. Điều này khiến cho cô ta nhất thời không thích ứng.

Vốn cho rằng Lâm Vân chỉ là một con kiến hôi, mặc cho mình bài bố. Cuối cùng, con kiến hôi chính thức lại là mình. Tần Nhan bị rơi xuống hồ nước, nhìn người xung quanh quây lại xem náo nhiệt. Thậm chí có vài thanh niên chuẩn bị nhảy xuống cứu cô ta, cô ta bỗng cảm thấy hoảng hốt.

Chỗ ngực bị Lâm Vân bắt lấy vẫn còn cảm giác đau đớn. Lúc này cô ta mới nhớ tới tên khốn kiếp kia còn nói ngực mình quá nhỏ. Ngực mình như vậy mà nhỏ à? Tần Nhan vừa xấu hổ, vừa tức giận muốn chết.

Hiện tại cô ta mới cảm nhận được sự nguy hiểm của Tu Chân Giới mà sư phụ đã từng nói. Cho dù cô ta đã Kết Đan, nhưng tới Tu Chân Giới, cô ta cũng chỉ là tu sĩ cấp thấp nhất mà thôi. Người khác chỉ cần dùng một đầu ngón tay cũng lấy mạng được cô ta.

Tưởng rằng Kết Đan rồi, có thể tung hoành khắp Tu Chân Giới. Cho dù không phải là đệ nhất, cũng coi như là cao thủ. Nhưng hiện tại Tần Nhan mới cảm thấy suy nghĩ của mình thật là buồn cười. Những lời sư phụ đã từng dặn dò không phải là lời đe dọa.

Mà thực lực của Lâm Vân rõ ràng mạnh như vậy? Rốt cuộc hắn đã tới cảnh giới nào rồi? Chẳng lẽ là Hóa Thần? Tần Nhan vì thất thần mà quên mất mình vẫn đang ở trong hồ nước.

Vài thanh niên bơi tới nhắc nhở mới đánh thức Tần Nhan. Cô ta vừa xấu hổ, vừa giận dữ, liền bắt chấp mọi người xung quanh kinh hãi, phóng ra phi kiếm, rồi trực tiếp bay đi.

Ngày hôm sau, cả quốc gia, thậm chí cả thế giới đều bị chấn kinh. Con người rõ ràng có thể bay được, thậm chí còn là một cô gái trẻ tuổi. Vô số video được đăng tải trên mạng, nhưng những video này chỉ quay được khuôn mặt mơ hồ của cô gái, chứ không nhìn rõ cụ thể chân tướng.

- Cô ấy là ai vậy? Hình như cô ấy có hận thù gì đó với anh...

Cam Dao và Lâm Vân đã sớm rời đi, lúc này Cam Dao mới tò mò hỏi.

Lâm Vân thở dài:

- Đó là chuyện của mấy năm trước. Nhưng anh không muốn so đo với cô ta. Dù sao cô ta cũng đã giúp anh một lần, nên anh chỉ giáo huấn cô ta một chút mà thôi. Khái khái...

Cam Dao sững sờ, giáo huấn một chút mà ném cở lại đây, chứng tỏ nàng không có tâm tư đi cùng.

Cam Dao nói tiếp:

- Lâm đại ca, nếu lần này anh rời đi Địa Cầu tới Khôn Truân Giới để gặp mấy chị, liệu anh có thể dẫn theo em đi không? Hai năm trước em vốn định tới đó rồi, nhưng mãi mà không thấy mấy chị ấy trở về. Không biết là có xảy ra chuyện gì không.

Lâm Vân giật mình. Vì sao hẳn lại tự tin mấy người Vũ Tích sẽ không xảy ra chuyện gì như vậy? Lẽ nào là do Lam Tranh đã là Hóa Thần điên phong? Nếu như ở Khôn Truân Giới tồn tại một tu sĩ Luyện Hư thì sao? Điều này không phải là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân liền cảm thấy nôn nóng. Hẳn phải nhanh chóng tìm cách tới đó mới được. Toàn bộ người hẳn yêu thương đều ở bên đó. Một khi xảy ra chuyện gì thì hẳn vĩnh viễn sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

- Cam Dao, hiện tại anh muốn tới Khôn Truân Giới. Lúc anh trở lại anh sẽ dẫn em đi. Chỉ cần em đồng ý là được rồi.

Lâm Vân lập tức nói.

- Vâng, em chờ anh.

Cam Dao cũng cảm thấy Lâm Vân có vẻ sốt ruột.

Sau khi chào từ biệt Cam Dao, Lâm Vân trực tiếp đi tới Địa Ngục Môn ở núi Côn Luân. Hiện tại biện pháp duy nhất chính là cái kết giới này. Truyền tống trận thì không sử dụng được rồi, mà vị trí của Khôn Truân Giới thì không thể tìm thấy được trên bản đồ. Ngoại trừ kết giới này ra, hẳn thực sự không biện pháp nào khác.

- Ủa, nơi này đã có người tới.

Lần đầu tiên Lâm Vân tới vội vàng, nên không chú ý. Hiện tại khi hẳn kiểm tra cẩn thận thì phát hiện ra một số dấu vết có người từng ở đây.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 513: Một Cái Đình

K

hông biết là ai nhỉ? Ở Địa Cầu, ngoại trừ hắc, thật không nghĩ ra còn có ai biết. Cho dù là Tĩnh Như, hắc cũng chỉ nói là có một kết giới, còn vị trí cụ thể thì chưa nói với nàng ấy. Còn nếu là lão tổ Côn Luân, thì lão ấy sao có thể lưu lại dấu vết được.

Lâm Vân kiểm tra cẩn thận bốn phía. Hắc tìm thấy vài cái hộp sắt. Đây không phải là của người Tu Chân, bởi vì người Tu Chân không cần ăn đồ hộp để chống đói.

Tuy nhiên cũng không thể bài trừ có một số người Tu chân thích ăn như vậy. Nhưng ở Địa Cầu, ngoại trừ Tần Nhan và tên Dư Nguyên bị hắc giết ra, chỉ còn lại một người tu sĩ đi theo Dư Nguyên tới Địa Cầu. Không biết có phải là người đó không?

Xem ra phải đi hỏi Tần Nhan rồi. Không biết cô ta học được Tu Chân từ một người sư phụ hay là do cô ta tìm được động phủ Thượng Cổ.

Đối với việc trên Địa Cầu tồn tại động phủ Thượng Cổ, Lâm Vân chưa từng hoài nghi. Bởi vì hắc kiếm được Sơn Hà Đồ từ đó. Mà Cực Mông cũng là người ở đây Dù không biết thời xa xưa đã xảy ra chuyện gì, nhưng việc tồn tại tu sĩ là khẳng định.

Lâm Vân phóng thần thức ra ngoài tìm kiếm Tần Nhan. Nhưng lúc thần thức của hắc phóng tới trụ sở Kỷ Minh ở Châu Phi kia, thì hắc nhìn thấy nơi này đã bị đào loạn cả lên.

Chỗ ấy Lâm Vân vốn định tới để kiểm tra xem bảo vật mà Tử Vân Điện muốn tìm là bảo vật gì. Nhưng vì không có thời gian, nên mới không tới.

Nhưng những người biết có bảo vật ở đó, ngoại trừ đám tu sĩ và người Kỳ Minh ra, còn có ai biết đâu. Chẳng lẽ còn có các tu sĩ khác?

Lâm Vân lần nữa thử chui vào Sơn Hà Đồ để đi qua kết giới. Khi xác định không thể vào được, thì Lâm Vân liền bay tới trụ sở Kỳ Minh lúc trước để tìm hiểu. Rốt cuộc là ai đã khai quật chỗ đó? Đối với Địa Cầu, Lâm Vân rất có cảm tình. Thân nhân của hắn phần lớn từng sinh sống ở đây. Hắn đã coi nơi đây như quê hương. Nếu có người thực sự tạo uy hiếp cho Địa Cầu, Lâm Vân không ngại giết sạch bọn chúng.

Huống hồ, bảo vật ở đó đã được Lâm Vân nhận là của mình. Bởi vì Kỳ Minh và Tử Vân Điện là do hắn đuổi đi. Hắn không muốn công sức vất vả của mình lại trở thành tài sản của người khác.

Còn có một điều, người của Tử Vân Điện đã coi trọng thứ đó như vậy, chứng tỏ đó là một thứ không tệ. Hắn rất muốn biết cái đó rốt cuộc là cái gì.

Với tốc độ của Lâm Vân, từ Địa Ngục Môn tới trụ sở Kỳ Minh ở Châu Phi chỉ là vài giây mà thôi. Nơi này quả nhiên đã bị xới tung lên. Khu vực mà Lâm Vân dùng Tinh Diễm đốt cháy, nay đã trở thành một cái hồ nhân tạo cực lớn.

Hồ nhân tạo này là do người đào, chứng tỏ đồ vật bên trong cũng không còn. Năm đó Tử Vân Điện đã phải đào móc cẩn thận để tìm kiếm vị trí cụ thể. Còn hiện tại là một cái hồ to, đủ biết những người kia không suy nghĩ gì, trực tiếp đào xới tất cả lên.

Cái hồ to như vậy, chắc đã có vô số công nhân thi công. Rốt cuộc đó là thứ gì, và bị ai lấy mất?

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra xung quanh. Ngoại trừ mấy thứ linh tinh, thì không thấy có manh mối gì cả. Nhưng Lâm Vân không lo lắng, một công trình lớn như vậy, không có khả năng không khiến người khác chú ý. Có lẽ chỉ cần tùy tiện hỏi vài người là được.

Vài cái hộp sắt nổi trên mặt nước khiến Lâm Vân thấy quen quen. Lâm Vân nhặt lên một cái. Hình dáng của cái hộp sắt này giống với hộp sắt ở Địa Ngục Môn. Chỉ khác là ở trên vẫn còn bao bì, có ghi chữ Nhật.

Lâm Vân không chút do dự phóng thần thức tới nước Nhật. Ở một nhà cao tầng thuộc thành phố Tokyo đang có mười mấy người Nhật thảo luận cái gì đó. Trên bàn đặt một cái đỉnh rất lớn.

Bên cạnh cái đỉnh có rải một bản đồ không hoàn chỉnh. Lâm Vân nhìn lướt qua tấm bản đồ. Đó chính là bản đồ của cốc Tử Vong thuộc núi Côn Luân. Xem ra những người này có thể tìm tới Địa Ngục Môn là dựa theo tấm bản đồ đó. Chỉ là không biết bọn lấy được bản đồ từ đâu. Còn cái đỉnh trên bàn kia, liệu có phải là bảo vật mà bọn chúng đào được ở Châu Phi hay không?

Đang lúc Lâm Vân muốn nhìn kỹ cái đỉnh, thì có hai người luyện võ mặc áo đen đi vào. Trên áo của hai người có khắc hình thanh kiếm. Cái hình này Lâm Vân rất là quen.

Lúc trước, khi ở Phần Giang, hắn bị một Ninja đuổi giết. Trên áo của y cũng khắc cái hình đó. Không ngờ trụ sở của bọn chúng lại ở đây. Lâm Vân lạnh lùng cười, vốn hắn đã quên chuyện này. Nhưng giờ phát hiện ra bọn chúng, Lâm Vân không thể bỏ qua.

Chỉ vài giây sau Lâm Vân đã đứng lo lừng trên tòa nhà. Sau đó hắn theo cửa sổ bay vào căn phòng.

Bỗng nhiên thấy người lạ đi vào căn phòng, những người ở đây đều rút súng chỉ về Lâm Vân rồi nói một tràng gì đó. Bọn chúng nói tiếng Nhật nên Lâm Vân nghe không hiểu.

Lâm Vân cũng chẳng muốn dông dài với bọn chúng, liền vung tay giết chết mười mấy tên trong phòng. Rồi tiến hành sưu hồn thì mới hiểu căn nguyên mọi chuyện.

Tuy Lâm Vân và Vũ Tích đã cẩn thận tiêu diệt người Kỷ Minh, không để sót một tên. Nhưng vẫn có một người thoát được. Người đó chạy tới nước Nhật thì bị bắt

Người bắt y là một thành viên của tổ chức sát thủ cấp quốc tế. Đám sát thủ này chỉ đánh thuê cho những gia tộc lớn. Người mà Lâm Vân giết năm đó cũng thuộc trong số bọn chúng.

Sau khi bắt được người Kỷ Minh duy nhất còn lại, tập đoàn sát thủ bắt đầu tiến hành thẩm vấn. Sau một thời gian dài hành hạ, người kia cũng khai ra rằng ở trụ sở của Kỷ Minh tại Châu Phi có một thứ vô cùng quan trọng. Trụ sở đóng ở đó cũng vì muốn khai quật bảo vật.

Đã biết nguyên nhân mọi chuyện, Lâm Vân lập tức phóng thần thức kiểm tra cả tòa nhà. Tất cả nhân viên trong tòa nhà này đều mặc quần áo có ký hiệu hình thanh kiếm. Xem ra đây vừa là trụ sở, vừa là một tập đoàn kinh doanh của bọn chúng.

Lâm Vân thu bản đồ và cái đỉnh lại, bay lên không trung rồi tiện tay biến tòa nhà này thành cát bụi. Rất nhiều năm sau, việc tòa nhà Hậu Sâm đột nhiên biến mất đã trở thành một bí ẩn không có người giải đáp. Đồng thời những người ở trong đó cũng hoàn toàn biến mất. Khiến cho cả Thế Giới xôn xao mấy tháng trời.

Lâm Vân quay lại Địa Ngục Môn, cầm cái đỉnh ra xem. Cái đỉnh này khác với Dương đỉnh mà hắn có. Lâm Vân có thể chắc chắn, nó không phải Âm đỉnh.

Cái đỉnh này có một khí tức thuộc về sinh mệnh. Lâm Vân có thể xác định cái đỉnh này dùng để luyện đan. Nhưng hiệu quả như thế nào, thì hắn tạm thời chưa biết.

Với khí tức mãnh liệt tỏa ra từ cái đỉnh như vậy, Lâm Vân biết rằng hẳn không thể luyện hóa nó trong một thời gian ngắn. Chỉ khi giải quyết mọi chuyện xong xuôi thì dành thời gian luyện hóa. Xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Lâm Vân nhìn hình vẽ khắc trên cái đỉnh, lập tức hẳn liền kinh hãi. Hình vẽ trên này rõ ràng giống với bức bản đồ mà tổ chức sát thủ kia có được.

Điều này chứng tỏ bọn chúng phát hiện ra cái đỉnh trước, rồi dựa theo hình vẽ trên cái đỉnh tìm ra Địa Ngục Môn.

Lẽ nào cái đỉnh này có liên quan gì tới kết giới của Côn Luân?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 514: Tiền Dâm Hậu Sát

V

ấn định đợi về sau luyện hóa cái đỉnh, nhưng hiện tại biết được điều này, Lâm Vân quyết định luyện hóa qua cái đỉnh.

Ba ngày sau, một tia sáng nhàn nhạt phóng thẳng lên trời, Lâm Vân đã luyện hóa sơ bộ cái đỉnh. Còn muốn luyện hóa hoàn toàn thì khó khăn hơn. Nhưng chỉ cần như vậy cũng đủ để Lâm Vân biết cái đỉnh này rốt cuộc là vật gì. Trong lòng hẳn cực kỳ hưng phấn.

Đây vốn là đỉnh luyện đan, nhưng ở thời Thượng Cổ đã bị người nào đó luyện chế thành Giới Đỉnh. Cũng chính là vật khổng lồ kết giới ở núi Côn Luân. Nhưng tạm thời cái Giới Đỉnh này chưa có tác dụng mấy. Bởi vì phải cần thêm một tấm bia đá thì mới mở được kết giới.

Nếu có được tấm bia đá và luyện chế thành công, Lâm Vân có thể tùy ý đi lại qua kết giới, mà không bị ảnh hưởng chút nào. Tuy nhiên, đi đâu tìm kiếm tấm bia đá kia bây giờ? Lâm Vân không có chút manh mối nào cả.

Tuy nhiên, nếu không có tấm bia đá, thì Lâm Vân có thể luyện chế hoàn toàn Đan Đỉnh. Sao đó liều mạng xuyên qua kết giới.

Đang nghĩ tới đây, Lâm Vân bỗng ngẩng đầu, khoe miệng lộ vẻ cười lạnh. Không ngờ cô nàng Tần Nhan kia tới nhanh như vậy. Mình vừa mới luyện hóa sơ bộ xong Giới Đỉnh thì cô ta đã cảm ứng được rồi. Tuy nhiên đây cũng là do Lâm Vân không cố kỵ. Nếu hẳn muốn, thì cái đỉnh này làm sao có thể phóng ra ánh sáng được.

- Là người?

Tần Nhan vừa đáp xuống thì nhìn thấy Lâm Vân ngồi ở cốc Tử Vong. Trong lòng tự nhủ, hóa ra là do hấn làm.

Lâm Vân thản nhiên nói:

- Ở Địa Cầu chỉ có hai chúng ta là tu luyện trên Kết Đan đúng không?

Trong lòng Tần Nhan chấn động. Hấn quả nhiên là người Tu Chân, còn tu vị trên Kết Đan nữa. Suy đoán của mình đã đúng. Không biết hấn tu chân từ khi nào mà có thể tới được tu vị cao như vậy? Không phải sư phụ đã nói linh khí ở Địa Cầu rất thiếu thốn, tu luyện tới Nguyên Anh là điều bất khả thi sao?

Bất kể như thế nào, với tu vị của Lâm Vân, mình đã không thể báo thù được rồi. Trong lòng Tần Nhan dâng lên một sự chua xót.

Nhưng bề ngoài, cô ta vẫn lạnh lùng nói:

- Vậy thì cũng không nhất định. Sư phụ của tôi chính là Nguyên Anh hậu kỳ. Dù sư phụ của tôi đã qua đời, nhưng vẫn còn một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ khác. Không chỉ nói một mình người, cho dù có mười mấy người như người, gặp phải y thì cũng hữu khứ vô hồi (Có đi mà không có về).

Hữu khứ vô hồi? Lâm Vân căn bản chẳng để lời của Tần Nhan vào trong lòng. Người có thể khiến cho hấn hữu khứ vô hồi không có nhiều lắm. It nhất là ở Địa Cầu không thể có.

Thấy Lâm Vân chẳng hề quan tâm, Tần Nhan rất khó chịu, hận không thể mang tên Dư Nguyên mà sư phụ đã nói tới trước mặt hấn. Nghĩ đến việc Lâm Vân chụp lồng ngực của mình, lại còn ném mình xuống hồ nước, Tần Nhan rất là tức giận.

Cô ta lạnh lùng nói:

- Người kia tên là Dư Nguyên. Tốt nhất người nên cầu nguyện không phải gặp y. Bằng không số máu trên người người không đủ cho y tu luyện một đêm.

- Dư Nguyên?

Lâm Vân hơi nhú mào, bỗng nhiên mỉm cười:

- Tôi biết người cô nói. Mấy năm trước, ở núi Cương tôi có giết một tên ma tu tên là Dư Nguyên. Nghe nói y còn là đệ tử của Huyết Ma Tông ở Ủy Tinh. Chẳng lẽ y là bạn trai của cô ? Vì sao lại nói giúp y như vậy?

Tần Nhan kinh hãi, không quan tâm tới lời chọc ghẹo của Lâm Vân, mà khiếp sợ hỏi:

- Cái gì? Người nói, người nói người đã giết Dư Nguyên? Người có thể giết được hẳn?

Ngay cả Dư Nguyên, Lâm Vân cũng có thể giết. Thực lực của Dư Nguyên vốn ngang bằng với sư phụ . Nếu Lâm Vân giết được y, thì chứng tỏ sư phụ cũng không phải là đối thủ của hẳn. Chính xác hơn là hẳn muốn giết sư phụ thì cũng rất đơn giản. Phải biết rằng lúc trước sư phụ của cô ta và Dư Nguyên đã đánh nhau mấy tháng mà bất phân thắng bại. Cuối cùng là cả hai bị mắc kẹt ở Địa Cầu.

- Giết cái tên bại hoại kia thì có gì ghê gớm?

Lâm Vân hừ một tiếng.

- Người đã chiến đấu mấy ngày mới giết được y?

Tần Nhân đã cố đánh giá cao Lâm Vân. Lúc trước sư phụ đánh nhau với Dư Nguyên mấy tháng, nhưng đôi bên đều không làm gì được nhau. Cho dù Lâm Vân muốn giết Dư Nguyên, ít nhất cũng phải đấu phép tầm vài ngày.

Đánh vài ngày? Lâm Vân mỉm cười:

- Tên đó cũng xứng đánh với tôi vài ngày? Nếu tôi nhớ không lầm, thì lúc trước một chiêu của tôi còn chưa phóng hết thì y đã toi đời rồi. À, chính xác hơn là nửa chiêu.

Tần Nhan đã đỡ ra vì kinh hãi. Cô ta biết Lâm Vân không nói dối. Nửa chiêu có thể giết Dư Nguyên, đoán chừng cho dù tu sĩ Hóa Thần cũng không làm được. Hơn nữa ngữ khí của Lâm Vân có vẻ khinh thường, chứng tỏ hẳn căn bản không cần phải nói dối. Khó trách hẳn nói hẳn có thể đơn giản lấy mất Kim Đan của mình.

Tần Nhan bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh sau lưng. Cô ta nhớ tới tác phong làm việc bất kể hậu quả của Lâm Vân, trong lòng càng nghĩ càng sợ.

- Nếu cô còn không đi, thì tôi sẽ tiền dân hậu sát cô. Miễn cho cô lảng vảng ở đây quấy nhiễu tôi.

Lâm Vân lạnh lùng nhìn Tần Nhan. Hẳn còn muốn thử xem có thể dùng Giới Đỉnh đi qua kết giới hay không. Tần Nhan ở đây thì hẳn không thể thử nghiệm được.

Khuôn mặt của Tần Nhan lúc trắng lúc hồng. Nếu đối thành bất kỳ người nào nói với cô ta tiền dân hậu sát thì cô ta sẽ không chút do dự vung kiếm lấy đầu người đó. Nhưng đối mặt với Lâm Vân có tu vị thâm bất khả trắc (Khó mà đo lường), cô ta chỉ có thể cưỡng chế lửa giận trong lòng, không dám ra tay với Lâm Vân.

Nhưng lời của Lâm Vân thực sự chạm tới lòng tự ái của Tần Nhan. Cô ta căm hận nói:

- Người muốn giết thì cứ giết, cần gì phải vũ nhục ta như vậy? Tuy tu vị của ta không bằng người, nhưng ta là kẻ thù của người, người không cần phải xúc phạm...

Nhưng Tần Nhan không nói cái gì anh hùng trả thù mười năm không muộn. Cô ta cũng biết nếu cứ chỉ ở Địa Cầu, thì cô ta mãi mãi sẽ không đuổi theo được Lâm Vân.

- Cô không sợ chết à?

Lâm Vân đứng lên, nhìn Tần Nhan. Trong lòng tự nhủ, cô nàng này thật đúng là một quái thai. Ở Tu Chân Giới, nếu gặp tiền bối có tu vị cao hơn mình, thì đều phải cung kính, căn bản không dám nói nửa câu xúc phạm. Phải biết rằng việc tu luyện không dễ dàng gì. Tuy tư chất của Tần Nhan rất tốt, ở một nơi như Địa Cầu mà dùng vài chục năm đã có thể Kết Đan. Nhưng cho dù tư chất có tốt hơn nữa, gặp phải người có tu vị cao hơn mình, thì cũng chỉ có nước chạy trốn mà thôi.

Bằng không, không chỉ nói tiếp tục truy cầu đại đạo, nói không chừng tính mạng cũng mất. Tuy nhiên, điều này cũng không thể trách Tần Nhan. Cô ta tu luyện đều ở tại Địa Cầu, cô ta tu luyện được như ngày hôm nay, có lẽ là nhờ đan dược mà sư phụ cô ta để lại.

Một người như vậy thì sao biết được sự hiểm ác của thế giới Tu Chân. Nghĩ tới đây thì Lâm Vân không so đo với cô ta nữa. Dù sao cô ta cũng đã giúp hấn một lần.

- Cho dù tôi có sợ chết, nhưng tôi cũng không muốn bị người khác vũ nhục...

Tần Nhan nhớ lại những việc Lâm Vân đã làm lúc trước, trong lòng càng ủy khuất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 515: Vì Sao Tôi Phải Đáp Ứng Cô

C

ô đi đi, hiện tại tâm tình của tôi đang tốt, nên tôi không muốn so đo với cô. Lần sau cũng đừng làm phiền tôi. Nếu khiến tôi không kiên nhẫn, thì tôi sẽ lấy mạng ngay lập tức.

Lâm Vân lần nữa uy hiếp. Rồi mặc kệ cô ta, đi vào cái sơn động gần đó. Tâm tình bây giờ của hắn quả thực rất tốt. Tìm được cái Giới Đỉnh là có manh mối tới Khôn Truân Giới.

Tần Nhan không ngờ Lâm Vân bỏ qua cho mình đơn giản như vậy, cho nên hơi sững sờ. Nhìn bóng lưng của Lâm Vân, cô ta chỉ cảm thấy khổ sấp. Vài ngày trước, cô ta còn đáng thương thay cho hắn. Hiện tại cô ta mới biết, người đáng thương chính là mình.

Nhưng nghĩ lại thì thấy không đúng. Không phải sư phụ nói nếu ở Địa Cầu tu luyện, thì chỉ tới Kết Đan là cùng sao? Với linh khí ở nơi này, muốn Kết Anh là điều viễn vông. Mà Lâm Vân có thể giết chết Dư Nguyên, thì chứng tỏ tu vị của hắn đã trên cấp Nguyên Anh.

Nếu ở Địa Cầu đã không tu luyện được tới Nguyên Anh, vậy thì Lâm Vân đã tu luyện ở đâu? Lẽ nào Lâm Vân có cách rời khỏi Địa Cầu? Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Nhan nóng lên. Cô ta muốn hỏi Lâm Vân rời khỏi Địa Cầu bằng cách nào. Phải biết rằng, nếu cứ mãi ở Địa Cầu, cô ta chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Đây là cơ hội duy nhất của Tần Nhan. Mặc kệ Lâm Vân có đáp ứng hay không, nhưng cô ta vẫn muốn thử một lần. Nếu không chớp lấy cơ hội này, có lẽ cô ta sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.

- Chờ một lát...

Nghĩ tới đây, Tần Nhan đã bất chấp hiểm khích lúc trước với Lâm Vân, liền đuổi theo gọi.

- Còn có chuyện gì?

Lâm Vân không kiên nhẫn xoay người. Nếu Tần Nhan còn muốn dây dưa, thì hẳn sẽ lập tức phế tu vị của cô ta đi. Sau đó ném cô ta trở về Tần gia, khiến cho cô ta trở lại thành người bình thường.

- Lâm đại ca, tôi chỉ muốn gọi anh lại để xin lỗi.

Thái độ của Tần Nhan bỗng chuyển biến. Đã không còn vẻ lạnh lùng như ban nãy. Thậm chí còn gọi Lâm Vân là đại ca.

Lâm Vân hơi sững sờ. Hẳn không biết vì sao trong một thời gian ngắn như vậy, thái độ của Tần Nhan lại thay đổi. Nhưng chỉ ngạc nhiên nhất thời mà thôi, vô luận Tần Nhan như thế nào, hẳn cũng sẽ không để ý. Cho dù cô ta đang muốn tính kế hẳn, nhưng hẳn không sợ cô ta. Tu vị chênh lệch như trời và đất, có dùng kế cũng không thể san bằng khoảng cách đó.

- Cô không có việc gì phải xin lỗi tôi. Về sau cô đi đường của cô, tôi đi đường của tôi. Còn có, đừng gọi tôi là Lâm đại ca, tôi không dám nhận là đại ca của cô.

Lâm Vân không ăn một bộ của này của Tần Nhan.

Tần Nhan cắn chặt môi. Nếu không phải vì muốn cầu Lâm Vân trợ giúp rời khỏi Địa Cầu, thì cô ta đã vung tay rời đi rồi, sao có thể tiếp tục ở lại bị Lâm Vân khinh thường.

Nhưng Tần Nhan cũng biết, nếu mình thực sự rời đi, thì đúng như lời Lâm Vân nói, hai người vĩnh viễn sẽ không có liên hệ gì.

- Là như vậy, Lâm đại ca. Tôi muốn hỏi tu vị của anh đã là gì rồi? Mà anh có việc gì cần làm ở đây à? Tuy điều này đã phạm vào kiêng kị của anh, nhưng đối với tôi, nó rất là quan trọng.

Tần Nhan cẩn thận nói.

- Tại sao tôi phải nói cho cô biết? Cô có là gì của tôi đâu. Thật là kỳ quái.

Lâm Vân thuận miệng trả lời. Hắn căn bản không muốn trả lời những vấn đề này của Tần Nhan.

Tuy nhiên, qua câu hỏi của Tần Nhan cùng với việc cô ta sửa chữa truyền tống trận ở núi Cửu Hoa, Lâm Vân cũng đoán ra được cô ta muốn cái gì. Cô ta muốn mình giúp cô ta rời khỏi Địa Cầu.

Nước mắt của Tần Nhan đã lưng tròng. Từ nhỏ đến lớn cô ta đều được gia đình chiều chuộng, thích gì được nấy. Vô luận ở trường học hay ở bên ngoài, đều được mọi người kính nể. Cho dù là lúc tu tiên, cô ta cũng được sư phụ yêu thương như bảo bối. Nhưng ở trước mặt Lâm Vân, cô ta liên tục chịu thiệt thòi.

Cô ta không chỉ bị Lâm Vân một lần chế nhạo, thậm chí còn không đếm xỉa. Rất nhiều năm trước, nếu không phải vì cô ta đã cứu được một mạng cho Vũ Tích, thì nói không chừng Lâm Vân đã giết cô ta rồi. Không ngờ nhiều năm sau, khi cô ta đã là người tu tiên, vẫn như vậy bị Lâm Vân chế nhạo.

Tần Nhan lau nước mắt, rồi vung tay lên, một đồng linh thạch xuất hiện trước mặt của Lâm Vân. Cô ta bình tĩnh nói:

- Nếu anh trả lời câu hỏi của tôi, thì tôi sẽ cho anh số linh thạch này.

Lâm Vân nhìn đồng linh thạch. Không ngờ cô nàng Tần Nhan cũng khá giàu có. Đồng linh thạch kia ít nhất phải có hai mươi nghìn linh thạch

Thượng Phẩm, và khoảng ba, bốn trăm nghìn linh thạch Trung Phẩm. Xem ra sự phụ của Tần Nhan tích lũy được không ít.

Thấy Lâm Vân nhìn đồng linh thạch không nói lời nào, Tần Nhan âm thầm cười lạnh. Còn tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ như vậy. Dù số linh thạch này đã là chín phần tài sản của cô ta, nhưng vì muốn rời khỏi Địa Cầu, Tần Nhan không hề tiếc nuối.

Nhìn Tần Nhan khinh thường nhìn mình, Lâm Vân mỉm cười. Chẳng quan tâm tới cô ta, xoay người rời đi.

Thấy Lâm Vân rời đi, Tần Nhan lại sững sờ. Có chút bội phục với . Nhiều linh thạch như vậy mà có thể bỏ qua được, không khỏi nói:

- Chẳng lẽ anh không cần nhiều linh thạch như vậy sao?

Lâm Vân bỗng đứng lại, cũng vung tay lên. Một đồng linh thạch nhiều gấp mấy chục lần số linh thạch của Tần Nhan chất đồng trên mặt đất. Tổng số lượng là một triệu linh thạch Thượng Phẩm.

Số linh thạch này đối với Lâm Vân mà nói, chỉ như chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Lâm Vân nhìn Tĩnh Như trợn mắt há mồm, thản nhiên nói:

- Nếu cô có thể biến đi cho khuất mắt tôi, thì số linh thạch đó sẽ là của cô.

Vài phút sau, Tần Nhan mới hồi phục tinh thần. Sự phụ của cô ta đã từng nói, linh thạch là thứ rất quý giá ở Tu Chân Giới. Một viên linh thạch Thượng Phẩm có thể đổi lấy một trăm viên linh thạch Trung Phẩm. Một viên linh thạch Trung Phẩm có thể đổi được một trăm viên linh thạch Hạ Phẩm.

Mà sư phụ để lại mấy vạn linh thạch Thượng Phẩm và Trung Phẩm. Sư phụ nói rằng đây là số tài sản không nhỏ. Bởi vì sư phụ vốn là một vị luyện đan danh tiếng, nên mới có thể tích góp được nhiều linh thạch như vậy.

Lẽ ra Lâm Vân tu luyện tới mức này, linh thạch phải là thóc quan trọng nhất với hắn mới đúng. Tần Nhan lấy ra nhiều linh thạch như vậy, vốn tưởng rằng Lâm Vân sẽ động tâm. Thậm chí cô ta còn chuẩn bị cười nhạo nếu Lâm Vân lộ ra vẻ tham lam và kinh hãi.

Nhưng Lâm Vân lại tiện tay lấy ra hàng triệu linh thạch Thượng Phẩm, Tần Nhan đã như hóa đá. Cô ta rất cuộc hiểu ra rằng, số tài sản của cô ta so với Lâm Vân chỉ như một tên ăn mày mà thôi.

Ở thời khắc này, cô ta thậm chí có một loại xúc động. Lập tức lấy một triệu linh thạch đó rồi rời đi.

Hồi lâu, Tần Nhan mới hít sâu một hơi. Lâm Vân đã lấy ra nhiều linh thạch như vậy chỉ vì đuổi mình, chứng tỏ số linh thạch đó không là gì đối với hắn. Cô ta cũng không hoài nghi lời Lâm Vân nói, mặc dù hai người là cừu nhân. Không vì lý do nào khác, chỉ là trực giác mà thôi.

- Xin lỗi, tôi thu lại những lời vừa nãy nói.

Sắc mặt Tần Nhan ảm đạm, thu số linh thạch của mình lại. Buồn cười vừa mới đây thôi, cô ta còn lo sợ một khi tài sản của mình bị bại lộ, Lâm Vân sẽ giết người diệt khẩu, rồi cướp số tài sản của mình.

Thấy Tần Nhan trở nên ăn nói khép nép, Lâm Vân cũng không khiêu khích cô ta nữa. Lâm Vân vốn không phải là người thích bới chuyện. Với hắn mà nói, nếu không mạo phạm tới hắn, hắn sẽ không chủ động đi tới khiêu khích. Trừ khi người đó có thứ mà hắn muốn.

Hắn hiểu suy nghĩ của Tần Nhan, cũng mặc kệ cô ta, tiện tay thu linh thạch lại.

Lâm Vân xoay người, tiếp tục đi vào hang núi. Hắn cảm thấy hành động vừa rồi của mình thật buồn cười. Khoe khoang trước mặt một cô gái như vậy thì có ích gì cơ chứ. Chỉ tổ lãng phí thời gian.

- Cô còn đi theo tôi làm gì?

Lâm Vân nhìn Tần Nhan lảo đảo theo sau.

Tần Nhan bỗng giảo hoạt cười:

- Anh cho tôi một triệu linh thạch để tôi rời đi. Nhưng tôi không lấy, cho nên tôi vẫn có thể đi theo anh.

Lâm Vân nhú mày. Trong lòng tự nhủ, biểu hiện của Tần Nhan có vẻ không thích hợp. Tính cách của cô ta đâu có nhí nhảnh như vậy. Chẳng lẽ cô ta đã trở nên nhìn không thấu rồi?

Trong lòng Tần Nhan rất chua xót. Cô ta đâu muốn như vậy. Nhưng từ những biểu hiện của Lâm Vân, chứng tỏ hẳn nhất định đã từng rời khỏi Địa Cầu. Nếu mình muốn nâng cao tu vị bản thân, ngoại trừ nhờ hắn giúp đỡ ra, cô ta thật không nghĩ ra biện pháp nào khác. Mỉm cười với hắn cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ.

- Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi. Tôi còn có việc phải làm, đừng mãi đi theo tôi làm gì.

Lâm Vân dừng lại, nhìn chăm chăm vào Tần Nhan nói.

- Có phải anh đã từng rời khỏi Địa Cầu không?

Tần Nhan hỏi. Đây cũng là điều mà cô ta muốn biết nhất.

- Đúng vậy.

Lâm Vân không cần phải nói dối.

Tần Nhan sững sờ. Suy đoán là một chuyện, nhưng chính miệng Lâm Vân nói ra lại là một chuyện khác. Cô ta vẫn có chút rung động.

- Tôi muốn anh giúp tôi rời khỏi Địa Cầu.

Tần Nhan nói ra câu mà trong lòng cô mong muốn nhất.

Lâm Vân mỉm cười:

- Vì sao tôi phải đáp ứng cô?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 516: Lâm Quý

V

ừa này anh cũng nói trên Địa Cầu chỉ còn hai chúng ta là tu sĩ. Chắc anh đang có việc gì cần làm ở đây, có lẽ tôi có thể giúp được gì đó. Cái này coi như là thù lao, tôi chỉ muốn lần sau anh rời khỏi Địa Cầu, cũng dẫn theo tôi đi cùng.

Tần Nhan căn muôi nói. Hiện tại điều quan trọng nhất đối với cô ta chính là nâng cao tu vị.

Lâm Vân thở dài. Hắn đương nhiên nhìn ra Tần Nhan rất bức thiết muốn rời khỏi đây. Nhưng lúc này hắn muốn rời đi chỉ có thể dùng pháp bảo phi hành, thời gian phi hành rất là dài. Tinh Hà Trù không ở bên cạnh, muốn thông qua pháp bảo phi hành khác đi lại trong vũ trụ thật không dễ dàng. Cho dù Lâm Vân có biết rõ tuyến đường, cũng không phải là chuyện một hai năm.

Huống hồ Lâm Vân cũng không muốn đưa Tần Nhan tới Nguyệt Tinh, đó là hành tinh của hắn. Tuy nhiên, có thể nhờ Tần Nhan giúp đỡ mình vài chuyện. Lúc này Lâm Vân cần tập trung thời gian luyện hóa hoàn toàn Giới Đỉnh. Căn bản không có thời gian đi tìm tẩm bìa đá. Nếu Tần Nhan có thể giúp hắn tìm ra tẩm bìa đá, cũng bớt cho hắn không ít chuyện.

Mặc dù Lâm Vân không chứng kiến khả năng tìm kiếm của Tần Nhan, nhưng lại rất tin tưởng. Bởi vì ở một nơi căn cỗi như Địa Cầu, mà cô ta vẫn có bản lĩnh tìm ra tài liệu sửa chữa truyền tống trận. Đủ biết cô ta sở trường về việc này.

Nghĩ tới đây Lâm Vân nói:

- Được rồi, thấy cô thành tâm như vậy, tôi cho cô một cơ hội. Đây là hình vẽ của một tấm bia đá, cũng là thứ cần thiết để rời khỏi Địa Cầu. Nếu cô có thể tìm ra được nó, tôi cam đoan sẽ dẫn theo cô rời khỏi đây. Nếu cô không tìm được, vậy thì tôi cũng chịu. Lúc đó cô đừng đi theo quần quít tôi nữa.

Nói xong, Lâm Vân lấy một cái thẻ ngọc, rồi khắc hình ảnh và một vài chi tiết lên trên đó rồi đưa cho Tần Nhan.

Tần Nhan nhìn thẻ ngọc. Ở trên có vẽ một tấm bia đá và một vài lời giới thiệu. Cô ta bỗng nhiên cảm thấy tấm bia đá có chút quen quen. Giống như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Tuy nhiên, nếu đã quen thuộc, vậy thì mình có thể tìm được tấm bia đá đó. Nghĩ tới đây, Tần Nhan cất thẻ ngọc đi, ngẩng đầu nhìn Lâm Vân, nói:

- Cứ quyết định như vậy đi. Tôi tin rằng tôi có thể tìm được tấm bia đá đó cho anh. Mà anh cho tôi số điện thoại, lúc tìm được rồi thì tôi gọi điện để báo.

Lâm Vân ngạc nhiên, Tần Nhan có vẻ rất tin tưởng là tìm được thì phải. Hẳn hơi hoài nghi, cô nàng này dựa vào cái gì mà tư tin như vậy?

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, ít nhất hẳn không cần dùng cái Giới Đỉnh để thử. Dù sao chuyện này chẳng những nguy hiểm, mà còn có khả năng mắc kẹt trong kết giới. Hẳn có thể dùng thời gian rảnh để luyện hóa hoàn toàn Giới Đỉnh.

Lâm Vân lấy một viên ngọc truyền tin cho Tần Nhan:

- Lúc nào cần tìm tôi thì cứ dùng viên ngọc truyền tin này. Gọi điện thoại không thuận tiện bằng.

Tần Nhan nhận lấy viên ngọc. Cô ta cũng biết về thứ này, nhưng cô ta không có viên nào. Tần Nhan lại hỏi:

- Nếu anh muốn tìm tôi cũng thông qua viên ngọc này sao à?

Lâm Vân mỉm cười:

- Chỉ cần cô còn ở trên Địa Cầu, tôi có thể tìm được cô.

Tay Tần Nhan run lên, thiếu chút nữa để rơi viên ngọc xuống đất. Chỉ cần mình còn ở trên Địa Cầu, hẳn sẽ nhìn thấy? Tu vị của hẳn đã tới mức nào rồi?

Theo như lời của sư phụ, cho dù là tu luyện tới Đại Thừa cũng không thể dùng thần thức phóng khắp cả một hành tinh. Mà Lâm Vân lại làm được. Lẽ nào hẳn đã là thành tiên rồi?

Thấy bộ dáng sững sốt của Tần Nhan, Lâm Vân đành phải nhắc nhở:

- Cô nhanh đi đi. Tôi cũng muốn rời khỏi đây. Ở Địa Cầu chắc không còn ai có thể uy hiếp được cô. Hy vọng cô sớm tìm thấy tấm bia đá. Tuy nhiên, theo một ít tin tức mà tôi giải mã được, tấm bia đá đó rất có thể nằm trong nước. Đây là viên Tị Thủy Châu, cho cô mượn dùng.

Lâm Vân tìm được Tị Thủy Châu cũng ở rừng rậm Amazon. Tuy nhiên hiện tại hẳn không cần dùng, nên mới đưa cho Tần Nhan. Hẳn chỉ hy vọng Tần Nhan tìm thấy càng sớm càng tốt.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Tần Nhan nhận lấy Tị Thủy Châu, nhưng trong lòng lại nói: "Địa Cầu không có ai uy hiếp được mình? Không phải còn có người đó sao?". Tuy nhiên lời này chỉ để ở trong lòng mà thôi, không dám nói ra. Mà tên Lâm Vân cũng thật là giàu, ngay cả Tị Thủy Châu cũng có.

Tần Nhan cũng biết vì sao thái độ của Lâm Vân đối với mình lại ác liệt như vậy. Đều là vì chuyện năm đó. Nhưng nói đi nói lại, nếu không có chuyện năm đó, thì cô ta cũng không ghi hận Lâm Vân rồi. Chỉ là hiện tại có thể

giúp đỡ cô ta, ngoại trừ Lâm Vân ra không có người nào khác. Cô ta đành phải vì lợi ích toàn cục mà khép nép với Lâm Vân.

Thấy Tần Nhan cuối cùng cũng rời đi, Lâm Vân thở phào một cái. Việc kế tiếp là luyện hóa toàn bộ Giới Đỉnh. Có lẽ phải mất thêm một tháng.

Tần Nhan cũng biết giữa mình và Lâm Vân không có chuyện gì để nói. Cũng không muốn nói nhiều với Lâm Vân. Chỉ cần hẩn đáp ứng dẫn theo cô ta rời khỏi Địa Cầu là được. Sau đó cô ta tùy tiện tìm một hành tinh Tu Chân, rồi mặc kệ Lâm Vân. Dù tu vị của Lâm Vân thâm bất khả trắc, nhưng cô ta có nguyên tắc của mình. Giúp hẩn tìm kiếm hoàn toàn là một giao dịch mà thôi.

Mà tấm bia đá kia có vẻ rất quan trọng với hẩn thì phải.

Tần Nhan rời đi núi Côn Luân, trong lòng đang tự hỏi, rốt cuộc mình đã từng nhìn thấy tấm bia đá ở đâu nhỉ? Nếu không vì sao quen thuộc như vậy.

Đáp xuống một con đường của Yên Kinh, Tần Nhan vừa đi đường, vừa suy nghĩ nơi cô ta nhìn thấy tấm bia đá.

Một tờ áp phích cực lớn dán trên rạp chiếu phim hấp dẫn rất nhiều người. Tần Nhan nhìn lướt qua, bốn chữ lớn “Hải tặc đảo Tiêm” rơi vào mắt của cô ta. Tần Nhan khẽ giật mình. Cô ta có ấn tượng với bốn từ này, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra. Trong khoảng thời gian ngắn, vì cố nhớ lại mà sững sờ đứng tại đó.

- Chào em, anh là Lâm Quý. Em cũng thích xem bộ phim này à?

Một công tử có phong độ nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tần Nhan, chủ động lên tiếng.

Lúc Lâm Quý vừa nhìn thấy Tần Nhan, y liền giật nảy mình. Tần Nhan vốn là một mỹ nữ, cộng thêm nhiều năm tu luyện, bây giờ đã là Kết Đan, cho

nên dung mao càng thêm phiêu dật. Một người bình thường như y đâu từng thấy một cô gái như vậy. Liền không nhịn được đi lên chào hỏi.

Không chỉ nói y vốn là một công tử ăn chơi. Cho dù không phải tay ăn chơi thì cũng bị khí chất của Tần Nhan hấp dẫn. Đây là do Tần Nhan đang nhìn tấm áp phích mà ngẩn ngơ, nên quên mất không che dấu dung mạo. Lúc bình thường, người phàm nhìn thấy khuôn mặt của cô ta cũng chỉ có cảm giác mơ hồ mà thôi.

Tần Nhan đang sắp nghĩ ra rồi thì bị người khác xen ngang, trong lòng rất căm tức. Tất cả ủy khuất do Lâm Vân gây ra, lúc này bỗng bạo phát.

- Cút đi.

Cô ta giận dữ mắng một câu, rồi tung một cước đá Lâm Quý bay xa mấy mét, vừa văng rơi vào trong một cái thùng rác, chấn kinh vô số con ruồi.

Lâm Quý tung hoành Yên Kinh nhiều năm như vậy, còn chưa có ai dám vô lễ với y như Tần Nhan. Phải biết rằng y chính là người của Lâm gia Yên Kinh. Không nói tới người khác, Lâm Vân vốn chính là người mà cả Yên Kinh đều biết. Lâm gia càng là một gia tộc không có ai dám đắc tội.

Vậy mà hôm nay y lại bị một cô gái đá vào trong thùng rác, còn mắng một câu cút đi. Lâm Quý sao có thể nhịn được nữa. Cho tới bây giờ đều chỉ là y đá người, chưa có người nào dám đá y.

- Đồ gái điếm, lão tử chính là người của Lâm gia, Lâm Quý, chưa nghe nói phải không? Nhưng Lâm Vân người phải biết chứ. Mẹ nó, lá gan thật không nhỏ, dám dùng chân đá ta. Cho dù hậu trường của người lớn đến mấy, lão tử cũng muốn đánh sập.

Lâm Quý leo ra thùng rác, tức giận chỉ vào Tần Nhan.

Ngay lập tức có ba tên to cao đi tới bao vây Tần Nhan lại. Tần Nhan hừ lạnh một tiếng, đang chuẩn bị giáo huấn Lâm Quý một trận. Nhưng nghe thấy y nói y là người của Lâm gia, trong khoảng thời gian ngắn cô ta có chút do dự.

Cô ta không sợ người của Lâm gia, nhưng cô ta lại sợ đắc tội với Lâm Vân. Nếu Lâm Vân tức giận thì cô ta mãi mãi không có cách nào rời khỏi Địa Cầu.

- Như thế nào, sợ rồi phải không? Vừa nãy cô rất ngu ngốc cơ mà? Dám đá Quý ca, tôi nghĩ lúc trên giường cô nên biểu hiện tốt một chút, thì mới khiến Quý ca mới bớt giận. Cô gái, làm việc gì cũng không nên quá xúc động, sẽ liên lụy tới cả nhà đấy. Ha ha, còn xem “Hải tặc đảo Tiêm”? Tôi còn tưởng rằng cô là hải tặc Somalia tới chứ?

Một tên to con sẫm hình con rết ở cánh tay, nhìn Tần Nhan, cười hắc hắc.

Y biết mỹ nữ này đã đắc tội với Quý thiếu, nên Quý thiếu chơi chán thì có thể có phần của mình. Nghĩ tới sắp được hưởng thụ một nữ nhân cực phẩm như vậy, vẻ mặt của y càng thêm hèn mọn bỉ ổi.

Tần Nhan tức giận đến cắn chặt hàm răng. Cô ta rất muốn tung một cước giải quyết toàn bộ đám người này. Nhưng cô ta không dám làm như vậy, bởi vì bọn chúng là người của Lâm gia.

Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên trong óc của Tần Nhan. Hải tặc Somalia? Cô ta rốt cuộc đã nghĩ ra nơi nhìn thấy tấm bia đá kia rồi. Phải đi tới đó luôn mới được.

- Muốn đi sao, không có phần đâu. Một mỹ nữ như cô phải đợi tôi và các anh em của tôi chơi đùa chán đã.

Lâm Quý đi tới trước mặt Tần Nhan, lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Tần Nhan á khẩu không trả lời được, Lâm Quý đi tới gần, nhẹ giọng nói:

- Có biết hoa hậu giảng đường của đại học Yên Kinh hay không? Cô ta đã bị lão tử và huynh đệ thay phiên nhau hiếp cho đến chết. Hiện tại đến phiên cô.

Tần Nhan không thể nhịn được nữa, đang muốn phát tác.

- Cô đi đi, việc này giao cho tôi.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên.

Tần Nhan nhìn sang, là Lâm Vân, trong lòng liền vui vẻ. Không chút nghĩ ngợi nói “Cảm ơn”, rồi xoay người rời đi. Hiện tại cô ta không thể chờ đợi được, muốn đi chứng thực suy đoán của mình.

- Người là thằng đéo nào, lão tử...

Lâm Quý còn chưa dứt lời, đã ăn một cái bạt tai.

Mười cái răng trong miệng Lâm Quý liền văng ra ngoài. Đồng thời hai chân và hai tay của y liền tê rần. Có tiếng kêu kệt vang lên, rõ ràng xương cốt đã bị đứt gãy.

- A...

Vài tiếng kêu thảm thiết truyền tới. Lâm Quý phát hiện không biết từ khi nào, ba tên thủ hạ của y cũng tên liệt nằm xuống đất. Trong miệng thì toàn là máu và răng gãy.

Tần Nhan quay đầu nhìn Lâm Vân, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ hẳn có sở thích đánh gãy tay chân? Chẳng những ra tay hung ác với người khác, mà ngay cả họ hàng cũng không tha. Tuy nhiên, hành động này của Lâm Vân khiến cô ta cảm thấy một tia khoái ý.

- U u....

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Khi cảnh sát tới, nhìn thấy Lâm Quý nằm trên mặt đất, bị đánh rất là thê thảm, trong lòng đều run lên. Xong đời rồi, người kia chính là Lâm Quý, người của Lâm gia a. Mà nhìn thương tích trên người y, có lẽ nửa đời sau y phải ngồi trên xe lăn.

- Cậu dám hành hung người trên đường?

Tên cảnh sát nghĩ tới tiền đồ của mình sắp tới điểm cuối, trong lòng hận không thể lập tức bắn chết Lâm Vân. Dù y biết Lâm Quý là một thiếu niên hư hỏng, không việc ác nào không làm, nhưng y lại bị đánh trọng thương trong khu vực của mình. Thật đúng là không may. Biện pháp cứu vãn bây giờ là bắt Lâm Vân trở về rồi cho Lâm gia một cái công đạo.

Lâm Vân cười lạnh một tiếng:

- Hạng người này đáng bị đánh. Y đã gây họa cho nhiều cô gái như vậy, thậm chí còn dám ngang nhiên uy hiếp con gái trên đường. Đánh y mới là đúng pháp luật.

Những người xung quanh nghe thấy Lâm Vân nói vậy đều tỏ vẻ hả hê. Bọn họ cũng nhận ra Lâm Quý, và biết Lâm Vân nói là thật. Trong lòng bọn họ chỉ mong tên Lâm Quý chết đi mà thôi, gãy chân gãy tay còn nhẹ chán.

- Vô luận như thế nào, cậu hành hung người trên đường là không đúng. Chúng tôi sẽ không buông tha một kẻ xấu, cũng không oan uổng người tốt. Hiện tại mời cậu đi theo chúng tôi để làm bản tường trình. Vụ án này đã không chỉ còn là ẩu đả bình thường, mà đã trở thành vụ án hình sự, cố ý gây thương tật cho nạn nhân.

Nói xong, tên cảnh sát cầm còng tay, muốn khóa Lâm Vân lại.

Ánh mắt của Lâm Vân trở nên lạnh lẽo. Dù hẳn biết các quốc gia trên Địa Cầu đều tôn trọng pháp luật, nhưng từ trước tới nay hẳn chưa từng quan tâm tới điều đó. Nếu mấy tên cảnh sát này vẫn muốn bắt hẳn, thì hẳn không ngại giáo huấn bọn họ một trận. Là một người đã từng trải qua núi thây biển máu, Lâm Vân không giết mấy người Lâm Quý đã là khắc chế lắm rồi.

Chủ yếu là vì hẳn còn lo lắng lão gia tử còn đang ở đây, và tập đoàn Vân Môn. Nhưng hẳn chỉ lo lắng một chút mà thôi. Để cho người thường dùng còng tay khóa hẳn, hẳn sao có thể nhẫn nhịn được. Nếu không phải không muốn những người này ảnh hưởng tới việc Tần Nhan tìm tấm bia đá, thì hẳn căn bản chẳng muốn chạy tới đây.

- Quý nhi...

Một chiếc xe vừa đỗ ở lề đường, một thiếu phụ đã mang theo vể nước nở chạy tới. Ngay sau đó là mấy tên nam tử cũng xuống xe. Đằng sau chiếc xe là xe cứu thương, các bác sĩ vội vàng nâng cán cứu thương chạy tới chỗ Lâm Quý.

Thấy người nam tử trung niên xuống xe, tên cảnh sát âm thầm kêu hổ. Y đương nhiên biết người trung niên kia chính cha của Lâm Quý, cục trưởng Lâm Hi Bình. Y vội vàng chạy tới trước mặt người trung niên, nói:

- Chào Lâm cục trưởng.

Thiếu phụ nhìn thấy con mình nằm tê liệt trên mặt đất, kêu lên một tiếng bi thống. Rồi nhìn thấy một cảnh sát đang cầm còng tay đứng trước mặt Lâm Vân. Bà ta oán hận đi tới nói với hẳn:

- Người chính là kẻ khiến Quý nhi như vậy. Người là tên khốn kiếp...

Nói tới đây, thiếu phụ liền giơ tay muốn tát Lâm Vân. Ánh mắt của Lâm Vân đầy vẻ lạnh lùng, cũng vung tay tát một cái. Thiếu phụ kia liền bay xa vài mét, nhổ ra mấy cái răng. Đây là do Lâm Vân hạ thủ lưu tình. Con hư tại mẹ, mẹ này cũng không phải hạng người tốt đẹp gì.

- Người dám đánh ta.

Thiếu phụ như bị điên lao tới Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 517: Cầu Họa

L

âm Vân nhú mày, bỗng nhiên, bà ta bị người trung niên kia giữ lấy. Đồng thời người trung niên cũng ngăn cản vài tên cảnh sát muốn bắt Lâm Vân.

- Xin hỏi, có phải cậu cũng họ Lâm không?

Trung niên nhìn thấy người thanh niên này có điểm giống với Lâm Vân, nhân vật truyền kỳ của Lâm gia. Nhưng ông ta không dám xác định. Bởi vì dù sao cũng đã qua hai mươi năm rồi, mà dung mạo của người này vẫn giống như chỉ hai mươi mấy tuổi.

- Ta chính là Lâm Vân.

Lâm Vân mặt không biểu tình trả lời.

Lâm Hi Bình đột nhiên cảm thấy trong đầu ong ong. Ông ta không ngờ người đánh tàn phế con trai mình lại là Lâm Vân, người mà có địa vị cao hơn cả lão gia tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Hi Bình sững sờ, đôi chân thì phát run. Ông ta không biết nên làm gì cho phải. Dù quyền thế của ông ta có lớn hơn nữa, nhưng đối mặt với Lâm Vân, ông ta chỉ như một con kiến hôi mà thôi. Lâm Vân chỉ cần nói một câu, cuộc sống của ông ta sẽ rơi từ thiên đàng xuống địa ngục. Điều này còn không phải là trọng yếu, ông ta tin rằng, nếu Lâm Vân muốn lấy mạng của mình hoặc con của mình, thì cũng chỉ là vài cái nhấc tay.

Người khác có thể không biết nhiều về Lâm Vân, nhưng những con cháu của Lâm gia đồng lứa với hắn, đều hiểu rằng hắn chính là một truyền kỳ. Mà hôm nay con của mình thị bị nhân vật truyền kỳ đó đánh cho tàn phế.

- Lâm gia có đứa con cháu bỏ đi này, còn không bằng nuôi một con chó còn tốt hơn. Đi điều tra xem tên Lâm Quý kia đã làm những chuyện thương thiên hại lý gì. Đồng thời điều tra các con cháu còn lại của Lâm gia. Có tên nào dám làm việc táng tâm lương tâm, thì toàn bộ xử lý.

Lời này của Lâm Vân văng vẳng bên tai của Lâm Hi Bình.

Khi ông ta hồi phục tinh thần, thì phát hiện Lâm Vân đã không còn tung tích.

- Anh làm cái gì vậy, sao lại thả tên kia chạy trốn. Anh...

Thiếu phụ kia còn kêu gào nói.

Lâm Hi Bình không chút nghĩ ngợi, tát vợ mình một cái:

- Con hư tại mẹ, nếu không phải do cô dung túng, thì Quý nhi đâu biến thành như vậy. Tôi đã sớm nói với cô rồi, quán tử bất hiếu, quán cầu thượng lò.

(Nuông chiều con thì con bất hiếu, nuông chiều chó thì chó lên nòi)

- Anh dám đánh tôi?

Thiếu phụ giống như bị điên xông về phía Lâm Hi Bình, hồn nhiên quên mất đứa con còn đang nằm tê liệt trên mặt đất.

- Hẳn chính là Lâm Vân trong truyền thuyết?

Tên cảnh sát thì thảo nói. Bỗng nhiên sau lưng y đổ đầy đồ mồ hôi lạnh. Nếu lúc ấy mình còng tay Lâm Vân, thì kết quả sẽ như thế nào? Y không dám nghĩ tiếp nữa.

Lâm Vân không ngờ hẳn chỉ nói tùy tiện một câu, đã khiến cho các con cháu của Lâm gia ở Yên Kinh đều lo sợ bất an, không dám kiêu ngạo như lúc trước. Đồng thời tình hình trị an của Yên Kinh bỗng nhiên trở nên tốt hơn. Các bang phái xã hội đen nghe nói Lâm Vân trở lại đều co đầu rút cổ. Trong khoảng thời gian ngắn, các vụ án ở Yên Kinh giảm đi đáng kể.

- Không ngờ chỉ là cái tên thôi cũng tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy...

Một vị cục trưởng cục cảnh sát nhìn hồ sơ hình sự giảm đi rõ rệt, không khỏi cảm thán một tiếng.

Lâm Vân sợ dĩ có thể kịp thời đi tới Yên Kinh hỗ trợ Tần Nhan, là bởi vì thần thức của hắn vừa vịn quét tới Tần Nhan đang trầm tư. Biểu lộ như vậy, chắc cô ta sắp nhớ ra gì đó. Mà có người đi lên quấy rầy Tần Nhan suy nghĩ, Lâm Vân đương nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Tần Nhan tìm được tấm bia đá càng sớm, thì hẳn càng nhanh gặp được mấy người Vũ Tích. Việc này mới là việc quan trọng nhất. Huống hồ Lâm Quý lợi dụng danh tiếng của mình để làm xằng làm bậy, hẳn càng có lý do để trừng trị.

Nếu không liên quan gì tới hắn, mặc kệ người giết người hay gây án, hắn chẳng muốn quan tâm. Nhưng nếu người đó lợi dụng danh tiếng của hắn để làm xằng làm bậy, hẳn quyết không bỏ qua.

....

Tần Nhan không lo lắng chuyện của Lâm Vân. Hiện tại cô ta đang muốn tới Lý gia.

Hơn hai mươi năm trước, khi Tần gia và Lý gia còn là đồng minh, hai nhà muốn kết thân gia với nhau. Cho nên Tần gia mới gả Tần Nhan cho Lý Danh Sinh. Mà Tần Nhan thì đã từng đi tới nhà Lý gia một lần.

Lúc ấy Tần Nhan đi cùng với ông nội tới Lý gia. Lão gia tử của Lý gia, Lý Ly vì thể hiện mọi người đều là một nhà, nên tiếp đón cả hai người ở phòng đọc sách. Lúc đó Tần Nhan đã nhìn thấy một bức tranh trong phòng đọc sách của Lý Ly.

Bức tranh này vẽ cảnh biển, còn vài hòn đảo nhỏ i già. Cộng thêm đan được kéo dài tuổi thọ do tập đoàn Vân Môn sản xuất, nên thân thể của ông ta vẫn còn khỏe mạnh. Hôm nay ông ta đang tưới cây cảnh, thì người hầu đi vào nói rằng có một cô gái bái phỏng. Còn là Tần Nhan của Tần gia.

Nhìn cô gái thiếu chút nữa thành cháu dâu của mình này, trong lòng Lý Ly rất là cảm khái. Năm đó khi Lý Danh Sinh bị chết, nếu không phải ông ta kịp thời ra lệnh cho toàn bộ người của Lý gia không được tìm Lâm Vân báo thù, chỉ Lý gia đã không còn tồn tại rồi.

Trải qua hai mươi năm an phận, Lý Ly đã không còn oán hận gì với Lâm Vân. Chuyện năm đó hoàn toàn là do Lý gia khơi mào trước, Lâm Vân coi như là tự bảo vệ bản thân. Hơn nữa thế lực của Lý gia ở Phần Giang bị tổn thất trong tay của Lâm Vân. Về sau Lý Danh Sinh cũng bị chết trong tay hắn.

Cũng may ông ta cảm thấy không đúng, liền phát lệnh xuống, bằng không hậu quả khó mà nói. Sở dĩ ông ta hạ lệnh như vậy, bởi vì ông ta nhìn ra Lâm Vân không phải là hạng người lưu luyện hồng trần và thích tranh đấu quyền lực. Kết quả là dự đoán của ông ta không sai. Lý gia không động vào Lâm Vân, thì Lâm Vân cũng chẳng muốn dây dưa gì với Lý gia.

- Lý gia gia...

Tần Nhan thấy Lý Ly trầm tư suy nghĩ, liền liên tiếng nhắc nhở.

- À, Tiểu Nhan, cháu ngồi đi. Ài, già rồi nên hay nghĩ vẩn vơ. Vẫn là tuổi trẻ tốt nhất. Mà cháu có vẻ như không thay đổi gì nhỉ.

Lý Ly phục hồi tinh thần, hơi có lỗi nói.

- Lý gia gia, cháu có thể nhìn phòng đọc sách của gia gia một lúc được không?

Câu đầu tiên của Tần Nhan đã khiến Lý Ly ngạc nhiên.

Thấy Lý lão gia tử thất thần, Tần Nhan liền khẩn trương. Nếu ông ấy không đồng ý thì làm sao bây giờ? Cô ta đã dùng thần thức kiểm tra và biết bức tranh đó không còn treo ở chỗ cũ. Nên cô ta muốn hỏi bức tranh đó đang ở đâu.

- À, không có vấn đề gì, cháu đi theo ta.

Lý Ly dẫn theo Tần Nhan tới phòng đọc sách.

Bởi vì đã dùng thần thức nhìn qua một lần, nên khi vào thư phòng Tần Nhan chỉ tùy ý nhìn. Cô ta thở dài một tiếng rồi mới nói:

- Rất nhiều năm trước cháu và ông nội đã tới nơi này. Không ngờ đảo mắt đã qua nhiều năm như vậy.

- Ài, ông nội của cháu là người tốt, nhưng ông ta ra đi quá sớm...

Lý Ly cũng thở dài.

Trong lòng của Tần Nhan có chút thương cảm. Dù năm đó Tần gia bắt buộc cô và Lý Danh Sinh và kết hôn, ông nội cũng không chủ động đi lên ngăn cản, đã khiến Tần Nhan rất không thoải mái. Nhưng Tần Nhan vẫn rất tôn kính ông nội của mình. Trước kia cô không hiểu chuyện, không biết đã làm bao nhiêu việc khiến ông nội phải hao tâm tổn trí. Nhưng hiện tại, khi cô hiểu chuyện rồi thì ông nội lại mất. “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con nuôi lớn mà thân không tại”, có lẽ hợp với tâm tính của cô bây giờ.

Tần Nhan áp chế sự đau lòng, lần nữa nói:

- Lý gia gia, cháu nhớ năm đó khi cháu đi vào căn phòng này, cháu có nhìn thấy một bức tranh rất kỳ quái treo trên tường. Không biết bây giờ nó đâu rồi?

Lý Ly khẽ giật mình, với sự lôi thôi của ông ta, lập tức biết mục đích tới đây lần này của Tần Nhan là có liên quan tới bức tranh. Ông ta liền hỏi:

- Tiểu Nhan, cháu tới đây vì bức tranh à?

Tần Nhan vừa nghe là biết Lý Ly đã đoán ra một chút, cũng không có ý giấu diếm, mà gật đầu:

- Vâng, một người bạn của cháu muốn có bức tranh đó. Không biết hiện tại bức tranh đó đang ở đâu? Đương nhiên, cháu sẽ trả đủ tiền, không khiến Lý gia gia khó xử.

- Tiểu Nhan, bức tranh đó vốn không đáng bao nhiêu tiền. Chỉ là một bức tranh mà ta nhặt được mà thôi. Nếu ta vẫn còn giữ nó, thì tặng luôn cho cháu cũng được, nói gì tiền bạc. Nhưng ta cho người khác bức tranh đó rồi.

Trong lòng Lý Ly bỗng dâng lên một cảm giác kỳ quái. Ông ta nhớ tới chuyện của Lâm Vân.

Tần Nhan hơi thất vọng, nhưng lập tức hỏi:

- Lý gia gia có thể nói cho cháu biết gia gia đã tặng bức tranh đó cho ai không?

Thấy Tần Nhan có vẻ rất coi trọng bức tranh, tuy Lý Ly hơi tò mò, nhưng ông ta là một người từng trải, đương nhiên biết việc gì có thể hỏi, việc gì không thể hỏi.

- Tám năm trước, một bằng hữu người Mi tới nhà ta chơi. Y nhìn thấy bức tranh đó, liền rất thích rồi muốn mua với giá cao. Bởi vì người bằng hữu đó

là một đối tác làm ăn, cho nên ta dứt khoát cho y. Y tên là Hughes, chính là tổng giám đốc của công ty Kỳ Điện, chi nhánh Hoa Quốc.

Nghe Lý Ly nói vậy, Tần Nhan thầm nghĩ, đã có danh tiếng thì cũng dễ tìm.

Nghĩ tới đây, Tần Nhan lần nữa hỏi:

- Không biết Lý gia gia nhật được bức tranh đó ở đâu?

Lý Ly thờ dài nói:

- Đó là chuyện của vài chục năm trước. Năm đó ở một đạo quan thuộc núi Mi Sơn, ta có nhật được một cái hộp gỗ. Bên trong chính là bức tranh và một viên đá Bạch Hà. Về sau ta đưa viên đá Bạch Hà cùng hộp gỗ cho Lâm Vân. Còn bức tranh thì do ta thích với khung cảnh biển rộng mênh mông của nó, nên liền treo ở trong phòng đọc sách.

Tần Nhan im lặng không nói. Lại có quan hệ với Lâm Vân. Cô đương nhiên biết đá Bạch Hà chính là linh thạch. Thì ra từ lúc đó Lâm Vân đã bắt đầu thu thập linh thạch. Nghĩ tới lúc ấy, một viên linh thạch đã được hãn coi như trân bảo rồi, phỏng chừng lúc ấy hãn còn chưa rời khỏi Địa Cầu. Nhưng qua lời Lý gia gia kể, ông ta chắc chưa nói chuyện bức tranh cho Lâm Vân.

Đã hỏi xong thì Tần Nhan cũng không ở lại lâu. Liền lấy một cái lọ ngọc đưa cho Lý Ly, nói:

- Lý gia gia, cháu có một viên đan dược dưỡng thân do sư phụ của cháu để lại, gia gia giữ lấy mà dùng.

...

Tần Nhan rời đi đại viện Lý gia, rồi lập tức tới tập đoàn Kỳ Điện tìm kiếm Hughes. Nhưng cô lại lấy được tin tức là mấy năm trước Hughes đã từ

chức. Vì thế Tần Nhan mất đi manh mối.

Không có dấu vết gì để tìm kiếm Hughes, Tần Nhan chỉ đành phải dựa theo trí nhớ, đi tới khu vực biển Ả rập để tìm kiếm. Cũng may, hiện tại thần thức của cô ta đã kéo dài được một trăm km, cộng thêm Tị Thủy Châu mà Lâm Vân cho, có lẽ sẽ tìm ra được tấm bia đá đó.

Tần Nhan lơ lửng trên bầu trời của đảo Madagasca, theo như bức tranh lúc trước, thì nó nằm ở nơi gần khu vực này.

Đeo Tị Thủy Châu vào cổ, Tần Nhan liền nhảy xuống biển.

Khí tiến vào biển, Tần Nhan mới hiểu được rằng Tị Thủy Châu đúng là bảo bối khó có được. Có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm. Đeo nó trên người, mười mét xung quanh không có một giọt nước nào bám vào. Giống như hai cục nam châm trái chiều đẩy nhau vậy. Tần Nhan cứ thế rẽ nước đi xuống.

Quả nhiên là thứ tốt. Tần Nhan âm thầm may mắn là Lâm Vân đã cho cô mượn Tị Thủy Châu. Bằng không cho dù cô có tu vị Kết Đan đi chăng nữa, xuống đáy biển sâu như vậy, còn dùng thần thức dò xét xung quanh, thì là một việc cực kỳ tốn sức. Huống hồ ở trong nước biển, thần thức phát huy không được nhiều lắm. Phạm vi còn chưa được một nửa.

Khu vực biển này rất rộng, Tần Nhan đã dùng thần thức cộng thêm Tị Thủy Châu rồi mà cũng rất vất vả tìm kiếm. Huống hồ cô chỉ dựa vào trí nhớ. Thịnh thoảng có vài con cá mập đi qua người, mặc dù không gây hại gì cho Tần Nhan, nhưng vẫn ảnh hưởng một chút tới việc tìm kiếm của cô.

Năm ngày sau, Tần Nhan đã mệt mỏi đến kiệt sức, nhưng vẫn chỉ kiểm tra được một phạm vi không lớn. Thậm chí cô ta muốn gọi Lâm Vân đi tìm cùng, nhưng cô ta lại lo lắng một khi Lâm Vân tìm được, sẽ bác bỏ công lao của cô ta, rồi từ chối mang cô ta rời khỏi Địa Cầu.

....

Lâm Vân không nghĩ nhiều như vậy. Lúc thần thức của hắn nhìn thấy Tần Nhan đang tìm kiếm trong đáy biển, hắn liền mặc kệ cô ta. Dù không biết vì sao cô ta tới đó tìm, nhưng chắc có nguyên nhân trong đó.

Hiện tại hắn đang luyện hóa Giới Đỉnh tới thời điểm mấu chốt. Cốc Tử Vong của núi Côn Luân đã bị hắn dùng trận pháp che dấu hoàn toàn lại. Hắn không muốn lúc mình đang luyện hóa Giới Đỉnh thì có người quấy rầy.

Càng luyện hóa Giới Đỉnh, Lâm Vân càng hiểu rõ cấu tạo của kết giới kia. Hiện tại hắn đã biết, nếu lúc trước hắn cưỡng chế dùng Giới Đỉnh xuyên qua kết giới, nói không chừng kết giới sẽ bị phá hư hoàn toàn. Nói chính xác là kết giới sẽ không tồn tại. Kết giới này cho phép người bên trong có thể dùng sức mạnh để mở ra. Nhưng không cho phép người bên ngoài dùng bất cứ cách nào đi vào.

Một kết giới không còn tồn tại, đương nhiên không thể thông qua kết giới đó để tới một nơi khác. Lâm Vân còn biết, kết giới này còn là một truyền tống trận đặc biệt. Tuy Địa Cầu và Khôn Truân Giới chỉ cách qua một kết giới, nhưng khoảng cách giữa hai nơi xa vô cùng.

Đã biết những vấn đề này rồi, Lâm Vân đương nhiên không dám mạo hiểm. Chỉ có thể toàn lực luyện hóa Giới Đỉnh, sau đó trông cậy vào Tần Nhan tìm kiếm được tấm bia đá.

Nếu Tần Nhan không tìm thấy, cho dù mất một cái giá lớn, Lâm Vân cũng muốn đích thân đi tìm. Bởi vì tấm bia đá là cách duy nhất để hắn tới Khôn Truân Giới một cách nhanh nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 518: Dòng Nước Xoáy

T

ần Nhan đã tìm kiếm trong biển Ả rập được mười hai ngày. Tuy rất mệt mỏi, nhưng Tần Nhan không muốn buông tha. Đây là cơ hội cuối cùng của cô.

Ăn vài miếng lương khô, trong lòng Tần Nhan rất lo lắng. Ở trong đáy biển im ắng như vậy, cô ta cảm thấy rất cô đơn và hoảng hốt. Cho dù cô ta đa là tu sĩ Kết Đan, nhưng cảm giác hoảng hốt đó không thể áp chế được.

Cô ta chỉ có thể dựa vào việc nhai nuốt thức ăn để thư giãn thần kinh. Ở dưới đáy biển có quá nhiều thứ mà cô ta không thể giải thích. Hiện tại Tần Nhan đã rất cảm kích với việc Lâm Vân đưa cho cô ta Tị Thủy Châu. Nếu không có viên ngọc đó, cả nửa tháng chìm trong nước biển, chắc cô ta điên mất.

Một con tàu cực lớn nằm lặng lặng ở đáy biển. Tần Nhan nhìn con tàu đắm đã mục nát này, không biết nó chìm xuống đây từ lúc nào. Bỗng nhiên, da đầu của Tần Nhan run lên. Cô rõ ràng nghe thấy tiếng nói chuyện từ bên trong con tàu.

Mặc dù có hiểu biết một ít về yêu ma quỷ quái. Cô ta biết rằng khi chết, người ta sẽ phóng ra linh hồn. Nếu ở hoàn cảnh đặc biệt, thậm chí có thể tồn tại mấy nghìn năm. Nhưng điều này vẫn khiến cho Tần Nhan rất hoảng sợ. Mặc kệ đã là người Tu Chân, quỷ quái không làm gì được cô, nhưng dù sao cô cũng chỉ là một người con gái.

Huống chi, trước khi đi theo sư phụ Tu Chân, cô ta lớn lên trong một xã hội duy vật. Dù hiện tại quan niệm đã thay đổi rất lớn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn có chút hoảng hốt.

Tần Nhan muốn định rời khỏi chỗ này, nhưng cô ta biết một khi mình rời đi, có lẽ cô ta sẽ mãi mãi không tìm được tấm bia đá, và không thể rời khỏi Địa Cầu.

Tần Nhan phóng thần thức kiểm tra khắp con tàu. Ở bên trong có một vài bộ xương cốt, một vài bộ bàn ghế vứt ngổn ngang. Xem ra đây là một con tàu chở khách.

Một cái bóng màu trắng khẽ lướt qua, rất nhanh chui vào một căn phòng. Tần Nhan sững sờ, lẽ nào trong con tàu đó đúng là có ma? Cô ta đã từng nghe sư phụ nói, linh hồn của người chết ở một hoàn cảnh đặc biệt sẽ tồn tại rất lâu. Tuy nhiên cũng có những người có linh hồn cường đại. Một khi họ chết, linh hồn sẽ tu luyện và trở thành quỷ tu.

Tần Nhan đương nhiên không tin ở Địa Cầu có quỷ tu. Bởi vì ở đây, ngay cả tu sĩ bình thường đều không có, lấy đâu ra quỷ tu? Trong khoảng thời gian ngắn, Tần Nhan không biết nên làm gì cho phải. Cô ta rất muốn đi vào căn phòng đó để nhìn xem, rốt cuộc cái bóng đó là cái gì. Nhưng trời sinh con gái vốn sợ ma, nên khiến cô ta do dự. Cho dù thực lực của cái bóng đó có kém xa cô ta.

Tần Nhan phóng thần thức đi vào căn phòng, nhưng lại không thấy gì cả. Chẳng lẽ nó có thể tránh né được thần thức? Đang lúc Tần Nhan do dự không biết làm sao, thì trong con tàu bỗng vang lên một chuỗi tiếng cười nghe rất rõ ràng.

Tần Nhan nghe vậy, cười lạnh một tiếng. Quỷ tu thì như thế nào? Ở một nơi như Địa Cầu, quỷ tu có thể Kết Đan được chắc? Theo như lời của sư phụ, quỷ tu muốn Kết Đan còn khó khăn hơn tu sĩ bình thường gấp trăm ngàn lần.

Nghĩ đến việc quỷ tu không thể Kết Đan, Tần Nhan liền không rụt rè nữa. Nếu như một tu sĩ Kết Đan mà bị một con tiểu quỷ hù sợ, thì chính Tần

Nhan cũng cảm thấy dọa người. Mặc dù còn sợ hãi, nhưng không thể ngăn cản được quyết tâm tìm kiếm tấm bia đá của cô ta.

Hơn nữa trên người cô ta còn mặc một bộ Vũ Y do sư phụ lưu lại. Chẳng những có tác dụng trừ tà mà còn có lực phòng ngự kinh người. Tần Nhan nghĩ tới đây, liền bước lên phi kiếm rồi trực tiếp bay tới. Cô ta không phải là đi vào con tàu đó thăm dò. Mặc dù rất hiếu kỳ, nhưng cô ta không muốn lãng phí thời gian với con tàu đắm này.

Tần Nhan chỉ muốn lướt qua con tàu rồi tiếp tục tìm xuống phía dưới mà thôi. Nhưng cô ta vừa bay qua con tàu đắm, thì một lực hút cực lớn hút cô ta lại. Tần Nhan lập tức biết không tốt, vội vàng lui về phía sau. Nhưng lực hút thật quá mạnh, cô ta rõ ràng không thể phản kháng được, liền bị lực hút đó hút đi.

Một cảm giác sợ hãi truyền tới. Tần Nhan không ngờ mình đã Kết Đan rồi mà còn không ngăn cản được một lực hút ở đáy biển. Đang định truyền tin cho Lâm Vân, nhưng cô ta vừa cử động thì lại bị lực hút hút đi.

Tần Nhan phóng ra một cái khiên chặn lại, nhưng vẫn không ngăn cản được lực hút. Tần Nhan kinh hãi nhìn thấy, lực hút này hút mình xuống sâu dưới đáy biển. Đảo mắt đã bị lôi đi hơn mười km. Một dòng nước xoáy khổng lồ xuất hiện trước mắt của Tần Nhan.

- Không...

Tần Nhan vận chuyển toàn bộ chân nguyên muốn rời khỏi lực hút của dòng nước xoáy. Nhưng đều chỉ phí công vô ích. Tần Nhan nhanh chóng bị cuốn vào dòng nước xoáy đó.

Một cảm giác tuyệt vọng xông lên đầu Tần Nhan. Cô ta thật không ngờ mình lại chết như vậy. Cô ta cũng biết, cho dù thần thức của Lâm Vân có lợi hại hơn đi chăng nữa, cũng không thể phóng thần thức tới chỗ dòng nước xoáy này được.

...

Cốc Tử Vong, núi Côn Luân, Lâm Vân mở to mắt thở phào một tiếng. Vốn tưởng rằng một tháng, không ngờ chỉ cần nửa tháng là đã luyện hóa hoàn toàn được Giới Đỉnh. Nhưng nếu không có tấm bia đá thì Giới Đỉnh vẫn không thể sử dụng.

Không biết Tần Nhan có tiến triển gì chưa. Nghĩ tới đây, Lâm Vân lập tức phóng thần thức ra ngoài. Ủa, cô ta không ở đáy biển. Lẽ nào cô ta đã tìm ra được rồi? Hay là cô ta đã thay đổi nơi tìm kiếm?

Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra toàn Địa Cầu, nhưng lông mày của hắn lập tức nhíu lại. Tần Nhan rõ ràng không ở trên Địa Cầu. Thần thức của hắn không thể tìm được Tần Nhan.

Điều này chỉ có hai khả năng, một là Tần Nhan tìm được một truyền tống trận khác, và thông qua đó rời khỏi Địa Cầu. Khả năng thứ hai là Tần Nhan xông vào một nơi mà thần thức của Lâm Vân không thể quét tới được.

Nhưng vẫn có một khả năng là Tần Nhan đã gặp nạn, thậm chí là hài cốt không còn. Tuy nhiên, ở một nơi như Địa Cầu, làm gì còn ai có thể khiến cho một tu sĩ Kết Đan như Tần Nhan xương cốt không còn?

Nghĩ tới đây, Lâm Vân vẫn lập tức đi tới biển Ả rập. Lúc cuối cùng Tần Nhan xuất hiện là ở chỗ này. Cho nên có thể tìm ra một vài dấu vết ở đây.

Dù sao trên Địa Cầu vẫn còn rất nhiều nơi thần bí, không phải là không có nguy hiểm. Tuy tu sĩ Kết Đan có lợi hại, nhưng nếu gặp phải những nơi như vậy, tu sĩ Kết Đan cũng không tính là cái gì.

Bỗng nhiên Lâm Vân mỉm cười. Rõ ràng gặp phải bằng hữu cũ. Người này đúng thật là chịu khó.

Một con tàu hải tặc xuất hiện trong thần thức của Lâm Vân. Lâm Vân không chút nghĩ ngợi rơi xuống con tàu. Bảy tám thủy thủ nhìn thấy boong thuyền bỗng nhiên xuất hiện một người lạ mặt, liền giật nảy mình. Nhưng bọn chúng vốn là những người thường xuyên trải qua sinh tử, phản ứng rất nhanh, liền rút súng chỉ về hướng Lâm Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 519: Hang Động Dưới Đáy Biển

L

âm Vân giơ chân lên, ba tên cầm súng vô thanh vô tức bị đá xuống nước

- Ta không thích có người dùng súng chỉ về phía ta.

Vài tên thủy thủ còn lại ấn chuông cảnh báo, lập tức có hai, ba mươi người chạy lên boong thuyền.

- Đừng động thủ.

Một giọng nói mang khẩu âm của người Anh vang lên.

Lâm Vân chấp tay sau lưng nhìn tên râu quai nón, dùng tiếng Hoa nói:

- Râu quai nón, mạng của ông cũng thật lớn. Làm hải tặc lâu như vậy còn chưa nghỉ hưu. Định mang hết tiền kiếm được xuống quan tài sao?

Tên râu quai nón vội vàng đi lên, cúi người cung kính nói:

- Thần của tôi, thật vinh hạnh khi được gặp lại ngài. Nếu ngài có mệnh lệnh gì cứ việc phân phó, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình. Lần này tôi đi không phải làm việc buôn bán, mà là chuẩn bị về hưu. Không ngờ trước khi về hưu có thể gặp lại vị thần mà tôi tôn kính nhất.

Dù tên râu quai nón tiếng Hoa không quá trôi chảy, nhưng vẫn có thể nghe được.

Lâm Vân vung tay lên:

- Ngừng, đừng dồng dài với lão tử. Nói cho ta biết, mấy ngày gần đây có xảy ra việc gì lạ không?

Lâm Vân muốn tìm tung tích của Tần Nhan. Mà tên râu ria này đi lại trên biển nhiều năm như vậy, nói không chừng y lại biết một vài tin tức gì đó.

Tên râu quai nón ra lệnh một tiếng, lập tức có một thủ hạ lấy ghế, rồi mời Lâm Vân ngồi xuống. Sau đó y đứng một bên, kính cẩn thưa:

- Ngày hôm qua xuất hiện Long Thôn Lãng mấy năm mới có một lần ở Ấn Độ Dương. Còn đâu thì không có gì khác lạ.

Tên râu quai nón vốn định nói chuyện làm ăn mấy tháng qua của y, nhưng bởi vì Lâm Vân chỉ hỏi chuyện mấy ngày gần đây, cho nên y mới trả lời như vậy.

- Long Thôn Lãng? Nó là cái gì?

Lâm Vân chưa từng nghe qua cái tên như vậy.

Tên râu quai nón thấy Lâm Vân không biết, vội vàng cúi người trả lời:

- Long Thôn Lãng xảy ra ở một khu vực đáy biển cách về phía tây 500km. Có con tàu nào gặp phải nó đều bị đắm. Nên bình thường có rất ít tàu nào đi qua đó. Nhưng Long Thôn Lãng xảy ra không thường xuyên, thời gian cũng không cố định. Đôi khi là vài năm, đôi khi lại là vài chục năm.

- Bởi vì mọi người không biết Long Thôn Lãng sẽ xuất hiện bất chợt lúc nào, cho nên không có ai dám đi qua đó. Một khi gặp phải Long Thôn Lãng, cho dù con tàu có lớn đến mấy cũng bị dòng nước xoáy đó hút vào.

Lâm Vân nghe xong lời tên râu quai nón nói, liền trầm ngâm suy nghĩ. Long Thôn Lãng xảy ra vào ngày hôm qua. Mà mấy ngày trước Tần Nhan còn tìm kiếm ở khu vực quanh đấy. Liệu hai chuyện này có liên quan gì tới nhau hay không? Lẽ ra một tu sĩ Kết Đan phải đối phó với được lực hút của sóng biển mới đúng chứ? Bất kể như thế nào cũng phải tới đó nhìn một lần.

Lâm Vân đứng lên nói:

- râu quai nón, tôi thấy ông già rồi, đừng làm những việc như thế này nữa. Nên nghỉ ngơi thôi.

- Vâng vâng, tôi sẽ nghe theo lời ngài, lập tức giải tán đội hải tặc.

Tên râu quai nón rất sợ Lâm Vân, bằng không y đã không tôn kính Lâm Vân như vậy. Đây không phải là do vũ lực áp chế, mà là do mấy lần Lâm Vân xuất hiện trên tàu của y bằng một cách không giải thích được. Có thể khẳng định người này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Nghĩ tới đây, râu quai nón ngẩng đầu, muốn hỏi một vấn đề, thì lại trợn tròn mắt. Bởi vì người đó đã biến mất không thấy. Nếu không phải vài tên thủy thủ mà Lâm Vân đá xuống nước đang bò lên tàu, thì tên râu quai nón còn tưởng rằng mình bị ảo giác.

- Thần, quả nhiên là thần.

Râu quai nón nhin không được quỳ rạp xuống, bắt đầu cầu nguyện.

Một thủy thủ đi lên, nói với râu quai nón:

- Người vừa nãy thật là kiêu ngạo.

- Phải.

Tổng cho tên đó một cái tát, râu quai nón lạnh lùng nói:

- Lần sau nếu ta còn nghe thấy người nói những lời bất kính với thần, thì người không cần phải lên tàu nữa.

...

Lâm Vân nghĩ bụng, mỗi lần tới đều thu được tin tức có ích từ tên râu quái nón kia. Xem ra mình và y thật là có duyên. Mặc dù có ấn tượng không tồi với y, nhưng Lâm Vân cũng không có hảo cảm gì với việc y làm hải tặc. Tuy nhiên, nếu bảo Lâm Vân hô hào chính nghĩa, tiêu diệt hải tặc, thì hẳn sẽ không bao giờ làm. Trừ phi đám hải tặc kia mạo phạm tới hẳn.

Lâm Vân đi tới nơi mà tên râu quái nón chỉ, kiểm tra bốn phía, nhưng vẫn không thấy có nơi nào kỳ quái. Nhưng hẳn tin rằng tên râu quái nón không dám lừa mình.

Không chút nghĩ ngợi, Lâm Vân liền chui vào biển rộng. Tuy không có Tị Thủy Châu, nhưng Lâm Vân vẫn dễ dàng rẽ nước mà đi vào.

Với thần thức cường đại của Lâm Vân, hẳn lập tức nhìn thấy con tàu mà Tần Nhan đã gặp phải. Sau vài giây, Lâm Vân đã đứng trên con tàu. Trong con tàu vang lên một giọng nói.

Lâm Vân mỉm cười, thật đúng là có ý tứ. Trên con tàu đắm ở dưới đáy biển lại có một ít du hồn. Kiến thức của Lâm Vân hơn xa so với Tần Nhan. Dù hẳn không có sư phụ, nhưng kiến thức đã được tích lũy từ hai đời.

Một cái bóng màu trắng xuất hiện. Lâm Vân suy nghĩ, nơi này có du hồn, chứng tỏ có vật gì đó âm tà. Chẳng lẽ còn có quỷ tu?

Lâm Vân tiện tay ném ra một ngọn Tinh Diễm, toàn bộ du hồn trong con tàu liền biến thành hư vô. Ngay cả tiếng kêu gào cũng không có. Đủ biết Tinh Diễm của Lâm Vân khủng bố như thế nào. Nhưng Lâm Vân lại nghĩ tới mình nên lưu lại một du hồn rồi xem ở đây đã xảy ra chuyện gì. Đã lỡ tay giết hết thì đành thôi vậy.

Vừa thiêu hủy con tàu, Lâm Vân bỗng nhiên cảm thấy một lực hút cực lớn truyền tới. Lâm Vân sửng sốt, lập tức hiểu ra nguyên nhân Tần Nhan biến mất. Chắn chắn có liên quan tới lực hút này.

Với lực hút như vậy, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng rất khó thoát khỏi. Nói gì tới Tần Nhan mới chỉ là tu vị Kết Đan.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân hơi có chút áy náy. Dù sao cũng là do hãn bảo Tần Nhan đi tìm tấm bia đá. Mặc dù Tần Nhan là tự nguyện, nhưng chuyện này có liên quan tới hãn.

Đảo mắt Lâm Vân đã xuất hiện trước dòng nước xoáy kia. Tuy nhiên, không giống như Tần Nhan, hãn vẫn đứng vững ở đó. Nếu hãn không muốn đi vào, thì một chút lực hút đó, sao có thể hút được hãn vào trong dòng lốc xoáy.

Thần thức của Lâm Vân rõ ràng không có cách nào xâm nhập vào dòng nước xoáy kia. Điều này đúng thật là kỳ quái. Với tu vị của hãn mà thần thức không thể xuyên qua được. Xem ra phải đi vào mới biết được.

Lâm Vân bố trí một trận pháp vây hãm, phòng ngừa có điều gì bất ngờ xảy ra. Hãn không tin dòng nước xoáy này là do thiên nhiên tạo thành. Cho dù là do thiên nhiên, tốn chút tài liệu bố trận cũng không sao cả. Tài sản của hãn có rất nhiều.

Bố trí xong khốn trận, Lâm Vân ném vào hơn mười viên linh thạch để khởi động trận pháp, rồi không chút do dự bước vào dòng nước xoáy đó. Mặc dù lực hút rất lớn, nhưng Lâm Vân vẫn có thể khống chế tốc độ, không nhanh không chậm đi vào. [/CHARGE][HIDE]

Khoảng nửa phút sau, Lâm Vân đã thoát ly dòng nước xoáy. Ở dưới đáy biển là một cái hang động cực kỳ lớn. Nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Tần Nhan đâu cả.

Nhưng xung quanh cái hang có rất nhiều bộ xương. Xem ra nhiều năm như vậy, đã có vô số động vật và con người chết ở đây. Quay đầu nhìn dòng nước xoáy kia, rất kỳ quái là nó chỉ xoay quay cửa động.

Càng làm cho người ta kinh dị, đó là bốn phía của cái hang động không có một viên Tì Thủy Châu nào, nhưng nước không thể chảy vào trong hang được. Xem ra dòng nước xoáy kia ngoại trừ có tác dụng ngăn cản thần thức, còn được bố trí trận pháp ngăn cản nước biển chảy vào.

Nếu Tần Nhan bị dòng nước xoáy cuốn vào cái hang, thì lẽ ra Tần Nhan phải ở gần đây mới đúng. Nhưng rõ ràng không thấy Tần Nhan đâu cả.

Lâm Vân đi vào trong cái hang động được vài mét, thì nhìn thấy một cái mặt kính có khí tức cổ xưa. Quả nhiên là do người làm. Lâm Vân lạnh lùng cười. Là do người làm thì tốt rồi, hẳn không tin người trong này còn lợi hại hơn hẳn.

Nhìn mặt kính cổ lão kia, Lâm Vân liền biết đây cũng là một trận pháp ngăn cản thần thức, có hiệu quả giống như dòng nước xoáy. Xem ra đều do một người bố trí.

Ngoại trừ đại trận hộ tinh ở Nguyệt Tinh kia, Lâm Vân tự tin không có trận pháp nào ngăn cản được hẳn. Phệ Hồn Thương phóng ra, đâm vào cái mặt kính.

Chỉ một thương, cái kính đã vang lên tiếng răng rắc rồi bị vỡ vụn, lộ ra một căn phòng có ánh sáng âm đạm.

Tần Nhan như một bức tượng ngồi ở một bên, xem ra là bị cái gì đó giam cầm. Một nam tử có sắc mặt trắng bệch đang luyện chế cái gì đó.

- Ủa, một người phàm cũng có thể đến được đây sao? Lẽ nào trên người của hắn có bảo bối gì đó?

Lúc Lâm Vân đi vào, người nam tử kia liền phát hiện ra, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Vân.

Thần sắc của Lâm Vân rất hồ hững. Khuôn mặt của y trắng bệch như vậy, có lẽ đã ở trong đáy biển lâu năm rồi. Tuy nhiên, điều khiến Lâm Vân kỳ quái, chính là người này cũng là một tu sĩ. Đã tu luyện tới Trúc Cơ.

Sau một lát, tên này giống như cảm thấy chỗ nào đó không đúng, đột nhiên đứng lên, chỉ vào Lâm Vân nói:

- Người không phải là Luyện Khí Sĩ, làm sao người có thể đi vào đây?

Lâm Vân chẳng muốn trả lời, vung tay hút Tần Nhan lại rồi đập vào giữa trán của cô ta một cái. Một tia sáng màu xanh lóe lên ở giữa trán của Tần Nhan rồi biến mất vô ảnh vô tung. Tần Nhan kêu lên một tiếng rồi tỉnh lại. Với tu vị Kết Đan của Tần Nhan, cô ta lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra. Nhìn Lâm Vân đứng bên cạnh mình, khuôn mặt cô ta lộ vẻ xấu hổ. Bị một tu sĩ Trúc Cơ khống chế, đúng là mất mặt. Trong một sát na cô ta bị tên tu sĩ Trúc Cơ bắt, cô ta đã nhận ra, nhưng không làm gì được, bởi vì thần trí đã bị khống chế.

Tu sĩ Trúc Cơ vừa thấy thủ đoạn của Lâm Vân, thì biết người này không phải là người phạm. Nhưng y không nhìn ra cảnh giới của hắn.

- Tiền bối, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, có chuyện gì mong tiền bối phân phó.

Tên nam tử vừa thấy thủ đoạn của Lâm Vân, liền biết mình và người này kém rất xa. Y không ngờ ở Địa Cầu cũng có người như vậy. Ngày hôm qua, khi nhìn thấy khí tức từ Tần Nhan, y đã chấn kinh vô cùng. Mà hôm nay lại gặp phải người còn lợi hại hơn.

Lúc y bắt được Tần Nhan, y liền biết không thể để cho cô ta tỉnh loại. Bởi vì y có linh cảm, một khi Tần Nhan tỉnh lại, y sẽ không phải là đối thủ của cô ta. Hơn nữa, khi y tu luyện tới Trúc Cơ, thì không còn công pháp để tu luyện nữa. Cô gái này có tu vị cao hơn y, cho nên y đang muốn tìm biện pháp moi ra được công pháp mà cô ta học.

May mà y biết một phương pháp luyện chế người rồi. Một khi y luyện chế toàn bộ ý thức của Tần Nhan, thì y sẽ biết hết được bí mật của cô gái này.

Bởi vì y chỉ là một Luyện Khí Sĩ, cho nên không hiểu cái gì là Kết Đan và giới chỉ. Sở dĩ y có thể luyện tới Trúc Cơ, một là vì tư chất của y không tồi, hai là do cơ duyên xảo hợp phát hiện ra cái hang động này.

- Xin lỗi anh, tôi...

Tần Nhan không có cách nào biểu đạt sự xấu hổ của mình. Tuy nhiên, khi bị tên tu sĩ kia luyện hóa ý thức, cô ta thật đúng là sợ hãi. Hiện tại Lâm Vân đã tới, sự căng thẳng thần kinh mới được buông lỏng. Trời sinh nữ nhân luôn sợ hãi với những sự vật không biết. Cho dù cô ta không thích Lâm Vân, nhưng có hân ở đây, cô ta cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Lâm Vân khoát tay, nói với tên nam tử:

- Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi mau nói ngươi phát hiện ra nơi này kiểu gì? Cứ do dự là mất một bộ phận.

Tên nam tử đang suy nghĩ làm cách nào để rời đi, bỗng nhiên cánh tay phải nhói cái rồi biến mất.

- Đừng đừng, tôi nói, tôi nói.

Nam tử vội vàng kêu lên.

Y nhìn Lâm Vân với vẻ sợ hãi rồi nói:

- Tôi vốn tu luyện trên hòn đảo Roosevelt gần đây. Mấy năm trước, có một người Mỹ tên là Hughes cầm một bức tranh tới đây tìm tấm bia đá nào đó. Tôi cho rằng tấm bia đá đó có thể là bảo vật của các Luyện Khí Sĩ thời Thượng Cổ truyền lại, cho nên liền giết Hughes. Sau đó tôi dựa theo bức

tranh của y để tìm kiếm. Nhưng tới đây thì bị một dòng nước xoáy hút vào. May mà tôi có mang theo Linh Dược nên bảo vệ được một mạng.

- Sau đó thì tôi phát hiện ra căn phòng này. Căn phòng này có một luồng sóng gì đó ngăn cản. Vốn tôi cho rằng không thể vào được, nhưng khi tôi cầm bức tranh kia ra, thì chợt phát hiện ở góc bức tranh phát ra ánh sáng. Tôi kiểm tra ở góc đó thì tìm được một viên ngọc thạch.

Nói tới đây, tên nam tử rụt rề đưa một tấm bản đồ và viên ngọc thạch cho Lâm Vân, tiếp tục nói:

- Về sau tôi thấy tu luyện ở đây nhanh hơn bên ngoài rất nhiều lần, liền ở lại tu luyện. Hơn nữa ở đây còn có một chỗ tốt, chính là có dòng nước xoáy hút người tới, đồng thời có tác dụng bảo tồn linh hồn. Mà việc tu luyện của tôi cũng yêu cầu rất nhiều linh hồn. Cho nên tôi ở đây tu luyện cho tới tận bây giờ. Còn cô gái kia, tôi thấy tu vi của cô ta cao hơn tôi, nên tôi muốn luyện chế cô ta thành người rồi. Sau đó, sau đó bảo cô ta khai ra công pháp mà cô ta tu luyện.

Tần Nhan nghe thấy vậy thì âm thầm sợ hãi. Một khi Lâm Vân không tới, nói không chừng mình đã biến thành người rồi trong tay của tên kia rồi. Trong lòng cô ta không khỏi dâng lên sự cảm kích với Lâm Vân.

- Tấm bia đá đâu?

Lâm Vân nhận lấy bức tranh, quả nhiên là bức tranh mà Tần Nhan nhắc tới. Nhưng trong hang động này đâu có tấm bia đá gì. Hắn lại cầm viên ngọc thạch lên xem. Đây chỉ là một viên ngọc thạch bình thường, chỉ là được khắc vài trận pháp trên đó. Xem ra nó là chìa khóa để ra vào hang động.

- Tôi đã kiểm tra nhưng không thấy tấm bia đá đó đâu cả...

Tên nam tử vội vàng trả lời.

- Người có quen Dịch Hồ không?

Lâm Vân nhớ tới lần trước Dịch Hồ của Âm Nguyệt Quan nói rằng y đã phái người tới nơi này để tìm kiếm một Luyện Khí Sĩ hỗ trợ y. Mà tên này cũng tu luyện công pháp tà ác, thu hồn phách của người để tu luyện.

- Tôi có quen, sao tiền bối lại biết?

Tên nam tử đầy vẻ khiếp sợ nhìn Lâm Vân

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 520: Trở Lại Khôn Truân Giới

L

âm Vân mỉm cười, chẳng muốn nói nhảm nhiều, liền ném tới một ngọn lửa. Tên nam tử liền biến thành hư vô.

- Thì ra Hughes đã bị y giết. Khó trách tôi tìm mãi không thấy.

Tần Nhan bưng tỉnh đại ngộ nói.

Lâm Vân gật đầu:

- Lần này cô làm không tồi. Coi như cô đã hoàn thành nhiệm vụ, tôi nhất định sẽ dẫn cô rời khỏi Địa Cầu, tới một thế giới Tu Chân chính thức.

Tần Nhan nghe thấy vậy, trong lòng rất hưng phấn. Nhưng vẫn thắc mắc hỏi:

- Nhưng chúng ta đã tìm thấy tấm bia đá kia đâu?

Lâm Vân chỉ mỉm cười không lên tiếng. Phệ Hồn Thương phóng ra, đâm vào một vách động.

Oanh một tiếng, vách động kia liền vỡ nát, lộ ra một tấm bia đá đen nhánh ở giữa.

- A, là tấm bia đá đó.

Tần Nhan kiêu lên kinh hỉ khi nhìn thấy tấm bia đá. Thần thức của cô ta chỉ có hạn, không thể xuyên qua trận pháp ở vách động đó được, nên đương nhiên không biết.

Tấm bia đá bỗng nhiên lay động. Lâm Vân còn đang sửng sốt, thì Ong một tiếng, tấm bia đá rõ ràng tự mình bay ra ngoài. Tốc độ cực nhanh, trông giống như một tia sáng vậy.

Lâm Vân hừ một tiếng, vươn tay chụp lấy tấm bia đá. Nhưng một tiếng kỳ quái vang lên, tấm bia đá rõ ràng thoát khỏi một chụp của Lâm Vân.

- Thì ra là do tấm bia đá này nên ở đây mới có nhiều du hồn như vậy.

Lâm Vân nói, chẳng có vẻ sốt ruột gì cả.

- Vì sao tấm bia đá kia lại chạy?

Tần Nhan ngược lại bối rối. Đối với cô ta mà nói, nếu tấm bia đá kia chạy mất, thì việc rời khỏi Địa Cầu lại trở thành điều viễn vông.

Lâm Vân lắc đầu:

- Nó không chạy thoát được. Chắc là có một linh hồn cường đại nào đó sống ký thác trong tấm bia đá và điều khiển nó. Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân dẫn theo Tần Nhan đi ra ngoài cái hang động. Lực hút cực mạnh của dòng xoáy giống như không chút ảnh hưởng gì tới hai người. Lâm Vân rất nhẹ nhàng rời khỏi dòng nước xoáy.

Tần Nhan sửng sờ nhìn dòng nước xoáy đằng sau. Cô ta biết lực hút của nó mạnh như thế nào, nhưng khi mình đứng bên cạnh Lâm Vân, rõ ràng không cảm thấy gì. Thực lực của hắc đã mạnh tới mức nào rồi?

- Ủa, tấm bia đá.

Tần Nhan nhìn thấy tấm bia đá bay tán loạn trong hỗn trận, rốt cuộc hiểu ra vì sao Lâm Vân nói nó không chạy thoát được. Thì ra hắc đã bố trí hỗn trận ở bên ngoài này.

Lâm Vân vung tay bắt lấy tấm bia đá, một ngọn Tinh Diễm bùng lên, tấm bia đá phát ra một thanh âm kéo kẹt, rồi chuyển từ màu đen sang màu trắng bóc.

- Oanh.

Dòng nước xoáy đằng sau Tần Nhan và Lâm Vân cũng đồng thời biến mất như chưa từng xuất hiện qua vậy. Để lại khu vực biển cực kỳ yên tĩnh.

- Đi thôi.

Lâm Vân nói xong, dẫn theo Tần Nhan, chỉ trong thời gian cực ngắn quay trở về Địa Ngục Môn ở núi Côn Luân.

- Tôi cần phải luyện hóa tấm bia đá này. Còn có chuyện gì thì cô cứ đi làm đi. Ba ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi đây. Mà một khi rời đi, có lẽ sẽ không còn quay trở lại, tôi nghĩ cô còn việc gì thì nên giải quyết nốt đi.

Lâm Vân nói.

Tần Nhan ngẩn người một lúc rồi trả lời:

- Tôi không còn việc gì phải làm. Tôi ở đây đợi anh ba ngày cũng được.

Thấy Tần Nhan không rời đi, Lâm Vân biết cô ta lo lắng mình không dẫn theo cô ta. Liền mỉm cười, cũng lười nói nhiều. Đi vào trong hang động bắt đầu luyện hóa tấm bia đá.

Ba ngày qua trôi qua trong nháy mắt, luyện hóa tấm bia đá đơn giản hơn Giới Đỉnh rất là nhiều. Ba ngày là đủ cho Lâm Vân luyện hóa hết.

- Đi thôi.

Lâm Vân nhìn Tần Nhan ngồi cách đó không xa, nói.

- Anh không quay về chào từ biệt người thân à?

Tần Nhan nhìn Lâm Vân, kỳ quái hỏi.

- Không cần, phần lớn người thân của tôi không ở đây.

Nói xong, Lâm Vân đi thẳng tới kết giới.

Lâm Vân lấy ra Giới Đỉnh và tấm bia đá. Rồi đặt tấm bia đá lên trên Giới Đỉnh. Một chùm sáng nhu hòa xuất hiện. Kết giới mà Lâm Vân đã thử nhiều lần không thể mở ra được, giờ đây đã xuất hiện một con đường màu vàng đi thẳng tới.

Lâm Vân và Tần Nhan chỉ mất một thời gian ngắn là đi hết con đường. Lâm Vân thu Giới Đỉnh và tấm bia đá lại, con đường liền biến mất.

- Đây là nơi nào? Linh khí thật là nồng hậu. Đây chính là thế giới Tu Chân sao?

Tần Nhan sững sờ nhìn tiên cảnh Côn Luân, trong nhất thời chỉ biết ngây người tại chỗ.

- Nơi này là Khôn Truân Giới, coi như là một thế giới Tu Chân. Nhưng trình độ ở nơi đây chưa thể nói là cao. Theo tôi được biết, cao nhất ở đây cũng chỉ là Hóa Thần mà thôi.

Lâm Vân thuận miệng nói.

- Cái gì? Hóa Thần?

Tần Nhan thần thờ lập lại. Không nghĩ tới cảnh giác cao nhất trong suy nghĩ của cô ta, đúng là tồn tại. Điều này thật quá rung động.

Lâm Vân thấy Tần Nhan há hốc mồm, âm thầm buồn cười. Nếu là Hạt Nguyên Tinh, biết được trình độ tu chân ở đó, không biết cô ta sẽ ngạc

nhiên như thế nào.

- Anh muốn đi đâu?

Tần Nhan thấy mình chỉ lẻ loi ở đây, cho nên không muốn tách Lâm Vân ra. Dù sao nơi này có cả Hóa Thần. Nếu như lời sư phụ là thật, thì việc giết người ở Tu Chân Giới chỉ là việc bình thường. Một khi cô ta gặp phải một tu sĩ có tu vị cao hơn, thì cô ta biết đi đâu mà cầu cứu.

Không chỉ nói tu sĩ có tu vị cao hơn, ở đáy biển Ả rập, cô ta còn suýt nữa chết trong tay của một tu sĩ Trúc Cơ.

- Tôi định đi tới Vạn Bảo Các nhìn xem. Chỗ đó là sản nghiệp của tôi.

Lâm Vân cũng không cần giấu diếm cô ta làm gì.

- Cái gì? Anh có cả sản nghiệp ở đây? Anh thường xuyên tới đây à?

Tần Nhan càng kinh ngạc.

Lâm Vân lắc đầu:

- Không phải, đây mới chỉ là lần thứ hai tôi tới Khôn Truân Giới. Lần đầu đã là rất nhiều năm trước rồi. Lúc đó tôi đã hợp tác với Vạn Bảo Các.

Tần Nhan có chút do dự:

- Vậy, vậy tôi có thể đi theo anh tới Vạn Bảo Các hay không?

Tần Nhan mới tới, còn chưa quen cuộc sống nơi đây, cho nên muốn theo Lâm Vân một thời gian rồi tính toán tiếp.

Lâm Vân gật đầu. Dù cô nàng này có hận thù với hắn, nhưng dù sao cô ta cũng đã giúp hắn mấy lần. Nhờ có cô ta mà mình thuận lợi tìm được tấm bia đá. Bằng không, với việc tấm bia đá này nằm ở một nơi mà thần thức

của hắn không quét tới, muốn tìm thì đúng thật là khó khăn. Cho nên từ đáy lòng, hắn vẫn rất cảm kích Tần Nhan.

- Sau này anh sẽ sinh sống ở Vạn Bảo Các à?

Tần Nhan lần nữa hỏi.

- Không, tôi tới đây là để đón người nhà và bằng hữu của tôi. Khả năng chúng tôi sẽ rời khỏi đây rất sớm.

Lâm Vân trả lời.

- Có người đánh nhau, đi xem thế nào.

Với thần thức cường đại của Lâm Vân, lập tức phát hiện ở phía trước có sự ba động rất mãnh liệt của linh khí. Lâm Vân liền không chút nghĩ ngợi bay về hướng đó.

Tần Nhan đi theo phía sau, hỏi:

- Lâm Vân, sư phụ của tôi đã từng nói, gặp phải tu sĩ đánh nhau thì nên trốn thật xa. Bằng không sẽ bị bên thắng diệt khẩu.

Lâm Vân mỉm cười:

- Lời của sư phụ cô không sai, nhưng nó không có tác dụng với tôi. Huống hồ nơi tôi sắp tới phải đi qua đó. Còn chưa có ai có thể khiến tôi phải đi đường vòng.

Ngữ khí của Lâm Vân đầy vẻ tự tin. Tần Nhan nghe vậy thì nghĩ, lẽ nào đây là phong thái của cường giả? Có một ngày nào đó mình cũng sẽ trở thành cường giả, một vị cường giả không cần phải đi vòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 521: Khiếp Sợ

O

anh.

- Âm.

Tiếng nổ xen lẫn tiếng pháp bảo đụng vào nhau truyền tới. Lâm Vân nhú mào, xem ra mấy người này có tu vị không thấp.

- Lang Sơn Tông đang làm việc ở đây, kẻ nào muốn sống thì rút sang một bên.

Một giọng nói mang theo chân nguyên truyền tới. Tần Nhan cảm thấy giọng nói đó như vang lên bên tai mình vậy.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục bay tới. Tần Nhan cũng đành phải đi theo bên cạnh hắn.

Bốn tu sĩ Nguyên Anh đang vây quanh một nữ tu Nguyên Anh. Lâm Vân nhận ra cô gái này. Cô ta chính là cô gái mà lúc hắn đi ra từ tuyệt cảnh Thiên Diễm bắt gặp, Thẩm Uyển của phái Dao Hoa. Không ngờ cô ta cũng đã kết thành Nguyên Anh.

Mà nhìn bốn tu sĩ Nguyên Anh vây quanh Thẩm Uyển, trong đó có hai gã là Nguyên Anh trung kỳ, Lâm Vân liền biết bốn người này chỉ muốn bắt sống Thẩm Uyển chứ không muốn giết cô ta. Nếu không cô ta đã sớm bị giết. Nhìn dáng vẻ chật vật của Thẩm Uyển, cô ta sắp không kiên trì được nữa rồi.

Có nên giúp cô ta không nhỉ? Lâm Vân nghĩ tới giao dịch năm đó giữa hắn và Thẩm Uyển. Cho dù Thẩm Uyển coi như giúp mình một chút, nhưng

mình cũng đã trợ giúp cô ta. Lâm Vân cảm thấy chuyện này không có lợi lộc gì.

- Biển, không nghe thấy Lang Sơn Tông đang làm việc sao? Lỗ tai của người điếc à?

Một tu sĩ Nguyên Anh rống lên.

- Hừ, nói nhiều làm gì, chỉ là một tên Trúc Cơ và một nữ tu Kết Đan mà thôi. Giết bọn chúng đi.

Một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ lạnh lùng nói.

- A, Lâm tiên bối...

Thẩm Uyển đã nhận ra Lâm Vân.

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống. Không chút nghĩ ngợi vươn tay ra, một bàn tay khổng lồ được tạo thành từ chân nguyên tóm lấy tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Bàn tay khẽ bóp một cái, tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ liền bị bóp chết, ngay cả linh hồn cũng không chạy thoát. Bàn tay của Lâm Vân không dừng lại, tiếp tục bóp chết tên tu sĩ Nguyên Anh lên tiếng đầu tiên kia.

Thẩm Uyển, Tĩnh Như và hai tên tu sĩ Nguyên Anh còn lại đều thần thờ nhìn Lâm Vân. Bọn họ đã ngây người. Đã từng thấy tu sĩ lợi hại, nhưng chưa từng thấy người nào lợi hại như vậy. Đó chính là Nguyên Anh trung kỳ a. Đó là cường giả có thể tung hoành Khôn Truân Giới. Rõ ràng bị hấn bóp chết như bóp một con kiến.

Tần Nhan càng chấn động vô cùng, trong lòng như sóng to gió lớn. Cô ta biết Lâm Vân lợi hại, nhưng đó chỉ là cảm giác mà thôi. Bây giờ có một cái nhìn trực quan, thì không thể dùng lợi hại để hình dung nữa rồi. Quả thực là

yêu nghiệt. Buồn cười mình còn tính toán tu luyện rồi thanh toán nợ nần với hắn.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh bị dọa đến mức quỳ xuống đất.

- Mắt chúng tôi bị mù nên mới dám mạo phạm tiền bối. Mong tiền bối tha mạng.

Hai tên này liên tục xin tha thứ. Phải biết rằng, để tu luyện tới Nguyên Anh, bọn họ phải tốn rất nhiều công sức, cùng bao nhiêu lần trải qua cử tử nhất sinh. Tuy bọn họ không sợ chết, nhưng đối mặt với Lâm Vân, bọn họ không có bất kỳ cơ hội nào. Cái này đã không liên quan tới sợ chết hay không rồi.

- Lâm tiền bối, ngàn vạn lần đừng tin lời bọn chúng. Vân Môn của tiền bối hiện tại chính đang bị Lang Sơn Tông vây công. Cả đại trận hộ sơn cũng bị công phá.

Thẩm Uyển vội vàng nói.

- Cái gì?

Sắc mặt của Lâm Vân lập tức trầm xuống. Hắn liền phóng thần thức ra ngoài. Sau một khắc, hai tên tu sĩ Nguyên Anh đang quỳ bị một thương của Lâm Vân đánh cho nổ đầu. Đồng thời Lâm Vân cũng biến mất trước mặt Thẩm Uyển và Tần Nhan.

- A...

Thẩm Uyển không ngờ tốc độ của Lâm Vân nhanh như vậy. Đảo mắt đã giết bốn tu sĩ Nguyên Anh rồi rời đi không thấy tung tích.

Cô ta nhặt lên bốn cái nhẫn, rồi đưa cho Tần Nhan nói:

- Tôi là Thẩm Uyển của phái Dao Hoa. Số giới chỉ này cô cầm đi.

Tần Nhan vội vàng khoát tay nói:

- Tôi tên là Tần Nhan, tôi cũng chỉ mới đi theo Lâm Vân tới mà thôi, chứ chúng tôi không phải là bạn bè. Nên cô không cần đưa cho tôi đâu.

- À, quan hệ giữa hai người là gì?

Thẩm Uyển nghe Tần Nhan nói vậy, liền nổi lên hứng thú. Bát quái vĩnh viễn là sở thích của nữ nhân, không liên quan gì tới tu vị.

Tần Nhan đành phải kể lại chuyện hai người tới từ Địa Cầu cho Thẩm Uyển. Thẩm Uyển bừng tỉnh đại ngộ:

- Khó trách tôi luôn thấy hẵn từ nơi khác tới. Thì ra chỗ đó gọi là Địa Cầu. Đã như vậy, Tần Nhan muội muội gia nhập vào phái Dao Hoa của chúng tôi nhé. Hiện tại môn phái đang rất cần người.

Tần Nhan vốn chưa quen với nơi này, hiện tại được Thẩm Uyển mời vào, đương nhiên là không do dự, lập tức đồng ý. Ít nhất là cô ta đã có một chỗ trú chân.

- Bốn chiếc giới chỉ này chắc Lâm tiên bối nhìn không thuận mắt. Như vậy đi, hai người chúng ta, mỗi người nhận lấy hai cái vậy.

Nói xong, Thẩm Uyển đưa cho Tần Nhan hai giới chỉ. Tần Nhan biết không thể chối từ, liền thu vào.

- Thẩm Uyển tỷ tỷ, chị nói Lang Sơn Tông vậy công Vân Môn là chuyện gì vậy?

Tần Nhan thấy Lâm Vân vừa mới nghe tin tức này liền rời đi, thậm chí ngay cả một câu chào từ biệt cũng không nói, liền cảm thấy tò mò.

Thẩm Uyển kỳ quái nhìn Tần Nhan rồi nói:

- Em và Lâm tiền bối đều từ Địa Cầu tới, chẳng lẽ em không biết Vân Môn là môn phái của Lâm tiền bối hay sao? Nghe nói Vân Môn do vợ của Lâm tiền bối là Hàn Vũ Tích cùng vài người đệ tử xây dựng lên. Lúc môn phái khánh thành, chị còn đi tới đó chúc mừng. Vài người vợ của Lâm tiền bối quả thực đều là những mỹ nữ tuyệt sắc.

- Hơn nữa Vân Môn còn có hai tu sĩ Hóa Thần. Cho nên ở Khôn Truân Giới, Vân Môn coi như là một trong những môn phái đứng đầu. Chỉ là lần này Lang Sơn Tông hợp tác với vài môn phái khác tấn công Vân Môn. Nghe nói là vì một việc của mười mấy năm trước.

Cái gì? Lâm Vân có cả một môn phái ở đây? Còn có cả tu sĩ Hóa Thần tọa trấn? Trong lòng Tần Nhan vô cùng khiếp sợ. So với Lâm Vân, cô ta chỉ như mới vừa mới tập biết đi mà thôi. Buồn cười mình còn cảm thấy Kết Đan đã là rất giỏi.

Tần Nhan cố nén sự khiếp sợ, tiếp tục hỏi:

- Vân Môn có tận hai tiền bối Hóa Thần tọa trấn rồi mà vẫn còn có người dám gây sự sao?

Thẩm Uyển thờ dài một tiếng:

- Nghe nói, mười mấy năm trước, khi Vân Môn vừa mới thành lập ở Bắc Lĩnh, bởi vì tài liệu bố trí đại trận hộ sơn của Vân Môn vô cùng trân quý, khiến cho tu sĩ khác ngấp nghé. Một tu sĩ Hóa Thần đã giết vài người của Vân Môn rồi đoạt lấy vật liệu. Còn đánh trọng thương một vị đệ tử Hóa Thần là Khổng Linh của Lâm tiền bối.

- Chuyện này đã chọc giận một vị đại trưởng lão của Vân Môn là Lam Tranh. Bà ta đã đuổi đánh tên tu sĩ làm Khổng Linh bị trọng thương kia. Do đó đôi bên kết thành thù oán. Vốn ở Tu Chân Giới, mạnh được yếu thua là chuyện bình thường. Nhưng tu sĩ bị đánh đuổi lại là đệ tử của Âm Sơn Lão

Quái. Âm Sơn Lão Quái mới xuất quan cách đây không lâu, hơn nữa tu vị đã lên tới Luyện Hư. Cho nên bọn chúng mới tới tìm Vân Môn tính sổ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 522: Lửa Giận

T

ần Nhan đã chết lặng. Không ngờ chỉ đệ tử của Lâm Vân thôi cũng đã là Hóa Thần. Mà sư phụ của mình mới chỉ là Nguyên Anh Kỳ. Nhưng cô ta vẫn hỏi tiếp:

- Nếu là đệ tử của Âm Sơn Lão Quái, thì có liên quan gì tới Lang Sơn Tông?

- Bởi vì tài phú của Vân Môn khiến cho bọn chúng thêm thường. Vân Môn chẳng những có cổ phần của Vạn Bảo Các, còn là một tập đoàn buôn bán lớn nhất Khôn Truân Giới. Tập đoàn Vân Môn có rất nhiều người giỏi làm ăn. Vừa tới nơi này đã lập tức nắm trọn 60- 70% việc buôn bán ở đây. Cho nên mới khiến nhiều kẻ ghen ghét và ngấp nghé. Một khi có Âm Sơn Lão Quái cầm đầu, đương nhiên là có rất nhiều người hưởng ứng.

Thẩm Uyển nói xong liền lắc đầu. Trong lòng tự nhủ, năm đó phái Dao Hoa của mình chẳng phải cũng bị như vậy sao.

- Hóa ra là thế. Không biết Lâm Vân sẽ xử lý như thế nào? Liệu hẳn có phải là đối thủ của tu sĩ Luyện Hư hay không?

Tần Nhan thì thào nói.

Thẩm Uyển lại lắc đầu nói:

- Chị cho rằng Lâm tiên bối lợi hại hơn Âm Sơn Lão Quái kia nhiều. Nếu không hẳn đã không bóp chết tu sĩ Nguyên Anh dễ dàng như vậy.

Tần Nhan đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền hỏi:

- Thẩm Uyên tỷ tỷ, chị quen Lâm Vân từ khi nào? Lúc đó hắc tới đây làm gì?

Thẩm Uyên hơi trầm mặc, rồi thản nhiên cười. Giống như tất cả chuyện cũ đều tan biến trong nụ cười này vậy.

- Năm đó chị còn là Thánh Nữ của phái Dao Hoa. Phái Dao Hoa có thể coi là một một phái lớn, có tiếng tăm lừng lẫy khắp Khôn Truân Giới. Nếu không phải lúc trước môn phái ra lệnh đuổi giết Lâm tiên bối, thì chị còn không biết hắc là ai. Lúc ấy hắc vẫn chỉ là một tu sĩ Kết Đan. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, hắc lại đắc tội với mấy tu sĩ Nguyên Anh. Thậm chí ngay cả lão tổ Côn Luân có tu vị Nguyên Anh hậu kỳ cũng đuổi giết hắc.

- Chị nhớ lúc đó, trong số những lệnh truy sát hắc, ngoại trừ phái Côn Luân, phái Dao Hoa, Vạn Bảo Các, còn có của một tu sĩ luyện khí nổi tiếng. Nói thật, nếu là chị, bị nhiều tu sĩ đuổi giết như vậy, chị đã sớm tiêu đời rồi. Nhưng hắc rõ ràng lại chạy thoát. Đến hiện tại chị vẫn rất bội phục bản lĩnh của hắc.

- Có thể nói cả Khôn Truân Giới cơ hồ đều đuổi giết một mình hắc. Về sau hắc bị buộc phải chạy vào tuyệt cảnh Thiên Diễm. Lúc này người đuổi giết mới dần dần rời đi.

Thẩm Uyên nói tới đây, sắc mặt lộ vẻ cười khổ. Sư phụ à, lúc trước người đuổi giết Lâm Vân, là vì đồ vật trên người hắc. Nhưng sư phụ có từng nghĩ, vài năm sau cũng có người ám hại người vì đồ vật trên người sư phụ hay không?

- Chuyện gì xảy ra kế tiếp.

Tần Nhan bỗng nhiên khẩn trương. Cô ta nghĩ tới hiện tại mình cũng có tu vị Kết Đan. Nếu như bị đuổi giết như vậy, mình nên làm gì? Không ngờ năm đó Lâm Vân lại thảm như vậy. Bị người đuổi giết tới tận tuyệt cảnh Thiên Diễm. Nghĩ tới đây, cô ta liền hỏi:

- Thẩm Uyên tỷ tỷ, Lâm Vân chạy trốn vào tuyệt cảnh Thiên Diễm rồi, sao có thể sống sót? Em từng nghe sư phụ nói, Thiên Diễm ở đó rất kinh khủng. Còn có, vì sao những người đó lại phải đuổi giết hắn? Lẽ nào chỉ vì hắn là người từ bên ngoài tới? Với tính cách của Lâm Vân, cho dù không đánh lại bọn họ, hắn cũng phải liều mạng chứ?

Thẩm Uyên vuốt vuốt mái tóc, lộ ra mị lực kinh người. Tần Nhan ngẩn người nhìn, bỗng nhiên nói:

- Thẩm Uyên tỷ tỷ, chị thật là xinh đẹp.

Thẩm Uyên lắc đầu, cười nói:

- Chị có gì mà xinh đẹp. Dao Hoa Quyết mà chị tu luyện vốn có thể khiến cho nữ nhân càng thêm hấp dẫn. Mà vợ của Lâm Vân là Hàn Vũ Tích, tuy không tu luyện Dao Hoa Quyết, nhưng còn xinh đẹp hơn chị nhiều. Không nói tới chuyện này, để chị trả lời mấy vấn đề của em.

- Những người kia đuổi giết Lâm Vân đều vì tham lam mà thôi. Mà Lâm Vân chỉ có tu vị Kết Đan, bọn họ càng không thể bỏ qua. Cơ hội tốt như vậy, cho nên ai cũng muốn chia một chén canh. Tuy nhiên, năm đó cho dù có rất nhiều vây công hắn, nhưng vẫn bị hắn giết máu chảy thành sông. Vô số tu sĩ Trúc Cơ và Kết Đan đều chết trong tay của hắn.

- Thậm chí phái Dao Hoa của chị cũng có vài sư tỷ có tu vị Kết Đan hậu kỳ bị chết trong tay Lâm Vân. Tuy nhiên, chị không oán hận hắn. Không nói hắn có ơn với chị, cho dù không có ơn, điều này cũng chỉ có thể trách sự tham lam của bọn họ. Có thể nói, trước khi Lâm Vân bị bức tới tuyệt cảnh Thiên Diễm, hắn đã để lại phía sau một con đường máu.

- Thật ❖ ta đi xem Lâm tiên bối động thủ như thế nào. Xem cao thủ chiến đấu, nhiều khi còn có ích hơn việc tu luyện. Thậm chí còn lĩnh ngộ ra một số điều mà bình thường không thể lĩnh ngộ được. Em đi cùng với Lâm

tiền bối có học hỏi được gì không? Gặp được cao nhân như vậy rất là may mắn đấy.

Thẩm Uyên khôi phục bình tĩnh.

Tần Nhan vội vàng nói:

- Em cũng muốn đi xem. Tuy nhiên, sao chị luôn gọi Lâm Vân là tiền bối? Tuổi của hã chỉ hơn em một chút mà thôi, gọi anh là được rồi.

Thẩm Uyên kỳ quái nhìn Tần Nhan:

- Tĩnh Như, chỗ các em tu luyện không coi thực lực là trên hết sao? Gặp một người có tu vị cao hơn mà nói một vài lời khiến họ bất mãn, thì không chừng cái mạng cũng đi tong. Cho nên về sau nếu gặp người có tu vị cao hơn mình, em nên tỏ thái độ tôn kính. Tính tình của các tu sĩ cổ quái lắm.

- Chị em mình thì không nói làm gì, chỉ cần khi em đi ra ngoài lịch lãm, phải nhớ những lời chị dặn. Bằng không lại chịu thiệt thòi. Mặc dù Khôn Truân Giới có quốc gia, cũng có luật pháp. Nhưng điều này chỉ áp dụng cho người phạm, chứ không cho tu sĩ.

Tần Nhan há to miệng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nếu nói mạo phạm, thì cô ta đã mạo phạm Lâm Vân không biết bao nhiêu lần. Hôm nay vừa tới này đã gặp cảnh Thẩm Uyên bị vây công, rồi tới Lâm Vân giết bốn tu sĩ Nguyên Anh. Tần Nhan rốt cuộc mới hiểu những lời sư phụ căn dặn năm đó.

Mình đã mạo phạm nghiêm trọng tới hã, nhưng hã giống như chỉ uy hiếp mình vài câu, không làm gì gây hại cho mình. Thậm chí còn mang mình tới Khôn Truân Giới.

- Suy nghĩ gì vậy, đi thôi. Chúng ta tới Vân Môn xem thế nào.

Nói xong, Thẩm Uyển nắm lấy tay Tần Nhan bước lên phi kiếm, rồi bay thẳng tới Vân Môn.

...

Lửa giận.

Cái gì gọi là lửa giận? Vừa nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của Vân Môn, lửa giận mà mấy năm trước hãn tiêu diệt Tịch Mịch Cốc lại bốc lên ngàn ngút.

Khu rừng mà năm đó hãn dùng truyền tống trận để dẫn Tĩnh Như trở về Địa Cầu, cũng là trụ sở chính của Vân Môn, hiện tại đã chỉ còn tường đổ mái nghiêng. Mươi mấy đệ tử mặc trang phục tông môn nằm trên mặt đất. Từ rất xa, Lâm Vân có thể nhìn thấy trên trang phục đó có thêu một đám mây nhỏ và có hai chữ Vân Môn.

Người chết đều là đệ tử của Vân Môn. Những người này hãn là đệ tử mà Vũ Tích và Lam Tranh mới thu nhận ở Khôn Truân Giới. Bỗng nhiên hai mắt của Lâm Vân đỏ bừng. Hãn nhìn thấy có hai người nằm trong vũng máu, đó là Tô Tĩnh Như và Diệp Tiểu Diệp. Hai người sinh tử không biết.

Vô số tu sĩ đang vây quanh đệ tử của Vân Môn, mặc sức chém giết. Lam Tranh thì đã sức cùng lực kiệt. Xem tình cảnh thì có vẻ như đại trận hộ sơn mới bị công phá không lâu. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy, Vân Môn đã chết rất nhiều người.

Nếu không có một trận pháp ngăn cản cuối cùng để các đệ tử Vân Môn dựa vào, thì không chừng hiện tại toàn bộ người trong Vân Môn đã chết hết rồi.

Ít nhất có hai tới ba mươi tu sĩ Nguyên Anh, và ba, bốn tên tu sĩ Hóa Thần. Tu sĩ Kết Đan thì lên tới mấy trăm, tu sĩ Trúc Cơ thì vô số kể. Nhiều tu sĩ như vậy vây công Vân Môn, Lâm Vân có thể tượng tưởng, nếu trận pháp cuối cùng đó bị phá vỡ, Vân Môn sẽ chỉ còn cát bụi.

Lâm Vân thét dài một tiếng, lửa giận ngập trời rớt cuộc không áp chế nổi. Phệ Hồn Thương giống như một con rồng tím phóng ra ngoài, dùng tốc độ nhanh như tia chớp, len lỏi qua các tu sĩ vây công.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 523: Giết Chóc

V

ô số tu sĩ nổ tan xác, những tên Nguyên Anh định ngăn cản, nhưng vừa chạm phải ánh sáng màu tím liền biến thành hư vô.

Tu sĩ Kết Đan thì càng chết như rạ, từng lớp từng lớp ngã xuống. Con rồng máu tím đó như có mắt vậy, chỉ giết những tu sĩ vây công, còn đệ tử mặc trang phục Vân Môn thì không hề bị ảnh hưởng.

- A, a...

- Phốc...

- Rắc, rắc...

Tiếng thét chói tai, tiếng nổ do va chạm với pháp bảo, tiếng xương cốt vỡ vụn hòa vào nhau. Chỉ trong một sát na, từng đám tu sĩ biến mất, chỉ văng lên những chùm máu.

- Lâm Vân...

- Lâm đại ca...

- Vân ca...

Tất cả đệ tử Vân Môn đều ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi có sát khí dâng tới tận trời kia. Nhìn hẳn không chút do dự thu thập tính mạng của những kẻ xâm nhập. Thân hình của Hàn Vũ Tích hơi lão đảo, đôi mắt đã ngập nước.

Nàng kích động không phải vì được cứu. Nàng vốn tưởng rằng trước khi chết không được gặp lại lão công, nàng thực sự không cam lòng. Nhưng anh ấy đã tới, tới đúng lúc khi nàng sắp tuyệt vọng.

- Lão công, có đúng là anh không?

Giọng nói của Hàn Vũ Tích rất nhỏ, ngay cả nàng cũng không nghe thấy.

Nhưng âm thanh đó như tiếng sét vang lên trong tai Lâm Vân, đáy lòng của hắn cũng trở nên run rẩy:

- Vũ Tích, xin lỗi em vì anh đã tới chậm. Sau này anh sẽ không bao giờ rời xa các em nữa. Tin tưởng anh, anh sẽ làm được. Chỉ cần anh còn một hơi thở, anh sẽ không để cho các em chịu ủy khuất nữa đâu.

Vũ Tích rốt cuộc không nhịn được mà rơi nước mắt.

- Vân ca, anh đã trở lại rồi.

Giọng nói của Thanh Thanh cũng rất mơ hồ. Tuy tu vị của nàng thấp, nhưng nàng không muốn nấp sau mọi người.

- Thanh nhi, anh xin lỗi em vì không giữ lời hứa, trở về đón em đi. Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng. Anh sẽ đền bù tổn thất cho em, anh xin lỗi...

Giọng nói của Lâm Vân cũng vang lên bên tai của Thanh Thanh. Hắn biết rằng hai chữ “Xin lỗi” còn lâu mới có thể bù đắp được những tháng ngày chờ đợi đằng đằng của các nàng.

Thanh Thanh không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ muốn lập tức nhào vào lòng của Lâm Vân mà thôi. Đợi mấy năm, Lâm Vân mới trở về Thiên Hồng. Không ngờ hai người mới gặp nhau được mấy ngày, hắn lại lần nữa rời đi mấy chục năm. Nàng không muốn chờ đợi thêm nữa.

- Vân ca, em...Em chỉ muốn làm vợ của anh, những thứ khác em đều không muốn.

Lâm Vân không trả lời Nhược Sương, bởi vì trong lòng của hắn giờ đang tràn ngập sát ý.

Nợ máu phải trả bằng máu.

Vừa nhìn thấy Lâm Vân, Lam Tranh rốt cuộc không kiên trì nổi, liền hôn mê bất tỉnh. Bốn tên tu sĩ Hóa Thần vây công bà ta đã bị Lâm Vân bắt lấy, nhét vào không trung.

Lâm Vân không giết bọn chúng, mà vung tay tạo thành một cái khốn trận trong suốt, rồi hắn ném một ngọn Tinh Diễm vào đó. Hắn muốn rút hồn phách của bốn tên tu sĩ Hóa Thần này. Muốn tra tấn bọn chúng như hắn đã tra tấn với Tào Quân vậy.

- A...

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, kéo dài không thôi. Người bị luyện hồn sẽ bị hành hạ vài ngày, rồi sau đó nguyên thần mới bị đốt sạch. Cuối cùng thần hồn tiêu diệt, không còn khả năng đầu thai chuyển thế.

- Là tên nào to gan lớn mật, dám giết đệ tử của Âm Sơn Lão Quái ta?

Một thanh âm mang theo chân nguyên hùng hậu truyền tới. Lâm Vân nhướn mày, lại là một tu sĩ Luyện Hư. Khó trách tu vị cao như Lam Tranh cũng bị đánh thê thảm như vậy.

Âm Sơn Lão Quái không ngờ mình mới rời đi một lúc, thì tình hình lại đổi chiều. Lúc rời đi, ông ta đã ra lệnh bắt sống toàn bộ con gái ở đây. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy nhiều nữ nhân cực phẩm như vậy. Thậm chí còn có một người là Hóa Thần diên phong. Nếu luyện hóa nguyên thần của cô ta, nói không chừng ông ta có thể tiến thêm một bước.

Lâm Vân hừ lạnh một tiếng, một bàn tay do chân nguyên tạo thành lao tới Âm Sơn Lão Quái. Mặc dù lão ta là một tu sĩ Luyện Hư, nhưng đối với

Lâm Vân mà nói, lão ta không khác gì một con kiến hôi.

Bàn tay do chân nguyên tạo thành lao về hướng Âm Sơn Lão Quái. Trong lòng Âm Sơn Lão Quái cả kinh. Thực lực của người này thật là khủng khiếp. Không ngờ Vân Môn lại có hậu trường lớn như vậy.

Âm Sơn Lão Quái lập tức biết mình không phải là đối thủ của tên tu sĩ cụt tay kia. Tu vị của hắn đã đến mức thông thiên rồi.

Ông ta liền không chút do dự, xoay người bỏ chạy.

- Hừ, người trốn được không?

Lâm Vân âm lãnh nói.

Âm Sơn Lão Quái chợt cảm thấy mình bị giam cầm trong không gian xung quanh. Ông ta cũng không thể vận dụng được một chút chân nguyên nào. Giờ đây Âm Sơn Lão Quái đã sợ tới hồn phi phách tán. Vô số mồ hôi lạnh chạy dọc sau lưng. Từ khi nào ở Khôn Truân Giới lại xuất hiện một cường giả trong truyền thuyết như vậy? Vì sao mình lại không biết?

Không gian giam cầm, cho dù là tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng rất khó làm được. Điều này đã là thuộc về truyền thuyết rồi. Âm Sơn Lão Quái còn đang kinh hãi, thì ông ta lại phát hiện mình đã bị bàn tay kia chộp lấy.

- Xin tiền bối tha mạng. Tiểu nhân có mắt không trông mới mạo phạm tiền bối. Tiểu nhân nguyện đem toàn bộ tài sản của mình hiến dâng cho tiền bối. Kể cả một chỗ tu luyện thời Thượng Cổ, tiểu nhân cũng nguyện khai báo. Chỉ cầu tiền bối tha cho tiểu nhân một mạng.

Âm Sơn Lão Quái đã bất chấp điều gì khác, tánh mạng vẫn là quan trọng nhất.

Ngàn vạn năm rồi Khôn Truân Giới còn chưa có người nào tu luyện tới cảnh giới Luyện Hư, nhưng ông ta đã tu luyện được. Cho nên ông ta đâu muốn chết như vậy.

Lâm Vân giống như chẳng nghe thấy. Vung tay lên, tay chân của lão quái đều bị chặt đứt. Sau đó hắt lại bố trí một khốn trận, ném lão quái còn đang cầu xin tha thứ vào trong khốn trận, rồi vứt Tinh Diễm vào đó. Lão quái cũng giống như bốn tên Hóa Thần, bị Lâm Vân luyện hồn phách.

Đối với địch nhân làm thương tổn tới người thân của mình, Lâm Vân chưa bao giờ nương tay.

Vài chục tu sĩ Nguyên Anh và mấy trăm tu sĩ Kết Đan tới vây công Vân Môn đều bị Phệ Hồn Thương của Lâm Vân giết hết.

Các đệ tử của Vân Môn đều lộ vẻ sùng bái nhìn Lâm Vân đáp xuống mặt đất. Trong mắt bọn họ đều là sự rung động và kính ngưỡng. Cho tới bây giờ Vân Môn đều chưa có cường môn. Hôm nay cường môn đã trở lại, còn khủng bố như vậy nữa chứ.

Lâm Vân vừa rơi xuống, Vũ Tích và Thanh Thanh nhin không được lao vào ngực của hắn. Lâm Vân ôm hai nàng, trong lòng đầy áy náy.

- A, tay của anh? Tay của anh bị sao vậy?

Hàn Vũ Tích và Thanh Thanh khiếp sợ nhìn ống tay trống rỗng của của Lâm Vân, đôi mắt lại ngập nước. Trong lòng của hai người, thân thể của Lâm Vân còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Lâm Vân lau nước mắt cho Thanh Thanh và Vũ Tích, ôn nhu nói:

- Anh không sao đâu, chỉ bị thương mà thôi, rất nhanh sẽ hồi phục. Em phải biết rằng ngay cả cánh tay của Khổng Linh bị đứt, anh cũng có thể chữa trị. Huống chi là vết thương nhỏ này.

Nói xong, hắn cố nén ho khan, ôm chặt hai người.

Vũ Tích và Thanh Thanh càng vùi đầu vào ngực Lâm Vân. Hiện tại chỉ im lặng mới có thể biểu đạt sự nhớ nhung của hai người.

Lâm Vân vỗ vỗ vai Vũ Tích và Thanh Thanh, nói:

- Để anh đi xem Tĩnh Như, Tiểu Diệp và Nhược Sương như thế nào rồi.

Thanh Thanh và Vũ Tích nghe vậy mới nhớ tới Tĩnh Như bị trọng thương. Lúc này những người bị thương của Vân Môn đã được chuyển vào. Lâm Vân nhìn thấy vậy, trong lòng càng thêm tức giận.

Tĩnh Như bị thương rất nặng, Tiểu Diệp thì đỡ hơn một chút.

Thời gian kế tiếp là Lâm Vân giúp đỡ trị thương cho mọi người. Tĩnh Như, Lam Tranh, Tiểu Diệp, Nhược Sương, Lam Cực và Du Tiểu Thiết đều bị trọng thương. Cánh tay của Khổng Linh được Lâm Vân nối lại năm đó lại bị chặt rơi. Thất Tín thì đã chết. Các đội viên Long Ảnh năm đó cùng đi, chỉ còn lại ba người, còn đâu đã tử trận.

Mấy người Tĩnh Như sợ dĩ không bị giết, là vì các nàng là nữ nhân. Âm Sơn Lão Quái đã ra lệnh bắt sống nữ nhân của Vân Môn. Còn vì sao phải bắt sống, thì dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được. Còn Lam Tranh ngất xỉu là do quá mệt mỏi.

Hiện tại Lâm Vân không thiếu nhất chính linh đan, diệu dược, nên trị thương cho mọi người cũng không khó khăn. Xong xuôi đâu đấy, hắn mới hỏi:

- Có những môn phái nào tham gia lần vây công này?

- Sư phụ, ngoại trừ thầy trò Âm Sơn Lão Quái ra, còn có Lang Sơn Tông, Minh Phong Tông, Nhất Nguyên Môn và Vạn Cốc Tông. Thất Tín sư huynh

chính là bị người của Nhất Nguyên Môn giết. Những người thật không biết xấu hổ, chỉ đánh đại trận hộ sơn của chúng ta. Nếu không phải sư phụ tới kịp thời, thì Vân Môn phỏng chừng đã bị đám súc sinh kia giết chết hết rồi. Con rất muốn báo thù cho Thất Tín sư huynh.

Đôi mắt của Liễu San đỏ bừng, cô ta vẫn còn đắm chìm trong sự đau khổ do Thất Tín bị giết chết.

Năm đó sư phụ rời đi, cô ta toàn được Thất Tín sư huynh chiếu cố. Không có sư huynh, không chỉ nói Kết Đan, cho dù là Trúc Cơ trung kỳ, cô ta cũng khó mà đạt được.

- Tôi cũng muốn đi báo thù cho Thất Tín sư huynh.

Diệp Thành nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hiện tại cậu ta đã là Kết Đan sơ kỳ. Đối diện với đám cường đạo kia, cậu ta hận không thể giết sạch bọn chúng. Nhưng với tu vị của cậu ta, chỉ có thể đối phó với một tên tu sĩ Kết Đan mà thôi.

- Vũ Tích, Thanh Thanh, hai em chăm sóc cho Tĩnh Như và Nhược Sương hộ anh. Anh muốn đi tới chỗ bọn chúng để đòi nợ. Anh sẽ sớm quay về thôi.

Lâm Vân nói xong, trong mắt đầy vẻ âm lãnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 524: Nhổ Tận Gốc

C

ho dù là người có tính hiền lành như Vũ Tích, nàng cũng cảm thấy bọn cường đạo kia chết không hết tội. Hiện tại nàng đã biết Tu Chân Giới tàn khốc như thế nào. Nhân từ với địch, là tàn nhẫn với bản thân. Cho nên nàng không ngăn cản Lâm Vân, chỉ đứng dậy, kéo áo của Lâm Vân, nhẹ nhàng nói:

- Anh phải cẩn thận một chút, em và chị Thanh đợi anh trở về.

Nàng biết Lâm Vân sợ những môn phái đó biết tin mà bỏ trốn, nên mới quyết định tới đó trả thù luôn.

Các đệ tử của Vân Môn được huấn luyện rất có bài bản, cường địch vừa bị tiêu diệt, mọi người liền bắt tay luôn vào việc trùng kiến. Lâm Vân tiện tay bố trí thêm vài trận pháp cường hãn xung quanh Bắc Lĩnh. Với tu vị của Lâm Vân, bố trí trận pháp như vậy thật quá dễ dàng.

- Liễu San, cô đi với tôi. Chúng ta đi đòi lại nợ.

Lâm Vân gọi Liễu San đi theo, là bởi vì Liễu San đã sống ở Khôn Truân Giới mấy chục năm, nên quen thuộc tình hình nơi đây hơn mọi người.

....

Lúc Thẩm Uyển và Tần Nhan đi tới Vân Môn, đều khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Khắp nơi là thi thể và máu. Các đệ tử của Vân Môn còn đang thu thập thi thể. Nhưng phần lớn những thi thể này không phải là người của Vân Môn. Hơn nữa, còn có hai cái khốn trận lơ lửng ở giữa. Một cái nhốt bốn tu sĩ Hóa Thần, một cái nhốt tu sĩ Luyện Hư đã bị chặt đứt chân tay.

Lang Sơn Tông.

Một trong mười ba tông môn lớn của Khôn Truân Giới. Thực lực của Lang Sơn Tông đủ để xếp vào hàng thứ ba. Bọn họ có hai tu sĩ Hóa Thần, mười một tu sĩ Nguyên Anh, hơn hai trăm tu sĩ Kết Đan. Tu sĩ Trúc Cơ thì càng nhiều. Hơn nữa hiện tại Âm Sơn Lão Tổ đã đồng ý hợp tác với Lang Sơn Tông. Có thể nói bây giờ Lang Sơn Tông đã trở thành một thế lực mà không có ai dám động vào.

Lần này vây công Vân Môn, Lang Sơn Tông xuất lực không ít. Bọn họ đã điều đi hơn một trăm tu sĩ Kết Đan, bảy tu sĩ Nguyên Anh và hai tu sĩ Hóa Thần. Cơ hồ là dốc toàn lực. Chỉ là không ngờ, Lâm Vân kịp thời trở về, đã khiến cho tu sĩ của Lang Sơn Tông không còn sống sót một ai. Toàn quân bị diệt.

Có Liễu San chỉ đường, Lâm Vân chỉ mất một lát là đi tới Lang Sơn Tông. Liễu San càng thêm sùng bái sư phụ của mình. Từ Bắc Lĩnh tới núi Lang Sơn, nếu để cho cô ta phi hành, ít nhất phải mất hai, ba ngày. Nhưng sư phụ chỉ tốn có mười mấy giây là tới. Chênh lệch quả thực quá xa. Thậm chí cô ta có cảm giác, đó còn chưa phải là tốc độ nhanh nhất của sư phụ.

Có thể là do Lâm Vân giết người quá nhanh, Lang Sơn Tông còn chưa nhận được tin tức, nên toàn bộ đệ tử của Lang Sơn Tông vẫn còn ở đó.

- Sư phụ, nơi này chính là Lang Sơn Tông.

Liễu San chỉ về phía ngọn núi chọc trời, nói.

Lâm Vân gật đầu:

- Không ngờ đại diện của Lang Sơn Tông lại là một pháp bảo.

Cổ bảo hình đại diện này có lưu lại thần thức của một tu sĩ Hóa Thần, Lâm Vân chỉ mất vài giây là luyện hóa xong. Hắn thu cái pháp bảo đại diện lại. Còn đệ tử của Lang Sơn Tông thì giống như mấy con tôm con cá bị dõc ra khỏi giỏ vậy.

Đối phó với đám tu sĩ, chỉ có Nguyên Anh là tu vị cao nhất, Lâm Vân căn bản chẳng cần xuống dưới, chỉ cần một chùm Tinh Diễm là đủ. Đại môn phái Lang Sơn Tông nổi tiếng khắp Khôn Truân Giới, dễ dàng bị Lâm Vân san thành bình địa.

Còn ngọn núi Lang Sơn cao vút thì bị Lâm Vân trực tiếp ném vào trong Sơn Hà Đồ. Hắn chẳng những muốn diệt Lang Sơn Tông, thậm chí còn thu cả ngọn núi cao thứ tư của Khôn Truân Giới. Từ nay về sau, Khôn Truân Giới sẽ không còn ngọn núi nào tên là Lang Sơn.

Liễu San nhìn thấy vậy, tuy không đành lòng, nhưng nghĩ lại, nếu không phải sư phụ tới kịp thời, thì Vân Môn còn thê thảm hơn, liền bình tĩnh lại. Ở thế giới Tu Chân, nhân từ với địch nhân là hành động tự sát.

Lâm Vân thì càng không quan tâm. Người nào dám phạm vào hắn, thì hắn sẽ không để ý tới bất kỳ cảm tình nào. Nếu hắn trở về chậm một ngày hoặc là nửa ngày, Vân Môn Bắc Lĩnh sẽ hoàn toàn bị xóa sổ. Còn người thân của hắn sẽ sống không bằng chết. Cho nên khi tiêu diệt Lang Sơn Tông, Lâm Vân không hề có gánh nặng tâm lý.

Người thân và nữ nhân của hắn chính là nghịch lân của hắn. Lang Sơn Tông động vào nghịch lân của hắn, thì phán định diệt vong rồi.

Đệ tử của Lang Sơn Tông còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Lâm Vân cho xuống ông bà ông vải.

Mấy tiếng sau, Minh Phong Tông, Nhất Nguyên Môn và Vạn Công Tông
❖a vào.

- Lâm tiên bối.

Nhìn thấy Lâm Vân trở về, Thẩm Uyển tiến lên phía trước thi lễ.

Lâm Vân khoát tay nói:

- Đứng ở nơi này làm gì, vào trong ngồi một lát.

Thẩm Uyển trả lời:

- Hiện tại mọi người bên trong đang bận rộn. Qua một thời gian ngắn, Thẩm Uyển lại tới bái phỏng.

Thấy Tần Nhan đi cùng với Thẩm Uyển rời đi, Lâm Vân cũng không nhiều lời. Hiện tại hãn quả thực rất bận.

Lâm Vân vừa đi vào, Vũ Tích và Thanh Thanh liền đi lên đón chào, vẻ lo lắng trong mắt hiện ra rất rõ. Dù các nàng biết Lâm Vân lợi hại, nhưng dù sao Lâm Vân chỉ có một người. Mà đối phương là mấy môn phái lớn liền.

Nhưng Lâm Vân đã an toàn trở lại, hai người mới thở phào nhẹ nhõm. Hãn và mọi người xa cách đã quá lâu rồi, các nàng sợ lại phải sống trong cô đơn và nhớ nhung.

- Đi vào thôi.

Lâm Vân kéo tay Vũ Tích và Thanh Thanh, ôn nhu nói.

- Tình Như và Nhược Sương thế nào rồi?

Lâm Vân lo lắng hỏi.

- Hai người chỉ thoát lực mà thôi, không có vấn đề gì. Đoán chừng ngày mai là hai người có thể tỉnh lại.

Lâm Vân nghe vậy thì yên tâm. Xung Hi và Chu Linh Tố vẫn an toàn, còn đang giúp mọi người trị thương.

Vài đội viên của Long Ảnh cũng đi tới đây. Nhưng hiện tại chỉ còn ba người sống sót. Là Du Tiểu Thiết, Lam Cực và Lục Bân. Sáu người còn lại đều chết trong trận chiến.

Dù thù đã được báo, nhưng Lâm Vân không chút vui vẻ gì. Đội viên của Long Ảnh đi tới Khôn Truân Giới là vì hãn. Nhưng hãn lại không thể bảo vệ được bọn họ. Nếu không phải Âm Sơn Lão Quái muốn bắt sống tất cả nữ nhân, thì hậu quả thật không dám tưởng tượng. Cho dù báo được thù thì thế nào? Những thứ đã mất đi thì mãi mãi sẽ không lấy về được.

- Huấn luyện viên, các huynh đệ đi thì cũng đã đi rồi, anh đừng quá thương tâm. Chúng tôi sẽ cố gắng hoàn thành nốt giấc mơ của bọn họ.

Lam Cực thấy Lâm Vân thương cảm, liền lên tiếng an ủi.

Lâm Vân khoát tay nói:

- Lam Cực, Tiểu Thiết và Lục Bân sau này đừng gọi tôi là huấn luyện viên nữa. Còn có Từ Vinh, chúng ta đã là huynh đệ, mãi mãi đều là huynh đệ. Cho nên mọi người chỉ cần gọi tôi là Nhị ca. Từ Vinh lớn tuổi nhất, gọi là đại ca. Lam Cực là lão Tam, Lục Bân là lão Tứ, Tiểu Thiết đứng hàng thứ năm thì gọi là lão Ngũ.

- Vâng, Nhị ca.

Mọi người cũng không già mồm cãi láo, đều gọi Lâm Vân là Nhị ca.

Từ Vinh bị thương không nhẹ, Đặng Thư Cần đang chiếu cố anh ta. Lâm Vân kiểm tra Từ Vinh một lát, tới chỗ mẹ và mẹ vợ thăm hỏi. Rồi mới cùng Vũ Tích và Thanh Thanh trở về phòng ngủ.

- Lão công, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì mà mất một cánh tay vậy?

Vũ Tích vẫn rất lo lắng cho cánh tay của Lâm Vân.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Chỗ cánh tay có dính một đám bụi màu xám, giải trừ mãi không được. Đoán chừng là do chân nguyên của anh không đủ. Tuy nhiên, nó đang chậm rãi biến mất rồi. Đoán chừng một hai năm nữa là anh khôi phục lại cánh tay như cũ.

Vũ Tích vuốt ve cánh tay cụt của Lâm Vân, rất là đau lòng. Bỗng nhiên nàng nhớ tới cái gì đó, vội vàng nói:

- Chân nguyên chưa đủ? Không phải chúng ta còn có Tạo Hóa Đan chứa đựng rất nhiều linh lực lấy được từ trong hang động kia sao? Liệu có thể dùng đan dược đó để tẩy trừ đám bụi đi được không?

Hai mắt của Lâm Vân sáng ngời. Đúng vậy, sao mình không nghĩ ra dùng Tạo Hóa Đan nhỉ? Mỗi lần hắt bức đám bụi màu xám kia, hắt luôn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. Nếu có Tạo Hóa Đan hỗ trợ, có lẽ hẳn có thể làm được.

- Ủ, để anh thử xem.

Nói xong, Lâm Vân nuốt vào một viên Tạo Hóa Đan vào bụng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 525: Hội Nghị Vân Môn

L

inh lực cường đại dâng lên từ đan điền của Lâm Vân. Đỉnh một tiếng, Lâm Vân thật không ngờ, hắc còn chưa tẩy trừ đám bụi ở cánh tay, thì cây châm rõ ràng lại bị bức ra trước.

Vũ Tích và Thanh Thanh sững sờ nhìn Lâm Vân. Hai người thật không ngờ trong người của Lâm Vân còn có một cây châm. Có thể tượng tưởng hắc chịu đau đớn như thế nào. Nếu không phải Lâm Vân còn đang vận công, thì hai người đã sớm nhào vào lòng hắc rồi.

Linh lực bên trong Tạo Hóa Đan cực kỳ hùng hậu. Lâm Vân căn bản không dám hấp thu những linh lực này. Hắc đã tu luyện tới cực hạn, nếu lại hấp thu thì nói không chừng sẽ dẫn tới Thiên Kiếp. Dù Lâm Vân không biết vì sao hắc còn chưa gặp phải Thiên Kiếp, nhưng hắc không dám mạo hiểm như vậy.

Chân nguyên cường đại lan tới cánh tay cụt của Lâm Vân. Đám bụi màu xám bên trên đó, không thể chống cự, bị chân nguyên từ Tạo Hóa Đan biến thành hư vô.

Nhưng linh lực cực lớn vẫn còn lưu lại trong cơ thể Lâm Vân. Lâm Vân âm thầm vui vẻ. Một chuyện khiến hắc đau đầu vài năm, lại được giải trừ đơn giản như vậy. Hắc tranh thủ thời gian để cho Sơn Hà Đồ hấp thu nốt số linh lực còn dư thừa.

Đám bụi đã được khu trừ, Lâm Vân chỉ cần vận chuyển chân nguyên, cánh tay cụt liền khôi phục như ban đầu.

- Vũ Tích, đúng là có hiệu quả, cảm ơn em...

Lâm Vân kinh hỉ nói, duỗi hai cánh tay kéo Vũ Tích và Thanh Thanh vào ngực.

Bỗng Lâm Vân nhớ tới còn có một lọ Tiên Túy Đan. Định lấy ra nhìn xem, nhưng lại không tìm thấy.

- Chuyện gì vậy, lão công?

Vũ Tích thấy khuôn mặt của Lâm Vân lộ vẻ cổ quái, liền vội vàng hỏi.

- Hình như anh ném nhầm Tiên Túy Đan đi rồi.

Lâm Vân vỗ vỗ đầu nói.

Lúc trước khi bị hố đen hút vào, hắn cho rằng là do ông trời ghen ghét với việc hắn sáng chế ra Ngũ Tinh Quyết, liền khắc công pháp của mình lên trên một cái thẻ ngọc. Rồi bỏ nó cùng một số tài liệu vào trong giới chỉ, ném vào trong hố đen.

Chỉ là không ngờ hắn bỏ nhầm cả một lọ Tiên Túy Đan vào đó.

(Tạo tiền đề cho truyện Tinh Vũ Cứu Thần)

- Tiên Nhan Đan và Tạo Hóa Đan đều là đan dược cực phẩm, Tiên Túy Đan khẳng định cũng bất phàm, không ngờ anh lại vứt nhầm. Thật đúng là đáng trách.

Lâm Vân ảo não nói.

- Mất thì thôi, có thời gian tìm về cũng được.

Vũ Tích thì không thấy tiếc nuối như hắn. Đối với nàng mà nói, chỉ cần Lâm Vân trở về là tốt rồi.

Ba người nói chuyện đến khi trời sáng. Lâm Vân thấy hai người có vẻ mệt mỏi, đoán chừng là do hai người đã không nghỉ ngơi nhiều ngày liên tục. Liền nhẹ nhàng ôm hai người lại, nhìn bọn họ thiếp đi trong ngực của mình.

Giờ đây Lâm Vân để cho tinh thần buông lỏng, không lâu sau hẳn cũng ngủ thiếp đi.

Tuy Lâm Vân đang ngủ, nhưng khi Vũ Đình mở cửa, hẳn vẫn biết. Chỉ là hẳn không lên tiếng, ngay cả con mắt cũng không có mở.

Vũ Đình nhìn Lâm Vân ôm Thanh Thanh và chị của mình ngủ, trong mắt đầy vẻ ôn nhu. Lại cắn môi, đi khẽ tới trước mặt Lâm Vân, cúi đầu hôn lên trán hẳn một cái. Rồi mới rón rén đi ra ngoài, đóng cửa lại. Hồn nhiên đã quên, tu vị của nàng kém Lâm Vân quá xa.

Lâm Vân cười khổ một tiếng, chỉ có thể mặc kệ nàng. Hẳn biết Vũ Đình có chút cắn rứt lương tâm. Tuy nhiên hẳn không trách nàng ấy điều gì. Chỉ là không ngờ tu vị của nàng ấy lại tăng nhanh như vậy. Rõ ràng đã tới Kết Đan hậu kỳ, không hề thua kém Vũ Tích chút nào.

Mãi đến khi trời lại bắt đầu tối, Vũ Tích và Thanh Thanh mới tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua, hai người mới được ngủ yên lành và thoải mái như vậy. Khi hai người tỉnh lại, Lâm Vân cũng mở mắt. Nhìn hai người ở trong ngực, cũng học theo Vũ Đình, hôn lên trán hai người.

Vũ Tích đột nhiên cảm thấy thân thể hơi nóng, bàn tay đang ôm eo của Lâm Vân càng ôm chặt hơn.

Thanh Thanh cảm nhận được sự khác lạ giữa Lâm Vân và Vũ Tích, liền cười một tiếng nói:

- Để em đi xem Tĩnh Như và Nhược Sương.

Nói xong, nàng hôn Lâm Vân một cái rồi đi ra căn phòng.

Lâm Vân không nói gì, chỉ đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của Vũ Tích. Hiện tại im lặng tận hưởng còn hơn vô số ngôn ngữ.

- Ừm...

....

Không biết qua bao lâu, khi đầu tóc của Vũ Tích trở nên rối bời, nàng mới nằm trong ngực của Lâm Vân, thở hổn hển nói:

- Anh càng ngày càng xấu.

Một câu này của Vũ Tích lạ ngui, đảo mắt đã vang lên tiếng cười đùa.

- Chị Hi, anh rể và mấy chị có vẻ rất vui thì phải. Chúng ta cũng đi vào đó tham gia nhé.

Vũ Đình và Xung Hi đứng ở cửa ra vào. Vừa nghe thấy tiếng cười đùa ở bên trong, Vũ Đình nhìn không được trong lòng khát vọng.

Xung Hi mím môi. Nàng không giống như Vũ Đình, có thể hồn nhiên như vậy. Lâm Vân và Vũ Tích đã ở trong phòng rất lâu rồi, chứng tỏ bọn họ đang làm chuyện vợ chồng. Hiện tại lại nghe thấy tiếng thét lên, nói không chừng gặp phải tràng cảnh xấu hổ gì đó.

Xung Hi đang nghĩ ngợi, thì cửa phòng mở. Lâm Vân dẫn theo bốn cô gái đi ra. Nhìn thấy Xung Hi và Vũ Đình đứng ở cửa, hắc cười xấu hổ nói:

- Vũ Đình, Xung Hi, chúng tôi tới phòng họp thôi, anh có một số việc muốn nói.

- Anh rể, tay của anh khỏi rồi à?

Vũ Đình kinh hỉ kêu lên. Xung Hi thấy vậy cũng rất là cao hứng.

Lâm Vân không nhìn thấy Mông Văn, ánh mắt trở nên buồn bã:

- Mông Văn đi rồi phải không?

- Vâng, không biết tại sao, lúc Vân Môn xây dựng xong, chị ấy liền rời đi. Chị ấy nói rằng muốn đi ra ngoài lịch lãm.

Nhược Sương hiểu ý của Lâm Vân, nên trả lời.

Lâm Vân gật đầu, không nói gì nữa. Mỗi người đều có con đường riêng của mình. Có lẽ đã từng đi chung một con đường, nhưng đôi khi cũng gặp phải một đường rẽ khác. Hẳn không có quyền can thiệp vào sự lựa chọn của người khác.

Trong đại diện, tất cả các đệ tử nội môn của Vân Môn đều tới đông đủ. Ngoại trừ hơn hai mươi người mà Lâm Vân quen thuộc ra, còn lại đều là đệ tử mà mọi người mới thu nhận ở Khôn Truân Giới. Tu vị cao nhất là Kết Đan trung kỳ.

Theo lời Khổng Linh nói, nơi này vốn có một trăm sáu mươi bảy đệ tử. Nhưng trải qua trận chiến, chỉ còn lại bốn mươi ba nam đệ tử, và ba mươi bảy nữ đệ tử.

Cả đại diện, cộng thêm Lâm Vân là một trăm linh năm người.

Lâm Vân thẳng thắn nói:

- Ngoại trừ vài vị trưởng bối còn chưa có tới, tất cả người của Vân Môn cúng ta đều ở đây. Lần này ta triệu tập mọi người tới đây, chính là nói tới việc di dời. Vân Môn của chúng ta có một nơi trú ở mới. Còn nơi này chỉ coi như là một chi nhánh mà thôi.

- Nếu ai nguyện ý đi theo, thì chuẩn bị đồ đạc, nửa tháng sau, chúng ta sẽ rời khỏi Khôn Truân Giới. Đương nhiên, nếu có ai không muốn rời đi, thì ta sẽ lưu lại một ít tài nguyên, mọi người có thể ở lại Khôn Truân Giới rồi phát triển Vân Môn. Dù sau này mọi người có đổi ý tới chỗ ở mới hay không, ta đều hy vọng gặp lại mọi người ở trên Tiên Giới.

Một vị đệ tử mới thu nhận nhỏ giọng hỏi sư huynh bên cạnh:

- Sư huynh, Tiên Giới có thật sao? Đệ tử chỉ có ở trong truyền thuyết?

Nhưng vị sư huynh này rõ ràng cũng không biết Tiên Giới có thật hay không. Lâm Vân nghe vậy thì mỉm cười nói:

- Ta khẳng định Tiên Giới tồn tại. Đây không phải là lời nói vô căn cứ. Nhưng Tiên Giới như thế nào, thì phải phụ thuộc vào sự cố gắng của mọi người. Ta chỉ biết là có, nhưng ta cũng chưa từng tới.

- Các ngươi là nhóm đệ tử đầu tiên của Vân Môn, có lẽ không lâu sau, các ngươi sẽ phát hiện ra rằng, trở thành đệ tử đầu tiên của Vân Môn là một điều may mắn. Nếu còn có vấn đề gì thì có thể trực tiếp hỏi. Hoặc có người nào muốn lưu lại thì cũng thông báo luôn.

Vị đệ tử kia rất khẩn trương, cậu ta không ngờ mình nói nhỏ như vậy, chường môn cũng nghe thấy. Nhưng trong lòng cậu ta đã quyết tâm, phải cố gắng tu luyện để phi thăng lên Tiên Giới.

- Sư phụ, con muốn lưu lại phát triển Vân Môn. Con nhất định sẽ giúp Vân Môn phát dương quang đại.

Một tu sĩ Kết Đan trung kỳ đứng đây, thi lễ với Lâm Vân trước, rồi thi lễ nói với Không Linh.

- Con cũng nguyện ý lưu lại.

Lại có một tu sĩ đứng dậy.

- Người tên là gì?

Lâm Vân thấy có đệ tử nguyện ý lưu lại vì phát triển Vân Môn. Cho dù xuất phát từ mục đích gì, nhưng Lâm Vân vẫn cảm thấy cao hứng. Hắn thấy các đệ tử mà Khổng Linh và mấy người Vũ Tích thu nhận đều không tồi. Ít nhất nhân phẩm của bọn họ đã để cho Lâm Vân thỏa mãn. Đủ biết lúc thu nhận đồ đệ, Khổng Linh đã hiểu ý mình.

- Khởi bẩm chưởng môn, tôi là Trương Chí Hòa.

- Tôi là Vương Tuyết Sinh.

Lâm Vân gật đầu, lấy hai cái giới chỉ ra nói:

- Trong này có một số công pháp và tài nguyên tu luyện. Hai người tận dụng số tài nguyên trong đó để phát triển Vân Môn. Nhớ kỹ, quy củ của Vân Môn rất đơn giản, phải tôn kính sư môn, đồng môn với nhau không được tương tàn. Còn làm chuyện gì thì ta không quan tâm, nhưng đạo đức cơ bản nhất phải nằm trong lòng.

- Vâng.

Trương Chí Hòa và Vương Tuyết Sinh đồng thanh đáp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 526: Trên Đường Đi Gặp Cướp Bóc

K

hỏi bầm chương môn, các trưởng lão của Vạn Bảo Các cầu kiến.

Một đệ tử của Vân Môn vội vàng đi lên bầm báo.

Sắc mặt của Lâm Vân trầm xuống:

- Không gặp.

Lâm Vân ra lệnh dứt khoát, không cần phải lấy lý do gì cả.

Ở thời điểm Vân Môn gặp khó khăn nhất, làm một đối tác, nhưng Vạn Bảo Các lại không trợ giúp gì cho Vân Môn. Điều này đã khiến cho Lâm Vân không còn hảo cảm với Vạn Bảo Các.

Cho dù Vạn Bảo Các không phải là đối thủ của Âm Sơn Lão Quái, nhưng ít nhất bọn chúng cũng phải có một ít hành động hay là tiếng nói. Dù sao Vạn Bảo Các cũng là một trong mười ba môn phái đứng đầu. Có bọn họ lên tiếng, các môn phái khác cũng phải cố kỵ. Như vậy Vân Môn cũng không phải chết đi hàng trăm đệ tử như vậy rồi.

Lâm Vân dùng thủ đoạn lời đình tiêu diệt vài môn phái lớn đã vây giết Vân Môn. Kể cả tu sĩ Luyện Hư duy nhất của Khôn Truân Giới cũng bị Lâm Vân giết. Vạn Bảo Các chắc là sợ hãi Lâm Vân trút giận lên đầu bọn chúng nên mới tới đây.

Lâm Vân là người việc dứt khoát. Địch là địch, bạn là bạn. Vạn Bảo Các không làm gì trợ giúp Vân Môn khi Vân Môn gặp nguy hiểm, Lâm Vân đã gạch bỏ Vạn Bảo Các khỏi danh sách bạn bè. Dù hẳn không trút giận lên đầu bọn chúng, nhưng trở lại thành bằng hữu là chuyện bất khả thi.

Ngược lại, hẳn lại có hảo cảm với Thẩm Uyển. Thẩm Uyển vì trợ giúp Vân Môn nói chuyện mà bị bốn tên tu sĩ của Lang Sơn Tông đuổi giết. Đây là về sau nghe Lam Tranh kể lại. Xem ra, trước khi đi, phải tới phái Dao Hoa một chuyến. Ít nhất là báo đáp một chút cho bọn họ. Đồng thời chứng minh cho mọi người biết, Vân Môn là một môn phái ân oán rõ ràng.

- Trương Chí Hòa, người và Vương Tuyết Sinh đi thu hồi toàn bộ sinh ý ở Vạn Bảo Các. Rồi chuyển sang danh nghĩa của Vân Môn.

Lâm Vân biết dưới bàn tay của mấy người Vũ Tích, việc kinh doanh của tập đoàn Vân Môn đã vượt qua Vạn Bảo Các. Cho nên rút lui cổ phần sẽ không ảnh hưởng gì tới việc buôn bán của tập đoàn Vân Môn.

- Chị Lam, lúc tôi rời khỏi Khôn Truân Giới, tu sĩ Hóa Thần rất ít. Vì sao bây giờ lại có nhiều tu sĩ Hóa Thần như vậy?

Lâm Vân khó hiểu hỏi. Nếu năm đó cũng có nhiều tu sĩ Hóa Thần như vậy, thì hẳn đã bị giết rồi.

- Điều này có quan hệ tới chúng ta. Chúng ta liên hợp với Vạn Bảo Các bán ra Huyền Ngưng Hàn Thủy, nên mới có nhiều tu sĩ Hóa Thần như bây giờ. Về sau Huyền Ngưng Hàn Thủy dần bán hết, các môn phái vì mua sắm nó đã tốn rất nhiều tài sản. Đây cũng là một trong những lý do mà các môn phái kết hợp vây công chúng ta.

Lam Tranh trả lời. Hiện tại bà ta đã coi mình như một thành viên của Vân Môn.

Lâm Vân cười khở một tiếng. Nguyên lai vẫn là do tự mình làm khở mình.

- Chị Lam, đây là đan dược cho chị. Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ dẫn theo Vũ Tích và Thanh nhi đi du lịch. Chị và Khổng Linh cứ ở đây tu luyện. Qua một thời gian ngắn, chờ chị xuất quan, chúng ta cùng nhau rời đi. Tôi

tin rằng nơi ở mới sẽ khiến chị hài lòng. Hơn nữa, chỗ đó chị coi như đã từng đi qua.

Lam Tranh thản nhiên cười, nhận lấy cái lọ ngọc rồi mở ra nhìn. Lập tức sắc mặt của bà ta thay đổi, suýt nữa làm rơi cái lọ:

- Tử Hư Đan? Còn có tận năm viên? Thuốc này, thuốc này thật sự quá quý báu.

Lâm Vân cười nói:

- Loại đan dược này về sau tôi mới lấy được. Bằng không lúc ở Hạt Nguyên Tinh tôi đã đưa cho chị rồi. Tôi có rất nhiều, chị cứ dùng thoải mái. Dùng hết tôi lại đưa thêm.

Lam Tranh vội vàng nói:

- Như vậy là đủ.

Một viên Tử Hư Đan có thể giúp tăng khả năng từ Hóa Thần lên Luyện Hư lên năm lần. Mà đây có tận năm viên. Có thể nói, chỉ cần bế quan xong là chắc chắn sẽ đạt tới Luyện Hư. Cho nên Tử Hư Đan cực kỳ quý giá. Chẳng những cần linh thảo quý hiếm, mà còn phải do đại sư luyện đan đỉnh cấp mới có thể luyện ra được.

Số đan dược này là do Lâm Vân lấy từ Tịch Mịch Cốc. Chứ hẳn cũng không có khả năng luyện được.

- Không Linh, người đi theo ta lâu như vậy, nhưng ta còn chưa dạy được người cái gì, lại còn khiến người bị thương nhiều lần. Người yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp phục hồi cánh tay đứt của người. Ở đây có một số đan dược dành cho tu sĩ Hóa Thần. Uống vào người có thể lên tới Hóa Thần điên phòng. Khi đó thì ta giúp người Luyện Hư.

Lâm Vân nói xong, đưa cho Khổng Linh mấy cái lọ đan dược.

Khổng Linh tràn đầy kinh hỉ nhận lấy. Theo như lời của Lâm Vân, thì không bao lâu nữa mình có thể thành tựu Luyện Hư. Có sư phụ như vậy thật là tốt.

- Anh rể, anh để cho sư phụ của em và Khổng đại ca bế quan. Còn bọn em thì sao?

Vũ Đình nháy nháy con mắt, nhìn Lâm Vân. Nàng nghe thấy anh rể muốn dẫn theo mấy chị đi du lịch, trong lòng có chút chờ mong.

- Vũ Đình và Xung Hi cũng đi cùng chứ?

Thanh Thanh đương nhiên nhìn ra được tâm tư của Vũ Đình.

Hàn Vũ Tích mỉm cười. Dù tu vị của Vũ Đình ngang bằng với nàng, nhưng lúc Vũ Đình hôn Lâm Vân, nàng vẫn phát hiện. Nàng hiểu trong lòng của em gái nghĩ gì. Bây giờ nàng đã không còn là Vũ Tích của năm đó. Trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt, nàng đã hiểu ra rằng, ở bên nhau mới là điều quan trọng nhất. Chỉ cần mãi mãi ở bên cạnh Lâm Vân, là nàng thấy đủ.

Hơn nữa, nàng nghe Lam Tranh nói, tu luyện đến Đại Thừa Kỳ, có thể sống tới mấy vạn năm. Được ở bên người mình yêu lâu như vậy, còn cầu điều gì nữa?

- Chị Thanh vẫn là tốt nhất.

Vũ Đình vội vàng kéo tay Xung Hi cũng tràn đầy hưng phấn chạy tới trước mặt Thanh Thanh rồi hôn lên má Thanh Thanh một cái. Khiến tất cả mọi người trong đại điện đều cười vang. Trong khoảng thời gian ngắn, sự bị thương trong lòng mọi người đã được giảm bớt đi rất nhiều.

- Sư phụ, con cũng muốn đi.

Chu Linh Tố thấy tất cả mọi người đều đi chơi, cô cũng rất muốn đi cùng. Từ khi tới đây, cô chỉ có tu luyện và tu luyện, quả thật là buồn tẻ. Lần này Lâm Vân trở về, có cơ hội ra ngoài, nhất định phải nắm lấy.

Lâm Hình vỗ đầu Chu Linh Tố một cái:

- Người ta mang lão bà đi chơi, cậu đi theo làm gì?

Rồi hướng Lâm Vân hỏi:

- Anh trai à, anh không quên tổ chức hôn lễ đó chứ?

Lâm Vân xấu hổ, cười:

- Ách, chờ đến khi chúng ta chuyển tới nhà mới, thì tổ chức luôn một thể.

Ba ngày sau, Lâm Vân dẫn theo Thanh Thanh, Vũ Tích, Vũ Đình, Tĩnh Như, Nhược Sương và Xung Hi rời khỏi Bắc Lĩnh. Hiện tại Vân Môn Bắc Lĩnh đang được trùng tu lại. Trương Chí Hòa và Vương Tuyết Sinh thì nhận nhiệm vụ quy hoạch lại việc buôn bán của tập đoàn Vân Môn. Lam Tranh thì bế quan.

Bên này Vân Môn bắt đầu trùng kiến, bên kia cả Khôn Truân Giới như lật trời. Lâm Vân dùng sức một người, thoải mái tiêu diệt vài đại môn phái. Thậm chí kể cả tu sĩ Luyện Hư cũng không phải là đối thủ.

Sự cường đại của Lâm Vân đã đi vào truyền thuyết. Rất nhiều người tham gia đuổi giết Lâm Vân năm đó đều lo lắng bất an.

- Anh rể, anh chuẩn bị dẫn chúng em đi tới đâu chơi vậy?

Chỉ có vài ngày, Vũ Đình đã khôi phục lại sự nhí nhảnh của ngày trước. Lâm Vân trở về giống như liều thuốc bổ khiến nàng trở nên vui vẻ. Mọi bi thương đều đã tan biến.

- Mấy ngày hôm nay Vũ Đình như nhặt được tiền vậy, khuôn mặt lúc nào cũng sáng rọi. Khiến em chỉ muốn hôn một cái.

Nhược Sương nhìn vẻ hưng phấn của Vũ Đình, bắt đầu trêu ghẹo.

Các cô gái nghe Nhược Sương nói vậy, đều giữ chặt Vũ Đình lại, rồi mỗi người hôn lên má nàng một cái. Mà ngay cả Vũ Tích cũng hôn em gái của mình.

Trong mắt của Vũ Đình lóe lên sự kích động và khát vọng:

- Em muốn quay lại rừng rậm Amazon và núi tuyết Misimi xem lại cái ao đầm đó.

Mấy người đều nhìn sang Lâm Vân. Rõ ràng các nàng cũng muốn đi tới chỗ đó. Vũ Tích càng lộ ra vẻ mong chờ, chỗ đó rải đầy những kỷ niệm giữa nàng và Lâm Vân.

Lâm Vân mỉm cười:

- Cũng được, nhưng đó là khi chúng ta trở về. Hiện tại anh sẽ dẫn mọi người tới nơi mà anh đã mắc kẹt năm năm.

- Tuyệt cảnh Thiên Diễm?

Tĩnh Như lập tức đoán ra nơi Lâm Vân muốn đi. Chỉ có tuyệt cảnh Thiên Diễm mới vậy khốn Lâm Vân năm năm. Năm đó Lâm Vân còn suýt chút nữa bị chết trong tuyệt cảnh. Nhưng cũng chính nhờ tuyệt cảnh đó, mà Lâm Vân mới được cứu sống.

Với tốc độ của Lâm Vân, đi tới tuyệt cảnh Thiên Diễm chỉ mất một hai phút. Nhưng Lâm Vân lại lấy ra một chiếc phi thuyền khổng lồ. Bảy người một bên nói chuyện phiếm, một bên chậm rãi bay tới tuyệt cảnh Thiên Diễm.

- Phi thuyền này đẹp thật.

Xung Hi mới chỉ là Trúc Cơ, cho nên không có sức miễn dịch với những bảo bối kiểu phi thuyền này. Không chỉ nói Xung Hi, chính là mấy người còn lại đều rất thích chiếc phi thuyền của Lâm Vân.

Bên trong phi thuyền rất lớn, chẳng những chia ra làm nhiều phòng, còn có nhà hàng và nhà vệ sinh.

Lâm Vân lấy ra mấy cái giới chỉ rồi nói:

- Các em thoải mái chọn đi. Bên trong cái gì cũng có, có cả phi thuyền.

Nhưng không có ai đi lên chọn. Lúc đầu mấy nàng không biết, về sau đi tới Khôn Truân Giới, mấy nàng mới hiểu ra rằng, một cái giới chỉ quý báu như thế nào. Chứ nói gì là đồ đạc bên trong nó.

Thấy biểu lộ của mấy nàng như vậy, Lâm Vân kinh ngạc hỏi:

- Sao không ai chọn? Không ai thích à? Chẳng lẽ các em thích giới chỉ anh đang đeo? Ài, vậy thì lấy cái của anh cũng được.

- Không phải vậy. Bởi vì giới chỉ quá quý, mà chúng em đều có rồi. Anh cứ giữ lại đi, về sau Vân Môn phát triển còn có chỗ dùng.

Xung Hi nghe Lâm Vân nói vậy, vội vàng trả lời. Hồn nhiên quên mất Lâm Vân đang trêu đùa các nàng.

Tuy nhiên, khi Xung Hi nói xong, nàng mới biết mình bị trêu đùa, liền hung hăng nhìn Lâm Vân một cái.

Lâm Vân cười xấu hổ. Bỗng nhiên hắc vung tay lên, một đồng giới chỉ rơi ra ngoài:

- Các em nhìn xem, thứ này anh có rất nhiều.

- A...

Mấy nàng sững sờ nhìn Lâm Vân vung ra vô số giới chỉ và vòng tay trữ vật. Anh ấy lấy đâu ra nhiều trữ vật giới như vậy?[/CHARGE][[/HIDE]

- Vậy thì em không khách khí nữa.

Vũ Đình đi tới phía trước nhặt một giới chỉ, rồi nói:

- Lần trước ở thành Bành Cách, em con tưởng rằng vị thành chủ đó đã là hào phóng, vừa ra tay là một trăm nghìn linh thạch Thượng Phẩm. Nhưng vẫn không là gì so với anh rể. Anh rể vẫn là tốt nhất.

Lâm Vân cười khở một tiếng:

- Ông ta làm vậy là hào phóng rồi. Em tưởng rằng linh thạch Thượng Phẩm là đá trên đường chắc.

Số trữ vật giới này đều lấy từ các môn phái siêu cấp của Hạt Nguyên Tinh, trong đó sao có thể ít được.

- Em thích cái vòng màu xanh da trời này. Thiên Nhai Minh Nguyệt? Tên thật đẹp.

Xung Hi hưng phấn cầm ra một pháp bảo của tu sĩ Hợp Thể trong giới chỉ.

- Chỉ lại thích Bảo Đăng hình hoa sen này hơn.

Thanh Thanh cũng lấy ra một pháp bảo màu xanh nhạt, trong mắt đầy hưng phấn.

- Dừng lại.

Mấy nàng đang ở trong phi thuyền kheo khoang pháp bảo của mình, thì có hai khí tức mạnh mẽ ngăn cản phi thuyền.

Là hai tu sĩ Nguyên Anh đạp trên phi kiếm. Trên mặt bọn chúng lộ rõ vẻ tham lam và giễu cợt.

- Đúng là vận khí. Máy pháp bảo trong tay các cô gái kia đều tản ra linh tính mãnh liệt, xem ra cấp bậc không thấp.

Một tu sĩ mặc trường bào máu xám nhìn chăm chăm vào thanh phi kiếm trên tay của Liễu Nhược Sương.

Tên tu sĩ còn lại mặc một bộ áo vải, lạnh lùng cười:

- Đâu chỉ là không thấp. Cây dù của tôi là một pháp bảo Thượng Đẳng thời Thượng Cổ, nhưng so với mấy thứ mà bọn họ cầm, vẫn không là cái gì. Dục Hi chân nhân không có ở đây, nếu ở đây, chắc ông ta vui mừng lắm. Cho dù tôi không gần nữ sắc, nhưng nhìn thấy toàn gái đẹp như vậy, tôi cũng phải động tâm.

- Sáu cô gái, mỗi người chúng ta ba cô. Còn tên tiểu tử Trúc Cơ kia thì đầu thai giúp hẳn. Con mẹ nó, một tu sĩ Trúc Cơ mà lại có phúc khí như vậy, thật khiến người khác giận điên người.

Tên mặc áo bào không chút do dự phán tử hình cho Lâm Vân.

Hai người này cơ hồ không để bảy người Lâm Vân vào mắt, bắt đầu tính toán chia đồ đạc.

- Hai người là ai? Vì sao phải ngăn cản con đường của chúng ta? Mau tránh, chúng ta là người của Vân Môn.

Tĩnh Như đột nhiên đứng lên, chỉ vào hai tên tu sĩ Nguyên Anh, không chút lưu tình nào quát lớn.

- Ha ha...

Tĩnh Như vừa nói xong, tên mặc áo vải liền cười ha hả. Nhưng vừa cười được một nửa liền dừng lại.

- Cái gì? Các người, các người là người của Vân Môn?

Tên mặc áo vải run rẩy hỏi.

Mồ hôi lập tức chảy từ sau lưng. Hai tên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ hung ác. Cầu phú quý trong nguy hiểm a.

Vài tu sĩ trước mắt, cao nhất chỉ có Kết Đan. Đã làm thì làm cho xong, giết hết bảy người, sau đó cướp đồ vật rồi đi. Như vậy ai có thể biết là do hai người mình làm ?

Cho dù Lâm Vân của Vân Môn lập tức chạy tới, phỏng chừng cũng không điều tra ra được.

Không động thủ thì thôi, một khi động thủ thì phải diệt tận gốc. Hai tên tu sĩ Nguyên Anh rất hiểu đạo lý này. Cho nên bọn chúng căn bản không để ý tới lời của Tĩnh Như, đồng thời ra tay. Cho dù trước mặt bọn họ chỉ là tu sĩ Kết Đan.

Lâm Vân thầm nghĩ, nếu bọn này chỉ mới có Kết Đan, thì hẳn sẽ không động thủ, để cho các nàng ra tay, xem năng lực của các nàng như thế nào. Dù sao ngoại trừ Xung Hi ra, bốn người còn lại đều đã Kết Đan.

Nhưng đây là tu sĩ Nguyên Anh, cho nên Lâm Vân đành phải ra tay. Kết Đan còn kém Nguyên Anh nhiều lắm. Nên không cần phải thử.

Tên mặc áo bào khoát tay, phóng ra hơn mười tia điện với tốc độ cực nhanh. Còn tên áo vải không công kích, mà lấy ra một pháp bảo hình cái ô, ngăn cản có người chạy trốn. Vừa xem là biết hai tên này thường xuyên phối hợp, nên mới ăn ý như vậy.

Lông mày của Lâm Vân hơi nhíu lại. Nhìn tên mặc áo bào công kích, hẳn lại nhớ tới lúc còn tại thành Thác Mã ở Hạt Nguyên Tinh, trong số những tu sĩ vây công hắn, có một người sử dụng điện để tấn công như vậy. Người đó khá lợi hại.

Người đó mỗi lần phóng ra là hàng trăm tia điện, chứ không phải mười tia như tên này.

Lâm Vân có ấn tượng rất sâu với nó. Bởi vì nó giống với Tinh Vũ của hắn, nhưng tuyệt đối lợi hại hơn Tinh Vũ của hắn không ít. Chỉ là do công lực của người sử dụng chưa đủ mà thôi. Nếu là do hắn phóng ra, uy lực sẽ tăng lên vô số lần.

Tên tu sĩ Nguyên Anh này và tên vây công mình có quan hệ gì? Cái tên ở Hạt Nguyên Tinh tuy bị hắn đánh trọng thương, nhưng chưa chết. Hơn nữa khi hắn diệt Tịch Mịch Cốc, cũng không thấy người đó. Chứng tỏ y không phải là tu sĩ của Tịch Mịch Cốc.

Lâm Vân vốn định giết hai tên. Nhưng vì công pháp phóng ra điện, Lâm Vân quyết định bắt sống bọn chúng rồi hỏi cho ra nhẽ. Nghĩ tới đây, Lâm Vân vung tay chớp lấy mấy tia điện. Thì phát hiện những tia điện này do chân nguyên mang thuộc tính Lôi tạo thành.

Rõ ràng có thể chuyển hóa chân nguyên thành tia điện? Liệu tu luyện pháp thuật này có cần linh căn Lôi không?

Lâm Vân nắm lấy mấy tia điện rồi trầm tư. Nhưng lại làm cho hai tên kia dờ ra vì kinh hãi. Tên tu sĩ áo bào cảm thấy rất khiếp sợ. Người kia rõ ràng có thể chớp được pháp thuật lợi hại nhất của mình? Hắn là ai vậy?

Đảo mắt hai tên này đã đoán ra người trước mắt là ai. Không thể nghi ngờ, hẳn chính là vị cường môn trong truyền thuyết của Vân Môn, Lâm Vân.

Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy xuống. Ý niệm đầu tiên của hai tên là quay đầu chạy trốn, chạy càng xa càng tốt. Nhưng bọn chúng bỗng cảm thấy mình bị giam cầm trong không gian xung quanh, vùng vẫy kiểu gì cũng không thoát khỏi được. Trong khoảng thời gian ngắn, quần áo của hai tu sĩ Nguyên Anh rõ ràng ướt đầm vì mồ hôi.

- Lâm tiên bối, chúng tôi...

Tên áo bào còn chưa nói hết, thì Lâm Vân đã kéo y lên phi thuyền.

- Công pháp phóng ra điện này của người tên là gì?

Lâm Vân mặt không biểu tình, nhìn tu sĩ áo bào, hỏi.

Tên tu sĩ áo bào không chút do dự lấy ra một cái thẻ ngọc đưa cho Lâm Vân. Lâm Vân dùng thần thức quét tới thẻ ngọc, quả nhiên là có liên hệ tới Lôi điện. Bộ công pháp này tên là Lôi Mang Quyết. Tu luyện tới mức cao nhất rõ ràng có thể phóng ra mấy vạn tia sét. Vô luận là địch nhân gì, cũng không có chỗ để trốn. Tu luyện tới cực hạn thậm chí có thể phóng ra tia sét to bằng cái thùng nước. Phóng ra tia điện chỉ là cấp bậc thấp nhất mà thôi.

Lâm Vân hít vào một hơi, điều đó có khác gì Thiên Kiếp tạo thành đâu?

Thật là một công pháp cường đại. Lâm Vân chiếm được nhiều thẻ ngọc Tu Chân như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy hứng thú với một môn pháp thuật. Tuy nhiên, Lôi Mang Quyết yêu cầu tu sĩ phải có linh căn thuộc tính Lôi. Hoặc là sử dụng Lôi Linh Châu để tu luyện.

Lâm Vân thấy tên áo bào này không có linh căn Lôi, chứng tỏ hắn có Lôi Linh Châu. Nghĩ tới đây, Lâm Vân khẽ vẫy tay, liền thu giới chỉ của y lại. Quả nhiên bên trong có một viên Lôi Linh Châu.

Điều khiến Lâm Vân kỳ quái chính là, Lôi Linh Châu có kích cỡ giống hệt với mấy viên ngọc nguyên tố của hắn. Chỉ khác là nó có thuộc tính Lôi mà

thôi. Có lẽ đây là một thứ tốt.

- Người tìm được viên ngọc này ở đâu? Ngoài nó và Lôi Mang Quyết ra, nơi đó còn có vật gì không? Nói chi tiết một chút, sự kiên nhẫn của ta chỉ có hạn.

Lâm Vân nói đơn giản, nhưng rơi vào tai của tu sĩ áo bào không khác gì mệnh lệnh phải chấp hành. Dù trong lòng ảo não không biết mình uống phải thuốc gì, rõ ràng đi lên ngăn cản chiếc phi thuyền.

Các cô gái bên trong phi thuyền đều là mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa bọn họ còn khoe khoang pháp bảo của mình, người bình thường dám làm như vậy sao? Mình đúng là óc trư mà. Lúc ấy trong mắt y và đồng bọn chỉ có mỹ nữ và pháp bảo, đâu còn nghĩ tới vật gì khác. Trong lòng y âm thầm hận mấy mỹ nữ khoe khoang pháp bảo này. Cho dù muốn khoe khoang cũng về nhà đóng cửa khoe khoang chứ, đâu cần phải rõ ràng như vậy chứ? Nhưng y chỉ dám nói thầm trong lòng mà thôi.

Hiện tại Lâm Vân đang hỏi, cho dù y có một vụn lá gan, cũng không dám giấu diếm.

- Mười chín năm trước, tôi có nhặt được một tấm bản đồ. Thông qua tấm bản đồ đó, tôi tìm được động phủ của một tu sĩ thời Thượng Cổ. Ở đó thẻ ngọc khắc Lôi Mang Quyết và một viên Lôi Linh Châu. Nhờ có viên Lôi Linh Châu đó tôi mới có thể tu luyện được Lôi Mang Quyết. Ở phía sau động phủ còn có một truyền tống trận. Lúc ấy tôi thử sử dụng truyền tống trận, không ngờ nó đúng là đưa tôi tới một nơi tên là Hạc Nguyên Tinh.

- Bởi vì tôi cảm thấy linh khí ở Hạc Nguyên Tinh nồng hậu hơn Khôn Truân Giới rất nhiều, nên sinh ra suy nghĩ ở lại đây tu luyện. Tuy nhiên, tôi rất nhanh phát hiện, tu vị của tôi ở Hạc Nguyên Tinh chỉ thuộc về tầng lớp thấp nhất. Tùy tiện một tu sĩ nào đi ra cũng có thể giết được tôi. Vì để tránh các

tu sĩ khác đuổi giết, tôi lựa chọn một nơi vắng vẻ, rồi chuyên tâm tu luyện Lôi Mang Quyết.

- Tuy nhiên, không ngờ khi tôi mới luyện Lôi Mang Quyết lại tạo ra động tĩnh rất lớn, kết quả là bị một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ phát hiện. Y thấy pháp quyết của tôi lợi hại, nên muốn đoạt Lôi Mang Quyết. Về sau chúng tôi đánh nhau. Do đôi bên ngang sức ngang tài, nên không ai làm gì được ai.

- Cuối cùng tên tu sĩ đó đưa ra đề nghị, là đổi Mộc Linh Châu lấy Lôi Mang Quyết của tôi. Bởi vì y không biết muốn luyện được Lôi Mang Quyết cần linh căn thuộc tính Lôi, hơn nữa viên Mộc Linh Châu kia quả thực rất mê người, cho nên tôi không chút do dự liền đồng ý

- Lúc ấy tôi đã sao chép lại một bản Lôi Mang Quyết rồi đưa cho y. Tuy nhiên, tôi đã nói ra việc linh căn thuộc tính Lôi cho y mới đổi được Mộc Linh Châu.

Tu sĩ áo bào nói tới đây thì Lâm Vân xen ngang.

- Vậy viên Mộc Linh Châu kia đâu? Vì sao ta không thấy trong giới chỉ của người.

Lâm Vân vừa nghe thấy Mộc Linh Châu, lập tức khẩn trương. Chẳng lẽ đơn giản như vậy đã tìm được Mộc Linh Châu rồi. Cũng thật quá may mắn đi.

Mấy người Vũ Tích và Thanh Thanh thấy thần sắc Lâm Vân khẩn trương như vậy, đều biết là chuyện quan trọng. Nhất thời đều im lặng đứng một bên. Các pháp bảo cũng được thu vào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 527: Ra Vẻ Thần Bí

M

ấy người Vũ Tích và Thanh Thanh thấy thần sắc Lâm Vân khẩn trương như vậy, đều biết là chuyện quan trọng. Nhất thời đều im lặng đứng một bên. Các pháp bảo cũng được thu vào.

Tu sĩ áo bào nghe thấy Lâm Vân hỏi về Mộc Linh Châu, vẻ mặt càng hoảng hốt, bởi vì viên ngọc đó không ở trong tay y. Mặc dù như vậy, y vẫn không dám lừa gạt Lâm Vân. Việc Lâm Vân luyện hồn phách của bốn tu sĩ Hóa Thần và một tu sĩ Luyện Hư ở Bắc Lĩnh, y đương nhiên là biết. Nếu thực sự không thể bảo vệ được tính mạng, y mong có thể luân hồn, chứ không muốn thần hồn câu diệt như Lâm Vân đã làm.

- Lúc ấy tôi cũng thật không ngờ tên tu sĩ đó lại lừa tôi. Viên Mộc Linh Châu mà y đưa cho tôi xem là thật, nhưng viên mà y trao đổi lại là giả. Vì vậy tôi lại đánh nhau với y. Tuy nhiên, tên đó rõ ràng mời đến một người giúp đỡ. Mà tên giúp đỡ y có vẻ còn ở cách khá xa, mãi đến khi chúng tôi đánh nhau hai ngày hai đêm thì mới tới.

- Bởi vì y có thêm đồng bọn, nên tôi đương nhiên bỏ chạy. Cuối cùng, để tránh sự truy kích của bọn chúng, tôi đã theo truyền tống trận chạy về, đồng thời phá hủy truyền tống trận đó đi mới được an toàn.

Tu sĩ áo bào nói xong, âm thầm chờ đợi trong lo lắng. Y không biết đã hồi hận bao nhiêu lần. Nhưng giờ hồi hận cũng đã muộn.

- Người có biết kẻ đánh nhau với người là ai không?

Điều này là điều mà Lâm Vân quan tâm nhất.

- Bằng hữu của y gọi y là Hứa Khai Sơn. Cái khác thì tôi không biết.

Tu sĩ áo bào nói xong, càng khẩn trương.

Lâm Vân giật mình, Hứa Khai Sơn? Lúc trước không phải Linh Nhi nói, kẻ đã giết cha của cô ta có tên là Sơn sư huynh đó sao? Liệu có phải là cùng một người không? Không thể có sự trùng hợp như vậy, chắc chắn là một người rồi.

Một điều duy nhất khiến Lâm Vân khó hiểu, đó chính là kẻ vây công hãn lúc trước là một tu sĩ Hợp Thể, chứ không phải là Nguyên Anh trung kỳ như tên này nói. Để tu luyện từ Nguyên Anh trung kỳ tới Hợp Thể, không mất hơn một nghìn năm thì làm sao có thể đạt tới được. Không phải ai cũng có Tạo Hóa Đan như hãn.

Nói như vậy, Hứa Khai Sơn và cái tên vây công hãn năm đó không phải cùng một người.

Nếu là như vậy, chỉ có hai khả năng. Một là Hứa Khai Sơn có quen với tu sĩ Hợp Thể vây công hãn kia. Thậm chí là quan hệ rất thân mật. Lôi Mang Quyết thì được y chia sẻ với tu sĩ Hợp Thể.

Khả năng thứ hai là Hứa Khai Sơn bị người này giết. Tài sản của y đều rơi vào trong tay tu sĩ Hợp Thể. Lâm Vân thầm than một tiếng, xem ra năm đó mình không tiếp tục đuổi giết cừu nhân đúng là sai lầm. Nếu năm đó hãn tiếp tục báo thù, nói không chừng hãn đã có Mộc Linh Châu trong tay rồi.

Tuy nhiên, hãn đoán chừng kẻ đó rất có thể là người của Âu Dương Sơn Trang. Nếu có thể quay trở lại Hại Nguyên Tinh, Lâm Vân sẽ tới Âu Dương Sơn Trang một chuyến. Dù sao thế giới hỗn độn rất quan trọng với hãn.

Tuy hãn đã có Nguyệt Tinh, nhưng không thể mang đi được. Thế giới hỗn độn thì khác. Nói không chừng, khi hãn hình thành thế giới hỗn độn, ngay cả Nguyệt Tinh cũng có thể bỏ vào trong đó.

Không còn gì để hỏi, Lâm Vân vung tay giết hai người. Hạng cướp đường như vậy, hẳn sẽ không nhân từ.

Thấy mấy nàng đều kỳ quái nhìn mình, Lâm Vân không khỏi sờ cái mũi, hỏi:

- Chuyện gì vậy? Trên mặt anh có nhọ nôi à?

Vũ Đình bật cười:

- Trên mặt anh rõ ràng không có nhọ nôi, chỉ là hai tên tu sĩ Nguyên Anh kia chắc rất buồn bực mà chết. Vừa chứng kiến hàng đồng bảo bối, đã bị anh giết rồi. Anh rõ, có phải anh ấn dấu tu vị phải không? Khiến cho hai tu sĩ Nguyên Anh kia không nhìn ra được.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Công pháp mà anh tu luyện khá đặc biệt. Người khác nhìn vào chỉ thấy tu vị của anh rất thấp mà thôi, chứ anh cũng không có ý che dấu gì. Anh tu luyện càng cao, người khác càng thấy bình thường. Có một ngày, nếu anh phi thăng, nói không chừng mọi người thấy anh chẳng khác gì người phàm.

Đây là điều mà về sau Lâm Vân mới biết được. Công pháp của hắn hoàn toàn khác với các công pháp của thế giới Tu Chân. Tu vị càng cao, nếu không tận lực phóng ra khí thế, thì người ngoài nhìn vào tưởng rằng tu vị của hắn rất thấp. Chứ hắn đâu có ý che dấu tu vị của mình.

- Hình như anh đã quên một chuyện thì phải. Anh không muốn tới động phủ Thượng Cổ ở Úy Tinh nhìn xem à?

Vũ Đình lại hỏi.

Lâm Vân lấy ra một tấm bản đồ cổ, nói:

- Điều ghi rõ trong này rồi, anh đương nhiên là muốn đi, nhưng do chưa có thời gian. Tuy nhiên, anh cũng muốn nhắc nhở các em, đến Tu Chân Giới thì đừng khoe khoang của cải trước mặt người khác như vậy. Điều này chỉ dẫn tới phiền toái mà thôi. Thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy cô cũng không phải ngày đầu tiên tới Tu Chân Giới. Bọn họ cũng biết sự tàn khốc trong đó. Vừa nãy là do Lâm Vân ở bên cạnh, mới không kiêng kỵ lấy ra xem. Tuy nhiên, vừa phát sinh chuyện như vậy, lại nghe Lâm Vân dặn dò, đương nhiên đều ghi nhớ trong lòng.

- Vân ca, anh tới tuyệt cảnh Thiên Diễm chắc không chỉ là hoài niệm cảnh xưa chứ?

Thanh Thanh ôm cánh tay của Lâm Vân, nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Anh vốn cho rằng tuyệt cảnh Thiên Diễm chỉ là một nơi hung hiểm. Nhưng về sau, khi tiêu diệt Tịch Mịch Cốc, anh mới biết rằng Thiên Diễm là một ngọn lửa kinh khủng như thế nào. Một ngọn lửa như vậy, sao có thể xuất hiện ở một nơi có linh khí mỏng manh như Khôn Truân Giới?

- Còn có, sự hung hãn của Thiên Diễm, Tinh Tráo năm đó của anh làm sao có thể ngăn cản được. Dù anh có không ngừng phóng ra Tinh Tráo cũng không thể ngăn cản. Đây là điều mà về sau anh mới phát hiện.

Mặc dù Lâm Vân đang ở bên, nhưng Vũ Tích vẫn khẩn trương hỏi:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Hỏi xong nàng mới biết mình thất thố. Lâm Vân ôn nhu nắm lấy tay nàng.

- Thiên Diễm lợi hại như vậy, nhưng năm đó Thiên Diễm lại không gây hại được cho anh. Anh cho rằng chỉ có hai khả năng. Một là lúc đó Thiên Diễm

đã bị thương, sức nóng giảm mạnh. Thậm chí còn không bằng một phần vạn lúc đầu. Thứ hai là Thiên Diễm muốn nhận anh làm chủ nhân. Còn nguyên nhân cụ thể thì anh không biết.

Những kiến thức này Lâm Vân biết được từ việc đọc các thẻ ngọc thu thập được từ Hạt Nguyên Tinh.

Xung Hi há hốc miệng vì kinh ngạc. Rồi nhin không được hỏi:

- Một ngọn lửa mà cũng tính mạng sao? Còn có thể bị thương?

Lâm Vân nghiêm túc gật đầu:

- Anh khẳng định ngọn lửa cũng có sinh mạng. Chẳng những là Thiên Diễm, còn có rất nhiều Dị Hỏa cũng có sinh mạng. Hay còn gọi là Hỏa Linh.

- Thiên Diễm cũng có Hỏa Linh phải không?

Nhược Sương vội vàng hỏi. Nàng rất hiếu kỳ với những chuyện ở Tu Chân Giới.

Lâm Vân gật đầu:

- Hiện tại Thiên Diễm đã được anh luyện hóa và dung hợp với Tinh Hỏa, tạo thành Tinh Diễm. Dù Tinh Diễm còn chưa hiện Hỏa Linh, nhưng anh có thể cảm thấy, từ khi bỏ vào Tinh Thần Châu, Tinh Diễm càng ngày càng lớn mạnh. Có lẽ điều anh suy đoán, Thiên Diễm bị thương là chính xác. Về phần vì sao Thiên Diễm lại xuất hiện ở Khôn Truân Giới, anh muốn quay lại đó để kiểm tra.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, tiện thể xem phong cảnh xung quanh, thời gian trôi qua rất vui vẻ và thoải mái.

Bình thường các cô đều dành thời gian để tu luyện, hoặc là đi loanh quanh Bắc Lĩnh, cho tới bây giờ đều chưa từng đi ra ngoài. Một là vì Lâm Vân không tại, không có hào hứng du lịch. Hai là các cô cũng biết Tu Chân Giới rất tàn khốc, cho nên không dám tùy ý chạy lung tung.

- Lâm đại ca, vì sao anh lại sai Trương Chí Hòa thu mua số lượng lớn các tài liệu xây dựng cao cấp? Không phải anh nói muốn dẫn chúng em đi sao? Chẳng lẽ còn cần xây dựng thêm Vân Môn ở Bắc Lĩnh?

Tĩnh Như rất muốn hỏi những điều này. Chỉ là lúc ấy có nhiều người, mà lại không biết Lâm Vân nghĩ gì, cho nên vẫn chưa hỏi.

Lâm Vân nhìn mấy người, thần bí nói:

- Đương nhiên là để xây dựng chỗ ở mới của chúng ta. Anh nói rồi, anh sẽ dẫn các em tới một nơi rất đẹp, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi.

- Là cung Quảng Hàn ở mặt trăng phải không? Em nghe Nhược Sương nói, mặt trăng cũng không phải là nơi ở tốt. Trọng lực ở chỗ đó rất thấp, hơn nữa còn bất lợi cho sinh sống. Nếu anh chỉ muốn tổ chức hôn lễ ở đó thì cũng được. Còn việc sinh sống, thì em nghĩ rằng thà ở đây còn tốt hơn. Đỡ phải lãng phí xây dựng nhà cửa ở mặt trăng làm gì.

Thanh Thanh nói.

Lâm Vân lần nữa ra vẻ thần bí:

- Dù sao đến lúc đó, các em sẽ biết. Anh không lừa các em đâu.

- Hừ, còn thần bí nữa...

Các nàng không quen với vẻ mặt này của Lâm Vân, đều lao lên đề hấn xuống phi thuyền.

....

Càng tới gần tuyệt cảnh Thiên Diễm, thì càng bắt gặp nhiều tu sĩ phi hành. Mặc dù cũng có người phóng thần thức kiểm tra chiếc phi thuyền, nhưng không có thần thức nào chui vào được. Nếu tới gần thì bị một vòng bảo hộ đẩy ra ngoài.

Không biết có phải vì rung động với chiếc phi thuyền rất xa hoa và khổng lồ hay không, mà không có tu sĩ nào dám chặn đường. Chỉ dám ở xa xa nhìn chiếc phi thuyền phi hành mà thôi.

- Anh rể, sao chỗ này có nhiều người như vậy nhỉ? Không biết bọn họ định làm gì? Nếu không chúng ta cũng đi ra ngoài xem?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 528: Tiểu Nguyệt Cốc

V

ũ Đình thấy trên đường đi có nhiều tu sĩ phi hành, cảm thấy hơi tò mò. Nàng là người thích náo nhiệt, dù từ khi tới Hạt Nguyên Tinh, tính tình trở nên trầm mặc rất nhiều. Nhưng hiện tại anh rể và chị ruột đều ở bên, tính cách nhí nhảnh năm xưa dần trở về.

Xung Hi cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ. Vũ Tích và Thanh Thanh thì sao cũng được. Lâm Vân thấy vậy gật đầu. Vũ Đình đã chịu giày vò nhiều năm như vậy, đáp ứng vài yêu cầu của nàng có là gì.

- Ủ, vậy đi ra ngoài xem.

Lâm Vân còn chưa dứt lời, Vũ Đình đã như con chim sẻ, kéo theo Xung Hi chạy lên đầu phi thuyền.

Hai nàng vừa đứng ở đó, từ rất xa cũng cho người ta một cảm giác kinh diễm. Một số tu sĩ tự nhận là phong lưu phóng khoáng liền đi tới gần.

- Xin chào hai vị cô nương, tại hạ là Chiến Tường của phái Côn Luân. Không biết hai vị có phải cũng muốn tới Tiểu Nguyệt Cốc hay không?

Một vị tu sĩ anh tuấn trẻ tuổi, bay tới gần Xung Hi và Vũ Đình rồi tự giới thiệu.

Lâm Vân nghe xong, âm thầm buồn cười. Xem ra Tu Chân Giới cũng không khác gì các thành phố của Địa Cầu, lòng thích cái đẹp ai cũng có. Mà không ngờ người này lại là đệ tử của phái Côn Luân.

Năm đó bởi vì ân oán với lão tổ Côn Luân, hắn có dẫn theo Tĩnh Như tới Tiên Cảnh Côn Luân để tìm lão tổ Côn Luân đòi nợ. Kết quả lão tổ đó lại

bỏ trốn không dám ra. Lúc đó phái Côn Luân có bồi thường cho hãn một ít tài sản. Lâm Vân thấy vậy cũng không có ý tính toán tiếp. Dù sao lúc ấy hãn đang nóng lòng về nhà, không còn tâm tư để tìm kiếm lão tổ Côn Luân.

Chỉ là năm đó phái Côn Luân không có một tu sĩ Hóa Thần nào. Nhưng hiện tại hãn là đã có vài tu sĩ Hóa Thần. Ngay cả Lang Sơn Tông bài danh thứ ba cũng có hai tu sĩ Hóa Thần rồi. mà phái Côn Luân, vốn là môn phái đệ nhất của Khôn Truân Giới, Huyền Ngưng Hàn Thủy chắc là mua không ít.

- Đúng vậy, nhưng nghe anh nói tôi mới biết đó là Tiểu Nguyệt Cốc. Không biết ở đó xảy ra chuyện gì vậy?

Vũ Đình vội vàng hỏi.

Tên Chiến Tường có chút kinh ngạc nhìn Vũ Đình. Trong lòng y tự nhủ, thì ra cô gái này chỉ vì thấy náo nhiệt mà đi tới đó. Tình tình của cô gái này thật thuần phác.

Chiến Tường vội vàng giải thích:

- Tiểu Nguyệt Cốc là bí cảnh mới xuất hiện gần đây. Nghe nói ở bên trong đó có rất nhiều động phủ của tu sĩ thời cổ, thiên tài địa bảo thì càng nhiều vô số kể. Lần này, cơ hồ tất cả tông môn của Khôn Truân Giới đều phái người tới. Phái Côn Luân của chúng tôi thì do phó chương môn đích thân dẫn theo.

Lâm Vân nghe thấy là bí cảnh, động phủ thì liền mất đi hứng thú. Hiện tại tài sản của hãn rất nhiều, chẳng muốn mảy mò thêm làm gì.

Tuy nhiên, tên Chiến Tường này mới chỉ có ba, bốn mươi tuổi đã là Kết Đan hậu kỳ. Xem ra nội tình của phái Côn Luân rất thâm hậu.

- Anh rể, chúng ta cũng tới Tiểu Nguyệt Cốc phát tài nhé.

Lời này của Vũ Đình khiến cho các tu sĩ xung quanh suýt nữa rơi xuống đất.

Cô nương này tưởng rằng bí cảnh Tiểu Nguyệt Cốc là sân sau của nhà cô ta chắc? Còn nói gì cái gì tới Tiểu Nguyệt Cốc phát tài? Đúng là bó tay.

Lâm Vân đành phải lắc đầu đi ra.

- A, Lâm, Lâm tiền bối...

Chiến Tường vừa nhìn thấy Lâm Vân, liền nhận ra hắc. Đây là một trong những nhân vật mà chương môn đã dặn dò phải kính cẩn nếu gặp phải. Y không ngờ chiếc phi thuyền này lại là của chương môn Vân Môn, nổi tiếng khắp Khôn Truân Giới. Mà cô gái kia lại là em rể của hắc.

Ở phái Côn Luân, có những nhân vật mà các đệ tử trong môn phái phải biết. Trong đó Lâm Vân xếp hàng thứ nhất. Miễn cho các đệ tử khi đi ra ngoài lịch lãm lại làm gì mạo phạm những người đó. Không nói mười mấy năm trước, Lâm Vân vẫn là đối đầu của phái Côn Luân. Hiện tại Lâm Vân dễ dàng tiêu diệt vài môn phái lớn như vậy. Phái Côn Luân càng không dám đắc tội.

Lâm Vân vừa xuất hiện trên đầu phi thuyền, đã có rất nhiều người biết. Danh tiếng của Lâm Vân đã sớm lan truyền khắp Khôn Truân Giới. Chỉ cần có một người nhận ra, lời truyền lời, rất nhanh các tu sĩ xung quanh đều biết Lâm Vân tiền bối đã tới, liền đi tới bái kiến.

Nhìn rất nhiều tu sĩ đi tới chào hỏi như vậy, trong lòng Lâm Vân tự nhủ, nổi danh thật là mệt mỏi. Tuy nhiên có danh tiếng vẫn tốt hơn không có. Ít nhất không phải lo bị mấy kẻ đui mù tới làm phiền.

Lâm Vân nhìn Chiến Tường nơm nớp lo sợ, gật đầu nói:

- Ta đã từng đi qua phái Côn Luân của các người, còn biết hai người tên là Nhất Huệ và Niệm Tiêu gì đó.

Lâm Vân còn chưa dứt lời, Thanh Thanh ở bên cạnh đã chua chua nói:

- Thì ra anh chỉ quen biết với những nữ đạo hữu.

Lâm Vân cười xấu hổ:

- Ách, còn một người nữa tên là Chiến Giang thì phải, ha ha.

Tuy Lâm Vân nói vậy, nhưng không ai bênh vực cho hắn, đều liếc xéo hắn một cái.

Chiến Tường thì lộ vẻ kinh hỉ, vội vàng nói:

- Hóa ra tiền bối quen với gia tổ của văn bối. Chiến Giang chính là gia gia của văn bối. Ngoài ra, người dẫn đầu phái Côn Luân tới Tiểu Nguyệt Cốc chính là sư tỷ Niệm Tiêu và sư thúc Vương Tiền.

Lâm Vân nghĩ bụng, ta quen biết gì với gia gia của người đâu. Còn có Nhất Huệ gì đó, năm đấy ta tới chỉ là muốn đòi nợ các người mà thôi. Nhưng lời này hắn không nói ra.

Lúc hắn gặp Niệm Tiêu, cô ta mới chỉ có tu vị Kết Đan, không tính là cao. Không ngờ hiện tại lại có thể dẫn đầu một đội. Như vậy, ít nhất cô ta phải có tu vị Nguyên Anh trở lên. Tư chất của cô nàng Niệm Tiêu kia quả thật không tồi, rõ ràng tu luyện nhanh như vậy.

- Văn bối là Tương Nguyệt của phái Dao Hoa, bá kiến tiền bối.

Một cô gái hơn ba mươi tuổi, dẫn theo bảy tám nữ tu Trúc Cơ đi tới trước mặt Lâm Vân, cúi người thi lễ.

Lâm Vân khoát tay nói:

- Thẩm Uyển của quý phái không tới à?

Hỏi xong, Lâm Vân mới phát hiện người mình quen lại là một cô gái, liền hơi xấu hổ.

Cô gái tên Tương Nguyệt vội vàng trả lời:

- Chương môn sư tỷ đã tới Tiểu Nguyệt Cốc trước rồi.

Lâm Vân gật đầu. Hắn vốn định tặng cho Thẩm Uyển vài viên đan dược, nhằm trả ơn cho Thẩm Uyển đã giúp đỡ Vân Môn. Hiện tại Thẩm Uyển đã tới đây, hắn không cần phải tới Tiên Cảnh Dao Hoa nữa. Tí gặp cô ta thì đưa luôn cũng được.

Trong khoảng thời gian ngắn, phi thuyền của Lâm Vân trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Càng ngày càng có nhiều tu sĩ nối đuôi nhau đi theo sau phi thuyền của Lâm Vân. Lâm Vân không khỏi cười khổ, hắn cũng không có lý do gì để đuổi bọn họ đi.

Mặc dù hắn đã nói mọi người cứ đi trước, nhưng không có ai dám vượt qua chiếc phi thuyền. Nếu không biết thì còn đỡ, nhưng hiện tại đã biết phi thuyền này là của Lâm Vân, còn ai dám đi trước nữa.

Chiến Tường đi bên cạnh chiếc phi thuyền, không dám lại tán tỉnh Vũ Đình. Nhưng y không quay lại đội ngũ của phái Côn Luân, có vẻ như y rất vinh hạnh khi đi cạnh chiếc phi thuyền.

Lúc Vũ Đình nói tới Tiểu Nguyệt Cốc phát tài, còn có người âm thầm chế nhạo nàng. Nhưng hiện tại không có ai dám cho rằng nàng nói bừa. Nếu không phải Lâm tiên bối đi phát tài, thì hắn tới Tiểu Nguyệt Cốc làm gì.

Theo như lời đồn đãi, Lâm tiên bối đã là tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng không có ai có lá gan đi lên hỏi.

Mấy người Vũ Tích thấy càng tới gần Tiểu Nguyệt Cốc càng có nhiều người, cũng đứng ở đầu thuyền với Vũ Đình, rồi nói chuyện sôi nổi với các đệ tử của phái Dao Hoa.

Bỗng nhiên, Tiểu Tinh đang nằm trong phi thuyền bỗng gào rú một tiếng, rồi nhảy ra ngoài đứng bên cạnh Thanh Thanh.

- Người sao thế , Tiểu Tinh?

Thanh Thanh rất yêu mến tiểu tử có bộ lông vàng này, nên luôn mang nó theo bên người.

Nhưng Tiểu Tinh chỉ ngẩng đầu nhìn xung quanh, rồi bò tới cạnh Lâm Vân.

Lâm Vân giật mình. Tiểu Tinh hành động khác lạ như vậy, chẳng lẽ nó phát hiện ra điều gì? Đến tận bây giờ Lâm Vân vẫn chưa biết Tiểu Tinh thuộc loài nào. Nói là sói thì không đúng, nói là báo cũng không phải. Hơn nữa càng tu luyện về sao, bộ lông của nó càng óng ánh, còn phát ra ánh sáng.

- Thật là một con báo xinh đẹp.

Các tu sĩ xung quanh đều tưởng rằng Tiểu Tinh là con báo.

- Không đúng, nó đâu giống con báo, giống con sói hơn.

- Cũng không giống...

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều bình luận Tiểu Tinh.

- Chị Tĩnh Như, con yêu thú đó là con gì vậy? Em thấy có vẻ như nó đã là yêu thú cấp sáu.

Một nữ đệ tử của phái Dao Hoa nói chuyện khá hợp với mấy nàng, vừa nhìn thấy Tiểu Tinh, liền hỏi.

- Nó tên là Tiểu Tinh, vừa mới đạt tới cấp sáu. Chị cũng không biết là yêu thú gì, nhưng lúc Lâm đại ca mang nó về, anh ấy nói rằng nó được mấy con sói nuôi lớn. Tối đây nào Tiểu Tinh.

Tĩnh Như gọi một tiếng, Tiểu Tinh không tình nguyện, đi chậm rì rì tới. Tuy nhiên, khi Tĩnh Như móc ra một viên đan dược, Tiểu Tinh liền chạy nhanh tới, giống như sợ người khác cướp đan dược của nó vậy.

Các tu sĩ xung quanh đều không biết nói gì. Một viên Bồi Nguyên Đan Thượng Phẩm lại để cho yêu thú ăn. Đúng là lãng phí của trời.

- Tiền bối, đã tới Tiểu Nguyệt Cốc rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 529: Kim Bối Lục Long

C

hến Tường không nói, Lâm Vân cũng biết đã tới Tiểu Nguyệt Cốc. Ở phía trước đã có ít nhất mấy nghìn tu sĩ. Tuy nhiên xung quanh cốc bị che khuất bởi sương mù, xem ra Tiểu Nguyệt Cốc còn chưa được mở hoàn toàn.

- Âm ỉm...

Sau vài tiếng vang cực lớn, cửa cốc liền được mở rộng. Sương mù lúc này thoảng cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Dù người khác không nhìn thấy, nhưng Lâm Vân lại thấy rõ ràng. Ở trước cửa cốc có bố trí một trận pháp. Mà hiện tại chính là lúc trận pháp này được mở ra. Người bố trí được trận pháp như vậy, nhất định là một chuyên gia.

Cửa vừa mở, lập tức có vô số tu sĩ tuôn vào. Đồng thời là những tiếng than sợ hãi khi gặp được linh thảo thượng đẳng.

Chiến Tường và các tu sĩ khác cũng như vậy, chỉ chào từ biệt Lâm Vân một tiếng, liền chạy vào theo. Lâm Vân phóng thần thức kiểm tra, Tiểu Nguyệt Cốc rõ ràng chưa mở hết, chỉ hạn chế trong phạm vi một trăm km. Hẳn đoán chừng các tu sĩ ở đây còn chưa biết.

Thấy mọi người tranh nhau chạy vào, Vũ Đình cũng sốt ruột nói:

- Anh rể, chúng ta cũng vào chứ. Bằng không thứ tốt lại bị bọn họ lấy hết.

Lâm Vân gật đầu, thu phi thuyền lại, rồi dẫn theo mọi người đi vào. Nhưng lần này hẳn không thu Tiểu Tinh lại, bởi vì hẳn thấy Tiểu Tinh có vẻ có hứng thú với Tiểu Nguyệt Cốc.

Linh khí trong Tiểu Nguyệt Cốc quả thực rất nồng hậu. Linh thảo thì khắp nơi đều có. Những tu sĩ có tu vị không cao lắm, thì chỉ tìm kiếm linh thảo ở gần cửa cốc, chứ không dám đi sâu hơn.

Nhưng cho dù là ở gần cửa cốc, ngẫu nhiên vẫn xuất hiện yêu thú cấp sáu. Trong khoảng thời gian ngắn, rất nhiều tu sĩ bị yêu thú giết chết. Cho dù như vậy, cũng không thể ngăn cản sự cuồng nhiệt của các tu sĩ.

Lâm Vân có nhiều tài sản như vậy, cũng sinh ra hứng thú với thiên tài địa bảo trong Tiểu Nguyệt Cốc. Hắn vốn định dẫn mọi người vào đây xem phong cảnh mà thôi, nhưng ở bên trong rõ ràng có nhiều thứ ngay cả hắn cũng không có. Hắn quyết định đi vào sâu hơn tìm kiếm. Tài nguyên ở nơi này không hề thua kém Nguyệt Tinh.

Nguyệt Tinh có rất nhiều linh thảo, nhưng có ai chê thứ này nhiều hơn đâu. Càng nhiều càng tốt.

Mấy người Tinh Như và Nhược Sương thì càng hưng phấn, không ngừng thu thập linh thảo. Thậm chí một số yêu thú, Lâm Vân không cần động thủ, mấy nàng cùng với Tiểu Tinh cũng có thể tiêu diệt được. Với thần thức cường hãn của Lâm Vân, hắn luôn dẫn mọi người tới nơi có linh khí nồng hậu nhất. Chỉ những nơi đó mới có thứ tốt.

Chỉ hai canh giờ ngắn ngủi, mọi người đã vượt qua phạm vi một trăm km. Linh thảo kiếm được thì càng nhiều vô số kể. Hơn nữa càng đi vào sâu, linh thảo càng cao cấp. Tuy nhiên yêu thú cũng ngày càng cường hãn. Nhiều khi có cả yêu thú cấp bảy đi ra. Với thực lực của yêu thú cấp bảy, mấy người Vũ Tích không thể ngăn cản được. Cho nên nếu xuất hiện yêu thú cao cấp, thì do Lâm Vân đích thân ra tay.

Thầy mấy nàng có vẻ hào hứng, Lâm Vân âm thầm buồn cười. Nếu đưa bọn họ tới Nguyệt Tinh, nhìn thấy linh thảo mọc đầy đất, không biết biểu lộ của bọn họ sẽ như thế nào.

Bỗng nhiên, từ phía xa xa truyền tới một tiếng yêu thú thét gào, vang tới tận trời. Khoảng cách chừng vài trăm km, là nơi mà thần thức của Lâm Vân không thể phóng tới được.

Nhưng qua tiếng kêu của nó, có thể thấy đó là một con yêu thú đỉnh cấp.

Lâm Vân khẽ chau mày. Hắn cảm thấy đó là yêu thú cấp chín, còn có hai con.

Phải biết rằng, yêu thú đã tới cấp chín mạnh ngang bằng với tu sĩ Luyện Hư. Mà qua khí tức của hai con yêu thú đó, khẳng định bọn chúng đã tới cấp chín điện phong. Thậm chí là tương đương với tu sĩ Hợp Thể. Hơn nữa, sức chiến đấu của yêu thú rất kinh khủng. Cho dù là một tu sĩ Hợp Thể cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Không ngờ ở một nơi như Khôn Truân Giới, cũng có yêu thú cấp chín. Nếu con yêu thú này đi ra, nó có thể tiêu diệt toàn bộ những người nhập cốc.

- Đi qua xem.

Lâm Vân nói xong, liền đi về hướng con yêu thú kêu gào. Trên đường không ngừng có tu sĩ chạy trốn. Xem ra, không ít người biết đó là yêu thú cấp chín.

Thấy Lâm Vân muốn đi xem yêu thú cấp cao kia, người cao hứng nhất vẫn là Vũ Đình, nàng liền đi về phía trước.

Lâm Vân lại kéo nàng lại đằng sau. Dù sao yêu thú cấp chín đều có kỹ năng đặc biệt của nó. Còn chưa biết đó là kỹ năng gì, thì vẫn không nên mạo hiểm.

Vũ Đình cũng biết mình làm vậy là liều lĩnh, vội vàng lè lưỡi, quay về bên cạnh Thanh Thanh.

- Ổ ồ ồ...

Lại là một tiếng gầm rú, vô số tu sĩ như ong vỡ tổ chạy ra ngoài. Có tu sĩ không biết Lâm Vân, nhìn thấy hấn không biết sống chết đi về phía trước, liền nhắc nhở:

- Chạy mau.

Tuy nhiên những người này rõ ràng không phải là đối thủ của yêu thú. Trong nháy mắt một con yêu thú chín cấp cực lớn đã chạy tới phía sau đám tu sĩ. Nó chỉ há miệng một cái, hơn mười tu sĩ liền bị nó xơi tái.

Nhưng cũng có tu sĩ nhận ra Lâm Vân. Bọn họ thở phào nhẹ nhõm rồi dừng lại. Tuy nhiên không phải ai cũng thế, phần lớn đều không chút do dự bỏ chạy.

- Ổ ồ ồ..

Tiếng kêu kỳ quái lại vang lên bên tai mọi người. Con yêu thú phía sau còn chưa chạy tới, thì con yêu thú chạy tới trước lại há miệng nuốt thêm hơn mười tu sĩ vào bụng.

Trong đó có ba tu sĩ chạy thoát khỏi cái miệng khổng lồ của yêu thú. Nhưng nếu không có biện pháp nào, thì một lát nữa thôi, ba người cũng không tránh khỏi số chết. Lâm Vân nhận ra một người trong đó, chính là Niệm Tiêu của phái Côn Luân.

Đã là người quen, thì hấn không thể dừng dừng nhìn yêu thú ăn thịt trước mặt mình được. Lâm Vân vung tay lên, một bàn tay tạo từ chân nguyên lao tới rồi tóm lấy ba tu sĩ sắp bị yêu thú nuốt, kéo ra ngoài.

Ba tu sĩ này đều có tu vị Nguyên Anh. Bọn họ vốn tưởng rằng mình sắp phải chết rồi. Không ngờ lại được người khác cứu ra. Lâm Vân kéo ba

người tới trước mặt, vẻ mặt của ba người vẫn còn tràn ngập sự kinh hãi.

Nhưng bọn họ rất nhanh biết người cứu mình là Lâm Vân, liền đi lên phía trước cảm tạ. Niệm Tiêu cũng không ngờ người cứu cô ta lại là Lâm Vân, người thiếu chút nữa làm chồng của mình. Lúc ấy cô ta còn khinh bỉ Lâm Vân là một tên sắc lang. Nhưng cô ta đâu biết rằng, lúc đó Lâm Vân mê đắm nhìn cô ta, đó là nghĩ về người khác.

Về sau không nghĩ tới hẳn rõ ràng cự tuyệt cô ta làm tiểu thiếp. Dù cô ta vạn lần cũng không muốn vậy, nhưng Lâm Vân cự tuyệt lại khiến cô ta không có mặt mũi. Tuy nhiên, hôm nay nhìn thấy mấy cô gái phía sau hẳn đều là mỹ nhân tuyệt sắc. Trong lòng cô ta có chút minh bạch. Chỉ là không ngờ hẳn lại cứu mình.

Tuy nhiên, hai tu sĩ Nguyên Anh đã đi lên bái tạ rồi, Niệm Tiêu cũng đành phải bái tạ theo.

Lâm Vân khoát tay, còn chưa lên tiếng, thì một thanh âm vang lên.

- Lâm tiên bối, ngài cũng ở đây à?

Thẩm Uyển tóc tai bù xù kéo theo Tần Nhan chạy tới. Đằng sau hai người là hai con yêu thú cấp bảy.

Tần Nhan thì càng thâm thâm, quần áo bị nghiền nát không chịu nổi, cả người đều là máu. Trong mắt cô ta cũng lộ ra vẻ sợ hãi. Từ bé đến giờ, cô ta chưa từng gặp qua những chuyện như vậy.

Phong chừng nếu không có Thẩm Uyển chiếu cố, thì cô ta đã sớm mất mạng rồi. Khi nhìn thấy Lâm Vân, ánh mắt của Tần Nhan mới lộ ra một tia ấm áp, sự khủng hoảng trong lòng chậm rãi giảm bớt.

Tuy nhiên, không có ai cười nhạo cô ta. Mọi người đều khẩn trương nhìn con yêu thú cấp chín và hai con yêu thú Phong Lang cấp bảy đuổi tới.

Lâm Vân nhìn Thẩm Uyển và Tần Nhan, gật đầu nói:

- Đứng ở phía sau tôi, Tần Nhan, cô mặc tạm bộ áo này vậy.

Lúc Lâm Vân cứu thoát ba người, con yêu thú cấp chín không vội tấn công. Theo trực giác của nó, Lâm Vân là một kẻ thù nguy hiểm.

Hai con Phong Lang cũng dừng lại, tự động kẹp lấy đuôi chạy tới đằng sau con yêu thú cấp chín. Xem ra yêu thú cũng biết sợ hãi kẻ mạnh.

Lâm Vân nhìn chăm chăm vào con yêu thú cấp chín. Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một con yêu thú không lồ như vậy. Tuy nhiên, hắn đã nhận ra con yêu thú này là con gì, đó là con Kim Bối Lục Long. (Rồng đất có bộ lông màu bạc)

Dù gọi Kim Bối Lục Long là rồng, nhưng nó căn bản không thuộc Long tộc. Nó là một loài yêu thú rất hiếm có, sức chiến đấu kinh người, da dày thịt cứng, thích ăn thịt tu sĩ và yêu thú cao cấp. Lâm Vân cũng không ngờ có thể gặp một con Kim Bối Lục Long ở đây. Còn không đợi Lâm Vân nói chuyện, lại một tiếng Ồ ồ vang lên. Một con Kim Bối Lục Long đi tới rồi đứng bên cạnh con Kim Bối Lục Long kia.

Hai con Kim Bối Lục Long cấp chín điên phong đều xuất hiện. Nhưng có vẻ như bọn chúng cảm thấy Lâm Vân không dễ đối phó, chỉ nhìn chăm chăm vào Lâm Vân, tạm thời không tấn công.

Hai con Kim Bối Lục Long xuất hiện, còn là cấp chín điên phong. Cho dù Khôn Truân Giới không có tu sĩ Hợp Thể, nhưng một số tu sĩ Hóa Thần đã nhận ra đó là yêu thú cấp chín. Trong lòng bọn họ càng thêm khiếp sợ.

Dù không hiểu vì sao hai con yêu thú đó chỉ nhìn chăm chăm vào Lâm Vân không tấn công. Nhưng rõ ràng không có ai tin tưởng Lâm Vân chiến thắng, đều chậm rãi lui về phía sau.

- Yêu thú cấp chín?

Một tu sĩ Hóa Thần vì quá kinh hoàng mà nói ra.

Các tu sĩ nghe thấy vậy đều hít vào một hơi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 530: Bị Bao Vây

K

hó trách vừa nãy không có ai ngăn cản được bọn chúng. Ngay cả Tra tiền bối có tu vị Hóa Thần của Liệt Hỏa Tông cũng bị ăn thịt.

Một tu sĩ quần áo đã rách nát sợ hãi than.

Lâm Vân chẳng quan tâm đám tu sĩ đang lùi lại về phía sau. Hắn ở lại đối đầu ngăn cản với hai con yêu thú này, không phải vì hắn muốn cứu những người ở đây. Mà bởi vì hắn muốn đáp trả sự tin tưởng của những người đứng ở phía sau hắn.

Hiện tại ở phía sau Lâm Vân, ngoài trừ bảy người bọn họ ra, chỉ còn lại hơn ba mươi người. Những người này chủ yếu là tán tu và đệ tử của phái Côn Luân. Anh chàng Chiến Tường kia lại không thấy. Không biết có phải bị yêu thú ăn thịt rồi hay không.

Bảy tám đệ tử của phái Côn Luân ở lại, hoàn toàn vì Niệm Tiêu không rời đi, cũng không dám rời đi. Tuy trong suy nghĩ của Niệm Tiêu, Lâm Vân là một sắc lang, nhưng Lâm Vân vừa cứu cô ta một mạng, nên cô ta không muốn cứ như vậy rời đi. Dù sao càng nhiều người càng thêm sức lực.

Tuy nhiên cô ta không biết rằng, cô ta có rời đi hay không, Lâm Vân căn bản chẳng quan tâm. Một tu sĩ Nguyên Anh cũng không giúp được hắn cái gì.

Phía sau không ngừng có tiếng tu sĩ kêu lên thảm thiết. Thậm chí có rất nhiều tu sĩ muốn quay đầu đứng ở sau lưng của Lâm Vân. Nhưng bọn họ lại phát hiện yêu thú cao cấp không biết từ đâu mà tới ngăn cản bọn họ lại.

- Lâm tiền bối...

Thẩm Uyên thấy Lâm Vân chỉ nhìn chăm chăm vào hai con yêu thú cấp chín, không nói lời nào. Mà hai con yêu thú kia cũng không tấn công Lâm Vân. Cảm giác đè nén này khiến cho cô ta không nhịn được phải lên tiếng.

Lâm Vân quay đầu nhìn Thẩm Uyên, mỉm cười nói:

- Không cần phải khấn trương. Mà sau này cứ gọi tôi là Lâm đại ca là được. Tuổi của tôi không hơn cô là bao nhiêu.

Khuôn mặt của Thẩm Uyên đỏ lên. Ngữ khí bình tĩnh của Lâm Vân cũng khiến cô yên ổn lại. Trong lòng cô suy nghĩ, rốt cuộc là Lâm Vân lớn hơn hay nhỏ tuổi hơn mình. Nếu tuổi của cô lớn hơn Lâm Vân, thì đó lại là một chuyện mất mặt.

- Lâm đại ca, em...

Tần Nhan cảm thấy những việc mình làm với Lâm Vân trên Địa Cầu, thực sự là không đúng. Muốn nói lời xin lỗi, nhưng lại không thể nói ra được.

Lâm Vân chỉ mỉm cười:

- Mọi chuyện đã qua thì cho nó qua. Hơn nữa, việc em không thể rời khỏi Địa Cầu từ núi Cửu Hoa cũng là do lỗi của anh. Anh đã phá hỏng truyền tống trận ở đó rồi.

- A...

Tần Nhan sững sờ. Cô ta không ngờ người mà cô ta thống hận lại là Lâm Vân.

Lâm Vân không thấy xấu hổ vì làm chuyện đó, lần nữa nói:

- Anh phá hủy truyền tống trận đó đi cũng là một điều tốt cho em. Truyền tống trận đó dẫn tới một hành tinh còn nguy hiểm hơn Khôn Truân Giới

nhiều. Nói không chừng khi em vừa bước ra, em liền biến thành con mồi cho người khác.

- Đừng cho rằng anh dọa em. Anh nói là sự thật. Ở chỗ đó, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng tùy thời bị người khác giết. Chứ nói gì một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ như em. Không tin em hỏi Vũ Đình đi. Vũ Đình được anh cứu từ nơi đó.

Lâm Vân nói rõ lợi và hại cho Tần Nhan.

Nghe Lâm Vân nói vậy, Tần Nhan nhìn về Vũ Đình. Vũ Đình gật đầu:

- Anh rẽ nói đúng đấy. Tu sĩ cấp thấp vô thân vô cố mà tới đó sẽ không sống lâu được đâu. Hơn nữa tôi đoán rằng vị trí của truyền tống trận đã bị lộ ra ngoài. Nói không chừng đã có người ở đó ôm cây đợi thỏ. Anh rẽ hủy đi truyền tống trận là điều tốt cho cô.

Đã biết Lâm Vân nói không sai, nhưng dù sao chỗ đó cũng là nơi mà sư phụ của mình sinh sống, trong lúc nhất thời, Tần Nhan có vẻ buồn chán. Thẩm Uyển vừa thấy vậy, đành phải đi lên an ủi. Rồi nói cho cô ta biết, nếu tu luyện tới Đại Thừa hoặc là Hợp Thể, vẫn có cơ hội đi lại giữa các hành tinh.

- Lâm đại ca, em muốn hỏi anh một câu, anh đã từng đi qua Úy Tinh chưa?

Mặc dù Tần Nhan có chút không cam lòng. Nhưng cô ta vẫn quyết tâm một ngày đó trở lại môn phái của sư phụ rồi chôn cất di hài sư phụ ở đó.

Lâm Vân gật đầu nói:

- Anh đã đi qua. Vũ Đình còn từng sinh sống ở đó nhiều năm. Có chuyện gì em cứ hỏi Vũ Đình là được.

Tần Nhan vừa nghe thấy vậy, trong mắt lộ vẻ vui mừng. Đang muốn hỏi thăm Vũ Đình, thì nhìn thấy hai con Kim Bối Lục Long như hung thần ác

sát, liền ngậm miệng không nói.

Các tu sĩ phía sau Lâm Vân thấy Kim Bối Lục Long nhìn chăm chăm bọn họ, cũng không dám cử động. Hai con Kim Bối Lục Long phát hiện người có tu vị cao nhất trong đám người có vẻ không đếm xỉa bọn chúng, liền lộ ra một tia hùng ác, đồng thời là sự cảnh giác.

Lâm Vân biết Kim Bối Lục Long phải tu luyện tới cấp mười thì mới có thể hóa hình. Chứ không giống như các yêu thú khác, tu luyện tới cấp chín là hóa hình được rồi. Thậm chí có yêu thú tới cấp tám là làm được.

Nhưng Kim Bối Lục Long phải tới cấp mười mới có thể hóa hình. Sau đó mới có thể nói chuyện.

Lâm Vân bỗng nhiên đi lên phía trước mấy bước, lại gần hai con Kim Bối Lục Long hơn. Hẳn biết cả thân thể của Kim Bối Lục Long đều là bảo bối. Dù hiện tại hắn đã có rất nhiều pháp bảo, nhưng không ngại bổ sung thêm vào bộ sưu tập.

Tu sĩ phía sau thấy Lâm Vân không lùi mà tiến, trái tim đều đập thành thịch. Đây là yêu thú cấp chín a. Còn có tận hai con. Bọn chúng chỉ cần vồ một cái thôi là Lâm Vân mất mạng. Một khi Lâm Vân đi đời, bọn họ cũng chịu chung số phận.

Nhưng điều khiến mọi người kỳ quái, chính là hai con Kim Bối Lục Long chỉ lộ ra vẻ cảnh giác. Hai con Kim Bối Lục Long này đã cảm thấy một nguy cơ mãnh liệt. Dù Lâm Vân không phóng khí thể ra ngoài, nhưng bản năng của yêu thú cao hơn tu sĩ rất nhiều. Ánh mắt của Lâm Vân nhìn bọn chúng giống như nhìn hàng hóa, khiến bọn chúng rất bất an.

Càng làm cho các tu sĩ ở đây ngạc nhiên, đó là hai con Kim Bối Lục Long bỗng nhiên lùi lại mấy bước rồi xoay người rời đi. Nhìn thấy hai con yêu thú rời đi, các tu sĩ còn chưa kịp cao hứng, thì dây thần kinh của họ lại căng cứng vì câu nói của Lâm Vân.

- Đứng lại, ta cho các người đi chưa? Ta biết các người nghe hiểu lời của ta. Lưu lại hai cái sừng trên đầu rồi nói sau.

Lời này của Lâm Vân làm cho các tu sĩ ở đây đều thất kinh. Mà ngay cả hai con Kim Bối Lục Long cũng tức giận đến hung quang lộ ra.

Hai con Kim Bối Lục Long thấy Lâm Vân nguy hiểm, nhưng không có nghĩa là chúng sẽ sợ hãi. Bộ lông màu bạc trên lưng chúng dựng đứng lên, tiếp theo là những tiếng gào rú.

Phải biết rằng nếu Kim Bối Lục Long bị mất sừng, thì bọn chúng sẽ mãi mãi không thăng được cấp mười. Hơn nữa thần thông cũng bị giảm xuống một mảng lớn. Điều này không khác gì chặt đứt căn của bọn chúng. Bọn chúng sao có thể nhìn được nữa. Cho dù thực lực của tên tu sĩ trước mặt này có thâm bất khả trắc đi nữa.

-Ồ ồ ồ...

Một tiếng kêu dài vang lên, dẫn tới vô số yêu thú cũng đồng thanh hưởng ứng. Chỉ sau tích tắc, rất nhiều yêu thú từ cấp năm tới cấp tám đi ra từ rừng cây.

Lâm Vân hơi ngạc nhiên. Không ngờ hai con Kim Bối Lục Long này còn là hai con yêu thú đứng đầu ở đây. Tuy nhiên cũng may mắn là nhờ một tiếng triệu tập của Kim Bối Lục Long, mà nhiều tu sĩ thoát được số chết.

Các tu sĩ thấy đám yêu thú đang tấn công mình, bỗng nhiên quay đầu rời đi. Dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng bọn họ cũng nghe thấy tiếng kêu gào của Kim Bối Lục Long. Ở đâu còn dám quay đầu nhìn xem tình huống, đều ba chân bốn cẳng chạy khỏi Tiểu Nguyệt Cốc.

Ba bốn trăm con yêu thú dần dần vây quanh đám người Lâm Vân. Số lượng càng ngày càng nhiều. Khuôn mặt của đám tu sĩ bị bao vây đã trắng bệch

như tờ giấy. Hơn ba mươi yêu thú cấp tám, hơn một trăm yêu thú cấp bảy. Còn có mấy trăm yêu thú cấp năm và cấp sáu. Ba mươi mấy tu sĩ còn chưa đủ cho bọn chúng nhét kẽ răng.

Mặc dù có người bất mãn, nhưng không ai dám nói ra.

Lâm Vân âm thầm buồn cười. Số lượng nhiều thì có là gì. Lẽ nào bọn họ không biết, so với một con yêu thú cấp chín, những con kia chỉ có tác dụng đe dọa tâm lý thôi sao.

Thực ra, có nhiều yêu thú kéo tới như vậy, hiệu quả còn hơn một con yêu thú cấp chín rất nhiều lần. Nhưng trên thực tế, uy lực của bọn chúng là xa xa không bằng yêu thú cấp chín.

Tuy Lâm Vân âm thầm buồn cười, nhưng cũng biết hai con Kim Bối Lục Long muốn uy hiếp mình. Nhìn vẻ trêu tức của bọn chúng, Lâm Vân phóng ra Phệ Hồn Thương. Hẳn không tin đám yêu thú này lại lợi hại hơn đám tu sĩ Đại Thừa và Hợp Thể của Tịch Mịch Cốc.

- Rít rít...

Phệ Hồn Thương mang theo khí tức xé rách không gian lao ra ngoài. Nhưng mục tiêu không phải là hai con yêu thú cấp chín, mà là bốn trăm con yêu thú có cấp bậc thấp hơn xung quanh.

Các tu sĩ ở đây đều cảm thấy không gian quanh mình như muốn sụp đổ vậy. Một thương này của Lâm Vân gần như hút sạch sinh cơ xung quanh. Không nói những yêu thú đứng mũi chịu sào. Cho dù là các tu sĩ tránh sau lưng Lâm Vân cũng cảm thấy hoảng hốt. Giống như một thương của Lâm Vân đã kéo theo cả linh hồn của bọn họ vậy.

Thương đầu tiên của Lâm Vân còn chưa kết thúc, thương thứ hai lại được phóng ra. Hai cổ sát ý chạy dọc theo đám yêu thú ở hai bên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 531: Khế Ước Linh Hồn

T

rong một sát na, có lẽ rất ngắn, có lẽ rất dài, Lâm Vân đã thu hồi Phệ Hồn Thương lại.

Hai thương qua đi, Lâm Vân cầm Phệ Hồn Thương trong tay, cũng đẩy về trên tức nhìn hai con Kim Bối Lục Long. Mà trong mắt của yêu thú bốn phía lộ ra vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng.

Hai con Kim Bối Lục Long nhìn chăm chăm vào Phệ Hồn Thương trong tay của Lâm Vân, đẩy về kinh hoàng và hẩn nộ.

Lúc này các yêu thú xung quanh mới lần lượt ngã xuống. Từng đám từng đám một. Cơ hồ không có một con sống sót, đều bị cây thương của Lâm Vân giết chết.

Các tu sĩ sau lưng Lâm Vân đều đỡ ra vì kinh hãi. Bọn họ cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. Nhiều yêu thú cấp tám và cấp bảy như vậy, cơ hồ không thể hoàn thủ, liền bị hai thương của Lâm Vân giết hết.

Cho dù bọn họ chưa từng chứng kiến sự lợi hại của tu sĩ Đại Thừa, nhưng bọn họ khẳng định tu sĩ Đại Thừa tuyệt đối không lợi hại bằng Lâm Vân. Lẽ nào vị chương môn của Vân Môn này đã thành tiên rồi.

-Ồ ồ...

Một con Kim Bối Lục Long tuy rất sợ hãi, nhưng không dè nén được lửa giận, liền lao tới Lâm Vân. Con còn lại thấy đồng bọn đã tấn công, cũng không chút do dự xông tới.

Ở trong suy nghĩ của bọn chúng, chỉ cần giết được Lâm Vân, đám tu sĩ đằng sau chỉ như cá nằm trên thớt.

Thấy hai con Kim Bối Lục Long lao tới, Lâm Vân bỗng nhiên thay đổi chủ ý. Hắn rõ ràng thu Phệ Hồn Thương lại, rồi tung quyền về hướng hai con Kim Bối Lục Long.

Thấy Lâm Vân thu hồi cây thương mà bọn chúng sợ hãi, hai con Kim Bối Lục Long càng mừng rỡ. Muốn thừa dịp Lâm Vân tay không, giết chết hắn.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Phải biết rằng, hắn dùng một viên Tạo Hóa Đan, luyện thể năm năm, thần thể đã cực kỳ cường hãn. Tu sĩ bình thường làm sao có thể so sánh được.

Hai con Kim Bối Lục Long cho rằng chiếm được tiện nghi. Vừa vặn cho bọn chúng ném thử tư vị năm đấm của mình.

- Oanh.

- Oanh.

Hai tiếng nổ mạnh vang lên. Năm tay của Lâm Vân đụng vào đầu của hai con Kim Bối Lục Long. Nhưng điều khiến Lâm Vân ngạc nhiên, chính là hai con Kim Bối Lục Long chỉ bị thương, chứ không hư tổn gì.

Da thịt của Kim Bối Lục Long quả thật là kiên cố. Phải biết rằng một quyền này của hắn không phải là tùy tiện đánh. Ý niệm thu phục hai con Kim Bối Lục Long làm thú cưỡi càng thêm mãnh liệt.

Một số tu sĩ sau lưng Lâm Vân rất kinh hãi. Tu sĩ thường sở trường về pháp thuật. Còn tu sĩ có thân thể cường hãn thì bọn họ chưa từng nhìn thấy qua. Rõ ràng hai quyền có thể đánh ngã hai con yêu thú cấp chín. Tên Lâm Vân này đúng là một tên yêu nghiệt.

Cũng có tu sĩ thấy Lâm Vân thu hồi pháp bảo, liền biết ý định của Lâm Vân. Hắn nhất định là muốn thu phục hai con yêu thú. Thu phục yêu thú cấp chín, không chỉ nói chưa từng thấy, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Hai con Kim Bối Lục Long không ngờ Lâm Vân chỉ dùng năm đấm thôi cũng khiến bọn chúng bị thương. Lửa giận càng bùng cháy. Bọn chúng lại gầm lên một tiếng, lần nữa xông tới.

Thấy Lâm Vân tay không chiến đấu với hai yêu thú cấp chín, mấy người Vũ Tích rất là lo lắng.

Lâm Vân tập trung toàn bộ lực lượng Tinh Vân vào hai nắm tay rồi không ngừng oanh kích hai con yêu thú. Một người hai thú chiến đấu với nhau rất kịch liệt. Người bên ngoài muốn giúp đỡ cũng không xen vào được.

- Âm ầm

- Rắc rắc

Không ngừng vang lên tiếng nổ lớn. Sơn cốc cứng rắn cũng bị hai con yêu thú ngã xuống tạo thành từng cái hố to. Đất đá và cây cối xung quanh cũng bị san thành bình địa. Hai con yêu thú lớn như vậy, nhưng ở trong tay của Lâm Vân, giống như bị ngược đãi vậy.

Hai con yêu thú bị đánh cho máu tươi đầm đìa, da tróc thịt bong.

Cuối cùng có một con không nhịn được, há miệng phun ra một quả cầu lửa cực lớn. Đây là pháp thuật bốn mạng của Kim Bối Lục Long, Yêu Hỏa.

Lâm Vân cười lạnh. Rốt cuộc không nhịn được phải sử dụng pháp thuật. Còn tưởng rằng sức lực của bọn chúng là vô cùng. Nếu không phải muốn thu phục hai con yêu thú, thì Lâm Vân đã sớm giết bọn chúng rồi.

Lâm Vân vung tay phóng ra một chùm Tinh Diễm.

Dù Yêu Hỏa bốn mạng của yêu thú cường đại vô cùng, đặc biệt Yêu Hỏa của Kim Bối Lục Long có thể so sánh với Di Hỏa, nhưng đối mặt với Tinh Diễm của Lâm Vân, nó không hề có sức phản kháng. Lập tức bị thôn phệ không còn một mảnh.

-Ồ ồ ồ..

Từng tiếng kêu không cam lòng vang lên. Hiện tại hai con Kim Bối Lục Long đã biết, cho dù bất kỳ phương diện nào, bọn chúng cũng không phải là đối thủ của người trẻ tuổi này.

Lâm Vân mặc kệ sự không cam lòng của bọn chúng. Bọn chúng đã ăn thịt nhiều tu sĩ như vậy, Lâm Vân không hề có chút cắn rứt lương tâm gì.

Đang lúc mọi người cho rằng Lâm Vân sẽ bắt buộc hai con yêu thú làm kẻ ước, thì Lâm Vân lại lấy ra Phệ Hồn Thương. Mọi người đều sửng sốt. Chẳng lẽ Lâm Vân căn bản không muốn thu phục hai con yêu thú? Mà là muốn giết bọn chúng?

Thấy Lâm Vân lại lấy ra Phệ Hồn Thương, hai con Kim Bối Lục Long phát ra tiếng kêuỒ ồ, nhưng không còn là tiếng kêu giận dữ hay là uy hiếp.

Nhìn vẻ thâm trầm của hai con Kim Bối Lục Long, Vũ Đình đã quên hai con này vừa mới ăn thịt rất nhiều tu sĩ, vội vàng nói:

- Anh rể, đừng giết bọn chúng. Bọn chúng thật là đáng thương.

Tuy nhiên khi Vũ Đình nói xong, mới biết lời này của mình không đúng.

- À, vậy em nói xem, nên làm gì bọn chúng bây giờ?

Lâm Vân cố ý nhìn hai con Kim Bối Lục Long. Hẳn biết hai con này đã có trí tuệ, tuyệt đối nghe hiểu bọn họ nói chuyện.

- Nếu không chúng ta nuôi nó như nuôi Tiểu Tinh vậy?

Vũ Đình cảm thấy nếu cưới hai con Kim Bối Lục Long đi đường, thì đúng thật là uy phong.

- Ngao...

Tiểu Tinh kêu lên một tiếng, tưởng rằng Vũ Đình gọi nó, lập tức vẫy đuôi chạy tới trước người Vũ Đình. Vũ Đình nhìn thấy Tiểu Tinh một bộ nịnh nọt, liền vỗ lên đầu nó một cái:

- Đi sang một bên đi, chỗ này không có chuyện của người.

Hai con Kim Bối Lục Long nhìn thấy Tiểu Tinh như vậy, bỗng lại kêu lênỒồ, rồi đi tới trước người Lâm Vân. Có hai vết máu xuất hiện trên đầu của bọn chúng.

- Khế ước linh hồn?

Có mấy tu sĩ hiểu biết, liền nhận ra hai con Kim Bối Lục Long chủ động mở linh hồn, chờ đợi khế ước. Cả đám đều lộ ra vẻ hâm mộ hoặc là tham lam. Nhưng không có người nào có gan đi lên thu khế ước linh hồn này.

Yêu thú đóng khế ước linh hồn, chỉ cần một ý niệm trong đầu của chủ nhân thôi, bọn chúng sẽ tan thành mây khói. Điều này ai mà chả thích.

Lâm Vân vung tay lên thu khế ước linh hồn của hai con yêu thú, Vũ Đình lập tức chạy tới, chỉ vào một con nói:

- Sau này người đi theo ta. Hì hì...

Nói xong, nàng quay đầu nhìn mấy người Tinh Như:

- Mấy chị có cần không? Còn có một con.

Xung Hi thực sự yêu mến con Kim Bối Lục Long khổng lồ này. Liền đi tới rồi lấy ra một viên đan dược chữa thương cho bọn chúng uống.

Lâm Vân nhìn mấy trăm thi thể của yêu thú xung quanh, nói:

- Mấy người thích lấy thì lấy.

Hắn không có hứng thú thu thập thi thể số yêu thú kia. Ngoại trừ hai con con yêu thú cấp tám ra, còn lại hắn chẳng muốn động.

Nghe Lâm Vân nói vậy, có ai là không thích? Phải biết rằng chúng đều là yêu thú cao cấp a. Một con yêu thú cấp tám cho dù có tiền cũng không mua được. Còn yêu thú cấp bảy thì tương đương có một pháp bảo Thượng Đẳng.

Rất nhanh, mọi người đều chia nhau số thi thể yêu thú kia. Nhưng phần lớn người ở đây đều thức thời, mỗi người chỉ chọn một con hai con yêu thú cao cấp. Còn lại đều là lựa chọn yêu thú cấp sáu

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 532: Thì Ra Hắc Vẫn Quan Tâm Mình

C

ác vị, hiện tại số lượng yêu thú trong này hẳn là không còn nhiều lắm. Nếu muốn đi ra ngoài hoặc là tiếp tục hái thuốc thì cứ tùy tiện...

Lâm Vân thấy số yêu thú đã chia cắt không còn. Hắc cũng không muốn mang theo đám người này đi cùng.

Các tu sĩ ở đây đều đi lên thi lễ cảm ơn Lâm Vân rồi mới rời đi.

Niệm Tiêu cũng dẫn đệ tử của phái Côn Luân cảm ơn Lâm Vân rồi mang theo sự biết ơn rời đi. Cuối cùng Thẩm Uyển cũng cáo từ. Dù Thẩm Uyển rất muốn đi theo Lâm Vân. Nhưng cô ta còn mang theo đệ tử của môn phái, cho nên đành thôi.

Vũ Đình mỉm cười, đưa một cái thẻ ngọc cho Tần Nhan:

- Những chuyện mà tôi biết khi còn ở Ủy Tinh đều được tôi ghi lại trong này. Cô hãy nhận lấy.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Thẩm Uyển, cô nhận lấy sổ đan dược này đi, coi như tôi cảm ơn cô vì đã giúp đỡ Vân Môn. Chúc cô tu luyện thuận lợi.

- Lâm đại ca, sau này anh vẫn ở Vân Môn Bắc Lĩnh chứ?

Thẩm Uyển đột nhiên cảm thấy thanh âm của mình có chút run rẩy. Cô không biết mình đang nghĩ gì. Nhưng người nam tử này là người đầu tiên khiến cho cô sùng bái. Hơn nữa hẳn còn là người nam nhân duy nhất bị cô nhìn thấy thân thể.

Lâm Vân lắc đầu nói:

- Không. Tôi sẽ dẫn theo mọi người rời khỏi đây, có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở lại. Mọi người bảo trọng.

Nói xong, Lâm Vân đưa cho Thẩm Uyển ba lọ đan dược, rồi dẫn theo hai con Kim Bối Lục Long và mấy cô rời đi.

Thẩm Uyển nhìn bóng lưng của Lâm Vân, bỗng nhiên trong lòng hơi đau xót. Cô có một linh cảm, đây là lần gặp nhau cuối cùng của hai người.

Cô rất hâm mộ các cô gái được ở bên cạnh Lâm Vân, có thể làm những chuyện mình muốn làm. Nhưng cô lại không làm được. Cô là chương môn của phái Dao Hoa, mọi hành động của cô đều sẽ ảnh hưởng tới cả môn phái.

- Uyển tỷ, chị đang nghĩ gì vậy?

Tần Nhan nhìn thấy Lâm Vân và mọi người rời đi, trong lòng cũng rất cô đơn. Vài người Địa Cầu mà mình quen đều đi theo Lâm Vân. Cuối cùng chỉ còn lại mình lẻ loi ở nơi đất khách quê người.

- Tần Nhan, sao em không đi cùng Lâm đại ca?

Thẩm Uyển nhìn Tần Nhan, hỏi.

- Em...

Tần Nhan cười khổ một tiếng. Nếu như không phải vì chuyện năm đó, thì cô đã đi cùng với Lâm Vân rồi.

- Em nói xem, liệu Lâm đại ca có phải sẽ trở về Địa Cầu hay không?

Thẩm Uyển đột nhiên hỏi.

Tần Nhan lắc đầu:

- Lâm Vân chắc chắn sẽ không trở lại Địa Cầu. Chỗ đó không phải là sân khấu của hần. Hần tới một nơi của chính hần. Em đã nghe Lâm Vân nói một lần, nhưng em lại không biết nơi đó là nơi nào.

Tần Nhan nói xong liền cúi đầu. Bàn tay vân vê cái thẻ ngọc, nhưng không có chút hứng thú nhìn nó. Cô không phải muốn Lâm Vân tặng gì đó cho mình. Dù giữa hai người có chút thù oán, nhưng không phải hần đã nói chuyện gì đã qua thì để cho nó qua đấy thôi?

Nhưng vì sao lúc rời đi hần không tỏ vẻ gì cả. Ít nhất phải nói một câu tạm biệt chứ. Dù sao hai người cũng coi như là đồng hương.

Nhưng hần lại...

Thẩm Uyển thấy biểu lộ của Tần Nhan như vậy, thầm than một tiếng, không biết nên an ủi như thế nào. Trong lòng cô ta cũng cảm thấy Lâm Vân quá tuyệt tình. Cùng là người của một hành tinh, lại có năng lực như vậy, giúp đỡ một chút chỉ là tiện tay mà thôi. Cho dù không giúp đỡ, thì cũng nên chào từ biệt một tiếng chứ.

Thẩm Uyển mở ra một cái lọ, liền sững sờ. Uẩn Thần Đan? Đan dược tốt nhất để Nguyên Anh tấn cấp Hóa Thần? Quả thực là đan dược mà cô cần nhất lúc này. Lâm Vân rõ ràng cho mình đan dược trân quý như vậy? Còn có tận mười viên. Cho dù mình và Tần Nhan dùng cũng không hết. Chẳng lẽ Lâm Vân còn quan tâm tới cả tông môn của mình?

Thẩm Uyển cưỡng chế kích động trong lòng, mở ra cái lọ thứ hai. Tử Hư Đan? Thẩm Uyển đã triệt để hóa đá. Uẩn Thần Đan đã quý giá rồi, Tử Hư Đan còn trân quý hơn gấp trăm lần, vẫn là mười viên. Cho dù tư chất có kém hơn nữa, cũng đủ để thăng cấp lên Luyện Hư.

Hắn rốt cuộc có ý gì? Thẩm Uyển có cảm giác mình không thể nào tiếp nhận sự báo đáp lớn này của Lâm Vân. Cô chỉ trợ giúp Vân Môn nói chuyện mà thôi. Hơn nữa lúc cô trở về còn bị hai vị trưởng lão trách cứ. Vậy mà Lâm Vân lại trả hậu lễ như vậy.

Thẩm Uyển kích động tới run rẩy cả hai tay. Hai lọ đan dược đã trân quý như vậy rồi. Vậy lọ thứ ba sẽ như thế nào?

Thẩm Uyển mở ra lọ ngọc thứ ba, liền sững sờ. Thành Anh Đan? Chỉ có năm viên. Lẽ nào Lâm Vân không biết mình đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi sao? Mà chỉ có năm viên. Nếu thực sự hãn vì môn phái của mình, sao có thể tặng đan dược như vậy?

- Chị hiểu ra rồi...

Thẩm Uyển nhìn Tần Nhan đang bị thương, nói.

- Tương Nguyệt, các em tiếp tục thu thập linh thảo ở xung quanh một lát. Tí nữa chúng ta mới rời đi.

Thẩm Uyển ra lệnh cho mấy đệ tử phái Dao Hoa.

- Chuyện gì vậy, Uyển tỷ?

Tần Nhan giống như đã suy nghĩ thông chuyện gì đó. Lúc ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ kiên định. Cô muốn thông qua lực lượng của mình, tu luyện tới diên phong, sao đó phi hành vũ trụ tới Úy Tinh.

Thẩm Uyển đưa lọ Thành Anh Đan cho Tần Nhan, nói:

- Lọ đan dược này là cho em. Xem ra Lâm đại ca, không quên em là đồng hương của anh ấy, chỉ là anh ấy thông qua chị để bày tỏ mà thôi.

Tần Nhan khó hiểu nhận lấy lọ đan dược, không mở ra mà hỏi:

- Chị Uyên, chị không cần an ủi em như vậy đâu. Em không sao mà. Em và hần có chút ân oán. Hần không tính toán gì em, em đã cảm thấy cảm kích vô cùng rồi. Vừa này em chỉ cảm thấy hơi khổ sở vì hần không để ý gì tới em thôi. Cảm ơn chị, thời gian dài rồi em sẽ quen dần với cuộc sống nơi đây.

Nói xong, Tần Nhan mím môi, trả lại lọ ngọc cho Thẩm Uyên.

Thẩm Uyên lắc đầu, đẩy lại nói:

- Em nhìn đan dược bên trong rồi em sẽ hiểu.

Tần Nhan mê hoặc mở lọ ngọc ra. Bỗng kêu lên:

- Thành Anh Đan?

Nếu như nói, Uẩn Thần Đan là đan dược hấp dẫn nhất với Thẩm Uyên. Thì Thành Anh Đan chính là đan dược Tần Nhan khát vọng nhất.

- Đúng vậy, chị đã là tu sĩ Nguyên Anh, Lâm đại ca còn cho chị đan dược này làm gì? Hơn nữa lúc ấy anh ấy nói cho chị hai lọ đan dược, nhưng kết quả lại là ba lọ.

Thẩm Uyên cười cười, rồi đổ mười viên đan dược từ hai lọ còn lại.

- Đây là đan dược gì vậy.

Tần Nhan còn đang đắm chìm trong sự chấn kinh với những lời Thẩm Uyên nói.

- Đây là Uẩn Thần Đan và Tử Hư Đan. Mỗi một viên thôi cũng có thể khiến cho Tu Chân Giới oanh động. Cho nên em cất giữ cẩn thận vào.

Thẩm Uyên bỏ mười viên vào một cái lọ khác rồi kín đáo đưa cho Tần Nhan. Thấy Tần Nhan vẫn còn sửng sốt, lần nữa nói:

- Lâm đại ca chỉ đưa năm viên Thành Anh Đan, nhưng lại đưa Uẩn Thần Đan và Tử Hư Đan mỗi loại mười viên. Mà Lâm đại ca không có hảo cảm gì với phái Dao Hoa của chị. Em nói xem, tại sao anh ấy làm như vậy?

- À.

Cho dù Tần Nhan ngu dốt, cũng biết hai loại đan dược kia thừa ra năm viên là dành cho cô. Lâm Vân cuối cùng vẫn không quên cô và hẳn là đồng hương từ Địa Cầu tới.

Ở một nơi tàn khốc, không có nhân tình như Tu Chân Giới, còn có người vì tình đồng hương mà tặng đan dược quý trọng như vậy. Thậm chí người này còn có thù với cô. Tần Nhan đột nhiên cảm thấy mình thật đúng là vô tri.

Lúc trước Lâm Vân nói với cô những lời lạnh lùng, thậm chí không chút do dự ném cô xuống hồ nước, còn nói nếu không rời đi, sẽ tiền dân hậu sát. Hiện tại Tần Nhan mới biết rằng, Lâm Vân chỉ vì không muốn mình làm phiền hắn, mới nói như vậy.

Khi tới Khôn Truân Giới, hắn lại lo mình có tu vị thấp bị người khác bắt nạt, nên chuẩn bị cho mình những đan dược này. Hẳn đúng là một người ngoài lạnh trong nóng. Hoàn toàn không giống như những gì mình nghĩ về hắn. Tần Nhan đột nhiên cảm thấy cái mũi cay cay

- Tần Nhan, em không sao chứ? Mau thu lọ đan dược lại đi.

Thẩm Uyển thấy Tần Nhan có vẻ không đúng.

Tần Nhan rốt cuộc không nhận được, nước mắt tuôn ra. Chiếc lọ cũng bị đánh rơi xuống đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 533: Truyền Thừa

L

âm Vân dẫn theo mấy người vừa đi, vừa thu thập linh thảo. Hiện tại trong Tiểu Nguyệt Cốc, ngoại trừ mấy người Lâm Vân ra, chỉ còn có vài tán tu ở bên ngoài. Các tu sĩ khác cơ bản không dám tiến vào bên trong. Tuy nhiên, đám yêu thú đã không còn thấy con nào, có lẽ là do hai Kim Bối Lục Long dẫn đầu.

Vô luận như thế nào, linh thảo thu thập được càng ngày càng nhiều.

- Chúng ta muốn đi đâu?

Xung Hi nhìn không được hỏi.

Lâm Vân cười nói:

- Em không thấy từ này giờ chúng ta đều theo chân hai con Kim Bối Lục Long sao? Phía trước khẳng định còn có chỗ thú vị. Bằng không hai con Kim Bối Lục Long đã không đi tiếp rồi.

Vũ Tích đi tới trước mặt Lâm Vân, nhẹ giọng nói:

- Em tưởng rằng anh rất coi trọng linh thảo cơ mà. Vì sao từ khi tới đây, anh có vẻ như không để ý vậy?

Lâm Vân thấy mấy cô đều đang đợi chờ câu trả lời của hắn, liền nói:

- Bởi vì linh thảo ở nhà mới của chúng ta không hề thiếu. Còn vài ngày nữa, các em sẽ biết. Anh không lừa các em đâu.

- Anh là kẻ lừa đảo lớn nhất...

Mấy cô không hện mà đều kêu lên.

Lâm Vân xấu hổ sờ cái mũi, đang định lên tiếng, thì chợt phát hiện Tiểu Tinh vọt lên trước.

- Đừng gọi nó lại, xem nó đi đâu.

Lâm Vân phân phó một tiếng, liền đi theo.

- Cung điện?

Tĩnh Như kêu lên. mấy người kia cũng nhìn thấy. Phía trước là một cung điện, mà cửa thì đã được mở. Từ đây có nhìn thấy lờ mờ tình hình bên trong. Tiểu Tinh ngồi xổm ở giữa cung điện, trước mặt nó là một bức tranh cực lớn vẽ hình con sói có bộ lông màu vàng.

- Không vào được.

Mấy người Vũ Tích đi tới gần cửa cung điện thì phát hiện không thể đi vào được. Lâm Vân đã sớm biết chỗ đó có giăng cấm chế. Nhưng cấm chế này lại không ngăn cản Tiểu Tinh.

Dù với tu vị của Lâm Vân, phá hủy cấm chế là điều không khó khăn, nhưng hắn không làm vậy. Bởi vì hắn cảm thấy có một khí tức cổ lão phát ra từ cung điện.

Lâm Vân biết rằng đây là một lực lượng truyền thừa. Tiểu Tinh vốn chỉ biết tu luyện theo bản năng, không hề có kỹ năng gì đặc biệt. Lâm Vân vẫn tưởng rằng nếu Tiểu Tinh tu luyện tới cấp bảy, thì nó sẽ thức tỉnh gì đó. Chính xác hơn là hắn cho rằng Tiểu Tinh là một yêu thú rất bình thường, không hề có truyền thừa.

Không ngờ Tiểu Tinh lại nhận được truyền thừa ở đây. Đây tuyệt đối là một sự truyền thừa mạnh mẽ. Hiện tại Lâm Vân đã mơ hồ đoán ra được thân

phận của Tiểu Tinh. Khó trách lúc trước nó lại được đám sói ở dãy núi Vân Quý sùng bái như hoàng tử vậy. Bức tranh treo trên đại điện kia rõ ràng là một con Tiểu Nguyệt Lang Vương.

Như vậy xem ra tương lai Tiểu Tinh cũng là một con Tiểu Nguyệt Lang Vương, hoặc là thuộc tộc của Tiểu Nguyệt Lang.

- Chuyện gì vậy Vân ca?

Thanh Thanh thấy hai con Kim Bối Lục Long khi đi tới gần cung điện, cũng phải quỳ phục xuống mặt đất.

Lâm Vân thận trọng nói:

- Thì ra Tiểu Tinh thuộc loài Tiểu Nguyệt Lang. Nó tìm được truyền thừa ở đây, không biết truyền thừa này có phải vì nó mà để lại không. Hay là tất cả Tiểu Nguyệt Lang đều có thể tiếp nhận. Hiện tại chúng ta đừng xông vào, ở chỗ này đợi cho Tiểu Tinh nhận hết truyền thừa rồi nói sau.

Mấy người bình tĩnh đại ngộ, đều mang theo vẻ mặt chờ mong, đợi Tiểu Tinh tiếp nhận truyền thừa.

Cả linh khí của Tiểu Nguyệt Cốc lao ùn ùn tới, thoáng chốc liền tụ lại phía trên đại cung. Sau đó giống như một phễu rót vào đại điện.

Linh khí vẫn không ngừng kéo tới. Lâm Vân thật không ngờ Tiểu Tinh tiếp nhận một cái truyền thừa lại gây ra động tĩnh lớn như vậy. Rõ ràng tiến lên cấp bảy. Chỉ một truyền thừa mà đã khiến một con yêu thú thăng cấp trong khoảng thời gian. Đúng là lực lượng truyền thừa cường đại.

Ba canh giờ sau, một tiếng thét kéo dài tới tận trời.

- Ngao...

Tiểu Tinh đứng lên, bỗng nhiên lao nhanh ra khỏi đại điện.

Mấy người rõ ràng cảm thấy khí thể biến hóa trên người của Tiểu Tinh. Cho dù nó chỉ là yêu thú cấp bảy, lại vừa tấn cấp, nhưng uy phong của nó không hề thua kém yêu thú cấp tám. THậm chí hai con Kim Bối Lục Long nhìn về nó cũng phải lộ vẻ sợ hãi.

Nhìn vẻ khí phách của Tiểu Tinh, Vũ Đình hừ lạnh một tiếng:

- Chiếm được truyền thừa rất kiêu ngạo phải không? Vậy thì để người ở lại chỗ này, cho người tha hồ mà kiêu ngạo.

Vừa nghe Vũ Đình nói vậy, Tiểu Tinh lập tức cúi đầu, ủy khuất vung vung cái đuôi, nhưng không dám găm rú nữa, mà xám xịt chạy tới đằng sau Thanh Thanh.

Cảm nhận được khí tức trong cốc biến hóa, Lâm Vân lập tức nói:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi. Nơi này sắp đóng lại rồi.

Lâm Vân phóng ra pháp bảo phi thuyền, đợi mấy người đi vào hết, liền điều khiển phi thuyền bay ra Tiểu Nguyệt Cốc. Các tu sĩ còn đang hái linh thảo cũng cảm nhận được sự biến hóa của cốc, liền nhanh chóng rời khỏi.

Các tu sĩ mới đi ra không lâu, cả Tiểu Nguyệt Cốc lại bị sương mù che lấp, rồi biến mất không thấy đâu nữa. Giống như lần này Tiểu Nguyệt Cốc mở ra là vì chờ đợi Tiểu Tinh tiếp nhận truyền thừa vậy.

Nhưng không có ai thất vọng. Lần này thu hoạch thật là lớn. Chẳng những Tiểu Tinh có tiến bộ vượt bậc, mà còn thu được hai con Kim Bối Lục Long và rất nhiều linh thảo cao cấp.

Lúc rời đi Lâm Vân không nhìn thấy mấy người Thẩm Uyển ở trong cốc. Xem ra mấy người đó đã rời đi trước rồi.

Lần này có mấy nghìn tu sĩ tiến vào Tiểu Nguyệt Cốc thì bị chết hơn nửa. Đại bộ phận là bị yêu thú ăn hoặc là bị con Kim Bối Lục Long nuốt vào bụng. Tuy nhiên, những tu sĩ còn sống sót, đều có một mùa bội thu.

Tiểu Tinh vừa đi lên phi thuyền, liền tới phòng của mình tu luyện. Bởi vì nó mới tiếp nhận truyền thừa, cần thời gian để tiêu hóa bớt.

Lâm Vân thì điều khiển phi thuyền tới tuyệt cảnh Thiên Diễm.

- Lâm đại ca, anh đã từng bị nhốt trong này năm năm cơ à?

Liễu Nhược Sương nhìn địa phương hoang vu trước mặt, có chút không tưởng tượng được mà hỏi. Trong này không chỉ nói người, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có.

Lâm Vân gật đầu:

- Năm đó chỗ này còn có rất nhiều Thiên Diễm. Mặc dù anh đã thu phục hết số Thiên Diễm đó, nhưng không thể không công nhận ngọn lửa đó rất lợi hại. Nếu không phải nó đã bị suy yếu, thì anh đã sớm chết ở đây rồi.

- Ủa, một nơi có linh khí yếu như vậy, cũng có người từng tu luyện ở đây sao?

Vũ Đình phát hiện ra một động phủ, còn có cấm chế che dấu.

Nhưng trong động phủ không có ai.

Động phủ này khá là mới, chắc đã được mười năm. Lâm Vân nhìn động phủ hoang phế đó, lại có một cảm giác quen thuộc.

Tuyệt cảnh Thiên Diễm tuy suýt nữa lấy mạng hắn, nhưng coi như cũng là nơi mà Lâm Vân lột xác. Nơi này đã giúp hắn sửa đổi Cửu Tinh Thần Quyết, hơn nữa còn giúp hắn nhận ra được sự thiếu hụt của công pháp luyện tinh.

Cộng thêm việc hấn thu phục được ngọn lửa lợi hại như Thiên Diễm ở đây. Có thể nói, nơi này thay đổi hấn rất nhiều. Cho nên trước khi rời khỏi Khôn Truân Giới, hấn muốn dẫn theo các nữ nhân của mình thăm lại nơi đây.

....

Hai ngày sau, Lâm Vân và mọi người mới quay trở về Vân Môn ở Bắc Lĩnh. Lúc này Trương Chí Hòa đã thu mua đủ số tài liệu mà Lâm Vân yêu cầu. Hơn nữa Lam Tranh cũng đã xuất quan, trở thành một tu sĩ Luyện Hư.

Lam Tranh dừng lại ở Hóa Thần điền phong đã lâu. Lần này thành tựu Luyện Hư chỉ dùng có một viên Tử Hư Đan. Còn bốn viên bà ta muốn trả lại Lâm Vân, nhưng Lâm Vân không cần, bảo bà ta thu lại.

- Đại ca và Tam đệ đâu?

Lâm Vân không thấy Từ Vinh và Lam Cực, liền thuận miệng hỏi. Hấn chuẩn bị rời khỏi Khôn Truân Giới rồi. Hiện tại Lam Tranh đã xuất quan, cho nên hấn không hy vọng tiếp tục chờ đợi.

Du Tiểu Thiết trả lời:

- Đại ca và Tam ca nói rằng có chuyện, rất nhanh sẽ trở về. Có đại ca Khổng Linh đi cùng, nên chúng ta không phải lo lắng cho bọn họ. Lúc đi, bọn họ còn nhờ đệ nhắn lại cho Nhị ca là không phải lo lắng. Nhiều nhất là ba ngày bọn họ sẽ trở lại.

Lâm Vân gật đầu. Có Khổng Linh cùng đi, không cần phải lo lắng cho sự an toàn của mấy người. Dù Khổng Linh đã đứt một cánh tay, nhưng cậu ta vẫn là một tu sĩ Hóa Thần. Hơn nữa Từ Vinh cũng đâu kém, đã là Kết Đan hậu kỳ điền phong. Cộng thêm ba người là người của Vân Môn. ở Khôn Truân Giới còn có ai dám đắc tội Vân Môn?

Thần thức của Lâm Vân phóng ra ngoài, không nhìn thấy tung tích của ba người. Thì biết ba người rời đi đã xa. Phải biết rằng hiện tại phạm vi thần thức của Lâm Vân cũng là một hai vạn km. Vậy mà thần thức của hắn không quét tới. Xem ra ba người tới một nơi khá là xa.

- Lâm đại ca, có một vị đạo trưởng tên là Ứng Hư Tử tới bái phỏng.

Cận Thi Kỳ nói.

Lâm Vân nhìn Cận Thi Kỳ, hỏi:

- Hiện tại em kiêm luôn việc đón khách à?

- Đâu có, em đang đi tìm sư phụ, thì thấy người đó tới liền báo luôn cho anh.

Cận Thi Kỳ cười một tiếng, liền chạy tới bên người Lâm Tranh.

- Y tới đây làm gì?

Ứng Hư Tử chính là lão tổ Côn Luân. Mình không đi tìm y đòi nợ, y phải cảm ơn trời đất mới đúng. Vậy mà vẫn dám chủ động tới đây bái phỏng. Lẽ nào y cho rằng mình không dám giết y sao?

Tuy bây giờ Lâm Vân không quan tâm có người tới đoạt Sơn Hà Đồ. Nhưng hắn vẫn không có hảo cảm gì với lão tổ Côn Luân.

- Bảo y vào đi.

Lâm Vân nói với một đệ tử trông cửa.

Một lúc sau, lão tổ Côn Luân Ứng Hư Tử dẫn theo Niệm Tiêu đi vào.

Ứng Hư Tử quả nhiên đã là tu sĩ Hóa Thần. Lâm Vân thấy y dẫn theo Niệm Tiêu tới, liền hiểu ra mục đích của y. Chắc là tới biểu đạt sự cảm kích vì

mình đã giúp đỡ phái Côn Luân. Đồng thời là muốn lôi kéo làm quen với Vân Môn.

- Côn Luân Ứng Hư Tử dẫn theo môn nhân Niệm Tiêu, bá kiến Lâm chương môn, bá kiến Lam tiên bối.

Thái độ của cung kính của Ứng Hư Tử khiến trong lòng của Lâm Vân thư thái một chút. Nghĩ tới năm đó lão già râu bạc đuổi giết mình, hiện tại y phải cúi người khom lưng trước mặt mình, cảm giác quả thật không tệ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 534: Hàn Vụ

L

âm Vân không biết lần này lão tổ Côn Luân tới Vân Môn cảm tạ và giao hảo hẳn, mang theo bao nhiêu quà tặng. Cho dù lão già này rất cung kính với hẳn, nhưng nhớ tới năm đó hẳn thiếu chút nữa chết trong tay y. Hơn nữa y còn muốn giết cả người nhà của hẳn, khiến hẳn chỉ muốn ngay lập tức lấy mạng người này,

Tuy nhiên, cho dù muốn giết y cũng phải đợi cho y nói hết lời đã.

Niệm Tiêu nhìn lão tổ của mình kính cẩn với Lâm Vân như vậy, trong lòng không biết là tư vị gì. Nếu nói là thống hận người này, nhưng người này lại cứu cô một mạng.

Thấy Lâm Vân không lên tiếng, Khuôn mặt của lão tổ Côn Luân hơi đỏ vì xấu hổ. Y cũng biết năm đó mình làm quá phạm. Nhưng nói đi nói lại, nếu năm đó người đổi chỗ cho ta, ta cũng không tin người không động tâm.

Đương nhiên là lão ta không dám nói lời này ra ngoài, mà cầm một cái hộp gỗ rất lớn đưa cho Lâm Vân:

- Đây là một chút lễ mọn cảm tạ Lâm chương môn đã cứu mạng môn hạ và tiểu đồ Niệm Tiêu của tôi. Phái Côn Luân tôi không có thứ gì quý giá, chỉ có một quả trứng yêu thú mà mấy năm trước trong lúc vô tình tôi tìm được. Nhưng tôi không có thời gian trông nom quả trứng. Cho nên mang tới tặng Lâm chương môn. Mong Lâm chương môn nhận lấy.

Lâm Vân âm thầm cười lạnh. Chỉ một quả trứng thôi đã muốn lấy lòng lão tử rồi sao? Mấy thứ này thì ta thiếu gì, ngay cả tiên bảo ta cũng có vài cái. Lâm Vân thật sự không nghĩ ra, ngoài tiên bảo, còn thứ gì đủ để vào mắt

của hắc. Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc phát tác. Chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy cơ thu thập người này.

Cận Thi Kỳ rất nhanh nhẹn nhận lấy hộp gỗ rồi đưa cho Lâm Vân. Lâm Vân mở cái hộp ra nhìn, liền sửng sốt. Một cỗ khí tức viển cổ truyền tới, khiến cho sắc mặt của hắc cũng phải thay đổi.

Người khác không biết đây là trứng con gì, nhưng hắc lại biết đây là trứng của con Côn Bằng thời Viễn Cổ (Chim Côn Bằng trong Đạo Đức Kinh). Trong cái thẻ ngọc mà hắc lấy được từ Tịch Mịch Cốc có miêu tả trứng chim Côn Bằng. Mà quả trứng này giống hệt với những lời miêu tả. Lão tổ Côn Luân kiếm đâu ra quả trứng này vậy. Bất luận quả trứng này còn sống hay là đã chết, nhưng bằng vào việc nó là trứng của chim Côn Bằng, thì đã là bảo vật vô giá.

Xem ra Ứng Hư Tử cũng không biết giá trị của quả trứng. Trong lòng Lâm Vân rất kích động. Hắc không rõ vì sao còn tồn tại trứng chim Côn Bằng. Không phải ở Tu Chân Giới, chim Côn Bằng đã tuyệt tích rồi sao?

Lão tổ Côn Luân thấy sắc mặt của Lâm Vân thay đổi, trong lòng cũng lo sợ bất an. Y biết quả trứng này là bảo vật, nhưng y giữ bên người mấy trăm năm rồi, mà quả trứng vẫn không có chút biến hóa nào. Còn không bằng tặng cho Lâm Vân, hòa hoãn quan hệ giữa đôi bên.

Một lúc sau, Lâm Vân mới bình tĩnh lại. Hắc biết để ấp trứng chim Côn Bằng cần một nơi có linh khí cực kỳ sung túc. Đồng thời phải bố trí xung quanh khoáng thạch cực phẩm thuộc tính Phong. Nhưng những điều này không làm khó được Lâm Vân. Nguyệt Tinh của hắc vừa vặn thỏa mãn những yêu cầu này.

Mà khoáng thạch cực phẩm thì hắc có hơn mười viên. Còn có cả một viên Phong Linh Châu nữa.

Lão tổ Côn Luân đã tặng mình một món quà quý như vậy, có thể tha cho y một lần. Nghĩ tới đây, Lâm Vân gật đầu nói:

- Đạo hữu Ứng Hư đã có lòng như vậy, thì tôi xin nhận. Mời ngồi.

Nghe thấy Lâm Vân mời mình ngồi, lão tổ Côn Luân mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra mình đã đi đúng nước cờ. Quả trứng kia có vẻ rất được Lâm Vân coi trọng.

Dù muốn hỏi Lâm Vân, quả trứng kia là trứng con gì, nhưng lão tổ Côn Luân lại không dám hỏi.

Lâm Vân thu trứng chim Côn Bằng lại, sau đó cười ha ha nói:

- Tôi cứu Niệm Tiêu cô nương là thuận tay mà thôi, cũng không có gì to tát.

Niệm Tiêu nghe vậy thì khó chịu. Tên Lâm Vân này đúng là không có phong phạm của tiên bối cao nhân gì cả. Nhìn thấy thứ tốt liền sáng cả mắt, ngay cả từ chối nhã nhặn cũng không có. Kể cả chiếc giới chỉ có rất nhiều thứ mà năm đó sư phụ mình bồi thường, hắn cũng không do dự nhận lấy. Người này hoàn toàn là một kẻ tham tiền.

Hơn nữa hắn còn nói thuận tay cứu mình. Tuy điều đó là thật, nhưng giống như tính mạng của mình không là gì với hắn vậy.

- Lâm chương môn quá khiếm tốn rồi. Lần này tại hạ mặt dày tới đây, ngoại trừ tạ ơn ơn cứu mạng đồ nhi, còn có một việc muốn bẩm báo với Lâm chương môn.

Lão tổ Côn Luân thận trọng nói.

- À?

Bởi vì nhận được một quả trứng chim Côn Bằng, nên tâm tình của Lâm Vân không tồi, liền hỏi:

- Có chuyện gì thì Ứng Hư đạo hữu cứ nói thẳng.

Khuôn mặt của Ứng Hư Tử lại lộ vẻ lo lắng:

- Bần đạo mới từ khe suối Hàn Vụ ở Cực Tây Khôn Truân tới. Vừa vịn gặp phải Khổng Linh đạo hữu và hai vị đạo hữu khác của quý môn đi tới khe suối Hàn Vụ. Dù pháp lực của Khổng Linh đạo hữu rất thâm hậu, nhưng khe suối Hàn Vụ chính là một trong ba tuyệt cảnh của Khôn Truân Giới. Không biết sương mù ở nơi đó do cái gì biến thành, nhưng rất là kinh khủng. Tôi chỉ sợ bọn họ...

Nhìn thấy Ứng Hư Tử lộ vẻ lo lắng, dù thật hay là giả, Lâm Vân cũng bắt đầu để tâm. Đã xếp vào tuyệt cảnh thì không hề đơn giản chút nào.

Thấy sắc mặt của Lâm Vân thay đổi, lão tổ Côn Luân biết Lâm Vân cũng lo lắng, tiếp tục nói:

- Bần đạo đoán chừng ba vị đạo hữu tới đó chính là vì tìm Cửu Diệp Liên Ngẫu. Bởi vì Cửu Diệp Liên Ngẫu chính là kỳ vật có tác dụng khởi tử hồi sinh, phục hồi tứ chi. Tôi thấy Khổng Linh đạo hữu đứt một cánh tay, có lẽ bọn họ tới đó chính vì vật ấy.

Lâm Vân nghe vậy liền khẩn trương. Hẳn hiểu ý của Khổng Linh. Cậu ta sợ làm phiền tới mình, liền đích thân đi tìm Cửu Diệp Liên Ngẫu. Nhưng Lâm Vân biết rất rõ sự lợi hại của tuyệt cảnh. Với tu vị của Khổng Linh cũng không thể đối phó được.

Nhớ ngày đó khi hần ở bên trong tuyệt cảnh Thiên Diễm, Thiên Diễm đã suy yếu tới mức thấp nhất, vẫn khiến cho hần suýt chút nữa chết trong đó. Nếu như sương mù ở khe suối không bị yếu đi, thì ba người Khổng Linh tới đó chỉ chịu chết mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lâm Vân không thể ngồi yên được nữa, liền đứng lên nói với Lam Tranh:

- Chị Lam, chuyện ở đây giao cho chị xử lý, tôi phải đi tới khe suối Hàn Vụ một chuyến. Ứng Hư đạo hữu, ông dẫn đường tới đó cho tôi. Ân oán giữa chúng ta coi như xóa hết.

Lâm Vân không biết vị trí của khe suối Hàn Vụ. Cho dù có thể bảo lão tổ Côn Luân vẽ bản đồ, nhưng như vậy quá phiền toái. Còn không bằng để cho y dẫn đường.

Lão tổ Côn Luân đương nhiên biết Lâm Vân đang rất sốt ruột, cũng đứng lên nói:

- Niệm Tiêu của bốn môn đã đi tới khe suối Hàn Vụ mấy lần. Để Niệm Tiêu dẫn Lâm chương môn tới đó một chuyến cũng được.

Lâm Vân biết lão tổ Côn Luân muốn tác hợp mình với Niệm Tiêu, nhưng hiện tại hẳn không có thời gian để so đo với y. Liền dẫn theo Niệm Tiêu, đảo mắt biến mất trước mặt mọi người.

Lão tổ Côn Luân sững sờ nhìn Lâm Vân biến mất, hồi lâu mới thì thào lẩm bẩm:

- Trời ạ, là thuận di...

Niệm Tiêu bị Lâm Vân mang đi, tuy trong lòng không muốn, nhưng đây là mệnh lệnh của sư tổ. Hơn nữa lần này coi như là báo ơn cứu mạng của Lâm Vân, cho nên không còn mâu thuẫn. Nhưng khi Lâm Vân thuận di, cô ta vẫn chờ ra kinh hãi.

Sư tổ đã từng nói, cho dù là thần tiên bình thường cũng không thể thuận di. Vậy mà Lâm Vân rõ ràng làm được.

- Mau chỉ đường.

Thanh âm của Lâm Vân khiến Niệm Tiêu hồi phục lại. Cô mở to mắt ra, thì thấy mình đã tới vùng đất Cực Tây. Xem ra mình chỉ cần nói vị trí cụ thể cho hẳn biết là được rồi. Nhưng Niệm Tiêu vẫn âm thầm lú lười. Lúc cô mới kết thành Nguyên Anh, sư phụ liền dẫn cô tới đây để lịch lãm. Nhưng hai người phải mất vài ngày mới từ Côn Luân bay tới đây. Vậy mà Lâm Vân chỉ cần nháy mắt là tới. Chẳng lẽ đây chính là sự chênh lệch?

Khe suối Hàn Vụ nằm trong một ngọn núi băng ở Cực Tây Khôn Truân. Với tu vị Nguyên Anh của Niệm Tiêu thì không sợ giá rét ở đây. Nhưng cô ta không dám tới gần khu vực sương mù.

Lâm Vân dẫn theo Niệm Tiêu còn chưa vào bên trong Hàn Vụ, thì đã nhìn thấy ba người Khổng Linh, Từ Vinh và Lam Cực ở biên giới của Hàn Vụ.

Trong lòng hẳn liền buông lỏng. Dù ba người có vẻ gặp nguy hiểm, nhưng còn chưa ảnh hưởng tới tính mạng. May mà lão tổ Côn Luân báo kịp thời.

Lâm Vân dặn dò Niệm Tiêu đứng ở bên ngoài, còn hẳn thì bước vào trong Hàn Vụ.

Sương mù lạnh tới tận xương lập tức bao vây Lâm Vân. Lâm Vân đã sớm phóng ra Tinh Mang bảo hộ. Nhưng vài tiếng rắc rắc vang lên, vòng bảo hộ lập tức bị rạn nứt. Lâm Vân âm thầm cả kinh. Hẳn không ngờ sương mù lại lợi hại như vậy. Rõ ràng còn lợi hại hơn Thiên Diễm hẳn gặp năm đó gấp mấy lần.

Sương mù lợi hại như vậy, ba người Khổng Linh làm sao chịu được? Lâm Vân lập tức hiểu ra. Đó là do ba người Khổng Linh còn chưa bước vào Hàn Vụ, vẫn còn đang ở biên giới. Mà Khổng Linh cũng có một pháp bảo cực phẩm là Thiên Môn Thuần có thể ngăn cản sương mù. Đây là pháp bảo mà Lâm Vân bỏ vào trong giới chỉ khi tặng cho cậu ta.

Thiên Môn Thuần kia có thể ngăn cản sương mù ở biên giới, nhưng rõ ràng không kiên trì được lâu. Cả cái thuần đều có vết rạn, Lâm Vân lập tức đi lên rồi mang ba người ra ngoài.

- Sư phụ...

Khổng Linh hồ thẹn kêu lên một tiếng. Trong lòng cậu ta suy nghĩ, mình chết thì không sao, nhưng thiếu chút nữa gây hại cho hai vị sư thúc.

- Đại ca, Tam đệ, nơi này là tuyệt cảnh, không phải là nơi bình thường. Cho nên đừng tùy tiện đi vào như vậy.

Lâm Vân muốn nhắc nhở thêm vài câu, nhưng mấy người Từ Vinh dù sao cũng đã thoát hiểm, thì đành thôi.

Lam Cực lên tiếng:

- Nhị ca, chuyện này đều là do lỗi của đệ. Đệ nhớ năm đó Nhị ca mới có Kết Đan đã có thể ở trong tuyệt cảnh Thiên Diễm năm năm. Mà Khổng Linh đã là Hóa Thần rồi, cho nên tưởng rằng đi tới đây tìm ít thứ thì không có gì khó khăn. Chính là không ngờ nó lại lợi hại như vậy.

Niệm Tiêu ở bên cạnh nghe thấy vậy âm thầm lú lười, cũng âm thầm lắc đầu. Các người sao có thể so với tên Lâm Vân biến thái này chứ.

Lâm Vân biết mình vì sao sống sót được ở trong đó vài năm, nhưng bây giờ không phải là lúc giải thích, liền nói:

- Mọi người nghỉ ngơi trước đi. Để tôi vào đó xem có Cửu Diệp Liên Ngẫu không, rồi sẽ trở lại.

Mấy người gật đầu đồng ý. Năm đó Lâm Vân đã có thể đối phó với tuyệt cảnh Thiên Diễm. Hiện tại tu vị của hắn đã hơn trước rất nhiều, thì càng an toàn.

Lâm Vân lấy ra ba viên đan dược đưa cho ba người. Sau đó lập tức đi vào Hàn Vụ. Hắc cảm thấy hắc sẽ kiếm được gì đó trong đám sương mù kia.

Ba người Từ Vinh uống xong đan dược mới cảm thấy thoải mái hơn. Ba người thấy Lâm Vân có vẻ vội vàng đi vào tuyết cảnh, lại nhìn Niệm Tiêu đứng ở bên, giống như hiểu ra cái gì đó. Khổng Linh nói:

- Hai vị sư thúc, nếu không chúng ta trở về trước đợi sư phụ.

Từ Vinh và Lam Cực nhìn Niệm Tiêu, cũng gật đầu đồng ý. Ba người cáo từ Niệm Tiêu rồi trở về.

Niệm Tiêu đang muốn giải thích, thì lại không biết nói gì. Người ta chỉ nói trở về, cũng không có nói tại sao trở về. Vậy thì mình cần giải thích cái gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 535: Anh Sẽ Vì Các Em Mà Về Long Mây

L

âm Vân lần nữa tiến vào trong Hàn Vụ, Tinh Mang của hắn vẫn không chịu được sương mù trong này. Lâm Vân chỉ biết không ngừng tạo ra Tinh Mang.

Lâm Vân có thể khẳng định, nếu năm đó hắn tới không phải là tuyệt cảnh Thiên Diễm, mà là tuyệt cảnh Hàn Vụ, thì hắn đã sớm mất mạng rồi. Sương mù ở đây lợi hại hơn Thiên Diễm năm đó nhiều lắm.

Huyền Ngưng Hàn Thủy cũng rất lạnh, nhưng đối mặt với sương mù thì có thể coi như nước sôi.

Nhưng dù vậy sương mù này cũng không gây thương tổn gì lớn cho Lâm Vân. Dù sao hiện tại hắn đã vượt qua Ngũ Tinh rồi, lại từng uống ba viên Tạo Hóa Đan. Thậm chí còn có Tinh Mang và Tinh Diễm hộ thân.

Mặc kệ sương mù ở đây phá vỡ Tinh Mang bảo hộ của Lâm Vân, còn khiến một tầng Tinh Diễm bị đóng băng lại. Nhưng vẫn không thể bằng tốc độ tạo vòng bảo hộ của Lâm Vân.

Cho nên Lâm Vân không để ý tới sương mù nữa. Hắn đang tính cách làm sao thu phục đám sương mù này.

Lâm Vân lấy Tinh Thần Châu ra. Đồng thời vung tay tạo mấy pháp quyết phóng ra ngoài. Thu thập Hàn Vụ này không khó khăn như thu thập Thiên Diễm năm đó.

Tinh Thần Châu giống như một cái máy hút bụi vậy, sương mù không ngừng bị hút vào trong đó. Lâm Vân rõ ràng cảm thấy Tinh Thần Châu có sự biến hóa. Trong lòng hắn âm thầm mừng rỡ. Nếu tìm được Âm đỉnh và

ba viên ngọc Nguyên Tố còn lại, có lẽ hắc sẽ hình thành được thế giới hỗn độn, thậm chí còn là hoàn mỹ.

Vô số sương mù bị Lâm Vân hút vào Tinh Thần Châu. Tinh Mang bảo hộ không ngừng bị đông cứng rồi nứt ra, rồi lại có cái mới xuất hiện. Tuy nhiên khác với năm đó hấp thu Thiên Diễm, Lâm Vân vừa dùng Tinh Thần Châu hút sương mù, vừa luyện hóa luôn. Đây là sự chênh lệch về tu vị.

Nếu đổi thành một tu sĩ Đại Thừa khác, thì không thể luyện hóa Hàn Vụ đơn giản như vậy. Bởi vì thần thức của Lâm Vân rất mạnh, có thể nói là có một không hai trong Tu Chân Giới.

Hàn Vụ dần được luyện hóa, cho nên Lâm Vân không cần phải tạo ra Tinh Mang bảo hộ nữa. Thân thể của hắc cũng có thể chống cự được cái giá lạnh này.

Ba ngày sau, toàn bộ sương mù ở khe suối Hàn Vụ đều bị Lâm Vân hấp thu không còn. Bốn phía là các khoáng thạch sáng long lanh. Tuy nhiên những khoáng thạch đó không có tác dụng gì với Lâm Vân. Thứ mà hắc cần tìm là Cửu Diệp Liên Ngẫu.

Không để cho Lâm Vân thất vọng, hắc rất nhanh tìm thấy Cửu Diệp Liên Ngẫu. Không chỉ có một cây, mà có cả hồ. Trong hồ mọc rậm rạp toàn là Cửu Diệp Liên Ngẫu.

Lâm Vân không ngờ Cửu Diệp Liên Ngẫu quý như trân bảo, lại được hắc tìm thấy nhiều như vậy. Hắc đương nhiên sẽ không đi móc từng cây một, như vậy quá lãng phí thời gian. Hắc liền không chút do dự thu cả hồ nước vào trong Tinh Thần Châu.

Hắc sợ nếu thu vào trong Sơn Hà Đồ, không có sương mù thì củ sen sẽ không thể sinh sống. Nên mới thu vào Tinh Thần Châu.

Ở trong tuyệt cảnh Hàn Vụ, ngoại trừ Cửu Diệp Liên Ngẫu ra, không có thứ gì khác. Lâm Vân phỏng chừng hẳn vào đây đã được ba bốn ngày. Chắc ba người Từ Vinh chờ hẳn đã nóng ruột. Cho nên Lâm Vân không chút do dự rời khỏi tuyệt cảnh Hàn Vụ, nơi hiện giờ không thể coi là tuyệt cảnh nữa.

Nhìn Niệm Tiêu đang chờ ở bên ngoài, Lâm Vân nghĩ bụng, ba người Từ Vinh đi đâu rồi nhỉ.

Nhìn thấy vẻ thắc mắc của Lâm Vân, Niệm Tiêu chủ động nói:

- Ba người đó đã về trước rồi.

Lâm Vân vừa nghe thì biết ba người Từ Vinh hiểu nhầm quan hệ giữa mình và Niệm Tiêu, liền sờ sờ cái mũi, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Đảo mắt hai người đã tới gần Tiên Cảnh Côn Luân. Lâm Vân bay xuống, lấy ra hai cây Cửu Diệp Liên Ngẫu đưa cho Niệm Tiêu:

- Cảm ơn cô đã vất vả đưa tôi tới khe núi Hàn Vụ.

- A, Cửu Diệp Liên Ngẫu?

Niệm Tiêu nhận lấy hai củ sen Lâm Vân đưa, liền sờ sờ. Một thứ vô giá như vậy, cô ta muốn cự tuyệt, nhưng lại không nỡ.

Đang lúc Niệm Tiêu do dự bất định, thì khuôn mặt của Lâm Vân bỗng trở nên trắng bệch. Thậm chí cô ta còn cảm thấy bàn tay của Lâm Vân có chút run rẩy.

Hồi lâu, Lâm Vân mới thở dài một tiếng. Nhưng ánh mắt vẫn ảm đạm. Hẳn nỡ nộ cười miễn cưỡng, nói với Niệm Tiêu:

- Tạm biệt cô, nếu có duyên thì gặp lại.

Nói xong, thân hình của Lâm Vân lóe lên, lập tức biến mất tại chỗ.

Niệm Tiêu cầm hai cây Cửu Diệp Liên Ngẫu vô giá, không biết suy cái gì. Thậm chí khi Lâm Vân rời đi, ngay cả một câu chào từ biệt cô ta cũng không nói. Cô ta chỉ sững sờ nhìn chỗ Lâm Vân biến mất.

Hồi lâu, cô ta mới khẽ thở dài một tiếng, thu Cửu Diệp Liên Ngẫu vào. Đột nhiên cô ta cảm thấy có chút cô đơn.

- Chị Niệm Tiêu?

Một thanh âm vang lên, khiến Niệm Tiêu giật nảy mình. Vừa nảy do cô ta xuất thần, rõ ràng không cảm thấy có người bên cạnh. Trong lòng cũng âm thầm kinh hãi.

Tuy nhiên, vừa nhìn hướng phát ra âm thanh, liền nhận ra đó là Mông Văn của Vân Môn. Chắc cô ta đang đi ra ngoài lịch lãm. Hơn nữa bên cạnh cô ta còn có một vị nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng, phong độ tuấn tú.

Sắc mặt của Niệm Tiêu hơi đổi. Cô rất cuộc hiểu ra vì sao Lâm Vân lại như vậy. Thì ra Mông Văn cũng là nữ nhân khiến hấn không thể quên.

- Chị Niệm Tiêu, chị không sao chứ?

Mông Văn hỏi.

Niệm Tiêu chỉ cười nói:

- Chị không sao, chỉ hơi mệt một chút thôi. Chị phải quay về đây, tạm biệt em.

Niệm Tiêu không nhìn lại Mông Văn, mà bay rất nhanh về Tiên Cảnh Côn Luân. Đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

- Chị Niệm Tiêu bị sao vậy nhỉ?

Mông Văn kinh ngạc nhìn bóng lưng của Niệm Tiêu.

- Không phải cô nói quay trở về gặp Lâm đại ca sao?

Nam tử mặc áo trắng lên tiếng hỏi.

Mông Văn thở dài một tiếng:

- Tôi rất muốn gặp lại anh ấy, chỉ là, chỉ là, tôi...

...

Lâm Vân bay thẳng về Vân Môn. Hắn vốn cho rằng có thể quên được Mông Văn, nhưng khi hắn nhìn thấy nàng ấy đi cùng với một người nam tử khác, hắn vẫn không bình tĩnh lại được. Đây là do lòng tham muốn giữ lấy của hắn quá mạnh mẽ sao?

Bỗng có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay của Lâm Vân. Lâm Vân nhìn Vũ Tích, Thanh Thanh, Tĩnh Như và Nhược Sương đầy vẻ lo lắng đứng bên cạnh, lông mày của hắn liền giãn ra.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Vân ôm Thanh Thanh và Vũ Tích vào trong ngực.

Ngay ngày hôm đó, Lâm Vân dẫn theo tất cả người thân yêu của hắn, kể cả một số đệ tử nguyện ý rời đi Vân Môn Bắc Lĩnh, ly khai Khôn Truân Giới.

Trương Chí Hòa dẫn theo một đám đệ tử của Vân Môn đứng ở bên ngoài Bắc Lĩnh, tiễn đưa mọi người.

Ở cửa ra vào của Vân Môn Bắc Lĩnh có một ngọn núi cực lớn. Nếu có người quen ở đây, lập tức biết đây chính ngọn núi Lang Sơn của Lang Sơn

Tông. Hiện tại ngọn núi đó đã bị Lâm Vân di dời tới đây.

Trên ngọn núi có khắc hai chữ do Lâm Vân lưu lại: Vân Môn.

- Chưởng môn liệu có quay trở về đây không?

Vương Tuyết Sinh hỏi.

- Chắc chắn...

Trương Chí Hòa kiên định trả lời.

....

- Lão Yêu, sao ông cũng tới?

Lúc Lâm Vân trở lại Yên Kinh, rõ ràng trông thấy Lục Dực đang chờ hẵn, liền kinh hỉ hỏi.

- Hắc hắc, tôi không muốn làm Thần Tài nữa, mà muốn đi cùng cậu. Như thế nào, không chào đón tôi à, Lâm lão đệ?

Lão Yêu cười ha hả.

- Đương nhiên là hoan nghênh rồi. Chỗ ở mới của tôi rất rộng, càng nhiều người càng náo nhiệt. Mỹ Na, Diệp Điềm, hai em không đi cùng à?

Lâm Vân nhìn Mỹ Na và Diệp Điềm đứng bên cạnh.

Diệp Điềm lắc đầu, khẽ cười:

- Em đã quen sống ở đây rồi. Mỹ Na cũng nói không muốn rời đi. Không ngờ có nhiều người đi theo anh như vậy, cả Lâm gia gia, Từ gia gia, Lục gia gia nữa.

Mỹ Na lại nói:

- Lâm đại ca, anh mua sắm nhiều thứ như vậy, anh thực sự muốn tới mặt trăng cử hành hôn lễ sao?

Lâm Vân lắc đầu nói:

- Là ở Nguyệt Tinh, chứ không phải mặt trăng.

Mỹ Na có chút mơ hồ:

- Hai nơi này có gì khác nhau?

Lâm Vân không trả lời mà đưa một tấm thẻ ngân hàng cho Diệp Điềm:

- Diệp Điềm, em giúp anh chia số tiền trong này cho người nhà của các đội viên Long Ảnh. Sau này nếu bọn họ có gặp phiền toái gì, thì em chiếu cố họ một chút. Cảm ơn em.

....

Ba ngày sau, Lâm Vân dùng Tinh Hà Trù dẫn theo mọi người đi vào vũ trụ mênh mông.

- Đẹp quá...

Cam Dao nhìn những ngôi sao bên ngoài cửa kính, không khỏi cảm thán.

- Em không tin nơi chúng ta sắp tới còn đẹp hơn.

Lâm Hình liếc nhìn Lâm Vân một cái.

- Vân ca, không phải anh nói còn muốn tới di tích thời Thượng Cổ ở Ủy Tinh một chuyến sao?

Thanh Thanh hỏi.

Lâm Vân nhìn những người xung quanh, mỉm cười nói:

- Anh chỉ cần mọi người bên cạnh là đủ rồi. Những việc khác chỉ là thứ yếu.

Tinh Hà Trùy dưới sự điều khiển của Lâm Vân bay xuyên qua vũ trụ mênh mông. Chỉ mất chưa tới hai ngày là tới Nguyệt Tinh.

Khi Lâm Vân điều khiển Tinh Hà Trùy bay xuyên qua trận pháp ẩn dấu và trận pháp hộ tinh, đáp xuống Nguyệt Tinh, mọi người đều đỡ ra kinh hãi với cảnh đẹp trước mắt.

Núi cao, mây trắng, thảo nguyên xanh tốt và những hồ nước êm đềm. Động vật nhàn nhã gặm cỏ, chim chóc bay lượn khắp nơi. Linh thảo đâu đâu cũng thấy. Linh khí thì nồng đậm khiến các tu sĩ nhịn không được muốn kêu lên một tiếng.

“Thế ngoại đào nguyên”

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu mọi người.

Ngoại trừ mấy cô gái kích động vây quanh Lâm Vân, còn lại thì đều tản ra khắp nơi, tận hưởng cảnh đẹp.

- Lão công, đây chính là Nguyệt Tinh mà chúng ta sẽ sinh sống sao?

Vũ Tích kích động nắm chặt lấy tay của Lâm Vân. Đây chính là nơi sinh sống lý tưởng nhất mà nàng từng mong muốn.

Lâm Vân mỉm cười nói:

- Để anh dẫn mọi người tới một nơi.

Lâm Vân dẫn theo mọi người tới trước một cánh cửa cung điện thật lớn.

- Cung Quảng Hàn?

- Anh ấy đúng là nói thật. Anh ấy thực sự dẫn chúng ta tới cung Quán Hàn.

Thanh Thanh không còn rụt rè nữa, liền nhào vào lòng của Lâm Vân.

Lâm Vân lấy ra một thanh trúc xinh đẹp, nói:

- Vũ Tích, Thanh Thanh, Tĩnh Như, Nhược Sương, một tháng sau anh sẽ cử hành hôn lễ của chúng ở đây. Anh sẽ luyện chế thanh trúc này thành cây bút hoàn mỹ nhất, rồi vẽ lông mày giúp các em.

- A...

Bốn cô gái kinh hỉ nhìn Lâm Vân và cung Quán Hàn xinh đẹp trước mắt, cõi lòng đầy chờ mong.

- Anh rể, còn có em...

Vũ Đình lập tức đi tới, kéo tay Lâm Vân. Nàng rất bất mãn với việc Lâm Vân quên mình.

Xung Hi cũng quệt mồm đi tới trước mặt Lâm Vân:

- Lẽ nào anh không quan tâm tới em?

Cam Dao thì không lên tiếng, mà mím môi, kiên định đi tới bên cạnh Lâm Vân.

- À...

Khuôn mặt của Lâm Vân lộ vẻ xấu hổ và mừng rỡ. Cây trúc rơi xuống mặt đất từ khi nào không biết.

HẾT

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com